

Tiếng Hát Nơi Biển Cả

Contents

Tiếng Hát Nơi Biển Cả	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	13
3. Chương 3	22
4. Chương 4	32
5. Chương 5	43
6. Chương 6	55
7. Chương 7	63
8. Chương 8	72
9. Chương 9	82
10. Chương 10	91
11. Chương 11	99
12. Chương 12	109
13. Chương 13	118
14. Chương 14	127
15. Chương 15	138
16. Chương 16	149
17. Chương 17	159
18. Chương 18	170
19. Chương 19	180
20. Chương 20	191
21. Chương 21	201
22. Chương 22	213
23. Chương 23	225
24. Chương 24	236
25. Chương 25	247
26. Chương 26	258
27. Chương 27	267
28. Chương 28	279
29. Chương 29	292
30. Chương 30	305
31. Chương 31	318
32. Chương 32	329
33. Chương 33	338
34. Chương 34	350
35. Chương 35	361
36. Chương 36	372
37. Chương 37	384
38. Chương 38	394
39. Chương 39	406
40. Chương 40	417
41. Chương 41	429

42. Chương 42	438
43. Chương 43: Quyết Chiến Ở Yokohama	449
44. Chương 44	459
45. Chương 45	470
46. Chương 46	480
47. Chương 47	499
48. Chương 48	509
49. Chương 49	520
50. Chương 50	530
51. Chương 51	541
52. Chương 52	550
53. Chương 53	560
54. Chương 54	569
55. Chương 55	579
56. Chương 56	591
57. Chương 57	603
58. Chương 58	613
59. Chương 59	629
60. Chương 60	639
61. Chương 61	650
62. Chương 62	663
63. Chương 62	675
64. Chương 63	688
65. Chương 64	699
66. Chương 65: Chương 65	710
67. Chương 66	721
68. Chương 67	731
69. Chương 68	744
70. Chương 69	757
71. Chương 70	770
72. Chương 71	784
73. Chương 72	797
74. Chương 73	809
75. Chương 74	821
76. Chương 75: Chương Cuối: Nơi Bình Minh Ló Dạng. Nơi Tiếng Hát Của Biển Được Cất Lên. Nơi Nụ Cười Anh Tỏa Sáng.	834

Tiếng Hát Nơi Biển Cả

Giới thiệu

Tsubaki giặt mình bật dậy trên chiếc giường ngủ của mình, gương mặt tái mét cùng với những giọt n

1. Chương 1

_ Tsu – kun, dậy đi nào, hôm nay chị có làm món ăn mà em thích đấy. Mau xuống đi, không khéo chúng ngủội hết!

Cái tiếng gọi này, hầy..... là của cái thứ phiền phức nhất trong nhà, tại sao nó cứ luôn vang vẳng nhỉ. Lẽ ra..... ngay từ đầu, mình không nên đến đây.... Mà khoan đã, món ăn mà mình thích ư? Bản thân mình cũng không rõ mình đã từng thích món gì, sao bà ấy lại biết nhỉ. Hầy.... phiền phức quá, ngủ tiếp thôi

_ Tsu – kun, mặt trời đã lên cao lắm rồi, em tính chây lười đến khi nào nữa đây????

Lần thứ hai trong ngày bị đánh thức..... Hừm, trời đã sáng rồi sao..... Có vẻ đúng, chưa gì mà thấy chói chang hết cả mặt, thật khó chịu hết sức. Nhưng như thế đồng nghĩa với việc màn đêm hôm qua đã biến mất

Không phải là bản thân mình thích ban đêm hơn ban ngày, và cũng không phải mình thích ban ngày hơn ban đêm. Nói thật ra mình ghét cả hai, giá như một ngày nào đó, có một tảng thiên thạch thiệt lớn va rầm vào trái đất khiến tinh cầu đứng thứ ba trong hệ mặt trời này trở thành một sao thủy thứ hai thì mình sẽ không còn phải nghĩ ngợi gì nhiều cho nó mệt cái óc

_ Tsu – kun, em mà không dậy, sẽ trễ mất ngày đầu tiên đi học đó, để lại ấn tượng xấu cho trường là không hay lắm đâu!

Cường độ giọng nói có thay đổi rồi.... À à hiểu hiểu, cứ theo cái điệu này thì mình đoán trong vòng ít phút nữa thôi. Bà ta sẽ lên đây, phá tung cánh cửa phòng, phi lên giường tung một cước như trời phang giống như nhân vật anime yêu thích mà bà thường hay xem.... Làm gì đây nhỉ, dậy hay không nên dậy? Nhưng quả thật mình chẳng muốn rời khỏi cái chăn êm ái này một tí nào cả. Vì khi thức giấc..... bao nhiêu thứ phiền não sẽ đón chào ngày mới. Còn nếu khi mình ngủ..... thì hình ảnh đó sẽ.....

_ Tsubaki, chị mày điên lên rồi đấy nhé, có dậy nhanh không thì bảo?

Đúng như dự đoán, cánh cửa phòng mở tung ra một cách thô bạo đến nỗi chồng sách kê sát tường cũng phải rơi lộp bộp xuống sàn nhà. Một cô gái trẻ tóc đen ngắn với chiếc tạp dề buổi sáng trông như người vợ hiền..... Mà hiền hay không thì còn tùy vào tình hình tâm trạng của nhân vật

Cô gái trẻ ấy phi người lên cao dang chân đá móc thẳng xuống chiếc chăn đang cuộn thành hình miếng sushi trên giường. Cứ thế này sẽ hưởng hết toàn bộ đòn Chân Long Giáng Thế mất

Nhưng ngay lúc đó, Tsubaki chợt mở trừng mắt, nhanh chóng lật chiếc chăn ấm phong tỏa hết tầm nhìn của đối phương, còn bản thân mình thì bật ngược ra phía sau để tránh cú critical chết người ấy. Chàng trai trẻ bám xuống sàn nhà, đôi mắt lạnh như băng khiến người khác phải run người

Nhìn vào đôi mắt ấy, cô gái trẻ như nhói đau trong lòng, nhưng nếu thể hiện nó ra ngay lúc này thật không phải một ý hay. Thôi thì cứ như ngày thường vậy

_ Tsubaki, nhanh chóng đi vào vệ sinh cá nhân, thay quần áo và lết cái mông xuống nhà nuốt bữa sáng ngay. Chuyến tàu điện sẽ khởi hành trong 1 tiếng đồng hồ nữa, để lỡ mất thì đừng trách chị mày chơi Hàng Long Thập Bát Chương!

Tsubaki thở dài ngán ngẫm, tay gãi gãi cái đầu xù như nhím, dáng đi siêu vẹo thẳng vào nhà vệ sinh, miệng thì không ngừng ngáp ngáp ngáp dài. Nhìn con người đó là nhìn thấy được ngay cái chán đời, nhìn cuộc sống này theo một góc khác mà khuynh hướng thì rất tiêu cực

Cô gái tóc đen ấy thở dài theo

_ Lumina, làm thế nào mà em có thể thay đổi được thằng nhóc này thế? Chính xác thì..... làm cách nào để chị có thể mở được nụ cười của nó thêm một lần nữa đây?

.....

Một buổi sáng hiền hòa nhẹ nhàng.... Không, cái đó chỉ có trong những vầng thơ các trang tiểu thuyết trên mạng thôi. Cuộc sống thật không bao giờ được như thế, luôn có cái phiền phức gây ảnh hưởng không hề nhỏ, hay thậm chí là cả đời sống bình thường của người khác

Một buổi sáng đầy náo nức, chán chường..... đó chính xác là nhận xét của Tsubaki qua góc nhìn thế giới này một khía cạnh tiêu cực. Và nếu như là thường thức bữa sáng với cái người đang mở toác mồm cười hô hô khi vừa ăn vừa xem kênh hài trên màn hình ti vi. Rút cuộc thì nơi nào trên thế giới này mới có cái không gian yên bình đây????

_ Kaka, con chó bị chận hoa từ trên ban công tầng hai rơi xuống chấn thương sọ não nên lăn ra chết. Công nhận nhiều người nghĩ ra mấy trò hay thật, biết cách mang đến tiếng cười cho người khác đúng là điều tuyệt vời nhất trên thế giới này!

Điều tuyệt vời nhất ư? Chẳng có thứ gì trên cuộc đời này là tuyệt vời..... không, vợ dũa cả nắm như vậy không phải là điều mình thích, chính xác là bản thân mình chưa thể tìm ra điều thật sự quan trọng và muốn đạt đến. Hoặc là có..... nhưng đã không còn

_ Nee – san, nếu đã ăn thì lo nhét hết cái đồng trên bàn vào mồm nhanh đi, vừa ăn vừa nói một hồi là cắn vào lưỡi đấy!

Cô chị quay sang cậu em trai với vẻ mặt phùng má tỏ ý không hài lòng

_ Nói năng như thế thô lỗ quá Tsu – kun, con gái không thích con trai cộc cằn độc mồm như thế đâu!

_ Làm như em quan tâm ấy, thân mình còn không xong, hơi đâu để ý mấy thứ dở hơi đó, thật nhảm nhí vớ vẩn!

Lặng nhìn đứa em trai đó thật chán nản, thật sự tại sao trên cõi đời này lại tồn tại một đứa chưa đến 20 mà nhìn thế giới này bằng gam màu kỳ cục không giống ai. Xung quanh nó chỉ duy nhất một màu xám đen thôi, một màu xám u uất không có niềm vui và hy vọng, thậm chí không có cái gọi là hạnh phúc

_ Tsu – kun, lẽ nào em cứ tính thế này mãi sao? Sống khép kín không mở lòng với mọi người xung quanh, em không cảm thấy mệt mỏi à? Nếu là chị, có lẽ..... chị đã chịu từ bỏ cách đây 3 năm rồi!

Tsubaki lặng lẽ ánh mắt xa xăm trông thật đầy ảm sự suy nghĩ phiền muộn, đôi tay nắm chiếc đĩa ra và đồng thời cũng ngừng hẳn bữa sáng

_ Tsu – kun, có bao giờ em nghĩ rằng: Lumina trên trời sẽ không bao giờ muốn thấy em như thế này không?

_ Tsukusa nee – san!

Tsubaki chợt kéo ghế đứng dậy, tay với lấy chiếc cặp đeo lên vai rồi lẳng lặng quay lưng mà bỏ đi trong khi bát cơm còn chưa hết một nửa

_ Đừng xía mũi vào chuyện của người khác, tốt nhất chị hãy tự lo cho bản thân mình đi!

Tsukusa dõi theo cậu em trai mình cho đến khi hắn ta mất dạng hẳn, tiếng thở dài khe khẽ cất lên cùng tâm trạng không mấy vui vẻ. Cô ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa, hai tay bấu chặt lấy nhau mà suy nghĩ

_ Thằng nhóc càng lúc càng đóng chặt tâm hồn nó hơn. Làm thế nào mà em có thể yêu được nó trước đây vậy Lumina?

.....
_ Tsu – kun, anh mà không mau tỉnh dậy là sẽ trễ chuyến xe mất, chắc anh không muốn bị trở thành tâm điểm vào ngày đầu tiên đến lớp đâu nhỉ!

Tiếng nói quen thuộc đó hiện lên trong tâm trí Tsubaki, và cũng chính điều đó đã đánh thức anh khỏi giấc mơ

Ngó nghiêng xung quanh và nhận ra rằng mình vẫn còn đang trên chuyến tàu điện, cái không khí đông người thế này cộng thêm thứ ánh sáng chói chang ngoài cửa sổ thế kia luôn là một vấn đề nan giải đối với hắn ta. Nhưng đây là điều mà một khi ra ngoài vào buổi sáng thì chắc chắn sẽ gặp phải, có muốn ngăn ngấm cũng chỉ là điều mình tự quyết định trong tâm trí mà thôi

Tsubaki tháo chiếc headphone nhỏ nối với chiếc điện thoại lên hai tai mình ra, khẽ nhắm mắt nhìn hết mọi thứ xung quanh vài giây thì thở dài

— Mọi thứ..... đáng ghét thật, phiền phức quá đi!

— Ngày này, bức tranh của Minamiya – senpai đạt giải nhất cấp quốc tế đó!

— Ừ, báo mới đăng ngày hôm qua đúng không, quả là một tuyệt tác đẹp nhất từ trước đến nay. Lần đầu tiên mình bị mê hoặc bởi một bức tranh như vậy, quả thật chẳng thiết ăn để sống nữa, chỉ cần ngắm nó là đủ rồi!

— Công nhận, dù không thích hội họa lắm, nhưng sau khi chiêm ngưỡng “hoa anh đào đỏ” của Minamiya – senpai, bỗng dưng mình cũng muốn được đi học vẽ!

Trên chuyến xe điện này có rất nhiều loại người khác nhau trên thế giới. Không chỉ riêng các doanh nghiệp ngày ngày xách cặp tay nghe điện thoại giao dịch với các liên doanh nước ngoài hay công việc với các công ty khác nhau. Những cụ già theo nhau đến các câu lạc bộ hay công viên chỉ để tập bài tập thể dục buổi sáng. Thì có cả học sinh sử dụng phương tiện này đến trường cũng là điều hiển nhiên

Mấy cô nữ sinh đứng ở bên kia..... Nhìn đồng phục thì chắc đến từ học viện It. Harm Sokyuran ở phía Tây thành phố.....

— Ừa..... chẳng phải cái phù hiệu đó giống với cái phù hiệu trên áo mình sao? Như vậy có nghĩa là.....

Tsubaki đập tay lên trán cái tét, vuốt dài xuống với hơi thở dài đậm chất chán nản

— Có cần phải như vậy không? Lẽ nào lão trời muốn thử thách độ kiên nhẫn của mình thật à? Biết thế ngay từ đầu trốn chui trốn nhủi ở nhà thành NEET đi cho xong!

.....

.....

Ding dong ding dong

Tiếng chuông điện thoại reng lên trong túi kìa, mới sáng sớm mắt chưa banh hết mà ai đã gọi đến thế này không biết. Tsubaki lục xọc trong túi quần ra xem thử..... đọc được tên người hiện lên trên màn hình, thái độ chán nản càng rõ ràng hơn

Hắn không ngần ngại từ chối cuộc gọi để được yên bình yên tĩnh

Nhưng tầm vài giây sau thì chuông điện thoại lại tiếp tục reng lên. Lần này mà không nghe thì phiền phức lắm, chắc chắn cái người bên đầu dây sẽ réo liên tục cho đến khi mình chịu bắt máy. Mà mình thì không muốn bị mọi người xung quanh để ý dòm ngó đến đâu

— Muốn gì nữa đây Tsukusa?

— Tsukusa nee – san..... chị đồng ý cho em gọi thẳng tên chị nhưng phải thêm từ nee – san nữa. Tại sao lúc này chị gọi mà em không thèm bắt máy hả?

— Đang bận chút chuyện trên tàu, có gì nói nhanh và cúp máy đi oba – san!

— Có muốn chị mày chương một phát Kamejoko vỡ tô cơm tối nay không?..... nghe này Tsubaki, bức tranh của mày đã đoạt giải nhất cuộc thi hội họa quốc tế, nghe đâu là có hơn 350.000.000 số phiếu bầu vào đó. Ten ten tên..... sao? Thấy thú vị không?

Tsubaki chợt siết chặt tay, răng thì nghiến và ánh mắt lộ hẳn vẻ tức giận đến cực độ, muốn đập phá thứ gì đấy, muốn choảng nhau với một ai đó để rũ sạch cái cơn điên này

Không được..... không được Tsubaki, nếu không kiềm chế được cảm xúc, để nó trào ra ngay lúc này, tại thời điểm này, tại vị trí này thì sẽ khiến mọi người xung quanh để ý đến mất

Hắn nuốt sự phẫn nộ trong lòng

— Chị gọi chỉ để nói nhiều đó thôi hả? chuyện đấy thì biết từ đời nào rồi, nếu không còn gì thì cúp máy đây!

— Chờ đã Tsu – kun, vậy bây giờ em có muốn đến nhận.....

Không ngần ngại để nghe thêm lời nói cuối cùng của người chị, Tsubaki lạnh lùng ngắt cuộc trò chuyện giữa chừng. Đã thế còn tắt nguồn, tháo pin và quăng cái con đế ấy vào túi xách lằng quên luôn cho đỡ phiền phức

Sau đó thì hần lại quay sang chống cằm tựa lên thành kính, nhìn cái thế giới bên ngoài với quan niệm trong suy nghĩ

— Thế giới này..... thật buồn chán..... anh vẫn chưa thể nhìn thấy những điều mà em đã nói, Lumina!

.....
Đây không phải là điều tôi mong muốn, nhưng quả thật bức tranh đã đoạt giải nhất được để ở viện triển lãm Anh mà cả Tsukusa lẫn đám học sinh nữ kia luôn mồm xuýt xoa ấy do chính tay tôi vẽ ra. Phải..... tác giả của bức họa “hoa anh đào đỏ” đó là tôi, một bông hoa anh đào mang hương sắc và gam màu đỏ.....

Ấm chỉ điều gì? Chẳng thể biết được..... màu đỏ của máu, và vệt chấm đen của sự tuyệt vọng, một chút màu trắng nhỏ để thể hiện lên sự gào thét trong vô vọng khi tia hy vọng cuối cùng bị dập tắt một cách không thương tiếc, cuối cùng là màu hồng pha đen xám cho thấy tâm hồn lạnh lẽo heo quạnh theo năm tháng

Tôi còn nhớ cái cảm xúc khi ngồi trong phòng thi, tay trái là khay màu, tay phải nâng cây cọ thứ năm cũng sắp toét nhoe đi vì dè quá mạnh, trước mặt là bức tranh “hoa anh đào đỏ” chẳng biết hoàn thành từ bao giờ. Và cũng không biết từ bao giờ..... Nó đã trở thành tâm điểm trong mắt những nhà phê bình và báo chí. Họ nói..... ẩn sâu trong đóa hoa anh đào ê lệ e ấp là một sự mạnh mẽ tiềm ẩn bên trong..... nhưng tôi chỉ thấy, đó đơn thuần chỉ là một bông hoa đã nhuộm màu đỏ của máu

Không ai có thể hiểu được điều đấy, không ai có thể thấm được ý nghĩa thật sự của tác giả khi vẽ nên một bức tranh như vậy..... Tôi không cảm thấy cô đơn, không cảm thấy trống vắng vì tôi biết: để có thể tìm được một người cảm được tranh của mình còn khó hơn mò kim dưới một bể bơi lớn

Tsubaki ngồi trong lớp trong ngày đầu tiên đi học, bạn bè mới gặp nhau, trao đổi tên và số điện thoại lập thành nhóm đi chơi chung hay giúp đỡ nhau trong học tập. Một cuộc sống trung học thường thấy ở nhiều ngôi trường khác nhau. Cứ thấy cảnh hội này chụm ba chụm năm cười nói thật hồn nhiên tươi vui của một tuổi trẻ năng động, không bỏ cho duy nhất một bàn, một ghế, một người ngồi chống cằm thần thờ trông ra bầu trời bên ngoài cửa sổ

Đôi mắt ấy đượm buồn đến không còn gì sâu thẳm hơn, nỗi ảm đạm bao trùm hết con người ấy khiến không ai dám lại gần cũng là điều dễ hiểu

— Minamiya – kun, mình là rất vui được làm quen với bạn, cho phép chúng ta trở thành bạn của nhau nhé!

Một cô bạn cùng lớp rụt rè đứng trước Tsubaki ngỏ lời kết bạn

Hần ta thở phào một cái

— Không thành vấn đề!

Câu trả lời của nhân vật chính bao giờ cũng tạo nên một hướng truyện mới trong một mối quan hệ xã giao tiến hơn một bậc. Diễn hình như việc cô bạn ấy vui vẻ ngồi xuống chiếc ghế đằng trước

— Minamiya – kun, sở thích của bạn là gì?

— Trước khi hỏi người khác, tốt hơn hết bạn nên giới thiệu bản thân mình nhỉ?

— Ừ, mình thích nhiều lắm, nghe nhạc, đi xem phim cùng bạn bè hay mua sắm.....

Nhiều khi cuộc sống học sinh chỉ bình thường với những sở thích cá nhân không đời gì xa lạ so với số đông tỷ lệ giới tính như con trai thích game, con gái thích đàn đúm đi mua sắm tám chuyện. Nếu là xu thế tuổi trẻ thời nay thì mình cũng có thể cảm thông và cho qua, nhưng để rồi khi chạm đến vấn đề thực sự thì không cách nào tháo cái ẩn tượng và suy nghĩ một đẳng tiêu cực

__ Bạn biết không, dạo gần đây, mình còn bắt đầu có sở thích vẽ tranh nữa, mình vừa mới đăng ký một lớp sẽ bắt đầu vào chiều nay đây!

Tsubaki chợt lườm cô ấy bằng ánh mắt lạnh

__ Hội họa ư? Tại sao bạn lại có hứng thú với nó?

__ Vì mình hâm mộ một Minamiya – senpai..... Chắc bạn cũng biết bức tranh “hoa anh đào đỏ” đã đoạt giải nhất trong cuộc thi hội họa dành cho các họa sĩ đại tài trên khắp thế giới và đang được treo ở viện triển lãm Anh quốc. Nghe đâu, tác giả của bức tranh ấy chỉ bằng tuổi chúng ta thôi, nhưng những nét vẽ thật thanh tao dịu dàng thể hiện bản chất yêu kiều của cánh hoa anh đào lất phất bay theo cơn gió nhẹ, đồng thời cũng cho thấy sự mạnh mẽ ẩn sâu bên trong qua gam màu đỏ kỳ lạ độc đáo. Đó quả thật là một họa sĩ đại tài ngàn năm mới xuất hiện được một!

Cứ động vào những chuyện như thế thử hỏi làm thế nào mà không ngán ngẫm khi giao tiếp với người khác. Tsubaki nghiêng môi không để cho người đối diện thấy được sự bất mãn khó chịu mà mình đang phải chịu đựng

__ Trùng hợp ghê ta, Minamiya – senpai và Minamiya – kun cũng trùng họ với nhau này, liệu đây có phải điềm lành gì không nhỉ?

__ Xin lỗi bạn, nhưng tớ thấy chúng ta có nhiều điều không hợp nhau lắm, bạn thích ra ngoài chơi, nhưng tớ chỉ muốn ở trong nhà, bạn hay đàn đúm cùng bạn bè trong khi mình thích một mình. Và bạn thích hội họa còn mình thì không hứng thú. Nói tóm lại chúng ta không giống nhau về sở thích lắm..... Vậy nên xin lỗi!

Và câu nói đó là dấu chấm kết thúc một cuộc trò chuyện, thái độ lạnh nhạt thờ ơ một cách vô cảm khiến người khác cũng không muốn dấn dáp đến thêm chút nào nữa, cuối cùng cô bạn cùng lớp phải cúi đầu chào rồi rời khỏi ghế trả lại không gian yên ắng tự kỷ một mình bên khung cửa sổ nơi ánh sáng mặt trời le lói qua đám mây trôi hững hờ chiếu vào

__ Thế giới này..... thật nhàm chán!

.....

Tại một nơi khác, nơi ngôi nhà mà Tsubaki đang ở, Tsukusa cứ đứng trước màn hình ti vi về bức họa “hoa anh đào đỏ” đang truyền hình trực tiếp phát lại sáng nay, dù cho biết bao tiếng bình phẩm tốt khen ngợi không ngừng về tác phẩm ấy, nhưng trong trái tim Tsukusa lại càng quắt lại từng cơn đau hơn..... Càng ngẫm những lời mà Tsubaki thốt ra thì thấy đó là một họa tác..... Một họa tác phản ánh đúng cái đen đúa trong suy nghĩ tiêu cực và trái tim vô hồn của thằng bé. Không ai có thể hiểu được ngụ ý thực sự của bức tranh trừ khi chủ nhân của nó lên tiếng

Tsukusa nhắm mắt lại quay sang hướng khác như thể không thể chịu đựng hơn nữa. Lúc nào cũng tỏ ra vui cười phấn khởi khi đứa con cậu em trai mình đã có chỗ đứng trong giới nghệ thuật với thứ bậc cao. Trong khi trái tim còn đau xót, thổn thức đến nhường nào chấp nhận trở thành con người hai mặt, cốt cũng chỉ vì Tsubaki thôi, Tsukusa thật mạnh mẽ khi đang phải cố nuốt nước mắt vào bên trong

__ Chỉ cần những giọt nước vô nghĩa này chảy xuống, thì mình không còn đủ tư cách để trở thành chỗ dựa tinh thần cho Tsubaki nữa..... phải chịu đựng và cười lên!

Tsukusa đã phải và luôn tự nhủ mình câu nói và suy nghĩ như thế suốt mấy năm, quả là một cô gái mạnh mẽ

.....

Chợt có tiếng chuông ngoài cửa khê reng lên cắt ngang đi nỗi cảm xúc của Tsukusa ngay chính thời điểm ấy

Dìng dọng dìng dọng

__ Ra liền, đợi một chút!

Tay quẹt nước mắt còn lại trên khóe mi, hai tay vỗ nhẹ vào mặt để trở lại con người tích cực vui vẻ ngày nào. Cuối cùng là nụ cười mếu khách như thường trên gương mặt và nhanh chạy ra ngoài xem sao

— Xin chào, chúng tôi là nhân viên đến từ viện triển lãm MST ở Pháp, hân hạnh được biết cô, Minamiya – san!

Trông thấy đám người mặc vest đen ấy, tay chìa cạc vi sít mà nụ cười trên môi Tsukusa cũng từ từ lặng đi

.....
.....

Ngồi trong căn phòng khách sang trọng lịch thiệp, chủ nhà thì lịch sự rót trà ra cốc cho cả ba người đến từ viện triển lãm còn họ ngồi một chỗ nhưng ánh mắt không ngừng lảo liên khắp nơi, đặc biệt là những bức tranh cảnh vật thiên nhiên treo nhiều trên tường vách

Không được lịch thiệp lắm khi lần đầu tiên đến nhà và dòm ngó hết như vậy, Tsukusa e hèm nhắc khéo

— Nếu các anh không dùng thì trà sẽ nguội mất!

— A, xin lỗi, chúng tôi vô ý quá!

Thế là họ vội nâng tách trà húp một ngụm trong khi Tsukusa cũng từ từ ngồi xuống đối diện

— Một tách trà thật ngon, Minamiya – san giỏi ghê khi việc gì cũng biết làm!

— Cảm ơn vì lời khen, tôi thấy mình vẫn còn phải học hỏi nhiều thứ lắm, chỉ vì đây là thứ trà duy nhất mà cậu em trai trời đánh uống được nên tôi mới học cách pha nó từ bà nội thôi. Không phải là cái gì cũng biết!

— Minamiya – san thật khiêm tốn, thật đúng với mong đợi về con gái cả gia tộc Minamiya..... Xin lỗi, tôi lại vô ý quá!

Tsukusa chẳng tỏ ra thái độ khó chịu khi nghe người đó đề cập đến chuyện gia tộc mình, cô chỉ lẳng lặng nâng tách trà nóng thưởng thức cốt để che đi ánh mắt xa xăm sâu muộn trong tâm trí

— Vậy xin được hỏi, người của viện triển lãm MST ở Pháp lặn lội một quãng đường xa tới Nhật Bản đến ghé thăm nhà tôi có chuyện gì không?

Người đàn ông mặc vest đen ngồi giữa nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn, tay nâng gọng kính khi quay sang nhìn một bức tranh thác nước lớn nhất treo trên tường

— Minamiya – kun là một thiên tài về hội họa, có thể nói trong tất cả những họa sĩ tên tuổi lừng danh thế giới như Leonardo da Vinci với nàng Monalisa sở hữu nụ cười bí ẩn hay Edvard Munch cùng bức tranh “tiếng thét”, thì cậu ấy có tố chất được trở thành một trong những vĩ nhân nổi tiếng như thế đồng hành cùng “hoa anh đào đỏ”. Minamiya – san không thấy vậy sao?

Tsukusa cũng đặt tách trà của mình xuống

— Thế chính xác ý các anh muốn thế nào khi đề cập đến Tsubaki?

— Hiện nay, bức tranh “hoa anh đào đỏ” đang được trưng bày ở viện triển lãm nghệ thuật ở Anh quốc. Vì đó là bức họa duy nhất, độc nhất nên chúng tôi lặn lội từ Pháp đến Nhật với mong muốn được thương lượng hợp tác đôi bên!

— Thương lượng hợp tác??

Người đó kê chiếc vali bên cạnh lên bàn, mở chốt và quay lại trước mắt Tsukusa

— MST muốn mua độc quyền bức “hoa anh đào đỏ” mang về Pháp để mở một cuộc triển lãm quy mô không nhỏ thu hút những người yêu tranh và khơi dậy tài năng hội họa trẻ. Chúng tôi đã đồng ý mua nó với bất kỳ giá nào, nếu như không đủ, xin Minamiya – san hãy nói lên con số cụ thể, MST sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cô ngay!

Quả là một chiếc vali đen lớn sang trọng quý phái lịch thiệp có khóa vàng, viền bạc và huy hiệu của viện triển lãm MST không phải vô danh trên thế giới ở Pháp. Với những xấp tiền dolar xếp từng xấp dày cộm gọn gàng hàng theo hàng, lối ra lối vào hoàng tử tể. Cứ thử tưởng tượng với chúng, một người bình thường có thể sống hết cả đời cũng chưa chắc tiêu hết nửa số ấy. Đây đúng là một cuộc mua bán thương lượng có lợi ình mà cũng lợi cho bên kia khi chỉ cần gạt đầu đồng ý bán bức tranh

Tsukusa thở dài ra một cái

__ Về vấn đề này, xin hãy làm việc trực tiếp với Tsubaki, tôi không có nghĩa vụ hay quyền tự quyết hết mọi thứ liên quan đến thằng bé, thành thật xin lỗi!

__ Lễ nào số tiền này còn ít quá..... không sao, Minamiya – san hãy nói cụ thể con số mà cô cần đi đừng ngại, chúng tôi đảm bảo sẽ đáp ứng đủ như ý cô muốn!

__ Nếu nói đến tiền nong thì gia tộc Minamiya không bao giờ thiếu, các anh hiểu ý tôi chứ? Vấn đề là ở chỗ..... tôi không phải là Tsubaki, không phải người vẽ nên bức tranh đó nên không có quyền quyết định mọi thứ liên quan đến nó, nên xin các anh hãy đợi thằng bé quay về rồi hãy bàn tiếp!

Người ngồi giữa khẽ nâng gọng kính, nói chuyện lịch thiệp

__ Xin lỗi vì sự vô ý của nhân viên chúng tôi, Minamiya – san, chúng ta sẽ không đề cập đến chuyện của gia tộc Minamiya nữa. Trước mắt hiện tại, cô đang là người bảo hộ hợp pháp của Minamiya – kun, nên cô có mọi quyền quyết định khi cậu ấy đang phải sống dựa vào mình. Cô hiểu ý chúng tôi chứ?

__ Tôi hiểu, về mặt pháp lý thì đúng là như thế, nhưng các anh chắc cũng biết, tính đến thời điểm này Tsubaki đã 19 tuổi, đủ tuổi công dân và có quyền được quyết cuộc sống của mình. Vì trước đây phải sang tận Anh quốc học trường hội họa nên nó đã mất 3 năm cấp ba, tuy hiện tại nó đang phải theo chương trình phổ thông của Nhật bằng cách học lại dù đã 19 tuổi, nhưng Tsubaki có đủ quyền lợi được lựa chọn cuộc sống của mình. Còn bản thân tôi..... trách nhiệm của tôi chỉ là cho nó ăn ở nhờ thôi, nếu nó muốn bán hay không bán bức tranh thì quyết định đó vẫn phải được tôn trọng. Xin thứ lỗi!

Tsukusa thẳng thừng đóng chiếc vali lại và đẩy về phía ba người kia với giọng nói đanh thép quyết đoán không chút ngần ngại lưỡng lự

__ Nhưng bức tranh “hoa anh đào đỏ” hiện đang thuộc quyền sở hữu của viện triển lãm nghệ thuật ở Anh quốc. Thế thì các anh phải đến đây thương lượng mua bán trao đổi với họ mới đúng. Với lại sau khi dự thi, Tsubaki đã để lại nó cho viện nghệ thuật toàn quyền xử lý, lẽ ra phải đến đó ngay từ đầu mới phải!

__ Chúng tôi cũng đã sang Anh quốc và thương lượng mua bức tranh đúng như cô nói, thậm chí còn có nhã ý mời bên ấy hợp tác với nhau cùng phát triển. Nhưng họ nói họ cũng không có đủ quyền để quyết định bán bức tranh và yêu cầu chúng tôi đến Nhật gặp chủ nhân của nó trao đổi. Mong cô hãy hiểu cho chúng tôi!

__ Tôi cảm thông cho các anh, chạy đi chạy lại từ nước này sang nước khác cứ như chạy giặc thế này thật sự tốn thời gian và sức lực. Vậy nên hãy quay trở lại đây vào sáng mai, khi ấy tôi chắc chắn Tsubaki sẽ có mặt ở nhà để tiếp các anh, còn tôi cũng như viện triển lãm Anh quốc, tôi không thể thay thế em ấy làm được gì cả!

Cô lại tiếp tục nâng tách trà lên nhấp môi

__ Thành thật xin lỗi, nhưng chiều nay là hạn chót phép, chúng tôi buộc phải trở về Pháp để thông báo cho công ty. Chúng tôi không thể nấn ná ở lại lâu hơn nữa nên mong cô hãy thay Minamiya – kun đồng ý bán bức tranh cho chúng tôi!

__ Xin được nhắc lại một lần nữa để các anh hiểu, tôi không phải Tsubaki, tôi là Tsukusa, Minamiya Tsukusa của gia tộc Minamiya. Tôi không phải người vẽ lên bức tranh ấy nên không có quyền quyết định..... mong anh hãy hiểu và trở về Pháp đi!

Có vẻ như sắp đến giới hạn của Tsukusa rồi, khi lời lẽ có chút không nhân nhượng và lịch thiệp như lúc đầu

Ba người kia bây giờ cũng không biết phải nói thế nào để thuyết phục đối phương đồng ý, cuối cùng họ đành giở chiêu tất sát để dành

__ Như lúc đầu đã nói, Minamiya – kun là một bông hoa nở rộ khi tuổi còn rất trẻ, so về tài năng thì cậu ấy có thực lực được trở thành các vĩ nhân nổi tiếng thế giới. Chính vì thế, đích thân con gái tổng thống Pháp đặc biệt để ý đến Minamiya – kun và ngỏ lời muốn mời cậu ấy sang Pháp để có cơ hội phát triển tài năng không phải chỉ trả một xu nào cả.....

— Tsubaki mới trở về từ Anh quốc sau ba năm học bên ấy, tôi không nghĩ nó còn hứng thú sang nước khác để học tiếp. Nhưng vấn đề ấy cũng thuộc quyền quyết định của thằng nhóc, nếu nó muốn thì tôi sẽ chấp nhận, nếu nó không muốn thì tôi cũng không thể ép được. Tôi đâu phải mẹ muốn bắt thằng con 19 tuổi phải theo ý mình này nọ. Suy cho cùng, tôi không thể giúp các anh được, xin hãy hiểu cho!

.....

Đến đây là hết bài rồi, ba người đàn ông áo vest đen ấy cũng tỏ ra chán nản khi thương lượng hoàn toàn thất bại, họ đồng loạt đứng lên và cúi đầu

— Xin lỗi vì đã làm phiền cô Minamiya – san, có lẽ chúng tôi cũng không còn cách nào khác ngoài việc trở về tay trắng. Đúng là không thể bắt ép người khác theo ý mình được!

Tsukusa cũng đứng lên và cúi đầu theo

— Thành thật xin lỗi đã để các anh đi cả chặng đường xa mà không thể làm được gì!

— Cô không cần phải xin lỗi, trước khi đến đây, chúng tôi cũng đã đoán được cuộc thương lượng không thể thành công nếu như không được gặp trực tiếp người mình cần tìm!

.....

— Vì thế Minamiya – san, chúc một ngày tốt lành, với lại trà của cô thật sự rất ngon!

— Vâng, cảm ơn!

Vẫy tay chào tạm biệt cả mớ tiền dolar có mơ cũng không dám, Tsukusa thở phào nhẹ nhõm và quay trở vào trong nhà

— Nếu như ngày nào cũng phải tiếp những vị khách thể này thì chắc mình là người đầu tiên đứt dây thần kinh vì căng thẳng quá!

Tựa lưng vào cửa và hướng ánh mắt xuống đất một cách trầm ngâm

— Vậy thì khoảng thời gian trước đây ở Anh quốc, Tsubaki luôn phải đối mặt với những trường hợp thể này ư? Đúng là một cơn ác mộng dai dẳng!

Tsukusa bước vào phòng khách, ngồi phịch xuống ghế sofa với vẻ mệt mỏi trên gương mặt, tay bấm điều khiển mở tivi và playback đoạn băng mình thu trước khi tiếp khách, về bức tranh đoạt giải nhất được treo ở viện triển lãm rồi pause lại

Cô nhìn bức tranh ấy thật lâu, ngắm nhìn những cánh hoa anh đào rụng xuống nhẹ nhàng như con người từ từ ngã xuống, và màu đỏ tượng trưng cho dòng máu đã mất ấy. Càng nhìn trái tim càng thổn thức đau xót buộc cô phải nhắm chặt mắt lại

— Lumina..... chị phải làm thế nào để Tsubaki có thể nở nụ cười như trước đây? Chị không biết..... chị không thể làm được gì cả, chị không thể kéo nó thoát khỏi cơn ác mộng từng đêm hành hạ trái tim nó..... chị không thể!

Người thiếu nữ mệt mỏi khẽ gục đầu xuống tay vịn sofa

.....

Một ngày học chính quy trên trường không biết có suôn sẻ không nhỉ? Khi thấy ai ai cũng có bạn có bè trong ngày gặp mặt đầu tiên và thẳng hướng đến những khu trung tâm mua sắm hay các quán Karaoke, hình như có cả một đám từ các câu lạc bộ trong trường đi ăn mừng chào đón thành viên mới gia nhập. Cuộc sống cao trung tươi trẻ năng động thật trong khi chỉ duy nhất một tên đầu tóc dài luộm thuộm xù nhon như nhím, tai đeo earphone gắn với máy nghe nhạc trong túi, lững thững bước trên con đường về nhà một cách lạnh lùng và không hề có ai đi chung cả

Ấn tượng vào ngày gặp đầu tiên không thể thay đổi trong tâm trí người khác, nên từ bây giờ trở đi, sẽ không có chuyện Tsubaki đi chơi hay về chung với ai đó, thật buồn tẻ đến chán chường

Đi ngang qua con phố này, Tsubaki chợt dừng lại, ngược mắt lên lặng nhìn chiếc cây cao trong công viên gần đó đang rì rào lá theo cơn gió luồn qua mái tóc, trong suy nghĩ lại hiện lên một nỗi niềm đầy đau thương và hờ hững

— Cuộc sống này..... điều gì thú vị để tôi có thể lưu luyến mà ở lại, hay tất cả chỉ là một dấu chấm hết khi câu mở đầu đã không còn. Chẳng có gì cả, chẳng có gì khiến tôi phải bận tâm ở thế giới này nữa hết!

Nỗi niềm của một chàng trai bị tự kỷ nặng, có lẽ hẳn đã mất hoàn toàn niềm tin vào cuộc sống. Một thế giới không có gam màu sắc gì hết hiện lên trong đôi mắt vô hồn lạnh lẽo ấy

Tsubaki lại tiếp tục vác cặp lên vai tiếp tục đi

.....
.....

Đóng cửa rầm lại, tháo giày và bước lộp bộp vào nhà

— Tsu – kun, em về rồi à? Ngày đầu tiên đi học thế nào? Tsukusa nằm dài trên ghế sofa ở phòng khách tươi cười chào đón cậu em trai yêu quý

— Bình thường!

Không nói thêm bất kỳ câu gì và cũng chẳng thèm nhìn mặt người khác, Tsubaki ảm đạm lết cái thân lên bậc thang tầng hai khiến Tsukusa cũng không thể vui lên được. Cô gục đầu xuống ủ rũ cùng đôi mắt rơm rớm muốn trào nước mắt

— Không được khóc Tsukusa, không được khóc..... chỉ cần trào ra thôi, mày sẽ không thể bảo vệ được Tsubaki nữa, không được phép yếu đuối!

.....

Còn về phần Tsubaki, điều đầu tiên hẳn làm khi vào căn phòng tối thui, rèm cửa sổ không thèm mở ra để ánh sáng buổi chiều ghé vào là quăng cặp sang góc tường và lao người lên giường nằm úp mặt xuống gối. Hay bàn tay siết chặt lấy tấm chăn như thể đang dồn hết sức lực nghiền nát nó ra

— Chết tiệt, thế giới này thật khốn nạn, xỏ lá!

Chợt khẽ ngược sang bức ảnh để ở đầu giường một lúc thật lâu, Tsubaki từ từ đưa tay lên chạm vào hình cô gái có mái tóc ngắn đỏ, gương mặt phúc hậu dễ thương xinh xắn khi cười mà không thể kìm được giọt nước mắt tràn ly

— Lumina!

.....

7h tối, khoảng thời gian ánh đèn từ phòng khách và bếp được bật sáng cùng tiếng lách tách của chảo dầu chiên khoai tây, hương thơm từ những món ăn được đặt trên thành bếp là nguyên nhân dẫn dụ được Tsukasa nằm dài trên ghế xem bóng đá đến với bàn ăn

— Yay yay, khoai tây rán với gà tấm bột, Tsubaki là số một!

Nghe đủ biết Tsubaki là người đứng bếp, trong cái nhà này, đàn ông giỏi nấu nướng việc nhà, phụ nữ thì chây lười không chịu đi làm nấu đã 25 tuổi, suốt ngày nằm ở nhà xem anime và đọc manga. Lâu lâu thì làm được bữa sáng với duy nhất một thực đơn nấu đi nấu lại ngán đến tận cổ. Ngoài ra còn biết ăn chơi, ngủ là hết chuyện để làm rồi

Tsubaki đổ chảo dầu xuống bồn nước sau khi đã làm xong, tháo bỏ chiếc tạp dề đeo ở bụng hết như một người vợ tần tảo, mỗi tội ánh mắt quá lạnh lẽo vô hồn

Hắn mang hai đĩa thức ăn còn lại mang đặt ra trước mặt Tsukusa càng khiến cô ấy sáng mắt

— Mời cả nhà!

Không để cho thức ăn đợi lâu, Tsukusa nhanh nhẩu dùng đũa gấp lấy miếng khoai tây nhỏ nhắn xinh xắn cho vào mồm rồi mặt mày rạng rỡ hết mặt trời mọc trong khi đầu bếp lại rất chậm chạp từ tốn và lịch lãm

— Tuyệt vời Tsu – kun, với khả năng nấu nướng của em, có thể mở một nhà hàng cao cấp 5 sao được rồi!

— Em không thích hợp để đi kinh doanh, thay vào đó, chị cũng nên học một vài món để sau này còn nuôi được thân. Không đi làm thì cũng phải giỏi việc trong nhà chứ?

— Chả cần..... vì có Tsu – kun ở đây, chị không cần phải đụng tay vào mấy thứ phiền phức ấy. Tsu – kun là “vợ” của chị, lo hết mọi việc nhà để chị có thời gian nghiên cứu luận án khoa học!

— Luận án khoa học của chị chỉ toàn anime và manga, em còn lạ gì. Với lại, em không phải osin!

Cuộc nói chuyện của hai chị em có lẽ cũng không đến nỗi tệ nhạt, dẫu biết Tsukusa đang cố gắng tỏ ra hài hước vui nhộn, nhưng tất cả cũng vì đứa em trai trời đánh này nên phần nào có thể thông cảm và hiểu được

— Tsu – kun, ngày đầu tiên học trên trường thế nào? Có khác với hồi em du học bên Anh Quốc không?

Tsubaki nhắm mắt, nghiền ngẫm thức ăn trong miệng một hồi lâu

— Bình thường, chẳng khác cũng chẳng giống!

— Ừm, thế em có kết được bạn hay tham gia vào câu lạc bộ nào không? Onee – chan của em trước đây cũng được mấy câu lạc bộ mời vào khi chỉ mới năm nhất cao trung đấy!

— Em không hứng thú nghe về thời thế của chị, nếu được thì hãy yên lặng và ăn trong an lành dùm. Tối nay em còn phải học bài nữa!

— Rồi rồi, chị ăn đây!

Bữa tối diễn ra trong yên bình, không tiếng nói chuyện ngọt ngào hơi căng thẳng khiến Tsukusa đôi lúc cứ lén ngược lên nhìn thẳng em trai. Nó vẫn tỏ ra như không có gì cả, vẫn ung dung ăn mà không thèm mở mắt

— Tsu – kun, hôm nay có người ở viện triển lãm Pháp MST đến gặp em đó!

Đến đây, hần bắt đầu dùng đũa, đôi mắt từ từ mở ra nhìn chị mình một cách chăm chăm xa xăm và lạnh lẽo như thể đang suy nghĩ điều gì. Lát sau lại tiếp tục gấp thức ăn bỏ vào mồm

— Họ muốn gì ở em?

— “Hoa anh đào đỏ”, họ muốn mua nó với bất kỳ giá nào mà chị đặt ra mang về Pháp để trưng bày!

Nhắc đến “hoa anh đào đỏ” Tsubaki tỏ ra trầm ngâm, xa xăm hơn, ánh mắt thật buồn bã phiền muộn

— Nhưng Tsu – kun, chị đã nói rằng bản thân không có quyền quyết định bán hay không, muốn thương lượng thì phải gặp trực tiếp em nên cuối cùng, họ phải chào thua mà về nước rồi. Em đừng lo họ sẽ quay lại làm phiền!

— Trở thành người nổi tiếng thì bị làm phiền là điều không thể tránh khỏi, chính vì thế nên em mới quay trở về Nhật Bản..... Nhưng em không nghĩ chỉ với vài ba câu đố thì họ lại dễ dàng quay lưng về nước. Chắc họ còn hứa hẹn điều gì nữa phải không?

— Ồ phải, họ nói đích thân con gái tổng thống Pháp ngỏ lời mời em sang Pháp để phát triển tài năng. Chị cũng nói điều này cũng phải đợi sự quyết định của em!

— Có đi thêm một nước hay vài nước cũng thế, khi họa sĩ đã từ bỏ cây cọ của mình thì sẽ không thể quay trở lại con đường ấy. Em không muốn mình lại bị làm phiền dùm nó thêm lần nữa!

Những lời lẽ đó của hần khiến Tsukusa lo lắng lắm

— Tsu – kun, nhưng em rất thích vẽ cơ mà, trước đây.....

— Đó là chuyện của trước đây, nhưng điều đó đã thay đổi sau khi người ấy không còn. Mà cuộc đời, một hai thay đổi cũng là lẽ bình thường!

Con người thay đổi qua năm tháng cũng là lẽ bình thường, nhưng nào ai cảm thấy vui vẻ chấp nhận khi lại thay đổi theo hướng tiêu cực như thế

— Nee – san, em có điều này cần nói với chị!

— ??? Chuyện gì?

Tsubaki đặt chén và đĩa xuống khi đã dùng xong bữa tối, ánh mắt hướng thẳng vào người đối diện

— Ngày mai, em sẽ chuyển nhà!

2. Chương 2

Một buổi sáng hiền hòa khác lại đến, khi ánh nắng gửi lời chào ngày mới đến khắp nơi trên thế giới và tận hưởng một hương vị mới với tinh thần tràn đầy năng lượng. Và cũng chỉ duy nhất một nơi không thêm nhận lấy lời chào của thiên nhiên bằng cách dùng rèm che hết khiến căn phòng trở nên tối thui

— Tsu – kun, chuyến tàu sẽ khởi hành trong tầm một tiếng nữa, em mà không nhanh lên là không kịp đâu!

Điệp khúc này mỗi ngày đều phải nghe đến nỗi thuộc cả thứ tự diễn biến, nhìn nhận theo một khía cạnh khác thì đây giống như một thời khóa biểu chung cho cả hai chị em

— Tsu – kun, dậy chưa đó?

Mở cửa phòng ra, điều đầu tiên đập vào mắt Tsukusa là một không gian tối thui như đêm dù cho trời đang sáng nhìn còn rõ được mặt. Phòng con trai nhưng không bày bầy, quần áo vứt mỗi cái một nơi hay không thêm giặt suốt mấy ngày, trái lại rất ngăn nắp, sạch sẽ đến nỗi một con ruồi cũng không thích bay vò vò vào đây. Trông qua thôi mà Tsukusa còn ghen tỵ chẳng bù cho phòng của mình, cứ hai ngày là bắt Tsubaki đâm đầu vào giải quyết núi đồ và vỏ khoai tây chiên vứt đầy sàn, lâu lâu lại có gián bò vào nữa

Tsubaki đứng trước gương, chỉnh lại chiếc cà vạt đỏ trên chiếc áo sơ mi trắng dài tay, đồng phục của trường cao trung mà hẳn theo học cũng lịch thiệp trang nhã thật, thêm chiếc áo khoác đỏ đen trên giường nữa, oách không thua gì diễn viên tài tử

Tsukusa đứng đằng sau, nhìn cậu em trai qua tấm gương trong lòng hiện lên một niềm vui nho nhỏ

— Nhìn em mặc đồng phục mà Nee – chan cũng muốn quay lại trường học, khoảng thời gian đó thật vui tươi hồn nhiên trong tuổi thiếu niên! Hai tay kéo vai áo cho thẳng ra

— Nếu chị muốn thì có thể đến cái nơi đó, em nhường lại đấy!

— Thôi, dù là thích nhưng mấy bà cô giám thị ở đó hắc ám lắm, nhớ hồi tốt nghiệp, họ còn nói chị đừng bao giờ trở lại đây nữa, không là có chiến tranh ha ha!

— Nghe vậy đủ biết chị hồi xưa thế nào rồi, em chẳng ngạc nhiên và sẽ vờ như chưa từng hỏi chị về vấn đề này!

Trang phục chỉnh chu xong rồi, Tsukasa mỉm cười nhẹ

— Xuống nhanh nhé, hôm nay lại món em thích đó!

Chạy ra khỏi phòng

Tsubaki thở dài chán nản, có một người chị như thế thật ồn ào hết sức, đôi lúc cũng làm phiền chẳng bao giờ chịu cho người khác sự riêng tư

Mặc chiếc áo khoác đỏ lên người, Tsubaki xách cặp tính xuống nhà thì chợt dừng lại, hẳn nhớ ra vẫn còn một thứ không mang theo không được. Một sợi dây có cột một chiếc nhẫn bạc để trên bàn kế bên khung ảnh người con gái tóc đỏ. Tsubaki trầm ngâm vài giây lưỡng lự với ánh mắt thật âm đạm quanh hiu rồi đeo nó vào cổ để trong lớp áo sơ mi trắng, sau đó thì xách cặp ra ngoài

.....

.....

— Đi đây!

— Đi đường cẩn thận!

Chân xỏ giày, tay vác cặp trên vai và một người chị xinh như thiên thần ra chào hết vợ chồng mới cưới, cái không khí gia đình này tuy không đủ nhưng cũng rất ấm cúng đấy chứ, thế mà hắn không thể nhìn ra được điều đó, hắn không nhận ra mình còn đang may mắn đến thế nào

Lặng nhìn cậu em trai với ánh mắt miên man u buồn, thật khó để chấp nhận điều mà thằng bé đang nghĩ trong đầu

— Tsu – kun, về chuyện hôm qua em nói..... có thật, em muốn dọn ra ở riêng không?

Hắn chợt đứng lại, không quay lại nhìn thẳng mặt chị mình mà tiếp chuyện cho bàng hoàng

— Phải, em muốn dọn ra ở riêng!

— Chị không có ý kiến gì khi em quyết định điều đó, nhưng sẽ tốt hơn nếu hai chị em cùng nương tựa nhau mà sống, có chuyện gì thì còn chạy qua chạy lại giúp đỡ nhau được. Em không thấy thế ư?

Tsubaki thở dài một cái

— Nếu như có chuyện gì thì chỉ cần gọi điện thoại cho em, chỉ cần không phải là những chuyện linh tinh vớ vẩn thì em sẽ về ngay. Nee – san không cần phải lo!

— Nhưng tại sao em lại quyết định như thế? Đã vậy còn không cho chị địa chỉ nhà mới để qua thăm em.....
Tsu – kun, rút cuộc thì hiện giờ em đang nghĩ đến điều gì?

— Em không nghĩ chị lại thích ngoáy sâu vào cuộc sống của em như vậy. Được, nếu chị muốn nghe thì em sẽ nói..... Lý do em muốn chuyển đi và không cho chị địa chỉ là vì em không tin chị!

Tsukusa không tỏ ra ngạc nhiên khi nghe điều ấy, nhưng nét căng thẳng không thể giấu kín trong lòng mà hiện hết lên gương mặt

— Em không tin chị, từ lời nói, hành động và mọi thứ..... không có gì đảm bảo rằng chị không có liên quan đến lão ta!

— Tsu – kun, chị biết em có lý do hận cha, hận gia đình, hận gia tộc, nhưng chị thì khác, chị.....

— Nếu như chị nói chị khác biệt, vậy hãy nói cho em biết: tại sao chị lại đồng ý chuyện em vẽ tranh? Tại sao chị lại chấp nhận tình cảm giữa em và Lumina, chẳng phải cô ấy là.....

Nói giữa chừng thì Tsubaki chợt dừng lại, ánh mắt xa xăm sầu muộn

— Bỏ đi!

Quay lưng rời khỏi nhà

— Tsu – kun..... Dù là một thành viên trong gia tộc Minamiya, nhưng đối với chị, truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết. Điều quan trọng là trái tim và tình cảm của hai đứa luôn hướng về nhau, chị chỉ đơn thuần là kính trọng và muốn bảo vệ tình yêu ấy. Tsu – kun, dù cho cả thế giới có chống lại em, thì chị sẽ là người duy nhất trở thành đồng minh của em!

Tsubaki trầm ngâm vài phút suy tư đắn đo rồi quay lưng bước ra khỏi nhà

Việc đưa báo nói cha đẻ của “hoa anh đào đỏ” vẫn là một dấu chấm hỏi lớn, điều này không sai vì sau khi dự cuộc thi hội họa, Tsubaki đã trốn biệt tăm biệt tích không để lại thông tin gì về cá nhân, nếu có thì là họ và gia tộc Minamiya ở Nhật Bản, cho đến thời điểm này, chưa có ai biết chính xác được mặt mũi ra làm sao, vậy nên hắn vẫn yên ổn sống trong môi trường trung học này một cách êm đềm đến chán chường

Thực tại quả thật rất tàn nhẫn, tàn bạo đến đáng sợ, nhất khi số lượng con người mỗi lúc một tăng gây ra biết bao nhiêu vấn đề mà thế giới không ngừng điên đảo với các con số thống kê. Nhiều người sinh ra, tỷ lệ miếng ăn chỗ ở càng tăng, tỷ lệ thất nghiệp cũng tăng, dẫn đến khủng hoảng kinh tế hoặc lạm phát nặng

nề. Nhưng một trong những vấn đề chủ chốt là ô nhiễm tiếng ồn. Cứ thử tưởng tượng phải tận dụng triệt để 20 phút nghỉ ngơi tranh thủ ngủ trong khi xung quanh cứ rầm rầm ồ ồ như cái chợ thì không cách nào làm thỏa mãn một nguyện vọng tí tí trong cuộc sống

Chính vì thế, Tsubaki phải tìm một nơi nào đó yên ắng có thể chợp mắt được, nhưng cái trường này thật sự rộng lớn và dường như không hề có bất kỳ góc ngách nào là dùng được, thật là tẻ hết sức

— Đúng là vô dụng lẫn vô vọng, một thằng 19 tuổi đáng lẽ sinh viên năm nhất đại học không ngờ lại phải học năm nhất cao trung. Trên thế giới này có nhiều cái vớ vẩn thật..... Nhưng nếu không nghe theo lời bà chị, thì còn lâu mới có cái giường để ngủ!

Đứng lại hướng ánh mắt ra ngoài khung cửa sổ kính, nơi có những cánh hoa anh đào khẽ rụng xuống theo chiều gió nhẹ. Nó giống như một hình ảnh Tsubaki đã từng nhìn thấy trong quá khứ..... một cây hoa anh đào nở rộ sắc sỡ những cánh hoa nhẹ nhàng thướt tha luôn kèm theo bóng dáng một người con gái, một người con gái tuyệt đẹp

Tsubaki nhắm tịt mắt lại như thể không muốn nhớ đến nó nữa

— Tsubaki..... nếu như mày không quên được những năm tháng ấy, thì linh hồn cô ấy không thể yên nghỉ được nơi biển cả. Mọi thứ mày làm, chỉ khiến người khác đau khổ mà thôi, thật vô dụng!

Hắn tiếp tục bước đi tìm khoảng không dành riêng cho bản thân mình

.....
Phòng mỹ thuật

Không biết trời xui đất dày thế nào lại đưa đẩy Tsubaki đến chỗ này, nơi đây là duy nhất, độc nhất học sinh không bao giờ thêm vào trừ các câu lạc bộ. Và chính vì lý do ấy mà nó trở thành nơi thích hợp để đánh một giấc ngon lành

Hướng ánh mắt chăm chăm lên cái bảng trước phòng, giống như cảm xúc đang dâng trào bỗng chợt vụt tắt phụt đứt dây cầu, cứ nhìn cái thờ dài ngán ngấm đó của hắn là đủ biết

— Cả đời không bao giờ thoát khỏi thứ này..... dẫu ỉnh đã quyết sẽ không cảm cọ một lần nào nữa. Một họa sĩ khi không còn cảm xúc thì chẳng thể vẽ bức tranh nào cho nên hồn hết, điều tốt nhất là nên giải nghệ!

Với tay lên tay nắm cửa tính mở ra thì hình như có tiếng người đang ngân nga hát thì phải

— Na na na na hây hây!

Là giọng con gái, trẻ trung đậm thấm pha chút sôi nổi, cứ nghĩ không có học sinh nào thêm vào đây, có lẽ là thành viên của câu lạc bộ mỹ thuật chăng

Tsubaki ngân giọng thờ dài ngán ngấm

— Đúng như mình nghĩ, không nơi nào trên thế giới này chấp nhận mình..... không nơi đâu cả!

Chán nản khi cảm xúc bị tụt một cách thảm hại, Tsubaki nhét hai tay vào túi áo quay lưng tính tìm một không gian yên tĩnh khác cho riêng mình

— Hử??? Mùi này..... Sơn pha với màu cùng lá tú cầu..... kỹ thuật pha chế mực vẽ này chỉ dành cho những họa sĩ tài năng đồng thời cũng là bí quyết để bức tranh thêm sinh động và trông như thật..... Một học sinh cao trung mà biết đến điều này thì dường như không phải hạng tầm thường!

Lý do ấy khiến Tsubaki không ngừng suy nghĩ nên hắn đã mạn phép mở hé cửa mà nhìn vào

Qua khe cửa thì chẳng thể thấy được gì rõ ràng và toàn diện, nếu sang phải thì đó là một góc của tủ kính, bên trái là vài dụng cụ như sơn màu và xô đựng gì đấy, điều quan trọng là ngay chính giữa, ngay tầm nhìn trực diện của mắt..... là một khung tranh, một khung tranh phác họa những cánh hoa anh đào rơi.....

— “Hoa anh đào đỏ”????? Tsubaki tròn mắt ngạc nhiên

Tại sao nó lại ở đây? Không lý nào nó có thể tồn tại ở Nhật bản..... mà khoan đã, bình tĩnh trước khi nhìn nhận lại sự việc một cách rõ ràng..... tuy giống nhưng không phải là bức tranh mà mình đã vẽ, họa tiết có chút trẻ con, màu cũng không sáng như thế..... với lại, bức tranh đó không sống động và tươi trẻ như vậy..... nó chỉ là những cánh hoa chết thôi

_ Thiệt tình, đây có thật là hoa anh đào không ta?

Tsubaki nhòm qua khe cửa thấy một cô gái tóc tím đậm dài cột chùm đuôi sau lưng, bộ đồng phục áo đen đỏ sơ mi trắng dài tay bên trong cùng chiếc váy dài đến đầu gối không tránh đầu được. Tay phải cầm cọ còn ướt do màu vẽ đứng trước bức tranh mà thở dài

_ Hoa anh đào là biểu trưng của sự vui vẻ chào đón một thế hệ tươi tắn của không khí mùa xuân nên mang hương sắc hồng phấn như cuộc đời tươi đẹp của con người. Nhưng tại sao hoa anh đào của tên Minamiya ấy lại màu đỏ? Màu đỏ thì chỉ duy nhất nghĩ đến máu mà thôi, những cánh hoa anh đào nhuộm màu đỏ của máu thì chỉ là những cánh hoa chết..... ý muốn nói, cuộc sống, trái tim, và linh hồn của người họa sĩ chỉ là một màu đen tối không nghĩa lý, bất cần và luôn nhìn thế giới này với cùng gam màu trong tâm hồn chứa đựng đầy sự u uất..... Lý nào vì lý do ấy mà bức họa “ hoa anh đào đỏ ” của tay mới nổi Minamiya trở thành tiêu điểm chú ý trong mắt những họa sĩ, nhà bình luận và phóng viên trên toàn thế giới? Xu hướng cầm tranh thời nay lạ và ngộ nghĩnh thật!

Chính xác..... Tsubaki hết ngạc nhiên này lại được nhận ngay một ngạc nhiên khác khi những lời cảm nhận của cô gái ấy chính xác 100% với tình trạng của mình ngay lúc này. Một tâm hồn u uất thối rữa không tin và nhìn cuộc sống này chỉ bằng lăng kính đen ảm đạm, từng ngày trôi qua là từng nỗi đau, nỗi dằn vặt, hối hận và căm thù cuộc đời lắm bất công tàn nhẫn..... Trước đây, trong hàng trăm, hàng ngàn người chiêm ngưỡng “ hoa anh đào đỏ ” không một ai, không bất kỳ ai có thể thẩm thấu được ý nghĩa thật sự ẩn giấu đằng sau bức tranh, đối với họ, hoa anh đào mang màu đỏ là một điều mới lạ độc đáo hay mang hình ảnh một người con gái dịu dàng yêu kiều thướt tha nhưng tính cách có chút nổi loạn. Không ai hiểu được những suy nghĩ tâm tư mà họa sĩ muốn gửi gắm qua bức tranh ấy..... nên Tsubaki không tin tưởng bất cứ ai, không một người nào hết

_ Tại sao lại có thể vẽ ra một bức tranh như thế, tay Minamiya này đang phải ăn năn, đau đớn và hối hận về điều gì vậy? Từng họa tiết cách vẽ lúc nhẹ nhàng khi tâm hồn thanh thản yên bình, lúc mạnh bạo đến độ tàn nhẫn như trút hết cơn giận vào nó..... Dù chỉ nhìn qua truyền hình trực tiếp, nhưng mình cảm thấy chắc hẳn đang đau khổ lắm! Cô ấy lại tiếp tục tự nói chuyện với bản thân

_ Tôi đang đau khổ chuyện gì ư? Phải, hiện giờ tôi đang rất đau khổ, tôi căm hận mọi thứ, cuộc sống, thế giới và cả chính bản thân mình, tôi hận bản thân mình vì đã quá nhu nhược yếu đuối đến mức không thể bảo vệ được cô ấy. Điều duy nhất tôi có thể làm là đứng đó mà chứng kiến..... chứng kiến người con gái mà mình thương yêu ra đi ngay chính trên đôi bàn tay này!

Tsubaki siết chặt tay, môi ngiên lại để rít lên những cảm xúc trong suy nghĩ

_ Minamiya – senpai, tôi thật sự rất thích “ hoa anh đào đỏ ” nhưng với gam màu như thế thì thật không hay cho nên tôi xin được mượn phép sao chép y như bức tranh đoạt giải ấy và sửa lại theo ý tôi. Tôi chỉ muốn bức tranh thật hoàn chỉnh thôi chứ không có ý định mang đi bán đấu giá. Xin mượn phép!

Cô ấy chắp hai tay vào nhau mà nói hệt như với người quá cố trong khi nhân vật đang được đề cập đến lại đang đứng sau cánh cửa kéo mỏng kia vài bước chân. Nói cuộc sống có nhiều cái không ai lường trước được cũng đúng, một khi nói xấu ai đấy thì y như rằng hẳn đang ở ngay sau lưng

_ Để xem..... pha chút màu phấn cho bắt mắt nhỉ!

Tsubaki tròn mắt ngạc nhiên đến kinh hoàng khi chứng kiến điều mình đang thấy, là thật hay chỉ do mình không thể nhìn kỹ qua khe cửa nhỏ này.... Đôi mắt ấy, bờ môi ấy, cả gương mặt đó.... Tại sao điều đó lại có thể xảy ra?

Tsubaki không suy nghĩ mở tung cánh cửa phòng mỹ thuật khiến cô gái tóc tím kia giật bắn mình làm rớt cả cọ và khay màu xuống sàn lóc cốc

_ Hehhh hehh!

Trong những trường hợp thế này, thường thì người con gái đầu tiên sẽ ngơ ngác không hiểu gì cả, sau đó, toàn thân sẽ bắt đầu run rẩy bầy và rưng rưng nước mắt khi bị ai đó chộp quả tang lúc mình đột nhập bất hợp pháp. Thì ở đây cô ấy cũng thế, cũng tiến hành trình tự y vậy nhưng được thêm cái cúi đầu liên tục xuống nước xin lỗi

_ Xin lỗi xin lỗi vì đã tự ý vào phòng mỹ thuật và sử dụng dụng cụ không hỏi trước ý kiến. Tôi chỉ muốn ghé qua thăm quan thôi chứ không có ý lấy trộm thứ gì đâu. Xin lỗi, xin lỗi, thành thật xin lỗi!

_ Cô..... không lý nào.....

_ Eh????

Bây giờ người ngạc nhiên là cô gái chứ không còn là hắn, khi thấy chàng trai căng mắt cùng mồ hôi trộm chảy dài trên trán như thể đang chứng kiến một hiện tượng siêu nhiên, có gì mà căng thẳng đến vậy cơ chứ? Chẳng lẽ mấy lọ màu và khung tranh này quan trọng đến như thế? Đây chính xác là những điều mà cô gái suy nghĩ

_ Lu.....mi..... na.....

Những từ đó tự động phát ra từ khóe miệng của Tsubaki

Là một cái tên đúng không? Hình như anh ấy đang gọi ai đó thì phải, có nhầm lẫn gì ở đây ư?

_ Anou..... anh muốn tìm ai tên Lumina sao?

Đến khi phát hiện ra những điều mình vừa nói, Tsubaki nhanh chóng dùng hai tay đập chát vào mồm bịt miệng của chính mình, chân lùi về phía sau cho đến khi tựa lưng vào cửa cái phịch

Cô gái ấy hoảng và lo lắng lắm

_ Anh..... ổn chứ?

Ngay lúc này đây, hơi thở của Tsubaki mỗi lúc một gấp rút, mồ hôi hột chảy nhiều hơn bình thường cùng nhịp tim đập thình thịch không cách nào có thể tự chủ được, đôi mắt vẫn chưa hoàn hồn sau khi chứng kiến điều mình vừa thấy. Chính hiện tượng đó khiến cô ấy càng lo hơn

_ Để tôi đưa anh đến phòng y tế nhé? Trông anh có vẻ mệt mỏi xanh xao lắm!

_ Đừng đến gần tôi!

Lời lẽ vô tình làm cô ấy giật mình và lùi lại

Tsubaki quay lưng chạy thật nhanh ra khỏi phòng

_ Khoan đã.....

.....

.....

_ Tại sao..... tại sao chuyện này lại xảy ra? Tại sao Lumina lại ở đó, ngay trước mắt mình, tại sao???

Chạy huỳnh huých không ngoảnh đầu lại, Tsubaki không muốn nhìn thấy cô ấy lần nữa, không muốn phải nhớ lại để rồi chịu đựng nỗi đau dằn vặt trong tim cho nên đã chọn cách chạy trốn đến nỗi va phải thùng rác để sát hành lang rầm rầm lẫn lộn ra sàn trước sự giật mình của biết bao học sinh cao trung

Nằm sấp trên sàn mà không ai dám đến gần hỏi thăm hay giúp đỡ, hắn siết chặt tay dồn hết toàn bộ cảm xúc ức chế chất chứa trong lòng

_ Tại sao?

Tsubaki gượng đứng dậy rồi tiếp tục chạy thật nhanh thật xa đừng bao giờ có thể nhìn lại quá khứ

_ Không lý nào, không lý nào, Lumina đã chết rồi, Tsubaki, Lumina chết rồi!

.....

Ở nhà, Tsukusa mạo muội mở cửa phòng cậu em trai bước vào không được phép, nhưng tất cả cũng vì lo lắng cho thằng nhóc ấy nên mới như vậy. Vẫn như cũ, từ lúc Tsubaki trốn Anh quốc trở về, nó luôn chọn cách sống trong bóng đêm u ám ảm đạm, một gian phòng nhỏ tuy sạch sẽ gọn gàng nhưng không có nổi một tia ánh sáng. Chỉ chút nữa thôi, Tsubaki sẽ rời khỏi căn phòng này đến một nơi khác và tiếp tục tạo ra một không gian u ám không sức sống giống như thế này. Cuộc đời của nó dường như không còn cách nào có thể cứu vãn được nữa rồi

Tsukusa lặng lẽ kéo tấm rèm để cho tia nắng ấm áp nhẹ nhàng chiếu qua khe cửa kính, cảm giác giống đã từ lâu nơi này không được sưởi ấm bởi ánh sáng nên có chút lạnh lẽo mới mẻ

Tsukusa chợt nhìn xuống khung tranh đặt đầu giường, trong lòng đau quắt lại từng cơn nhưng vẫn phải ráng chịu đựng

— Lumina, chị không nghĩ rằng sau từng ấy năm nó vẫn còn rất yêu em. Tsubaki bất chấp mọi thứ để được yêu em để giờ đây phải luôn dằn vặt đau khổ, nó đã bước sâu vào bóng tối lắm rồi..... chị không biết phải làm gì bây giờ nữa Lumina, chị phải làm sao để Tsubaki được hạnh phúc đây?

.....
Chiều cùng ngày 17h

Tsubaki trở về sau một ngày học vất vả..... mà cũng không biết là phải do học không nữa

— Mừng em về Tsu – kun!

Tsukusa lại vui cười nằm dài trên ghế sofa chống ngược đầu về phía mình trong khi trên bàn vẫn còn mấy gói bim bim đang mở và bộ anime đến hồi gay cấn. Cuộc đời của Tsukusa chỉ gắn liền đến thời gian phè phỡn như vậy thôi

— Nhanh lên nhanh lên, chị muốn ăn chân vịt rút xương cho bữa tối, nhanh lên nhanh lên!

Tsubaki thở dài

— Hiểu rồi, đợi chút!

Tsubaki vác cặp bước lên tầng hai

.....
.....
— Chúc buổi tối ngon miệng!

Tối nay có món chân vịt rút xương đúng theo yêu cầu của người chấy lưỡii tham ăn, ai nấu thì không cần phải bàn chi nữa. Tsukasa nhanh nhẩu gấp lấy cái đũa to nhất mà nhét ngòm ngoàm vào miệng trong khi cậu em trai vẫn rất lịch thiệp

— Tsu – kun, hôm nay trên trường có gì vui không? Kể chị nghe đi!

Tsubaki dùng đũa, đôi mắt xa xăm phiền não khi nghĩ về chuyện sáng nay, chuyện mình gặp một cô gái giống Lumina như hai giọt nước, về người có thể nhìn rõ tâm tư cảm xúc mà mình đã truyền qua “hoa anh đào đỏ”. Mình đã bỏ chạy không suy nghĩ để rồi cúp cua cả buổi học trên sân thượng, đó là một ngày tồi tệ của mình

— Không có gì, vẫn bình thường!

— Em vẫn chưa quen được bạn nào hết ư, ít nhất cũng phải có một hai người chứ nhỉ?

— Không, em không cần phải có bạn, chỉ toàn là một lũ phiền phức nhiều chuyện vớ vẩn linh tinh..... nhìn thấy những nụ cười giả tạo đó của chúng, em tự hỏi lẽ chuyện không hay xảy ra, chúng có còn vui cười giúp đỡ nhau như bề ngoài đã nói không!

Trong cái nhìn của Tsubaki mọi thứ thật tiêu cực u ám, một linh hồn trống rỗng bị thắt chặt bởi những sợi xích hối hận tội lỗi..... một linh hồn không thể tìm được ra lối thoát ỉn

Tsukusa vẫn đang rất cố gắng thuyết phục cậu em trai bất trị

— Những điều đó không phải còn quá sớm với em ư? Tsu – kun, em chỉ mới 19 thôi, chỉ mới bước chân làm quen với môi trường cao trung có rất nhiều điều bất ngờ đang đợi ở phía trước. Việc của em hiện tại là học hành, kết nhiều bạn mới và tìm những dự định mới cho tương lai của mình..... dẫu sao em cũng quyết định không lai vãng đến thế giới hội họa nữa đúng không?

— Nếu như chị cũng khuyên nhủ được bản thân mình bằng những triết lý như thế thì đỡ cho em biết bao. Tsukusa nee – san, để em nói lại một lần nữa cho chị hiểu rõ, em không quan tâm đến cái thế giới này muốn gì, cũng không thiết tha đến những điều tươi đẹp như chị đã nói. Mục đích của em..... mục đích duy nhất để em có thể tồn tại trong kiếp người này..... đã không còn nữa rồi. Cứ thử đặt mình vào trường hợp niềm hạnh phúc hơn chục năm tìm kiếm bị tước đoạt đi ngay trước mắt..... cảm giác đó còn khủng khiếp và đau đớn hơn cái chết gấp trăm lần. Cuộc đời này quá đổi những điều bất công Tsukusa nee – san, em thù cuộc sống này, thù cái thế giới này..... nên đừng bao giờ nói những lời lẽ vô nghĩa như vừa rồi nữa. Bản chất là em KHÔNG QUAN TÂM!

Cuộc trò chuyện và bữa tối đã kết thúc sau khi Tsubaki nhấn mạnh 3 từ cuối cùng một cách giận dữ thẳm sau gương mặt lạnh lùng ác cảm ấy. Hắn kéo ghế mạnh bạo

— Em no rồi, chị cứ từ từ mà thưởng thức tiếp đi!

Nếu như còn có thể ung dung dùng bữa gặp những món ăn mình thức cho vào chén thì đó là một người vô tình vô nghĩa. Tsukusa cũng vậy, cô không còn đủ niềm vui, không còn cảm thấy ngon miệng khi nhìn vào món khoái khẩu vẫn nóng hổi nghi ngút đang chờ đợi. Tâm trạng rối bời này có thể nhận ra một cách dễ dàng chỉ qua ánh mắt đượm buồn kìm nén vô hồn không thiếu đi sự ức chế đau buốt trong tim. Những lời lẽ đó không khác gì hàng trăm hàng ngàn mũi kiếm phóng cùng một lúc làm rách toạc đi linh hồn mỏng manh của con người

Tsubaki đã từng trải qua cảm giác đau đớn như thế..... nhưng nó vẫn còn trụ được đến thời điểm này thì quả thật là một kỳ tích..... và hậu quả cho sự kỳ tích ấy là một chiếc lọ rỗng tuếch, lạnh lẽo cô đơn đang ngự bên trong trái tim héo tàn của thằng bé. Tsukusa biết, giờ có nói gì thì cũng vô ích, một khi nó đã quyết định thứ gì thì không bao giờ thay đổi hết như bố mình

— Tsu – kun, chị biết..... hiện giờ em đang rất giận dữ, cứ mỗi lần nghe em gọi thẳng tên chị là lòng chị lại thất lại dữ dội. Kể từ ngày Lumina mất, em không còn gọi chị là Onee – chan nữa..... Không sao, nếu đó là điều em muốn thì cứ như thế đi để tâm hồn em được thoải mái dễ dàng. Chị chỉ xin em Tsu – kun..... Xin hãy quên đi quá khứ, hãy tự tha thứ cho bản thân mình và tìm một cuộc sống khác tốt hơn sau khi rời khỏi căn nhà này..... Được không?

Tsubaki lạnh lùng đặt chén đĩa ăn của mình vào chậu để nước xả ào ào, đôi mắt ấy đang xa xăm suy nghĩ điều gì?

— Em không còn có thể quay lại được nữa..... em cũng không có quyền tha thứ cho bản thân mình. Nếu linh hồn này yên ổn chấp nhận cuộc sống mỗi ngày trôi qua một cách chậm rãi yên bình..... thì có nghĩa em đã phủ nhận hoàn toàn sự hiện diện của Lumina. Tsukusa nee – san, đây là sự trừng phạt, sự trừng phạt của thần linh giáng xuống tên tội đồ Minamiya như em, đừng nghĩa vào chuyện này nữa, hãy để em tự mình gánh chịu lấy mọi thứ. Chị..... Cứ tiếp tục sống trong thế giới mà chị cho là tuyệt vời đi, ít ra nó còn có ý nghĩa với chị hơn là em!

— Tsu – kun, đừng tin vào điều đó nữa, nó chỉ là một truyền thuyết vô căn cứ thôi, em không nên quá tin vào nó.....

— Nếu như nó đơn thuần chỉ là một truyền thuyết thì có lẽ..... Lumina vẫn sẽ còn sống cho đến tận bây giờ!

Tsukusa không thể nói gì hơn được nữa, mọi lý luận của mình đều trở nên vô dụng khi đối chất với Tsubaki..... cuộc thuyết phục cuối cùng này thật sự đã thất bại rồi

Tsubaki quay lưng rời khỏi phòng ăn, nhưng khi đặt chân giữa ranh giới hai không gian thì chợt dừng lại

— Tsukusa nee – san, em đã chuẩn bị hết mọi thứ cần thiết để chuyển đi ngay tối hôm nay, những thứ không phải của em thì xin trả lại cho chị. Sau này hãy tự lo cho bản thân mình thật tốt, đừng có nằm chây lười cùng mấy gói bim bim xem anime nữa. Em không còn ở đây để nấu nướng giặt giũ hầu chị như con ở đâu. Bảo trọng Tsukusa nee – san, đứa con gái chính thống của dòng tộc!

Ngay khi Tsubaki lạnh lùng rời đi hoàn toàn, cũng là lúc niềm cảm xúc mà Tsukusa kìm chế bao lâu nay vỡ òa không tự chủ qua những giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt xinh đẹp ấy. Cô dùng tay che miệng không để tiếng oán than trong tim vang ra, tự gục đầu xuống bàn mà khóc

— Không..... Tsu – kun, chị không phải..... không phải như em nghĩ đâu..... Lumina, xin lỗi..... chị không thể bảo vệ được Tsu – kun nữa, thành thật xin lỗi em, Lumina!

.....

Gia trang gia tộc Minamiya, đó là một gia trang cực rộng lớn nằm ở bìa rừng duy nhất trên đất Nhật, xung quanh toàn rừng và núi cao và là nơi có thể nhìn rõ mặt trời lặn khi hoàng hôn..... Một nơi thật yên ắng, chỉ có tiếng chim hót líu lo mỗi buổi sáng và hương hoa từ những đại thông bao phủ quanh tường thành gia trang. Còn về riêng gia trang nó giống như một kinh thành thời Edo chiến hơn

Nhưng bàn về diện tích thì..... tốt hơn hơn đừng nên đề cập đến nếu không muốn ngã ngửa ra khi biết con số cụ thể của gia trang

Có hai vợ chồng ngồi trước hiên nhà, người vợ mặc bộ Kimono quyền quý rót trà nóng vào cốc đúng kiểu phụ nữ Nhật, còn người chồng thì có thú vui chơi cây cảnh cùng chim muông. Một cặp vợ chồng đúng theo phong cách nước Nhật xa xưa thời Edo

— Minh à, Tsubaki – kun đã đoạt giải nhất trong cuộc thi hội họa quốc tế, anh nhìn xem, “hoa anh đào đỏ” đang được treo ở viện triển lãm Anh quốc và nhận được rất nhiều lời bình luận hay của đông đảo mọi người. Tsu – kun thực sự đã rất cố gắng rồi!

Người phụ nữ ấy mỉm cười dịu dàng tự hào khi đưa tờ báo chứa ra phía trước

Nhưng hình như ông ta chẳng thêm quan tâm hay ngó ngang gì đến, chỉ tập trung vào những cây bonsai và những con chim nhỏ nhỏ đậu trên ấy kêu lích chích

— Minh à, ít ra cũng phải mừng cho con nó, được cả thế giới công nhận không phải đứa trẻ nào ở tuổi Tsu – kun cũng đạt được đâu!

— Tư trang, dòng họ Minamiya không cần đứa con trai như thế..... Nó không còn là người nhà Minamiya nữa. Bà đừng đưa những thứ liên quan đến nó lên vốn trước mặt tôi!

Thở dài ngán ngẩm

— Đến tận bây giờ ông vẫn còn giữ kiểu suy nghĩ lạc hậu bất chấp cổ hữu vậy à..... Tsu – kun đã rời gia trang suốt 4 năm, nhiều đó vẫn chưa đủ để người con giận trong lòng ông ư?

— Nó đã vi phạm cấm luật của cả ba phân gia, tội lỗi không thể dung tha, đuổi cổ nó ra khỏi nhà vẫn còn là nhẹ!

— Đuổi ra khỏi nhà khi con mới chỉ 15 tuổi, rồi bắt nó ngủ bờ ngủ bụi lang thang đầu đường xó chợ, cách giữ hình ảnh cho gia tộc Minamiya của ông hay thật đấy. Thế hình phạt nặng nhất là gì? Ông tính rút kiếm chém chết nó trước mặt các thành viên Minamiya hả? Có thể người trong nhà chấp nhận nhưng pháp luật thì không đâu!

Ông chồng khó tính thở hắt ra, mặt mày quay lại cau có

— Cứ mỗi lần nhắc đến Tsubaki là bà liền nhảy vào bênh vực cho nó, rút cuộc bà có phải vợ tôi không thế?

— Tôi là vợ ông, đồng thời cũng là mẹ của Tsukusa và Tsubaki, đối với tôi, ông và hai đứa con đều quan trọng như nhau, không thể bỏ rơi ai hết. Vấn đề ở chỗ, tôi không giữ lối suy nghĩ phong kiến lạc hậu cổ hữu như ông. Thế kỷ 21 rồi ông ạ, phải biết nhìn theo thời đại mà phán xét như thế nào cho hợp tình hợp lý hợp mắt mọi người và dư luận xung quanh. Thử nhìn hai phân gia còn lại xem, có ai còn giữ kiểu như ông đâu..... Họ tân tiến hết rồi!

— Thôi, tôi không thể nào nói lại bà nữa, tóm lại, Tsubaki đã vi phạm vào điều cấm kỵ của ba phân gia, nó đã làm ô uế hình ảnh gia tộc Minamiya trước hai phân gia còn lại. Thật không xứng đáng trở thành người trong nhà ta. Ý tôi đã quyết, đừng hòng thay đổi!

Người vợ thở dài ngán ngấm thêm một lần nữa

— Tùy ông muốn sao cũng được, tôi chịu, nhưng để tôi nói điều này cho ông biết: Tsubaki không cần dựa vào gia thế tiền bạc uy quyền của nhà Minamiya mà đã có thể thành công tự lo cho bản thân ngoài kia. Tsukusa vừa gọi điện nói sau khi tốt nghiệp trường mỹ thuật ở Anh và đoạt giải nhất cuộc thi, nó đã trở về Nhật Bản, tự mua một căn biệt thự 2 tầng ngoài trung tâm Tokyo bằng tiền mình kiếm được sống theo ý muốn của nó mà không phải đắn đo suy nghĩ gì về những cổ luật như ông nhé. Xét ở mọi phương diện, Tsubaki còn hơn ông gấp mấy lần đấy, nó không vô dụng khi ông quyết định đuổi nó ra khỏi nhà đâu!

Nghe những lời đó, ông già khó tính cũng chẳng biết nói gì hơn, chỉ lẳng lặng bước vào trong nhà

Còn người phụ nữ thì che miệng cười khúc khích, xong lại nhìn vào tờ báo một cách tự hào

— Hầy, ba con nói thế nhưng thực chất ông rất mừng khi biết tin con đoạt giải nhất đấy Tsu – kun..... chúc mừng con!

.....

Tối hôm ấy, Tsubaki đã hoàn toàn chuyển về ngôi nhà mới, một căn biệt thự trắng ngoài trung tâm Tokyo

Hừm hừm..... tiếng sóng biển và mòng biển ư? Có vẻ như hần đã chọn một nơi tại vịnh Kyuushi thì phải. Nhưng kể ra cũng biết lựa địa điểm quá, từ đây có thể hướng ra ngoài biển nghe tiếng sóng mỗi ngày, khung cảnh biển ban đêm tuyệt đẹp lại thêm gió mát từ ngoài đó thổi vào thì còn gì bằng

— Vâng, công ty chuyển phát đã đến và giúp em sắp xếp mọi thứ theo đúng như yêu cầu, chị không cần phải lo nữa!

Sau một buổi tối loay hoay với đồng hàng đặt trước trên các cửa hàng gia dụng được chuyển đến như sofa, tủ lạnh, tivi, giường mừng gì ấy, cuối cùng thì Tsubaki cũng có thể thoải mái sống ở căn nhà mới của mình, chỉ một mình mình muốn làm gì thì tùy không bị quấy phá

Bây giờ thì hần ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa êm ái mới mua, gác hai chân lên bàn uống cà phê kính trước mặt, cửa sổ kính để mở cho gió thổi vào, tay nghe điện thoại, chắc là của Tsukusa gọi đến

— Mọi thứ vẫn diễn ra rất tốt, chị tự lo ỉnh đi Nee – san, và đừng làm phiền em nữa, giờ em muốn đi nghỉ nên thôi nhé, bye!

Nói chuyện ngang cơ cúp mất bất chợt, Tsubaki ngã đầu ra sau ghế thở dài ngán ngấm, mắt hướng thẳng lên chiếc đèn chùm có những con cái con sao đồ chơi treo lủng lẳng xuống bắt mắt một cách xa xăm

— Không thể nào thoát hoàn toàn khỏi nơi đó..... có lẽ an phận với cái tên Minamiya là một điều không thể phủ nhận hay từ bỏ..... Mình còn phải bị lệ thuộc đến bao giờ nữa đây?

Tsubaki đứng dậy, bước ra chỗ ban công, chống hai tay lên thành lặng nhìn bãi biển chìm vào bóng đêm cùng cơn gió khẽ lùa qua mái tóc tài tử một cách nhẹ nhàng chậm rãi

— Tsu – kun, nhìn thử xem, biển về đêm cũng rất tuyệt đấy, cả gió nữa, nếu như hai thứ ấy hòa nguyện vào nhau sẽ tạo nên một điều tuyệt vời mà tạo hóa ban tặng. Biển thật tuyệt vời đúng không?

Lời nói và nụ cười ấy hiện về trong tâm trí Tsubaki, hần chợt nhắm mắt lại để cảm nhận những gì thiên nhiên mang lại

— Em nói đúng Lumina, biển..... thật tuyệt vời!

3. Chương 3

Một buổi sáng hiền hòa khác lại đến, cuộc sống ở trung tâm Tokyo vẫn nhộn nhịp tấp nập khi từng từng lớp lớp người thi nhau đổ hết ra đường, tiếng bước chân pha lẫn tiếng còi xe động cơ đình tại tràn ngập hết cả một không gian. Ngược lên phía trên thì những tòa cao ốc cao đã che đi hết phần nào bầu trời cùng tia nắng ấm..... không nơi nào trong thành phố mang vẻ êm đềm như vịnh Kyuushi mà Tsubaki đang ở

Nói về Tsubaki, dù cho đã chuyển sang nơi khác sinh sống nhưng vẫn không quên nghĩa vụ của một học sinh cao trung. Suy cho cùng hẳn chịu ngoan ngoãn xách cặp đến trường đầu cho cứ lâu bầu chuyện 19 tuổi mà vẫn phải ngồi chung với lũ chưa đến 17

Đến trường học hành đúng giờ là một chuyện, nhưng lối sống tiêu cực qua đôi mắt vô hồn lãnh đạm đã đưa hẳn đến với sự cô đơn trống trải. Ngồi trong lớp với biết bao bạn bè cười cười nói nói nhưng khác chi giam mình trong một căn phòng trống, chẳng có ai lai vãng xung quanh, chẳng ai tiếp chuyện..... chỉ một mình một thân chống cằm nhìn áng mây trôi hững hờ nhẹ nhàng trên bầu trời xanh, đôi mắt thật xa xăm phiến muộn như thể đang suy nghĩ điều gì đấy không ai biết

— Cuộc sống này..... thật tẻ nhạt!

Câu cửa miệng của hẳn dường như đã trở thành châm ngôn cho bản thân bao lâu nay, cứ hể nhìn lên trời là miệng không thể không thốt lên câu ấy một cách nào nề u uất sâu thẳm đến xót cả ruột và lõi tâm hồn như muốn khuyết đi một mảnh. Gọi đó là mảnh hồn cảm xúc cũng không sai vì kể từ lúc đó trở lại đây suốt 3 năm, Tsubaki không còn biết thế nào là cười nữa

— Này, tên Minamiya đó thật kỳ lạ, hẳn không bao giờ chịu kết bạn với ai hết, đã thế còn nói năng lỗ mãng với một bạn nữ tỏ ý kết thân nữa chứ, đàn ông đàn anh gì thật hèn, cứ tỏ ra kiêu ngạo như vậy bộ hay lắm sao?

Vì Tsubaki ngồi chót lớp chỉ chuyên tâm việc nhìn ra ngoài than thở trách cuộc đời như cái lu chứa nhiều trứng muối nên không để ý rằng mình đã trở thành tâm điểm chú ý của cả lớp sau có mấy ngày nhập học

Đám con trai chẳng buồn để tâm, còn bọn con gái nhiều chuyện thì thì thầm to nhỏ nói xấu người có mặt tại đây chứ không phải sau lưng. Nói chung cả lớp đã cô lập hẳn hoàn toàn rồi, lại thêm những lời xa tiếng đồn xấu mang hàm ý bêu rêu ngụ ý nhấn chìm danh dự của người khác xuống một cách tàn nhẫn và hèn hạ

— Nhưng mà này, trông hẳn lớn hơn chúng ta phải không? Hình như là học sinh thuộc dạng lưu ban thì phải!

— Nghe đâu là do đánh nhau gây xích mích với bạn cùng lớp nên bị đình chỉ suốt một năm, cho nên bây giờ mới được đi học lại!

— Thật khủng khiếp, chúng ta không nên đến gần hay dính dáng gì với hẳn thì tốt hơn!

— Ừ, cậu nói phải đấy!

Đó là những lời đồn tào lao vớ vẩn chẳng biết chúng nghe được ở đâu hay tự dựng chuyện ra để nói xấu Tsubaki. Thực chất thì từ đầu đến giờ Tsubaki nghe thấy hết, chỉ có điều vẫn ung dung tự tại bình chân như vại không đứng chồm dậy, lật bàn mà quát tháo như mấy thằng đầu gấu đầu đường xó chợ. Xét ở một góc độ nào khác thì hẳn chẳng thêm quan tâm, chẳng thêm quan trọng hình ảnh của mình bị bôi nhọ thế nào trong mắt chúng..... với lại, chúng đâu biết mình là người trong gia tộc Minamiya

— Nè nè, biết tin gì chưa? Minamiya – senpai đã rời khỏi Anh quốc trở về Nhật bản sau khi cuộc thi kết thúc. Mới hôm qua thôi, báo chí còn đăng đầy chuyện viện triển lãm MST ở bên Pháp còn cho người sang tận Nhật để mời Minamiya – senpai sang đó hợp tác nhưng anh ấy đã từ chối đấy!

— Trở thành người nổi tiếng sướng thật đấy, đi đâu cũng có phóng viên báo chí leo đèo đi theo đăng thông tin hình ảnh lên mạng, cho toàn thế giới được biết. Minamiya – senpai thật tuyệt vời, không hổ danh là con trai cả đứng đầu gia tộc Minamiya!

— Nhưng về những tin đồn xung quanh anh ấy thì sao? Từ đó đến nay chưa có ai thật sự biết mặt Minamiya – senpai trông như thế nào ngoài ban giám khảo trong cuộc thi và MST, họ nhất quyết không tiết lộ bất kỳ

điều gì về anh ấy cả. Mấy bồ không nghĩ như thế có chút lạ lùng sao?

— Ôi dào, người nổi tiếng kiêu kỳ bí ẩn một chút có sao đâu. Miễn sao anh ấy tài năng là được, tớ dám cá rằng ngoài đời, anh ấy sẽ như một chàng hiệp sĩ đẹp trai hào hoa ga lăng sở hữu một nụ cười khiến biết bao cô gái phải chết ngất khi chiêm ngưỡng!

Ngồi phía chót lớp, mắt hướng ra ngoài khung cửa sổ, tay chống cằm nhưng miệng lại nở cái cười hếch tỏ ý xem thường khinh bỉ. Con người là thế đấy, cái thế giới này là như vậy đấy, khi hâm mộ thần tượng một ai sẽ bỏ qua hết những cái xấu mà tăng bốc người đó lên đến đỉnh núi thậm chí còn lên cả Tây Thiên. Còn khi đã ghét ai đó thì lại tìm cách trù dập người đấy xuống tận cùng địa ngục một cách nhục nhĩ không góc đầu lên được. Và trong những kẻ miệng lưỡi đáng sợ ấy thì phụ nữ..... không thể dùng từ ngữ nào có thể kể được cái khinh miệt người khác giới trong mắt Tsubaki điển hình là lũ ăn không ngồi rồi bàn chuyện ba láp ba xàm đó

Cuộc đời này công nhận có nhiều cái khiến mình phải nực cười..... nực cười một cách vô vọng và xem thường. Chúng trù dập mình qua những tin đồn vô căn cứ để mình te tua tội tã nhưng đồng thời cũng đưa mình lên cao làm thánh. Con người..... thật quá giả dối, đúng là căn bã của xã hội. Nếu như còn ngồi nữa thì tai mình sẽ thối rữa bởi những lời ngon ngọt của chúng mất, tốt hơn hết là nên trốn khỏi đây

Tsubaki chợt đứng dậy kéo ghế và nhét hai tay vào túi quần lộp cộp bước ra ngoài lớp trước sự dè chừng xa lánh của bạn bè

— Đúng là một tên đầu đường xó chợ, rác thải của nhân loại, tại sao nhà trường lại chấp nhận một kẻ không bằng súc vật vào ngôi trường này chứ?

— Điều đáng ghét hơn là hắn lại mang cùng họ với Minamiya – senpai, thật là bôi tro trát trấu hình ảnh gia tộc Minamiya lừng lẫy!

— Ấy, nhưng mà tớ tự hỏi, liệu hắn ta có quan hệ gì với Minamiya – senpai hay phân gia Minamiya không? Nếu nhìn gần thì trông hắn cũng đẹp trai lãng tử lắm!

Đám con gái ấy nhìn người vừa mới phát ngôn một lúc rồi bật lên cười khanh khách

— Không thể nào có chuyện đó, gia tộc Minamiya không thể có một người như vậy trong tư trang được, không thể nào, không thể nào đâu!

Lặng lẽ từng bước trên hành lang lớp học, khi xung quanh ai ai cũng có bạn có bè để nói cười mỗi ngày thì chỉ duy nhất một mình mình tự kỷ. Ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu qua khung cửa kính lộ rõ đôi mắt suy nghĩ mông lung điều gì đấy

— Gia tộc Minamiya ư?

Câu hỏi ấy tự động chọt lên trong đầu Tsubaki kéo theo những hoài niệm trong quá khứ hiện về trong tích tắc

Gia trang Minamiya vào một đêm của 4 năm trước

Người đứng đầu phân gia lúc ấy là Tsubaru Minamiya tức là bố của Tsubaki và Tsukusa đang nổi trận lôi đình hất chiếc bàn thấp lên làm tách trà ấm chén đồ vỡ loảng xoảng khiến không ít người hầu xung quanh phải giật thót hoảng sợ. Ông ta thực sự đang rất điên tiết đấy, nhìn ánh mắt dồn hết căm hận cùng khí thế đáng sợ tỏa ra phùng phùng là đủ hiểu độ nguy hiểm như thế nào

— Những lời mày nói có phải là thật không?

Khi ấy, Tsukusa mới 22 tuổi còn Tsubaki chỉ 15 còn phải sống lệ thuộc ở gia trang cho nên biết điều biết lẽ. Tsukusa thì rất sợ bố rồi nên co rúm người lại khi nghe quát, không hiểu ông ta thì sẽ không biết được khi tức giận sẽ đáng sợ như thế nào đâu. Nhưng còn đối với Tsubaki thì

— Đúng đấy ông già, những lời tôi nói là thật 100% không thiếu 0.01!

Tính cách ngang ngược bướng bỉnh coi trời bằng vung xem thường thần thánh đã hình thành từ nhỏ rồi. Trong khi ai ai cũng sợ thậm chí là người có phận làm mẹ cũng lo lắng căng thẳng thì hắn vẫn ung dung phè phè với ánh mắt lạnh lùng xem lời nói của ông ấy như chả có ký lô nào. Cũng vì cái thái độ đó mà ông ta càng điên tiết hơn

Người mẹ nhìn Tsubaki thở dài

— Tsu – kun, đừng làm bố con giận nữa, con nói cụ thể hơn xem nào?

Tsubaki gãi đầu cũng thở dài không khác gì một ông cụ non

— Cũng chẳng có gì cụ thể, đơn giản là con muốn đính hôn với Lumina, thế thôi!

— Hầy, Tsu – kun, vấn đề ở đây là con còn quá nhỏ để hiểu đính hôn quan trọng như thế nào, hơn nữa, tại sao không phải người con gái khác mà lại là Lumina?

— Con và Lumina yêu nhau được 1 năm thì dĩ nhiên con muốn đính hôn với cô ấy. Chẳng lẽ mẹ muốn con lập hôn ước với Chisaki, người mà con chỉ xem là bạn thôi ư?

— Là Chisaki của phân gia Tsuchimikaido thì tao không có ý kiến gì hết. Còn nếu là Lumina thì cứ ngồi đó mà mơ hão đi! Đến phiên ông ấy lên tiếng

Tsubaki thở hắt ra, lắc đầu như kiểu bó tay

— Ông già, Chisaki và tôi chỉ là bạn bình thường, kết hôn với bạn thân thì hơi quá đấy, đúng là chúng tôi quen biết nhau từ nhỏ nhưng tôi không yêu cô ấy, lấy nhau về rồi nhìn nhau bằng ánh mắt ghẻ lạnh à. Huống hồ Chisaki đâu có thích tôi?

Nói một câu cãi một câu, người đứng đầu gia tộc nổi đóa lên dữ dội

— Chisaki không thích mày á? Chẳng phải nó thường làm điểm tâm sáng ày trước rồi mới đi học sao? Mày nghĩ có đứa con gái nào dành hết thời gian ngắn ngủi để rán làm một bữa sáng đầy đủ dưỡng chất không? Nếu không thích mày thì việc gì nó phải cất công làm những điều như thế? Mày ăn gì mà ngu thế hả?

— Ông già, không biết gì thì nín mồm dùm cái? Nhìn kỹ lại sự việc rồi hẵng nói, Chisaki đâu chỉ làm điểm tâm riêng cho tôi mà còn với cả Hajima và Lumina, cô ấy đối xử tốt với tất cả ba chúng tôi chứ chẳng có ưu ái riêng ai hết. Lão ăn gì mà ngu thế hả?

— TẠI SAO CỨ LUÔN LÀ LUMINA MÀ KHÔNG PHẢI CHISAKI? NGƯỜI NHÀ TSUCHIMIKAIIDO HỢP VỚI MÀY NHIỀU HƠN LÀ LUMINA!

— THẾ THÌ TẠI SAO KHI XƯA ÔNG LẠI CỨ CHỌN MẸ THAY VÌ MẸ CỦA CHISAKI? BÀ ẤY TÀI GIỎI VÀ ĐẸP HƠN NHIỀU, CHÍNH ÔNG ĐÃ NÓI THẾ KIA MÀ?

Hai cha con cứ cãi nhau um xùm..... Vậy cũng đâu có gì là đáng sợ đâu, nhưng sao ai ai cũng co rúm người lại thế nhỉ?

Nghe câu chuyện hai bên lời qua tiếng lại, mẹ của Tsubaki và Tsukusa ở giữa miệng mỉm cười nhưng lại bốc lên nguồn sát khí u ám đến lạnh người

— Tsu – kun, ẹ xin ít phút được không?

Quay sang nhìn mẹ mình cười nhưng sao đáng sợ quá, mặt hắn bỗng tối sầm mà mồ hôi hột chảy dài

— Vâng, kính mẹ!

Bà ấy quay sang ông chồng, hai tay bẻ vào nhau cho các khớp xương căng ra rắc rắc đến rùng mình, gương mặt u ám đến kinh hãi sau nụ cười thân thiện ày

— Minh à..... những điều mà Tsu – kun nói..... có đúng là sự thật không?

— À à..... tôi chỉ.....

— Thì ra đó là những điều ông tâm sự với Tsu – kun trong mấy ngày qua. Tôi cũng có phần bất ngờ chút đấy!

— Bà làm sao mà giận dữ thế..... khi không lại nghe lời thằng đó làm gì, nó nói tầm phào ấy mà!

— Tsu – kun không có lý do gì để nói dối hết, mà tôi cũng chẳng có gì phải giận dữ gì khi quả thật mẹ của Chisaki xinh đẹp, tài giỏi và sành điệu hơn tôi nhiều. Tôi đang rất mừng đấy chứ, mừng vì chồng mình ở tuổi này mà mắt nhìn người vẫn còn tốt quá!

Tsukusa ngồi ở đấy miệng thở dài ngán ngấm

— Đó là lý do vì sao mà mình sợ khi phải đối diện với bố, kiểu gì mẹ cũng sẽ nổi điên nếu có chuyện gì đó đụng chạm đến. Tsu – kun chơi bố một vỏ đau thật!

Tsubaki gãi đầu sờn sột, miệng ngao ngán từ từ đứng dậy

— Thế nhé, chuyện muốn thưa tôi đã thưa rồi, tùy ý ông muốn thế nào thì tính, còn tôi sẽ làm theo cách mà tôi cho rằng là đúng. Chúc một ngày tốt lành!

— Đứng lại Tsubaki!

Hắn vẫn cứ bước đi lộp cộp ung dung như thể chẳng thèm quan tâm đến những lời mà ông ta nói, quả nhiên xem bố chả là cái đinh gì trong mắt

Bất thành linh một thanh Katana còn nguyên vỏ của các samurai Nhật thời chiến quốc khẽ vút lên cao và đâm phập xuống sàn trước mặt Tsubaki cách có vài centi thôi. Lúc này thì hắn mới chịu dừng lại, ánh mắt chăm chăm vào món kim khí đang ngay đấy

— Tsubaki, từ khi nào mà mày đã trở nên bất trị như thế, không có trên dưới gì hết, đã vậy còn cố tình vi phạm vào cấm luật của cả ba phân gia. Đúng là tao đã nuông chiều mày quá đâm ra hư hỏng. Hôm nay, nhân danh thần Amaterasu tối cao, tao phải giáo huấn lại tên tội đồ của gia tộc Minamiya..... Tsubaki, rút kiếm ra đi!

Người đứng đầu gia tộc dường như rất nghiêm túc khi đứng dậy, hai tay cầm chắc một thanh Katana khác đúng kiểu của các Samurai thời xưa. Và đây cũng là một trong những lý do người trong nhà Minamiya, từ hầu gái đến quản gia xung quanh đều cảm thấy căng thẳng. Điều họ lo sợ là hai bố con sẽ xảy ra xung đột dẫn đến đánh nhau, và cuộc đấu chỉ kết thúc khi một trong hai bên nhận lấy cái chết

Tsukusa vội chạy đến mà quỳ xuống trước ông ấy, hai tay chống xuống sàn cúi đầu

— Bố, Tsu – kun còn nhỏ, tính cách bông bột chưa hiểu chuyện, xin bố hãy cho em ấy một cơ hội khác để sửa sai!

Đến phiên người vợ cũng xuống nước

— Mình ơi, con trai chúng ta còn dại, chưa nhận thức được những thiên luật của ba phân gia. Rồi chúng ta sẽ từ từ dạy dỗ chỉ bảo nó, xin mình hãy bỏ trận đấu này đi!

Cuối cùng là toàn bộ người hầu trong gia trang đều cúi đầu

— Lão gia, xin hãy tha cho thiếu chủ!

Trước những lời xin được tha thứ của tất cả mọi người, Tsubaki vẫn lạnh mặt, ánh mắt suy nghĩ miên man điều gì đấy. Đúng rằng ông ta là kiếm sĩ mạnh nhất trong phân gia nhà Minamiya thừa hưởng ý chí của các Samurai thời xưa, đấu kiếm với ông ấy không chết thì cũng sẽ bị tàn phế một thời gian dài. Hơn nữa mọi người lại nhường mình xin được miễn tội, tình hình thật khó khăn quá

Ông ta từ từ hạ thanh kiếm xuống, giọng nói trầm ngâm nhưng rất có uy quyền

— Thôi được, ta tạm thời cho tội lỗi của nó được gác sang một bên!

Thế là ai ai cũng nhìn nhau mà cười mừng ra mặt, quả thật không điều gì hạnh phúc hơn khi thiếu chủ được tha thứ

— Nhưng với điều kiện: nó phải hứa không được nhắc đến chuyện đính hôn với Lumina nữa. Thay vào đó là đồng ý hôn sự giữa nó và Chisaki của phân gia Tsuchimikaido, thế nào hả?

Nghe thấy điều như sét đánh ngang tai, Tsubaki bỗng đứng rùng mình, từ từ liếc lại với ánh mắt còn đáng sợ kinh hoàng hơn ông ta. Giọng nói hằn học mang tính man rợ lạnh tóc gáy

— Lão già, vừa phát ngôn gì thế hả?

Không suy nghĩ thêm điều gì nữa, Tsubaki rút thanh Katana ra khỏi vỏ từ từ bước đến gần ông ấy, đôi mắt như thể muốn ăn tươi nuốt sống đối thủ vậy

— Đừng quên thời gian qua ông bắt tôi phải sống như thế nào, quanh năm suốt tháng chỉ học và tập kiếm, cấm không cho tôi ra ngoài, không cho tôi ngao du và chỉ có thể loay hoay luẩn quẩn trong nhà. Ông hỏi từ khi tôi trở nên bất trị thế ư? Chính do ông đấy, chính ông đã đẩy tôi đến bước đường cùng thế này. Bây giờ có nói gì thì cũng muộn rồi!

Ngay lập tức, ông ấy chìa thanh kiếm về phía Tsubaki, ánh mắt cũng nổi giận phừng phực sát khí

— Tsubaki, mày đã chính thức trở thành tội đồ không thể tha thứ nữa. Bây giờ một là chấp nhận ngoan ngoãn từ bỏ đi ước mơ hảo huyền với Lumina, đính hôn với Chisaki. Hai là chịu chết dưới lưỡi kiếm này, chọn đi!

Người mẹ và toàn bộ người trong gia trang đều hướng sang Tsubaki mà lên tiếng

— Tsu – kun, đừng làm trái với ý bố con, nghe lời ông ấy đi con!

— Thiếu chủ, xin người hãy suy nghĩ cho thật kỹ đi ạ!

Ai ai cũng khuyên như thế, nhưng chỉ riêng Tsukusa thì khác, cô chẳng nói gì cả, chỉ nhìn Tsubaki như thể tin tưởng vào quyết định của thằng em

— Tsu – kun!

.....

— Từ bỏ Lumina và đồng ý kết hôn với Chisaki. Tôi thà chết như một tên tử tội còn hơn phải nghe theo lời sắp đặt ấy của ông. Lão già, tôi sẽ không để ông điều khiển cuộc sống của tôi thêm một lần nào nữa, tương lai tiếp theo sẽ do chính tôi tự quyết định lấy!

Dứt lời, Tsubaki phi tới với thanh Katana sắc bén trên tay

Ông ta cũng lao vào cuộc chiến giữa hai cha con chính thức bắt đầu

.....

.....

Đêm tối cùng ngày tại gia trang Minamiya, sau hơn hai mươi phút tràn ngập tiếng kim khí va chạm nhau, cuộc chiến đã ngã ngũ

Tsukusa, mẹ và toàn bộ người hầu đều tròn mắt kinh hoàng khi chứng kiến cảnh vừa mới diễn ra

— Trận đấu kết thúc..... phần thắng thuộc về..... Tsubaki thiếu chủ gia tộc Minamiya!

Tsubaki lạnh lùng tra thanh Katana vào vỏ hết như những võ sĩ đạo xa xưa, ánh mắt vẫn chưa nguôi đi khi chất sát người

— Sao đây lão già..... nhiều đó đủ rồi chứ hả?

Người đứng đầu gia tộc hiện tại là nằm xả lai dưới sàn, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, hơi thở hồng hộc khi trên cơ thể không hề có bất kỳ vết thương nào hết. Vậy mà mặt, tay chân Tsubaki mỗi nơi đều có ít nhất một vết cắt khiến máu rỉ rả nhỏ ra

Mấy cô hầu nhanh chóng chạy đến xem xét tình hình cho người thua trận, cũng có người đến chữa cho Tsubaki nhưng hình như hần không cần thì phải

Tsukusa lấy lại bình tĩnh rồi nhớ đến viễn cảnh cách đây vài phút

— Tsu – kun chỉ toàn sử dụng sống kiếm và chuôi để đỡ những nhát chém chí mạng của bố. Dù cho không thể nhìn thấy được hết nên dễ bị trúng vài phát nhưng đối với người bình thường thì đã nắm chắc thất bại rồi. Tsu – kun thật quá giỏi kiếm thuật, từ khi nào và ai đã dạy cho nó những kỹ năng ấy chứ?

Tsubaki bẻ cổ răng rắc rồi lạnh lùng quăng thanh Katana leng keng xuống sàn trước mặt bố, quay lưng với giọng nói kiên quyết

— Trận đấu này tôi đã thắng, ông không thể cấm cản tôi bất kỳ điều gì. Tsubaki Minamiya này nhất quyết không lấy ai ngoài Lumina làm thê tử, hãy nhớ lấy điều đó!

— Đứng lại Tsubaki!

Bước đi vài bước thì dừng nguyên tại đấy

— Chuyện gì nữa?

Ông ta cầm lấy thanh kiếm trên sàn, từ từ đứng lên

— Tsubaki, đừng quên mày đã phạm vào điều cấm kỵ của ba phân gia, tội lỗi không còn thể dung thứ được nữa. Thần Amaterasu và Susanoo sẽ trừng phạt mày!

— Bị trừng phạt cũng được, miễn sao tôi có thể cười trong những ngày tháng còn lại bên cạnh người tôi yêu thật sự. Chỉ cần thấy cô ấy hạnh phúc đối với tôi như thế là đủ rồi!

— Tsubaki, chỉ cần mày bước chân ra khỏi cánh cửa đó, thì mày không còn là người nhà Minamiya nữa, tình phụ tử của chúng ta đứt đoạn từ đây!

Lời phán quyết của người đứng đầu khiến ai cũng bàng hoàng

Tsubaki suy nghĩ đắn đo một hồi lâu vì hiểu rằng tình thế đã đến mức này, chỉ cần phạm phải sai lầm là không thể quay đầu lại nữa. Phải suy nghĩ thật kỹ, suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định

— Tsubaki, mày sẽ không còn là người nhà Minamiya nếu bước ra khỏi cánh cửa ấy, chọn đi!

— Nếu vậy thì.....

Hắn chợt ngoái cổ lại

— Tạm biệt gia tộc Minamiya, mọi người..... bảo trọng nhé!

Trước ánh mắt ngỡ ngàng không thể nói nên lời của mọi người, họ chỉ có thể lặng nhìn thiếu chủ của mình bước ra khỏi gia trang cho đến khi không còn hình bóng

Đó là những ký ức về quá khứ của Tsubaki, cuộc đời con người đôi lúc phải trải qua và đối mặt với những quyết định khó khăn, được cái này mất cái kia luôn là một quy luật bất di bất dịch của cuộc sống. Vấn đề là khi ta quyết định rồi, thì thứ cảm xúc tiếp theo ngự trong lòng là niềm hân hoan tự hào hay thất vọng hối hận

Cảm xúc tiếp theo ư???? Thế thì ngay lúc này đây, mình đang tự hào vì quyết định của mình ngày đó hay tất cả chỉ là sự hối hận?

Tsubaki nhặt một cái lon rỗng dưới đất, tay mở cửa sổ kính dùng hết sức quăng đi thật xa đến nỗi không thể nhìn thấy nơi nó đáp xuống. Hắn lặng nhìn cuối chân trời khi cơn gió nhẹ khẽ lùa qua mái tóc

— Gia tộc Minamiya cái khỉ gì chứ? Mình không hối hận khi bước ra khỏi căn nhà đó, mình không hối hận!

.....
Phòng mỹ thuật

Không hiểu vì sao Tsubaki cứ nhè ngay chỗ này mà đâm đầu vào, phải chăng vì ngọn lửa hội họa trong trái tim hắn vẫn chưa bị dập tắt đi hoàn toàn..... hay là một lý do nào đó khác thôi thúc hắn tìm đến nơi đây. Suy nghĩ của Tsubaki bây giờ cứ như một cơn sóng chấp chờn không định vị yên tại một chỗ, lúc nọ lúc kia khó nắm bắt. Chính mình còn không hiểu được mình thì làm sao ai đó hiểu

Thật khó khăn đưa tay kéo cửa sang trái..... để rồi chẳng có ai với phòng ốc trống vắng chỉ toàn ba thứ dụng cụ vẽ tranh gọn gàng đúng nơi đúng chỗ

— Bữa nay, cô ấy không đến rồi!

Giờ đã hiểu vì sao hắn mò đến đây, vấn đề ở chỗ người con gái giống Lumina mà Tsubaki đã bắt gặp vào ngày hôm qua, có lẽ hắn muốn làm rõ mọi chuyện trước khi tâm trí mình bị ám ảnh hoàn toàn..... phải, mọi chuyện cần được sáng tỏ trước khi..... con tim này phải hồi hận thêm một lần nữa

Nhưng thực tế là trong phòng không có ai..... à, có một kệ tranh ngay chính giữa được trù lên bởi một bức vải. Đặt vị trí đối diện cửa ra vào có thể thấy được thế này thì chắc hẳn nó đang trong quá trình vẽ bởi họa sĩ. Sẽ không chết ai nếu mình mạo muội xem chút đâu nhỉ?

Với suy nghĩ ấy, bắt cần mọi thứ về danh dự, Tsubaki lạnh lùng kéo tấm vải xuống để cho tia nắng mặt trời nhẹ nhàng soi rõ. Hắn có một chút bất ngờ khi ngay trước mặt là những cánh hoa anh đào đang rơi nhẹ nhàng theo cơn gió mang màu đỏ thắm của máu. Đây chính là bức “hoa anh đào đỏ” mà mình đã vẽ trong cuộc thi hội họa ở Anh quốc

— Không phải!

Tsubaki chợt dùng ngón tay lướt nhẹ trên bề mặt ấy, ánh mắt đắm chiêu lạnh lẽo

— Không phải, nét vẽ còn quá thô, cứng như đá, những chỗ lẽ ra phải mềm mọng thì quá ư gấp khúc. Nhìn vào bức tranh có thể đoán được tính cách của người vẽ, đanh đá, ương bướng và sôi động một cách mạnh bạo, nói chung không phải là con gái. Vẫn còn người như thế tồn tại trên thế giới này ư?

Lời bình phẩm của Tsubaki còn hơn cả tàn bạo, khác gì hàng chục lưỡi kiếm đâm thủng vào trái tim người nghệ sĩ..... cũng may là không có ai ở đây

Nhưng khi nhìn vào bức tranh, Tsubaki chợt hình dung ra một hương sắc hoàn toàn khác, một hương sắc dịu dàng đầm ấm nhẹ nhàng khi những cánh hoa anh đào đỏ ấy theo chiều gió thổi mang đến sự trẻ trung tươi mới. Trái ngược hoàn toàn với kiểu u ám ảm đạm từ tranh của mình. Có thể nói, “hoa anh đào đỏ” này tuy cùng một kiểu nhưng mang hai hàm ý nghĩa hoàn toàn đối lập

— Tsu – kun, hoa anh đào rất đẹp đúng không? Nhìn những cánh hoa mang màu hồng phấn ấy mà khiến tâm trạng con người trở nên thanh thản yên bình, như thể có một sức sống mới chuẩn bị nảy mầm ấy. Tsu – kun, xuân này..... chúng ta sẽ cùng ngắm hoa anh đào nhé!

Mảnh ghép ký ức về người con gái tóc đỏ chợt hiện lên trong tâm trí Tsubaki, đôi mắt hắn thật phiền muộn chan chứa nỗi niềm một thuở xa xăm đầy ảm đạm. Như thể càng nghĩ thì trái tim mình càng thổn thức, tâm hồn cũng theo đó mà quặn lại đau từng cơn. Một vết thương lòng không thể nào được chữa khỏi chỉ đơn thuần theo thời gian, mà nó đã đeo đuổi hắn suốt 3 năm nay. Thời gian..... thật tàn nhẫn

— Lumina..... Hoa anh đào mà em muốn ngắm nhìn vào mùa xuân năm ấy..... xin lỗi, anh đã không thể giúp em được toại nguyện. Suy cho cùng, anh vẫn chỉ là một thằng yếu đuối và hèn nhát thôi!

— Ara ara, nếu không phải là thành viên của câu lạc bộ mỹ thuật thì không được quyền vào đây đâu!

Giọng nói nào đó chợt cất lên khiến Tsubaki lạnh lùng ngoái cổ lại..... một cô gái cao trung tóc đen dài thướt tha đứng khoanh tay ngoài cửa, miệng còn nở nụ cười thân thiện nhưng mang chút gian gian. Nếu quan sát màu của cà vạt thì có lẽ cô ta là học sinh năm ba, có nghĩa là tiền bối của Tsubaki nếu xét theo cấp lớp ở trường

— Xin lỗi, nhưng nếu không phải là thành viên của câu lạc bộ mỹ thuật thì không được phép vào đây, cậu hiểu chứ?

Chả nói chẳng năng gì, Tsubaki bỏ hai tay vào túi quần, lạnh lùng bước ra khỏi phòng

_ Nghe những lời bình luận về bức tranh mà cậu đưa ra ban nãy, tôi có thể đoán được, cậu không chỉ đơn thuần là học sinh bình thường nhỉ? Ít nhất cũng có kinh nghiệm trong hội họa nên mới thể nhìn tổng quan bức tranh một cách chi tiết và sâu sắc như vậy!

Tsubaki chợt dừng lại, giọng nói trầm đến lạnh gáy

_ Thì sao?

Cô ta bước đến gần bức tranh, không quên nụ cười trên gương mặt

_ Bức tranh “hoa anh đào đỏ” này được Mikazuki vẽ lại theo “hoa anh đào đỏ” của Minamiya – senpai đoạt giải nhất ở Anh quốc. Tuy không thể nào bằng được bản gốc nhưng em ấy đã dồn hết tâm huyết để hoàn thành nó!

Thì ra cô ấy tên là Mikazuki, gương mặt giống nhau nhưng tính cách khác nhau đặc biệt là màu tóc..... Với lại dường như cô ta không nhớ một chút gì về mình..... Suy cho cùng thì người đó và Lumina là hai người hoàn toàn khác nhau. Vậy nên xem như vấn đề đã được giải quyết

Tsubaki thở phào một hơi nhẹ nhàng rồi tiếp tục bước đi trong khi người ta đang nói lên cảm xúc của mình về bức tranh..... thật bất lịch sự hết mức

_ Chờ một chút, bỏ đi giữa chừng khi một thiếu nữ đang nói là rất khiêm nhã đấy, người đàn ông chân chính không bao giờ làm như thế cả!

_ Dù cho có là người đàn ông chân chính hay chân phụ thì xin lỗi..... tôi không thuộc mấy loại ấy, nếu mà hỏi về vấn đề sĩ diện thì tôi làm rồi nó đâu mất rồi, khỏi bàn cãi thêm. Miễn sao thu được thông tin mình cần là được!

_ Cậu thú vị thật đấy, lần đầu tiên thấy một người sống phè phỡn tự tại như thế. Xin được tự giới thiệu, tôi là Manaka Kazemiya, là học viên năm ba ở trường cao trung này đồng thời cũng là hội trưởng câu lạc bộ mỹ thuật. Tôi muốn cậu trở thành thành viên của câu lạc bộ mỹ thuật!

_ Mơ đi!

Trả lời ngay và luôn khiến Manaka hơi đứng họng chút, mồ hôi hột chảy dài trên trán

_ Ít ra..... cũng phải nghe tôi nói xong đã chứ!

_ Xin lỗi, khi bước chân vào ngôi trường cao trung này, thì có ba quy định do chính tay tôi biên soạn: thứ nhất không cần thiết phải có bạn và kết bạn, thứ hai không nên tham dự vào bất kỳ câu lạc bộ nào, thứ ba đừng có mà làm sai hai luật trên. Cho nên xin lỗi nhé, tôi sẽ không vào cái nơi này đâu!

Hết nói nổi với cái tên này, hội trưởng đành bó tay

_ Thôi được, thành thật mà nói hiện câu lạc bộ mỹ thuật đang thiếu người trầm trọng, hiện không phải học sinh nào trong trường cũng có năng khiếu hội họa giống như Mikazuki. Nếu như trong hội có một người cảm nhận được tranh như cậu cộng với khả năng của Mikazuki Tsuchimikaido thì còn gì bằng!

Tsubaki chợt quay lại, ánh mắt ngạc nhiên

_ Mikazuki Tsuchimikaido..... Cô ta là người nhà phân gia Tsuchimikaido?

_ Phải, chẳng lẽ cậu không biết trong trường này có người từ phân gia Tsuchimikaido theo học ư? Mikazuki rất nổi tiếng hầu như lớp năm nhất nào cũng biết..... mà hình như cậu cũng là học sinh năm nhất phải không?

Người nhà Tsuchimikaido, cô ấy đến từ phân gia Tsuchimikaido, người con gái giống hệt Lumina lại là người nhà Tsuchimikaido..... chuyện này rút cuộc là sao đây?

.....

Chiều tan trường, Tsubaki bắt chuyến xe điện ngầm từ trung tâm thành phố Tokyo đến vịnh Kyuushi, vừa mới đặt chân ra bên cảng này là đủ hiểu cái không khí ở hai nơi khác nhau đến thế nào. Một nơi ồn ào náo

nhật giờ cao điểm lấy âm thanh còi xe tiếng người làm nền cảnh. Còn một nơi thì lấy gió trời, tiếng sóng biển và chim mòng chủ đạo, người dân thừa thớt chủ yếu là dân chài, đã thể còn sức mùi mặn của biển

Tsubaki lặng bước trên con đường trở về ngôi nhà mới của mình, vừa đi vừa suy nghĩ đến những lời của cô hội trưởng kỳ lạ ấy

_ Mikazuki đến từ gia tộc Tsuchimikaido, nghe nói chính tộc trưởng hiện giờ đã làm hồ sơ cho cô ấy nhập học, đã thể còn bao lo toàn bộ viện trợ tài chính cho các hoạt động của trường!

Chợt dừng lại, Tsubaki quay ánh mắt sang nơi biển xa vỗ sóng ào ào từng đợt vào đất liền cùng cơn gió thổi qua mái tóc, nhưng thâm tâm không ngừng nghĩ ngợi những hoài nghi chất chứa trong lòng

_ Đầu tiên là Minamiya sau đó lại đến Tsuchimikaido, Amaterasu, Susanoo, tôi không biết các ngài giận hờn gì nhau suốt mấy ngàn năm qua nhưng các ngài đã đi quá xa rồi!

.....

Hắn lại tiếp tục bước đi trên con đường về nhà

Bỗng dừng thấy có ai đó lai vãng trước cửa, khoảng 3 người mặc đồ sành điệu, hàng hiệu chính hãng mà hiện đang là mốt trên các báo thời trang và màn hình tivi quảng cáo. Hơn nữa nhìn mặt cũng hơi quen quen. Tsubaki từ từ lại gần mà nheo mắt nhìn cho rõ

_ Phu nhân, thiếu chủ về rồi!

_ Tsu – kun!!!!!!

Cả ba người họ vẫy tay khi thấy hắn còn bản thân Tsubaki thì tròn mắt không khỏi ngạc nhiên

_ Mẹ???

.....

Ngồi trong căn phòng khách hiện đại sang trọng, quý phu nhân tức là mẹ của Tsubaki và Tsukusa lần hai cô hầu giúp việc trong tư trang cứ ngược cổ nhìn lên nhìn dọc để có thể ghi nhớ toàn bộ khuôn trang căn phòng, nhưng sẽ mất một ít thời gian đấy bởi vì họ còn chưa hết choáng ngợp bởi vẻ lung linh lộng lẫy lấp lánh

Còn bản thân chủ nhà thì đang pha trà và bưng đến bàn

_ Thiếu chủ, để cho chúng tôi!

Hai người giúp việc ngồi dậy đến phụ thì bị Tsubaki ấy người sang một bên, hất mặt về phía ghế

_ Đây không phải tư trang nhà Minamiya, tôi là chủ, các người là khách nên chỉ việc ngồi xuống nhấp trà và ăn bánh thôi, nhanh lên!

Không dám cãi lệnh, thế là hôm nay, họ sẽ đóng vai trò là những vị khách chơi nhà chỉ thưởng thức thôi, không phải còng lưng ra làm lụng gì cả

Tsubaki nhẹ nhàng đặt ba ly trà trước ba người, đôi mắt lạnh lùng vẫn như thế không hề thay đổi

_ Tsu – kun, có vẻ như con ở đây rất tốt đúng không? Thời tiết ôn hòa, tiếng sóng và chim mòng biển hòa hợp với nhau, ít người sinh sống và không khí cũng rất trong lành. Con thật biết chọn nơi để ở đấy!

_ Mẹ.... sao mẹ lại biết con ở đây?

_ Tsukusa có gọi điện nói con đã chuyển nhà đi, nhưng không ngờ con lại mua được nguyên một căn biệt thự to lớn ngoài vịnh biển Kyuushi, từ đây nhìn ra biển là hết sẩy!

_ Nhưng sao có thể được.... trước khi đi, con không hề nói cho Nee – san biết nơi con định ở, cũng chẳng tiết lộ cho bất kỳ ai!

— Chắc chắc, Tsu – kun, con hăng còn ngây thơ lắm, nhà Minamiya đủ điều kiện để mua hẳn một vệ tinh nhân tạo theo dõi hai con. Dù cho có đi đến chân trời góc bể nào thì mẹ cũng biết..... nhưng yên tâm đi, mẹ không nói với bố đâu, đánh nhau chí chóe thì mệt lắm!

Nhắc đến bố, Tsubaki lại có một suy nghĩ khác, nhớ đến những chuyện xảy ra trong quá khứ thì thấy mọi chuyện cũng bắt đầu từ đây mà ra..... Không ngờ là mình đã tự thân bươn trải hết, nhất là lúc chiến đấu một mất một còn bán sống bán chết với lão ta

— Ông già..... vẫn khỏe chứ ạ?

Nghe thế, bà phu nhân chợt nở nụ cười nhẹ, trong lòng cũng thấy phần nào vui vui khi nghe đứa con trai chịu mở miệng chủ động hỏi thăm bố

— Ừ, bố con, ông ấy vẫn như thế, vẫn khỏe mạnh đến nỗi cầm kiếm múa qua múa lại mỗi ngày trước khi dùng điểm tâm và bữa tối. Mẹ đang lo cho vấn đề xương khớp của ông ấy đây, già rồi có còn như ngày xưa đâu!

— Ủa, lạ thật..... chứ không phải ông già đang nằm bạo bệnh trên giường chờ thần chết đến mang đi ư? Nee – san đã nói thế mà? Hỏi mà mặt lạnh tanh

Nghe là hiểu thẳng con đang trù mạt cho bố sớm ngừng thở, cái mặt nó nói lên tất cả

— Mấy lời đồn tầm phàm ấy con đừng có tin làm gì ệt!

Tsubaki hững hờ nâng tách trà húp một ngụm ngắn khiến cho không gian yên ắng lại trong ít phút

— Tsu – kun, có khi nào con suy nghĩ về việc.....

— Hiện tại thì nhà Minamiya vẫn đang phát triển rất tốt dưới sự lãnh đạo của ông già, sau này qua tay Nee – san thì không còn gì có thể tốt hơn. Con nghĩ mẹ cũng đừng lo lắng quá, cứ an tâm dưỡng bệnh cho ông già đi..... mẹ cũng nên cẩn thận sức khỏe của mình nữa. Con không có ở bên mà suốt ngày nhắc nhở đâu!

Dường như thẳng nhóc biết chuyện mình sẽ hỏi nó trở về gia trang Minamiya mặt đối mặt với bố nó, nên đã đánh phủ đầu mình trước bằng câu đấy. Quả nhiên sau từng ấy năm, không gì thoát khỏi tầm mắt nó, một đứa trẻ thiên tài sinh ra với biết bao tài năng thiên phú, Tsubaki được xem là hậu duệ gần nhất với tổ tông Minamiya còn gì

— Tsu – kun, suốt ba năm qua ở Anh quốc, con đã sống như thế nào?

— Cũng bình thường, sau khi kết thúc hết cấp hai, con giành được học bổng sang Úc để du học trong khoảng nửa năm thì được cấp giấy mời sang Anh quốc để phát triển tài năng hội họa. Cụ thể hơn là con được mời vào học tại trường mỹ thuật danh tiếng nhất ở đây mà không phải chi trả bất kỳ một đồng phí học nào hết, như thế cũng đỡ được một khoản vì phí sinh hoạt ở ký túc xá khá cao. Trong thời gian học, con lại được nhận vào làm thêm tại một công ty bất động sản và cổ phiếu, công việc chỉ là theo dõi và dự đoán những thông số tiếp theo của tăng biến động thôi, kết quả thì năm rồi thu về cả tỷ USD lẫn Bảng Anh. Với 35% số tiền trong ấy con đem gửi ngân hàng tiết kiệm với nhiều tên khác nhau. Sau đó, con tham dự cuộc thi hội họa quốc tế và giành giải nhất, mọi chuyện thế nào thì chắc mẹ cũng có theo dõi qua báo chí và tivi, trong buổi phỏng vấn thì con trốn về Nhật bản, đồng thời bên tổ chức và các tập đoàn mỹ thuật khác đồng ý đưa hồ sơ của con vào dạng tuyệt mật của thông tin chính phủ nên hiện giờ không ai biết con đã vẽ bức tranh ấy. Kể ra cũng tiện lợi khi không bị dòm ngó!

Quý phu nhân gật gù

— Con chịu cũng nhiều vất vả quá Tsu – kun, một mình bươn trải hết mọi thứ không phải là chuyện dễ dàng gì có thể thực hiện được, nhưng kể ra mọi thứ cũng không quá khó khăn so với một đứa thiên tài nhỉ? Vậy con có định đi tiếp không? Con tính ở lại Nhật trong bao lâu?

Tsubaki lạnh mặt nhìn xuống hình bóng chính mình trong tách trà

— Con đã ngán vẽ tranh rồi cho nên sẽ không đi đâu nữa, chuyến này về, con quyết định ở lại Nhật luôn!

— Thế thì Tsu – kun, lâu lâu hãy cùng Tsukusa trở về gia trang thăm mọi người, khi nghe tin con đoạt giải nhất cuộc thi thì ai cũng mừng rỡ hết, đặc biệt khi nghe tin con trở về Nhật bản, họ luôn nóng lòng được

gặp con nhưng không thể rời khỏi gia trang. Tsu – kun, con sắp xếp việc nhà ổn thỏa rồi ghé qua được không? Một chút thôi cũng được!

__ Phải đấy thiếu chủ, mọi người trong tư trang rất muốn được gặp cậu, vì không đi được nên họ có gửi lời chào đến cậu!

Một trong hai cô phục vụ liền đặt ba chiếc túi lớn phịch lên bàn chắn cả tầm nhìn

Tsubaki trông hết đồng đồ ấy mà mồ hôi hột chảy trên trán

__ Cái gì thế này?

__ Tất cả đều là quà gửi đến cho thiếu chủ, từ những thức ăn lẫn đồ kỷ niệm, từng người trong gia trang đều gửi ít nhất là một thứ. Của ít lòng nhiều, chúng tôi không giàu sang nên chỉ có thể tặng cậu những thứ linh tinh không đáng là bao, xin cậu nhận lấy!

Tsubaki thở dài ngao ngán rồi đặt hết mấy túi đồ xuống ghế kế bên

__ Tôi cũng chẳng đòi hỏi quà phải cao cấp có giá trị, như thế này là được rồi, cho tôi gửi lời cảm ơn đến tất cả mọi người..... còn việc có trở lại gia trang hay không, phải xem thái độ của ông già đã. Ngộ nhờ trở về mà không nói không rằng tuốt kiếm chém ột phát thì lạy ông tôi ở bụi này. 3 năm mãi học hành làm ăn không tập kiếm đạo nên tay nghề con không còn như hồi thằng ông ấy nữa đâu!

__ Mẹ cũng có thuyết phục nhưng ông ấy cứng đầu quá, nếu như con trở về thì gây hấn là điều không tránh khỏi. Vậy nên hôm nay, phần chính là đến thăm con, đồng thời cũng là giao cho con một thứ!

Cô hầu kế bên liền đưa cho Tsubaki một cây gậy dài dài được buộc kỹ trong tấm vải có quấn dây ở hai đầu. Chỉ cần liếc sơ qua cũng biết thứ bên trong là gậy

Tsubaki đứng lên, cầm món vật đó mở lớp vải ra

__ Tsu – kun, chắc con còn nhớ đây là gì phải không?

__ Vâng, làm sao có thể quên được

Hắn rút choeng ra một thanh Katana có màu đỏ nhạt ở phần sống kiếm và phần tử kiếm cực kỳ sắc bén. Chuôi gươm chắc tay được bao bằng một lớp vải đặc biệt cũng màu đỏ nốt

Nhìn nó, Tsubaki không ngừng nghiền ngẫm

__ Sakura, thanh Katana được làm riêng cho Lumina!

4. Chương 4

__ Vậy nhé, thiếu chủ ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe, tuyệt đối không được uống nước lạnh vào mỗi buổi sáng khéo bị viêm họng thì nguy! Một cô phục vụ nhắc nhở

Tsubaki thở dài ngán ngẫm

__ Hiểu rồi, tôi có còn cái thói quen ấy nữa đâu!

__ Một điều rất quan trọng đây thiếu chủ, dạo này thức ăn không được an toàn, thịt cá rau quả đều bơm thuốc hết, cho nên khi mua phải lựa chọn thật kỹ càng, tôi có để lại một cuốn cẩm nang thực phẩm ghi chép hơn 40 năm kinh nghiệm của tổng quản, nếu như có gì không hiểu, xin hãy sử dụng đến nó!

__ Thời gian sau khi từ Anh trở về ở đợ nhờ nhà Nee – san, tôi là người còng lưng mỗi tối để đi chợ và nấu nướng chứ đâu. Dù sao thì cũng cảm ơn..... với lại, hai người tìm cách lời phũ nhân ra khỏi người tôi đã đi hằng tính tiếp!

Tình hình hiện nay là phu nhân tức mẹ của Tsubaki đang ôm chặt lấy đứa con trai của mình với nụ cười rục rịch trên môi

Hai người hầu cười miễn cưỡng ha ha

__ Phu nhân à, Tsubaki thiếu chủ đi học về chắc còn mệt lắm, chúng ta nên để cậu ấy nghỉ ngơi chút chứ ạ?

__ Ủ!

Nhắc khéo như thế nhưng bà ấy chỉ ừ một cái rồi tiếp tục quần quýt bên cậu con trai

__ Mẹ, bây giờ thả con ra và ngoan ngoãn theo hai người họ về được chưa?

__ Tsu – kun, hay là mẹ chuyển đến đây ở chung với con nhé, dù sao các cụ vẫn nói: trong một ngôi nhà không thể thiếu bàn tay chăm sóc của một người phụ nữ mà!

Tsubaki lạnh lùng đẩy mặt mẹ mình ra

__ Về giùm con đi, ở đây con tự lo thân mình được!

Sau khi cày cửa mãi, cuối cùng hai người hầu hai bên kéo tay trong khi bà ấy như muốn khóc khi phải xa con trai

__ Hai người đưa bà ấy về cẩn thận, đến gia trang thì nhớ gọi điện cho Nee – san để chị ấy thông báo cho tôi biết!

__ Vâng, thiếu chủ bảo trọng!

__ Khoan đã Tsu – kun!

Tsubaki chợt hướng sang

__ Con đừng quên mục đích thật sự của Sakura, đừng để nó phải lẫn lộn trong những cuộc chiến phi nghĩa, đây là điều cực kỳ quan trọng đấy!

Hắn chợt trầm ngâm vài giây như thể suy nghĩ lo liệu chuyện gì

__ Vâng, con không bao giờ quên!

.....

Vẫy tay chào tạm biệt họ cho đến khi bóng dáng không còn nơi cuối con đường, Tsubaki thở dài ngán ngẫm khi lặng lẽ trông mặt biển xanh vời vợi có những cánh chim mỏng biển bay ngang qua. Hương gió mặn thổi qua mái tóc tài tử một cách nhẹ nhàng êm thấm

__ Mục đích thật sự của Sakura, phải..... làm thế nào mình có thể quên được!

Tsubaki trở lại phòng khách, một lần nữa rút thanh Katana lưỡi đỏ choeng choeng những hồi cắt gió

__ Sakura, thanh kiếm được luyện riêng cho Lumina, từ hồi có nó trong tay, cô ấy không bao giờ rút kiếm ra khỏi vỏ để tấn công. Một thanh Katana chỉ có một mục đích duy nhất là tự bảo vệ bản thân!

Vì chưa bao giờ rút kiếm ra khỏi vỏ nên chưa bao giờ lưỡi kiếm nhuốm máu của kẻ khác, chưa bao giờ sứt mẻ, vẫn còn mới toanh y như lúc mới làm dấu cho đã mấy năm tuổi trôi qua. Tsubaki tra vào vỏ, và dùng một sợi dây vải cuốn chặt phần vỏ và cán ngụ ý sẽ không bao giờ rút ra y như chủ nhân khi xưa đã làm

Xong, hắn chợt áp trán vào thanh kiếm, đôi mắt nhắm lại

__ Lumina, em đã từng sử dụng thanh Katana này để bảo vệ anh, liệu bây giờ, em có còn muốn bảo vệ anh nữa không?

.....

Đêm xuống cùng ngày tại vịnh Kyuushi, Tsubaki lặng lẽ bước trên con đường vắng bóng khi bên phải là dãy núi đá, đằng sau dãy núi đá ấy là đường hướng vào trung tâm Tokyo nên không có gì để nói thêm, còn bên trái là biển..... Những cơn sóng biển xô từng đợt tràn bờ đá, dấu sao đêm nay có trăng nên thủy triều lên cũng không bất hợp lý. Điều quan trọng là âm thanh vọng từ biển cùng hương gió mặn mặn thật nhẹ nhàng đưa người cảm nhận về với thiên nhiên cội nguồn. Quả thật không còn gì tốt hơn tuyệt vời hơn một đêm tản bộ tại vịnh Kyuushi

Khi hai bên đường thấp sáng bởi những cây cột đèn vàng, dưới khung trăng và sao cùng tiếng sóng biển rì rào bên tai, Tsubaki như từng bước trở về những khoảng khắc trong quá khứ, những hình ảnh đẹp đẽ cùng người con gái ấy cũng chính ngay trên con đường quen thuộc này

__ Tsu – kun, con đường này quả thật rất thanh bình đúng không, ít người qua lại nên không lo bị tai nạn. Cứ mỗi buổi sáng cùng đạp xe hết chặng đường rồi vòng về, tối cùng nhau tản bộ trong gió mát. Không khí thật tuyệt vời, anh có thấy thế không?

Lumina và Tsubaki của ba năm trước cùng nắm tay nhau đi dạo trên con đường này vào một đêm cũng y như bây giờ. Điều khác biệt duy nhất là hẳn thật hạnh phúc, cái cười đầm ấm thể hiện được rằng hẳn rất mãn nguyện với cuộc sống hiện tại

__ Lumina, giữa biển và đất liền, em thích ở đâu hơn?

__ Ở đâu ư?

Nàng tiên tóc đỏ tay trong tay bạn trai, hướng ánh mắt lên bầu trời đầy sao kia mà nở nụ cười mỉm trên môi

__ Chỉ cần nơi đó có Tsu – kun thì cho dù có là núi băng em cũng chịu!

Tsubaki phì cười, tay xoa đầu cô ấy một cách ân cần dịu dàng

__ Thật ngốc quá, không tài nào anh lại đưa em đến núi băng để sống, dạo này em cũng học được cách nói đùa rồi đấy chứ!

__ Tee hee!

Những hình ảnh ấy cứ hiện lên trong suy nghĩ của Tsubaki, cũng giống như lần đó, hẳn chợt đưa tay nắm lấy..... nhưng không biết phải nắm lấy thứ gì, đôi tay nhỏ ấm ngày đấy nào còn nữa, tất cả chỉ là những mảnh vỡ ký ức nhạt nhòa còn vương đọng lại góc sâu con tim héo úa từng ngày ngập tràn trong hối hận đốn đau

__ Tuy không bao giờ đưa em đến núi băng, nhưng anh cũng đã để em rời xa anh mãi mãi. Anh không khác gì một kẻ thất hứa đúng không?

Rồi hẳn lại tiếp tục bước đi trên con đường mang tên “ tội lỗi”

.....
Hết con đường quanh hiu vắng lặng ấy, trước mặt Tsubaki là một tư trang lớn cũng ngang ngang với gia trang phân gia Minamiya, tường thành cao kiểu lâu đài lãnh chúa Nhật xa xưa với diện tích không phải là nhỏ. Chính vì thế mà Tsubaki chợt nhớ lại thời gian mình còn sống trong căn nhà ấy với thân phận không khác gì phạm nhân, chỉ có thể nhìn ra thế giới bên ngoài qua khung cửa sổ thôi, không được bước chân ra khỏi gia trang, không được đến trường kết giao bạn bè, quanh năm suốt tháng học cùng gia sư và tập kiếm đạo đến như người. Thật may khi ấy mình vẫn còn một nguồn cổ vũ tinh thần..... thật may mắn khi bên cạnh luôn hiện diện nụ cười của Lumina

Còn hiện tại, hẳn gãi đầu sột sột, miệng thở dài ngao ngán

__ Dường như mình bị ám ảnh đến những nơi thế này..... sống 3 năm bên Tây quả nhiên khiến suy nghĩ của mình không còn phù hợp đến văn hóa quê nhà. Nhưng chuyện đó chẳng thành vấn đề, điều quan trọng là mình đã ra khỏi được nơi giam cầm đó và được làm điều mình thích!

Đứng trước cánh cổng lớn gấp mấy lần cơ thể mình, Tsubaki chợt lắng nghe thấy một tiếng đàn cầm vang lên, tiếng đàn thật nhẹ nhàng dịu ngọt cùng với giai điệu bài hát thật trữ tình âm đậm sâu thẳm. Giống như một người con gái vẫn đang ngồi trông chàng trai của mình trở về

Nhắm mắt lại cùng thưởng thức tiếng ngân ca trong vắt với hương gió ngoài biển càng khiến tâm hồn trở nên thoáng đảng hơn, xa xăm hơn, như thể chính mình đang được chứng kiến một mối tình tan vỡ để rồi phải ngồi đây chờ mong hồi hận không biết bao giờ những năm tháng tươi đẹp trước đây có thể quay lại

__ Nỗi lòng của người con gái đang chờ đợi và tiếp tục chờ đợi người mình yêu quay về, sẵn sàng tha thứ cho sự phản bội của người ấy chỉ mong được hạnh phúc như những năm tháng xa xưa. Chisaki luôn khiến người nghe phải trào nước mắt cùng sự hụt hẫng trong thâm tâm mỗi khi cất tiếng hát. Sau bao năm mà cô ấy vẫn không thay đổi, có lẽ gia tộc Tsuchimikaido cũng vì nhờ tài năng đó mà ngày càng phát triển!

Tsubaki chần chừ mãi, đắn đo suy nghĩ thật kỹ, chiến đấu tư tưởng dữ dội một hồi lâu mới dám đưa tay lên nhấn chuông

__ Xin hỏi, ai trước cổng nhà Tsuchimikaido thế?

Tiếng nói thánh thót trong vắt phát ra từ thiết bị nhận dạng ngoài cửa

Đến thì cũng đã đến, bây giờ mà bỏ về thì thật bất lịch sự, với lại mình vẫn còn chuyện muốn được làm rõ để giải đáp những khúc mắc vương vấn trong lòng

Tsubaki thở dài ngán ngẩm đưa cái mặt chán trường ảm đạm vào thiết bị thu hình

__ Tôi là Tsubaki Minamiya đến từ phân gia Minamiya, xin được yết kiến cung chủ phân gia Tsuchimikaido!

__ Tsu – kun, là cậu đó hả? đợi mình một chút, mình ra mở cửa ngay!

Tiếng loong koong lạch cạch từ cánh cửa bên trong, sau đấy thì chạy ra một cô gái tóc tím thất bím một bên diện bộ váy xinh đúng kiểu con gái hiện đại thời nay

__ Đã lâu không gặp Tsu – kun! Không thiếu nụ cười xinh mến khách

.....
Ngồi trong gian phòng khách kiểu Nhật nhưng vẫn trang hoàng những vật dụng hiện đại như tivi, đèn chùm, máy điều hòa v...v.... Nhìn theo góc độ nào đấy thì vẫn khá hơn gia trang nhà Minamiya, lối suy nghĩ tiên tiến không có như cha già ngạo mạn. Hơn nữa, cung chủ phân gia Tsuchimikaido này là một người không kỳ kèo quy luật phải bắt ép cái này bắt ép cái nọ, miễn sao mọi người trong nhà cảm thấy tự do thoải mái tinh thần thì muốn làm gì cũng được. Đó cũng là lý do vì sao từ lúc nhỏ, mình cứ hay mượn cơ sang nhà Tsuchimikaido chơi là lão đồng ý không suy nghĩ đắn đo

Nhưng giờ nghĩ lại thì những lời nói dối hôm đó không cần nữa, vì mình đang được tự do với cuộc sống hiện nay mà

__ Tsu – kun, nhà mình chỉ còn một chút cà phê gói thôi, không còn cà phê kiểu pha phin nữa, ỉn thứ lỗi nhé!

__ Oh, cảm ơn Chisaki!

Thật dịu dàng thướt tha khác nào nàng tiên giáng trần, giọng nói ngọt ngào trong vắt, gương mặt xinh đẹp cùng mái tóc tím cột một bên càng thêm sự yêu kiều của một thiếu nữ tuổi đang lớn, lại thêm lọn tóc nhỏ bên phải nữa thật nữ tính. Nếu như phải hỏi đến chuyện kết hôn với Chisaki thì phải là một tên đàn ông cực kỳ may mắn mới đúng, chứ cỡ mình thì làm gì có cửa cơ chứ.... Đúng là trước đây lão già làm nhiều trò vớ vẩn luyện tha luyện thuyền

__ Tsu – kun, lần sau ghé chơi thì gọi điện ỉn một tiếng để mình còn chuẩn bị loại cà phê mà cậu thích. Chứ bất thành linh đến như thế này, mình chẳng kịp làm gì cả!

__ Tổ nào có kén chọn, miễn thứ đó uống được là xong, không cần phải rườm rà làm gì tốn thời gian. Nhưng tổ cũng không ngờ là cậu còn nhớ loại mà tổ thích. Thời gian sống bên Anh, cứ mỗi sáng tổ phải ăn thật vội vã cho nhanh để kịp giờ học, riết rồi thay đổi thói quen thường ngày từ lúc nào không hay!

Chisaki lặng nhìn Tsubaki với cái thở dài trên môi

— Cuộc sống của cậu khó khăn thật đấy, được làm du học sinh thì quả thật rất hạnh diện nhưng sống cũng cực thật. Mình nghĩ cậu cần có một người phụ nữ bên cạnh lo việc nhà cũng như chăm sóc cho cậu chẳng hạn!

Tsubaki cũng thở dài ngao ngán sau khi thưởng thức tách cà phê thơm

— Cậu nói hết như những lời mẹ tớ đã ngụ ý, cũng vừa tức thì trước khi tớ quyết định ghé thăm cậu đây!

— Hề? phu nhân Minamiya đến tìm cậu ư? Thế hiện giờ cậu đang ở đâu?

— Chisaki, tớ với cậu là bạn thân từ nhỏ nên khi nói ra thì đừng có bán đứng tớ mà bo bo cái miệng ra ngoài, đặc biệt là đến tai lão ta!

Chisaki mỉm cười đưa một tay lên

— Ừ, tớ thề có trời đất chứng giám, trên có thổ công, dưới sông có cá sấu, xa lộ có nón bảo hộ. Mình mà nói láo nửa lời thì cuộc đời mình sẽ bị con quỷ nó leo!

— Thề khôn quá nhỉ..... chả giấu gì, tớ rời khỏi nhà Nee – san dọn ra ở riêng, căn biệt thự ngoài vịnh Kyuushi giống cậu ở cuối con đường bên kia, đi bộ mất khoảng 15 phút!

— Chuyển về tận Kyuushi sinh sống, Tsu – kun, liệu có vất vả khi cậu muốn trở vào thành phố không?

— Cũng không đáng ngại là mấy, tớ có biết một chuyến xe buýt đặc biệt, hằng ngày vẫn đi mua thêm vài thứ linh tinh, đồng thời cũng đến trường bằng chuyến đó!

— Hả? cậu đi học? mình tưởng cậu đã kết thúc khóa đại học mỹ thuật ở bên Anh quốc rồi chỉ chờ lấy bằng thôi chứ? Về Nhật cậu còn học gì nữa?

Tsubaki thở dài ngán ngẩm

— Tsukusa nee – san quyết định cho tớ vào một trường cao trung ở Tokyo để kết thúc nốt bằng phổ thông, dù sao thì tớ cũng đã đi du học sau khi kết thúc sơ trung mà!

Nghe đến đây, Chisaki không nhịn nổi cười đành mạn phép được che miệng cười khúc khích

— Tớ cũng biết nghe có vẻ buồn cười, ai mà ngờ rằng một thằng lẽ ra đại học năm nhất lại bị đá xuống cao trung năm nhất. Sự đời nhiều cái vớ vẩn thật!

— Tsu – kun, cuộc đời không phải là ngẫu nhiên, nhiều khi Amaterasu – sama sắp đặt như vậy vì cậu vẫn còn chuyện chưa giải quyết hết khi còn học cao trung nên ngài mới cho cậu được trở lại khoảng thời gian ấy!

— Ý cậu là tớ học cao trung là để hoàn thành một mục đích nào đó do ngài Amaterasu đặt ra?

— Không phải do Amaterasu – sama đề ra mà là số phận của cậu Tsu – kun, duyên nợ cần phải được trả đàng hoàng dứt điểm. Có khi còn ai đó đang nợ cậu chuyện gì thì phải!

Tsubaki đôi mắt ấy lại trở nên xa xăm đi một cách bất chợt

— Ai đó đang nợ tớ ư? Nhiều khi là ngược lại cũng nên!

— Ấy là mình nói thế, Tsu – kun, còn ai nợ ai chuyện gì thì..... Phải tự cậu tìm ra thôi!

Chisaki lại nhẹ nhàng rót cà phê vào tách của Tsubaki khi nó đã vơi đi gần nửa

— Chisaki, nhà Tsuchimikaido này có.....

— Sao?

Liếc nhìn nụ cười thân mến của cung chủ mà trong đầu Tsubaki bỗng dừng ngừng lại ở từ ngữ cuối cùng, điều gì đó khuyên hấn tốt nhất hiện tại không nên hỏi thứ mình đang thắc mắc

— Không có gì!

Hắn kết thúc bằng cách nâng tách cà phê thơm khói lên miệng thưởng thức trong khi ánh mắt hướng sang chỗ khác

Nhìn ra ngoài sân vườn thật đặc biệt, cả một thềm cỏ xanh có vài bậc đá làm đường, sát tường là những cây cao um tùm đôi lúc lại tỏa hương thơm từ những bông hoa nở rộ hay trái cây chín rụng, và điều ấn tượng nhất là một hồ nước lớn có hòn non bộ ngay giữa tuôn nước xuống róc rách. Giờ mới để ý thì quả thật tư trang này có những thứ mang lại sự thanh thản cho tâm hồn, Chisaki thật biết cách xây dựng gia trang

Tsubaki rời khỏi bàn, quay lưng đứng dựa tay vào tấm cửa kéo, đôi chân mang vớ đi trên sàn gỗ loáng mượt, đôi mắt hướng ra thẳng ngoài ấy và đón nhận cơn gió nhẹ từ biển thổi nhẹ vào

— Thần Susanoo hình như đang muốn gửi thông điệp gì đó cho chúng ta thì phải, Tsu – kun, cậu có thấy thế không?

Hắn thở dài ngao ngán

— Chisaki, tớ đã nói rồi, đừng nhắc cái tên đó bên tai tớ!

— Mình xin lỗi!

Susanoo, Amaterasu, đã là một người Nhật thì phải biết đến những truyền thuyết liên quan đến đất nước mặt trời mọc. Một truyền thuyết cổ xưa được lưu truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác về các vị thần tối cao sáng tạo nên thế giới, trong đó nổi trội nhất là những mẫu chuyện liên quan đến Amaterasu và Susanoo

Đã từ lâu trước khi Nhật Bản là một đất nước độc lập mà chỉ là những ngôi làng bộ lạc nhỏ lẻ sống rải rác khắp nơi, con người sống nhờ vào sự tín ngưỡng đối với các vị thần trên trời cao, trong đây người đứng đầu là Thiên Chiếu Đại Thần Amaterasu mang đến ánh sáng sưởi ấm nhân gian, cho cây trái đâm hoa nảy lộc, mặt đất tràn ngập sức sống cho con người tránh khỏi giá rét tối tăm của bóng tối. Và thần đạo Susanoo, vị thần cai quản biển cả và gió bão mang đến những sinh vật từ lòng đại dương sâu thẳm khiến cho thế giới này càng trở lên phong phú sinh động với các loài khác nhau. Có thể nói, họ là hai vị thần mạnh nhất, vĩ đại nhất trong tất cả các vị thần trên cao

Nhưng điều tệ hại nhất giữa hai vị thần này là thường luôn bất hòa với nhau, đôi lúc xảy ra xung đột dẫn đến gây gỗ đánh nhau là chuyện bình thường nên nhiều khi nhân giới phải gánh chịu hạn hán kéo dài nhiều năm hay sóng thần nổi dậy triền miên, đó là bằng chứng thuyết phục nhất để chứng minh Amaterasu và Susanoo đang có một cuộc chiến dai dẳng

Và cũng từ đây, nhiều truyền thuyết về hai vị thần này đều ra đời

Có một câu chuyện kể lại rằng: trong một lần gây gỗ đánh nhau, Susanoo thất thủ nên bị Amaterasu đuổi phải chạy ngang qua tỉnh Izumo nơi ông bắt gặp hai vị thần đất. Tuy đã trốn được Amaterasu, nhưng Susanoo lại phải đối mặt với một vấn đề khác khi hai vị thần đất đang phải hứng chịu sự càn quấy của Bát Kỳ Đại Xà Yamato – no – Orochi. Đó là một con bạch xà tám đầu đã xuất hiện ở Izumo không lâu, nó phá hoại mọi thứ, làm phiền không ít đến hai vị thần đất. Không những thế, Yamato – no – Orochi còn bắt đi bảy người con gái lớn của họ, giờ chỉ còn mỗi cô con gái út là vẫn an toàn

Theo như tranh dân gian vẽ lại, Kushi – Inada – hime là một công chúa tuyệt đẹp mang đôi mắt long lanh và mái tóc đen dài óng mượt điểm kiêu trong bộ Kimono trắng in hoa. Mê mẩn trước vẻ đẹp sắc nước hương trần ấy, thần đạo Susanoo đã hỏi cưới Kushi – Inada – hime và hứa sẽ đánh bại Bát Kỳ Đại Xà Yamato – no – Orochi cứu lấy 7 cô gái còn lại

Sau khi đã kết hôn với công chúa út, Susanoo đã làm 8 bình rượu Sake chúc say con rắn rồi ra tay giết chết nó. Ông ta cắt thân thể Bát Kỳ Đại Xà thành nhiều khúc khác nhau để chắc chắn nó không thể hồi sinh, và từ sau đuôi của nó mọc lên một thanh bảo kiếm mang tên Kusanagi

Năm tháng tiếp tục trôi đi, cuộc chiến giữa hai vị thần vẫn không đến hồi chấm dứt, nhưng Amaterasu với hai món bảo vật là Bát Chỉ Kính Yata – no – Kagami và Bát Xích Quỳnh Khúc Ngọc Yasakani no Magatama đã thắng Susanoo phải tâm phục khẩu phục. Để giảng hòa và thể hiện sự trung thành tuyệt đối, đạo thần Susanoo đã trao thanh Thảo Thế Kiếm Kusanagi no Tsurugi cho Amaterasu và trở lại sống cùng người vợ của mình trong yên bình hạnh phúc

Chung sống với nhau được một năm, công chúa Kushi – Inada có mang và hạ sinh ra một đứa con sau 23 tháng. Đứa con gái mang màu mắt xanh giống như đạo thần Susanoo và có đôi chân là đuôi của một con cá. Có thể nói rằng, con gái của Susanoo và Kushi Inada là một người cá

Vài năm nữa trôi qua, khi cô con gái đã trưởng thành là một thiếu nữ xinh đẹp duyên dáng, cô ấy đồng thời cũng đã học được cách biến chiếc đuôi cá của mình thành một đôi chân tuyệt đẹp hệt như người bình thường

Vì sinh ra là một đứa con ngổ ngáo ngang bướng cứng đầu cứng cổ, nàng nhân ngư đã làm trái với lời răn dạy của cha, tự ý bỏ đi lên đất liền để ngao du. Và rồi nàng đã gặp và yêu một chàng chài lưới gần biển, hai người kết phu thê với nhau cùng nguyện thề sống chết cùng nhau và nàng không chịu trở về biển từ đó

Khi biết chuyện, thần biển Susanoo lên cơn thịnh nộ, ngài điên cuồng nổi bão, sóng thần, mưa giông sấm sét muốn đến trừng phạt chàng chài lưới vì dám động bàn tay dơ bẩn vào một vị thần. Nhưng điều xui xẻo rằng trong thời gian ấy, nàng nhân ngư vừa mới hạ sinh một cô con gái nữa cùng mang chung dòng máu người cá với mình. Thế là Susanoo quyết định sẽ tha cho chàng chài nhưng đổi lại phải giao cô cháu gái mới sinh như một hình phạt dành cho nàng

Dù đã xuống nước van xin nghìn lần nhưng Susanoo bảo thủ nhất quyết không tha, đạo thần còn nhấn sau đêm trăng rằm sẽ đến mang cháu gái đi và không bao giờ cho phép nó trở lên mặt đất cũng như không còn biết đến sự tồn tại của bố mẹ mình

Sau cùng, đôi vợ chồng phải đi một chuyến lên thiên giới cầu xin sự cứu giúp của Thiên Chiếu Đại Thần Amaterasu. Nữ thần mặt trời đồng ý và cho ba học trò của mình xuống bảo vệ cho vợ chồng họ trước sự phần nộ của Susanoo. Trước khi đi, Amaterasu đã giao cho họ ba món bảo vật, Kusanagi no Tsurugi ôn đệ Tsuchimikaido tượng trưng cho sự dũng cảm, Yata no Kagami ôn đệ Kurahashi tượng trưng cho sự khôn ngoan và Yasakani no Magatama ôn đệ Minamiya tượng trưng cho lòng vị tha

3 môn đệ của Amaterasu sử dụng các bảo vật để lập kết giới bảo vệ cho cô con gái của đôi vợ chồng cũng như cuộc sống của họ khỏi sự trừng phạt của Susanoo suốt 18 năm không ngừng chiến đấu chống chọi với biển cả

18 năm sau, khi cô gái đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp hệt như mẹ mình khi xưa mang hình dáng của một con người hoàn chỉnh. Trong một lần ngao du ngắm cảnh, nàng vô tình bước chân ra khỏi kết giới bảo vệ được lập ra của 3 môn đồ và bị thần đạo Susanoo bắt mất

Nàng nhân ngư đã quỳ trước biển, khẩn thiết cầu xin cha mình trả lại cô con gái suốt 14 ngày không hy vọng. Và quả thật, Susanoo đã trả lại đứa cháu gái cho đôi vợ chồng nhưng cô ấy lại không còn nhớ bất kỳ điều gì về bố mẹ, mọi thứ liên quan đến cuộc sống suốt 18 năm qua. Điều mà thần biển nói trước kia, không biết đến sự tồn tại của người sinh ra mình hàm ý rằng trí nhớ sẽ biến mất và không bao giờ có thể trở lại. Suy cho cùng, đối với cháu gái thì bố mẹ mình như những người đứng cực kỳ xa lạ

Tự xem đó là sự thất bại trong việc bảo vệ, 3 môn đệ đã xin thần Amaterasu cho giáng chức trở thành người bình thường và mãi mãi không được về thiên giới. Họ lập ra ba gia tộc đứng đầu là Tsuchimikaido và kẻ cận là Kurahashi cùng Minamiya. Sau này khi cháu của Amaterasu là Ninigi – no – Mikoto ra đi thành lập đất nước Nhật Bản, 3 môn đệ đã sử dụng các bảo vật để phục vụ và trở thành biểu tượng của hoàng gia Nhật Bản

Đó là một truyền thuyết về hai vị thần Amaterasu và Susanoo có liên quan đến ba phân gia, cho nên rất nhiều, rất nhiều người ở Nhật Bản đều biết đến và thờ ngưỡng cả gia tộc như sứ giả của thần. Chỉ có điều..... đứa con trai của gia tộc Minamiya hiện giờ lại không hề lộ thông tin cá nhân ra bên ngoài

.....

— Chisaki, truyền thuyết về hai gã đó..... liệu có phải là sự thật không?

— Hửm..... chẳng phải cậu nói là không muốn nhắc đến Susanoo – sama ư? Sao giờ lại đề cập tới truyền thuyết đó thế?

— Tổ cũng không biết nữa, như thể chính bản thân mình vẫn chưa thể tin đó là sự thật, giống một giấc mơ mà tổ không thể nào biết được khi nào mình sẽ thức dậy. Tổ chỉ muốn chắc chắn..... chắc chắn vào điều mà mình cũng không biết đó là gì..... lạ thật đấy!

Tsubaki bỗng dừng lại nói ra sự u uất phiền muộn và suy nghĩ trong lòng mình ra thêm lần nữa cho người ngoài biết. Dù có phải là kẻ được mọi người xưng thiên tài nhưng cảm xúc thì không ngần ngại bất kỳ

ai, khi nào nề thì sẽ bộc phát một cách tự nhiên với người mà mình xem là thân nhất

_ Đã là truyền thuyết thì có quyền tin hay không tin. Nhưng đối với chúng ta, cậu cũng biết câu trả lời đúng không Tsu – kun?

Tsubaki chẳng nói gì cả, chỉ hướng ánh mắt xa xăm phiến muộn ra ngoài

_ Tsu – kun, mình cũng không biết phải trả lời cậu rằng đây là một giấc mơ hay thực. Nhưng chuyện Lumina là một người cá, cậu không thể chối bỏ được điều đó!

Đôi mắt đó càng muộn phiền hơn, xa xăm hơn, dẫn đo hơn vì dường như vài mảnh vỡ ký ức lại tập hợp trong tâm trí thì phải

_ Tôi biết Chisaki, tôi biết rằng mình không được quyền quên đi điều đó, có chết chắc cũng không thể quên được..... Nhưng tại sao vậy Chisaki? Tại sao cậu lại chấp nhận chuyện đó? Chẳng phải yêu người cá là một trọng tội đối với môn đệ ư? Tại sao cậu lại không có ý kiến gì về việc tôi yêu Lumina?

_ Tại sao ấy à?

Chisaki nhẹ nhàng nâng tách cà phê của mình lên thưởng thức một ngụm như quý cô lịch thiệp

_ Chẳng vì lý do gì cả, chỉ đơn giản vì cậu và Lumina đều là bạn thân của mình, và mình ngưỡng mộ một câu chuyện tình đẹp. Tsu – kun, cậu đã không ngần ngại việc từ bỏ thân phận Minamiya đầy quyền lực để đến với người mà mình yêu. Cậu phải trải qua nhiều sự lựa chọn khó khăn nên mình nghĩ Tsu – kun xứng đáng với điều mình đạt được, thế thôi!

_ Kể cả khi người đứng đầu nhà Tsuchimikaido trước kia không chấp nhận?

_ Ừ, kể cả bố mình ngăn cấm không được dính dáng đến cậu, nhưng bởi vì hiện tại, mình đang là trưởng tộc phân gia Tsuchimikaido, theo lý mà nói thì bố mình không còn quyền hành gì trong gia trang nữa. Bây giờ gặp ai, quen ai là quyền của mình!

_ Có thể sống trong cái khuôn khổ của mấy lão già đặt ra trước đây cho đến tận bây giờ thì quả thật cậu rất tuyệt với đó Chisaki!

_ Nếu cậu mà cũng cố gắng nhẫn nhịn thêm 3 năm nữa, thì có lẽ danh trưởng tộc phân gia Minamiya lúc này cũng đã thuộc về cậu rồi Tsu – kun, chỉ cần 3 năm kiên trì nữa thôi!

Tsubaki chợt thở dài ngao ngán

_ Phải, chỉ cần cố gắng thêm 3 năm nữa, nhưng tôi thật sự không chịu đựng được, đó đã là giới hạn của tôi rồi Chisaki. Tôi biết nếu cứ phí thời gian trong cái nhà ấy thì tôi sẽ không thể đến được với Lumina sớm hơn!

_ Thế cậu có hối hận không?

Hắn chợt tròn mắt khi nghe câu hỏi đó

_ Vì điều gì?

_ Bất cứ điều gì cậu đã làm trong suốt 3 năm qua, cậu có hối hận không?

_ Tôi không biết nữa, nhưng có một điều tôi dám khẳng định, tôi không hối hận khi từ bỏ thân phận Minamiya và rời khỏi căn nhà đó để đến với người con gái mà mình yêu!

Chisaki nhướn miệng nở nụ cười nhẹ kèm theo tiếng thở phào một cái

_ Chỉ cần cậu không hối hận, thì mình cũng không còn gì để nói nữa!

Cô ấy khẽ nâng tách cà phê kê lên bờ môi nhẹ nhàng thưởng thức thêm một lần nữa

_ Tsu – kun, Tsukusa nee – san đã báo cho cậu biết về cuộc họp của ba phân gia chưa?

Tsubaki vẫn lạnh nhạt nhìn ra không gian bên ngoài một cách xa xăm đầy phiến muộn

— Cuộc họp mặt của ba phân gia..... Tớ không quan tâm đến mấy thứ phiền toái như thế, với lại bây giờ..... Tớ đâu còn là người của gia tộc Minamiya nữa, cuộc họp có tổ chức thế nào, nội dung gì.... Cũng không liên can đến tớ!

— Chỉ là do cậu nghĩ thế thôi, Tsu – kun, không ai có thể phủ nhận đứa con trai duy nhất của người đứng đầu nhà Minamiya. Mình nghĩ ít nhiều cũng phải cho cậu biết về thời gian của cuộc họp mặt!

— Không ai có thể phủ nhận đứa con trai duy nhất của lão già, thì không ai có thể phủ nhận một mối tình bị ngăn cấm nếu là người của ba phân gia. Tớ sẽ không bao giờ có một ghế trong cuộc họp đó đâu Chisaki!

— Tsu – kun, theo luật thì chỉ có con trai mới được thừa kế trở thành người đứng đầu phân gia trừ trường hợp chỉ có duy nhất con gái như mình. Về lý thì cậu hợp pháp được truyền kế vị không phải như mình chỉ vì không còn cách nào khác!

— Chisaki, đừng đang nói chuyện này thì bất thành linh nhảy sang vấn đề khác, còn nếu cậu cứ than về thân phận của mình thì để tớ nói điều này: từ khi trở thành người đứng đầu nhà Tsuchimikaido, gia tộc càng ngày nổi tiếng và vang danh khắp nơi trong cái đất Nhật này, điều đó chứng tỏ tài năng không dễ dàng tìm được từ cậu Chisaki. Nếu cậu có một đứa em trai mà bất tài vô dụng thì mình cũng sẽ bỏ phiếu ủng hộ cậu, nên đừng bao giờ xem thường chính bản thân mình một lần nào nữa. Còn về chuyện của tớ, dù cậu có nói thế nào thì tớ Đã không còn là người của nhà Minamiya nữa. Với lại hiện giờ, đã có một ứng cử viên sáng giá ngồi vào vị trí của lão ta rồi!

Từng lời nói của Tsubaki chứa đựng suy nghĩ thật của chính bản thân mình, nhưng với giọng điệu thể hiện sự chẳng quan tâm hay đặt nặng vấn đề vì chuyện đó

Chisaki cũng hướng ánh mắt xa xăm xuống tách cà phê của mình

— Tsukusa nee – san hiện là người sắp trở thành tộc trưởng Minamiya, nhưng chỉ vì cậu đã rời khỏi nhà Minamiya thôi Tsu – kun, về lý thì cậu mới là người đủ tư cách trở thành tộc trưởng..... Nhưng nếu cậu không muốn nói về chuyện này thì mình sẽ dừng lại. Vậy thì Tsu – kun, cậu nghĩ thế nào về cuộc họp mặt sắp tới!

Tsubaki chợt quay lại nhìn Chisaki đang mỉm cười với mình, hần gãi đầu sốt sột

— Lươn lẹo thật đấy, đã nói là không nói về chuyện này nữa nhưng lại quay lại vấn đề khi nãy qua cách hỏi khác!

— Đối phó với Tsu – kun thì phải dùng đến cách này thôi!

Hắn ngồi phịch xuống tấm nệm, tay nâng tách cà phê đã nguội lên miệng mà húp

— Cứ 3 năm thì ba phân gia sẽ họp mặt với nhau, cùng gặp gỡ và kể cho nhau nghe những gì đã xảy ra trong khoảng 3 năm ấy như tục đầu năm mới. Sau đó sẽ cùng đưa người đứng đầu của các phân gia ra mắt giới thiệu cho Akifusa chứng nhận trở thành tộc trưởng nhiệm kỳ đấy. Truyền thống của ba nhà đề ra mà, tớ làm sao có thể quên được!

— Quả nhiên Tsu – kun vẫn còn nhớ rất rõ là đằng khác!

— Điều này làm tớ nhớ đến 3 năm trước, khi biết tin cậu trở thành tộc trưởng nhà Tsuchimikaido, cả tớ, Lumina và Hajima đều không dám tin, nhưng ai ngờ đâu lại thành sự thật chứ. Chỉ bằng tuổi bọn tớ mà cậu đã được công nhận tài năng lãnh đạo từ lúc còn rất trẻ..... Thế thì lần này, cậu sẽ đảm nhiệm 3 năm tiếp theo phải không?

— Ừ, nếu không có người thuộc nhà Tsuchimikaido lên tiếng thì mình vẫn sẽ làm tiếp trong nhiệm kỳ tới!

— Không có người trong phân gia lên tiếng..... chẳng lẽ cậu chọn kế vị bằng cách cho toàn bộ người trong phân gia tự ứng cử? kể cả người hầu lẫn quản gia?

— Phải, tất cả mọi người, miễn là mang họ Tsuchimikaido thì không phân biệt tầng lớp, giai cấp, tuổi tác và giới tính. Mình muốn mọi người đều được công bằng với nhau, nếu có ai cảm thấy bản thân họ xứng đáng, thích hợp đủ năng lực cho vị trí ấy thì mình luôn hoan nghênh. Chứ bây giờ mình đã lấy chồng, đã sinh con đầu mà truyền ngôi chứ?

Cách nhìn nhận mọi chuyện của Chisaki thật đơn giản mà hiệu quả, trông cô ấy cực kỳ thần nhiên, bình tĩnh khi bàn về chuyện ngôi vị với nụ cười dịu dàng xinh xắn thân thiện trên môi, Tsubaki cảm thấy bản thân mình thua cô ấy về mọi thứ, hèn nhát và không dám đối diện với sự thật. Chisaki quả thật là một cô gái tuyệt vời, một người phải sinh ra là để dành ỉnh, phải có một người khác xứng đáng hơn mới hợp với cô ấy

— Quên nói cho cậu biết một thông tin Tsu – kun, bên nhà Kurahashi vừa tiết lộ rằng nhiệm kỳ này sẽ để Hajima làm trưởng tộc phân gia Kurahashi đấy!

Tsubaki tròn mắt cực ngớ nhìn Chisaki chằm chằm như thể không dám tin

— Hajima..... Cũng sẽ trở thành tộc trưởng nhà Kurahashi?

— Phải, thông tin chính xác 100%, cậu ấy có đầy đủ những tố chất để trở thành lãnh đạo mà. Nhưng mình lại nghĩ vì bên đó không muốn bị thua kém khi nghe mình trở thành tộc trưởng nên mới ép Hajima phải giống vậy thôi!

— Cũng đúng, cậu bây giờ là người đứng đầu nhà Tsuchimikaido trẻ tuổi nhất còn gì, nhà Kurahashi thì lúc nào chẳng muốn phải ngang với Tsuchimikaido..... Ấy khoan đã, chẳng phải đã nói sẽ không bàn về vấn đề này nữa ư?

Chisaki chẳng nói gì, chỉ mỉm cười như thể vừa lừa được Tsubaki một vỏ vào tròng

Hắn thở dài ngao ngán

— Vậy là trong 4 chúng ta, chỉ còn mình tớ vẫn chưa đầu vào đâu thôi, lắm lúc cũng rối bời và lo ngại thật!

— Nếu cậu lo bản thân mình vẫn chưa làm được gì trong suốt 3 năm qua thì đây là một cơ hội đó Tsu – kun. Cuộc họp nhiệm kỳ lần này không chỉ đơn thuần gặp gỡ rồi khoe thành tích cũng như tộc trưởng mới của họ mà còn vì một mục đích khác nữa!

Tsubaki bặm môi lắc đầu

— Không không Chisaki, đừng nói với tớ rằng là chuyện đó sẽ diễn ra thêm lần nữa!

— Không còn cách nào khác đâu Tsu – kun, nghe mình này..... Susanoo - sama đang nổi giận, hiện ngài ấy đang chuẩn bị một cuộc chiến với chúng ta. Đạo gần đây báo đài đã đăng tin rất nhiều, những cơn giông tố sóng thần với cường độ lạ đang từ từ tiến vào đất liền mà vẫn chưa tìm ra được lý do cụ thể. Giống với 3 năm trước Tsu – kun, giống với cơn bão đã mang Lumina đi khỏi chúng ta, cơn bão mang tên sự trừng phạt của Susanoo – sama một lần nữa sẽ đánh vào vịnh Kyuushi này, khi ấy, con người sẽ là nạn nhân gánh chịu hậu quả đó Tsu – kun!

— Nhưng chuyện đây không bao giờ có thể xảy ra trừ khi.....

Tsubaki chợt nhớ đến vấn đề chính khiến mình bước chân vào gia trang này, vấn đề mà mình tính im không hỏi, nhưng chắc không hỏi không được nữa rồi

— Chisaki, hãy trả lời tớ một cách thành thực, trong nhà Tsuchimikaido này có ai mang hình dáng hệt như Lumina không?

Chisaki nhìn Tsubaki với ánh mắt cực kỳ điềm tĩnh

— Nếu cậu cũng đã biết rồi thì mình cũng không giấu nữa..... phải, trong tư trang nhà Tsuchimikaido này có một người giống với Lumina như hai giọt nước tên là Mikazuki. Mình cũng biết cậu nghĩ rằng đó là Lumina tái sinh sau khi đã bị mất hết trí nhớ giống với truyền thuyết ấy. Nhưng xin lỗi, Mikazuki chỉ là ngẫu nhiên giống với Lumina thôi chứ không phải là Lumina, cậu ấy là em gái của Mira!

— Mira? Tổng quản của cậu ư?

— Phải, vì Mira trước kia sống ở Kyoto nên gia đình đều ngoài đó hết, sau khi cậu đi du học thì chị Mira cũng xin thôi việc trở về nhà phụ gia đình, nhưng trước đó, chị ấy có gửi Mikazuki lên chỗ mình để học việc và thay thế vị trí cho Mira. Lúc đầu mình cũng chút ngạc nhiên và nghĩ Mikazuki là Lumina tái sinh giống

cậu nhưng không phải, cậu ấy có ký ức riêng về gia đình của mình rất rõ, hơn nữa, Mikazuki không phải người cá, chân cậu ấy không biến thành đuôi cá khi vào môi trường nước biển!

Tsubaki nghe xong mà nửa nghi nửa ngờ, nhưng không thể dám chắc vì thứ nhất đó là do Chisaki nói ra, thứ hai vì đây là nhà Tsuchimikaido nên mình không có quyền kiểm chứng sự thật. Tất cả có lẽ chỉ vì mình quá nhưng nhớ Lumina trong phút chốc vô tình nhầm lẫn mà thôi. Trường hợp người giống người cũng là điều bình thường trong cái cuộc sống đầy ngang trái nhưng cũng đầy bất ngờ này mà

Tsubaki hướng ánh mắt xuống sàn gỗ với ánh mắt hồ hững hơi chút thất vọng

— Vậy thì người cá hiện giờ đang ở đâu? Là ai?

— Người cá được tái sinh sau Lumina lần này là Nanami Kurahashi bên phân gia Kurahashi. Cô ấy đã được tìm thấy gần vịnh biển Kyuushi này cách đây 3 năm trước cũng sau khi cậu đi du học Tsu – kun. Gia tộc Minamiya không dám nhận bảo trợ cô ấy vì chuyện của cậu trong quá khứ, nên phân gia Kurahashi đã nhận trọng trách đó suốt 3 năm nay. Hiện tại Hajima đang bảo vệ cô ấy đấy!

— 3 năm đủ để tạo nên một ký ức mới và tình cảm như một gia đình thật sự, nên đến thời điểm này, Susanoo mới bắt đầu ra tay bắt lấy cô ấy, xóa đi trí nhớ và trả lại đất liền với thân phận và dáng mạo mới. Rồi cứ tiếp tục như thế như thế như thế suốt hàng ngàn năm nay. Đôi lúc tớ không thể hiểu được lão thần ấy cũng rồi hơi dữ, làm vậy thì được gì chứ?

— Nó giống như lời nguyện vậy đó Tsu – kun, một cách trả thù Amaterasu – sama bằng cách khiến cho 3 môn đệ của ngài trở nên dần vật lương tâm khi không thể bảo vệ được đứa con của đôi vợ chồng chài lưới. Như thế, ba môn đệ sẽ không bao giờ trở về thiên giới được nữa, đây dường như là một truyền thống của chúng ta rồi!

— Đầu tiên là gửi một người cá vào đất liền để cho ba môn đệ của Amaterasu bảo vệ rồi ra tay bắt cô ta trở về biển nhân lúc họ không để ý, cuối cùng thì lại trả lại với dung mạo khác cùng trí nhớ bị xóa sạch để họ day dứt hối hận vì sự vô trách nhiệm, mục đích chỉ là để chọc tức Amaterasu thôi sao? Lão thần biển này xử sự chẳng khác gì trẻ con! Tsubaki nói bằng giọng bất mãn pha chút khinh thường

— Chúng ta cũng chẳng thể làm gì khác ngoài việc phải tuân theo vòng tròn sắp đặt ấy của các vị thần, nhiều lúc nghĩ về nó mà mình cảm thấy mệt mỏi vô cùng, không phải người đau khổ là chúng ta mà là người cá được luân hồi chuyển thế, thử tưởng tượng mình được sống trong một khoảng thời gian ngọt ngào hạnh phúc nhưng ấy rồi ký ức đó lại biến mất. Còn điều gì khủng khiếp hơn thế nữa chứ!

— Có những thứ nhiều khi quên đi lại hay hơn là phải khắc sâu trong đầu muốn từ bỏ cũng không được!

Chisaki lặng lẽ nhìn Tsubaki trầm ngâm một cách buồn thảm

— Vì thế nên Tsu – kun, chúng ta cần phải làm gì đó để bảo vệ Nanami, không phải vì chúng ta mà là vì hạnh phúc của cô ấy. Mình không muốn chứng kiến một người bạn của chúng ta lại thành một người hoàn toàn xa lạ với trí nhớ bị xóa sạch không còn chút gì. Nên mình xin cậu Tsu – kun, xin hãy tham dự cuộc họp này, chắc chắn Akifusa – sama sẽ bàn đến chuyện.....

— 50 năm trước, chuyện người cá lên đất liền và nhận sự bảo trợ của nhà Tsuchimikaido với giúp đỡ của Minamiya và Kurahashi rồi bị bắt trở về biển trong thời gian dài. Kể từ đó, người cá không còn được gửi lên đất liền nữa cho đến 50 năm sau thì Lumina tái kiếp chuyển sinh, được thêm 3 năm thì cô ấy lại ra đi, tiếp tục 3 năm thì người cá lại xuất hiện. Hình như thời gian gần đây nhân ngư được đưa lên đất liền hơi bị liên tục và khá sớm đấy nhỉ? Liệu có phải vì Lumina không chính thức trở về biển cả không?

— Tsu – kun..... cậu vẫn để tâm chuyện đó ư?

— Có chết tớ cũng không thể quên cái ngày Lumina bị đâm bởi vô vàn thanh Katana sắc nhọn và gục xuống vào ngày đôi bàn tay nhuộm đỏ này. Cô ấy đã chết trước khi trở về biển!

— Nên cậu nghĩ rằng, Susanoo – sama đang trừng phạt chúng ta bằng cách cho chúng ta thêm một cơ hội nữa để bảo vệ và giao trả người cá về biển vào ngày định mệnh?

— Như một lời nhắc nhở rằng “đừng quên sự ngang bướng cứng cổ của các người đã giết chết con bé, hãy ngoan ngoãn chấp nhận sự trừng phạt này đi”. Lão thần biển muốn chúng ta không còn đường để chống đối

lão mà phải chấp nhận gặm nhấm những sai lầm mắc nối tiếp lần này sang lần khác suốt phần đời còn lại!

Chisaki cũng chợt buồn đi

__ Thật dã man, Susanoo – sama dường như đang rất phần nộ nên mới trừng phạt chúng ta như vậy, ngài ấy muốn.....

__ Không phải là chúng ta Chisaki, không phải là chúng ta, mà đây là sự trừng phạt dành cho riêng tớ mà thôi. Sự trừng phạt dành ột “Kiếm Vũ Sư” như tớ, dù có trở thành “Kiếm Vũ Sư” tớ vẫn không thể bảo vệ được cô ấy, không thể bảo vệ được cô ấy!

.....

Trời chuyển về đêm hơn rồi, cũng đã đến lúc Tsubaki nói lời chào tạm biệt người bạn thơ ấu trở về căn nhà mới của mình. Nhưng trông hẩn nhét hai tay vào túi áo lạng lẽ bước đi trong nỗi chán nản xa xăm phiến muộn, Chisaki cũng không thể kìm chế được nỗi đau trong thâm tâm hơn một phút nào nữa

__ Xin lỗi cậu Tsu – kun, mình không muốn phải thấy cậu phải đau đớn và gào hét tuyệt vọng trong đêm thêm lần nào nữa. Xin hãy tha thứ ỉnh!

.....

Bước vào trong phòng khách, Chisaki thở dài khi lạng lẽ tháo bức bình phong trên tường xuống để lộ ra một tờ báo in hình rõ nhất về bức tranh “ hoa anh đào đỏ” với những cánh hoa lất phất rơi xuống náo nề. Chisaki lướt nhẹ đôi tay lên đó trong lòng đầy suy tư

__ Nếu như để Tsu – kun nhìn thấy tờ báo này..... không biết tình bạn giữa hai đứa có còn thân thiết không nữa!

5. Chương 5

Lạng lẽ bước trên con đường quen thuộc, Tsubaki từng phút đắm chìm vào những ký ức nhạt nhòa thời người con gái mình yêu thương cùng vui vẻ tay trong tay với tháng ngày hạnh phúc nay không còn nữa. Nỗi đau khi để vụt mất đôi tay ấy khiến trái tim càng se thắt lại và đau nhiều hơn. Hẩn muốn hận bản thân, muốn đổ tội hết lên chính mình quá yếu đuối và vô dụng khi không thể bảo vệ được người mình yêu

Cơn gió nhẹ đã trở nên lạnh hơn khẽ thổi vì vu qua mái tóc tài tử xĩa xù như nhím mang theo sự u uất càng khiến hẩn trở nên ảm đạm sầu não hơn

__ Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư!

Trong đầu hẩn chợt thoáng nghĩ đến hình ảnh bản thân mình mặc bộ trang phục Yukata đen, tay nắm chắc thanh Katana sắc bén đứng trước một đối thủ to lớn hơn mình gấp đôi cùng cặp song kiếm đầy nguy hiểm khi xung quanh là một sân đấu lớn được thắp sáng bởi các ánh nền đèn và bao phủ hoàn toàn tiếng hò hét của nhiều người

Tsubaki khẽ dừng lại, hướng ánh mắt ra ngoài khơi xa xăm rì rào sóng biển trong màn đêm này

__ Đã từ rất lâu rồi, mình không còn nghe đến cái danh ấy. Nói trắng ra là nó đã chết sau cơn nổi giận của thần thánh. Và đôi tay đã từng cầm kiếm sẽ trở nên vô dụng khi từ bỏ thanh Katana khỏi cuộc đời mình. Sẽ không còn một Kiếm Vũ Sư nào nữa, không còn nữa!

.....

Bỗng dưng có hứng thú đi ngắm quang cảnh bờ biển vào ban đêm, kể ra cũng không phải là một sở thích tồi tệ. Có thể nói cho đến thời điểm này, thứ còn khả năng níu kéo linh hồn Tsubaki ở lại với nhân giới là biển..... Hẩn không phủ nhận thích biển, kể cả lúc sáng sớm tinh mơ, những lúc trưa nắng hè hay ban đêm thanh tịnh, bất cứ lúc nào, thời gian nào chỉ cần nghe được tiếng sóng tràn bờ, tiếng bầy chim mòng biển thi nhau kiếm ăn và sải cánh ra ngoài chân trời xa, tiếng tàu bè trở về mang theo món quà từ biển, đặc biệt không thể thiếu hương vị mặn xen kẽ vào những cơn gió mát thổi vào đất liền. Không phải ở đâu cũng

có thể bắt gặp được không gian như thế này, có lẽ vì lẽ đó mà Tsubaki đã từ bỏ cuộc sống vinh danh đang từng bước nổi tiếng trở lại Nhật Bản và rời trung tâm để chuyển đến một ngôi làng ven biển vịnh Kyuushi

Tsubaki nhét hai tay vào túi áo, đôi mắt xa xăm về nơi cuối chân trời khi mái tóc đang ngày một lạnh dần bởi cơn gió biển lướt nhẹ qua

— Cảng biển Sydney mình không phủ nhận nó thật đẹp nhất là vào ban đêm, đứng trên cầu Sydney mà trông ra biển thì không phải bàn cãi gì nữa..... Nhưng tại sao chỉ có duy nhất vịnh Kyuushi này mới ỉn cảm giác thân thương thanh bình. Có phải nó mang hình ảnh của Lumina khi không..... vào cái ngày đầu tiên ấy!

Tsubaki khẽ nhắm mắt lại để tâm trí mình chìm đắm vào trang giấy ký ức

Khi ấy là vào một mùa hè của 5 năm trước, khi Tsubaki và Chisaki chỉ mới 14 tuổi, Tsukusa thì 20 hiện là sinh viên năm 2 một trường đại học nào đó nhưng không cần thiết phải nhắc đến

Điều chủ chốt là bố của Tsubaki tức trưởng tộc hiện giờ hay đến chơi với bố Chisaki tức trưởng tộc lúc đó của phân gia Tsuchimikado. Hai ông này là có sở thích chơi đánh cờ vây và nhâm nhi trà nóng cùng nhau, đôi lúc cũng ngồi bàn chuyện trên trời dưới đất gì đó không thì cũng than thở chuyện gia đình

— Hầy, thằng Tsubaki nhà tôi thật khó tính, ăn uống chả thèm ăn, ngủ cũng không ngủ, suốt ngày chỉ chúi mắt vào mấy cuốn sách, không thì cũng xem những chương trình dạy ngoại ngữ trên truyền hình, lâu lâu thì nghe nó lẩm nhẩm mấy câu tiếng anh trong lúc tắm hay trước khi đi ngủ. Tôi có cảm giác như nó đang dự tính rời khỏi gia trang Minamiya sang nước ngoài sinh sống vậy!

Bố của Chisaki đặt một con cờ trắng lên bàn, tay nâng chiếc tẩu thuốc đen có mạ vàng ở đầu khi khói bốc lên từng đợt. Nghe xong câu chuyện của bạn chí cốt mà nhe răng cười

— Có gì đâu, người ta thường bảo cha nào con nấy, nó cũng giống anh khoản khó khăn, chẳng phải lúc xưa khi đi học, anh cũng rất kén cá chọn canh, mặt thì lúc nào cũng cau có lạnh nhạt khiến biết bao nhiêu cô thương thầm trộm nhớ phải vỡ mộng. Tôi thấy Tsubaki bây giờ giống hệt anh ngày đó, khó khăn đến nỗi khó chịu luôn ấy. Vậy mà Malisa cũng chịu nổi anh thì tôi cũng xin bái phục!

— Ấy là vì anh không biết bà ấy như thế nào đâu, bên ngoài yếu ớt dịu dàng tần tảo như một con gà mái nhưng thực chất bên trong là nguyên con cọp cái. Cứ mỗi lần bà ấy cười mà hai tay bẻ vào nhau răng rắc là biết hôm đó tôi no đòn rồi! Ông ấy xua tay liên hồi

— Ha ha ha, rồi sau này mai mốt Tsubaki cũng sẽ tìm được một cô vợ có khả năng trị được nếu như nó vẫn còn giữ tính cách cứng đầu cứng cổ thôi, anh lo làm gì!

— Nhắc đến chuyện vợ con, tôi chỉ sợ nó lại như tôi, phải đến gần 40 mới lấy được Malisa và sinh ra nó với Tsukusa!

— Hừm, không cần nói đến lúc đó, khoảng tính cách khó khăn cứng đầu cứng cổ cũng đủ giống anh rồi!

— Chiba, giữa Tsubaki và tôi luôn có một bức tường ngăn cách nên không cách nào đến gần hơn với nó. Nhưng với anh thì hình như nó thân hơn thì phải, tôi thấy anh và nó cũng hay ngồi đánh cờ tướng và đàm đạo mà đúng không?

— Ờ, nói là thân thì tôi không dám chắc chắn, bởi rằng mỗi khi anh sang đây đều mang theo Tsubaki nên nhân cơ hội cũng có ngồi đàm đạo với nó chút chút. Thời gian còn lại dường như lúc nào cũng đi chung với Chisaki và Hajima, thường thì hay ra biển chơi đến chiều tối mới về. Nên xét theo góc diện nào đó thì nó thân với hai đứa kia hơn là tôi..... Mà chuyện anh nói có bức tường ngăn cách giữa anh với Tsubaki, đơn giản bởi vì rằng anh khó khăn quá, không cho nó ra ngoài, đến trường để làm bạn với những người khác, suốt ngày ở nhà tự học và rèn luyện kiếm đạo, đã thế không bao giờ anh chịu nổi với con một nụ cười. Thử hỏi làm sao nó kính trọng anh được!

Nghe chỉ trích như vậy, bố của Tsubaki quay mặt sang hướng khác, trề môi mồ hôi hột chảy dài trên trán và vẻ ngượng ngùng xấu hổ như thể bị nói đúng tim đen

Bố của Chisaki thả chiếc tàu thuốc xuống thả ra một ngụm khói một cách nhẹ nhàng thư thái

— Đến tôi còn không chịu nổi anh thì làm sao con cái nó gần được. Xét theo dạng tự nghĩ tự quyết tự làm của Tsubaki thì lẽ ra nó đã bỏ nhà đi từ lâu rồi. Còn chịu ở lại trong gia đình thì tôi thấy hình như nó còn sợ cái uy của anh, nhưng thực chất lòng thành kính trong tâm nó thì rộng tuếch. Tôi khuyên anh nên xem lại phương pháp gia đình của mình đi!

— Hầy, ngày xưa khi sinh ra và nuôi nấng Tsukusa rất dễ, con bé nói gì nghe đấy, vâng lời không dám cãi dù trong bất cứ chuyện gì. Giờ sao đến thằng con thứ hai lại một mỗi và phiền não như vậy!

— Tsukusa là con gái, mà tính của nó cũng dễ chịu và biết nhẫn nhịn, thực chất thì nó biết giấu sự bức xúc của mình vào bên trong không biểu hiện ra bên ngoài nên anh không thấy thôi. Nhưng ít ra anh còn cho nó đi học, được bạn bè, thầy cô và hàng xóm yêu quý nên cuộc sống của nó tính ra còn may mắn hơn Tsubaki. Hiện giờ nó đang là sinh viên đại học năm hai, dĩ nhiên là anh không thể giữ khư khư nó trong nhà rồi!

— Thôi không nhắc đến chuyện của Tsukusa nữa, điều quan trọng là Tsubaki, sau này tôi cũng sẽ nhường ngôi tộc trưởng phân gia Minamiya cho nó, nhưng với cái tính cách này... tôi sợ rằng nó sẽ khiến cho những người trong phân gia cảm thấy kinh hãi. Nó quả nhiên giống hệt với những gì mà Akifusa – sama nói sau khi sinh!

— Tsubaru, để tôi nói anh nghe cái này, ba phân gia chúng ta có truyền thống phục vụ cho thần Amaterasu tối cao, và chúng ta đều xem Akifusa là hiện thân của ngài. Nhưng cũng đừng quên thời thế không còn như xưa nữa, không còn chuyện con người 100% tin vào thần thánh khi khoa học kỹ thuật công nghệ đã chứng minh được nhiều hiện tượng siêu nhiên. Đây là thế kỷ 21 rồi Tsubaru, đừng lầm lẫn tai hại như vậy!

— Ý anh muốn nói, lời tiên tri của Akifusa – sama là sai sao?

— Tôi không nói những điều Akifusa nói là sai, vì vẫn còn nhiều chuyện kỳ lạ mà con người vẫn chưa giải thích được bằng khoa học. Điều mà tôi muốn nhấn mạnh với anh rằng, con người là một trong những điều kỳ lạ mà khoa học vẫn chưa giải đáp hết cận kề. Nếu như Tsubaki có thể thay đổi không như lời tiên tri của Akifusa thì thế nào? Anh đã nghĩ đến điều đó chưa?

— Thay đổi vận mệnh và số phận ư?

— Phải, sau khi quyết định bị đày xuống hạ giới không bao giờ có thể trở lại thiên giới, Amaterasu – sama đã ban tặng cho 3 môn đệ không chỉ 3 món bảo vật mà còn quyền tự quyết định vận mệnh của mình. Chúng ta không còn phải lệ thuộc vào Thiên Chiếu Đại Thần nữa, mà mọi thứ của tương lai đều do chúng ta lựa chọn. Không biết anh và mọi người thế nào, còn bản thân tôi thì lại tin chắc chắn Tsubaki sẽ định được con đường đúng đắn để bước đi!

— Kể cả việc ngài Akifusa nói rằng khi lớn lên thì Tsubaki và Chisaki sẽ yêu nhau ư?

— Về vấn đề ấy..... tôi không có ý kiến gì, làm bậc cha mẹ thì đương nhiên rất lo lắng khi một nửa còn lại của con mình như thế nào. Chuyện Tsubaki có đến được với Chisaki thì tôi rất hoan nghênh, nhưng mấu chốt là ở hai đứa nó nghĩ về nhau như thế nào kia. Thời thế bây giờ không phải cứ cha mẹ đặt đâu con nằm đấy đâu, tôi sẽ tôn trọng sự quyết định của Chisaki!

Nói đến đây, bố của Chisaki đặt một con cờ trắng lên bàn, miệng nhe răng cười thích chí

— Ô, tôi ăn ván này nhé!

Trong khi đó, tộc trưởng nhà Minamiya vẫn hướng ánh mắt cực kỳ xa xăm phiến muộn, bàn tay lấy con cờ đen đặt cái cạch vào địa hình

— Không, ván này tôi thắng, ăn tất quân của anh bày ra từ đầu đến giờ!

— Gahhhhh, lại thua nữa, cả anh và Tsubaki đều khó chơi như nhau..... Đấu lại đi!

Ông ấy khẽ ngược lên bầu trời trong xanh với những đám mây trắng phiêu bồng hòa trong cái không khí nắng nóng cùng tiếng ve sầu kêu râm rang suốt như thể suy nghĩ lo lắng điều gì đó

— Rồi tương lai của Tsubaki sẽ như thế nào đây?

.....
.....
Quay sang lũ trẻ lúc bấy giờ chỉ lo chơi lóc chóc mang dáng học sinh trung học, quả nhiên hồi còn ở nhà Minamiya, chỉ có dịp tộc trưởng nhà Minamiya sang chơi nhà Tsuchimikaido thì Tsubaki mới có cơ hội để ra với thế giới bên ngoài, đồng thời cũng có một người bạn thân cũng là bạn nối khố hồi nhỏ đến lớn là Chisaki. Hai đứa cứ gặp nhau là quần quýt không buông, rồi hay cùng nhau ra ngoài bờ đá của vịnh Kyuushi này vui đùa, thường nhất là hay đi câu cá

— Tsu – kun hiện đang có 21 con cá!

Chisaki ngồi xuống trước hai thùng nước lớn, một bên thì rất nhiều những con cá bơi qua bơi lại trông thú vị phết, đám này mà mang về sài dòn thì hết xẩy. Thùng còn lại thì.....

— Hajima thì mới chỉ có một con ốc thôi!

Lúc ấy thì ngoài Chisaki và Tsubaki thì còn một cậu con trai nữa, một cậu nhóc sở hữu mái tóc bạch kim trắng và cũng xù nhím như Tsubaki, nhưng tính cách thì rất năng động khác với vẻ lạnh lùng ù lì của Tsubaki

Siết chặt cần câu mà răng cứ nghiến lại, Hajima hét toáng lên, chỉ thẳng tay về Tsubaki với cực tức nổi đùng đùng trên trán

— Chết tiệt, Tsubaki, làm thế quái nào mà cá cứ quây quanh sang chỗ cậu vậy hả?

Tên kia thì lạnh lùng, một tay cầm cần, một tay nhét túi, nhẹ nhàng hất mạnh lên được thêm một con cá giẫy đành đạch nữa trước ánh mắt ngưỡng mộ của Chisaki và khó chịu của Hajima

— Tsu – kun giỏi thật!

— Chết tiệt, Tsubaki!

Lúc này, thằng nhóc khó tính quay sang nhìn hai người kia một cách hững hờ, tay đưa con cá lên

— Thế nào, có cần tớ cho cậu một con xem như an ủi không?

Nghe vậy thì dĩ nhiên là tức như điên rồi

— Tớ cóc cần Tsubaki, đừng nghĩ rằng cậu có cần câu tốt mỗi ngon thì lên mặt, rồi có ngày tớ sẽ bắt được hàng đồng khiến cậu phải tâm phục khẩu phục!

— Cần câu tốt, mỗi ngon, ý cậu là nhánh cây khô tớ dùng chỉ buộc tạm và đào vài con giun đã chết dưới đất mang theo này ày hả. Tớ thấy cái cần có cuộn dây kéo và hộp giun tươi nguyên của cậu mới là hàng chất lượng cao ấy chứ!

Đúng là như thế thật, Tsubaki lúc còn ở nhà có đọc qua một cuốn sách về làm hàng thủ công, trong đó có dạy cách làm một chiếc cần câu cá không phải tốn tiền mua dụng cụ, chỉ cần vài ba thứ linh tinh lật vặt trong nhà cũng đủ. Chính thế nên chẳng bao giờ mở miệng xin tiền bố mẹ mua cái này cái kia. Thiếu chủ của một phân gia mà cứ như con nhà nghèo, chẳng sắm đồ xịn gì hết

Nhóc đầu trắng bạch kim giận run người, cậu ta chỉ thẳng vào mặt Tsubaki

— Tsubaki chết tiệt, cậu đừng nghĩ mình có khả năng sát cá một chút mà lên mặt nhé!

— Sát cá hay không thì tớ không chắc, mảnh khoe đơn giản ở chỗ là thấy phao động thì đừng giật vôi, để thêm ba bốn lần nữa rồi hăng giật mạnh. Tớ chỉ làm đúng với cuốn sách hướng dẫn thôi!

— Gừ Tsubaki, có thể tớ không giỏi câu cá bằng cậu, nhưng nếu xét về kiếm thuật, thì chắc chắn tớ hơn cậu, có muốn đánh thử một trận không?

Nghe vậy, Chisaki nhanh chóng chạy ra khuyên

— Được rồi được rồi hai cậu, chúng ta đến đây để câu cá thôi phải không nào, tớ nghĩ chúng ta nên nhanh lên nếu không trời sẽ trở chiều đó!

— Tránh sang một bên nào Chisaki, tớ thù tên đó suốt bao nhiêu năm nay rồi, đã đến lúc cho hắn nếm thử mùi vị kiếm thuật nhà Kurahashi đã sáng tạo ra trong nhiều thế hệ! Vừa nói vừa biến cần câu thành một món vũ khí tương tự như kiếm khi cầm bằng hai tay

— Hajima, kiếm thuật Kurahashi thiên biến vạn hóa, điều này không ai có thể phủ nhận, nhưng Tsubaki thì khác, kiếm thuật nhà Minamiya không có khả năng biến hóa khôn lường như vậy. Chúng ta hãy thôi đánh nhau đi có được không?

— Chisaki, cậu lúc nào cũng bênh vực cho Tsubaki, tớ biết mình hơn hẳn về kiếm thuật thì mới thách đấu. Hôm nay cứ để cho tớ trút bớt đi sự điên tiết mà bản thân tớ phải kìm nén trong suốt năm tháng qua đi..... Sao hả Tsubaki, cho tớ xem nhà Minamiya đã dạy cậu được những thứ gì nào!

Tsubaki thở dài ngán ngẩm, hắn tháo chiếc áo khoác mỏng bên ngoài xuống nền cát vàng, tay cầm nhanh cây khô

— Thôi được, tớ cũng đang tò mò muốn biết kiếm thuật thiên biến vạn hóa của phân gia Kurahashi trông như ra cái giống gì, hy vọng là không vô dụng y như chủ nhân thi triển nó!

— Cứ đợi hẵng xem!

Tsubaki nhét một tay vào túi quần, tay còn lại nắm nhánh cây khô mà vác lên vai, một tư thế không thủ đó khiến Chisaki và Hajima tròn mắt lạ lẫm nhìn nhau vài giây

— Ê, vậy là ý gì hả?

— Ý gì là ý gì?

— Katana là phải cầm hai tay, tinh thần samurai từ thời xa xưa đã vậy rồi!

— Cái đó là chỉ áp dụng cho Katana, còn với cần câu và nhánh cây khô thì cần đếch gì cho phiền phức!

— Nói thế mà nghe được à, không tôn trọng thanh kiếm thì ít ra cũng phải tôn trọng tinh thần võ sĩ đạo chứ. Nhà Minamiya dạy cậu những gì thế hả?

— Nói nhiều quá đấy, có vào không hay để tớ đi câu chỗ khác!

— Rồi cậu sẽ phải hối tiếc Tsubakiiiiiiiiii!

.....

Tầm được 3 phút, Hajima nằm đo ván dưới nền cát mà thở phì phò không ra hơi, trong khi Tsubaki lạnh lùng nhặt chiếc áo khoác lên vai rồi ngó nghiêng nhánh cây khô. Hắn thở phào nhẹ nhõm

— Cũng may mà chưa gãy, còn đi câu được!

— Nay, suốt thời gian qua, cậu học được những gì?

Hắn lạnh lùng nhìn cậu bạn nằm đó

— Đó đâu phải kiếm pháp nhà Minamiya, cũng không phải Tsuchimikaido, dĩ nhiên là cả Kurahashi!

— Phải, cậu nói đúng, đó không phải kiếm thuật của nhà Minamiya, không phải nhà Tsuchimikaido càng không thể là Kurahashi. Thế kiếm này là do tớ tự nghĩ ra, một kiếm pháp dành riêng cho bản thân tớ để có thể đối đầu với tộc trưởng nhà Minamiya!

— Tộc trưởng phân gia Minamiya? Ý cậu là gì khi nói sẽ đối đầu với ngài ấy?

— Cũng giống như cậu thôi Hajima, trong thâm tâm, cậu xem tớ như một đối thủ, một mục tiêu để vượt lên, thì tớ cũng vậy, tớ xem lão ta là đỉnh núi cần phải cán đích. Nhưng với thứ kiếm pháp cổ hữu bình thường khuôn khổ thì không thể nào thắng được. Tớ cần thứ gì đó chắc chắn hơn, một kiếm pháp của riêng mình, tớ muốn cho lão thấy rằng tớ có thể tự lo hết mọi thứ, kể cả những quyết định trong cuộc sống đời thường của tớ. Có như vậy, thì tớ mới thực sự được tự do!

Hajima chẳng nói chẳng năng gì, chỉ hướng ánh mắt đầy suy nghĩ lên bầu trời trong xanh kia, nơi có ánh mặt trời chiếu xuống cùng vài cánh chim mòng biển trải dài trên bức tranh xanh ấy. Chỉ vài phút chàng trai ngồi bật dậy, phúi phúi quần áo rồi vác cần câu lên vai

— Hẹn đến 4h chiều tập trung ở đây, khi ấy tớ sẽ câu được thêm vài con cho cậu biết mặt Tsubaki!

Tuyên bố xong thì Hajima vớ tay lấy thùng nước của mình mà bước đi, còn Tsubaki chỉ liếc nhìn vài giây thì thở dài

— Cậu ta lúc nào cũng thế, lúc nào cũng muốn phải vượt mặt mình trong mọi lĩnh vực, không biết quyết tâm được bao lâu đây!

— Tsu – kun, Hajima chẳng qua là muốn được như cậu nên lúc nào cũng cố gắng và cố gắng. Có thể cậu ấy hơi nóng nảy nhưng rất có quyết tâm đấy, chắc chắn đến 4h chiều nay, Hajima sẽ câu được nhiều cá hơn cho xem, Tsu – kun cẩn thận kéo thua đó! Chisaki mỉm cười xinh

— Yên tâm, tớ cũng không có ý định sẽ nhường cậu ta lần này, nếu không thì Hajima sẽ hết mục tiêu để phấn đấu mất. Đôi lúc cứ phải giả làm thế này thế kia cũng phiền thật!

— Mình biết Tsu – kun rất tốt mà, tuy bề ngoài lạnh nhạt và hay gây chuyện với Hajima, nhưng thực ra bên trong rất quan tâm và ủng hộ cho giấc mơ của Hajima. Cậu thật sự là một người bạn tốt đó Tsu – kun!

Hắn thở dài một cái ngán ngẫm

— Chisaki, tớ nhờ cậu đi theo trông chừng Hajima được không, chỉ sợ là nóng nảy quá đâm ra trượt chân xuống biển thì mệt. Hajima bị thêm cái điểm yếu không biết bơi nữa, nên nhờ cậu giám sát tên phiền toái đó một chút!

— Ok, cứ giao ình, Tsu – kun cũng phải cẩn thận nhé!

Khi Chisaki chạy đi mất rồi, Tsubaki quay lưng, một tay cầm cần, một tay vác thùng dạo bước trên nền cát sóng biển vỗ bờ

— Bây giờ biết tìm chỗ nào câu đây nhỉ?

.....
.....

Sau một hồi loay hoay đi loanh quanh luẩn quẩn, dòm tới dòm lui, Tsubaki cũng tìm được ình một địa điểm câu cá hết sức lý tưởng, là một bãi đá ngầm mà dường như không hề có người qua lại, thế là hắn đặt mòng lên tảng bự nhất, ngồi khoanh chân, thùng nước đựng thành quả để ngay bên cạnh, hai tay cầm cần cùng với cái phao giả đang nổi lên bành trên mặt nước lúc tĩnh lúc động

Từ đây nhìn ra xa cuối chân trời, bờ biển thật đẹp, thật xanh như mộng cứ như một chiếc gương khổng lồ vậy. Những con thuyền chài cá và cánh chim mòng biển là điểm nhấn cho bức tranh thiên nhiên trong mắt Tsubaki thêm phần sống động lung linh. Đôi lúc hắn tự ngẫm, giá như mình cũng như những con chim mòng biển kia có thể tự do sải cánh bay trên trời thì hay biết mấy, muốn đi đâu đi thì đi, không cần phải lệ thuộc vào bất cứ ai

— Không không, bay hoài thì sẽ mỏi cánh lắm, lỡ đâm đầu xuống biển thì chỉ có nước làm mồi cho cá mập. Chưa kể đến trường hợp gặp thợ săn trên bờ gương súng bắn đoàng là rơi tự do!

Hắn lại thở dài ngán ngẫm chỉ trách sao cái số mình sinh ra mà chán ngắt thế

— Niềm vui vào cuộc sống này, rút cuộc nó là cái gì? Niềm hạnh phúc thật sự tồn tại trên thế giới này là như thế nào đây? Tại sao con người ai ai cũng mong muốn có được nó, trong khi vẻ đẹp thật sự lại ngay trước mắt mà không ai tìm đến. Phức tạp thật!

Chiếc phao giật giật vài cái rồi tụt hẳn xuống dưới nước. Tsubaki lạnh lùng giật mạnh cả hai tay khiến con cá cần câu phải xuất đầu lộ diện

.....

4h chiều đã điểm, đã đến lúc quay trở lại chỗ hẹn, đồng thời hoàng hôn cũng từ từ ló dạng sau đặng chân trời rồi

Tsubaki nhìn vào thùng chứa cá của mình một lúc rồi thở dài ngán ngẫm

— Từ lúc đó đến giờ mình chỉ cậu được thêm có hai con, không biết phía bên Hajima thì thế nào!

Đứng thẳng dậy vươn người sang trái sang phải cho xương cốt nó dần ra

— Thôi kệ, bữa nay nhường cậu ta thắng một lần vậy, quả nhiên chỗ này cậu không được nhiều lắm!

Chuẩn bị mọi thứ để về đến chỗ hẹn, bỗng hấn để ý thấy một thứ gì đó ở bãi đá bên kia, thứ gì đó giống như một cái đuôi cá thì phải

.....
.....

— Tsu – kun, sao lâu quá không thấy về, chẳng biết cậu ấy có lạc đâu không nữa! Chisaki cứ ngóng cứ trông mà trong lòng cứ bứt rứt không yên

Còn Hajima thì ngồi hấn lên cái thùng đựng cá, khoanh tay mà chân cứ dậm dậm liên hồi với cái cười nhe răng đắc thắng trên môi

— Chắc hấn đang lo ngại chuyện không cậu được thêm con nào nên trốn về nhà trước rồi, đến khi mặt trời lặn hoàn toàn mà không thấy Tsubaki trở lại thì xem như tở thắng!

— Thì đồng ý là vậy nhưng nếu Tsu – kun không có ở đây thì làm sao cậu khoe thành tích của mình cho cậu ấy thâm phực khẫu phục được!

— Kìa, vừa nhắc xong Tào Tháo có mặt!

Từ phía xa xa quả nhiên bóng dáng ai như Tsubaki lạnh lùng bước đến

— Ê Tsubaki, tớ câu được thêm 23 con nữa, cũng nhờ lời khuyên của cậu đấy!

— Thế hử, tớ thì chỉ thêm 2 con nữa..... cũng 23, và thêm được một thứ nữa khá thú vị!

Tsubaki thẳng thùng quăng một thứ gì đó lớn ngang cỡ mình được buộc trong một tấm vải da xuống cát cái bịch

Chisaki và Hajima cứ tròn mắt ngó nghiêng chẳng hiểu gì hết

— Tở về muộn cũng do bận buộc cái thứ này cho cẩn thận, không đi giữa đường rớt thì công toi!

— Thế thứ thú vị mà cậu mang về là gì đây?

— Cứ mở ra là biết!

Hajima xoắn hai tay áo, cúi xuống mở sợi dây thùng cuốn ngang, một hồi một hồi ra nguyên cái gì đó giống mái tóc có mang màu đỏ như máu. Kéo xuống thêm nữa thì cả hai người đều tròn mắt không khỏi ngạc nhiên

— Tsubaki, thế này là thế nào hử? Tại sao trong túi da của cậu lại là một cô gái vậy?

— Tở câu được đấy!

— Cậu cái đầu cậu, dù cho chúng ta chỉ mới 15 tuổi, nhưng bắt cóc con gái nhà lành là tội ác không được dung thứ trước pháp luật đâu. Cảnh sát mà biết được là tiêu hết thanh danh gia tộc Minamiya mất!

— Tsu – kun, sẽ bị bắt vào tù ư? Chisaki lo lắng

Tsubaki gãi đầu sồn sột thở dài ngao ngán

— Trước khi nói chuyện gì đó, tốt hơn hết hai cậu nên xem hết toàn bộ sự việc sự tình đi đã!

Thế là Hajima tiếp tục tháo cọng dây cuối cùng phần ở dưới tấm da, và rồi điều thú vị mà Tsubaki nhắc đến cũng là đây. Hajima và Chisaki một lần nữa tròn mắt kinh ngạc nói không nên lời

— Cái này..... Là sự thật ư?

— Không..... không thể nào.....

— Bây giờ hai người đã hiểu vì sao tớ nói là cá được từ dưới biển rồi chứ hả, không phải lúc nào cũng tóm được một con cá lớn mang hình dáng người như thế này đâu!

Cái thứ trong tấm da mà Tsubaki mang về là một cô gái trạc tuổi mình, sở hữu gương mặt xinh đẹp dễ thương đang chìm sâu vào giấc ngủ. Mái tóc ngắn ngang vai mang màu đỏ hoắm như máu thấm ướt bởi nước biển, toàn thân bao bọc bởi một lớp vảy cực mỏng đến nỗi nhìn cứ như đang khỏa thân cùng nước da cực trắng. Đôi tay thon thả nhưng giữa các ngón lại được nối với nhau bởi một lớp màng mỏng mỏng. Điều quan trọng hơn hết là chiếc đuôi cá cỡ lớn phần thân dưới thay thế cho đôi chân như người bình thường. Phần trên là cô gái khỏa thân tóc đỏ, phần dưới là cá, nhìn đủ hiểu rồi ha

.....

— Người cá đã từng xuất hiện trong truyền thuyết về Susanoo và Amaterasu, đứa cháu gái của thần biển phải nhận lấy hình phạt thay cho bố mẹ nên đã một đi không trở lại..... lẽ nào là cô ấy ư?

Cả ba người đều đứng lặng nhìn nàng tiên cá mà trong lòng đầy rẫy câu hỏi

— Chisaki, ý cậu thì sao? Liệu người cá thật sự có tồn tại không?

— Tớ cũng không biết nữa, nếu xét theo khoa học hiện nay thì chưa ai chứng minh được sự tồn tại của người cá. Nếu có thì chỉ trên giả thuyết đột biến gen giữa người và cá với sự thay đổi tế bào ADN và nhiễm sắc thể. Nhưng theo lý thì điều đó là hý hữu, hay phải nói là dường như không thể vì gen của người và cá heo không phù hợp. Nếu như cố ý thực hiện đột biến lên con người thì sẽ sinh ra những gen lặn khiến sức sống không được thọ hoặc chết ngay tức khắc!

Tsubaki suy nghĩ một chút

— Vậy nếu dùng phương pháp thụ tinh trong ống nghiệm, dùng trứng của một người phụ nữ và tinh trùng của cá heo hay cá voi thì chắc xác suất thành công sẽ cao hơn đột biến gen. Sau đấy để trong môi trường lạnh dưới – 30 độ C suốt một tháng để quan sát xem phôi có được hình thành hay không, như thế sẽ không gặp phải chuyện bị biến gen lặn!

— Với suy nghĩ của Tsu – kun thì hoàn toàn có thể tạo ra người cá từ phương cách đấy. Nhưng chỉ trên lý thuyết thôi, thực tế còn gặp phải nhiều rủi ro lẫn nhân tố do các gen và hồng cầu lẫn bạch cầu sẽ kháng những virus lạ, còn nếu dùng thuốc để kiềm chế bạch cầu thì cơ thể sẽ không được bảo vệ. Chủ thể khi sinh ra rất có thể sẽ chết ngay lập tức!

Từ chuyện người cá bàn một hồi sang Y học, Hajima nghe mà cứ dần mặt ra mà chẳng hiểu gì cả, ngồi đây để ấy thứ đó vào đầu thì có ngày nổ não

— Hai cậu stop cho tớ nhờ, muốn khủng bố tinh thần tớ ư? Có biết điểm môn sinh vừa rồi tớ suýt soát đủ điểm đậu không hả?

Tsubaki và Chisaki cũng thôi luôn

Hajima thở dài ngán ngẩm

— Thật sự không thể hiểu nổi những thiên tài thường nghĩ cái gì trong đầu, quả nhiên hai cậu lấy nhau thì hợp lắm. Về nhà ngồi giảng cho nhau nghe mỗi ngày!

Thế là Tsubaki thở dài ngao ngán trong khi Chisaki cứ đỏ mặt khó xử

— Tớ chẳng biết Đông Tây Y như thế nào, nhưng với những gì mà tớ biết thì người cá không phải một dạng đột biến như các cậu nói. Họ hoàn toàn có tồn tại thật sự trong thế giới này đó. Chisaki..... cậu có nhớ câu chuyện mà ngài Chiba đã kể cách đây hơn 45 năm không? Hajima hỏi

— Câu chuyện cách đây hơn 45 năm..... Ý cậu là chuyện người cá đã từng xuất hiện trên bãi biển này và biến mất sau đó vài năm?

— Phải, ngài Chiba có nói, người cá năm ấy được tìm thấy ở vịnh Kyuushi, được chăm sóc bảo hộ của nhà Tsuchimikaido với sự giúp sức của hai nhà Minamiya và Kurahashi. Khoảng 3 năm sau, vào một đêm mưa tầm tã kèm theo giông bão, nàng người cá đã biến mất mãi mãi đúng như truyền thuyết kể lại. Kể từ đó không còn thấy người cá xuất hiện nữa..... Lần này nhân ngư được tái sinh, báo hiệu ột điều chẳng lành đây!

— Hajima, chẳng lẽ ý cậu muốn nói rằng, trận chiến giữa Susanoo – sama và ba gia tộc sẽ nổi lên một lần nữa sao?

Đang ngay trong tình thế dầu sôi lửa bỏng với không khí căng thẳng không kém. 3 người thì hết hai đang suy nghĩ đắn đo lo lắng cho tương lai của ba nhà. Ấy vậy chỉ có một kẻ mặt vẫn cứ lạnh tỉnh bơ, không nhưng thế mà còn ngáp dài ngáp ngắn buồn ngủ

— Nay hai cậu, con này là người cá hay người nhái gì đó thì ta tính sau. Bây giờ tớ muốn về được chưa? Ngày mai còn phải dậy sớm để luyện kiếm đạo nữa!

— Thế còn cô ấy thì cậu tính thế nào? Chúng ta đâu thể để mặc cô ấy ở đây được, nếu để người bình thường bắt gặp thấy người cá thì phiền phức lắm!

— Cứ ném quách cô ta trở lại biển cúng Susanoo cho xong, như vậy thì xem như chúng ta đã trả người cá về biển trước khi hắn chồm lên đất liền làm loạn. Ba gia tộc không còn phải lo lắng chi nữa ệt!

— Tsu – kun, cách của cậu có vẻ hay nhưng mình không chắc liệu nó có thành công không. Chỉ sợ rằng chưa đến thời điểm thích hợp, Susanoo – sama sẽ không nhận lại người cá đâu. Số phận của cô ấy là ở trên đất liền, chịu sự bảo hộ của ba phân gia trong một khoảng thời gian rồi trở về với biển cả. Quy trình như thế đã diễn ra hơn 45 năm trước rồi!

Tsubaki chặc lưỡi một cái

— Phiền phức tào lao thật, tớ thấy gã Susanoo này rảnh khí quá, mang cháu gái của mình lên đất liền gửi nhờ chúng ta nuôi dùm rồi đến đòi lại không ký gạo cảm ơn. Lần sau lại mang cháu gái lên nhờ chúng ta nuôi rồi lại mang về. Tớ thấy ba gia tộc môn đệ của Amaterasu được lập ra để làm vú em không công ấy!

— Nói bằng giọng báng bổ thần thánh như vậy sau này cậu sẽ bị trừng phạt không kịp ngáp. Đây là truyền thuyết gần như trở thành truyền thống bất di bất dịch rồi. Vì ngài Amaterasu đã nhận bảo hộ cho cháu gái thần biển, chúng ta với thân phận là các môn đệ của ngài phải đứng ra làm tròn trách nhiệm ấy. Dù quả thật tớ đồng ý với cậu là không thích lắm nhưng cũng đành chịu!

Tsubaki nghiêng rằng như thế đang khá là tức giận điên tiết

— Susanoo, Amaterasu, tớ thật sự ngán mấy cái tên này đến tận cổ rồi, không phải mang hàm ý báng bổ nhưng có ai đã từng thấy mặt hai nhân vật tai tiếng đó đâu..... Mà thôi tóm lại, chúng ta giải quyết con cá bự này thế nào đây?

Cả ba lại tiếp tục suy nghĩ

— Hiện tại thì nhà Kurahashi đang lùm xùm vài chuyện liên quan đến một cuộc đấu thầu khu du lịch nào đó nên tớ không chắc có thể bảo hộ cho cô ấy hay không? Bố mẹ tớ vẫn còn đang hăm he mảnh đất ở Hokkaido kia kia nên đang ráo riết quan sát thị trường nhà đất lẫn giá vàng tăng thụt hàng năm! Hajima lên tiếng

— Bố mẹ cậu vất vả quá nhỉ.....Cả nhà Tsuchimikaido cũng có chuyện, bố tớ bảo trong thời gian tới tớ cần tập trung hơn vào kiếm đạo và nhạc cầm. Ông ấy lên lịch tập cho tớ gần như kín luôn, có thể mấy tuần tiếp theo tớ không thể gặp được các cậu nữa! Chisaki cũng nói

Tsubaki thở dài ngán ngẫm

— Còn nhà Minamiya thì tớ đang có chiến tranh lạnh với ông già, suốt ngày cũng phải tập kiếm đạo và trà đạo như các cậu đã biết đấy!

— Nhưng mà những lúc như thế này, tớ nghĩ chúng ta nên báo cho Akifusa biết, như vậy sẽ tốt hơn là những người vẫn chưa thể quyết định mọi thứ!

— Nói thì nói vậy, nhưng từ giờ cho đến lúc ấy còn đến 2 năm nữa, biết giấu cô ấy ở đâu đây?

Cả ba lại ráng vắt trán suy nghĩ mà chẳng thể tìm ra phương án tốt nhất, cuối cùng thì Tsubaki thở dài lên tiếng

— Thôi được rồi, nhà mấy cậu đều bận chuyện hết, thôi thì cứ để cô ấy ở tạm nhà tớ đi!

— Liệu có được không khi cậu đang có chiến tranh lạnh với bố, còn lịch học và luyện tập của cậu thì.....

— Tớ học và luyện kiếm ở nhà nên sẽ có thời gian chăm sóc, giám sát cũng dễ dàng hơn các cậu vẫn còn phải đến trường đúng không? Còn về chuyện ông già thì mặc kệ lão, giờ nói thật, mấy lời đe dọa của lão chẳng có ký lô nào đối với tớ, có vào tai này cũng trôi hết ra ngoài bằng tai kia, như nước đổ lá khoai thôi. Hơn nữa, cô nàng này là người cá thì xem như đã có một vé miễn phí vào ở trọ gia trang Minamiya rồi. Điều quan trọng là..... tớ đã cứu được cô ấy thì tớ sẽ chịu trách nhiệm!

Và rồi ngày hôm ấy, tuy cảnh hoàng hôn đang hiện ngay ra trước mắt, nhưng những người bạn trẻ của chúng ta dường như không có cơ hội được chiêm ngưỡng thời khắc tuyệt đẹp nhất của biển khi mọi thứ đều tập trung cho nhân vật chính bỗng dưng xuất hiện này. Và đó cũng là thời khắc Tsubaki gặp gỡ Lumina lần đầu tiên

.....

Gia trang Minamiya lúc bấy giờ cũng không khác với thời điểm hiện tại là mấy, vẫn một tòa lâu đài bao phủ xung quanh bởi rừng cây và núi đồi hoang vu hoang dã. Cứ mỗi sáng sớm mở cửa sổ ra sẽ đón nhận được tia nắng mặt trời ấm áp và tiếng chim hót ríu rít vui tai. Còn khi đêm xuống sẽ may mắn nghe được tiếng chó sói tru vượn hú. Nói chung, gia trang Minamiya này hội tụ đầy đủ những yếu tố làm nên thiên nhiên

Nhưng thôi, ta sẽ không bàn đến quang cảnh hay diện tích nhà Minamiya nữa vì vấn đề này trước đây đã có nhắc tới rồi. Điều quan trọng hiện nay là sau khi về nhà, Tsubaki đã ra lệnh cho người hầu đổ đầy nước vào bồn tắm dài gần 3 mét sâu 1m23, kế tiếp là dùng hết tất cả số muối dự trữ trong nhà hòa tan hết vào đấy, còn mình thì tàn nhẫn quăng hẳn nàng người cá tóc đỏ chum vào bồn nước rồi bắt ghế ngồi chống cằm suy tư lặng nhìn cô ấy

Nàng tiên cá nổi lên, lớp vảy ở hay tay, thân và đuôi đều từ từ tươi trở lại bù cho khoảng thời gian phơi khô từ vịnh Kyuushi trở về nhà

— Thiếu chủ, bao nhiêu muối đó đã đủ chưa ạ? Một cô người hầu lên tiếng ngay kế bên

— Tạm thời là đủ, nhưng tốt hơn hết là nên mua thêm về dự trữ lỡ như có trường hợp bách biến thì còn lấy ra dùng được. Lượng nước mặn mà người cá hấp thụ không như người thường chúng ta!

— Vâng, tôi hiểu rồi, tôi sẽ cho người đi ra ngoài mua ngay!

— À khoan đã, tôi về đây nhưng không cho lão già biết, nếu lão có hỏi thì cứ nói rằng tôi muốn tập luyện thêm kiếm đạo, tuyệt đối đừng để lão biết người cá đang xuất hiện trong nhà chúng ta!

— Nhưng sớm muộn rồi lão già cũng sẽ phát hiện ra thôi, thiếu chủ định giấu đến bao giờ?

Tsubaki thở dài lo âu

— Đến lúc ấy sẽ nghĩ cách tính tiếp, trước mắt cứ phải đợi cô ấy tỉnh lại trước đã!

— Vâng, tôi sẽ làm theo những lời cậu dặn!

— Này, lát nữa Onee – chan có về thì gọi chị ấy đến đây, tôi cần thêm ý kiến của chị ấy về vấn đề này!

— Vâng!

Đến khi cô hầu ấy kéo cánh cửa ra khỏi phòng tắm, Tsubaki lại tiếp tục hướng ánh mắt suy nghĩ về phía người nằm trong bồn nước với thể đang tính toán điều gì đó

— Người cá, Susanoo, Amaterasu, mấy người thật sự phiền phức ghê đấy, sao không chết quách hết cho đỡ mệt đi, cũng đỡ khổ cho người khác nữa!

.....

.....

Vài giờ nữa trôi qua khi đêm xuống hẳn rồi, khu phòng tắm được thắp sáng bởi các bóng đèn trần và xung quanh treo tường, còn kẻ canh gác giấc ngủ cho công chúa dĩ nhiên vẫn đang thức, đôi mắt không rời khỏi nàng từ đó đến giờ, đôi lúc nhìn vào trông không khác gì một tên biến thái vậy nếu không hiểu hẳn là người như thế nào

Tsubaki thở dài ngán ngẩm

__ Ngủ gì mà như lợn vậy? Chu trình sinh hoạt của người cá khác xa với con người đến thế ư? Coi bộ mình vớ phải thứ thật sự là phiền phức rắc rối rồi đây!

Thửm

Âm thanh nước bắn khê vang lên thu hút sự tập trung của Tsubaki về chiếc đuôi cá bắt đầu có hiện tượng cử động, đầu tiên là nhẹ nhàng, thêm một chút mạnh dần mạnh dần. Tiếp đến là các ngón tay cũng nhúc nhích với màng khê rung rinh. Hai lớp vảy hai bên mạn sườn người cá nổi lên những bọt lóc bóc thể hiện quá trình hô hấp đang diễn ra khá tốt. Cuối cùng là đôi mắt nàng tiên ấy từ từ mở ra sau giấc ngủ say nồng

Quả thật là một cô gái tuyệt đẹp, một nàng công chúa với nước da trắng như những bông hoa tuyết, mái tóc nhuộm màu đỏ của máu, lại thêm chiếc đuôi có khắc những chiếc vảy xanh trong suốt hệt biển lúc sáng sớm tinh mơ. Một nàng tiên cá tuyệt vời không khác gì nàng tiên giáng trần nếu chỉ so không thôi về nét đẹp thì mặt trăng, hoa lá phải chào thua

Tsubaki bắt chéo chân, tay chống cằm, ánh mắt lạnh như băng trên gương mặt thẫn thờ chẳng quan tâm mấy

__ Dậy rồi sao đồ cá ương, mi làm ta tốn biết bao nhiêu thời gian vào việc làm vô bổ đấy!

Nàng tiên cá hướng ánh mắt căng tròn đầy vẻ ngạc nhiên về tên đang nói kia, và rồi chuyện gì đến thì nó đã đến

.....

__ Tsu – kun, chị về rồi này, nghe mấy cô giúp việc bảo em cần gấp chị, có chuyện gì cần nói sao? Không phải muốn chị vào kỳ lưng cho em đấy chứ?

Tsukusa hớn hở mở cánh cửa phòng tắm sang một bên thì Tsubaki chạy vụt ra ngoài như một cơn gió, tiếp theo là một tràng nước ào vào người khiến Tsukusa ướt như chuột lột khi vừa mới đi làm thêm về. Nổi tiếp lại thêm một cái bóng nữa chạy xẹt qua làm cô ngã nhào ra sàn

__ Có..... có chuyện gì thế?

Bên ngoài, Tsubaki chạy hết phòng này sang phòng khác, cốt là để thoát khỏi cái thứ đang rượt theo mình phía sau. Vừa phi nước đại, lâu lâu liếc mắt lại nhìn

__ Người cá khi chạm vào nước muối sẽ hiện hình ra đuôi, còn khi đã lên đất liền thì chiếc đuôi sẽ hóa thành đôi chân. Mình cứ nghĩ đây là lần đầu tiên cô ta đi đứng bình thường nên sử dụng chân còn non lắm, ai ngờ lại có thể chạy huỳnh huých thế kia cơ chứ. Khả năng thích ứng môi trường đáng nể thật, đúng là một bậc tiến hóa khác trên người bình thường!

Mở tung cánh cửa đại sảnh chính, nơi có điện thờ thần Amaterasu và hai bộ giáp samurai đỏ đứng hai bên làm người canh gác bảo vệ, Tsubaki nhanh tay vớ lấy thanh Katana từ bộ áo giáp đỏ, rút kiếm chìa thẳng vào cô gái tóc đỏ

__ Đến đây, lâu nay chưa ăn Sashimi rồi, tối nay đãi mọi người một châu vậy!

Nhưng điều ngạc nhiên là cô gái khóa thân chỉ duy nhất chiếc khăn tắm quấn ngang người cũng vụt ngang qua bộ áo giáp samurai, lấy hai thanh Katana tạo thế song kiếm mà nhảy vào tấn công quyết liệt khiến Tsubaki giật mình

__ Song kiếm?

Đầu tiên là hai nhát chém từ trên xuống buộc Tsubaki phải lùi lại một bước chân, rồi xoay người vùng kiếm chém từ trái sang đúng lúc cô gái tóc đỏ hụp đầu xuống. Nàng tiếp tục tước hai đường từ trong ra ngoài sang hai bên nhưng không trúng

Tsubaki chống tay xuống đất bật ngược ra phía sau, chuyển thanh Katana từ tay phải sang trái, ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương như thể khá thú vị

— Kỹ thuật song kiếm, cho đến thời điểm này vẫn chưa có ai luyện thành thực được kỹ năng đó kể cả nhà Tsuchimikaido lẫn Kurahashi. Một người cá biết sử dụng Katana thì không phải con cá bình thường rồi. Nếu không cẩn thận thì mình mới là kẻ phải nói lời từ biệt với cái cổ!

Nàng người cá hiện giờ đang rất kích động, ánh mắt trừng trừng đáng sợ, đôi môi nghiêng lại hiện rõ những chiếc răng nanh sắc nhọn, hình tượng khác hẳn nàng thiên thần đang ngủ say lúc đầu. Hai tay hai thanh Katana nguy hiểm lại lao thẳng đến Tsubaki tấn công dồn dập với kỹ năng chém liên hoàn trong thời gian gần như khít nhau đến nỗi nhân vật thiếu chủ không tìm ra kẽ hở để phản công

— Tsu – kun, em ổn chứ?

Tsukusa thân hình ướn nhẹp không kịp thay đổi đã nhanh chóng chạy đến đại sảnh, trông thấy cậu em trai đang có một cuộc đọ kiếm với cô gái tóc đỏ kỳ lạ. Tsukusa không suy nghĩ lao đến vớ lấy một thanh Katana trên giá rồi tham gia vào cuộc chiến

— Onee – chan, tránh ra nếu không muốn ăn chém, con phò này không phải dạng bình thường đâu!

— Có chuyện gì xảy ra giữa em với cô ấy vậy, mà quan trọng hơn sao cô ta chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm thôi? Không phải em rình con nhà người ta đấy chứ?

— Trông em có giống mấy thằng biến thái chỉ ăn không lo ngấm gái xinh đi qua không chớp mắt không?

Nàng người cá hất mạnh khiến Tsubaki lẫn Tsukusa phải lùi lại một đoạn dài

— Cả kỹ năng và sức khỏe đều quá phi thường!

— Em đã nói rồi mà, con này không phải hạng xoàng, muốn thắng thì phải có chiến thuật đàng hoàng, còn cứ ú a ú ó múa qua múa lại là cầm chắc phần thua!

— Chiến thuật.... chiến thuật gì bây giờ?

— Cứ làm theo lời em, đến đó làm quân thí tốt đi!

— Hả? Em bảo chị làm tấm bình phong cho em à, có con trai nào lại để con gái ra tiền tuyến không?

— Ôn ào quá, lết cái mông ra dùm cái!

Tsubaki không ngần ngại đập vào lưng đẩy Tsukusa lao ra phía đối thủ không phanh

— Tsu – kun quá đáng!

Thế là Tsukusa gặp ngay một trận đọ kiếm với nàng người cá trong tình trạng hết sức tức giận

Tsubaki để thanh kiếm vào hông giống như các samurai tư thế chuẩn bị rút kiếm khỏi vỏ, mắt khẽ nhắm lại như thể đang tập trung nhớ lại những gì mình vừa học được

— Kiếm phái Kurahashi: Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ!

Tsubaki phóng như một cơn gió lao thẳng đến chỗ hai người họ. Thật vừa may khi Tsukusa bị hất nằm chống vó sang một bên

Trông thấy kẻ thù lao đến, cô gái tóc đỏ vùng hai kiếm chém ngang từ trái sát sườn thì Tsubaki nhanh chóng hụp đầu xuống, dùng sống kiếm vút từ trái vào chân trái đối phương trườn ra sau rồi xoay người chém vào chân phải từ phía sau lưng. Tiếp tục vùng kiếm chém từ trên trái xuống vào bả vai trái rồi vòng lên trảm vào bả vai phải, cuối cùng là kết thúc bằng một cú xoạch ngang lưng và dừng lại bằng tư thế tra kiếm vào vỏ

— Trảm!

Ngay lập tức, những chỗ bị đánh trúng bỗng trở nên đau buốt đưa cơ thể nàng người cá nặng nề trong phút chốc khiến cô gái tóc đỏ phải buông kiếm leng keng và gục xuống sàn trong khi đang phải cố gắng lấy lại sự điều khiển cơ thể

— Đừng cố nữa, trúng phải chiêu thức này thì ngươi không thể cử động được ít nhất trong vòng vài giờ đồng hồ. Một kiếm sĩ không thể dùng kiếm thì chắc chắn sẽ phải nắm lấy cái chết. Trận đấu kết thúc rồi!

6. Chương 6

— Vậy ra mọi chuyện bắt đầu từ khúc em thi câu cá với Hajima thì vô tình câu được cô ấy, một người cá trần như nhộng? Tsukusa hỏi

— Đúng về đầu thôi, khúc trần như nhộng chị không cần phải kể ra làm gì!

Tình hình hiện tại sau trận chiến như sau, về đúng lý thì Tsubaki đã dành được phần thắng nên toàn quyền xử lý kẻ thua cuộc. Giờ thì Tsubaki lẫn Tsukusa đều nhìn nhau không biết tính thế nào trong khi nàng công chúa nửa cá tóc đỏ ngồi xó ở góc phòng của hắn, tay còn giữ khư khư chiếc khăn tắm duy nhất che đi cơ thể của mình cùng cái tròng mắt và nhe hàm răng sắc nhọn giống như những con cá mập phải người lạ mặt. Theo một góc độ nào đó thì nàng tiên cá này không được mấy thân thiện lắm, cứ hễ ai đến gần là không nhân nhượng dùng móng tay cào cho phát bất ngờ, tệ hơn thì sẵn sàng dùng răng cắn

— Thiếu chủ, cung chủ, thuốc men đã chuẩn bị xong rồi ạ!

— Ồ, mang chỗ thuốc ấy đến ọi người chữa vết thương, dặn họ đừng cử động mạnh, tốt nhất là đừng làm gì hết trong ngày hôm nay!

— Vâng!

Cô người hầu cúi đầu về thành kính rồi nhẹ nhàng đóng cánh cửa gỗ lại

Tsukusa thở dài ngao ngán

— Tình hình có vẻ không được khả quan mấy Tsu – kun, không thể ngờ rằng một mình cô ấy lại có thể làm bị thương gần hết những kiếm sĩ giỏi nhất của gia trang Minamiya dẫn cho không làm chủ được các cơ trong cơ thể. Người cá thật không thể xem thường!

— Chính em cũng phải lấy làm ngạc nhiên chút đỉnh, nhớ đến cái cảnh cô ta vùng vẫy điên loạn dùng tay không và răng nanh tấn công người của mình mà không dám tin chính mình đã khống chế con phò này. Là chị ngăn chứ không thì em đã cắt lát thành Sashimi rồi!

— Giờ ta phải làm thế nào đây Tsu – kun, không thể giấu mãi được đâu, trước sau gì thì cả bố với mẹ cũng sẽ biết và mang chuyện này kể cho hai phân gia còn lại cho xem!

— Nếu là kể cho nhà Tsuchimikaido và Kurahashi thì em chẳng lo bởi rằng Hajima lẫn Chisaki đều đã biết tất. Còn chuyện có giấu được hay không thì ngay từ đầu là không thành rồi, kiểu gì thì kiểu lão già ấy cũng sẽ biết thôi, chị không cần phải lo làm gì ệt thân!

— Em biết trước chuyện đó mà vẫn cố tình giấu, chắc chắn bố sẽ rất nổi giận mà tả xung hữu đột cho xem!

Tsubaki hếch miệng cười một cái mang hàm ý đắc chí

— Hừ..... Mục đích của em là khiến lão ta nổi gân họng, gân não và gân tim lên mức cực đại đến nỗi đứt mạch máu mà lẫn dùng ra chết không kịp trần trời kia!

— Như thế ác khẩu quá đó Tsu – kun, mẹ mà nghe được sẽ khóc hết nước mắt đấy!

Hắn chợt đứng dậy, lạnh lùng tiến đến gần nàng người cá cùng đôi mắt thật rợn người khiến ai ai cũng phải rùng mình, chỉ cần nhìn vào ai, thì người đó đều cảm nhận được một sự nguy hiểm tốt hơn hết là không nên sơ rờ đến nếu còn muốn giữ cái mạng

Nàng mỹ nữ này cũng có chung suy nghĩ như vậy, từng bước đến gần là lại càng xét nét sát góc, nhất là khi hắn đã đánh bại mình không còn cả danh dự, nhiều đó đủ chứng minh sự tàn bạo và nguy hiểm thoát ra từ đôi mắt lạnh như quỷ ấy

_ Điều đầu tiên mà em muốn làm trước khi lão ta về là khiến cho Susanoo hiểu ra một chuyện!

Tsubaki từ từ đưa tay đến gần nàng thì nhận được ngay một cái cào từ cô ấy tạo nên ba đường dài ngoằn đỏ hoắm máu nhỏ từng giọt đều đặn xuống nền gỗ

Tsukusa giật mình đứng hân dậy

_ Tsu – kun, tay em!

Vết thương khá sâu và gần như chạm vào động mạch chủ, với thứ chất lỏng đỏ nhều nhão một lúc một nhiều hơn, vậy mà mặt hắn vẫn tỉnh bơ không tỏ vẻ hoảng sợ hay đau đớn. Tsubaki lại lạnh lùng nhìn người đã gây ra điều này đối với mình và bắt gặp cái trờng trờng dè dè cùng hàm răng nhọn nhe ra gừ gừ. Đôi tay còn dính vết máu của mình kia

_ Cháu gái của thần biển ư? Thời thế thay đổi rồi, không phải cứ mang cái mác của thần là muốn làm gì cũng được. Con người..... không phải kiếp trâu ngựa làm osin mãi cho ngài đâu Susanoo!

Tiếp tục đưa cánh tay bị thương đến gần hơn thì cô ấy cắm sâu vào vết thương cũ bằng những chiếc răng nanh nhọn hoắt cứng như đá, nếu là người bình thường thì chắc chắn không thể chịu đựng được

Tsubaki cứ để yên cho cô gái gặm gừ cánh tay mình với đôi mắt trước kẻ thù ấy, mặt mày cũng không biểu hiện cảm xúc là mấy. Hắn khẽ đưa cánh tay còn lại lên chiếc váy ở cổ nhẹ nhàng xoa xoa khiến đối tượng có chút choáng váng

_ Hiện tại thì người đang phần nộ chuyện gì? Ta hoàn toàn có thể thấy được sự uất ức trong đôi mắt ấy. Nào, hãy ngủ một giấc và kể cho ta xem người đang tức giận chuyện gì sau khi thức dậy!

Cô gái tóc đỏ từ từ híp đôi mắt dần dần cho đến khi nhắm hẳn, thả Tsubaki ra và gục hoàn toàn vào vòng tay của hắn

_ Trí nhớ của người cá nhạy hơn người thường rất nhiều, dù cho đã vào trạng thái hôn mê nhưng vẫn có thể nghe và ghi vào não những lời sau cùng. Thế thì nhớ lấy cho kỹ, từ bây giờ, người không còn là cháu của Susanoo nữa, người là người của nhà Minamiya, tên người sẽ là Lumina Minamiya, đừng quên đấy!

Mảnh ký ức ấy chấm dứt ngay tại thời điểm đó, tiếp tục hướng nhìn của mình ra mặt biển đen ào ào tiếng sóng tràn bờ mang theo biết bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn trong trái tim và lý trí

Tsubaki lặng nhìn hình ảnh của mình dưới nước sâu kìa mà nghiêng răng đến điên tiết

_ Susanoo, Amaterasu, các người thật sự quá phiền phức, phiền toái chết đi được!

Rồi hắn lùi lại mấy bước, lấy đà chạy thật nhanh và nhảy ùm xuống biển ngay giữa ban đêm lạnh giá thế này

.....

Gia trang Tsuchimikaido, Chisaki lặng lẽ ngồi trên tấm futon, tay cầm cọ đã nhấm sẵn nghiên mực để trước mặt giấy trắng tinh, đôi mắt khẽ nhắm lại như thể tập trung cảm xúc của mình tụ về một điểm. Chisaki nhẹ nhàng đặt cọ xuống trang giấy, từ từ di chuyển để viết thành một chữ tuyệt đẹp và ngay ngắn thẳng lối, vừa đúng chính giữa khổ hình trang

Đặt cọ xuống giá, Chisaki mở mắt nhìn thành quả của mình vài giây thì thở dài ngán ngẫm chán nản

_ Quả nhiên không thể bằng Tsu – kun viết được, tay nghề của mình vẫn chưa đâu vào đâu cả!

Chợt có tiếng chân lộp bộp ngoài sảnh và mở xoạch cánh cổng sang một bên

_ Tổ về rồi Chisaki!

_ Mừng cậu về nhà!

Chisaki nở nụ cười ân cần dịu dàng khi thấy cô gái tóc tím mặc trang phục nữ sinh của trường It. Harm Sokyuran, chiếc áo sơ mi trắng cà vạt đỏ, chiếc áo khoác đỏ bên ngoài cùng tôi với váy, cuối cùng là chiếc cặp cũng mang phù hiệu của trường. Cô ấy ngồi phịch xuống tấm futon dưới sàn tổ vẽ mệt mỏi

_ Hôm nay sao cậu về trễ thế? Bộ có chuyện gì ở trường sao?

_ Cái cô bạn ở CLB hội họa mà hôm qua tớ kể cho cậu ấy, bắt tớ phải hoàn thành xong bức tranh mới cho bước chân ra khỏi trường. Trong khi hôm nay lại có tiết thể dục nên tớ dường như không còn tí sức và tập trung được. Cứ nấn nà chần chờ đến tận giờ mới xong, cũng còn may là kịp xe buýt để về!

Chisaki khẽ che miệng cười khúc khích

_ Mới nhập học hai ngày mà Mikazuki đã gia nhập vào CLB rồi ư? Lại là CLB hội họa, cái mà cậu thích nữa chứ!

Người con gái giống hệt Lumina như hai giọt nước mang tên Mikazuki thở dài ngán ngẩm

_ Được theo sở thích của mình thì vui thật, nhưng cũng cực quá. Tớ đã hứa với Chisaki tối nay sẽ tập kiểm đạo mà không thể, thành thật xin lỗi! Nàng cúi đầu

Chisaki mỉm cười nhẹ, tay nâng ấm trà rót từ tốn ra chén như một quý cô lịch thiệp

_ Không sao, mình biết Mikazuki cũng bận mà..... với lại, tập kiểm đạo một mình cũng quen rồi!

Mikazuki gãi đầu trong khi mặt mày hơi ngượng chút. Bỗng chợt nhìn xuống tờ giấy trắng mà Chisaki viết khi nãy

_ Hahhhh..... Cậu tập viết thư pháp đấy à?

_ Ừ, vì không có việc gì làm nên mình muốn tập luyện một chút..... quả nhiên là không thể bằng với người đó được!

_ Hehhh..... Tớ thấy Chisaki khéo tay đấy chứ, nét chữ đẹp như vậy mà..... thế mà cậu lại bảo không bằng người đó..... Cái người cậu hay kể tài giỏi đến mức nào được nhỉ?

Chisaki phì cười

_ Rất giỏi, cậu cứ nghĩ rằng người đó còn giỏi hơn cả ba tộc trưởng ba nhà cộng lại là dễ hiểu nhất!

Mikazuki suy nghĩ một chút rồi giật mình

_ Ý.... Vậy là thánh luôn rồi còn gì, cậu không nói quá đấy chứ?

_ Thánh thì mình không dám so sánh, nhưng nếu nói về tố chất, thì có lẽ trở thành người thống nhất ba gia tộc cũng không sai!

Chisaki nhẹ nhàng húp tách trà nóng của mình một ngụm

_ Phải rồi Mikazuki, bức tranh mà cậu nói cần phải hoàn thành..... rút cuộc là cậu vẽ gì thế?

Mikazuki đứng dậy, ra chỗ bức tường, nơi dán tờ báo về cuộc phỏng vấn bức tranh “ Hoa anh đào đỏ” mà ngắm nghía

_ Chisaki này, cậu có nghĩ, một cuộc đời con người có được quyết định bởi gam màu sắc không?

Cô nàng tóc tím đen mỉm cười nhẹ

_ Tớ biết hội họa không phải lĩnh vực của cậu, nhưng tớ cảm thấy hình như..... người vẽ bức tranh này, tay Tsubaki đó đang chứa đựng điều gì đó trong lòng thì phải. Mỗi khi nhìn vào bức tranh, cái cảm giác trống rỗng, tâm hồn lạnh lẽo, sự cô đơn trong bóng đêm chứa đầy niềm đau đớn về tinh thần là những điều duy nhất tớ cảm nhận được. Hắn đang day dứt điều gì? đang hối hận điều gì? đang phải gào thét trong sự tuyệt vọng vì điều gì? Tại sao một bức tranh đoạt giải quốc tế như thế..... lại chỉ mang duy nhất gam màu đen của sự huyệt hắc và khuyết hồn?

Khi nghe những lời phân tích đó, Chisaki bỗng trở nên buồn hơn, làm sao không buồn đi được khi Mikazuki đã nói đúng cảm xúc và suy nghĩ của Tsubaki lúc này. Cậu ấy lúc này còn tệ hơn cả khi chết, một con người ảm đạm, chìm đắm trong nỗi ám ảnh mất đi người thân, luôn dằn vặt bản thân vì không thể bảo vệ người mình thương. Cuộc đời của Tsubaki chỉ duy nhất một màu đen của sự tội lỗi day dứt. Mikazuki thật có con mắt biết nhìn người khác

— Xin lỗi xin lỗi, tớ lại nói lung tung nữa rồi, xem như tớ chưa từng nói gì nhé!

Chisaki cũng từ từ đứng lên, lại gần tờ báo với nụ cười nhẹ trên môi

— Không đâu, tuy không chuyên về hội họa, nhưng mình cảm thấy những điều cậu nói là đúng. Tác giả của bức tranh này đang phải trải qua cảm giác day dứt tội lỗi, đang phải gào thét từng đêm trong tuyệt vọng..... Nhưng ở một góc độ nào đó, mình tin người ấy sẽ tìm được lối thoát ỉnh, tìm được cái gọi là sự tha thứ để linh hồn trở nên thanh thản hơn!

Một buổi sáng hiền hòa khác lại đến, mang theo hư âm nhẹ nhàng của tiếng sóng biển vỗ bờ vịnh Kyuushi. Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng cùng tiếng chim mòng biển hòa nguyện trong cơn gió lạnh lành đềm trên mặt nước xanh như ngọc, không một từ ngữ nào có thể diễn tả được vẻ yên bình êm ả của nó

Nhưng không chỉ có hương mặn của biển, bản giao hưởng rì rào sự kết hợp của thiên nhiên..... Sáng nay, là một ngày tuyệt đẹp để những chiếc thuyền có thể ra khơi, đánh bắt và mang quà món quà của mẹ biển, những con cá con tôm, hải sản phong phú đang chờ người dân đến rinh về

— Bố ơi, có người đang chết trôi kia!

Không ngoại lệ, một tàu đánh cá nhỏ đang chuẩn bị rời cảng Kyuushi để đến nơi xa chân trời, và bắt gặp người con trai nhỏ chỉ tay về một vật thể đang nằm lênh bênh trên mặt nước, mắt thì mở toáng ráo hướng thẳng bầu trời xanh như thể đang rất suy tư

Ông bố nhanh chạy đến mạn thuyền, ráng hết sức mà hét lớn

— Này cậu gì ơi, cậu không sao đấy chứ?

Tsubaki cứ thả mình trôi thong thả trên mặt nước để sóng muốn đưa đi thì đưa, nhưng có lẽ hẳn không được thần biển ái mộ yêu quý cho lắm nên toàn đánh cho vào bờ đá đụng đầu cái cốp. Cái dáng vẻ suy tư đó vẫn không biến đi trên gương mặt lạnh phiến muộn. Hẳn dường như đã dành hết nguyên một đêm thả mình trên biển thể này đúng là hăm hết chỗ nói

Tay trái chìm hẳn xuống mặt nước lạnh

— Đại dương!

Tay phải thì đưa lên nơi mặt trời chiếu sáng

— Thái dương!

Rồi thì nhắm mắt lại kèm theo tiếng thở dài nào nề

— Susano, Amaterasu, các người thật sự quá phiền phức, rất ư là phiền phức!

— Tớ đi đây Chisaki!

— Đi đường cẩn thận!

Một ngày bình thường và yên ả như bao ngày khác ở dinh thự nhà Tsuchimikaido, Chisaki diện bộ trang phục Wakufu của các Miko giữ đền truyền thống Nhật, trên tay còn cầm cây chổi để quét lá khô rơi ngoài sân. Cung chủ gia tộc Tsuchimikaido là một tiên nữ không phải điều điều ngoa, sở hữu nụ cười thân thiện tự nhiên khiến bao nhiêu người cảm thấy nhẹ lòng như thể chỉ có thể là Chisaki Tsuchimikaido

Bên cạnh đó là bộ trang phục trường cao trung It. Harm Sokyuran, sơ mi trắng cà vạt đỏ cùng chiếc áo khoác đỏ cùng tông màu với váy. Mikazuki thì vui vẻ năng động giống với nữ thần chiến tranh, nhìn vào là biết ngay cô ấy mang tính cách mạnh mẽ. Có thể nói Chisaki và Mikazuki là cặp bài trùng nhà Tsuchimikaido

Hướng mắt về nơi cuối con đường cho đến khi Mikazuki biến mất hoàn toàn, Chisaki nở nụ cười nhẹ nhàng

— Mikazuki thật là một cô gái năng động, giá như mình cũng có thể được như cậu ấy thì hay biết mấy!

Sau đó thì nàng chợt chuyển hướng lên bầu trời xanh sáng sớm để cơn gió nhẹ thổi qua mái tóc tím của mình

— Không biết....., Tsu – kun có gặp được Mikazuki không? Chắc sẽ không sao đâu nhỉ!

.....

.....

Mikazuki chạy xuống con đường dốc rồi tiến vào thị trấn

— Chào buổi sáng, bác bán hàng sớm quá!

— Mikazuki – kun, buổi sáng tốt lành!

Cô chợt dừng trước một cửa hàng nhỏ hỏi thăm người chủ đang dọn hàng

— Hôm nay có thứ gì đặc biệt không ạ?

— Cũng như hôm qua, sáng nay mới nhập thêm một lô cá tươi mới bắt từ ngoài biển!

Mikazuki ghé mắt xuống những con cá con tôm, nghêu sò ốc bầy bán hết gian bên ngoài, chúng quá tươi và trông thật ngon, nhiều đây mà mua về chế biến đảm bảo sẽ cho ra những món ăn chất lượng. Ấy thế mà khi nhìn chúng, Mikazuki tỏ vẻ hơi khó chịu khi mồ hôi chảy dài trên trán và mặt

— Mikazuki – kun, cháu không cần phải cố gắng như thế, mọi người ở thị trấn này đều biết cháu bị dị ứng với hải sản mà!

Cô nàng rũ mặt xuống tỏ vẻ thất vọng

— Cháu vô cùng xin lỗi, chẳng thể hiểu tại sao cháu lại không ăn được đồ biển!

— Dị ứng thì nhiều người cũng bị chứ đâu có riêng cháu..... không cần phải tự ép bản thân mình như vậy!

— Nhưng quả thật..... cháu rất muốn tự tay chế biến làm một món gì đó để đãi Chisaki, cháu muốn nói lời cảm ơn vì những gì cậu ấy đã làm cho cháu suốt thời gian qua!

— Hai đứa thân với nhau quá nhỉ..... thôi thì thế này, cháu cứ chọn ra những thứ mình thích, rồi chú sẽ mang đến gia tộc Tsuchimikaido rồi nhờ họ chế biến món gì đó đãi Chisaki cùng chú!

— Đành như thế thôi..... Nhờ chú!

Sau vài phút lựa chọn những thứ cần thiết và đưa cho ông chủ thanh toán, Mikazuki gửi tiền và cúi đầu

— Trăm sự nhờ chú!

— Ồ, cứ giao cho chú, cháu mau đi học đi, nếu ta không nhầm thì chuyến xe buýt lên thành phố sắp đến rồi thì phải!

— Thôi chết, cháu vô ý quá, không để ý giờ giấc gì cả!

Cô nàng nhìn vào điện thoại di động lấy ra trong túi mà không ngừng luống cuống

— Thưa chú, cháu đi học đây!

Cúi đầu thêm lần nữa và nhanh chóng quay lưng chạy vụt đi

— Đi đường cẩn thận!

.....

Chạy được thêm một đoạn nữa ngang qua một tiệm tạp hóa nhỏ khác cũng ngụ ngay tại tuyến đường đó. Trước cửa là một người phụ nữ tát nước ra đường theo thói quen hằng ngày. Thấy Mikazuki đến gần, người phụ nữ ấy mỉm cười

— A đến rồi!

Mikazuki chợt dừng lại trước cửa hàng cúi đầu chào

— Buổi sáng tốt lành, Chihiru – san!

— Chào buổi sáng, Mikazuki – kun..... Em lại trễ học nữa à?

— Tee hee, tối qua em lỡ thức khuya nên sáng nay dậy muộn, cũng một phần do Chisaki gầy đàn suốt đêm nên em không muốn để lỡ mất giây phút đó!

— Nghệ thuật đàn tranh của cung chủ Tsuchimikaido thì không thể chê vào đâu được, đôi lúc chị cũng thường nghe thấy tiếng đàn vào mỗi đêm, cảm giác nhẹ nhàng, bao nhiêu mệt mỏi như tan biến hết. Quả là một tiếng đàn kỳ diệu!

— Hi hi, Chisaki mà nghe được thì sẽ vui lắm cho xem..... thôi, em xin phép được đi học, không lại bắt hụt chuyến xe buýt thì rắc rối lắm!

— À chờ chị một chút Mikazuki!

Chihiru – san ngừng tay vội chạy vào nhà tắm vài phút rồi bước ra với một bọc giấy nho nhỏ và đưa cho Mikazuki

— Chị có làm chút bánh kếp đây, trên xe buýt ăn tạm để đến trường mà có sức học!

— Woaaa, cảm ơn chị rất nhiều!

Mikazuki nhận lấy túi bánh đồng thời không quên cúi đầu tỏ lòng biết ơn

— Thôi, em xin phép!

— Đi đường cẩn thận!

.....

Đối với tôi, cuộc sống hiện tại ở đây thật quá đổi yên bình và thanh thản, một thị trấn nhỏ bên cạnh vịnh biển xanh có những cơn sóng tràn bờ rì rào thật vui tai. Những con người hiền lành thân thiện tốt bụng luôn sẵn sàng giúp đỡ mỗi khi tôi gặp khó khăn. Và điều đặc biệt khiến tôi yêu quý nơi đây là có Chisaki, cậu ấy là người bạn duy nhất mà tôi có ngay sau khi đặt chân đến thị trấn nhỏ này

Cuộc sống thì quả thật không phải luôn như những điều ta mong muốn, người ta thường nói được cái này thì mất cái kia. Nhiều khi ngay chính bản thân tôi cũng đã từng đánh mất điều gì đó để có được cuộc sống êm ả này. Nhưng tôi không nghĩ rằng một ngày trong tương lai, mình sẽ đi tìm lại những thứ bị đánh đổi, vì hiện tại..... tôi thật sự hài lòng với cuộc trao đổi ấy

Mikazuki chạy qua hai dãy phố và dừng lại trước trạm xe buýt duy nhất đi ngang qua thị trấn để vào trung tâm. Vừa đến nơi, cô thở dốc phì phò vì dường như đã dốc toàn bộ sức lực cho cuộc chạy đua với thời gian

— May quá, vẫn còn sớm 10 phút, vậy mà mình cứ tưởng trễ rồi Nhưng tại sao đồng hồ của mình lại nhanh hơn đến tận 10 phút nhỉ?

Mikazuki không ngừng lạ lẫm tự hỏi khi nhìn vào thông số giờ trên màn hình di động và trạm xe hoàn toàn khác nhau

— A..... chắc chắn là do Chisaki chứ không ai khác..... Cậu ấy thay giờ để mình dậy sớm hơn!

Trong đầu Mikazuki chợt hiện lên nụ cười của Chisaki

Rồi bỗng dừng lại thở dài

— Chisaki xấu thật, mình đã phải thức suốt đêm vì đồng bài tập, nay chỉ muốn tận dụng triệt để thời gian để ngủ thôi mà cũng không cho. Có cần phải làm khó tớ như vậy không?

.....

Lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế bành đợi xe buýt, Mikazuki đặt chiếc cặp trên vai sang bên cạnh, cùng hướng ánh mắt về nơi chân trời biển xanh nhẹ nhàng êm ả. Tiếng sóng tràn bờ mang theo hương mặn của biển hòa nguyện với giai điệu từ những cánh chim mỏng bay đi kiếm ăn từ rất sớm. Một khoảng khắc tuyệt vời như thế này nếu không biết tận dụng thì còn lãng phí hơn cả việc ngủ thêm một chút sau một đêm thức khuya học hành

Cô ấy khẽ đưa tay giữ mái tóc đen tím óng ả của mình khi có cơn gió khẽ qua, trên môi còn đọng lại nụ cười thanh thản khi chìm đắm chính mình vào dòng chảy của thiên nhiên

— Nhưng kể ra Chisaki cũng thật tâm lý, chỉ cần được nhìn thấy biển vào sáng sớm, bao nhiêu mệt mỏi căng thẳng đều tan biến hết. Có lẽ đây cũng là lý do mà cậu ấy yêu thích vịnh biển Kyuushi này chẳng!

Ngồi được một chút, Mikazuki chợt nhớ ra

— Phải rồi!

Cô lục xọc trong túi và lôi được túi bánh kếp do Chihiru tiệm tạp quá cho trước khi đến trạm xe. Giờ thì xe chưa đến, khung cảnh lại thơ mộng đẹp đẽ, thích hợp để thưởng thức bữa sáng mang đầy hương vị ngọt ngào của mật ong và đường sữa

— Itadakimasu!

Chỉ vừa đưa lên miệng, chưa kịp cắn một miếng thì bỗng dưng Mikazuki nghe thấy âm thanh kỳ lạ phát lên ngay bên kia đường, nơi có bờ đá ngăn mặt đất với biển. Cái thứ âm thanh đó giống như là do một vật mới lộ từ dưới nước lên thì phải. Bì bõm rồi lờ nhòe, và sau cùng là bịch cái rồ to..... không lẽ có ai đó bị rơi xuống biển rồi ngoi lên bờ không?

Mikazuki tạm thời để đồ đạc của mình ở ghế trạm xe, nhanh chân chạy qua bên kia đường, chống tay lên thành đá mà ngó nghiêng xung quanh. Quả nhiên có một kẻ mình mẩy ướt sũng như chuột lột khi chỉ vón vện trên người chiếc áo thun dài tay trắng mỏng cùng chiếc quần jean nặng nề vì ngấm nước. Nhưng mái tóc đen kiểu tài tử xẹp xuống đó luôn khiến cho Mikazuki không ngừng phải để ý

Người đó ngồi rũ trên thềm đá, quay lưng với Mikazuki đồng thời cũng thở dài tỏ vẻ chán nản

— Hải lưu chết tiệt, có ai khiến nó xuất hiện đâu chứ, đúng là lão thần ấy đang cố tình chơi xỏ mình đây mà!

Tên này cứ lèm bèm cái gì không biết, nhắc đến thần thành mà nói với cái giọng điệu ấy thì không thể mang hàm ý gì khác ngoài việc báng bổ. Nhưng nếu để ý một chút thì hình như dáng người này trông rất quen thuộc, đầu tiên là cái kiểu chán nản bất cần đời ảm đạm qua từng lời nói mang đầy sự náo nức, kể đến là cái ngông, khinh thường trời không sợ đất không kính..... Xin đừng nói đây chính là.....

— Anh gì ơi, mọi thứ vẫn ổn cả chứ? Mikazuki khá lo lắng bồn chồn khi thấy người đó mình mẩy ướt nhẹp

Và khi người con trai ấy quay lại, cho đến lúc hai ánh mắt chạm nhau để phải bàng hoàng ngỡ ngàng trong vài phút khó tin

— Anh là..... người đã xuất hiện ở CLB hội họa hôm đó?

— Lu..... Lumina?????

Ngay lập tức, Tsubaki quay ngược lại, tay che miệng, ánh mắt lộ rõ sự phân vân kèm theo khó xử khi thốt lên những lời như thế. Hắn thậm chí còn tự đâm thẳng vào mặt mình khiến Mikazuki còn phải giật bắn cả mình

— Tỉnh lại Tsubaki..... đó không phải là Lumina, không bao giờ có thể là Lumina..... đừng bao giờ chìm đắm trong ảo mộng hoàn toàn không có thật nữa Tsubaki..... Điều duy nhất mà chỉ có thể tin và chấp nhận là..... Lumina đã chết rồi!

_ Anou..... Tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng tôi nghĩ anh nên về nhà thay đồ trước đã. Không thì sẽ cảm lạnh mất! Mikazuki phải chủ động lên tiếng trước

Tsubaki tròn mắt nhìn cô gái ấy một hồi lâu rồi từ từ chuyển xuống bộ đồ ướt sũng của mình, tầm được vài giây thì hắt xì một cái rõ to và bất ngờ

.....
Tại căn biệt thự kính trắng của Tsubaki

Kể từ lúc theo Tsubaki về đến nhà, Mikazuki ngồi ở ngoài phòng khách mà không ngừng ngáo nghiêng ánh mắt hết mọi thứ được sắp xếp xung quanh. Những trang thiết bị hiện đại như tivi 80 inch trên tường, giàn máy nghe nhạc kèm loa đời mới nhất, rồi bộ bàn ghế sofa trắng trong một không gian cũng phủ toàn màu trắng như thế này. Ngồi trên đây, chân chạm xuống tấm thảm da hình con hổ nằm và nhìn ra toàn cảnh thị trấn lẫn biển xanh núi đồi qua cửa sổ kính. Một cảm giác mà dường như chỉ xuất hiện ở các bậc thượng lưu thôi

Nàng công chúa cũng xuất thân từ một dinh thự cao sang quyền quý không kém mang tên Tsuchimikaido lừng lẫy khắp đất nước Nhật Bản còn phải trầm trồ không hết lời khi được tận mắt chứng kiến nơi ở của gã nhân vật chính gần đây

_ Chắc hẳn gia đình anh ta phải giàu lắm, toàn là những thiết bị đời mới nhất ở các nước công nghệ phát triển..... Nhưng tại sao một người ở tầng lớp thượng lưu như anh ta lại chọn ở một nơi hẻo lánh đơn sơ như vịnh Kyuushi chứ?

Tiếng dội nước ào ào rồi tắt hẳn kèm theo âm thanh cửa mở, Tsubaki bước ra ngoài phòng khách với bộ trang phục mới cùng chiếc khăn bông đang yên vị trên mái tóc còn vương lại những giọt nước nóng. Hắn ngồi phịch xuống ghế, miệng thở dài làm toát lên một sự ảm đạm bao trùm lấy căn nhà này

Tuy rộng, đẹp, nhưng vẫn còn lẫn vẩn sự ảm đạm quanh đây khiến Mikazuki không thích một tí nào, nói chính xác là không thể quên được với cái không khí này

_ Sao..... bỗng dưng anh lại trôi trên mặt nước như vậy? Có chuyện gì ư? Đành phải mở lời trước để thoát khỏi sự ảm đạm này

Tsubaki lặng thinh một hồi lâu làm cô cứ nghĩ hẳn sẽ không trả lời..... nhưng rồi lại lên tiếng với giọng nói trầm đến lạnh người

_ Không có gì, tôi chỉ tập bơi vào buổi sáng thôi!

_ Tập bơi vào sáng sớm..... nhưng bây giờ đang là mùa xuân, hơi khá lạnh để bơi thì phải. Anh nên cẩn thận một chút, để bị cảm thì không hay lắm!

Tsubaki lạnh lùng kéo chiếc khăn xuống khỏi đầu trong khi mắt còn không thèm hướng về người đang trò chuyện, cứ nhìn đầu đầu bên phải như thể né tránh mặt hay sao ấy

_ Cảm ơn, tôi sẽ lưu ý để không bị Hắt xì.....

Nói giữa chừng thì hắt xì một cái, Tsubaki đưa tay quẹt miệng khi mũi sục sục có dấu hiệu cảm lạnh

_ Đây, thấy chưa, tôi đã nói rồi mà!

Mikazuki thở dài ngán ngấm, với tay lấy hộp khăn giấy để dưới ngăn bàn đưa cho hắn

_ Hôm nay, lớp B hình như trống tiết đầu, hai tiết sau là tự học, còn một môn Nhật Ngữ cuối cùng. Buổi chiều thì nghỉ..... tôi nghĩ anh nên ở nhà bữa nay thì hơn!

_ Chỉ là cảm xoàng thôi, cô không cần phải để tâm đến tôi làm gì ệt thân!

_ Anh không phải người ở vịnh Kyuushi nên không biết, biển ở đây vào mùa xuân sẽ rất lạnh, nên ai không may rơi xuống vào sáng sớm hay đêm tối thì ngay ngày hôm đó sẽ bị cảm, triệu chứng hắt hơi nghẹt mũi giống hệt anh bây giờ vậy. Đừng có mà xem thường!

.....

Những lời lẽ thế này hình như mình đã từng nghe trước đây thì phải, nhưng Tsubaki không muốn phải nhớ đến nó nữa, không muốn nghĩ đến để cho nó bay đi cùng với những mảnh vỡ ký ức nhạt nhòa. Biển thì đẹp thật đấy, nhưng đừng bao giờ nhìn cái đẹp bên ngoài mà quên đi cái tàn nhẫn bên trong

— Anh chịu khó một chút, mặc thêm áo ấm và uống thuốc đầy đủ sẽ khỏi thôi. Cảm này dễ bị mà cũng rất dễ hết!

— Tsu – kun, bị cảm thì phải mặc thêm áo và uống thuốc chứ đừng có ở trần như thế, nếu nghe lời em thì chắc chắn đến chiều nay, cơn bệnh sẽ tiêu biến ngay ấy mà!

Mảnh âm thanh của hồi ức chợt vang lên như thể người ấy đang nhắc nhở mình ngay kế bên tai, cảm giác của ngày đó và bây giờ sao lại có chút hư âm khá giống nhau. Nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ giống nhau về ngoại hình, còn tính cách thì không đồng lắm. Quả nhiên..... đây là hai người hoàn toàn khác nhau

Mikazuki chợt lấy trong túi ra một mẫu giấy và nhẹ nhàng đặt nó lên bàn

— Thị trấn vịnh Kyuushi này khá nhỏ nên anh có thể tìm hiệu thuốc ở đó dễ dàng, tuy không thể bằng như ở trung tâm thành phố, nhưng tôi đảm bảo rất uy tín chất lượng. Lát anh nên đến đó hỏi thăm và mua thuốc luôn cho chắc. Người ta bảo phòng bệnh hơn chữa bệnh mà!

Lặng lẽ nhìn nụ cười trên môi Mikazuki, hần lại chợt thoáng nghĩ đến người đó, mà càng nghĩ đến người đó, thì trái tim này càng quặn đau hơn, càng dần vật hơn khi đã không thể cứu lấy người ấy. Tsubaki dường như không còn đủ lý trí để đấu với chính bản thân mình nữa, thật quá mệt mỏi và cứ để nó đến đâu thì đến

— Này, tại sao cô lại tốt với tôi quá vậy? Chúng ta chỉ mới gặp nhau cách đây có vài ngày thôi..... mà đó cũng không phải là gặp gỡ dang hoàng tử tế nữa. Tại sao cô cứ phải lo ột người lạ như tôi vậy?

— Giúp đỡ người khác trong lúc khó khăn mà cũng cần phải có lý do thì anh là người đầu tiên đấy. Chúng ta tuy là người xa lạ, nhưng cùng trường, cùng một thị trấn, nhiều đó là đủ rồi. Còn chuyện ở CLB hội họa, chỉ là ngoài ý muốn thôi mà..... Tôi nào còn để tâm chi nữa!

Tsubaki lại liếc nhìn cô gái ấy, dường như đang nói thật chứ không mang một chút sự giả dối. Nếu nói ở đời có người bỗng dưng đối xử tốt với bạn thì chỉ duy nhất một câu trả lời rằng: bạn đang có giá trị để người đó lợi dụng. Nhưng với Mikazuki, Tsubaki dường như không thể tìm ra chiếc mặt nạ lừa gạt đằng sau nụ cười thân thiện ấy, càng nhìn càng thấy nhẹ nhàng..... Giống hệt như đối với Chisaki

— Mà này, tôi nghe hội trưởng CLB hội họa..... tên gì ấy quên mất rồi!

— Hội trưởng Manaka – san?

— Ừ, nó đó..... Nói rằng, cô thuộc người của gia tộc Tsuchimikaido, đó không phải tin vịt đúng chứ?

— Heh? Chuyện đó đã được đồn ầm lên cho cả trường biết rồi sao?..... cũng đúng, danh tiếng nhà Tsuchimikaido nổi quá mà, muốn dấu cũng không được!

Sau vài giây xo ro, Mikazuki cũng lấy lại sự tươi tỉnh

— Vâng, tôi đến từ gia tộc Tsuchimikaido, tên đầy đủ là Mikazuki Tsuchimikaido, hân hạnh được biết anh!

Tsubaki chợt thở dài ngán ngấm

— Kazuto..... Kazuto Minamiya!

7. Chương 7

— Tsu – kun, đừng làm việc quá sức nhé, chỉ cần biết anh luôn cố gắng vì em như thế đã làm em rất hạnh phúc rồi. Giả dụ như một ngày nào đó anh buộc phải chọn lựa, thì hãy nghĩ cho bản thân mình một chút, cuộc đời này không ai có thể lường trước được chuyện gì mà!

Người con gái tóc đỏ ấy tự dừng lại nói lên những điều chứa đầy sự âu lo phiền muộn, lại thêm nụ cười yêu đời ngày thường biến đâu mất, để đầy sự hụt hẫng khiến người đối diện phải lo lắng thay cho

— Không có gì đâu, chỉ là trường hợp giả sử thôi, đừng khúc mắc những gì em vừa nói nhé Tsu – kun!

Và rồi nụ cười xinh ngày nào được thắp lên thêm một lần nữa

Tsubaki chợt tỉnh dậy từ giấc ngủ sâu, đôi mắt ấy tờ mờ do vẫn chưa dụi bỏ đi những hạt cát ngủ hay..... Còn nhưng nhớ và lưu luyến những mảnh vỡ còn sót lại trong con tim

— Buộc phải lựa chọn ư?

Vất tay lên trán hướng thẳng trần nhà, cái nhìn lộ rõ vẻ xa xăm phiền muộn pha thêm chút ảm đạm của linh hồn bị khuyết. Điều gì trong căn phòng này có thể xoa dịu đi sự khúc mắc mà bản thân hắn đang vướng phải, những bức tường trắng đẹp dễ sang trong nhưng vô hồn, tấm cửa sổ kính che màn để ánh sáng không thể chiếu vào, chiếc chăn bông ấm áp không đủ để truyền hơi ấm an ủi..... lần giấc ngủ vừa rồi cũng không giúp hắn quên đi những ký ức xa xưa một cách hoàn toàn. Mọi thứ vẫn chỉ là một niềm tiếc thương dài vô tận không biết mai nay sẽ ra sao

Ranh giới giữa hạnh phúc và sự tha thứ, đến bao giờ mới có thể vứt bỏ đi cái quá khứ để đến với niềm hạnh phúc thật sự

— Lumina..... một ngày nào đó anh phải lựa chọn, thì hãy nghĩ cho bản thân mình một chút..... Liệu đây có phải là những gì em đã từng nhắc đến không? Lựa chọn từ bỏ hay tiếp tục níu giữ..... Nếu anh chọn níu giữ, như thế là đúng hay sai? Anh không có quyền được tha thứ phải không?

Đáng lòng khi cảm thấy lương tâm mình dính đầy tội lỗi, Tsubaki vẫn chưa thể thoát khỏi gian ngục của sự dằn vặt hối hận. Từng cái nghiêng răng đến nổi bật máu ở môi là từng sự oán trách nổi lên trong tâm trí

— Tsubaki, mày đã vi phạm vào cấm kỵ của cả ba phân gia, tội lỗi không thể dung thứ được nữa. Rồi một ngày nào đó, Amaterasu - sama và Susanoo - sama sẽ trừng phạt mày!

Giọng nói của ông già bỗng trở thành một mảnh gương ký ức đâm thẳng vào trái tim Tsubaki một cách đau đớn đầy sự tàn nhẫn

Tsubaki mở trừng mắt, hất tung chiếc chăn ấm trên giường và nhảy tót xuống sàn nhà, tay phải vớ lấy thanh Sakura đặt trên giá chữa ra phía trước khi hơi thở và linh hồn đang cực kỳ hỗn loạn. Nỗi sợ..... hắn đang phải gánh chịu nỗi sợ hãi từ áp lực hình bóng của ông già trong tuyệt vọng

— Đừng có đùa với tôi lão già..... Susanoo, Amaterasu gì chứ.....tất cả đều là vợ vãn hết. Thần thánh..... chỉ là trí tưởng tượng của con người gây ra thôi, bên phương Tây không bao giờ có khái niệm về những điều không khoa học như vậy. Đừng có một chút thì lại lôi những thứ phi thực tế ra mà hù dọa thẳng này!

Sau khi đã lấy lại bình tĩnh, nhịp thở cũng ổn định, Tsubaki chống kiếm xuống sàn với tinh thần cực kỳ mệt mỏi. Ánh mắt đó trở nên tuyệt vọng, cùng bàn tay vừa tê vừa nắm chặt thanh Sakura

— Thần thánh không bao giờ tồn tại..... vậy thì tại sao..... em lại xuất hiện đến bên anh hả Lumina? Tại sao lại khiến anh yêu em nhiều như thế, để bây giờ anh không thể phủ nhận được sự tồn tại của em..... Phải chăng, đây chính là sự trừng phạt từ những điều phi thực tế mà khoa học đang tìm cách chối bỏ?

Ngồi tựa lưng vào góc tường, Tsubaki vẫn giữ chặt thanh Sakura đồ khi một tia nắng mặt trời le lói qua khe màn chiếu rõ giọt nước mắt long lanh chảy dài trên gương mặt đó rơi xuống sàn một cách nặng nề vỡ lòng

— Cuộc đời này..... anh không biết phải đối mặt và đặt niềm tin vào bất cứ điều gì nữa. Anh phải làm thế nào đây..... Lumina???

.....

Gia trang Tsuchimikaido 9h sáng, mọi thứ xung quanh vịnh Kyuushi này đã bắt đầu đi vào công việc hàng ngày

Chisaki cũng có một khoảng thời gian tự do tự tại trong nhà, một người không tiếp tục chương trình đại học và chọn cách ở nhà quản lý gia trang thì có dư giả rất nhiều thời gian cho bản thân mình. Chính vì thế, nhân lúc Mikazuki không có nhà, Chisaki đã làm sẵn một kế hoạch mà chắc chắn hôm nay phải thực hiện được

Tiếng bước chân từ ngoài hành lang tiến đến phòng một lúc một gần hơn, rồi sau đó là âm thanh gõ cửa

_ Chisaki – sama, mọi thứ đã được chuẩn bị hết rồi ạ!

Cánh cửa phòng chợt kéo sang một bên, nàng cung chủ xinh đẹp diện bộ váy trắng cùng chiếc nón trên mái tóc tím xõa dài xuống không như ngày thường. Đã mang danh thiên thần nay còn tuyệt đẹp hơn thế nữa, nhất là khi cô ấy nở nụ cười thân thiện dịu dàng

_ Ừ, chúng ta đi thôi, hôm nay, nhất định tôi phải đến thăm nhà Tsu – kun xem thế nào!

.....

Kế hoạch mà Chisaki đề ra sáng nay nhất quyết phải thực hiện cho bằng được là đến thăm gã nhân vật đang gặp không ít rắc rối kia. Chẳng hiểu vì sao mà trông cô lại tỏ ra hí hửng vui vẻ khi từng bước từng bước chuẩn bị rời khỏi ngôi gia trang to lớn

Cô hầu gái đi theo phía sau cũng cảm thấy vui lây khi chủ nhân mình đang thỏa thích thế kia

_ Chisaki – sama, tôi nghe nói Tsubaki – sama đã trở về từ Anh quốc và đang sống ở gần đây đúng không ạ?

_ Phải, vì một vài lý do mà cậu ấy chọn sống ở cảng biển này! Chisaki mỉm cười

_ Kể ra thì cũng đã được ba năm kể từ lúc cậu ấy rời Nhật đi du học, không ngờ thời gian trôi qua nhanh đến như vậy, tôi vẫn còn ngỡ cái ngày Chisaki – sama lẫn Hajima – sama đến tiễn cậu ấy ở phi trường mới chỉ hôm qua thôi!

_ Ừ, thời gian 3 năm trôi qua nhanh thật, nhưng đối với Tsu – kun, thì đó là khoảng khắc khó khăn nhất của cậu ấy. Tsu – kun đã phải trải qua rất nhiều đau khổ và tủi nhục, vậy nên, khi cậu ấy ở đây, tôi muốn bản thân mình giúp được gì đó cho Tsu – kun!

Nàng hầu kia cũng nở nụ cười

_ Quả thật, Chisaki – sama và Tsubaki – sama có mối quan hệ cực kỳ gắn bó thân thiết. Không ai có thể tốt với mình trừ người bạn thuở nhỏ!

_ Không ai có thể tốt với mình trừ bạn thuở nhỏ, nhiều người cũng nói như thế khi thấy chúng tôi luôn đi chung với nhau từ lúc xưa. Nhưng có lẽ đối với Tsu – kun, thì cô ấy còn quan trọng hơn nhiều so với tôi và Hajima! Thế nhưng.. tôi lại cảm thấy mừng cho Tsu – kun khi đã tìm được người quan trọng cho cả cuộc đời mình, chỉ tiếc rằng, câu chuyện tình yêu đó chẳng thể kéo dài được mãi mãi!

_ Chuyện thiếu chủ nhà Minamiya đem lòng yêu người cá, cháu gái của thần biển thời gian đó đã chấn động khắp cả ba phân gia. Các bô lão dường như đã rất phẫn nộ và yêu cầu gia trưởng Minamiya phải trừng phạt cậu ấy đích đáng!

_ Vậy nên, Tsu – kun đã trở thành Kiếm Vũ Sư đánh bại toàn bộ những bậc thầy kiếm thuật của cả ba phân gia bằng tuyệt kỹ song kiếm và là người mạnh nhất. Để có thể sống cùng người con gái mình yêu, Tsu – kun đã trải qua không biết bao nhiêu khó khăn, kể cả đánh đổi thân phận dòng họ Minamiya nữa. Đúng là một thiếu chủ kỳ lạ!

_ Tôi thì cho rằng, cậu ấy hơi ngờ nghệch khi không xem xét kỹ hậu quả thì đúng hơn!

Chisaki chợt che miệng cười khúc khích

_ Phải..... cậu ấy được mệnh danh thiên tài, nhưng vẫn có những điều chưa biết..... Không, nếu xét theo phương diện khác có lẽ Tsu – kun cố tình làm như vậy thì đúng hơn!

— Cố tình? Tại sao ạ?

— Tôi không biết..... suy nghĩ của những kẻ thiên tài..... người thường như chúng ta không thể thấu hiểu được hết đâu!

.....

— Chisaki – sama, có gia chủ gia trang Minamiya xin được diện kiến cung chủ!

Một cô hầu khác từ đằng trước chạy đến báo tin

Nghe đến tên gia chủ nhà Minamiya, Chisaki cũng đã ngỡ ngàng đó là ai, không ngờ điều đó lại là sự thật. Sau khi kéo cánh cửa phòng khách sang một bên, thì người ngồi sẵn trong đó là một người đàn ông trung niên với bộ Yukata và thanh Katana giắt bên thắt lưng

Thấy Chisaki, ông ta tỏ ra thái độ rất hiền và chút e ngại, giọng nói cũng ấm áp nhẹ nhàng chứ không gay gắt như vẻ bên ngoài. Và điều đầu tiên là cúi đầu chào một cách lịch thiệp khi diện kiến chủ nhân gia trang này

— Đã lâu không gặp, Chisaki, con vẫn khỏe chứ?

Chisaki từ từ ngồi xuống tấm futon và cúi đầu thành kính

— Vâng, con vẫn khỏe, trông chú cũng thế, Tsubaru – san!

.....

.....

Hai tách trà thơm vẫn còn nổi lên nghi ngút hương thơm ngọt ngào, và buổi nói chuyện giữa hai gia chủ cũng bắt đầu từ đây

Lão gia nhà Minamiya một lần nữa lại cúi đầu trước Chisaki

— Thành thật xin lỗi con Chisaki, mang Katana vào nhà người khác là điều không thể chấp nhận được, nhưng ta không thể nào làm khác, mong con thông cảm!

— Dạ vâng, con hiểu mà, vì chú phải giữ lời hứa với Tsu – kun nên mới phải mang Katana theo, con hoàn toàn có thể hiểu được!

Ông thở dài ngán ngấm

— Ta thật sự quá thất vọng không Chisaki, thua cả thằng con trai chưa tròn 18 tuổi một cách tơi tả rồi còn phải thực hiện lời hứa của nó nữa. Không ngờ, thằng đó lại giỏi kiếm thuật một cách vượt bậc như vậy chỉ trong thời gian ngắn!

— Vâng, chuyện con trai gia chủ Minamiya đánh bại ông ấy một cách te tua bầm dập thì không chỉ riêng nhà Tsuchimikaido mà cả Kurahashi đều biết. Con còn nhớ rất rõ sau khi nghe xong chuyện đó, ai ai cũng bật cười hết!

Chisaki che miệng cười khúc khích khiến Tsubaru, tức bố của Tsubaki và Tsukusa cảm thấy chút ngượng xấu hổ. Ông ta e hèm mấy cái mong Chisaki giữ lại chút thể diện ình

— Nhưng, về chuyện kiếm thuật của Tsu – kun giỏi lên một cách bất ngờ thì con hoàn toàn hiểu được. Trước giờ, cậu ấy học kiếm pháp nhà Minamiya, tức là luôn bị ép vào một khuôn khổ nhất định. Tsu – kun là con người có khả năng tiếp thu và sáng tạo rất cao, dĩ nhiên khi thoát được lập khuôn ấy, cậu ấy có thể bức phá không dừng lại cho đến khi chán thì thôi!

Chisaki vừa nói vừa nhẹ nhàng rót trà từ trong ấm vào ly của cả hai khi đã vơi đi một nửa

— Nhưng con không nghĩ chú đến đây chỉ để nói những chuyện hồi xưa!

Tsubaru lại thở dài một cách ngán ngấm

— Bữa nay sang con, một là để thăm con và gửi lời chào đến gia đình, hai là con có thể cho ta biết Tsubaki giờ đang ở đâu không?

— Chú cần gấp Tsu – kun ư?

Ông ta thở dài rồi lắc đầu nhẹ

— Nếu ta nói có thì chắc chắn nó sẽ từ chối gấp ta. Chỉ đơn thuần là sau khi về Nhật, nó đã rời khỏi nhà của Tsukusa khiến ta hoàn toàn mất dấu. Malisa lại không chịu nói cho ta biết dấu ta đã gặp hồi nào. Vậy nên Chisaki, nếu con biết Tsubaki ở đâu thì hãy cho ta biết với có được không? Nể tình ta và bố con là bạn thân!

Chisaki lặng lẽ nhìn xuống hình bóng của mình trong ly trà một cách phiền muộn

— Con biết bố con và chú là bạn thân từ hồi cấp 3, cũng như con và Tsu – kun từ thuở nhỏ. Chính vì thế, con không thể phản bội cậu ấy được. Xin lỗi chú, dù cho con có biết thì con cũng không nói cho chú đâu!

Tsubaru thở dài lộ rõ ràng sự thất vọng

— Quả nhiên như ta đã biết trước, nhưng ta vẫn muốn thử một lần xem sao..... Con không cần phải xin lỗi Chisaki, Tsubaki luôn tin tưởng con thì mới nói cho con biết nơi nó đang ở, nên ta không trách gì con đâu!

Chisaki khẽ nâng tách trà của mình lên thưởng thức một ngụm

— Làm một người bạn thân thật khó khăn khi lúc nào cũng phải về phe người đó. Nhưng con cũng hiểu được sự lo lắng của bố mẹ dành cho con cái. Tuy không thể tiết lộ về nơi ở của Tsu – kun, nhưng con có thể nói tình hình hiện tại của cậu ấy nếu chú muốn!

Tsubaru chẳng nói gì cả chỉ hướng ánh mắt nhìn Chisaki mà thôi, kiểu như thay cho từ “chú muốn”

— Tsu – kun hiện giờ đang sống một cuộc sống cực kỳ đau khổ và buồn bã, con không biết phải nói cụ thể như thế nào, chỉ có thể tóm lại rằng: cậu ấy đêm nào cũng gào thét trong tuyệt vọng, không cách nào thoát khỏi cơn ác mộng về cái chết của Lumina. Dù cho đã ba năm trôi qua, nhưng Tsu – kun vẫn còn rất yêu Lumina, đến nỗi hành hạ bản thân mình suốt thời gian ở nước ngoài bằng những hoài niệm đau đớn về tình thân. Đến bây giờ vẫn thế, nhìn thẳng vào đôi mắt đó, con hoàn toàn có thể thấy được một linh hồn bị khuyết, một cái xác không có cảm xúc, và một màn đêm mù mịt che hết đi con đường phía trước. Tsu – kun đã trở thành con chiến lạc lối giữa bóng tối không điểm đến nữa rồi!

Nghe xong lời kể của Chisaki, Tsubaru cũng tỏ ra ngậm ngùi có mang theo chút phần cảm thông. Dù cho đã đuổi cổ nó ra khỏi nhà nhưng không tài nào có thể vui khi biết tình trạng của đứa con trai duy nhất của mình đang trong tuyệt vọng như thế. Giận cách mấy, thì những bậc làm cha làm mẹ vẫn là người đau đớn nhất

Tsubaru ôm mặt như vẻ mặt mới

— Thật không ngờ, sau từng ấy năm, mà nó vẫn còn yêu Lumina mặn nồng như thế, để rồi bây giờ phải hành hạ bản thân trong hối hận dằn vặt. Sự trừng phạt của Amaterasu và Susanoo thật quá dã man!

Chisaki vẫn thản nhiên thưởng thức tách trà của mình một cách ung dung, chẳng ngạc nhiên hay phản ứng gì về lời ông ta vừa nói

— Chisaki, ta thật không hiểu nổi, tại sao Tsubaki nó làm những chuyện như thế mà con có thể chấp nhận được?

— Chuyện gì mà không thể chấp nhận được ạ?

— Chuyện yêu người cá, Tsubaki từ bỏ nhà Minamiya để thực hiện một tình yêu không thể với cháu gái thần biển, nó vi phạm vào điều cấm của ba phân gia như thế thì tại sao con lại.....

— Tính đến thời điểm này thì chưa hề có luật người thuộc ba phân gia yêu người cá!

Lời khẳng định của Chisaki ngắt ngay lời của Tsubaru

— Từ khi trở thành chủ nhà Tsuchimikaido, con đã xin Akifusa – sama được sử dụng thư phòng và nghiên cứu hết toàn bộ những tài liệu có liên quan đến các đời trước, kể cả truyền thuyết. Nhưng cho đến bây giờ, con không hề tìm thấy bất kỳ cuốn thư sách nào nói rõ rằng không được phép yêu người cá. Thật ra là có một sự hiểu nhầm ở đây, chú Tsubaru!

Chisaki thở phào nhẹ nhõm lấy tinh thần

— Con không có ý báng bổ thần thánh nhưng hình như mọi người đã quan trọng hóa vấn đề thì phải. Ba nhà Kurahashi, Tsuchimikado và Minamiya là ba môn đệ của Amaterasu – sama tối cao, vậy thì chúng ta chỉ có trách nhiệm và phục vụ cho Thiên Chiếu Đại Thần Amaterasu mà thôi. Còn về phần Susanoo – sama thì không liên quan đến chúng ta. Nhưng bản chất, Amaterasu không hề phản đối việc con gái của thần biển yêu một người bình thường, nếu có thì sẽ không bao giờ có chuyện ngài cử ba môn đệ của mình xuống bảo vệ cho đứa con gái của họ. Và như con đã nói lúc đầu, chúng ta không phải để tâm đến chuyện Susanoo – sama có chấp nhận hay không!

— Nhưng Chisaki, khi hay chuyện Tsubaki muốn kết hôn với Lumina, người của cả ba họ đều kịch liệt phản đối, các bô lão còn quyết định phải trừng phạt Tsubaki thật mạnh để làm gương về sau!

— Nhưng Akifusa – sama lại không đoái hoài gì đến chuyện đấy. Chú Tsubaru, có thể các bô lão không chấp nhận, người của ba phân gia không chấp nhận, ngay cả bố của con cũng thế. Nhưng Akifusa – sama là người đưa tin của Amaterasu – sama tối cao, nếu ngài ấy không có ý kiến gì về chuyện Tsu – kun chọn Lumina thì hà cớ chúng ta phải làm khó cho hai người họ như vậy? Con nghĩ rằng, các bô lão không chấp nhận chỉ vì sợ cơn giận dữ của thần biển mà thôi!

Tsubaru không nói gì hết, chính xác hơn là không thể nói điều gì để phản biện lại ý kiến của Chisaki, nhưng nếu nhìn thoáng qua cũng biết rằng ông ấy vẫn còn điều gì đó chưa thỏa mãn, nét ức chế đó hiện rõ ràng lên cái nghiêng răng và nheo mắt khó chịu

Chisaki hạ tách trà của mình xuống bàn và thở dài một cái ngán ngẩm

— Cơn giận dữ của thần biển, không phải do chúng ta làm ngài nổi giận thì mới thế, chỉ cần có người cá xuất hiện trên đất liền, là như một thông báo nói rằng trong nay mai, Susanoo – sama sẽ nổi dậy mang cháu gái về biển. Nên không thể đổ lỗi rằng chính Tsu – kun là người trêu tức thần biển. Cậu ấy nghiêng răng chấp nhận để cả ba phân gia sĩ vả và bắt chịu trách nhiệm như thế đã là một chuyện. Nhưng có khi nào chú nghĩ: nhiều đó không thể sánh bằng việc Lumina đã mất. Đối phó với gia tộc, với ba phân gia, với thế giới, với các vị thần, Tsu – kun đều không ngại đương đầu, nhưng cậu ấy không thể sống nếu thiếu Lumina. Chú Tsubaru, con nói như vậy không có ý dạy khôn chớ, nhưng phải chịu số phận như thế, theo chú thì có đáng không? Chẳng lẽ sự trừng phạt đối với cậu ấy là chưa đủ sao?

Ông ta thở dài chán nản

— Đối đầu với cả thế giới, với cả thần thánh, nhưng không thể chịu nổi cảnh sống thiếu đi người mình yêu thương nhất. Thằng con tội đồ này đến bao giờ mới có thể khôn ra được. Đâu phải..... nó không có nhà để về đâu!

Chisaki tỏ ra chút ngạc nhiên khi nghe Tsubaru nói như thế

Ông ấy khoanh tay, hướng thẳng mắt lên trần nhà mà thở dài

— Chỉ cần về nhà và đánh với nhau thêm một trận, nếu thắng thì có thể ở lại gia trang Minamiya. Đánh bại ta được một lần, chẳng lẽ không thể đánh ta thêm lần nữa? Thế mà cũng xưng là thiên tài ư? Nó có thể dần thối đến lúc nào mới được đây?

Chisaki chợt nở nụ cười nhẹ như thể cảm thấy sự thanh thản, ảm áp đầy quan tâm qua câu nói hơi vô tình đó. Không có một người bố người mẹ nào có thể bỏ con bơ vơ như vậy, đến bây giờ thì điều đó vẫn luôn luôn đúng

— Theo con nghĩ thì chắc do cậu ấy không muốn thôi!

— Không muốn? Ý con là gì khi nói đến hai từ “ không muốn”?

— Dạ..... không có gì!

Chisaki cười tít cả mắt khi hai tay nâng tách trà húp sips, chính thái độ đấy khiến gia chủ nhà Minamiya cảm thấy hơi kỳ lạ và khó khăn trong việc ráng tự tìm lấy câu trả lời để giải đáp khúc mắc

— Tsu – kun không muốn trở về vì khi đánh nhau sẽ gây nên mất tình cảm giữa cha con, còn chú thì lại muốn cậu ấy trở lại, nếu thắng thì có thể về nhà. Hai bố con ngoài mặt có thể như nước với lửa, nhưng cũng thuộc dạng thiên tài nào đặc trong một số trường hợp mà thôi. Cha nào con nấy, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh! Chisaki nghĩ thầm

.....

— Phải rồi Chisaki, trong cuộc ba phân gia sắp tới, con đã quyết định sẽ nhường ngôi cho ai chưa? Hay vẫn giữ chức cung chủ nhà Tsuchimikaido?

— Hiện giờ thì con đang thực hiện việc tự ứng cử, nếu bất kỳ ai trong nhà Tsuchimikaido cảm thấy có khả năng điều hành gia trang thì con sẵn sàng nhường lại chức vị cho người ấy. Nhưng gần hết thời hạn mà chẳng có ai chịu đứng ra tỉ thí với con một trận cả!

— Cho toàn bộ người trong gia trang được phép tự ứng cử kể cả quản gia và người hầu. Cách này chưa ai áp dụng trước đây cả, nhưng thật sự cũng rất mạo hiểm nếu lỡ như vào đúng tay một kẻ có tư tưởng đồ tể thì mệt lắm!

— Đồ tể áp bức hay thế nào đó con không cần biết, nhưng phải đáp ứng được cho con ba điều kiện, thứ nhất là đánh bại con, thứ hai là đưa nhà Tsuchimikaido đi lên, và thứ ba là phải cho toàn bộ người trong gia trang cảm thấy tự do thoải mái hạnh phúc. Nếu không thì con sẽ không chịu để yên đâu!

Tsubaru khoanh tay cười đắc chí

— Miệng lưỡi và tinh thần cứng thật đấy, quả nhiên không thể xem thường con gái rượu của nhà Tsuchimikaido. Bỏ phiếu cho con trở thành cung chủ nhà Tsuchimikaido là điều ta không bao giờ hối hận!

— Tee hee, cảm ơn chú vì hôm đó đã bỏ phiếu chọn con, chứ nếu không, con cũng không biết cái danh gia chủ thuộc vào tay ai nữa!

Chisaki nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn

— Còn chú thì sao? Nếu không nhầm thì hình như chú muốn tiến cử Tsukusa – nee trở thành cung chủ nhà Minamiya đúng chứ ạ?

Ông ấy thở dài ngán ngẫm

— Ta cũng đang rất phân vân về điều đó, con cũng biết đấy, nếu như nhà có con trai và con gái thì dứt khoát phải là con trai mới được trở thành người đứng đầu tiếp theo. Nhưng vì hoàn cảnh nên ta cũng chưa biết tính thế nào. Ta cứ kéo dài nhiệm kỳ của mình cũng do điều này. Nhưng thời gian tới, nếu không còn cách nào khác thì ta đành phải để Tsukusa làm thôi!

— Con không có ý kiến gì khi chọn Tsukusa làm cung chủ nhà Minamiya, chị ấy học thức cao, ăn nói có tầm có uy khiến phần lớn cả ba phân gia đều nể phục. Con không ghét chị ấy nhưng xin lỗi chú, cả con lẫn Hajima nếu bắt buộc phải đề cử người có khả năng nhất thì ngoài Tsu – kun ra, Tsukusa – nee không thể sánh với cậu ấy. Cháu và Hajima đã quyết định chỉ bỏ phiếu cho Tsu – kun, nhất định là như thế!

— Ta biết điều đó, con, Tsubaki và Hajima đều chơi thân với nhau, ngày xưa thì còn có cả Lumina nữa. Bốn đứa lúc nào cũng quấn quýt bên nhau như hình với bóng không thể tách rời, nên sẽ hiểu nhau rõ nhất. Ta cũng không cầu xin con với tư cách là người tiến cử con năm xưa mà bỏ phiếu cho Tsukusa. Chỉ là.... Nếu như Tsukusa bắt buộc dĩ trở thành cung chủ, chỉ mong con và Hajima chiếu cố và giúp đỡ nó hết sức mình!

— Không chỉ có Tsu – kun, cả con và Hajima đều xem Tsukusa – nee như chị ruột mình. Đương nhiên tụi con sẽ giúp đỡ hết sức nếu chuyện đó trong tầm tay..... Nhưng chú Tsubaru, con nghĩ chắc chú cũng biết chuyện này, cuộc họp mặt của cả ba phân gia năm nay không chỉ đơn thuần là gặp gỡ và báo cáo thành quả trong thời gian qua. Mà còn là để tuyển ra Kiểm Vũ Sư bảo vệ cho người cá hiện tại. Chú đã nghĩ ra ai sẽ tham gia đại diện cho nhà Minamiya chưa ạ?

Lại thêm một vấn đề khác khiến Tsubaru phải suy nghĩ, ông ấy lại thở dài ngán ngẫm

— Bấy lâu nay, ngoài việc thăng con trời đánh thì đây cũng là điều thứ hai mà ta đau đầu không yên. Kiểm thuật sư ở nhà Minamiya thì có rất nhiều, nhưng để đạt được đẳng cấp Kiểm Vũ Sư thì vẫn còn quá xa vời.

Ngay cả ta, Chiba hay giáo chủ nhà Kurahashi đều không đủ tự tin để chạm tay tới danh ấy!

_ Nhưng đã có một người làm được, một người còn rất nhỏ tuổi đã đạt được danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư và trở thành người bảo vệ cho Lumina. Vậy thì đó không phải là điều không thể thực hiện! Chisaki mỉm cười nhẹ

_ Phải, chỉ duy nhất nó làm được, đánh bại tất cả các bậc thầy về kiếm pháp của cả ba phân gia và dành lấy danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư khi chưa 18 tuổi. Và ta luôn tự hỏi, nó học ở đâu ra kỹ năng song kiếm dường như đã đi vào dĩ vãng!

_ Song kiếm là kỹ năng chiến đấu khó nhất buộc người sử dụng phải thành thạo cả hai tay. Kiếm pháp đó là do Lumina đã nghĩ ra!

_ Do Lumina?

_ Vâng, Tsu – kun từng kể với con vào ngày đầu tiên đến nhà Minamiya, cậu ấy và Lumina đã có một trận đấu nảy lửa bán sống bán chết. Dĩ nhiên phần thắng cuối cùng thuộc về Tsu – kun, nhưng cái giá phải trả là vết thương của cậu ấy rất ư nghiêm trọng, bởi rằng Lumina đã dùng song kiếm tấn công không ngừng nghỉ. Tsu – kun phải sử dụng đến kiếm pháp Kurahashi học được từ Hajima để dành lấy phần thắng!

Tsubaru chợt suy nghĩ thoáng qua

_ Nghe con nói ta cũng ngờ ngợ nhớ ra, vào ngày đầu tiên khi Tsukusa giới thiệu Lumina sẽ ở lại gia trang Minamiya, Tsubaki cứ lằm lụi đi theo phía sau khi toàn thân băng bó đầy. Không chỉ có nó mà dường như các người hầu cũng thế. Hối thì nó chỉ trả lời trống không là do gây gỗ với Hajima. Không ngờ là vì đánh nhau với Lumina mới thành ra nông nổi ấy!

_ Lumina khi xuất hiện dường như đã là một nữ tài kiệt xuất, khả năng thích nghi môi trường đất liền, biến hóa đôi chân và hô hấp bằng không khí, tất cả đều phát triển vượt bậc không như những người cá đời trước phải mất một thời gian quen dần việc sống trên cạn. Hơn nữa kỹ năng song kiếm và sức mạnh của cậu ấy còn hơn cả người thường gấp chục lần. Nếu chỉ đơn thuần là một người cá thì không thể nào đạt đến trình độ như vậy, có thể nói, Lumina cũng được xem là một thiên tài ngàn năm có một trong lịch sử người cá..... Và dĩ nhiên, kỹ năng song kiếm mà Tsu – kun đang sở hữu cũng do Lumina truyền dạy. Hai người ấy mà song kiếm hợp bích thì không ai có thể địch lại nổi!

Chisaki lại nhìn hình bóng của mình qua ảnh phản chiếu trong tách trà, nụ cười thân thiện ngày thường đã chuyển hóa thành nghiêm túc

_ Vậy nên chú Tsubaru, buổi họp lần này là để chọn ra một Kiếm Vũ Sư mới, nhưng liệu có cần không danh hiệu Đệ Nhất đã trao ột người. Theo chú thì tổng kết lại toàn bộ những bậc thầy kiếm pháp của cả ba gia tộc thì ai là người có khả năng đánh thắng Tsu – kun để trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư?

Tsubaru thở dài một cái

_ Chẳng ai cả, ta không thể nghĩ ra một ai có thực lực ngang hay vượt hơn cả Tsubaki!

_ Chú đừng lo, buổi họp lần này, con sẽ cố gắng thuyết phục cậu ấy tham dự, nhưng con không dám đảm bảo rằng, mọi chuyện sẽ như chúng ta mong muốn. Cả chú và con..... tốt hơn hết đừng bao giờ quá tin tưởng rằng vấn đề mà Tsu – kun đang mắc phải sẽ được giải quyết một cách nhanh chóng!

_ Ta không dám hy vọng nhiều vào thằng con ngõ nghịch ngang tàng ấy, nhưng nếu con đã nói vậy thì ta xin nói lời cảm ơn con Chisaki. Dù biết thành công không cao, nhưng ta vẫn muốn được thử một lần!

_ Vâng, cũng đáng mà!

.....
Cũng cùng thời gian ấy khi Chisaki và gia chủ nhà Minamiya ngồi bàn chuyện đại sự, thì tại một nơi khác, chính xác là trung tâm Tokyo, vị trí là trường cao trung It. Harm Sokyuran đang có một ngày hết sức bình yên bình lặng

Cuộc sống mà Mikazuki đang trải qua là như thế, hằng ngày đến trường, cùng học hành, cùng vui chơi với bạn bè đồng trang lứa mà không phải suy nghĩ bất kỳ điều phiền muộn gì, về nhà thì có Chisaki, như thế

thì niềm vui của cô ấy luôn hiện hữu xung quanh suốt cả ngày. Có thể hiểu tại sao Mikazuki lại yêu và hài lòng với cuộc sống hiện tại đến thế

Nhưng hôm nay thì khác, hôm nay có một thứ đã khiến cho Mikazuki không ngừng suy nghĩ đến, biểu hiện cụ thể là ngay lúc này, tuy đang trong giờ Nhật ngữ, mọi người thì dĩ nhiên có người nghe, có người loay hoay làm việc riêng, nhưng nếu nói đến Mikazuki một học sinh gương mẫu chăm chỉ thì lại đang thơ thẩn thần thần đâu đó bên ngoài bầu trời xanh qua khung cửa sổ kính kia. Ánh mắt xanh tựa ngọc biển thật xa xăm đầy tâm trạng từng chút từng chút ngấm nhìn những áng mây trôi một cách chậm rãi nhẹ nhàng

— Mùa xuân đi bơi vào sáng sớm, anh ta thật sự nghĩ làm như thế sẽ rèn luyện được thân thể như trong phim kiếm hiệp ư? Lạ lùng thật!

Vậy ra đó là nguyên nhân khiến cô không tập trung vào bài giảng trên lớp, trong đầu chỉ toàn những câu hỏi khúc mắc liên quan đến gã phiền phức đang nằm ở nhà kia

— Nhưng sâu thẳm trong đôi mắt đó, là một màn đen lạnh lẽo đến vô hồn, một cơn đau dai dẳng suốt cả thời gian dài, một sự gào thét đến tuyệt vọng. Anh ta..... đang vướng mắc phải chuyện gì sao?

— Mikazuki, dòng hai trang số ba, ý nói mà tác giả muốn đề cập đến là gì?

— Dạ.....

Tiếng gọi của cô giáo môn Nhật ngữ chợt vang lên khiến cho linh hồn và thân xác nhập lại thành một. Mikazuki luống cuống kéo ghế đứng lên, lật trang sách vù vù để tìm xem nó đang ở đâu

— Con người cũng giống như các loài thực vật khác nhau, chúng đều là những sinh vật giàu cảm xúc, khi ta vui, cảm xúc sẽ khác, khi ta buồn cảm xúc sẽ khác nữa. Tất cả đều được bao bọc lại trong một gam màu sắc, nhưng để xem nó là màu gì thì phải thông qua đôi mắt nhìn cuộc đời này như thế nào. Khi ta vui thì thấy được màu hồng, còn khi ta buồn thì thấy nó màu đen.....

— Tốt lắm Mikazuki, ý của tác giả muốn nhấn mạnh rằng, thế giới không chỉ đơn thuần như đôi mắt thấy, mà phải từ tâm nhãn bên trong, và màu sắc là thứ đại diện cho niềm cảm xúc trong mỗi chúng ta.....

Bài giảng vẫn còn đang được tiếp tục, trong khi Mikazuki từ từ ngồi xuống và nghiền ngẫm những lời được ghi trong sách

— Cuộc sống là một gam màu sắc thiên biến vạn hóa tùy vào cảm xúc của con người. Vậy thì đối với mình, đó là một màu hồng phấn chứa đầy sự tươi trẻ và sức sống mãnh liệt. Nhưng còn anh ta, thế giới mà anh ấy nhìn qua đôi mắt của mình..... có thể là màu gì? Hy vọng không phải là màu đen hay xám xịt!

.....

Tiếng chuông hết tiết vang lên, giờ nghỉ đã đến rồi, biến cả lớp học trở thành nơi tràn ngập tiếng nói và nụ cười khi học sinh được tự do bay nhảy xả hơi sau hai tiết học căng thẳng

— Mikazuki, chúng mình cùng xuống căn tin ăn sáng đi, nghe nói có bánh mì soba trứng ngon lắm đấy!

— Ừm, các cậu cứ đi trước, mình có công việc cần phải làm ở CLB, sẽ xuống ngay!

— Được rồi, vậy bọn tớ sẽ chờ!

Mikazuki có những người bạn trong lớp thật vui và hòa đồng, với tính cách này thì không khó mấy khi kết thân trong môi trường cộng đồng, thật trái ngược với cái tên kia

Ngay khi nhóm bạn nữ đã đi rồi, Mikazuki nhanh chóng rời khỏi ghế và chạy thật nhanh đến phòng CLB hội họa, đồng thời tay rút điện thoại từ trong túi vừa nghe vừa phi nước bước

— Chisaki, có lẽ tối nay tớ không thể về sớm để tập kiếm đạo với cậu được, tớ có chuyện cần phải làm ngay sau khi tan trường, thành thật xin lỗi cậu!

Nàng cất điện thoại vào túi và tiếp tục chạy

.....

Gia trang nhà Tsuchimikaido

Sau khi đã tiến đưa giáo chủ nhà Minamiya thì Chisaki nhận được ngay cuộc điện thoại của Mikazuki và kết quả thì đã thấy như lúc đầu

Chisaki thở dài một cái khiến một cô hầu khẽ tiến đến gần

— Cung chủ, ai vừa gọi cho người thế?

— Là Mikazuki, cậu ấy nói là sẽ về trễ tối nay, nghe đầu hình như bận việc gì thì phải!

— Có lẽ là do phải hoàn thành gấp bức tranh ở CLB hội họa, đầu sao thì lễ hội trường cũng gần kề rồi còn gì!

— Mikazuki kể ra cũng cực thật, nhưng như thế mới làm nên tính cách của cậu ấy!

Chisaki quay lưng bước từng bước vào trong nhà

— Chisaki – sama, người không đi gặp Tsubaki – sama sao?

— Biết nói thế nào đây nhỉ, sau khi đàm đạo với chú Tsubaru, tôi bỗng dưng cảm thấy bây giờ tốt nhất không nên đến làm phiền cậu ấy. Thôi thì để hôm khác vậy, nhân tiện rủ theo Mikazuki và Hajima thì vui hơn nhiều!

8. Chương 8

— Hôm nay em chỉ làm đến đây thôi, em xin phép!

— Ấy ấy, khoan đã Mikazuki, nhưng mà bức tranh.....

Tiếng chuông trường báo hiệu giờ nghỉ trưa kết thúc, bắt đầu chuẩn bị cho tiết học tiếp theo sắp sửa vào

Mikazuki kéo cánh cửa phòng CLB hội họa một cách nhanh và khá mạnh rồi chạy xồng xộc ra ngoài với dáng vẻ rất gấp đến mức không đóng cửa

Trường CLB hội họa lúc bấy giờ chỉ biết trơ mắt đờ miệng khi chưa kịp nói hết câu mà đối tượng đã đi mất rồi. Cô nữ sinh tay nâng gọng kính, miệng thở dài ngán ngẩm

— Thật là, có chuyện gì mà con bé gấp gấp thế kia chứ, còn đòi xin hôm nay nghỉ sinh hoạt CLB nữa!

Nhưng khi liếc nhìn qua bức tranh thì suy nghĩ kiểu khác

— Thôi kệ, bỏ qua lần này vậy, dù sao thì thời gian cũng còn nhiều mà, cứ từ từ thôi!

Bức tranh “hoa anh đào đỏ” phiên bản làm lại do Mikazuki vẽ đang trong quá trình hoàn thiện mang hương sắc hoàn toàn mới và khác hoàn toàn với bản gốc. Một màu hồng nhẹ nhàng phan cùng với gam màu êm ái không kém, thật khiến cho con người ta cảm thấy thanh thản thanh tịnh

.....

Chạy trên hành lang về lớp học giống kiểu nước rút, cô nữ sinh tóc tím đen thở hồng hộc nhưng sâu trong đôi mắt không hề lộ ra dáng vẻ mệt mỏi, mà là cái nhìn khi đã có dự tính kế hoạch sẵn trong đầu và mình phải thực hiện cho bằng được

— Nhất định..... mình phải đến xem sao..... dù gì anh ta.....

Và rồi cô cứ ngồi trong phòng học, khi ánh mắt gần như dành hết thời gian lên đồng hồ khi các bài giảng vẫn trôi qua không đợi ai, hình như.... Mikazuki đang rất mong giờ tan trường nhanh nhanh đến hơn

.....Reng
reng, tiếng chuông vang lên rồi kia, vậy là giờ tan trường đã

— Vâng vâng, ra liền!

Hầy..... không phải là chuông tan trường, mà chỉ là tiếng chuông trước cửa nhà Tsukusa, hình như có khách viếng thăm thì phải, hiện cô đang chạy từ phòng khách ra mở cửa

__ Cho hỏi, ai thế ạ?

Khi cánh cửa mở ra, một cánh tay vẫy chào đi kèm theo nụ cười xinh xắn dịu dàng trên gương mặt cũng tựa thiên thần không kém

__ Chisaki??

__ Vâng, đã lâu không gặp, Tsukusa – nee san!

.....

Thay vì đến gặp Tsubaki, có vẻ như sau cuộc nói chuyện với gia chủ nhà Minamiya, Chisaki đã thay đổi kế hoạch đến thăm chị hai của kẻ rắc rối lắm chuyện trước. Và bây giờ là lúc hai cô gái cùng ngồi đàm chuyện, một bên là cung chủ nhà Tsuchimikaido, còn một bên là cung chủ tương lai của nhà Minamiya

Tsukusa khẽ ngồi xuống ghế sofa, tay mang bình trà rót vào ly đối diện Chisaki, trà vừa pha tỏa lên hương thơm nghi ngút qua làn khói ấy thật ngọt ngào nhẹ người

__ Em vẫn khỏe chứ Chisaki? Lâu ngày không gặp, trông em đẹp và trưởng thành như một thiếu nữ thực thụ rồi!

__ Vâng, mọi thứ diễn ra đối với em vẫn rất tốt, cảm ơn chị đã hỏi thăm..... mà em thấy Tsukusa – nee cũng đẹp hơn lúc xưa rất nhiều đó!

Tsukusa nhe răng cười xỏ toẹt hết như đứa con trai

__ Thật sao? Vậy mà Tsu – kun cứ luôn miệng nói chị suốt ngày chỉ biết ăn với ngủ, dần dần phát tướng ra..... Không những thế, nó còn chỉ trích chị nên nữ tính hơn một chút. Cứ giữ phong cách thế này, sẽ không bao giờ có chồng được!

Nghe những lời nhận xét như vậy, Chisaki cũng che miệng cười khúc khích

__ Tsu – kun luôn là như thế, lúc nào cũng nói ra những suy nghĩ thật trong lòng mà không thèm quan tâm đến cảm nhận của người khác. Nhưng dù sao đi nữa, từng câu từng chữ của cậu ấy như một triết lý không thể phản biện. Chỉ trách chuyện Tsu – kun không giỏi ăn nói sao cho hợp tình thế thôi!

__ Hầy, đúng là thằng nhóc không hiểu tâm lý phụ nữ gì hết, có lẽ sau này, nó khó mà tìm được người yêu nhỉ?

Bỗng dưng cả Chisaki và Tsukusa ngừng cuộc trò chuyện, họ cùng chuyển sang nhìn nhau vài giây rồi mỉm cười khúc khích như thể rất hợp gu nhau

__ Chisaki, đã lâu chị em mình không nói chuyện thoải mái như vậy phải không? Nhớ hồi xưa khi bố chị sang nhà Tsuchimikaido, thì chị mới có dịp gặp em và tâm sự đủ điều. Bây giờ không phải lệ thuộc như hồi đó nữa. Những kỷ niệm thời thơ ấu chợt hiện về nhớ ghê!

__ Vâng, tính đi tính lại thì cũng đã hơn 4 năm, lúc đó còn có Lumina nữa, quả thật chị em mình nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Những niềm vui nỗi buồn hay những câu chuyện thú vị bất gặp trong cuộc sống, chúng ta đều kể cho nhau nghe và đúc kết kinh nghiệm cho bản thân. Em vẫn còn lưu giữ những năm tháng hạnh phúc ấy trong ngăn kéo ký ức mãi mãi không bao giờ phai mờ!

__ Ừ, hồi đó còn có Lumina và Hajima..... phải rồi Chisaki, Hajima – kun vẫn khỏe chứ, nghe nói gia tộc Kurahashi đang hợp tác đầu thầu một dự án mang hơn chục tỷ USD phải không?

__ Vâng, cách đây vài ngày, Hajima có gọi cho em bảo là bố mẹ cậu ấy đang trong dự án xây dựng một khu bảo tồn sinh vật hoang dã ở Brazil, tổng chi phí dường như lên đến hơn cả chục tỷ USD. Hiện giờ họ đang rất chuyên tâm vào dự án ấy đến mức tầm hơi biệt tích suốt ba tháng nay không chút thông tin liên lạc. Để Hajima phải một mình chăm lo mọi chuyện trong gia trang, kể cả việc quản lý người hầu lẫn công việc do bố mẹ để lại trước khi đi. Cũng cùng là gia chủ hai nhà, nhưng sao em cảm thấy Hajima đang bị vắt cạn sức lao động ấy!

__ Ha ha, đấy là hoàn cảnh của những người đứng đầu gia tộc, về em thì có vẻ như vì là con gái nên Chiba – san không muốn gây áp lực gì nhiều. Với lại chú ấy và phu nhân hoàn toàn hiểu tâm lý con cái cũng như

việc theo kịp xu hướng thời thế. Hoàn toàn trái ngược với bố của chị và Tsu – kun. Còn gia tộc Kurahashi thì có hơi phức tạp chút khi cả bố mẹ Hajima đều là những người có tầm ảnh hưởng với nền kinh tế Nhật Bản. Rồi không biết Tsu – kun sẽ như thế nào khi nhận được chức trưởng tộc!

Chisaki khẽ nâng tách trà thơm lên môi thưởng thức một cách từ tốn hết như tiểu thư quý tộc danh giá rồi cũng nhẹ nhàng đặt xuống ngay ngắn trên miếng đỡ. Nụ cười thiên thần của cô cũng biến mất nhường chỗ cho ánh mắt nghiêm túc

— Tsukusa – nee, bữa nay em đến đây ngoài việc hỏi thăm sức khỏe thì đó cũng là vấn đề em muốn bàn với chị. Chuyện gia chủ tương lai của nhà Minamiya và buổi họp giữa ba phân gia sắp tới do Akifusa – sama sắp xếp!

Tsukusa cũng thay đổi thái độ ngay sau khi nghe điều vừa rồi từ Chisaki, người thiếu nữ trẻ ấy lộ hẳn ra vẻ suy tư phiền muộn qua ánh mắt và khẽ nhìn hình bóng của mình qua mặt phẳng chiếu của tách trà nóng một cách buồn bã

— Chị cũng đoán được phần nào em đến đây là vì vấn đề đó, có phải bố chị đã nói gì với em đúng không?

— Vâng, sáng nay, chú Tsubaru có đến nhà em và nói về chuyện của chị lẫn Tsu – kun, chú ấy nói rằng, nếu như không có gì thay đổi hay trường hợp khẩn cấp, chú sẽ tiến cử chị vào vị trí của người đứng đầu nhà Minamiya. Hay nói cách khác, chị sẽ trở thành cung chủ nhà Minamiya trước sự chứng giám của Akifusa – sama và toàn thể thành viên các nhà khác!

— Quả nhiên, bố cũng đang gặp phải bế tắc trong chuyện nhường vị trí, chính vì vấn đề của Tsu – kun mà khiến ông ấy cứ chần chừ không muốn bỏ, nhưng có lẽ cũng sắp đến giới hạn rồi. Ngay cả em và Hajima đều trở thành lãnh đạo nhà Tsuchimikado lẫn Kurahashi, chứng tỏ đã đến lúc cho thế hệ trẻ tỏa sáng..... Một khi Tsu – kun không còn ở đây, cũng là lúc mọi thứ trở nên rắc rối!

— Chuyện Tsu – kun rời bỏ gia tộc Minamiya để trở thành kẻ tội đồ, chúng ta sẽ không bàn đến nữa, vì cả em, cả chị, cả Hajima lẫn toàn bộ người nhà Minamiya đều đồng ý mỗi nhân duyên giữa Tsu – kun và Lumina. Chị nghĩ thế nào về quyết định của chú Tsubaru?

Tsukusa thở phào ra cùng nụ cười nhẹ trên môi

— Chị biết chứ, dĩ nhiên chị không bao giờ trách Tsu – kun nếu là để yêu Lumina mà từ bỏ tất cả. Chị cũng hiểu cảm giác của bố, quả thật ông ấy đang rất khó khăn về quyết định này trong khi thời gian cứ trôi qua một cách vô tình. Chị hay Tsu – kun, ông ấy vẫn còn đang phân vân không biết phải xử trí thế nào..... nhưng chị biết, nếu như bị ép vào tình thế cuối cùng, ông sẽ chọn chị mà không phải Tsu – kun!

— Tsukusa – nee, có điều này em muốn nói trước, xin lỗi nhưng chiếc phiếu bầu cử của em và Hajima chỉ trao duy nhất ột người thôi. Chị hiểu điều này đúng không?

— Phải, chị biết em và Hajima chỉ bỏ phiếu tiến cử duy nhất cho Tsu – kun trở thành thiếu chủ nhà Minamiya, và chị cũng không trông mong gì ở bản thân vì chị biết khả năng của mình hoàn toàn không thể sánh bằng với nó. Nói trắng ra, dù có là người đứng đầu nhà Minamiya, thì chị cũng chỉ là một cung chủ bù nhìn không tài cán thôi!

— Tsukusa – nee, xin đừng nói mình vô dụng hay những câu đại loại như vậy, em, Hajima hay tất cả người trong phân gia Minamiya lẫn Tsu – kun sẽ không thích đâu..... Nhưng mục đích thứ hai của buổi gặp mặt này không đơn thuần là đưa người đứng đầu tiếp theo trình diện Akifusa – sama, chủ yếu vẫn là.....

— Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư!

— Vâng!

Chisaki lại thưởng thức một ngụm trà của mình một cách từ từ nhẹ nhàng không gây ra bất kỳ tiếng động gì

— Tsukusa – nee, Susanno – sama đang nổi giận, rồi nay mai, ngài ấy sẽ giáng cơn thịnh nộ của mình vào vịnh Kyuushi, khi ấy, những người phải hứng chịu điều đó không ai khác chính là dân thường Nhật Bản. Cho nên, Akifusa – sama đã ra lệnh cần phải chọn gấp ra một Kiếm Vũ Sư mới có cơ may ngăn chặn Susanoo – sama!

— Thế thì chắc em cũng phải hiểu, danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư, cho đến thời điểm này trừ thằng bé ra thì vẫn đang là một điều không thể với tới đối với các kiếm sĩ cả ba phân gia. Không ai có thể đạt ngưỡng Đệ Nhất trong mắt ngài Akifusa hết!

— Vâng, em hoàn toàn hiểu điều này, cho đến giờ, chỉ có Tsu – kun là người duy nhất đạt danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư. Nhưng ngày phán xét không đợi bất kỳ ai trong chúng ta. Tsukusa – nee, trong trường hợp không may, chúng ta phải lựa chọn thôi, hoặc sự sống của người dân vô tội, hoặc cô cháu gái của thần!

Nét suy tư xa xăm lạnh lùng vẫn không hề tan biến trên gương mặt đỏ của Tsukusa

— Chisaki, kiếp luân hồi chuyển thế của Lumina, có phải đang ở chỗ.....

— Vâng, vẫn ở đó, và em cũng đã nói cho Tsu – kun biết những điều cần thiết rồi, đến khi ấy, sẽ phải do chính cậu ấy quyết định, chúng ta chẳng thể làm gì khác được nữa!

— Chisaki, em vẫn còn tin tưởng vào Tsu – kun ư? Vẫn tiếp tục chờ đợi và đặt cược niềm hy vọng cuối cùng vào nó, một đứa dường như không còn màng đến thế giới này nữa?

— Vâng!

Cung chủ nhà Tsuchimikaido khẽ quay sang khung cửa sổ, nơi bầu trời nhiều mây nhưng không còn nắng gắt, mà thay vào đó là hương gió nhẹ thổi vào căn phòng khẽ luồn qua mái tóc tím cùng hương thơm kỳ lạ từ thiên nhiên. Trên đôi môi vị thiên thần ấy chợt nở lên nụ cười nhẹ với niềm tin mãnh liệt

— Em và Hajima vẫn luôn tin vào cậu ấy, tin vào mối nhân duyên do Amaterasu – sama đã định sẵn!

Reng Reng..... lần này có vẻ như tiếng chuông tan trường thật sự vang lên báo hiệu một ngày học hành đã kết thúc

— Hôm nay, chúng ta ngừng ở đây, về nhà, các em hãy tìm hiểu thêm ý nghĩa và giá trị của tác phẩm!

— Vâng!

Cả học sinh lẫn giảng viên đều đồng loạt sắp xếp mọi thứ để chuẩn bị rời khỏi lớp trong không khí ồn ào náo nhiệt rộn rã tiếng cười cười nói nói

Nhất là nhóm bạn nữ, những nhân vật dường như không thể thiếu ở các ngôi trường cao trung và là chuyên gia về những hoạt động sau giờ học

— Nè nè, chúng ta cùng đến McDonald đi, nghe nói hôm nay có sự kiện đại hạ giá mua một tặng một ấy!

— Hề, có chương trình đó sao, nghe cũng thú vị quá nhỉ, nhưng đảm bảo không phải mua một tặng một tính tiền hai đó chứ?

— Làm gì có chuyện đó, cậu đa nghi quá..... mấy cậu thấy sao? Tối nay không bận gì chứ hả?

— Ừ, CLB của mình hôm nay nghỉ do hội trưởng bận việc nên mình có khá nhiều thời gian!

— Tổ nữa, CLB kịch cũng đang trong thời gian nghỉ ngơi để chuẩn bị cho lễ hội sắp tới nên tổ đang thất nghiệp đây!

— Thế chúng ta cùng đến McDonald nhé, nghe nói đi càng nhiều người thì hạ giá càng cao thì phải!

— Thế..... chúng mình mời cả Mikazuki đi!

— Ừ, ý kiến hay, nhà Tsuchimikaido ở ngoài vịnh Kyuushi, có lẽ cậu ấy không có nhiều dịp được thăm quan trung tâm thành phố cũng như các quán ăn. Nhân cơ hội này, chúng ta giới thiệu cho cậu ấy biết!

— Vậy, để tớ đi hỏi Mikazuki xem sao!

Nói xong, một cô bạn nữ sinh trong nhóm loi nhoi ấy rời chỗ đến bàn của Mikazuki

— Mikazuki, chiều nay cậu có thời gian chứ?

Mikazuki vẫn đang hì hụi dọn dẹp sách vở cho vào cặp táp, ánh mắt khẽ ngước lên nhìn cô bạn kia hơi chút lạ lẫm

— Ừm..... có chuyện gì ư?

— Chẳng là, chúng tớ dự định sẽ đến McDonald sau giờ học, không biết cậu có thời gian.....!

Mikazuki khẽ mỉm cười

— Cảm ơn các cậu, nhưng tiếc quá, mình đã có kế hoạch sẵn rồi, có lẽ để lần sau vậy được không?

— À ừ, tội mình hiểu mà, nhà Tsuchimikaido có khối việc phải lo..... Thế thì hẹn lần sau nhé!

— Ừ, cảm ơn và xin lỗi các cậu!

Cô bạn ấy quay trở về nhóm nữ kia

— Hầy, quả nhiên tiểu thư nhà Tsuchimikaido thật khó để kết thân, cũng đâu thể làm gì khác được, với kỷ cương của phân gia Tsuchimikaido mà để con gái họ vào học tại một ngôi trường bèo nhèo thế này đã là chuyện lạ lắm rồi, để gì tiếp cận được sâu hơn nữa!

— Này, đừng nói như thế, biết đâu Mikazuki thật sự bạn thì sao? Mấy cậu cũng biết nhà Tsuchimikaido có tầm ảnh hưởng thế nào đối với cả đất nước Nhật này. Không chừng, cậu ấy đang phải học để sau này thừa hưởng quyền điều hành từ bố mẹ cũng nên!

— Phải phải, so với lứa tuổi học sinh như chúng ta, Mikazuki bị áp lực nặng nề hơn rất nhiều, các cậu phải thấy là mình may mắn khi chỉ là người bình thường thôi đấy!

Rất nhiều lời nói đồn qua tiếng lại, đồng ý Mikazuki thật sự nổi tiếng chỉ sau hai ba ngày nhập học, cô nàng cũng hòa đồng, nhiệt huyết và giỏi giang trong nhiều lĩnh vực, nhưng trong mắt những người xung quanh, cái bóng nhà Tsuchimikaido là một trở ngại lớn ngăn cách giữa cô và bạn bè, nên ở một phương diện nào đó, mọi người vẫn kính nể Mikazuki hơn là thân bình thường

Nhưng thôi, Mikazuki cũng không quan tâm mấy đến vấn đề của mình, cô có niềm tin, chỉ cần cố gắng thì chẳng mấy chốc, cái bóng nhà Tsuchimikaido sẽ bị phá vỡ ngay thôi, mọi người sẽ chấp nhận mình như một thành viên bình thường trong lớp, chấp nhận mình chỉ với cái tên Mikazuki

Còn vấn đề hiện tại bây giờ, cô nhanh chóng đeo cặp táp lên vai, rồi chạy thẳng ra khỏi lớp, khỏi trường và hướng đến trạm xe về vịnh Kyuushi

.....
Chiếc xe buýt khẽ dừng ở trạm duy nhất ở Kyuushi đối diện với mặt biển xanh tựa như ngọc kia. Mikazuki nhanh chóng nhảy xuống rồi quay lại vẫy tay chào tạm biệt bác tài

— Cảm ơn chú, hẹn mai gặp lại!

— Ồ, đi đường cẩn thận, Mikazuki – kun!

Ở vịnh Kyuushi này, Mikazuki không khác gì một bông hoa nở rộ trong ánh mắt biết bao nhiêu người, nhắc đến Mikazuki, chỉ riêng người dân ở đây đều không nghĩ đến ánh hào quang của nhà Tsuchimikaido mà đơn thuần là Mikazuki vì đáng vẻ dễ thương, năng động và biết cách nói chuyện. Có thể nói, độ nổi tiếng của cô ấy không phải là hạng tầm thường

Nhanh bước chân xuống con đường dốc vào thị trấn, cùng tiếng sóng biển vỗ bờ và tiếng chim mòng biển sải cánh bay cao vút lên bầu trời xanh kia tạo thành một hình ảnh tuyệt vời về một làng ven biển yên bình thơ mộng. Nhưng chúng ta sẽ không bàn thêm về khung cảnh quanh đây nữa vì mọi thứ đã quá rõ ràng rồi. Điều quan trọng là cô ấy chạy ngang một cửa hàng nhỏ bày bán các loại rau củ quả

— A, Mikazuki, đi học về rồi à?

— Vâng, chào buổi chiều Hamada – san!

— Sao thế, trông cháu có vẻ vội..... hẹn với Chisaki – dono à?

— Dạ không, đúng là cháu có hẹn nhưng không phải với Chisaki, bữa nay cháu sẽ về tư trang nhà Tsuchimikaido trễ một chút..... à phải rồi chú Hamada, cả ngày hôm nay chú có thấy một người kỳ lạ vào thị trấn không?

— Người kỳ lạ? Ý cháu là sao?

— Đại loại như khách từ phương xa đến ấy ạ, nói chung, không phải người ở vịnh Kyuushi này!

— Hừm.....

Ông chú nhân viên cửa hàng bán rau khế đưa tay lên cằm suy nghĩ

— Khách du lịch thì thi thoảng cũng đến Kyuushi này, nhưng cháu nói kiểu đó thì thật sự khó cho chú quá!

— Ừm..... thế nào nhỉ, một người sở hữu mái tóc xù xuống che gần hết cả mắt, gương mặt cũng đôi bình thường chẳng có gì đặc biệt..... à, nhất là ánh mắt, lúc nào cũng lạnh lẽo vô hồn..... chú có thấy người nào giống vậy đi ngang qua đây không ạ?

— Hừm, chẳng thấy, mà cũng không biết chắc nữa vì chú cũng vừa mới về nhà cách đây vài tiếng đồng hồ thôi..... Có lẽ cháu nên hỏi vài nhà khác gần đây xem sao!

Mikazuki tỏ ra hơi chán nản một chút

— Vâng..... vậy cháu sẽ đi hỏi thăm vài chỗ khác, cảm ơn chú!

Cô gái ấy cúi đầu rồi nhanh chóng chạy tiếp trên con đường quen thuộc kia

— Đi cẩn thận nhé Mikazuki!

.....

Tiếp tục nhắc bước chân chạy thật nhanh đến một ngôi nhà khác trong thị trấn, nhưng lần này lại thoáng nghe được hương thuốc men đầu đầu, có lẽ, Mikazuki đã vào một tiệm bán thuốc duy nhất trong thị trấn thì phải

— Xin lỗi, có ai trong nhà không?

Nhấn chuông reng báo hiệu có khách đến

— Vâng, ra ngay!

Bước từ phía trong ra một người phụ nữ cỡ tuổi trung niên nhưng vẫn còn lưu lại vẻ đẹp của một cô gái trẻ đang hồi xuân tuổi mười tám đôi mươi, thoát nhìn cũng chỉ như nữ sinh đại học năm nhất hay năm hai gì thôi. Với chiếc áo blouse trắng y sĩ đi kèm với cặp mắt kính càng làm tăng thêm sự trí thức của cô gái ấy khiến biết bao chàng trai nhìn vào đều không thể rời mắt

— Ô ra, Mikazuki – kun, em đi học về rồi à? Bữa nay trên trường có vui không?

— Dạ vâng, mọi thứ vẫn diễn ra rất tốt, cảm ơn vì đã hỏi thăm em, Suzu – san!

Người phụ nữ có tuổi ấy nhẹ nhàng đặt bình bông hoa trên tay lên kệ thuốc rồi quay sang nhìn Mikazuki với nụ cười dịu dàng thân thiện

— Hôm nay qua nhà chị có việc gì thế? em cảm thấy khó chịu trong người hả?

— Dạ không, em hoàn toàn khỏe mạnh, không bị gì hết đâu ạ!

— Vậy là Chisaki có vấn đề gì ư?

— Cũng không, cậu ấy vẫn bình thường, vẫn còn đứng trên võ đường múa kiếm đạo không biết mệt là gì nữa cơ..... Suzu – san, hôm nay có khách đến mua thuốc không ạ?

— Hừm, khách thì ít khi đến vịnh Kyuushi này lắm, đa phần toàn người trong thị trấn ghé thăm uống trà đàm đạo thôi, em xem, số thuốc chị nhập từ hôm qua vẫn còn nguyên thùng đây này. Chị lo rằng trong nay mai, tiệm thuốc này phải đóng cửa vì ế mất!

Nghe những dòng tâm sự đầy chán nản của người phụ nữ đó, Mikazuki thở dài ngao ngán khi ánh mắt lộ lên vẻ hơi ưu phiền chút

— Quả nhiên, anh ta không màng đến mọi thứ, kể cả bản thân mình!

Ngay sau đấy, Mikazuki khẽ ngước lên

— Suzu – san, vậy cả ngày hôm nay, chị có trông thấy ai kỳ lạ đi ngang qua đây vào thị trấn không?

— Người kỳ lạ vào thị trấn? Em đang nói đến ai thế?

— Ừm..... người đó là con trai, có mái tóc đen chĩa xuống che nửa mắt thế này, dáng vẻ cũng không cao lắm, không mập cũng không ốm, nói chung là vừa phải cân đối. Đặc biệt là ánh mắt, nếu chị để ý kỹ thì thấy cặp mắt đó lạnh lẽo đầy u ám lắm..... chị từng thấy người đó chưa?

Cô gái hiệu thuốc khẽ đưa tay chống cằm, ráng tìm lại trong ngăn kéo ký ức của mình xem biết đâu sẽ giúp được gì

— Hừm..... hừm..... chưa..... chị chưa thấy ai như vậy đi ngang qua đây cả, mà trên đời này thật sự có người như thế hả!

Và một lần nữa, Mikazuki thể hiện sự chán nản ứ đọng trên gương mặt xinh xắn dễ thương đó

— Thế sao!

— Nhưng có chuyện gì vậy Mikazuki? Người con trai đó là bạn của em ư?

— À dạ..... cũng có thể xem là như thế!

Cô nàng tóc tím vội xua tay như thể không muốn người khác biết nhiều hơn về cái gã phiền phức đó

Mikazuki chợt liếc mắt sang tủ đựng thuốc bên cạnh mà chỉ

— Phải rồi Suzu – san, có thể bán cho em một số loại thuốc chống cảm được không?

— Thuốc chống cảm à..... được thôi, cho chị vài phút!

Nhân viên tiệm thuốc khẽ lại gần chiếc tủ, lục lọi một hồi thì chợt ngoái cổ quay sang Mikazuki đang đứng bên ngoài

— Em cần loại nào? Nhẹ, vừa và mạnh?

Mikazuki suy nghĩ một chút, cô hiện đang phân vân không biết giữa loại vừa và mạnh thì cái nào tốt hơn. Nếu chỉ bị cảm xoàng đối với trẻ nhỏ thì dùng loại nhẹ thì mọi thứ đâu lại vào đấy. Chứ còn cái gã ấy, nhìn kiểu gì đi nữa thì cũng tầm ngang với mình..... mà trong khi mình phải dùng loại vừa thì may ra mới khỏi cảm..... Nhưng liệu như thế đã đủ chưa nhỉ???

— Chị lấy cho em liều cực mạnh đi, chắc không chết nổi đâu!

Vài phút sau thì lọ thuốc đã được đặt trên bàn

— Mikazuki, có thật là em lẫn Chisaki đều bình thường không vậy? Liều này là cực kỳ mạnh đó nhé, nếu không quen có thể sẽ lẫn ra ngủ bất cứ lúc nào không hay, chưa kể phát sinh ra những hiệu ứng phụ khác tùy thuộc vào thể trạng từng người. Nói thật, chị cũng chẳng dám bán cho em loại này đâu!

— Không sao không sao, em nghĩ chắc mọi thứ sẽ ổn cả thôi..... Cảm ơn chị nhé, cho em gửi tiền!

Mikazuki mỉm cười khi tay lấy trong chiếc ví nhỏ ra mấy đồng lẻ đặt lên bàn, sau đó thì nhận lấy lọ thuốc rồi cúi đầu chạy đi mất

— Em đi đây!

— Đi đường cẩn thận, mà nhớ đừng lạm dụng thuốc quá đó nghe chưa!

Và rồi nàng tiếp tục bước đi khi trên tay vẫn giữ khư khư lọ thuốc dù cho nó chẳng nặng là bao. Tiếng thở hồng hộc hòa nhịp cùng với không khí xung quanh, đôi mắt kiên quyết hướng thẳng về phía trước, những giọt mồ hôi lấm tấm dưới màu tím của mái tóc dài thướt tha vương lại trên gương mặt xinh xắn không phải

là nỗi trở ngại khiến cô phải dừng bước. Nhưng vẫn còn đó....vẫn còn niềm suy ngẫm làm Mikazuki bực mình đến phát điên

— Tên đó.....quả thật không quan tâm đến mọi thứ xung quanh sao? Kể cả bản thân rút cuộc thì trong lăng kính đôi mắt ấy, cuộc sống này được thể hiện qua gam màu gì?

Về phần nhân vật đang được đề cập đến ở đây, nguyên một ngày toàn nắng ấm, tiếng biển và hương mặn ngoài khơi, một ngày rất ư tuyệt đẹp không thể để phí thể này, hắn vẫn ở lì trong phòng, trong căn gác hiện đại đầy đủ tiện nghi không kém gì những nơi dành cho hoàng gia hay tầng lớp thượng lưu chỉ có bốn bức tường xung quanh. Và điều khiến người khác cảm thấy buồn bã chán nản nếu như nhìn vào đây là không có nổi một tia sáng từ bên ngoài chiếu vào, biến căn phòng nào khác gì một nhà tù mà chính hắn là tên tội phạm

Phải, Tsubaki tự nhốt mình ở một nhà tù trần gian, một nhà tù lương tâm khi linh hồn bị khuyết nặng nề chìm đắm bản thân mình vào bóng đêm của sự hối hận dằn vặt không điều gì có thể đau đớn hơn

Tsubaki không những bị kẹt trong tầng không của sự tội lỗi, đôi mắt đó, nhịp thở đó, tất cả đều rất loạn nhịp như thể một con thú điên loạn mất tầm kiểm soát

— Tại sao..... tại sao.....

Thanh Sakura vẫn nguyên trong vỏ nhưng phần nào cũng được khê nâng lên bởi đôi tay ấy..... đôi tay đã chai khô do luyện kiếm và cầm cọ vẽ tranh, nó đang siết lại một cách đau đớn, siết mạnh một cách đầy oán hận..... nhưng hắn hận ai? Hắn không hận thần thánh, không hận Amaterasu và Susanoo, hắn không hận số phận của ba gia tộc mà hắn chính bản thân mình, hận kẻ đã không bảo vệ được người mình yêu biến lời hứa đó trở thành sự thất hứa

— Tại sao..... Tại sao..... Lumina lẽ ra đã không chết, chỉ tại mày.....chỉ tại mày Tsubaki.....

Và hắn tính rút thanh Sakura ra khỏi vỏ, nhưng điều gì đó..... Điều gì đó chợt hiện lên tâm trí hắn, nụ cười, đôi mắt và mái tóc đỏ..... Chính vị thiên thần đó, chính cô ấy là người đã ngăn không cho đôi tay rút thanh kiếm. Chính cô ấy không cho phép Tsubaki làm điều dại dột

— Lumina, cả em cũng không cho anh được tạ lỗi? Quả nhiên anh không bao giờ có thể nhận được sự tha thứ..... nếu vậy thì.....

Rồi hắn đặt thanh Sakura xuống nền nhà, với tay lấy một thanh Katana khác trên giá gỗ, hắn rút vỏ để lộ lên lưỡi gươm sáng loáng đến nguy hiểm

Tsubaki điên loạn đến mức chuyển phần mũi kiếm nhọn về ngực trái của mình và không suy nghĩ dồn hết sức tự đâm vào ngực trái của mình. Cảm giác khi bị một mảnh kim loại đi vào cơ thể không giống như kim tiêm khi đưa thuốc chữa bệnh, diện tích rách toạc da thịt lớn hơn và đương nhiên là cũng đau hơn

Chỉ trong vòng vài giây đó, chiếc thảm trắng trải dưới sàn dường như bị nhuộm đỏ của máu kèm theo chút hương tanh nhưng không đáng nói. Điều đáng nói là Tsubaki khê đứng trước gương, cái vẻ mặt nghiêng rằng chịu đựng cơn đau khi cánh tay thả lỏng thông xuống để làm đường đi ứ rỉ từng giọt từng giọt. Nhìn Tsubaki hiện giờ nào có khác một con thây ma khi nền áo thun trắng đã nhuộm đỏ và thanh Katana vẫn còn nguyên vị trí trên vết thương..... nhưng nói thây ma thì vẫn còn là quá nhẹ khi miêu tả hình trạng của hắn lúc này

— Gahhahaahhhh

Tsubaki tay còn lại nắm lấy thanh Katana đâm sâu hơn nữa, khiến cho dòng máu đỏ tuôn ra như dòng nước chảy mạnh khỏi vòi với cường độ rất mạnh. Đôi răng nghiến chặt hơn khi môi trên gặm môi dưới đến bật cả máu, đương nhiên cơn đau lấn chiếm hết 60% nhận thức của não là điều không thể tránh khỏi. Nhưng hắn dường như vẫn chưa thể thoát khỏi sự điên loạn khi con tim lâm lỗi lại tiếp tục lâm lỗi

— Lumina..... Lumina.....

Đó là tất cả những lời cuối cùng hắt thoát lên khi cơn đau hoành hành khắp cơ thể gầy gộc nhể nhại mồ hôi và máu như thế

.....

.....

Kinh koong

Tiếng chuông cửa khê vang lên đi khắp những góc ngách dù cho sâu nhất trong căn biệt thự trắng kính này. Cảnh vật xung quanh vẫn cứ như thế, mọi thứ dần dần hòa mình vào không khí chiều về, tiếng sóng biển vỗ bờ cùng tiếng chim mòng biển chưa hết, vẫn còn đọng lại vịnh Kyuushi này một chút

Nhưng đối với Mikazuki, điều đó không phải thứ hiện trong tâm trí, cô lo lắng thật..... lo lắng khi ngược lên nhìn phòng ốc bị che lấp đi bởi lớp màn dày cộm, hơn nữa lại không có ánh đèn neon trong nhà bật sáng, thế thì gian phòng bây giờ nào có khác chi tủ đông lạnh không có nổi một tia sáng lấp ló

Cô cứ bồn chồn sốt ruột, rất muốn vào thật nhanh xem hân còn sống hay đã chết, nếu chết rồi thì phải lo chuẩn bị hậu sự không để thối cả căn nhà thì phiền lắm. Nhưng đợi mãi chẳng thấy hân ra mở cửa, đành nói rằng hân chết thật rồi nhé

Mikazuki chạm tay vào cánh cửa thì bỗng dưng nó tự động bị đẩy vào..... vậy là hân không thêm khóa cửa, đồng ý rằng nơi đây an ninh cũng không đến nỗi có trộm cướp, nhưng vẫn phải biết an toàn là thế nào chứ..... hân thật sự chẳng quan tâm điều gì cả

Đã đến tận đây rồi không lẽ lại về trắng tay, cho nên Mikazuki đành tạ lỗi với gia chủ tự ý vào nhà vậy

_ Minamiya – san, anh có trong đó không?

Đứng ngoài hành lang, Mikazuki khẽ đưa tay gõ nhẹ mặt gỗ của cánh cửa ngăn cách căn phòng với bên ngoài nhẹ nhàng. Nhưng điều mà cô nhận lại được là sự im lặng đến đáng sợ..... đừng nói là tiếng trả lời mà một âm thanh nhỏ như tiếng bước chân thôi cũng không hề lắng vẳng quanh đây. Lẽ nào hân thật sự chết trong đó rồi? nhưng một người trông cao to khỏe mạnh như hân làm sao có thể dễ gặp tử thần chỉ vì một trận cảm cúm nhẹ..... Nghĩ là như vậy nhưng trong lòng Mikazuki vẫn không làm chủ được sự lo lắng ngự trị trong tim

_ Minamiya – san, mọi thứ ổn chứ?

_ Gahaahaahaaaaaa

Và rồi khi nghe một tiếng gào thét cực kỳ điên loạn bất thành linh phát ra đằng sau cánh cửa ấy, Mikazuki giật bắn cả người đến mức ngã phịch xuống sàn, làm cho lọ thuốc cảm mới mua trên tay bung nắp rơi vãi từng viên từng viên một. Đôi mắt ngây thơ to tròn cuốn hút người khác giới ngày thường giờ đây đang căng tròn vì quá kinh ngạc, thân hình nhỏ đứng chuẩn siêu mẫu khê run lên vì nỗi sợ dường như là cảm giác duy nhất xâm chiếm toàn bộ cơ thể, thậm chí còn phong tỏa toàn bộ cử động của Mikazuki. Nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm xuất hiện trên bờ má, nhẹ nhàng lướt dọc theo làn da trắng đỏ cũng đủ để chứng minh cô thật sự rất sợ khi nghe tiếng gào thét thất thanh như vậy

Rồi cô sẽ chọn cách xử lý như thế nào? nếu là bình thường thì sẽ bỏ chạy vì quá hoảng sợ. Trước đây khi còn ở Anh quốc, đúng hơn là lúc Tsubaki ở khu ký túc xá, vì vô tình để linh hồn và trái tim chìm đắm vào nỗi uất hận đầy sự giằng xé, Tsubaki dường như đã không tự chủ, hóa điên dại không khác một con mãnh thú xỏ xích. Và kết quả của ngày hôm ấy là người bạn cùng phòng trở nên hoảng loạn, đâm ra đã xin quản lý đổi phòng khác để Tsubaki một mình một khoảng trống riêng. Đồng thời tin đồn về chàng trai nổi điên trở thành bản tin đầu tuần của học viện Nghệ Thuật, nhưng thật may mắn khi bài báo không nói chi tiết đó là ai

_ Minamiya – san, anh không sao chứ? Tôi vào nhé!

Mikazuki nghiêng răng lấy lại bình tĩnh, ráng hết sức ngồi bật dậy và tự ý gạt cần cửa xuống

Điều đầu tiên khi cô làm như thế là một luồng hơi lạnh đến rợn gáy thổi phỉ ra trong một không gian tối om không ánh sáng như kho đông lạnh. Tiếp đến là cái cảm giác đáng sợ khi bóng tối đó như muốn nuốt

chứng cả cô. Cuối cùng là tên con trai mái tóc chĩa xuống che đi nửa con mắt vốn dĩ chẳng còn tồn tại linh hồn, trên vai trái còn in đậm màu đỏ của máu và hương vị tanh nồng không nhằm vào đâu được

_ Mi..... Minamiya – san!

Cô nhanh chóng không suy nghĩ mà chạy thẳng đến, vòng tay ôm chặt lấy tấm lưng lớn của Tsubaki và bắt đầu một trận giằng co dữ dội giữa hai bên

_ Đủ rồi Minamiya – san, xin đừng tự làm hại bản thân mình nữa, nếu anh còn như thế sẽ chết vì mất máu đó!

_ Lu..... Lumina.....

Đó là điều Tsubaki còn nhận thức được khi nhìn thấy hình ảnh Mikazuki qua tấm gương đối diện, gương mặt đó, đôi mắt đó, bờ má đó, tất cả những thứ hiện diện đó đều khiến cho Tsubaki lầm tưởng đó là Lumina

_ Em..... em vẫn không chịu tha thứ cho anh..... Lumina.....

Bất thành linh Tsubaki quay lại, nắm lấy hai cổ tay Mikazuki và dùng sức nặng của thân thể vật cô nàng xuống nền sàn trải thảm lông một cách mạnh bạo. Đương nhiên vì quá bất ngờ nên cô chẳng thể phản ứng kịp, chỉ biết đi theo hành động của Tsubaki thôi. Cho đến khi nhận thức được mọi thứ, Mikazuki mở mắt và mặt đối mặt với hắn, ngay lúc này là khoảng khắc cô được chứng kiến gần hơn, triệt để hơn sự lạnh lẽo âm u không tồn tại một thứ gọi là linh hồn qua con mắt đầy sự phần nộ mất kiểm soát

Hơi thở của gã này hồng hộc gấp rút như thể máu đang bắt đầu dồn lên nhiều hơn, nhanh hơn, thậm chí là đang trong tình trạng này, Mikazuki hoàn toàn có thể nghe được nhịp tim đập không tự chủ của hắn. Lý do gì hắn lại hoảng sợ như vậy?..... dù cho vẻ ngoài là điên loạn, nhưng điều mà Mikazuki cảm nhận được qua ánh mắt ấy, qua hơi thở đó, qua nhịp tim, qua cái siết chặt từ đôi bàn tay khẽ run cầm cập, tất cả chỉ là sự sợ hãi mà thôi

_ Minamiya – san..... anh đang lo sợ điều gì? Ai là Lumina.....

Ngay lập tức, Tsubaki trừng mắt còn đáng sợ hơn, hắn nâng thanh Katana đã dính máu của mình không suy nghĩ đâm mạnh vào bả vai trái chệch khúc xương nổi vai và tay một đoạn chừng 2 mm thôi. Để rồi khiến cho giọt máu đỏ ướm thắm bộ trang phục nữ sinh It. Harm Sokaenryu, Mikazuki chột hét lên vì nỗi đau xâm chiếm cơ thể

_ Á á á á.....

Nhưng ngay sau đó, nàng cắn răng chịu đựng, thay vào cảm giác sợ hãi đó là cái nhìn đối mặt với hắn, dù cho trước mắt Mikazuki lúc này dường như có hai Tsubaki đang ở đó thì phải, nhưng cô hoàn toàn vẫn có thể phân biệt được đâu là người thật. Nàng khẽ đưa tay lên chạm vào gương mặt đó..... gương mặt chứa đầy sự tội lỗi và điên loạn không kiểm soát được. Mikazuki ráng nở nụ cười thân thương dịu dàng khi đang phải đối phó với cơn đau xâm chiếm

_ Mọi chuyện ổn rồi, Minamiya - san, mọi thứ ổn hết rồi!

Giọng nói của nàng như một tia sáng lẻ loi duy nhất soi sáng nơi Tsubaki đang ngồi một mình âm thầm trong bóng đêm dày vò tâm hồn, trở thành chìa khóa dẫn dắt và đưa chàng rời khỏi địa ngục trở về với chính bản thân mình. Đôi mắt điên dại vô hồn ấy từ từ bình thường và có thể nhìn nhận được mọi thứ xung quanh

Con mãnh thú trong Tsubaki cuối cùng cũng chịu khuất phục, nhường chỗ cho chính nhân cách Tsubaki, ột con người có trái tim và suy nghĩ. Điều đầu tiên sau khi tỉnh dậy khỏi cơn mê, hắn nhìn khắp căn phòng lạnh lẽo không có ánh sáng này, mọi thứ vẫn như thế, vẫn như lúc bắt đầu, vẫn như lối sống trước đây của hắn. Rồi sau đó thì ngược xuống, nơi mình đang ngồi cùng thanh Katana cắm sâu vào da thịt của một người con gái giống với Lumina như hai giọt nước trừ mái tóc ra

_ Mi..... Minamiya – san..... Chào buổi chiều.....

Tsubaki tròn mắt không khỏi kinh hoàng vài giây, dường như hắn không dám tin những điều đang hiện diện ngay đây là sự thật, không dám tin chính đôi tay này một lần nữa lại nhuộm máu của người con gái đó. Ngay lập tức, Tsubaki rút thanh kiếm trên vai Mikazuki và quăng leng keng một xó tại góc nhà

_ Đây..... không sao chứ? Vết thương của cô.....

_ Tôi không sao!

Khi Tsubaki khẽ đỡ Mikazuki ngồi dậy bằng cách ôm gọn người con gái ấy trong vòng tay của mình, nàng chợt đặt tay trái vẫn còn run run lên phần vai trái hắn

_ Quan trọng là vết thương của anh..... nếu không mau băng bó sẽ bị nhiễm trùng mất!

9. Chương 9

_ Tsukusa – nee, em xin phép!

_ Ừ, đi đường cẩn thận!

Có vẻ như cuộc trò chuyện giữa cung chủ hiện tại của nhà Tsuchimikaido và cung chủ tương lai nhà Minamiya đã đến lúc tàn, họ đành phải nói lời chia tay khi mặt trời hoàn toàn khuất bóng nhường chỗ cho bóng đêm sớm từ từ kéo đến che lấp đi cái màu xanh ngày thường của buổi sáng. Không biết ngoài chuyện của Tsubaki và buổi gặp mặt của ba gia tộc sắp tới, hai người họ còn nói về điều gì nữa hay không mà khi từ biệt, trên gương mặt xinh đẹp của hai thiếu nữ ấy đều hiện lên một cảm giác chút phiền muộn, chút lo lắng, chút xa xăm..... Nhưng cả hai đều có chung một suy nghĩ, đó là nếu cứ tiếp tục thế này thì người đối diện kia sẽ khó xử lắm, nên cả Chisaki lẫn Tsukusa đều mỉm cười và chia tay trong vui vẻ

Biết nói chi đây, Chisaki phải giữ vững nụ cười ấy cho đến khi quay lưng dạo bước rời khỏi căn biệt thự của Tsukusa vài ba mét, đó mới là lúc cô gái tóc tím trở lại vẻ u phiền đúng như trong thâm tâm. Đôi tay nhỏ nhắn sở hữu làn da trắng mịn màng ấy khẽ siết lại thật chặt như đè nén hết toàn bộ sự giận dữ, cung chủ nhà Tsuchimikaido nhăn đôi lông mày hoàn toàn không hợp với vẻ thù mị nét na ngày thường.... nhưng nhiều đó đủ chứng minh rằng hiện tại, tâm trạng của cô hoàn toàn không được tốt

_ Gia chủ nhà Minamiya, người lãnh đạo nhà Minamiya.....

Không chỉ riêng Chisaki, mà cả Tsukusa cũng có chung một cảm giác như vậy, cô cũng siết chặt đôi bàn tay của mình để móng ghim vào lòng bàn tay in hằn rõ vết. Ánh mắt đượm buồn ấy khẽ ngước lên bầu trời kia..... bầu trời đêm như đang muốn tìm một câu trả lời cho chính bản thân mình..... nhưng câu trả lời ấy chính xác là câu gì..... bản thân mình còn không rõ nữa. Nhưng rồi cuối cùng, có lẽ tự bản thân Tsukusa đã rút ra được điều đúng đắn

_ Danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư.....

Cả Chisaki và Tsukusa đều chung một quan điểm, khi hai ánh mắt ấy cùng trùng mở với sự kiên quyết không thể lung lay

_ Không ai khác ngoài Tsu – kun!

Nhắc về nhân vật chính, gã mà ai cũng biết, cái tên phiền phức đủ thứ chuyện trên trời dưới đất vẫn ngồi phịch dưới tấm thảm lông thú giữa phòng khách. Không gian có vẻ như đã khá hơn rất nhiều, khác với căn phòng tối thui u ám không chút sức sống kia, lần này là một môi trường hoàn toàn sáng sủa sạch sẽ khi mọi thứ xung quanh đều là một màu trắng từ tường, gạch lát và cả bộ bàn ghế sofa nữa. Có ánh sáng thì mới thấy được cái sang trọng hiện đại đầy đủ tiện nghi trong căn biệt thự tuyệt đẹp này

Nhưng có vẻ như độ hâm của tên này vẫn chưa giảm xuống, nói đến hắn thì ngoài bệnh tự kỷ ra thì mức độ thần kinh cũng thuộc loại chuẩn bị bung ra ngoài vạch đo. Điển hình như nơi hắn đang đặt mông xuống là tấm thảm lông thú trải sàn trong khi chiếc ghế sofa êm ái nhiều gối lại ngay phía sau lưng. Có nghĩa là hắn không ngồi trên ghế mà chỉ xem đó là công cụ để tựa lưng mà thôi. Đúng là không thể thấu hiểu được hắn..... chẳng lẽ đúng như những gì Chisaki từng nói đến, mấy kẻ thiên tài thường thường suy nghĩ rất khó để nắm bắt, chẳng thể hiểu được hắn đang suy nghĩ điều gì nữa

Mikazuki đứng ngoài cửa, tay chạm vào vách tường, ánh mắt hướng vào nơi im ắng đến buồn hiu ấy mà tâm trạng không khác với tình hình hiện tại. Tại sao hắn lại u uất đến như thế? Điều gì khiến hắn mất

niềm tin vào cuộc sống này, đã có chuyện gì xảy ra trước đây..... và người tên Lumina đó là ai mà bắt tên ấy phải chìm đắm vào bóng đêm hối hận dần vật kinh khủng như vậy? Có rất nhiều điều Mikazuki muốn hỏi..... nhưng với tình hình bây giờ, tốt nhất không nên đã động đến thì tốt hơn

Tsubaki bỗng đứng thờ dài một cách ngao ngán đến chán nản, rồi bắt đầu mở lời với giọng nói trầm lặng đến buồn người

_ Đừng chơi trò gián điệp quan sát nữa, nếu thay đồ xong rồi thì lột xác đến đây!

Mikazuki được một phen bất ngờ đến giật mình, ai ngờ đầu gã ấy lại có giác quan nhạy bén đến như thế, có lẽ bảo hần là thiên tài không phải nói quá. Ngay lúc này, cô chợt nghĩ đến hai trường hợp, một là nghe lời hần và bước ra, kiểu gì thì kiểu vẫn phải giữ thể diện cho nhà Tsuchimikaido, nếu không thì mất mặt lắm, nhưng có điều gì đảm bảo rằng hần sẽ không làm hại mình lần nữa, nhiều khi gọi mình ra đó rồi dùng vũ lực ép buộc mình phải giữ kín chuyện vừa rồi. Thế là trong tư tưởng Mikazuki lại hình thành lên trường hợp thứ hai, hay là mình mặc kệ những lời hần nói, và phi nước dốc chạy thật nhanh ra khỏi đây để gọi người giúp đỡ, nếu cần thì bắt điện thoại ột xe cứu thương đến chở hần vào viện tâm thần cho đỡ phiền phức. Nhưng nhìn đi nhìn lại, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ thấy rằng, tên đó chẳng qua vướng phải vài chuyện không hay xảy ra thôi, không đến nỗi đứt dây thần kinh như mình tưởng tượng..... nhưng chuyện mà hần trở nên điên loạn vừa rồi, chuyện có liên quan đến người tên Lumina, rút cuộc là chuyện gì? Mikazuki cứ phân vân hoài về vấn đề đó mà không để ý rằng Tsubaki đang liếc mắt nhìn mình chằm chằm với thái độ hơi tức điên

_ Đây đồ thần kinh, tôi nói gì cô có nghe không hả? Tại cô chưa rửa sạch hay sao thế?

Thái độ của Mikazuki thay đổi hoàn toàn 180 độ, cô nàng khoanh tay, mặt mũi tối sầm lại khi trên đầu nổi vài cục tức. Nàng phùng phùng bước đến trước Tsubaki khiến hần khẽ ngược lên nhìn

_ Quả nhiên tại cô đầu có bị thủng, còn nghe và hiểu những điều tôi nói thì chứng tỏ não cô vẫn hoạt động rất tốt, chưa bị đứt dây thần kinh là được rồi!

Hần lại tiếp tục nói móc nói xóc nói xiêm, tên này nếu như xét ở một góc cạnh nào đó thì không chỉ ăn gan sư tử một lần mà là n lần mới đúng. Cái tính đó đã ăn sâu vào máu từ lúc nhỏ rồi, chẳng xem ai ra gì, không tuân thủ bất kỳ luật lệ nào, nếu có thì chỉ do bị ép buộc khi biết bản thân mình phải sống phụ thuộc vào ai đó. Trước đây, hần còn coi thường gia tộc Minamiya, nhìn bố mình như một củ khoai bị cắt vỏ đến trần trụi, rồi cả việc xem thường thần thánh, xem thường Amaterasu lẫn Susanoo để rồi đây phải giáng chịu cái gọi là sự trừng phạt của thần, thế mà bây giờ vẫn chưa chừa

Mikazuki vẫn không ngừng điên tiết, nàng khẽ hít một hơi thật sâu vào lồng ngực rồi bất thành linh hét toáng lên, đồng thời tay chỉ thẳng vào cái kẻ đang ngồi ngay phía trước

_ ANH NÓI AI BỊ THẦN KINH, NGƯỜI CẦN PHẢI ĐI KHÁM ĐIỆN TÂM ĐỒ NÃO LÀ ANH ẤY..... BỘ NGHĨ MÌNH TÀI GIỎI LÀ MUỐN LÀM BẤT CỨ ĐIỀU GÌ SAO? CÓ ĐIÊN THÌ MỚI TỰ HÀNH HẠ BẢN THÂN MÌNH RA NÔNG NỖI NÀY!

Đến phiên Tsubaki cũng chợt cảm thấy ngứa ngứa khó chịu trong lòng, giống như bị một ai đó cố tình gây hần khiến bản thân mình cũng chịu không nổi(trong khi chính hần mới là kẻ gây trước). Tsubaki nổi điên trên đầu nhưng không sỗ sàng mặt thẳng ngoài mặt như Mikazuki

_ Đây, óc bã đậu, tôi cóc cần biết cô là loại người như thế nào, nhưng thứ nhất, tự ý vào nhà người khác mà không được phép từ gia chủ là xâm phạm bất hợp pháp..... nếu cô không phải tội phạm thì chỉ duy nhất một trường hợp, nào cô có vấn đề hư hỏng nặng. Thứ hai.... khi thấy một tên nổi điên không kiểm soát được tình hình, thì tốt nhất nên gọi cảnh sát hay ai đó quanh đây đến gõ cổ hần vào nhà lao, chứ không phải sồn sồn chạy đến can ngăn, lỡ như tên đó nổi máu giở trò sàm sỡ cô thì biết la ai đến cứu hả? Nhiều đó không đủ chứng minh nào cô có vấn đề về thần kinh thì là gì?

Mikazuki giận run người, đến mức nghiến răng muốn nhảy xổ vào tên nói ngang như cua này một trận nên thân, cũng còn may là cô biết kiềm chế bản thân mình

_ Hay quá nhỉ, nếu như biết anh là loại người vong ơn bội nghĩa, ăn cháo đá bát như thế, thì ngay từ đầu tôi đã chẳng thèm vào xem anh thế nào, cứ gọi cảnh sát đến bắt anh đi thì tốt hơn. Đàn ông trên đời này

đều là những loại như thế sao? Thật đáng thất vọng!

_ Ô hồ, xem ai đang nói kia, nếu như trong mắt cô đàn ông đều là những tên vong ơn như thế thì trong mắt đàn ông cũng xem đàn bà con gái không chỉ là chứa nhiều chuyện phiền phức mà còn rất ngu ngốc nữa. Nhất là trong mắt tôi bây giờ..... Chẳng hiểu nổi tự dưng đầu ra có con phò dờ hơi xông vào nhà làm loạn hết mọi thứ..... nản thật!

Chịu hết nổi rồi, Mikazuki bây giờ chẳng khác gì ngọn đuốc phừng phừng, không phải ngọn đuốc dễ thấp sáng, mà là ngọn lửa của sự giận dữ điên tiết. Tại sao trên thế giới này lại tồn tại một kẻ nói năng ngang như cua thế..... quả thật hần hết thuốc chữa rồi. Lọ thuốc cảm mình tốn công mua lúc này sẽ không bao giờ có tác dụng, đối với tên này thì phải cho liều mạnh hơn gấp trăm lần

_ Baka Mina(cách ghép hai từ Baka và Minamiya trở thành BakaMina), anh thật sự hết thuốc chữa, nếu đã thế thì.....

Mikazuki vớ lấy thanh Katana còn lại trên giá, nó không giống một thanh Katana, mà gọi là Shirasaya thì đúng hơn, một loại kiếm Nhật không có phần chắn ngăn cách giữa lưỡi và chuôi, nhỏ hơn và tiện hơn Katana khi giấu trong loại áo Yukata hay Kimono. Thường thì sẽ thấy loại này phổ biến khi đối mặt với tầng lớp được gọi là Yakuza Nhật Bản

Cô nàng tóc tím mang họ nhà Tsuchimikaido chìa thanh kiếm về trước mặt Tsubaki với ánh mắt kiên quyết phừng phừng ý chí

_ Minamiya – san, anh cũng là một võ sĩ đúng chứ, đã là một võ sĩ đạo thì thanh kiếm chính là sinh mạng, là lòng tự trọng, là danh dự. Vậy nên..... hãy chấm dứt mọi thứ ở đây bằng một trận đọ kiếm đi!

Nói về kiếm thuật, thì nhà Tsuchimikaido không phải hạng tầm thường, không..... phải nói chính xác hơn là kiếm pháp độc quyền đặc biệt của nhà Tsuchimikaido thì không thể chêm vào đâu được, vì chính Tsubaki đã từng có cơ hội được chiêm ngưỡng tuyệt thức đỉnh nhất từ bố Chisaki khi đang tập luyện, đặc biệt phải nhắc đến “Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ”, đó có thể xem là tuyệt kỹ mạnh nhất trong bộ kiếm thủ nhà Tsuchimikaido, với đường kiếm vun vút nhanh không thể theo kịp bằng mắt, chỉ có thể cảm nhận nó bằng các giác quan còn lại. Đối với những người lần đầu tiên thấy nó, thì sẽ thấy được một con hạc trắng đang tung cánh bay lên bầu trời cao, và sau khi biến mất, đối thủ sẽ phải gục ngã mà chưa biết lý do vì sao mình lại bị đánh bại

Tsubaki hoàn toàn biết điều đó, hoàn toàn biết được và cực kỳ rõ về kiếm pháp nhà Tsuchimikaido, hơn nữa, hần không sợ Mikazuki, vì chắc chắn cô ta có luyện kiếm với Chisaki, mà đã là Chisaki..... xin lỗi, không phải mang ý xem thường, tài năng của Chisaki thì đến bản thân mình cũng phải công nhận... nhưng nhiều đó chưa đủ để lĩnh hội “ Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ”. Vậy thì nếu như mình đấu một trận với cô gái tóc tím đang thách thức kia, 100% phần thắng sẽ thuộc về mình

Tsubaki héch miệng cười một cách đầy ẩn ý, chính nụ cười ấy gây ra cho đối phương cảm giác bí hiểm không kém phần nguy hiểm. Nhưng đối với Mikazuki, mấy thứ đó chẳng thể dao động tinh thần đang khí thế ngất trời. Một kiếm sỹ thì không bao giờ để uy của người khác lấn át bản thân, phải luôn tĩnh tâm và đặt toàn bộ niềm tin vào thanh kiếm của mình. Đó là những gì cô đã học được khi còn trong nhà Tsuchimikaido

_ Thôi được, nếu thích thì chiều, tôi sẽ cho cô biết thế nào là kiếm pháp thật sự, để xem gia tộc Tsuchimikaido giỏi như thế nào!

Hần khẽ nâng thanh Sakura ngang mặt, ánh mắt trùng lạnh đáng sợ khác chi quỷ ám

Mikazuki càng siết chặt thanh Shirasaya trong tay, không hề để lộ sơ hở hay lơ là trong trận này, vì trong tư tưởng cô đã quyết định sẽ phải thắng, dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra thì cũng phải dành được phần thắng để dạy cho hần một bài học nhớ đời

_ Vậy ai buông kiếm trước sẽ thua chứ gì, bởi thanh kiếm tượng trưng cho linh hồn và sinh mạng người kiếm sỹ mà nhỉ

_ Tôi sẽ là người khiến anh phải buông kiếm chấp nhận thất bại!

Nhưng trước khi bắt đầu trận đấu, Tsubaki bỗng dừng trừng mắt giật mình, toàn thân khẽ run lên từng đợt cùng những giọt mồ hôi lấm tấm trên gương mặt lấm tấm. Hắn đồng thời cũng từ từ gục xuống sàn, tay phải khẽ ôm vết thương ở vai trái dù cho trước đó đã được bôi thuốc và băng bó cẩn thận. Có lẽ thuốc vẫn chưa thấm hết, cũng có thể do cử động mạnh làm kinh động lại vết thương chẳng

Mikazuki chợt chạy đến, quỳ xuống, đưa tay lên vai hắn với vẻ lo lắng sốt sắng trong đôi mắt

_ Minamiya – san, anh không sao chứ? Vết thương bị động lại ư? Để tôi xem nào!

Tiêu rồi, trong một trận đấu, tuyệt đối không được để những sự việc xung quanh làm sao nhãng, đặc biệt là về lâm li bi đát của kẻ thù. Nếu như bị vẻ bên ngoài gọi lên sự thương hại bên trong thì chắc chắn sẽ phải hối hận mãi về sau

Y như những gì đã được dự tính trước, lợi dụng sự lo lắng của Mikazuki, lúc cô không để tâm vào trận tỉ thí nữa và đến gần mình một khoảng quá đủ, tên Tsubaki mở mắt liếc nhìn cô kèm theo nụ cười đều giả muốn hất nguyên tô cháo lòng vào mặt

_ Đồ dân, cô thật sự là kẻ ngu ngốc đến không còn gì để nói. Xem ra gia tộc Tsuchimikaido chưa dạy dỗ hết mọi thứ cho cô rồi!

Ngay khi cô gái tóc tím tròn mắt kinh ngạc, thì hắn tay phải rời chỗ vết thương phần bả vai nắm chặt lấy cổ tay trái Mikazuki, thanh Katana Sakura nguyên vỏ đánh bật vào thanh kiếm của cô một cách bất ngờ. Vì quá bất ngờ nên cô chỉ có thể theo sự kiện chuyển động của hắn, làm cho thanh kiếm tuột khỏi tầm tay văng đi leng keng trên sàn một đoạn khá xa chủ nhân. Tsubaki lại lần nữa dùng sức nặng từ thân thể một đứa con trai đè cô gái mảnh mai yếu ớt trói gà không chặt nằm vật ra sàn, cuối cùng thì thanh Sakura kẻ sạt cổ

Mikazuki chỉ biết tròn mắt kinh ngạc khi thấy vẻ thích chí từ ánh mắt đó đối diện mình một khoảng cách vài centimet, đến nỗi còn nghe rõ được hơi thở của nhau nữa cơ, nói chung là tình thế giống hệt lúc khi hắn đâm kiếm làm cô bị thương. Nhưng lần này có chút khác biệt đến bất ngờ, đôi mắt điên cuồng ẩn sâu trong bóng đêm hồi hận dần vật lạng tâm đó đã phải nhường chỗ ột niềm thích thú khi giành chiến thắng, một sự phấn khởi nảy nở trong trái tim tên tự kỷ đó..... Có khi vì lý do đó mà trong tim Mikazuki xuất hiện một thứ cảm xúc khác..... một thứ cảm xúc không thể nói chính xác đó là gì, nhưng lại khiến cho trái tim người thiếu nữ đập liên hồi từng nhịp như giai điệu

Nụ cười thích chí của hắn chợt biến mất khi thấy Mikazuki cứ nhìn chằm chằm một cách khó hiểu..... vừa khó hiểu mà cũng vừa khó chịu nữa. Cảm giác như bản thân mình bị xem là sinh vật lạ thì cô ta mới nhìn mình thờ thần mắt hồn không chớp mắt như vậy. Tsubaki tàn nhẫn dùng tay bụm hết gương mặt xinh xắn tựa thiên thần đang trơ trơ ra đó rồi ráng hết sức bóp mạnh vào

_ Này, linh hồn cô đang ở phương trời nào vậy hả? Có cần tôi tấn cho cô một trận để linh hồn và thể xác nhập lại thành một không?

Vì quá bất ngờ là một, thứ hai vì sức của hắn quá mạnh nên Mikazuki chỉ có thể giằng co dữ dội và kêu đau thôi. Nhưng sức một đứa con gái thì sao vượt nổi hắn

_ Đau đau, đồ tàn nhẫn, độc tài, ác ma, thả tôi ra ngay!

Thế là Tsubaki đành thả ra, nhưng rồi lại di chuyển bàn tay xuống cổ áo sơ mi trắng mà mình đã cho cô ta mượn vì bộ đồng phục nữ sinh It.Harm Sokyuran đã đầy máu đỏ, cô ấy cũng phải băng bó vết thương hệt như mình nên khi nắm cổ áo, phần vải cọ vào đó làm nàng nheo mắt đau. Nhưng Tsubaki lại không để ý ra điều đó, chỉ biết nắm cổ áo và kéo sát với mình đến mức mắt cùng mắt cách nhau vài mili

_ Đồ thần kinh, cô là người buông Shirasaya trước, vậy nên ai thắng không bàn nữa nhé!

Mikazuki tròn mắt vài giây nhớ lại diễn biến vừa rồi, đúng là vì mình đã đến xem xét vết thương khi anh ta tỏ ra đau đớn. Nhưng cuối cùng thì hắn có bị gì đâu, suy đi nghĩ lại thì mình đã bị hắn lừa một vỏ đau đớn

Cô gân cổ cãi trong khi tình thế của mình hiện tại không mấy khả quan

_ ĐỒ XẤU XA, HÈN HẠ, ĐỒ ĐỀU CÁNG, ANH LỪA TÔI, TRẬN VỪA RỒI KHÔNG TÍNH!

— Có nói gì thì kết quả cũng thế rồi, thua là thua, thắng là thắng. Không cần biết đối phương có mục đích lừa gạt gì, đã là một kiếm sỹ thì phải giữ vững lập trường của mình. Đừng bao giờ quên điều cực kỳ cơ bản như thế, quý cô nhà Tsuchimikaido!

Nói xong, hắn nhấn tâm buông tay khiến Mikazuki rớt ạch xuống sàn nhà, đầu va vào tấm thảm lông thú nên không bị chấn động mạnh, thật may mắn quá, cô chỉ đưa tay xuýt xoa đầu chút thôi

Tsubaki ngồi thẳng dậy, rời khỏi người Mikazuki nhưng cái xem thường vẫn còn tồn tại trên cái gương mặt không thiếu sự gian xảo

— Vẫn còn non và xanh lắm, nhóc con!

Ngay lập tức, Mikazuki nghiêng rằng, môi trên cắn môi dưới và cái nhìn không thiếu sự gan đua. Cảm giác thua kém một ai đó luôn là một động lực kỳ lạ để thúc đẩy bản thân mình đi lên. Nhưng đối với một kẻ mới lần đầu gặp mặt mà chửi mắng mình ngần ấy câu là quá đáng lắm rồi, hắn và mình ngay từ đầu chẳng quen biết gì nhau. Hắn không phải bố mình, cũng chẳng phải ông nội mình mà lại mắng nhiếc xúc xiểm mình không cách nào ngóc đầu lên được.....Cứ để thế này thì mình sẽ bị xem thường mất

Và thế là, nhân lúc tên quái gở đáng ghét ấy lơ là mất cảnh giác, Mikazuki hai tay nắm lấy cổ áo Tsubaki kéo mạnh, lấy đà rướn người lên cụng đầu mình thật mạnh vào trán Tsubaki một cú trời đất diên đảo. Một cú bất ngờ và cũng đau không kém, Mikazuki phải liều lắm mới dám làm trò đó với một tên con trai, đương nhiên với thân hình mảnh dẻ yếu ớt của mình, sức mạnh không đủ để đả thương Tsubaki mà bản thân còn hứng chịu một lực tương đương. Nên nói đi nói lại thì sau khi thi triển chiêu thức mang tính chất thiệt hại đôi bên thì Mikazuki bị tác động mạnh hơn, đến nỗi trán người con gái ấy đỏ phừng còn đôi mắt ướt ướt muốn khóc

Tuy là đau, nhưng cô vẫn nhoẻn miệng cười đắc thắng

— Sao hả? Đau chứ? Đừng có xem thường những người không đạt ngưỡng thiên tài đặc biệt là phái nữ. Dù tay yếu chân mềm nhưng họ vẫn làm được điều đặc biệt!

— Ờ, có lẽ thế thật!

Tsubaki ngồi bật dậy, nhưng mặt vẫn tỉnh bơ như thể chẳng có gì xảy ra, cái vẻ trơ trơ đáng ghét ấy không thay đổi. Và điều làm Mikazuki tròn mắt vẫn là tấm gạc bảo vệ trán không biết đã ở trên đầu hắn từ bao giờ làm nhiệm vụ bảo vệ. Nói chung, đòn tấn sát vừa rồi của Mikazuki không gây bất kỳ tác hại gì cho hắn, trái lại còn gây thêm thương tích cho cô. Đúng là gây ông đập lưng ông

Hắn thở dài ngao ngán, tay khê tháo tấm băng gạc trên trán xuống rồi gỡ đầu sồn sột

— Cô quả thật chẳng khác gì một con ngốc khi cứ làm mọi thứ mà không thêm suy nghĩ. Nhưng tôi cũng không thể phủ nhận một điều rằng nếu như không có cô, thì có lẽ.... tôi đã chẳng thể trở lại là chính mình trong cơn điên loạn ấy!

Đôi mắt của Tsubaki lại trở về trạng thái xa xăm phiến muộn, một chút đắng lòng, một chút phôi pha kèm theo một chút dần vật lương tâm. Bóng tối ấy lại xâm chiếm toàn bộ lý trí nhưng dường như vẫn còn để lại đây sự sáng suốt nhìn nhận mọi thứ. Chàng khê lấy trong túi quần ra một miếng băng gạc cá nhân, dùng răng xé phần vỏ bên ngoài rồi thẳng tay dán bịt ngay giữa trán, ngay cái chỗ sưng đỏ một cách bất ngờ khiến nàng nhắm tịt mắt theo phản xạ

— Vậy nên cảm ơn cô, đầu tím!

Từ giây phút đó, giống như bước ngoặt lớn trong cuộc đời đã sôi nổi thêm phần thú vị của Mikazuki, tên con trai mới gặp nổi tiếng tự kỷ trong ánh mắt cô bỗng nói lời cảm ơn, lẽ ra điều này cũng là bình thường thôi, nhưng tại sao nó giống một luồng khí mới thổi qua con người Mikazuki, kỳ lạ nhưng cũng rất thú vị

Cô gái đó hai tay vẫn giữ nguyên trên đầu, nơi mái tóc tím được nói đến qua lời cảm ơn vừa rồi ngự trị, ánh mắt hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác nhìn hắn chăm chăm, thật chẳng dám tin hắn vừa cảm ơn mình ngay tức thì mà không mang bất cứ hàm ý xúc xiểm hay coi thường. Đó là những lời chân thật, những lời được phát ra từ sâu trong trái tim hắn..... Chính vì thế mà cô không khỏi tròn mắt

Và một lần nữa, Tsubaki cảm thấy khó chịu khi mình bị nhìn chăm chăm như thể một sinh vật lạ

— Này, có muốn tôi bóp cho nãu cô nó nhũn ra không? Ánh mắt đó đối với tôi là sự xem thường xúc phạm đó!

— À..... không có gì.....

Mikazuki hạ hai tay xuống sàn nhà, lặng nhìn Tsubaki với nụ cười xinh trên môi

Nụ cười ấy thật đẹp, dịu dàng, ấm áp tựa như một vị thiên sứ từ trên thiên đường gửi xuống mang trọng trách sưởi ấm trái tim của những con chiên tội lỗi. Biết bao chàng trai cảm thấy mình thật may mắn khi được Mikazuki mỉm cười với mình. Ấy thế mà tên chết tiệt này lại nhếch miệng nhăn nhó khó chịu

— Cười thế là ý gì vậy? Thêm một sợi thần kinh trung ương đứt rồi hả?

Hắn thật sự chỉ giỏi chọc điên người khác thôi, cái tính không bao giờ bỏ được

Nhưng lần này Mikazuki không diên tiết như đứa trẻ giận dỗi nữa, trái lại vẫn giữ nụ cười thân thiện trên đôi môi ấy

— Có vẻ như không phải cứ đánh giá qua thái độ và lời nói là biết chính xác 100% bản chất họ là như vậy nhỉ. Phải nhìn từ nhiều mặt mới thấy rõ được tâm can người đó!

Tsubaki nhìn người con gái giống cô ấy như hai giọt nước, không chỉ gương mặt giống nhau, mà cả tính cách nữa, đôi lúc cũng đánh đá và ngang tàng hơi ngốc nghếch như vậy, nhưng suy cho cùng vẫn yêu kiều thướt tha dịu dàng không khác gì một nàng thiên sứ. Nhất là nụ cười ấy, gợi lại ình biết bao kỷ niệm, vui có buồn có, biết bao thứ mình muốn giữ lại trong ngăn kéo ký ức và cũng muốn quên đi

Nhưng Tsubaki không để bị sự mơ màng làm chủ lý trí, anh vẫn biết đâu là thật đâu là giả, đâu là thực tế đâu là mộng ảo. Lumina là Lumina, cô gái này là cô gái này, không bao giờ có thể cả hai là một được..... Lumina đã không còn nữa rồi

Hắn lạnh lùng búng tay chóc ngay chính giữa tấm băng che vết sưng ở trán Mikazuki một cái khá to và mạnh

— Đừng làm như cái gì mình cũng biết, đồ nhóc tì!

Và thế là Mikazuki tay ôm trán, toàn thân run lên như cán cân tức giận chuẩn bị bung ra ngoài lần hai

— ĐỒ ĐỘC ÁC, ĐỒ NHÃN TÂM, TÊN ĐỘC TÀI

Tối đến, thật sự khi màn đêm trở thành khung nền chính ở vịnh Kyuushi này, bờ biển xanh đã nhuộm đen hoàn toàn và đàng xa xa ngoài khơi kia được thắp sáng bởi những ánh đèn điện từ những ngọn hải đăng nổi phao nhỏ khác chi những ánh nến lung linh trong lễ thả thuyền trôi giấy ở thị trấn này hàng năm. Rồi cả bóng dáng của những chiếc thuyền đánh bắt cá chở những đứa con dính liền với biển thoát ần thoát hiện trong màn đêm kia nữa, nếu nhìn bằng mắt thường thì dường như không thể thấy được rõ ràng, và chúng ta chỉ có thể nhận biết rằng vẫn còn thuyền ngoài đó chăm chỉ làm việc để sáng hôm sau mang về đất liền món quà của thần biển bằng tiếng còi tàu thoi

Trsbaki lẳng lẳng bước ra ngoài ban công, hai tay chống vào thành hành lang, rướn người và đôi mắt xa xăm lạnh lùng kia về nơi tiếng biển vẫy gọi. Những đợt sóng tràn bờ, những cánh chim mòng biển cùng vang lên tạo thành một bản hợp ca du dương dịu dàng, và cơn gió lạnh mang theo vị mặn từ biển thoảng qua mái tóc chĩa xuống lẳng tử của anh một cách dịu dàng nhẹ nhàng. Mang đi nỗi suy tư phiền muộn trở về biển cũng giống như cơn sóng tràn bờ rồi lại rút về

Lumina, Lumina!

Tsubaki chạy từ ngoài hành lang vào phòng khách, vóc dáng hốt hải đó đi kèm theo những giọt mồ hôi lấm tấm trên gương mặt như thể hẳn không thể tìm được người mình yêu ở đâu cả. Nhưng khi thấy nàng công chúa tóc đỏ đang thưởng thức hương vị của biển về đêm, cậu ta mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm

Cô gái giống với Mikazuki như hai giọt nước, đôi mắt to tròn xanh tựa biển cả cùng mái tóc đỏ như máu ấy khẽ quay lại nhìn anh và nở nụ cười

— Sao vậy Tsu – kun? Trông anh hơi lo lắng thì phải!

Tsubaki lẳng lặng bước đến kế bên, nhìn người con gái đó mà mỉm cười, lúc ấy trông anh thật hạnh phúc và nhàn nhạ chấp nhận cuộc sống này

— Thiệt tình, anh chỉ mới lo là một chút là em biến mất, anh lo rằng hân sẽ.....

— Lo thần biển đến mang em đi đúng không?

Tsubaki thở phào ra, tay khẽ xoa xoa mái tóc đỏ ấy dịu dàng

— Ồ, vậy nên đừng có rời xa anh dù chỉ một phút. Nếu không.... anh chẳng biết phải làm thế nào cho xem!

Lumina nhắm tít cả mắt vì thích thú, cô thích hơi ấm từ đôi bàn tay ấy và cứ mỗi khi Tsubaki làm như thế, cô đều cười tươi như một đứa trẻ nhận được món quà mà mình yêu thích

— Anh đừng lo, nếu như Susanoo – sama có đến bắt em, thì em sẽ hát bài hát đó, khi ấy, anh hãy đến cứu em nhé, em sẽ đợi vị hoàng tử của mình đến giải thoát khỏi bàn tay thần biển!

— Hể? Được không đó, anh cũng không biết liệu mình có đủ khả năng đánh bại lão ta, lỡ như không thành thì sao?

— Không..... em tin anh có thể làm được, mạnh mẽ lên Tsu – kun!

Lời nói cuối cùng ấy vừa tạo nên một mảnh gương ký ức trong ngăn kéo tâm trí và đâm thẳng vào trái tim Tsubaki một cách chua xót đầy đau đớn. Chính sự kỳ vọng ấy đã khiến cho Lumina phải từ bỏ thế giới này, suy cho cùng thì mình cũng chỉ là một kẻ thất hứa vô dụng..... đến người con gái mình yêu mà cũng không bảo vệ được, còn điều gì vô dụng hơn thế nữa đây

— Bài hát ngày hôm đó..... em đã không cất tiếng hát bài ca ấy..... bài hát của chúng ta.....

Chàng trai mái tóc đen khẽ ngược lên bầu trời đêm, tâm hồn mình hãy để nó lẳng lặng theo cơn gió này về nơi biển kia, hãy mang đến đây lòng dũng khí để anh có thể cất tiếng hát của mình, bài hát của chúng ta

— Biển xanh biển xanh, nơi đâu đẹp bằng biển xanh, nơi đâu cho em một mái nhà yên bình, đó là biển xanh. Tiếng chào ngày mới đến rồi, bao nhiêu muộn phiền trôi qua, khi em nhìn về nơi đó, sẽ thấy màu xanh của biển. Biển xanh biển xanh, đó là vòm trời biển xanh, vòm trời bình yên em ao ước, vì đó là nhà của em. Khúc ca vang lên rồi, em cười trông thật đẹp, để rồi đây bao yêu thương chợt quay về từ dĩ vãng.....

Và cứ thế, giọng hát của chàng trai trở thành lời nhắn nhủ nhờ gió trở về nơi biển cả, hy vọng sẽ đến được với người đang ngủ sâu trong lòng biển

.....

Cũng thời gian đó, cũng khoảng khắc đó, một buổi tối hiền hòa an nhàn tại tư trang nhà Tsuchimikaido, mọi thứ vẫn chìm trong êm đềm thanh tịnh..... có lẽ là cũng không hẳn, hôm nay có chút khác biệt nho nhỏ, nhưng chẳng phải là điều đáng bận tâm đại loại như cướp đột nhập hay hỏa hoạn. Chỉ là cả gia trang này được cơ hội lắng nghe giai điệu du dương, một bài hát hay tuyệt vời được ngân lên bởi giọng ca trong thánh thót, đến nỗi mê mẩn toàn bộ người làm trong gia trang. Mọi người đang làm việc từ cô hầu, quản gia đến cảnh vệ đều phải nghỉ tay để thưởng thức bài hát ấy, nó chạm vào linh hồn từng người, đẩy lên trong họ niềm cảm xúc hân hoan êm ả và dường như làm tiêu biến hết nỗi vất vả cực nhọc ngày thường

Chisaki cũng thế, buổi tập viết thư pháp tối nay có lẽ nên dừng lại trong vài phút nghỉ, sẽ thật là tiếc khi không thể lắng tai nghe giọng hát ấy xoa dịu trái tim mình. Cung chủ nhà Tsuchimikaido khẽ quay sang điều kỳ diệu làm nên giây phút này

— Quả nhiên nói về giọng hát thì không ai có thể sánh với Mikazuki!

Mikazuki, cô gái tóc tím pha chút đen với danh hiệu giống Lumina như hai giọt nước, cô ấy lặng lẽ đứng trên đỉnh của hòn non bộ giả đặt ở giữa hồ cá lớn ngoài sân vườn. Khi hòa mình vào giai điệu của khúc ca, trông cô ấy chẳng khác gì vị thiên thần, mái tóc dài bồng bềnh nhẹ nhàng theo cơn gió, đôi mắt nhắm lại để lộ đôi lông mày cũng quyến rũ không kém, nước da trắng ấy được soi kỹ hơn bởi ánh sáng của mặt trăng trên cao, và đôi môi nhỏ nhấp nhép từng lời ca vàng ngọc không điều gì tuyệt vời hơn. Hai tay khẽ chấp vào nhau như nguyện ước trước chúa, cô gái hoàn toàn đã biến mình thành một cơn gió biển thổi đi khắp nơi, qua từng ngôi nhà trong thị trấn nhỏ này và trở về với biển cả, nơi những con sóng vỗ về tràn bờ

— Em biết dù mình có thể nào đi nữa, thì biển luôn chờ em quay về, lòng biển thật bao la cho em một mái nhà xanh. Rồi tình yêu của em sẽ được thắp sáng khi có anh bên cạnh. Em là người con gái hạnh phúc nhất thế giới này, vì có biển luôn ân cần, vì có anh, em chỉ cần một vòng tay thật ấm ôm lấy em. Điều hạnh phúc thật đơn giản nhỏ nhoi, nhưng em vẫn mong nó sẽ đến..... sẽ đến thật gần để em có thể nắm lấy. Biển cho em tất cả, cho em tình thương, cho em niềm yêu, cho em niềm hạnh phúc mình luôn khao khát. Biển xanh biển xanh, mái nhà của em, tình yêu của em, biển xanh biển xanh!

Và rồi khi tiếng ca chấm dứt, trả về đây sự yên lặng vốn có của vịnh biển Kyuushi, dòng thời gian ngừng trôi cũng đến lúc trở lại như trước. Mọi thứ trôi qua cứ như một giấc mơ không thể nào quên được

— Mikazuki!

Giọng nói thật quen thuộc khẽ cất lên để Mikazuki trở về thực tại, cô quay xuống thì thấy Chisaki đã đứng đó từ bao giờ, nụ cười dịu dàng phai mờ trong đêm cùng cái vẫy tay

— Vào uống trà nào, cậu hát như thế suốt 10 phút rồi, không là khô cổ họng mất!

— Mình xuống ngay!

Và bữa tiệc trà nho nhỏ giữa hai người bạn thân diễn ra từ đây, một ấm trà nóng ấm không đến nỗi phỏng miệng và khay bánh là được rồi, không hề có yêu cầu gì hơn

Chisaki nhẹ nhàng nâng tách trà của mình một cách lịch thiệp như những quý cô sành điệu, quả nhiên cung chủ nhà Tsuchimikado không khiến người khác phải thất vọng

— Vậy Mikazuki, hôm nay nhân dịp gì mà cậu lại nổi hứng hát vu vơ thế?

Mikazuki miệng nhoeo cười, tay cứ xua xua liên tục

— Nào nào Chisaki, đâu phải cứ nhân dịp gì thì tớ mới hát đâu, một nghệ sĩ sẽ ngân giọng ca của mình khi cảm xúc bất chợt đến thôi đúng không?

— Ừ, mình công nhận..... nhưng cậu cũng quên mất một điều khá quan trọng là Mikazuki mình biết chỉ làm nghệ sĩ trong lĩnh vực hội họa thôi, chứ về ca sĩ thì đây là lần đầu tiên đó.... Hay là do mình lầm nhĩ?

Chisaki thật là một người đặc biệt, có ai mà ngờ rằng đằng sau vẻ lịch thiệp ấy là một con mắt nhanh chóng nắm bắt được tâm lý người đối diện. Quả nhiên không thể qua mắt được Chisaki khi đã trở thành người thân đối với cô ấy. Có vẻ như Mikazuki sẽ không thể giấu khẩu lại được vì biết trước sau cũng sẽ thua thôi, cô đành phải nói thật những suy nghĩ và cảm xúc của mình vậy

— Tớ thua rồi Chisaki, đúng là tớ đang có tâm trạng nên mới vu vơ hát như thế, còn không, thì tớ cũng chẳng cần phải leo lên mỏm đá mà hát làm chi!

— Tâm trạng à?..... có phải một chuyện vui nào đó trên trường hôm nay không?

Ngay lập tức, Mikazuki khoanh tay, trên đầu nổi vài cục tức, quay mặt sang hướng khác cùng ánh mắt tỏ mấy không vui

— Nếu được vậy thì tốt biết mấy..... trái lại, tớ gặp toàn chuyện gì đâu không, có thể nói nguyên ngày hôm nay toàn xui xẻo thôi. Từ việc đến lớp muộn, rồi CLB khi chưa thể giải thích rõ ràng với Manaka – san, từ chối cuộc đi chơi với mấy bạn trong lớp, tốn tiền mua thuốc chống cảm và vài thứ phiền phức nữa. Tóm lại tất cả chỉ vì tên đó mà có thể nói rằng, cả ngày hôm nay tớ hoàn toàn không thể vui vẻ được gì hết. Càng nghĩ càng thấy nôn nao hết cả ruột, tớ tự hỏi tại sao trên đời lại có một tên độc tài ranh ma như hấn chứ?

Đây là lần đầu tiên Chisaki chứng kiến người bạn thân của mình đang rất tức giận, từ trước đến nay khi nói đến Mikazuki, mọi người sẽ nói ngay cô ấy là một người hiền lành, hòa đồng, dễ thương dễ mến với thái độ rất tích cực. Chứ còn như than thở, phê bình, trách móc thì chưa lần nào hết, nên sự việc hôm nay khiến Chisaki đổi ngạc nhiên, con người không phải lúc nào cũng luôn luôn như vẻ bề ngoài

Mikazuki thở dài ngán ngấm, lại thêm một điều kỳ lạ làm Chisaki phải suy nghĩ, thở dài không phải là phong cách của cô ấy, hành động đó chỉ chứng minh Mikazuki thêm sâu não phiền muộn thôi

— Tớ thật sự không biết phải làm thế nào đây, quả thật, đây là lần đầu tiên mà bản thân mình cảm thấy giận dữ đến như vậy. Giống như chỉ muốn giải quyết vấn đề bằng vũ lực cho xong ấy, nó khó chịu lắm Chisaki!

— Mình cũng không khỏi ngạc nhiên khi nghe cậu nói vậy, Mikazuki bình thường luôn vui vẻ và xem xét mọi thứ xung quanh bằng góc nhìn rất đơn giản. Cho đến lúc cậu nói muốn dùng vũ lực để giải quyết vấn đề thì dường như..... có chuyện gì đó rắc rối lắm hả?

Mikazuki lại thêm một lần thở dài ngao ngán

— Cũng không hẳn là rắc rối, với tớ thì bình thường, nhưng còn cái gã đó..... Thật sự khó chịu đến mức muốn cho hắn một bài học nhớ đời. Vừa còn đồ, xảo quyệt, lần đầu tớ đối mặt với loại người như thế đấy, đôi lúc tớ tự hỏi, không lẽ con trai ai cũng cục cằn như thế sao?

Chisaki nhẹ nhàng đặt tách trà nóng xuống bàn một cách chậm rãi, tay thì che miệng cười khúc khích

— Cậu thật sự thay đổi cách nghĩ rồi Mikazuki, nhưng thôi, điều này cũng tốt mà.....nhưng chuyện cậu đánh giá con trai ai cũng như ai thì mình hoàn toàn không đồng ý. Vẫn có người này người kia, chứ cậu mà đánh đồng như thế là không ổn đâu, người ta nghe được sẽ buồn đấy!

— Tớ cũng biết điều đó là không đúng, nhưng tên đó..... thật sự đúng là hết thuốc chữa rồi, đồ tự kỷ đến phát bệnh!

Không hiểu sao Chisaki lại cảm thấy có chút vui vui khi được chứng kiến một mặt khác của Mikazuki, kể ra cũng không đến nỗi chán chường. Con người thì có lúc này lúc kia, đó là một điều thú vị khi thần thánh tạo ra sinh vật mang tên con người. Cứ trải qua nhiều mặt khác của bản thân, nhiều loại cảm xúc khác nhau thì Mikazuki sẽ trưởng thành hơn rất nhiều. Cho nên Chisaki không tỏ ra lo lắng khi thấy Mikazuki có biểu hiện khác bình thường..... nhưng có điều khác khiến Chisaki không ngừng suy nghĩ

— Mà mình hỏi này Mikazuki, có thật hôm nay trên trường không có chuyện gì không?

— Hả? Chuyện gì là chuyện gì?

— Cậu không gây xích mích, xô xát với ai trên trường đấy chứ?

Mikazuki khoanh tay, ngược mặt lên trần nhà ngẫm nghĩ vài giây, ráng lục lọi trong ký ức xem có làm điều gì đó tương tự như Chisaki nói không

— Mình nghĩ kỹ rồi, mối quan hệ trên lớp với bạn bè thầy cô vẫn bình thường, vẫn tiến triển rất tốt đẹp!

— Nếu cậu nói thế thì mình cũng yên tâm..... vậy còn vết thương trên trán và ở vai trái cậu là thế nào thế?

Trong thoáng chốc, Mikazuki khẽ nhìn xuống phần vai mình đã được băng bó cẩn thận, thậm chí là thay băng bôi thuốc sau khi tắm nữa, cùng với tấm băng gạc trên trán được che đi phần nào bằng màu tím đen của mái tóc. Và khi nghĩ đến những vết thương ấy thì hình ảnh một Tsubaki điên loạn không kiểm soát được bản thân, một Tsubaki đắm mình trong bóng đêm của sự hối hận tội lỗi, một Tsubaki lạnh lẽo không tồn tại cái gọi là linh hồn hiện lên trong tâm trí. Chính vì thế nên Mikazuki cũng trở nên buồn hơn, xa xăm hơn, khác hẳn với con người thường ngày của cô 100%, thực sự đáng để người như Chisaki phải quan tâm

— Đã có chuyện gì xảy ra sao Mikazuki?

Cô gái tóc tím đen ấy thở dài thêm một cái nữa

— Chisaki này..... theo cậu thì một người chìm đắm trong sự uất hận, giận dữ và luôn gào thét trong tuyệt vọng thì thường nguyên nhân là do đâu? Liệu họ có nhận được sự tha thứ không?

— Ý cậu là gì khi hỏi mình như thế?

Sao bỗng dưng Chisaki cảm thấy những điều mà Mikazuki vừa nói rất quen quen, phải nói thẳng ra là rất giống với trường hợp của.....

Mikazuki khẽ ngược lên nhìn cung chủ nhà Tsuchimikaido với thái độ không đổi, sự âu lo phiền muộn hiện lên rõ ràng nhất trên gương mặt xinh đẹp tựa thiên thần ấy

— Chisaki, tớ tình cờ quen một người cùng chung trường và cũng đang sống ở vịnh Kyuushi này, anh ta lúc nào trông cũng thật âm trầm như thể đang phải vướng bận điều gì đó liên quan đến quá khứ đau buồn..... Còn nữa, hình như anh ấy nhận lầm tớ với ai đó, nhầm tớ với một người tên Lumina thì phải!

Rồi từ đây, Chisaki tròn mắt đến độ bất động toàn thân trong vài giây, quả nhiên điều mình đang nghĩ đến đã biến thành sự thật

— Chisaki, tớ biết điều này có thể không liên quan gì đến cậu, nhưng cậu có biết ai là Lumina không? Cậu có biết người tên là Kazuto Minamiya không?

10. Chương 10

— Cậu có biết người nào tên là Kazuto Minamiya đang sống tại vịnh Kyuushi này không?

Chisaki hoàn toàn biết người đó là ai, người duy nhất có vấn đề với một nhân vật mang cái tên quá đỗi quen thuộc là Lumina thì không cần nói cũng biết. Nhưng tại sao lại là Kazuto Minamiya? Câu hỏi đó xuất hiện bất chợt trong suy nghĩ của cô và cũng thỉnh thoảng hiện ra câu trả lời cho khúc mắc ấy. Có lẽ đây là tên giả mà Tsu – kun đã sử dụng khi trở về Nhật Bản để không bị trở thành tâm điểm chú ý của toàn thể xã hội đặc biệt là fan hâm mộ và bọn Paparazzi

Nhưng ngay cả Mikazuki cũng biết đến chuyện này thì chứng tỏ cậu ấy đã gặp được Tsu – kun, và hình như mọi thứ vẫn đang trong tầm kiểm soát. Nhìn nét mặt của Mikazuki lúc này thì chắc chắn Tsu – kun chưa nói gì chuyện của 3 năm trước cả

Chisaki lẳng lặng xoay tách trà nóng trên bàn theo chiều kim đồng hồ ba lần, động tác lướt nhẹ êm đềm nhẹ nhàng cũng rất khéo léo, đến nỗi mặt nước chỉ khẽ rung lên như những cơn sóng giao thoa đẹp mắt và đặc biệt không trào ra ngoài

— Chisaki? Cậu ổn chứ?

— À ừ..... mình ổn!

Cung chủ nhà Tsuchimikaido khẽ nâng tách trà lên bờ môi nhỏ nhắn êm ái có chút màu hơi đậm vì son, thưởng thức một ngụm nhỏ..... nhưng dường như nó không còn giữ lại hương thơm vốn dĩ như lúc ban đầu, cũng phải thôi, dù sao thì từng ấy thời gian trôi qua, hơi lạnh của biển đã xoa dịu đi cái nóng của tách trà đồng thời lấy luôn cả hương thơm như một phí trả. Bây giờ chỉ còn cách thay một ly mới mà thôi

— Xin lỗi Mikazuki, người mà cậu nói đến, cái người tên Kazuto Minamiya ấy, mình không biết!

Khi nhận được câu trả lời, quả nhiên không thể vui được nếu không nghe câu trả lời đáng mong đợi từ bản thân. Mikazuki có chút hụt hẫng hơi ụt đột, nhưng sau đó lại lấy vẻ tươi vui bình thường thành phòng nền chính trên gương mặt xinh đẹp tựa thiên thần ấy

— Không sao, tớ cũng hiểu không phải ai Chisaki cũng biết..... chỉ tại tớ nóng lòng quá thôi, cứ nghĩ cậu quen thân với nhà Minamiya nên biết cái gã đó..... Vì họ của hắn..... lúc đầu tớ mừng tượng ra ngay phân gia Minamiya khi lần đầu nghe mà. Giờ nghĩ lại thì người ở đó chuyển đến đây sống thì không được hợp lý lắm!

Và không để cho Mikazuki cơ hội nói nữa, Chisaki ngay lập tức ngắt lời nàng ấy giữa chừng

— Tuy mình chưa nghe đến cái tên Kazuto Minamiya, nhưng về người tên Lumina..... Thì mình biết đó!

Quả thật sự ngắt quãng vừa xong đã không gây thất vọng cho Chisaki, lần đầu nghe đến điều này thì phản ứng của Mikazuki thật quá dễ hiểu. Nhất là khi Mikazuki hoàn toàn choáng ngợp từ những lời của Chisaki. Cô nàng tròn mắt chưa hết kinh ngạc, đôi mắt xanh tựa biển cả ấy cứ tròn xoe không chớp hay cử động dù chỉ là một tí

Chisaki vẫn lẳng lặng xoay tách trà trên bàn không chịu rót ly mới, nhưng khi nhìn qua hình ảnh cung chủ nhà Tsuchimikaido qua lăng kính mặt nước thì sẽ thấy được một sự u buồn phiền muộn..... đương nhiên là không ám thị đến mức tự kỷ như Tsubaki, nhưng ta hoàn toàn có thể hiểu hiện Chisaki vẫn còn đang canh cánh chuyện đó trong lòng. Cứ mỗi lần nhớ về giai thoại của ba năm trước, thì không chỉ riêng Chisaki mà những thành viên trong gia tộc Minamiya hay những ai đứng về phía Tsubaki đều có chung một cảm giác như cô ngay lúc này. Quả nhiên có chết cũng không thể quên được

_ Người tên Lumina thì mình có biết đấy!

_ Thật ư?

Mikazuki quay cả toàn thân thể đối diện mặt thẳng mặt Chisaki, hai tay đặt lên bàn, rướn người về phía trước 72 độ như thể gần hơn, làm vậy thì mình sẽ nghe được rõ hơn những điều Chisaki sắp nói đây

_ Lumina..... là ai.....?

Chisaki thở dài ngán ngẫm, ánh mắt ngập ngừng đôi lúc quay sang chỗ khác chệch phía trước mấy độ, chiếu theo hành động đó là ám chỉ bản thân Chisaki không hề muốn nói ra, vì nếu nói thì người đau khổ nhất vẫn chỉ là Tsu – kun, hoàn toàn chẳng thể giúp gì được cho cậu ấy hết. Nhưng với tính cách của Mikazuki, chắc chắn Mikazuki sẽ không chịu để yên, ngồi ngoan một chỗ và chấp nhận câu nói “ chuyện này tốt hơn hết là cậu không nên biết, cứ sống bình thường và tiếp tục cười thật nhiều là được rồi ”

Và thế là, cuối cùng Chisaki vẫn phải nói

_ Chuyện này nếu kể ra thì rất là dài dòng, đến mức nhiều khi qua năm mới vẫn chưa hết nữa. Cho nên mình sẽ cố gắng vắn tắt mọi thứ để cậu dễ hình dung. Nhưng hứa với mình một điều, sau khi nghe xong câu chuyện này, cậu không được kể cho bất kỳ ai biết!

_ Không nói cho bất kỳ ai ư?

_ Ừ, bất kỳ ai, kể cả người mà cậu vừa quen tại vịnh Kyuushi này nữa, không một ai được biết hết!

Dường như ẩn sâu trong lời nói Chisaki có chứa thông điệp gì thì phải, một bí mật không thể dễ dàng bật mí, một chuyện quan trọng mà chỉ có nhà Tsuchimikaido biết ư? Đến nỗi không cho lọt ra ngoài thì ắt hẳn đây là vấn đề rất lớn. Nhưng tại sao Chisaki lại đề cập đến cái gã tự kỷ Kazuto ấy, đồng ý hẳn chỉ là người đứng nhưng sao đôi mắt của Chisaki như muốn nhấn mạnh rằng “ không được cho ai biết đặc biệt là người đó”?? Đôi lúc Mikazuki cũng lầy lăm lăm, nhưng không bằng đêm hôm nay, lần đầu tiên thấy Chisaki tỏ ra quan trọng hóa vấn đề như thế..... tốt hơn hết là mình hãy làm theo những gì Chisaki yêu cầu, còn không thì Mình cũng không biết hậu quả thế nào sẽ xảy ra nữa. Uy thế nhà Tsuchimikaido thật sự bản thân mình đây vẫn chưa nắm bắt được hết hẳn

Mikazuki từ từ đưa một tay lên cao, đây là dấu hiệu thề nguyện khi giao kết một lời hứa với ai đó, thường thì người giữ lời sẽ tự đặt một lời nguyện cho bản thân nếu vi phạm như nuốt 1000 đinh ghim, hay bị Lôi Thần giáng ột búa xuống. Nhưng ở đây, có lẽ Mikazuki sẽ hứa.....

_ Tổ hứa Chisaki, tổ hứa sẽ không nói chuyện này lại với ai, nếu làm sai thì bị ném xuống biển Kyuushi trở thành bọt bong bóng mãi mãi không thể đầu thai!

Nghe thấy lời hứa đó, bỗng dưng Chisaki tròn mắt nhìn người bạn thân của mình một cách chăm chăm đến lạ lẫm, trước giờ chẳng nghe ai tự nguyện như thế cả, nó kỳ lạ nhưng cũng rất逗 thú vị. Và rồi nàng cung chủ nhà Tsuchimikaido che miệng khẽ cười khúc khích

_ Hề? Sao cậu lại cười, bộ tổ nói sai gì ư?

Mikazuki cảm thấy hơi khó chịu vì dường như mình giống một chất xúc tác gây cười trong khi việc mình đặt giao kết thì hoàn toàn nghiêm túc, chẳng có gì là vui cả

Chisaki khẽ đưa một tay lên, còn mình ráng cố gắng kiềm chế cảm xúc lại

— Xin lỗi xin lỗi Mikazuki..... chỉ là mình thấy có chút ngạc nhiên thôi. Dĩ nhiên là cậu không cần phải tự đặt lời nguyền như vậy đâu, vì mình tin chắc chắn Mikazuki sẽ không làm mình thất vọng mà!

Chisaki ngồi ngay ngắn lại, chỉnh lại chiếc áo thun ngắn tay đen cho thẳng cùng chiếc váy trắng dài yên vị trên chiếc futon trải sàn. Tách trà cũ đã được các nàng hầu thay bằng một tách mới nóng thơm, và khay bánh ngọt đã đặt sẵn trên bàn chuẩn bị ột câu chuyện dài sắp sửa được kể ra tại đây

— Mikazuki, điều mình sắp nói cho cậu nghe có liên quan đến một truyền thuyết, và đã là truyền thuyết thì cậu có quyền tin hay không tin..... Thực ra, nhà Tsuchimikaido, Kurahashi và cả nhà Minamiya, chúng ta tồn tại không chỉ đơn thuần là ba phân gia có tầm ảnh hưởng không nhỏ đến nền kinh tế Nhật Bản. Đó chỉ là một chiếc mặt nạ bên ngoài để che đậy đi một sự thật sâu xa ẩn giấu bên trong, và đó cũng là cái truyền thuyết mà mình đề cập với cậu ngay lúc này!

Mikazuki tập trung lắng nghe, đôi tay nắm lại hơi lạnh toát kèm theo mồ hôi hột của sự căng thẳng hiện hữu trên gương mặt. Tim đập liên hồi như hồi trống cổ thành, chẳng hiểu vì sao mình lại cảm thấy câu chuyện của Chisaki sẽ là một bài hùng ca hoành tráng nhất từ trước đến giờ. Chỉ nghĩ đến nó thôi mà linh hồn Mikazuki như đang nhảy múa thúc giục sự tò mò trong cô trỗi dậy

— Truyền thuyết ấy nói về Amaterasu – sama, Susanoo – sama, chắc cậu cũng biết về các vị thần thống trị thế giới trước khi con người xuất hiện đúng không? Amaterasu – sama, nữ thần mặt trời hay còn biết đến với cái tên Thiên Chiếu Đại Thần mang hơi ấm từ những tia nắng sưởi ấm cho vạn vật. Susanoo – sama, thần của đại dương mang sự sống đến cho toàn bộ thế giới từ những sinh linh đầu tiên như vi sinh, rồi đến cây cỏ, côn trùng, v....v..... Nói chung, hai vị thần ấy đều vĩ đại và quyền lực như nhau!

Mikazuki vẫn đang rất tập trung không dám lơ là một giây, vì cô biết chỉ cần bỏ lỡ một khoảng khắc thôi là các móc xích sẽ không còn liên kết với nhau một cách logic

— Chính vì quyền lực như nhau, cho nên hai vị thần lúc nào cũng có xảy ra xung đột, theo ý kiến người này thì lại làm phật lòng người kia, mà theo người kia thì tức là gây hấn với người này. Mỗi quan hệ của họ càng lúc càng phức tạp, rối rắm đến mức không thể chung một chí hướng, và rồi thảm họa là gì..... cậu có biết không?

— Họ đánh nhau ư?

— Phải, hai vị thần đã đánh nhau, một cuộc chiến giữa các vị thần đã xảy ra dù cho rất nhiều người đã can ngăn và nói đây là một trận đấu vô nghĩa. Nhưng sau cùng, trái đất, những sinh vật chưa hiểu chuyện đã trở thành nạn nhân của cuộc cãi vã ấy. Rất nhiều sinh mạng đã chết, thiên tai ngùn ngụt kéo đến, đại hồng thủy, hạn hán trải dài khắp nơi lấy đi biết bao nhiêu sự sống của vạn vật. Nhân loại rơi vào cảnh lầm than đói khát, con người không thể cất tiếng nói của mình để xin các vị thần dừng cuộc chiến vô nghĩa này lại. Lầm vào cảnh khốn cùng, chính bản thân con người đã nảy sinh một suy nghĩ là phân chia giai cấp. Những người có của thì làm chủ, những người nghèo khó phải bán sức lao động làm tay sai để có cái ăn. Nói chung, xã hội bắt đầu hình thành các tầng lớp khác nhau, xảy ra bạo loạn và ý nghĩa xâm chiếm cướp đoạt cũng từ sự vô tình ấy mà ra!

Chisaki chợt dừng lại một chút, hai tay nâng tách trà lên môi để làm ướt sự khô đi vì câu chuyện vừa rồi

— Và rồi trong một lần đánh nhau, Susanoo – sama, tức vị thần của đại dương thất thủ, bị Amaterasu – sama đánh đuổi đến một tỉnh Izumo và gặp hai vị thần đất. Thời gian ở đó một là để tránh sự truy lùng của Amaterasu – sama, một là để tịnh sức chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới. Susanoo – sama đã vô tình nghe được câu chuyện Bát Kỳ Đại Xà Yamato – no Orochi, một con quái vật mang hình dáng một con rắn có 8 đầu 8 đuôi tàn phá hoại toàn tỉnh Izumo, không những thế, hắn còn bắt mất 7 cô con gái của hai vị thần đất chỉ còn lại duy nhất cô con gái út. Vì biết thế nào trong nay mai, Bát Kỳ Đại Xà sẽ lại đến mang nốt cô công chúa út, lại thêm bản thân hoàn toàn mê mẩn trước sắc đẹp tựa ngọc bích ấy, nên Susanoo – sama đã xin hai vị thần đất cho phép thành thân với công chúa út Kushi – Inada – Hime và hứa sẽ giải thoát cho 7 công chúa còn lại. Sau khi kết hôn với Kushi – Inada – Hime, Susanoo – sama đã làm 8 bình rượu cho Yamato – no – Orochi say rồi ra tay giết hại nó. Ngài đã chặt thì thể con rắn thành nhiều khúc để chắc chắn nó không thể tái sinh tiếp tục làm cản nhân gian. Và vật phẩm Susanoo – sama nhận

được từ chiến công là thanh Thảo Thế Kiếm Kusangi – no – Tsurugi. Với thần kiếm trong tay, Susanoo – sama đã tổng tiến công Amaterasu cùng khí thế ngất trời và lòng tin chắc chắn chiến thắng. Nhưng ngờ đâu ngoài Kusanagi, Amaterasu còn có hai món pháp bảo uy lực không kém là Bát Chỉ Kính Yata – no – Kagami và Bát Xích Quỳnh Khúc Ngọc Yasakani no Magatama, cũng do hai món pháp bảo ấy mà Susanoo – sama phải nhận một thất bại ê chề, và cuộc chiến giữa các vị thần cũng kết thúc ngay lúc đó!

Quả là một câu chuyện kịch tính, nghe xong mà Mikazuki không ngừng long lanh đôi mắt, toàn thân khẽ run lên như thể rất hứng thú với câu chuyện ấy, nhanh nhanh đòi Chisaki kể tiếp cho nghe

Cung chủ nhà Tsuchimikaido miễn cưỡng nở nụ cười một cách méo xệch khi mồ hôi chảy dài trên trán

— Ha ha, mình không nghĩ rằng cậu lại có hứng thú với truyền thuyết này như thế đâu Mikazuki!

— Nghe cậu kể mà tớ thấy xôn xao hết cả ruột, mau mau kể tiếp cho tớ nghe đi, diễn biến tiếp theo như thế nào?

Chisaki thở phào nhưng không tỏ vẻ chán nản, trái lại còn nở nụ cười cực dịu dàng ấm áp tạo nên vẻ thanh tịnh trong lòng người đối diện

— Rồi rồi, mình kể tiếp đây, sau khi cuộc chiến giữa các vị thần chấm dứt, Susanoo – sama đã hiến dâng Kusanagi cho Amaterasu – sama để tỏ lòng tôn kính, còn bản thân mình thì trở về biển sống một cuộc sống êm đềm hạnh phúc với Kushi – Inada – Hime về sau mãi mãi. Và quả thật, đời sống của hai người rất yên bình yên ả, nhân gian dần dần khắc phục được tình cảnh sau cuộc chiến giữa các vị thần, một nhân loại mới được hình thành. Thậm chí tình yêu giữa thần biển và công chúa Kushi – Inada được chứng minh bởi cô con gái đầu lòng của họ, Tsuragi. Tsuragi là con gái duy nhất của Susanoo – sama và cũng là một nhân vật mà người thường chúng ta biết đến với cái tên “ người cá”!

— Hề, nói như cậu thì tức là con gái của đạo thần Susanoo và công chúa út tỉnh Izumo là một người cá?

— Phải, Tsuragi là thế hệ đầu tiên của giống loài mang tên nhân ngư, và truyền thuyết chính mà mình muốn cậu nghe bắt đầu từ cô con gái thần biển này. Giống với những gì cậu biết qua các câu chuyện cổ tích trên phim hoạt hình, tất cả đều là sản phẩm từ trí tưởng tượng của con người, nhưng dĩ nhiên không thể phủ nhận họ dựa vào truyền thuyết người cá để xây dựng nên. Tương truyền Tsuragi là một mỹ nhân tuyệt sắc nước hương trần, nàng mang vẻ đẹp tựa ngọc bích như mẹ Kushi – Inada – Hime, và quyền năng hết cha Susanoo – sama. Biết bao nhiêu binh tướng đại thần dưới trướng Susanoo đều phải nể trọng trước khả năng lãnh đạo của Tsuragi – sama. Tài năng thì tài năng, thiên tài thì thiên tài, nhưng ngặt nỗi, con gái thần biển lại là một người rất ngang bướng và khó trị, một khi thích điều gì thì không ai có thể ngăn bước chân của nàng. Tsuragi – sama đã cãi lời cha, tự ý bỏ biển khơi đi lên đất liền để nhìn ngắm mọi thứ trên trần gian, cái giá phải trả cho hành động đặt chân lên mặt đất chính là việc bị mất đi giọng nói..... nhưng có lẽ nó cũng đáng vì Tsuragi đã gặp được một người có tên là Hideyoshi!

— Hideyoshi?

— Hideyoshi khi ấy chỉ là một chàng đánh cá bình thường không có chút dính dáng gì đến thế giới các vị thần, một phạm nhân hoàn toàn không thể chạm đến ngưỡng các vị thần tối cao. Nhưng đó lại là nhân tố chính để xảy ra mọi rắc rối sau này. Cậu cứ tưởng tượng vào một ngày đẹp trời, nắng ấm cùng mặt biển gợn sóng lăn tăn, dĩ nhiên đối với một người lấy nghề đánh bắt cá làm kế sinh nhai thì không thể để phí một ngày tuyệt vời như thế. Khi chàng trải lưới xuống biển, thì chàng đã kéo lên Tsuragi – sama, một con cá cực lớn và cũng là người đi hết chặng đường với chàng mãi về sau. Tsuragi – sama và Hideyoshi yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, nàng người cá đã chọn từ bỏ cuộc sống hào quang của một vị thần để chung sống với một người phạm, và cũng giống như Susanoo, sự đâm hoa kết trái của câu chuyện tình ấy là cô con gái mang dòng máu nhân ngư giữa Hideyoshi và Tsuragi!

— Hề? Vậy đồng nghĩa rằng cháu gái của thần biển cũng là một người cá?

— Phải, sau khi biết Tsuragi lên mặt đất và tự ý kết hôn với một phạm nhân, Susanoo – sama đã rất tức giận, ngài mang theo sự phẫn nộ quyết trừng phạt Hideyoshi cả gan dám đụng đến con gái của thần biển. Để cứu lấy chồng mình, Tsuragi – sama đã trở về biển thuyết phục cha nhưng dường như thất bại. Susanoo – sama chỉ thẳng vào mặt con gái mình nói rằng “ Muốn ta tha cho hần cũng được, nhưng đứa con của các ngươi, ta sẽ bắt nó và vĩnh viễn không bao giờ được phép trở lại đất liền”. Trước nguy cơ ấy, Hideyoshi

và Tsuragi đã đặt cược đến nhờ sự cứu giúp của Thiên Chiếu Đại Thần Amaterasu, họ không ngờ rằng nữ thần mặt trời lại đồng ý ra tay cứu đứa con gái của một mối tình bị trái ngang. Amaterasu – sama đã cho ba môn đệ của mình, mỗi người mang theo một pháp bảo xuống bảo vệ cháu gái thần biển. Kusanagi no Tsurugi ôn đệ Tsuchimikaido tượng trưng cho sự dũng cảm, Yata no Kagami ôn đệ Kurahashi tượng trưng cho sự khôn ngoan và Yasakani no Magatama ôn đệ Minamiya tượng trưng cho lòng vị tha. Với các món bảo vật trong tay, họ đã lập nên một kết giới vững chắc ngăn không cho quyền lực của Susanoo – sama xâm nhập vào đất liền. Và thế là Tsuragi và Hideyoshi sống an toàn hạnh phúc cùng đứa con nhỏ suốt 18 năm!

Mikazuki lúc này có thể nói đã hoàn toàn đắm mình trong truyền thuyết ấy, hãy nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên gương mặt là khắc biết, mọi thứ đang cán mức cao trào, không biết số phận của hai vợ chồng và đứa con gái ấy sẽ như thế nào

— Rồi chuyện gì đã xảy ra tiếp theo? Liệu họ có được sống yên bình không?

— Mikazuki, cậu cũng nên hiểu rằng, Susanoo – sama là vị thần không dễ dàng bỏ qua mọi chuyện, cái tính ngang bướng cứng đầu của Tsuragi – sama cũng được di truyền lại từ ngài ấy mà. Suốt 18 năm, Susanoo – sama không ngừng tìm cách lên đất liền để giáng sự trừng phạt xuống Tsuragi và Hideyoshi, thậm chí còn lên gặp mặt trực tiếp Amaterasu – sama khi hay chuyện môn đệ của nữ thần mặt trời đang ra sức bảo vệ họ. 18 năm ngoài biển không ngày nào yên ổn, trái ngược hoàn toàn với trên đất liền, nhờ vào kết giới của ba môn đệ, Tsuragi cùng chồng con sống rất ư hạnh phúc yên bình mà không phải sợ vào bất cứ điều gì..... nhưng mọi chuyện không phải lúc nào cũng như ta mong muốn, không phải lúc nào cũng có thể qua mặt được vị thần tối cao sáng tạo thế giới. 18 năm qua, cô con gái của hai vợ chồng họ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp không thua gì mẹ và bà nội, thậm chí còn học được khả năng biến đôi chân thành đuôi cá mỗi khi chạm vào nước muối. Nhưng do một lần không cảnh giác, con gái của Tsuragi đã ra khỏi phạm vi kết giới được tạo của ba môn đệ, và cuối cùng thì bị Susanoo – sama bắt mất. Sau khi biết được điều đó, Tsuragi – sama đã quỳ ngay giữa biển ngày đêm khóc xin thần biển trả lại đứa con ỉnh và xin hững chịu hình phạt thay. 14 ngày không hy vọng, nhưng rút cuộc Susanoo – sama đã trả lại đứa con cho Hideyoshi với Tsuragi, hai người họ cùng ba môn đệ đã tìm thấy cô ấy trôi dạt vào biển và mang về chăm sóc. Nhưng khi tỉnh dậy, cô ấy không còn nhớ bất cứ điều gì về cha mẹ cũng như mọi thứ trong vòng 18 năm qua. Có thể nói, bây giờ đối với cháu gái thần biển, tất cả đều lạ lẫm không khác gì lần đầu tiên mình đặt chân lên đất liền!

Khi nghe xong truyền thuyết mà Chisaki vừa kể, trong lòng Mikazuki bỗng nảy lên một sự hụt hẫng, một sự u phiền khiến tâm trạng thật quá tệ hại, thật sự không thể dùng một từ ngữ nào để miêu tả chính xác cảm xúc rối loạn lúc này. Mikazuki dường như chẳng thiết nghĩ gì nữa, một câu chuyện buồn không điều gì có thể dễ dàng con tim thổn thức này. Đâu thể ngờ rằng gia tộc Tsuchimikaido, Kurahashi và cả Minamiya, ba gia tộc có tầm ảnh hưởng không hề nhỏ trong sự phát triển của đất nước mặt trời mọc này lại lưu giữ một truyền thuyết đậm mùi bi thương như thế

— Rồi điều gì xảy ra nữa? Chuyện đó thì có liên quan gì đến người tên Lumina?

— Như mình đã nói lúc đầu, vì đây là truyền thuyết nhưng cậu có vẻ không tin, nhưng có lẽ những lời đó chỉ dành cho những người không muốn tin vào sự thật phũ phàng ấy. Mikazuki, điều tớ muốn nói ở đây rằng, người cá thật sự có tồn tại. Họ vẫn xuất hiện trên đất liền và bị mang về biển cả sau vài năm cũng giống như truyền thuyết khi xưa vậy. Vòng lặp đó vẫn luôn xoay tròn tiếp diễn như một luân hồi luận lý. Nhiệm vụ đằng sau chiếc mặt nạ của Tsuchimikaido, Kurahashi lẫn Minamiya trong thế kỷ này vẫn là để bảo vệ cháu gái thần biển!

— Tiếp tục bảo vệ..... nhưng chẳng phải cậu nói đây là một bánh xe không dừng ư? Điều đó có nghĩa dù cho có ra sức thế nào đi chăng nữa, thì cô cháu gái cũng sẽ bị Susanoo bắt đi và gửi về đất liền với ký ức hoàn toàn bị mất sạch. Không còn nhớ bất cứ chuyện gì suốt thời gian trên đất liền, điều đó thật sự rất kinh khủng nếu đó toàn là những điều tốt đẹp bên bạn bè người thân..... Tớ không thể nào hiểu được, chỉ vì giận con mà Susanoo nhân tâm làm điều tệ hại đó với cháu gái ruột của chính mình ư?

— Sự trừng phạt của Susanoo – sama không nhân nhượng trước bất kỳ ai, kể cả đó là con gái hay cháu gái của mình đi chăng nữa..... còn chuyện mình biết người tên Lumina..... Mikazuki, có phải mình đã kể cho cậu nghe về một người rất giỏi đúng không? một người nếu tính thực lực thì trên cả các nhân tài ba phân gia gộp lại!

Mikazuki khẽ gật đầu nhưng rất chán nản, song đôi mắt ấy vẫn thể hiện nỗi buồn kèm chút thần thờ không quan tâm đến lắm

— Thế hệ của mình, người đó và cả Hajima của phân gia Kurahashi, có thể nói đó là thời gian mà người tên Lumina đã xuất hiện, cô ấy cũng là một người cá mà mình, người đó lẫn Hajima đều phải bảo vệ giống các thế hệ đi trước, thế thôi!

— Lumina..... là người cá???

Mikazuki quá đỗi ngạc nhiên đến mức không biết phải nói gì nữa, hết bất ngờ này đến bất ngờ khác chẳng thể lường trước được hết

— Phải..... là người cá mà thế hệ của chúng mình phải ra sức bảo vệ..... và cũng là một nỗi thất bại ê chề nhất trong lịch sử nhân ngư..... Dù cho đã có một Kiếm Vũ Sư mạnh nhất, tài giỏi nhất của 3 phân gia bên cạnh bảo vệ!

— Kiếm Vũ Sư?

— Không giống với các thế hệ trước, ở kiếp chuyển luân hồi của Lumina, Akifusa – sama và các thành viên ba phân gia quyết định cần phải có một người chịu trách nhiệm..... một người toàn diện về kỹ năng, kiếm thuật và thiên phú bẩm sinh để đứng ra bảo vệ cháu gái thần biển. Dù sao thì thêm một người nữa luôn luôn kề cận công chúa vẫn tốt hơn đúng không..... Và Kiếm Vũ Sư được chọn ở thời điểm đấy chính là người mình đã nhắc cho cậu nghe, con trai của trưởng tộc Minamiya, Tsubaki Minamiya!

Tsubaki Minamiya, dường như mình đã từng nghe đến cái tên ấy trước đây, nhưng nó hiện chỉ thoáng thoáng trong trí nhớ của mình thôi. Có lẽ đối với Mikazuki, người thật sự không để lại ấn tượng hay gặp mặt thì cô không lưu giữ trong ngăn kéo ký ức. Cô gái tóc tím giống Lumina như hai giọt nước khẽ trầm tư suy nghĩ vài giây, ráng lục lại xem mình đã từng nghe cái tên này ở đâu. Và khi mọi thứ ủa về thì nàng bắt đầu há hốc miệng ngạc nhiên

— Tsubaki..... chẳng lẽ.....

— Đúng đấy Mikazuki!

Chisaki khẽ đứng lên, dạo từng bước chân nhẹ nhàng về nơi góc tường, vị trí treo tờ báo phỏng vấn ở viện triển lãm Anh Quốc đã được đóng khung một cách gọn gàng mà lịch sự

Đôi mắt đỏ thật chút ưu phiền xa xăm như thể càng nhìn bài báo, bao nhiêu ký ức không vui chợt trở về với Chisaki

— Tsubaki Minamiya, thiên tài hội họa, hạt giống quý hiếm sáng rọi từng một thời làm điên đảo thế giới hội họa ở Anh Quốc. Cha đẻ của bức vẽ “ Hoa anh đào đỏ ” sánh ngang với những bậc vĩ họa nổi tiếng từng thời đại!

— Tsubaki Minamiya..... người được xem là thiên tài hội họa..... lại là con trai của tộc trưởng phân gia Minamiya hiện tại? Mikazuki không thoát khỏi sự ngạc nhiên — Nhưng tại sao Tại sao con trai của trưởng nhà Minamiya lại rời Nhật Bản đi Anh Quốc để trở thành họa sĩ? Tổ không nghĩ do anh ta có nguyện vọng được làm trong nghệ thuật đúng không? Cậu đã từng kể với tổ rằng người đó không thích dấn thân vào phiền phức nhúc nhủ đầu kia mà?

— Quả đúng Tsu – kun không thích dính vào lối sống xa hoa đầy phức tạp trong giới họa sĩ. Cậu ấy cũng chẳng thiết tha về việc mình đi nước ngoài du học, cái đó còn tùy vào duyên số đưa đẩy tới đâu thì tới. Nhưng có lẽ số trời đã quyết định Tsu – kun phải ra nước ngoài..... không phải vì con đường nghệ thuật, mà muốn để cậu ấy bình tâm quên đi sự kiện khủng khiếp ấy trong quá khứ!

— Sự kiện khủng khiếp? Đã có chuyện gì xảy ra sao?

Chisaki khẽ quay lại, lặng nhìn Mikazuki khiến cô gái tóc tím đen đường như không khỏi tròn mắt kinh ngạc..... một sự kinh ngạc đến thốn thớt con tim

Cung chủ Tsuchimikaido đang để những giọt lệ long lanh tựa như những mảnh vỡ của viên ngọc quý lăn tăn trên gương mặt thiên thần ấy. Dù cho đôi môi ấy mỉm cười trong sự xót xa chua chát tâm hồn, nhưng

đây là lần đầu tiên mình thấy cảnh Chisaki đau khổ đến mức khóc không thành tiếng

Mikazuki chợt đứng lên, nhẹ nhàng tiến đến ôm lấy thân hình chẳng lớn hơn mình là bao, tựa đầu mình xuống mái tóc tím êm ả nức lên từng hồi. Khi dựa vào nhau như thế, Mikazuki cảm nhận được nỗi buồn phiền mà Chisaki đang gánh phải, phần nào đó chia sẻ được chung cảm giác

Bàn tay Mikazuki khẽ vuốt lấy mái tóc tím ấy, đôi mắt không thể nào vui được và giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng ân cần vì Mikazuki biết mình hiện tại đang là chỗ dựa cho Chisaki, bản thân mình phải mạnh mẽ hơn để có thể mang cậu ấy trở lại

_ Đừng khóc mà Chisaki!

Chisaki sau khi đã khóc chán chê rồi, cung chủ nhà Tsuchimikaido từ từ ngồi dậy, lấy lại bình tĩnh ban đầu để điều khiển cảm xúc, tay khẽ quệt đi những giọt nước mắt còn vương lại trên khóe mi như thể muốn gạt đi nỗi đau ngự trị trong tim. Dù không được tươi nhưng Chisaki vẫn ráng mỉm cười thật tươi..... Mỉm cười để Mikazuki không còn phải lo lắng nữa, quả thật nhìn bạn thân buồn bã vì mình khiến Chisaki cảm thấy rất khó chịu

_ Mình ối, xin lỗi Mikazuki!

Hai cô nàng từ từ ngồi xuống bàn, đợi cho Chisaki lấy lại bình tĩnh hoàn toàn

_ Năm đó, mặc dù đã có Kiếm Vũ Sư mạnh nhất bên cạnh, nhưng kết quả sau cùng vẫn thế, thậm chí đây còn là thế hệ thất bại nhất trong lịch sử người cá. Lumina..... đã mất ngay trong trận chiến ngăn chặn cơn giận dữ của Susanoo – sama. Mọi tội lỗi đều cùng một lúc giáng xuống đầu Tsu – kun.....giáng xuống đầu Kiếm Vũ Sư một cách tàn nhẫn, nói chung mọi người đều quy tội cho cậu ấy không thể bảo vệ được Lumina. Cho nên Tsu – kun đã chọn đi Anh Quốc, một phần để quên đi những năm tháng ấy, một phần cũng do sự kỳ thị bởi các phân gia xung quanh!

Thật sự không thể nói gì được nữa đây, đằng sau vẻ vinh quang đầy hào nhoáng của Tsuchimikaido, Kurahashi và Minamiya lại tồn tại một vòng xoáy số phận cay nghiệt như thế. Một bánh xe lặp đi lặp lại liên tục không biết ngừng, và nó vẫn sẽ luân chuyển mãi mãi trong tương lai. Ba phân gia.....ba môn đệ của Thiên Chiếu Đại Thần Amaterasu phải giấu sự thật ấy bên trong..... Hơn nữa, người tên Tsubaki Minamiya ấy..... có lẽ phải hứng chịu mọi thứ, mọi tội lỗi khi chọc giận thần biển. Trong thâm tâm Mikazuki xuất hiện hai luồng cảm xúc, vừa thương nhưng cũng vừa giận. Thương con trai của phân tộc Minamiya phải nhận mọi thất bại tủ nhục và hứng chịu sự ghê lạnh của mọi người xung quanh. Giận tại sao Susanoo – sama lại tàn nhẫn như thế, giáng sự giận dữ của mình xuống những người vô tội thật không đáng

_ Còn điều này nữa Mikazuki..... tớ thật sự không hề muốn để cậu phải nghe nó bởi rằng đây là cấm luật của ba phân gia, nghiêm dặn không cho bất kỳ ai nói ra chuyện này thêm một lần nào nữa trừ những người trong cuộc. Nhưng vì cậu đã biết mọi thứ đến mức này, mình cũng sẽ nói cho cậu..... Hứa với mình là không tiết lộ cho ai bên ngoài hết, được chứ?

Mikazuki khẽ gật đầu

_ Tớ hứa!

Chisaki lại ngắm mình vào hình ảnh phản chiếu bản thân qua mặt nước trà nóng, vẻ u buồn ấy vẫn chưa thể rời khỏi trái tim heo hắt của cô. Và dường như Chisaki còn rất dấn đo, còn chút lưỡng lự trước khi nói ra chuyện này

_ Kiếm Vũ Sư và công chúa, Lumina và Tsubaki..... tất cả cứ như một vòng xoáy định mệnh khác gặp đầy sóng gió trần trụi..... Tsu – kun không chỉ đơn thuần là Kiếm Vũ Sư nhận trọng trách bảo vệ Lumina, mà cậu ấy còn là hôn phu của Lumina. Hai người họ yêu và đến với nhau như một cặp tình nhân mặn nồng say đắm..... Chính chuyện đó đã đẩy lên cơn sóng giữa các phân gia, họ bắt đầu lên tiếng nói phản đối, yêu cầu tộc trưởng nhà Minamiya phải giải quyết vụ này. Và Tsu – kun đã chọn cách rời khỏi nhà Minamiya, từ bỏ cả họ để được yêu Lumina. Cho đến khi ngày định mệnh ấy đến, mọi diễn biến tiếp theo thì mình đã kể cho cậu trước đó rồi!

Lại thêm một ngạc nhiên nữa nổi đuôi ngạc nhiên cũ, nhưng Mikazuki không để tâm đến chuyện đấy lắm. Điều cô ngần ngại, bất chợt phát hiện ra là bức tranh “ Hoa anh đào đỏ”. Thì ra Tsubaki Minamiya đã

dùng cảm xúc và tâm trạng cực kỳ tồi tệ để vẽ nên bức họa ấy. Hoa anh đào tượng trưng cho sức sống mới nhuộm màu hồng phấn nhẹ nhàng của mình vào màu đỏ tựa như máu ý nói một vẻ đẹp đã chết, một thiên thần đã mất đôi cánh của mình trở về cõi vĩnh hằng. Phong nền đen trắng chính là bóng tối trong thâm tâm, bóng tối của sự cô đơn, lẻ loi uất hận, một sự ăn năn mà cả đời không bao giờ có thể quên đi được. Hiểu theo một cách nào đó, “hoa anh đào đỏ” chính là Lumina, nàng người cá đã mất trong cuộc chiến chống lại sự giận dữ của thần

— Mikazuki, mình không biết người tên Kazuto Minamiya mà cậu nói có ý gì khi nhầm tưởng cậu là Lumina. Nhưng quả thật mình cũng không ngạc nhiên mấy khi có người nói cậu như vậy. Bởi rằng Mikazuki, cậu và Lumina giống nhau như hai giọt nước, từng nét trên gương mặt cả hai không khác gì một cặp song sinh bình thường. Chỉ có màu tóc là đặc điểm duy nhất khiến mình và Hajima không bị nhầm lẫn thôi, vì trước đây, vào ngày đầu tiên gặp Lumina, cậu ấy đã sở hữu mái tóc màu đỏ hệt như máu vậy!

— Tớ..... giống với Lumina? Mikazuki có chút ngạc nhiên

— Phải, lần đầu tiên cậu xuất hiện ở vịnh Kyuushi này, cả mình và Hajima dường như không dám tin vào mắt mình vì cậu lẫn Lumina giống hệt nhau đến mức chúng tớ cứ nghĩ cậu là kiếp luân hồi chuyển thế tiếp theo của Lumina, nhưng sau cùng thì không phải..... Điều đầu tiên để phân biệt được ai là người cá là giọng nói, theo truyền thuyết, Tsuragi – sama khi lên bờ không thể nói được, phải nhờ vào Hideyoshi dạy ngôn ngữ loài người thì Tsuragi mới có thể giao tiếp như người thường. Đặc điểm thứ hai chính là ký ức, các thế hệ người cá luân hồi chuyển thế trước đây trong lịch sử đều mất sạch hết ký ức từ tiền kiếp. Mikazuki, cậu có ký ức đúng không? Bất kỳ ký ức nào liên quan đến thân thể, gia đình, bố mẹ họ hàng?

Mikazuki lại chuyển sang chế độ suy nghĩ một thoáng chốc thì trả lời ngay lập tức..... trả lời một cách nhanh chóng dứt khoát chắc như đinh đóng cột

— Tớ có ký ức của riêng tớ, tớ có một gia đình, một mái nhà, một người mẹ hiền, một người bố tốt, một người chị đã từng làm Maid trong tư trang Tsuchimikaido. Và hiện giờ, tớ đang sống tại nhà Tsuchimikaido, hầu cận làm bạn cung chủ đương nhiệm của phân gia Tsuchimikaido với danh nghĩa Mikazuki Tsuchimikaido!

Chisaki khẽ mỉm cười nhẹ và nhìn Mikazuki một cách triền miên

— Ừ, chỉ cần có ký ức riêng về bản thân là đủ chứng minh một điều rằng: Mikazuki không phải là kiếp luân hồi chuyển thế của Lumina, Mikazuki không phải một người cá, không phải là cháu gái của thần biển. Cậu là Mikazuki Tsuchimikaido, người của phân gia Tsuchimikaido và là người bạn cực kỳ quan trọng đối với mình!

— Tee hee, cậu nói vậy làm mình ngại quá! Mikazuki cười một cách ngượng ngùng nhưng trong lòng thật sự không kiềm được niềm vui

Chisaki thở phào một cái như thể đã trút được hết sự căng thẳng chất chứa trong tim từ rất lâu, nay giải phóng nó ra ngoài được rồi thì tâm trạng thật nhẹ nhõm thoải mái mà không phải suy nghĩ tư duy phiền muộn điều gì..... Không, dĩ nhiên là không thể thoát khỏi nỗi phiền muộn thật sự khi cái quá khứ cứ ám ảnh mãi trong trí nhớ của Chisaki, một trong những chiến binh mang linh hồn Samurai và ý chí của Thiên Chiếu Đại Thần có tham gia vào cuộc chiến với Susanoo – sama

Còn đối với Mikazuki, phần nào cô cũng cảm thấy nhẹ nhàng khi biết mình không phải là một người cá..... nhưng giả trường hợp mình cũng mang dòng máu nửa người nửa thần như thế, không biết cảm giác sẽ như thế nào nhỉ? Thử tưởng tượng mình không thể nói chuyện được, gặp ai cũng chỉ biết ừ ơ hay sử dụng ngôn ngữ cơ thể thì quả thật cũng bất tiện thật. Nhưng còn trường hợp đôi chân mình có khả năng chuyển hóa thành một chiếc đuôi cá và tự do tung tăng bơi lội thỏ dưới nước thì không điều gì hạnh phúc bằng

Mikazuki dường như rất thích thú với điều đó, nhưng những suy nghĩ của cô bất chợt vụt tắt khi cô lại nghĩ đến trường hợp còn lại. Nếu như mình bị Susanoo – sama bắt trở về biển và mất hết toàn bộ ký ức. Khi ấy, những kỷ niệm về nhà Kurahashi, Hajima, những tháng ngày vui vẻ bên Chisaki và mọi người trong nhà Tsuchimikaido cả nhà Minamiya nữa hoàn toàn mất sạch. Khoảng khắc nhìn thấy nụ cười của tất cả người dân tốt bụng ở thị trấn nhỏ tại vịnh Kyuushi này, nếu một ngày tất cả những hình ảnh ấy biến mất chỉ để lại đây trang giấy trắng như chưa từng có gì, mình chỉ có thể nhìn mọi người bằng ánh mắt lạ lẫm thì quả thật..... không điều gì đau đớn bằng điều ấy..... Suy cho cùng, làm người cá không phải lúc nào cũng

hạnh phúc hết, được cái này thì mất cái kia..... nhiều khi cái giá phải trả còn đắt hơn nhiều, gấp trăm, gấp ngàn lần làm người bình thường

_ Chisaki, vậy thì luân hồi chuyển kiếp của Lumina hiện tại bây giờ là ai? Trước đây, cậu và Hajima không hề nói cho tớ biết chuyện này!

Chisaki lại đặng lòng suy nghĩ vài phút, thâm tâm cô như không muốn nói ra chút nào, không hiểu lý do vì sao cung chủ nhà Tsuchimikaido lại cảm thấy như thế

Nhưng sau đó, cô đành phải cười và tiết lộ

_ Luân hồi chuyển kiếp của Lumina lần này là Nanami, hiện tại cô ấy đang là người cá và chịu sự bảo hộ của nhà Kurahashi do Hajima phụ trách. Tên đầy đủ của cô ấy là Nanami Kurahashi!

_ Vậy..... chúng ta cũng phải ra sức bảo vệ cô ấy trước thần biển cũng giống như các thế hệ đi trước đúng không?

_ Phải, đó là trách nhiệm của những môn đệ dưới trướng Amaterasu – sama mà chúng ta không bao giờ được phép chối bỏ!

_ Thế..... chúng ta có cần một Kiếm Vũ Sư không? Một người luôn kề cạnh bảo vệ và chiến đấu chống lại sự giận dữ của thần biển..... giống Tsubaki Minamiya và Lumina Minamiya vậy?

Phần sau của câu nói có vẻ hơi trùng xuống thể hiện sự không mấy vui vẻ khi phải đề cập thoáng qua chuyện đó

Chisaki khẽ lắc đầu nhẹ

_ Dĩ nhiên là phải tiếp tục theo lệnh của Akifusa – sama,..... nhưng tớ không dám chắc..... tớ không nghĩ sẽ có người chịu trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư để bảo vệ cho Nanami..... bởi vì..... không ai có thể vượt qua Tsubaki Minamiya hết!

11. Chương 11

Tối hôm đó, Mikazuki trở lại căn phòng quen thuộc một phần của tư trang đồ sộ Tsuchimikaido. Một gian phòng cũng tương đối vừa phải với cánh cửa kéo truyền thống Nhật một thời làm nên trang sử vàng của nền kiến trúc thời Edo xưa..... nhưng bên trong thì khác nào một thế giới theo kịp thời đại từ tấm thảm lót chân hay giấy dán tường cũng khiến người khác khi bước vào đều có chung một cảm nhận nơi này thật hiện đại. Bộ bàn ghế đơn giản kê gần cửa sổ nơi Mikazuki học bài, nếu có nhà húng thì chỉ việc đứng lên, kéo cửa bước ra ngoài cửa sổ để ngắm biển thôi. Còn có một chiếc tủ đựng sách đặt sát vách tường sau lưng bàn học, ở đó, Mikazuki đặt những cuốn sách về hội họa, từ phương pháp dành cho người mới nhập môn đến những bài tập đơn giản rồi nâng cao dần dần

Chiếc giường đơn dành cho hai người là cao với tấm ra giường màu xanh nhẹ như biển, trên đó có thêu dệt những vết dài tương tự cơn sóng nhẹ lăn tăn trên mặt nước..... kể ra cũng đúng chất một người lãng mạn, thậm chí hai chiếc gối kê đầu giường cùng tông màu không kém

Để xem còn gì nữa nhỉ, nhìn kỹ hơn vào gian phòng này thì..... à, có cả một giá gỗ được dựng ngay trước cửa sổ kính lớn, nơi Mikazuki vẽ nên những bức tranh tuyệt đẹp..... khi ngay phía dưới chân giá vẽ là những tấm tranh được cuốn vải tránh chưa dùng đến, những lọ màu chưa khai còn mới..... thậm chí là cọ vẽ và nhiều thứ linh tinh khác..... Nói chung, tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng chỉ chờ Mikazuki có cảm hứng thì cô ấy sẽ bắt đầu vẽ, tay phải cầm cọ, bút chì, tẩy, ruột bánh mì v...v..., tay trái cầm khay màu xanh đỏ tím vàng, vẽ nên những thứ đang hiện hữu trong trí tưởng tượng ra thôi

Nhưng có vẻ như bữa nay, nàng họa sĩ không có cảm hứng lẫn ý tưởng để hoàn tác chuyên môn của mình. Nhìn thoáng qua dáng vẻ mệt mỏi lè phè khi cô ấy nhẹ nhàng kéo cánh cửa phòng một cách nặng nề ử dột cho đến lúc thả phịch toàn bộ thân thể của mình lên chiếc giường êm xóp đã được dựng sẵn chờ đợi chủ nhân trở lại sử dụng. Mikazuki chán nản đến mức úp hết cả mặt vào chiếc gối đầy bông nằm bất động một hồi dường như trên 1 phút, đôi lúc không biết cô ấy có khó chịu vì bị ngộp thở không nữa

Mikazuki bất thành linh quay người lại, một tay nằm gọn trên tấm chăn để cảm nhận vẻ êm xốp của nó, một tay đặt lên trán mình che đi ánh sáng chói từ bóng đèn tường làm khó chịu, và đôi mắt chuyển hướng lên trần nhà, nơi có dán một bức tranh khổ lớn về biển xanh.... Một bức tranh đăng xa là núi cao hùng vĩ nhưng không che đi rằng mặt trời từ từ xuất hiện sưởi ấm cho biển xanh gọn sóng ngay đó. Một bức tranh khổ lớn do chính tay Mikazuki vẽ nên vào một buổi sáng sớm cô bắt gặp khi vừa mới ngủ dậy

Nhưng đây không phải là tâm trạng của một người tự đắc với thành quả của mình hay cương vị của người chiêm ngưỡng. Sâu tận trong đôi mắt xanh như biển ấy tồn tại một nỗi u phiền xa xăm..... một nỗi muộn phiền vì dường như cô đã gặp phải chuyện gì đó. Đi từ dưới lên, chiếc áo thun dài tay trắng có những sọc đen hở ra bờ cổ trắng như tuyết, đồng thời cũng che đi phần nào dải băng bó vết thương phần bả vai..... Cho đến đôi môi xinh cuốn hút chợt trở dài một cái..... những đặc điểm ấy đủ để chứng minh Mikazuki đang cực kỳ náo nức, một môi cả tinh thần lẫn thể xác. Điều gì khiến cô trở nên như thế? Từ một Mikazuki luôn vui vẻ hoạt bát, đặt niềm tin vào cuộc sống lại thành ra vậy

__ Lẽ ra mình không nên hỏi Chisaki về điều đó mới đúng..... lẽ ra mình không nên biết thêm về những bí mật xung quanh ba phân gia để rồi đây cái cảm giác hụt hẫng chán nản này thật khó chịu..... Quả nhiên không phải lúc nào cuộc sống cũng như mình mong muốn, còn tùy vào từng số phận từng người khổ cực hay hạnh phúc thôi!

Thì ra đó là nguyên nhân khiến Mikazuki trở nên chán nản như vậy, thật sự sau khi nghe truyền thuyết về nguồn gốc người cá và câu chuyện bi thương đầy thảm kịch giữa Kiếm Vũ Sư cùng người được bảo vệ. Nào có ai vui được khi trong thâm tâm cảm thấy thương tiếc cho số phận bi đát đầy trái ngang của hai người yêu nhau nhưng không thể bên nhau, nó tương tự như một mối tình giữa Romeo và nàng Juliet vậy. Nhất là khi nghe đến cái tên Tsubaki Minamiya, tận giây phút này, Mikazuki vẫn chưa hết ngạc nhiên khi biết người được mệnh danh “ thiên tài hội họa” lại xuất thân từ phân gia Minamiya, một gia tộc nổi tiếng không thua kém gì nhà Tsuchimikaido hay Kurahashi và có tầm ảnh hưởng không hề nhỏ cho nền kinh tế Nhật Bản..... Cả bức tranh “ Hoa anh đào đỏ” cũng thế, có ai ngờ đâu bức tranh ấy được vẽ nên dựa theo hình tượng nàng Juliet từ giữa cuộc đời này để Romeo sống trong đau khổ. Tại sao cuộc sống này đến với nhiều người thật quá dễ dàng yên lành.....nhưng cũng thật tàn nhẫn với những người khác..... nghe giống như mình đang lấy đi niềm may mắn của Tsubaki Minamiya vậy

Mà nhắc đến chuyện này, Mikazuki lại chợt nghĩ ra một chuyện khá quan trọng. Nói đến Kiếm Vũ Sư, con trai của trưởng tộc Minamiya, thì phải nhắc đến người tên Lumina, mà khi liên tưởng đến người giống mình như hai giọt nước thì.....

__ Phải nhỉ..... sau cùng thì lí do gì mà tên Kazuto Minamiya lại biết Lumina? Lẽ nào hắn cũng gặp cô ấy trước đây ư?

Xem ra Mikazuki vẫn chưa nhận ra điều gì quan trọng, chưa nhận ra thân phận thật của Kazuto Minamiya chính là Tsubaki Minamiya. Điều này cũng dễ hiểu bởi rằng Chisaki chẳng nói gì thêm cả, dù cho vấn đề này rất dễ suy tưởng ra..... Có vẻ như Mikazuki thuộc loại người đơn giản không suy nghĩ đến những điều phức tạp

.....
.....

Còn về Chisaki, không chỉ đơn giản là người kể chuyện mà còn là nhân vật đã từng tận mắt chứng kiến ngoài đời thật, dường như đó đã trở thành một cuộn phim ký ức chiếm lấy hơn 60% bộ nhớ trong não, có cố cách mấy cũng không thể quên đi được khoảng khắc đầy bi tráng ấy..... khi nghĩ lại, Chisaki không làm chủ được cảm xúc của mình.... Có thể trước mặt Tsubaki thì mình phải tỏ ra mạnh mẽ vì bản thân cô biết nếu mình không vững vàng thì Tsubaki sẽ không có chỗ dựa tinh thần. Nhưng khi bên cạnh Mikazuki, xin hãy cho tôi được trở nên yếu đuối vì phải gồng mình đè nén cảm xúc của mình quá nhiều

Hiện tại bây giờ, ngay thời điểm này, cung chủ nhà Tsuchimikaido khê đắm mình trong khung xúc cảm hỗn loạn, lẫn lộn giữa quá khứ và hiện tại. Chỉ vì chuyện của tên phiến phúc đó mà Chisaki vẫn chưa thể bình tâm lại một cách hoàn toàn. Nhưng nhiều đó đủ để chứng minh một điều, niềm tin của cô đối với hắn lớn như thế nào, Chisaki vẫn luôn lo lắng, chờ đợi từ Tsubaki một điều gì đó..... dù không thể biết rõ đó là gì

__ Lumina..... Tsu – kun vẫn ngày đêm đau khổ, cậu ấy không bao giờ ngừng khóc, gào thét trong tuyệt vọng suốt 3 năm qua..... Mình biết cậu không trách Tsu – kun, nhưng liệu có cách nào để Tsu – kun trở về như ngày xưa không? Mình không muốn thấy cậu ấy lầm đường lạc lối hơn nữa!

Không phải là vấn đề của Tsubaki..... à mà cũng có thể xem đó là vấn đề của hần, nhưng hướng nghĩ của Chisaki lại đến Lumina, hướng đến người đã khuyết để được xin lời khuyên..... một lời khuyên mà cô cung chủ nhỏ biết sẽ không bao giờ nhận được câu trả lời

Chisaki chợt ngã thân hình mình lên chiếc giường êm, hướng ánh mắt xa xăm phiến muộn lên trần nhà với một tâm trạng hệt như Mikazuki

Có vẻ như đây sẽ là một đêm cực dài đối với hai người thiếu nữ mang cùng một tâm trạng không mấy tươi vui

Đêm nay trên vịnh Kyuushi thật quá đổi tuyệt vời, tuy không có mặt trăng lớn nhưng những vì tinh tú trên cao sẽ đảm nhận phần soi sáng nhân gian. Thêm tiếng sóng tràn bờ ào ào từng đợt pha kèm với vài âm thanh còi tàu tu tu ngoài khơi nữa, tất cả thêu dệt lên một bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp không nơi nào có được ngoài vịnh biển Kyuushi này. Quả nhiên không sống tại Kyuushi thì thật là một phí phạm lớn nhất trong cuộc đời làm người

Thôi thì miêu tả một chút về không gian để hiểu thêm về khoảng thời gian hiện tại là lúc nửa đêm, màn đêm che phủ toàn bộ bầu trời mang đến giấc ngủ ngon cho tất cả mọi người không chỉ trong thị trấn mà còn trung tâm thành phố Tokyo nữa. Để họ chìm đắm trong những giấc mơ đẹp và qua ngày hôm sau thật mới mẻ nhiều niềm vui. Vịnh Kyuushi lúc này chỉ còn tồn tại những ánh đèn nhân tạo từ những cột đèn xếp ngay hàng thẳng lối dọc hai bên đường có một bên là núi, một bên chính là mặt biển xanh, ngoài ra thì không còn bất cứ ai lai vãng trên tuyến đường đó

Và cũng trong không gian êm đềm không lai vãng tạp âm do con người tạo ra, nhân vật chính trong mọi vấn đề, thiên tài hội họa “ Tsubaki Minamiya”..... Không, bây giờ tên hần là Kazuto Minamiya..... dù đã từng hùng hồn tuyên bố sẽ bỏ cái danh Minamiya, nhưng sau cùng thì hần vẫn giữ lại cái họ đó..... có phải trong thâm tâm, Tsubaki đang chờ đợi mong mỗi điều gì không? Chẳng ai có thể hiểu được

Tsubaki lại thả trôi mình theo cơn gió biển, dùng vị mặn ngoài đó để lấn át đi hương cay đắng ẩn chứa trong trái tim, dùng tiếng sóng ồn ã để thông thoáng cho đôi tai không thể nghe được điều gì khác ngoài tiếng gào thét trong tuyệt vọng, và cùng đôi mắt để nhìn nơi giao nhau giữa đất liền với biển. Đôi lúc Tsubaki tự hỏi, người cá là loại có thể vừa sống trên biển lẫn đất liền, vậy liệu có khi nào người bình thường như chúng ta cũng làm điều tương tự hay không? Cho đến thời điểm này, con người chỉ có thể xuống biển nhưng chưa thể sống trong mực nước như thế mà không cần đến sự trợ giúp của các loại máy móc dụng cụ..... Người cá thật là loài phát triển hơn con người một bậc

Khi thoáng nghĩ đến biển, Tsubaki sẽ liên tưởng đến người con gái mà mình luôn yêu thương, người con gái mang đến ỉnh niềm hạnh phúc suốt hơn chục năm qua, hần nhớ đến người mang tiếng cười và mở cửa trái tim mình..... Cũng là người khiến mình không bao giờ sống trong yên bình sau này, người khiến mình phải luôn hối hận trong dần vật cái tâm hồn heo hắt cô quạnh này. Mà khi nghĩ đến Lumina, trong đầu hần nhớ lại khoảng thời gian cùng cô gái tên Mikazuki mang hình hài giống Lumina như hai giọt nước. Cũng trong căn phòng đằng sau lưng mình kia, tấm sàn lông thú đó và cả vết thương trên vai mình bây giờ nữa, tất cả đều là minh chứng cho việc Tsubaki đã gặp gỡ Mikazuki.... Minh chứng cho việc Tsubaki trở nên điên loạn mất kiểm soát khi thấy cô ấy..... là minh chứng cho việc hần nhầm tưởng Mikazuki là Lumina..... Nhưng đôi lúc Tsubaki tự hỏi, liệu có thật cô gái đó chỉ là một người làm trong tư trang Tsuchimikaido hay Chisaki vẫn còn đang giấu mình chuyện gì? Giống nhau một cách lạ lùng, một cách trùng hợp như thế..... là người trong cuộc, mình không thể không quan tâm

Nhưng rồi hần lại thở dài ngao ngán với một hướng suy nghĩ khác

__ Quan tâm làm gì nữa, mình bây giờ không còn là người trong phân gia Minamiya, không quan hệ với nhà Kurahashi, và mối thân thương với gia tộc Tsuchimikaido cũng rạn nứt từ lâu. Trừ những người mình thân

tín, Tsubaki này chỉ là cái gai trong mắt ba nhà ấy. Cho cô ấy có thật sự là người cá, mình không quan tâm..... mình không muốn dính dáng thêm vào nữa!

Miệng thì nói thế, nhưng bao ẩn ý thì hiện lên hết trên gương mặt một cách rõ ràng rạch. Trong thâm tâm, hẳn vẫn còn vương vấn đến điều đó, vẫn suy tư xa xăm để rồi giờ đây ử dột phiền muộn. Nếu hiểu theo một khía cạnh nào đấy, có lẽ..... Tsubaki muốn được làm gì đó thì phải..... liệu hẳn có còn muốn cầm Katana, đeo cái danh “Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư” một lần nữa hùng bá thiên hạ hay không?

— “Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư” Nó đã theo Lumina đến cực kia của thế giới, mình sẽ không bao giờ trở thành Kiếm Vũ Sư nữa..... không một lần nào nữa hết!

Đôi mắt đó thật xa xăm buồn bã, Tsubaki phải luôn tự nhủ bản thân mình như vậy để không phải đau khổ vì những ký ức không mấy tốt đẹp trong quá khứ

.....

Nhưng những hồi âm từ quá khứ đang trôi dạt trong tâm trí Tsubaki sau thời gian ngủ yên bỗng dưng bị ngắt đoạn bởi tiếng chuông điện thoại di động reng lên trên chiếc bàn khách đặt chung bộ sofa giữa phòng. Không biết ai lại rảnh hơi gọi điện vào giờ này? Thật không biết phép lịch sự để đầu mất rồi, chẳng lẽ người đang cầm di động gọi vào máy mình kia không hiểu được rằng đây là thời gian nghỉ ngơi của mọi người sau thời gian làm việc dài mệt mỏi hay sao? Nhưng trong thâm tâm, Tsubaki cảm thấy biết ơn người đã gọi đến, nhờ sự làm phiền đó mà mình nhanh chóng rời khỏi sự day dứt bất chợt

Tsubaki thở dài ngao ngán, lặng bước vào căn phòng tối âm u nhưng tràn đầy hơi gió mát và hương mặn của biển. Mọi thứ chìm vào màn đêm thật yên lặng đến đáng sợ..... nhưng nó hoàn toàn phù hợp với một kẻ như tên phiền phức lắm vấn đề này

Tsubaki với tay cầm chiếc di động lên, đôi mắt lạnh lùng nhìn vào dòng tên màu xanh được hiển thị trên màn hình trong khi nó cứ rung liên tục báo cuộc gọi chưa kết thúc. Là ai? Những người Tsubaki quen chỉ có thể là Tsukusa, mẹ Malisa, Chisaki, Hajima thôi, nhưng giờ này thì chắc họ không ở người đến mức gọi điện ỉnh vào giờ này đâu..... vậy thì cuộc gọi này có thể là ai..... mà nhìn mặt Tsubaki trông rất chán nản như thể không muốn bắt chuyện một chút nào cả. Nhưng sau cùng thì cũng phải chịu kè gằn tai, bấm nút trả lời

— Đã lâu không gặp!

— Kazuto – kun, lâu quá không gặp, cậu vẫn khỏe đó chứ?

Đó là một tiếng nói oang oang chột phát ra đến khét cả tai, nó bất ngờ làm cho Tsubaki phải đưa điện thoại ra xa mà vẫn còn nghe rất rõ giọng phát ra một cách bất ngờ mà chẳng khác gì tiếng quạ kêu nên khiến Tsubaki cảm thấy kinh hoàng..... Và điều đó dẫn đến cái chán nản không muốn nói chuyện đối với Tsubaki

— Muốn gì đây tên khốn? Giờ này ở Nhật Bản đang là ban đêm đấy, nếu gọi chỉ để nói chuyện xưa thì phần dùm, mai sẽ tiếp tục!

— Hầy hầy, trở về Nhật Bản rồi mà vẫn còn khó tính như thế à Kazuto – kun. Nhưng yên tâm, tôi biết hiện giờ đang là ban đêm, và cũng biết đây là khoảng thời gian duy nhất mà cậu rảnh nên mạn phép xin ít phút. Chắc cậu chưa ngủ ngay đâu nhỉ!

Tsubaki khẽ ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa, cái thở dài cùng sự chán nản ngán ngẫm vẫn không biến mất trên gương mặt lạnh lùng đó

— Ờ, vẫn chưa..... Làm như ở Anh lâu quá đâm ra đã quen với giờ giấc bên ấy cho nên chưa thể theo kịp nhịp sống của Nhật Bản. Giờ này thì lẽ ra chúng ta đã cùng trên lớp hội họa mới đúng nhỉ!

— Ô ra, vậy là Kazuto – kun vẫn nhớ, cậu bạn tôi, điều đó làm tôi cảm thấy chúng ta gần với nhau thêm được chút đấy, hạnh phúc quá!

Bỗng dưng, có một luồng khí lạnh chạy dọc theo chiều xương sống từ dưới lên trên, hệ quả của nó là toàn thân Tsubaki cảm thấy ớn lạnh, khẽ run người một cái mất tự chủ và tay chân nổi toàn da gà. Mặt mũi hẳn bỗng tối sầm lại như thể vừa trải qua một điều rất kinh khủng. Tsubaki đưa di động ra xa khỏi phạm

vi của mình, hai ngón tay đặt lên phần nắp kiểu tư thế chuẩn bị gập điện thoại ngắt cuộc nói chuyện với cục tức nổi trên đầu

— Ấy ấy Kazuto – kun, đừng tắt máy, tôi chỉ đùa chút thôi mà. Mấy tháng không gặp, tôi cứ tưởng cậu sẽ thích kiểu đùa này chứ?

Tsubaki lại để di động áp sát bên tai, miệng thở dài một cái rõ dài mang hơi âm u ám tẻ nhạt

— Vậy cậu muốn gì ở tôi đây? Không phải gọi điện chỉ để khoe cái trò đùa vớ vẩn của cậu đó chứ hả?

— Lạnh lùng quá Kazuto – kun, nhưng thôi, tôi không thêm cái lý với cậu cho nó mỗi mồm tốn sức tốn mồm. Cho tôi hỏi này, trở về Nhật Bản cậu cảm thấy thế nào? Có thoải mái không?

— Không, mọi thứ vẫn đáng ghét như thế, vẫn tiếng ồn ào từ xe cộ, bụi khói đầy đường, những tòa nhà cao chọc trời che đi một không gian rộng lớn, rồi cả tiếng nói đinh tai nhức óc của con người nữa..... Nói chung vẫn không tệ hại khác gì ở Anh quốc!

Chợt Tsubaki hướng ánh mắt ra ngoài khung cửa sổ, về nơi biển xanh... tuy nó đã chìm đắm vào trong màn đêm lạnh thăm thẳm, nhưng vẫn ngập tràn tiếng sóng xô bờ như thể sức sống của nó vẫn không ngừng tăng lên. Tiếng còi tàu tu tu thường ngày đôi lúc vang khắp vịnh Kyuushi để ngày mai, những món quà từ biển sẽ đến đất liền. Thêm cơn gió mát lạnh mang vị mặn của muối phảng phất qua thị trấn nhỏ, tới căn phòng này và khẽ luồn qua mái tóc tài tử, lấy đi sự phiền muộn, nặng nề canh cánh trong lòng về với đại dương thăm thẳm. Và tâm trạng của Tsubaki đã chuyển sang một trang khác..... Một trang hoàn toàn mới mang chút hương vị nhẹ nhàng thanh thản đến mức biểu hiện trên gương mặt hắc cũng trở nên hiền lành hơn

— À, cũng không hẳn, nơi đây vẫn còn gì đó đọng lại, vẻ đẹp của biển, của tạo hóa và những thứ đến từ đại dương. Có vẻ như không đến nỗi là chán ngắt!

— Hề..... nghe thú vị quá nhỉ, người khó khăn như cậu mà cũng nói được điều đó thì chắc hẳn Nhật Bản, nơi cậu ở là một chỗ tuyệt vời ha?

— Cái đó còn tùy vào quan niệm của mỗi người, đối với tôi thì chỉ duy nhất chỗ này, vị trí này là thú vị..... nhiều khi cậu lại chẳng ham cũng nên!

— Ủa, tôi không có kén cá chọn canh như cậu đâu Kazuto – kun..... Bản thân tôi thì trước đây đã từng nghe nói Nhật Bản rất đẹp, đặc biệt là biển xanh vào sáng sớm còn tuyệt hơn cả ở Anh nữa thì phải. Cho nên tôi đã quyết định..... sẽ đến Nhật một chuyến để thỏa mãn sự tò mò về cái đẹp!

Hình như mình vừa nghe nhầm điều gì thì phải, do pin chỉ còn dưới 10% hay sóng điện thoại bị nhiễu bởi từ trường hay sao mà dường như mình vừa nghe thấy một thứ một thứ khủng khiếp thì phải

— Nghe không hả Kazuto – kun, tôi sẽ đến Nhật Bản trong nay mai đó, chuẩn bị ra mà nghênh đón tôi cho đài hoàng tử tề vào!

Ồi chết tiệt, câu thứ hai mang hàm ý giống hệt câu trước, vì thì đích thị không phải do mình nghe nhầm rồi. Tsubaki bỗng nhưng bất động như tượng đá vài giây, cơn gió vi vu thoảng thổi qua một cách lạnh lẽo đến rợn cả người

— Cậu đùa phải không?

— Không..... tôi nói thật đấy, không đùa đâu!

— Cậu sẽ đến Nhật bản thật ư?

— Thật 100% không thiếu 0.1!

Tsubaki đưa tay lên trán, hai ngón ấn ấn vào huyệt gần kề mắt hai bên sống mũi, rồi thì thở dài một cách ngán ngẩm thêm một lần nữa

— Này này, bộ muốn rời Anh đến Nhật một cách đơn giản như thế ư? Làm như học viện Nghệ Thuật đồng ý cấp phép nghỉ cho cậu xả hơi một thời gian dài vậy!

— No no my Kazuto – kun, cậu nghĩ tôi là ai? Dù sao thì tôi cũng là sinh viên ưu tú với tài năng được xếp đầu học viện cho đến khi cậu xuất hiện. Thời điểm hiện tại thì tôi đã thi xong kỳ thi cuối rồi, chỉ còn đợi

ngày cấp bằng thôi..... Thời gian đó mà để không thì hơi phí, nên tôi chọn cách đi du lịch một chuyến trước khi nhận bằng.... và tôi chọn Nhật Bản, quê hương của những trang lịch sử hào hùng, huyền thoại về các samurai. Cậu cũng biết tôi hâm mộ tinh thần võ sĩ đạo như thế nào mà!

_ Tôi quên mất năng lực của cậu không phải hạng xoàng, kể ra thì chuyện lấy được bằng cấp ngay ở độ tuổi này chỉ là vấn đề ăn bánh xoi trà một cách nhanh gọn mà đơn giản..... vậy thì chính xác hôm nào cậu sẽ bắt chuyến bay đến Nhật?

_ Sao sao? Cậu cần biết ngày để lấy xe ra đón tôi à? Kazuto – kun thật tốt quá!

_ Không, tôi cần biết chính xác thông tin để ngày đó còn chạy trốn chỗ khác được!

_ Quác, thế thì thật tàn nhẫn đó Kazuto – kun, cậu nỡ lòng để tôi cù bắt cù bớ lẻ loi một mình ở một nơi đất khách quê người thế này ư? Tôi mà có mệnh hệ gì thì cậu lấy gì đền cho bố mẹ tôi đây?

_ Mua bảo hiểm nhân thọ đi, đảm bảo sau khi chết, bố mẹ cậu sẽ được số tiền hậu hĩnh để lo tang chay cho cậu. Còn nếu không muốn bị lạc thì thuê một hướng dẫn viên theo chỉ đường!

Thêm một tiếng thở dài khê ngân lên trong gian phòng tối

_ Nhật Bản thì không rộng như Anh Quốc nên chẳng thể nào lạc được đâu, với lại một khi đã đến đây thì có rất nhiều chỗ đáng để thăm quan. Tôi chẳng biết có thật là do cậu hâm mộ tinh thần samurai mà chọn đi Nhật hay không..... nhưng bản thân tôi cũng công nhận rằng đó là một quyết định rất đúng đắn. Đến đây đi, tôi sẽ bổ sung thêm kiến thức cho cậu về đất nước phương Đông!

Chàng trai tóc đen dường như đang khê cười héch khi nói những lời như vậy, giống thể đang có chút vui vui trong lòng hay sao ấy

_ Yep, nhất định rồi, khi nào biết chính thức giờ bay, tôi sẽ báo cho cậu ngay..... khi ấy hãy cho tôi xem Nhật Bản có gì hay ho đúng như những gì cậu nói!

_ Ờ chắc chắn!

_ Vậy thôi nhé, lâu ngày không nghe thông tin gì về cậu nên gọi điện hỏi thăm xem như thế nào. Quả thật bỗng dưng trốn về Nhật khi ngay cuộc họp báo mà không nói một lời thì có đến thánh cũng không hết lo. Nay được nói chuyện với cậu thì xem như cậu vẫn ổn..... trở về Nhật dĩ nhiên là rất thoải mái đúng không? Mái nhà nơi chôn rau cắt rốn của mình mà!

Tsubaki phì cười một cái rất nhẹ và nhạt

_ Ờ, rất thoải mái, bao nhiêu kỷ niệm hồi nhỏ như thể đồng loạt trở về như một cuốn Album dày cộm vậy!

_ Hừm hừm, tốt tốt, thôi, tôi tắt máy để cậu đi ngủ, không lại bảo tôi làm phiền cậu nữa..... ngủ ngon nhé Kazuto – kun!

_ Cảm ơn, cậu cũng thế!

Tsubaki khê đập máy, xem ra cuộc nói chuyện cũng đến lúc kết thúc, trả lại hân khung cảnh êm ả yên bình để nhìn nhận lại bản thân. Tsubaki đảo ánh mắt lạnh nhạt hờ hững về nơi phía chân trời xa, nơi tiếng sóng biển vỗ vỗ tràn bờ hòa cùng cơn gió se lạnh của đêm thâu dưới những ngôi sao sáng kia

Vài phút nữa thôi, gã phiền phức khê dựa đầu ra sau lưng ghế sofa, mắt nhắm lại kèm theo tiếng thở dài mang đầy tâm trạng nào nề

_ Vẫn thế..... tên đó..... cứ thích thọc mũi vào chuyện của người khác một cách vô tội vạ!

Miệng mở lời trách móc nhưng sao nét môi mở rộng sang hai bên, thể hiện một nụ cười nhếch tỏ ý hài lòng thì phải

.....

Màn đêm đi qua, nhường lại vị trí ột ngày hoàn toàn mới, một ngày đầy nắng ấm và không khí se lạnh vẫn còn vương lại sau một đêm dài. Đúng như những gì chúng ta đã tiên đoán từ trước, bấy chìm mòng biển thi nhau sải đôi cánh dài bay đi thật xa, thật cao về một nơi nào đó để rồi trở về vào đêm tối. Những chiếc

thuyền sẽ thay phiên nhau cập bến đất liền nhằm mục đích giao các món quà từ biển như tôm cá mực chẳng hạn, báo hiệu rằng sẽ có một phiên chợ nhộn nhịp khách hàng, mua may bán đất đây

Và cũng như thường lệ, ngay khi tiếng chim ríu rít trên những ngọn cây cao xum xuê lá rì rào theo chiều gió nhẹ nhàng, Chisaki tươi tắn trong bộ trang phục Miko áo kimono trắng dài tay đi cùng chiếc quần Hakama đỏ trông thật phù hợp, làm tăng thêm vẻ trang trọng quyền quý cho cung chủ nhà Tsuchimikaido. Cũng theo lịch trình được đặt sẵn hằng ngày, cứ vào sáng sớm, Chisaki thức dậy thật sớm từ những lúc mặt trời mới mọc trước đó vài ba phút, dành ra gần như một tiếng đồng hồ để cùng cây chổi thân yêu quét những chiếc lá rơi rụng vương vãi ngoài sân sau một đêm gió lạnh

Đây dường như là công việc ưa thích của Chisaki thì phải, sáng dậy sớm, thay trang phục tiểu Miko rồi đứng đây quét sân một cách tự nguyện tự do mà không phải do ai bắt ép hay nhờ vả. Dậy sớm có rất nhiều cái hay của nó chẳng hạn như rèn luyện cho bản thân tính tự giác, sức khỏe dẻo dai, thì không khí trong lành rất tốt cho phổi và tim mạch..... đối với một võ sĩ đạo thì sức khỏe là điều cực kỳ quan trọng, cơ thể mà yếu thì làm sao cầm nổi được một thanh Shinai đơn giản. Hơn nữa, khung cảnh biển xanh ồ ạt sóng tràn bờ tại vịnh Kyuushi thế này, khác nào một khung cảnh thiên nhiên hiếm hoi trong đời, nhìn nó mà tâm hồn mình cũng trở nên thư thái hơn, tĩnh lặng nhẹ tựa như biển vậy. Với lại, dậy sớm thì Chisaki mới có cơ hội được tận mắt chứng kiến cảnh Mikazuki hót ha hót hải chạy từ trong nhà ra vì trễ chuyển xe, cũng nhiều cái thú vị lắm

A vừa nói xong là điều mong mỏi được thần linh thấu hiểu và đáp ứng, tiếng kéo cửa trong nhà vang lên lấp đi âm thanh xào xạc quét lá là Chisaki có thể đoán ra được ngay. Nhưng hình như không có những câu đại loại như “ Á thôi chết, trễ mất” “ Chisaki sao không gọi tớ dậy sớm hơn”, mà tất cả vẫn đều rất im ắng nhẹ nhàng thanh bình y hệt như không khí lúc sáng nay

Chisaki khẽ quay lại, nhìn cô gái giống Lumina như hai giọt nước với nụ cười xinh thân thiện ngày nào

— Chào buổi sáng Mikazuki, hôm nay cậu dậy sớm thế?

— Chào Chisaki! Mikazuki cũng mỉm cười chào lại — Chỉ là hôm nay đến phiên tớ trực nhật nên phải tới lớp sớm hơn bình thường may ra mới kịp!

— Nhưng vẫn còn sớm mà phải không? Cậu đã ăn uống đàng hoàng chưa? Không là lên lớp lại xỉu vì đói thì mình rất lo đó!

— Đừng lo đừng lo, mọi thứ đã xong hết rồi, bây giờ tớ chỉ việc thông thả ra trạm xe thôi, không cần phải chạy thực mạng như mấy ngày trước nữa!

— Ừ, vậy cậu đi cẩn thận nhé!

— Chiều gặp lại!

Và rồi cuộc chia tay tạm thời giữa hai người bạn bắt đầu từ đây

.....

Tiếp tục bước đi trên con đường quen thuộc, cảnh vật xung quanh vẫn cứ tồn tại hiện hữu như thế, chẳng có gì thay đổi cả, vẫn là những hàng cây rì rào đung đưa theo gió, tiếng sóng vỗ bờ hòa cùng tiếng chim mòng biển tạo thành một giai điệu tuyệt vời của thiên nhiên đã quá đỗi quen thuộc nên chúng ta sẽ không bàn sâu vào thêm nữa

Điều quan trọng ở đây là Mikazuki đã đứng sẵn chờ ở trạm xe buýt, chỉ có một mình mình thôi, hôm nay chẳng có ai lai vãng quanh đây, có ngó nghiêng hết trái phải, đằng sau đằng trước cũng không xuất hiện nổi một bóng người. Cũng đúng mà nhỉ, bây giờ là 6h kém 5, ngoài việc dọn dẹp hàng hóa chuẩn bị một ngày kiếm tiền vất vả nhộn nhịp thì hiếm khi có ai đi ngang qua đây, kể cả người hay tập thể dục buổi sáng chắc cũng không chọn tuyến đường giao thông chính để làm tắc nghẽn đâu

Ngồi đung đưa đôi chân dài đi tất đen, Mikazuki bỗng dưng hướng ánh mắt về nơi bệ đá đối diện phía bên kia đường. Đó là nơi cô đặt cả hai tay lên, là nơi cô gặp một tên kỳ lạ có sở thích tập bơi vào buổi sáng..... Một tên bị tự kỷ trầm cảm nặng nề và luôn miệng nhắm lẫn mình với người tên Lumina..... một tên con trai thần kinh giai đoạn cuối được biết đến với cái tên Kazuto Minamiya. Không biết hôm nay, hẳn có lại giờ

trò diên bơi lội tung tăng vào sáng sớm để rồi trôi bì bõm vào bờ như nhánh củi hay không? Không khéo thì bị cảm lạnh nữa thì sẽ tiếp tục mất thêm một ngày nghỉ trên lớp. Nghĩ đến đó, Mikazuki giật mình lắc đầu qua lại, thậm chí còn dùng hai tay tự tát vào mặt mình để thoát khỏi những suy nghĩ lung tung. Cô nắm chặt tay, ánh mắt phờng phờng lửa kiểu hạ quyết tâm

— Mặc kệ hần..... chuyện của tên đứt dây chằng thần kinh ở các bộ phận xung quanh não ấy không liên quan đến mình. Giờ hần có chết mình cũng mặc kệ!

Mạnh miệng thật, có vẻ như Mikazuki vẫn không thể quên được những chuyện đã xảy ra vào hôm qua.. Cũng phải, làm thế nào có thể cho qua không cái hành động và thái độ khi thẳng tay tàn bạo làm bị thương một cô gái chân yếu tay mềm, giờ nghĩ lại thì vết thương ở bắp vai đang nhói lên liên hồi đây..... Nhưng khi nghĩ đến hần ta diên loạn, rồi gào thét cái tên Lumina trong tuyệt vọng như thể không còn gì để mất. Thâm tâm Mikazuki lại hiện lên một lối suy nghĩ khác, thấy cảm thông cho tên đó..... tất cả cũng chỉ vì Lumina đã không còn trên thế giới này nữa nên hần mới trở thành như vậy.... Mà rút cuộc tay Kazuto này có quan hệ thế nào với Lumina? Người yêu chắc chắn không phải bởi rằng Lumina là hôn thê của Tsubaki Minamiya kia..... suy cho cùng thì mọi thứ càng lúc càng phức tạp, hy vọng đây không phải mối tình tay ba đầy trắc trở

— Mong sao tên dở người đó không gây ra thêm điều gì diên hùng nữa, hành hạ bản thân đến mức đó thì.....

— Thì làm sao hã đồ não phẳng?

Một giọng nói trầm lạnh pha chút khàn khàn sắc mùi đáng ghét và quá đỗi quen thuộc từ phía sau lưng Mikazuki chọt cất lên khiến cô giật thót cả mình. Cái cách nói chuyện ngang tàng khinh thường người đối diện này thì chắc chắn là hần rồi..... cái tên diên vừa nhắc đến Tào Tháo là có mặt ngay lập tức

Mikazuki từ từ quay lại, ráng nở một nụ cười gượng gạo pha chút diên tiết trong lòng, nhìn cái nét tối sầm trên mặt thì biết ngay

— Không..... không sao hết, chào buổi sáng Minamiya – san!

Sau một ngày nghỉ rong chơi ở nhà lấy lý do bị cảm bởi trò lội nước sáng sớm lúc mặt trời chưa mọc, cuối cùng thì Tsubaki cũng chịu tay cấp sách, lết cái mông đến trường đi học lại dù rằng cái mặt tỏ vẻ không thích cho lắm. Hôm nay vẫn như thường lệ, một chàng trai vóc dáng khuôn mình không khác gì một diễn viên tài tử, với mái tóc đen chia xuống che đi nửa ánh nhìn của mắt, càng tăng thêm vẻ lạnh lùng bí ẩn xung quanh con người ấy..... và các cô gái bị hút hồn bởi chính đặc điểm đó. Bộ trang phục cao trung It. Harm Sokyuran đặc trưng bởi màu đỏ chiếc áo khoác dài tay bên ngoài, chiếc áo sơ mi cổ trắng bên trong cùng chiếc cà vạt tông đỏ, cuối cùng là chiếc quần tây đen như mực ấy nữa. Có thể nói Tsubaki và Mikazuki là một mẫu hình tượng nam nữ của trường cũng không sai

Mới sáng sớm ra, Tsubaki đã thả dài một cách ngao ngán đến chán nản, quả thật trông cái cảnh này là đủ hiểu nguyên ngày hôm nay sẽ không điều gì may mắn xảy đến với mình. Quan niệm của Mikazuki là như vậy, bởi gặp một người mà bản thân cực kỳ không ưa thì bất cứ điều gì xung quanh hần cũng làm mình cảm thấy khó chịu không từ ngữ nào có thể diễn tả nổi. Cô tự nhủ rằng “tốt hơn hết đừng nên dính líu với hần nữa, mình đã quyết sẽ không dây dưa gì thêm” nên sau khi Tsubaki ngồi xuống chiếc ghế chờ xe thì Mikazuki lại lùi ra xa chừng một khoảng là 2 m 15

Tsubaki khẽ liếc nhìn cái khoảng trống không gì che lấp ấy một chút rồi chuyển hướng lên cái dáng rụt rè e ngại đang tong tỏng mồ hôi hột căng thẳng kia mà suy nghĩ mông lung điều gì. Cho đến lúc những mảnh ghép lý luận Logic đã tập hợp đầy đủ ình câu trả lời xác thực, Tsubaki thả dài ngao ngán

— Này, tôi không có nhảy xuống biển bơi lúc sáng sớm đâu..... nếu có thì cũng đã tắm sạch sẽ để nước biển không còn bám trên người nữa nên cô không cần phải đề phòng như vậy!

Mikazuki giật thót mình, cái cảm giác hơi ớn lạnh chạy khắp thân hình khiến cô khẽ run lên một đợt. Điều này càng làm Mikazuki khó xử hơn vì bỗng dưng hần có thể nhìn được hết mọi suy nghĩ của mình, trường hợp này người xưa thường có một câu nói để mô tả là “Đi guốc trong bụng”. Chỉ cần nhìn thoáng qua nét biểu hiện trên gương mặt và cử chỉ thì sẽ phát hiện ra được ngay

Bây giờ mình phải làm sao?..... làm gì để nói ra hấn không lên cơn tức giận hay những thứ đại loại như vậy..... ủa mà sao mình lại quan trọng hóa vấn đề một cách kỳ cục thế nhỉ? Hấn là ai mà dám nổi điên với mình? Người có quyền la mắng mình, đánh mình chỉ có bố mẹ thôi. Chẳng việc gì phải tìm cớ cả, cứ nói thẳng huých toẹt ra đi..... phải cứ nói thẳng những gì mình đang suy nghĩ trong lòng, hấn mà nổi xung thì mình sẽ đánh trả ngay..... tinh thần của một võ sĩ đạo không nhún nhường hay bị lẳng mạ trước bất kỳ ai

— Ai biết anh sẽ làm trò gì nhân lúc tôi không để ý..... dù sao tôi cũng không thể tin anh được..... anh là một tên.....

— Một tên đàn độn không hơn không kém đúng không?

Bị chặn khi mình đang nói giữa chừng, Mikazuki cảm thấy rất ngạc nhiên..... không phải ngạc nhiên vì bị cắt lời, mà là do hấn tự biết bản thân không khác gì một tên đàn. Chuyện này khó tin thật, người như anh ta mà cũng có thể tự nhìn thấy khuyết điểm của mình ư? Cứ tưởng chỉ biết nghĩ mình luôn luôn đúng chứ?

Tsubaki chợt lấy trong chiếc cặp da của mình ra một chiếc tai phone trắng xanh, cậu ta nối giắc cắm vào chiếc di động cảm ứng một cách trơn tru gọn gàng nhẹ nhàng. Ngón tay lia xuống liên tục cho đến khi cái tên của bản nhạc mình yêu thích hiện lên thì nhấn vào. Thế là Tsubaki thưởng thức một bài nhạc du dương êm ả vào sáng sớm. Đôi mắt hấn khẽ nhắm lại, tựa lưng vào thành ghế nâng cổ lên cao, dường như muốn nhận lấy cái nắng hiu hiu của ngày sớm thì phải. Rồi giọng nói trầm lạnh ấy khẽ cất lên

— Có lẽ cô nói đúng, người cần phải đến gặp bác sĩ tâm thần điều trị là tôi, có quá nhiều chuyện và cũng quá nhiều thứ khiến tôi suy nghĩ rất nhiều. Riết rồi tôi không biết thế giới này muốn tôi phải sống sao mới được. Tôi đã từng lầm tưởng về quá khứ, về hiện tại và không chừng sẽ còn tiếp tục lạc lối trong tương lai nếu như đôi tay này, tâm trí này không ngừng khao khát chạm đến hay nhưng nhớ đến cô ấy. Khi đó, tôi mãi mãi chỉ là một tên đàn không thể thoát khỏi cơn ác mộng dai dẳng!

Mikazuki ngồi bất động, lặng nhìn chàng trai này, đôi tai luôn luôn lắng nghe những hồi còn trong tim

Tsubaki từ từ mở mắt và ngắm nhìn những tia nắng nhỏ khẽ xuyên qua những tán lá trông thật lung linh nhẹ nhàng, và gương mặt đó cũng thật thanh thản làm sao, giống như đây là khoảng thời gian Tsubaki được nghỉ ngơi đúng nghĩa

— Đầu tím, xin lỗi vì đã khiến cô bị thương, một thanh kiếm mất tự chủ sẽ không phân biệt ai là bạn ai là thù hay mục đích ban đầu của nó chỉ là muốn bảo vệ người khác. Trông tôi thật thảm hại đúng không? Chỉ vì sự điên cuồng không thể kiểm soát mà làm biết bao người xung quanh phải rơi vào rắc rối. Tôi quả thật là một tên đàn hết thuốc chữa!

Những lời chê trách bản thân ấy khi nghe xong lẽ ra Mikazuki phải cảm thấy thích thú hay thỏa mãn bởi hấn là tên cực kỳ khó ưa. Nhưng sao cái thứ cảm xúc hiện diện trong tâm hồn Mikazuki lúc này lại hoàn toàn trái ngược. Nó thậm chí còn đau hơn cả vết thương mà Tsubaki đã gây ra, một vết thương trong tâm đủ để giết một con người chứ không phải ngoài da. Hiểu theo một khía cạnh nào đó, lời thú tội của Tsubaki chẳng khác nào một thanh Katana sắc nhọn đâm thẳng vào tim Mikazuki một cách tuyệt vọng

Cô khẽ quay lại, ánh mắt đưa thẳng xuống đất

— Tôi công nhận, anh không chỉ là một tên đàn mà còn cực kỳ lập dị, tàn bạo, điên khùng hết thuốc chữa, một tên tự kỷ cũng không thuốc nào cứu vãn được. Anh đau khổ vì điều gì? vì chữ tình ư? Thật suốt mướt, chẳng ra dáng một nam nhi đại trượng phu tí nào. Cứ phải bám lấy cái quá khứ đau đớn ấy để rồi tự hành hạ bản thân mình như thế, bộ vui lắm hay sao?

Tsubaki lặng nhìn những chiếc lá trên ột thoáng và cất giọng nói ử dột

— Cô không thể nào hiểu được, nếu không phải là tôi thì sẽ không tài nào hiểu được....

— Phải, tôi không phải là anh thì sẽ chẳng bao giờ hiểu được chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ khiến anh trở nên bị quan như ngày hôm nay. Nhưng tôi hiểu..... tôi hiểu một điều rằng, người anh luôn dẫn vật trong tim sẽ chẳng thể vui cười nơi chân trời xa khi cứ thấy anh chẳng khác gì một kẻ thất bại thế này. Anh mong chờ điều gì? Sự tha thứ ư? Của ai? Của người đó hay của ai? Nếu anh nói là của người đó thì tôi không đồng ý..... Dĩ nhiên tôi không thể nói lý do vì sao, nhưng tôi biết sự lựa chọn của tôi là đúng. Điều anh cần lúc này chỉ là có thể tha thứ cho bản thân mình mà thôi!

Một câu nói thật mang tính chất ngang tàng cứng rắn không sợ hãi bất cứ điều gì..... đã từ rất lâu rồi không ai nói thẳng với mình những câu như thế. Một chút tác động ấy dường như đã chạm vào tâm hồn Tsubaki được phần nào. Bỗng dưng Tsubaki cảm thấy hình ảnh người ngồi đây là Lumina chứ không phải Mikazuki, vì trước đây Lumina đã từng có thái độ giống vậy để nói chuyện với mình..... Nói đúng hơn là tán vào mặt mình mới gọi là chuẩn

Tsubaki chợt nhắm mắt lại, để ảnh vỡ ký ức hiện về trong tâm trí

Bốn năm trước, sau sự kiện Lumina xuất hiện ở vịnh Kyuushi và choảng nhau một trận với Tsubaki cùng Tsukusa, gia chủ nhà Minamiya đã đồng ý để cô ấy ở lại tư trang, dạy cho Lumina những tập tính văn hóa cũng như chữ viết của con người, dần dần biến một người cá thành một người bình thường có thể hòa nhập vào xã hội

Tính cách của Lumina khi đó cũng giống với Mikazuki bây giờ, có chính kiến của mình, biết tôn trọng bảo vệ cái đúng và không nhân nhượng trước cái sai. Hiền thì hiền, dễ thương thì dễ thương, lúc nào cũng thấy nàng cười xinh như một thiên sứ, nhưng đừng bao giờ chọc cô ấy nổi điên nếu không muốn ăn thử song kiếm. Và đặc biệt, Lumina rất khó tiếp xúc với Tsubaki, người hội tụ đủ những điểm xấu tệ hại mà Lumina dè chừng không thích..... Nhưng Lumina không tỏ ra khó chịu như Mikazuki, chỉ là hơi buồn, lo lắng khi cứ chứng kiến ngày ngày Tsubaki chôn mình trong gia trang Minamiya, khiến hấn một tên trầm cảm nay còn trầm cảm hơn

Rồi một ngày tập kiếm đạo, lão gia nhà Minamiya, Tsubaru Minamiya mở một cuộc tập giả giữa Lumina và Tsubaki. Đứng đối diện cách nhau hơn 3 mét, tầm nhìn thì bị hạn chế bởi chiếc mặt nạ bảo hộ và thanh Shinai chia thẳng vào nhau. Lumina dường như nhìn thấy được đôi mắt sát khí đằng đằng đằng sau mặt nạ bảo hộ kia, cô tự hỏi vì sao cậu ta cứ luôn giận dữ đến như thế..... điều gì khiến Tsubaki tức giận với thế giới này và dường như không màng đến bất cứ thứ gì tồn tại xung quanh

Khi trận đấu bắt đầu, Lumina đã nói với hấn một câu..... chỉ một câu làm thay đổi con người hấn

_ Tôi không biết anh đang tức giận điều gì.....nhưng xin đừng hành hạ linh hồn và bản thân mình như thế. Xin hãy tha thứ cho chính mình..... Liệu có được không, Minamiya - san!

Kể từ đó, Tsubaki như được khai sáng tư tưởng, cảm thấy người con gái đó thật đặc biệt..... cảm thấy nếu như ở bên cạnh cô ấy, mình sẽ tìm được điều gì đó thú vị thay đổi cái hương vị tẻ nhạt này

Trở về với thực tại, Tsubaki lại nhắm mắt để thưởng thức âm thanh, hơi gió, những thứ thiên nhiên ưu đãi mang lại khiến cho tâm hồn mình trở nên thanh thản. Quả thật không thể tìm được đâu một nơi tuyệt vời như chỗ này

Tiếng thở dài của hấn càng gây nên sự dè phòng căng thẳng cho Mikazuki, không biết hấn sẽ làm trò gì điên khùng nữa đây..... Hấn thật sự là một kẻ cực kỳ nguy hiểm nếu không cẩn thận

_ Đây đầu tím..... quả thật cô chẳng hiểu gì về tôi cả..... cô không bao giờ có thể hiểu được cái cảm giác mà tôi luôn phải nếm trải từng đêm dai dẳng như thế nào. Cảm giác hối hận, dằn vặt, đau đớn lẫn tuyệt vọng..... còn khủng khiếp hơn cái chết nữa. Cô sẽ không hiểu được bởi rằng não cô quá đơn giản!

Y như dự tính, kiểu gì thì kiểu hấn cũng nói xấu mình, với bản tính và suy nghĩ không sợ hay nhân nhượng, Mikazuki hít một hơi chuẩn bị gân cổ cãi lại thì chính bản thân Mikazuki phải kinh ngạc..... kinh ngạc vì nụ cười nhếch nhếch nhưng không chứa tà ý lẫn sự xấu xa..... Một nụ cười mang hương vị nhẹ nhàng thanh thản trong lòng

_ Nhưng đôi lúc, sự đơn giản đó cũng thật hữu dụng. Nếu tôi có thể sống mà suy nghĩ không quá phức tạp thì sự tồn tại này đối với một kẻ điên sẽ dễ dàng biết nhường nào!

Và rồi Tsubaki tự tiện đặt tay mình lên mái tóc Mikazuki mà xoa xoa khiến cô tròn mắt hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, mặt mày đỏ rần rần vì lần đầu tiên có người con trai gần sát mình như thế. Lại thêm nụ cười đó..... tại sao làm cho tim mình rung động nhiều vậy

— Cảm ơn cô, đầu tím!

12. Chương 12

Vậy là dù có muốn tránh nhưng sau cùng mối nhân duyên cũng do một ai đó sắp đặt sẵn..... một ai đó có khả năng thay đổi số phận con người liệu có được hiểu là thần không? Amaterasu – sama hay những vị thần chịu trách nhiệm mang đến sự hội ngộ cho phàm nhân, nên hiểu điều đấy theo quy luật như thế nào mới thỏa mãn được câu hỏi của bản thân..... Tóm lại, ở đời này, ghét của gì trời cho của đó, đối với Mikazuki thì xem như sáng nay sẽ chẳng có điều gì tốt đẹp hết một khi đã trông thấy cái mặt chán nản cùng đôi mắt lạnh lẽo vô hồn nhìn thế giới xung quanh qua gam màu u ám. Tức thì tức lăm nhưng chẳng thể làm gì khác được vì chỉ duy nhất.... chỉ duy nhất một chuyến xe buýt đi từ trạm xe trung tâm Tokyo đảo một vòng đến Kyuushi rồi lại tiến vào trung tâm như lịch trình đã được dựng sẵn. Thế nên nếu đi học hay vào thành phố thăm quan thì phải qua chuyến xe này. Do đó, Mikazuki lẫn Tsubaki, người được xem là có nhiều vấn đề nhất phải đi chung một xe..... đứng cách nhau một đoạn cũng gần 3 mét rưỡi, và chỉ im lặng không nói với nhau bất cứ câu gì kể từ sau lúc ở chỗ đợi xe

Vì đây là chuyến sáng sớm đi từ Tokyo xuống Kyuushi, nên có thể nói Tsubaki và Mikazuki đều là hai hành khách mở hàng đầu ngày. Có thể Tsubaki mới đi trong vài ngày gần đây nên không quen biết như Mikazuki, cô nàng tóc tím dường như quá hiểu và cũng khá thân với bác tài, họ nói chuyện với nhau vui vẻ bình thường mặc cho Tsubaki tay nắm thanh vịn, vai khoác cặp, tai đeo headphone, mắt nhắm để thưởng thức âm nhạc của cuộc sống phát ra từ chiếc điện thoại di động cầm ứng đời mới của mình. Hẳn quả thật chẳng dễ tâm đến mọi thứ xung quanh gì hết

— Mikazuki, chú không có ý xen vào chuyện đời tư của giới trẻ, đặc biệt là cháu hay Chisaki. Nhưng cho chú hỏi này, bộ cháu với bạn trai cãi nhau hay sao mà giờ mỗi người đứng một nơi vậy? Thế thì có khác nào anh ở đầu sông em cuối sông?

Nghe đến hai từ “ bạn trai” Mikazuki có cảm giác như bị một mũi tên bắn thẳng vào tim... và cũng chính mũi tên ấy là nguyên nhân khiến con tim phải đập liên tục để bổ sung máu làm ạt mảy rồi những chỗ khác trên cơ thể hình như đỏ rần rần lên. Cô vội xua tay phủ nhận một cách mạnh mẽ nhưng trên mặt vẫn không thể giấu đi được sự xấu hổ

— Anh ta không phải bạn trai cháu..... đó chẳng qua là..... là bạn cùng trường nên đi chung chuyến xe thôi, nhà anh ấy cũng ở đây, tại vịnh Kyuushi này nên nếu không đi nhanh thì sẽ không kịp giờ mất!

Chính gương mặt biểu lộ hết toàn bộ cảm xúc đó nên bác tài tâm lý dường như hiểu được hết mọi chuyện, ông ấy chỉ cười hề hề như thể vừa có một bữa nhậu no nê cùng với những anh em chiến hữu chí cốt chẳng hạn

— Rồi rồi, chú không xen vào chuyện của mấy đứa nữa, vậy là được rồi phải không? Giới trẻ ngày nay sướng thật, muốn làm gì thì làm, tất cả đều trên phương diện tự do thoải mái..... như thế là tốt hơn thời của chú đó Mikazuki, cố gắng hết mình nhé!

— Cháu đã nói là không phải mà!

.....

Chuyến xe chạy rất êm, dường như không chạm phải một viên đá hay ổ gà nào giữa đường, không biết là do chất liệu bánh xe, động cơ lắp ráp cơ cấu tạo thành một chiếc bus đạt đến trình độ cho qua quy luật xóc và lực hút của trái đất hay không..... cũng có thể do con đường trải dài từ vịnh Kyuushi này vào trung tâm Tokyo quá đồi phẳng phiêu không vương lại bất kỳ chướng ngại vật nào..... nó tượng trưng cho sự thanh khiết nhẹ nhàng trong cuộc sống cũng nên, Mikazuki luôn coi như thế mỗi khi được dạo đi trên tuyến đường đầy êm ả bon bon ấy. Nhưng dù là gì đi nữa, thì vẫn không thể phủ nhận tất cả những gì mà Kyuushi mang lại, cứ ngồi tại một ghế gần cửa sổ và hướng mắt chéo về phía Đông, bạn sẽ thấy một màu xanh nhẹ bao la không tì vết kèm theo những cơn sóng tràn bờ rào rào tạo nên một âm thanh vui tai chứa đầy hương vị của biển. Biển đang vỗ gọi, vỗ chào một ngày tốt đẹp mới sẽ đến với những ai đi ngang qua nó..... thật tuyệt vời phải không???

Chuyến xe buýt này giống như chuyến xe không người, như đã giới thiệu ở trên, vì chuyến sáng sớm chạy từ Tokyo thẳng tiến vịnh Kyuushi lúc mặt trời mới lờ mờ chớm mặt đằng phía xa xa chân trời xanh kia cho nên không có một ai cho đến khi Mikazuki và Tsubaki mở hàng. Có thể hiểu rằng, chuyến xe buýt từ 6h sáng này hoàn toàn vắng tanh, đếm đi đếm lại thì chỉ vón vện ba người, một tài xế già dặn kinh nghiệm hơn 30 năm hành nghề gắn bó với chiếc xe, một cô gái mang thân phận là người nhà Tsuchimikaido luôn vui vẻ hoạt bát biết cách tạo tiếng cười cho người khác, và bây giờ thì có sự tồn tại của một kẻ phiền nhiễu đủ mọi vấn đề trên trời dưới đất, con trai của nhà Minamiya (không ai biết). Không biết rồi chuyến xe này có đến được trung tâm một cách yên bình lặng lẽ hay không..... à mà bây giờ cũng yên lặng lắm rồi..... phải nói là im ắng một cách đáng sợ nếu không có những câu đùa của bác tài thì cái không khí ở đây sẽ trở nên căng thẳng mất. Chứ cái thứ đứng lù lù ở dãy ghế số 5 tính từ vô lăng xuống thế kia ít nhiều cũng khiến người khác phải chú ý.

Mikazuki khẽ quay xuống nhìn người con trai ấy, cổ quái thì cổ quái, khó ưa thì khó ưa, thậm chí mình đã từng mong cho biển nhân chìm hẳn xuống không bao giờ trở lại đất liền luôn cho đỡ chật đất. Nhưng chỉ trong phút chốc thôi..... trong khoảng khắc khá ngắn ngủi, Mikazuki không sao quên được giây phút hẳn thay đổi. Đôi mắt thâm sâu lạnh nhạt của một linh hồn mục rỗng biến mất trong tích tắc khi hẳn cười.... một nụ cười thanh bình không gượng gạo, không ép buộc cũng như không giả dối, một nụ cười thật sự trên gương mặt khắc nguyên một chữ “ số phận ” to tướng. Chính vì thế nên trong lòng Mikazuki chợt nảy lên một tia sáng tin tưởng..... cô tin rằng sâu tận trái tim kia vẫn còn một khao khát được cười, được vui, được hạnh phúc, được nhìn thấy cuộc đời này qua lăng kính màu sắc sỡ hơn. Sẽ thật tốt biết bao nếu hẳn có thể thay đổi quan điểm đi một chút

.....
Không, mình xin rút lại những điều tốt đẹp về hẳn, có chết thì chắc gã đó sẽ không bao giờ có thể thay đổi được

Mikazuki tỏ rõ sự thất vọng khi đứng bên ngoài lớp B, tức là cách lớp của Mikazuki một tầng trên và một chữ thôi..... cô thì đang theo học lớp A, cho nên có chuyện gì thì chạy lên chạy xuống cũng không mấy khó khăn. Tại sao Mikazuki lại đứng trước lớp B mà không về lớp A, bởi vì đây là giờ nghỉ giữa tiết, trường cao trung It. Harm Sokyuran này..... Không chỉ It. Harm Sokyuran mà hình như các trường khác cũng thế, một buổi sáng có 5 tiết học, còn tùy có lớp chỉ 4 thôi..... nhưng dù 4 hay 5 hoặc 6 gì đi nữa thì cứ sau hai tiết đầu sẽ được nghỉ một đợt 10 phút, sau hai tiết tiếp theo sẽ thêm một đợt 10 phút nữa, còn lại học xong thì về (Không có một bữa sáng nào tồn tại quá 6 buổi)

Bây giờ là 10 phút nghỉ giữa hai tiết đầu và hai tiết sau, Mikazuki được nhóm bạn rủ chung xuống căn tin để tìm thứ gì đó lót bụng, dù là Mikazuki đã ăn ở nhà rồi nên cô chỉ đi cùng cho vui thôi, đảm bảo trước sau gì cũng có đàn đúm nói chuyện..... Đi ngang qua lớp B, Mikazuki có xin ít phút dừng lại để nhìn vào, đảo mắt hết một phòng và dừng trước một bàn học cuối phòng, một tên con trai như tài tử sở hữu mái tóc chìa chìa xuống che đi nửa tầm mắt trông thật bí ẩn. Có lẽ, Mikazuki muốn hiểu thêm về gã đó, muốn hiểu xem hẳn hòa nhập vào xã hội như thế nào, xem hẳn kết bạn như thế nào..... Nhưng Mikazuki dường như thất vọng tràn trề, mặt mũi xám xịt khi chứng kiến gã đó tay chống cằm, quay người ra hướng bầu trời trong xanh qua khung cửa sổ kính... hẳn làm lơ hoàn toàn một cô gái trẻ đang tìm đủ mọi cách để nói chuyện, nhìn vào thái độ chịu thua và gương mặt cam chịu kia là đủ hiểu cô ấy đã thất bại, đành quay lưng về chỗ của mình, để Tsubaki tiếp tục chìm đắm bản thân vào hương nồng cuộc đời

__ Hề hề, chuyện gì thế Mikazuki? Chúng ta nhanh đi thôi, căn tin sẽ không nhường chỗ cho chúng ta đâu!

Một cô bạn đi cùng Mikazuki thấy nàng đứng trước lớp B quá lâu nên cũng hơi sốt ruột, điều này cũng dễ hiểu, thử tưởng tượng cảnh mình đang đối diện đến mồi meo, bao tử không ngừng kêu than đả đảo sự nhẫn tâm của chủ nhân khi không cho thức ăn nuôi chúng vào sáng sớm mà còn phải trải qua hai tiết cộng lại là 90 phút. Vậy bây giờ còn phải đứng đây trong 10 phút ít ỏi, căn tin mỗi lúc một đông do số lượng binh quân đầu người càng tăng theo từng phút từng giây, không nhanh lên thì phải xếp hàng từ đây ra ngoài cổng mất

Nghe thấy tiếng bạn giục, Mikazuki cũng giật mình quay lại

__ À ừ, mình biết rồi!

__ Mikazuki, không phải cậu đang để ý đến gã Minamiya đó chứ?

— Hả hả, không..... không phải

Mikazuki dường như cực kỳ xấu hổ, hai tay liên tục xoa xoa ý phủ định điều vừa rồi là hoàn toàn sai lầm. Nhưng nếu xét theo hành động thì có người nói Mikazuki để ý Tsubaki cũng không hẳn là sai, tuy rằng xung quanh hẳn có mấy chuyện không hay ho lắm

— Thật không? Có thật là cậu không để ý tay Minamiya đó không?

— Thật thật! Mikazuki gật đầu liên tục — Mình với cái gã thần kinh, suốt ngày cau có, lúc nào cũng thích trên đầu trên cổ người khác như hẳn không bao giờ có chuyện bạn trai bạn gái đâu. Mấy cậu đừng hiểu nhầm, tội nghiệp mình!

Ban đầu mấy cô bạn nữ cũng nhìn nhau hơi khó hiểu, nếu là không để ý, xem như hai người xa lạ, thế thì chuyện Mikazuki hiểu rõ được bản thân tay Minamiya đó ra sao thì cũng hơi thắc mắc chút, nhưng thôi, nếu Mikazuki nói không phải thì là không phải, hơi đầu suy nghĩ chi nữa ệt, càng nghĩ nhiều thì bụng càng reo thêm thôi

— Mình sẽ không hỏi thêm về chuyện cậu với tay Minamiya đó quen biết nhau thế nào, nhưng lời khuyên từ những người trong lớp B, những người học chung với người đó đây. Tốt hơn hết cậu đừng có quan hệ gì với tay Minamiya..... Dính vào rồi cậu không thể tách ra đâu!

Mikazuki tròn mắt lạ lẫm

— Hề? sao vậy?

— Này nhé, tay Minamiya đó khá nhiều thứ phiền phức vây xung quanh, có thể nói đó là một tập hợp hết tất cả các Scandal của trường mình. Bây giờ nhắc đến tên Minamiya thì hầu như ai cũng biết..... nhưng qua cái nhìn tiêu cực và ganh ghét thôi. Có thể nói, người đó đã trở thành cái gai trong mắt tất cả học sinh ở đây rồi!

— Scandal? Hẳn ta?

— Ừ, có người nói, tay Minamiya đó vốn dĩ không đồng trang lứa với chúng ta, hơn chúng ta mấy tuổi lận thì phải..... cậu có bao giờ nghĩ, một người trên chúng ta phải gọi hai chữ Senpai thì tại sao lại học ở khối này? Câu trả lời rất đơn giản.... bị đình chỉ học!

— Đình chỉ? Lỡ như anh ta học trễ thì sao? Ý mình là cũng có mấy người sinh ra trước thế hệ chúng ta, nhưng do hoàn cảnh gia đình nên không thể đến trường đúng với số tuổi của mình, kết quả là vào muộn như chúng ta thấy đây. Cậu không nghĩ kết luận một người lớn tuổi học ngang hàng là do bị đình chỉ..... Không phải quá sớm ư?

— Hầy hầy, tớ lại không nghĩ do anh ta vào trễ mà đồng ý với phương án bị đình chỉ học hơn. Tại nghe đâu rằng, tay Minamiya ấy trước kia đã từng đánh nhau với ai đó, hình như một mình anh ta đã đánh tay đôi với Yakuza gần 100 tên, sau khi biết chuyện thì anh ta bị đuổi khỏi trường..... năm nay mới đi học lại thì phải!

— Hề, đáng sợ như vậy ư, một mình đánh tay đôi với 100 Yakuza, cậu không nói quá đấy chứ?

— Tee hee, tớ nghe được thôi chứ cũng không chắc lắm, dù sao thì tớ đã từng được tận mắt chứng kiến điều thần tiên đó đâu!

Chắc chắn là kể quá sự thật rồi, tin đồn gần xa có sức công phá hủy hoại thanh danh một giá trị con người phải nói là hết sức dã man. Cũng không thể phủ nhận được miệng lưỡi của con người quá đổi đáng sợ, chỉ cần thêm vào vài sự sắc nét từ trí tưởng tượng thì có thể nghĩ ngay ra một câu chuyện hoàn toàn không có thật. Mục đích thì ta đã quá rõ rồi, người xem Tsubaki như một mầm rác cần phải loại bỏ trong trường này hầu hết chiếm 74%, số còn lại là không quan tâm chứ chẳng phải thích thú gì. Họ nghĩ ra những câu chuyện trên trời, không có thật và xuất phát từ khả năng tưởng tượng để tô thêm vẻ nguy hiểm của Tsubaki, người xung quanh lấy cớ đó để xa lánh và truyền nhau rằng, đừng dây dưa gì với loại người như thế vì chắc chắn sẽ chẳng gặp điều gì tốt đẹp hết. Có thể hiểu rằng, Tsubaki hoàn toàn là cái gai, là con ốc thừa trong mắt tất cả mọi người, bị tẩy chay hoàn toàn trong xã hội

Tsubaki thì không thể hòa nhập vào xã hội loài người, nói đúng ra là xã hội Nhật Bản không hề công nhận hẳn. Trong khi Mikazuki Tsuchimikaido thì là một thần tượng, một người đặc biệt nổi trội mà ai cũng biết, có lẽ vì ánh hào quang của nhà Tsuchimikaido là cái để để đưa Mikazuki lên cao, có chỗ đứng trong trái tim của mọi người. Ai ai cũng muốn vây quanh cô gái tóc tím, muốn được kết bạn như những điều mà học sinh thường làm ở lứa tuổi 16 này. Cũng trí tưởng tượng phong phú đó, cũng những lời nói truyền qua đến lại nhưng mang hàm ý mật ngọt tâng bốc. Họ hình tượng hóa một người con gái bình thường mang họ Tsuchimikaido như một thánh nữ để ngưỡng mộ, họ chấp nhận Mikazuki vào xã hội và xem đó như một người quan trọng không thể thiếu

Cho nên, nếu so sánh Mikazuki và Tsubaki thì một người ở trên một người ở dưới, một người là đỉnh cao của sự vinh quang sáng lạng còn một người thì ở vực sâu thăm thẳm của sự lẻ loi cô đơn. Người sống vì tương lai tươi đẹp phía trước, người thì phải dựa vào quá khứ để tồn tại. Chúng ta khác xa nhau như thế, như hai thái cực hoàn toàn khác nhau..... Đôi lúc Mikazuki cứ tự hỏi tại sao hai chúng ta lại khác nhau đến vậy, cũng đều là con người với nhau, cũng biết vui biết buồn, biết thế nào là sự tin tưởng, biết mưu cầu hạnh phúc cho bản thân, nhưng thế giới lại quá đổi khác nhau, nếu như không có cái họ Tsuchimikaido..... Mikazuki chợt tròn mắt giật mình khi vừa nhận ra một điều rằng: Nếu như mình không gặp được Chisaki, không mang họ Tsuchimikaido chỉ là một người bình thường và đặt vào vị trí của anh ta thì có lẽ số phận của mình cũng sẽ giống như anh ấy hiện tại. Và ngược lại, nếu anh ta ở vị trí của mình, cũng mang họ Tsuchimikaido..... Kazuto Tsuchimikaido, liệu..... lối sống hồ hững lạnh nhạt chán nản cùng linh hồn bị khuyết này có thay đổi trở nên thanh bình nhẹ nhàng, hạnh phúc lúc nào cũng luôn tràn ngập tiếng cười không? Anh ta sẽ không còn cảm thấy cô đơn, không còn phải nghe những tiếng đồn không hay về bản thân, có thể sẽ sống một cuộc sống yên bình nhiều niềm vui như mình vậy

__ Nè Mikazuki, mình xuống căn tin được chưa, bao tử tớ hiện tại đang rất biểu tình đây, nếu còn đứng đây một hồi là chuông sẽ reng mất, tớ không nghĩ bản thân sẽ phải đợi thêm hai tiết nữa mới được ăn đâu!

__ Xin lỗi các cậu, chúng ta đi thôi!

Theo như ý nguyện của cô bạn cùng lớp, cả nhóm bao gồm cả Mikazuki bắt đầu di chuyển rời vị trí đang đứng là trước cửa lớp B đến nơi cầu thang đi xuống. Nhưng trước đó, Mikazuki vẫn tiếp tục ngoái cổ lại nhìn gã phiền phức đang thả hồn ngoài cửa sổ mà trong lòng hiện lên hàng trăm câu hỏi, hàng trăm cảm xúc khác nhau. Cô như thể muốn được ở lại lâu hơn, muốn được đến gần hỏi thăm “ mọi thứ ổn cả chứ? Anh có cần về nhà nghỉ cho khỏe không? Dù sao vết thương của anh cũng chưa khỏi hẳn mà?”

Nhưng suy nghĩ ấy trong đầu Mikazuki lập tức bị gác sang một bên, sự lo lắng ân cần chuyển hẳn thành sự tức giận, mặt mũi hầm hầm bí xị vì biết chắc chắn, kiểu gì hẳn cũng sẽ trả lời đại loại như “ Không phải việc của cô, quan tâm làm gì, tốt hơn là cứ lo cho thân cô trước đi, đồ nào phẳng” cùng với gương mặt khó ưa chỉ muốn hất thẳng bát cháo lòng vào cho bồ ghét

Nghĩ ra viễn cảnh như vậy, Mikazuki dùng dùng bỏ đi ngay với cái giận vô cớ

__ Không đời nào mình quan tâm đến anh ta..... cái con người đáng ghét ấy, tốt nhất là để biển xanh nhấn chìm xuống vĩnh viễn luôn đi!

.....
“Để biển xanh nhấn chìm hẳn mãi mãi luôn đi”

Sẽ thật không hay chút nào khi đó trở thành câu rửa cửa miệng của Mikazuki mỗi khi hình ảnh cái gã phiền não ấy xuất hiện trong tâm trí dù chỉ là thoáng qua trong tích tắc. Quả thật hẳn chỉ được cái đẹp mã thôi, còn lại thì toàn lừa đảo và đáng ghét, đến bây giờ cô vẫn luôn tự hỏi, vì lý do gì lại xuất hiện một kẻ rắc rối như vậy trên thế giới này?

Mikazuki lẳng lặng bước đi trên tuyến hành lang quen thuộc, bây giờ cũng đã 5h chiều, một ngày trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt mặt trời đã muốn rút lui nhường bóng đêm chuẩn bị thu nạp mọi thứ. Con người vẫn chưa thể tìm được cách để trục Trái Đất tạo nên ma sát khiến địa cầu quay chậm hơn so với bình thường, chính vì vậy nên 24 giờ trôi qua rất nhanh, đó sẽ là một điều cực kỳ lãng phí nếu con người không biết tận dụng triệt để

Nhưng thôi, ta sẽ không nói về mối quan hệ biện chứng giữa thời gian và đời sống con người cũng như làm thế nào để tạo ra một loại dầu có khả năng bôi trơn trái đất khiến địa cầu quay chậm hơn. Mikazuki từng bước rời khỏi lớp A sau một ngày học hành căng thẳng, chính ánh nắng ban chiều cuối cùng chiếu qua từ khe cửa sổ kính bên cạnh là dấu hiệu tốt nhất ột ngày trôi qua đối với Mikazuki

Nhưng đây vẫn chưa phải là kết thúc, một ngày mà dừng tại thời điểm này vẫn chưa hết nếu là Mikazuki bởi rằng cô còn bị hành sức lực của mình qua việc hoàn thành nốt bức tranh ở CLB hội họa để chuẩn bị buổi lễ chào mừng tân sinh viên của khóa học mới. Vì là thành viên chủ chốt song hành cùng kỹ năng sáng tạo mang tầm vượt bậc, thậm chí ý tưởng không thể chèn vào đâu được khi Mikazuki muốn phác họa lại “ Hoa anh đào đỏ” đang hùng bá thiên hạ rộn ràng khắp toàn thế giới. Nếu như bức vẽ thành công thì CLB hội họa sẽ nổi tiếng, đồng thời cũng không còn phải chịu cảnh thiếu thành viên nữa, chắc chắn những học sinh mới sẽ đồng loạt ồ ạt muốn đăng ký tham gia CLB nếu yêu thích “ Hoa anh đào đỏ”

Một họa sĩ nếu muốn bức tranh của mình trở nên thành công mỹ mãn, chạm vào được tâm hồn của người xem thì phải dồn hết tình cảm, tâm huyết của mình vào cây cọ, liên tưởng nhiều thứ khác nữa. Nói chung là chỉ nghĩ duy nhất đến bức tranh mà thôi, hơn nữa, đây còn là bản sao chép có thay đổi chút đỉnh từ bản gốc nên không nhiều thì ít người sẽ mang đi so sánh bình phẩm xấu đẹp, nên trách nhiệm đòi hỏi Mikazuki phải chuyên tâm, dành hết thời gian còn nặng nề hơn. Nhưng liệu có ổn không khi bây giờ, Mikazuki dường như không còn chú ý đến bức tranh nữa, cái vẽ chán nản dường như muốn buông xuôi mọi thứ đó chẳng biết từ bao giờ và từ đâu ừa về đề hết lên trái tim cùng linh hồn cô. Trong tâm trí hiện đang có hai vấn đề lớn khiến Mikazuki không muốn chú tâm nữa, một là cái gã phiền phức Kazuto Minamiya, xét về quan hệ hay hoạt động của hắn mình chẳng thêm quan tâm, nhưng nếu cứ để như vậy mãi thì cũng không hay lắm, hắn thật sự đang đau khổ dẫn do điều gì? và tại sao hắn lại biết Lumina, người được xem là cháu gái thần biển?? Mikazuki cứ không ngừng suy nghĩ đến điều đó khi đôi chân vừa bước, tay phải nhẹ nhàng đặt lên vết thương bả vai trái như thể đang nhớ lại hình ảnh một Tsubaki điên loạn với thanh Shirasaya sắc nhọn, rồi thì lúc mảnh kim loại lạnh buốt ấy găm vào da thịt mình tạo cho người khác cảm thấy sợ hãi đến mức kinh hoàng nhất, quả thật không có thứ gì đáng sợ bằng một thanh Katana Nhật Bản, nó không chỉ đơn thuần là một thanh kiếm mà là sự hội tụ bởi những thứ như lòng căm thù, sự thích thú chém giết mục đích chỉ để lấy mạng người trong tầm sát của nó. Nghĩ lại đến giờ, Mikazuki vẫn còn chưa hết rung mình

Và vấn đề thứ hai mà Mikazuki vẫn không thể thoát khỏi sự chán nản..... đó chính là.....

__ Hề hề, mấy người sau cùng là muốn gì đây?

Giọng nói quen thuộc chợt cất lên từ phía trước cắt phăng đi dòng suy nghĩ của Mikazuki, cái giọng hơi đánh đũa chua chát và pha chút sự hiên ngang này thì chỉ duy nhất một người thôi..... một người đứng trước cửa phòng CLB hội họa sở hữu cặp mắt kính kia thì đích thị là hội trưởng CLB rồi..... nhưng còn đám học sinh đứng bên ngoài gồm 2 nữ 2 nam kia đang làm gì vậy? Không lẽ là muốn trở thành thành viên CLB ư? Như vậy thì thật tốt quá

__ Tôi đã nói với các người bao nhiêu lần rồi, lễ hội chào đón tân học sinh năm nay chắc chắn CLB sẽ tham gia, điều này các giáo viên đã chấp thuận, cứ thế mà làm không bàn cãi gì nữa!

Nhưng sao thái độ của chị ấy gắt quá, như thể đây không giống như một lời mời hay chào đón “ lính” mới gia nhập CLB như hồi mình gửi đơn xin tham gia. Con người Manaka – san mình hiểu, cực kỳ ưu ái thân thiện với những tân binh, không những thế mà chị ấy còn nhiệt tình hướng dẫn giúp đỡ hết như một giáo viên thực thụ tràn đầy kinh nghiệm, nói chung không ai có thể ghét chị ấy được trừ những kẻ có hiềm khích từ trước hay ghen ăn tức ở thôi

__ Cô vẫn cứ cứng đầu như thế kể từ hồi chúng ta học chung với nhau từ cấp 1, cứ nghĩ một đẳng không cần biết có thành hay không vẫn phải làm cho bằng được!

__ Bởi rằng tôi là người sống theo quan điểm: nếu không cố gắng hết sức thì không được phép nói đến hai từ thất bại. Trong cuộc sống này, có nhiều thứ phải thử rồi mới biết, còn cứ ngồi không mơ mộng hão huyền thì nó cũng chỉ mãi là một giấc mơ không bao giờ có thể với tới!

__ Cô cứng đầu quá đó, điều quan trọng tôi nói đến ở đây không phải là mơ mộng hay không, mà là cô nên biết khi nào nên tiếp tục, khi nào nên dừng lại. Cứ thử nhìn xem, một CLB phải có tối thiểu là 5 thành viên thì may ra mới được xem là một CLB, nhưng tính đi tính lại từ lúc cô lên làm hội trưởng, con số ấy đã

giảm xuống chỉ còn ba móng. Cô không thấy với một CLB như thế, nên dẹp đi để phòng cho những CLB khác thì thích hợp hơn sao?

— Nói nghe hay nhỉ, các thầy đã đồng ý cho tôi thời hạn đến hết buổi lễ chào đón tân học sinh này rồi mới quyết định. Nếu như số lượng thành viên vượt ngưỡng 5 thì CLB hội họa được quyền tiếp tục hoạt động. CLB nhiếp ảnh của mấy người nên trở về đi, đừng gây phiền phức gì cho chúng tôi nữa!

Tình hình có vẻ như đang có chiến tranh cam go lắm đây, lần đầu tiên thấy Manaka – san sử xự như vậy, tuy chỉ mới gặp từ ngày đầu tiên nhập học, nhưng với dáng vẻ dễ kết bạn bên ngoài thì Mikazuki chưa từng nghĩ rằng chị ấy lại trở nên như thế. Đồng ý Manaka – san có chút ngang tàng và không chịu khuất phục ai, nhưng dám đấu khẩu với một CLB nhiều thành viên như nhiếp ảnh thì quả thật chị ấy cũng có tầm không hề kém trong trường

Bỗng dưng Mikazuki cảm thấy tốt hơn hết mình không nên xen vào, chuyện giữa những tiền bối lớp trên nên để họ tự giải quyết là ổn nhất

— Quyết định số thành viên qua lễ chào đón học sinh mới, tôi có cảm giác giống như đây là một canh bạc liều lĩnh của cô vậy. Cô cũng trông có vẻ như hơi quá tự tin thì phải, bộ không nghĩ đến trường hợp nếu như không có học sinh nào muốn gửi đơn xin tham gia CLB hội họa thì sao?

— Thế nhờ có người đồng ý gửi đơn xin gia nhập CLB hội họa thì sao? Dù có kéo không được chục người như CLB nhiếp ảnh, nhưng tôi không tin là không có thêm ít nhất hai người vào, với con số 5 tròn trĩnh cũng đủ để nơi đây tiếp tục tồn tại và hoạt động mà các cậu không còn lý do để bàn cãi!

Người phân bua với Manaka – san là một senpai nam trông cũng khá lịch lãm trong bộ trang phục đồ trường It. Harm Sokyuran, với mái tóc tãi tử vàng hoe kiểu đó, đôi mắt thu hút người khác giới dưới đôi lông mi cũng hơi hơi dài. Trông anh ấy rất điển trai, thân hình cao ráo hệt dân thể thao, nhiều đó cũng đủ để thành lập một Fan hâm mộ toàn nữ vậy xung quanh mình thường thấy trên các bộ phim trường lớp chiếu hàng ngày

Anh ta đến từ CLB nhiếp ảnh, một trong những CLB có số lượng thành viên tham gia khá đông đảo, nếu tính trung bình nhất thì cũng con số ngưỡng ngưỡng là 56, đó có thể được xem là một hội, một tổ chức luôn chứ không còn đơn thuần là CLB. Từ những năm trước, những đàn anh đàn chị sau khi ra trường đã để lại cho thế hệ sau chức danh hội trưởng, thì CLB nhiếp ảnh có tầm ảnh hưởng không hề nhỏ, cùng với sự giúp sức của CLB báo chí, mọi thông tin hình ảnh của từng sự kiện ở It. Harm Sokyuran từ nhỏ nhất cũng trở thành một thông tin thu hút người xem. Cho nên, một góc cạnh nào đó của cuộc sống, ta không thể phủ nhận một sự thật cũng được xem như định lý: CLB hội họa hoàn toàn không có cửa đối đầu với CLB nhiếp ảnh

— Cô vẫn chứng nào tật nấy, không bao giờ biết tự lượng sức mình.... Thôi được, cứ cho là tôi sẽ không đến làm phiền, để yên cho cô và cái CLB này tiếp tục hoạt động tới ngày lễ hội chào đón tân học sinh. Vậy phương pháp để mời họ tham gia là gì? Có làm thế nào để những thế hệ sau cảm thấy hứng thú với hội họa mà gửi đơn vào đây?

— CLB nhiếp ảnh chỉ hợp tác chung với CLB báo chí thôi, nhưng xem ra cũng thích chọc ngoáy đời tư của người khác quá nhỉ. Với lại hỏi một câu như thế, cậu không thấy dư thừa à? CLB hội họa thì đương nhiên phải dùng đến cọ vẽ, khung tranh và màu sơn để tạo ấn tượng mạnh với học sinh mới rồi? Bộ tưởng chúng tôi dẫn đến mức đi phát tờ rơi chơi chơi như mấy con dỏm người chỗ khác sao?

Nghe như thế, thái độ của anh hội trưởng CLB nhiếp ảnh có chút hơi nghênh nghênh thì phải, anh ta nhếch mép như thể xem đó là một ý tưởng rất ngu xuẩn và không thiết thực

— Tôi thấy phát tờ rơi cầu xin người khác gia nhập may ra còn có tác dụng hơn là chỉ vẽ và vẽ. Xem lại thành viên của mình đi cái, bản thân cô Manaka, không còn khả năng vẽ nữa, tai nạn xe của 6 năm trước đã lấy đi thiên phú hội họa của cô. Nhưng vì yêu thích không biết từ bỏ nên cô xin gia nhập vào CLB với vai trò là hướng dẫn viên, cô chỉ có thể vẽ được những nét căn bản đến đứa trẻ mới vào nghề cũng biết, nhiều đó thì làm sao thu hút được người xem hả. Còn cái tên con trai đang ngồi trong kia dường như chỉ giỏi làm sai vật mà thôi, dù sao công việc chính của hắn cũng là dọn dẹp ba thứ lật văng linh tinh cũng như chuẩn bị khung tranh sơn màu đủ thứ, tôi biết thừa là hắn không vẽ giỏi, thậm chí là còn không bằng một

gót chân của cô nữa. Sau cùng là một thành viên mới vào từ lớp dưới, là một tân học sinh được chào đón tại lễ hội năm nay, nhưng thực lực vẫn chưa được công nhận. Thử hỏi với những hoàn cảnh khó diễn tả như thế, cô sẽ dẫn dắt CLB ra thế thống gì trong nay mai đây?

Với giọng điệu rất xem thường, sau khi anh ta phát ngôn xong thì ngay lập tức những tràng cười thích thú mang hàm ý trêu chọc từ các thành viên còn lại của CLB báo chí đều vang lên. Họ đều cho rằng CLB hội họa không bao giờ có cơ hội ngóc đầu vực dậy nếu vẫn cứ khư khư những tài năng “không cần thiết” bên trong

Đến bản thân Mikazuki đứng gần đó cũng cảm thấy hơi mất lòng tin vào bản thân khi nghe những lời rất đanh thép, lý luận hùng hồn vừa xong. Cảm giác này thật khó chịu, cứ như mình vừa trải nghiệm một thứ gọi là sự thất bại vậy

Nhưng Manaka – san, hội trưởng CLB hội họa chỉ cười nhếch lên một cái, tay phải nâng gọng kính chỉnh chu lại hàng hoàng và bắt đầu đấu lý với giọng điệu đanh thép kiên cường quyết liệt không kém

— Cậu bảo hoàn cảnh khó diễn tả vậy mà từng chi tiết từng câu chữ cũng thuyết phục người nghe ghê. Quả thật tai nạn 6 năm trước đã không cho tôi cơ hội được cầm cọ vẽ ra những điều mà tôi hằng tưởng tượng trong tâm trí, đúng như cậu nói, dù cho có bị liệt hết cả hai tay thì tôi cũng sẽ cố gắng làm nên một điều gì đó bởi rằng trái tim này vẫn còn khao khát một cách mãnh liệt. Đôi mắt tôi chỉ muốn ngắm nhìn những bức tranh hoàn mỹ, đôi tai tôi muốn nghe âm thanh sột soạt mỗi khi cọ và tranh chạm vào nhau, kể cả mùi sơn màu mới nữa. Với tất cả những điều ấy, tôi vẫn chưa đan tâm từ bỏ thế giới hội họa, thứ mình luôn luôn yêu thích. Nhưng cậu cứ yên chí, tuy không thể vẽ, nhưng sẽ có người mang theo ước mơ của tôi và thể hiện niềm khát khao ấy lên các bức vẽ, chắc chắn những học viên mới sẽ bị những đường cọ ấy hấp hồn gần hết cho xem!

Manaka – san thật tuyệt vời, mạnh mẽ phừng phực như một ngọn lửa đỏ đầy lòng quyết tâm kiên quyết cùng niềm tin mãnh liệt không kém. Chính vì thái độ tự tin đó khiến cho anh trưởng CLB nhiếp ảnh bắt đầu trừng mắt sát khí dữ dội lắm, như thể anh ta đang rất ư là khó chịu khi thấy Manaka – san vẫn ung dung bình tĩnh mà phải nói là bình chân như vại

— Cô nói có người sẽ vẽ thay cho cô?

— Đương nhiên rồi, một người thậm chí còn giỏi hơn tôi của 6 năm trước kia, cậu cứ mừng tưởng rằng cô ấy có khả năng hiện thật hóa những thứ từ tranh như một thế giới sống động vậy. Một tài năng hiếm có ngàn năm chỉ xuất hiện một mà tôi cũng chẳng cần phải giấu, trái lại còn tự hào mà khoe ra!

Anh chàng ấy nghiêng rằng tức giận và bỗng dưng hét toáng lên

— Đừng có đùa với tôi Manaka, không ai có thể vượt qua cô về mặt hội họa. 6 năm trước, con đường tương lai của cô có cơ hội sáng lạng khi cô đồng hành cùng danh tiếng là một trong Thập Nhị Họa Sư, người có thiên phú hội họa giỏi nhất Nhật Bản. Bây giờ cô nói có người còn giỏi hơn cả cô, tức là còn hơn cả Thập Nhị Họa Sư nữa. Làm thế nào tôi có thể tin được mấy thứ nhảm nhí vớ vẩn như vậy hả?

— Sống mà cứ chìm đắm vào quá khứ là không tốt đâu. Đối với tôi, quá khứ đó chẳng qua vì không may mắn nên tôi đã đánh mất phước lành từ các vị thần ban tặng. Nhưng tôi không lấy điều đó ra để dẫn dắt bản thân hay hối hận, cũng chẳng cảm thấy ghen tỵ với người thừa hưởng khả năng đó sau tôi. Giống như các tuyển thủ bóng đá sau khi về hưu sẽ làm huấn luyện viên nếu còn nhiệt huyết. Tôi thấy mình cũng như họ, tôi chỉ muốn hướng dẫn cho em ấy những điều cơ bản để vẽ nên một tuyệt tác nhất. Cái tên Thập Nhị Họa Sư đã chết cách đây 6 năm trước rồi, bây giờ tôi chỉ là Manaka Kazemiya, học viên năm ba cao trung It. Harm Sokyuran, đồng thời cũng là hội trưởng CLB mỹ thuật duy nhất trong trường này, nên xin đừng nhảm lẫn!

Anh chàng trưởng CLB nhiếp ảnh ấy dường như không thể nói được gì nữa, gương mặt cau có cứ đặng đặng sát khí ấy là nguyên do khiến không khí xung quanh bỗng trở nên căng thẳng hơn, có cảm giác như chính Manaka – san là người đã chọc tức cơn giận dữ của anh ta lên cực điểm qua cái phong thái bình tĩnh chẳng có gì phải sợ vậy. Trong mắt Mikazuki bỗng thấy Manaka – san thật quá đối tuyệt vời, hết một thần tượng mà mình không thể không ngưỡng mộ. Chỉ có điều... cái tên Thập Nhị Họa Sư.....

— Thôi được rồi, bỏ qua mấy chuyện không hay từ quá khứ đi, nói thật, nhắc lại mấy thứ đó khiến tôi cũng hơi hơi chột dạ. Để tôi giới thiệu người sẽ mang ngọn lửa nhiệt huyết của mình đến đây cho cậu xem xét đánh giá, hy vọng vì em ấy là học viên mới nên cậu sẽ ưu ái bỏ qua những chi tiết vụn vặt không đáng quan tâm!

Chị ấy chợt quay sang phải, nơi Mikazuki đang nấp sau cầu thang nghe lóm hết toàn bộ sự việc

— Mikazuki, em không cần phải trốn nữa, mau ra chào các đàn anh một tiếng cho phải phép nào!

Bị chỉ tên một cách bất ngờ, Mikazuki giật thót cả mình cùng tâm trạng hồi hộp lo lắng xuất hiện trong con tim. Cô tự hỏi phải làm thế nào đây? Nên ra hay không ra? Nếu ra thì liệu có bị mắng vì nhiều chuyện không?

— Ra đây đi, chị sẽ không giận hay quở trách em vì đã nghe chuyện của chị đâu!

— Vâng..... vâng.....

Không còn con đường nào khác, Mikazuki đành bước đến với dáng rụt rè, hai tay cứ bầu lầy nhau cho tới khi đứng trước họ

— Xin..... Xin chào mọi người!

Manaka bỗng kéo Mikazuki ra trước mặt những thành viên trong CLB nhiếp ảnh, gương mặt cười hề hề mãn nguyện hết như mấy nhân vật bị lolicon thường gặp trong các bộ manga. Nhìn mất đi sự uy nghiêm ngang, khí phách hùng dũng gương oai như thuở ban đầu, nói thẳng ra thì mặt mày gian quá

— Hề hề hề, giới thiệu cho cậu và mọi người được biết, một tài năng bẩm sinh sẽ nối nghiệp ngọn lửa nhiệt huyết của tôi. Mikazuki đến từ phân gia Tsuchimikaido, đây đủ chính là Mikazuki Tsuchimikaido!

— Hả? Nhà Tsuchimikaido?

Nghe đến tên dòng họ thì ai ai cũng đều phải rùng mình vì quá biết đó là gia tộc như thế nào

— Người nhà Tsuchimikaido? Lẽ nào là thật ư?

Thấy các anh chị năm ba xì xầm to nhỏ với nhau, quả thực Mikazuki cũng hơi ái ngại lắm, trở thành tâm điểm chú ý không dễ chịu lúc nào khi cứ bị mang ra dòm ngó so sánh, nhưng cái cảm xúc lo lắng hồi hộp vẫn xâm chiếm cơ thể cô nhiều hơn. Đến tận lúc này, Mikazuki vẫn đang phải cố gắng kiềm sự run rẩy của bản thân mình khi đứng trước những bậc tiền bối chuẩn bị tốt nghiệp

— Em..... em là Mikazuki Tsuchimikaido, mong được các anh chỉ giáo!

Sau vài phút lờ lờ qua tiếng lại, khi Mikazuki trở thành chủ đề cho những lời xì xầm từ các thành viên trong CLB nhiếp ảnh, quả thật có chút khó khăn trong việc ứng xử, không thể tỏ ra thân thiết ngang hàng với các anh chị cuối cấp như mấy cô bạn chung lớp, Mikazuki tự nhủ rằng mình cần phải làm thế nào đó để thể hiện sự kính trên nhường dưới, đồng thời cũng giữ thể diện cho nhà Tsuchimikaido danh giá. Nói theo một cách đơn giản, mọi câu trả lời, thái độ của Mikazuki đều sẽ ảnh hưởng đến tiếng tăm gia tộc Tsuchimikaido. Nhưng giờ ngoài việc đứng yên hồi hộp ra thì cô chẳng biết nói gì cho qua cái bầu không khí khó chịu này

Cảm thấy đàn em của mình không được thoải mái, Manaka – san với phương diện không chỉ là hướng dẫn cố vấn mà còn là người rất tinh ý, chị ta hoàn toàn có thể cảm nhận được sự căng thẳng hồi hộp chỉ thông qua cái chạm tay lên đôi vai nhỏ nhắn gọn trong tầm thế này. Và rồi chị ta quyết định cứu nguy cho Mikazuki, và cũng để cho CLB nhiếp ảnh rút khỏi đây không cần chào hỏi, bằng cách nói trước anh chàng đẹp trai tài tử có gương mặt đẳng đẳng sát khí đáng sợ kia

— Tôi nghĩ chắc cậu cũng hay tin, trong những học sinh mới, có sự hiện diện của người thuộc phân gia Tsuchimikaido đúng chứ? Và người đó đang đứng trước mặt cậu đây, Mikazuki Tsuchimikaido, người cực kỳ thân với cung chủ hiện tại nhà Tsuchimikaido, khả năng nghệ thuật của em ấy rất tuyệt hảo không chỗ nào có thể chê được. Với em ấy trong tay, tôi dám khẳng định bức tranh do em ấy vẽ sẽ là điểm nhấn để thu hút những học sinh yêu hội họa đến với CLB mỹ thuật. Chắc cậu sẽ cho chúng tôi một cơ hội để thể hiện bản thân chứ? Hội trưởng CLB nhiếp ảnh không phải là người hẹp hòi đúng không nào?

Quả thật với kiểu nói ngang nhiên mang đầy sự thách thức ấy, lại cộng thêm việc Manaka – san lấy mình ra như món bảo bối vô giá khiến cô cảm thấy mình được tin tưởng, nhưng cũng chẳng dễ chịu gì khi anh chàng kia vẫn thể hiện sự tức giận qua ánh mắt. Bỗng dưng Mikazuki lại thoáng nhìn được hình ảnh của cái tên đáng ghét kia..... cái tên phiền phức lúc nào cũng khép nép bản thân mình trong màn đêm vô cực của sự hối hận day dứt. Khi lên cơn điên loạn, đôi mắt ấy cũng nghi ngút sát khí đáng sợ như thế. Điều này làm Mikazuki còn căng thẳng hơn

__ Manaka – san, xin đừng khích anh ấy nữa, anh ta đang thật sự rất tức giận đó..... xin chị hãy dừng lại đi!

Sự tức giận ấy không hiểu vì lý do gì lại bất chợt biến mất từ từ cho đến lúc không còn tồn tại cái thứ sát khí nữa. Anh chàng đó chỉ thở dài, tay gãi đầu sồn sột như thể chịu thua trước những lời Manaka nói

__ Thôi được, vì là người nhà Tsuchimikaido, tôi sẽ để yên chuyện này, nói thật, bản thân tôi cũng muốn được tận mắt chứng kiến thực lực của người thuộc phân gia Tsuchimikaido, cơ hội ngàn năm có một không thể bỏ qua..... Nhưng Manaka, để tôi cảnh báo với cô một điều: sau khi kết thúc lễ chào đón học sinh, nếu số lượng thành viên trong CLB hội họa không tăng lên, thì cô xác định thể sinh tồn của nó rồi đó!

__ Hờ hờ, để rồi xem, bây giờ chưa thể nói trước được điều gì mà, miễn là tôi còn lòng tin..... và CLB nhiếp ảnh của cậu chịu để yên cho chúng tôi tác nghiệp trong thời gian này thì tốt quá. Tôi sẽ chứng minh cho cậu thấy con đường mà bản thân mình đã lựa chọn là điều đúng đắn nhất khiến tôi không bao giờ hối hận!

Vậy là CLB nhiếp ảnh theo bước chân của anh hội trưởng quay lưng bỏ về, nhưng chắc chắn một điều rằng trong thâm tâm, họ chẳng phục tí nào, những hơi nết của sự xem thường vẫn còn đọng lại trên gương mặt đó một chút. Nhưng tạm thời cứ như thế là ổn rồi, điều gì tới sẽ tới sau

.....

Manaka thở phào nhẹ nhõm như thể vừa trút đi được sự căng thẳng mình kiềm nén bấy giờ

__ Hờ hờ, nhẹ nhõm thật, nếu mà còn đứng lâu hơn một chút nữa thì chẳng biết mình còn trụ nổi không?

Mikazuki hơi ngạc nhiên vì hành động của chị ấy

__ Manaka – san, chị cũng cảm thấy lo lắng hồi hộp giống như em ư?

__ Dĩ nhiên rồi, hồi thế mà cũng hỏi, hẳn là hội trưởng của một trong những CLB có tầm khắp trường, người nào mà không lo thì chắc không bình thường. Chị phải gồng suốt từ lúc hẳn đến đó, nhưng thật may là có sự xuất hiện của em chứ nếu không, chị cũng chẳng biết mình sẽ thất bại lúc nào không hay. Cảm ơn em Mikazuki!

Mikazuki khẽ quay người lại, lắc đầu nhẹ mấy cái

__ Em có làm được gì đâu, khi đứng trước anh ấy, cơ thể em cũng cứng đờ chẳng nói được gì, tất cả đều nhờ chị giải nguy cho em, nên em là người nói lời cảm ơn mới đúng..... Nhưng Manaka – san, em biết không nên hỏi sâu vào đời tư của người khác, nhưng liệu chị có thể nói cho em biết về tai nạn của chị 6 năm trước không? Anh ấy bảo chị gặp nạn nên không thể vẽ được nữa, có chuyện gì vậy ạ?

Chị hội trưởng bỗng nhìn Mikazuki chằm chằm với ánh mắt khá xa xăm, nhưng chị ta nhanh chóng lấy lại sự điềm tĩnh bằng cách tay nâng gọng kính

__ Hãy, thôi được, đằng nào chị cũng không có ý định giấu diếm gì chuyện đó. Mikazuki, em cũng đã nghe chuyện chị là một trong Thập Nhị Họa Sư đúng không?

__ Thập Nhị Họa Sư..... em đã từng nghe đến cái tên ấy, ám chỉ 12 người có tầm trong giới hội họa ở Nhật Bản!

__ Phải, chị là một trong Thập Nhị Họa Sư, bởi rằng chị đã từng tham dự cuộc thi hội họa quốc tế giống như Tsubaki Minamiya, chỉ khác ở chỗ là nó trong phạm vi thuộc Nhật Bản thôi, chị đã tham gia và trở thành gương mặt đại diện của toàn Nhật Bản. Khi ấy, cuộc sống của chị dường như là một con đường đầy vinh quang và tương lai đầy sáng lạng đang chờ phía trước. Thậm chí, chị còn dự định đi du học để phát triển khả năng của mình sau khi tốt nghiệp cao trung rồi sẽ mở riêng ình một phòng triển lãm tranh. Nhưng vào

một đêm của 6 năm trước, chị đã bị bắt cóc yêu cầu gia đình đưa tiền chuộc..... biết làm sao được, làm người nổi tiếng cũng phải chịu những điều như vậy là điều không tránh khỏi. Trong lúc giằng co để thoát thân, chị bị đánh đến chấn thương vai phải, kết quả là không thể cầm cọ được nữa. Thế là, chị đành phải từ bỏ thế giới hội họa mà chấp nhận trở thành cố vấn hướng dẫn thôi..... dẫu sao thì tình yêu với vẽ tranh bên trong chị vẫn không thể bị dập tắt dễ dàng..... Chị cũng cứng đầu quá đúng không Mikazuki?

Bỗng dưng trong thâm tâm Mikazuki hiện lên cảm giác hơi hụt hẫng, trước đây, Manaka – san là một trong Thập Nhị Họa Sư, cùng khả năng nghệ thuật có thể sánh ngang với tay Tsubaki Minamiyam đoạt giải quốc tế hội họa, nhưng sau đó lại để mất thiên phú ấy, và mình xuất hiện. Có cảm giác như mình là người đã lấy đi tài năng của chị ấy vậy

Nhưng có vẻ Manaka – san không quan trọng đến chuyện đó lắm thì phải, cái dáng vẻ phờ phờ ung dung tự tại ấy cho người khác cảm thấy ấm lòng nhưng cũng khiến mình hơi tội lỗi. Trong trường hợp này mà chị ấy vẫn có thể cười được, Manaka – san thật mạnh mẽ

— Rồi rồi Mikazuki, chị đã nói hết sự kiện 6 năm trước và tình hình của chị cho em biết, giờ thì tiếp tục công việc thôi. Chỉ còn vài ngày nữa sẽ đến lễ chào đón tân học sinh, nếu cứ chần chừ thì sẽ không kịp đâu!

— Manaka – san, em còn một thắc mắc: giả sử như..... chỉ là giả sử thôi, nếu em xem Tsubaki Minamiya cũng ngang tầm với Thập Nhị Họa Sư... chị thấy điều đó có đúng không ạ?

— Nói thế nào đây nhỉ, nếu lấy một đất nước lẻ tẻ để so với quốc tế thì chắc chắn là không thể nào có chuyện đó xảy ra, mà phải hơn thế nữa cơ. Tsubaki Minamiya là người gần như chạm tay đến hàng của các bậc vĩ nhân như Picasso hay Leonardo da Vinci. Nhưng nếu chỉ là trong phạm vi Nhật Bản thì chị dám khẳng định, chắc chắn tay Tsubaki Minamiya đó xứng đáng được xem là một trong Thập Nhị Họa Sư. Thế nên nếu em muốn vượt qua Tsubaki Minamiya, thì phải cố gắng rất nhiều đó!

13. Chương 13

Trung tâm Tokyo thật quá ồn ào, nhất là vào giờ cao điểm và tan tầm, khi ấy thì dưới những tuyến đường, dưới những con phố chỉ duy nhất sự hiện diện của con người hay các phương tiện giao thông đi lại, gây nên hiện tượng tắc đường đi kèm tiếng còi inh ỏi gây ô nhiễm âm thanh. Nhưng nhiều đó vẫn chưa thể miêu tả chi tiết cụ thể sự thực không bao giờ lay chuyển..... để vẽ nên một bức tranh về một ngày kẹt xe thì ngoài con người, phương tiện đi lại, thì còn thiếu một thứ nữa..... một thứ nữa mà hằng ngày ta vẫn phải sống chung với nó..... một thứ dường như không thể thiếu khi đã bước chân vào trung tâm thành phố toàn nhà cửa hiện đại..... Đúng rồi, là khói bụi, những màn khói đen thải ra từ động cơ di chuyển sẽ đóng vai trò như một khung nền tuyệt vời cho bức tranh, thứ đấy sẽ giúp tả thực hơn một thành phố của sự phồn vinh ồn ào đầy náo nhiệt lẫn biến động, một nơi không bao giờ có thể tìm được không gian yên tĩnh bình lặng dù chỉ đơn giản là một góc khuất

Với lối sống như thế, người có khả năng hòa nhập thì may ra còn cơ hội sống sót với nó, còn người đặc biệt dị ứng với kiểu sống ấy thì chắc chỉ tầm một thời gian đầu cũng phải từ bỏ vì vượt quá sức chịu đựng của bản thân. Một ví dụ dân dã mà cũng rất điển hình chính là Tsubaki Minamiya, nhân vật chính đây phiền phức và rắc rối thuộc tuýp người như vậy. Không thể phủ nhận rằng cuộc sống bên Anh thuộc diện vội vã, xem thời gian như vàng bạc, cứ khi rảnh rỗi là sẽ lấy một thứ gì đó khác ra làm, tuyệt đối không để trống thời gian. Tsubaki đã phải trải qua ba năm ở một đất nước hoàn toàn không phù hợp với tính cách lẩn tránh thích của mình, nhưng ở đâu cũng vậy, “nhập gia tùy tục”, “đâm lao thì phải theo lao”, không muốn thì vẫn phải thực hiện vì đây là điều bắt buộc. Một phần cũng do suy nghĩ của Tsubaki trong thời gian đó luôn khắc ghi một điều bất di bất dịch:

“Mày không thể quay về được nữa, mày không còn nhà, không còn người thân để đợi mày đâu, đừng suy nghĩ mấy thứ viễn vông nữa Tsubaki!”

Hắn đã luôn nghĩ như vậy, luôn mang nặng tư tưởng mình chỉ còn một mình không người thân thích, không nhà để về, không đặt niềm tin lẫn hy vọng vào ai ngoại trừ bản thân. Để rồi Tsubaki dần dần trở thành một kẻ sống tách biệt với cuộc sống xã hội loài người, bức tường ngăn chắn giữa hắn với mọi thứ xung quanh to lớn và dày đến mức những người muốn kết bạn với hắn không thể đục một lỗ nhỏ chui qua. Điều gì khiến

Tsubaki không khác gì kẻ khuyết hồn? Điều gì khiến Tsubaki mất góc nhìn tươi đẹp vào thế giới này? Điều gì khiến Tsubaki xem nhẹ cuộc sống, chết cũng được mà tồn tại cũng là vô nghĩa..... Có lẽ ai cũng đều biết câu trả lời do đâu và do ai

Nhưng vấn đề chính ở chỗ Tsubaki không ưa cái không khí ô nhiễm mọi giác quan thế này, đáng lẽ sau giờ học thì phải bắt chuyến xe về Kyuushi ngay, leo lên giường trùm chăn đi ngủ cho đến sáng hôm sau. Còn chuyện gì mà khiến hắn lưu luyến ở lại trường lúc tan tầm thế này cơ chứ?..... Tsubaki hiện đang nằm bắt chân chữ ngũ, hai tay kê đầu, nhắm mắt ung dung ngả lưng trên tấm phản sân thượng trường. Hắn nằm đấy, như thể đang chìm vào giấc ngủ sâu nhất khi có gió nhẹ thoảng qua mái tóc chĩa nhọn phấp phới. Người ta thường nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, là nơi thể hiện rõ ràng nhất nhân tính của con người sâu thẳm trong tim..... nếu đó là sự thật thì có lẽ mái tóc xù chĩa kia đóng vai trò là tấm rèm cửa che đi khung cửa sổ ấy với thế giới bên ngoài. Nhưng bữa nay..... Dường như nó dịu dàng hơn, dễ chịu hơn khi để lộ đôi mắt nhắm nghiền ấy trước mọi thứ..... trông đáng vẻ của hắn khi ngủ an nhàn thật, giống kiểu đã từ lâu mới được một giấc ngon như vậy..... Nhưng có thật là yên lành hay không đây

_ Tsu – kun, Tsu – kun, dậy đi nào..... hôm nay trời đẹp lắm, dậy đi rồi chúng ta cùng ra ngoài ngắm biển xanh thôi..... anh có nghe thấy tiếng sóng đang vỗ gọi không?

Giọng nói của người đã khuấy chột hiện về trong tâm trí Tsubaki, sự ầm ập dịu dàng nhẹ nhàng như trái tim vị thiên sứ gãy cánh đánh thức con chiến tội lỗi chìm đắm trong bóng tối của sự dằn vặt lương tâm không ngừng gào thét trong tuyệt vọng

Tsubaki chột mở mắt tỉnh lại, đôi mắt lạnh lùng ngày nào luôn luôn ẩn chứa một sự buồn bã xa xăm. Không giống như người khác, sau khi thoát khỏi giấc mộng, họ sẽ ngồi bật dậy, dụi mắt hay vươn vai chào đón một ngày mới nhiều niềm vui tươi đẹp. Còn Tsubaki, điều đầu tiên sau lúc mở mắt là hắn khẽ quay người sang trái, ánh mắt phiến lảng lo âu đó vẫn ngự trên gương mặt kia

_ Anh vẫn luôn thức dậy mỗi khi sóng biển vỗ gọi, nhưng rồi anh chỉ muốn nhắm mắt lại ngay, bởi rằng anh biết: mọi thứ đều trở nên nhàm chán khi không có em bên cạnh!

.....
.....

Bỗng dưng cánh cửa nối thông với sân thượng với cầu thang xuống các phòng học bên dưới chột có tiếng kéo cửa, nhưng không nhẹ nhàng mà rất mạnh bạo như thể ai đó dồn hết tức giận cắm thù vào vậy..... cứ tưởng chỉ một mình Tsubaki lên đây thôi chứ, không ngờ vẫn còn ai đó muốn được thư thái mà xuất hiện ở sân thượng, mà hình như chính xác hơn là để xả giận vì thái độ vừa xong biểu lộ một sự uất ức đang chan chứa trong lòng chờ đợi cơ hội xổ thẳng ra. Nếu vậy thì tiêu rồi, khoảng không gian yên bình trên trường duy nhất của Tsubaki đã đến lúc phải chấm dứt, công nhận trên đời này niềm hạnh phúc thật quá ngắn ngủi. Có lẽ mình cũng phải chuẩn bị rời khỏi đây thôi, về nhà tiếp tục giấc ngủ vậy..... biết thế thì ngay từ đầu về nhà cho xong

_ Chết tiệt, con nhỏ Manaka đó!

Trước thái độ phẫn nộ kèm theo nắm đấm rầm rầm vào tường như muốn bật cả máu đó, Tsubaki tự nhủ bản thân tốt hết đường manh động vội, cảm thấy như nếu mình xuất hiện lúc này thì phiền phức lắm, chỉ lo cái đám học sinh kia sẽ chuyển hướng sang mình rồi bao nhiêu rắc rối khi ấy lại dồn hết lên mình..... chỉ vừa nghĩ thoáng qua mà thấy phiến toái chết đi được

Với dự tính như vậy, nên thay vì đứng dậy, nhảy xuống đất từ độ cao khoảng 2 mét, hai tay nhét túi ung dung bước ra chỗ cánh cửa xuống lớp không quan tâm mọi thứ xung quanh như một bóng ma. Tsubaki đành nằm yên đấy, mục đích là đợi tụi kia rút trước rồi sẽ đến phiên mình

_ Chúng ta đã có thể đá phẳng đi cái CLB hội họa đó nếu không phải do con Manaka đó nhúng mũi vào, mọi thứ dường như rắc rối kể từ khi nó làm hội trưởng!

Anh đứng đầu CLB nhiếp ảnh nổi tiếng với độ đẹp trai kia hiện đang rất tức giận, anh ta dường như dồn hết sự điên tiết khi cảm xúc vượt ngoài tầm kiểm soát vào nắm đấm không ngừng thùm thùm vào vách tường cứng. Biết là đau đấy nhưng nhiều đó không đủ xoa dịu đi cơn giận dữ chất chứa trong lòng..... thậm chí

những thành viên còn lại cũng chỉ biết đứng ngoài cuộc, không dám hó hé nửa lời, và đặc biệt trông họ có vẻ như đang sợ thì phải, nhìn mặt ai cũng tái mét xanh xao hết

— Cứng đầu cứng cổ, nói không bao giờ chịu hiểu, lúc nào cũng tự ý mọi thứ không thèm để tâm đến suy nghĩ của người khác. Nhỏ đó là loại khó bảo như vậy sao? Đôi tay đã không còn thể sử dụng được nữa rồi..... hà cơ gì cứ phải cố theo đuổi cái ước mơ viễn vông không thể thực hiện đó?

— Yurugu – san, xin hãy bình tĩnh lại một chút, bản thân Kazemiya – san đã là một người rất kiên định với bản thân, khi đã quyết định thứ gì thì sẽ làm cho đến cùng. Ngay từ đầu, việc thương thuyết thế này là không hiệu quả. Chúng ta nên nghĩ cách khác thì tốt hơn!

— Phải đấy Yugu, vấn đề không phải nằm ở chỗ Manaka, cô ta vốn đã vậy ngay từ hồi còn nhỏ, cậu với cô ấy học chung với nhau cấp hai nên phải biết rõ hơn ai hết!

Không hiểu có phải do những lời nói vừa rồi mang tính thuyết phục không? nhưng sự giận dữ của anh chàng hội trưởng CLB nhiếp ảnh kia phần nào giảm đi, lấy lại sự điềm tĩnh như bình thường như trước lúc bị hội trưởng CLB mỹ thuật khích tướng. Anh ta từ từ hạ nắm đấm của mình xuống, hít một hơi bình tĩnh và khẽ quay sang nhóm thành viên

— Ý của các cậu là sao khi nói rằng vấn đề không phải nằm ở Manaka?

Khi thấy người lãnh đạo đã lấy lại được quyền làm chủ bản thân, nhóm bạn đó cảm thấy yên tâm trong lòng, họ thở phào như thể vừa trút đi sự căng thẳng lo âu từ nãy đến giờ

— Nghe này Yugu, Manaka là một người ngang bướng ương ngạnh, có thể cô ấy vẫn nghĩ mình còn giữ cái ghế Thập Nhị Họa Sư nên trong đầu cứ luôn giữ quan niệm, “mình có quyền, không ai thay đổi được mình” Nói thẳng ra thì dù một mình cậu hay toàn bộ thành viên trong CLB nhiếp ảnh, hoặc tất cả giáo viên trong trường có quỳ xuống xin xỏ thì cô ta cũng sẽ không bao giờ thay đổi ý định. Với tính cách đó, CLB nhiếp ảnh và báo chí đã thống nhất sẽ không xem Manaka như vấn đề chính nữa, chỉ cần đưa ra thử thách và điều kiện thì chắc chắn cô ta sẽ phải tuân theo. Và việc đó thì chúng ta đã thành công bước đầu!

Lời phân tích mang tính chất hùng biện ấy khá thuyết phục người nghe, nên anh chàng hội trưởng kia bắt đầu suy nghĩ

— Vậy thì điều kiện mà chúng ta đưa ra cho Manaka chính xác là “sau khi lễ chào đón sinh viên kết thúc, nếu như CLB mỹ thuật không có thêm 2 người nữa tham gia thì Manaka buộc phải giải tán CLB vô điều kiện” với tính cách của cô ta, tôi đảm bảo với cậu Manaka sẽ làm đúng theo thỏa thuận. Thế nên cậu không cần phải bức tức chuyện cô ấy bướng bỉnh ngoan cố. Hơn nữa, tôi đảm bảo phần thắng sẽ thuộc về CLB nhiếp ảnh chúng ta bởi rằng cô ta vừa để lộ ra một điểm yếu cực kỳ nguy hiểm!

— Yếu điểm cực nguy hiểm, không phải ý cậu là.....

— Yugu, sự sinh tồn của CLB mỹ thuật lúc này chính là bức tranh mà cô nữ sinh đó vẽ nên. Cho nên nếu cậu chịu sáng suốt nhìn ở một góc cạnh khác thì sẽ thấy, cô gái kia chính là vấn đề, một giá đỡ cho CLB mỹ thuật không bị rớt xuống, cậu không thấy vậy à?

Phán như thánh, dường như anh chàng cao to ít tóc, da hơi ngăm đen kia cứ tưởng thuộc loại tứ chi phát triển nhưng không ngờ cũng có não phết. Vừa vào đã nhìn thấy ngay được vấn đề thì quả thật không phải hạng tầm thường. Đúng là mọi thứ liên quan đến sự sống còn của CLB mỹ thuật phải bám trụ đến bức tranh “Hoa anh đào đỏ” mà Mikazuki còn đang dang dở, nếu bức tranh thành công, được nhiều người chú ý đến thì có thể số lượng thành viên không chỉ dừng ở con số 2 không. Còn nếu thất bại thì hậu quả khó lường thế nào chúng ta không cần bàn cãi chi nữa. Đây giống như một con dao hai lưỡi có thể theo phe ta hoặc cũng có thể trở mặt, nhưng nói gì thì nói, ưa hay không ưa, vận mệnh của CLB mỹ thuật vẫn phải dựa vào con dao nguy hiểm ấy

Nhận ra được tình thế, anh chàng hội trưởng kia tròn mắt như thể không ngờ rằng mọi thứ lại đơn giản như vậy

— Thế nên Yugu, đừng có nổi điên rồi đâm vào tường khi chưa biết rõ sự tình, tường nó không có tội và tay cậu..... chắc bản thân cậu cũng không muốn đến thăm bệnh viện một chuyến và phí tiền vào bông băng thuốc đỏ đâu nhỉ!

— Nói nhiều quá đó Naogo..... dù rằng bây giờ là biết con bé ấy là chìa khóa, thì chúng ta sẽ làm gì?

Anh chàng cao to kia chợt khoanh tay, ánh mắt cũng kiên cường không kém kèm theo giọng nói ồm ồm trang nghiêm

— Làm gì thì làm, đó không phải chuyên môn của tôi, nhiệm vụ của tôi là làm cho cái đầu cậu bình tĩnh lại Yugu, còn đường đi nước bước cụ thể thì phải do người lãnh đạo quyết định. Cậu cảm thấy làm thế nào được thì cứ thực hiện, nhưng tôi chỉ có một cảnh báo thế này không những dành cho cậu mà còn cho tất cả thành viên trong CLB nhiếp ảnh..... đừng có quên cô gái đó là ai, gây thù chuốc oán với dòng họ ấy, chắc chắn sẽ không yên thân đâu!

Lời cảnh báo cuối cùng được đưa ra trước khi anh chàng cao to như vận động viên ấy quay lưng bỏ đi đã để lại không biết bao nhiêu sự căng thẳng lo lắng trong lòng những thành viên khác của CLB nhiếp ảnh. Đặc biệt là anh chàng hội trưởng, anh ta dường như rất hiểu lời cảnh cáo vừa rồi hoàn toàn hợp lý và dễ hiểu, quả thật mình không được phép manh động hay làm hại gì đến cô nữ sinh mới vào đó, không thì mọi chuyện sẽ rất phiền phức nếu đến tai nhà Tsuchimikado

— Naogotsuba – san nói cái giống gì vậy chứ? Con người này chỉ biết hù dọa người khác là giỏi thôi!

— Phải đó Yuguru, cậu đừng để tâm làm gì mấy lời lẽ vớ vẩn kia, Naogotsuba cũng thường hay lo xa thái quá ấy mà. Việc chúng ta cần làm là nghĩ cách để đối phó với CLB mỹ thuật sao cho thành công với mục đích ban đầu!

Và rồi CLB nhiếp ảnh cũng chịu rời khu ban công này trả lại sự yên ắng tĩnh mịch

Nhưng họ vẫn không biết rằng cuộc nói chuyện vừa rồi đã đến tai người lẽ ra không phận sự miễn vào nhất

Ngay khi biết không còn ai, Tsubaki nhảy xuống đất, tay gỡ đầu sồn sột, tay còn lại cho vào túi quần, miệng thở dài ngao ngán

— Một cuộc tranh chấp giữa các CLB với nhau à..... đó cũng là một trong những lý do mà mình không ưa tham gia vào cái tụ nhón nháo ấy..... Nhưng con phò mà mấy tên đó nói đến không phải là đầu tím đấy chứ?

Bỗng dưng trong tâm trí Tsubaki hiện lên hình ảnh Mikazuki nở nụ cười thật xinh, thật hòa đồng thân thiện, và hần lại thoáng nghĩ đến Lumina, người giống y như thế nhưng sở hữu mái tóc đỏ. Ngay lập tức, hần quay phắt đi như thể không muốn nghĩ đến nữa

— Mặc kệ, chắc do mình suy nghĩ quá thôi, cô ta có thể nào ngăn nhưng chắc không đến nỗi gây thù chuốc oán với người khác. Không phận sự đến mình, về thôi!

.....

Lễ hội chào đón tân học sinh được tổ chức hàng năm, nó giống như đã trở thành một truyền thống bất di bất dịch không thể thiếu ở It. Harm Sokyuran. Giống như tên gọi của nó, mục đích của lễ hội chẳng qua chỉ là hoan nghênh những sĩ tử năm nhất đã đậu kỳ thi chuyển sinh và trở thành một thành viên trong đại gia đình It. Harm Sokyuran, và cũng nhân cơ hội ấy, các CLB trong trường sẽ chiêu mộ thêm những học sinh tham gia để tiếp nối bước chân các tiền bối đi trước, đồng thời cũng là thay thế cho những anh chị năm ba chuẩn bị ra trường. Hệ thống lãnh đạo này khi rời đi sẽ được truyền lại cho thế hệ trẻ sau này, đây đúng là một vòng luân hồi cứ tiếp diễn không thể nào kết thúc một cách đơn giản trừ khi It. Harm Sokyuran đóng cửa. Có thể nói đây là thời gian.... Là cơ hội để đổi mới bộ máy nhân sự trong các CLB để CLB đó hoạt động mãi không ngừng

Đó cũng là tiêu chí chung đối với CLB mỹ thuật, có thêm thành viên tham gia ít nhất cũng phải 2 người. Nhưng dường như điều đó là nỗi lo ngại chỉ đối với hội trưởng CLB mỹ thuật thôi, chứ không phải ưu tiên hàng đầu của Mikazuki..... Cũng không hẳn là ưu tiên hàng đầu, nói đúng hơn thì hiện tại Mikazuki đang vướng phải một vấn đề..... Đang phải đấu tranh tư tưởng từ hai phía giằng kéo dữ dội, nên không thể tập trung làm bất cứ một việc gì hết. Tay trái cầm khay màu, tay phải cầm cọ đã nhích lên trước mặt tấm tranh, nhưng không chạm vào từ lúc xích mích với CLB nhiếp ảnh đến giờ cũng đã hơn 45 phút, Mikazuki ngồi bất động như tượng ngán ấy thời gian với ánh mắt thờ thần đầy tâm trạng..... quả nhiên vấn đề đang hiện diện trong đầu cô không phải là đơn giản

— Mikazuki, này Mikazuki, em ổn chứ?

Bàn tay kia khẽ đặt lên bờ vai nhỏ khiến Mikazuki quay về với thực tại, cô khẽ ngược mắt lên thì thấy Manaka đang nhìn mình với chút lo lắng. Rồi Mikazuki phát hiện rằng từ lúc ngồi xuống đến giờ, mình chưa vẽ thêm được một nét trên bức tranh, cô chợt hiểu ra mình đã quá sao nhãng để phí một khoảng thời gian dài

— Em xin lỗi, do em không tập trung, xin lỗi!

Manaka không quở trách hay phàn nàn gì, trái lại còn nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế kế bên, bàn tay ẩm từ từ rời khỏi bờ vai Mikazuki, chị ấy khẽ cất lên giọng nói dịu dàng của mình

— Có chuyện gì vậy Mikazuki? Trông em phờ phạc quá, giống kiểu như đang có vướng mắc gì trong đầu vậy? Có phải do chị cãi nhau với CLB nhiếp ảnh không? cả lời cá cược tại lễ chào đón học sinh mới nữa?

Mikazuki thở dài một cách u sầu, cô nàng tóc tím biết chắc chắn rằng đó không phải là lý do khiến mình lơ đãng như thế nên lắc đầu

— Không, em đang suy nghĩ về thứ khác, suy cho cùng thì đây là vấn đề chỉ của riêng em thôi, chị đừng lo lắng như vậy, em không sao đâu!

— Em đang vướng mắc chuyện gì? Có thể tâm sự cho chị nghe được không? Thân là cố vấn hướng dẫn cho tất cả thành viên trong CLB mỹ thuật mà không thể giúp gì được em, chị cảm thấy bản thân mình thật đáng hổ thẹn!

Mikazuki cũng phân vân không biết có nên nói vấn đề mình đang mắc phải, dù sao thì vì đây là chuyện của bản thân, Mikazuki không muốn làm phiền đến người khác, đặc biệt là Manaka – san hay Chisaki, những người đã giúp Mikazuki rất nhiều. Nhưng quả thật mình không biết phải chia sẻ điều này với ai ngoài hai người họ. Đầu thế để cho người ngoài cuộc biết chuyện này. Thôi thì đành mở lời vậy, mình thật sự cần một lời khuyên trong trường hợp này

— Manaka – san, thử đặt trường hợp chị phác họa lại một bức tranh của một bậc vĩ nhân, nhưng sau khi chị biết được ý nghĩa thật sự đằng sau bức vẽ ấy..... liệu chị có còn muốn tiếp tục không?

— Em nói mơ hồ quá Mikazuki, chị vẫn chưa thể nắm rõ được hết ý em muốn đề cập đến!

— Giả dụ như “hoa anh đào đỏ” này, bức tranh được vẽ nên bởi Tsubaki Minamiya, thoát đầu trông thấy nó, em dường như cảm nhận được rằng chính bản thân mình đã lạc trong thế giới chỉ toàn những cánh hoa anh đào rơi, nhưng với màu đen và đỏ tượng trưng sự chết chóc trống trải ấy, em từng nghĩ tay Tsubaki Minamiya bị vấn đề về thần kinh, chẳng lẽ hẳn ta có sở thích nhấn chìm cái đẹp trong bầu không khí ghê tởm hay sao..... Nhưng sau này khi em nhìn nhận lại, nhìn rõ mọi vấn đề ở một khía cạnh đối lập thì một suy nghĩ khác lại hiện ra trong tâm trí, Tsubaki Minamiya, người đã vẽ nên bức tranh này lấy hình tượng từ một ai đó để phác họa, và có thể người đó..... gặp chuyện gì không hay. Cho nên Tsubaki Minamiya đã vẽ lại bức tranh mang hương sắc u ám như thế..... Vậy thì theo chị, sau khi biết được sự thật đau lòng như vậy? liệu em có nên tiếp tục vẽ bức nhái này không? Bởi rằng nó đi ngược với mục đích ban đầu của tác giả? Em cảm thấy dường như mình đang ung dung tự tại trên nỗi đau của người khác vậy!

Manaka chợt suy nghĩ, tay chống cằm thể rất suy tư

— Mikazuki, chị không biết em hiểu được con người Tsubaki Minamiya đến đâu, cũng không hiểu được ý nghĩa thật sự đằng sau “ Hoa anh đào đỏ”. Có thể đúng như em nói, bức tranh là nơi thể hiện tình cảm tương tượng cũng như suy nghĩ thay cho lời nói của người nghệ sĩ. Em cảm thấy dần vật, khó chịu bởi rằng sợ khi bức vẽ này hoàn toàn, em sẽ bị xem là thờ ơ với cảm xúc của tác giả, đó là lý do vì sao, một người theo con đường hội họa hay một thiên tài một khi đã cảm cộ thì chỉ vẽ những thứ xuất phát trong trí tưởng tượng của chính bản thân mình. Nếu thế thì em không hề sai Mikazuki, hiện giờ em đang suy nghĩ về “ hoa anh đào đỏ” trong trí tưởng tượng, em dùng một phong màu khác để biến màu đỏ chết chóc thành hồng phấn nhẹ nhàng yêu đời. Tại sao em lại làm như vậy? Bởi vì đó là cảm xúc của em..... một họa sĩ vẽ những thứ từ cảm xúc và sự tưởng tượng không bao giờ sai, nếu có thì chỉ do người họa sĩ ấy đã không vẽ đúng với cảm giác của mình. Vậy nên đừng suy nghĩ đắn đo nữa Mikazuki, cứ tiếp tục bước trên con đường mà con tim em cho là đúng đi!

Đó không phải là những lời sáo rỗng phát ra từ miệng của người tự nhủ hơn tuổi hay có kinh nghiệm trong nghệ thuật chỉ nhằm để dạy dỗ một amateur mới vào. Mikazuki hoàn toàn hiểu được những thâm ý qua từng ngôn từ, từng chữ của người có chung một nỗi niềm cảm xúc. Nhưng nhiều đó vẫn chưa đủ, Mikazuki khẽ đặt tay mình lên ngực như thể đang lắng nghe nhịp đập và hướng đi mà con tim mách bảo ỉn..... vẫn chưa đủ, chưa đủ để thuyết phục được bản thân..... Cô hiểu rằng ngay lúc này, điều quan trọng nhất vẫn là thôi không nghĩ đến những gì liên quan đến Tsubaki Minamiya hay người được phác họa hình tượng trên phong nền “ Hoa anh đào đỏ” Lumina Minamiya..... nhưng mình vẫn chưa thể bình tâm trở lại với con người thật của mình, cái cảm giác tội lỗi như lợi dụng nỗi đau của người khác đang dấy lên trong lòng như một bóng đen không thể bỏ đi một cách dễ dàng

Mikazuki khẽ cúi gằm mặt xuống, để cho phần tóc rũ che đi đôi mắt sâu của mình, và cất giọng nói hết sức náo nức đầy suy tư

— Em xin lỗi Manaka – san, nhưng liệu em có thể xin chị hôm nay được về sớm không ạ? Em muốn chuẩn bị thêm vài thứ nữa cho bức tranh!

Mình hoàn toàn có thể hiểu được em ấy đang nghĩ gì, cái cảm giác này chính bản thân mình cũng đã từng trải qua khi còn giữ cái ghế Thập Nhị Họa Sư. Lần đầu tiên bước chân vào thế giới nghệ thuật, để có thể lĩnh hội những đường vẽ tuyệt vời của các bậc vĩ nhân xa xưa thì cách tốt nhất là phác họa lại bức tranh của họ. Ta sẽ dùng những màu sắc và cảm xúc của chính bản thân mình để xây dựng lên một hình ảnh mới cho bức tranh theo đúng ý muốn của ta..... nhưng không hề nghĩ rằng mình đang chà đạp lên lòng tự trọng và vô tình phủ nhận đi cảm xúc của tác giả thật. Sau bao thời gian rồi bất ngờ quay lưng nhìn lại, ta sẽ thấy bản thân thật thấp hèn và dè dặt..... cái cảm giác hối hận tội lỗi ấy mình cũng đã từng trải qua giống với Mikazuki hiện giờ. Điều cần thiết lúc này là để em ấy có thêm thời gian tĩnh tâm những việc mình làm

— Thôi được, nếu thấy không khỏe thì em có thể về, đừng làm việc quá sức đó nhé!

Được sự cho phép của người có quyền cao nhất trong CLB mỹ thuật, Mikazuki lồm lũi đứng lên, đặt cọ cùng khay màu xuống bàn trông rất náo nức, tay phải với lấy chiếc cặp và khoác dây lên vai, cuối cùng là cúi đầu

— Em xin phép!

Mikazuki rời khỏi CLB để lại nỗi lo lắng cho những thành viên còn lại, điển hình cụ thể là senpai nam duy nhất phụ trách bưng bê hay bảo quản dụng cụ vẽ, trông anh ấy khá dẫn dlo và chột dạ khi để ý thấy thái độ của Mikazuki

— Manaka – san, tôi không hiểu lắm chuyện gì đã xảy ra nhưng hình như cảm xúc của Mikazuki – kun đang bị xáo trộn thì phải, kể từ lúc tham gia CLB đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy em ấy như thế, mà chính bản thân tôi cũng không ngờ rằng một Mikazuki vui vẻ hoạt bát năng động lại trở nên suy tư trầm lắng náo nức như vậy!

— Biết làm sao được, hiện tại áp lực của cả CLB đang đè hết lên vai con bé, đôi lúc tôi cảm thấy bản thân mình thật quá bất lực, Mikazuki cũng chỉ là học sinh mới năm nhất thôi, lẽ ra cũng phải được vui chơi và nhận sự chào đón từ thế hệ anh chị như bao học sinh khác..... Hiro – kun, có phải tôi đã quá cứng đầu không? cãi nhau với CLB nhiếp ảnh khẳng định CLB của chúng ta sẽ vượt qua được thời kỳ khủng hoảng này..... nhưng thực chất lại nương dựa vào một học sinh năm nhất. Có phải tôi quá cứng đầu và ngang tàng không?

— Nói thế nào đây nhỉ!

Anh trai tiền bối kia vẫn tiếp tục công việc của mình, cụ thể hơn là ngồi trên một chiếc thùng tựa như ghế, tay phải dùng khăn vải lau từng cây cọ đã được rửa sạch bằng nước một cách nhẹ nhàng nhưng cũng rất chuyên nghiệp, như thể đã có kinh nghiệm trong chuyện này một thời gian dài

— Manaka – san, tính cách của chị ngang bướng nói không biết nghe thì không chỉ CLB nhiếp ảnh mà tất cả mọi người yêu quý chị đều biết, nhưng họ đều chấp nhận!

— Hờ hờ, cảm ơn vì đã chỉ ra khuyết điểm của tôi! Chị ấy cười méo xệch, đồng thời trên đầu nổi lên vài cục tức khi bị ai đó nói xóc nói xiêm

— Có thể chị nghĩ rằng vì mình đã từng trải qua hơn 6 năm vẽ tranh nên lĩnh hội được nhiều hiểu biết, hoặc cũng có thể chị nghĩ vì bản thân đã từng nắm giữ một trong 12 ghế họa sư nên dùng quyền lực ấy để trấn ép tinh thần các em lớp dưới. Nhưng theo con mắt của tôi, Manaka, chị không thuộc trường hợp thứ hai, chị nhận ra mình không còn là Thập Nhị Họa Sư thì chứng tỏ chị không phải loài đồ tể. Chị chỉ đơn thuần là ngang bướng, muốn hoàn thành một điều gì đó trong khi giới hạn bản thân lại không cho phép, nào có ai ước muốn tài năng bị mất hay tại nạn đại loại thế, tôi nghĩ Mikazuki cũng hiểu được điều đó nên mới đồng ý giúp chúng ta ngay từ đầu, chứ nếu không, rất có thể em ấy sẽ từ chối hoặc tìm một CLB khác biết tôn trọng quyền riêng tư của Mikazuki. Em ấy nhận ra ngọn lửa khao khát và tình yêu hội họa mãnh liệt đang chảy bên trong chị và muốn biến ngọn lửa ấy trở thành một ánh đèn hải đăng sáng hết cả một vùng biển. Tôi nghĩ..... Mikazuki vẽ bức tranh này là tự nguyện chứ không đặt tư tưởng do hội trưởng Manaka bắt ép..... thế nên đừng có làm cái bộ mặt chán chường ấy ra nữa, Mikazuki sẽ không thích đâu!

Lại thêm một lời khuyên chân thành xuất phát từ con tim chứ không sáo rỗng, Manaka cảm thấy tâm hồn mình bỗng dưng nhẹ nhàng đi nhiều, cảm giác như phần nào gánh nặng được trút đi khá triệt để. Chị ta khẽ nâng gọng kính, miệng mỉm cười một cách đầy ẩn ý

— Vẫn như ngày nào, những khi cảm thấy bế tắc trong cuộc sống thì hãy đến gặp Hiro Katsuragi, bạn sẽ được nghe những lời khuyên chân thành hiệu quả nhất từ trước đến nay, bởi rằng không ai có thể trở thành luật sư tâm lý tốt hơn anh ta!

Nghe như thế, anh tiền bối Hiro nhe răng cười hề hề

— Chị đề cao tôi quá đó Manaka – san, tôi chỉ đơn thuần đặt trường hợp của mình vào người gặp vấn nạn và nói lên những suy nghĩ của mình trên nhiều góc cạnh khác nhau. Chị có thể tin cũng được, không tin cũng được!

— Không đâu Hiro, hiểu và tư vấn tâm lý cho người khác là điều không hề đơn giản, một thiên phú như vậy nếu mà để không thì thật sự quá uổng. Cũng nhiều lúc, cậu đã cho tôi những lời khuyên hữu ích trong cuộc sống, thậm chí là cho Mikazuki nữa!

— Ha ha, chuyện đó thì tôi nghĩ nếu bản thân mình nói thì sợ em ấy không tin, nên mới nhờ chị truyền đạt lại thôi, không cần phải làm lớn chuyện như vậy!

— Tôi không nói quá đâu Hiro!

Hội trưởng Manaka bỗng dưng tiến đến gần anh ta, cúi mặt xuống để hai ánh mắt đó gần nhau đến mức có thể nghe thấy được nhịp thở từng người, nhưng giữa họ không xảy ra những cung bậc cảm xúc rối loạn thường thấy ở các cặp nam nữ tuổi trưởng thành. Giống như hai người bạn hiểu rõ suy nghĩ của nhau và chỉ đơn thuần là dừng lại tại mức độ ấy. Đôi mắt Manaka lẫn Hiro giao với nhau chứa đầy nỗi suy tư không kém

— Tại sao thế Hiro? Với khả năng tâm lý này, cậu hoàn toàn có thể gia nhập một CLB khác có điều kiện tốt hơn và số lượng thành viên đông đảo hơn CLB mỹ thuật đang đứng trước ngàn cân treo sợi tóc? Tại sao cậu không vào CLB văn học hay CLB trả lời thắc mắc của học sinh?

— Bởi rằng tôi không thích..... cũng giống chị thôi Manaka – san, có những thứ tôi thích và những thứ tôi không thích. Là do tôi không thích cái không khí giả tạo trong mấy CLB khác. Lần đầu tiên đến CLB mỹ thuật, khi tôi còn là năm nhất, chị năm hai và các tiền bối năm ba, tôi đã thấy cái không khí được gọi là gia đình thật sự, không ganh đua, không giả tạo, không lừa gạt, mà còn giúp đỡ nhau hết mình. Để khi cùng ngắm lại những bức tranh mà mình đã cố gắng hết sức, chúng ta đều mỉm cười mặc cho sơn màu dính đầy lên mặt lên áo quần, nhưng đó là khoảng thời gian yên bình vui vẻ nhất mà tôi từng thấy. Và chị cũng ở đó Manaka, chị là người đã đưa tay chào mừng tôi đến với CLB mỹ thuật dù rằng tôi chẳng biết tí gì về vẽ vời. Một thành viên của CLB mỹ thuật thì làm sao gia nhập được CLB khác được phải không nào?

Manaka đứng thẳng người lên, khoanh tay cùng cái cười nhỏn nhảnh

— Không ngờ cậu còn nhớ được chi tiết như thế Hiro, làm tôi khá ngạc nhiên đó, cứ tưởng người hơi khuynh hướng khờ khạo lại không để tâm mấy vào những điều đơn giản như vậy!

— Đã là ấn tượng đầu tiên thì dù xấu hay đẹp, cầu kỳ hay giản đơn cũng đều khó mà quên được. Manaka

– san, tôi ở lại CLB mỹ thuật vì tôi yêu không khí ở đây, tôi muốn một ngày nào đó, nơi này sẽ tràn ngập tiếng cười vui vẻ hồn nhiên như lúc xưa. Điều ước đó của tôi không phải vô vẩn nhảm nhĩ đúng không?

Manaka sử dụng nụ cười thay cho câu trả lời, chị ấy chìa tay hình nắm đấm ra phía trước để nhận lấy nắm đấm còn lại của Hiro, đây như một lời hứa..... lời hứa cùng nhau xây dựng lại CLB mỹ thuật dành cho tất cả mọi người yêu thích nghệ thuật và nhiều thứ khác nữa

Tối đến tại gia trang Tsuchimikaido, mọi thứ vẫn diễn ra rất êm đềm không chút tiếng than phiền, không có xung đột hay những điều gây phiền hà cho cung chủ nhà Tsuchimikaido, nói chung, dưới sự dẫn dắt quản lý của Chisaki thì mọi thứ đâu đâu vẫn đều theo một trình tự đàng hoàng. Có lẽ cũng nhờ thế mà gia tộc Tsuchimikaido mới vững mạnh và tiếp tục phát triển hơn so với hai phân gia còn lại

Yên bình thì yên bình, nhưng đôi lúc nếu yên bình quá thì cũng trở thành mối lo ngại cho vài người trong gia trang. Nhà Tsuchimikaido như một mạng lưới liên kết các thành viên với nhau khá chặt chẽ, một người gặp vấn đề thì nhiều khi toàn bộ sẽ xúm lại hỏi thăm và tìm mọi cách để giúp đỡ. Hôm nay là ngày đó, gia tộc Tsuchimikaido dường như đang phải khốn khổ khốn nạn khi Mikazuki cứ nhốt mình lì suốt trong phòng không chịu ra..... từ lúc về nhà đến giờ cũng 3 canh giờ trôi qua, Mikazuki cứ giữ thái độ như vậy suốt, bình thường khi bước chân vào nhà, điều đầu tiên cô ấy làm là tìm hết mọi người trong gia trang, kể cả nhân viên quét vườn để chào cùng với nụ cười thân thiện không thể thiếu. Nhưng bữa nay, Mikazuki chỉ hướng thẳng vào phòng, gương mặt uể oải lằm lũi, bước đi như một bóng ma ngang qua nhiều người rồi kết thúc bằng việc kéo cửa phòng lại. Điều khác thường này khiến không biết bao nhiêu người lo lắng, họ ngồi hết bên ngoài cửa phòng, đôi lúc gõ cửa nhưng không nghe tiếng trả lời. Phận người hầu không có quyền tự ý vào phòng người có tầm ngang với cung chủ, nên họ chỉ biết ngồi bên ngoài và chờ đợi

Sau khi được nghe kể tình hình của người bạn thân đang vướng phải vấn đề ấy đấy, người lo lắng nhất vẫn là Chisaki, cô dường như bỏ hết buổi tập Kendo, thư pháp và gảy đàn để đến xem Mikazuki thế nào

— Cậu ấy vẫn còn ở trong đó ư?

— Vâng, từ lúc đi học về đến giờ, Mikazuki – sama nhốt mình trong phòng suốt 3 giờ không ăn uống, không tắm rửa, không làm bất cứ điều gì cả. Chúng tôi có gõ cửa nhưng dường như cô ấy không muốn trả lời!

Chisaki suy nghĩ một chút rồi chợt hướng vào nơi có ánh đèn vẫn còn đang thấp sáng

— Chẳng lẽ..... trên trường đã xảy ra chuyện gì sao?

Chisaki chợt từ từ tiến lại gần cánh cửa phòng, ánh mắt xa xăm cố gắng nhìn xuyên qua khung vải dày ngăn cách bên trong lẫn bên ngoài như thể muốn hiểu xem Mikazuki đang vướng phải vấn đề gì. Nhưng làm sao có thể hiểu rõ được ngọn ngành khi không trực tiếp vào thẳng, mặt đối mặt, người với người kia chứ. Cuối cùng thì Chisaki đành phải làm theo lẽ tự nhiên, đó là dùng tay gõ cửa

— Mikazuki, là mình đây, mình vào được chứ!

— Mời vào!

Với người khác thì khi hỏi, Mikazuki không trả lời hay tiếp chuyện, nhưng còn Chisaki thì lại đồng ý ngay, điều này chứng tỏ, người Mikazuki đang chờ đợi không ai khác ngoài cô bạn thân của mình

Chisaki tròn mắt nhìn toàn bộ người hầu như thể lấy làm lạ về thái độ của Mikazuki khác so với miêu tả của mỗi người. Thì họ chỉ lắc đầu thay cho câu nói “chúng tôi cũng không biết tại sao nữa”, và cái mời “cung chủ hãy vào xem sao”

Chisaki đành nhẹ nhàng mở cửa bước vào

Căn phòng cũng đơn giản bình thường mang hương sắc ấm cúng với những bức vẽ chất góc nhà, trên tường làm cho không gian nơi đây nhỏ hơn so với bình thường. Nhưng điều quan trọng không phải là quang cảnh gian phòng nó đẹp hoặc xấu hay như thế nào ấy, mà là Mikazuki nằm sấp trên giường, úp mặt vào chiếc gối êm xốp bất động một hồi lâu, không biết cô có bị ngộp thở không nữa.

Quả thật từ lúc về đến giờ, Mikazuki chỉ trốn mình trong phòng mà không chịu bước chân ra ngoài, chưa ăn uống, tắm rửa hay làm bất cứ thứ gì, cứ để ý thấy mái tóc tím hơi xáo xơ do bụi ngoài đường lẫn bộ trang phục nữ sinh chuyên chỉ có It. Harm Sokyuran là độc quyền nhả nhúm trên người. Điều gì khiến Mikazuki bận tâm đến mức không màng cho bản thân dù chỉ là chút ít

Chisaki khẽ ngồi xuống kế bên, ánh mắt cũng dõi lo lắng không kém những người bên ngoài, cô rất muốn bắt chuyện nhưng thực sự không biết nên bắt đầu từ đâu để không phải chạm đến sự phiền muộn của Mikazuki, mà cũng không biết điều Mikazuki đang suy nghĩ đến là gì..... khó khăn quá

_ Hôm nay trên trường đã xảy ra chuyện gì sao Mikazuki?

Nàng ta không nói không rằng, cũng không thèm quay cổ hay ngồi dậy để trả lời, chỉ đơn thuần là nằm úp mặt lên gối, khẽ lắc đầu nhẹ nhẹ qua lại tỏ ý không phải

_ Vậy chuyện lễ hội chào đón học sinh mới à? Có phải bức tranh “ Hoa anh đào đỏ ” gặp vấn đề không?

Lần này Mikazuki khẽ gật đầu rục rịch, tầm vài giây tiếp theo thì từ từ ngồi thẳng dậy một cách uể oải hết như lúc thoát khỏi giấc ngủ sâu, tay ôm chiếc gối dài, mặt áp vào đó để lộ ra đôi mắt buồn sầu rười rượi mà cũng rất xa xăm. Bây giờ, Mikazuki mới chịu ngồi hàng hoàng, mặt tiếp mặt với Chisaki để hỏi chuyện cho ra lẽ

_ Một chút liên quan đến “ Hoa anh đào đỏ ” nhưng suy đi nghĩ lại thì vẫn do bản thân tớ thì đúng hơn!

_ Đã xảy ra chuyện gì khiến cậu phải lo âu đến vậy?

Mikazuki chợt thả lỏng cơ thể dựa vào Chisaki trông thật mệt mỏi, đôi lúc Chisaki cũng muốn được san sẻ phần nào gánh nặng của Mikazuki nhưng nghĩ lại bản thân mình chẳng tốt hơn là mấy. Ở nhà có cái khó khi ở nhà, lên trường có cái khó khi lên trường, hai phạm trù hoàn toàn khác nhau những mệt mỏi thì vẫn là mệt mỏi, nên phần nào Chisaki cũng hiểu được cảm giác của Mikazuki lúc này. Cậu ấy thật sự..... đang rất chán nản và hụt hẫng, chỉ cần qua cái thở dài là biết

_ Chisaki, cho tớ gác một chút nhé..... Chỉ một chút thôi!

Không đợi Chisaki trả lời, cơ thể Mikazuki thả lỏng hơn, từ từ tuột xuống và gác đầu lên đùi cung chủ nhà Tsuchimikaido, đôi mắt đỏ khẽ nhắm lại để hưởng thụ cái cảm giác ấm áp từ đôi bàn tay dịu dàng ân cần của Chisaki vuốt trên trán và tóc mình. Trông hình ảnh này, Chisaki không khác gì một người mẹ chăm lo cho cô con gái đang gặp chuyện bất trắc trong cuộc sống

_ Nói mình nghe Mikazuki, hiện tại cậu đang khúc mắc điều gì? Nếu mình có thể giúp được cậu trong khả năng thì mình sẽ cố hết sức!

Chisaki nhận được ngay cái thở dài đầy ngán ngẩm cất lên từ người không bao giờ rơi vào tình trạng này trước đây, nó u sầu ảm đạm một cách chạnh lòng lẫn bi ai

_ Chisaki, cậu và Tsubaki Minamiya đó là bạn thân của nhau..... anh ta là người như thế nào vậy?

Cung chủ nhà Tsuchimikaido chợt dừng lại một hồi, trong lòng cảm thấy hơi đắn đo, nhưng ngạc nhiên vẫn là chính. Chisaki tiếp tục vuốt vuốt mái tóc tím ngay trước mặt mình

_ Bữa nay cậu lại có hứng với Tsu – kun ư? Nói thế nào đây nhỉ..... có bao nhiêu điều về cậu ấy, mình đã kể cho cậu hết rồi!

_ Tsubaki Minamiya, có phải đã rất đau khổ sau khi Lumina qua đời đúng không?

Thêm một câu hỏi nữa khiến Chisaki đắng lòng, hiện sâu trong đôi mắt của cung chủ nhà Tsuchimikaido là một sự hụt hẫng không thể diễn tả bằng lời được

_ Ừ, rất đau khổ và dường như không muốn sống trên thế giới này nữa. Tất cả những gì cậu ấy có chỉ là bóng đêm của sự hối hận dần vật khi con tim không thể tìm ra được lối thoát cho chính bản thân mình!

_ Nếu vậy.....

Mikazuki chợt ngồi phắt dậy, hai tay ôm chiếc gối dài siết một lúc một chặt hơn, đôi mắt long lanh chút rơm rớm thể hiện sự thao thức trong lòng khi nhìn thẳng chăm vào Chisaki

— Thì tớ phải tôn trọng cảm giác của Tsubaki Minamiya, tớ không được phép thay đổi hay đùa cợt với trái tim anh ta..... Chisaki, tớ..... không thể đặt ngang bản thân mình vào vị trí của anh ta để thấu hiểu..... đúng không?

Quả thật Chisaki cảm thấy rất lo lắng khi Mikazuki phản ứng với thái độ như thế, nó mạnh nhưng không theo hàm nghĩa tích cực, mà là một sự gay gắt, một điều gì đó chất chứa trong lòng hiện đang vỡ òa ngay chính lúc này. Cậu ấy đang chờ câu trả lời từ mình, đang hy vọng điều gì đó từ câu nói tiếp theo sắp được tuôn ra từ chính miệng của mình..... Mình phải làm sao đây? Làm sao để không trả lời sai trong tình huống trước mắt

Chisaki nhẹ nhàng đặt hai tay lên vai Mikazuki

— Bình tĩnh Mikazuki, rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì? tại sao cậu lại nói bản thân không thể thấu hiểu cảm xúc của Tsu – kun?

Mikazuki khẽ cúi gầm mặt xuống, lắc đầu như thể đang cực kỳ thất vọng không có chút bất cứ niềm hy vọng nào

— Tớ cũng không biết nữa Chisaki, tớ cảm thấy mình không có quyền chạm đến suy nghĩ của Tsubaki Minamiya..... Tớ cảm thấy mình không thể hiểu được nỗi đau đang ngự trị bên trong trái tim anh ta. Tớ không thể giữ được cảm xúc của mình mỗi khi nhìn thấy “ Hoa anh đào đỏ”..... tớ thật không hiểu..... tại sao số phận của một con người lại trở nên đau đớn đầy trắc trở như vậy?..... có thật..... cuộc sống này có ý nghĩa và luôn tràn ngập màu hồng không?

Chisaki hoàn toàn không biết Mikazuki đang vướng mắc chuyện gì, nhưng khi nghe cô ấy đề cập đến Tsu – kun và cuộc sống qua lăng kính màu sắc, cung chủ dường như phần nào hiểu được chút ít vì sao Mikazuki lại như thế

— Còn tùy vào cách nhìn nhận lẫn quan niệm của từng người, có thể cuộc sống này đối với cậu là một màu hồng phần nhẹ nhàng êm ả, nhưng cũng có thể đối với Tsu – kun, đó chẳng có gì khác ngoài màu đen u ám. Dù là màu sắc gì đi nữa, cứ hãy sống thật với chính cảm xúc của mình, đó là điều duy nhất chúng ta có thể làm được mà không phải nhận lấy sự hối hận sau này!

Mikazuki dường như đỡ hơn khi nghe lời khuyên của Chisaki, dấu cho trong lòng không thể vơi đi nỗi phiền muộn gấp trăm lần như thế. Nhưng cô vẫn khẽ gật đầu để Chisaki không phải lo lắng nữa

— Vậy thì nói mình nghe, cậu đang khúc mắc chuyện gì? vấn đề gì có liên quan đến Tsu – kun và “hoa anh đào đỏ”?

Mikazuki hít một hơi thật sâu để lấy tinh thần, rồi thở phào ra một cách thư thái nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt kia vẫn chưa gột rửa được sự phiền muộn khi ngược lên

— Chisaki..... Thật ra bức tranh mà tớ vẽ ở CLB mỹ thuật cho lễ chào đón học sinh mới..... tớ đã phát họa lại “ Hoa anh đào đỏ” của Tsubaki Minamiya nhưng với một gam màu khác, một cảm xúc khác, một ý nghĩa khác..... Tớ cảm thấy mình đã sai hoàn toàn khi tự ý thay đổi góc nhìn khía cạnh của bức tranh ấy, nó tương đương với việc tớ đã chà đạp lên tình cảm của tác giả một cách tàn nhẫn vậy..... Chisaki..... tớ không còn nghị lực và lý do để tiếp tục hoàn thành bức tranh ấy nữa..... tớ phải làm sao đây?

14. Chương 14

— Tớ phải làm thế nào đây Chisaki? Thời gian hoàn thành bức tranh không cho phép tớ dây dưa thêm một phút..... nhưng tớ lại không thể cầm cọ để hoàn thành nốt “ hoa anh đào đỏ” còn đang dang dở..... lần đầu tiên..... tớ cảm thấy chán nản và hụt hẫng như vậy..... Tớ..... không thể làm được!

Bây giờ Chisaki đã hiểu lý do vì sao Mikazuki cứ luôn hoài nghi bản thân, cứ luôn phải lo âu phiền muộn thật không giống đáng về ngày thường của cậu ấy..... hiểu một cách rõ ràng rồi, quả nhiên mọi thứ vẫn là xung quanh Tsu – kun và câu chuyện của Lumina. Mikazuki cảm thấy bản thân không thể đặt ngang hàng hay vào vị trí của Tsu – kun để thấu hiểu nỗi đau tột cùng mà cậu ấy đã và đang phải nếm trải từng ngày từng tháng. Mikazuki sẽ không thể trụ được nếu như đặt hoàn cảnh mình vào chỗ Tsu – kun..... sẽ không

một ai có thể chịu đựng được cái cảm giác tội lỗi day dứt không ngừng hối hận, kể cả mình lẫn Hajima..... Không một ai có thể

Chisaki nhẹ nhàng đặt bàn tay cả mình xuống đôi tay thả lỏng mềm nhũn của Mikazuki, bàn tay một họa sĩ bao giờ cũng mang đến những thứ mới mẻ, thú vị dành cho người xem khi chúng được thể hiện lên những bức tranh trắng. Nhưng ít có ai hiểu được rằng đằng sau ánh hào quang ấy, đôi tay kỳ diệu ấy cũng chỉ là của một người bình thường, họ cũng sẽ trở nên hụt hẫng chán nản khi gặp phải chuyện khó khăn, thậm chí là không bao giờ muốn cầm cọ để tiếp tục vẽ nữa

Thật sự mình chẳng biết phải khuyên cậu ấy như thế nào, không bước chân vào thế giới nghệ thuật, không dùng chính đôi bàn tay này để cầm cọ nên không thể hiểu được cảm xúc của Mikazuki hay Tsu – kun..... Thôi thì đành nói lên những suy nghĩ của mình vậy, mình cũng sẽ cố gắng đặt trường hợp bản thân vào hai người rồi xem điểm chung giữa họ là gì..... nhưng có vẻ như mọi chuyện không phải lúc nào cũng được như mong muốn

_ Mình thành thật xin lỗi Mikazuki, giả như mình có hiểu biết một chút về nghệ thuật thì có lẽ..... mình sẽ giúp được cậu điều gì đó. Nhưng Mikazuki này, cậu có cảm nhận thấy rằng giữa bức tranh và thư pháp..... có nét nào đó tương đồng với nhau không?

Mikazuki khẽ nhìn Chisaki một cách chăm chăm đến lạ lùng, tranh vẽ và thư pháp thật sự có gì đó liên quan đến nhau sao? Mình chưa nghe đến chuyện này trước đây

_ Mình không thể khẳng định một cách chính xác vì hội họa và thư pháp là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau. Nhưng ở một góc cạnh nào đó, có thể chỉ là qua đôi mắt tầm thường của một cung chủ nhà Tsuchimikaido thiếu hiểu biết chẳng hạn..... thì mặt nào đó chúng cũng tương tự như nhau. Khi cậu nâng cây cọ trên tay và đặt lên khung tranh, cũng giống như mình cầm bút đặt lên giấy. Khi cậu nhắm mắt để đưa cảm xúc và trí tưởng tượng hội tụ lại một chỗ, thì mình cũng phải tìm đến cảm xúc của chính mình. Có thể nói, chuyện Mikazuki vẽ tranh cũng giống như khi mình viết thư pháp, nên cảm xúc chúng ta tương tự nhau!

Nghe dường như cũng rất hợp lý, vẽ và viết là hai khái niệm khác nhau, nhưng cũng phải cần có cảm xúc và trí tưởng tượng. Một bức tranh đẹp nhận được nhiều lời bình phẩm có thể sánh ngang với một tấm thư pháp hạng A được công nhận là tuyệt mỹ. Mikazuki dường như bắt đầu hiểu ra được vấn đề

_ Mình thật sự không biết phải khuyên cậu như thế nào, tất cả những gì mình có là suy nghĩ từ một người đang lon nhon đến gần với thư pháp, chỉ mong cậu đừng cho rằng nó là thừa thãi!

Mikazuki sẽ không bao giờ nghĩ vậy đâu, cô ấy sẽ tôn trọng và lắng nghe những lời của Chisaki nói bởi rằng Mikazuki biết, vấn đề của bản thân rất cần được nghe ý kiến..... bất kỳ ý kiến của bất cứ ai miễn là giúp bản thân thoát khỏi vòng lặp đần độn chán nản hụt hẫng kia

_ Mikazuki, liệu cậu có tin không nếu mình nói chính bản thân mình cũng đã từng sao chép ý tưởng của Tsubaki Minamiya khi lần đầu tiên chạm tay vào thư pháp? Một người mới vào nghề, chưa biết được ý nghĩa thật sự đằng sau việc luyện thư pháp, chưa hiểu được tầm quan trọng mỗi khi đặt bút xuống giấy và viết ra những dòng chữ nguệch ngoạc như giun. Đến khi tự mình viết được một chữ thì cảm xúc lại khác. Và đương nhiên, mình đã phải mượn ý tưởng của Tsu – kun để viết ra chữ ấy..... nói như thế, liệu cậu có tin không?

Ngạc nhiên lắm, quả thật trong mắt mình, những chữ thư pháp do Chisaki viết ra luôn mang đến cho người khác một điều gì đó mới mẻ mà không kém cả phần hấp dẫn. Điều này làm mình nhớ lại cách đây khá lâu, khi Chisaki viết chữ “Lâm” kèm theo chữ “Tĩnh”, mình không thể không ngạc nhiên và lúc đó, thứ duy nhất hiện lên trong đầu mình là một cánh rừng toàn cây xanh cỏ lạ đung đưa theo cơn gió rì rào chậm rãi..... một màu xanh của rừng cây chìm đắm trong sự yên bình lắng đọng của tâm hồn khiến mình chỉ muốn sống mãi trong trí tưởng tượng ấy..... Một tài năng như thế, mình cứ nghĩ do Chisaki có thiên phú thư pháp..... Nhưng không ngờ rằng, cậu ấy cũng giống mình, cũng từng trải qua cái cảm giác bất chước ý tưởng, đặt ngang bản thân vào cảm xúc của Tsubaki Minamiya để thấu hiểu

Mikazuki chợt hướng người lên phía trước, sát mặt với Chisaki

_ Rồi sao nữa? Cậu đã thoát khỏi cái suy nghĩ phủ nhận cảm xúc của Tsubaki Minamiya như thế nào?

— Thế nào ấy nhỉ? Sau khi được mọi người công nhận là thiên tài trong thư pháp, mình đã rất sợ khi phải đối mặt với Tsu – kun, mình lo lắng rằng cậu ấy sẽ tức giận khi biết mình sử dụng ý tưởng của cậu ấy để hướng đến bực vinh quang dù rằng mình không hề cố ý. Nhưng mọi chuyện lại không phải như vậy, Tsu – kun không những không giận mà còn chúc mừng mình nữa. Khi mình hỏi thì Tsu – kun chỉ trả lời rằng “ thư pháp của tớ dĩ nhiên là không giống cậu, tớ không thể bắt chước cậu cũng như cậu không thể bắt chước tớ. Dòng thư pháp mà cậu viết xuất phát từ cảm xúc và tình cảm của cậu, nhiều đó đủ để chứng minh rằng có thể chúng ta chung ý tưởng nhưng hai hướng mục đích khác nhau. Đừng bao giờ nói những thứ đại loại như là xin lỗi vì đã lợi dụng cậu, nghe chột tai lắm”!

Mikazuki có vẻ như hơi tròn mắt ngạc nhiên, giống thể cô không ngờ rằng mọi chuyện lại đơn giản như vậy

— Thế thôi sao? Anh ta chỉ nói có bấy nhiêu đó thôi ư?

— Ừ, đó là tất cả những gì Tsu – kun đã nói với mình lúc đó. Cậu ấy không giận cũng không nghĩ rằng bản thân bị lợi dụng. Chỉ là khi ấy, mình vẫn cứ canh cánh trong lòng nên đâm ra đã quyết định ngừng viết thư pháp, cho đến thời gian gần đây thì lại có nhã hứng viết lại như cậu thấy đấy!

Câu chuyện của Chisaki hay thật, cậu ấy đã từng trải qua cái cảm giác giống như mình bây giờ, bắt chước và vô tình phủ nhận đi cảm giác của tác giả khi phác họa lại một tuyệt phẩm nào đấy là điều khiến những người làm nghệ thuật luôn phải canh cánh trong lòng. Nhưng ở trường hợp của cậu ấy và mình..... thì vẫn khác. Chưa đủ..... thật sự là chưa đủ để giúp mình thoát khỏi cái vòng lặp này

— Thế nên Mikazuki, cậu đừng nghĩ bản thân mình lợi dụng cảm xúc của tác giả. Cậu đã vẽ lại “ hoa anh đào đỏ” với một gam màu khác, một khía cạnh khác. Cậu phác họa lại bức tranh bằng cảm xúc của chính bản thân cậu. Cũng giống như Tsu – kun từng nói, có thể chúng ta có chung ý tưởng, nhưng hướng đi thì hoàn toàn trái ngược nhau. Mikazuki, mình chỉ biết khuyên cậu đừng đắn đo nữa, đi theo hướng gọi khao khát của con tim là tốt nhất. Đừng để giống như mình, cảm thấy căng rứt lương tâm nên từ bỏ thư pháp, nhưng cậu thì khác, nếu vẽ tranh là một sở thích thì đừng để những suy nghĩ bất chợt nữa chùng khiến cậu từ bỏ đi điều mình mong muốn!

Những lời của Chisaki giống hệt với Manaka – san, họ cũng khuyên mình đừng nghĩ đến điều đó nữa, quan trọng hơn là cảm xúc thật của chính bản thân..... mình biết chứ, mình hiểu phải vượt qua thử thách đó mới đến được với bức tranh “ hoa anh đào đỏ” của Tsubaki Minamiya. Nhưng thực sự nhiều đây vẫn chưa đủ..... vẫn chưa đủ để thuyết phục bản thân mình nghe theo hướng chỉ bảo của con tim

— Cảm ơn cậu Chisaki, mình thấy tinh thần mình ổn hơn lúc đầu rồi!

Chisaki nghi ngờ lời nói của Mikazuki, dù gì thì cậu ấy không thuộc tuýp người hay nói dối, nên bao nhiêu suy nghĩ thật sự trong lòng đều hiện lên hết về mặt bên ngoài. Chisaki hoàn toàn hiểu được rằng Mikazuki nói thế để mình không phải thêm lo lắng. Nhưng bản thân Chisaki cũng không biết phải làm gì ngay lúc này

— Ừ, cậu hiểu được thì mình cũng yên tâm. Điều quan trọng vẫn là cảm xúc của cậu thôi Mikazuki!

— Chisaki, tớ..... có thể ở một mình không? Vẫn còn nhiều bài tập về nhà tớ chưa đụng đến một chữ, liệu.....

— Được thôi!

Chisaki khẽ đứng dậy, quay lưng bước ra ngoài cửa, nhưng trước khi rời khỏi căn phòng này, cung chủ Tsuchimikaido chợt nhìn Mikazuki thêm lần nữa, vẫn đôi mắt xa xăm chán nản đó, vẫn cái tâm trạng ủ dột không mấy tốt hơn khi đôi tay nhỏ siết chặt chiếc gối mỗi lúc rõ ràng hơn. Nhưng thôi, mình cũng chẳng thể làm cách nào khác được, mình đã nói toàn bộ những suy nghĩ của mình, vấn đề còn lại chỉ dựa vào Mikazuki mà thôi

.....

Lặng lặng khép cánh cửa kéo một cách nhẹ nhàng, Chisaki thở dài ngán ngẫm như thể cũng chán nản hụt hẫng giống Mikazuki lúc này. Đây cũng là điều dễ hiểu, làm sao mà vui cho được khi phải chứng kiến người bạn thân nhất của mình đang gặp khó khăn trong khi chính bản thân mình lại không thể giúp gì được ngoài

vài ba câu nói khích lệ tinh thần mà ai cũng có thể làm..... mình chỉ sợ Mikazuki xem chúng chỉ như một lời nói suông cho qua thôi, thật sự rất đau nếu cậu ấy nghĩ đúng như vậy

_ Cung chủ, Mikazuki – sama!

Không chỉ có bản thân mình, mà những người hầu..... toàn bộ thành viên trong gia tộc Tsuchimikaido đều chung một cảm giác với mình. Họ lo âu phiền muộn không biết chuyện gì đã xảy đến với Mikazuki. Nếu họ thật sự không quan tâm thì chẳng bao giờ phí thời gian ngồi hết ngoài cổng để chờ đợi lần hy vọng một điều gì đó

Chisaki biết bây giờ phải nói làm sao để xóa tan đi cái lo lắng của mọi người, không thì ít ra cũng vơi bớt phần nào sự canh cánh trong lòng

_ Mikazuki không sao, cậu ấy chẳng qua hoạt động CLB trên trường căng thẳng quá nên mệt mỏi chút thôi. Mọi người đừng lo quá, tôi nghĩ qua một đêm cậu ấy lại tươi tỉnh như trước đây!

Nếu đó là những lời được nói ra từ chính cung chủ nhà Tsuchimikaido thì họ không còn lý do để phiền muộn, nhưng nhìn mặt từng người thì vẫn còn vương lại điều xa xăm chột dạ. Quả nhiên không thể trấn an mọi người hoàn toàn bằng những lời đơn giản như vậy

Chisaki thở dài nhẹ để không ai phải thấy, nàng cung chủ khẽ ngược lên bầu trời đêm nay, không sao không trăng nhưng những cơn gió nhẹ và tiếng sóng biển cũng đủ thể hiện nỗi lòng của một người đang thấp thỏm

_ Mình đã không thể giúp gì được cho Tsu – kun vào khoảng thời gian cậu ấy gặp khó khăn. Bây giờ đến ngay cả Mikazuki mà mình cũng bất lực..... Mình quả nhiên thật vô dụng... Một cung chủ cực kỳ vô dụng!

Sau khi màn đêm biến mất, trả lại vịnh biển Kyuushi này một ngày mới tinh mơ với nhiều hương vị mới mẻ và nhiều điều thú vị đang chờ đợi trong ngày. Và đương nhiên giai điệu thường ngày vẫn là tiếng sóng biển hòa cùng tiếng chim mòng biển sáng sớm không thể thiếu, dường như nó đã trở thành một nền nhạc bất hủ tại vịnh Kyuushi này rồi

Hôm nay vẫn chưa phải cuối tuần, nên Mikazuki vẫn phải diện bộ trang phục áo sơ mi trắng cà vạt đỏ cùng chiếc áo khác da bên ngoài lẫn chiếc váy chung tông màu rực rỡ chỉ tìm thấy tại It. Harm Sokyuran mới có. Cô ấy ngồi chờ chuyến xe buýt duy nhất bắt ở vịnh Kyuushi lên trung tâm thành phố

Mikazuki khẽ ngồi yên tại đó, ánh mắt thật đượm buồn chan chứa suy nghĩ xa xăm đầy phiền muộn. Có vẻ như cô ấy vẫn chưa thể trở lại chính mình từ tối hôm qua, dấu cho Chisaki đã khuyên hết lời với toàn bộ cảm xúc của mình. Quả nhiên nhiều đó vẫn chưa đủ để thay đổi cách nghĩ của Mikazuki. Hôm nay trông cô ấy thật buồn, cái vẻ chán nản hệt hăng đó hoàn toàn không hợp tí nào cả

Mikazuki bỗng dừng thở dài đầy sự ê chề mệt mỏi

_ Mình không biết phải làm thế nào đây..... hay bữa nay mình xin Manaka – san nghỉ hoạt động CLB nhỉ?

_ Đầu tím!

Giọng nói quen quá, nó quen đến mức mà khi cất lên thì mình hoàn toàn nghĩ ngay ra người đang nói chuyện với mình..... và khi nghĩ đến thì tâm trạng mình vốn xấu nay còn xấu và tệ hơn. Mikazuki dường như cảm thấy một ngày tươi đẹp phía trước đang dần dần chuyển hướng xuống xui xẻo rồi

_ Hy vọng là tối qua cô đã đi kiểm tra bác sĩ xem xem dây thần kinh chưa đứt hết!

Cái tên chết tiệt này cứ vậy..... gặp là phải nói xóc mình một câu mới chịu được, trên đầu Mikazuki hiện đang nổi cục tức ngùn ngụt đây..... nhưng bữa nay, cô không có tâm trạng để đấu khẩu với hân

_ Xin lỗi vì làm anh thất vọng, nhưng tối qua tôi không đi gặp bác sĩ, và thần kinh của tôi hoàn toàn bình thường. Thế nên làm ơn để tôi yên đi!

Tsubaki đứng cách đó một đoạn cũng khá cỡ tầm 4 mét, ánh mắt lạnh nhạt bị che đi phân nửa bởi mái tóc đen dài của hắn cứ liếc sang Mikazuki và để ý đến thái độ bữa nay của cô. Hình như có gì đó khác, hoàn toàn khác với ngày thường khi cô ta luôn tìm cách đấu khẩu cãi nhau với mình..... hôm nay hiền như vậy thì hình như trời sẽ nổi bão sớm đây. Nhưng một thoáng ngay sau đó tức thì, Tsubaki loại bỏ ngay cái ý nghĩ ấy trong đầu, miệng thở dài ngán ngẫm vẫn cho rằng cái thế giới này quá đổi nhàm chán. Xét về bản chất thì hẳn thật sự chẳng quan tâm đến Mikazuki cũng như cô ấy đang khúc mắc phải điều gì. Cứ như thế cho đến khi chuyến xe buýt quen thuộc từ từ dừng trước trạm xe nơi hai người đang đứng

Trường cao trung It. Harm Sokyuran, là nơi tập trung thanh niên từ độ tuổi 16 đến 18, và ít khi dành cho những ai từ 19 trở lên như Tsubaki ngoại trừ một vài trường hợp đặc biệt. Và hiện tại đang là tiết nghỉ sau hai tiết đầu, mọi thứ chìm ngập trong sự ồn ào náo nhiệt khi người người cùng xô hết căng thẳng bằng tiếng nói cười vang hết ngôi trường. Nếu như để dùng một từ mô tả cái không khí này thì vẫn thế..... một sở thú với hàng trăm con vật sống chung cùng một lúc

Để trốn khỏi cái không gian bạo động này, Tsubaki quyết định lết mông ra khỏi lớp, ung dung bước đi trên tuyến hành lang đông người không kém này cốt là lên sân thượng. Sau thời gian lẩn lê cuối cùng cũng đã tìm được một nơi tuyệt vời..... một nơi Tsubaki có thể trốn trong suốt thời kỳ khủng hoảng ô nhiễm tiếng ồn kéo dài vài phút này

Trông hẳn thật lẻ loi, cô đơn vì chỉ có một mình, ngoảnh đi ngoảnh lại chỉ có cái thân đó, dáng vẻ bất cần đời, hai tay nhét túi, ánh mắt lạnh như băng, đôi lúc thì hay liếc xéo liếc dọc hai bên trông chẳng khác gì du côn. Thử hỏi có ai dám lại gần một kẻ như vậy..... sau cùng thì hình tượng bên ngoài vẫn được xem trọng hơn tính cách bên trong

Nhưng đi giữa chừng, Tsubaki chợt dừng lại và nhìn vào điều đang diễn ra trước mắt..... điều diễn ra trước đôi mắt bị che đi bởi lăng kính u ám ấy..... là Mikazuki cùng nhóm bạn nữ trong lớp cô ấy. Vì Mikazuki quay lưng đi cùng họ nên không để ý thấy Tsubaki đang nhìn mình từ đằng sau

Hắn lảng lạng liếc nhìn cô ấy..... đặc biệt lưu ý cái thái độ của Mikazuki, hiện cô ấy đang cười vui vẻ với những người bạn xung quanh, trông chẳng khác gì một nhóm thân nhau, đi đâu cũng có nhau, cũng dính với nhau như băng keo. Tsubaki loáng thoáng trong suy nghĩ đến hình ảnh Mikazuki phiên muộn lúc sáng nay và bây giờ..... chắc chắn là có điều gì đó đang xảy ra với cô ta..... điều gì đó khiến cô ta phải sống giả với cảm xúc của chính mình. Tsubaki chợt gãi đầu sồn sột kèm theo tiếng thở dài bất ngờ

— Thôi kệ, chẳng liên quan đến mình..... chắc do dây thần kinh của cô ta đứt rồi ấy mà!

..... Tên này thật sự không thể dùng bất cứ thứ thuốc gì để chữa cho cái đầu tội lỗi của hắn

Và khi tiếng chuông trường cất lên báo hiệu một ngày học đã kết thúc, giải phóng cho toàn bộ học sinh trở về nhà. Cũng chính sự đổ xô đó lại biến ngôi trường này trở thành sở thú sống chung thêm lần nữa. Tsubaki đặc biệt ghét những lúc đầu vào học, nghỉ giữa giờ và ra về, nó chẳng khác gì cái chợ với những hàng bán rôm rả đến đình tai nhức óc. Đôi lúc hắn tự hỏi, đây có thật là một ngôi trường hay nó là một chuồng nuôi thú? Quái thế nào lại ồn ào như vậy

Tsubaki tay vác cặp trên vai, lết từng bước chán nản một mõi mong sao thoát khỏi nơi này càng sớm càng tốt, mong sao đừng trễ chuyến xe buýt về Kyuushi, không thì phải đợi thêm một tiếng nữa thì phiền lắm

— Vậy là kết thúc thêm một ngày nữa, thế giới này thật buồn chán!

Hắn dường như không còn đường để quay lại là một người yêu cuộc sống như trước đây..... không còn là Tsubaki của ngày còn yêu Lumina say đắm..... Bây giờ vẫn thế, trong trái tim của kẻ tội đồ nhà phân gia Minamiya, hình bóng người con gái tóc đỏ được biết đến với cái tên cháu gái thân thiện không bao giờ phai đi theo năm tháng. Hắn luôn nhớ đến đôi mắt đó, đến nụ cười đó, đến mái tóc đỏ ngắn ngang vai lúc nào

cũng phảng phất hương thơm của biển và gió. Và Tsubaki vẫn còn đang khóc..... vẫn còn gào thét trong tuyệt vọng từng đêm mỗi khi gặp lại cô ấy trong giấc mơ

Từ sau đêm định mệnh ấy, hắn đã nhìn cuộc sống này bằng lăng kính u ám và đen tối. Trách thì đúng là đáng trách, nhưng nếu đặt mình trong trường hợp của Tsubaki thì vẫn thấy hắn đang thương hơn

.....
Nhưng bây giờ chúng ta sẽ không bàn về chuyện đó nữa, vì dù có bàn qua tiếng lại thì hắn cũng sẽ không thay đổi. Thật khó để hắn thay đổi cách nhìn nhận sự đời đầy rẫy bất công và đau khổ. Điều chúng ta có thể làm được lúc này là tiếp tục hy vọng một điều gì đó sẽ đến với hắn..... một điều gì đó mở được trái tim và nụ cười của hắn thêm lần nữa giống như Lumina đã từng

Tsubaki chợt dừng lại trước cửa CLB mỹ thuật, bỗng dừng hẳn lại đến đây? Lý do gì lôi kéo một kẻ không còn lưu luyến đến vẽ vời lại đến một nơi sắc mùi sơn màu? Chắc không phải do tâm hồn hội họa sống dậy trong trái tim đóng băng đó đâu..... Tsubaki vẫn còn giữ quan niệm” một họa sĩ khi đã từ bỏ cây cọ thì không bao giờ quay lại với tranh vẽ” Cho nên chắc chắn, hắn không trở về con đường nghệ thuật. Nếu vậy thì..... hắn đến đây làm gì???

_ Mikazuki, mọi thứ ổn cả chứ?

Một giọng nữ khê cất lên từ phía bên trong khiến Tsubaki chú ý đến, hắn quay sang bên phải thì thấy một người đang đứng, mái tóc đuôi ngựa cột lên đàng hoàng gọn gàng, cặp mắt kính ra dáng trí thức ngự trên gương mặt thanh tú nhưng đôi mắt trở thành. Cô ta là hội trưởng CLB mỹ thuật trước đây đã từng chiêu mộ mình tham gia, Tsubaki nhớ ra được điều này nhưng lại quên mất tên người ta..... nhưng thôi, nhớ được thêm một người con gái ngoài Lumina, Tsukusa, mẹ, và Chisaki lẫn Mikazuki đã là một tiến bộ vượt bậc rồi

Tsubaki tiếp tục chếch hướng trái tầm 15 độ thôi, thì thấy người con gái sở hữu mái tóc tím cột đuôi lông thông một bên vai bằng sợi ruy băng hồng phấn đang thẫn thờ ngồi trên ghế, trước mặt là bức tranh “hoa anh đào đỏ” hàng nhái, trên tay còn đang cầm cọ và khay màu, có vẻ như Mikazuki đang tiếp tục hoàn thành bức tranh

Nhưng điều Tsubaki để tâm lúc này là thái độ, cách phản ứng của Mikazuki..... nó trở lại sự phiền muộn như sáng nay. Cái gương mặt đó thật sự không phù hợp với cô ấy lúc nào. Kể cả Tsubaki là người quen với Mikazuki thời gian ngắn gần đây cũng phát hiện ra được điều đó thì làm sao trốn khỏi những cặp mắt vốn ngay từ đầu đã xem Mikazuki là tiểu thư phân gia Tsuchimikaido đang sấm soi dòm ngó

Trường hợp này cũng giống như một Idol khi lên sân khấu, bao nhiêu hào quang ánh đèn đều rơi về phía họ nhưng sau hội trường, cuộc sống đời tư của các Idol sẽ không đơn giản trước sự săn lùng của Paparazzi. Thử đặt Mikazuki trong hoàn cảnh như thế thì cô ấy buộc phải nhanh chóng thay đổi về ủa dột bên ngoài nếu còn đang theo bóng vinh quang của gia tộc Tsuchimikaido

_ Mikazuki, em vẫn còn khúc mắc vấn đề đó ư?

Vấn đề mà cô ta đang vướng phải? Mình thật sự chẳng có hứng thú vì không muốn bị xem là kẻ hay thọc ngoáy vào đời tư của người khác..... nhưng vấn đề khiến cô ta trở nên dờ dờ ương ương như sáng nay là gì? (Có thể nói, suy nghĩ trước và sau hoàn toàn không ăn nhập gì với nhau cả)

Tsubaki chấp nhận trở thành tên nhiều chuyện một hôm bằng cách dựa lưng vào thành cửa, im lặng và bắt đầu lắng nghe cuộc nói chuyện giữa hai người họ

Sau khi nghe câu hỏi của Manaka – san, Mikazuki chẳng nói chẳng năng gì cả, điều duy nhất cô ấy thể hiện câu trả lời của mình là cái gật đầu mang đầy tâm trạng nao nề. Kế tiếp là tiếng thở dài từ chính hội trưởng

_ Mikazuki, chị biết em đang gặp khó khăn trong khoảng thời gian này, nhưng liệu chị có thể xin em một nguyện vọng được không? Không phải yêu cầu em hoàn thành bức tranh..... mà là hãy từ bỏ nhiệm vụ này đi!

Mikazuki giật mình ngược lên một cách bất chợt, những lời Manaka – san vừa nói tác động không hề nhẹ vào linh hồn cô

— Chị khuyên em thật đó Mikazuki, suy đi nghĩ lại thì em vẫn chỉ là học sinh năm nhất, em lẽ ra phải trở thành người được thể hệ anh chị chào đón nhiệt liệt trong ngày vui lễ hội. Chứ không phải bắt em ở đây rồi dồn hết mọi áp lực, sự sinh tồn của CLB mỹ thuật lên vai em. Chị và Hiro – san đã suy nghĩ rất kỹ từ hôm qua..... tốt hơn hết, em nên từ bỏ bức tranh..... nếu đó thật sự là là con đường em đang nghĩ đến!

Manaka – san không có ý gì ngoại trừ việc muốn Mikazuki hãy thôi vẽ “hoa anh đào đỏ” mà trở thành học sinh được chào đón tại buổi lễ, còn chuyện của CLB mỹ thuật thì cứ để cho anh chị giải quyết. Đó là tất cả những gì Manaka gửi gắm đến Mikazuki, em có quyền được vui vẻ hưởng thụ không khí lễ hội, chứ không phải cứ ủ dột thế này, thật sự khiến bọn chị cảm thấy khó xử..... Thế nhưng đối với Mikazuki, thì đó lại là một hàm nghĩa khác. Cô ngay tức thì lên tiếng với thái độ hơi sốt sắng chút

— Không Manaka – san, em có thể làm được, em chắc chắn sẽ hoàn thành được bức tranh, em.....

Nhìn nét căng thẳng hiện lên trên gương mặt của Mikazuki, Manaka có thể đoán ngay con bé đang hiểu nhầm tai hại, chị ấy xoa tay khi những giọt mồ hôi hột cũng xuất hiện trên trán và mặt mình

— Mikazuki, em bình tĩnh lại, ý chị không phải như vậy, mà chị chỉ đơn thuần là muốn em tĩnh tâm, vui chơi cùng bạn bè vào ngày hội thôi. Chị không có tư tưởng sẽ đuổi em đi đâu..... Đừng lo lắng quá như thế!

Mikazuki lấy lại tinh thần, lúc này trông cô đã đỡ hơn một chút rồi

— Em xin lỗi!

Thấy em ấy bình thường như thuở đầu, áp lực trong Manaka cũng vơi vơi đi phần nào, chị ta tiếp tục nói với Mikazuki với giọng điệu nhẹ nhàng, ấm áp

— Mikazuki, đối với chị, với Hiro – kun, với cả CLB mỹ thuật, em là một cây cọ cực kỳ quan trọng, không có em, nơi đây sẽ không bao giờ tràn ngập được tiếng cười và hương vị yêu thương như một gia đình. Em là một báu vật vô giá, cho nên, chị và anh Hiro mong em luôn được vui vẻ, được hạnh phúc, lúc nào cũng có thể cười tươi như lần đầu tiên gặp mặt. Mikazuki, em chỉ là một học sinh năm nhất, không nhất thiết phải gánh hết mọi trọng trách của CLB..... hãy cứ vui chơi cùng bạn bè đi Mikazuki, tiếp tục vui vẻ hồn nhiên như bản chất thật của em ấy!

Mikazuki hiểu ra Manaka – san chỉ muốn tốt ỉnh thôi, dù trong mọi trường hợp, khi thành viên trong CLB mỹ thuật gặp bất cứ chuyện gì, chị ấy cũng sẽ là điểm tựa vững chắc và cùng họ vượt qua nỗi khó khăn. Bây giờ cũng thế, Mikazuki hoàn toàn nhận được sự quan tâm đặc biệt từ chị ấy, cảm giác thật nhẹ nhàng, phần nào những phiền muộn đều biến đi mất

— Em cảm ơn Manaka – san, nhưng chị đừng lo, dù thế nào đi chăng nữa, em cũng sẽ ráng hoàn thành bức tranh trước lễ chào đón học sinh. Đây là quyết định của em, của chính Mikazuki Tsuchimikaido này, không ai có quyền sai bảo trừ khi đó là những điều em thật sự mong muốn. Chỉ là bây giờ, em cần một chút thời gian để tĩnh tâm lại thôi, rồi đâu cũng sẽ vào đấy..... chị đừng lo!

Có lẽ nên dừng lại ở đây vì nếu như còn lảng vảng thì nhất định cô gái đầu tím kia hay bà chị đeo kính sẽ phát hiện ra mình đang nghe trộm không khác gì kẻ rình mò, tốt hơn hết là nên lảng ba vi bộ trước. Tsubaki thở dài ngán ngẫm, khẽ quay lưng bỏ đi, rời khỏi căn phòng một lúc một xa dần, trong đầu vẫn đang nghĩ đến vấn đề Mikazuki đang mắc phải.....hắn thật sự muốn ở lại nghe tiếp nhưng nghĩ tới nghĩ lui thì chuyện đó vốn dĩ không liên quan đến mình. Có biết cũng chẳng giúp gì được, mà nếu như giúp được đi..... chắc gì cô ta chịu nghe một kẻ mà mình cực kỳ ghét..... thôi thì cứ giả vờ mù cho êm chuyện vậy

Với suy nghĩ đó, Tsubaki lộp cộp rời khỏi trường, bắt đầu khoảng thời gian tự do tự tại ở nhà..... Nhưng trước tiên phải đợi chuyển xe buýt sau một tiếng đồng hồ tới đã..... Việc nghe lóm khiến hắn lờ chuyển xe tan tâm rồi

Tối xuống tại gia trang Tsuchimikaido, mọi diễn biến sự kiện vẫn như ngày hôm qua, cũng tức là mọi người đều hoang mang lo lắng đứng ngồi không yên, họ ngồi lặng im trước phòng Mikazuki với thái độ lo âu phiền muộn, điều này chứng tỏ Mikazuki lại rơi vào vòng lặp của vấn đề “ vô tình chà đạp và phủ nhận đi cảm xúc của tác giả khi phác họa lại tác phẩm” dấu cho đã hùng hồn tuyên bố sẽ cố hoàn thành bức tranh trước lễ chào đón học sinh mới. Bao giờ cũng vậy, nói thì dễ hơn làm, có thể ngay lúc đó, ngọn lửa quyết tâm cháy

lên phòng phục, nhưng chỉ vì chưa thoát khỏi suy nghĩ kia mà lại thu mình xép nép đầy do dự hoài nghi vào chính bản thân. Dù là cứng rắn đến đâu thì Mikazuki vẫn chỉ là một cô gái cao trung 16 tuổi đã quen sống với nhiều niềm vui, tiếng cười hạnh phúc bên cạnh, có thể nói, cái cảm xúc chán nản hụt hẫng hiện là một trải nghiệm hoàn toàn mới đến với cô, bây giờ thì lạ lẫm, nhưng hy vọng sau này dần dần sẽ tốt hơn

Nhưng vấn đề trước mắt là thời hạn đến lễ hội cách nhau chỉ còn vài ngày ngắn ngủi, nếu Mikazuki không nhanh giải quyết được vướng mắc trong lòng thì quả thật cứ làm theo những gì Manaka, hội trưởng CLB kĩ thuật nói, từ bỏ “hoa anh đào đỏ” và vui chơi cùng bạn bè trong ngày lễ. Đúng..... Mikazuki có quyền từ bỏ, không ai bắt ép cô ấy, cứ làm theo những gì mà con tim mách bảo

— Được rồi Mikazuki, mình để ở đó nhưng nhất định cậu phải ăn hết nhé!

— Ừ, cảm ơn cậu!

Chisaki chợt kéo cửa từ trong phòng Mikazuki bước ra, ánh mắt thật không mấy khả quan khi biết lần này cũng thất bại. Tâm trạng của cậu ấy vẫn như ngày hôm qua không thay đổi, thiệt không còn điều gì đáng lo ngại hơn

— Chisaki – sama!

Bây giờ là lúc phải trả lời sao cho hợp tình hợp lý mà khiến mọi người hầu trong gia trang không phải lo lắng, chắc cũng phải làm giống hôm qua, đầu tiên là mỉm cười để trấn tĩnh tinh thần của họ, rồi theo sau đó

— Bữa nay vẫn thế, mọi người cũng biết lễ hội chào đón học sinh mới được tổ chức ở It. Harm Sokyuran sắp đến rồi, nên cậu ấy phải ở lại CLB ráng hoàn thành nốt công việc của mình đâm ra áp lực đang trở thành điều gây khó dễ cho cậu ấy. Mọi người đừng lo, mai là ngày nghỉ, chỉ cần không cần động đến cây cọ trong ngày mai thì Mikazuki sẽ bình thường trở lại thôi!

Thật sự những lời nói này không thể xóa tan đi hoài nghi trong lòng mọi người một cách triệt để, nhưng vì nó được phát ra chính miệng của cung chủ nhà Tsuchimikaido nên tạm thời có quyền lực..... nói tạm thời bởi rằng nếu như cứ theo cách này để lừa mọi người thì một ngày nào đó, họ sẽ không còn tin nữa. Bởi thế nên Mikazuki phải ráng nhanh chóng quay trở lại bản tính của mình như lúc xưa càng sớm càng tốt. Nhưng để làm được điều đó thì mình cũng không biết phải nói sao đây nữa

Đúng rồi, biết đâu người đó có thể giúp mình trường hợp này, dù gì thì cảm xúc của hai người họ phần nào cũng tương tự nhau. Chỉ cần nói ra tình trạng của Mikazuki hiện tại và xin lời khuyên là được..... nhưng không biết cậu ấy có chịu giúp mình không? Những lúc cậu ấy gặp khó khăn, mình đã chẳng thể ở bên cạnh an ủi cũng như trở thành chỗ dựa tinh thần, để cậu ấy phải một thân một mình, tự bươn trải mọi thứ và đi tìm lối thoát cho bản thân. Mình không biết làm thế nào bởi những lời ra lời vào của người cả ba phần gia lúc bấy giờ..... liệu khi mình đến xin sự giúp đỡ thế này, cậu ấy có đồng ý không?

Câu hỏi đó chợt hiện lên trong suy nghĩ của Chisaki, hoàn toàn hợp lý khi cung chủ nhà Tsuchimikaido cảm thấy tủi thân, hờn giận sự yếu đuối, vô dụng của bản thân vào thời gian “người đang được đề cập đến” gặp khó khăn nhất. Mà “người đang được nói đến” đây là ai thì chúng ta không còn gì phải thắc mắc

— Thôi kệ, mình sẽ đến thử xem sao, dù chỉ là 1% thành công nhưng mình vẫn muốn thử, vì Mikazuki!

Với sự quyết tâm sau giây phút đắn đo lưỡng lự, Chisaki cuối cùng cũng tìm được sự lựa chọn ình. Nàng quay sang một cô hầu đang đứng bên cạnh mình gần nhất

— Ngày mai là thứ bảy, liệu ngoài lớp của Mikazuki còn lớp nào được nghỉ nữa không?

— Thưa Chisaki – sama, theo thời khóa biểu chuẩn của It. Harm Sokyuran, vì đây là tuần lễ đầu nên vẫn chưa có lịch chính thức, toàn bộ học sinh ở khối năm nhất đều được nghỉ vào ngày thứ bảy. Hết tháng này, họ sẽ soạn ra thời khóa biểu cụ thể cho từng khối!

Nhà Tsuchimikaido thật quá có quyền lực, mọi hành vi nước bước hay sự kiện gì trong trường It. Harm Sokyuran đều nằm hết trong lòng bàn tay của cung chủ Chisaki Tsuchimikaido. Tại vì sao? Đơn giản vì đầu tư vào ngôi trường ấy, chiếm hầu hết là 74% là của nhà Tsuchimikaido, đến hiệu trưởng cũng phải khẹp nép cúi đầu trước một cô gái 19 tuổi mang trên vai trọng trách của người lãnh đạo gia tộc. Mục đích của

Chisaki làm như vậy không phải vì muốn kiểm soát hết mọi thứ, mà chỉ đơn thuần là hỗ trợ và bảo vệ cho Mikazuki thôi..... Bằng chứng là tuy có quyền hạn cực cao, nhưng Chisaki gần như không nhúng tay vào hoạt động của trường, vì thế, cô ấy không thể theo dõi sát được tình hình trên trường của Mikazuki

Đó là giới thiệu sơ qua một chút vì uy danh của Chisaki khi mang ánh hào quang của nhà Tsuchimikaido..... không biết liệu cũng vì lí do đó mà Tsukusa mới cho Tsubaki vào học ngôi trường này chẳng? Nhưng ta sẽ không nói về vấn đề này nữa, điều quan trọng là quyết định của Chisaki

__ Nếu tất cả khối năm nhất đều nghỉ thì chắc chắn cậu ấy cũng sẽ không đi học..... chuẩn bị cho tôi, ngày mai tôi muốn đến một nơi!

__ Cung chủ, cô muốn đi đâu?

Chisaki khẽ quay sang nhìn cô hầu ấy với ánh mắt rất kiên định và mạnh mẽ

__ Biệt thự kính của Tsubaki Minamiya!

.....
Hắt xì

Đồng ý trời về đêm sẽ không như ban ngày, nhất là khi ở gần cảng biển, nơi lúc nào cũng có gió thổi vì vụ thế này thì chắc chắn không thể không có cái cảm giác lạnh, ai mà không cảm nhận được ắt hẳn kẻ đó không được bình thường hoặc sở hữu một bộ da tê giác hay cá sấu. Nhưng lạnh thế nào thì lạnh, cũng không đến nỗi khiến mình hắt xì một cách bất thành linh như thế, nghe giống như có ai đang nhắc đến mình thì đúng hơn

Tsubaki đưa ngón tay lên xuýt xoa sụt sịt mũi trong khi đang tựa người vào thành ban công, hướng ánh mắt về nơi mặt biển chìm hẳn trong bóng tối sâu thẳm. Đôi tai lặng yên để có thể nghe được cơn sóng vỗ bờ rì rào được rõ ràng hơn, tiếng còi tu tu từ những con tàu lại ra đi trong đêm góp phần không nhỏ tạo nên bản giao hưởng Kyuushi tuyệt vời

Ngày nào cũng vậy, sau thời gian chống chọi với cái dịch bệnh ô nhiễm âm thanh tiếng ồn ở trung tâm Nhật Bản Tokyo, Tsubaki mới có cơ hội được đắm mình trong cái không gian mờ mờ ảo ảo tĩnh lặng trong tâm hồn. Cứ mỗi khi đêm xuống biển toàn bộ vịnh Kyuushi này trở nên bức tranh nên thơ, Tsubaki đứng đấy, để ngọn gió lạnh thổi đến mang đi biết bao nhiêu suy tư phiền muộn cũng như sự mệt mỏi, có thể nói, hẳn sẽ không bao giờ có được cái cảm giác nhẹ nhàng thanh thản nếu không được nhìn và lắng nghe âm thanh nơi biển cả mang lại

Và cứ mỗi khi hướng về phía chân trời, những mảnh vỡ ký ức dường như xuất hiện mỗi lúc một nhiều hơn, từng mảnh là từng hình ảnh của Lumina hay khoảng thời gian mà bản thân hẳn sống hạnh phúc cùng người con gái tóc đỏ ấy. Càng nhớ, Tsubaki càng thu mình trong góc tối tâm hồn, đôi mắt vốn dĩ rất lạnh lùng thờ ơ nay pha đậm sự buồn bã xa xăm vô bờ bến

__ Có những giấc mơ muốn quên đi nhưng dù có đến chết cũng không thể ném nó ra khỏi tâm trí, cơn đau này còn phải hành hạ tôi đến bao giờ mới chịu ngưng đây?

.....
Ding ding ding dong

Thật may quá, tiếng chuông điện thoại khẽ vang lên trong màn đêm trên chiếc bàn kính đối diện chiếc ghế sofa êm xóp vài centi. Hình tượng này làm Tsubaki nhớ về cách đây chừng hai ba hôm, cũng vào một đêm đầy tâm trạng và dường như chỉ có thể chia sẻ nỗi cô đơn cùng biển, chính tiếng chuông này đã lôi hẳn trở về với thực tại. Hẳn biết đây không phải một hiện tượng Déjà vu, không biết ai người đang ở đầu dây bên kia có thể là ai..... đừng nói là cái tên mắc dịch chuẩn bị từ Anh sang Nhật du lịch đây nhé..... Ừ nhỉ, tên đó nói khi nào biết chính xác lịch bay sẽ gọi điện thông báo à..... có lẽ đúng là vậy rồi

Tsubaki tỏ ra thái độ cực kỳ ngao ngán chán nản qua tiếng thở dài..... nhưng thôi, tên này thường thích hay xía mũi vào chuyện người khác..... Nhưng chắc đêm nay mình sẽ cho qua vậy, bởi hẳn làm phiền đúng lúc lắm

Tsubaki từng bước từ ngoài ban công vào trong phòng, tay với lấy chiếc điện thoại di động, bỏ qua cả bước nhìn xem số đó của ai mà bật nắp và kê sát tai

_ Tôi nghe, cậu đã biết chính xác thì hôm nào lết cái mông đến Nhật chưa?

_ Chị đây Tsu – kun!

Thì ra là Tsukusa nee – san chứ không phải tên phiền phức kia. Lúc này, Tsubaki mới nhận ra rằng mình đã quá bất cẩn, hay nói chính xác hơn là quá tin tưởng vào một điều gì đó để rồi lơ là đi sự cảnh giác. Hắn im lặng một vài giây rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa, miệng thở dài ngán ngẩm

_ Vâng, em nghe!

_ Tsu – kun, vừa nãy em nhầm chị với ai à? Có phải bạn em ở bên Anh không?

_ Ồ, từng là bạn cùng phòng chung ký túc xá, nay hắn qua Nhật du lịch ấy mà!

_ Quả nhiên em vẫn có thể tìm được những người bạn khác ngoài Chisaki và Hajima, chị cảm thấy yên tâm được phần nào rồi!

Nói chuyện kiểu này chán quá, phải làm sao đó chứ nếu cứ tiếp tục thì e rằng một hồi nữa thôi, Tsubaki sẽ cúp máy giữa chừng mất. Hiện Tsukusa là người hiểu thẳng em trai cứng đầu bất trị nhất nên phải biết tận dụng cơ hội..... không phải lúc nào cũng có thể gọi được cho Tsu – kun, gặp nó còn khó hơn hện một ngôi sao đi uống cà phê nữa

_ Tsu – kun, bữa giờ em khỏe chứ? Cả tuần sau khi chuyển nhà em chẳng thèm gọi cho chị biết tình hình thế nào..... chị lo lắng đến không ngủ được đây!

_ Em vẫn ổn, mọi thứ ở đây diễn ra tốt lắm, nói chung không đến nỗi phiền phức như hồi còn ở trung tâm thành phố!

_ Nghe tâm trạng của em thì có vẻ như đúng thế thật..... Tsu – kun, mai em có phải đi học không?

_ Không, mai lớp em được nghỉ, mà không chỉ lớp em, toàn bộ học sinh năm nhất đều được xả hơi bởi lịch học tuần này vẫn chưa phải chính thức. Chắc khoảng sau lễ chào đón học sinh mới thì nhà trường sẽ xếp thời khóa biểu hoàn chỉnh!

_ Ừm, hình như trước đây chị cũng gặp phải trường hợp này khi còn học ở It. Harm Sokyuran rồi thì phải..... Vậy Tsu – kun, tối nay em ngủ trễ một chút được không? Chắc không phiền khi bắt em ngồi “tám” với chị một chút chứ?

Tsubaki thở dài thêm cái nữa, và hướng ánh mắt xa xăm về nơi biển cả ngoài cửa sổ

_ Vâng, tùy ý chị thôi, em thì sao cũng được!

Character

Tsubaki Minamiya (Kazuto Minamiya)

Tuổi 19

Thiếu chủ đời tiếp theo của gia tộc Minamiya. Hắn ta được xem là thiên tài ngàn năm có một với trí thông minh hơn người. Chính vì tuổi trẻ tài cao, 3 năm trước, Tsubaki tham dự Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm và đạt được ngôi vị Đệ Nhất, trở thành người bảo vệ cho cháu gái thần biển. Nhưng do vi phạm vào cấm luật “Yêu người cá” nên Tsubaki đã rời khỏi nhà Minamiya và trở thành kẻ tội đồ. Trong trận chiến chống lại cơn giận dữ của thần linh. Tsubaki đã không hoàn thành nhiệm vụ, để người mình yêu thương nhất ra đi. Quá đau khổ, day dứt, hối hận, Tsubaki quyết định sang Anh du học. Tại đây, hắn đã tham dự giải hội họa quốc tế rồi đạt quán quân với bức vẽ “ Hoa anh đào đỏ”... Con đường tương lai tươi sáng chưa được bao lâu thì Tsubaki bỏ dở giữa chừng để quay trở về Nhật Bản sau 3 năm dài

Mikazuki Tsuchimikaido

Tuổi 17

Thành viên gia tộc Tsuchimikaido, và là vệ sĩ thân tín của cung chủ nhà Tsuchimikaido. Mikazuki được xem là người có ngoại hình giống với Lumina (Người yêu cũ của Tsubaki) nên không khiến Tsubaki ngỡ ngàng trong lần gặp đầu tiên. Ngoài trình độ kiếm pháp giỏi, Mikazuki còn là thiên tài trong lĩnh vực hội họa, cô ấy đã vẽ lại bức tranh “ Hoa anh đào đỏ” của Tsubaki với một phong nền và niềm cảm xúc khác nhau. Mikazuki là một cô gái hòa đồng, hoạt bát... vì tính cách trái ngược, nên Mikazuki hầu như cãi nhau với Tsubaki mỗi khi gặp mặt. Từ lúc Tsubaki rời Nhật du học, cũng là thời gian Mikazuki vào nhà Tsuchimikaido, nên cô ấy không biết Tsubaki từng một thời nổi tiếng như thế nào... cho đến khi gặp nhau và biết được Tsubaki và không như mình thần tượng... đâm ra Mikazuki xem hắn như một kẻ tự kỷ chán đời không kém phần đáng ghét... Mikazuki hiện đang là học sinh cao trung năm nhất của trường trung học It. Harm Sokyuran, một ngôi trường có vốn đầu tư cao từ nhà Tsuchimikaido tài trợ... và đó cũng là nơi Tsubaki đang theo học ngay khi vừa trở về Nhật

Chisaki Tsuchimikaido

Tuổi 19

Cung chủ hiện tại của nhà Tsuchimikaido, người đứng đầu gia tộc Tsuchimikaido hùng mạnh có vị trí cực kỳ quan trọng đối với đất nước mặt trời mọc. Chisaki là một cô gái thùy mị, dịu dàng, nét na... một người biết lắng nghe, thấu hiểu và là một thiên tài trong lĩnh vực cắm hoa lẫn đàn tranh. Đối với Tsubaki, Chisaki không khác chi một người bạn thân thời thơ ấu, cô ấy luôn bám theo vầu áo Tsubaki, luôn đứng sau lưng Tsubaki với điệu bộ nhút nhát lo sợ. 3 năm trở lại đây, Tsubaki không khỏi ngạc nhiên khi thấy Chisaki đã thay đổi hoàn toàn thành một người đáng tin cậy và quyết đoán

Chisaki luôn làm điểm tâm sáng cho Tsubaki và Hajima khi còn nhỏ. Cô ấy cũng tiết lộ rằng mình đã được bố truyền dạy Kiếm pháp : Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ... nhưng cho đến nay cô vẫn chưa làm chủ được bộ kiếm ấy. Thế mà Tsubaki đã lĩnh hội hoàn toàn chỉ qua một lần quan sát duy nhất... khiến Chisaki càng lúc càng hâm mộ hắn hơn

Trong cuộc chiến chống lại cơn giận dữ của thần linh. Chisaki đã chứng kiến tận mắt Lumina chết trong vòng tay của Tsubaki... Chisaki biết Tsubaki đã trở thành kẻ tội đồ... nhưng cô ấy không bao giờ xua đuổi hay xem Tsubaki như một kẻ thất hứa. Chisaki luôn sẵn sàng đưa tay giúp đỡ Tsubaki mỗi khi hắn cần

Hajima Kurahashi

Tuổi 19

Bạn thân thuở nhỏ của Tsubaki và Chisaki. 3 người họ đã từng có khoảng thời gian bên nhau vui vẻ hồn nhiên trước Đêm Định Mệnh. Hajima luôn đối đầu với Tsubaki, cậu ta xem Tsubaki như đối thủ truyền kiếp và luôn cố gắng không ngừng để vượt mặt hắn. Nhưng tính đến thời điểm này, Hajima vẫn chưa thể làm được điều đó

Hajima hiện đang là thiếu chủ nhà Kurahashi, người đứng đầu tối cao của nhà Kurahashi. 3 năm sau khi Tsubaki rời khỏi Nhật, Hajima đã chính thức trở thành lãnh đạo phân gia Kurahashi và đã đẩy vị trí của gia tộc sánh ngang với nhà Tsuchimikaido trong thời gian ngắn. Ngoài kiếm pháp nhà Kurahashi, Hajima còn là bậc thầy trong việc pha trà đạo và cảm thụ âm thanh... Có tin đồn rằng: Hajima có thể nghe thấy tiếng chân gián bò ở phòng bên cạnh... nhưng chưa có gì chứng minh

Trong một lần đi câu cá cùng Tsubaki với Chisaki. Hajima đã có một cuộc đọ kiếm nho nhỏ với Tsubaki. Cậu ta tự tin rằng mình sẽ thắng với Kiếm pháp nhà Kurahashi: Ngũ Điểm Nha Toàn Trảm... Chỉ tiếc là vẫn không thể thắng Tsubaki... trái lại còn bị Tsubaki lĩnh hội kiếm pháp một cách đơn giản

Trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm sắp đến... rất có thể Hajima sẽ đối đầu với Tsubaki không biết chừng

William D. Saotome (William Doyle Saotome)

Tuổi 21

Bạn cùng phòng của Tsubaki vào thời điểm hắn du học bên Anh. William là con lai mang hai dòng máu Anh – Nhật. Bố là người Anh, mẹ là người Nhật 100%. Theo nội, William là con cháu của danh nhân nổi tiếng Arthur Conan Doyle. Tính theo bên ngoại, William là hậu duệ của gia tộc Saotome... một gia tộc có mối bằng hữu rất tốt với Thiên Chiếu Gia Trang(Nơi bắt nguồn, đầu não tối cao của cả ba phân gia)

William bay từ Anh sang Nhật mục đích để du lịch và gặp lại Tsubaki. Anh ta biết bí mật Kazuto chính là Tsubaki, biết chuyện Tsubaki là kẻ phản đồ của cả ba phân gia... nhưng anh ta vẫn giữ im lặng vì biết mình chỉ là người ngoài cuộc. William không khác chi một nhà tư vấn tâm lý luôn giúp cho Tsubaki giải đáp những thắc mắc trong đầu... tuy rằng tính cách anh ta cũng hơi hăm hăm từng từng chút chút

William là người đã giới thiệu Kiếm pháp môn phái Saotome đã bị thất truyền từ lâu cho Tsubaki và giúp Tsubaki lĩnh hội Áo Nguyệt trước khi tham dự Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm lần 2

Nanami Kurahashi (Nanami Souma)

Tuổi 20

Một cô gái trẻ người nhà Kurahashi... nhưng thực chất, cô ấy là thành viên của gia tộc Souma, một gia tộc được chia thành nhánh nhỏ từ gia tộc Tsuchimikaido. Nanami được xem là thế hệ người cá tiếp theo sau Lumina, cháu gái của thần biển cần được bảo vệ giống như 3 năm trước... Chính vì mang thân phận là người cá... nên Nanami được chuyển từ nhánh tộc Souma đến nhà Kurahashi để nhận sự bảo hộ của Hajima và sự trợ giúp của hai nhà còn lại

Giai thoại và thông tin về Nanami vẫn chưa được đề cập nhiều vì cô ấy chưa xuất hiện ^^... Thành thật xin lỗi bạn đọc

15. Chương 15

Sáng sớm tại Kyuushi

Sau một đêm dài thơ mộng, đã đến lúc phải nhường chỗ cho ánh mặt trời tỏa nắng xuống thị trấn nhỏ ngoài vùng ven biển. Và rồi điệp khúc giao hưởng buổi sớm mai lại vang lên như một điệp khúc lặp đi lặp lại ở vịnh Kyuushi, cụ thể hơn là tiếng còi tàu tu tu cập bến, tiếng người nói nhanh chóng chất hàng đồng thùng hải sản đã bắt được trong một đêm lên bờ để chuẩn bị mở cửa hàng chào một ngày mới làm việc đầy phấn khởi. Nhưng đương nhiên chúng ta không thể phủ nhận phong nền chính của vịnh biển..... có chết cũng không thể bỏ qua cái màu xanh tuyệt đẹp vốn đã có từ rất lâu đời từ nơi phía xa chân trời. Âm thanh sóng biển vỗ mạn những con thuyền đã đậu tại cảng, tiếng sóng đánh vào bãi đá hay nền cát vàng rồi lại từ từ rút về..... tất cả tạo nên một Kyuushi ngày mới tràn ngập hương mặn của biển và nhiều điều tuyệt vời khác nữa

Nhưng có lẽ chúng ta sẽ không nói thêm về Kyuushi nữa, nó lúc nào cũng thế, lúc nào cũng là một bức tranh hoàn hảo trong mắt những người không được bình thường, nếu không phải do tính cách dở dở ương ương thì cũng là người có tâm, có vai trò, có chỗ đứng trong xã hội không được đơn giản. Mà nhắc đến nhân vật không bình thường..... không biết bây giờ hắn đang làm gì....chắc là còn đang ngủ. Nhìn căn biệt thự kính trắng nổi bật trong thị trấn im phăng phắc không bất kỳ một tiếng động, đèn đóm không mở cũng như kèm rửa kéo che kín hết cả bên trong. Hắn vẫn thế, con người hắn vẫn chìm đắm trong cái bóng đêm vô tận, không cho người khác đến gần. Kiểu cách sống tự cô lập mình với mọi thứ xung quanh, với xã hội, với con người..... rồi tương lai của tên này sẽ đi đâu về đâu đây

_ Bữa nay..... Tsu – kun không có nhà ư?

Mới sáng sớm đã có khách đến thăm hắn rồi sao? Hừm hừm..... giọng nói trong trẻo thánh thót nhẹ nhàng và ấm áp dịu dàng thế này làm chúng ta chỉ có thể liên tưởng đến một người mà thôi

_ Chisaki – sama, nhà tối om bít bùng, cửa sổ thì không mở như vậy..... có lẽ Tsubaki – dono trở về gia trang Minamiya rồi thì phải!

_ Trở về gia trang Minamiya..... không thể nào, với tính cách của cậu ấy, chắc chắn sẽ không bao giờ quay về nhà Minamiya..... Nhiều khi cậu ấy vẫn còn đang ngủ cũng nên!

Chisaki, hay còn được biết đến với cái danh xưng chủ nhà Tsuchimikaido, như đã lập kế hoạch sẵn từ tối hôm qua, sáng nay sẽ đến thăm Tsubaki và cốt là để nói về vấn đề của Mikazuki trong thời gian gần đây. Lúc trước, Chisaki đã từng muốn đến thăm tên phiền phức này sớm hơn, nhưng ngày hôm đó, bất chợt người đứng đầu nhà Minamiya, tức là gia trưởng nhà Minamiya, bố của Tsubaki lẫn Tsukusa đến, nên chuyển đi

qua nhà Tsubaki phải tạm thời gác lại sang một bên. Cô từng nghĩ sẽ cùng Mikazuki và Hajima đến thăm để tạo cho Tsubaki sự bất ngờ. Nhưng có lẽ mình không có cơ hội làm được điều đó vì rằng bây giờ, chuyện của Mikazuki quan trọng hơn nhiều

Nói thì nói thế, nhưng Chisaki cảm thấy có chút hụt hẫng khi thử đặt trường hợp Tsubaki không có nhà, miệng nói đang ngủ chẳng qua chỉ là một cách tự an ủi bản thân mà thôi. Không phải lúc nào cũng có dịp như thế này, It. Harm cho toàn bộ học sinh năm nhất xả hơi vào ngày thứ bảy, Mikazuki cũng vẫn còn đang ngon giấc trên giường chưa dậy. Thời điểm thuận lợi như thế rất thích hợp để gặp Tsubaki..... nhưng cô dường như quên mất tính đến thời gian sinh hoạt của Tsubaki, có lẽ vì quá nóng lòng chẳng

_ Chisaki – sama, sao người không gọi cho Tsubaki – dono, biết đâu cậu ấy sẽ nghe máy thì sao? Cô hầu cận hộ tống Chisaki hôm nay chợt lên tiếng

_ Tôi cũng tính thế, nhưng khổ nỗi là tôi không biết số của Tsu – kun, nếu mà gọi điện hỏi Tsukusa nee thì..... tôi cũng không muốn làm phiền chị ấy lắm. Lẽ ra ngay khi cậu ấy đến gia trang Tsuchimikaido, phải xin ngay số liên lạc mới đúng!

Chisaki thở dài ngán ngẫm, cảm thấy chán nản và tự ti vào bản thân, đúng là chẳng thể làm được gì, cái đầu không linh hoạt trong việc xử lý tình huống. Chính xác thì Chisaki đang suy nghĩ như vậy. Cô buồn bã khẽ đặt tay lên trước cánh cổng sắt màu đen tường trắng lớn gấp bản thân mình 2 3 lần, giả như có thể mở được cánh cửa này thì chắc chắn mình sẽ gặp được Tsubaki

Vì lực đẩy khi Chisaki như dồn toàn trọng lực của cơ thể vào nên vô tình đẩy nó ra một cách dễ dàng, sự chuyển động bất ngờ này còn khiến cho Chisaki mém ngã nhào ra đất nữa cơ mà. Nhưng điều quan trọng là cánh cửa sắt kiên cố đóng vai trò như kẻ bảo vệ cho gia chủ và căn nhà đã được mở ra không bất kỳ khó khăn, chào đón khách từ bên ngoài vào thăm quan, nó giống kiểu không được khóa thì đúng hơn. Chisaki khẽ ngó lại nhìn người giúp việc đi theo mình một cách tò mò khó hiểu..... điều này là hiển nhiên bởi rằng chẳng có ai lại để cửa mở suốt một đêm vắng lặng

Chisaki và cô hầu gái từ từ bước vào, cung chủ nhà Tsuchimikaido khẽ ngược cổ cao nhìn tòa nhà nơi Tsubaki đang ở. Từ bên ngoài trông vào đã thấy nó cao sang hùng vĩ rồi, nay nhìn gần cận cảnh còn thấy nguy nga hơn, hiện đại không thể dùng từ ngữ nào miêu tả tốt hơn thế

_ Có thể mua được một căn nhà như vậy dành riêng cho Tsubaki – dono sống, gia tộc Minamiya cũng ngày càng hưng thịnh, người có nghĩ thế không Chisaki – sama?

Nghe thế, là biết ngay người hầu trong nhà Tsuchimikaido vẫn chưa nắm rõ được tình hình hiện tại giữa con trai và lãnh chúa nhà Minamiya. Chisaki chợt nhướn miệng cười

_ Phân gia Minamiya hưng thịnh, tôi không có ý kiến, nhưng còn chuyện chú Tsubaru chịu chi tiền ra để mua cho Tsu – kun một căn như thế này thì không có đâu. Căn biệt thự này.... phải nói là do chính bản thân Tsu – kun làm ra được mới đúng!

_ Eh? Cung chủ nói thật chứ? Tsubaki – dono, tự mua một nơi như thế này ư?

_ Ừ, chúng ta làm sao có thể hiểu được suy nghĩ và cảm xúc của một thiên tài đúng không nào. Thế cho nên tôi mới đến đây ngày hôm nay để gặp cậu ấy!

.....

Nhà thì vào được, nhưng để bước chân vào bên trong căn biệt thự trắng này thì chắc không phải đơn giản. Có thể là do cậu ấy bất cẩn nên không khóa cửa sắt bên ngoài, nhưng kiểu gì thì kiểu, Tsubaki sẽ đóng cửa vào nhà

_ Phải..... chắc chắn là như vậy, Tsu – kun tuy có hơi đáng hậu chút nhưng ít ra vẫn là người có thể đặt niềm tin về sự an toàn!

Là bạn thân nên Chisaki luôn nghĩ tốt về hắn, dù sao thì Tsubaki luôn chiếm một vị trí quan trọng trong trái tim Chisaki, không phải kiểu thích quan hệ nam nữ, mà cô xem hắn như một thân tượng, một tấm gương noi theo và luôn xem đó như nguồn động viên bản thân phải tiếp tục vững bước

Nhưng ngay lập tức, suy nghĩ của Chisaki đột nhiên thay đổi hướng chảy khi cô thử nắm tay lên cần và xoay nhẹ, không ngờ rằng, cánh cửa nhà cũng mở nốt, mở lối vào không chút đề phòng ra trước mắt Chisaki

— Không lẽ..... thời gian sống bên Anh đã khiến Tsu – kun trở thành người bê bối đến thế ư?

Đang không biết làm thế nào, nên vào hay không nên vào, cô người hầu hộ tống Chisaki chợt chỉ tay về hướng sân cỏ trong nhà, nhưng ở phía bên phải, nơi có bức tường thành ngăn cách ngôi nhà với bên ngoài, đồng thời cũng có thể nhìn thấy được tia mặt trời chói chang và màu xanh của biển

— Chisaki – sama, phía bên đó hình như có người, tôi nghe thấy vài âm thanh kỳ lạ phát ra hướng ấy!

— Có người???? Không lẽ có kẻ đột nhập????

Gương mặt Chisaki trở nên dè chừng, lạnh như băng, đằng đằng sát khí và pha thêm chút căng thẳng, trông cô thật mạnh mẽ, khác hẳn so với lúc tươi cười, dịu dàng ngày thường khi còn trong gia trang Tsuchimikaido. Quả là cung chủ, khi gặp tình huống hiểm nguy, lúc cần thiết sẽ trở thành một người mang ý chí của võ sĩ đạo

Chisaki đưa tay lên ngang mặt, hiểu ý, cô hầu liền tháo một chiếc túi dài buộc toàn bộ bằng lớp vải nâu có buộc hai đầu dây trên và dưới khỏi vai rồi đưa cho Chisaki. Nàng cung chủ bắt đầu tháo phần vải ở một đầu, thì ra đó là một thanh Katana, một thanh Katana thật 100% với độ sát thương không phải là nhỏ. Cùng thanh kiếm sẵn sàng tuốt khỏi bao trong tay, Chisaki từng bước nhẹ nhàng tiến đến gần hơn nơi góc nhà ấy

Nhẹ nhàng nhẹ nhàng và lúc nào cũng phải đặt sự đề phòng lên cao cực độ, lẽ như đó là một tên đột nhập nguy hiểm có trang bị vũ khí như súng hay dao thì mình có thể đối phó được. Chisaki khẽ áp lưng vào tường, từ từ luồn một mắt ra quan sát tình hình..... thì cái thứ trước mặt cô không phải một tên đột nhập cao to mặc đồ đen với dao hay súng trên tay, mà là một túp lều vải..... phải, là một căn lều được làm bằng vải nhỏ ở ngay giữa sân căn biệt thự, một túp lều màu xanh cùng màu với mặt biển sóng đánh vỗ bờ ngay kế bên tai thế kia

Và nếu để ý kỹ thì sẽ thấy hình như căn lều ấy đang lắc qua lắc lại, nói chung là dấu hiệu có người đang ở trong ấy..... một tên đột nhập cắm trại ngay trong sân sau nhà Tsubaki ư? Nghe không hợp lý chút nào

Đang tính sẽ áp sát hơn để quan sát tình hình, Chisaki phải dừng bước giữa chừng khi cái âm thanh lộc xộc trong túp lều một lúc một lớn và rõ hơn. Kế sau đó, chiếc khóa kéo từ dưới đất rít rít kéo lên, mở cửa đón chào tia sáng mặt trời bên ngoài sưởi ấm vào bên trong. Và cũng ở đó, thò ra một cái đầu với mái tóc tai tử đen che đi nửa tầm nhìn đôi mắt một cách bất ngờ..... gương mặt thờ dài ngao ngán chán chường đến quen thuộc này không phải nói cũng biết đó là của tên nào

— Hầy..... ngủ một đêm ngoài vườn kể ra cũng thoải mái thật, có lẽ mình nên thay đổi lối sống cắm địa bàn ngoài này thì hay hơn. Nằm trên giường mới còn cứng kia khiến cổ mình đau chết đi được!

Hắn kéo hết chiếc móc khóa túp lều và lững thững bước ra như một con zombie vừa đói mồi sống lại. Tsubaki vươn vai, bẻ cổ qua lại rắc rắc như kiểu ra lệnh cho các cơ bắt đầu hoạt động đi là vừa. Rồi hắn tay nhét túi quần, ánh mắt hướng về nơi biển xanh trước mặt để thưởng thức cái màu xanh tuyệt vời của thiên nhiên, đôi tai lắng nghe tiếng chim mòng biển hòa nguyên cùng cơn sóng vỗ bờ từng đợt, hắn lặng yên để cho cơn gió lạnh hiu hiu thổi qua mái tóc và mang đi chút hơi ấm còn sót lại sau giấc ngủ say trên mặt. Quả thật không điều gì thích thú bằng việc ngắm cảnh biển vào buổi sáng sớm tỉnh mơ

— Tsu – kun, ngày mới tốt lành!

Tsubaki liếc nhìn sang phải và bắt gặp nụ cười xinh tựa thiên thần đi kèm cùng cái vẫy tay chào. Gương mặt đó thì không thể quên được, nên hắn cũng chẳng tỏ ra ngạc nhiên mấy

— Ồ, cậu cũng thế Chisaki!

Chisaki từ từ đến gần hơn Tsubaki, cô nhìn hắn mà đôi môi xinh không ngừng cười

— Mình không làm phiền cậu hôm nay chứ?

_ Nói thế nào đây nhỉ..... tớ không đi học vào thứ bảy nên cũng có thể hiểu rằng, nguyên một ngày thứ bảy tớ hầu như không có kế hoạch nào cả!

_ Thật may quá, xem ra mình đến đúng lúc rồi nhỉ!

Hiểu ở một góc cạnh nào đó, trừ bề ngoài ra thì nụ cười của Chisaki cũng là một trong những nhân tố khiến trái tim này cảm thấy ấm áp được đôi chút. Cậu ấy hiền từ, mẫu mực, dịu dàng cứ như một người mẹ tần tảo vậy. Đôi lúc mình chỉ muốn làm một đứa trẻ con được gục đầu vào lòng Chisaki vài phút để quên đi hết những phiền muộn đang chất chứa trong tâm hồn này..... Mình chỉ dám xin ít phút để làm điều đó chứ không dám đòi hỏi điều gì to lớn hơn. Cậu ấy là số ít những người bạn mà mình có thể tin tưởng được, nên ít nhất, mình cũng không muốn Chisaki phải đau khổ bởi một tên như mình..... Đó là những gì Tsubaki đang suy nghĩ trong tâm trí..... một luồng suy nghĩ vẫn cứ tự dưng xuất hiện không chủ đích khi thấy Chisaki thế thôi

_ Mà nhân tiện cho hỏi một chút, nếu tớ nhớ không nhầm thì quan điểm sống của cậu là khi bước vào nhà một ai đó mà mang theo Katana, đồng nghĩa với việc không được lịch thiệp hay..... Cậu qua đây để gửi cho tớ một lá đơn thách đấu? Tsubaki vừa nói vừa liếc xuống thanh Katana vẫn còn cuộn trong tấm vải lộ phần chuôi đen ngọc bích ra trên tay Chisaki

Nàng cung chủ khẽ nhìn xuống rồi mới giật mình phát hiện ra mình thật vô ý, cô nhanh chóng cuộn lớp vải và dùng dây buộc lại cho đàng hoàng hết như lúc chưa dùng đến, sau đó thì đưa cho cô hầu đứng sau lưng mình giữ hộ

_ Xin lỗi Tsu – kun, khi đến nhà cậu, mình thấy cửa không khóa, và nghe thấy âm thanh lạ phát ra từ đây, nên nghĩ rằng có kẻ đột nhập..... Chứ mình đâu có ý định muốn đấu với cậu một trận..... Biết sức mình sức ta, trăm trận trăm thắng, có cho vàng, mình cũng không dám đối mặt với một người đã từng giữ chức “ Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư”!

Tsubaki thở dài ngán ngẩm một cái rõ to, hắn đưa một tay lên cổ với vẻ rất ư buồn chán

_ Kiếm Vũ Sư gì chứ? Không biết tớ có còn đánh nổi Tsukusa nee – san không nữa!

Tsubaki lại hướng ánh mắt ra nơi màu xanh bình yên kia, có vàng thái dương chưa lên đến đỉnh, mà chỉ lấp nửa thân trên mặt nước, mang đến tia nắng ấm sưởi dần dần cái không khí se se lạnh này. Và cả tiếng sóng biển nữa, như đang vẫy gọi con người trở về nơi biển cả. Càng ngắm, tâm trạng Tsubaki càng trở nên thanh tịnh yên bình, không còn phải đắn đo suy nghĩ hay lo toan phiền muộn bất cứ điều gì

Đứng kế bên, Chisaki dường như cảm giác được cái sự tĩnh lặng, thanh thần hiện diện không chỉ bên trong mà còn cả bên ngoài nữa. Nó giống như một mặt hồ tĩnh lặng phản chiếu được bản chất con người qua đó. Nhưng điều Chisaki không thể rời mắt cũng như ngạc nhiên là chỉ một màu xanh của biển, chỉ một âm thanh sóng đánh tràn bờ lại có thể thay đổi Tsubaki một cách bất ngờ, cậu ấy dường như hoàn toàn lột xác và chỉ duy nhất hòa mình vào thiên nhiên mà thôi. Chisaki luôn ước mong, giá như Tsubaki mãi mãi có thể sống trong cái thế giới yên bình này thì cô không còn điều gì phải hối tiếc hay day dứt

Tsubaki thở phào thêm một tiếng dài, hắn quay sang Chisaki cùng đôi mắt lạnh nhưng không gắt, ít ra thì không phải kiểu lườm mang thành ý “ làm ơn lượn dùm tôi” hoặc “ phiền chết đi được”. Tsubaki chỉ tay vào trong nhà, nơi có gian phòng khách có lát thảm lông phía dưới đang mở sẵn và cơn gió khẽ thổi lùa vào tấm rèm hai bên pháp phới

_ Đúng đây nói chuyện thì không hay lắm, cậu có muốn vào làm một tách trà nóng không?

_ Được ư? Mình thật sự không làm phiền cậu chứ?

_ Cậu cứ đứng trước nơi tớ ngủ thì thật sự rất phiền đó, chắc cậu không muốn thấy phòng con trai như thế nào vào buổi sáng thức dậy đâu nhỉ!

_ Xin lỗi!

.....

.....

Từ trong căn phòng cũng có thể ngắm ra được biển xanh thì quả thật là nhất rồi, không những thế, bởi cảnh trang trí cho gian phòng cũng không đến nỗi là tệ, tất cả đều được trang hoàng bởi những thứ tốt nhất, hiện đại nhất mà không ai có thể diễn tả nổi bằng lời

Chisaki ngồi trên chiếc ghế sofa, trong khi ánh mắt không thể ngừng ngó nghiêng hết mọi thứ đang hiện diện trong cái không gian này. Có thể nói rằng cũng giống như Mikazuki vào ngày đầu tiên đến đây vậy

Tsubaki lưỡng lự hai tay nhét túi ung dung bước đến trước kệ tủ đặt sát chỗ cửa sổ nói thông với ban công bên ngoài, trên đó có một chiếc máy phát nhạc nhưng không như loại đầu đĩa hiện đại mà là một loại máy cổ có loa lớn chống ngược lên như loài hoa loa kèn và phần trống đặt đĩa ngay bên dưới. Không ngờ rằng trong căn nhà hiện đại đầy đủ tiện nghi thế này lại còn tồn tại một vật phẩm xuất hiện từ thời xa xưa những năm thế kỷ 18 tại Châu Âu..... liệu có phải đây là sở thích của Tsubaki không? dù sao thì sưu tầm đồ cổ cũng có cái thú vui của nó..... Vấn đề là phải có tiền và quen biết rộng

— Chisaki, cậu nghe được nhạc giao hưởng thánh phòng phải không?

— Ừ, mình không kén chọn trong âm nhạc, hơn nữa, giao hưởng thánh phòng cũng không đến nỗi tệ!

Tsubaki chìa tay lựa chọn thật kỹ hết từng chiếc túi nhỏ dẹt hình vuông được xếp ở cái giá kệ bên. Hắn chợt dừng lại ở một cái và lấy nó ra, bên trong có một chiếc đĩa màu đen cũng khá lớn, nhưng đặt vừa vặn vào máy phát nhạc cổ. Hắn đặt chiếc kim nhỏ lên mặt đĩa khi nó đang xoay dần đều..... và độ chừng vài giây sau, dòng nhạc giao hưởng du dương êm thấm với tiếng dương cầm một lúc một nhẹ nhàng, dịu dàng hơn cất lên tràn ngập hết gian phòng này, đưa người nghe hòa nhịp vào giai điệu tuyệt vời của nó

Để yên cho khách đến tham quan vào thế giới âm nhạc, Tsubaki tiếp tục công việc của mình bằng cách chuyển hướng thẳng vào bên trong gian bếp cách phòng khách này đường sảnh hành lang từ ngoài cửa vào. Tuy là hai khu vực đối diện nhau nhưng vẫn có thể nghe được bản nhạc du dương từ máy phát, thế nên tâm trạng hiện giờ của Tsubaki cũng được xem là khá ổn định. Việc của hắn là pha trà và chuẩn bị bánh dành cho vị khách bất ngờ viếng chơi mà không báo trước một tiếng

— Tsu – kun, cậu vẫn thường hay nghe dòng nhạc này ư? Mình không biết là cậu có sở thích như vậy đó! Chisaki từ phòng khách cất tiếng

Tsubaki mang khay bánh và trà chuyển từ nhà bếp sang phòng khách, miệng đôi chút thở dài ngán ngẩm

— Cậu thấy thất vọng à?

— Không, chỉ là mình hơi lạ lẫm một chút, thường thì con trai sẽ không thích nghe những dòng nhạc trữ tình mang đậm chất cổ điển thế này đâu, giống Hajima, cậu ấy chỉ thích nghe nhạc trẻ thôi!

Tsubaki ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện, xếp hai tách sứ ra phía Chisaki và cô hầu hộ tống bên cạnh, rồi tay kia nâng ấm trà nhẹ nhàng rót ra..... cái hương thơm nghi ngút cùng sự ấm áp lan tỏa khu vực mới pha xong thật khiến người khác phải dao động tâm hồn. Không những thế, tai còn được nghe bản giao hưởng tuyệt vời đầm ấm kia, thử hỏi còn điều gì hạnh phúc hơn khoảng khắc này

— Xin lỗi Chisaki, bắt cậu phải nghe những thứ cổ lỗ sĩ như vậy. Nhưng nếu một buổi sáng không nghe một đĩa nhạc thì tớ không thể làm được bất cứ điều gì cả. Kể cả việc đơn giản nhất là ăn cũng cảm thấy thật tẻ nhạt buồn chán!

Chisaki sau khi thưởng thức được vị ngọt từ tách trà thơm, cô ấy nhẹ nhàng đặt chiếc tách xuống một cách lịch thiệp và lặng nhìn Tsubaki không thiếu nụ cười xinh xắn dễ thương

— Mỗi người một sở thích và phương pháp trấn tĩnh bản thân mình khác nhau. Như thế này cũng tốt, nếu nó có thể khiến tâm hồn cậu trở nên thanh thản thì mình không có gì phải phàn nàn..... Nhưng nghe cậu nói thế thì dường như nó đã trở thành một thói quen không thể bỏ, mình tự hỏi thời gian sống bên Anh, cậu làm sao có thể nghe nhạc mỗi buổi sáng trong khi cuộc sống lúc nào cũng bộn bề phức tạp?

— Cũng không hẳn là không có. Tổ thức dậy từ tầm 4h sáng thì dư cả khối thời gian mà lôi cái máy MP3 ra mà tận hưởng. Nhưng sẽ tuyệt vời hơn rất nhiều nếu có thể dùng máy chạy đĩa kiểu thế kia!

— Nếu cậu ngủ không đủ giấc thì không tốt cho sức khỏe đâu Tsu – kun!

Chisaki chợt mỉm cười một cách miễn cưỡng khi nhìn thấy chỗ ngủ mới của Tsubaki ở ngoài vườn loáng thoáng ngay sau lưng hắn

— Tsu – kun, có thật đêm qua, cậu ngủ ngoài sân không?

— Ủ, có vấn đề gì ư?

— Sao cậu không về phòng ngủ cho nó ấm, ban đêm ngoài trời lạnh lắm, nhất là khi có gió thổi từ ngoài biển vào nữa!

— Đôi lúc thay đổi không khí cũng tốt, với lại tớ chuyển về đây chưa được bao lâu, giường thì còn mới và cứng quá, nên tớ nằm không quen chút nào, hử chút là mỏi cổ. Thành ra mới phải chuyển địa điểm ngủ từ bên trong ra bên ngoài!

— Thôi được, mình sẽ không thắc mắc nữa vì sở thích của những kẻ thiên tài thì mình không chuyên môn..... Vậy tại sao cậu lại không thêm khóa cửa cơ chứ? Đồng ý là vịnh Kyuushi này không có trộm cắp, nhưng cũng không có gì đảm bảo an ninh ở đây tốt, cẩn thận vẫn hơn đúng không? Chisaki nói bằng giọng hơi hờn trách

Tsubaki đảo mắt một vòng lên phía trên trần nhà, rồi chuyển xuống sàn, sau đó thì nhìn Chisaki và giọng nói tỉnh bơ như thể không có gì quan trọng

— Tớ quên!

Cung chủ nhà Tsuchimikaido thờ dài ngán ngẫm, cô gần như quên mất tên này đầu óc hoàn toàn không bình thường, thích gì làm nấy và đôi khi cũng không màng đến được tầm quan trọng trong một số trường hợp. Thôi, tốt nhất mình không nên nói nữa, vì dù có nhắc hàng trăm hàng ngàn lần, cậu ấy cũng sẽ cho ngoài tai hết nếu cảm thấy điều đó là thừa thãi không cần thiết

Tsubaki ung dung kê tách trà lên miệng nhấp một húp cho nó ướt đầu môi, rồi bắt đầu thưởng thức hương vị của nó như một quý ông người Anh lịch thiệp. Thời gian sống bên Anh đã dạy cho hắn vài thứ thú vị về phong cách lẫn thói quen của người phương Tây luôn rồi, cho nên đôi lúc, ta sẽ bắt gặp hắn xử sự như một quý ông người Anh giống ngay trong trường hợp này

— Chisaki, cậu đến thăm tớ không đơn thuần muốn kiểm tra cuộc sống của tớ thôi chứ hả?

— Cậu không nhắc thì mình cũng quên mất..... quả thật, hôm nay mình đến đây, là có chuyện muốn được xin lời khuyên từ cậu, Tsu – kun!

— Lời khuyên?..... tha cho tớ đi, cậu nghĩ một tên bất cần đời và đang đối mặt với hàng trăm vấn đề như tớ có khả năng cho cậu lời khuyên ư? Tốt nhất là nên đến chỗ mấy tên bác sĩ có chuyên môn hay mấy tên luật sư làm di chúc ấy. Họ có thể sẽ giúp cho cậu được gì đó hơn là tớ!

— Không đến mức phải cần đến bác sĩ hay viết di chúc. Mình chỉ nghĩ nếu là Tsu – kun thì giúp được, vì cảm xúc từ những người có con mắt cảm thụ hội họa khác với những người bình thường chúng mình!

Nghe như vậy, Tsubaki hiểu Chisaki không có ý kích động khiêu khích gì mình, nhưng quả thật nó cũng chẳng làm tâm trạng mình tốt hơn. Hội họa cùng những thứ liên quan đến nó, đã từ lâu, Tsubaki không muốn phải dính dáng đến nữa..... từ bỏ là từ bỏ, nhất quyết không trở lại. Nay nghe Chisaki đề cập đến vấn đề ấy, những suy nghĩ phiền não ấy một lúc quay về trong tâm trí khiến con tim và linh hồn quá đổi mệt mỏi và nặng nề

Tsubaki khẽ cúi mặt xuống, để mái tóc dài từ xía xuống che đi hết con mắt trước người đối diện, giọng nói pha thêm chút u uất sâu muộn

— Chính xác thì tớ có thể làm gì để giúp cậu đây?

Chisaki lặng nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Tsubaki cũng hiểu ra rằng cậu ấy không muốn nhắc đến những thứ liên quan đến hội họa nữa, vì vẽ tranh là con đường ngắn nhất kết nối Tsubaki trở về quá khứ có sự hiện diện của Lumina. Lumina thích vẽ, không ai có thể phủ nhận được sự thật đó bởi cô ấy còn ở nhà Minamiya..... Lumina lúc nào cũng vẽ, cứ có thời gian là chạy đến cửa hàng mua hàng chục khung tranh và sơn màu các loại, cô ấy đóng cửa phòng tự giam mình trong đó nghiền ngẫm sao cho ra được một tuyệt

tác mà mình vừa ý nhất. Chisaki còn nhớ những giây phút Lumina tươi cười mãn nguyện khi khoe thành quả của mình ọi người không chỉ phân gia Minamiya mà cả hai nhà Tsuchimikaido lẫn Kurahashi..... Lúc ấy, là thời gian tuyệt vời nhất của mọi người khi đều được ở bên cạnh Lumina, cái cảm giác ấm áp dịu dàng đó không cách nào có thể quên được

Để thay đổi cách nhìn nhận thế giới của Tsubaki qua đôi mắt ngán ngẫm chán chường, Lumina đã thuyết phục Tsubaki hãy thể hiện cảm xúc cũng như suy nghĩ qua nét vẽ. Ban đầu hẳn chẳng thêm quan tâm, khiến Lumina phải thuyết phục dứ lằm mới chịu chạm tay vào cây cọ. Nhưng khi hoàn thành xong một bức tranh, trong lòng hẳn bỗng dưng cảm thấy thật nhẹ nhàng dễ chịu, giống như bao nhiêu khó khăn nặng nề được giải bày ra hết mà không sợ người khác phạt ý..... Kể từ đó, Tsubaki theo Lumina học cách vẽ tranh và dần dần trở thành một họa sĩ tài năng không thua gì sư phụ.

Cho nên nếu ta hiểu theo một khía cạnh khác, thì có thể nói..... hội họa chính là Lumina, từ bỏ hội họa đồng nghĩa với việc Tsubaki muốn quên đi những ký ức đó bởi mỗi khi nhớ đến, hẳn sẽ không làm chủ được cơn đau ngực trong tim. Chisaki hoàn toàn hiểu được điều đó và quả thực không hề muốn khơi lại nỗi buồn ấy..... nhưng.....

_ Tsu – kun, xin lỗi, mình không nên nói đến chuyện này nữa, có lẽ hôm nay thế là đủ rồi, chúng ta về thôi!

_ Nhưng Chisaki – sama, còn vấn đề của Mikazuki – sama.....

_ Chúng ta về thôi!

Chisaki khẽ đứng lên với dự định sẽ rời khỏi nhà Tsubaki, nhưng có lẽ mọi thứ không đơn giản như thế. Chisaki buộc phải dừng lại khi nghe thấy giọng nói lạnh lùng đến đáng sợ của kẻ đang ngồi rũ mình ngay đó

_ Đứng lại Chisaki, cậu nghĩ có thể rời khỏi đây sau khi khiến tớ điên đến mức muốn rút Katana chém cậu một nhát ư? Chisaki, cậu xem thường tớ quá đấy, Tsubaki này không còn dễ dãi như trước đâu!

Bỗng dưng đôi mắt đó khẽ ngước lên trừng nhìn Chisaki một cách đầy sự phẫn nộ và ngùn ngụt sát khí..... đó là con mắt của kẻ báo thù, của kẻ muốn giết một ai đó để thỏa mãn cơn giận dữ của mình. Hẳn bây giờ đã ngoài tầm kiểm soát rồi, không cẩn thận thì chuyện Tsubaki rút kiếm chém là điều không thể tránh khỏi

Nét căng thẳng chợt xuất hiện lên gương mặt xinh đẹp của Chisaki, kèm theo là những giọt mồ hôi trộm chảy dài xuống, cái cảm giác như có khí lạnh chạy ngang qua cột sống thể này khiến toàn bộ thân thể mình bỗng lạnh ngắt, tất cả đều là do đôi mắt của quý ấy gây ra, bao trùm hết cả không gian yên bình tĩnh lặng này bằng một bầu không khí căng thẳng nhất từ trước đến giờ..... có khi còn hơn cả lúc Tsubaki đối đầu với người đứng đầu nhà Minamiya sau khi hắn đề cập đến chuyện muốn kết hôn với Lumina nữa

Trước tình cảnh ấy, cô hầu nhận nhiệm vụ hộ tống Chisaki nhanh chóng đứng ra phía trước, tháo thanh Katana trên vai và mở tấm vải buộc hai đầu dây ra. Tư thế đó là của những kiếm sĩ chuẩn bị giác đấu đấu cho trên mặt cô hầu ấy cũng không thoát khỏi sự sợ hãi

_ Tsubaki – dono, xin hãy bình tĩnh và thu sát khí của cậu lại, bằng không, tôi không dám đảm bảo thanh kiếm này sẽ không phải rút ra khỏi vỏ để bảo vệ Chisaki – sama!

_ Nực cười, một kiếm sĩ tầm thường nhỏ bé đang nghĩ mình đủ sức có thể đánh bại được Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư ư?. Có muốn thử không?

Đôi mắt đó không biết sợ hãi là như thế nào, trái lại còn thể hiện lời thách thức “ có giỏi thì xông vào chém đi, chưa biết ai sẽ là người gục trước”. Cùng nguồn sát khí ngùn ngụt ấy, cô hầu kia hiểu rằng nếu mình động thủ, thì người gặp thất bại trước là mình. Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, kẻ mà mình đang phải đối phó là người đã từng đạt được danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư với thành tích đánh bại toàn bộ người của cả ba gia tộc và được Akifusa – sama chứng nhận. Người mà ngay cả Chisaki – sama lẫn Hajima – dono đều không muốn giao đấu nếu còn muốn giữ lại mạng sống. Tốt hơn là mình nên bình tĩnh, còn nếu tình hình tệ hơn như những gì mình nghĩ thì ít nhất cũng kéo dài thời gian để Chisaki chạy thoát

Bỗng dưng Chisaki dùng tay hạ thanh Katana trên tay cô hầu xuống, đôi mắt căng thẳng pha chút sợ sệt nhưng vẫn phải tỏ ra mạnh mẽ đối diện trực tiếp với một Tsubaki đang cực kỳ điên loạn

_ Xin lỗi Tsu – kun, mình sai rồi, xin hãy bỏ qua ình!

Và thế là, sự phấn nộ của chủ căn biệt thự bỗng từ từ biến mất, cái không khí ngột thở cứ tưởng chừng sắp có đánh nhau biến đâu mất rồi, trả lại gian phòng dịu dàng bình yên khi chìm đắm vào giai điệu du dương của bản nhạc giao hưởng thánh phòng.

Tsubaki khẽ nhắm mắt lại, và thở một hơi dài ngán ngẫm

— Xin lỗi, cũng do tớ không kiểm soát được bản thân!

Tình thế bây giờ đã đỡ hơn rất nhiều, không còn căng thẳng như lúc nãy nữa, Chisaki hoàn toàn tin vào điều này dựa vào nét biểu hiện trên gương mặt của Tsubaki. Cô cùng người hầu từ từ ngồi xuống ghế sofa, lặng nhìn hẩn lại nhâm nhi tách trà nhưng đôi mắt đó hiện hữu lên một nỗi buồn xa xăm phiền não

— Vậy Chisaki, chuyện cậu muốn nói với tớ, rút cuộc nó là chuyện gì?

Chisaki dường như có chút đắn đo khi không biết có nên nói ra hay không, nhưng cuối cùng thì vẫn phải nói bởi trước sau gì thì Tsubaki cũng sẽ không ỉn về một cách an toàn

— Tsu – kun, lúc trước khi cậu đến tư trang nhà Tsuchimikaido, cậu đã hỏi mình về người giống với Lumina, và mình có trả lời người đó là Mikazuki, nhưng cậu ấy không phải kiếp luân hồi chuyển thế của Lumina.....

— Cô gái mang tên Mikazuki có gương mặt giống với Lumina như hai giọt nước ấy..... tớ đã gặp rồi!

Lời nói của Tsubaki khiến Chisaki không tỏ vẻ ngạc nhiên là mấy, quả nhiên nếu học chung trường, biết được có người nhà Tsuchimikaido đến thì chắc chắn Tsubaki sẽ biết. Với lại, chính Mikazuki đã từng nói bóng gió đến chuyện gặp Tsu – kun trước đây tại vịnh Kyuushi nên đối với Chisaki, điều này không có gì là lạ lắm

— Nhưng có vẻ như cô ta không biết tớ và cậu quen biết nhau từ nhỏ, cũng như thân phận thật của tớ..... cũng tốt, nếu đánh lừa được người khác bằng một avatar khác thì xem như đó đã là một thành công lớn!

Nói xong câu ấy, Tsubaki lại lặng lẽ với tay đến đĩa bánh ngọt bên cạnh, hẩn lấy chiếc bánh màu đen có nền kem trắng ở giữa..... hình như là hương socola hoặc cũng có thể là coffee.... Tùy vào sở thích của hẩn mà thôi. Nhưng điều đáng lưu ý là sau khi cắn một miếng, mặt hẩn méo xệch tỏ vẻ hơi khó chịu..... có lẽ hẩn không thích đồ ngọt cũng nên

— Kazuto Minamiya!

Tsubaki khẽ liếc xéo Chisaki khá ư lạnh lùng

— Cái tên ấy thường không được phổ biến lắm ở Nhật Bản, mình thật sự có chút ngạc nhiên khi biết cậu đổi tên ấy..... nhưng mình vẫn không hiểu..... nếu cậu đã trở thành một Kazuto, vậy thì tại sao lại không hoàn toàn là Kazuto?

Một câu hỏi nữa chừng không cụ thể, nhưng Tsubaki hiểu hết hàm ý ẩn chứa bên trong câu hỏi cũng như thắc mắc trong đầu Chisaki. Đôi mắt hẩn chợt buồn đi vài giây khi lặng nhìn hình bóng của chính mình qua phản chiếu trên mặt trà đã nguội đi dần. Sau cùng là một cái thở dài ngao ngán nào nề để kết thúc dòng tâm trạng ấy

— Tớ cũng không biết nói chính xác thế nào để cậu hiểu Chisaki. Giống như kiểu suốt ba năm nay, tớ luôn cố gắng để không phải nhớ đến Lumina, từ những thói quen hằng ngày mà hai người làm cùng nhau, cho đến cách sống và sở thích cũng dần thay đổi trong thời gian bên Anh. Tớ..... cũng quyết định “hoa anh đào đỏ” sẽ là bức tranh cuối cùng, không cần biết kết quả thế nào, chỉ cần sau khi hoàn thành nó ở cuộc thi, tớ không bao giờ đụng đến cây cọ nữa. Nhưng khi định hình lại những thứ mình vừa nghĩ, bỗng dưng tớ nhận thấy nếu cứ tiếp tục thì Lumina sẽ biến mất..... cho nên, tớ quyết định giữ lại họ Minamiya và trở thành Kazuto Minamiya ngay thời điểm có thể trốn về Nhật..... Chisaki, có phải..... tớ quá mâu thuẫn không?

Muốn quên nhưng cũng không thể quên, đương nhiên là Chisaki hiểu được cái cảm giác đau khổ ấy, hiểu được sự dần vật luôn hiện hữu trong tim, nó còn khủng khiếp hơn bị hàng trăm thanh Katana đâm vào cơ thể nữa. Và người ném trái thứ cảm giác đó một cách rõ ràng nhất không ai khác ngoài Tsubaki. Đêm nào cũng gào thét trong tuyệt vọng, muốn quên đi nhưng cũng mặt nào đó không muốn mất những kỷ niệm đẹp

giữa hai người cũng như sự tồn tại của cô gái tóc đỏ. Đã hơn 3 năm trôi qua, Tsubaki vẫn còn yêu Lumina rất nhiều

Quả thực ngay lúc này, Chisaki không biết phải nói sao để trấn an được Tsubaki đây, cô sợ khi mình nói ra..... sẽ làm cậu ấy thêm đau khổ..... Nhưng... Tsubaki lại là người mở lời trước

_ Bỏ đi, mấy chuyện này mà nói vào sáng sớm sẽ mất đi cái không khí tĩnh lặng yên bình mà tớ hằng mong mỏi..... quay về vấn đề chính..... Chisaki, cậu có ý gì khi đề cập đến cô nàng đánh đá não phẳng nhà Tsuchimikaido đây?

Có vẻ như không gian đã thay đổi đi thì phải, nỗi buồn u uất bao trùm lấy căn phòng bây giờ mang một hương vị gì đó tươi tỉnh và vui khi Tsubaki nói ra những điều về Mikazuki như thế. Chisaki khẽ đưa tay che miệng cười khúc khích

_ Tsu – kun, Mikazuki mà nghe được, chắc chắn sẽ có chiến tranh cho xem, cậu ấy tuy vui vẻ hiền lành nhưng những lúc tức giận thì cũng nguy hiểm lắm đó!

_ Ôi..... đừng dọa thằng này. Cho đến khi cậu chưa dạy cho cô ta Minh Minh Diệc Nguyệt Kỳ Vũ, tớ không ngán. Lần trước đến đây, tớ và cô ấy đã có một trận đọ kiếm, kết quả là cả hai đều cùng bị thương, cũng may là không chơi đại đến mức đâm sâu hơn tí nữa..... nhưng suy cho cùng, cũng do tớ mất kiểm soát mà thôi!

Chisaki rời ánh mắt khỏi gương mặt lạnh nhưng có phảng phất sự hối lỗi xuống me mé bên trong chiếc áo sơ mi, đúng là có một dải băng bên bả vai trái che đi vết thương mà mình vẫn thường thấy giữa các kiếm sĩ nhà Tsuchimikaido trong lúc luyện tập bằng kiếm thuật vô ý gây ra. Chisaki cũng thoáng nhớ đến vết thương trên vai Mikazuki, khi hỏi thì cậu ấy lại trả lời là do gặp tai nạn..... không ngờ, tất cả đều do Tsu – kun và Mikazuki có một trận giao đấu bằng kiếm thật

Nhưng thôi, bởi Mikazuki không nhắc đến chuyện đó thì cũng đồng nghĩa với việc cậu ấy không hề để tâm, với lại Tsu – kun đã nhận sai về mình..... Chisaki sẽ cho qua, dù sao thì cả hai đều bị chịu thương tổn mà. Còn bây giờ thì quay lại vấn đề chính

_ Được rồi Tsu – kun, những thứ không nên nghĩ tới thì chúng ta hãy cho qua. Điều mà mình muốn nói với cậu là vấn đề của Mikazuki..... Tsu – kun, cậu và Mikazuki học chung It. Harm Sokyuran đúng không?

Tsubaki lạnh lùng nhìn sang hướng khác mà không mặt đối mặt với người hỏi, hắn chỉ nói một câu tóm gọn

_ Sở dĩ tớ biết cô ta cũng từ cái trường đó, lúc đến gia trang Tsuchimikaido, tớ đã nói đến chuyện này rồi!

_ Phải, vì học chung một trường nên chắc cậu đã nghe đến lễ hội chào đón tân học sinh sắp được tổ chức..... một lễ hội dành riêng cho học viên năm nhất!

Quả thực bản thân Tsubaki cực kỳ ngán ngẫm chán nản khi nghe đến cái tên đó, đồng thời cũng tưởng tượng ra cái quang cảnh sẽ diễn biến trong vài ngày tới..... thật sự ồn ào đến bức mình..... chỉ nghĩ thôi mà mình cũng không thể chịu đựng nổi sự ô nhiễm âm thanh ở đó

Chisaki lại tiếp tục

_ Và Mikazuki đang là thành viên trong một CLB, chắc cậu cũng biết chứ hả?

Tsubaki chợt nhớ ra

_ CLB kĩ thuật, ừ, tớ có biết..... vì lần đầu chúng tớ gặp nhau cũng ở đây mà!

_ Mình không biết hoạt động của CLB thế nào, không biết nó có gặp khó khăn gì không, nhưng dường như Mikazuki đang phải cố gắng hết sức thì phải. Ngày nào cũng vậy, Mikazuki đều về rất trễ, sau giờ tan tầm cũng nán lại ít nhất 3 tiếng đồng hồ, tất cả đều vì lễ chào đón học sinh mới mà thôi. Dù là năm nhất, nhưng Mikazuki hầu như phụ trách việc mời học sinh vào CLB kĩ thuật!

Nói đến đây, Chisaki bỗng dừng ngừng lại, trông cô như thể đắn đo không biết có nên tiếp tục không

Để ý thấy thái độ đó qua đôi cái liếc lạnh như băng này, Tsubaki trầm ngâm vài giây thì lên tiếng

_ Và???

— Mikazuki quyết định phác họa lại “hoa anh đào đỏ” của cậu như một điểm thu hút học sinh mới tham gia CLB mỹ thuật!

Một lần nữa, Tsubaki lại đắm chìm bản thân vào nỗi cô đơn và đau đớn ngự trị trong con tim. Nhưng hấn vẫn cố gắng kìm chế bản thân..... Đau thật, dù đã biết trước sau gì cũng phải đối mặt với chuyện này..... Dù mình đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng mỗi khi nghe đến thì trái tim và tâm hồn này không khác gì bị giằng xé thành nghìn mảnh. Cảm giác đau đến nỗi còn hơn cả việc bị dọa dẫm.... À không, đây cũng được xem là một hình thức dọa dẫm..... dọa dọa linh hồn

— Ừ, cứ cho là thế đi..... rồi sao? Cô nàng đầu đất ấy vướng mắc chuyện gì?

— Tsu – kun, trước đây Mikazuki đã từng phân tích mặt thật đằng sau “hoa anh đào đỏ”..... cậu ấy nói chính xác như thể hiểu rõ được bản thân cậu vậy. Con ác mộng dai dẳng cứ xuất hiện khi ta nhắm mắt, nó sẽ hành hạ, đục khoét tâm hồn và để lại đó một sự day dứt hối hận không thể tìm được lối thoát. Tsu – kun, đối với mình, với Hajima, lẫn Tsukusa nee, chúng mình không thể hiểu được ý nghĩa của nó khi lần đầu tiên trông thấy, tất cả đều cho rằng cậu đã có thể tìm được ính một cuộc sống mới, một mục tiêu để tiếp tục vững bước. Nhưng chỉ duy nhất Mikazuki, chỉ Mikazuki nhận ra khiến mọi người phải sững sờ chết lặng. Đến thời điểm này, mình vẫn không thể quên được nỗi phiền muộn trên mặt Mikazuki sau câu nói “Tay Minamiya ấy đang hối hận, day dứt điều gì”. Mình không thể ngờ rằng ngoài Lumina ra, còn một người khác hiểu thấu được trái tim cậu trong khi chúng mình thì không thể Tsu – kun!

Tsubaki không bắt ngờ khi nghe điều Chisaki vừa nói, hấn nhận thức được đó là sự thật. Trong tâm trí, bỗng dưng hình ảnh ngày đầu tiên Tsubaki và Mikazuki gặp nhau ở CLB mỹ thuật. Người con gái mang gương mặt của người mình hằng yêu đã nói lên suy nghĩ của bản thân khi vừa phác họa lại “hoa anh đào đỏ”. Những lời nhận xét đúng như in như khuôn từng chi tiết với mục đích thật sự của mình khi vẽ “hoa anh đào đỏ”. Một người có khả năng nhìn thấu con tim mình ngoài Lumina ra..... Tsubaki không thể phủ nhận người đó là Mikazuki

— Chính vì thế Tsu – kun, Mikazuki hiện đang rất dẫn đo phiền muộn, cậu ấy dường như mất hết dũng khí cùng niềm tin và bắt đầu nghi ngờ bản thân khi quyết định phác họa lại “hoa anh đào đỏ”. Dù mình có nói gì, hay những người hầu thân với cậu ấy nhất trong gia trang Tsuchimikaido thuyết phục hết lời, nhưng Mikazuki vẫn vướng trong vòng lặp ăn năn đó mãi không thoát. Cậu ấy lo sợ bản thân sẽ vô tình chà đạp và phủ nhận đi cảm xúc của người vẽ nó!

Tsubaki chợt thở ra một hồi dài đầy náo nức, đôi mắt lạnh đó hơi trùng xuống lộ vẻ xa xăm sâu muộn không kém

— Cậu nói với tớ những điều này làm gì Chisaki? Tớ đã quyết định sẽ không bao giờ cầm cọ nữa..... nên dù người đó có là Tsukusa nee – san hay là cậu..... xin lỗi, tớ không nghĩ là mình có thể giúp được!

Chisaki khẽ lắc đầu

— Không Tsu – kun, mình biết lời nói của mình không đủ khả năng thuyết phục cậu trở lại con đường hội họa, mình tôn trọng mọi quyết định của cậu. Điều ở đây mà mình muốn nói..... cùng là cảm xúc của giới hội họa, liệu Tsu – kun..... Liệu cậu có thể ính vài lời khuyên làm thế nào để giúp Mikazuki vượt qua hoàn cảnh này không?

Tsubaki khẽ ngược sang Chisaki một cách trân trân, như thể đang chiêm ngưỡng một điều lạ lùng chưa hề tồn tại trên thế giới. Hấn có chút bất ngờ khi biết Chisaki đến đây mục đích là để xin lời khuyên giúp Mikazuki thoát khỏi vòng lặp vướng mắc của bản thân. Chung quy cốt yếu vẫn chỉ là khiến cô ta không còn cảm thấy day dứt hối hận mỗi khi chạm cọ lên bức tranh “hoa anh đào đỏ”..... Nhưng để thoát khỏi cái bóng tối đó..... Chính bản thân mình còn không làm được, huống hồ chỉ là giúp người khác

— Xin lỗi Chisaki, tớ nghĩ mình không có khả năng giúp cậu được chuyện này. “Hoa anh đào đỏ” và những thứ liên quan đến nó, tớ không muốn phải vướng bận đến nữa. Làm ơn tha cho tớ đi!

— Tsu – kun, mình biết cậu vẫn nhớ nhưng, luyến tiếc và day dứt mỗi khi nghĩ đến “Hoa anh đào đỏ” vì đó là Lumina..... Mình thật sự không muốn lôi cậu vào chuyện này. Chỉ có điều, Mikazuki là cô gái rất ngây thơ, cậu ấy chỉ muốn sống một cuộc sống luôn tràn ngập tiếng cười, hạnh phúc.....một cuộc sống không biết đến đau khổ cũng như nước mắt. Mikazuki chỉ đơn thuần nghĩ rằng nếu như thay đổi “hoa anh đào

đỏ” ở một góc nhìn khác, một gam màu khác..... thì bức tranh sẽ đẹp đến nhường nào. Nhưng đến khi Mikazuki biết được sự thật đằng sau, biết được hình ảnh hoa anh đào chính là Lumina, thì cậu ấy không còn vui vẻ tươi cười như ngày thường nữa. Mikazuki lúc này cứ như một người mất hết niềm tin vào cuộc sống, vào chính mình. Thân là cung chủ nhà Tsuchimikaido, mình cảm thấy thật hổ thẹn vì không thể làm được gì để giúp cậu ấy!

Tsubaki một lần nữa liếc xéo Chisaki một cách sắc lạnh

_ Biết được sự thật đằng sau cũng như nguyên mẫu “ hoa anh đào đỏ”, tớ không nghĩ một đứa khù khờ như cô ta lại biết được chuyện đó trừ khi có ai cố tình tiết lộ ra!

Nhìn Chisaki cúi gầm mặt, mồ hôi hột còn đọng lại trên mặt như thế, Tsubaki hiểu ngay được vấn đề, nhưng thôi..... Hẳn không bận tâm hay tức giận, vì nếu đã là người nhà Tsuchimikaido, thì trước sau gì cũng biết..... bởi nó giống như một bức họa châm biếm, mọi người sẽ nhìn vào và chỉ trỏ rằng: “Tsubaki Minamiya là tội đồ, hẳn đã phạm vào cấm luật ba phân gia, dám đem yêu một người cá” Mà chuyện này đối với mình đã không còn là mối đáng quan tâm nữa

Điều mà Tsubaki thể hiện bây giờ là thái độ thờ dãi ngán ngẫm

_ Nếu biết sẽ gặp chuyện thế này thì ngay từ đầu đừng làm thì hơn. Con phò đó sau cùng vẫn thuộc dạng nào phẳng..... không thể so một góc với Lumina, thật là hết nói nổi!

_ Chính vì Mikazuki suy nghĩ quá đơn giản nên không thể tránh khỏi vòng lặp số phận này. Tsu – kun, Mikazuki không chỉ là người nhà Tsuchimikaido, cậu ấy còn là bạn thân của mình, giống cậu, Hajima và cả Lumina, mình xem Mikazuki như chị em ruột nên mình không muốn cậu ấy vướng vào vòng xe định mệnh đó. Tsu – kun..... mình xin cậu hãy giúp Mikazuki..... xin cậu!

Ngay lúc này, Chisaki khẽ cúi đầu trước Tsubaki một cách thành khẩn và chân thành nhất, hẳn hoàn toàn có thể nhìn ra được điều đó

Cô hầu nữ nhiệm vụ hộ tống Chisaki cũng hành động tương tự như vậy

_ Tsubaki – dono, xin hãy giúp Mikazuki – sama!

Nên làm gì đây? Giúp hay không giúp? Quả thật ngay chính bản thân mình còn chưa thể rút chân ra khỏi cái vòng lặp chết tiệt do Amaterasu và Susanoo gây ra, thì làm gì có tư cách để khuyên nhủ người có chung hoàn cảnh. Nhưng, Chisaki là bạn thân của mình, cậu ấy luôn là chỗ dựa tinh thần tốt nhất khi mình gục ngã, cậu ấy giúp đỡ mình nhiều như thế.... lẽ nào lại từ chối. Nhìn Chisaki cúi đầu tỏ vẻ dưới trướng mình, mình thật sự không can tâm. Đành vậy, đến đâu thì đến..... Chính xác Tsubaki đang suy nghĩ những thứ tương tự thế này

Hắn thờ dãi thêm một cái nữa..... kể ra cũng lạ thật, một buổi sáng hiền lành tràn ngập trong bản nhạc giao hưởng thánh phòng mà hắn yêu thích..... Không hẳn là yêu thích mà chỉ đơn thuần thường nghe..... Với một bầu không khí lãng mạn yên tĩnh đúng như ý hắn, thì đây là sáng đầu tiên Tsubaki không ngừng phiền não cũng như thờ dãi. Vị khách bất ngờ này khiến hắn dính vào nhiều chuyện rắc rối quá

_ Thôi được, tớ giúp là được chứ gì!

Chisaki vội vàng ngước lên, quay sang nhìn cô hầu bên mình với ánh mắt hơi căng tròn nhưng pha chút vui mừng

_ Nhưng để tớ nói trước, không có gì đảm bảo những lời của tớ sẽ tác dụng với con phò nào phẳng ấy đâu nhé. Suy đi nghĩ lại, chẳng ai lại nghe theo lời của kẻ mà họ ghét cay ghét đắng hết. Độ thành công chỉ đạt khoảng 50%, báo trước cho cậu khỏi thất vọng!

_ Thật sự cảm ơn cậu nhiều lắm Tsu – kun, cảm ơn cậu!

Trông Chisaki mừng hết nước mắt như thế, trong lòng hắn phần nào bỗng trở nên nhẹ nhàng hơn, quả nhiên Chisaki chỉ đẹp khi cười thôi..... giống Lumina vậy

_ Vậy mình cần phải làm những gì?

— Cậu chẳng cần phải động tay làm gì ệt, nhưng có vài thứ muốn nhà Tsuchimikaido giúp đây, đừng cho tớ leo cây là được!

16. Chương 16

— Chisaki.....

Giọng ai đó thánh thót tựa như tia nắng chiếu ầm xuống dương gian..... chúng ta cũng không quá ngạc nhiên hay tò mò tự hỏi người đang gọi Chisaki một cách ngang hàng như thế có thể là ai

— Chisaki..... cậu đâu rồi?

Tiếng bước chân truyền xuống sàn gỗ dưới chân tạo nên một âm thanh một lúc một gần và rõ hơn. Cho đến khi mái tóc dài có màu như loài hoa iris tím từ từ xuất hiện sau bức vách kia khẽ thoáng nhẹ lướt theo cơn gió bất chợt một cách vi vu nhẹ nhàng, điều ấn tượng nhất từ màu tím dịu dàng ấy là có một màu hồng phấn nhẹ của dải ruy băng cột một lọn tóc dài thả trước vai, một kiểu cách quá đỗi quen thuộc đối với người mà ai cũng biết. Theo sau đó là gương mặt thanh nhã, xinh đẹp tựa thiên thần không thua gì Chisaki..... nhưng có lẽ để miêu tả cụ thể hơn về người ấy thì ta sẽ không bao giờ quên được một điều “ cô ấy giống với Lumina như hai giọt nước”

Phải..... là Mikazuki, cô ấy vừa thức dậy sau giấc ngủ sâu, không biết tối qua Mikazuki ngủ có ngon không, nhưng dường như, sự u phiền phiền não cũng như xa xăm chán nản vẫn chưa thể biến mất đi trên đôi mắt xanh như biển đó..... Mikazuki hiện đang tiếp tục chìm đắm trong vòng lặp day dứt và lo sợ sẽ vô tình phủ nhận đi cảm xúc của tác giả, ta có thể thấy được rõ điều đó nhất ngay lúc này

Không nói chuyện ngoài lề nữa, quay vào vấn đề chính, sáng sớm thức giấc, điều đầu tiên Mikazuki muốn làm là đến gặp Chisaki, còn đến gặp cậu ấy vì chuyện gì thì chúng ta không bàn tới. Theo thời khóa biểu của Chisaki, cậu ấy sẽ dậy từ rất sớm và đứng ngoài sân vườn trong bộ tiểu Miko, tay cầm chổi đứng quét những chiếc lá rơi hay bụi đất sau một đêm dài đầy gió, cũng tương tự như các tiểu Miko khác nhận nhiệm vụ chăm sóc các đền thờ thôi. Mikazuki đã làm theo điều đó, chạy ra ngoài nhưng không thấy đâu, hỏi những người hầu trong nhà Tsuchimikaido thì họ nói không biết. Thế nên lúc này, Mikazuki đang phải đảo một vòng hết nhà để tìm..... Nhưng hình như, mọi chuyện không được khả quan cho lắm

Mikazuki khẽ dừng lại, một tay tựa vào vách tường, dáng người hơi khum xuống cùng nhịp thở hơi gấp rút, tay còn lại khẽ đưa lên trán quét đi những giọt mồ hôi trộm chảy dài..... tất cả thể hiện như Mikazuki vừa có một cuộc vận động thể lực sáng sớm vất vả vậy..... mà đây chỉ là đi bộ vài bước để tìm Chisaki thôi..... không lẽ, gia trang nhà Tsuchimikaido lại lớn đến thế?

— Có lẽ cậu ấy ra ngoài rồi cũng nên!

Kể ra cũng thật thất vọng khi không thể tìm được Chisaki, nhưng thôi, đợi khi nào cậu ấy về rồi mình gặp cũng được. Hôm nay là ngày nghỉ, mình phải làm điều gì đó để không uổng phí một ngày tuyệt đẹp thế này..... nên làm gì đây? Xem phim? Đọc manga? Hay vẽ tranh? Nhiều sự lựa chọn quá.....

Và như thế, Mikazuki vừa nghĩ vừa quay lưng bước về phòng của mình

.....

Khẽ kéo cánh cửa tranh sang một bên như xé tan cái không gian yên ắng, Mikazuki chợt để ý thấy hai ba cô hầu trong nhà đang xếp lại mùng mền chăn gối và những thứ đồ đạc linh tinh trong phòng. Mikazuki đồng ý là một thiên tài trong lĩnh vực hội họa, nhưng không đồng nghĩa với việc cô ấy cái gì cũng giỏi..... hay nói đúng hơn là nàng vẫn còn giữ nhiều tật xấu khó bỏ, điển hình như khi quá tập trung vào việc gì thì sẽ không quan tâm đến xung quanh, cũng giống như trong trường hợp vẽ tranh, một khi trong đầu cô nảy lên một hình mẫu kèm theo con tim nghệ thuật liên hồi thôi thúc, Mikazuki sẽ ngay lập tức, tay cầm cọ vẽ lên khung tranh mà không thèm để tâm xem giấy vụn, tuýp màu đã hết hay những thứ như bút chì, gồm tẩy đang khiến căn phòng trở thành bãi chiến trường. Mà cho đến khi nguồn cảm xúc dừng lại, thì nàng mới ngơ ngác nhận ra nơi đây không khác gì cái chợ. Và dĩ nhiên, một mình cô thì không thể dọn dẹp ngay được, mà phải có sự giúp đỡ của các cô hầu trong nhà Tsuchimikaido

Đây cũng thế, sáng sớm tỉnh dậy, việc đầu tiên Mikazuki nghĩ ngay đến là muốn gặp Chisaki, nên cô ấy đã bật ngay dậy, nhảy xuống giường và rời khỏi căn phòng, không để tâm rằng chăn thì nửa trên giường, nửa dưới sàn, gối hai cái mỗi cái một nơi và nhiều thứ linh tinh khác nữa..... Và cũng sẽ theo như mô hình cũ, tức là người hầu sẽ nhận trọng trách dọn dẹp

Nhưng dường như, họ không cảm thấy khó chịu khi thấy Mikazuki bê bối như thế, giống kiểu đã quá quen với chuyện này trước đây rồi. Họ chỉ quay sang nhìn Mikazuki với nụ cười thân thiện hiền lành khi thấy cô kéo cửa bước vào

— Chào buổi sáng Mikazuki – sama, tối qua, người ngủ ngon chứ?

— À, ừ, vâng, tôi ngủ ngon lắm, cảm ơn đã hỏi thăm!

Mikazuki khẽ kéo cửa lại, từ từ bước vào phòng, đến bên chỗ một chị hầu gần nhất và quỳ xuống giúp đỡ việc dọn dẹp

— A, Mikazuki – sama, cứ để cho chúng tôi, người không cần phải bận tâm làm gì đâu!

— Thành thật xin lỗi, tôi là người gây nên động hỗn độn này, thì đúng ra chính tôi mới phải là người dọn dẹp. Xin lỗi vì trong thời gian qua đã làm phiền đến mọi người!

Lời xin lỗi chân thành dường như đều chạm được đến trái tim của họ, và điều mà Mikazuki nhận lại được chính là nụ cười thân thiện vui vẻ từ những người hầu đang đứng ngay đây

— Không sao Mikazuki – sama, chúng tôi biết người hiện đang gặp khó khăn trong CLB ở trường cũng như phải chuẩn bị cho buổi lễ chào đón tân học sinh. Phần chúng tôi thấp bé không thể giúp được gì, nên hãy để chúng tôi dọn dẹp căn phòng này, xem như là một đóng góp nhỏ nhoi để Mikazuki – sama tập trung vào việc của mình!

— Vâng Mikazuki – sama, người cứ lo việc trên trường đi ạ, xin hãy để những thứ lặt vặt lẻ tẻ không đáng quan tâm này cho chúng tôi!

Bỗng dưng trong lòng Mikazuki chợt hiện lên một dòng suy nghĩ..... hiện lên một điều mà những ngày gần đây mình đã vô tình gạt nó sang một bên. Đó là, ngoài Chisaki ra, tất cả người trong nhà Tsuchimikaido, từ người hầu đến các quản gia, từ nhỏ tuổi đến cao tuổi đều lo lắng và tìm mọi cách để tạo cho Mikazuki một không gian tốt nhất. Nhưng chỉ vì bản thân, chỉ vì mình cứ mãi phiền muộn chần chừ về việc có nên tiếp tục “hoa anh đào đỏ” nữa hay không, nên khiến ọi người lo lắng. Giờ nhìn lại chính mình, cô cảm thấy bản thân thật tệ

— Mikazuki – sama!

Thêm tiếng bước chân từ ngoài hành lang tiến đến căn phòng này một lúc một rõ ràng hơn, kèm theo sau đó là giọng nói của một cô gái, dựa vào cường độ nhịp điệu thì hình như đang có chuyện gấp lắm, nên cô ấy mới chạy bán sống bán chết như thế

Cánh cửa được kéo sang bên, và xuất hiện một nàng hầu vẫn còn thở hồng hộc, mồ hôi hột chảy dài trên trán. Cô ấy nhìn thẳng vào Mikazuki đang không hiểu gì hết

— Mikazuki – sama, Chisaki – sama về rồi ạ!

— Eh, về rồi ư? Vậy để tôi ra gặp cậu ấy!

Mikazuki từ từ đứng lên rồi ung dung bước đến cửa

Nhưng chân chưa qua khỏi ranh giới giữa căn phòng và hành lang đối diện thì buộc cô phải đứng lại, vì nàng hầu báo tin vẫn đứng đó mà không chịu tránh ra hay dẫn cô đi. Thấy cô ta cứ rù người thở hồng hộc trong khi mồ hôi nhỏ giọt tong tong xuống sàn, Mikazuki cũng cảm thấy thông cảm phần nào, đồng ý là thời tiết đẹp, gió mát nhưng nếu mặc bộ đồ Maid đó mà chạy lòng vòng khắp cả gia trang này thì cũng không phải là điều thú vị cho lắm, mình từng trải nên mình biết

Mikazuki trông cô ta, trên mặt cũng đỏ mồ hôi hột, bên dưới là nụ cười méo xệch miễn cưỡng

— Anou..... Chisaki về rồi đúng chứ? Tôi có chút chuyện muốn gặp cậu ấy, thế nên là.....

_ Thừa Mikazuki – sama, trước khi đến gặp cung chủ!

Ngay lập tức, cô hầu đó không biết bằng cách nào và từ đâu lấy ra được một bộ trang phục được xếp gọn gàng vuông vắn, đưa hai tay với kiểu kính trọng cho Mikazuki

_ Chisaki – sama muốn người mặc bộ quần áo này trước đã!

_ Hả, thay đồ? Chẳng lẽ quần áo của tôi ngay lúc này có gì bất ổn ư?

_ Tôi chỉ biết làm theo lệnh của cung chủ, vậy nên thừa Mikazuki – sama, xin được thứ lỗi!

Cô ta dùng tay kéo cánh cửa phòng lại kết để không ai có thể vào cũng như Mikazuki không thể thoát ra. Sau đấy thì từng bước tiến đến gần cùng đôi mắt lộ vẻ nguy hiểm như thể nhìn thấy con mồi. Vấn đề không chỉ là một, mà toàn bộ người hầu có mặt trong căn phòng này cũng bỏ công việc đang dang dở tạo thế vòng kiểm chuẩn bị thu tóm Mikazuki trong một chiêu duy nhất

Cô gái tóc tím đứng khép nép một mình, nhìn gương mặt của họ mà cảm thấy như có luồng hơi lạnh chạy khắp cơ thể, khiến mình tự dừng thấy sợ, lo lắng đến tái mét cả mặt. Chuyện gì xảy ra thế này, đồng ý là mệnh lệnh của Chisaki thì họ phải tuân thủ, nhưng có cần phải tỏ ra đáng sợ như vậy không? Trông mình bây giờ chẳng khác gì một con thỏ đứng giữa bầy sói hết

_ Mikazuki – sama, mạn phép cho chúng tôi tác hành nhiệm vụ!

_ Khoan đã, chờ một chút..... Các người.....

Rầm rầm, lộp bộp

Đó là thứ âm thanh còn sót lại vang lên trong căn phòng mà không ai biết đằng sau cánh cửa đó, thực tế diễn biến mọi chuyện là như thế nào

.....
.....

Tầm khoảng 15 phút sau, Chisaki lặng ngồi trên bộ ghế đá, tay nâng tách trà thơm thưởng thức hương vị của nó một cách yên bình, nhìn phong cách thanh nhã đó, Chisaki thật ra đáng một cung chủ quyền quý có giáo dục đàng hoàng, từng cử chỉ hành động, từng những nét nhỏ nhất trong cách cầm tách, cách nhấp môi rồi uống, tất cả đều hiện lên sự sang trọng của một người sống ở tầng lớp quý tộc.... nhưng ở một mặt nào đó, ở Chisaki vẫn toát lên hương sắc như một cô gái bình thường, không tỏ ra kiêu ngạo giống các quý tộc khác. Có thể hòa hợp giữa sự sang trọng và đơn giản, không ai có thể tuyệt vời hơn cung chủ nhà Tsuchimikaido nếu có ý định tìm một cô gái để kết hôn

Nhưng thôi, ta sẽ không nói về Chisaki nữa vì cô ấy thế nào không cần miêu tả thêm cũng biết, điểm chủ chốt của sự kiện ngay bây giờ là sau 15 phút ngồi chơi, cuối cùng thì nhân vật chính cũng chịu xuất hiện khi cánh cửa chính của gia trang từ từ mở ra kèm theo thứ âm thanh hơi đình tai chút. Chisaki khẽ quay sang, đôi mắt cười hiền dịu hồn nhiên ngây thơ như một đứa trẻ

_ Chào buổi sáng Mikazuki, trời hôm nay thật đẹp đúng không?

_ Ừ, trời rất đẹp, nhưng trước khi nói chuyện ấy..... cậu có thể giải thích hộ tớ chuyện gì đang xảy ra với chính bản thân tớ không?

Mikazuki mặt hơi đỏ nhưng nhìn chung là cô ấy đang có chút tức vì xấu hổ khi hai tay còn bám chặt lấy váy váy trắng có độ dài qua đầu gối một tí.....ừm, Mikazuki mặc một chiếc váy trắng như đoá hoa hồng trắng, chiếc nón lớn cùng màu bảo vệ mái tóc tím dài thướt tha không bị tia nắng chiếu xuống. Trong bộ trang phục ấy, trông Mikazuki thật hợp, nhất là vào một ngày đẹp trời như thế này, mặc như vậy sẽ dễ tham gia cho những hoạt động ngoài trời hơn nếu có ý định đi chơi đâu đó. Chisaki quả nhiên rất có con mắt thời trang khi để Mikazuki mặc bộ ấy..... nhưng hình như cậu ấy không thích lắm thì phải

_ Cậu sao thế? trông cậu có vẻ hơi gượng ép, mọi thứ ổn chứ?

_ À ừ..... mình ổn, chẳng qua chỉ là.....

Mikazuki càng ngại ngùng, xấu hổ đỏ mặt hơn, đôi tay cứ ôm lấy hai vai bản thân, khép nép người hơn, đồng thời đi đứng cũng có phần khó khăn. Không hiểu sao... thấy Mikazuki ngại ngùng lại xuất hiện lên một sự thu hút riêng đặc biệt, một nét dễ thương đáng yêu đến kỳ lạ

_ Lần đầu tiên tớ mặc loại đồ mỏng như thế này, có cảm giác như nó thiếu thiếu thứ gì ấy..... Chisaki..... cho tớ vào thay bộ khác nhé, mặc vậy, tớ cảm thấy không được an toàn!

Mikazuki quay lưng tính chạy vào nhà ngay, nhưng bất ngờ Chisaki phóng khỏi chỗ ngồi, nắm lấy tay Mikazuki và khẽ nở một nụ cười dịu dàng

_ Đợi một chút Mikazuki!

Cung chủ nhà Tsuchimikaido nhẹ nhàng kéo phần vai áo cho thẳng ra, chỉnh chu lại chiếc nón trên đầu Mikazuki và lấy một chiếc áo khoác trắng khác mặc cho cô ấy. Từng cử chỉ từng li từng tí hết như một người mẹ hiền chăm cho cô con gái của mình vậy

_ Mình biết cậu không thích mặc những bộ trang phục màu trắng, mình cũng không hiểu lý do vì sao lại như vậy. Nhưng chỉ hôm nay... chỉ duy nhất ngày hôm nay thôi, mình có thể nhờ cậu mặc bộ trang phục này trong vòng một ngày không? Xin cậu đấy!

Cũng giống như loại trang phục mình đang mặc, đây cũng là lần đầu tiên Chisaki cầu xin nhờ mình làm một điều gì đó. Đồng ý cậu ấy vẫn cười vui như ngày thường, vẫn giữ vẻ dịu dàng thướt tha hiền hậu của một cung chủ mẫu mực trong nhà Tsuchimikaido, nhưng ở góc cạnh nào đó, Mikazuki cảm thấy đằng sau nụ cười kia lại chứa đựng một sự buồn bã chút hụt hẫng. Nó chỉ là một cảm giác thoáng qua trong tâm trí Mikazuki, nên cô nhanh chóng gạt ra khỏi đầu để không phải nghĩ đến nữa. Vẻ lo lắng thật sự không hợp với Chisaki chút nào cả

Mikazuki thừa biết bản thân mình lúc này không thể từ chối, cô đành thở dài và tạm thời nhẫn nhịn cho qua cái sở ghét của bản thân để giúp Chisaki

_ Thôi được rồi, nhưng chỉ ngày hôm nay thôi đó!

_ Mình hứa, nhất ngôn cửu đỉnh! Chisaki cười tươi như một bông hoa không dính chút phiền muộn như ban nãy nữa, có thể nói, cô đã trở lại là một cung chủ vui vẻ ngày thường

_ Vậy cậu cho người trong nhà Tsuchimikaido bắt tớ phải mặc bộ đồ này... nhân dịp gì đây? Đừng nói là cậu chỉ đơn thuần muốn tớ làm người mẫu thôi đó nhé?

_ Chỉ một phần thôi, quả đúng là mình thật sự muốn thấy Mikazuki trong bộ trang phục mùa hè..... nhưng điều chủ yếu vẫn là muốn đưa cậu đến một nơi!

_ Một nơi? Đi đâu cơ?

Chisaki quay lưng, ung dung bước đi khi bên cạnh có một cô hầu nhận việc hộ tống. Bước được vài bước, nàng cung chủ khẽ quay lại nhìn Mikazuki với nụ cười thích thú

_ Trời đẹp thế này mà cứ ở trong nhà không thì rất phí..... sao chúng ta không chu du một đoạn trên biển Kyuushi nhỉ?

_ Chu du trên biển Kyuushi??? Ý cậu không lẽ.....

Và điều cuối cùng Mikazuki nhận được trong khoảng khắc ấy là nụ cười thiên thần của Chisaki

.....

Gia tộc nhà Tsuchimikaido có sức ảnh hưởng không hề nhỏ cho nền kinh tế từng bước chuyển hướng đi lên của Nhật Bản đến thời điểm này. Không những thế, gia tộc Tsuchimikaido càng lúc càng phát triển một cách mạnh mẽ dưới sự dìu dắt lãnh đạo của cung chủ hiện nay..... Điều này chúng ta sẽ không bàn nữa vì trước đây, Tsubaki đã từng có đề cập đến khi ghé thăm gia trang Tsuchimikaido rồi. Thứ đáng nói là với tiềm lực tài chính của nhà Tsuchimikaido, họ hoàn toàn có khả năng mua một căn du thuyền lớn sang trọng đầy đủ tiện nghi để dạo chơi mỗi lúc thảnh thơi buồn chán..... cũng giống như trường hợp của phu nhân nhà Minamiya, mẹ của Tsubaki và Tsukusa thôi

Khi nói đi du ngoạn trên biển Kyuushi, ý của Chisaki là dùng một con thuyền lớn của riêng mình để đưa Mikazuki long nhong ngoài đó để cho đầu óc cũng như tinh thần xả hết những căng thẳng phiền toái trong tâm để nó trôi cùng cơn gió mát và mặt biển xanh kia. Kể ra Chisaki cũng thật tâm lý khi nghĩ ra đây là cách tốt nhất để Mikazuki có thể tịnh tâm, trở về với bản chất của mình trước đây..... thôi thì để xem liệu nó có thật sự hiệu quả hay không đã

__ Cung chủ, người có chắc cách này hiệu quả không? tôi thấy Mikazuki – sama vẫn thế, chẳng có tiến triển gì cả!

Và đương nhiên người lái chiếc du thuyền này không phải do Chisaki cầm bánh lái, dù cho bản thân Chisaki cũng từng rất tò mò và muốn được thử sức với cái mới xem sao, nhưng người trong gia trang Tsuchimikaido tuyệt đối không cho phép điều đó xảy ra, nên thành thử nếu có sử dụng du thuyền, thì bắt buộc phải có người lái riêng, đảm bảo tuyệt đối đi đến nơi về đến chốn, đồng thời cũng canh chừng không cho quý cung chủ nhà Tsuchimikaido tấy máy đụng đến

Người lái thuyền này là một người đàn ông cao to lực lưỡng, đôi tay ngăm đen, có nhiều vết chai như mình chứng cho việc đã lái chiếc thuyền này một thời gian dài rồi vậy. Ở một góc cạnh nào đó ta có thể hiểu rằng, số vết chai tỷ lệ thuận với số năm kinh nghiệm trên biển của người đàn ông này

Ông ấy không chỉ lo cho sự an toàn của Chisaki mà còn đặc biệt quan tâm đến Mikazuki nữa, nhìn cô gái tóc tím ấy suy sụp tinh thần, chán nản, phiền muộn, không giống với dáng vẻ vui vẻ ngày thường như thế khiến ông ta cũng cảm thấy rất lo lắng. Khi nghe đến kế hoạch đưa Mikazuki đi một vòng dạo mát trên biển, ông ấy là người đầu tiên ủng hộ và nhận nhiệm vụ hộ tống cả hai..... nhưng khi thấy Mikazuki vẫn cứ như tình trạng đã được thông báo trước, ông ấy càng lo hơn nên phải hỏi Chisaki

Và Chisaki cũng lạnh mặt hẳn khi hướng ánh mắt ra bên ngoài, quả thật chính bản thân cô cũng không biết liệu điều này thật sự có hiệu quả không, bởi rằng người đề ra kế hoạch này không phải mình, mà là một kẻ khác. Chisaki vẫn hiểu rõ ràng vị trí của bản thân mình là có tầm quan trọng cực kỳ lớn đối với những người trong nhà Tsuchimikaido, từng lời nói của mình ảnh hưởng rất lớn với họ, nên cô đành phải cười như thể đang trấn an người giữ tay lái

__ Đừng lo, tôi tin chắc Mikazuki sẽ sớm quay lại với chúng ta thôi, điều mà chúng ta có thể làm bây giờ là ngồi yên và tiếp tục chờ đợi!

Chisaki chợt suy nghĩ đến một vấn đề khác, một vấn đề cũng quan trọng không kém

__ Mà không biết, Tsu – kun sẽ khuyên nhủ Mikazuki thế nào, đừng nói là giúp, việc gặp mặt ở một nơi như thế này thì.....

Cô khẽ nhìn ra khung cửa sổ bên ngoài, nơi chỉ có màu xanh của biển, phía xa xa còn hiện lên những dãy núi to lớn và vịnh Kyuushi đang nhỏ dần, giữa một biển xanh rất dễ cho người khác dấy lên một niềm cảm xúc hân hoan về thiên nhiên

__ Tsu – kun dẫn mình dùng du thuyền đưa Mikazuki ra khỏi nhà Tsuchimikaido, nhưng mình tự hỏi, cậu ấy sẽ xuất hiện ở đây bằng cách nào? Chắc cũng dùng một du thuyền khác giống mình nhỉ!

.....

Còn về tình trạng của Mikazuki bây giờ thì có thể nhận ra được một điều rằng..... cũng không khả quan là mấy. Cô gái tóc tím khẽ ngồi dựa vào thành thuyền, một tay thả lỏng thông xuống, gương mặt thanh tú tựa vào tay còn lại hiện lên một sự xa xăm phiền muộn qua đôi mắt xanh như biển cả kia. Chiếc mũ trắng vẫn nguyên trên đầu, bảo vệ mái tóc tím dài dưới tác động của tia nắng, nhưng đồng thời cũng cho phép cơn gió nhẹ thoảng thổi qua khiến mái tóc ấy phất phơ một cách tuyệt vời nhất. Ở một góc cạnh nào đó, nếu xem như Mikazuki như một hình mẫu để phác họa một bức tranh thì chắc chắn nó sẽ trở thành một tuyệt phẩm của thời đại

Ra ngoài thật tốt, quả nhiên không khí thiên nhiên bao giờ cũng tốt hơn là hương gỗ gạch tường vôi trong nhà. Nơi đây có gió, có tiếng chim mòng biển trên cao, âm thanh sóng vỗ vào mạn thuyền hay tiếng xé nước do chiếc thuyền đang di chuyển. Không giống như kiểu nhộn nhịp trong thành phố, nó có một cái thú riêng,

một vẻ đẹp riêng..... một không gian duy nhất mang đậm hương vị của vịnh Kyuushi. Tất cả đều làm nên một nơi cực kỳ tuyệt vời và thích hợp cho những ai có tâm trạng không được tốt

Hiện Mikazuki đang suy nghĩ điều gì? Có lẽ cũng vì những thứ xung quanh lễ hội chào đón học sinh mới sắp được diễn ra trong thời gian tới. Cái áp lực từ CLB kĩ thuật cũng như sự chán nản, mất niềm tin ở bản thân đang là quả tạ rất lớn đè nén hết tâm trí và cảm xúc của Mikazuki. Nhìn cô ấy lúc này, dường như kế hoạch đi chơi biển không được mấy tốt đẹp cho lắm

Cô gái tóc tím thở dài một tiếng chứa đựng sự chán nản vô bờ bến

— Mình phải làm gì bây giờ đây, thật sự..... như thế này là đã quá giới hạn chịu đựng của mình rồi!

Nỗi phiền muộn của người thiếu nữ đang muốn biển xanh này sớm mang đi, ấy thế có một sự vật hiện tượng chợt xảy đến khiến cô ấy buộc phải tạm thời gác suy nghĩ của mình sang một bên mà dán đôi mắt to tròn đến ngạc nhiên. Mikazuki đang thấy gì ư? Từ phía xa xa, nói chính xác hơn là cách con thuyền độ chừng 80 đến 90 mét, Mikazuki bỗng dừng một thứ gì đó như một quả bóng đang trôi lênh bênh về phía này, một quả bóng màu trắng với một phần hơi đen đen phía trên, không biết trẻ con nào chơi bóng mà lại để nó văng tuốt ra tận giữa biển thế này

Nếu chỉ đơn thuần là một quả banh do lũ trẻ trong thị trấn vô tình để trôi đi thì không có gì đáng phải bận tâm. Đằng này, Mikazuki phải nheo mắt nhìn cho thật kỹ, thậm chí phải rướn người ra phía trước để tầm quan sát được thu hẹp hơn, đến nỗi Chisaki lẫn người cầm lái có chút lo lắng

Một lát sau, Mikazuki vội chạy xuống khoang lái, gương mặt bắt đầu thay đổi từ phiền muộn sang hốt ha hốt hải

— Chisaki, mau cho thuyền dừng lại một chút!

Chisaki chẳng hiểu gì cả, cung chủ và người cầm bánh lái cứ ngó nhau một cách khó hiểu, như thể ráng trả lời xem ý của Mikazuki là thế nào. Nhưng cho dù đứng đây mà nghĩ đến tết năm sau cũng chẳng thể hiểu được, Chisaki đành gạt đầu để người lái thuyền gạt cần bên phải, và cũng nhờ thế, mà tiếng động cơ từ từ nhỏ dần, con thuyền di chuyển chậm lại cho đến khi tắt hẳn

Mikazuki lại trở ra ngoài thành tàu, khẽ ngược cổ nhìn xuống, một tay giữ chiếc nón trắng trên đầu để nó không rơi mất

Quả bóng trắng mà cô nhìn thấy được đã đến gần hơn trước mạn thuyền, và khi chạm cọc vào một cái thì ngưng lại. Mikazuki nhìn cái thứ trôi nổi ấy một lúc rồi thở dài ngán ngẩm

— Anh đang làm cái quái gì vậy?

Đó không phải là một quả bóng trắng do đứa trẻ nào đẩy trong vịnh Kyuushi không để ý làm bị trôi đi, mà đó là một cái cây, một cái cây người khá quen thuộc với vóc dáng cũng chỉ lớn hơn Mikazuki chút chút, mái tóc đen mà mình đã nhìn nhầm thành màu sắc của quả bóng ướt sũng vì nước biển. Cái cây này hiện tại đang nằm úp mặt xuống nước, bên cạnh còn nổi lên những khí bọt

— Này, nếu nghe thấy tôi thì làm ơn ngược mặt lên đây, không thì tôi sẽ nghĩ anh ngộp thở dưới đó rồi nhé!

Cái cây ấy rùng mình một cái rồi giật mình chuyển hướng khiến cho hàng trăm tia nước khê bắn lên lấp lánh dưới ánh sáng của mặt trời, biến chúng trở thành những viên pha lê lung linh giữa biển xanh tuyệt vời

Tsubaki để cơ thể trôi lơ lửng trên mặt nước, mái tóc ướt đóng vai trò như một đường để giọt nước chảy dài từ trán qua đôi mắt sâu, theo kẽ mũi rồi trượt má trở về với biển. Hắn cứ nằm dang rộng hai tay hai chân như thế, ngược thẳng ánh mắt chăm chăm lên bầu trời trong xanh, thi thoảng vài chấm đen nhỏ của đám hải âu phần nào khuất được chút ánh nắng chói chang. Và rồi thì câu nói đầu tiên sau tiếng thở dài nào nề buồn tẻ kia là

— Này đầu tím, nếu như cô đã biết tôi còn thở thì mau ném thứ gì đó xuống hay tìm cách vớt tôi lên cái. Nằm đây tuy là thích thật, nhưng không có gì đảm bảo ở vịnh Kyuushi này không có cá mập, mà tôi thì chưa muốn trở thành mồi cho chúng bất thành linh đâu!

Mikazuki thở hắt ra thêm một hơi nữa rồi khom người vào bên trong, lọc xọc cái gì đó một hồi rồi thả một chồng thang cuộn xuống ngay trước mặt Tsubaki

__ Rồi đó, việc còn lại thì tự anh dùng chân và tay mà trèo lên đi!

__ Khởi cần cô nhắc tôi cũng biết thân biết phận của mình như thế nào!

.....

Sau khi đã mang được cái thân hình ướt như chuột lột bước cái ạch vào thuyền, Tsubaki gãi đầu sột soạt, cái ngáp tở về như ngủ không được đủ giấc cho lắm.. hoặc cũng có thể do phong cảnh nơi đây chán quá, khiến hấn không màng hay suy nghĩ đến bất cứ việc gì. Nói chung, chính cái phong thái này luôn làm người khác cảm thấy khó chịu

Mikazuki nhìn tên con trai này với một nửa là sự ngạc nhiên lạ lẫm..... ngạc nhiên là vì hình dáng ấy, trạng thái đó, như một chiếc chìa khóa mở lại ngăn kéo ký ức..... phải nhỉ, vào lần mình gặp hấn ở vịnh Kyuushi này, hấn cũng trôi lênh bênh trên mặt biển và lên bờ với bộ đồ nặng chịch đi vì thấm nước, rồi kể sau đấy thì nhiều chuyện khác đã xảy đến một cách bất ngờ không ai lường trước được

Nửa còn lại là sự chán nản, như thể nhìn thấy hấn là mình sẽ không thể gặp được may mắn trong ngày hôm nay. Chắc chắn rồi buổi du ngoạn bằng thuyền hiện giờ sẽ hỏng ngay sau khi kết thúc vài ba hồi chuyện luyên thuyên

__ Du thuyền nhà Tsuchimikaido đẹp thật đấy, khá êm và dường như không lắc lư dao động là bao nhiêu..... Hừm hừm, thuyền tốt!

Tsubaki ngó nghiêng khắp chiếc thuyền cùng với mấy lời nhận xét kiểu như thế, hấn thậm chí còn kiểm tra những điều mình nói là đúng bằng cách dùng chân đạp ruỳnh ruỳnh xuống sàn, theo ngôn ngữ của hấn thì đây được gọi là kiểm chứng thử độ bền, còn trong suy nghĩ của người khác thì đây là ví dụ điển hình cho hành vi phá hoại

Mikazuki nhanh chóng nắm lấy tay hấn, kéo về nơi gần thành thuyền và bắt tên phiền phức này ngồi yên trên ghế. Cô với chiếc khăn bông trắng được xếp gần ngay đó rồi bắt đầu công việc như một người hầu chăm lo cho chủ.... Cụ thể hơn là Mikazuki đang lau khô đầu và tóc cho hấn đấy, vừa làm mà Mikazuki không ngừng thở dài ngán ngẩm

__ Như vậy là sao hả? Lần trước anh bảo với tôi là tập bơi sáng sớm, tôi cứ nghĩ anh chỉ hăm duy nhất ngày hôm đó thôi chứ? Té ra đầu óc anh có vấn đề thật à?

Tsubaki ngồi yên như một đứa trẻ, vì dường như chiếc khăn đã che đi phần nào từ cổ áo trở lên, nên Mikazuki không thấy được gương mặt cũng như cảm xúc được thể hiện qua đôi mắt lạnh lẽo u buồn ngày thường như thế nào. Hấn đang suy nghĩ gì? đang cảm nhận điều gì ngay bây giờ? Không ai biết..... nhưng đôi tay kia dường như đang muốn đưa lên nắm chặt lấy bàn tay nhẹ nhàng đang lau đi những giọt nước còn đọng lại trên từng lọn tóc

Tsubaki chợt mở miệng thì thầm một điều khiến ai nghe xong cũng đều phải mất hết tinh thần

__ Ấm thật, giống y như... Lumina vậy!

__ Hả? anh vừa nói gì cơ?

Nghe thấy tiếng hấn thì thầm nhưng không thể nghe rõ đó là gì, Mikazuki khẽ cúi xuống để nghe Tsubaki nói rõ hơn

Nhưng hấn chỉ xoay người sang chỗ khác, từ chối sự quan tâm của cô bằng cách tự mình dùng khăn lau tóc và cả thân người ướt bèm bẹp kia

__ Không có gì, nhiều chuyện quá cũng không hay đâu, luôn luôn phải biết kìm chế cái tính tò mò trong bản thân lại, hiểu chưa!

Thật tình, dù có nói gì thì chắc chắn sẽ bị hấn xóa lại một câu, Mikazuki vẫn không thể quên được cái tính đáng ghét này của tên đó, dù cho đã chuẩn bị tư tưởng rằng kiểu gì cũng sẽ như vậy nhưng quả thật sau

khi nghe xong, mình khó giữ được bình tĩnh mà phải cãi nhau một trận mới hả dạ. Thôi thì tốt nhất đừng quan tâm đến nữa, cứ làm ngơ đi cho yên cái thân và tâm trí..... Mikazuki tự nhủ như thế

_ Được rồi, thế thì nói tôi nghe, tại sao anh lại có mặt ở đây? Làm thế nào mà anh lại trôi ra giữa biển được?

Hắn ta khoanh tay, ngược mặt lên trời suy nghĩ rồi phán ột câu trong khi mặt mày vẫn tĩnh bơ

_ Tôi đang đi trên đường thì bỗng dưng mọi thứ xung quanh trở nên tối thui hết, và khi tỉnh dậy thì đã thấy mình ở đây rồi!

_ BỘ ANH VỪA ĐI VỪA NGỦ HAY SAO MÀ CHUYỆN GÌ XẢY RA ĐẾN VỚI MÌNH CŨNG KHÔNG BIẾT. DÁM NÓI DỐI TRẮNG TRỌN NHƯ THẾ HẢ?

Mikazuki thật sự nổi óa khi nghe hắn nói ột cái lý do hết sức vô lý không thuyết phục, cô tức giận không phải vì mình bị xem thường, mà là do hắn không nghiêm túc cũng như nói nguyên nhân thật sự. Xét ở một phương diện khác, thì sâu trong đôi mắt đó, vẫn hiện lên một sự hoài nghi, không tin tưởng những người xung quanh. Nghĩ đến điều ấy, Mikazuki bỗng dưng cảm thấy, mình có thể cho qua cơn giận trước phong thái lè phè không nghiêm túc của hắn, và thay vào đó là một sự cảm thông, một sự chia sẻ như muốn gánh lấy một phần nỗi đau trong trái tim hắn..... Nhưng đôi lúc cô chợt nghĩ, sự trắc trở của hắn là gì? hình như có liên quan đến Lumina, vậy thì tên này đối với Lumina có quan hệ như thế nào? Đường như Mikazuki vẫn chưa hiểu được ra thêm điều gì về Kazuto chính là Tsubaki và ngược lại

.....

_ A ra, Mikazuki, là bạn của cậu ư?

Mikazuki từ phòng điều khiển bước ra, gương mặt tươi cười không bao giờ thiếu trên đôi môi xinh xắn ấy dường như đã trở thành hình ảnh không thể thay đổi của Chisaki.

_ Chisaki, đây là người mà tớ đã nói với cậu trước đây, người chuyển đến sinh sống tại vịnh Kyuushi này, gã phiền phức Kazuto Minamiya! Mikazuki giới thiệu nhưng mặt đang thể hiện rất rõ sự miễn cưỡng không thích

Còn Tsubaki thì lạnh lùng chốc lát, sau đó thì lên tiếng

_ Tôi là Kazuto Minamiya, hân hạnh được biết cô!

_ Vâng, tôi là Chisaki Tsuchimikaido, cung chủ nhà Tsuchimikaido, rất vui được biết anh, Minamiya – san!

Sau câu chào ấy, Chisaki phải giữ nguyên nụ cười thân thiện trên môi mà không ai nhận ra mồ hôi hột đang xuất hiện và chảy dài trên gương mặt thiên thần ấy. Chisaki khá căng thẳng và dường như rất ngỡ ngàng, không dám tin những điều vừa xảy ra là sự thật

_ Thiệt tình, đúng là Tsu – kun có dặn mình phải giả vờ như không quen biết cậu ấy, như thế mới có thể khiến Mikazuki không nghi ngờ..... nhưng mình vẫn chưa hết ngạc nhiên khi thấy cậu ấy xuất hiện bằng phương pháp lạ lùng như vậy. Quả nhiên, chỉ có Tsu – kun là người luôn khiến người khác hết bất ngờ này đến bất ngờ khác! Cô nghĩ thầm

Đây là những tiếng nói trong thâm tâm Chisaki khi chưa khỏi bàng hoàng, còn đối với Tsubaki, hắn lặng nhìn Chisaki với ánh mắt lạnh nhưng không thiếu ý ám chỉ

_ Chisaki, thắng hay thua, thành công hay thất bại, lộ hay không lộ, tất cả đều dựa vào sự diễn xuất của cậu. Chỉ cần cậu làm được điều ấy, thì mọi chuyện còn lại cứ giao cho tớ. Chắc chắn tớ sẽ giải quyết được cái con não phẳng này!

Phía đối diện, Chisaki lại nghĩ thầm

_ Thôi được, mình sẽ cố hết sức có thể..... vì Mikazuki!

.....

_ Cung chủ, Mikazuki – sama, hai người đang nói chuyện với ai đấy?

Giọng nói ồm ồm pha chút già dặn từ phía khoang trong chọt cất lên khiến nhóm ba người họ đều bị tập trung hết mọi sự chú ý vào nơi đó. Kế theo sau là thân hình to lớn vạm vỡ, làn da ngăm đen tỏa rõ hương vị mặn của biển, người phụ trách giữ tay lái du thuyền nhà Tsuchimikaido nhắc từng bước cộp cộp về phía trước sau khi đã đặt chế độ tự lái cũng như định vị trên bàn điều khiển

— Ara, là bạn mới quen của Mikazuki thôi, không có gì đâu! Chisaki khẽ ngược đầu lên

Là bạn của cung chủ Chisaki hay Mikazuki thì cũng có nghĩa là vị khách đặc biệt mà gia tộc Tsuchimikaido phải được chào đón một cách tốt nhất, lúc nào cũng phải cho họ thấy sự thân thiện, gương mặt đẹp của phân gia để không thể làm xấu hình ảnh của người đứng đầu trong mắt người khác, đó dường như là tiêu chí riêng được đề ra trong phân gia Tsuchimikaido mà mọi người hầu lần quan gia đều phải nghiêm túc thực hiện.

Nhưng khi thấy Tsubaki, tất cả những gì thuộc về hấn, từ dáng vẻ, phong thái, gương mặt, mái tóc và cuối cùng là dừng lại ở đôi mắt chìm đắm trong bóng đêm lạnh lẽo. Người lái thuyền căng đôi mắt nổi mạch đỏ bên trong, đôi tay không thể kiểm soát được cái run từ nỗi sợ hãi. Ông ta chột chùn bước lùi xuống một phân nhỏ, và chính những giọt mồ hôi trộm chảy xuống trên gương mặt tái mét ấy đủ để chứng minh tình trạng của ông ấy hiện giờ

— Người..... Người..... không lý nào.....

Trong khi Mikazuki đưa đôi mắt khó hiểu ra làm nét biểu hiện chính, thì gương mặt của Tsubaki càng lạnh hơn, tàn nhẫn hơn, nhất là đôi mắt sẵn sàng chạy đến đâm một kiếm vào ngực kẻ thù vậy

Cả Chisaki cũng thế, cô nhận ra ngay cái không khí căng thẳng này khi nhìn nét biểu hiện của hai người họ, cô tự nhủ, nếu mình không làm gì ngay thì xung đột sẽ xảy ra mất

Người đàn ông lái thuyền bỗng dừng nổi đóa hét lớn một tiếng mà dường như muốn làm rung động cả mặt nước trong xanh ngoài kia

— TÊN KHỐN MINAMIYA, TẠI SAO NGƯỜI LẠI CÓ MẶT Ở ĐÂY, TÊN TỘI ĐỒ!

Ngay lập tức, ông ấy một tay giữ thắt lưng trái, một tay nắm chặt lấy phần chuôi kiếm và rút ra một thanh Katana sắc bén, sáng loáng khi tia nắng mặt trời chạm vào..... Một thanh Katana tuyệt đẹp nhưng rất dễ nguy hiểm chìa thẳng vào Tsubaki

Không kiềm được cơn giận dữ của mình, người lái thuyền dồn sức vào chân phải, phóng người về phía trước, giữ nguyên mũi Katana lấy phần tim ở ngực trái Tsubaki là tâm điểm. Ông ấy tính dứt điểm Tsubaki bằng nhất đâm chí mạng, trông ông ấy chẳng khác gì một con hổ đã bị bỏ đói từ rất lâu, nay được cơ hội xỏ lồng và thực hiện bản năng săn mồi của bản thân vậy

Nhưng đòn tấn công mang đầy sự tức giận cũng như nộ khí như tiếng rống của mãnh hổ ấy phải dừng lại hoàn toàn khi Chisaki đã xuất hiện trước mặt Tsubaki lẫn Mikazuki, cô ấy dùng một thanh Tanto..... (Tanto là loại kiếm ngắn hơn và thường đi cùng cặp với Katana, thích hợp cho việc ám sát ở cự ly gần hoặc tự mổ bụng để bảo vệ danh dự cho các Samurai thời xưa)..... Chisaki chỉ đơn giản sử dụng phần chuôi Tanto có diện tích mặt phẳng là cực kỳ nhỏ so với một mũi Katana làm tấm cản duy nhất, ấy thế mà Chisaki lại là người làm được điều đó

— Cung..... Cung chủ.....

Người lái thuyền càng trở nên sợ hãi hơn..... nhưng không phải do kẻ tội đồ Tsubaki đang đứng đó, mà là người trực tiếp đứng ra cản đòn tấn công của mình. Chisaki hiện giờ đang rất tức giận, đôi mắt lạnh lùng đầy sát khí như trở thành một thanh Tanto sắc nhọn khác đâm thẳng vào tim ông ta khi liếc nhìn

Cung chủ khẽ cất tiếng nói đến đáng sợ

— Thân là cung chủ đương thời nhà Tsuchimikaido, tôi ra lệnh cho ông phải ngừng ngay hành động gây hấn này lại. Ông có biết người đang đứng đằng sau tôi là ai không?

Có thể người lái thuyền sẽ thu kiếm lại khi Chisaki trực tiếp ra mặt, nhưng lần này đến phiên Tsubaki nổi đóa, hấn bất ngờ phóng thẳng lên phía trước trong tư thế khom lưng đến ngang tầm eo Chisaki là cùng.

Tsubaki dùng hai tay rút nguyên thanh Katana còn nguyên vỏ giắt ở thắt lưng cô ấy một cách nhanh chớp mắt mà cũng không hề gây ra cảm giác gì cho người bị giật đồ

Chisaki giật bản mình, cô dường như không thể theo kịp tốc độ của hắn để mà cản lại

__ Khoan đã, Tsu – kun!

Muộn mất rồi, Tsubaki xoay người, đá vào chân trụ khiến người lái thuyền ngã rầm xuống sàn thuyền, sau đó thì dùng chân đạp xuống tay phải cầm kiếm của ông ta để không chế đối phương, cuối cùng thì kẻ thanh Katana chưa rút ngay cổ và liếc nhìn con mồi bằng đôi mắt lạnh như băng

__ Đây..... Người nghĩ có thể thắng được ta sao? Thú vị thật đấy..... ta cũng đang muốn thử xem, trình độ kiếm sĩ nhà Tsuchimikaido 3 năm qua đã tăng lên như thế nào đây!

.....

Trước tình hình căng thẳng rất có thể sẽ có đầu rơi máu chảy ấy, Tsubaki dần dần chìm đắm vào cơn điên loạn như lần trước, nhìn nét biểu hiện đáng sợ không khác gì ác quỷ trên gương mặt đó là có thể hiểu được ngay..... Nếu như cứ tiếp tục để hắn tung hoành kiểu này thì chắc chắn trên chiếc du thuyền phân gia Tsuchimikaido sẽ phải có người chết

Chisaki loay hoay không biết phải làm thế nào, thân là cung chủ toàn quyền nhưng trong bản thân cô vẫn còn một bức tường kim hãm bước chân Chisaki..... Vì người đó là Tsubaki, chỉ cần mình ngăn cậu ấy, thì mình sẽ trở thành kẻ thù của Tsubaki..... Nghĩ đến điều này, cô không dám chạy đến xin tha cho người lái thuyền một con đường sống..... nhưng cô cũng không muốn phải chứng kiến người trong phân gia mình chết

Bỗng dưng, nụ cười ác quỷ của Tsubaki khê biến mất, thay vào đó là một sự lạnh lùng đến u buồn sâu thẳm khi hắn cảm nhận được một thứ gì đó lạnh lạnh đang chĩa vào lưng, mà chính xác hơn là ngay vị trí của tim..... Một thứ gì đó vừa lạnh, vừa nhỏ cũng rất nhọn..... như một thanh Katana chuẩn bị đâm vào kẻ thù

Tsubaki thở dài một tiếng náo nề, và bắt đầu cất giọng nói trầm lạnh

__ Gia tộc Tsuchimikaido ngày càng lớn mạnh, có lẽ điều này không phải ngoa, bởi nó được dựng lên từ tinh thần bất khuất, không run sợ và biết đối mặt với một kẻ thù mà bản thân không có cơ hội thắng. Samurai, samurai, quả thật, mình đã chán nghe đến những từ như vậy lắm rồi!

Mikazuki đứng ngay phía sau hắn, cô ấy hai tay giữ thanh Katana chĩa thẳng vào vị trí tim Tsubaki với ánh mắt cực kỳ quyết tâm

__ Minamiya – san, tôi không biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng với thân phận là người nhà Tsuchimikaido, trách nhiệm của tôi là bảo vệ cung chủ hiện tại cũng như toàn bộ thành viên trong gia trang. Vậy nên xin anh.....xin hãy bỏ qua cho ông ấy lần này!

__ Cầu xin người khác tha mạng, nhưng cái hành động của cô ngay lúc này đang là lời khiêu khích đó, cô nghĩ thanh kiếm ấy có thể giết được tôi ư? Đừng quên cô đã từng thua tôi trong một trận đấu kiếm đầy nhé!

__ Có thể thanh Katana này không thể giết được anh, nhưng với nó trong tay, ít nhất tôi cũng sẽ không để anh làm hại đến những người quan trọng đối với tôi. Dù có phải đánh đổi mạng sống của mình, tôi cũng không hối hận!

“Lời khẳng định ấy, lòng quyết tâm ấy, và cả gương mặt đó nữa, làm ơn đừng chường ra trước mắt tôi nữa. Mỗi lần nhìn thấy cô, là tôi không thể ngừng thôi thúc con tim này hãy ngủ yên để quên đi hình bóng người đó. Ngay cả cô cũng nói sẵn sàng từ bỏ mạng sống của mình để bảo vệ những người mà mình yêu quý..... Thật nực cười, cô cũng giống như tôi thôi, cũng mạnh miệng nói rằng sẽ bảo vệ một ai đó bằng mạng sống và linh hồn này..... nhưng cô vẫn không thể hiểu được đâu..... cô không thể hiểu được cái cảm giác người mình muốn bảo vệ lại ngã xuống trên chính đôi tay này..... cô không thể hiểu được cảm giác hối hận day dứt khi là kẻ dối trá, phản bội đâu”

Tsubaki thở dài thêm một tiếng náo nức nữa, hần bắt đầu nhấc thân hình của mình ra khỏi người lái thuyền ngay khi Chisaki cũng nhanh chóng chạy đến xem tình hình của ông ấy thế nào

Tsubaki trả lại thanh Katana cho Chisaki, khẽ thì thầm bên tai cô ấy để không ai có thể nghe được

_ Xin lỗi Chisaki, tớ thật sự vẫn chưa thể kiểm soát được con quỷ ngự bên trong tim!

_ Xin lỗi Tsu – kun, và mình cũng cảm ơn cậu!

Hần chợt quay sang tròn mắt nhìn nụ cười dịu dàng ấm áp không khác gì thiên thần ấy một cách khó hiểu

_ Xin lỗi, lẽ ra mình phải hiểu rằng, không phải ai trong phân gia Tsuchimikado cũng có thể chấp nhận được lời phán xét. Và cảm ơn vì đã lắng nghe Mikazuki, mình không nghĩ cậu sẽ chịu dừng lại khi nghe Mikazuki hay mình cầu xin..... thế nên, cảm ơn cậu Tsu – kun!

Người gây chuyện lại được nhận lời xin lỗi lẫn cảm ơn từ người bị hại, thời thế hoàn cảnh bây giờ đảo lộn hết rồi, quả nhiên cuộc sống này vẫn còn tồn tại những điều kỳ lạ mà con người không thể lường trước được mọi tình huống. Tsubaki hoàn toàn khó xử không biết phải đối năng thế nào khi Chisaki đã xuống nước đến tận như vậy, bỗng dưng hần cảm thấy bản thân mình thật là tệ

_ Tsu – kun, mình sẽ cố gắng để Mikazuki không phải nghi ngờ, mọi chuyện còn lại, mình nhờ cậu. Xin hãy giúp mình thêm lần này, hãy giúp đỡ Mikazuki vượt qua vòng tròn số phận khắc nghiệt mà chúng ta đã và đang mắc phải!

Tsubaki thở dài, hần lướt đi nhưng vẫn kịp để lại cho Chisaki một thông điệp cực kỳ rõ ràng

_ Ồ, cứ giao đầu tím lại cho tớ..... nhưng như những tớ đã nói từ trước, cậu đừng trông mong gì quá nhiều!

17. Chương 17

Cơn sóng nhẹ vỗ vào mạn thuyền từng đợt, cộng thêm tiếng kêu của loài mòng biển đặc trưng ở vịnh Kyuushi..... một ngày nữa trời qua trần ngập trong không khí thanh tịnh như bến cõi thiên đường..... phải, một thiên đường của trần gian mà đối với Tsubaki, không nơi đâu có thể tìm thấy được khoảng khắc duy nhất như thế. Hần vẫn còn giữ suy nghĩ: một khi đã là người, thì ít nhất trong đời cũng phải sống tại vịnh Kyuushi một ngày, nếu không thì suốt phần đời còn lại chỉ là vô nghĩa, cho nên, hần đang đứng đó..... để cảm nhận món quà từ thiên nhiên mang lại, sẽ tuyệt vời hơn biết bao, nếu mình được hòa làm một với nó..... Cụ thể hơn.. chắc nhảy xuống và trằm mình dưới biển thì cảm giác cũng không đến nỗi tệ..... Nhưng nếu mình làm như thế..... thì sẽ rất uống công cô nàng kia đã vớt mình lên

Mà khi nhắc về cô nàng kia, mọi chuyện vẫn chưa phải là ổn thỏa, trông cô ấy chán nản sầu muộn như thế, cái dáng vẻ ngồi tựa cằm khung sắt vịn trên thành thuyền và thả một tay lòng thòng xuống, tay còn lại giữ cho chiếc nón trên đầu không bị cuốn theo chiều gió. Phong thái đó thật sự không hợp với một Mikazuki ngày thường luôn tươi cười, hòa đồng, và trở thành tâm điểm của nhiều niềm vui khác. Quả nhiên, cô ấy đang vướng phải vấn đề..... tốt nhất là không nên dính đến

Tsubaki chợt quay về phía sau, nơi khoang lái thuyền vẫn trống trơn khi con tàu đang lênh đênh bồng bềnh giữa biển nước xanh. Chisaki thì đang lo lắng giải quyết chuyện làm người tình hình với người cầm lái, mọi thứ trông có vẻ như ổn thỏa cả rồi, khi Chisaki khẽ nhìn mình và mỉm cười thì Tsubaki nhận ra ngay cậu ấy đã thuyết phục được ông ta..... Vậy thì.... Nguyên con thuyền này, nguyên sàn đấu này sẽ trở thành nơi diễn để mình tỏa sáng

Tsubaki từ từ tiến đến chỗ Mikazuki, tay nhét túi, hướng ánh mắt về nơi biển xanh phía trước kia và để cho cơn gió nhẹ thổi qua mái tóc tãi tử của mình lật phất, mình có một cảm giác mạnh mẽ dường như mọi chuyện tiếp theo sẽ diễn biến tốt đẹp, không cần phải lo lắng hay gì cả..... ủa, khoan đã, hà cớ gì mình phải tỏ ra lo lắng, đây là vấn đề của cô ta, bây giờ mình mà nói không một cái thì cuộc sống bình thường sẽ quay trở lại ngay..... Nhưng chắc chắn Chisaki sẽ không vui đâu

— Phong cảnh hữu tình thơ mộng khiến tâm trạng con người trở nên êm đềm thanh thản hơn, nó hoàn toàn không hợp với cái phong thái của cô lúc này đâu. Tốt hơn là cô nên tôn trọng những gì thiên nhiên mang lại dùm cái!

Hắn lại nói đùa nói khích mình nữa rồi, quả thật có đánh chết thì hắn cũng không chịu từ bỏ cái thói quen xấu đấy, thôi thì kệ vậy, chẳng thêm quan tâm hay cãi lý làm gì cho nó mệt cái mồm. Mikazuki dường như không buồn quay sang mặt đối mặt với hắn, vẫn giữ sự u phiền ấy trên gương mặt cùng tiếng thở dài

— Xin lỗi, do tôi được chưa!

— Biết vậy thì tốt, giờ làm sao đó để thay đổi cái không khí này dùm tôi, nhìn mặt cô tôi cũng chẳng buồn làm bất cứ điều gì hết!

— Hầy, tôi còn đang thấy chán bản thân mình nữa đây!

Tình hình cô gái này đang ở mức dưới cả tồi tệ, cái kiểu không tích cực này sẽ rất khó trong vấn đề điều trị, nó cũng tương tự như việc gia đình không chịu hợp tác với nhà trường tìm cách dưỡng dục giám sát trẻ nhỏ hư hay bất trị. Đàng này cũng thế, đối phó với một cô gái không chịu hợp tác như Mikazuki thì không thể nói chuyện xuôi một nước, phải dùng hiện thực hóa ngay lập tức

Tsubaki thở dài một cách ngán ngẫm, ngỡ như cuộc đời này thật buồn tẻ

— Tôi chỉ giúp cô lần này thôi, sau này ráng mà biết ơn tôi đi, đầu tím!

Tsubaki bất thành linh nắm lấy tay Mikazuki khiến cô ấy có một sự ngạc nhiên không hề nhẹ

— Khoan đã, anh tính làm gì vậy?

Mikazuki vùng vẫy như thể muốn thoát khỏi bàn tay Tsubaki, và hắn không làm cô thất vọng, giống như mục tiêu của hắn không phải là tay Mikazuki mà..... Hắn giựt lấy chiếc nón trắng trên đầu nhân lúc cô không để ý, khiến mái tóc tím dài trải rộng dưới làn gió biển mang biết bao nhiêu hương mặn của muối

— Này!

Tsubaki cầm chiếc nón trong tay tiến về phía mạn đối diện của thuyền buộc Mikazuki phải đuổi theo nếu không muốn mất chiếc nón do Chisaki tặng

— Trả lại cho tôi!

Mikazuki giật phăng chiếc nón từ tay Tsubaki rồi đặt nó nhẹ nhàng chính chu yên vị trên đầu mình, và mái tóc tím cuốn theo chiều gió đã có thứ để giữ nó lại. Nhưng sau khi định thần lại mọi thứ, Mikazuki nhận ra cả mình và hắn đang đứng trước một khung tranh trắng tinh đã được cất lên từ bao giờ mà mình không để ý. Không những thứ, xung quanh bên cạnh là những dụng cụ cần thiết để vẽ nên một bức họa mà một người nghệ sĩ không thể thiếu như cọ, viết chì, hộp tuýp màu, khay đựng màu v..... v..... Tất cả đều được dọn sẵn như thể chỉ dành cho Mikazuki và bây giờ thì khung tranh đối diện đang đợi cô ấy trạm trổ trí tưởng tượng của mình lên nó

Tsubaki lấy một cây cọ được đặt trong chiếc ly ngay kế bên rồi bất thành linh quăng cho Mikazuki, cái hành động cà chớn ấy làm Mikazuki suýt tí nữa là làm rơi cây cọ xuống biển nếu không cẩn thận. Hắn lại ung dung trông về nơi biển xanh tuyệt đẹp đang vẫy gọi

— Nhìn một khung cảnh thơ mộng thế này, trong cái não phẳng của cô có mường tượng ra điều gì không?

— Mường tượng ra điều gì ư?

Đến phiên Mikazuki hướng đôi mắt xanh như biển về nơi có cùng tông màu nhẹ nhàng ấy, một tay giữ chiếc nón trên đầu vì cơn gió mạnh đã thổi lên khiến cho phần đuôi tóc như muốn hòa theo làn điệu của nó. Mắt thu hết hình ảnh của một màu xanh tuyệt vời, tai cảm nhận được tiếng vẫy gọi từ những cơn sóng nhẹ vỗ mạn thuyền cùng tiếng mòng biển hòa hợp với nhau tạo thành một bản giao hưởng tuyệt vời

— Trong tâm trí tôi lúc nào chỉ có sự hiện diện của biển, của mòng biển, vị mặn của muối, âm thanh của sóng..... Thế thôi!

— Tốt!

Tsubaki bắt đầu mở hộp đựng màu, lướt qua một lượt hết tất cả những gì có trong đó rồi dùng tay lấy ra tới thiếu là 4 tuýp. Hắn dùng cả hai tay siết chặt ào nhả hết vào bốn chiếc chén không được xếp thẳng thành hàng. Sau đó, Tsubaki lấy trong túi áo ra một ống nghiệm có chứa thứ dung dịch đen ngầu trông không được bắt mắt lắm

Khi mở nắp thì ngay bên trong ống nghiệm ấy toát lên một mùi hương không được tốt lắm, nó nặng hệt như trứng bị hư lâu năm và một vài thứ khác nữa không tiện nói đến. Nhưng Mikazuki biết mùi này, cô đã từng tiếp xúc với thứ dung dịch không đẹp mắt ấy và dường như ít khi rời xa khỏi nó. Khi thấy Tsubaki dùng đến loại hợp chất đó, Mikazuki tròn mắt khá ngạc nhiên và muốn hỏi ngay

— Cái đó.....

— Hử? Là lá tú cầu xoay nhuyển với mực tàu, mùi hương của nó hơi nặng một chút nhưng yên tâm, không chết vì độc đâu, trừ khi có ai đó chơi ngu ăn lá tú cầu còn nguyên thì viết di chúc sớm thôi!

— Tôi không nói về chuyện đấy.....nhưng tại sao, anh lại biết kỹ năng pha chế đặc biệt chỉ dành cho những nghệ nhân lão luyện..... Minamiya – san, chẳng lẽ anh.....

Tsubaki trộn thứ hỗn hợp ấy vào 4 chén màu cho số lượng cân bằng nhau, sau đó dùng một loại dụng cụ thường để pha trà..... gọi là “rạ” thì phải, hắn khuấy đều cho 4 chén màu ấy trở nên đậm hơn so với bình thường một chút. Nhưng điều đáng quan tâm là sau khi trộn cùng với nhau, cái mùi nặng như trứng bị hư bỗng dưng biến mất hẳn, trả lại không khí trong lành và mang đậm vị mặn từ biển như lúc đầu

Khi mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi hết, Tsubaki dùng tay gõ cộc cộc vào khung tranh tầm 3 cái, rồi quay sang Mikazuki với giọng điệu trống trớn dễ ghét

— Bây giờ, với cọ trong tay và 4 chén màu này, cô hãy vẽ cho tôi một bức tranh từ trong trí tưởng tượng của mình. Cô có thể sử dụng thêm bất cứ dụng cụ gì ở đây để trợ giúp tôi không quan tâm, nhưng tuyệt đối không được thay đổi màu vẽ..... nhanh lên, thời hạn là một tiếng đồng hồ, ráng mà tận dụng cho tốt đi!

Nghe như thế, mặt Mikazuki chuyển sang tò tò khó hiểu mà kèm theo chút thứ cảm xúc thường được biết đến bằng hai chữ “bực mình”. Cô dường như không thể chịu nổi cái kiểu ngông của hắn, làm như bố của người ta mà ra lệnh này nọ

— Tại sao tôi lại phải nghe theo lời anh?

Không nói không rằng, Tsubaki đạp mạnh chân rầm rầm xuống khiến con thuyền trở nên lắc lư bất ngờ, Mikazuki giật mình là một, thứ hai là khó giữ được cân bằng, nếu không muốn ngã nhào thì phải bám vào một vật gì đó. Và cứ như thế, độ khoảng vài lần tương tự thì chắc chắn sẽ có người rớt xuống biển khi chiếc du thuyền nghiêng quá mức tưởng tượng

.....

Phía bên trong, Chisaki và người lái thuyền cũng gặp chuyện giống như tình trạng của Mikazuki bên ngoài, người đàn ông cao to vạm vỡ, da ngăm đen phải đỡ lấy Chisaki, một tay bám chặt vào thanh sắt để không bị ngã lộn ngược

— Cung chủ, như thế này là quá sức chịu đựng của tôi rồi, xin người cho phép tôi dạy dỗ thằng nhóc ấy một bài học, hành động này nào có khác gì như đang khiêu khích nhà Tsuchimikaido?

— Bình tĩnh lại nào, Tsu – kun không có ý làm hại chúng ta đâu!

Tuy đang trong hoàn cảnh bất lợi, nhưng Chisaki vẫn tin, vẫn mong một điều gì đó kèm theo niềm hy vọng mãnh liệt gửi đến Tsubaki

— Tôi tin Tsu – kun sẽ làm được, cậu ấy sẽ không làm chúng ta thất vọng!

.....

Bên ngoài, Tsubaki không ngừng dậm chân làm con thuyền lắc lư dữ dội, quả thật nếu cứ tiếp tục thì chuyện chiếc thuyền được một vé xuống thăm thủy cung chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nhưng tại sao hắn lại làm được chuyện đó? So với thân hình nhỏ bé và trọng lượng của con tàu thì không thể nào có chuyện hắn lật được thứ gấp mấy lần mình. Câu trả lời nằm ở chỗ trọng tâm cân bằng..... Tsubaki dùng sự hiểu biết về

định lý cân bằng của đáy thuyền và định luật lực đẩy Archimedes, chỉ cần nắm rõ được quy luật ấy thì việc lật một con thuyền dễ như bẻ gãy một cây đũa

_ Bây giờ, chỉ cần tôi đập thêm một cái là con thuyền hoàn toàn bơi ngược, là người bảo hộ cho cung chủ nhà Tsuchimikaido, chắc cô không muốn vị lãnh chúa của mình được tắm một trận nhớ đời chứ nhỉ..... hay cô đành lòng? Dù sao thì hôm nay, trời cũng hơi oi một chút!

Mikazuki nghiêng răng nhìn hấn với đôi mắt vừa căm thù nhưng cũng vừa lo lắng, đối với tên này, trong từ điển của hấn không có khái niệm “ nói đùa” hay “ giỡn chơi”, hấn sẽ làm thật đấy, dù sao thì tên này đâu phải người nhà Tsuchimikaido, và hành động tiếp theo sẽ không bị quy vào tội hãm hại cung chủ nhà Tsuchimikaido, bởi rằng khi lật thuyền, hấn cũng sẽ chìm theo. Bây giờ trong mắt Mikazuki, tên đang đứng ngay phía đối diện thật đáng ghét, trong lòng nổi lên một khao khát muốn đánh cho hấn một trận nhớ đời rồi đá khỏi thuyền..... nhưng cô cũng hiểu, vì sự an toàn của Chisaki, bản thân phải ráng kìm chế sự bức xúc xuống, nhấn nhin là điều tốt. Hấn cần mình vẽ tranh..... Vậy thì mình sẽ cho hấn toại nguyện

Mikazuki lấy lại thăng bằng như lúc đầu khi Tsubaki không manh động nữa, đôi mắt đó thể hiện được sự quyết tâm pha chút nhún nhường

_ Thôi được, tôi vẽ là được chứ gì?

Lúc này, Tsubaki mới nói lỏng cơ thể, không còn khắc nghiệt nữa, hấn thở dài ngán ngẩm rồi tựa lưng vào thành thuyền, khoan hai tay và khẽ nhắm mắt lại

_ Tiến hành đi, thời gian đang trôi qua một cách uống phí đó!

Mikazuki lặng nhìn Tsubaki lần nữa như thể trong cô vẫn còn hiện hữu sự nghi ngờ không thể mất cảnh giác, nhưng cô vẫn nghĩ hấn thật kỳ lạ, chỉ vì muốn mình vẽ mà phải làm đến mức như thế..... con người này..... thật sự đang nghĩ gì..... Mikazuki từ từ quay lại khung tranh vẽ, bắt đầu cầm cọ và phác họa nên trí tưởng tượng của bản thân

.....
.....

50 phút trôi qua, Mikazuki ngừng lại hoàn toàn, điều cô duy nhất làm trong lúc này chỉ là đứng đấy, hướng ánh mắt nhìn lại thành quả của mình. Chỉ trong vòng 3000 giây, Mikazuki đã vẽ nên một khung hình thu nhỏ từ thế giới bên ngoài. Một màu xanh nhạt của bầu trời, một màu trắng của đám mây, và một màu xanh hơi đậm về biển với những cơn sóng nhỏ vỗ về, tất cả tụ hội về trên khung vải Mikazuki vừa rời cọ..... một bức tranh thu nhỏ phác họa về vùng biển Kyuushi mà chúng ta đang đứng ngay phía trên

50 phút làm nên một điều tuyệt diệu, nhưng sao trông Mikazuki lại trở nên hơi đắn đo, khó khăn như thế, cái kiểu cau mày này trông thể như đang tắc bí ý tưởng hoặc..... thiếu một thứ gì đó mà ngay cả bản thân mình cũng không biết rõ đó là gì

Đến thời điểm chỉ còn lại 10 phút theo giao kèo đã đặt sẵn, Tsubaki mới mở mắt, hấn liếc đôi mắt sắc lạnh quan sát từng cử chỉ, thái độ của Mikazuki và rút ra được một kết luận, cô ấy có thể nào ít nể nhần, nhưng một khi đã cầm cọ lên vẽ thì không bao giờ bị tác động bởi những thứ nhỏ nhặt nhất xung quanh, có thể nói, Mikazuki tập trung cực kỳ cao độ để hoàn thành cho xong tác phẩm của mình

Tsubaki từ từ tiến đến gần, quan sát thật kỹ bức tranh của Mikazuki, một vẽ đẹp khó dùng được từ ngữ chính xác để miêu tả hết

_ Thiếu một cái gì đấy đúng không?

_ Eh?

Mikazuki giật mình quay lại thì thấy hấn đã đứng sát ngay mình từ lúc nào mà mình chẳng để ý, cô lùi cách hấn một bước, như thế sẽ an toàn hơn cho bản thân

_ Ừ, bức tranh về cơ bản thì đã hoàn thành, nhưng..... Tôi có cảm giác nó vẫn còn thiếu thứ gì đó mà tôi..... cũng không biết chính xác đó là gì!

_ Có muốn tôi nói cho cô biết, bức tranh này đang thiếu thứ gì không?

Mikazuki chợt nhìn hần một cách ngạc nhiên khó hiểu..... thật kỳ lạ, người vẽ tranh là mình, thì đáng lý ra mình phải hiểu rõ vấn đề của mình đang vướng phải, vậy thì tại sao.....hần lại biết? Lẽ nào hần đùa với mình?

Tsubaki thở dài ngán ngẩm cái rõ to, hần bất ngờ nắm lấy bàn tay cầm cọ của Mikazuki khiến cô cũng có một sự bất ngờ không hề nhẹ. Hần áp ngực của mình sát vào lưng Mikazuki và để gương mặt mình sát vào tai cô..... có thể nói trong cái tư thế thầy giáo rèn chữ cho học sinh này, cô gái tóc tím hoàn toàn nghe được hơi thở cũng như nhịp tim của kẻ đang đứng sát sau mình, và chỉ nghĩ đến đó thôi, trong Mikazuki hiện lên một niềm cảm xúc thật kỳ lạ, mà đặc trưng điển hình của nó là tim đập nhanh thành thịch tạo máu dồn hết lên trên khiến gương mặt bỗng trở nên đỏ nóng hơn. Cũng dễ hiểu khi một người con gái tiếp xúc với một tên con trai trong phạm vi gần như thế, không biểu hiện như vậy thì đồng nghĩa với việc cô gái ấy có vấn đề về tâm sinh lý

Với câu châm ngôn sẽ không bao giờ đụng đến cọ vẽ..... ừ thì hần không hề đụng vào, mà là nắm lấy bàn tay đang cầm cọ của Mikazuki thôi..... Như thế này thì được xem như không vi phạm lời thề..... đúng là đồ lươn lẹo

_ Những đường nét của cô quả thật không thể chê vào đâu được, lúc mềm mại, lúc mạnh mẽ..... nhưng tùy trong một số trường hợp thì điều đó dường như không giúp cô được là bao. Ngược lại, nó còn khiến cho người xem có cảm giác như bức tranh này thật khô khan, tẻ nhạt. Có lẽ, trí tưởng tượng của cô được đặt vào cấp bậc sáng tạo mang tính đột phá, cùng kỹ năng không phải các họa sĩ lão luyện nào cũng có thể làm được..... nhưng độc giả, vẫn chuộng một tác phẩm có hồn hơn!

Vừa nói, Tsubaki vừa hướng dẫn cho Mikazuki sửa lại những chỗ khuyết, chỗ hỏng, hay chưa hoàn thiện trên bức tranh. Lời hần thuyết phục đến mức Mikazuki chỉ biết lắng nghe mà không cọ quậy hay có ý giằng co phản kháng. Cô hoàn toàn nhập tâm vào bức tranh đang ngày một hoàn thiện ngay trước mắt, và dần dần..... nó đã trở nên linh động, có hồn hơn

_ Lần đầu tiên gặp cô, tôi rất lấy làm ngạc nhiên khi cô sử dụng mực tàu trộn chung với lá tú cầu xoay nhuyễn, nhiều đó cũng đủ thấy rằng, cô không phải hạng nghiệp dư mới bước chân vào thế giới hội họa. Nhưng cũng đừng bao giờ dựa dẫm vào kỹ thuật đó..... khi cô vẽ nên một bức tranh thành công bằng thứ mực này, thì nó sẽ tô điểm hơn về sinh động tuyệt mỹ trong mắt người xem..... Còn nếu tác phẩm đó thất bại, nó sẽ khiến bức họa càng thêm tồi tệ. Mấu chốt vấn đề của người họa sĩ trong trường hợp ấy cũng giống như cô bây giờ, mất đi ý chí lẫn mục đích của cây cọ..... vậy thì trong trường hợp đó, người họa sĩ sẽ làm gì, rất đơn giản!

Tsubaki ngưng lại và từ từ thả tay cả hai xuống sau khi bức tranh đã hoàn thành..... và Mikazuki không khỏi tròn mắt khi chứng kiến một tác phẩm tuyệt đẹp

_ Cứ tiếp tục vẽ đi, cho đến khi nào niềm cảm xúc trong cô bỗng tỉnh trở lại, và cô sẽ thấy được rằng, những suy nghĩ tiêu cực kia đã biến mất từ lúc nào không hay, chỉ để lại trong trái tim cô sự tập trung tới mức chính bản thân cô cũng vừa nhận ra, mình còn đang thiếu sót điều gì. Và một bài học sẽ đến với cô: có thể vẽ tranh là nguyên do làm mình chán nản, nhưng không có một thứ thuốc chữa nào công hiệu bằng việc cầm cọ và tiếp tục vẽ..... người xưa vẫn thường bảo, tương kế tựu kế, lấy độc trị độc mà!

Đó chính là lời giải... là chiếc chìa khóa mở ra chiếc rương tìm kiếm câu trả lời khắc phục cho vấn đề mà bản thân đang vướng phải, Mikazuki phần nào cảm thấy tâm trí mình dường như được khai sáng một cách rõ ràng mạnh mẽ..... nhưng vẫn còn điều gì đó..... còn thiếu điều gì đó để cái cảm giác hoài nghi này chưa biến mất hoàn toàn... và Mikazuki lại bắt đầu pha chút ủ rũ trên gương mặt xinh đẹp ấy

_ Nhưng tôi vẫn không thể..... dù cho đó có là lời giải mà tôi đang kiếm tìm, nhưng tôi vẫn không thể thoát khỏi ý nghĩa đang phủ nhận đi cảm xúc và suy nghĩ của tác giả khi bắt chước theo một tuyệt phẩm của họ..... Tôi cảm thấy như bản thân mình..... đã làm một chuyện không được tha thứ đối với họ vậy!

Ngay lập tức, Tsubaki dùng tay đập cái chất trước trán khiến Mikazuki vừa giật mình, vừa đưa tay xuýt xoa chỗ bị nhói... sau đó thì tròn mắt nhìn hần kiểu rất ngô ngố nhưng không thiếu đi sự đáng yêu

_ Diên, có ai có ý kiến về chuyện cô sao chép ý tưởng hay vứt cảm xúc của tác giả gốc sang một bên đâu. Nếu như nhận ra được điều đó thì chứng tỏ cô không thuộc tuýp người vô cảm rồi!

Không chỉ nói suông không, Tsubaki còn đi kèm với một hành động khác..... hắn đến chỗ đóng đạo cụ vẽ tranh đặt ở góc mạn thuyền, cắt một khung tranh gỗ thẳng đứng và đặt lên đó một khối hình vuông được bao phủ bởi tấm vải trắng

— Bây giờ để xem, điều gì thú vị đang chờ đợi cô ở phía trước..... hy vọng, những gì mình tiên liệu đều thành công..... còn nếu xảy ra chuyện ngược lại.....

Tsubaki chợt thoáng nghĩ đến một cánh tay thon thả, nhỏ nhắn thả lỏng thông xuống trên một vùng máu đỏ như ngọc ruby. Và khi nghĩ đến cảnh đó, cơn đau không chỉ hoành hành thể xác mà còn làm loạn cả tâm trí. Đầu Tsubaki muốn nổ ra thành từng mảnh, trái tim muốn bị xé nát thành nghìn khúc vụn khác nhau..... Nhưng hắn vẫn cố kìm lại..... hắn dùng tay phải bấu chặt vào ngực trái mình như muốn tạo nên một cơn đau khác đè lên. Có thể nhìn thấy cái nghiêng răng chịu đựng và những giọt mồ hôi lấm tấm ấy, ta có thể hiểu được rằng hắn đang trải qua nỗi đau dai dẳng khủng khiếp thế nào

— Chết tiệt, bình tĩnh lại Tsubaki..... nếu mày lên cơn ngay lúc này, thì mọi thứ sẽ đi tong hết..... được rồi!

Lấy lại sự bình tĩnh, Tsubaki hít một hơi thật sâu để có thể tạm thời chôn vùi đi nỗi đau mà mình đang gánh phải

— Giờ thì.....

Kéo tấm vải phủ xuống, Mikazuki dán đôi mắt vào màu xanh duy nhất, một màu xanh tuyệt đẹp và những gì thiên nhiên mang lại đều tập hợp hết trong bức tranh ấy..... một bức tranh giống hệt với bức mà Mikazuki vừa hoàn thành xong tức thì. Giống đến mức dường như khó có thể tìm ra một điểm khác nhau..... mà bản thân Mikazuki chắc chắn đây là lần đầu tiên mình vẽ bức tranh này

Trong khi Mikazuki chưa hết ngạc nhiên thì Tsubaki lại có một thái độ và suy nghĩ khác, đôi mắt hắn bỗng trở nên xa xăm hơn, u phiền hơn..... Nhất là khi hắn lặng nhìn tên người đã vẽ nên bức tranh này được đặt ở dưới góc phải

Mikazuki khẽ thì thầm cái tên ấy trong miệng của mình

— Lu..... mi.... na Minamiya..... Là của Lumina Minamiya, người cá đã biến mất khi chịu sự bảo hộ của nhà Minamiya!

Tsubaki lên tiếng ngay tức thì, như thể không muốn nghe thêm bất cứ điều gì có liên quan đến cái tên ấy.... càng nghe, càng thêm đau khổ và con tim này không ngừng oán hận day dứt thôi

— Của ai không quan trọng..... nhưng cô cũng thấy rồi đấy, bức tranh này và cái mà cô đang vẽ dường như giống nhau đến 99.9%. Thoạt nhìn nếu không phải người theo cô từ đầu đến chân sẽ nghĩ ngay ra là cô lấy ý tưởng hay sao chép so với bản gốc!

— Đợi một chút, đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi, chính anh cũng thấy..... tôi vẽ bức tranh này dựa vào cảnh quan xung quanh, như là.....

Đến khi Mikazuki quay mặt về phía trước, về phía mình phác họa vào bức tranh kia thì cô chợt nhận ra..... Chính không gian, ngữ cảnh ấy là nhân tố khiến bản thân bị nghĩ nhầm là sao chép ý tưởng..... giống như người vẽ bức tranh cũ kia, Lumina Minamiya đã từng đứng ngay vị trí này.... Vị trí mà mình đang đứng và vẽ lại bức họa giống như mình bây giờ vậy

Tsubaki đứng khoanh tay, miệng thở dài ngán ngấm

— Đúng, là ngữ cảnh, khi một họa sĩ bị những tác động tâm lý ảnh hưởng đến tinh thần, thì nào sẽ rất khó linh hoạt để có thể tưởng tượng ra chính xác một thứ gì đó. Lúc ấy, người họa sĩ sẽ có xu hướng sử dụng đôi mắt thu lại những gì mình thấy và dùng ít khả năng tưởng tượng còn sót lại để vẽ lên một bức tranh. Ngay tại vị trí này, vùng biển Kyuushi, Lumina Minamiya đã phác họa lại bức tranh theo những gì mình thấy giống như cô vậy. Đó là lý do vì sao, tuy là lần đầu tiên, nhưng sản phẩm cô đưa ra và Lumina không khác nhau là bao!

Hắn lại tiếp tục thở dài như thể không muốn nói tiếp.... nhưng nào mọi thứ có được theo ý mình mong muốn

_ Đầu tím, cô luôn miệng nói rằng bản thân mình không có quyền chà đạp lên cảm xúc cũng như bỏ mặc đi suy nghĩ của tác giả bằng việc vẽ lại tranh của họ. Thế cô cảm thấy sao khi ngay lúc này, cô đã vô tình phác họa lại bức tranh của Lumina Minamiya? Có thấy day dứt hối hận hay đáng chê trách gì không?

_ Dĩ nhiên là không rồi, vì rõ ràng, đây chỉ là sự trùng hợp, có thể người tên Lumina Minamiya và tôi có chung một ý tưởng. Nhưng gần 60 phút qua, tôi đã vẽ bức tranh với trí tưởng tượng của tôi, với cảm xúc của tôi, với gam màu ưa thích của riêng tôi. Dù cho có giống nhau, nhưng tôi cảm thấy mình chẳng làm gì sai cả.... trái lại, còn tự hào về điều đó!

Và rồi, một nụ cười hếch kỳ lạ đến bí ẩn chợt nở trên gương mặt lạnh lùng u ám thường ngày của Tsubaki khiến cho người khác bắt đầu phải suy ngẫm

_ Thế thì lý ra cô không nên quên mất một điều quan trọng khi vẽ lại “hoa anh đào đỏ” rồi chứ? Ai đã hùng hồn tuyên bố rằng: “tôi rất thích hoa anh đào đỏ của Minamiya sempai, nhưng với gam màu sắc này thì u ám quá, nên xin được mạn phép được sử dụng một thứ màu khác tươi đẹp hơn”? Nếu như đã vẽ được bức tranh ấy với gam màu mà cô thích thì tại sao không nghĩ rằng: “tuy ý tưởng giống nhau, nhưng cảm xúc khi đó là của tôi?”. Sao cô không chịu linh hoạt cái đầu thêm một chút để mọi thứ trở nên đơn giản đi. Vì nếu cô quyết định vẽ lại một thứ gì đó, thì cũng có nghĩa, cô có chung ý tưởng với người đã vẽ bức tranh ấy?

Mikazuki hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, đôi mắt căng tròn như thể mình vừa tìm thấy được một điều gì đó quan trọng. Nhưng điều Tsubaki vừa nói..... đã khai sáng toàn bộ tâm trí mình một cách rõ ràng..... Không còn nữa, cái cảm giác day dứt, tức giận bản thân khi phủ nhận cảm xúc của một ai đó không còn nữa..... tất cả như trả về đây một tờ giấy trắng và linh hồn mình cũng trở nên nhẹ nhàng hơn như thể vừa trút đi được hết bao nhiêu gánh nặng

_ Thế nào quý cô tóc tím? Tôi có nói sai điều gì không? Nếu như cô cảm thấy bản thân mình không được phép chà đạp lên tâm hồn của tác giả khi nhái lại một bức tranh, thì hãy cứ mạnh dạn đứng lên mà tuyên bố: “Có thể tôi và Tsubaki Minamiya có chung một ý tưởng..... nhưng chúng tôi có hai cảm xúc và hai tâm hồn khác nhau. Tôi không cảm thấy xấu hổ vì mình đã vẽ bức tranh bằng chính cảm xúc của mình chứ không phải của tác giả” Chẳng ai dám phản bác lại ý kiến đó của cô đâu!

Mikazuki đứng lặng đấy, khe khẽ cho cơn gió thổi qua chiếc váy trắng, thổi qua mái tóc tím, thổi đi luôn cả chiếc nón trắng vành rộng bay đi mà không thêm đưa tay lên giữ lại, cô dường như quên luôn cả sự tồn tại của món quà từ Chisaki mà chỉ chú tâm vào tiếng nói trong con tim. Bây giờ nó đang thao thức điều gì? Nó muốn mình phải làm gì?..... bỗng dưng trong suy nghĩ của Mikazuki, bao nhiêu vấn đề nan giải đã biến mất đi từ lúc nào..... Thay vào đó là hình ảnh bức tranh còn đang dang dở với màu hồng phấn trẻ trung nhẹ nhàng của “hoa anh đào đỏ”..... Và đây cũng là lúc, Mikazuki biết mình phải làm gì

_ Tôi hiểu rồi Minamiya – san, thời gian qua, tôi cứ luôn bị ám ảnh bởi suy nghĩ cảm giác của tác giả, tôi không còn tin vào bản thân khi đã quyết định sẽ phác họa lại một tác phẩm của ai đó để rồi quên đi mất rằng..... tôi vẽ chúng bằng cảm xúc của bản thân. Không được phép phủ nhận cảm giác của tác giả..... nhưng nếu đánh mất trái tim của bản thân cũng là một điều đáng chê trách!

Tsubaki chẳng nói gì cả, chỉ đứng đấy mà lắng nghe những gì Mikazuki đang nói. Trong lòng hẳn cũng có chút vui vui, như thể mừng rằng cô nàng ấy đã rút ra được bài học cần thiết, thoát khỏi vòng lặp số phận mà chính mình còn chưa giải quyết xong

_ Tôi biết mình cần phải làm gì vào lúc này, một lần nữa, cảm ơn anh, Minamiya – san!

Mikazuki cúi đầu trước hẳn rồi nhanh chóng chạy vào khoang điều khiển

_ Chisaki, tớ muốn vào đất liền!

Còn lại Tsubaki cùng bức tranh về biển xanh, Tsubaki gãi đầu sờn sột kèm theo tiếng thở dài, nhưng có vẻ độ náo nê ảm đạm của nó vơi đi được một chút thì phải. Hẳn khe nước mắt lên cao, nơi mặt trời đáng ghét đang tỏa nắng với cái cười hếch ban nãy

_ Tớ đã hoàn thành xong nghĩa vụ của mình, vừa ý cậu rồi nhé Chisaki!

Theo ý nguyện của Mikazuki, nhân vật chính trong chuyến đi chơi ngoài biển hôm nay, chiếc du thuyền lớn màu trắng không kém phần cao sang quyền quý từ từ nhả động cơ dần dần cho đến khi cập bến vịnh Kyuushi hoàn toàn

— Mikazuki – sama, xin cẩn thận!

Dù cho người lái thuyền đã cảnh báo, nhưng Mikazuki dường như không để ý đến, cô nàng tóc tím nhanh chóng nhảy xuống đất, và quay lại chỗ Chisaki đang đứng

— Chisaki..... Có thể tối nay tớ sẽ về muộn, không cần đợi bữa tối cho tớ đâu!

— Được rồi, cậu đi đường cẩn thận!

Không tò mò hay lo lắng gì, Chisaki chỉ mỉm cười thật xinh, thật nhẹ nhàng dịu dàng, cô ấy vẫy tay chào tạm biệt cũng như muốn gửi lời chúc thành công đến Mikazuki dù không biết cậu ấy đi đâu và làm gì..... nhưng cứ chúc Mikazuki như thế trước đã

Không quên người đã ình những điều cần thiết... ình lời giải để giải đáp hết những khúc mắc mà bản thân đang vướng phải. Mikazuki quay sang Tsubaki lững thững từng bước chuẩn bị xuống thuyền..... cái dáng ngán ngẫm chán đời ấy thật sự không khiến cô vui hơn chút nào đâu cho Mikazuki đã bắt đầu nghĩ tốt hơn về hắn..... nhưng có lẽ, mọi thứ cũng không phải là quá đáng ghét, suy cho cùng, ở con người đấy vẫn còn nhiều điều kỳ lạ

— Một lần nữa, cảm ơn anh Minamiya – san, cảm ơn anh vì đã cho tôi biết điều mình cần phải làm bây giờ là gì!

Mikazuki cúi đầu thêm lần nữa tỏ vẻ biết ơn, sau đó thì tặng cho hắn một nụ cười dễ thương mà cũng thật ấm lòng

— Hẹn gặp lại vào sáng thứ hai!

Và cuối cùng, Mikazuki quay lưng chạy đi mất, để cho cơn gió nhẹ thoảng thổi qua mái tóc tím dài lồng bóng trước đôi mắt của Tsubaki, nhìn thấy hình ảnh đó, Tsubaki lại nghĩ đến người con gái tóc đỏ mà mình vẫn còn đem lòng yêu rất nhiều..... họ không chỉ giống nhau về gương mặt, mà cả phong thái cũng khó tìm được chỗ để phân biệt..... Dù rằng giữa Mikazuki và Lumina vẫn còn nhiều điểm không tương xứng, nhưng như thế vẫn chưa đủ để hắn không thôi nhớ đến Lumina mỗi khi trông thấy Mikazuki

— Đúng là giống thật!

— Hử? Cậu nói gì vậy Tsu – kun? Chisaki đứng kể bên chợt hỏi khi nghe hắn thì thầm

— À..... không có gì!

Tsubaki gãi đầu sột sột

— Nhưng này..... để cô ta đi như thế, cậu không có ý kiến gì sao?

— Mình có thể làm được gì khi Mikazuki đã tìm được lời giải cho bản thân mình, hơn nữa, người giúp cậu ấy lại là Tsu – kun, mình thật sự cảm ơn cậu!

Hết Mikazuki bây giờ lại đến Chisaki cúi đầu tỏ vẻ biết ơn, điều này làm hắn cảm thấy hơi khó xử vì trước tới giờ, hắn chưa từng được Chisaki nói lời cảm ơn cùng vẻ trang trọng như thế. Quả nhiên, trong thời gian mình vắng mặt ở Nhật Bản, gia tộc Tsuchimikaido đã đào tạo Chisaki trở thành một cung chủ có phép tắc đàng hoàng..... phần nào đó, tâm hồn hồi còn nhỏ của cô ấy không còn nữa rồi

— Tớ đã nói với cậu trước đó, Chisaki, là đừng bao giờ đặt niềm tin và hy vọng quá vào một kẻ như tớ..... Dù có thể nào đi chăng nữa, tớ vẫn chỉ là một tên thất hứa mà thôi!

Giọng nói của hắn có chút trùng xuống khi đôi mắt kia trông thật xa xăm sâu nảo, hắn thậm chí còn không nhìn thẳng vào mắt Chisaki mà chỉ trông ra một nơi nào đó thật xa cuối chân trời..... trông ra mặt biển xanh biếc với những cơn sóng vỗ ào ào tràn ngập vị mặn của nó. Từng đợt sóng đánh vào bãi cát và lại rút về, giá như có thể để cho những phiền muộn này trôi theo về nơi biển cả thì có lẽ con tim mình không còn

phải chịu đau đớn nữa..... không đúng, chỉ có thể vui đi phần nào thôi..... Nhưng chỉ nhiều đó, mình cũng mãn nguyện lắm rồi

Bỗng dưng, Chisaki khẽ rút ra một chiếc quạt không biết từ đâu..... một chiếc quạt màu đen có in hình một con rồng trắng trông khá bí ẩn. Cung chủ nhà Tsuchimikaido chợt dùng chiếc quạt ấy chạm nhẹ vào ngực trái của hắn, đôi môi không bao giờ quên nở nụ cười ân cần

— Chẳng phải cậu đã nói là sẽ không nhớ đến những chuyện trước kia rồi ư? Mình không nghĩ Tsu – kun là người quên nhanh như thế!

Tsubaki lặng nhìn xuống vài giây với vẻ trầm ngâm

— Chiếc quạt này!

— Cậu không quên đúng không!

Chisaki từ từ mở chiếc quạt ra, hiện lên một hình ảnh biển nhẹ trên đó..... và khi nhìn vào chiếc quạt ấy, một mảnh gương ký ức chợt hiện về trong tâm trí

— Đây là món quà cậu và Lumina tặng mình khi mình được bổ nhiệm trở thành cung chủ phân gia Tsuchimikaido. Thời gian ấy, có thể vì mình còn quá non trẻ, chưa đủ kinh nghiệm để hiểu được tầm quan trọng của người lãnh đạo một gia tộc lớn như thế nào. Nhiều người đã lên tiếng phản đối mình trở thành cung chủ tiếp theo nhà Tsuchimikaido, vì họ không có lòng tin về một đứa trẻ như mình..... Nhưng cậu, Lumina và Hajima thì khác, mình còn nhớ rất rõ, cậu và Lumina mua tặng mình cây quạt này với giá gần 1 triệu yên, như một món quà tin tưởng trong nay mai, Chisaki Tsuchimikaido sẽ dẫn dắt gia tộc ngày càng thịnh vượng. Mình còn nhớ như in câu nói của hai người: “ Cho đến khi cậu trở thành người thay đổi gia tộc Tsuchimikaido, thì hãy phất cao chiếc quạt này lên, chúng tớ vẫn luôn bên cạnh và ủng hộ cho cậu từng ngày, Chisaki”..... Cũng vì có câu nói ấy khích lệ tinh thần mà mình mới được như ngày hôm nay!

Tsubaki thở dài một hơi

— Đúng là thời gian đó, cậu dường như rất suy sụp khi bất ngờ gánh vác trọng trách lãnh đạo quá lớn. Tớ thật không hiểu lão Chiba nhà cậu đang suy nghĩ gì mà lại quyết định một điều điên khùng như vậy. Nhưng tớ và Lumina đều tin tưởng cậu sẽ dẫn dắt gia tộc ngày càng thịnh vượng hơn ông ấy. Cho nên chúng tớ quyết định mua tặng cậu chiếc quạt này tượng trưng cho niềm tin của hai đứa..... giờ nhớ lại, tớ cứ nghĩ mới như ngày hôm qua thôi!

Chisaki chẳng nói gì, thay vào đó là một nụ cười xinh như bông hoa nở rộ dưới ánh nắng mai..... Và sâu trong nụ cười ấy hiện lên một sự thích thú, mãn nguyện khi cô ấy đặt cây quạt vào ngực mình, như thể đây là một báu vật vô giá

— Nhưng nhắc mới nhớ, khi ấy chỉ có tớ và Lumina gặp được cậu, vậy còn Hajima? Cậu gặp tên lẩm bẩm ấy ngày hôm sau đúng không? Thế hắn đã tặng gì cho cậu vậy?

Chisaki khẽ đưa tay lên mái tóc..... chính xác là phần tóc được cột sang một bên, cô ấy vuốt ngược nó để có thể lộ ra chiếc dây buộc màu đỏ nhẹ cùng con bướm nhỏ trên ấy trước mắt Tsubaki

— Cậu ấy đã tặng mình chiếc dây buộc này, Hajima nói rằng: nếu mình để tóc kiểu này thì rất dễ thương, nên cậu ấy mới tặng nó ỉn!

Tsubaki héch miệng cười nhẹ

— Tên đó cũng biết nắm bắt tâm lý phụ nữ quá nhỉ! Mà lần này tớ phải công nhận rằng quan điểm của hắn không phải tệ hại. Cậu để tóc như vậy trông hợp lắm Chisaki, cứ giữ nguyên như thế đi!

— Tee hee, cảm ơn Tsu – kun!

Chisaki nhắm mắt lại, tay phải cầm chiếc quạt đen, tay trái chạm vào chiếc dây buộc tóc, lặng yên để cơn gió thổi qua mái tóc tím ấy một cách nhẹ nhàng thanh nhã, tạo nên một Chisaki thướt tha yêu kiều trong mắt Tsubaki

— Đối với mình, những món quà này không khác gì như những món bảo vật, chúng cực kỳ quan trọng mà mình không thể không mang theo bên mình mọi lúc mọi nơi, nhờ có chúng, mà mình mới có đủ niềm tin

lần nghị lực để tiếp tục bước đi trên con đường lắm chông gai phía trước, vì bên mình luôn có các cậu, luôn có những niềm tin từ những người mà mình thương yêu..... Thế nên Tsu – kun, mình cũng muốn được thể hiện điều đó đối với cậu, dù cho có xảy ra chuyện gì đi nữa, mình vẫn luôn tin tưởng cậu giống như cậu đã từng đối với mình vậy!

Trong suy nghĩ Tsubaki, Chisaki thật là một cô gái hoàn mỹ, nói chuyện với cô ấy mà tinh thần mình như trút đi được phần nào gánh nặng

Tsubaki thở dài ngán ngẩm, vì càng như thế này, thì bỗng dưng mình lại cảm thấy có chút gì đó tội lỗi với Chisaki

_ Làm ơn tha cho tớ đi!

Chisaki vẫn giữ nguyên nụ cười ấy trên môi, cô từ từ chuyển hướng nhìn sang con đường trước mặt

_ Còn chuyện của Mikazuki, mình nghĩ bản thân cũng không cần phải lo nữa, nhìn thấy nét biểu hiện trên gương mặt cậu ấy là đủ hiểu mọi thứ đang đi theo một chiều hướng rất tốt rồi nhỉ!

_ Ồ, những điều cần nói, tớ đã truyền tải hết cho cho cô ta, việc còn lại bây giờ là ngồi yên chờ đợi xem..... cô gái ngu ngốc ấy tiếp thu được đến bao nhiêu!

.....

Sáng cùng ngày tại trung tâm Tokyo, chính xác hơn là trường cao trung It. Harm Sokyuran. Vì là các khối năm nhất được nghỉ vào ngày này bởi chưa có lịch học cụ thể chính thức, nhưng điều đó không có nghĩa là toàn bộ trường được một ngày xả hơi, năm ba và các lớp phụ đạo vẫn còn đang tiếp tục với những phút giây than dài thở ngắn của học sinh. Nói chung, It. Harm Sokyuran trong ngày này vẫn còn làm việc

Và CLB mỹ thuật cũng lý do ấy mà hôm nay vẫn hoạt động

_ Manaka – san, chị cũng đến CLB ư?

_ Dĩ nhiên!

Manaka, hay còn biết đến là hội trưởng CLB mỹ thuật trong trường, chị ấy khẽ đóng cánh cửa phòng lại, từ từ tiến đến gần vị trí bàn của mình mà tháo chiếc cặp xuống rồi thở phào nhẹ nhõm. Chỉ tầm vài giây sau, chị ta nâng gọng kính với hình ảnh một hội trưởng đầy uy tín như ngày thường

_ Chỉ có khối cao trung năm nhất được nghỉ ngày hôm nay, còn năm hai lẫn năm ba vẫn phải xách cặp đến trường như thường lệ. Cũng chẳng phải vì lý do đó mà cậu ở đây sao Hiro?

_ Ha hà, nói thế nào đây nhỉ, tôi chỉ đơn thuần là chưa muốn về nhà lúc này, nên sau khi làm xong bài kiểm tra, đã vọt thẳng đến đây không suy nghĩ, nào ngờ rằng chị cũng đến CLB thế này..... Nhân tiện nói về khối cao trung năm nhất, có vẻ như lễ chào đón tân học sinh năm nay sẽ là một lễ hội được tổ chức quy mô lớn đây. Nhìn kiểu cách chuẩn bị sớm trước 1 tuần và một số lớp đã bắt tay vào thực hiện kia..... chắc mọi người đang mong chờ lễ hội năm nay lắm..... chỉ còn 3 ngày nữa thôi nhỉ!

_ Phải, và cứ mỗi lần như thế, chúng ta lại tích cực trong việc tìm kiếm thêm thành viên vào CLB mỹ thuật. Đôi lúc tôi lại cảm thấy như mình đang quay lại thời còn các đàn anh đàn chị trong CLB, nay họ ra trường hết rồi, để lại căn phòng này có chút trống vắng cô liêu!

_ Về vấn đề mà chị vừa đề cập, Manaka – san, chuyện của Tsuchimikaido – kun, chị tính thế nào đây?

Manaka bỗng trở nên xa xăm hơn khi nghe câu hỏi như vậy, mặc dù không muốn nhưng quả thật vấn đề trước mắt không thể cứ để khơi khơi như không có gì được

_ Về chuyện đó, tôi cũng không rõ nữa!

.....

Cùng thời điểm ấy, tiếng bước chân của ai mỗi lúc một nhanh hơn, thậm chí còn kèm theo tiếng thở dốc từng đợt..... ai đó đang đến đây thì phải

.....

Hội trưởng CLB chợt đứng trước bức tranh được đặt trên khung gỗ sát góc phòng gần cửa sổ, bao trùm lên ấy là một tấm vải trắng như thể nó vẫn chưa được hoàn thành hay chưa đến lúc công bố. Chị ta lặng nhìn bức tranh ấy thật lâu, sau cùng là thở dài một cách ngán ngấm

_ Tôi cũng đã suy nghĩ rất kỹ Hiro – kun, Mikazuki dù sao cũng chỉ là học sinh năm nhất, em ấy hoàn toàn có quyền được vui chơi thỏa thích bên bạn bè trong ngày hội. Nếu như em ấy không muốn vẽ tiếp..... thì tôi sẽ tôn trọng quyết định của Mikazuki!

Hiro, chàng trai phụ trách mọi hoạt động còn lại trong CLB cũng tỏ ra vẻ ngán ngấm chán nản giống y như vậy..... nhưng anh ấy cũng đồng tình quan điểm với chị hội trưởng

_ Ồ, tôi cũng nghĩ điều đó là tốt nhất với Tsuchimikaido – kun, có thể con bé là một thiên tài về hội họa..... nhưng vẽ lại một bức tranh có sức ảnh hưởng không hề nhỏ trên toàn thế giới thì vẫn còn là một điều còn quá sớm. Chỉ bằng chúng ta cứ quyết thể đi!

_ Ừ, có lẽ phải thế thôi!

.....

Từ đây, cánh cửa CLB mỹ thuật bỗng mở ra một cách bất ngờ xé toang đi cái không khí ảm đạm đang vây lấy căn phòng này. Cả Hiro lẫn Manaka đều giật mình, theo quán tính, họ sẽ quay lại nơi phát ra tiếng động để xem chuyện gì đã và đang xảy ra, thì trước mặt hai người là

_ Em..... sẽ tiếp tục!

_ Mi.... Mikazuki????

Cô nàng tóc tím, Mikazuki của phân gia Tsuchimikaido, đứng giữa cánh cửa kéo và bức tường, hai tay vịn hai bên để giữ cho cơ thể không bị gục xuống bởi rằng bây giờ trông cô quá ư mệt mỏi. Chạy một mạch từ trạm xe buýt lên thẳng CLB trong bộ trang phục trắng chưa kịp thay sau khi đi chơi ngoài biển với Chisaki như thế thì thử hỏi, làm sao cô ấy không mệt cho được. Gương mặt trang điểm của Mikazuki lấm tấm những giọt mồ hôi và mái tóc dường như không vào nếp nữa, nó hơi chẻ ngọn chút đỉnh

_ Em..... em sẽ tiếp tục..... em sẽ hoàn thành “ hoa anh đào đỏ”!

_ Mikazuki!

Manaka nhanh chóng chạy đến đỡ cô ấy trước khi nàng gục xuống vì gần như kiệt sức

_ Mikazuki, tại sao em lại ở đây? Chẳng phải hôm nay khối cao trung năm nhất được nghỉ ư..... mà quan trọng hơn, em nên ngồi nghỉ một chút đã!

Mikazuki ráng bỏ qua đi cơn mệt mỏi, khê đứng dậy và tiến đến chỗ bức tranh đang được che phủ đi bởi tấm vải trắng, nhưng dĩ nhiên cô vẫn còn thở hồng hộc chưa thành hơi kia

_ Sẽ không kịp..... nếu như em cứ tiếp tục chần chừ. Lễ chào đón học sinh mới sẽ diễn ra trong 3 ngày nữa..... vậy thì đây là lúc, em cho họ thấy bản thân mình có thể làm được gì!

_ Mikazuki, em không cần phải gượng ép bản thân mình như vậy, tụi chị rất cảm ơn khi em đồng ý giúp phục hưng CLB mỹ thuật. Nhưng em cũng chỉ là một học sinh năm nhất thôi, em có quyền được vui đùa bên những người bạn trong ngày hội..... em không cần.....

_ Manaka – san, nếu em được quyền chọn lựa, thì em chọn sẽ ở bên CLB mỹ thuật của chúng ta!

Mikazuki bắt đầu kéo tấm vải trắng xuống, để hiện ra màu hồng phấn đan xen chút đỏ nhẹ nhàng của những cánh hoa anh đào đang rơi xuống dưới ánh nắng ban mai ngoài khung cửa sổ

_ Em yêu hội họa, yêu vẽ tranh, vì cây cọ thay cho lời nói thể hiện lại những cảm xúc trong em. Em yêu CLB mỹ thuật, vì có chị Manaka luôn tận tâm với hội viên, có anh Hiro luôn chăm lo cho những vật dụng quan trọng của một người nghệ sĩ. Là một thành viên của CLB, em cũng muốn được ra sức bảo vệ nó, giống như chị vậy, Manaka – san!

_ Chị hiểu tấm lòng của em..... nhưng liệu có ổn không khi em tiếp tục trong tình trạng hiện nay? Vấn đề mà em đang mắc phải.....

— Chị đừng lo!

Mikazuki đặt bốn chiếc chén thành hàng ngang, dùng 4 tuýp màu khác nhau cho vào đó, rồi dùng loại dung dịch trông quen quen mà khi mở nắp thì khá là nặng mùi. Mikazuki cho hết vào 4 chén màu, sau đó thì dùng rọ khuấy cho đến khi màu sắc có phần sậm hơn. Theo một góc nhìn nào đó, thì đây chính là kỹ năng pha chế màu vẽ bằng cách trộn mực tàu với lá tú cầu xoay nhuyễn. Và cách làm của cô thoát nhìn giống hệt như Tsubaki khi còn trên thuyền

Cô gái tóc tím vớ lấy cây cọ nhỏ có độ dài chừng khoảng 15 cm với phần đầu dẹt màu trắng chấm vào chén màu hồng phấn rồi đưa lên phía trước bức tranh còn đang dang dở

— Một người đã nói cho em biết rằng: khi vẽ tranh chính là nguyên nhân khiến em cảm thấy chán nản, thì hãy cứ tiếp tục vẽ đi, cho đến khi em nhận ra chính vẽ tranh lại là liều thuốc công hiệu nhất để xóa đi sự day dứt trong tâm hồn!

Mikazuki bắt đầu đặt cọ vào trong đấy, di chuyển cánh tay thật nhẹ nhàng uyển chuyển cùng đôi mắt tập trung cao độ

— Khi cứ luôn bị ám ảnh bởi việc phủ nhận cảm giác của tác giả khi vẽ lại bức tranh của họ. Em chỉ cần nghĩ một điều đơn giản: “ có thể em và Tsubaki Minamiya chung một ý tưởng, nhưng em vẽ bức tranh ấy bằng cảm xúc của chính mình, bằng trái tim của em” như thế là đủ khác biệt giữa em và anh ta rồi. Em..... không cảm thấy xấu hổ vì đã vẽ lại “ hoa anh đào đỏ” theo gam màu ưa thích của bản thân, mà ngược lại, em còn rất hãnh diện về điều đó!

18. Chương 18

Và với lời khuyên vô cùng bổ ích..... với câu trả lời mình đã tìm được để giải thoát bản thân bởi suy nghĩ không mấy tốt đẹp, ngọn lửa trong Mikazuki một lần nữa lại được thắp lên một cách mãnh liệt. Đồng hành cùng sự mãnh liệt ấy, suốt hai ngày tiếp theo tính từ lúc gặp Tsubaki trên chuyến du ngoạn bằng thuyền tại vịnh biển Kyuushi, Mikazuki dường như chỉ tập trung vào bức họa “ hoa anh đào đỏ” sao đó cho nó được trong tình trạng tốt nhất. Cụ thể hơn là cô ấy đến trường rất sớm, mới chỉ có bảo vệ trường ra làm việc thì Mikazuki đã có mặt ở CLB mỹ thuật để vẽ. Cô ấy cũng bỏ qua những lần đi ăn với các bạn cùng lớp trong giờ nghỉ giữa tiết và sau khi tan trường, mục tiêu của nàng công chúa tóc tím bây giờ là bức tranh được hoàn thành trước ngày lễ chào đón tân học sinh..... nghĩ lại thì thấy Mikazuki cũng cực thật, quên ăn quên ngủ, quên luôn việc chăm sóc bản thân, chỉ để làm cho xong những thứ quan trọng

Thậm chí trong hai ngày nay, Mikazuki luôn gọi điện cho Chisaki thông báo mình sẽ về trễ, tốt nhất là đừng chờ cơm vì có thể cô ấy sẽ về sau 8 giờ(đây là do Manaka, hội trưởng CLB mỹ thuật đã đến xin các giáo viên cho họ được nán lại lâu hơn chút, nhưng vẫn phải về nhà sau 8 giờ là tối đa)..... Nên đôi lúc, Chisaki cũng cảm thấy hơi lo lắng, hầu như mình ít gặp cậu ấy hơn hẳn, đã cố tình dậy sớm nhưng không ngờ Mikazuki lại dậy sớm hơn và đi mất, thức khuya thì cậu ấy lại về rất trễ. Không biết Tsu – kun đã nói gì mà ngọn lửa nhiệt huyết trong cậu ấy lại được thắp lên mạnh mẽ đến như vậy

— Nói gì ấy hả? Chẳng có gì quan trọng, chủ yếu vẫn là bắt cô ta vẽ một bức tranh và thông nào vài câu thôi. Ngoài ra, chẳng còn gì nữa hết!

Tại căn biệt thự trắng ở mạn Bắc của vịnh Kyuushi, cách gia trang nhà Tsuchimikaido 30 phút đi bộ với vận tốc 10km/h. Tsubaki đứng trong gian bếp rộng lớn đầy đủ tiện nghi như tủ lạnh, lò vi sóng thế hệ tân tiến nhất. Hắn dường như đang pha cà phê thì phải, cái tiếng máy xay hạt nguyên chất thế kia thì chắc chắn không nhầm vào đâu được..... Vừa làm một tách cà phê, vừa trả lời điện thoại đặt chế độ loa ngoài, nên Tsubaki chẳng cần phải đụng tay vào làm gì

— Mình biết cậu chỉ đơn thuần là khuyên nhủ Mikazuki bỏ cách suy nghĩ tiêu cực kia sang một bên, nhưng thấy cậu ấy cứ thức khuya dậy sớm, đi từ lúc mặt trời chưa mọc hẳn, về vào lúc toàn thị trấn dường như đã đóng cửa, mình cảm thấy lo lắng cho sức khỏe của cậu ấy, không biết có ăn uống nghỉ ngơi đàng hoàng không nữa!

Tsubaki mang theo một tách cà phê nóng trên tay, từ từ bước ra ngoài phòng khách, ngồi xuống chiếc ghế sofa cùng một chiếc điện thoại bàn khác có sẵn trên chiếc bàn trước mắt. Hắn nâng tách cà phê lên môi nhấp một ngụm và khắc ghi hương vị của nó sâu vào trong tâm trí, nhưng sau đó thì lại lặng nhìn thành quả của mình bằng ánh mắt xa xăm chút phiền muộn, và kết thúc bằng tiếng thở dài ngán ngẫm

__ Quả nhiên vẫn không thể bằng Lumina pha!

__ Tsu – kun, cậu có nghe mình nói không?

__ À!

Tsubaki đặt tách cà phê xuống bàn, bên cạnh chiếc điện thoại bàn vừa phát ra tiếng nói của Chisaki..... này trong bếp là một cái, bây giờ là một cái khác, có vẻ như tất cả điện thoại bàn trong căn nhà này đều được liên kết với nhau, đều nhận chung một cuộc gọi và bật loa ngoài khi chủ nhà có yêu cầu. Nói chung, giờ hắn có đang đứng đâu đi chẳng nữa, chỉ cần gần đó có điện thoại thì cuộc đối thoại với Chisaki không chấm dứt..... Đúng là một căn biệt thự được trang bị đầy đủ thiết bị tối tân nhất

__ Cậu không cần phải lo cho cô ta, điều này làm tớ nhớ đến khoảng thời gian tớ còn học bên Anh, để có thể hoàn thành xong tác phẩm dự thi, tớ dường như cũng tự nhốt bản thân trong phòng suốt 1 tuần mà không thêm ngó ngang đến thế giới bên ngoài. Tớ cũng đã cúp học luôn để đỡ mất thời gian..... Đối với những kẻ nổi máu nghệ thuật thì làm điều gì cũng khác người hết!

__ Tsu – kun, cậu dường như không ngần ngại khi nói đến vấn đề đó thì phải! Giọng nói bên kia của Chisaki có pha chút cái cười miễn cưỡng

__ Nói chung, cậu đừng để tâm quá, nếu như cô ta còn thở thì tức là mọi thứ vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát..... mà tớ không nghĩ kiểu người như cô ta lại chết dễ dàng chỉ vì không ăn uống đầy đủ chất đâu!

__ Nghe cậu nói mà mình bắt đầu thấy lo hơn cho Mikazuki rồi!

Tsubaki thở dài ngán ngẫm, hắn tựa lưng vào thành ghế sofa, ngửa đầu ra phía sau để đôi mắt có thể nhìn lên trần nhà, lên chiếc đèn chùm chiếu sáng cùng những món đồ trang trí hình con cá con sò thả lòng thòng xuống. Đôi lúc có cơn gió từ ngoài biển thổi vào khiến chúng va vào nhau tạo ra âm thanh leng keng hệt như tiếng chuông gió làm xoa dịu tâm trí con người

__ Chisaki, chẳng phải cậu nói rằng sẽ tin tưởng cô nàng tóc tím kia dù cho cô ta có quyết định như thế nào ư? Vậy thì cứ việc ngồi yên chờ đợi xem cô ta có thể làm được nên trò trống gì thôi..... cậu càng lo, càng khiến bản thân thêm mệt mỏi chứ chẳng giúp ích được gì hết!

__ Mình hiểu điều đó..... Nhưng Tsu – kun này, lễ hội chào đón học sinh mới có lẽ sẽ rất thú vị đây. Có lần, mình đã được nghe Mikazuki kể lại không khí náo nhiệt khi các lớp đều trong giai đoạn chuẩn bị, dường như mọi người đang rất mong chờ vào ngày này thì phải!

__ Tớ chẳng quan tâm mấy, vì ngày hôm đó, tớ xác định là mình sẽ nghỉ ở nhà ngủ cho khỏe. Chỉ cần tưởng tượng ra cái không gian hàng trăm người chen lấn xô đẩy hết như đi tàu điện ngầm, rồi cả tiếng cười nói đình tai nhức óc chẳng khác gì vườn bách thú. Tớ Sẽ không đến cái nơi phiền phức đó đâu!

Bên đầu dây bên kia, Tsubaki hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng thở dài ngán ngẫm của Chisaki một cách rõ ràng, ấy thế mà hắn mặt vẫn tỉnh bơ như thể chẳng quan trọng lắm vấn đề đó

__ Mình quên mất, Tsu – kun có bao giờ quan tâm đến những sự kiện thế này đâu, cũng giống như lần 4 người chúng ta đi chơi công viên giải trí ở Yokohama!

Tsubaki chợt nhớ lại khoảng thời gian còn nhỏ, khi 4 chúng ta.... bao gồm mình, Hajima, Chisaki và cả Lumina nữa. Chúng ta chơi thân với nhau, đi đâu cũng có nhau, luôn chia sẻ cùng nhau những niềm vui nỗi buồn. Nhưng đó chỉ là về bên ngoài khi đi chung với nhau như thế, chứ thực chất, bên trong vẫn tồn tại một số chuyện mà không ai ngờ đến..... Chẳng hạn như trước ngày đi công viên giải trí ở Yokohama một đêm, Lumina sau khi chuẩn bị hết những thứ cần thiết vào túi cho chuyến đi ngày mai, thì cô ấy nhận được tin rằng Tsubaki vẫn còn đang bình chân như vại... vẫn chẳng đụng tay vào cái túi hành lý trong khi sáng sớm ngày tiếp theo sẽ khởi hành từ khi mặt trời mới lốm chớm mọc lên một góc thôi

Qua lời kể của Tsukusa nee – san, Lumina biết được rằng thì ra Tsubaki không hề có ý định đi cùng nhóm bạn đến công viên giải trí, mà sẽ nằm lì ở nhà, chây lười ngủ cho qua ngày hoặc là tiếp tục dúm mắt vào kendo hay những thứ linh tinh mà mình thường làm

Đêm hôm đó, Lumina đã đến trước phòng Tsubaki, người con gái tóc đỏ ấy khẽ nhìn qua khe cửa và thấy hình ảnh một tên con trai sở hữu mái tóc tài tử chĩa mái nhọn xuống che đi nửa con mắt. Hắn ngồi tựa lưng vào thành cửa sổ, đôi mắt u sầu hướng thẳng xuống cây hoa anh đào rung rinh theo chiều gió thổi như thể đang suy nghĩ xa xăm một điều gì đó

Và Lumina là người đã lôi kéo hắn rời khỏi căn phòng ấy, đưa hắn ra bên ngoài vườn để có thể chạm vào cây anh đào lớn kia. Lumina cho rằng Tsubaki muốn được đến gần hơn cái cây nên lôi đẩy hắn bước ra khỏi gia trang nhà Minamiya. Nhưng nào ngờ, đó có phải ý muốn của Tsubaki, hắn chỉ đơn thuần suy nghĩ vài thứ linh tinh đại loại như nếu tập Kendo thì nên tập theo mức độ nào, phương pháp nào, hay chuyện học hành sao cho hiệu quả. Thành ra, Lumina bị một phen xấu hổ đến ngượng ngùng, cô thậm chí còn ôm mặt đỏ phừng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn nữa

Đối với Tsubaki, thoát đầu thì trong suy nghĩ hắn tự hỏi cô người cá này thật biết lo chuyện bao đồng, thật sự trên đời này có kẻ rất hay quan tâm đến những chuyện không liên quan đến mình như vậy sao?..... Nhưng Tsubaki không cảm thấy khó chịu về điều đó, trái lại, hắn cảm thấy phần nào đầy trái tim mình được sưởi ấm, giống như có một ai đó thật sự quan tâm đến mình..... Tuy cô ấy có hơi ngốc nghếch, nhưng mình lại cảm giác thật dễ chịu, nhẹ nhàng

_ Tsu – kun, cậu ngủ rồi à? có còn đó không?

Giọng của Chisaki chợt đánh thức hắn, đưa Tsubaki thoát khỏi dòng thời gian ký ức và trở lại thế giới hiện thực. Hắn khẽ trông sang chiếc điện thoại bàn đang phát ra tiếng nói và tách cà phê đã nguội đi vì cơn gió biển thổi qua khung cửa sổ phía đối diện

_ Tổ vẫn đang nghe đây Chisaki!

Hắn khẽ nhắc thân hình của mình khỏi chiếc ghế sofa, cho hai tay vào túi quần rồi đứng trước nơi hướng gió ghé thăm căn phòng này

_ Chisaki, ngày mai..... cậu có dự định gì không?

_ Dự định gì ấy hả? Mình nghĩ là không có kế hoạch gì trong thời gian này hết, nhưng có chuyện gì sao Tsu – kun?

Tsubaki thở dài một tiếng rõ lớn

_ Cũng không có gì quan trọng, tớ dự định sẽ không đến cái lễ hội ồn ào như chợ ấy. Nhưng nếu có cậu đi chung thì có lẽ, tớ sẽ suy nghĩ lại!

_ EH!!!!!!

Tiếng hét thất thanh từ đầu dây điện thoại bên kia như một hồi chuông tàu hỏa bất ngờ phát lên khiến Tsubaki giật thót suýt ngã nhào ra sàn..... không, chính xác hơn là tìm hắn muốn rượt ra ngoài, và đôi mắt tròn căng như thể chẳng hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra, trông cái mặt trân trân ngó tàu cứ thẳng hướng chiếc điện thoại mà mồ hôi hột xuất hiện trên trán thế kia là đủ hiểu hắn chưa hết hoảng hồn

_ Ý..... Ý cậu là..... nếu mình đồng ý đến lễ hội, thì cậu cũng sẽ đi?

_ Ồ, tại nếu đi một mình thì tớ làm biếng lười, nếu có cậu đi chung thì sẽ tốt hơn nhiều!

_ Vậy thì..... đây..... có thể xem là..... một cuộc hẹn hò ư?

_ Hả? Hẹn hò? Tớ không nghĩ nó có ý nghĩa to lớn như thế, nhưng nếu cậu nghĩ vậy thì cũng không thành vấn đề, vì chẳng nào, hồi còn nhỏ, chúng ta cũng thường đi chơi chung với nhau suốt như thế mà!

Nghe như thế, Chisaki bỗng dưng trở nên im lặng một hồi lâu, sau đó thì cất tiếng thở dài đến độ chán nản

_ Phải nhỉ, đầu óc Tsu – kun chỉ dừng ở mức độ đó thôi, chẳng thể nào hiểu sâu xa được những vấn đề khác!

— ? Cậu đang muốn ám chỉ điều gì khi nói những lời như thế?

— Không có gì, xem như cậu vừa nghe thấy mấy từ gió bay đi!

Tuy không nói chuyện trực tiếp mặt đối mặt với nhau, nhưng qua ngữ điệu thì Tsubaki có cảm giác hình như Chisaki đang không vui điều gì thì phải. Cái tiếng thở dài chứa đầy sự hụt hẫng, thất vọng ban đầu đã tạo một tiền đề nghi ngờ trong suy nghĩ Tsubaki rồi, và cái câu cuối cùng lại càng chứng tỏ những gì mình dự đoán là hoàn toàn chính xác..... nhưng, cậu ấy đang giận điều gì? Không lẽ mình vừa nói gì sai sao?

— Nói chung, nếu như vào ngày mai, mọi việc không có gì thay đổi thì mình sẽ đi cùng cậu đến lễ hội. Mình sẽ gọi cho cậu sau!

— Ờ, tớ hiểu rồi, cứ quyết định thế đi!

— Vậy nhé, mình không làm phiền cậu nữa Tsu – kun, buổi tối vui vẻ!

— Ờ, cậu cũng vậy!

Với tay nhấn vào nút ngắt liên lạc trên điện thoại, Tsubaki ngồi phịch xuống sàn nhà đã được trải tấm thảm lông hổ trắng dầy tiền và êm xốp, miệng thở dài tự hỏi

— Chisaki làm sao thế nhỉ, từ hồi mình gặp lại cậu ấy sau khi chuyển về đây, cậu ấy không còn giống như hồi xưa nữa!

Tsubaki chợt thoáng nghĩ đến hình ảnh Chisaki của 4 năm trước, một cô gái trung học dễ thương, ngây thơ và đơn giản. Bây giờ thì vẻ dễ thương đã trở thành xinh đẹp, sự ngây thơ trở nên chín chắn trưởng thành..... nhưng cậu ấy cũng bí ẩn hơn nhiều. Hắn chỉ suy nghĩ đến đó rồi đưa tay gãi đầu sốt sột, thở dài như thể quãng ngay những thứ tiếp theo sắp hiện lên trong tâm trí sang một bên không muốn nghĩ đến

— Cũng đúng thôi, thời gian sẽ khiến con người dần thay đổi, giống như mình, Chisaki đã là một cung chủ cực kỳ uy quyền, không còn là một cô gái con nít của 4 năm trước nữa. Nhiều khi cả tên đó cũng thế!

Hắn thả người nằm duỗi thẳng hai tay trên tấm thảm lông hổ ấy, đôi mắt hướng thẳng chiếc đèn chùm đang tỏa sáng cùng tiếng leng keng khi những món đồ trang trí hình các loại động vật dưới biển khác nhau va vào nhau mỗi khi cơn gió bên ngoài thổi qua

.....
.....

Còn về bên gia trang nhà Tsuchimikado, nói chính xác hơn là phòng khách chính, Chisaki khẽ đặt điện thoại xuống, nhưng gương mặt tại sao cứ đỏ lên như thế..... cái đỏ ấy không phải do sốt mà tăng nhiệt độ hay làm điều gì có lỗi trước người khác để cảm thấy ngại ngùng xấu hổ..... nó giống như sự thích thú khi vừa nói chuyện xong với tình nhân vậy..... một nụ cười e thẹn càng làm tăng thêm sự yêu kiều thướt tha của người thiếu nữ độ tuổi đang trưởng thành..... và pha thêm chút muộn phiền trong trái tim. Chính xác là đây là cảm xúc mà người khác vẫn thường hay biết đến với tên gọi: rung động vì tình yêu chẳng???

— Cung chủ sama, người không sao chứ? Trông nét mặt người không được tốt lắm!

Một cô hầu từ ngoài bước vào với gương mặt khá lo lắng khi thấy nét biểu hiện của Chisaki lúc này. Là người phục vụ cho cung chủ, dĩ nhiên làm sao có thể vui khi thấy chủ nhân của mình đang gặp phải vấn đề gì đó

Trước tình cảnh ấy, Chisaki nhanh chóng đưa tay lên gương mặt mình, vuốt nhẹ nhàng, lấy lại dáng vẻ vui cười như ngày nào

— Tôi không sao, chẳng qua vừa nói chuyện với một người đặc biệt nên thành thử cảm xúc trong tôi nhất thời không kiểm soát được..... chút nữa sẽ trở lại bình thường ngay thôi!

— Nói chuyện với một ai đó..... Thế thì tôi hiểu rồi, trông cung chủ hình như vừa nói chuyện với người trong mộng ấy!

— Eh???

Chisaki bỗng trở nên đỏ mặt hơn, hai tay chạm vào bờ má mà còn cảm nhận được sự nóng ran tại đây. Chisaki vội vã quay sang hướng khác, miệng liên tục lên tiếng phủ nhận

— Không..... không có chuyện đó đâu!

— Hehh..... ai thế cung chủ? Chàng trai tốt số nào lại có thể lọt vào mắt xanh của cung chủ vậy?

Cô hầu kia đưa một tay lên miệng che đi nụ cười gian, điều đó càng làm Chisaki thêm phần xấu hổ

— Đã bảo là không phải mà!

Nàng hầu ấy không chọc Chisaki nữa, thay vào đó là hành động từ từ bước đến gần cung chủ và nhẹ nhàng khoác lên người Chisaki một tấm khăn choàng được làm từ loại len đặc biệt ấm và xốp, đặc biệt không gây cho người mặc nó cảm giác nặng hay vướng víu. Vào những ngày gió lạnh như hôm nay mà được một tấm vải này quấn ngang cổ thì sẽ không bao giờ cảm nhận được sự rét buốt tấn công từ bên ngoài

— Chisaki – sama, người đã đến tuổi cặp kè, nên nếu có thích hay yêu một ai đó thì phận làm người hầu như chúng tôi luôn cảm thấy rất mừng cho người, chỉ cần người đó thật sự yêu thương và biết lắng nghe cung chủ, thì chúng tôi không còn gì phải hối hận nữa!

— Cảm ơn..... nhưng tôi hỏi chị điều này, giả sử như..... chỉ là giả sử thôi, người tôi chọn là một trong những người bạn thân thiết nhất của tôi, thì chị nghĩ họ như thế nào?

Khi nghe xong câu hỏi đó, nàng hầu kia chợt suy nghĩ

— Một trong những người bạn thân của cung chủ..... người đang nói đến Hajima – sama và Tsubaki – dono đúng không? Vì ngoài hai người ấy ra, tôi chẳng thể nghĩ bất kỳ ai khác..... Nói thế nào đây nhỉ, quả thực rất khó cho phận làm hầu như tôi được phép nêu ý kiến của bản thân về hai người có vị trí cao trong hai phân gia còn lại. Nhưng nếu cung chủ thật sự muốn nghe ý kiến từ cá nhân tôi..... tôi nghĩ Hajima – sama hợp với người hơn!

Chisaki tròn đôi mắt hơi ngơ ngơ khó hiểu, cô muốn được nghe câu giải thích rõ ràng

— Hajima – sama hiện tại đang là tộc trưởng nhà Kurahashi, với vị trí như thế rõ ràng rất hợp với cung chủ, một tộc trưởng đến với một tộc trưởng thì trong mắt những người khác bao giờ cũng có chiều hướng tốt. Nhưng còn đối với Tsubaki – dono!

— Tsu – kun thì thế nào?

— Tsubaki – dono sở hữu một ngoại hình không khác gì tài tử diễn viên hạng A, gương mặt đẹp bởi vẻ lạnh khiến biết bao cô nàng khó cưỡng lại, xét về tài năng thì ngài ấy còn giỏi hơn Hajima – sama gấp nhiều lần. Điều khiến Tsubaki – dono càng trở nên đặc biệt là vì Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư độc nhất và duy nhất, một người dường như nhận được rất nhiều sự kính trọng từ ba phân gia.....Nhưng bây giờ, Tsubaki – dono đang mang danh tội đồ của thần Amaterasu tối cao, rất khó để có thể đến với cung chủ như một người sẽ cùng Chisaki – sama đi hết cuộc đời!

Chisaki hiểu rõ hoàn cảnh của Tsubaki lúc này hơn bao giờ hết, dù muốn hay không muốn, thì cậu ấy cũng đang gấn cái mác tội đồ của Amaterasu – sama. Yêu một người cá là trọng tội, trong khi không hề có cái luật là người của ba phân gia được yêu cháu gái thần biển. Tất cả chỉ vì cần một ai đó chịu trách nhiệm cho cái chết của Lumina trong cuộc chiến chống lại cơn giận của thần 3 năm trước. Giả sử trường hợp mình và Tsubaki đến với nhau, thì cũng không được nhiều người xung quanh chấp thuận. Có thể nói, nếu muốn tiến đến với Tsubaki thì phải trải qua một con đường không ít chông gai

Bỗng dưng Chisaki đỏ mặt phừng phừng, hai tay ôm mặt không ngừng lắc qua lắc lại như thể muốn làm bay đi nỗi suy nghĩ vừa rồi

— Mình đang mộng tưởng gì thế này? Yêu và làm bạn gái của Tsu – kun ư? Làm sao chuyện động trời như vậy có thể xảy ra. Một Kiếm Vũ Sư tài năng không ai có khả năng vượt qua, mình lấy tư cách gì trở thành bạn đồng hành cùng cậu ấy?..... Với lại, chắc chắn, Tsu – kun vẫn chưa thể nào quên được người con gái ấy trong tâm trí!

Phải, Tsubaki vẫn chưa quên Lumina..... Nói chính xác hơn là không cách nào có thể quên được. Và chắc chắn Tsubaki sẽ không nghĩ đến việc bắt đầu một câu chuyện tình mới cùng một cô gái khác

— Phải..... cậu ấy vẫn chưa sẵn sàng để đến với một cô gái khác!

.....

Nhấn nút trên chiếc điện thoại bàn để tắt cuộc trò chuyện, Tsubaki khẽ ngả lưng sau chiếc ghế sofa êm, miệng không ngừng cất lên tiếng thở dài

— Hẹn hò ư, mình chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ được nghe lại hai từ này kể từ đêm định mệnh!

Tsubaki khẽ lấy chiếc nhẫn được khuyên thành sợi dây đeo cổ ở ngực và đưa nó lên trước ánh đèn điện khiến cho nó càng trở nên lấp lánh. Đôi mắt kia càng tỏ vẻ xa xăm phiến muộn hơn

— Lumina, nếu tính cả lúc em lôi anh đi Yokohama, thì đó đã được xem là một cuộc hẹn hò đầu tiên của chúng ta chứ nhỉ..... thật ngốc quá!

Và rồi đêm ấy, tiếng sóng biển tràn bờ từ nơi vịnh Kyuushi vẫn tiếp tục vỗ như một khúc ca thiên nhiên lặp đi lặp lại, cùng cơn gió lạnh mang hương mặn của biển vào căn phòng này để mang đi nỗi hư âm trong tâm trí

.....

Sáng ngày tiếp theo, là ngày mà ai cũng mong mỗi nhất..... vì sao ư? Bởi rằng hôm nay, là thứ ba, lễ hội “ chào đón tân học sinh” của trường trung học It. Harm Sokyuran, không phải giới thiệu thì ai cũng hiểu quy mô nó như thế nào, có thể nói, từ lúc bước chân vào trường sẽ đón nhận được ngay cái không khí náo nhiệt khi hàng trăm học sinh cùng nhau cười nói vui vẻ nhộn nhịp ngoài cổng trường cho đến vào sân bên trong. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt người khác là hai hàng chữ chào đón được treo xung quanh cổng, rồi những màn pháo hoa chào đón nổ lung linh rực rỡ giữa một màu xanh của bầu trời

Và điều đặc biệt hơn khi hai hàng học sinh năm hai năm ba đứng hai bên, họ diện trên mình những bộ trang phục tượng trưng cho CLB của họ, ví dụ như CLB Karate sẽ là bộ đồ võ sư, đai đen quần ngang thắt lưng và không ngừng thể hiện khí chất anh hùng qua vài bài võ giữa đường. Hay CLB nhạc kịch, những bạn nữ sẽ mặc Hakama hoặc Kimono, trang điểm son phấn mình cong mình giả mĩ miều, tay cầm quạt múa những điệu tuyệt đẹp lôi cuốn người khác. Tất cả chỉ vì họ muốn mời những học sinh mới..... những học sinh năm nhất có tố chất hay sở thích tham gia vào CLB của mình..... Phải, ngày lễ chào đón học sinh mới không chỉ đơn thuần là một nghi thức chào đón thể hệ năm nhất tham gia đại gia đình It. Harm Sokyuran, mà còn là cơ hội để các CLB thể hiện những gì mình có, tạo chỗ dựa cho học sinh đăng ký tham gia, một cách gia tăng số lượng hay nhất, cạnh tranh giữa các CLB với nhau

Còn CLB mỹ thuật thì sao? Có lẽ chúng ta cũng nên ghé qua xem thử

— Manaka – san, học sinh năm nhất đã tham dự lễ hội với con số dường như không thể đếm xuể. Các CLB khác cũng bắt đầu công cuộc “ dụ dỗ” mấy đứa rồi, chúng ta có nên xông pha trận mạng ngay lúc này không?

— Bình tĩnh nào Hiro – kun!

Trường hội CLB mỹ thuật khẽ nâng gọng kính tỏ ra vẻ đầy chiến lược trong đầu

— Nhân vật chính bao giờ cũng sẽ xuất hiện cuối cùng để gây nên ấn tượng mạnh đối với người khác. Tôi dám khẳng định, CLB mỹ thuật của chúng ta sẽ là một ngôi sao tỏa sáng nhất hôm nay, khứa khứa khứa!

— Manaka – san, không có một hội trưởng nào lại cười một cách gian xảo như chị đâu, chỉ sợ khi nhìn thấy nụ cười này của chị, mấy đứa năm nhất sẽ chạy mất cả dép! Hiro trả lời với vẻ miễn cưỡng trước tình thần cực kỳ tự tin sáng khoái của hội trưởng CLB mỹ thuật

Chàng tiền bối năm hai chợt quay sang cô gái tóc tím có phần lộn cột đuôi bởi một dải ruy băng hồng cùng nụ cười thân thiện nhẹ nhàng

— Tsuchimikaido – kun, “ hoa anh đào đỏ”.....

— Vâng!

Mikazuki từ từ hướng ánh mắt xanh tựa cơn sóng biển về phía bức tranh bên cạnh, hiện tại, nó đang được chum kín bởi tấm vải trắng, thể hiện ột điều bí mật thú vị sẽ được bật mí vào giây phút trọng điểm cuối cùng. Không biết là bức tranh đã hoàn thiện theo hướng thành công hay thất bại, nhưng chỉ cần để ý nụ cười của Mikazuki lúc này thì ta có thể hiểu rằng: “ cô ấy đã làm hết khả năng của mình và hoàn toàn tự hào về điều đó”..... Kết quả ra sao, có lẽ đành phải đợi thôi

— Thật tình, ba ngày vừa qua, em làm tụi anh lo đến sốt ruột Tsuchimikaido – kun. Em xuất hiện vào ngày thứ bảy, khoảng thời gian học sinh năm nhất được nghỉ để vẽ tiếp “ hoa anh đào đỏ”, khiến Manaka – san phải dùng quyền của hội trưởng CLB xin các thầy kéo dài thời gian cho đến tận tối mà hoàn toàn không ăn uống gì cả. Rồi sang chủ nhật, em cũng thí nốt ngày nghỉ của mình để tới đây..... cũng lao đầu vào hoàn thành nốt bức tranh quên ăn quên uống. Đầu tuần cũng chẳng khác là bao, có khi còn cực hơn, em đến trường từ lúc mặt trời chưa lên hẳn vẽ được chừng nào hay chừng ấy, giờ ra chơi cũng xuống CLB, ra về thì ở lại cho tới chuyến xe buýt cuối cùng chuẩn bị rời trạm..... Tsuchimikaido – kun, ba ngày qua chắc em gặp căng thẳng dữ lắm..... thật sự có ổn không? Người nhà Tsuchimikaido không gắng hỏi gì em chứ?

— Không sao đâu..... em hiện giờ đang rất khỏe, chỉ cần qua một đêm là bao nhiêu mệt mỏi tan biến hết. Lúc đầu người phân gia Tsuchimikaido có hơi lo lắng cho tình hình sức khỏe của em..... nhưng em nói chỉ trong ba ngày này là văt vả đôi chút, sau lễ hội thì cuộc sống sinh hoạt của em sẽ trở lại bình thường.... nên họ cũng thôi luôn!

Hiro thở phào nhẹ nhõm

— Hầy, thế thì tốt quá, nhưng em cũng coi trọng sức khỏe của mình, tuy em đã trở lại bình thường, nhưng cũng không được lơ là đâu, để ý cơ thể mình một chút!

— Vâng, em hiểu mà, cảm ơn anh đã nhắc nhở!

— Thế Tsuchimikaido – kun, sao em không ra ngoài chơi cùng các bạn nhỉ, nghe nói trong lễ hội chào đón học sinh mới năm nay, có rất nhiều gian hàng khác nhau được mở. Năm nay có vẻ như mấy đứa được ưu đãi dữ quá nhỉ, toàn mô hình lạ mà năm anh hay chị hội trưởng vào đều không có!

— Ể, có được không ạ? Nhưng còn chỉ tiêu của CLB chúng ta.....

— Em không cần phải lo, chị đã xin một vị trí trong trường có thể giúp chúng ta quảng bá “ hoa anh đào đỏ” cũng như gửi lời mời đến các học sinh năm nhất, nhưng phải 3 tiếng đồng hồ nữa cơ. Thời gian đó, em hãy cứ tham gia lễ hội đi, chuyện ở CLB cứ để chị và anh Hiro lo! Manaka – san chọt lên tiếng

Đây giống như một cơ hội ngàn năm có một đối với Mikazuki, quả thật, bản thân nàng cũng rất muốn được dạo quanh một vòng cho biết cái không khí lễ hội nhộn nhịp như thế nào. Ban nãy, có mấy cô bạn cùng lớp đến rủ Mikazuki đi chung cho vui, nhưng vì bận hoàn thành “ hoa anh đào đỏ” nên đành phải từ chối, nếu giờ mà đi thì có lẽ phải tự thân thôi. Tuy chỉ một mình nhưng chắc chắn sẽ không bỏ lỡ ngày hội này

— Vậy..... em sẽ đi xem lễ hội xem sao, nếu có anh chị cần gì thì cứ gọi cho em, em sẽ đến ngay!

— Ok, cứ giao mọi thứ ở đây cho bọn chị, em đi đi!

— Thế..... em xin phép!

Mikazuki khẽ cúi đầu rồi nhanh chóng chạy ra ngoài, trông con bé hí hửng như vậy, chứng tỏ trong thâm tâm, nó cũng muốn được tham quan lễ hội xem như thế nào

Hội trưởng CLB mỹ thuật khoanh tay, đầu cứ gật gù

— Đúng đúng, phải vậy mới được chứ, còn trẻ thì nên tận hưởng hết khoảng thời gian đầy sức sống của mình, chứ không sau này có hối hận cũng không kịp!

— Thế thì trong lúc Mikazuki đi chơi, chúng ta sẽ nhận trách nhiệm trông coi “ hoa anh đào đỏ” cho em ấy. Nếu mà ngồi đọc hết mấy cuốn sách kia thì chắc ba tiếng đồng hồ sẽ trôi qua sớm thôi!

— Chờ đã Hiro – kun!

Ngay khi chàng học sinh năm hai vừa có ý định ngồi xuống chiếc ghế bố với ba bốn quyển sách trên tay cùng ý định sẽ đọc hết chúng trong 3 giờ liền, thì ngay lập tức, bàn tay chị hội trưởng nắm lấy cổ áo ngăn không cho anh ta tự giam linh hồn mình vào những trang sách

— Hiro – kun, cậu cũng chỉ là học viên năm hai thôi, tuổi trẻ còn đang rất phơi phới, lo mà tận hưởng đi. Đồng ý đọc thêm sách là điều cần thiết, nhưng hôm nay là lễ hội. Với thân phận hội trưởng CLB mỹ thuật, tôi ra lệnh trong 24 giờ tiếp theo, tất cả thành viên trong CLB không được đụng đến những thứ có liên quan đến học hành thi cử. Cho nên cậu, Hiro, phần mông ra khỏi ghế và đi một vòng thăm quan lễ hội nhanh!

— Nói thì dễ lắm Manaka – san, chẳng lẽ chị định một mình ngồi đây canh chừng bức tranh trong khi cả tôi lẫn Mikazuki đều đi chơi ư? Tôi biết chị là hội trưởng, nhưng cũng không cần thiết phải ôm xô hết mọi thứ vào mình như vậy!

— Ai nói với cậu là tôi sẽ đóng đinh trong căn phòng này?

Manaka – san nâng gọng kính rồi làm ra vẻ quan trọng

— Tôi cũng đang trong giai đoạn tuổi trẻ dâng trào, con số 18 trong tôi đang vẫy gọi với ngọn lửa rừng rực khiến cho con tim này càng thôi thúc bản thân phải nhanh chóng đến những nơi mà mình thuộc về..... Phải là lễ hội, nó đang kêu gọi tôi đến đó thật nhanh..... Cho nên, sẽ không bao giờ có chuyện tôi bó chân ở đây ngồi ngắm hai người ngao du dưới đó đâu!

— Hả, không phải chị nói với Tsuchimikaido – kun rằng cứ để mọi thứ ở CLB cho chị và tôi, để em ấy có thể thoải mái vui chơi, còn chúng ta đảm nhận việc trông coi bức tranh ư?

— Còn lâu nhé, tôi nói như thế để em ấy có thể tự do vui chơi cùng bạn bè trong ngày hội. Cứ thử tưởng tượng mà xem, trong 3 ngày vừa qua, người chịu nhiều áp lực nhất, tiêu tốn nhiều thời gian và calo nhất hoàn thành bức tranh trước kỳ hạn là Mikazuki. Thế nên nhân cơ hội này, tôi muốn em ấy giải tỏa hết căng thẳng, một phần lo cho sức khỏe em ấy, một phần cũng sợ lỡ như có chuyện gì xảy đến với Mikazuki, thì người nhà Tsuchimikaido sẽ giết chúng ta mất!

Trái với vẻ hùng hồn tuyên bố nhưng thực ra Manaka đang run lấy bầy khi nghĩ đến cảnh người nhà Tsuchimikaido nhúng tay vào chuyện này

— Manaka – san, chị lo hơi thừa rồi, Tsuchimikaido – kun không phải loại người mách lẻo đâu!

— Nói tóm lại, tôi biết ơn Mikazuki và muốn được làm điều gì đó cho em ấy. Nhưng đối với một học sinh năm ba sắp ra trường như tôi thì còn có thể làm được gì..... trong khi chính em ấy lại xuất thân từ một gia tộc cao sang quyền quý mà cả đất Nhật này ai cũng biết. Nên tôi chỉ có thể làm bấy nhiêu thôi, xem như lời cảm ơn chân tình đến em ấy vì đã dồn hết sức mình cho sự tồn tại của CLB mỹ thuật..... Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi tự giam mình trong phòng, dĩ nhiên là cũng phải vui chơi thỏa thích bù cho khoảng thời gian lo lắng rồi!

— Nếu chúng ta đi hết rồi, thì ai sẽ là người canh chừng “hoa anh đào đỏ” rồi chưa kể đến việc ước lượng thời gian để chúng ta bày trí nữa. Suy đi quần lại, vẫn phải có một người ở đây!

— Điều đấy cậu không cần phải lo, tôi đã thông báo cho bên tổ chức khi nào đến phiên chúng ta thì hãy gọi cho tôi. Còn về bức tranh, chỉ cần khóa phòng lại là xong ấy mà!

Hiro thở dài một cái ngán ngẫm, sau đó, anh ấy nở nụ cười miễn cưỡng

— Chịu thua chị rồi, chỉ cần tôi đi là ổn chứ gì, mấy cuốn sách này có lẽ nên đọc sau vậy!

— Hể? Cậu tính đi một mình à?

— Không một mình thì mấy mình? Mấy thằng bạn lớp tôi, tụi nó cũng phải tổ chức các gian hàng nên hiện giờ khá bận trong việc buôn bán hay mời mọc. Chỉ có một số thành phần đặc biệt thì không tham gia hoặc cũng bị chen ép vào các gian hàng khác. Giờ tôi chỉ còn nước là tự thân vận động, hy vọng cái ví sẽ không trơn tru sạch sẽ cho đến khi lễ hội kết thúc!

— Nếu vậy thì.....

Manaka – san chợt tháo cặp kính trên mắt mình cho vào túi áo, chị ấy còn gỡ bỏ luôn cả chiếc cột tóc để mái tóc đen của mình xõa dài xuống khi những tia nắng ấm chiếu qua, tạo nên một vẻ thiết tha yêu kiều của một người phụ nữ đang trong độ tuổi trưởng thành. Chị ta khẽ ôm lấy cánh tay của Hiro, trên môi không thiếu nụ cười xinh cùng lời lẽ ngọt ngào như thiên thần

__ Trong ngày lễ hôm nay, tôi sẽ làm “ bạn gái hồ” cho cậu, thế thì không cần phải lẻ loi trong khoảng thời gian này rồi chứ hả?

Chàng Hiro phì cười

__ Được không đó Manaka – san? Lỡ bạn trai chị mà thấy thì không chắc cái mặt của tôi còn nguyên vẹn sau khi lĩnh trọn cú đấm từ anh ta trong cơn ghen!

__ Cậu lo chuyện đó à..... yên tâm, tôi hiện chưa có bạn trai, nên cậu hoàn toàn có thể đến với tôi nếu muốn!

__ Thế ra tôi là người đầu tiên hẹn hò với chị à..... thật vinh hạnh ột tên nam sinh năm hai như tôi khi được tham gia lễ hội cùng một trong Thập Nhị Họa Sư, ha ha ha!

__ Hiro – kun, cậu phải trả mọi chi phí cho tôi khi chúng ta đi chơi chung thế này, nên cẩn thận ví tiền của cậu đi!

__ Hể, có cần phải hành hạ tôi đến mức đó không?

__ Có sao đâu, lâu lâu Hiro – kun khao tôi một bữa thôi mà.....

Hai người họ rời khỏi CLB mỹ thuật sau khi Manaka – san đã khóa cửa phòng cẩn thận..... có vẻ như ngày hôm nay ai ai cũng được vui vẻ trong thời gian diễn ra lễ hội trường. Và hy vọng “ hoa anh đào đỏ” sẽ cứu lấy nơi đây một bàn thua trông thấy

Nhưng chỉ tầm sau đó vài phút, một bóng người rón rén đến trước cửa phòng CLB mỹ thuật, người đó loay hoay với chiếc chìa khóa mở ra gian phòng CLB mỹ thuật..... chắc là Hiro – kun hay Manaka – san để quên thứ gì đấy nên bây giờ quay lại..... có lẽ không có gì quan trọng đâu

.....
__ Hả? Cậu nói như vậy là ý gì đây?

__ Thành thật xin lỗi cậu, Tsu – kun!

Tsubaki hiện đang ngồi vắt vẻo trên tầng thượng của It. Harm Sokyuran, cái chỗ đặc biệt chỉ dành riêng cho hần mỗi khi vào giờ nghỉ ngơi nếu muốn trốn cái không khí ồn ào dưới kia. Mà quả thật đây là lúc rất thích hợp và sáng suốt khi hần ở trên này, bởi rằng ngày hội “ chào đón tân học sinh” còn kinh khủng gấp mấy mươi lần bình thường. Theo suy nghĩ của Tsubaki thì là như vậy

Hần đang gọi điện cho Chisaki thì phải

__ Tư trang Tsuchimikaido gặp chút chuyện ngoài ý muốn, mình phải tiếp đón ông chủ của tập đoàn môi giới bất động sản một cách cẩn thận trơn tru, nên có lẽ mình sẽ không thể đi lễ hội cùng cậu được..... thành thật xin lỗi Tsu – kun!

Tsubaki thở dài ngao ngán

__ Đây nhé, nếu là chuyện làm ăn về bất động sản, nhà đất hay kinh tế gì đó, sao cậu không ném hết qua nhà Kurahashi ấy? Hajima sẽ xử lý vụ này rất nhanh mà đúng không?

__ Đâu có được..... Hajima cũng đang bận việc gia đình cậu ấy, mình không thể cứ tùy tiện giao hết cho phân gia Kurahashi. Với lại, đây là vấn đề giữa bố mình và chủ tịch bên họ, đương nhiên nhà Tsuchimikaido phải đứng ra giải quyết rồi!

__ Thế thì kêu lão Chiba ra mà xử, mắc mớ gì cậu phải lao thân vào một cuộc trò chuyện không liên quan đến mình như vậy hả?

— Tsu – kun, bố mình không còn là người đứng đầu gia tộc Tsuchimikaido nữa, mình hiện đang nhận trọng trách cung chủ..... Những vụ thế này, dĩ nhiên là mình phải hứng dù có muốn hay không!

Hắn lại thở dài thêm cái nữa

— Thôi được rồi được rồi, nói chung là cậu cho tớ leo cây ngày hôm nay vì chuyện ngoài ý muốn, hiểu như thế cho nó đơn giản!

— Xin lỗi cậu Tsu – kun, khi nào xong việc, mình sẽ qua nhà cậu sau nhé!

— Hầy, quyết định thế đi, khi nào mọi chuyện ổn thỏa hết thì gọi cho tớ!

Tsubaki thở dài chán đời khi ngược cổ nhìn lên bầu trời trong xanh tuyệt đẹp kia, tối hôm qua rõ ràng đã rủ sẽ cùng nhau thăm quan lễ hội, thế mà bây giờ lại bị cho leo cây. Số đúng chất con rệp..... thôi thì đành vậy, cực chẳng đã nó mới như thế, có lẽ Tsubaki sẽ rời cái mông khỏi tầng thượng, đi ra cổng trường và bắt chuyến xe buýt về nhà ngủ cho khỏe thân. Chứ còn bị kẹt lại giữa hàng tiếng ồn ào thế này, chỉ tầm vài tiếng đồng hồ là não mình sẽ nở hoa hết

— Về nhà đánh một giấc cho khỏe!

Đang tính làm như thế thì bỗng dưng cánh cửa nối thông tầng thượng với cầu thang xuống các tầng học bên dưới chọt mở ra, theo sau đó là tiếng nói bàn tán xôn xao gì đấy, nhưng chỉ toàn là con trai với nhau thôi.

Tsubaki vốn chẳng quan tâm đến những tiểu tiết như vậy, hắn tính nhảy xuống rồi ung dung ra về, trả lại chỗ tâm tình ấy tên con trai ấy muốn nói gì thì nói, bởi mình không còn phận sự gì ở đây nữa

— Này, chẳng phải chỉ tầm ba tiếng đồng hồ nữa là CLB mỹ thuật sẽ bày trí bức tranh của Mikazuki Tsuchimikaido ở sân trường ư? Có thật là bức tranh đó sẽ cứu cái CLB nhằm nhĩ què mùa đó không vậy?

Nghe đến tên Mikazuki Tsuchimikaido, ý tưởng về chiếc giường có gối êm nệm ấm đang chờ đợi mình trong tâm trí Tsubaki biến mất, mà thay vào đó là hình ảnh cô gái tóc tím dài sở hữu gương mặt giống với Lumina như hai giọt nước. Rồi cả chuyện gì đó liên quan đến CLB mỹ thuật nữa

Cảm thấy kỳ lạ, nên Tsubaki tạm thời dừng lại, chú ý lắng tai nghe cho hết câu chuyện

— Mikazuki Tsuchimikaido, người đến từ phân gia Tsuchimikaido, nghe hội trưởng Yurugu – san nói cô ta là người kế thừa khả năng của Manaka – san đúng không nhỉ?

— Ờ, nghe nói con bé đó vẽ rất đẹp, giả sử như đặt trường hợp bức tranh của con bé nhà Tsuchimikaido ấy lôi kéo được bọn học sinh năm nhất thì quả thật..... CLB nhiếp ảnh của chúng ta sẽ mất vốn không phanh. Tình hình có vẻ căng thẳng rồi đây!

Nếu là về vấn đề này thì trước đây, Tsubaki cũng từng một lần tình cờ nghe thấy cuộc trò chuyện giữa các thành viên trong một CLB nào đó không rõ, nhưng nghe cũng có kẻ nào tên Yurugu và cũng gắn mác hội trưởng thì phải. Họ kể về việc đang cạnh tranh cùng CLB mỹ thuật do con gì..... Ma na canh hay Ma nam cam gì gì đó không nhớ nổi. Và dường như CLB mỹ thuật đang thắng thế vì trong đấy còn có sự tồn tại của Mikazuki Tsuchimikaido..... nếu là người trong cuộc thì sẽ hiểu ngay chắc chắn cô ta sẽ dành chiến thắng bởi trong tay cô ấy đang nắm giữ quân bài chủ lực cuối cùng “hoa anh đào đỏ”

— Nhưng đó sẽ không còn là vấn đề nữa vì chắc chắn bức tranh của con bé nhà Tsuchimikaido không thể mang ra chỗ trưng bày được đâu!

Nghe thế, Tsubaki bỗng tròn mắt ngạc nhiên một cái

— Hề, tại sao lại không? Chẳng phải con bé đã hoàn thành xong bức tranh rồi ư?

— Đúng là nó đã hoàn thành xong bức tranh, con bé này hoàn toàn không phải tay vừa đâu, y như những gì chúng ta đã nghe trước đó. Con bé nhà Tsuchimikaido đã vẽ lại bức tranh “hoa anh đào đỏ” đã đoạt giải quán quân trong cuộc thi hội họa được tổ chức ở Anh. Thoạt nhìn, tao còn nghĩ Tsubaki Minamiya đang có mặt tại Nhật Bản ấy..... định thần lại mới biết, là do con nhóc đó phác họa lại!

__ Về lại được cả “ hoa anh đào đỏ” của họa sĩ Tsubaki Minamiya? Quả thật người thừa kế của Manaka Kazemiya, một trong Thập Nhị Họa Sư của Nhật Bản có khác. Không thể xem thường bởi nó chỉ là một con nhóc năm nhất được!

__ Thế nên tao mới nói: chỉ cần xử lý được con bé ấy, thì mọi chuyện sẽ rất có lợi cho CLB nhiếp ảnh chúng ta, CLB mỹ thuật sẽ không còn cơ hội tỏa sáng được nữa!

__ Nhưng cụ thể là mày đã làm gì? Không phải chặn đường, đe dọa hay bắt cóc tổng tiền gì con bé đấy chứ?

__ Tao đâu có bị dở, nó tuy là học sinh năm nhất, nhưng trước sau gì cũng là người nhà phân gia Tsuchimikaido, bộ mày nghĩ gia tộc đó sẽ dễ yên nếu như tao làm rụng một sợi tóc của nó ư? Yên tâm, tao đã nghĩ ra một cách thiết thực hơn nhiều, không gây hại về thân thể cho cả hai bên, mà cũng rất hiệu quả!

Cái đám con trai cùng hội cùng thuyền với kẻ đang phát ngôn kia cũng đứng lặng yên nghe tên đó nói tiếp

__ Có thể tao không thể đe dọa hay làm hại gì đến con nhóc nhà Tsuchimikaido, nhưng bức tranh “ hoa anh đào đỏ” của nó thì lại là một chuyện khác. Chắc không ai quy tội gì nếu tao chỉ thêm vài chi tiết cho bức tranh thêm sống động thôi nhĩ!

19. Chương 19

__ Tao đã chăm sóc một chút cho bức tranh của con bé nhà Tsuchimikaido kia, đảm bảo trăm phần trăm chúng mà dám đưa cái thứ đó ra trình diễn, thì kiểu gì cũng chuẩn bị cuốn gói rời khỏi CLB mỹ thuật đi là vừa..... bởi rằng khi ấy, sẽ là giây phút vinh quang cuối cùng dành cho chúng!

__ Mà nè..... liệu có ổn không vậy? Lỡ như con bé hay nhà trường phát hiện ra chúng ta nhúng tay vào cố tình phá hoại, bị kỷ luật là không tránh khỏi đâu!

__ Tao không nói, mày không nói, thì ai mà biết được. Sau vụ này, chắc chắn hội trưởng sẽ khen thưởng chúng ta cho xem!

Ngồi ở phía trên khuất góc, Tsubaki hoàn toàn có thể thấy được nhóm thanh niên kia đồng thời bao nhiêu chữ nghĩa phát ra từ miệng chúng đều vào hết cả hai tai một cách rõ ràng nhất, cũng tiện là chúng không thể thấy được mình nếu góc độ này mà nhìn lên, nhưng mấy điều này không quan trọng. Thứ đáng lưu ý nói là nội dung của cuộc nói chuyện kia.... Hiểu theo tư duy của mình thì Tsubaki rút ra được kết luận rằng: CLB nhiếp ảnh đang có âm mưu khiến cho CLB mỹ thuật phải đóng cửa, và chúng thực hiện điều đó bằng cách phá hoại bức tranh được dành để trình bày trước toàn thể học sinh năm nhất trong ngày lễ chào đón tân học sinh.

Tsubaki chợt thoáng nghĩ đến bức tranh mà chúng đã đề cập đến, nếu mình nhớ không nhầm thì đó là “ hoa anh đào đỏ” hàng nhái, còn tác giả vẽ nó không ai khác ngoài cái cô nàng đầu tím mang dung mạo giống với Lumina nhà Tsuchimikaido kia..... Tên gì ấy nhĩ, Mika..... cà ri gì đó không nhớ nổi

__ Nhưng làm thế nào mày phá được bức tranh? Chúng nó chịu ày chạm tay vào bức tranh ấy chắc?

__ No no no, dĩ nhiên là tao đột nhập, chúng khóa cửa phòng CLB để ra ngoài, và đương nhiên, với tài bẻ khóa của tao, chuyện bước chân vào căn phòng ấy không khác chi việc húp bát cháo kèm theo chút dưa chua. Việc còn lại chỉ là..... xoẹt xoẹt thêm vài thứ thú vị cho bức tranh phong phú thôi!

Tên đó vừa nói vừa quẹt tay lên không khí với gương mặt kiểu rất tự hào vì những gì mình vừa làm được

__ Này nhé, con bé đó không phải hạng vừa đâu, dám vẽ lại “ hoa anh đào đỏ” của Tsubaki Minamiya như thế, thì chúng tổ đầu óc của nó không thuộc loại dễ đối phó. Mà tao thấy, cái thứ “ hoa anh đào đỏ” đó có gì thú vị mà không chỉ bọn con gái, vài thằng con trai cũng đổ đốn không ngừng bàn tán đến như vậy? Nhìn đi nhìn lại thì cũng chỉ là một bức tranh vẽ hoa anh đào với sơn màu đỏ, ngoài ra chẳng còn gì nữa hết!

Hết tự hào về thành tích phá hoại của mình, tên đó bắt đầu chuyển đề tài sang nói móc xóc xiểm bức tranh do Tsubaki vẽ ra

— Mày không thấy đẹp nhưng trong mắt người khác thì không khác gì một tuyệt phẩm quý hiếm. “ Hoa anh đào đỏ” được xếp ở hạng mục những bức tranh ngang tầm với “ Tiếng thét” của Edvard Munch hay “ Monalisa” của Leonardo Di Vinci. Mày có không thích thì nó cũng trở thành một tuyệt phẩm của thế giới, có phản đối cũng chẳng làm được giống gì!

— Xi, rõ phiền phức lắm nhí, một cây hoa anh đào không thể nào cho ra màu đỏ, tao thấy thằng họa sĩ vẽ ra bức tranh này đang bị hoang tưởng nặng, hoặc ghiền manga nên mới vẽ được một thứ phi thực tế. Giả sử ngày hôm đó, tao làm ban giám khảo của cuộc thi, thì chắc chắn bức tranh của tay Tsubaki Minamiya không có cửa đoạt giải nhất..... tao sẽ cho out từ ngoài vòng gửi xe!

— Này này, mày không nhìn thấu được vẻ đẹp đằng sau bức tranh thì tội tao hiểu, nhưng cũng không nên nói như vậy. Trước sau gì Tsubaki Minamiya xuất thân từ phân gia Minamiya, gia tộc không thua kém gì nhà Tsuchimikaido đâu. Liệu mà giữ mồm giữ miệng nếu muốn yên cái thân!

— Tao cứ nói làm gì được tao, nhà Tsuchimikaido, Minamiya hay Kurahashi chỉ là cái danh hão thôi, tao cóc quan tâm. Thách lũ đó xuất hiện trước mặt tao đó!

Xúc phạm danh tiếng hay thanh danh của nhà Minamiya, Tsuchimikaido lẫn Kurahashi, bản thân Tsubaki không màng để tâm đến. Tên đó nói bức tranh của mình là vợ vắn, mình cũng cho ra hết ngoài tai, bởi những thứ ấy không quan trọng..... nhưng Tsubaki không ngừng phẫn nộ khi tên đó nói những thứ mình vẽ bắt nguồn từ tư tưởng của một tên Otaku ghiền manga anime. Những lời ngu xuẩn ấy chẳng khác chi một lời phủ nhận đi sự tồn tại của Lumina..... Cho nên Tsubaki không còn cách nào khác ngoài việc từ phía trên nhảy xuống, đập trước mặt chúng khiến lũ đó bị một phen giật mình. Đôi mắt Tsubaki trầm lạnh thể hiện sự điên tiết đang dâng đến đỉnh điểm

— Có người ở đây, vậy là những gì chúng ta vừa nói.....

— Thằng kia, mày là đứa nào?

Ngay lập tức, Tsubaki lao đến như một mãnh thú, tay nắm lấy cổ áo đứa khiến mình ra nông nổi này, ghì mạnh hẳn ép vào hàng rào lưới sắt một cái rất mạnh

— Mày làm

— Gia tộc Minamiya, tao không quan tâm, gia tộc Tsuchimikaido, tao không quan tâm, gia tộc Kurahashi, tao không quan tâm, cả cái đất Nhật này, tao không quan tâm. Nhưng một thằng thiên cận, hạ cấp, cận bã tận cùng của xã hội như mày thì không bao giờ có thể hiểu được ý nghĩa thật sự đằng sau “ hoa anh đào đỏ”. Mày có thể phản biện bức tranh phi thực tế, nhưng điều đó không nghĩa là mày có quyền phủ nhận đi sự tồn tại của người khác!

— Thằng điên này nói cái quái gì vậy?

Trong cơn phẫn nộ lẫn át lý trí, Tsubaki hoàn toàn có thể nhìn thấy tên này đang cố gắng thoát khỏi tay của mình cùng với gương mặt ức chế pha chút căng thẳng khi mồ hôi hột chảy dài xuống. Bây giờ chỉ cần mình mạnh tay hơn một chút, là có thể quăng cái thứ mắc dịch này ột chuyển nhảy dù tự do từ lầu 6, nhưng Tsubaki vẫn còn đủ tỉnh táo để hiểu rằng nếu mình làm thật, thì gặp rắc rối không phải nhỏ. Nên Tsubaki cũng thôi luôn, hắt buông tay trả lại sự tự do cho tên kia, còn mình thì lăm lăm quay lưng bỏ đi, mặc cho những đứa còn lại muốn nghĩ sao thì nghĩ

— Cái thằng đó làm sao vậy? Tự dưng xông vào tấn công rồi nói mấy câu khó hiểu, phải chăng nó cũng là một đứa cuồng tranh của Tsubaki Minamiya?

Một tên trong nhóm ấy suy ngẫm một chút rồi chợt nhớ ra

— Thằng đó..... Hình như là đứa mà toàn lớp B năm nhất đang nhắc đến thì phải!

— Hả? Cái thằng khó gần khó quen mà lúc nào cũng tha tha thẩn thẩn không quan tâm đến mọi thứ xung quanh để rồi bị tẩy chay tập thể đúng không?

— Ờ, tội năm nhất nhắc đến thằng đó rất nhiều, cũng mang họ Minamiya..... Kazuto Minamiya, không biết nó có đến từ gia tộc Minamiya không nữa!

Nghe như vậy, đám thanh niên ấy bỗng trở nên có chút sợ hãi đến xanh cả mặt, nếu đó quả thật là người thuộc nhà Minamiya, thì những lời vừa rồi sẽ là bằng chứng tố cáo chúng. Thử tưởng tượng cảnh nếu chuyện chúng gây rắc rối cho CLB mỹ thuật đến tai hiệu trưởng, chắc chắn một cái kết không mấy tốt đẹp sẽ dành cho những kẻ đang đứng ngay tại đây

— Chết tiệt, nếu hần mà nói cho toàn trường biết chúng ta gây khó khăn cho CLB mỹ thuật, bị kỷ luật thật chứ chẳng phải chơi đâu. Làm gì bây giờ?

— Không cần phải lo!

Tên bị Tsubaki dọa ột trận khê đứng dậy, mặt mày còn vương lại cái hăm hực khi vừa trở thành trò cười cho thiên hạ. Mang danh là học sinh năm ba mà lại bị một thằng năm nhất hỉ mũi chưa sạch xốc cổ áo trong khi bản thân mình lại cảm thấy bất lực trước nó..... Đây đúng là một sự sỉ nhục không còn gì có thể cứu vãn được. Tên đó đưa tay quệt mồ hôi trên gương mặt

— Những đứa không đứng về phe chúng ta thì chỉ có duy nhất một con đường là biến khỏi tầm mắt cho đỡ rách việc. Đợi đấy, tao sẽ trả nổi nhục này gấp vạn lần, Kazuto Minamiya!

.....

Tsubaki chạy thực mạng trên tuyến hành lang các lớp đông người và các gian hàng tự làm, vì lý do gì mà hần lại tốn cả mớ sức lực lẫn mồ hôi khi phải chen chúc vào đám người với cái không khí ồn ào mà bản thân mình chúa ghét. Nhìn những nét mặt lạnh không ngừng lo lắng kia của hần dường như cho người khác nhận thấy một điều gì đó mới mẻ ở Tsubaki.... Một cung bậc cảm xúc không phải ngày nào cũng có thể bắt gặp

Tuyến hành lang này dài thật, lại đông người nữa, cứ chạy được một đoạn thì phải dừng lại hay chuyển hướng nếu không muốn đâm trúng một ai đó. Nhưng mấy thứ linh tinh này không phải nguyên nhân khiến Tsubaki khó chịu..... hiện nay trong đầu hần, chỉ có duy nhất một thứ... duy nhất hình ảnh của người con gái mang vẻ bên ngoài giống Lumina, mái tóc tím dài cột búi đằng sau đang quay đầu lại mỉm cười với mình

— Chết tiệt đồ nào phẳng, nếu đó thật sự là điều cô mong chờ và đặt hết tâm huyết của mình vào thì ít ra cũng phải tỏ ra có chút trách nhiệm với nó chứ? Trần đời tôi chưa thấy ai thiếu năng như cô hết!

.....

Đến được CLB mỹ thuật, Tsubaki mở tung cánh cửa đẩy, quả nhiên nó đã bị bẻ gãy trước đó, cho nên người thường như mình cũng có thể vào được. Nhưng Tsubaki không quan tâm, điều khiến hần không ngừng thấp thỏm con tim là bức tranh “hoa anh đào đỏ” ở sát góc tường kia. Tsubaki hất mạnh tấm trải trắng xuống, đôi mắt không rời khỏi nó trong khi miệng vẫn chưa hết ngừng thở dốc vì quá mệt mỏi sau cuộc chạy cự ly dài

— Cái bọn khốn đó, chúng thật biết cách làm chọc điên người khác..... như thế này thì cô nắm chắc phần thua rồi đầu tím!

Tsubaki chợt để ý thấy dưới đất có một cây cọ vẫn còn màu ở phần đầu, nếu xét theo kinh nghiệm của người vẽ tranh lâu năm thì chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết nó vừa được sử dụng cách đây không lâu. Hần khê nhấc cây cọ lên kiểm tra, rồi nghiêng rằng như thế rất tức giận

— Cái thằng đó..... sử dụng cả sơn không thể xóa..... chẳng lẽ chúng thật sự muốn cho cái CLB này không góc đầu lên được ư? CLB nhiếp ảnh xem ra chỉ toàn lũ cận bã của xã hội!

Tsubaki không biết phải làm thế nào đây, thực sự trước mặt hần là một đồng hồ đốn từ những màu sơn khác nhau..... một bức tranh chỉ hai gam màu hồng và trắng đã không còn tinh khiết như bản thân nó lúc đầu nữa. “Hoa anh đào đỏ” do Mikazuki tự tay vẽ đã trở nên hư hại hoàn toàn. Thậm chí ngay cả cái đầu thiên tai về hội họa như Tsubaki cũng không biết giải quyết thứ này ra sao, nếu sửa lại thì chỉ càng làm ọi thứ rối tung hơn thôi. Nhìn những giọt mồ hôi chảy dài trên gương mặt đó, đây là lần đầu tiên Tsubaki dường như lép mình mà chịu thua trước một việc. Đó là chưa kể đến khi hần nâng cây cọ lên trước khung tranh trắng, hình ảnh cô gái tóc đỏ quá đỗi quen thuộc lại hiện lên trong tâm trí, và điều đó khiến con tim

Tsubaki đập liên hồi rồi trở nên đau buốt đi. Sự đau đớn về tinh thần ấy, Tsubaki không muốn đối diện với nó thêm một lần nào nữa. Thành thử hắn không dám cầm cọ để tiếp tục vẽ

— Chết tiệt, điều này nằm ngoài khả năng của mình mất rồi. Bây giờ, ngoài việc từ bỏ bức tranh này để vẽ tấm khác thì mọi cố gắng đều là bất khả thi!

.....

Tsubaki ráng bình tâm lại, bất cứ thứ gì muốn tìm được giải pháp thì điều đầu tiên phải là để cho cái đầu lạnh. Hắn đang nghĩ đến việc sẽ giấu bức tranh này đi để cho những thành viên trong CLB hội họa nếu trở lại thì không thấy nó. Mặc dù biết cách này chẳng giúp ích gì được tình hình hiện nay, nhưng còn đỡ hơn là để người dân công sức mỗi đêm hụt hẫng khi thấy những thành quả mình bỏ qua bị phá hủy một cách không thương tiếc

Chỉ là chưa kịp làm điều đó, thì cánh cửa phòng CLB bỗng được kéo sang một bên. Kèm theo sau đó là tiếng thở hồng hộc không ra hơi của một cô gái trung học. Người con gái sở hữu mái tóc dài màu tím như những bông hoa Lavender rực rỡ khẽ lặng nhìn tên con trai đang đứng trước bức tranh của mình với đôi mắt xanh tựa biển cả

— Minamiya – san..... anh đang làm gì ở đây vậy?

Bị phát hiện rồi, Tsubaki cũng không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc quay lại nhìn cô ấy. Khi ngẩng nhìn người đó, hình ảnh một cô gái có mái tóc đỏ như máu chợt hiện lên tâm trí Tsubaki..... Phải, hắn không thể nào quên được hình bóng ấy.... không thể nào có thể quên được khi Mikazuki Tsuchimikaido cứ xuất hiện trước mắt mình

Mikazuki từ từ chuyển hướng nhìn xuống cây cọ còn đọng lại vài giọt sơn màu mà Tsubaki đang cầm trên tay. Cô ấy từ từ bước đến gần hắn khi cất tiếng nói pha chút nặng nề và không kém phần mệt mỏi

— Minamiya – san, tại sao anh lại có mặt ở đây? Trả lời tôi đi, Minamiya – san!

Tsubaki chẳng nói chẳng năng. Hắn lựa chọn phương cách là im lặng để làm lơ câu hỏi của Mikazuki. Đồng thời, Tsubaki nghĩ rằng dù có giấu đến đâu đi nữa thì cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Cho nên, hắn khẽ lách người sang một bên, để Mikazuki có thể nhìn thấy bức họa đã trở thành một phế phẩm không thể mang đi trưng bày được nữa

Nhìn vào bức tranh mình đã bỏ không ít công sức để hoàn thành nay trở thành một đám hổ đốn với các phong màu khác nhau chỉ chút như tranh trù tượng. Mikazuki không biết làm gì ngoài trừ việc cứ trơ mắt ra mà nhìn. Đôi bàn tay cầm cọ để vẽ, để tập Kendo với Chisaki, để làm nhiều việc khác chợt siết lại thật chặt như thể cô đang dồn nén hết mọi sự tức giận vào. Tâm trạng của Mikazuki lúc này là một sự trộn lẫn của thất vọng, hụt hẫng, tổn thương và phẫn nộ

— Minamiya – san, tôi vẫn luôn suy nghĩ đến những điều anh từng nói..... tôi đã luôn tin rằng những lời anh nói là sự thật..... Nhưng xem ra..... không được nhỉ.... Suy cho cùng, tôi vẫn chỉ là một đứa bất chúc mà thôi!

Tự dưng nói những lời như thế khiến cho Tsubaki có chút gì đó khó chịu trong lòng. Chỉ vì một câu nói, hắn dường như không kiềm chế được sự tức giận của bản thân

— Nay đầu tím, cô đang nói cái điên gì thế hả? Sao tự dưng lại.....

Ngay khi nắm chặt lấy tay phải của Mikazuki kéo sang, thì đó cũng là khoảng khắc Tsubaki không thể nào quên được..... Đây sẽ là hình ảnh mà Tsubaki đem theo đến suốt cuộc đời sau khi tận mắt chứng kiến thấy cảnh người con gái giống Lumina đang để những giọt lệ ướt đầm trên khóe mi. Trong mắt Tsubaki, đó là những giọt nước mắt long lanh chứa đựng biết bao nhiêu sự đau buồn vô tận. Và tại sao khi thấy người con gái ấy khóc, thì trái tim Tsubaki lại đau quặn nhiều hơn..... giống như chính mình đã gây ra một tội lỗi không thể dung thứ

Mikazuki đã cố gắng hết sức, không quản ngại từ bỏ cuộc sống của mình chỉ để hoàn thành bức tranh và mang nó đến khu vực triển lãm giới thiệu CLB. Cô đã rất trông chờ vào cái ngày hôm nay để rồi phải hụt hẫng vì niềm hân hoan ấy đều đổ sông đổ biển

_ Xin hãy bỏ tôi ra Minamiya - san, tôi không còn thời gian nữa!

_ Không còn thời gian? Một đứa ngốc ngếch nào ngăn như cô thì còn có thể làm được gì trong hoàn cảnh này hả?

_ Tôi không biết..... nhưng tôi cần phải làm gì đó vì mọi người đang rất mong chờ vào nó. Xin hãy để tôi một mình... Minamiya – san!

.....

Đúng lúc, cả hội trưởng Manaka và Hiro cũng vừa chạy đến CLB. Ngay khi bước chân vào cửa, cả hai người họ đều thấy Tsubaki và Mikazuki. Điều khiến họ không khỏi chạnh lòng là những giọt nước mắt khế rơi xuống nền nhà của cô gái tóc tím ấy..... Hình như, hai người họ đều hiểu chuyện gì đang xảy ra..... Họ hiểu sự việc nên mới rời bỏ không khí vui chơi lễ hội để đến CLB..... Và họ cũng hiểu rằng: ngay lúc này, mình không thể làm gì được hết..... không thể làm gì để cứu vãn tình hình hiện tại

_ Tsuchimikaido – kun.....

.....

Tsubaki không thể ngừng nghiêng rằng tức giận. Hắn bỗng đứng nổi đóa lên mà hét thẳng vào mặt Mikazuki

_ Có chuyện gì xảy ra với cô vậy hả? Đây không phải là cô..... Không phải là một con ngốc nào phẳng tóc tím mà tôi biết..... Cô gái nhà Tsuchimikaido mà tôi biết trong những trường hợp thế này sẽ không khỏi tức giận và tát thẳng vào mặt người khiến cô ta trở nên như vậy. Đầu tím..... cô thật sự chấp nhận chuyện này sao?

Ngay lập tức, Mikazuki dang tay tát một phát vào mặt Tsubaki một cách dứt khoát. Cú tát ấy rất mạnh, rất bất ngờ khiến cho hắn không thể lường trước được. Và không hiểu tại sao, cái tát đó còn thấm và đau hơn bị Katana chém vào người

Mikazuki không thể kiềm nén cảm xúc của mình thêm nữa, bao nhiêu sự phẫn nộ, huyệt hăng lẫn sự thất vọng mà cô đang vướng phải đều dồn xuống cú tát ấy. Những giọt nước mắt vẫn còn vương lại trên khóe mi như một minh chứng thuyết phục rằng nhiều đó vẫn chưa đủ. Nhưng Mikazuki vẫn cố gắng giữ bình tĩnh hết mức có thể

_ Vừa lòng anh rồi chứ Minamiya – san..... Mikazuki mà anh biết sẽ làm như thế đối với những kẻ khiến cô ấy lâm vào hoàn cảnh này. Minamiya – san, tôi không biết anh bắt măn điều gì trong cuộc sống, tôi cũng không quan tâm anh nhìn thế giới bằng khung kính màu sắc gì. Kể cả việc anh có ghét tôi vì tôi mang hình dáng giống với Lumina Minamiya cũng không sao..... Nhưng tôi không thể hiểu được tại sao anh lại làm những điều kinh tởm như vậy!

Thì ra, trong đầu Mikazuki nghĩ rằng Tsubaki là thủ phạm đã dập tắt đi niềm hy vọng của cô. Có lẽ vì quá thất vọng huyệt hăng, Mikazuki chỉ tin vào những gì mình thấy trước mắt... chỉ tin rằng chính Tsubaki là người cầm cò phá đi bức tranh của mình. Đây cũng là một tâm lý dễ hiểu khi người đứng gần với hiện trường vụ án thường bị tình nghi nhiều nhất. Nhưng không phải ai có mặt ở đó trước đều là hung thủ..... Chỉ là Mikazuki không còn đủ sáng suốt để nhận ra điều này

_ Tôi khinh thường anh Minamiya – san, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa. Xin hãy rời khỏi CLB hội họa đi. Tôi cần phải tập trung chuẩn bị cho bức tranh của mình!

Trước một câu nói phũ phàng vô tình như thế, Tsubaki không còn cách nào khác ngoài việc quay lưng bỏ đi, mang theo cái tát thấm tháp trên gương mặt. Về mặt đúng mà nói, Tsubaki hoàn toàn vô tội, nhưng hắn không mở miệng thanh minh một lời mà chấp nhận để Mikazuki dồn hết sự phẫn nộ lên bản thân mình. Thật khó hiểu..... thật không hiểu nổi Tsubaki đang nghĩ gì trong đầu

_ Tsuchimikaido – kun.....

_ Mikazuki.....

Bỗng nhiên, hội trưởng Manaka và Hiro chợt chạy qua cả Tsubaki với tốc độ rất nhanh. Họ nhanh chóng chạy đến chỗ cô nàng tóc tím Mikazuki ngã xuống đất lúc nào không biết hay

— Tsuchimikaido – kun, em không sao chứ, Tsuchimikaido – kun!

Dù rằng Hiro có lay hay gọi cách mấy đi nữa thì Mikazuki cũng không thể nghe thấy được. Bởi rằng, cô ấy hiện đang chìm vào cơn mơ sâu nhất rồi

.....

Tình hình hiện giờ tạm thời đã suôn sẻ được phần nào khi Mikazuki được chuyển đến phòng y tế trường ngay sau đó

Trong phòng y tế thì có một giáo viên phụ trách. Cô ấy kiểm tra tổng quát hết một lần rồi chợt quay sang Hiro đang đứng ngay bên cạnh

— Chỉ mất sức vì ngủ không đủ giấc thôi. Để Tsuchimikaido – kun ngủ đến sáng mai thì em ấy sẽ tỉnh lại ngay!

Nghe như vậy, Hiro thở phào nhẹ nhõm... thật đúng là một tin tốt lành khi biết Mikazuki vẫn ổn

— Hoạt động tham gia CLB là điều nên làm, nhưng cái gì quá cũng không tốt. Các em nên biết chừng mực sức khỏe của mình để còn học tập sao cho tốt nhất. Đừng bao giờ quên, các em vẫn là học sinh, phải ưu tiên việc học lên hàng đầu!

— Vâng!

Cô y tá cất tiếng thở dài thờ thẩn, dường như, chính cô ấy cũng rất lo lắng cho tình hình chung của cả học sinh, và Mikazuki nói riêng. Lũ trẻ thời nay chỉ biết vắt kiệt sức lực của mình vì đam mê mà không chú trọng gì đến sức khỏe bản thân. Chính bởi những đứa học trò đáng yêu ngốc nghếch như thế, thử hỏi làm sao, những bậc giáo viên không thể lơ là mất cảnh giác

— Tạm thời cứ để em ấy ngủ ở đây. Cô sẽ ra ngoài liên lạc với gia tộc Tsuchimikaido xem thế nào. Hy vọng sẽ có người đến rước em ấy về!

— Vâng, em cảm ơn!

Sensei phụ trách phòng y tế khi bước ra đến cửa thì bắt gặp ngay hội trưởng Manaka cũng tính bước vào. Nhìn thấy nụ cười nhẹ của cô y tá, hội trưởng đoán được ngay mọi thứ không đến mức phải báo động đỏ. Manaka khẽ cúi đầu tỏ lòng biết ơn rồi nhanh chóng bước đến gần Hiro và chiếc giường của Mikazuki, nơi cô nàng tóc tím đang nằm

— Mikazuki thế nào rồi?

— Hạ đường huyết, ngủ không đủ giấc, làm việc quá nhiều dẫn đến cơ thể bị chút suy nhược. Chỉ cần ngủ một giấc thì Tsuchimikaido – kun sẽ tỉnh lại ngay thôi!

— Uhm..... thật tốt quá..... thật tốt là Mikazuki không sao!

Hiro cũng cất tiếng thở dài náo nức khi trông ánh mắt ra ngoài khung cửa sổ

— Nhưng chuyện gì ra chuyện đó Manaka – san. Chị tính thế nào đây, khi bây giờ đã là 6 giờ tối rồi? Các gian hàng lớp học lẫn các CLB đã bắt đầu dọn dẹp trong khi chúng ta vẫn cứ dậm chân tại chỗ..... Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì chị sẽ thua CLB nhiếp ảnh mất!

Manaka gượng gạo nở nụ cười vừa nhạt vừa ưu phiền. Dù hội trưởng không hề muốn điều này xảy ra.... Nhưng tất cả đều là sự thật không thể chối cãi

— Thật ra, tôi đã đến gặp và xin CLB nhiếp ảnh cho thêm thời gian. Họ bảo rằng hạn chót sẽ là đến trưa mai, khi các CLB được quyền tiếp tục giới thiệu bộ mặt cho các học sinh năm nhất. Dù sao thì..... lễ hội năm nay được tổ chức hai ngày mà!

— Đành rằng là như vậy..... nhưng chị lấy gì làm cơ sở để thu hút các học sinh? Bức tranh của Tsuchimikaido – kun dày công vẽ đã không còn nữa..... Chúng ta.....

— Không đâu Hiro, tất cả nguyên nhân của mọi việc đều bắt nguồn do tôi. Chính tôi là người đã kéo Mikazuki vào chuyện này. Chính tôi đã ỷ vào tài năng của em ấy. Và cũng chính tôi là người đã nói rằng

mình sẽ trông chừng “ Hoa anh đào đỏ” trong thời gian em ấy đi thăm thú lễ hội. Tất cả đều do tôi..... do sự ích kỷ của tôi đã khiến cho Mikazuki lâm vào tình trạng hiện nay..... Hiro – kun, tôi sẽ khôi phục lại CLB hội họa bằng chính sức lực của mình. Tôi sẽ không để cho Mikazuki chịu thêm bất kỳ thiệt thòi nào khác..... Như vậy là quá đủ rồi!

_ Manaka – san!

Bỗng dưng, chàng Hiro nhẹ nhàng đặt tay mình lên trên đỉnh đầu hội trưởng và xoa xoa nhẹ

_ Eh..... Hiro – kun???

_ Chị biết không Manaka – san? Đôi khi chính vì những quyết định tự thân độc lập đó của chị mà chúng tôi không thể nào bỏ rơi được. Manaka – san..... Chị đáng yêu thật đó!

Tự dưng nói như thế, lại thêm hành động nựng nuông chiều này. Bỗng nhiên, hội trưởng Manaka cảm thấy bàn tay của Hiro thật tự tin vững vàng, còn bản thân mình thì thật nhỏ bé yếu đuối. Giá như.... mình có thể dựa dẫm vào một người như thế này thì thật tốt biết bao..... đó chính xác là những gì chị hội trưởng đang nghĩ trong lòng

Cùng thời gian đó, Tsubaki lặng lẽ tựa lưng bên ngoài cửa phòng y tế. Hiện tại, các lớp đang trong quá trình dọn dẹp gian hàng để chuẩn bị ra về nên số học sinh đã giảm đi hơn một nửa so với ban sáng. Nhưng đây chỉ là tạm thời thôi, buổi lễ chào đón tân học viên ngày mai sẽ lại nhộn nhịp hệt như hôm nay chỉ sau 13 tiếng đồng hồ nữa

Cũng do học sinh còn ở trường khá ít, Tsubaki có thể tự nhiên xuất hiện, tự do làm những điều mình thích mà không bị ai để ý. Và hẳn chọn cách đứng trực bên ngoài cửa phòng y tế, dùng đôi tai của mình để nghe ngóng tình hình của Mikazuki thế nào..... Xem ra mọi thứ vẫn ổn, không có gì đáng lo ngại

Tsubaki còn đang nghĩ đến hình ảnh Mikazuki dang tay tát hấn..... lúc đó, khi nhìn những giọt nước mắt chảy dài trên bờ má lung linh như viên ngọc trai quý. Trong lòng Tsubaki xuất hiện một sự nhói đau, hựt hẫng đến khó chịu. Phải chăng, hấn cảm thấy làm cho Mikazuki rơi nước mắt, là đồng nghĩa với việc làm tổn thương Lumina chỉ vì hai người họ giống nhau??? Không..... câu trả lời đó chưa chính xác, vì chính Tsubaki còn không hiểu được bản thân mình muốn gì thì làm sao có thể lý giải một cách rõ ràng cụ thể

Đau đầu thật, chỉ đơn thuần vì Mikazuki giống với Lumina mà Tsubaki vẫn chưa thể quên được hình bóng người con gái tóc đỏ ấy..... Cũng không phải, Tsubaki sẽ chẳng thể nào quên được Lumina dù cho đến lúc trút đi hơi thở cuối cùng. Một trái tim yếu đuối chung tình và nếm trải đủ mọi khổ đau để rồi vẫn phải tiếp tục hứng chịu sự hối hận, dằn vặt. Cuộc đời của Tsubaki..... Đến bao giờ mới hết đau khổ đây? Đến bao giờ mới thoát ra được vòng xoáy của sự hối hận???

_ Ara, Minamiya – kun, liệu có phiền không khi tôi có chuyện muốn nói với cậu một chút?

Dòng suy nghĩ của Tsubaki tạm thời bị chen ngang khi hội trưởng Manaka từ trong phòng y tế khẽ bước ra hành lang bên ngoài. Chì ấy nhìn hấn khi trên đôi môi không hề thiếu nụ cười nhạt

Và thế là theo yêu cầu của Manaka – san, Tsubaki chấp nhận cuộc trò chuyện của chị ấy. Cả hai người họ chọn một băng ghế đá trong khuôn viên trường làm địa điểm thích hợp, trước mặt là một đài phun nước nhỏ nhỏ trang hoàng làm điểm nhấn cho cả It. Harm Soka-ryu. Xung quanh còn được thắp sáng bởi những cột đèn cao khiến cho sân trường càng trở nên yên bình tĩnh lặng và không kém phần lung linh lãng lệ

Tsubaki vừa mới đi mua được hai lon cà phê từ máy bán hàng tự động cách đó không xa. Hấn đưa một lon cho Manaka

_ Cảm ơn!

Lon còn lại là của mình. Tsubaki ngồi phịch xuống ngay bên cạnh, ánh mắt đượm buồn không rời khỏi lon cà phê trên tay mình

Dù rằng đã có món nước uống, nhưng cả hai người, Tsubaki lẫn Manaka đều không ngó ngang gì đến nó. Cụ thể hơn là không ai chịu khui lon hết. Cứ lăm lăm trên tay với một nỗi niềm không thể diễn tả bằng lời

— Minamiya – kun, cậu biết không, Mikazuki là một cô gái hòa đồng, thân thiện, và luôn sống hết mình vì những hoài bão, ước mơ của bản thân. Em ấy thích vẽ tranh, thích ọi người hiểu rằng nghệ thuật là một thế giới không có giới hạn, luôn tràn ngập lung linh sắc màu và có khả năng biến ước mơ của mọi người trở thành hiện thực nếu ta biết tin tưởng. Chăm cọ và vẽ những gì mình nghĩ, đó chính là cách Mikazuki nói lên những gì mình muốn bày tỏ trong lòng..... Em ấy thật là một cô bé kỳ lạ!

Tsubaki càng tỏ ra dăm chiêu xa xăm hơn. Không hiểu sao cứ bất kỳ việc gì liên quan đến Mikazuki, thì hẳn lại không khỏi suy nghĩ đắn đo..... mà chính hẳn cũng không biết được rằng bản thân đang suy nghĩ lo lắng điều gì. Mọi cảm xúc trong Tsubaki lúc này cứ như một thứ hỗn độn không ngừng

— Chị nói điều này với tôi làm gì? Suy cho cùng, hội họa cũng chỉ là hội họa thôi..... một khi người họa sĩ đã đánh mất đi niềm tin vào chính mình, mất đi ý nghĩa thật sự của việc phát họa lên những bức tranh đầy màu sắc..... mất đi lý do vì sao mình lại vẽ.... thì dù có chăm cọ lên bao nhiêu lần vẫn chỉ dừng lại ở điểm khi ta đặt cọ vào tranh. Khung giấy trắng sẽ không có thêm bất kỳ một vệt màu nào bởi rằng..... người họa sĩ không biết phải di chuyển cây cọ theo hướng nào cho đúng... Một họa sĩ lăm đường lạc lối.... một họa sĩ không tìm ra lối thoát cho bản thân..... thì cũng giống như một thanh Katana được rèn nhưng không thể chém bất kỳ ai!

— Cọ vẽ và Katana, một lối so sánh đầy thâm thúy mà hiếm ai có thể nhìn thấy được mặt ẩn sâu bên trong. Thật tiếc khi tôi không phải là người của gia tộc Tsuchimikaido, Kurahashi hay Minamiya..... nên tôi không hiểu được thanh Katana quan trọng như thế nào. Có lẽ cây cọ cũng tương tự như vậy, cũng trở nên vô dụng khi người họa sĩ không biết mình nên vẽ gì..... giống như thanh Katana được làm ra nhưng người chủ lại không có ý định dùng đến nó. Nhưng mà này Minamiya – kun, đó là khi chúng ta nhìn nhận vấn đề dưới con mắt của một họa sĩ, của một samurai. Có khi nào cậu nhìn vấn đề theo góc nhìn của cây cọ và thanh kiếm chưa?

Tsubaki khẽ quay sang hội trưởng Manaka một cách khó hiểu... nhất là khi thấy nụ cười nhẹ của chị ta nữa

— Tôi nói điều này nghe có vẻ khô khan, thật sự là từ trước đến nay, chúng ta chỉ luôn nhìn nhận vấn đề ở người họa sĩ mà không hề quan tâm đến cây cọ ta cầm trên tay. Dù người họa sĩ từ bỏ nó.... Dù người họa sĩ mất đi lý do để vẽ..... Cây cọ vẫn luôn chờ đợi ta quay lại. Bất chấp thời gian không gian, hay bất kỳ nguyên nhân nào, cây cọ vẫn nhẫn nại chờ đợi ngày nó sẽ được dùng đến. Nó không biết giận hờn hay oán trách gì đâu.... Vì đơn thuần nó chỉ là một cây cọ thôi..... Minamiya – kun, dù cậu đi con đường nào đi nữa.... dù số phận cậu có đi đến đâu.... Thì cây cọ trong tim cậu vẫn đang chờ đợi ngày cậu quay trở về. Dù cậu có từ bỏ nó..... nhưng nó sẽ không bao giờ bỏ cậu!

Tsubaki hiểu những gì Manaka – san đang muốn ám chỉ đến. Những người thông minh, có cái nhìn thế giới này bằng một khía cạnh rộng lớn thì sẽ rất dễ hiểu nhau. Hẳn hai tay bóp chặt hơn lon cả phê trên tay mình, đôi mắt hướng thẳng về phía đài phun trước mặt với một nỗi niềm xa xăm khó tả

— Tại sao chị lại muốn nói chuyện với tôi? Trong mắt cô gái tóc tím kia, thì tôi là người đã phá hoại bức tranh ấy. Chị không ghét bỏ hay thù tôi sao?

— Không, tôi không nghĩ vậy.... Một người đã từng đến phòng CLB hội họa, nhìn qua bức tranh của Mikazuki và đưa ra những lời nhận xét như thế hiểu rõ được con người Mikazuki như thế thì không thể nào là người đã gây nên một thứ kinh khủng như vậy. Bức tranh là lẽ sống của người họa sĩ..... dù không phải là người vẽ nó..... nhưng sẽ thật đau đớn khủng khiếp khi chứng kiến điều đó xảy ra!

Manaka – san chợt đứng lên, chị hội trưởng quay sang nhìn Tsubaki với nụ cười trên môi

— Cảm ơn vì lon cà phê Minamiya – kun. Cuộc nói chuyện hôm nay tuy ngắn nhưng vui lắm.... Tôi mong một ngày nào đó, cậu sẽ sớm tìm lại được cây cọ của mình!

Cuộc trò chuyện kết thúc tại đây, Manaka khẽ cúi đầu chào Tsubaki rồi lặng lẽ quay lưng bước đi, để hẳn ngồi đây tiếp tục suy nghĩ

Tsubaki hướng xuống lòng bàn tay mình đang mở rộng..... chính bàn tay phải này đã từng cầm cọ để vẽ

nên những bức tranh tuyệt đẹp..... chính bàn tay này đã từng thay cho những gì mình muốn nói trong tâm trí phát biểu nên cảm xúc và mong muốn của bản thân. Hẳn tự hỏi..... liệu một ngày nào đó..... bàn tay này có tìm lại được cây cọ mình đã đánh mất hay không

Một lần nữa, Tsubaki bước chân vào phòng CLB hội họa. Lúc này đây, Hiro và Manaka đang cùng nhau ở phòng y tế để theo dõi tình hình của Mikazuki nên căn phòng hiện không có ai. Nhân cơ hội ấy, Tsubaki một mình đứng chiêm ngưỡng bức tranh “ Hoa anh đào đỏ ” của Mikazuki

Thật đáng tiếc, một bức tranh tuyệt đẹp không kém chi bản gốc với gam màu hồng phấn yêu đời nổi bật, nay đã không còn nữa. Thay vào đó là hàng loạt những màu xanh xanh đỏ vàng, biến bức tranh thành một đám hổ đốn của đứa trẻ tinh nghịch chơi trò quét các màu lại với nhau. Tsubaki biết thừa kẻ nào là thủ phạm, biết thừa cái thằng đốn nát trên sân thượng từng oang oang cái mồm đã phá tranh của Mikazuki là đứa gây ra vụ việc này. Mãi lo cho Mikazuki nên Tsubaki quên phần đi mất..... Nhưng nghĩ lại thì giờ chuyện đó không còn quan trọng nữa... vì ngay cả bản thân Tsubaki biết nhưng không có bằng chứng thì cũng vô ích. Điều quan trọng bây giờ là bức tranh

Tsubaki nhẹ nhàng chạm tay lên khung tranh. Nó vẫn còn mềm mịn, mới toanh khi giọt mướt của dầu vẫn chưa khô hoàn toàn. Nhìn một thất bại thế này, Tsubaki cảm thấy trái tim mình lại đau xót hơn. Hẳn khẽ nhắm mắt lại, tự nhủ với chính lương tâm của mình

_ Xin lỗi em Lumina..... Một lần nữa, anh đã không thể bảo vệ cho em..... Anh thật là một tên kiếm sĩ vô dụng. Một Kiếm Vũ Sư tệ hại nhất trong lịch sử Samurai!

Sau đó, đôi mắt hần từ từ mở ra để có thể ngắm bức tranh một lần nữa

_ Nói gì đi nữa..... thì vẽ tranh đối với mình đã là quá khứ. Dù mình có tìm được cây cọ bị mất..... thì mình cũng chẳng biết phải vẽ gì tiếp theo..... Bức tranh này.... Hoàn toàn vô vọng rồi!

Bước trên tuyến hành lang hướng thẳng ra cổng trường. Tsubaki định sẽ trở về căn biệt thự của mình ngoài vịnh Kyuushi. Có lẽ một không gian yên tĩnh cùng với âm thanh rì rào của sóng biển sẽ trở thành một liều thuốc tốt để giải tỏa những vướng bận trong lòng Tsubaki lúc này. Ngày hôm nay đã có quá nhiều chuyện xảy đến..... quá nhiều thứ khiến Tsubaki không khỏi suy nghĩ..... Quá nhiều thứ khiến cho linh hồn Tsubaki không thể yên bình thanh thản. Hẳn không ngừng hướng ánh mắt phiền muộn xa xăm xuống nền đất. Đôi chân cứ bước đi một cách vô hồn không có mục đích, Tsubaki cứ đi như thể chẳng để ý xem mình đang đi đâu

—

Những lời của hội trưởng Manaka cứ vang trong tâm trí hần. Dẫu cho hần đã tự nhủ bản thân mọi thứ đều vô ích nếu mình có tìm lại được cây cọ của mình..... nhưng sao những lời nói đó cứ lại vang trong đầu như một lời cảnh báo rằng “ Đấy không phải điều Tsubaki muốn thật sự”. Khái niệm về cây cọ cũng như mối tương tượng so sánh đến thanh Katana vẫn còn là một điều mờ mịt lung mà ngay chính Tsubaki cũng chưa thể nắm bắt được rõ ràng

_ Chờ đợi một người như mình quay trở về. Đó là một điều không bao giờ có thể xảy ra đối với một kẻ không còn tin tưởng vào bản thân, không tin vào ý nghĩa của việc vẽ tranh..... và đặc biệt là những kẻ mất lòng tin vào chính bản thân mình. Phải..... mình không bao giờ có thể được tha thứ cho những tội lỗi mình gây ra..... Hãy thôi mơ mộng đi Tsubaki!

Đó là những gì hần nghĩ lúc này. Không phải là hần không được tha thứ. Không phải là không có ai không tha thứ cho hần. Mà chính bản thân hần không tha thứ cho chính mình. Tự hần đã chọn con đường đầy đau đớn để trừng phạt cho những tội lỗi của mình. Hần đúng là một tên cứng đầu đến đáng thương

.....

— Tsu – kun!

Dòng suy nghĩ Tsubaki bị ngắt quãng khi có giọng nói rất đỗi quen thuộc khẽ cất tiếng gọi tên mình từ phía trước

Ngay khi Tsubaki vừa ngược lên chưa hiểu chuyện thì một thứ gì đó bất ngờ ngã phụp vào lòng mình. Một mái tóc tím được cột một búi sang bên phải, mang theo hương thơm ngào ngạt từ loại dầu gội mới nhất hiện nay. Một dáng người mảnh khảnh thon thả trong bộ Yukata nữ cũng mang màu tím đen nốt

Chỉ cần nghe ngữ điệu giọng nói, Tsubaki cũng biết được người đang ôm chặt lấy mình là ai. Đôi mắt hần càng trở nên sâu thẳm u phiền hơn vì không muốn gặp người này một tí nào

— Tsu – kun, Mikazuki.....

— Tớ xin lỗi..... Chisaki.....

.....

Vậy là Chisaki cũng đã rời tư trang Tsuchimikaido đến tận It. Harm Sokyuran sau khi hay tin Mikazuki gặp chuyện không may. Không biết ai là người đã thông báo cho cậu ấy biết.....nhưng cũng thật tốt... vì nếu Chisaki ở đây rồi thì cô nàng đầu tím kia xin được giao lại cho nhà Tsuchimikaido giải quyết. Bản thân Tsubaki cũng hết nghĩa vụ phải để mắt đến cô ta (Mặc dù hần còn có ý định bỏ về ngang giữa chừng)

— Chisaki, mọi chuyện xảy ra quá đỗi bất ngờ..... tớ không lường trước được hết..... thành thật xin lỗi!

Chisaki khẽ lắc đầu, trên môi không thiếu nụ cười nhẹ

— Cậu đâu phải thần cơ dự báo nên làm sao biết trước mọi thứ sắp xảy đến trong tương lai..... Còn Mikazuki, mình đã nghe giáo viên nói rằng cậu ấy chỉ bị kiệt sức vì ngủ không đủ giấc thôi..... Có lẽ đến sáng mai, cậu ấy sẽ tỉnh lại không biết chừng!

— Lần này, công lớn vẫn là nhờ vào hai người cùng chung CLB với cô ta. Hai kẻ đó còn từ bỏ cả mục tiêu của mình để chăm cho cô ngốc kia. Không biết họ đã về nhà an toàn chưa. Dù sao thì trời cũng trễ lắm rồi!

Chisaki chợt đưa tay lên miệng cười khúc khích mấy cái

— Tsu – kun, cậu bắt đầu lo cho người khác rồi ư?..... Cậu cứ yên tâm. Bây giờ mà để họ bắt chuyến xe buýt về thì trễ quá, chưa kể đường đi về đêm sẽ rất nguy hiểm. Chính vì thế, mình đã để vệ sĩ của nhà Tsuchimikaido hộ tống họ đến tận nơi. Có khi giờ họ đã ở nhà an toàn rồi cũng nên!

Quả đúng là như thế thật. Sau khi Chisaki bỗng nhiên xuất hiện ở trường, mang theo đám vệ sĩ nhà Tsuchimikaido âm âm kéo đến phòng y tế, nơi Mikazuki đang tạm thời nghỉ ngơi. Họ là những người đàn ông cao to lực lưỡng, diện bộ vest đen từ đầu đến chân, gương mặt có chút trang nghiêm, khiến cả hội trưởng Manaka lẫn Hiro đều tái mét xanh cả mặt. Thoạt đầu, hai người họ còn nhầm tưởng những vệ sĩ của Chisaki là Mafia đến tống tiền nữa kia

Nhưng đến khi Chisaki bước vào, cúi đầu cảm ơn vì đã chăm sóc cho Mikazuki. Hội trưởng Manaka lẫn Hiro đều không khỏi tròn mắt ngạc nhiên. Cũng bởi đây là lần đầu tiên họ được diện kiến cung chủ gia tộc Tsuchimikaido danh giá có tiếng có tăm khắp đất Nhật. Và họ càng không ngờ khi biết Chisaki chỉ hơn họ một đến hai tuổi thôi.... Cung chủ trẻ nhất trong lịch sử nhà Tsuchimikaido

Chính Chisaki đã ra lệnh cho vệ sĩ của mình đưa hội trưởng Manaka và Hiro về nhà an toàn bằng chiếc xe hơi đen sang trọng. Xem như đây cũng là cách Chisaki gửi lời cảm ơn đến họ. Hiện giờ thì Manaka – san đang ngâm mình trong bồn tắm nước nóng tại nhà. Dù rằng thư giãn nghỉ ngơi.... Nhưng ánh mắt của chị ta vẫn trầm ngâm, phiền muộn, không ngừng nghĩ về Mikazuki.... Cũng tương tự như Hiro, dẫu cho đang thưởng thức thời gian nghỉ của mình bằng cuốn sách yêu thích..... nhưng anh ấy không hề tập trung vào trang sách..... Ánh mắt chút thờ thẩn, xa xăm, đầy lo lắng của Hiro khiến cho cả gian phòng tràn ngập trong yên ắng sâu thẳm.... Tất cả mọi người, ai cũng đều quan tâm và hy vọng Mikazuki sẽ sớm bình phục trở lại

— Nhưng Tsu – kun, chuyện đó..... Cậu có nghĩ ra được điều gì không? Kiểu như ai là thủ phạm phá bức tranh của Mikazuki chẳng hạn?

Nhắc đến thủ phạm, chắc chắn là cái lũ đến từ CLB nhiếp ảnh. Chúng đang âm mưu phá hoại sự tồn tại của CLB hội họa nên mới làm cái trò bắn thủ để hèn như thế. Nhưng chắc chắn, chỉ duy nhất Tsubaki biết điều này..... chỉ duy nhất Tsubaki phát hiện ra dã tâm của chúng..... và khẳng định rằng: Tsubaki sẽ không tiết lộ điều này với bất kỳ ai

Hắn chợt xoa tay

— Chisaki, cách đây vài giây, cậu còn nói tớ không phải thần cơ dự đoán, thì làm sao biết được chuyện gì sẽ xảy ra..... không phải sao?

— Uhm..... mình xin lỗi, Tsu – kun!

Để Chisaki phải mở lời xin lỗi khiến lương tâm Tsubaki có chút cắn rứt, trong khi mình mới là người cần phải nói câu xin lỗi. Nhưng thật không tài nào hiểu nổi con người hắn, lý do gì hắn lại nhất quyết không chịu nói điều mình biết. Cứ cho rằng trong tay Tsubaki không có bằng chứng, nhưng nếu là chính miệng hắn nói, thì chắc chắn Chisaki sẽ tin..... Mặt khác, trông hắn không giống kẻ tiếp tay bao che cho bọn chúng..... vì chính bản thân Tsubaki cũng không ưa cái cách chúng làm

.....

— Tsu – kun, trời cũng đã trễ lắm rồi, giờ chuyển xe buýt cuối cùng về vịnh Kyuushi chắc cũng không còn nữa. Nếu không phiền, thì cậu có thể theo mình về tư trang Tsuchimikaido. Mình sẽ để các vệ sĩ đưa cậu về nhà!

Lời mời của Chisaki thật đáng giá. Không phải ai cũng may mắn được chính cung chủ nhà Tsuchimikaido mời đi chung xe về nhà cùng với các vệ sĩ mạnh nhất trong gia tộc. Chưa hết, đây còn là một vinh dự khi được ngồi chung với Chisaki... người đứng đầu cao nhất của gia tộc Tsuchimikaido

Ấy vậy, Tsubaki làm bộ mặt ngang phè thất vọng. Hắn cất tiếng thở dài ngán ngấm rồi chỉ tay ra phía sau

— Cậu không phiền nhưng tớ thì có đấy. Thử nhìn đám vệ sĩ vai u thịt bắp, nào như trái nho kia xem!

Chisaki khẽ ngoái cổ ngoặt lại thì phát hiện các vệ sĩ của mình đang kéo kiếng xuống để lộ ánh mắt hằm hè điên tiết thẳng về phía Tsubaki. Họ thậm chí còn bẻ tay răng rắc tỏ ý “ Thử lại gần Chisaki – sama xem, rồi ngươi sẽ phải hối tiếc”. Điều này là hiển nhiên, vì trong mắt họ, Tsubaki chính là một tội đồ của thần Amaterasu tối cao, là kẻ đã bán bỏ thần thánh, gây nên vết nhơ cho cả ba gia tộc. Thì làm sao có chuyện các thành viên của ba nhà chịu nhìn hắn bằng góc cạnh thân thiện trừ Tsukusa và Chisaki

— Cậu hiểu chưa. Nếu bây giờ tớ mà đi chung với cậu thì chắc chắn chiếc xe kia sau khi về đến gia trang chỉ còn lại mỗi cái lốp thôi!

— Mình thành thật xin lỗi cậu Tsu – kun!

Đôi khi, chính Chisaki cũng quên mất rằng các thành viên trong ba phân gia không còn xem trọng Tsubaki nữa. Bản thân Chisaki có thể tự do gặp mặt trò chuyện với hắn cũng là vì mình mang danh cung chủ tối cao của gia tộc Tsuchimikaido. Nếu là trước đây, khoảng thời gian 3 năm chưa trở thành cung chủ, thì Chisaki sẽ chỉ mãi là một cô gái chịu sự giám sát của mọi thành viên trong gia trang

— Thôi kệ đi, lòng tốt của cậu tớ ghi nhận. Nhưng đừng lo, bữa nay tớ không đến trường bằng xe buýt, nên không cần phiền về chuyện lỡ chuyến cuối hay không!

— Không đi xe buýt? Tsu – kun, đừng nói với mình rằng cậu đến đây bằng chân không đó nhé!

— Vớ vẩn, tớ không có bị ngu. Tớ đến đây bằng xe hơi riêng. Nhưng do trong It. Harm Sokanryu này không có chỗ cho xe hơi. Hơn nữa nếu thấy một học sinh năm nhất cao trung lái xe hơi long nhong thì kiểu gì cũng bị nghi ngờ. Nên tớ đã gửi nó ở một công ty thương mại gần đây.... Chỉ cần chịu chút tiền thì bảo vệ ở đó cho phép ngay!

— Hehhhh.... Tsu – kun, cậu vừa sắm được xe hơi riêng ư? Ngầu thật đó..... Nếu đã vậy thì.....

Bỗng nhiên, Chisaki chạy đến ôm chặt lấy tay phải Tsubaki. Cô nàng tóc tím khẽ ngã đầu vào vai Tsubaki đi cùng với nụ cười trên môi. Nhìn cứ như một cặp tình nhân đang hẹn hò nhau ấy. Chính vì hành động đó, Tsubaki tròn mắt không phản ứng kịp là một, hai là các vệ sĩ bên kia đều đồng loạt hú lên những hồi đáp

sợ hết đám heo rừng vừa bị thọc tiết đến điên cuồng. Họ thậm chí cùng rút kiếm chém loạn xạ làm thấy ghê lẫm. Lý do đơn giản bởi vì khoảng cách giữa cung chủ và kẻ phản đồ tự đứng sát lại một cách nhanh chóng

__ Oi, Chisaki, cậu làm như vậy là ý gì đây?

__ Hôm nay, mình sẽ để cậu sẽ nhận trách nhiệm hộ tống mình về tư trang Tsuchimikaido an toàn bằng chiếc xe của cậu. Như thế thì sẽ không có xung đột gì đúng không?

__ Này nhé, tớ không biết nào của cậu có bị va đập vào đâu không rồi thành ra như thế. Nhưng làm ơn cho tớ giây phút yên bình đi..... Với lại, để mặc con ngổ kia là cách cậu quan tâm đến bạn thân sao?

__ Đâu phải mình đi chơi đêm đâu. Mình hoàn toàn nhờ cậu đưa mình về tư trang Tsuchimikaido kia mà. Chỉ là đi khác xe chứ hoàn toàn không có gì hết. Là do cậu suy nghĩ quá nhiều thôi Tsu – kun!

Tsubaki đập tay trái lên mặt rồi kéo xuống một đường tỏ vẻ ngán ngẫm. Đôi khi, chính Tsubaki lại chịu thua Chisaki ở một vài điểm. Nhất là trong những trường hợp như thế này. Hắn không còn cách nào khác ngoài việc hộ tống cung chủ nhà Tsuchimikaido về an toàn.... Mặc cho bọn vệ sĩ có tỏ vẻ phản đối kịch liệt, vì đây chính là mệnh lệnh của Chisaki

20. Chương 20

__ Chuyện này thật sự ổn không đấy hả?

__ Hử, cậu đang muốn nói điều gì vậy Tsu – kun?

__ Do cậu cố tình đúng không? Làm sao có thể bình thường khi ngay sau xe mình là hơn chục chiếc đang lườm lườm bám theo sát đuôi đây?

Chiếc xe hơi của Tsubaki không đến nỗi sang trọng như những bậc đại gia khác. Nó đơn thuần chỉ là một chiếc Jaguar C-X75..... Một chiếc Jaguar C-X75 bạch kim được trang bị hệ thống động cơ điện cực mạnh gồm 4 mô-tơ điện công suất 195 mã lực lắp ở từng bánh xe, cùng với hai turbin nhỏ chạy bằng khí để sạc pin. Với trái tim đặc biệt có tổng công suất 778 mã lực và mô-men xoắn 1.600Nm, Jaguar C-X75 có khả năng đạt vận tốc cực đại 330km/h, tăng tốc từ 0 lên 100 km/h trong 3,4 giây. Chiếc xe sử dụng hệ dẫn động 4 bánh này có thể chạy quãng đường dự kiến là 900km khi được sạc đầy pin..... Giới thiệu nhiều đó là đủ để chứng minh chiếc xe của Tsubaki “ tầm thường” đến mức nào

Điều quan trọng là ngay đằng sau chiếc Jaguar, là hơn chục chiếc xe hơi đen xì khác được cầm lái bởi những tay vệ sĩ của nhà Tsuchimikaido cũng kính đen vest đen từ đầu đến chân tuốt, cùng nhau di chuyển trên tuyến đường hệt như đi hộ tống của thủ tướng chính phủ Nhật. Những gã vai u thịt bắp đó rượt sát theo sau Tsubaki, mặt mày cứ hầm hầm như loài lợn rừng vừa bị thọc tiết cho đến điên.... Lý do đơn giản vì họ không tài nào chấp nhận chuyện cung chủ cao quý nhà Tsuchimikaido lại ngồi chung xe với tên tội đồ của Amaterasu – sama tối cao. Họ còn nghĩ chắc hẳn Tsubaki đã giả trò đe dọa, ép Chisaki đi theo mình nên cô cung chủ không còn cách nào khác (Trong khi chính Chisaki là người chủ động đề nghị Tsubaki chở mình về)

Cũng chính vì hành động bảo vệ cung chủ quá mức đến nỗi bám tận theo sau mà khoảng cách xe trước với xe sau chỉ cách một mét thôi. Gần đến mức nếu xe của Tsubaki dừng lại đột ngột thì các xe sau cũng sẽ đâm vào mất. Thế mà họ cũng chẳng quan tâm đến sự an nguy của mình..... Tsubaki không ngừng cảm thấy khó chịu. Hắn khó chịu vì một kẻ tự do tự tại như mình lại phải chịu sự dòm ngó của hơn chục người

__ Chisaki, tớ sẽ rất biết ơn nếu cậu có thể gọi cho lũ đó quay về trước đi..... Còn không thì làm ơn cách xa xe tớ ít nhất 10 mét!

__ Mình đã gửi tin nhắn cho họ cả chục cuộc nhưng không lấy một hồi âm. Xem chừng, họ chỉ quan tâm đến sự an toàn của mình thôi thì phải!

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngẫm. Không ngờ những thứ tội tệ, tàn nhẫn lại dồn xuống vai mình cùng một lúc chỉ trong vòng một ngày duy nhất. Hôm nay quả thật không phải ngày may mắn của mình tí nào

Bên phải là Chisaki, cô bạn thân nói khó từ nhỏ của mình. Đằng sau là Mikazuki vẫn còn trong giấc ngủ ngon với chiếc chăn bông ấm áp chưa tỉnh. Số chẳng là rất muốn đi về chung với Tsubaki, nhưng Chisaki cũng không cảm thấy yên tâm khi để Mikazuki một mình với các vệ sĩ của mình. Nên cung chủ thiên tài đã nghĩ ra kế hợp nhất hai thứ lại. Đó là chuyển Mikazuki qua xe của Tsubaki rồi cùng hắn ta về tư trang. Chisaki cũng đã xin lỗi Tsubaki trước vì hành động này chắc chắn sẽ gây thêm phiền hà cho hắn..... Và xem như lời cảm ơn vì Chisaki đã không phản bội mình (Ý là Tsubaki sống yên ổn ở vịnh Kyuushi đến thời điểm này là do Chisaki đã giữ đúng lời hứa, không tiết lộ nơi ở hiện giờ cho người nhà Minamiya trừ phu nhân Minamiya). Tsubaki đành cắn răng chấp nhận..... chỉ đưa hai người họ về thôi.... chắc cũng không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra

— Chisaki, có phiền không nếu tớ đưa cậu về tư trang Tsuchimikaido trễ hơn một chút. Dù sao với tình hình của cái đầu tím phía sau thì vẫn chưa thể đi học vào ngày mai. Về trễ khoảng tầm một tiếng đồng hồ chắc không sao chứ hả?

Chisaki cứ tròn mắt nhìn hắn không chớp. Bởi rằng cô không nghĩ Tsubaki sẽ nói những câu như thế. Chủ động mời con gái đi chơi đã là một hiện tượng lạ ra không hề có. Vậy mà mới tối hôm qua, Chisaki đã đồng ý lời mời cùng thăm quan lễ hội trường nhưng sau cùng phải dời lại vì chuyện gia đình. Và hôm nay, cung chủ nhà Tsuchimikaido một lần nữa nhận được lời đi dạo cùng hắn

Hơn nữa, nhìn vẻ mặt chán chường hiện giờ của Tsubaki, Chisaki thừa hiểu do hắn muốn rút trốn khỏi mấy tay đeo bám kia càng nhanh càng tốt. Thế là, Chisaki đành gật đầu

— Thêm một giờ đồng hồ chắc ổn thôi..... Tùy cậu, Tsu - kun!

Được phép đưa cung chủ nhà Tsuchimikaido về trễ một chút. Giống như điều gặp gió, cá gặp nước, Tsubaki không nói không rằng đưa tay kéo cần gạt về phía trước. Chân trái buông lơ lửng, chân phải đạp mạnh ga khiến cho kim chỉ số từ 25 km/h vọt thẳng lên 45 hoặc thậm chí là 50km/h

Con báo gầm của Tsubaki (Ý nói chiếc Jaguar) bất ngờ phóng thẳng lên phía trước, bỏ quãng xa đám vệ sĩ theo sau một đoạn khá xa

— Tên phản đồ đã giở trò. Nhanh chóng bám theo hắn nhanh nhất có thể. Bằng mọi giá phải cứu cung chủ khỏi nanh vuốt của tên phản tặc!

Thế là những chiếc xe hơi đen chở theo hơn chục tên vệ sĩ cùng những thanh Katana chất hàng đồng theo hiện xe đồng loạt tăng tốc theo sau Tsubaki. Đây là một bài học dành cho những vệ sĩ của nhà Tsuchimikaidom lần sau nếu muốn mục tiêu không có cơ may trốn thoát thì hãy chia lực lượng thành hai phần trước sau. Chứ cứ tò tò làm cái đuôi theo sau thì chắc chắn không bắt kịp khi mục tiêu giở trò đâu

.....

Có ai tự hỏi tại sao một tên nhóc cao trung..... À không, một tên đáng tuổi sinh viên đại học năm nhất lại phải chui đầu vào một ngôi trường trung học với thân phận là học sinh năm nhất cao trung lại được phép mua và tự do điều khiển chiếc xe hơi khi chưa đủ tuổi thi bằng lái chưa? Câu trả lời đơn giản vì hắn đã thi lấy bằng lái ở Anh và đậu với số điểm rất cao. Người giám sát Tsubaki không còn cách nào khác ngoài việc cấp giấy phép cho hắn ngay khi chưa đủ tuổi. Nên bây giờ dù có long nhong lái xe hơi giữa phố rồi bị công an tra hỏi thì hắn cũng không phạm luật... miễn sao đừng vướng vào mấy lỗi như lấn làn, vượt đèn đỏ hay chạy quá tốc độ là được

Nhưng không bàn thêm về vấn đề này nữa. Điều quan trọng là Tsubaki đã cắt đuôi được lũ phiền phức kia ngay khi hắn rẽ vào một ngã ba với tốc độ nhanh chóng. Một phần cũng do trời tối nên các vệ sĩ nhìn nhầm, cứ tưởng rằng Tsubaki đi thẳng nên cứ phi đầu mà theo thôi. Ai ngờ rằng họ đã để mất dấu cung chủ lần tên tội đồ

Nói là đi chơi thêm một tiếng đồng hồ nữa, nhưng thực chất nơi mà Tsubaki dẫn Chisaki và Mikazuki không đâu xa chính là cảng biển vịnh Kyuushi, chỉ cách tư trang nhà Tsuchimikaido 10 phút đi xe thôi. Tsubaki đã tính toán, lựa chọn một vị trí vừa nhìn thấy được tòa nhà cao to cổ kính của phân gia Tsuchimikaido, vừa tránh không để bọn bám đuôi kia phát hiện

Hiện giờ, cả Chisaki lẫn Tsubaki đều đứng đằng trước mũi xe, cùng tận hưởng âm thanh của tiếng sóng biển

vỗ bờ và hương thơm mặn của biển khi cơn gió lạnh thoáng thổi qua mái tóc của cả hai người. Thật là một địa điểm thích hợp để chiêm ngưỡng khung cảnh của biển khơi vào ban đêm..... Chỉ có điều nó hơi lạnh chút đỉnh

Bản thân Chisaki lúc này chỉ đơn độc mỗi một bộ Yukata chỉ dành khi mặc vào mùa hè. Trong tình hình thế này thì chính chiếc Yukata ấy đã hại Chisaki vì độ mỏng của nó chỉ để khắc chế của mùa hè mà thôi. Cũng do bất ngờ đi cùng Tsubaki, nên Chisaki không kịp nói với mấy tay vệ sĩ đưa ình áo khoác. Cho nên cô ấy chỉ có thể đưa hai tay tự ôm lấy cơ thể mình trước cái rét của gió biển

__ Đây, cẩn thận, không khéo để bị cảm thì tớ sẽ là người phải hứng chịu mọi thứ phiền phức đến từ nhà Tsuchimikaido mất!

Tsubaki chợt quàng lên đầu Chisaki một chiếc áo lạnh vừa dày vừa nặng. Nhưng ít ra nó cũng sẽ bảo vệ cho Chisaki trước cơn gió lạnh vô tình kia trong chốc lát

__ Mình cảm ơn!

Sau đó, Tsubaki tiếp tục vào mui xe để có thể hướng mắt về nơi biển cả vắng gọi. Cứ mỗi lần ngắm biển, thì tâm hồn Tsubaki lại trở nên thanh thản, nhẹ nhàng biết nhường nào. Dần dần hẳn cảm thấy dường như chỉ duy nhất biển là nơi hẳn thuộc về

__ Tsu – kun, cảnh tượng hiện giờ làm mình nhớ đến chuyện cách đây 3 năm, khi chúng ta cũng đứng ngắm biển vào ban đêm thế này nhỉ!

__ Ừ, tớ còn nhớ rất rõ..... khi cả bốn chúng ta cùng trốn nhà lên ra để ngắm cảnh biển vào ban đêm. Mặc dù chẳng thể nhìn rõ được gì.... nhưng ai cũng cảm thấy phấn chấn khi được nghe tiếng sóng và hương vị mặn của nó!

__ Phải nhỉ..... chúng ta đã từng rất hân hoan khi được nghe tiếng sóng tràn bờ vào mỗi tối. Nhưng kể từ ngày cậu từ bỏ nhà Minamiya, cùng Lumina đến một mái ấm khác để chung sống, thì chúng ta cũng không thể thường xuyên cùng nhau làm những việc như vậy. Thời gian thoáng một cái đã trôi qua ròng rã 3 năm nhanh thật..... Đến bây giờ, mình cứ nghĩ nó chỉ là một giấc mơ thôi!

Đôi mắt Tsubaki trở nên xa xăm phiền muộn hơn khi cả hai cùng nhắc về quá khứ. Và đặc biệt là về Lumina, người không khiến cho trái tim hẳn đau khổ suốt 3 năm dài không hy vọng. Tsubaki vẫn luôn câu trả lời vì sao..... mình muốn quên đi Lumina..... nhưng lại không thể quên đi cô ấy..... Một người đã chết thì không thể sống lại..... vậy thì lý do gì bản thân mình vẫn luôn giữ mãi hình bóng của cô ấy trong trái tim

__ Nếu như..... ngay từ đầu..... tất cả chỉ là một giấc mơ..... cậu, Hajima, Tsuchimikaido, Kurahashi, Minamiya và cả Lumina..... tất cả chỉ là một giấc mơ, và tớ chỉ là một kẻ đang mơ..... thì không biết khi nào..... Tớ mới có thể tỉnh dậy. Chisaki, tớ không muốn tiếp tục mơ nữa..... tớ muốn khi mình mở mắt, sẽ có Lumina ngay bên cạnh. Khi rời khỏi nhà, sẽ được gặp cậu và Hajima. 4 đứa sẽ cùng nhau cười vui như trước, cùng làm những chuyện trên trời dưới đất. Cùng kể cho nhau nghe những thước chuyện hài hước để rồi chúng ta ai ai cũng đều mỉm cười..... Nhưng sau cùng, chính điều mà tớ mong mỏi mới là thứ hiện hữu trong giấc mơ mà mình đã thức dậy quá sớm..... Chisaki, tớ không biết bản thân mình phải tin vào điều gì lúc này nữa!

Ước mơ của Tsubaki đã từng là hiện thực. Nó đã xảy ra vào khoảng thời gian 3 năm trước khi cả 4 người bạn nhỏ đều thân với nhau như anh em cùng nhà. Nhưng rồi số phận khắc nghiệt đã làm thay đổi mọi thứ. Cơn giận dữ của thần Susanoo đã giáng xuống vịnh Kyuushi, lấy đi sinh mạng của Lumina trước khi cô ấy trở về biển. Từ đó, Tsubaki hoàn toàn mất lòng tin vào chính bản thân mình.... Mất lòng tin vào cái danh Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư mà mình từng đạt được

Tsubaki sinh ra thật thiếu may mắn..... đến tận thời điểm này hẳn ta vẫn chưa thể có được thứ hạnh phúc thật sự. Phải chăng, đây chính là một lời nguyền..... một lời nguyền chỉ dành riêng ình Tsubaki..... Nếu chuyện đó là thật, thì Susanoo – sama thật quá tàn nhẫn

__ Tin vào gì nhỉ..... mình không dám chắc..... nhưng Tsu – kun này, không phải bên cạnh cậu vẫn còn “cây cọ” sao?

Tsubaki chợt ngoái cổ quay sang nhìn nhìn Chisaki với ánh mắt to tròn đối ngạc nhiên

_ Tsu – kun, trước đây, khi Lumina còn bên cạnh chúng ta. Cậu ấy đã từng nói, thứ quý giá nhất của một đời người chính là niềm tin. Tin vào người thân, tin vào bạn bè, tin vào số phận..... tin vào chính mình. Lumina đã truyền đạt lại điều đó bằng cách nâng cọ lên để vẽ những điều mình tin tưởng. Lumina còn nói khi cậu ấy cảm thấy hụt hẫng hay mất niềm tin..... thì cậu ấy vẫn sẽ tiếp tục vẽ, bởi vì Lumina đã đặt niềm tin của mình vào cây cọ. Dù cho điều tệ hại gì có xảy ra thì cây cọ cũng sẽ không bao giờ phản bội cậu ấy..... Tsu – kun, nếu như cậu mất đi lý do để vẽ..... mất đi lý do vì sao mình lại sống..... thì hãy tiếp tục tin vào cây cọ mình nắm trong tay. Làm như thế, cũng giống như cậu đặt niềm tin vào những lời sau cùng của Lumina.... Hiểu không?

Tsubaki chợt đưa một tay lên con mắt trái. Hắn che đi con mắt đó chỉ để lại con mắt phải nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Rồi bỗng dừng, hắn lại nở một nụ cười nhẹ mang chút sự đượm buồn xa xăm phiến nào

_ Một kiểu so sánh giữa “ cọ” và “ kiếm” ư?..... Chisaki, tớ không biết lý do vì sao cậu lại nói những điều như vậy. Nhưng cứ cho điều đấy hoàn toàn là sự thật... thì tớ cũng không thể làm được gì khác.... Bởi chính tớ đã để lạc mất “ cây cọ” của bản thân, đánh mất “cây cọ” mà Lumina đã từng đặt niềm tin vào đó. Tớ không có đủ dũng khí để quay đầu lại tìm nó thất lạc trong cái bóng tối trải dài kia..... Suy cho cùng, mọi thứ vẫn là vô ích!

_ Tsu – kun!

Bỗng nhiên, Chisaki rời khỏi vị trí của mình. Cô cung chủ nhỏ khẽ bước đến đối diện Tsubaki và nhẹ nhàng chạm trán mình vào trán hắn. Bằng hành động này, Chisaki có thể truyền hơi ấm, niềm tin lẫn hy vọng của bản thân cho Tsubaki. Để hắn cảm thấy mình không cô đơn, lẻ loi một mình

_ Sẽ ổn thôi mà..... cậu là Tsubaki Minamiya, con trai duy nhất của nhà Minamiya nắm giữ thanh Katana mạnh nhất của cả ba gia tộc. Cậu còn lại là một thiên tài từng tốt nghiệp ở đại học mỹ thuật nổi tiếng ở Anh quốc khi tuổi đời còn rất trẻ. Sẽ không có gì làm khó được cậu hết..... không gì có thể cản bước chân trừ khi đó là chính bản thân cậu. Tsu – kun, kẻ thù lớn nhất của cậu chỉ là cậu thôi. Chỉ cần vượt qua được nó..... cậu sẽ hoàn toàn trở thành Tsubaki Minamiya. Đừng quên điều này Tsu – kun, cậu không cô đơn..... vẫn còn mình, còn Hajima, còn Tsukusa – nee và..... Lumina nữa!

Những lời nói dịu dàng nồng nàn khiến trái tim se lạnh của Tsubaki phần nào không còn đau đớn nữa. Giống như nó đã được sưởi ấm trong phút chốc để không phải thao thức, dằn vặt hay hối hận day dứt

Tsubaki không biết phải nói gì lúc này đây. Những gì hắn muốn chỉ là ngồi yên để Chisaki có thể tiếp tục truyền hơi ấm, niềm tin lẫn sự hy vọng vào mình. Hắn biết mình thật ích kỷ vô dụng khi hết lần này đến lần khác cứ phải nhờ đến sự giúp đỡ của Chisaki..... Bị gọi là ích kỷ cũng không sao, mặc ai nghĩ gì thì nghĩ, chỉ cần có thể tìm thấy một phút một giây giúp cho con tim mình thanh thản thì hắn không màng gì hết

_ Cậu biết không Chisaki, có lẽ đến bây giờ tớ mới hiểu tại sao ông già cứ nghiêm cấm tớ đến với Lumina, nhưng lại cực kỳ tán thành muốn tớ đến với cậu. Ông ấy còn nói, nếu như ta thành một đôi, thì không chỉ hai bên phân gia trở nên thân thiết, mà ngay cả tớ cũng sẽ tìm được hạnh phúc thật sự!

_ Hử? Tsubaru – san đã nói với cậu những lời như thế thật à?

_ Phải, khi ấy, tớ đã có một trận cãi nhau không nhằn nhẹn với ông già. Tớ cứ nghĩ dây thần kinh não của ông ta bị đứt mất một sợi nên mới ăn nói hàm hồ không suy nghĩ như thế. Nhưng xem ra tớ đã nhầm..... Chisaki, nếu như Lumina chưa từng xuất hiện.... nếu như cô ấy không hề tồn tại trong trái tim tớ..... thì có lẽ tớ sẽ chọn cậu..... Chisaki!

Nghe như thế, Chisaki chợt nở nụ cười dịu dàng

_ Nhưng bây giờ, trong trái tim cậu chỉ có mỗi hình ảnh của Lumina thôi đúng không? Cậu ấy bất ngờ xuất hiện đến bên chúng ta, và cũng bất ngờ rời xa chúng ta. Dù không muốn thì Lumina luôn sống trong tim tất cả mọi người!

Chisaki thôi áp trán mình vào trán hắn. Cô cung chủ nhỏ quay lưng bước đến gần hơn nơi biển cả gợn sóng ban đêm. Ánh sáng từ những cây cột đèn giúp cho Tsubaki có thể nhìn thấy rõ nụ cười của Chisaki ngay khi cô ấy ngoái cổ lại với mình

— Nhưng biết sao không Tsu – kun? Nếu như Lumina không xuất hiện, nếu như Lumina chưa từng tồn tại trong trái tim cậu, thì làm sao mình có dịp được làm những điều vừa xong với cậu? Suy cho cùng, cả mình, cả cậu, cả Hajima..... cả ba phân gia môn đệ của Amaterasu – sama đều yêu quý Lumina. Vậy thì làm thế nào, cậu ấy có thể biến mất được.... đúng không?

Chisaki quả nhiên là người bạn thân nhất mà mình có từ trước đến nay. Có thể hiểu những gì mình đang nghĩ trong lòng và tìm cách hóa giải những nỗi lo lắng ấy chỉ qua vài câu nói. Trước đây, Tsubaki còn phải ra sức bảo vệ Chisaki vì cô ấy quá nhút nhát..... còn bây giờ, Chisaki đã ra dáng một cung chủ quyền uy nhất gia tộc Tsuchimikaido

Tsubaki biết nói gì bây giờ đây, ngoài việc cứ trưng con mắt to tròn để ngắm nhìn nụ cười tuyệt đẹp của cô ấy đang ngay phía trước

— Tsu – kun, hãy can đảm quay đầu lại tìm “cây cọ” mà cậu vẫn đang mong mỏi gặp lại nó. Mình tin rằng chỉ cần tìm thấy nó.... Cậu sẽ biết ngay mình đã đánh mất thứ gì, đang có cái gì, nên trân trọng những gì và tiếc nuối điều gì. Mình biết có thể cậu sẽ bị tổn thương lần nữa, nhưng những cảm xúc ấy vô cùng quý giá. Bởi chính những cảm xúc ấy sẽ quyết định cậu có phải là Tsubaki Minamiya không..... hay đơn thuần chỉ là một cái bóng mang tên Kazuto Minamiya..... Tsu – kun, mình biết cậu sẽ làm được thôi.... Mạnh mẽ lên!

Có lẽ hẳn tiếp thu được những lời của Chisaki. Đó không hẳn là những lời sáo rỗng, mà sẽ là ánh sáng dẫn Tsubaki đi trên con đường của mình

Hắn bắt đầu rời nhấc mông khỏi đầu chiếc Jaguar, hai tay nhét vào túi quần lững thững bước đến để mở cánh cửa xe

— Được một tiếng đồng hồ rồi. Có lẽ ta nên về thôi Chisaki, không thì người Tsuchimikaido sẽ giết tớ mất!

— Ừ, về thôi!

Chisaki khẽ nở nụ cười xinh như bông hoa nở rộ và từ tốn đến gần chiếc xe hơi của Tsubaki

Bỏ ra thêm 10 phút để về đến tư trang Tsuchimikaido. Khi cả hai còn đứng trên đỉnh đồi kia thì nhìn tư trang nhỏ như mô hình đồ chơi. Để bây giờ lái xe đến trước cửa thì tòa thành cổ kính gần biển hiệu “ Nhà Tsuchimikaido” sừng sững như một tập đoàn công ti nào đó trong thành phố

Tsubaki không dại gì đậu xe trước cổng chính của gia trang, bởi hắn thừa biết chỉ cần dừng ở đó thôi thì sẽ đụng mặt ngay các tay vệ sĩ nhà Tsuchimikaido vốn dĩ không ưa mình. Rất có thể mấy tên vai u thịt bắp đó sẽ lấy cớ bắt cóc cung chủ để kiểm chuyện. Với khả năng kiếm thuật của mình thì không bao giờ có chuyện hắn thua họ..... nhưng một phần đây là tư trang nhà Tsuchimikaido, hắn cũng không muốn làm mọi chuyện trở nên rùm beng hơn. Nên đã chọn cách cho xe vòng ra phía sau gia trang, tức là chịu khó đi đường rừng đường hẹp một chút.... Tuy hơi cực nhưng chắc chắn mấy gã trí thông minh bắt nguồn từ bắp đùi kia sẽ không nghĩ đến

— Chisaki – sama!

Vì không muốn để vệ sĩ nhà Tsuchimikaido phát hiện. Chisaki chỉ dám nhờ một vài người hầu nữ thân tín bí mật ra đón mình với Mikazuki ở cửa sau. Thành thử khi Tsubaki cho xe đến gần, thì họ nhanh chóng chạy đến xem tình hình thế nào

— Chisaki – sama, Tsubaki – dono. Mừng hai người trở về!

Tsubaki tắt máy xe, mở cửa bước xuống và ga lăng mở cửa bên kia để Chisaki có thể bước xuống một cách sang trọng lịch lãm

— Thế là tớ đã hoàn thành xong nghĩa vụ hộ tống cậu về tận nơi rồi. Mãn nguyện rồi phải không?

— Ừ, ngồi xe cậu êm lắm, cảm ơn cậu vì đã đưa mình và Mikazuki về an toàn!

Sau đó, Chisaki chợt quay sang tất cả các cô hầu đứng bên cạnh mình

— Đưa Mikazuki về phòng đi. Cẩn thận, đừng làm cho cậu ấy thức giấc!

— Vâng, thưa Chisaki – sama!

Theo lệnh cung chủ tối cao, các cô người hầu được phép của Tsubaki, tự động mở cửa ghế sau của chiếc Jaguar màu bạc để đưa Mikazuki về phòng. Tình hình là một cô cao khỏe trong đó sẽ nhận trách nhiệm công Mikazuki, các nữ Maid còn lại sẽ mang đồ đạc, những dụng cụ của Mikazuki theo sau

Bình thường thì những việc thế này để con trai làm thì thích hợp nhất. Nhưng ai cũng hiểu với hoàn cảnh của Tsubaki hiện nay thì không thể đặt chân vào nhà Tsuchimikaido được. Ngộ nhỡ đang công Mikazuki bước đi mà đụng độ ngay mấy tên vệ sĩ thì tay đâu mà cầm kiếm đỡ đòn. Nên thôi cứ giao mọi thứ lại cho nhà Tsuchimikaido, Tsubaki chỉ biết là mình đã hoàn thành xong nhiệm vụ được giao

— Phải rồi Tsu – kun, trên đường về mình cũng chưa kịp hỏi. Tính tình của Mikazuki thì mình biết rất rõ. Cậu ấy khi đã tập trung vào việc gì thì sẽ dành hết thời gian tâm huyết để hoàn thành nó một cách hoàn hảo nhất. Sự việc xảy ra hôm nay thật sự là một cú shock rất lớn đối với cậu ấy..... Mikazuki có làm gì cậu không Tsu – kun?

— Làm gì ấy hả?

Tsubaki chợt nhớ lại khoảng khắc Mikazuki đưa tay tát mình một cái ngay mặt. Là do nhất thời không kiềm chế được bản thân, nên cô ấy đã không suy xét thấu đáo. Mikazuki đã nghĩ Tsubaki là thủ phạm phá hoại bức tranh “ Hoa anh đào đỏ” mà mình đã gây không ít công sức, thời gian để vẽ nên đã tặng hấn một cái bạt tai vừa đau vừa thắm. Chỉ là chẳng hiểu sao, trái tim Tsubaki trong phút chốc quặn đau hơn nhiều khi chứng kiến những giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt ấy..... So với cái tát đó, thì hình ảnh Mikazuki khóc còn khiến hấn xót xa hơn trăm lần

Mọi chuyện chỉ có thế, nhưng Tsubaki tự nhủ trong lòng rằng nếu kể với Chisaki điều này, thì chắc chắn cậu ấy sẽ lại cúi đầu xin lỗi thay cho Mikazuki. Thành thử, hấn cũng quyết định sẽ xem sự việc lúc đó như một bí mật cho riêng mình

— Cũng không hấn..... chẳng có gì quan trọng hết!

— Uhm, nếu cậu nói thế thì mình cũng không còn gì vướng bận nữa. Những việc còn lại thì phải dựa vào Mikazuki thôi!

— Chisaki..... tớ sẽ đặt ra một giả dụ thế này. Nếu như..... nếu như người phá hoại bức tranh của cô ta là tớ..... Thì cậu sẽ nghĩ thế nào?

Một câu hỏi khá đối bất ngờ khiến Chisaki không khỏi tròn mắt ngạc nhiên trong vài phút đầu. Cô cung chủ nhỏ tự hỏi, tại sao Tsubaki lại lấy chính bản thân mình đặt vào vị trí của kẻ phá hoại. Và lý do vì sao trông Tsubaki như rất muốn biết câu trả lời từ chính Chisaki? Phải chăng..... Tsubaki đang suy diễn một điều gì đó trong tâm trí..... một điều gì đó không thể tiết lộ cho người bạn thân thiết thuở nhỏ là Chisaki?

Và rồi Chisaki khẽ nở một nụ cười dịu dàng ấm áp

— Làm thế nào đây Tsu – kun, mình chưa từng và không bao giờ nghĩ rằng cậu là người đã hủy hoại những cố gắng của Mikazuki!

— Tại sao? Tại sao cậu không nghi ngờ tớ? Tại sao cậu không nghĩ tớ là thủ phạm thực hiện những việc đê hèn như vậy?

— Cậu hỏi mình tại sao ư? Đơn giản lắm Tsu – kun..... vì cậu không giỏi nói dối. Hơn nữa, mình biết cậu là ai, mình biết chính “ cây cọ” và “ thanh Katana” trong tim cậu sẽ không bao giờ căm dỗ cậu làm những chuyện như vậy. Một người đã che giấu đi thân phận của mình để giúp đỡ cho Mikazuki. Một người tên là Tsubaki Minamiya sẽ không bao giờ làm như thế. Đó là niềm tin của mình!

Dù cho Tsubaki có gục ngã trăm lần hay nghìn lần. Hấn sẽ không bao giờ cô đơn vì bên cạnh hấn luôn có sự hiện diện của Chisaki. Chỉ cần hấn cảm thấy lẻ loi trống vắng, thì chắc chắn, Chisaki sẽ đến bên hấn, sẽ trở thành chỗ dựa cho hấn..... nhưng dường như chưa đủ để có thể xoa dịu đi cái bóng đêm trong trái tim Tsubaki một cách toàn diện. Hấn chưa từng nghĩ đến việc xem Chisaki như người mình sẽ đi cùng suốt

phần đời còn lại..... vì Tsubaki tự biết: nếu dính đến với một kẻ như mình.... Chắc hẳn Chisaki sẽ không bao giờ có được hạnh phúc

_ Ngủ ngon nhé Tsu – kun, chúc cậu có những giấc mơ đẹp!

_ Ừ, cậu cũng vậy..... có những giấc mơ đẹp, Chisaki!

Chisaki khẽ cúi đầu chào Tsubaki theo đúng như cung cách của một cung chủ quyền quý. Sau đó, cô ấy quay lưng bước từng bước vào tư trang cho đến khi cánh cửa hoàn toàn khép lại

Tsubaki ngược cổ nhìn lên bầu trời đêm kia như thể muốn tìm xem có một vì sao sáng nào đó không. Trời hôm nay mây nhiều nên chẳng thể thấy được gì hết, tất cả chỉ là một màu đen vĩnh hằng vô tận và cơn gió lạnh thổi vi vu từ ngoài mặt biển gợn sóng vào đất liền. Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngấm rồi quay lưng về phía chiếc Jaguar của mình

_ Có lẽ mình cũng nên về ngay thôi!

.....

“Furitsumoru konayuki ga mau

Akirame kaketa yume ga mata

Nami utsu ano hi no mama de

Kawaranai egao mitsumeta.....

“ Những hạt tuyết rơi đầy cả mặt đất

Em đã từng từ bỏ những giấc mơ ấy lại tiếp tục

Còn sót lại ngày hôm ấy.....♪”

Đây là âm thanh phát ra từ chiếc điện thoại di động trong túi Tsubaki. Hắn đã sử dụng đoạn nhạc trong một bộ phim ưa thích cải làm nhạc chuông điện thoại. Nhưng điều ấy không quan trọng. Chủ yếu là sau khi nhìn vào cái tên xuất hiện trên màn hình, thì Tsubaki lại thở dài chán nản nhiều hơn

Hắn cứ lưỡng lự giống kiểu không muốn trả lời. Thậm chí còn nghĩ hay là cứ để mặc nó reo đến khi nào ngừng thì thôi, xem như chưa từng có cuộc gọi này.... Nhưng với tính khí của kẻ có tên hiện lên màn hình này. Chắc hẳn hắn sẽ còn réo làm phiền nếu Tsubaki vẫn lì lợm không bắt máy. Thôi thì đành xuống nước một bậc vậy

_ Gì đây tên đầu đất..... cậu muốn gì ở tôi?

Không biết người ở đầu dây bên kia là ai, đã nói những gì với Tsubaki mà vẻ mặt của hắn bỗng trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết

_ Hả? Đến rồi sao? Nhanh dữ vậy?..... Hiểu rồi, cứ ở đó đi!

Không rõ là đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi ngắt điện thoại, thì Tsubaki lại trở về với con người thờ ơ chán nản một cách rõ rệt. Hắn lên chiếc Jaguar của mình và quay đầu cho con xe rời khỏi tư trang nhà Tsuchimikaido

.....

(Con báo gấm) của Tsubaki không đi ngang qua và nghỉ ngơi tại biệt thự Tsubaki cách tư trang Tsuchimikaido vài phút. Mà nó dừng lại ở một nơi vừa sáng, vừa ồn ào, vừa đông người

Địa điểm Tsubaki đến không đâu xa chính là sân bay quốc tế Haneda tại trung tâm Tokyo Nhật Bản. Haneda được biết đến là một trong năm sân bay cấp một, chuyên phục vụ các chuyến bay giữa các đất nước lân cận lục khác nhau

Tsubaki đứng tựa lưng ở một băng ghế thiệu các đường bay quốc tế đến Nhật Bản. Hắn chẳng quan tâm đến mọi thứ xung quanh như người ngoại quốc hay các cửa hàng đang rao bán đồ ăn cho khách. Tất cả

những gì hắn quan tâm là tập trung nghe những bản nhạc yêu thích trong con đế màn hình cảm ứng qua chiếc tai phone lủng lẳng ở hai bên tai. Hắn đang chờ đợi..... chờ đợi một ai đó sắp sửa đến Nhật thì phải

Thi thoảng, Tsubaki còn đảo mắt ngó xuống chiếc đồng hồ đeo tay để canh chừng thời gian thế nào. Bởi có một số chuyến bay sẽ gặp chút trục trặc khi cho khách xuống hoặc nhận hành lý từ băng chuyền.... nên nhiều khi thời gian gặp mặt sẽ bất ngờ thay đổi. Chỉ mong mọi thứ vẫn suôn sẻ không gặp phải trở ngại gì đối với người mà Tsubaki đang đợi

__ Hầy, tên chết dẫm đó, làm gì mà lâu dữ vậy? Đừng nói là làm mất passport hay hộ chiếu gì rồi nhé. Đi xin lại mấy thứ đó phiền phức khối thứ!

__ Hey, Kazuto – kun!

Một giọng nói nửa Tây nửa ta lạ lẫm nhưng đối với Tsubaki thì khá đổi quen thuộc được phát ra từ cửa số 3 đường bay quốc tế. Chỉ cần nghe giọng là mặt mày Tsubaki dường như tối sầm lại muốn đào một cái lỗ chui xuống trốn tiệt cho xong

__ Hey young man, long time no see, you're seem very well right? Kazuto? (Này cộng sự, lâu ngày không gặp, cậu vẫn khỏe đúng không Kazuto?)

Một chàng trai tóc tãi tử nửa vàng nửa đen bỗng dưng xách hành lý đến và thản nhiên nhảy vào choàng tay qua ngoắc cổ Tsubaki sát về phía mình với nụ cười nhe răng thích chí trên môi. Trông anh bạn ngoại quốc ấy dường như rất thân thiết với Tsubaki thì phải

Trái với vẻ mừng rỡ khi gặp được bạn bè, Tsubaki thì không khỏi chán chường khi phải chịu cái cảnh này

__ I live well until you appeared. I wonder what reason you always keep haunting to me? (Tôi vẫn sống tốt cho đến khi cậu xuất hiện. Tôi tự hỏi tại sao cậu cứ thích ám lấy tôi như vậy?)

__ Too bad, I always miss you and always want to meet you Kazuto! (Nói nghe đau lòng quá, tôi luôn nhớ và luôn muốn được gặp cậu đó Kazuto!)

__ Neither I. I don't want to see your face, William! (Nhưng tôi thì không muốn nhìn thấy mặt cậu, William)

.....
Giờ đây, chiếc Jaguar của Tsubaki sẽ nhận trách nhiệm chở thêm một vị khách nữa. Ghế ngồi mà Chisaki đã từng ngồi trước đó nay trở thành vị trí của chàng trai tóc nửa vàng nửa đen kia. Bây giờ, chàng trai mang tên William đã bỏ cặp mắt kính đen của mình xuống, để lộ được đôi mắt đen tuyền cũng giống như Tsubaki và những người dân Nhật Bản khác..... Anh ta là người Châu Á??? Một người Châu Á sang nước ngoài để du học nên bây giờ về nước chẳng? Nhưng tên cậu ta là William..... tên của một người phương Tây chính gốc..... Rút cuộc là thế nào nhỉ?

__ Hey Kazuto, không khí bên Nhật công nhận tuyệt thật đấy. Mặc dù bên Anh thì trong lành hơn..... nhưng kể ra Nhật Bản cũng không đến nỗi tệ!

__ Tuyệt cái gì mà tuyệt, vẫn chán chường như thường ngày..... Nhưng mà này, đi du lịch một mình kiểu đó, ông bà già không nói gì sao?

__ Nói gì được giờ? Tôi hiện đã tốt nghiệp xong đại học mỹ thuật và đang chờ cấp bằng. Trong khoảng thời gian đó chẳng lẽ cứ ở nhà ngồi gặm hạt dưa qua ngày sao? Chỉ bằng cứ làm một chuyến du lịch cho thỏa thích..... xem như giải tỏa căng thẳng sau kỳ thi cũng được!

__ Ông bà già cậu là còn dễ dãi với con. Tôi cứ nghĩ một kẻ có bố làm trong viện hàn lâm nghệ thuật Anh, còn mẹ là tổng giám đốc tập đoàn môi giới bất động sản Anh như cậu thì sẽ phải tù túng trong cái danh công tử kia chứ? Thật không ngờ họ lại để cậu con trai bột đi long nhong khắp nơi thế này!

Trước những lời có chút sự mỉa mai của Tsubaki, William chột phì cười nhẹ

__ Ôi dào, tôi biết cậu đang xỉa xối tôi. Nhưng mà này, nhắc đến bất động sản, mẹ tôi có gửi lời cảm ơn đến cậu đó. Cũng nhờ vào sự giúp đỡ của cậu trong thời gian qua mà công ty mẹ tôi đạt được bước tiến vượt bậc. Và hiện giờ đang trong giai đoạn hai của dự án!

__ Là cái dự án thay đổi sự biến động của tầng chứng khoáng mà lý ra phải mất thêm chục năm nữa mới thực hiện được chứ gì..... Mà thôi, không nhắc đến chuyện đó nữa. Tôi quên mất..... ông già cậu là người Anh, bà già cậu là người Nhật 100%, sinh ra cậu mang hai dòng máu. Nên dù có đi du lịch sang Nhật một mình thì bà già cậu cũng xem như bình thường không có gì phải lo lắng!

Thì ra, chàng thanh niên William này là con lai giữa một người Anh và một người Nhật. Mang hai dòng máu trong người nên đó là câu trả lời tốt nhất giải thích vì sao một người tóc vàng, tên Anh nhưng lại có đôi mắt đen của người phương Đông và trình độ tiếng Nhật rất chuyên nghiệp. Có thể nói, quê hương thứ hai của William chính là đất nước mặt trời mọc

__ Bay một chặng đường dài từ nửa kia thế giới đến Nhật Bản mà vẫn còn sung sức bảnh hưởng kiểu này. Tôi đang tự hỏi tại sao mấy tên người Anh lại khỏe đến như thế!

__ Khỏe đâu mà khỏe. Tôi bắt chuyến bay từ Edinburgh phải quá cảnh sang hai trạm Amsterdam Schiphol Hà Lan và Paris Charles de Gaulle của Pháp rồi mới dừng ở Haneda Tokyo Nhật Bản. Tôi còn giữ được sức thể này là phải dùng thuốc để ngủ nhiều lắm đấy. Cậu nghỉ đi, khởi hành 5 giờ chiều hôm qua mà giờ này mới đến Nhật. Mất gần như cả một ngày!

__ Ờ, nếu như cậu dùng thuốc để ngủ lâu hơn một chút thì chiếc máy bay đó sẽ thêm một vòng đưa cậu về nơi xuất phát thì tốt quá!

__ Hầy, đừng nói mấy câu vô tình thế chứ Kazuto - kun..... Tôi biết cậu cũng lo lắng cho tôi, nên sau khi tôi gọi điện thoại thì cậu đã phóng đến sân bay đón tôi..... Kazuto - kun thật là một chàng trai tốt bụng đáng yêu!

Giọng lưỡi của William mang đầy hàm ý đùa với Tsubaki thôi. Nhưng nhiều đó cũng đủ khiến cho Tsubaki cảm thấy khó chịu sờn gai ốc. Dù biết tên đó chỉ châm chọc mình như khi xưa hai đứa còn chung phòng trong chung cư bên Anh, nhưng quả thật, đến bây giờ Tsubaki vẫn không thể chịu đựng nổi

Hắn bất ngờ đạp ga trái khiến cho chiếc Jaguar phóng nhanh với vận tốc là 50km/h

__ Ế ế Kazuto - kun, phóng nhanh kiểu đó nguy hiểm lắm!

Đến khúc vòng cua nguy hiểm dễ gây tai nạn, Tsubaki rời chân trái, đạp chân phải vào bên thắng xe, tay bẻ vô lăng sang trái để rẽ khúc một cách ngoạn mục giống như những vận động viên đua ô tô trên kênh truyền hình thể thao nước ngoài. Cú rẽ liều lĩnh sát sườn khiến cho William ngồi sát bên cửa sổ kính còn thấy được cả cánh rừng rậm của con dốc bên dưới. Chỉ cần trật một cái thôi thì xác định cả người cả xe lao xuống như sung rụng ngay

Với tài lạng lách chuyên nghiệp của Tsubaki, chẳng mấy chốc, chiếc Jaguar quay trở lại đúng tuyến đường của nó, trở về với tốc độ 30km/h bình thường

Sau chuyện vừa diễn ra, William hai tay vịn chặt lấy thành ghế, mặt mày tím tái đến vắt kiệt cả máu. Toàn thân thể cứ run run như chú chó đứng trước máy lạnh khi vừa mới được tắm mát xong

Ấy vậy mà Tsubaki vẫn làm gương mặt lạnh lùng vô cảm, kèm theo cả cái liếc không khỏi rùng mình

__ Xin lỗi, tôi sơ ý đạp nhầm chân ga. Hy vọng là không có điều gì khiến tôi sơ ý thêm lần nữa!

__ Vâng..... không dám!

.....
__ Mang hết đồ đạc hành lý của cậu theo tôi nhanh!

__ Rồi rồi, đợi chút!

Về được đến căn biệt thự ngoài biển Kyuushi, Tsubaki bắt đầu sắp xếp cho William ở tạm một căn phòng kế bên phòng mình. Bạn từ phương xa đến chơi nhà thì phải tiếp đón sao cho tử tế. Đó là một trong những nguyên tắc hàng đầu để giữ mối quan hệ xung quanh một cách lâu dài bền vững. Ấy thế mà Tsubaki vẫn tỉnh bơ như không. Thay vì giúp cậu bạn từng chung phòng chung cư hồi bên Anh mang vài cái hành lý lên lầu thì lại ung dung bỏ đi trước, mặc cho William không khỏi khổ sở với mấy thùng đồ chất như núi

Tsubaki dùng chìa khóa mở cánh cửa phòng, điều đầu tiên đổ ập vào cả hai người chính là hương vị mặn từ ngoài biển tràn ngập vào căn phòng. Âm thanh sóng biển hòa nguyện cùng tiếng mòng biển cũng tạo nên một vẻ dịu dàng thanh tao của ban đêm Kyuushi. Chiếc rèm trắng khẽ tung bay ngoài khung cửa kính kết nối ngoài hành lang là bằng chứng thuyết phục nhất cho việc cơn gió biển đang hiện hữu trong căn phòng này

Đặt hết đồng hành lý xuống, William phi người nhảy up lên chiếc giường mềm ẩm và không ngừng nhún nhảy hệt như những đứa trẻ thích thú với việc chơi trò “kiểm tra độ nảy của chiếc giường”

_ Hey, Kazuto – kun, có thật là tôi được phép sử dụng căn phòng này không? Quá sang trọng, quá hiện đại..... lại thêm một view nhìn thẳng ra biển vô cùng rộng rãi nữa!

_ Còn một phòng khác nếu muốn thì cậu có thể chuyển sang đó. Nhưng nó cũng tương tự như cái này thôi. Có chuyển cũng vậy!

Nhún nhảy chán chê rồi, William bỗng dưng chạy ra hành lang bên ngoài để có thể tận hưởng những món quà từ biển xa mang lại. Thật là một cảm giác ở chốn phiêu bồng khi cơn gió lạnh mang theo vị mặn của biển thoảng thổi qua mái tóc và gương mặt, Đó là chưa kể đến bản hòa ca tuyệt vời của tiếng hải âu mòng biển và âm thanh sóng tràn bờ. Một món quà từ biển dành cho vị khách với câu nói “ chào mừng đến với vịnh Kyuushi”

_ Cậu nói đúng Kazuto – kun, biển Kyuushi sau cùng vẫn là nơi tuyệt vời nhất ở đất nước mặt trời mọc này!

_ Nói cứ như cậu đã từng đặt chân đến đây rồi. Nhưng quả thật là tôi không thể phủ nhận rằng vịnh biển Kyuushi là điểm dừng lý tưởng dành cho những tên yêu thiên nhiên như cậu. Nhiều câu chuyện bắt đầu từ đây, và nhiều câu chuyện cũng kết thúc ngay tại đây. Sống với biển Kyuushi..... giống như ta đang được sống với cái thế giới lý tưởng của riêng mình vậy!

_ Thế giới lý tưởng của riêng mình hả..... cậu chẳng thay đổi gì mặc dù đã về Nhật Kazuto – kun!

William quay lưng bước vào căn phòng ấm cúng. Anh ta đến chỗ hành lý của mình để lấy một thứ gì đó đưa cho Tsubaki

_ Tôi nghĩ cậu không thể sống thiếu thứ này nên đã mang nó theo. Làm gì thì làm, nhưng cũng đừng để quên vật bất li thân thế này!

Lúc đầu Tsubaki cứ nghĩ chắc trong lúc quá cảnh ở Hà Lan và Pháp, William có mua ình một món quà như gói bánh hay gói kẹo gì đó. Nhưng khi nghe hắn nói “vật bất li thân” thì suy nghĩ của Tsubaki bỗng dưng thay đổi hẳn. Tsubaki cũng đoán lờ mờ được trong cái gói quà này là thứ gì. Nhưng hắn vẫn không thể không tròn mắt ngạc nhiên sau khi thò tay lấy được một “cây cọ” đã được dùng lâu năm

_ Cái này.....

_ Kazuto – kun, tôi không biết lý do tại sao cậu lại thôi vẽ tranh. Cũng càng không biết vì sao cậu lại không muốn nhìn thấy cây cọ này. Nhưng trong những phút lằm lặc, thì nó lại chính là kim chỉ đường cho những họa sĩ như chúng ta tìm thấy ánh sáng. Cho nên, hãy thành thật với bản thân và tôn trọng “ cây cọ” một chút đi. Đối với họa sĩ, một người vẽ nên cái đẹp của nhân loại, thì “ cây cọ” chính là một chiến hữu đắc lực đáng tin cậy nhất đó!

Nắm chặt cây cọ trong tay, Tsubaki quay mặt sang hướng khác cùng ánh mắt pha đậm sự buồn bã sâu muộn. Cây cọ này đã từng cùng Tsubaki rời khỏi Nhật Bản sang Úc và dừng lại ở Anh suốt 3 năm trời. Nó đã gắn bó với Tsubaki trong thời gian lâu như thế, đương nhiên là nó đã trở thành một người bạn tri kỷ cực kỳ quan trọng với hắn. Nhưng chỉ vì một phút lằm lặc trong bóng tối của sự dẫn dắt hối hận. Hắn đã vô tình vứt bỏ người bạn thân sang một bên để một mình chạy trốn khỏi quá khứ..... Và giờ đây, người bạn ấy lại quay trở về bên Tsubaki như một phép nhiệm màu

_ Cần thứ này làm gì nữa, khi tôi không còn thiết nghĩ đến việc sẽ quay trở lại con đường của một họa sĩ. Một người vẽ nên cái đẹp, nhưng lại để mất ý nghĩa của việc phác họa, đánh mất niềm tin vào bản thân..... đánh mất lý do vì sao mình lại vẽ..... thì những vật thể này giờ đây chỉ còn là những hoài niệm mong manh. Về một khía cạnh nào đó..... tôi đã không cần đến thứ này nữa!

— Có thể cậu không còn cần đến nó..... Nhưng tôi nghĩ nó vẫn luôn được ở bên cậu và sẵn sàng giúp đỡ mỗi khi cậu cần. Kazuto – kun, cậu đã từng nói với tôi, một thanh Katana được rèn lên nhưng lại không được sử dụng thì cũng trở thành một cục sắt gỉ vô ích. Nhưng nếu có một ngày, người chủ gặp phải nguy hiểm, thì thanh Katana ấy sẽ luôn bên cạnh bảo vệ cho ông ta. Điều này nghĩa là thanh kiếm vẫn luôn có lòng tin chờ đợi..... chờ đợi một ngày mình sẽ được dùng đến..... Tôi nghĩ cây cọ của cậu cũng như thế. Thử tưởng tượng xem Kazuto – kun, trong đời, cậu đã không ít lần quăng quật nó mỗi khi rơi vào hố sâu của tuyệt vọng. Nếu thật sự nó không muốn ở với cậu, muốn rời bỏ cậu..... thì nó sẽ không tồn tại cho đến hôm nay để tương phùng với cậu đâu. Mọi vạn vật trên thế giới dù là cục đá nhỏ nhất cũng có linh hồn. Tôi tin..... cây cọ này cũng tồn tại suy nghĩ riêng của mình.... Có khi, lúc này nó đang khóc vì mừng gặp lại cậu không biết chừng!

Đồ vật cũng có linh hồn và suy nghĩ riêng. Đây chỉ là những lời nói ảo tưởng không bao giờ có thể tồn tại. Nhưng tại sao..... Tsubaki lại chăm chú để ý một hiện tượng lạ..... Tại sao cây cọ đã không được dùng đến từ lâu..... lại có thể nhỏ một giọt màu ở phần đầu được kia chứ..... Giống như nó đang khóc..... đang khóc mình vì mình có thể quay trở về cùng chủ nhân và tiếp tục chờ đợi ngày được dùng đến

Từ đây Tsubaki nhận ra, phép so sánh ẩn dụ giữa “cây cọ” và “thanh kiếm” đã rõ ràng hơn. Mặc dù chưa thể chứng minh nó chính xác là gì, nhưng Tsubaki có thể cảm nhận được rằng mình đã tìm lại được “cây cọ” của bản thân theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Chỉ cần tìm thấy “cây cọ” thì nó sẽ cho biết mình đã đánh mất thứ gì, đang có thứ gì, nên trân trọng điều gì, và tiếc nuối thứ gì..... Để rồi những cảm xúc đó.....sẽ quyết định hần là Tsubaki Minamiya hay là Kazuto Minamiya

— William, tôi hỏi cậu điều này..... Trong mắt cậu, thì tôi là ai?

— Là ai à? Để xem..... Người đã ở chung phòng với tôi suốt thời gian ở bên Anh Quốc là Kazuto Minamiya..... Người đã vẽ nên “Hoa anh đào đỏ” là Tsubaki Minamiya. Người đã đón tôi ở phi trường và cho tôi ở nhờ nhà là Kazuto Minamiya..... Người đã tìm lại được cây cọ của chính mình là Tsubaki Minamiya..... Còn cậu..... cậu nghĩ bản thân cậu có thể là ai?

Nắm chặt cây cọ trong tay, sự u uất phiền muộn trong đôi mắt Tsubaki biến đổi thành một tia hy vọng đầy sự quyết tâm và thể hiện được rằng “mình biết sẽ phải làm gì tiếp theo”

Tsubaki lạnh lùng bước ra khỏi căn phòng này với lời nói sau cùng

— Tôi là Kazuto Minamiya, nhưng đồng thời cũng là Tsubaki Minamiya. Nếu như tôi không phải là Tsubaki Minamiya, thì tôi cũng sẽ không bao giờ có thể là Kazuto Minamiya..... William, ở đây tuy không có giờ giới nghiêm, nhưng nếu cậu chịu khó dậy sớm vào sáng mai. Tôi sẽ cho cậu thấy biển thật sự ở Kyuushi đẹp đến nhường nào!

— Hầy hây, tôi hiểu rồi!

.....
.....

Không biết Tsubaki đang suy nghĩ điều gì trong đầu sau khi đàm đạo vài câu với William. Nhưng chỉ tầm vài phút tiếp theo, William nghe thấy âm thanh động cơ xe hơi phát ra từ ngoài cổng căn biệt thự. Chiếc Jaguar bật đèn pha thấp sáng trong đêm và từ từ rời xa khỏi vịnh biển Kyuushi

— Kazuto – kun..... cậu không không đơn thuần chỉ là Kazuto – kun, mà còn là Tsubaki..... Tsubaki của gia tộc Minamiya!

21. Chương 21

Người ta vẫn thường hay khuyến cáo không nên ra khỏi nhà sau 11h đêm. Vì thời gian đó là lúc thích hợp cho những tên côn đồ đầu đường xó chợ hành nghề của mình. Chúng sẽ lang thang lai vãng trên những

tuyến đường vắng để tìm mồi. Sau khi đã xác định được con mồi béo bở, chúng sẽ nấp ở cột đèn hoặc gốc cây để chờ khoảng khắc hành sự..... Đó là một trong những lời răn đe của các bậc phụ huynh dành cho con cái mình với mục đích không cho chúng đi chơi khuya

Còn đối với một kẻ tự do tự tại như Tsubaki, một kẻ không còn chịu sự bảo hộ giám sát của nhà Minamiya, càng không thuộc hai nhà Tsuchimikaido lẫn Kurahashi thì muốn làm gì là quyền của hắn. Ngay thời điểm đêm khuya ít xe ít người trên đường cao tốc, chiếc Jaguar chở Tsubaki băng qua xa lộ ngã tư đèn xanh đèn đỏ. Vào giờ này các anh cảnh sát thi hành công vụ đi ngủ hết rồi nên hắn mặc sức lạng lách phóng nhanh vượt ẩu, miễn sao không gây ra tai nạn đáng tiếc là được

Nhưng giữa đêm hôm thế này Tsubaki lại lái xe đi đâu? Câu trả lời chính là trường trung học It. Harm Sokyuran. Phải, là ngôi trường trung học được nhận sự đầu tư quan tâm đặc biệt bởi tiềm lực nhà Tsuchimikaido, là nơi Mikazuki và Tsubaki cùng theo học để có thể hoàn thành quãng thời gian của tuổi học sinh

Nếu xét về thời gian thì It. Harm Sokyuran đóng cửa từ lâu rồi, cả giáo viên lẫn học sinh sẽ không còn bắt kỳ một gương mặt nào còn sót lại trong trường đâu..... À, cũng không hẳn, vẫn còn một bộ phận luôn trực cả ngày lẫn đêm không nghỉ ngơi dù chỉ là một phút, đó chính là phòng bảo vệ

Chưa hề có ai dám khẳng định rằng trường trung học sẽ không bao giờ bị ăn trộm vào ban đêm. Với lại, ngôi trường này được nhận kinh phí từ nhà Tsuchimikaido để tân trang hết tất cả những thiết bị công nghệ tối tân phục vụ cho việc học, nên đương nhiên không thể thiếu lực lượng bảo vệ đêm. Có khi phải đến cả chục bảo vệ là chuyện bình thường

Tsubaki ung dung lái chiếc Jaguar của mình đến cổng trường thì dĩ nhiên là bị các chú bảo vệ chặn lại. Họ đứng bên ngoài đưa tay gõ cộc cộc vào cửa kính, buộc Tsubaki phải dỡ kính xe xuống nói chuyện đằng hoàng

— Đồng phục này, là học sinh của It. Harm Sokyuran phải không? Đêm hôm đến đây làm gì?

Tên đó không nói không năng gì hết, gương mặt lạnh lùng của hắn cứ hướng thẳng phía trước như kiểu không muốn phải nhìn trực diện vào mấy tay bảo vệ trường

— Nay, luật của trường là toàn bộ học sinh phải ra về sau 6h chiều, chỉ trừ một số trường hợp đặc biệt.....

Chưa nói hết câu, ông bác bảo vệ bị chặn ngang họng khi Tsubaki mở ví trình chứng minh nhân dân cho họ xem

— Cái gì đây..... trời tối quá chẳng thấy gì..... để xem..... Tsubaki..... Minamiya. Tsubaki Minamiya của gia tộc Minamiya!

Cái tên ấy quá xá nổi tiếng đối với hơn 1/3 dân số Nhật Bản, đặc biệt là giới trẻ hiện nay. Một họa sĩ trẻ nổi tiếng sau khi để lại bức họa “Hoa anh đào đỏ” đáng giá cả trăm triệu dollar Mỹ bỗng dưng mất tích không chút tin tức. Không chỉ dừng lại ở cái danh “họa sĩ thiên tài”, Tsubaki còn là người nhà gia tộc Minamiya danh tiếng không kém Tsuchimikaido. Đó là lời giải thích vì sao khi thấy dòng chữ “Tsubaki Minamiya”, ông bác bảo vệ bắt đầu chảy mồ hôi hột căng thẳng như thể vừa gặp phải một thánh nhân. Dấu ấn được khắc ở cuối chứng minh thư hoàn toàn không phải giả mạo..... điều này chứng tỏ, người đang ngồi trong chiếc xe Jaguar sang trọng, mặc bộ đồng phục nam sinh cao trung trường It. Harm Sokyuran đích thị là thiên tài mất tích Tsubaki Minamiya

Chưa biết phải phản ứng thế nào, Tsubaki bất ngờ thò tay kéo cổ áo ông bác bảo vệ sát về phía mình. Đôi mắt hoang dại tàn nhẫn của hắn cứ trừng trừng trong đêm khuya thật khiến người khác không khỏi rùng mình đáng sợ

— Mở cửa rồi giao chìa khóa phòng giáo viên ra đây nhanh. Còn nữa, khôn hồn thì dặn mấy tên kia ngậm mồm lại và xem như chưa từng gặp ai tên Tsubaki Minamiya đêm nay. Nếu không..... thì xác định đơn xin nghỉ việc đi là vừa!

— Vâng..... vâng.....

Thả nhân viên bảo vệ ra, ông ta hốt hoảng nhanh chóng ra lệnh cho toàn lực lượng phụ trách tuần tra đêm nay tuyệt đối phải giữ bí mật nếu không muốn bị mất việc. Quyền lực của nhà Tsuchimikaido cũng giống

như nhà Minamiya thôi, tốt hơn hết là đừng bao giờ coi trọng bên này mà xem nhẹ bên kia. Ông bác bảo vệ tội nghiệp bị hăm dọa đến mức không dám cãi lại nữa lời. Ông ấy nhanh chóng mở cổng trường để chiếc Jaguar của Tsubaki đường đường chính chính vào trong. Sau đó còn mang cho hắn chìa khóa phòng giáo viên đúng theo yêu cầu

— Cửa cậu đây, thưa Tsubaki – dono!

Hắn nhận lấy chùm chìa khóa, bước ra khỏi xe và trừng trừng nhìn ông chú

— Chỉ duy nhất đêm nay các người gọi tôi là Tsubaki Minamiya. Bắt đầu từ ngày mai, không được bép xép cái tên ấy trước mặt các học sinh và giáo viên khác. Và cũng không được gọi tôi là Tsubaki Minamiya!

— Vậy..... chúng tôi phải gọi cậu như thế nào ạ?

— Cứ đơn thuần là Kazuto thôi..... Kazuto Minamiya, tên học sinh căn bã của khối năm nhất!

Phòng hiệu trưởng, đương nhiên là nơi làm việc của hiệu trưởng, người đứng đầu cấp cao quản lý cả một ngôi trường cũng như việc chịu trách nhiệm về chất lượng giáo dục mà ngôi trường đó đạt được. Không phải ai cũng có thể bước chân vào phòng hiệu trưởng được đâu. Đối với học sinh, thì nó giống như một thế giới chưa từng được khám phá và gần như là một khu vực cấm vào

Chứ còn đối với phòng giáo viên, nơi giáo viên tụ họp lại vào mỗi buổi sáng, cùng nhau bàn các cuộc họp và thậm chí là trao trả các chìa khóa của phòng học khác thì học sinh ra vào là chuyện bình thường. Chỉ cần có trong tay chiếc chìa khóa định mệnh, thì phòng giáo viên cũng như phòng ngủ ở nhà mình thôi

Mục đích khi Tsubaki nhắm đến là phòng giáo viên mà không phải phòng hiệu trưởng là vì... hắn để ý đến những chiếc chìa khóa các phòng học khác. Tsubaki ung dung tự tại bước đi trên tuyến hành lang vừa dài vừa rộng được thắp sáng bởi các bóng đèn trần xung quanh do chính các tay bảo vệ bật cho rõ. Hắn dừng lại trước cánh cửa phòng CLB hội họa đã được khóa kín từ lâu và dùng chiếc chìa mình “thò” được ở phòng giáo viên để mở

Tsubaki với tay sang phải để bật công tắc điện trên tường khiến cho căn phòng sáng lên. Mọi thứ nơi đây vẫn nguyên như thế, vẫn chiếc bàn gỗ vuông được đặt giữa căn phòng, những chiếc giá để tranh được xếp gọn gàng sát bên tường. Những lọ dụng cụ đựng cọ đựng bút chì và những vật dụng để vẽ khác trên những tủ sách ngăn nắp. Và một điều không thể thiếu trong CLB hội họa là mùi sơn từ những thùng sơn màu được xếp xó ở góc phòng..... Ở trong một căn phòng như thế này, làm cho Tsubaki có cảm giác như mình đang quay trở lại khoảng thời gian ở học viện mỹ thuật bên Anh Quốc. Con người chỉ có thể sống chung với tranh màu thôi..... nhưng đó chỉ là chuyện của quá khứ

Điều Tsubaki quan tâm thật sự khi bước vào căn phòng này chính là cái bức tranh được che phủ bởi tấm vải trắng chưa được dỡ xuống khỏi giá. Hắn từ từ tiến đến gần, dùng tay kéo tấm phủ ấy xuống và chiêm ngưỡng nó bằng đôi mắt phiến muộn xa xăm

Những vệt màu loang lổ lem luốc trên đó đã khiến cho bức tranh “ Hoa anh đào đỏ” mang hương sắc hồng phấn yêu đời trở thành một tuyệt phẩm thất bại thảm hại. Bức tranh Mikazuki đã bỏ không ít công sức để vẽ nên sau khi chính cô đã tìm thấy được lý do để mình tiếp tục đặt niềm tin vào chính bản thân mình. Cho nên có thể nói “Hoa anh đào đỏ” này không chỉ đơn thuần bắt nguồn từ sở thích của Mikazuki, mà còn là lời nhắn nhủ về niềm tin và hy vọng của con người với con người..... Chỉ tiếc rằng bây giờ dù có nói thế nào đi chăng nữa, thì sau cùng, nó vẫn không thể cứu chữa được.... nó không thể được mang ra để mọi người cùng chiêm ngưỡng và sẻ chia niềm cảm xúc của mỗi người

Tsubaki bỗng nhiên lấy tất cả các khay màu đặt thành hàng với nhau ngay hàng thẳng lối. Hắn thậm chí còn lôi cả đồng thùng sơn màu chưa khai sát góc phòng để mở nắp. Sau đó, Tsubaki còn trèo lên lấy tất cả dụng cụ vẽ tranh bao gồm cọ, bút chì, thước, tẩy v.v..... Kế đến, hắn dùng một chiếc bát sạch, cho nước vào khoảng tầm 1/3 đến lưng chừng thành và lấy trong túi áo ra một ống nghiệm có chứa đựng một loại dung dịch xanh thẫm trong đó. Tsubaki đổ thứ dung dịch xanh đó xuống chén nước và ngâm toàn bộ cọ vào đó khoảng tầm 3 đến 5 phút là tối đa

Sau khi mọi thứ đã được chuẩn bị đầu vào đầy hết, Tsubaki bắt đầu đổ sơn từ thùng ra khay. Cứ mỗi khay một màu khác nhau, nhưng hắn sẽ chỉ tập trung vào các màu hồng, đỏ, cam, vàng, đen và trắng... nếu được thì thêm chút tím và lam thì tốt

Tsubaki dùng cả hai tay với lấy 2 cây cọ cùng một lúc từ trong bát nước kia. Đôi mắt hắn nhìn thẳng vào bức tranh một cách quyết tâm, quyết liệt và cực kỳ nghiêm túc từ trước đến nay

— “Hoa anh đào đỏ” về cơ bản là một bông hoa anh đào được nhuộm bởi máu của người đã khuất để rồi dần biến thành một bông hoa chết.... Một bông hoa héo tàn rụng đi sẽ trở thành dấu hiệu của một bông hoa khác sẽ sớm nở trong tương lai. Đó chính là sự tái sinh..... Phải “ Hoa anh đào đỏ” không chỉ đơn thuần là biểu tượng của cái chết, mà còn là sự tái sinh..... tái sinh với niềm tin và hy vọng được dâng trào một cách mãnh liệt!

Tsubaki hai tay hai cọ cùng nhấm xuống khay sơn màu hồng và quẹt thẳng lên bức tranh để biến cả khung tranh loang lổ trở nên hồng trơn tru tuyệt vời. Sau đó, hắn dùng bút chì để đồ lại những nét bị mờ mà mình đã cố ý chừa ra cho rõ. Tsubaki tiếp tục dùng những màu còn lại với những dụng cụ vẽ khác để quẹt lên bức tranh hồng của Mikazuki.

Tốc độ vẽ của hắn chỉ ly nhanh như chớp và cực kỳ chính xác đến từng chi tiết. Với khả năng vẽ, trí tưởng tượng phong phú, và quan trọng nhất là cảm xúc của người họa sĩ. Tsubaki đã đạt đến trình độ sử dụng cả 8 cây cọ được chấm vào các màu khác nhau bằng hai tay và liên hoàn phết vào bức tranh như một tên bác học điên đang cho tùm lum thứ vào phương trình chế hóa chất của mình. Nhưng ánh mắt của Tsubaki hoàn toàn tỉnh táo, nó không mang dấu hiệu của kẻ hóa rồ. Giống như hắn cố tình để cho linh hồn mình bị kích động thì đúng hơn

— Không phải..... không phải thứ cảm xúc này, phải mãnh liệt hơn nữa, quyết đoán hơn nữa, tàn khốc hơn nữa, để cho tất cả những tên ngu ngốc khi nhìn vào đều có thể hiểu rõ được bản chất tái sinh của “Hoa anh đào đỏ” lớn như thế nào!

Tsubaki vẫn không ngừng tốc độ khi xoay người quẹt cọ lên bức tranh một cách thô bạo đến mức cả khung tranh muốn rớt ra khỏi giá. Nhưng đây là trận chiến của Tsubaki, một trận chiến về niềm tin lẫn hy vọng. Chỉ cần vượt qua nó, Tsubaki sẽ biết chính xác mình là ai..... mình đang làm gì và kết quả thu được sau khi hoàn thành được việc đó là gì

Bỗng dưng, một trong tám cây trên tay Tsubaki gãy mất phần đầu. Có thể là trong lúc vẽ, nó đã bị bong ra do tốc độ và sức mạnh của Tsubaki. Một phần cũng do cây cọ này quá cũ rồi, nên hỏng là chuyện hiển nhiên. Nhưng Tsubaki sẽ không lấy nguyên nhân đó để kiềm hãm con mãnh thú đang gào thét trong tim mình. Nếu gãy cây này thì ta sử dụng cây khác. Hắn nhanh chóng rút cây cọ của riêng mình trong túi áo nháp vào khay sơn màu hồng và đồ thẳng lên bức tranh. Vậy là một lần nữa, cây cọ của Tsubaki đã có thể cùng chủ nhân của nó tiếp tục cuộc chiến dai dẳng mà hắn đã bỏ cuộc từ lâu

4h23 phút sáng ngày hôm sau. Qua 12h đêm thì chắc chắn là đã qua ngày mới rồi, nhưng bóng tối bao trùm cả đất nước Nhật Bản vẫn còn hiện hữu trên bầu trời cao kia..... Dù sao thì vẫn còn sớm đối với một gia đình đang ngon giấc trên những chiếc giường êm và tấm chăn ấm áp. Còn đối với Tsubaki, đây cũng là khoảng khắc mà cuộc chiến đã đến hồi kết thúc

Quẹt thêm một đường cuối cùng trên bức tranh. Bàn tay Tsubaki từ từ chậm dần và thả lỏng xuống 90 độ so với sàn nhà. Đường như, bàn tay ấy không còn đủ sức.... đến nỗi làm rơi cả cây cọ lộc cộc xuống đất. Toàn cơ thể Tsubaki, từ tóc tai mặt mũi đến bộ đồng phục nam sinh của hắn không chỗ nào là sạch sẽ hết. Tất cả đều dính sơn màu khác nhau nhìn không khác chi một chú hề trong gánh xiếc

Tsubaki lùi lại mấy bước, ngắm nhìn thành quả của mình thêm chút nữa thì ngồi phịch xuống sàn đất với tiếng thõ đôn dập không ngừng. Có lẽ, cuộc chiến này đã khiến cho Tsubaki phải vắt toàn bộ sức lực vốn có của mình. Từ trước đến nay, Tsubaki chưa phải chiến đấu cực nhọc dai dẳng như thế, dù đây có phải là cuộc thi hội họa quốc tế được diễn ra ở Anh Quốc. Còn bây giờ, Tsubaki không thể không cảm thấy khó khăn, mệt mỏi chỉ vì một bức tranh hồng của ai đó khiến mình phải dày công dày sức đến cùng cực..... Nhưng

nhìn nụ cười hiếm hoi trên gương mặt hần đủ để hiểu rằng: Tsubaki hoàn toàn mãn nguyện với những gì mình đã bỏ ra..... những thứ hần nhận được hoàn toàn xứng đáng với khả năng của chính mình

— Giờ thì mình hiểu rồi..... hiểu rất rõ..... Thứ mình đang có, thứ mình nên trân trọng, thứ mình đã đánh mất, thứ khiến mình phải hối tiếc..... Và kể cả thắc mắc mình thực sự là ai!

.....
Biệt thự ngoài biển của Tsubaki vào lúc 5h30 sáng

Tiếng sóng biển cứ tràn bờ không ngừng, mang theo biết bao nhiêu âm thanh hòa nhã từ biển mẹ và niềm hân hoan khi có ai đó lặng yên thưởng thức..... Vào thời gian này thì có lẽ đa phần mọi người vẫn còn chưa chịu thoát khỏi cơn mơ của mình trong chiếc chăn ấm áp. Nhưng đối với cuộc sống của người dân sống tại ven biển Kyuushi thì khác.... Họ sống với biển nhiều năm nay nên biết rằng Kyuushi đẹp nhất vào lúc sáng sớm, và sẽ tuyệt hơn thế nếu có thể chiêm ngưỡng cảnh mặt trời ở phía cuối chân trời. Thành thử ra, mặc dù chưa đến 6h sáng, nhưng đã xuất hiện một vài người trên con đường mòn quen thuộc. Họ cùng bước đi, cùng gặp gỡ, cùng nở nụ cười chào ngày mới tốt lành trông chẳng khác chi một đại gia đình thật sự

Nhìn chung thì đó là viễn cảnh cuộc sống người dân ngoài vịnh Kyuushi. Ở đây, ai cũng xem nhau như người thân cùng chia vui sẻ ngọt từng khoảnh khắc

Còn về riêng cá nhân, chàng trai ngoại quốc William hiện đang ngồi bắt chân lên chiếc ghế Sofa giữa phòng khách. Một tay nâng tách cà phê nóng để thưởng thức, một tay cầm tờ báo của ngày hôm qua xem tin tức. Dẫu sao thì bây gần 24h đồng hồ nên William không thể cập nhật thông tin trong ngày. Thành thử ra bây giờ, nhân cơ hội Tsubaki đi vắng, anh ấy có khoảng thời gian tự do ưa thích muốn làm gì thì làm

Ngồi nhâm nhi ly cà phê, mở cửa sổ để cơn gió ngoài biển thổi vào mát lòng lộng. Mắt đeo kính đọc báo một cách từ tốn. Tai nghe những bản nhạc giao hưởng được phát ra từ chiếc máy chạy đĩa cổ của Tsubaki. William thật biết cách hưởng thụ cuộc sống nhân gian

— Etude Opus 25, Nocturne Number 1 Opus 9, Dieu Tristesse..... những bản nhạc giao hưởng không lời đỉnh đám của nhà soạn nhạc thiên tài người Ba Lan Frédéric François Chopin. Những bản nhạc không lời của ông khiến người nghe phải lắng lòng và chìm đắm trong thế giới âm nhạc lý tưởng của Chopin..... Cũng giống như khát vọng được sống trong thế giới riêng mình của Kazuto – kun..... Mà cậu ta cũng thật kỳ lạ khi chấp nhận bỏ ra gần 300 Bảng Anh chỉ để mua cái máy chạy đĩa cổ này. Sau đó còn mua hàng tá đĩa nhạc của Chopin về trữ trong phòng. Thời gian đầu mình cũng có hơi khó chịu khi sáng nào cũng phải nghe cậu ta mở loa gần 1 tiếng đồng hồ..... Nhưng dần dần mình lại trở nên đam mê nhạc Chopin từ lúc nào không hay..... Kazuto – kun quả là một người kỳ lạ!

Nếu ai đó đã quên thì xin được nhắc lại rằng: Tsubaki thì thoảng cũng có vài sở thích khá đổi khác thường, chẳng hạn như dựng lều ngoài sân ngủ trong khi có phòng có giường có chăn đàng hoàng mà không dùng. Hần lầy lỳ do muốn được nhìn cảnh bình minh thật sớm nên cố tình ngủ lều như tên ăn mày..... khiến Chisaki lần đầu tiên đến không khỏi ngạc nhiên

Và sở thích thứ hai là nghe nhạc giao hưởng không lời của Chopin vào buổi sáng sớm. Hần từng nói với Chisaki rằng: nếu như không nghe nhạc vào sáng sớm, thì nguyên cả một ngày hần sẽ không làm ăn được gì hết..... Những người thiên tài không ai biết trong đầu họ đang nghĩ đến điều gì..... đôi lúc còn có mấy sở thích kỳ lạ chẳng thể lý giải nổi

.....
Chỉ tầm vài phút sau đó, tiếng động cơ xe hơi vang lên trước cổng căn biệt thự. Chỉ cần thoảng nghe qua là đủ hiểu: Tsubaki vật vờ đâu đó suốt đêm và giờ thì đã trở về

— Oh my, cậu ta về rồi!

Lục đục một chút sau thì tiếng bước chân ngoài cửa đến phòng khách mỗi lúc một gần hơn. William ngoái cổ lại với nụ cười nhe răng

— We e home Kazuto – kun..... Ô la, what's wrong with you? How dirty! (Mừng về nhà Kazuto – kun, ôi giờ, chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Trông cậu cứ như vừa lị bụn về ấy!)

Tsubaki bì bõm bước vào phòng khách khi toàn bộ cơ thể dính sơn màu đầy không chứa một chỗ. Nhìn hẳn bây giờ không khác mấy gã hề trong rạp xiếc thật sự. Đỏ trắng vàng cam xen lộn lẫn nhau tạo thành một Tsubaki đủ màu trông khá ngộ nghĩnh

Tsubaki tự hiểu rõ tình trạng của mình không cần đợi ai đó nhắc nhở. Chỉ có điều, để tay William kia cười nhạo mình thì cũng có chút ê mặt khó chịu

— Im miệng đi William. Giờ tôi chỉ muốn đi ngủ thôi. Đúng 7h tôi sẽ dậy đưa cậu đi thăm thú vịnh biển Kyuushi vào sáng sớm. Đừng có làm phiền tôi đó!

— Roger, chúc chủ nhà ngủ ngon!

Nói xong, Tsubaki quay lưng bước lên tầng hai mà chẳng thèm nói rõ xem mình đã đi đâu, làm gì suốt nguyên một đêm dài, bỏ mặc cả bạn phương xa ở nhà bơ vơ một mình. Nhưng William cũng giữ ý tứ không mở miệng hỏi làm gì. Tsubaki không còn là đứa trẻ tiểu học, cứ hờ một chút là lo lắng thái quá như mấy bậc phụ huynh cứ nôn nao hết cả ruột khi hay tin cậu con trai lần đầu tiên tự đi học về. Sống cùng một phòng chung cư với Tsubaki khi cả hai còn ở bên Anh, William hiểu con người của Tsubaki thế nào..... Một tên nhóc cứng đầu bướng bỉnh già đời, không thích sự ràng buộc bởi bất kỳ thứ gì..... Hẳn đủ thông minh tinh táo để nhận thức được mọi hành động của mình sao cho hợp tình hợp thế... Nếu như Tsubaki làm một điều gì đó vượt ngoài mức sống hàng ngày, thì tức là hẳn thật sự cần phải làm thế..... cũng giống như việc ra ngoài đêm nay

— Oh my oh my!

.....
.....

Khê mở cửa và bước vào căn phòng tối thui của Tsubaki. Khung cửa hành lang bên ngoài để mở cho cơn gió biển thổi qua mang theo hương vị của biển

William rón rén tiến đến gần chiếc giường êm ái, nơi Tsubaki đang nhắm mắt chìm đắm vào giấc mơ sâu nhất một cách bình yên thanh thản. Nhìn gương mặt lúc ngủ của Tsubaki, trông hẳn cứ như một đứa trẻ hiền lành chất phát. Cái ánh mắt chứa đựng sự u uất, phiền muộn thường ngày nay đã biến mất.... để lại đây một Tsubaki dễ thương nhất từ trước đến nay

Hắn ngủ rồi.... có lẽ thức cả đêm để hí hụi vẽ tranh đã lấy đi rất nhiều sức của Tsubaki. Nên khi vừa về đến nhà thì lăn lên giường ngủ ngay. Đến nỗi không thể thay nổi bộ đồng phục dính sơn lem luốc

— Cậu lúc nào cũng vậy Kazuto. Lúc nào cũng biến mất đến gần sáng mới về. Và khi về thì trên người cậu không bao giờ thiếu mùi sơn màu của tranh vẽ. Ngay cả khi trở lại Nhật Bản, cậu vẫn giữ thói quen ấy..... vẫn hành hạ bản thân mình đến nhường này mới chịu nổi!

William nhẹ nhàng kéo chiếc chăn phía dưới chân giường trải ra đắp cho hẳn khỏi bị lạnh. Đi suốt đêm rồi nằm đây để gió biển thổi thẳng vào mặt thì trước sau gì cũng bị cảm cho xem

William khẽ nhìn Tsubaki ngon giấc, trên miệng anh chàng ngoại quốc nở một nụ cười nhe răng

— Kazuto – kun, bình thường thì tôi rất nóng lòng khi cậu nói là sẽ chở tôi đi thăm thú Kyuushi vào sáng sớm. Nhưng chắc lần này tôi sẽ tự thân vận động vậy..... Hãy mơ những giấc mơ thật đẹp vào đi nhé. Cậu đã cố gắng hết sức và xứng đáng được hưởng những điều như vậy!

.....

Đúng là thế thật, ngay khi đồng hồ chỉ điểm 7h sáng, cũng là thời gian mặt trời đã mọc hoàn toàn, tỏa ánh nắng ngày mới chiếu khắp nhân gian nhằm sưởi ấm toàn vịnh Kyuushi khỏi cơn lạnh rét đêm qua. Nhưng âm thanh sóng biển vỗ bờ rì rào vẫn còn đó... lời cuốn con người không nên bỏ qua khoảng khắc tuyệt đẹp của biển

Đáng lý ra đúng giờ này, thì Tsubaki sẽ đưa William đi thăm thú một vòng xung quanh vịnh biển. Nhưng William đã để yên cho hẳn ngon giấc trên giường, và sẽ tự thân dạo bước vào buổi sáng. Coi như kết hợp cả hai việc, vừa đi thăm quan, vừa tập thể dục cho sức khỏe dẻo dai

Chàng trai tóc nửa vàng nửa đen rời khỏi biệt thự Tsubaki, bắt đầu chuyến ngao du một mình trên con đường mòn trải dài trước mắt. Bên phải là đồi núi cao với hàng cây xanh hai bên đường rì rào trước gió. Bên phải không đâu xa chính là biển xanh và cát trắng. Hai vùng hoàn toàn khác nhau nhưng lại có một thứ gì đó trông rất hài hòa

Vài bước chân thì dừng lại, William ngược ánh mắt sang nơi màu xanh của biển. Một màu sắc nhẹ nhàng thanh bình cùng tia nắng ban mai tạo nên vẻ lấp lánh trên phần mặt nước

Anh ta khẽ nhắm đôi mắt lại, để có thể cảm nhận hương gió, âm thanh sóng vỗ.... tất cả những món quà biển mẹ mang lại

— Oh my, từ bỏ giây phút đỉnh cao của sự vinh quang. Trở lại Nhật Bản để tìm một lối thoát cho con tim lằm lạc trong bóng tối. Xem chừng Kazuto – kun đã không uống công khi chấp nhận đường đầu với quá khứ thêm một lần nữa.... Cậu ta không cô đơn..... không bao giờ cô đơn. Phải, Kazuto sẽ không cô đơn..... vì cậu ấy chính là Kazuto Minamiya..... và cũng là Tsubaki Minamiya!

Để cho cơn gió biển cuốn đi những phiền muộn trong tâm trí mình thêm lần nữa, William tiếp tục chuyến du ngoạn của mình với niềm tin: nếu vào thị trấn thì chắc sẽ còn gặp nhiều điều thú vị đến nỗi một kẻ khó tính khó gần như Tsubaki chấp nhận có một cuộc sống tại đây

Ngày mới lại đến sau đêm dài, và đôi khi mọi thứ vẫn cứ diễn ra bình thường như bao ngày khác khi Chisaki diện bộ trang phục nữ tu đèn thờ chiếc áo kimono trắng đi đôi với váy quần hakama đỏ và đôi bít tất tabi. Trên tay còn cầm theo một cây chổi tre cũ được dùng để quét những chiếc lá rơi trên những ngọn cây cao tối qua

Tại sao Chisaki lại có thói quen ăn mặc như những nàng vu nữ và quét dọn vào mỗi sáng sớm. Nếu xét về mặt nhân sự thì đáng lý những việc thế này đều thuộc về quản gia lẫn người hầu thì đúng hơn. Một cung chủ quyền quý mà lại như thế thì chắc hẳn phải có một nguyên do nào đó..... Câu trả lời ở ba lý do. Một là do Chisaki thích công việc này, cứ phải sống tù túng suốt trong gia trang không phải là điều mà Chisaki muốn. Nên đôi khi cô ấy cũng cần phải ra ngoài hoặc làm một việc gì đó cho cơ thể được vận động. Hai là vì trong tư trang nhà Tsuchimikaido có đặt một ngôi đền thờ thần Amaterasu tối cao. Với thân phận môn đồ của ngài, một trinh nữ như Chisaki nên thường xuyên chăm lo và dọn dẹp cho sạch sẽ. Và nguyên nhân cuối cùng.....là vì Chisaki cũng thích được chiêm ngưỡng cảnh biển sáng sớm tuyệt đẹp như thế nào. Giống như một cách lấy vận may vào ngày mới vậy

Dù rằng đang nhận việc quét lá ngoài sân. Nhưng sâu trong đôi mắt của Chisaki lại hiện rõ lên một nỗi niềm chút lo lắng phiền muộn. Làm sao có thể không u phiền khi hai người bạn thân nhất của mình. Một người vẫn còn chưa tỉnh lại sau cú shock ngày hôm qua. Và một người vẫn đang chìm đắm trong cái bóng đêm của sự hối hận day dứt... Cô lo cho Tsubaki lẫn Mikazuki, lo rằng không biết hai người họ có sớm tìm được những gì mình đã đánh mất hay không. Đồng thời trong trái tim Chisaki vẫn còn giữ một lòng tin vô cùng mãnh liệt.... chắc chắn, cả Tsubaki và Mikazuki..... sẽ trở lại thôi

— Oh my oh my. Cũng may nhờ những lần đi thực tập trên mấy đỉnh đồi hồi còn ở Anh nên mình mới có thể sống sót nổi. Đường đi lên núi thế này thật sự cũng thốn quá. Nếu không quen thì chắc mình gục ngay giữa đường rồi!

Đường lên tư trang nhà Tsuchimikaido nằm cách biệt trên một ngọn đồi. Nếu đi bộ mà chỉ dựa vào sức bình thường thì có hơi đuối chút xíu. Thế mà ngày nào Mikazuki cũng phải chạy thực mạng từ gia trang Tsuchimikaido xuống đồi đến trạm xe vì trễ giờ và từ chuyển xe buýt về nhà

Và bây giờ, William đang thử thách bản thân bằng cách đi dạo lên đỉnh đồi. Chẳng hiểu thế nào nhưng sau khi đến nơi, chàng trai ngoại quốc tóc nửa vàng nửa đen cứ không ngừng thở hồng hộc mệt mỏi. Nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt và trán là đủ biết tình trạng hiện giờ của anh ta

— Oh my, oh my, xem chừng mình lại đẩy người khác vào tình huống khó xử rồi!

William nói như thế là bởi vì khi anh ta ngược cổ lên thì bắt gặp ngay Chisaki đang quét lá trước cổng tư trang nhà Tsuchimikaido. Chisaki cũng không biết nói gì trừ việc tròn mắt nhìn anh chàng ngoại quốc và ráng tìm cách lý giải một số câu hỏi mà cô tự đặt ra trong đầu.

Từ trước đến nay, việc có người đến ghé thăm nhà Tsuchimikaido ngoài các thành viên từ hai nhà còn lại thì mới đây còn có Tsubaki mới chuyển đến sống tại vịnh Kyuushi này. Những người dân bình thường hay người lạ đều không dám tự ý đến bởi đây là gia tộc quyền uy không kém vị trí thủ tướng chính phủ Nhật Bản. Vậy thì tại sao một nhân vật kỳ lạ này lại xuất hiện ở đây? Nhìn dáng vẻ của người đó chắc chắn anh ta là người nước ngoài.... Nhưng Chisaki chắc chắn bản thân mình trong đời chưa từng quen ai là người ngoại quốc

— Excuse me lady, I just passing unwittingly. I'm not stranger, so please be calm and don't call police ok?

Chisaki cứ tròn mắt nhìn William như nhìn một sinh vật lạ. Và điều này khiến cho chính William mới trở thành người khó xử

— Oh my, cô ấy không biết tiếng anh sao..... Thế thì mình chuyển sang tiếng Nhật vậy!

— Oh, my apology, I will not call the police, so please relax!

Chisaki cất tiếng trả lời lại bằng một câu tiếng anh nghe rất bùi tai và phát âm chuẩn xác đến từng chữ. Điều này là hiển nhiên thôi, một cung chủ nhà Tsuchimikaido phải được thừa hưởng một nền giáo dục vượt bậc bao gồm những vấn đề trong nước và ngoài nước, bao gồm các loại ngôn ngữ khác nhau. Tính đến thời điểm này Chisaki đã thông thạo 5 thứ tiếng: Anh, Pháp, Nga, Hàn Quốc và Trung Quốc. Nên việc giao tiếp với người nước ngoài là quá đối bình thường.... chỉ mong đó không phải người Đức hay người Ý là được

William cũng có chút bất ngờ khi biết Chisaki khá thông thạo tiếng Anh. Sự việc hôm nay khiến cho chàng William hơi chút xấu hổ về bản thân. Người Nhật phần lớn đều là những người cần cù chăm chỉ, thích tiếp thu tri thức và đa phần đều rất thông minh. Nay William mới được chứng kiến tận mắt

— Thành thật xin lỗi, vì do thói quen nói tiếng Anh từ nhỏ nên cứ hễ một chút là lại xỏ tiếng Anh. Nhưng tôi rất lấy làm ngạc nhiên khi nghe cô có thể nói tiếng Anh một cách thông thạo như vậy.... Xin bỏ qua cho sự vô phép của tôi!

Chisaki cũng cúi đầu thành lễ

— Xin đừng bận tâm, tiếng Anh của tôi cũng chỉ đạt mức đủ dùng chứ không hề giỏi giang gì..... Nhìn anh có vẻ như không phải người Nhật..... Anh là khách du lịch ngoại quốc phải không?

— À vâng, tôi đến từ Anh Quốc, mới sang Nhật Bản du lịch ngày hôm qua thôi. Nghe cậu bạn tôi giới thiệu vịnh biển Kyuushi này rất đẹp vào buổi sáng, nên tôi quyết định tản bộ một chuyến để mở mang tầm mắt. Xui rủi thế nào, tôi lại đi lạc đến tận đây.... Bây giờ quay lại chắc cũng phải mất 30 phút!

— Từ đây ra tuyến đường chính theo chân sườn đồi thật ra chỉ mất có 5 phút. Có lẽ là do anh đã đi lạc vào rừng nên mới kéo dài ra đến 30 phút..... Dù sao thì anh cũng đã mất công đến đây rồi. Nếu không chê, mời anh ghé qua ngừng chân một chút dùng cốc trà nóng cho lại sức rồi về!

— Nếu được vậy thì tốt quá, cảm ơn cô rất nhiều!

.....
.....

Và thế là được lời mời của Chisaki, chàng trai đẹp mã nửa Tây nửa ta William dành thêm ít phút để ngồi nghỉ trên một chiếc ghế bành trước cổng tư trang Tsuchimikaido. Loại ghế này thường có kích thước dài, cho phép tối đa từ 2 đến 4 người cùng ngồi ở hai hướng đối lưng vào nhau. Chúng hay được đặt trước các gian hàng bán Yakisoba, Dango, hoặc Takoyaki vào các dịp lễ hội hè. Bên cạnh đó đôi khi cũng được cắm một chiếc dù để khách đến thăm không phải chịu sự hành hình của ánh nắng mặt trời gay gắt

William đã từng nghe Tsubaki kể thoáng qua một vài lễ hội mùa hè. Nhưng do tên họa sĩ tự kỷ đó cứ ấp a ập ứng trả lời không rõ ràng, thành thử hình ảnh mừng tượng về mọi thứ liên quan đến lễ hội mùa hè ở Nhật Bản khá mờ nhạt. Cho nên, cảm giác đầu tiên khi được ngồi trên kiểu ghế này thật kỳ lạ. Nó

không có chỗ tựa lưng như mấy cái ghế trong phòng làm việc ở Anh, không êm, không dễ dàng di chuyển bởi dưới bốn góc chân không có xe kéo. Thậm chí là không có chỗ để tay..... Nhưng trông cũng đỡ thú vị

Được ngồi thế này, William có thể lắng nghe được âm thanh tiếng sóng tràn bờ từ phía xa xa.... Có thể nghe được tiếng lá cây xào xạc trên cao khi có cơn gió mát thổi qua..... Có thể cảm nhận được hơi ẩm từ tia nắng ban mai đã được chính những cành cây ấy làm giảm đi cường độ... biến một chùm nắng thành những hạt nắng li ti dịu dàng. William chống hai tay ra phía sau để ngước mặt lên

— Yên bình ghê.... Mình thật ghen tỵ với Kazuto – kun khi được sinh ra ngay chính tại Nhật Bản này..... Có lẽ sau khi lấy được bằng tốt nghiệp, mình sẽ xin gia đình cho phép mình quay trở lại Nhật để định cư lập nghiệp, lấy một cô vợ người Nhật, sinh vài đứa con rồi an phận đến tuổi già..... Một giấc mơ thật thú vị!

Giấc mơ sẽ không bao giờ chỉ đơn thuần là một giấc mơ nếu như ai đó biết cố gắng. Đối với William, với khả năng và con đường tương lai của anh ta thì điều đó hoàn toàn có thể xảy đến. Nhưng chàng trai tóc vàng này dường như khao khát được sống tự do ở Nhật như Tsubaki hơn là chuyện lập gia đình. Có lẽ.... khi trong tay vẫn còn chưa có gì, William sẽ chưa tính đến chuyện kết hôn với một cô gái nào đó dù rằng trong đầu đã lập sẵn dự định..... Nhưng cũng thật không ngờ rằng lại có một người Anh lại yêu Nhật Bản thiết tha đến như thế

— Xin lỗi vì đã để anh chờ lâu!

Chisaki từ từ bước đến bên William với một phần trà dành cho khách ghé chơi, đồng thời còn đi kèm theo một đĩa bánh quy hai màu trắng nâu nhai cho vui mồm

— Oh my, cảm ơn quý cô!

William từ tốn nâng cốc trà nóng lên tay. Nhưng do chưa từng uống trà theo phong cách Nhật bao giờ nên chỉ vừa mới chạm vào mà William phải nhanh chóng rút tay lại ngay tức khắc

— Ai cha, nóng dữ!

— Có lẽ do anh chưa từng uống trà theo thói quen của Nhật bao giờ. Đầu tiên là cầm trên miệng cốc, dùng tay phải đặt dưới đáy thì sẽ đỡ nóng hơn. Nhưng trước đó, anh nên ăn một chiếc bánh trước để làm tăng hương vị của trà. Còn khi uống, anh thổi một hơi nhẹ vào trà. Sau đó thì nghiêng một góc 30 độ và tiếp tục thổi ba lần cho trà nguội dần.... Anh thử xem!

William làm theo từng bước Chisaki hướng dẫn. Một phần do “cô giáo” giải thích quá dễ hiểu tận tình. Và một phần cũng do người “học sinh” quá đổi thông minh ham học hỏi về văn hóa Nhật Bản. Nên chẳng mấy chốc, William đã sớm dần thích nghi được với tục uống trà xanh ở đây

.....

.....

— Thật tuyệt vời, vừa uống trà vừa thưởng thức âm thanh của biển xanh. Xem chừng ra cậu bạn tôi đã không giới thiệu nhầm chỗ..... À mà cho hỏi, nơi này là.....

— Vâng, nơi đây là nhà Tsuchimikaido, tòa thành anh đang thấy chính là tư trang nhà Tsuchimikaido!

— À.... gia tộc Tsuchimikaido.... Thật không ngờ lại có ngày tôi được diện kiến một trong những gia tộc hùng mạnh nhất Nhật Bản. Cậu bạn thân của tôi cũng xuất thân từ Nhật, nên biết khá nhiều thứ về gia tộc Tsuchimikaido và có kể đôi chút cho tôi nghe!

— Thế ư.... Đây quả thật là một điều vinh dự cho nhà Tsuchimikaido khi được khách ngoại quốc biết đến..... Chỉ là gia tộc chúng tôi cũng bình thường như bao gia tộc khác. Chẳng qua là được phước lành của các vị thần tối cao, nên chúng tôi làm ăn buôn may bán đắt.... chứ cũng không hẳn là to lớn gì đâu!

Bỗng nhiên, William chợt phì cười với ánh mắt có sự xa xăm chút đỉnh. Giống như anh ta đang có một nỗi niềm gì đó được chất chứa sâu trong lòng

— Một gia tộc lớn, có sức ảnh hưởng đến cả một nền kinh tế nước nhà. Chắc lẽ người chủ ở đây ắt hẳn phải gặp rất nhiều áp lực và căng thẳng phải không?

Chisaki chợt nở nụ cười nhẹ

— Cũng tùy vào tình hình thôi. Mỗi người chúng ta từ khi được sinh ra đều mang trên vai số phận riêng biệt. Có người mang số phận thành công thì chắc chắn sau này sẽ thành công. Có người số bất hạnh thì nỗi bất hạnh ấy sẽ kéo dài đến khi họ nhắm mắt. Có người số cơ cực thì dù có sống hết cuộc đời thì vẫn bám dính lấy sự cơ cực..... Nhưng tôi tin, các vị thần không bao giờ để ai phải thiệt thòi. Nếu như ta cố gắng, tiếp tục tin tưởng vào chính bản thân mình, tiếp tục hy vọng vào một tương lai tốt đẹp. Thì chắc chắn, ta sẽ điều khiển vòng xoay số phận theo ý ta mong muốn. Cuộc đời này vẫn còn nhiều điều bí ẩn chưa ai nói trước được điều gì mà!

Tiếp tục tin tưởng vào chính bản thân mình, tiếp tục hy vọng một tương lai tốt đẹp sẽ đến..... như thế thì tâm hồn con người mới trở nên thanh thản yên bình thật sự..... có lẽ, đây là câu nói hay nhất trong ngày mà William nghe được từ chính cô gái thuộc tộc Tsuchimikado mà lần đầu tiên mình được gặp..... Từ đó, William nhận ra rằng, nếu như những lời này được truyền đến tai Tsubaki.... Thì không biết cậu ta sẽ suy nghĩ thế nào.... Không biết.... Tsubaki có thể thoát ra khỏi cái bóng tối day dứt hối hận suốt thời gian qua hay không

Trong căn phòng của riêng mình, Mikazuki từ từ mở mắt sau giấc ngủ dài. Giống như một giấc mơ đẹp trong cô đã đến lúc phải chấm dứt, trả cô nàng tóc tím dài trở lại với cuộc sống thường ngày của mình

Hơi chói và hơi ồn, đó là những cảm nhận đầu tiên khi Mikazuki mở mắt. Chói là vì tia sáng mặt trời chiếu vào căn phòng qua khung cửa sổ. Còn ồn là khi những chú chim non trên những ngọn cây không ngừng cất tiếng ca vang hót ríu rít chào ngày mới với âm thanh sóng biển tràn bờ ngoài vịnh Kyuushi.... Nhưng Mikazuki không ghét điều đó... trái lại, cô luôn mong muốn sau khi thức giấc thì quang cảnh đầu tiên mình nhìn thấy sẽ là biển xanh vậy gọi... sẽ là ánh bình minh chiếu sáng lấp lánh phần bề mặt của nước

Mikazuki kéo chiếc chăn bông của mình sang một bên, xoay cơ thể sang trái để hai chân chạm vào đôi dép đi trong phòng đã được trực sẵn ở đó. Cô nàng tóc tím lặng lẽ rời khỏi chiếc giường êm để tiến đến kéo khung kính cửa sổ qua một bên. Một cơn gió nhẹ mang theo hương ẩm của biển và hương vị của biển khê thổi qua mái tóc cô để rồi sau cùng thì dừng chân trong chính căn phòng này

Mikazuki khẽ nhắm đôi mắt lại, để có thể cảm nhận những gì biển xanh mang đến như một món quà chào ngày mới

— Biển..... thật đẹp!

— Cậu bạn của tôi tuy là một chàng trai tốt, nhưng hình như lại đang vướng phải một chuyện gì đó khiến cậu ấy luôn phải sống trong đau khổ thù hận. Lần đầu tiên tôi gặp cậu ta là ở khu chung cư cao cấp thuộc quyền sở hữu của học viện mỹ thuật bên Anh Quốc. Khi ấy, trông hắn cứ như một kẻ vừa đi giết người về, người ngợm dính đầy sơn màu đỏ, đôi mắt lạnh lẽo vô hồn không bày tỏ chút cảm xúc. Đôi tay vẫn còn chai sạn vì cầm cọ vẽ suốt cả ngày không khác chi đã từng cầm dao. Thỉnh thoảng vào ban đêm, cậu ta còn cất lên những tiếng gào thảm thiết làm khuấy động cả một khu tập thể. Mọi người cứ nói cậu ta không bình thường..... cứ nói cậu ta bị ác quỷ nhập vào mà không hề nghĩ rất có thể cậu ấy đã gặp phải chuyện gì đó không may.... Tôi thì không biết thế nào, cũng có giao tiếp nói chuyện với hắn đôi lần thì thấy “Bình thường mà” Những lúc cậu ta bình tĩnh thì cũng như bao người khác thôi, mặc dù trong đôi mắt vẫn còn hiện hữu một chút lạnh lùng và cô đơn..... Nhưng cậu ấy thật sự là một người tốt. Cậu ấy giúp rất nhiều cho tập đoàn chứng khoán của mẹ tôi, làm cho công ty phát triển một cách vượt bậc. Chỉ có điều.... nếu cứ để cậu ấy lao đầu vào công việc thì sẽ trở thành một cái máy máy. Nên tôi đã đưa một đề nghị hãy trở về Nhật Bản sau thời gian tốt nghiệp học viện mỹ thuật..... Và khi trở lại Nhật Bản, trông cậu ấy có vẻ đỡ hơn chút rồi!

Nghe về người bạn William nói, Chisaki có một chút mừng tượng đến Tsubaki. Mặc dù không chắc chắn lắm, nhưng có lẽ cậu bạn William nói đến cũng gặp phải hoàn cảnh giống Tsubaki. Có những thứ không thể lý giải bằng lời, mà phải dùng đến lý trí và con tim để giải thích. Và khi đã hiểu được cốt lõi của sự việc, thì ta hoàn toàn có thể trở nên mất hết niềm tin vào cuộc sống nếu như sự thật quá đối phũ phàng.

Không phải ai cũng vượt qua được..... sẽ mất rất nhiều thời gian....5 năm, 10 năm, hay thậm chí là cả cuộc đời họ cũng không bao giờ quên được những thứ mà mình không hề muốn nhớ đến nữa

— Xin lỗi, tự dưng lại bắt cô nghe những chuyện của bạn tôi thế này. Thật vô phép quá!

— Không sao đâu. Tôi thông cảm những điều anh nói, vì thật ra.... Tôi cũng có một người bạn thân gặp phải tình trạng tương tự. Chỉ là sau khi nghe câu chuyện của anh, làm tôi có chút liên tưởng đến người ấy!

William chợt nhe răng cười

— Xem chừng chúng ta cũng có chung một hoàn cảnh nhỉ, đều có những người bạn rắc rối phiền phức đến mức không thể không quan tâm đến!

— Vâng, nhiều khi đây chính là cái duyên mà các vị thần trên cao đã dành cho chúng ta. Vừa mới gặp nhau hôm nay, nhưng lại dễ nảy sinh sự đồng cảm vì một ai đó!

— Ha ha, duyên số thú vị thật. Nhân tiện đang trong thời gian du lịch tại Nhật, có lẽ..... tôi nên tìm hiểu thêm một chút về tín ngưỡng các vị thần xem sao..... À mà phải rồi, tôi cứ thắc mắc mãi..... tại sao vịnh biển này lại có tên là Kyuushi? Tôi biết nó đã có từ rất lâu..... từ lúc nước Nhật hình thành..... nhưng chắc phải có lý do gì mới đặt tên như thế đúng không?

Chisaki khẽ đưa tay phải giữ mái tóc của mình không bị thổi bay đi khi có cơn gió thoảng qua. Cô ấy từ từ trông sang nơi tiếng sóng biển không ngừng vỗ gọi

— Nơi đây khi xưa chỉ là một vùng biển bình thường không tên. Nhưng đây cũng nơi bắt đầu một mối tình trái ngang để rồi tất cả đều chìm đắm trong sự đau khổ luyến tiếc. Kyuushi là cách nói thông thường của tiếng Nhật, còn theo tiếng Anh thì nó có nghĩa là Rest. Vịnh Kyuushi còn được gọi một cái tên khác là Vịnh Yên Nghỉ. Một hình thức đặt tên để tưởng nhớ đến người đã khuất!

— Vịnh Yên Nghỉ..... nơi an nghỉ của một người nào đó khi họ đã kết thúc cuộc sống của mình và trở về với biển xanh. Sự mất mát xảy đến một cách bất ngờ không ai có thể lường trước. Cho đến khi không thể bảo vệ những gì mình trân trọng, thì cái cảm giác hối hận day dứt sẽ khiến lương tâm ta không được tự do. Đời người không phải lúc nào cũng đẹp như cánh hoa hồng!

— Vâng, không phải ai cũng như ai, khi vòng xoáy số phận đã được định đoạt sẵn. Nhưng chẳng phải sẽ tốt hơn biết bao nếu như con người vẫn còn đặt niềm tin vào bản thân, đặt niềm tin vào tương lai tươi sáng đang chờ phía trước. Nếu như cuộc đời ta không đẹp như cánh hoa hồng, thì ta hoàn toàn có thể tự tay bồi đắp cánh hoa ấy. Số phận có thể được định sẵn..... nhưng cũng chính chúng ta là người sẽ thay đổi số phận của mình!

Số phận là thứ con người được quyết định ngay khi con người được sinh ra. Nhưng chúng ta hoàn toàn có thể thay đổi được số phận nếu ta có lòng tin vào bản thân. Chisaki vẫn tin vào tương lai, tin rằng các vị thần sẽ luôn phù hộ cho những ai luôn cố gắng hết mình..... tin rằng một ngày nào đó..... cuộc sống của Tsubaki, của những người quan trọng đối với mình sẽ thay đổi theo chiều hướng tốt hơn

.....

— Hay là, có lẽ đến lúc tôi phải về rồi. Nếu như đi lâu quá, thì chắc cậu bạn tôi sẽ làm ầm lên cho xem!

William thở phào một hơi rồi từ từ nhấc mông lên khỏi chiếc ghế dài. Anh ta quay lại nhìn Chisaki cùng nụ cười lãng tử

— Hôm nay rất cảm ơn cô vì những chiếc bánh ngon và cốc trà nóng. Được ngồi đàm đạo trò chuyện với cô quả thật rất thú vị. Tôi mong sẽ có một ngày chúng ta có duyên gặp lại!

— Vâng, có duyên thì dù có đi đến cuối chân trời đi chăng nữa thì chắc chắn chúng ta sẽ gặp lại nhau. Khi ấy, tôi sẽ mời anh một cốc trà hương vị khác và những chiếc bánh ngon hơn bây giờ. Trong khoảng thời gian ở Nhật, nếu có nhã hứng, xin anh hãy ghé thăm tư trang Tsuchimikaido nhiều hơn!

Gia tộc Tsuchimikaido nổi tiếng không phải ai cũng có thể bước chân đến. Hôm nay đối với William quả thật rất may mắn, chỉ đi lạc lên rừng chút xíu mà bây giờ được cơ hội trò chuyện với một thành viên trong

gia tộc Tsuchimikaido. Đã thế còn được mời lui đến thường xuyên như một khách viếng thăm danh dự..... Vừa bước chân xuống đất Nhật chưa được hai ngày, mà mọi thứ đến với William thật suôn sẻ

_ Thật vô ý khi chưa tự giới thiệu. Tôi là William, William D. Saotome, một người Anh nhưng đồng thời cũng mang ½ dòng máu Nhật Bản. Hân hạnh được biết cô!

_ William D.... Saotome???

_ À xin lỗi, tôi quên chưa nói rõ. Chữ D trong tên tôi là viết tắt của chữ Doyle. Tên đầy đủ của tôi là William Doyle Saotome!

_ Doyle Saotome..... đây là lần đầu tiên tôi nghe đến một họ kỳ lạ như thế. A..... nếu tôi nói gì không phải xin được mạn phép bỏ qua!

_ Oh my, không không, trước đây cũng có rất nhiều người thắc mắc về họ của tôi chứ không riêng gì cô. Điển hình là tên đó.....

William nhớ lại lần đầu tiên mình bắt chuyện làm bạn với Tsubaki. Lần đầu tiên William giới thiệu tên họ đầy đủ của mình cho hần thì bị tên tự kỷ đó phán một câu khá shock. “ Nghe có cảm giác như nắm cả một nắm sỏi cho vào mồm. Nó cứ lục cà lục cục đau hết cả mồm mà cứ như đâm vào tai”. Khi ấy, William có chút ngần ngại khi tiếp xúc với hần, lần đầu tiên gặp mặt lại bị bêu xấu như thế thì còn nhụt khí đâu mà kết bạn. Nhưng chỉ vài câu nói sau đó, William đã thay đổi hoàn toàn cách nhìn về Tsubaki. Hần đã nói “ Nhưng cái họ Saotome nghe cũng khá là oách. Còn họ Doyle thì làm tôi nhớ đến một nhân vật nổi tiếng của Scotland. Nói chung, tên của cậu cũng thuộc tầm quyền quý đấy chứ!”

Kể từ ngày hôm đó, William nhận ra Tsubaki tuy lạnh lùng cay mồm, nhưng ẩn sâu trong trái tim hần luôn suy nghĩ đến những thứ ngược lại. Bề ngoài thờ ơ vô cảm trông cứ như không cần bạn..... nhưng khoảng khắc ấy chính là lúc Tsubaki cảm thấy cô đơn và muốn được trò chuyện cùng ai đó để nỗi buồn trong mình vơi đi phần nào. Chính vì thế, William luôn bám dính theo Tsubaki như hình với bóng và dần dần trở thành người bạn thân nhất của hần ta

_ Từ Doyle của tôi bắt nguồn từ tên của nhà viết sách nổi tiếng xứ Scotland: Arthur Conan Doyle. Bố tôi là một người Anh, còn mẹ tôi là người Nhật, nên mang thêm họ Saotome. Thành thử tên đầy đủ của tôi là William Doyle Saotome!

_ Arthor Conan Doyle. Đó là cha đẻ của bộ tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng Sherlock Holmes. Phải chăng, anh là hậu duệ của ông ấy?

_ Có thể đúng có thể sai, đó là chuyện cách đây mấy trăm đời, đến thế hệ ông nội tôi cũng không chắc chắn. Chỉ biết rằng bên nội tôi, ai cũng mang họ Doyle trong tên của mình. Nên chắc là đúng rồi!

Không cần nói nữa chắc ai cũng biết Arthor Conan Doyle là một nhà văn người Scotland nổi danh với tiểu thuyết trinh thám Sherlock Holmes, tác phẩm được xem là một sáng kiến lớn trong lĩnh vực tiểu thuyết trinh thám. Nhưng vào tháng 7 năm 1930, Conan Doyle qua đời vì căn bệnh nhồi máu cơ tim ở độ tuổi 71, để lại một sự mất mát vô cùng to lớn cho toàn bộ người dân xứ Anh

Về chuyện con cháu trong gia phả của Conan Doyle vẫn chưa được công bố cụ thể. Rất có thể, họ đã mai danh ẩn tích đã lâu và trở lại cuộc sống bình thường với một thành viên hậu duệ của ông ta đang đứng ngay trước mặt Chisaki. Được gặp gỡ đời sau của Sir Arthur Conan Doyle, có vẻ như hôm nay cũng là một ngày may mắn với Chisaki

_ Tôi đã giới thiệu xong rồi. Liệu..... tôi có được trao tặng sự may mắn được biết tên cô không?

_ À vâng, xin lỗi..... tên tôi là Chisaki, Chisaki Tsuchimikaido. Tôi là cung chủ hiện tại của nhà Tsuchimikaido. Hân hạnh được biết anh!

_ Oi Kazuto – kun, kể cho tôi nghe thêm một chút về nhà Tsuchimikaido đi. Một chút thôi!

_ Chẳng có gì để kể hết. Phân gia Tsuchimikaido với hai phân gia còn lại cũng đều như nhau thôi. Đều giữ khư khư cái khung luật chán ngắt cổ hủ. Tôi không muốn quan tâm đến chi nữa ệt xác!

William nằm vật lộn trên chiếc giường trong căn phòng chung cư dành riêng cho hai người với gương mặt bí xị

— Êo ềo, nhưng chẳng phải cậu đã từng nói rằng khi xưa cậu chơi thân với một cô gái tóc tím được cột sang một bên ư? Tôi thật sự muốn biết trông cô ấy như thế nào..... chẳng biết có xinh không nhỉ?

— Vậy thì cứ để trí tưởng tượng của cậu bay xa đi. Dù tôi có miêu tả bằng lời cũng không thể nói hết được vẻ đẹp của cô ấy một cách chính xác. Với lại, dù có gặp được nhưng cậu cũng không có cửa tán tỉnh cô ấy đâu. Một người con gái vừa thông minh, tài giỏi, hiền thực nết na..... một người hoàn hảo như thế, đương nhiên là không rảnh rỗi dư hơi như cậu!

— Ehhh, nghe cậu giới thiệu làm tôi thấy hưng phấn quá. Nè nè, nói tôi nghe đi Kazuto – kun, cô gái bạn thời thơ ấu của cậu tên gì?

Tsubaki thở dài ngán ngấm, tạm thời rời mắt khỏi chiếc laptop của mình để xoay chiếc ghế lại nhìn William đang làm xiếc trồng cây chuối trên giường

— Cô ấy là Chisaki Tsuchimikaido, cung chủ hiện giờ của nhà Tsuchimikaido danh giá không thua kém gì hai nhà Kurashiki và Minamiya. Nhớ cho kỹ cái tên đó nếu sau này có ý định đến Nhật Bản có ai hỏi thì còn biết đường trả lời!

Trước đây khi còn sống trong chung cư ký túc xá, Tsubaki đã từng kể một chút về người đứng đầu nhà Tsuchimikaido, đã từng kể một chút về cô bạn thân chơi với mình lúc còn nhỏ xíu. Nhưng không ngờ rằng, người Tsubaki từng nhắc đến hiện đang đứng ngay trước mặt mình đây. Cung chủ của nhà Tsuchimikaido mà William thường hay tưởng tượng qua những lần miêu tả của Tsubaki quả nhiên là một cô gái vô cùng trẻ đẹp và thùy mị. Đúng một hình mẫu Nadeshiko ở Nhật

William khẽ nở một nụ cười nhẹ

— Thì ra là thế, vậy cô là bạn của cậu ta!

— Eh?

William quay lưng rời khỏi nhà Tsuchimikaido, anh ta còn đưa hai ngón tay lên ngụ ý tạm biệt

— Quý cô nhà Tsuchimikaido. Chắc chắn chúng ta sẽ còn gặp lại. Khi ấy, tôi rất mong được thưởng thức vị trà tiếp theo của cô!

22. Chương 22

— Cái tên chết tiệt kia... đã đi rồi ư? Đã bảo đợi mình đưa đi mà lại!

Sau giấc ngủ ngon trên chiếc giường ấm áp của mình, trông Tsubaki gần như đã lấy lại được cả thể lực lẫn tinh thần. Quả thật, nhìn hần te tua tới tấp khi cả cơ thể bốc lên hương vị nồng nặc của sơn dầu các loại... đủ thấy hần điên đến mức vắt toàn bộ sức lực của mình suốt một đêm chỉ để vẽ gì đó lên bức tranh của Mikazuki

Chẳng là sau khi tỉnh giấc, Tsubaki nhìn vào đồng hồ thì phát hiện ra bây giờ đã là 7h30, tức là đã lỡ ba mươi phút so với thời gian hẹn sẽ tự mình đưa William đi thăm thú một chuyến vòng quanh vịnh Kyuushi vào ánh bình minh. Nhưng không ngờ khi bước chân xuống phòng khách thì chẳng có một ai. Thậm chí là cả khung cửa nối với hành lang và khu vườn bên ngoài cũng được đóng lại cài chốt cẩn thận. William có một thói quen, dù chỉ đi ra ngoài vài phút hay mua một cái đĩa CD chỉ mất tầm 5 đến 10 phút, cậu ta cũng sẽ cài cửa cẩn thận, bất kể là cửa sổ hay cửa ra vào. Trái ngược hoàn toàn với tính ẩu tả của Tsubaki... đi ngủ còn không thèm khóa cổng ngoài biệt thự... để Chisaki không khỏi ngạc nhiên vào lần đầu tiên ghé thăm

— Thôi đành vậy, cũng do mình trễ hẹn mà. Kiểu người như tên đó không bao giờ chấp nhận chịu ngồi yên một chỗ khi biết mình sẽ được đi ngao du một tiên cảnh.... Phải, hần làm sao có thể bỏ lỡ giây phút tuyệt

vòi của vịnh Kyuushi vào sáng sớm. Biết chừng giờ này, tên đàn ấy đang long nhong đâu đó gần biển cũng nên!

Trong đầu Tsubaki nghĩ như vậy. Dù sao thì William không phải tên đàn đến mức để bản thân mình bị bắt cóc... Không, chính xác là William không bao giờ để bị bắt cóc một cách dễ dàng, bởi chàng ngoại quốc nửa Tây nửa ta ấy thế nào, Tsubaki biết rất rõ. Chắc chắn sẽ không có chuyện gì xảy ra với hắn. Hơn nữa, đường đi ở vịnh Kyuushi chỉ đơn thuần là một đường thẳng từ Bắc xuống Nam và từ Nam lên Bắc. Đó là chưa kể người dân làng chài quanh đây còn rất thân thiện hiếu khách, chỉ cần hắn lạc đường thì họ sẽ nhiệt tình hướng dẫn đến nơi đến chốn. Cứ đi một lúc, khi nào đói bụng thì hắn sẽ tự thân vác cái bụng biểu tình về ngay thôi

Tsubaki chuyển hướng của mình từ phòng khách xuống khu vực bếp ăn. Sáng sớm thì nên ột thứ gì đó vào bụng, còn nếu không có nhĩa hứng muốn ăn thứ gì đó thì nên làm một tách cà phê để tiếp tế lượng đường vào cơ thể. Thành thử, hắn đang có ý định sẽ pha một ly để nhắm iệng có gì đó ngọt ngọt. Ngoài ra, vào một buổi sáng sau khi ngủ dậy, theo thói quen của Tsubaki thì hắn sẽ mở dàn nhạc giao hưởng không lời để ột ngày mới của hắn được thêm tươi tắn. Ngồi thưởng thức cà phê, vừa lắng tai nghe nhạc giao hưởng, một thú vui tao nhã chỉ dành cho những người già sống an nhàn từ ngày này qua tháng nọ. Đối với Tsubaki thì liệu nó có thích hợp hay không? Mà thôi kệ đi, mỗi người một sở thích, mỗi sở thích thể hiện bản chất của mỗi người khác nhau. Tsubaki như thế nào... ta không cần phải bàn thêm chi nữa khi mọi thứ đã quá rõ ràng

.....

Ding dong ding dong

Tiếng chuông vang lên ngoài cửa báo hiệu có người đến nhà... hoặc một ai đó đã về đến nhà. Tsubaki ấy thìa cà phê vào chiếc máy nước nóng đồng thời cũng cất tiếng thở dài ngán ngẫm chán chường

— Cái gã ấy, chắc là về rồi đây mà. Mình cứ nghĩ hắn sẽ la cà thêm chút nữa kia chứ!

Nhấn công tắc cho chiếc máy làm cà phê hoạt động, Tsubaki tạm thời ngưng công việc của mình lại để đi ra mở cửa. Hắn nghĩ: có lẽ mình sẽ hỏi William xem vịnh Kyuushi này có đẹp hay không? Nếu cần, thì xui William mua một căn nhà ở đây rồi thì thoả về đó mà sống. Cứ ăn bám ở biệt thự Tsubaki thế này... không có ý gì, bởi dẫu sao thì hai người cũng đã từng sống chung căn hộ ký túc xá hồi còn bên Anh. Nhưng kể ra cũng hơi tù túng chút xíu. Một mình một nhà một không gian riêng thì vẫn tốt hơn

Chỉ tiếc là Tsubaki không có cơ hội được nói những điều như thế. Bởi rằng người bấm chuông nhà không phải là William... mà là một nhóm khoảng chừng ba người, ai ai cũng đều mặc một bộ Hakama trắng đen và một chiếc áo khoác mỏng xám Haori bên ngoài. Không những thế, cả ba người kỳ lạ ấy đều đội một chiếc mũ vành rộng như những kiếm khách thời chiến xa xưa trùng xuống đến nỗi không thể nhìn rõ được mặt

Trông ba người ấy thật kỳ lạ và bí ẩn, nhưng dường như Tsubaki không tỏ ra vẻ ngạc nhiên là mấy. Trong đôi mắt hắn thể hiện rõ một điều rằng: Tsubaki có biết những người này

— Tsubaki – dono, chúng tôi nhận lệnh từ Akifusa – sama đến trao bức thư này cho ngài. Xin hãy nhận lấy!

Một trong ba lữ khách khẽ lấy trong tay áo một bức thư và trao tận tay cho Tsubaki. Hắn lật mặt sau của bức thư và nhìn thấy một con ấn ba miếng ngọc bội nằm xoay quanh với nhau thành một vòng tròn. Dấu hiệu này đích thị là của Akifusa – sama, đích thị ngài Akifusa đã gửi bức thư này cho Tsubaki. Nội dung bên trong ghi gì, thì phải trông vào Tsubaki thôi

— Tsubaki – dono, Akifusa – sama rất mong được gặp ngài. Xin hãy sắp xếp thời gian để đến Đại Gia Trang càng sớm càng tốt!

— Ta hiểu rồi, các người về đi!

— Vậy chúng tôi xin phép được cáo từ. Tsubaki – dono, chúc ngài một ngày tốt lành!

Ba lữ khách cúi đầu chào Tsubaki một lần nữa rồi quay lưng bỏ đi. Mà Tsubaki cũng thật lạ lùng, họ vất vả cả chặng đường xa xăm đến để đưa thư... thì chỉ ít cũng phải mời họ vào nhà ngồi nghỉ chân uống miếng nước cho lại sức. Đằng này lại đuổi họ về một cách vô tình như thể không quan tâm gì đến tình trạng của

họ... Hoặc cũng có thể do Tsubaki không thích những lũ khách ấy cũng nên. Trông Tsubaki cứ hướng mắt xuống bức thư với thái độ xa xăm phiền muộn như vậy... chắc hẳn hẳn đang phải đắn đo suy nghĩ lắm. Vì đây là thư từ ngài Akifusa tối cao của cả ba gia tộc. Hẳn không thể lạnh lùng thờ ơ quăng thẳng vào thùng rác như thư của mấy cô nữ sinh hâm mộ khi hẳn còn đang du học bên Anh

Sột soạt sột soạt, âm thanh từ cây chổi quét lá nghe thật êm tai và giòn giã. Chỉ cần nghe qua âm hưởng cũng đủ biết người quét lá là người như thế nào, một cái gì đó rất từ tốn, nhẹ nhàng êm ái mà không có chút gì vội vã hối hả. Phải... Chisaki là thế mà, một cô gái không thích xô bồ vào cái thay đổi nhanh xoành xoạch của thế giới (Phần nào đó tư tưởng cũng giống như Tsubaki). Chisaki bao giờ cũng biết tự điều hòa cuộc sống của mình sao cho phù hợp nhất, không chậm rãi và cũng không quá nhanh, một cách sống rất êm đềm nhẹ nhàng tự do tự tại mà rất nhiều người hằng mong mỏi

Chisaki vẫn tiếp tục công việc quét lá ngoài cổng tư trang. Kể từ khi William về, cô ấy vẫn chưa ngừng chắc bởi lẽ lá cây hôm nay rụng nhiều quá. Một mình Chisaki thì không thể hoàn thành hết chỉ trong vòng một giờ như ngày thường... ắt cũng được gần hai tiếng đồng hồ là ít. Đó là chưa nói đến Chisaki phải lau dọn ngôi đền thờ thần Amaterasu và cho những chú chim hải âu từ ngoài biển vào ăn. Thi thoảng cũng có một vài con bay lạc vào đây xin Chisaki chút thức ăn bồi lại sức. Nhân cơ hội ấy, Chisaki biến việc cho chim ăn thành một trong những thú vui của mình. Kể ra thì như thế sẽ giúp cho cuộc sống của Chisaki càng thêm phần vui vẻ hoàn hảo

Xoạch xoạch

Đó là âm thanh kéo cửa từ tư trang nhà Tsuchimikaido. Nó được phát ra từ phía sau lưng khiến Chisaki phải ngoái cổ nhìn lại

— Mikazuki!

— Chào buổi sáng Chisaki!

Người bước ra từ tư trang là Mikazuki, hôm nay, trông sắc mặt của cô ấy đã tốt hơn ngày nào. Một giấc ngủ ngon thật sự rất có hiệu quả dành cho những người làm việc quá sức... Có lẽ Mikazuki cần phải để tâm đến bản thân mình thêm một chút

— Mikazuki, sao cậu không ngủ thêm chút nữa đi, với lại...

Chisaki để ý thấy bộ đồng phục nữ sinh cà ra vát đỏ trường trung học It. Harm Sokyuran của Mikazuki với chiếc cặp cô nàng tóc tím thường dùng để đến trường. Mikazuki đang có ý định rời tư trang xuống trạm xe buýt và bắt chuyến đi học đây mà. Điều này thật sự khiến cho Chisaki không mấy yên tâm. Dù sao thì Mikazuki cũng cần được nghỉ ngơi nhiều hơn sau sự việc mấy ngày gần đây

— Mình đã gửi đơn xin cho cậu được nghỉ hôm nay rồi. Cậu không nhất thiết phải đến trường đâu. Cứ ở nhà nghỉ ngơi thôi!

— Uhm, cảm ơn Chisaki, nhưng thật sự tớ muốn được đến trường để xem kết quả lễ hội thế nào. Tớ lo cho Manaka – san và CLB hội họa, không biết họ sẽ làm gì nếu như không thể thu hút được các học viên năm nhất tham gia CLB...Tớ thấy bản thân mình cần phải có trách nhiệm với chuyện này!

Từ khi chứng kiến bức tranh của mình bị phá hoại, Mikazuki không khỏi bị shock nặng vì thành quả mà mình đổ biết bao nhiêu mồ hôi công sức lẫn thời gian... tác phẩm không chỉ đơn thuần là một thước đo đánh giá sự cố gắng của Mikazuki, mà còn là một bước chuyển quan trọng minh chứng cho suy nghĩ lẫn cảm xúc của chính bản thân mình

Sau đó, Mikazuki đã ngắt đi vì cơ thể bị suy nhược nhẹ do thức nhiều đêm liền. Biết rằng đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, nhưng khi tỉnh dậy và chiêm ngẫm lại mọi chuyện, Mikazuki cảm thấy giống như mình vừa bỏ trốn ngay lúc không hoàn thành được nhiệm vụ. Cho nên, cô quyết định đến trường để nói lời xin lỗi với hội trưởng Manaka, với toàn thể CLB hội họa

— Không sao đâu Chisaki. Hôm nay là ngày cuối cùng để các CLB chiêu mộ học sinh mới. Vì không có tiết học nên tớ sẽ về sớm thôi. Tớ hứa là sẽ nghỉ ngơi đầy đủ mà... Đừng lo nhé Chisaki!

Miệng thì nói thế... nhưng bao giờ nói cũng dễ hơn làm. Nụ cười của Mikazuki càng khiến cho Chisaki lo lắng thêm, nhưng cô cũng chủ nhỏ hiểu rằng vào tình huống này: dù mình có mang vị trí là người đứng đầu nhà Tsuchimikaido ra lệnh cho Mikazuki không được phép đến trường thì chắc chắn cô ấy cũng sẽ cãi lệnh ngay. Tính tình Mikazuki thế nào, Chisaki thừa sức hiểu

— Mình hiểu rồi. Nhưng hứa với mình, khi đã hoàn thành xong những thứ còn dang dở, cậu phải trở về nhà ngay đó!

Mikazuki khẽ nở nụ cười nhẹ

— Uhm... tớ đi đây Chisaki!

Cô gái tóc tím có gương mặt giống với Lumina từ từ quay lưng bước từng bước trên con đường xuống ngọn đồi cho đến khi mất bóng hoàn toàn

Để Mikazuki đi như vậy, thật sự là một mối lo lắng không yên trong lòng Chisaki. Nhưng mình cũng không thể làm gì hơn khi Mikazuki đã quyết định đối mặt với tất cả mọi thứ. Một hành động dũng cảm như thế... Có lẽ, Chisaki sẽ đặt lòng tin vào lần này xem sao... đặt lòng tin rằng Mikazuki sẽ ổn thôi. Rồi cậu ấy sẽ lại trở về như trước đây

.....
— Oi oi Kazuto – kun, I’m home! (Kazuto, tôi về rồi này)

Chỉ cần nghe qua cái giọng Anh oang oang kiểu đó thì không cần nói cũng biết nhân vật này là ai. Sau một chuyến thăm thú từ Bắc chí Nam trong phạm vi vịnh biển Kyuushi, cuối cùng thì William cũng chịu lết cái thân về biệt thự của Tsubaki. Và hiện giờ, anh ta đang hí hửng muốn được nhanh chóng gặp Tsubaki rồi kể cho hắn nghe những gì mình thấy ngày hôm nay. Anh ta còn nghĩ không biết Tsubaki sẽ cảm thấy thế nào nếu William kể chuyện mình đã gặp chủ tối cao của nhà Tsuchimikaido danh giá

Chỉ có điều... ý định ấy phải tạm thời ngưng lại vì bỗng dưng William thấy cảnh Tsubaki đang dọn đồ đạc vào một chiếc vali cỡ vừa ngoài phòng khách, trông như thể Tsubaki chuẩn bị đi đâu đó

— Hử, về rồi đấy hả? Quả nhiên cái vịnh biển này không lớn đến mức để một kẻ như cậu bị lạc một cách dễ dàng... Mà theo tôi suy nghĩ, chắc do đói bụng nên mới mò về chứ gì? Còn không thì ắt hẳn cậu còn phải long nhong vài chỗ nữa!

Bất thành lĩnh, William nhảy xổ đến, lao thẳng vào Tsubaki khiến tên tự kỷ ấy ngã lộn nhào ra sàn đến mấy vòng. Hắn ta từ từ ngồi dậy trong khi tay không ngừng xuýt xoa vì đầu vừa bị va đập nhẹ

— Ui da... này, làm gì thế hả? Bộ tính ám sát tôi sao?

William khẽ ngược lên nhìn Tsubaki với đôi mắt rơm rớm nước mắt như con nít. Hai tay còn bấu chặt lấy vạt áo Tsubaki dứt mãi không buông, nhìn không khác chi một đứa trẻ sắp sửa xa mẹ

— Kazuto – kun... cậu tính chuyển đi đâu... định bỏ tôi bơ vơ cù bất cù bơ thật à? Cậu ghét ở chung với tôi đến thế sao?

Nghe phát là biết ngay anh chàng ngoại quốc nửa Tây nửa ta đang hiểu nhầm chuyện gì đó. Nhưng điều khiến Tsubaki bận tâm bây giờ là hắn bám mình ghê quá, cứ như con sâu róm dính chặt lên thân cây

— Buông tôi ra trước đã tên ngố... đừng có nước mắt giàn giụa kiểu đó, bắn hết áo tôi bây giờ!

— Không... cho đến khi cậu chịu trả lời rõ ràng cậu tính rời đi đâu... còn không thì tôi nhất quyết không buông!

Cảm thấy bực mình vì cái tên ăn không ngồi rồi hết ăn bám thì lại làm phiền mình. Tsubaki tức tối không nói không rằng chuyển sang dùng vũ lực tung chân đập một phát ngay mặt... khiến William lăn lộn đâm thẳng vào cái vali Tsubaki vừa sắp xếp xong

Bị đá hết như bị từ chối, William nằm xó một chỗ ngay đó, nước mắt không khỏi giàn giụa khi miệng cứ không ngừng lèm bèm một mình trông mắc cười chết được

— Hic hic...Kazuto – kun ghét mình...Kazuto – kun ghét mình ... mình muốn chết...

Tsubaki ngồi bật dậy, tay gãi đầu sột soạt đi cùng với tiếng thở dài ngán ngấm. Hắn cảm thấy phục bản thân mình khi có thể kết bạn với một gã chưa chi chưa rằng đã xấn xát làm mấy chuyện chẳng giống ai. Ưống công cho hắn được xem là một trong những thiên tài của học viện mỹ thuật nổi tiếng hàng đầu Anh Quốc lúc bấy giờ (Dĩ nhiên là không thể bằng với Tsubaki được rồi)

_ Nghe này tên ngố, tôi không có ý định chuyển nhà đi sống chỗ khác ngoài vịnh Kyuushi này. Chẳng qua là có chuyện gấp nên tôi cần phải rời khỏi đây một thời gian... Nói thì nói thế, nhưng thực chất đi có một ngày là về thôi!

William lần từ bên trái sang bên phải, đưa ánh mắt tròn ngọc nhìn Tsubaki

_ Eh? Chuyện gấp? Chẳng lẽ nhà Minamiya xảy ra chuyện gì ư?

_ Chẳng phải... Nhà Minamiya có bị cháy thành than thì tôi cũng không quan tâm... Nhìn cái này đi rồi sẽ biết!

Tsubaki ném cho William bao phong bì thư bên ngoài. Ban đầu, trong mắt chàng trai ngoại quốc thấy đây cũng chỉ là một cái bao thư bình thường thôi. Nhưng sau khi lật mặt đằng sau, thì thái độ của anh ta đột nhiên thay đổi hẳn. Ánh mắt William hiện rõ một cái gì đó khá là căng thẳng và khùng khiếp chuẩn bị xảy đến

_ Oi Kazuto – kun, nếu tôi đoán không nhầm thì cái ấn này là....

_ Lúc trước tôi đã kể với cậu về truyền thuyết khai sinh ra nước Nhật đúng không? Nhà Tsuchimikaido là thanh kiếm tượng trưng cho sự dũng cảm. Nhà Kurahashi là chiếc gương tượng trưng cho sự khôn ngoan, và nhà Minamiya là ba miếng ngọc bội tượng trưng cho lòng vị tha. Chỉ duy nhất một người được quyền sử dụng các ấn pháp thiêng để triệu tập bất kỳ ai trong cả ba gia tộc. Người bị triệu tập không thể kháng lệnh cả việc phải đi chết... Ngài ấy vẫn còn xem tôi như một thành viên của gia tộc Minamiya... mặc dù nhiều thứ đã thay đổi rất nhiều sau thời gian ấy!!

_ Nếu vậy thì cậu còn đến đây làm gì hả? Phải tuân theo bất kỳ mệnh lệnh nào dù có phải tự giết chính bản thân mình. Kazuto – kun, tôi biết cậu luôn sống theo chủ nghĩa: “ Quy luật đầu tiên là không có quy luật nào hết” Và cũng chính cậu đã nói với tôi rằng bản thân không hề ưa gì những cái luật cổ hủ vớ vẩn của ba gia tộc kia mà. Tại sao bây giờ cậu lại phải cật công đi một chuyến đến nơi nguy hiểm như thế?

_ Không cần phải lo... vì tôi biết người gửi cho tôi bức thư này là người như thế nào. Nếu như cảm thấy có chút gì đó nguy hiểm... thì không bao giờ có chuyện tôi đồng ý đi gặp người đó đâu. Dù sao thì... tôi cũng đâu còn là người của gia tộc Minamiya!

Tsubaki tiếp tục công việc chuẩn bị vali và những thứ cần thiết cho chuyến đi sắp tới. Trong khi William cứ nằm đó mà không ngừng suy nghĩ

_ Còn cậu nữa, nằm đó làm gì? Không mau lên chuẩn bị đồ đạc đi. Chúng ta sẽ khởi hành sau nửa tiếng nữa thì may ra mới kịp!

_ Hả? Tôi cũng được đi ư?

_ Tại sao không? Nếu đi chung với tôi thì không có vấn đề gì. Với lại, tôi nghĩ nhân cơ hội này, cậu cũng nên giới thiệu ấy tên ở đó biết... cậu thật sự là ai!

William tròn mắt vài phút, sau đó thì lại nở một nụ cười bí ẩn

_ Oh my... tôi không muốn làm rối rắm thêm sự việc. Nhưng xem chừng không còn cách nào khác!

_ Đùa à William? Chẳng phải ngay từ đầu tôi đã nói rồi sao? Dính đến một kẻ như tôi, tức là kéo theo bao nhiêu phiền toái về phía mình. Cậu không còn con đường nào khác khi vẫn còn ở bám tôi, hiểu chưa?

.....

Ngày cuối cùng của lễ hội trường nhằm chào mừng các học sinh năm nhất đến với mái nhà chung It. Harm Sokyuran. Các bạn sẽ có cơ hội được thưởng thức những điều mới lạ không kém phần thú vị qua những gian hàng khác nhau do chính các anh chị lớp trên chuẩn bị. Mặt khác, đây cũng là cơ hội cho các hội trưởng

CLB giới thiệu những điểm thú vị của hội để thu hút sự chú ý tới các em. Dù đây là lễ hội trường dành riêng cho năm nhất, nhưng nghĩ lại thì cả đôi bên đều có lợi

Không khí ồn ào náo nhiệt thật. Dường như mọi người đều hiểu đây là ngày cuối cùng của lễ hội nên dù tất bận thế nào thì ai ai cũng đều cố gắng đến chung vui. Có thể nói số lượng học sinh tham dự nhiều hơn cả hôm qua. Các gian hàng đang làm việc hết công suất... tất cả chỉ để tạo nên một không khí cho lễ hội trước khi kết thúc ngày hôm nay

Nhưng dù có kiểm tra hết khuôn viên thì cũng không thấy nơi giới thiệu của CLB hội họa... Cũng phải thôi, làm gì có chuyện Manaka – san sẽ hùng hồn mở lời giới thiệu những hoạt động của hội mình cho những học sinh năm nhất biết. Bức tranh “ Hoa anh đào đỏ”... bức tranh sẽ làm thay đổi số phận của CLB đã không còn nữa... thì làm sao có cái để thu hút học sinh. Càng nghĩ... Mikazuki càng cảm thấy hổ thẹn với chính bản thân mình (dù rằng cô không phải là người gây ra tội lỗi ấy)

Đến đây là để nói lời xin lỗi... nhưng ngay chính Mikazuki cũng không biết phải mở lời như thế nào. Có lẽ Manaka – san sẽ thất vọng lắm... cho nên, dù đã đến trường, Mikazuki vẫn chưa có đủ tự tin để đến của CLB hội họa

— Nè, biết gì chưa, nghe nói ở CLB hội họa có trưng bày một bức tranh đẹp lắm... hình như là “ Hoa anh đào đỏ” thì phải!

— Ừ, mình cũng có nghe, nhưng hình như nó hơi khác so với bức mà Minamiya – sempai đã vẽ ở cuộc thi quốc tế thì phải!

— Đúng, thay vì mang màu đỏ, thì bức tranh lần này mang hương sắc màu hồng. Nghe nói đây chỉ là bức tranh được vẽ lại bởi người nhà Tsuchimikaido thì đúng hơn!

— Eh, người nhà Tsuchimikaido giỏi thật... Mình muốn xem, muốn xem thử coi nó trông như thế nào!

— Vậy thì đi thôi. Hình như phải xếp hàng đó... chúng ta đi nhanh không khéo bị mất chỗ!

Hai ba nữ sinh từ tuyến hành lang trái chạy sang phải ngang qua Mikazuki. Lời nói của họ khiến quý cô nhà Tsuchimikaido có chút lạ lẫm ngạc nhiên.

Có phải họ vừa nói đến “ Hoa anh đào đỏ” được trưng bày ở phòng CLB hội họa? Nếu quả thật là “Hoa anh đào đỏ” thì chỉ có duy nhất bức vẽ thảm hại của mình thôi... Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Câu trả lời duy nhất cho câu hỏi trong đầu mình đang nằm ở CLB hội họa. Mikazuki nhanh chóng chạy thật nhanh đến đó hết sức có thể

.....

Quả nhiên đúng với những gì Mikazuki đã nghĩ. Một dãy dài các học sinh từ năm nhất đến năm hai, thậm chí là năm ba gồm cả nam lẫn nữ. Họ xếp thành một hàng dài khắp hành lang đông đến mức gây ra tình trạng ùn tắc giao thông. Và đích đến cuối cùng của họ chính là phòng CLB hội họa... Phải, hàng trăm học sinh đồng loạt đứng bên ngoài cửa CLB hội họa chỉ để mong muốn được chiêm ngưỡng bức tranh “ Hoa anh đào đỏ” xem như đã đổ sông đổ bể... Rút cuộc thì chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy?

— Mikazuki, Mikazuki!

Mikazuki giật mình khi có ai đó cất tiếng gọi

Hội trưởng Manaka từ bên trong phóng vụt ra ngoài và ôm chặt lấy Mikazuki. Chị ta không ngừng xát má mình vào má Mikazuki với điệu cười hệt như mấy bà chị bị lolicon

— Mikazuki... thật tuyệt vời, một kỳ tích đã xảy ra... em xem đi, biết bao nhiêu học sinh đến chiêm ngưỡng bức tranh của em. Thậm chí họ còn xin được gia nhập CLB đến nỗi Hiro – kun ghi nhận không kịp nữa. Phen này chúng ta sống thật rồi, Mikazuki... cho chị hôn em một cái!

Mikazuki ráng đẩy chị hội trưởng ra khi chị ấy đang cố chu mỏ ra tặng ình một nụ hôn

— Manaka – san, rút cuộc thì chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy? Họ đến xem tranh của em... nhưng chẳng phải tranh của em...

— Eh? Em nói gì thế? Không phải chính em là người đã vẽ lại bức tranh đó ư? Mấy chú bảo vệ còn nói với chị tối qua có học sinh đến phòng CLB hội họa để vẽ lại... Không phải em thì là ai!

Chị hội trưởng đang nói gì thế? Dù không rõ chuyện gì đã xảy ra sau khi mình ngất. Nhưng khi tỉnh lại thì chắc chắn mình đang ở nhà Tsuchimikaido. Và cũng chưa bao giờ nghe Chisaki nói mình bị chứng mộng du, làm những điều mà chính mình cũng không biết... Không lý nào có chuyện mình đã xuất hiện tại đây vào đêm qua để hoàn thiện lại bức tranh... không thể nào có chuyện đó xảy ra

Mikazuki bật khỏi cái ôm của Manaka – san. Cô gái tóc tím chen ngang qua dòng người để đến được nơi bức tranh được trưng bày

— Xin lỗi, xin lỗi... xin cho qua, xin lỗi!

Khi đã qua được hàng người. Mikazuki không dám tin vào những gì đang hiện hữu ngay trước mắt mình. Một phong nền màu hồng phấn... một cây hoa anh đào với những chiếc cánh hoa anh đào mang hương sắc màu hồng vi vu rơi xuống như bông hoa tuyết lung linh giữa đêm đông tuyết rơi... Nhưng nhiều đó vẫn chưa đủ, bức tranh của Mikazuki chỉ đơn thuần là một cây hoa anh đào hồng phấn tượng trưng ột sức sống mãnh liệt tràn ngập sự yêu thương và niềm tin. Còn ở bức tranh này, bên cạnh cây hoa anh đào màu hồng thì còn có sự xuất hiện của một cây hoa anh đào nữa... một cây hoa anh đào mang hương sắc đỏ với những cánh hoa đào được nhuộm trong màu đỏ ấy... nhưng nó khác với “ Hoa anh đào đỏ” của thiên tài Tsubaki... Cái màu đỏ này không phải là màu đỏ của sự chết chóc, không phải là màu đỏ của một sự hối hận day dứt muốn kết thúc cuộc sống này càng sớm càng tốt... Mà là màu đỏ của một sức sống mãnh liệt... là sự tái sinh, dùng từ ngữ ấy thì đúng hơn

— Sự tái sinh... khi một bông hoa lụi tàn, thì một bông hoa khác sẽ chớm nở nụ và tiếp tục vươn lên không ngừng... đây chính là sự tái sinh!

Chỉ cần nhìn qua một lần, Mikazuki đã có thể cảm nhận được ngụ ý đằng sau bức tranh Tsubaki vẽ nên. Sự tái sinh đi đôi với sức sống vĩnh cửu. Bức tranh này không chỉ gây tính tò mò cho người xem vì hai màu thái hoàn toàn đối lập nhau... Mà riêng với Mikazuki, nó còn là một minh chứng cho niềm tin vô cùng mạnh mẽ... niềm tin lẫn sự hy vọng về một tương lai tốt đẹp sẽ đến vào một ngày không xa... Chỉ cần ta tiếp tục tin tưởng, tiếp tục hy vọng... thì bao nhiêu đau đớn sẽ biến mất hết, thay vào đó là một sức sống không thể lay chuyển

Mikazuki còn để ý thấy một điểm nhấn khác hiện diện ngay giữa bức tranh. Ngay giữa hai cây hoa anh đào phẳng phất những cánh hoa hai màu theo chiều gió thổi, là một người con gái có mái tóc ngắn ngang vai màu đỏ. Cô ấy đưa một tay chạm lên cây hoa anh đào bên trái, quay bờ lưng về phía người xem. Một cô gái bí ẩn ngay giữa bức tranh không để lộ gương mặt của mình... Nhưng chỉ cần thoáng qua, trong đầu Mikazuki liên tưởng ra ngay một cái tên... một cái tên rất rõ ràng

— Không.... không thể nào... người ấy... chẳng lẽ...

.....

— Tsuchimikaido – kun, em đến rồi, thật may quá!

Chàng Hiro chạy học đến chỗ Mikazuki đang đứng, trông những giọt mồ hôi trên bờ trán và ướt đầm tấm áo sơ mi của anh ấy thì dường như cuộc vật lộn với các học sinh muốn được ghi danh vào CLB vẫn chưa xong

Thấy Mikazuki, anh ấy xin được phép dừng một chút để nói chuyện với cô ấy

— Hiro – san, chuyện gì đang diễn ra ở đây thế ạ? Tại sao bức tranh của em lại...

— Anh cũng không biết phải nói thế nào... Khi anh và Manaka – san đến đây, thì đã thấy hàng đồng dụng cụ nằm ngổn ngang dưới đất... những thùng sơn anh mua trử đều bị bật nắp bung hết. Nói chung, vừa mới bước chân vào, thì nơi đây chẳng khác chi một bãi chiến trường... Sau đó, bọn anh còn thấy bức tranh này đã được dựng sẵn cho khô sơn dầu... Chuyện chỉ có thể thôi!

Một lần nữa, Mikazuki hướng ánh mắt sang bức tranh trở thành tâm điểm chú ý của nhiều học sinh yêu cái đẹp. Nhìn vào người con gái đứng giữa hai cây hoa anh đào, có chút gì đó gọi gọi thương thương... cảm

giác giống như có thứ gì đó vừa trở về trong không gian ký ức. Một cái gì đó quen thuộc nhưng Mikazuki không thể lý giải đó chính xác là gì

— Kazuto – kun, thành phố nhộn nhịp thật đó, trông chẳng khác chi Edinburgh, nơi chúng ta học khi xưa bên Anh ấy. Nè nè, hay là chúng ta đến Hakkeijima một chuyến đi. Tôi luôn muốn được đến Hakkeijima một lần cho biết!

Hakkeijima, hay còn biết đến là Yokohama Hakkeijima Sea Paradise, một trong những khu giải trí có thủy cung lớn nhất Nhật Bản. Ngoài ra còn có các mô hình giải trí khác như công viên, gian hàng mua sắm, nhà hàng, khách sạn. Phía trước còn có cả nhà ga Hakkeijima thuận tiện cho khách du lịch đến tham quan. Nhưng để đến Hakkeijima, thì ta phải bỏ thêm 30 phút từ trung tâm thành phố Yokohama về phía Nam bằng tàu điện, bởi Thủy Cung được xây dựng trên một hòn đảo nhân tạo có diện tích 24 hecta ở vịnh Tokyo. Đây cũng là nơi thu hút hầu như khách du lịch trên toàn thế giới đến hàng năm... khiến cho Hakkeijima đã nổi tiếng nay càng thêm nổi tiếng

Tsubaki hai tay vẫn đặt trên chiếc vô lăng, đôi mắt được che đi bởi chiếc kính đen, mái tóc chẻ xuống kiểu tài tử trong bộ trang phục áo sơ mi cổ, quần tây.... Trông không khác chi một nam tài tử diễn viên nào đó đang đi dạo phố

— Im miệng đi William. Nên nhớ rằng, chúng ta không đến đây để chơi. Nhưng tôi hứa sau khi chuyện này chấm dứt, tôi sẽ đưa cậu đến đó cho bớt nói một chút đi!

Chiếc Jaguar của Tsubaki chở hai người họ đi một chặng đường dài từ vịnh Kyuushi vào trung tâm Tokyo, và từ Tokyo đến một địa điểm gần đó mang tên là Yokohama... Phải, họ hiện giờ đang long nhong trong thành phố Yokohama, cảng biển lớn nhất Nhật Bản và cũng là một trong những trung tâm thương mại không thể thiếu của vùng thủ đô Tokyo. Đây cũng được xem là nơi tập trung dân cư đông đúc thứ hai sau Tokyo... cái nôi của nền kinh tế Nhật... gọi như thế cũng không sai

— Nhưng này Kazuto – kun, thật sự chúng ta phải đến Yokohama ư? Tôi cứ nghĩ Thiên Chiếu Gia Trang phải nằm đâu đó vùng ngoại ô vì nghe cậu nói nó rất lớn. Chứ giữa một thành phố đông dân đông nhà thế này thì có hơi... không được hợp lý cho lắm!

— William, cậu vẫn còn nhớ 18 khu hành chính gyoseiku ở Yokohama mà tôi đã từng kể cho cậu chứ?

— Dĩ nhiên, làm sao mà quên được, nào là Aoba, Asahi, Hodogaya, Isoga, Izumi, Kanagawa, Kanazawa, Kohaku, Konan, Midori, Minami, Naka, Nishi, Sakae, Seya, Totsuka, Tsurumi và Tsuzuki... Tôi nhớ bài hơi bị tốt nhé!

— Phải, 18 khu hành chính của Yokohama bao gồm tất cả những ngành công nghiệp khiến cho đất nước Nhật Bản phát triển vượt bậc đến thời đại này sau chiến tranh thế giới thứ II. Nhưng lịch sử người Nhật đã ghi nhận một điều rằng: trừ các tỉnh Totsuka, Tsurumi và Naka, thì 15 tỉnh còn lại đều nằm trong vòng kiểm soát của Đại Gia Trang của ba nhà Tsuchimikado, Kurahashi lẫn Minamiya... Chính Akifusa – sama, người được cho là hiện thân của thần Amaterasu đã dẫn dắt Yokohama, biển Nhật Bản có được như ngày hôm nay. Đó là lý do vì sao, ba gia tộc lại có vị trí ngang hàng với thủ tướng chính phủ Nhật. Tất cả đều là nhờ ngài Akifusa!

— Nhưng Kazuto – kun, đó chỉ là truyền thuyết thôi đúng không? Từ sau thế chiến thế giới thứ II, tính đến giờ cũng gần 70 năm. Dù biết rằng con người có thể sống tới 100 tuổi, nhưng tôi không nghĩ Akifusa – sama sống lâu đến vậy. Nếu có, thì chắc bây giờ ngài ấy cũng đã trở thành người già cả rồi!

— Điều này tôi cũng không biết phải nói sao cho cậu hiểu. Nhưng tôi nhớ rất rõ... cái lần cuối cùng tôi được diện kiến ngài ấy là 4 năm trước... Khi ấy, trông ngài vẫn còn rất trẻ, cứ như một người phụ nữ 27 tuổi là cùng thôi. Và dường như, ngài đã duy trì diện mạo ấy suốt từ lúc cháu của Thiên Chiếu Đại Thân, Mikoto thành lập nước Nhật Bản... tức là trước cả thế chiến thứ II xảy ra nữa cơ. Có thể theo góc nhìn nhận của khoa học, thần thánh không tồn tại... nhưng sự hiện diện của ngài Akifusa là minh chứng cho những điều phi lý ấy đang hiện hữu... Dù nó có phải truyền thuyết hay không, thì chính tôi hay cả ba nhà đều cũng không thể đảm bảo chính xác tuyệt đối, William!

William tựa đầu ra ngoài khung cửa kính xe, đảo mắt lặng nhìn dòng người di chuyển tấp nập trên con phố chính. Anh chàng ngoại quốc bỗng nhiên nở một nụ cười mang hàm ý gì đó

_ Còn cậu thì sao Kazuto – kun? Những điều liên quan đến thần thánh, truyền thuyết... cậu có tin không?

_ Cũng giống như người Anh thờ thiên chúa hay tin vào công giáo Roma. Người Nhật cũng có quyền tin vào các vị thần Shinto... tin vào một thế lực thần linh khi bản thân họ không thể tìm thấy được lối thoát cho bản thân. Tôi đã từng tin, thậm chí còn tự hào là mình là một môn đồ của Amaterasu... nhưng sau cùng, cái giá phải trả cho sự trung thành ấy quá đắt... Có lẽ, làm một kẻ phản đồ thích hợp với tôi hơn. Nhưng như thế... không có nghĩa là báng bổ thần linh. Tôi chỉ muốn cho những con người quá tin vào thần linh biết một điều rằng: con người hoàn toàn có thể thay đổi số phận của chính bản thân mình. Đừng bao giờ quá dựa dẫm vào thần linh ngay khi bản thân còn chưa cố gắng hết sức. Chính vì thế, tôi đã lựa chọn con đường ra đi... con đường từ bỏ danh phận nhà Minamiya để trở thành một kẻ tự do hoàn toàn!

Tsubaki đã từng kể cho William phong phanh chuyện mình rời khỏi nhà Minamiya để được yêu một người con gái. William không đổi mấy ngạc nhiên khi nghe Tsubaki nói lại những chuyện như vậy... Từ bỏ tất cả để trở thành một người hoàn toàn tự do... nhưng sau cùng vẫn không thể thoát khỏi vòng tròn số phận do chính thần linh tạo dựng

_ Vậy tôi hỏi cậu câu này... Kazuto – kun, cậu có cảm thấy hối hận khi đã rời khỏi nhà Minamiya và yêu cô ấy không?

Tsubaki đắm mình trong thế giới của riêng mình, suy ngẫm đến điều William nói. Nó cũng giống như câu hỏi mà Chisaki đã đề cập khi mình lần đầu tiên đến tư trang Tsuchimikaido sau khi chuyển về Kyuushi. Một câu hỏi đã được hỏi đến lần thứ hai... và một lần nữa, Tsubaki sẽ trả lời nó với giọng điệu dứt khoát

_ Không... tôi không hối hận... từ bỏ nhà Minamiya, trở thành kẻ phản đồ, và được đến với người con gái mình yêu thật sự... tôi không bao giờ hối hận về điều đó. Thứ tôi hối hận duy nhất, là đã không thể bảo vệ được những gì quan trọng với mình... vì tôi chỉ là một kẻ yếu đuối... Phải, một kẻ yếu đuối nhu nhược và đã không giữ được lời hứa của mình!

Chiếc Jaguar của Tsubaki đi ngang qua quận Kanagawa của thành phố Yokohama và dừng lại trước một gia trang cực kỳ lớn trải dài từ Đông sang Tây với tổng diện tích... không dám nhắc đến... vì sợ nhắc đến thì mọi người lại không tin... nói chung là rất lớn, đủ sức xây cả một khu rừng rậm nhiều cây và thác nước bên trong... Chỉ cần đứng ngoài cổng có hai cái đầu con cáo trắng đứng hai bên, là đã có thể nghe được tiếng thác chảy ào ào bên trong đó một cách rõ ràng. Đó là chưa nói đến những âm thanh của các loài chim chóc trong khu rừng tạo cho người khác có cảm giác như đang đi dã ngoại trên núi hơn là ở trong thành phố

_ Đến rồi đấy, Thiên Chiếu Gia Trang Amaterasu no Mori (Khu rừng của thần Amaterasu)!

Tsubaki lạnh lùng bước ra khỏi bước xe, cứ mặc cho William vẫn còn ngồi trong đó mà không ngừng trông ánh mắt ra ngoài để có thể chiêm ngưỡng vẻ uy nghiêm lộng lẫy của Đại Gia Trang trước mắt. Sự hùng vĩ trang nghiêm của nó khiến William không khỏi kinh ngạc... Vừa sáng nay, William đã có cơ hội được thấy một tòa gia trang lớn của nhà Tsuchimikaido không khác chi những tòa thành của các phủ chúa Samurai thời chiến quốc... Nhưng so với căn này thì nhà Tsuchimikaido chỉ bằng một góc thôi. Sau cùng thì Nhật Bản đã, đang và sẽ còn hùng mạnh đến đâu kia chứ?

_ Oi Kazuto – kun, có thật là tôi được phép bước chân vào đó không vậy? Nếu là một ngôi đền hay chùa chiền thì không nói. Nhưng đây là một gia trang rất lớn, gần như chiếm hai phần ba tỉnh Kanagawa là it... Một nơi vĩ đại tôn nghiêm thế này, không phải là người của ba phân gia thì sẽ gặp không ít phiền toái đâu!

_ Lại lèm bèm thứ đó nữa... tôi đã bảo rồi, đi với tôi thì không sao, chỉ cần tôi mở miệng thì chẳng ai dám chạm đến cậu dù chỉ một sợi tóc... Thôi tán nhảm và nhanh chóng mang hành lý ra khỏi xe đi!

William chìa một ngón tay ra tính nói gì đó nhưng lại ngừng giữa chừng như thể không chắc chắn vào điều mình chuẩn bị nói... khoảng vài giây thì quyết định nói

_ Thiên Chiếu Gia Trang... thật kinh hoàng... hy vọng mọi thứ diễn ra êm đẹp. Chỉ mong sao cái đầu của mình không phải nói câu “ cổ ồ lại, đầu đi nhé”!

.....

William phải khó khăn lắm khi lấy hai chiếc vali lớn khỏi khoang sau của xe. Chẳng bù cho chiếc vali của Tsubaki rất nhỏ nhẹ gọn gàng không quá cồng kềnh, túi hành lý của William thì lại lĩnh lĩnh nhiều đồ hơn. Chẳng là khi nghe Tsubaki nói phong phanh là sẽ vào trung tâm Tokyo và đến cảng biển Yokohama, William hí hửng mang nhiều thứ vì nghĩ sẽ có cơ hội được dong chơi ngoài biển và tán tỉnh những cô gái Nhật mặc áo tắm... Anh chàng nửa Tây nửa ta còn nghĩ mình sẽ được dịp đến Hakkeijima nên cũng mang theo ống nhòm, thức ăn lẫn vài ba thứ linh tinh khác... Nói ột cách dễ hiểu, William chỉ toàn quan tâm đến chuyện vui chơi là chính. Nhưng ai ngờ đâu... Tsubaki thật sự nghiêm túc đến chuyện đến Yokohama không phải để chơi... nên bây giờ cái thân phải khổ khi mang những thứ chẳng giúp ích được gì cho chuyến đi

__ Hành lý thì sắp hết xuống xe rồi đây... Nhưng làm sao chúng ta có thể vào bên trong gia trang? Xung quanh đây có chuông không?

William ngoái cổ sang trái sang phải xem chuông cửa được đặt ở đâu. Chỉ có điều dù có nhìn đến năm sau cũng không thấy đâu... Một gia trang lớn, sang trọng quyền uy khắp Yokohama lại không được gắn thiết bị chuông điện. Thế câu hỏi đặt ra là làm sao người bên trong biết được có khách đến viếng thăm

__ Đừng có tìm vô ích... Akifusa – sama không muốn bị người ngoài làm phiền nên không hề đặt chuông ngoài cửa. Có tìm cũng thế thôi... Tương truyền kể lại rằng: Amaterasu là vị thần tối cao của thiên giới với hình dáng một người phụ nữ tuyệt đẹp trong ngọn lửa bao trùm xung quanh như dải lụa không bao giờ vụt tắt... Khi xuống nhân gian du ngoạn, ngài đã hóa thân vào một con cáo trắng để có thể dần hòa mình vào xã hội loài người... Chính vì thế, cáo trắng được chọn làm linh vật của Thiên Chiếu Gia Trang. Và những người sống bên cạnh Akifusa – sama, hiện thân của thần Amaterasu đều luyện được độ nhạy bén rất tốt... Chỉ cần đứng đây vài phút, ắt hẳn người bên trong sẽ nhận thấy được sự hiện diện của chúng ta!

__ Eh? Khả năng cảm nhận? Ý cậu là các giác quan bình thường ấy hả?

__ Ừ, cả 5 giác giác, và đặc biệt là về khứu giác. Họ có thể nghe thấy mùi của chúng ta từ vị trí rất xa đấy!

__ Hả, mùi cơ thể ư?

William nhanh chóng đưa tay lên ngửi thử xem có mùi gì bất thường không? Đây không phải chuyện đùa đâu. Đối với người Anh thì phép lịch sự là vấn đề được ưu tiên hàng đầu khi chuẩn bị giao tiếp với ai đó. Lòng tự trọng của người Anh cũng khá cao... chỉ cần một chút phật lòng, thì họ sẽ cảm thấy bị tổn thương nghiêm trọng... Mọi thứ khi ra mắt phải thật hoàn hảo không được bất kỳ một sai sót nào

__ Oi Kazuto – kun, sáng nay tôi đi long nhong gần biển, sau đó thì lạc tuốt lên rừng với mồ hôi mồ kê đầy người... Liệu có ổn không?

__ Bình thường, chỉ là mùi cơ thể sẽ có chút kỳ lạ khi cả ba mùi hương hợp lại làm một... Không phải lo, bên trong gia trang có nến hương dùng để tẩy mùi... chỉ cần dùng nó là xong!

__ Biết vậy tôi mang theo lọ nước hoa đặc trưng Americano phòng thân... Tự dưng lại quên thứ quan trọng như thế!

__ Cậu mà dùng nước hoa thì đảm bảo sẽ bị đuổi ngay khỏi cổng. Chính vì khứu giác quá nhạy bén nên họ rất sợ những mùi nặng như nước hoa. Cho nên đừng bao giờ nói những thứ nồng nặc như thế trước mặt họ!

.....

Cánh cổng lớn trước Thiên Chiếu Gia Trang từ từ mở ra, tạo nên âm thanh cọt két đến đỉnh tai nhức óc. Nhưng đúng như những gì Tsubaki đã nói trước... chỉ cần đứng ngoài cổng vài phút, thì tự khắc có người từ trong gia trang ra đón

__ Tsubaki – dono!

Chừng 3 đến 4 người xuất hiện thành một hàng ngang đằng sau. Phía trước là một cô tiểu Miko trong bộ Hakama đỏ, tay áo trắng dài và một chiếc nơ đỏ khác trên đầu làm áy tóc đen dài của cô ấy càng thêm duyên dáng. Điểm đặc biệt của tiểu Miko đó là một chiếc mặt nạ hình thân cáo trắng được giắt ngang thắt lưng

Trông thấy Tsubaki đứng ngay trước mặt, tiểu Miko cùng những người còn lại đều cúi đầu một cách thành kính

— Chào mừng ngài đến Thiên Chiếu Gia Trang Amaterasu no Mori desu. Akifusa – sama có dặn dò chúng tôi tiếp đón ngài cẩn thận - desu... Xin hãy để mọi thứ ở đây cho chúng tôi giải quyết - desu!

Những người đứng đằng sau tiểu Miko nhanh chóng chạy đến, mỗi người một túi hành lý mà William cực khổ mang theo. Dường như, công việc chính của họ là phụ trách đưa hành lý của họ giống như những nhân viên ở các khách sạn lớn trong thành phố

William khá bối rối khi thấy họ tự ý đựng vào đồ của mình... nhưng trông Tsubaki vẫn tỏ ra không có gì quan trọng nên cũng bỏ qua. Chẳng ngoại quốc nửa Tây nửa ta chỉ mong sao họ nhẹ tay, đừng làm hỏng hóc thứ gì bên trong

— Hanabi... gặp lại tôi, cô không có gì muốn nói sao? Tôi cứ nghĩ người như cô sẽ lao đến ôm chầm lấy tôi khi Tsubaki này xuất hiện chứ?

— Tsubaki – dono, qua bao thời gian thì ai cũng sẽ thay đổi - desu... hơn nữa, việc đó đối với một Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư là một điều không thể - desu...

— Đến đây Hanabi, tôi cho phép đấy. Tôi từng nói rồi mà... đừng bao giờ xem tôi như một Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư. Trước đã thế và bây giờ cũng vậy!

Được sự cho phép của Tsubaki, tiểu Miko nơ đỏ nở một nụ cười rạng rỡ và bất ngờ lao thẳng vào vòng tay của hắn

— Vâng... mừng ngài đến Thiên Chiếu Gia Trang, Tsubaki – dono - desu. Hanabi thật sự rất mong được gặp ngài đó - desu!

— Rồi rồi, ngoan lắm Hanabi!

William gần như đờ miệng thành tượng đá khi chứng kiến viễn cảnh một cô bé trông nhỏ hơn mình đang không ngừng dựa đầu vào ngực Tsubaki một cách thích thú. Và trông Tsubaki không hề tỏ ra khó chịu, trái lại còn đưa tay phải lên xoa đầu tiểu Miko ấy bằng thái độ rất ư nhẹ nhàng lịch thiệp. Hình như giữa hai người họ có một sự quen thuộc gần gũi thân thiết đến mức một kẻ luôn khiến cho phụ nữ cảm thấy phát chán như Tsubaki cũng cảm thấy được tin tưởng... Đúng, vì chỉ khi Tsubaki tin tưởng ai đó thì hắn mới có thái độ như vậy

“Nhưng... vào khoảng thời gian học cùng nhau bên Anh, cùng ở chung một căn chung cư, cùng trải qua rất nhiều chuyện với nhau. Thế mà chưa một lần nào Tsubaki tỏ ra tử tế với mình... liệu có phải... mình vẫn chưa thể tạo được đủ lòng tin để Tsubaki không khỏi nghi ngờ dè chừng”... với kiểu suy nghĩ như thế, nó giống như một cú shock cực lớn giáng xuống đầu William, khiến anh chàng gục ngã hoàn toàn với tinh thần cực kỳ tồi tệ

— Sự thật luôn là sự thật, Kazuto – kun sẽ không bao giờ ngó ngang đến mình đâu... hức hức!

— Tsubaki – dono, cái anh chàng ngoại quốc tóc vàng tóc đen kia là ai thế ạ - desu?

— Xùy xùy, là một tên ăn bám nhà tôi thôi, đừng để ý làm gì ệt. Cứ mặc kệ hắn đi!

— Phải bắt đầu từ đâu đây nhỉ... từ khi Tsubaki – dono rời khỏi tư trang nhà Minamiya, rồi gắn mác phản đồ của Amaterasu – sama. Hanabi đã rất mong sẽ có một ngày được gặp lại cậu. Chính vì thế nên, Hanabi luôn cố gắng trong mọi việc, từ nội trợ đến Kendo - desu. Hanabi mong muốn mình sẽ trở nên mạnh mẽ hơn và tự thân đi trên con đường tìm đến với Tsubaki – dono... Nhưng, chưa kịp thực hiện thì Tsubaki – dono đã khiến cho ước mơ của Hanabi trở thành hiện thực rồi - desu!

— Vâng à... cô gặp nhiều vất vả quá nhỉ, Hanabi!

— Vâng... thời gian đầu khi sống ở đây thì cũng gặp chút khó khăn - desu. Nhưng dần dần rồi cũng quen việc... Với lại, mọi người trong Đại Gia Trang đối xử tốt với Hanabi lắm. Họ xem Hanabi như người thân một nhà vậy - desu!

Tiếp đãi khách bằng một cốc trà nóng kiểu Nhật thì thật không còn gì bằng. Nó vừa trang nhã trịnh trọng, vừa khẳng định được nét đẹp của truyền thống Nhật đối với người nước ngoài như William. Hanabi không ngừng kể lại những gì xảy đến trong thời gian Tsubaki rời Nhật đi Anh quốc với tinh thần tốt nhất có thể

Trong khi đó, tay William cứ nhìn chăm chăm tiểu Miko nơ đơ kia một cách tò mò khó hiểu. Thật không thể hiểu nổi ở cái cô nhóc lùn tịt kia có gì thú vị mà Tsubaki lại đối xử ân cần dịu dàng như thế. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì kẻ khiến cho William tự đặt ra nhiều câu hỏi nhất vẫn là Tsubaki

— Oi Kazuto – kun, cậu chưa giới thiệu tôi với tiểu Miko ấy. Thế là không được đâu đó nhé!

— À phải nhĩ... để tôi giới thiệu, đây là William D. Saotome. Cậu ta là bạn chung căn hộ ký túc xá của tôi khi còn học ở bên Anh. Nay cậu ta đến Nhật để du lịch... nên tôi cũng tranh thủ đưa hân đến Yokohama thăm thú một chuyến cho biết!

William nở một nụ cười xã giao lịch thiệp sang trọng

— Xin chào, tôi là William D. Saotome, rất hân hạnh được gặp mặt!

— Còn bên này là Hanabi, tên đầy đủ của cô ấy là Hanabi Minamiya... Nói sao đây... Trước đây, Hanabi từng là một thành viên trong nhà Minamiya, và còn là một Maid vô cùng tài giỏi với khả năng kiếm thuật lẫn thư pháp. Chính vì khả năng thiên phú của cô ấy mà Hanabi đã được Akifusa – sama, người lãnh đạo tối cao của cả ba gia tộc chiêu mộ chuyển đến Thiên Chiếu Gia Trang học việc. Bây giờ hình như đã trở thành cánh tay phải đắc lực của ngài Akifusa đúng không?

— Vâng... nhưng so với các bậc tiền bối đi trước, Hanabi vẫn còn kém xa lắm, cần phải cố gắng nhiều hơn - desu... Và sẽ tuyệt vời biết bao nếu như Hanabi có thể giống được như Tsubaki – dono - desu!

— Hầy! Nếu mà trở nên giống tôi... thì cô sẽ gặp không ít rắc rối còn hơn bây giờ nhiều. Nên suy nghĩ lại rõ ràng trước khi nói mấy điều kiểu thế đi Hanabi!

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngẫm. Sau bao nhiêu năm gặp lại, Hanabi vẫn chẳng thay đổi là bao. Vẫn nhảy vào ôm chầm lấy mình một cách vô tội vạ mà không thèm để ý đến lời qua ý lại dè pha của mọi người xung quanh. Hanabi còn thần tượng mình như một anh hùng trong những bộ manga... Phải, một người anh hùng đã không thể giữ được lời hứa, đã thẳng thừng dứt áo bỏ đi chỉ vì tính ích kỷ của mình. Để rồi sau cùng, người anh hùng đó phải gác kiếm khi đánh mất đi điều quan trọng nhất... Một người anh hùng sa ngã lâm lạc trong bóng tối. Một gã vô dụng không làm được tích sự gì hết

Tại sao Hanabi lại thần tượng một gã như thế, dù biết vị anh hùng này đã trở thành cái gai trong mắt người khác... Điều này, chính Tsubaki vẫn chưa thể lý giải được

— Tsubaki – dono. Người đã gặp Chisaki – sama và Hajima – sama chưa ạ - desu?

— Tôi mới chỉ gặp lại Chisaki, còn Hajima thì vẫn chưa. Nghe bảo tên đó đang bận bù đầu vào công việc nhà Kurahashi nên tôi nghĩ chắc sẽ đến chào hỏi sau!

— Nếu vậy thì người cũng không cần gấp gáp đâu - desu. Ở buổi họp mặt của ba phân gia sắp tới... chắc hẳn Hajima – sama lẫn Chisaki – sama sẽ đến mà. Hanabi nghĩ... chắc Hajima – sama cũng rất mong được gặp người để thi đấu một trận nữa đó - desu!

— Nếu gặp mặt là để tiếp tục gây chiến với nhau thì thôi... tôi muốn sống yên bình hơn!

Buổi họp mặt giữa các thành viên trong ba gia tộc là một truyền thống có từ rất lâu. Cứ ba năm, cả ba nhà đều sẽ tập trung tại Thiên Chiếu Gia Trang, cùng diện kiến Akifusa – sama tối cao và nêu lên những đề nghị hay những thay đổi gì đó trong gia tộc. Thường thì cả ba phân gia đều nhân dịp này để cùng gặp gỡ, giao lưu và quây phá là chính. Chỉ trừ một số trường hợp đặc biệt như kiến nghị nhường ngôi vị trưởng nhà ột ai đó thì việc diện kiến Akifusa là bắt buộc

Ngày đầu tiên đến thăm Chisaki, cô ấy cũng đã từng đề cập đến chuyện cuộc gặp mặt sẽ diễn ra trong vài ngày nữa. Chisaki cũng đưa lời khuyên rằng Tsubaki nên tham gia, vì trước sau gì thì hân cũng là con trai duy nhất của người đứng đầu nhà Minamiya... nhưng Tsubaki đã một mực từ chối vì không muốn lại văng dính dẳng đến nữa. Chỉ là không ngờ, đích thân Akifusa – sama tự tay mời riêng Tsubaki đến Amaterasu

no Mori trước khi buổi họp mặt diễn ra thế này... Có lẽ... ngài ấy cũng biết tình hình hiện giờ của Tsubaki và không muốn khiến cho hắn phải khó xử

__ Hanabi, Akifusa – sama hiện đang làm gì vậy?

__ Dạ, ngài ấy hiện đang bế quan trong đại điện thờ - desu. Cứ hàng năm vào đúng thời điểm này, ngài Akifusa lại làm như thế... Hanabi cũng thật sự không hiểu là ngài ấy đang có dự tính gì - desu!

Akifusa – sama có dự định gì thì chỉ riêng ngài ấy mới biết. Những thứ xung quanh Akifusa – sama vẫn còn là một dấu chấm hỏi cực kỳ lớn mà chưa ai có thể giải đáp được rõ ràng. Một người phụ nữ không bao giờ già đi theo thời gian, với danh hiệu là hiện thân của thần Amaterasu tối cao... Người đứng đầu Thiên Chiếu Gia Trang sau cùng vẫn là người khó hiểu nhất

William chợt vậy tay khều khều Tsubaki

__ Kazuto – kun, bế quan là một hình thức thu nhỏ diện tích xung quanh, không tiếp xúc với bất kỳ ai để chuyên tâm tịnh tọa... Các bậc lão sư Trung Hoa xưa có thể bế quan suốt 3 ngày 3 đêm mà không cần ăn uống gì hết. Có khi nào, Akifusa – sama mà cậu nói, cũng nhốt mình suốt 3 ngày 3 đêm không gặp cậu không?

__ Nghe dạng câu hỏi của cậu là đủ biết đang sốt ruột không ngồi yên được chứ gì. Tôi biết Akifusa – sama từ bé, biết tính ngài ấy như thế nào. Nếu như Akifusa – sama thật sự gọi tôi đến đây để nói chuyện, thì chắc chắn ngài sẽ không cho chúng ta một cú leo cây đâu. Cứ yên tâm mà chờ đợi đi!

__ Tsubaki – dono nói phải đấy ạ - desu... Chỉ tầm vài phút nữa thôi, thì công việc bế quan của ngài Akifusa – sama sẽ xong ngay thôi - desu. Xin hai người chịu khó đợi thêm một lát - desu!

23. Chương 23

__ Cảm ơn vì đã ủng hộ!

Công việc của CLB hội họa xem chừng vẫn chưa thể nghỉ ngơi giữa hiệp khi số lượng học sinh đến đăng ký làm thành viên một lúc một đông. Thậm chí, cả hội trưởng Manaka lẫn Hiro cùng “song kiếm hợp bích” cũng làm không xuể

Vì ảnh hưởng từ bức tranh được đặt ở chính giữa phòng quá lớn. Có cho vàng cũng không thể ngờ rằng lại có nhiều học sinh để ý đến nó như thế. Những người vốn không quan tâm đến mỹ thuật... cũng trở nên thích thú và muốn vẽ được một tuyệt phẩm như vậy

__ Manaka – san, tôi chỉ nghĩ khoảng tầm vài học sinh nằm dưới đến là cùng thôi. Đâu ngờ rằng lại đông đến thế. Kiểu này thì chắc chắn vượt mức chỉ tiêu rồi còn gì!

__ Ha ha, tình hình ngoài mong đợi. Số lượng học sinh đăng ký tham gia không đếm xuể... Kiểu này thì tôi sẽ có cơ để xin một phòng học lớn hơn để làm CLB... cả kinh phí mua tranh sơn cọ các loại... Khử khử, chuẩn bị có tiền rồi!

Chuyện phụ trách việc đăng ký cho các học sinh có nguyện vọng tham gia thì cứ giao lại cho hai người kia. Còn về phần Mikazuki... cô gái nhỏ nhà Tsuchimikado vẫn chưa thể rời mắt khỏi bức tranh hai gam sắc màu đỏ hồng... Mikazuki vẫn chưa thể rời khỏi thế giới mộng mị mà bức tranh mang đến. Cảm giác một chút trống vắng, một chút lẻ loi... một chút đơn côi... một chút hoài niệm.... nhưng cũng có một sự an nhàn, thanh thản. Mikazuki cảm nhận được thâm tâm của người họa sĩ đã trở nên lắng đọng nhẹ nhàng... dường như, người đó đã tìm thấy câu trả lời cho chính mình... Nền từng nét vẽ của người ấy rất mềm mại, êm đềm như một dòng sông xanh thơ mộng yên bình chảy qua không phải dẫn đi suy nghĩ bất cứ điều gì

Chỉ là khi nhìn vào người con gái có mái tóc đỏ ngắn ngang vai đứng quay lưng giữa hai cây hoa anh đào... Mikazuki tự hỏi cái cảm xúc vừa lạ vừa thân thuộc đang hiện hữu trong tâm trí mình bây giờ là gì? Rõ ràng... Mikazuki chưa gặp người nào có mái tóc đỏ như thế... thế thì lý do vì sao, cô lại cảm thấy thân thương như thể biết rất rõ về người ấy đến vậy

__ Mikazuki, em vẫn ổn chứ?

— Manaka – san.... Vâng, em không sao!

Tạm thời cứ để chuyện của CLB cho Hiro giải quyết, hội trưởng Manaka đến chỗ Mikazuki để có thể trò chuyện với cô ấy trong chốc lát. Vì trông Mikazuki cứ thờ người như thế... khiến hai người cả Manaka và Hiro đều không an tâm. Họ lo ngại sức khỏe của Mikazuki chưa được ổn định sau lần ngất kiệt sức hôm qua... lý ra nên ở nhà tịnh dưỡng thay vì đến trường. Và một phần lý do cũng vì....

— Phew, thật may là Mikazuki vẫn ổn... chứ nếu có chuyện gì không hay xảy ra với em ấy thì nhà Tsuchimikaido sẽ giết mình mất!

Hội trưởng Manaka dù rằng chị ấy thật sự lo lắng quan tâm đến Mikazuki... cô ấy xem Mikazuki như đứa em gái bé bỏng đáng yêu của mình nên cũng rất sốt ruột khi hay tin tình hình sức khỏe Mikazuki không tốt... Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc phủ nhận chuyện Manaka – san sợ quyền thế của nhà Tsuchimikaido. Chị hội trưởng vẫn còn rùng người khi hôm qua hàng chục vệ sĩ cao to lực lưỡng vai u thịt bắp đứng sừng sững trước mặt với bộ dạng vô cùng hung hãn đáng sợ. Trông họ chẳng khác chi Mafia nên Manaka không khỏi hãi hùng

Nhưng điều tuyệt vời nhất vẫn là Manaka – san với Hiro có cơ may được diện kiến cung chủ hiện tại nhà Tsuchimikaido. Họ không ngờ rằng người đứng đầu tối ột trong ba gia tộc hùng mạnh của Nhật Bản lại là một cô gái trẻ lớn hơn mình chẳng bao nhiêu... Phải, một cô gái trẻ sở hữu sắc đẹp như một vị thần giáng thế. Trái với vẻ dữ tợn của các vệ sĩ, thì cung chủ trông có vẻ hiền hòa và dễ gần hơn rất nhiều

Mà thôi... quay về vấn đề chính... Quan trọng bây giờ là tâm trạng của Mikazuki đang cảm thấy thế nào. Cứ ngồi thờ người cùng đôi mắt không rời khỏi bức tranh thì ắt hẳn đang có tâm sự chất chứa trong lòng

— Vậy thì nói chị nghe xem nào Mikazuki... chuyện gì khiến em phiền não như thế?

— À... không... cũng không hẳn... chỉ là em cứ thắc mắc... không biết ai là người đã vẽ bức tranh này... ai là người đã thuê vẽ lên một vẻ đẹp tuyệt mỹ mà đến một họa sĩ đại tài chưa chắc đã làm được... Và ai đang trông chờ vào hy vọng của cuộc sống này... hy vọng rằng một điều tốt đẹp sẽ xảy đến trong tương lai!

Đây là câu hỏi không chỉ Mikazuki mà ngay cả Manaka hội trưởng cũng rất tò mò thắc mắc. Nhưng những gì chị ấy biết được chỉ là có một học sinh đến trường vào đêm hôm qua để vẽ bức tranh. Manaka – san có hỏi cụ thể là ai thì trông mặt mấy bác bảo vệ rất ư căng thẳng sợ hãi... và họ đã tránh không muốn nhắc đến

— Chị xin lỗi Mikazuki... chị dường như chỉ tập trung vào việc học sinh đăng ký tham gia khi biết bức tranh có thể thu hút được họ mà quên mất điều này. Chị cũng đã hỏi thăm các đội bảo vệ trường đêm qua... nhưng có vẻ như họ không thể nói!

Nếu những người trong cuộc là đội bảo vệ trường không muốn tiết lộ thì Mikazuki cũng không biết phải làm gì. Đâu thể bắt ép họ làm điều mà họ không thích. Thôi thì Mikazuki đành bỏ qua chuyện này vậy... dù rằng trong cô vẫn không khỏi thắc mắc

— Mọi việc diễn ra quá nhanh, đến mức chị dường như để hết mọi thứ vượt ngoài khả năng kiểm soát của mình... Ngay khi hay tin có người khả nghi đang lai vãng ở gần CLB hội họa. Chị chỉ biết thông báo cho em và cùng Hiro – kun chạy đến càng nhanh càng tốt... Tất cả cũng do lỗi tại chị mà thành ra cơ sự như thế... Thật sự chị rất xin lỗi em... Mikazuki!

Mikazuki khẽ nở một nụ cười xinh như cánh hoa đào nhẹ... một nụ cười thân thiện không có chút hờn trách hay giận dỗi

— Chuyện qua rồi mà chị... thật tốt vì bức tranh đã hoàn thành đúng vai trò của nó... Em chỉ hơi tiếc vì mình không phải là người đã vẽ nên bức tranh này. Không biết người vẽ nó là ai... nhưng so với vị trí của em... thì vẫn là một khoảng cách xa nhau một trời một vực. Em vừa cảm thấy vui... mà cũng vừa cảm thấy một chút hụt hẫng!

— Là con người thì ai lại không có lòng tham lẫn sự đố kỵ. Khi ta đã cố gắng hết sức mình nhưng kết quả không được như kế chiến thắng, thì ta sẽ xuất hiện sự ganh ghét đố kỵ. Và khi ta khao khát được trở nên mạnh mẽ hơn thì đây chính là lòng tham. Điều quan trọng là khi em đã trải qua hai tội lỗi ấy, thì em sẽ rút ra được bài học gì ình? Điều thú vị nằm ở chỗ em không nên ghen tị và tham lam để thành công, mặc

dù chính em đã dùng nó để đạt được mục đích. Nghe có vẻ hơi mâu thuẫn sáo rỗng nhưng cuộc sống này là vậy đấy... Mình giỏi thì sẽ có người giỏi hơn mình... và khi mình đứng trên đỉnh vinh quang thì lại nhận thấy không nên đi trên con đường sai lầm của chính mình!

_ Vâng làm con người thật phức tạp, nhất là về khoản cảm xúc lẫn suy nghĩ... Làm một con cá chắc dễ hơn!

Mikazuki vừa nói một câu gì đó khá là lạ lùng... so sánh cuộc sống con người với một con cá nhỏ sống dưới sông dưới biển thì không được thiết thực cho lắm. Nhưng cũng có thể Mikazuki chỉ đơn thuần là đùa thôi. Nhiều khi cô ấy chỉ nói như thế cho vui chứ hoàn toàn không có ý gì khác... Nếu nó chỉ là một lời nói đùa thì xem ra Mikazuki đã thành công trong việc gây cười cho người khác

_ Mikazuki... chị không hiểu ý của em... nhưng lời so sánh người và cá nghe có vẻ rất thú vị đó!

Mikazuki chợt quay sang chị hội trưởng, cô nhìn chị ấy với ánh mắt tròn hơi chút ngạc nhiên

_ Uhm?? Em vừa mới nói thế sao ạ?

_ Ô ra, coi em kìa, những lời vừa nói ra xong lại quên. Quả nhiên là em chỉ nói những điều ấy trong vô thức mà thôi!

_ Em... xin lỗi!

Mikazuki khẽ đưa tay lên trước bờ môi nhỏ xinh của mình. Trong lòng cứ thấp thỏm tự hỏi

_ Tại sao mình lại nói như thế nhỉ? Lạ thật!

.....

_ Manaka – san, có thể cho em hỏi một điều được không?

_ Em muốn biết điều gì?

_ Sao chị lại biết có người đột nhập vào phòng CLB mỹ thuật hôm qua để thông báo cho em? Nếu như cả chị lẫn anh Hiro đều không có ở đây...

_ À, nếu em thắc mắc chuyện đó thì sự việc như thế này. Ngay khi chị và Hiro – kun xuống thăm quan lễ hội được tầm 30 phút. Thì bỗng dưng có tin nhắn từ một thành viên nào đó thuộc CLB nhiếp ảnh gửi đến cho chị. Trong tin nhắn có nói thấy một người cứ lai vãng gần CLB mỹ thuật với hành tung rất mờ ám. Nên chị đã gọi cho em và cùng Hiro – kun tức tốc trở về càng nhanh càng tốt. Diễn biến tiếp theo thì em cũng biết rồi đấy!

Từ đây... Mikazuki cảm thấy có chút lạ lẫm. Đây là một cuộc chiến giữa hai CLB mỹ thuật và nhiếp ảnh. Một cuộc chiến để xem liệu CLB mỹ thuật còn có thể đứng vững ngay khi số lượng thành viên chưa đạt được mức 5 người. CLB mỹ thuật luôn tìm cách để có thể tồn tại... trong khi ý muốn của CLB nhiếp ảnh hoàn toàn trái chiều. Đó là nguyên nhân dẫn đến chuyện Mikazuki tốn bao nhiêu công sức để hoàn thành bức tranh rồi mang đi trưng bày nhằm thu hút những học sinh năm nhất

Một trận đối đầu căng thẳng như vậy... chuyện có người từ CLB đối thủ ra tay giúp đỡ thì quả thật có hơi khó tin

_ Mikazuki, nói thật... chị cũng nghi ngờ rất nhiều về người gửi tin nhắn cho chị. Chị hiểu hội trưởng Yurugu không phải hạng người hèn hạ, cậu ta lúc nào cũng sống thật và ngay thẳng... Nhưng vấn đề ở chỗ những thành viên trong CLB nhiếp ảnh dưới tay cậu ta. Chị và Hiro – kun đã không ít lần gặp khó khăn trắc trở bởi mấy tay đó trong một khoảng thời gian dài. Nói chung, nếu như em đối mặt với thành viên của CLB nhiếp ảnh... thì hãy cẩn thận. Họ không ưa gì nổi chúng ta!

_ Nhưng tại sao... CLB nhiếp ảnh lại xem chúng ta như cái gai trong mắt đến như thế? Chẳng lẽ không thể kết thân với họ được sao ạ?

_ Nếu muốn tìm hiểu nguyên nhân hai bên cứ giằng co nhau thì em phải lật lại hồ sơ ngày khai sinh ra CLB mỹ thuật... Chuyện kể ra dài dòng lắm... Em cứ hiểu rằng tất cả đều bắt nguồn từ những bậc tiền bối của chúng ta... những người đã làm nên CLB mỹ thuật biết bao lâu nay và giữ cho nó tồn tại đến bây giờ!

Nói về chuyện giữa hai CLB thì quả thật phải kể lại những nguyên nhân xa xăm từ khi CLB mỹ thuật được thành lập. Nhưng ai quan tâm đâu chứ... Hiện thực dễ thấy nhất ngay trước mắt là cả hai bên không ai chịu nhường ai. Cứ đối khẩu đối đầu suốt ngày như thế, là người trong cuộc hay ngoài cuộc đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi

_ Manaka – san, theo chị thì... liệu CLB nhiếp ảnh có nhúng tay vào chuyện này không? Chuyện phá hủy bức tranh của em... đẩy tất cả chúng ta vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc!

_ ?? Em sao vậy Mikazuki? Thật chẳng giống em chút nào... chẳng phải hôm qua, em còn cho rằng chính cái cậu đứng trước bức tranh là thủ phạm ư? Em còn tát cậu ta rất thẳng thừng nữa!

Mikazuki chợt siết bàn tay của mình thật chặt. Siết bàn tay đã vô tình tát một phát vào mặt Tsubaki một cách tuyệt tình tàn nhẫn

_ Em cũng không biết nữa... em đã nghĩ chính anh ta đã phá bức tranh... nhưng trong thâm tâm em không tin điều ấy. Một con người dở dưng ương ương có vấn đề nặng về thần kinh... Một người chỉ luôn sống trong cái không gian khép kín u ám đen tối của tâm hồn... nhưng lại rất thấu hiểu cảm xúc của người khác... Một người đã cho em hiểu một điều rằng: dù có vẽ gì đi chăng nữa, thì đó cũng chính là ý tưởng của em, là suy nghĩ của em, là cảm xúc của riêng bản thân em... Một kẻ vừa đáng ghét vừa không đáng ghét như anh ta... em không tin anh ta làm nên điều kinh khủng như vậy. Vì em hiểu... trái tim của một họa sĩ...

_ Mikazuki!

Hội trưởng Manaka chợt nhẹ nhàng đặt tay lên mái tóc tím của cô ấy và ân cần vuốt ve một cách từ tốn êm dịu... như một người chị hiền với cô em gái bé bỏng

_ Nói thế nào đây nhỉ... chính chị cũng không tin cậu ta là thủ phạm. Một người vừa mới bước chân vào CLB, vừa nhìn thấy bức tranh do em vẽ... đã có thể nói chính xác những gì mà em muốn nhấn gửi trong đó. Một người có khả năng cảm nhận tranh như cậu ta... theo linh cảm của chị, tuyệt đối không thể làm ra những chuyện khủng khiếp trái với lương tâm người họa sĩ. Thế nên Mikazuki... hãy tin vào chính bản thân mình... tin vào những gì em cho là đúng!

Phải, nghe theo tiếng nói của chính con tim mình. Và con tim mình mách bảo rằng: muốn biết mọi chuyện thực hư thế nào, thì chỉ có một cách duy nhất là đi hỏi trực tiếp hẳn. Chính vì thế Mikazuki biết mình nên làm gì vào lúc này

_ Em cảm ơn Manaka – san!

_ Uhm, không có gì, chị em mình rất thân nhau mà đúng không!

_ Chị Manaka... em có thể về nhà được không ạ? Dù sao thì mọi chuyện cũng đã được giải quyết ổn thỏa hết rồi!

_ Ừ... mọi thứ ở đây cứ giao cho chị và Hiro – kun. Em hãy đi làm những gì mà em muốn đi!

_ Vâng!

Sau đó, Mikazuki khẽ đứng lên, cô ấy cúi đầu chào rồi nhanh chóng xách chiếc cặp đeo lên vai và chen ngang vào đám học sinh đông đảo để ra ngoài

_ Tsubaki – dono, ngài còn nhớ những luật quan trọng trước khi diện kiến Akifusa – sama không ạ - desu? Ngài có cần Hanabi nhắc lại...

_ Được rồi, không cần đâu... tôi còn nhớ như in trong đầu đây này. Chỉ mong sao Akifusa – sama thương tình nương tay. Dẫu sao thì cũng hơn 3 năm không cầm Katana... cơ tay cũng không còn dẻo và linh hoạt như trước nữa!

_ Tee hee, ngài khiêm tốn quá - desu. Ở Thiên Chiếu Gia Trang, ai cũng biết Tsubaki – dono đối đầu với vệ sĩ nhà Tsuchimikaido chỉ trong vòng một đòn duy nhất. Kỹ kiếm Kenjutsu của Tsubaki – dono vẫn còn tuyệt vời lắm - desu!

Bước theo chân Hanabi trên đi vắng hành lang của Thiên Chiếu Gia Trang, Tsubaki không khỏi đưa tay gãi đầu... cùng với tiếng thở dài ngán ngẩm. Đôi mắt của hắn lộ rõ một vẻ chán chường giống kiểu những việc mình làm không đáng phải quan tâm đến thế

__ Chắc là Chisaki thông báo cho người ở Thiên Chiếu Gia Trang rồi... hoặc nếu không phải cậu ấy thì chắc cũng là người thuộc nhà Tsuchimikaido!

__ Hey Kazuto – kun, bộ trang phục này có phải là...

William không khỏi rời mắt khỏi bộ trang phục mà mình đang mặc trên người... Đối với Tsubaki hay bất cứ ai trong Thiên Chiếu Gia Trang, thì bộ đồ ấy cũng đối bình thường thôi. Chỉ là đối với một người Anh như William thì đây vẫn được xem là một điều mới mẻ

Tsubaki chợt thở dài ngán ngẩm

__ Ờ, là cái thứ tôi đã cho cậu xem qua một lần trước khi đến đây. Đó là Hakama, một loại trang phục tượng trưng cho các Samurai thời xưa, một loại quần truyền thống của người Nhật thường được mặc chung với áo Kimono. Mặc thế này thì việc sử dụng Katana sẽ không còn là vấn đề nan giải nữa!

__ Oh my... tôi phải công nhận chất lượng vải này vừa nhẹ vừa mát... Nhưng tại sao chỉ có bộ của cậu lại khác biệt thế hả?

Nhìn đi nhìn lại thì ngoài bộ Hakama của William có màu trắng, bộ Hakama của Tsubaki có màu đen và chiếc áo Kimono vàng kim. Thêm thanh Katana giắt ngang thắt lưng càng làm tăng thêm vẻ trang nghiêm cuốn hút của Tsubaki

__ Thật lòng xin lỗi quý khách - desu... chỉ có những người được Akifusa – sama tín nhiệm thì mới được quyền mặc bộ Hakama màu đỏ. Vì màu đỏ là màu ngọn lửa của thần Amaterasu – sama tối cao - desu. Còn Tsubaki – dono là màu vàng kim... vì đây là minh chứng cho danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư - desu!

Hanabi nói những điều ấy với nụ cười trên môi... có vẻ như cô ấy rất tự hào và hứng thú mỗi khi được nhắc đến người anh hùng mình thần tượng

Danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... phải, trong mắt những thành viên của ba nhà lãn Thiên Chiếu Gia Trang, thì đây là một vinh hạnh cực kỳ lớn chỉ được ban tặng cho cá thể nổi trội về mọi mặt. Còn đối với Tsubaki, thì nó chẳng khác chi một cái danh hão... một nỗi nhục nhã... một sự trừng phạt... một minh chứng cho việc bản thân Tsubaki chỉ là một tên nói dối và thất hứa

Trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư gì chứ? Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư có một nhiệm vụ duy nhất là dâng thanh Katana và sinh mạng của mình để bảo vệ cháu gái của thần biển... Nhưng trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư làm gì khi kẻ bảo vệ không hoàn thành được nhiệm vụ của mình... Tất cả chỉ là vết nhơ trong cuộc đời... một sự kiêu căng ngạo mạn để rồi cái giá phải trả quá đắt... Một cái giá còn kinh khủng hơn cả cái chết

__ Hanabi, chuẩn bị cho tôi một bộ Hakama khác... Tôi sẽ dùng bộ Hakama trắng như bao người khác!

__ Eh? Bộ Hakama màu trắng? Tsubaki – dono, như thế chẳng khác chi ngài tự xem chính bản thân mình như các thành viên cấp thấp của ba phân gia - desu. Chí ít... xin ngài hãy sử dụng màu đen... biểu tượng cho người đứng đầu giống như Chisaki – hime và Hajima – dono - desu!

__ Hanabi, tôi mới vừa trở về Nhật Bản không lâu, chưa nắm bắt được thời cuộc trong ba phân gia... Hơn nữa... tôi vẫn chưa phải trưởng tộc Minamiya. Lão già đó... còn chưa tắt thở, thì còn chưa chịu buông ngôi vị trong tay!

Những lời nói của Tsubaki, từng câu từng chữ chứa đựng đầy sự u uất phiền muộn... Lý do gì mà hắn lại dẫn đo suy nghĩ, khi đã từng hùng hồn tuyên bố mình sẽ không còn liên hệ với nhà Minamiya nữa... Suy cho cùng, có những thứ dù muốn vứt nó sang một bên để có thể an nhàn sống qua ngày nhưng lại không thể

.....
.....

__ Đến rồi thưa Tsubaki – dono, đây là nơi Akifusa – sama bề quan... Hiện giờ, người đang đợi Tsubaki – dono bên trong đây ạ - desu!

Tsubaki và William theo Hanabi đến một căn phòng vừa lớn vừa kín đáo đến mức không thể nghe được bên trong đang diễn ra điều gì. Chỉ cần đứng bên ngoài... là đã đủ khiến cho người khác cảm thấy một vẻ gì đó vừa trang nghiêm và bí ẩn. Nhưng nó không gây cái cảm giác lo lắng sợ hãi... chắc lẽ chính âm thanh chim rừng hót vang và tiếng thác nước chảy đã át đi sự căng thẳng trong lòng những người đặt chân đến đây lần đầu tiên

— Akifusa – đang ở trong đó... xem chừng ngài ấy sẽ còn tung ra nhiều trò mà khi xưa vẫn thường hay làm với mình... William, chuẩn bị nhé, thanh Katana của cậu tốt hơn hết nên được đặt vào vị trí sẵn sàng đi là vừa. Tôi không muốn phải trở ra với một cái xác không hồn đâu!

— Hả? Nói thế là ý gì vậy? Oi, Kazuto – kun, giải thích cặn kẽ hơn cái nào!

— Giải thích giải mã cái gì. Nói tóm lại, nếu cậu không có sự cảnh giác như các Samurai, thì sau khi bước vào căn phòng này, cậu sẽ được một vé luân hồi chuyển thế đến kiếp sau trong khi kiếp này chỉ dừng đến độ tuổi đó thôi... hiểu chưa!

— Ê, cậu giỡn mặt với tôi đấy hả? Nghe khiếp thế... ai mà dám vào?

— Hanabi... bắt đầu đi!

— Vâng, thưa Tsubaki – dono - desu!

Hanabi đưa tay kéo cánh cửa sang một bên. Bên trong căn phòng là một không gian cực kỳ tối u ám... nhưng hương thơm của đèn vầy và nhang thì không khỏi khiến người ta cảm thấy dễ chịu

Tsubaki và William từng bước vào trong... cho đến thời điểm này thì mọi chuyện vẫn còn đang diễn ra rất đối bình thường... Nhưng đó là chỉ khi họ đi được nửa đoạn trên sàn nhà thôi

Ngay tức thì, từ phía cánh phải, một khúc gỗ có chiều dài 6.3 mét, bề dày là chục mét, được cột bởi những sợi dây thừng vô cùng vững chắc. Cả tảng gỗ nặng hơn chục ký ấy đâm thẳng về phía Tsubaki với tốc độ không thuyên giảm. Thử tưởng tượng trường hợp bị một vật như thế đánh thẳng vào người thì chắc... xuống hoàng tuyền Yomi ngay

Cũng do được Tsubaki thông báo trước, cả hai đã chuẩn bị tinh thần cho những thứ nguy hiểm kiểu này. Nên ngay khi biết khúc gỗ lớn kia đang thẳng hướng đầu mình, hai chàng trai bật người phóng cơ thể lên cao tránh

Nhưng thử thách của Akifusa – sama không chỉ đơn thuần là bấy gỗ... Những mũi tên từ bốn góc trần nhà lần bốn góc cạnh nhà đều đồng loạt bắn thẳng vào William và Tsubaki

Không hề nao núng hay hoảng loạn, Tsubaki sử dụng chính khúc gỗ treo vừa xong làm khiên cản tên từ cánh phải... như thế thì chỉ mới bảo vệ được mạn phải mình... còn mạn trái... William bất ngờ rút thanh Katana từ thắt lưng và chém phăng hết chúng bằng một nhát vô cùng chính xác

Thật không ngờ, một người vừa mới đến Nhật chưa được bao lâu... vẫn còn đang trong giai đoạn tìm hiểu văn hóa người Nhật, đặc biệt về truyền thống Samurai thời xưa. Cứ nghĩ việc sử dụng Katana đối với người sống bên Anh từ nhỏ như William sẽ gặp nhiều khó khăn... Chỉ là thật đáng ngạc nhiên khi từng cử chỉ, từng hành động rút kiếm, hành động chém, và hành động tra kiếm vào vỏ của William quá tuyệt hảo... cứ như một bậc thầy Kendo chuyên nghiệp

— Làm tốt lắm William, còn bây giờ thì nhắc cái móng sang chỗ khác dùm tôi cái!

Tsubaki bất ngờ phóng đến, dùng tay phải nắm lấy cổ áo William rồi xoay người ném anh chàng nửa Tây nửa ta sang một góc nhà một cách tàn nhẫn không thương tiếc

— Ái ui... Oi Kazuto – kun, ít ra cũng phải ném tôi sao cho nó nhẹ nhàng chứ... u cục trên đầu rồi này!

Yên tâm đi, hành động của Tsubaki vừa rồi là để cứu mạng William chứ không phải thừa đâu. Biết sao không? ... bởi vì ngay khi những mũi tên không thể chạm được đến hai người họ, thì từ hai bên trần nhà thả xuống hai thanh đao vô cùng lớn và sắc bén. Loại hình bấy này thường được thấy trong những bộ phim nói về lăng mộ Pharaon ở các Kim Tự Tháp. Để bảo vệ cho đứa con của trời, người Ai Cập cổ đã xây dựng

những cơ quan cạm bẫy giăng hết mọi nơi trong Kim Tự Tháp. Chỉ cần kẻ đột nhập vô tình kích hoạt thì chúng sẽ xử đẹp hết những ai có ý định quấy nhiễu giấc ngủ của vua.

Và loại hình bẫy thường thấy nhất ngoài loạn tên ra còn có những mũi dao lớn bay qua bay lại... Đã có rất nhiều nhà thám hiểm bỏ mạng bởi loại bẫy ấy... Và bây giờ, Tsubaki cùng William có dịp được tận mắt chứng kiến thanh đao đủ giết chết một con voi chỉ bằng một cú quệt qua duy nhất đang hiện hữu ngay trong gian phòng bế quan của Thiên Chiếu Gia Trang

— Hừm, Akifusa – sama, ngài vẫn còn thích chơi kiểu này ư? Thật là... sau bao nhiêu năm, ngài vẫn cứ như một đứa trẻ thích bày trò trên chóc quậy phá mọi người... Chỉ có điều, trò đùa của ngài sẽ giết người thật đấy... Vô phúc cho kẻ nào đột nhập vào Thiên Chiếu Gia Trang với ý định ăn trộm!

Chính xác... là Tsubaki đã sử dụng thanh Katana của mình chắn ngang giữa hai mũi dao chết người kia. Chỉ là phần mũi vỏ và phần chuôi gươm... Tsubaki đã tận dụng hai phần ấy trên thanh kiếm để cản sự va chạm của cũi bẫy một cách ngoạn mục

— Tiếc thay... Akifusa – sama, thần không phải như mấy tên trộm lật vật lèo tèo bên ngoài... Mấy thứ bẫy vớ vẩn thế này... chỉ có thể khiến thần thêm buồn chán!

Từ ống tay trái Kimono của Tsubaki phóng bật ra một thanh Kodachi trắng khác

Hắn vung kiếm vào hai sợi dây thừng nối trên góc nhà với hai cái bẫy dao khiến chúng rơi rầm xuống sàn nhà. Sức nặng của hai thanh đao thật sự quá đáng sợ... chúng nặng đến mức có thể làm hư hại cả nền nhà ngay khi rơi xuống. Đồng thời cũng gây nên một chấn động nhẹ cho khắp Thiên Chiếu Gia Trang

.....

Sau khi xử lý xong đồng bẫy trong phòng, Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngẫm như thể không mấy hứng thú hay ấn tượng mạnh gì với những thứ vừa xảy ra

— Đủ rồi Akifusa – sama, xin hãy dẹp mấy thứ vớ vẩn này sang một bên dùm thần... Hôm nay, thần không đi một mình, mà còn mang theo khách từ phương xa đến. Nếu ngài còn quậy nữa thì chắc chắn tên kia sẽ phải đi thay Hakama đó!

— Oi Kazuto, nói thế là ý gì hả?

Phía trong sâu của căn phòng cách vị trí Tsubaki đang đứng ước chừng khoảng 10 mét có một tấm màn che vừa lớn vừa âm u. Đó cũng là nơi quan sát hai người họ vượt qua các thử thách một cách rõ nhất... Và điều quan trọng hơn là sau bức màn che, một giọng nói phụ nữ khê cất lên cùng với tiếng cười thích chí

— Hảo hảo, Tsubaki – bou, quả nhiên sau bao nhiêu năm trôi qua, trình độ kỹ kiếm Kendo và khả năng linh cảm của ngươi vẫn chưa hề bị mai một. Đúng như những gì Hanabi – bou đã nói trước!

— Tee hee, thần đã nói với ngài rồi mà - desu. Tsubaki – dono mạnh lắm... không thể nào có chuyện thiếu chủ trở nên yếu đi khi đã rời nhà Minamiya đâu ạ - desu!

Cô nhóc Hanabi bỗng đứng ôm chặt lấy tay phải Tsubaki với nụ cười hí hửng trên đôi môi xinh. Thoạt nhìn trông cả hai thân thiết cứ như tình nhân như thế... không khiến nhiều người phải hiểu nhầm

— Hey, Hanabi – bou, đừng có độc chiếm Tsubaki – bou kiểu đó!

Từ đằng sau tấm màn bí ẩn kia, một cô gái nhỏ tuổi ngang tầm cổ Hanabi... cô ấy có một mái tóc đen được cột lại gọn gàng bởi những ruy băng đỏ óng ánh trong bóng đêm. Một cô bé có đôi mắt đỏ như hồng ngọc trong bộ Hakama đỏ trắng đặc biệt... ??? Đây là hình dạng của Akifusa – sama? Người được xem là hiện thân của thần Amaterasu tối cao??

Chẳng thể hiểu nổi, thứ bây giờ Tsubaki quan tâm là cái cảm giác khó chịu khi một lúc cả hai cô nhóc thấp hơn mình cái đầu đang giữ khư khư hai tay mình. Đó là chưa nói đến cả hai cô nhóc đều đang lờ qua tiếng lại giằng giắt nhau gâ tự kỷ ám thị Tsubaki

— Akifusa – sama, ngài chỉ xem Tsubaki – dono như cháu trai thôi - desu. Hanabi mới là người thật sự thích thiếu chủ Tsubaki - desu!

_ Hanabi – bou, biết vị trí của mình một chút. Đừng nghĩ ta để bạt người thành cánh tay phải đắc lực rồi mặc sức muốn làm gì thì làm nhé. Tsubaki – bou là đứa đệ tử yêu quý nhất của ta... chỉ duy nhất của ta mà thôi!

So với hai cô nàng loli đánh đá cứ giằng co nhau. Tsubaki đứng giữa với tinh thần phải nói là chán chường nhất. Tiếp xúc với phụ nữ ngoài Chisaki ra thì Tsubaki cực kỳ dị ứng đặc biệt. Không phải là hấn ghét con gái... chỉ là hấn cảm thấy không quen khi cứ phải dính đến những người hấn không thân... mà thật sự Tsubaki cũng chẳng quan tâm... nhưng hấn không thể dang tay động chân đánh đập hay làm mấy hành động vũ phu với phái nữ... đặc biệt là Hanabi hay Akifusa – sama

_ Kazutoo – kun, Kazuto – kun, tôi công nhận dù cậu là ai, dù cậu đi đâu, thì sau cùng vẫn là một tay sát gái bậc thầy. Nhìn cậu bây giờ làm tôi nhớ đến cái cô nàng Elizabeth.....

_ Câm miệng đi William. Có tin lát về tôi xử đẹp cậu không?

_ Oh my oh my!

.....

.....

_ Được rồi, dừng mấy trò mèo của ngài lại Akifusa – sama. Giờ thì trả lời thần đây, tại sao 3 năm trôi qua, mà hình dạng của ngài lại teo quắt queo thành thế này vậy?

Để ý từ nãy đến giờ rồi... Akifusa – sama được xem là hiện thân của Thiên Chiếu Đại Thần Amaterasu tối cao... đồng thời cũng là người đứng đầu của cả ba gia tộc hùng mạnh khắp đất nước mặt trời mọc. Một nhân vật tầm cỡ không phải ai cũng có cơ hội được diện kiến tận mặt thế này... Tsubaki lại tỏ vẻ như rất thần nhiên, giống như không hề để tâm đến chức vụ và vị trí của ngài cũng như với bản thân. Chính xác hơn là hấn xem Akifusa – sama như một đứa trẻ, còn mình chẳng khác chi một người bảo hộ, một người anh trai... suốt ngày phải hứng chịu cái tính cách loi nhoi của ngài. Akifusa thật không giống như những gì người khác suy nghĩ về một vị thần trang nghiêm huyền bí

Phải... giữa Tsubaki và Akifusa – sama không hề có rào cản giữa phàm nhân và thần linh. Ngay cả William là người ngoài cũng có thể cảm nhận được thấy một mối quan hệ thân thiết ngang hàng như hai người bạn đang hiện hữu ngay trước mắt. Nhất là lúc chứng kiến Tsubaki vừa cất tiếng thở dài ngán ngẫm, vừa đưa tay phải lên xoa đầu Akifusa loli khi gương mặt ngài ấy lộ rõ vẻ thích thú hệt như một đứa trẻ con được khen ngợi

_ Hừm, biết nói thế nào đây ta? Từ khi Tsubaki – bou trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư, và rời khỏi nhà Minamiya. Ta thật sự buồn đến mức đêm quên ăn ngày quên ngủ... ủa nhầm, phải là ngày quên ăn đêm quên ngủ mới đúng. Rồi riết ta trở thành thế này khi nào không biết hay...Dù sao thì người càng già thì nhiều bộ phận càng bị teo lại mà. Bây giờ, ta chẳng khác chi Hanabi cả... Rồi mai mốt, Tsubaki – bou cũng sẽ như ta thôi!

Nghe câu trả lời của Akifusa – sama, William có một chút nhếch mí mắt, gương mặt có chút miễn cưỡng vì dường như những thứ ngài nói vẫn chưa được khoa học chứng minh

_ Hử? Càng lớn tuổi thì cơ thể càng bị teo thành con nít ư? Chẳng lẽ... ngài ấy thật sự là hiện thân của một vị thần... ngài ấy... không phải là một con người bình thường?

Tạm thời thoát khỏi bàn tay nhẹ nhàng êm ái của Tsubaki, ngài Akifusa chột ngược gương mặt xinh xắn dễ thương của mình lên nhìn hấn ta. Đôi mắt đỏ như viên rubi sáng của ngài luôn có một khả năng nào đó đủ sức thu hút hết những ai trông thấy nó. Cả Tsubaki cũng không ngoại lệ... không biết đó có phải là sức mạnh của thần linh hay không. Nhưng chắc chắn một điều rằng là Tsubaki không thể phủ nhận bản thân mình thích đôi mắt màu đỏ ấy. Và để thoát khỏi cơn mộng mị, hấn thường hay dùng tay bụm mặt Akifusa lại... mục đích là để che đi đôi mắt của ngài

_ Ngài muốn gì đây Akifusa – sama. Lý do gì mà hôm nay, ngài lại đặc biệt triệu tập thần đến Amaterasu no Mori. Không phải chỉ để nghe ngài nói về tình trạng cơ thể bị quắt lại thế này thôi đó chứ?

— Nar nar, biết tin Tsubaki – bou về Nhật, ta muốn gặp vì nhớ không được ư? Nhưng yên tâm, thật sự hôm nay có chuyện ta cần nói với người.... Mà trước tiên, Tsubaki – bou có thể giới thiệu cho ta biết thêm một chút về cậu trai kia không?

Ý Akifusa – sama muốn nhắc đến William. Vì từ lúc gặp gỡ ngài đến giờ, chàng ngoại quốc nửa Tây nửa ta vẫn chưa có dịp được giới thiệu bản thân. Tsubaki cũng thật sơ ý khi quên mất đi một điều quan trọng như vậy

— Đây là William, tên đầy đủ là William Doyle Saotome. Gã này là bạn cùng chung cư với thần khi thần còn đang du học bên Anh quốc. Nay hắn đến Nhật Bản với mục đích là đi du lịch và chờ đợi ngày lấy bằng tốt nghiệp!

— Vâng, thật hân hạnh cho thần được diện kiến Akifusa – sama tối cao. Thần là William D. Saotome, là bạn thân của Kazuto Minamiya!

— Hử? Kazuto Minamiya?

Ngài Akifusa không khỏi đưa ánh mắt khó hiểu lên Tsubaki. Không hiểu cũng đúng... vì ngài đâu biết rằng trong ba năm du học và trở về, Tsubaki đã lấy một cái tên giả là Kazuto Minamiya... nhằm che giấu thân phận thật của mình trước toàn cảnh báo chí lẫn Parazzi

— Vì một chút rắc rối khi còn ở bên đó nên thần đã đổi tên thành Kazuto Minamiya. Xin lỗi vì đã không thông báo cho ngài trước!

— Hừm, William Doyle Saotome à!

Akifusa ngồi thu mình trên tấm đệm, tay phải cầm chiếc quạt tre càng khiến cho nét trang nghiêm quyền quý từ ngài thêm ấn tượng. Ngài cũng thay đổi cái tính bốc đồng loi nhoi lóc chóc khi ôm cứng Tsubaki hòng tranh giành với Hanabi... thay vào đó là cách cư xử như người trưởng thành. Nhưng như thế... không có nghĩa là thay đổi hoàn toàn. Vẻ đẹp lung linh từ đôi mắt đỏ như viên rubi và nụ cười nhẹ nhàng trên môi ngài ấy vẫn còn hiện hữu một cách rõ ràng nhất

— Nói sao đây nhỉ? Cậu ta.... có phải người Nhật không Tsubaki – bou?

— ... Bố của hắn là người Anh, còn mẹ là người Nhật. Có thể nói, hắn ta mang hai dòng máu Anh Nhật. Và Nhật Bản được xem như là quê hương thứ hai của hắn ta!

— Hừm, con lai à... càng lúc càng thú vị... Xem chừng gia tộc Saotome ngày càng tân tiến khi bắt đầu cho những đứa con trong gia tộc kết hôn với người ngoại quốc để sinh ra những đứa con lai... Đây cũng được xem là một cách để phát triển thế mạnh cho nhà Saotome mà nhỉ!

Tsubaki chợt liếc cái nhìn vừa sắc lạnh vừa dè chừng về phía Akifusa, trong khi William vẫn nở một nụ cười lãng tử như thể chuyện này không có gì quan trọng

— Akifusa – sama, vậy là ngài cũng biết về gia tộc Saotome?

— Tsubaki – bou, ta sống ở đất Nhật này từ hồi cụ tổ của người còn chưa ra đời cơ... thì làm gì có chuyện ta không biết đến những gia tộc có tiếng ở Nagasaki, Hiroshima, Hokkaido, Osaka, Yokohama, Kyoto hay thậm chí là ngoài đảo Shokaku. Gia tộc Saotome hình thành sau ba gia tộc Tsuchimikaido, Kurahashi và Minamiya. Nhưng vì phạm vi hoạt động của nhà Saotome khá nhỏ, chưa bằng một phần ba nhà Tsuchimikaido... nên nhà Saotome được xem như một trong những gia tộc ẩn của Nhật Bản. Hay... nếu chỉ có nhiều đó mà đánh giá nhà Saotome là yếu ớt hay này nọ là một sự nhận định vô cùng sai lầm. Gia tộc Saotome có lưu truyền một bộ kiếm pháp đặc biệt có thể sánh ngang với bộ Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ. Chính vì thế... ít nhiều thì nhà Saotome cũng là một trong những đối tác quan trọng của Amaterasu no Mori... ta nói thế đúng không Hanabi?

— Vâng, Akifusa – sama nói đúng - desu. Tsubaki – dono, tuy Thiên Chiếu Gia Trang được hình thành từ ba nhà Tsuchimikaido, Kurahashi và Minamiya. Nhưng chúng ta cũng có mối quan hệ thân thiết với nhà Saotome từ rất lâu rồi. Có thể nói, họ là đồng minh... và cũng là hàng xóm khá đối quan trọng đấy ạ - desu!

Tsubaki thở một hơi dài ra... nhưng lần này không phải là tiếng thở thể hiện sự chán chường ngán ngẫm... mà nó cũng không có ý gì hết, chỉ đơn thuần là thở phào thôi

— Thì ra nhà Saotome lại là một trong những gia tộc cũng được xem là có tầm ở cái đất Nhật này.... Chỉ đơn thuần độ nổi tiếng của nó không bằng ba phân gia!

— Cũng không hẳn đâu Kazuto – kun. Nhà Saotome thực chất chỉ còn là cái vỏ bên ngoài thôi. Vì tất cả con cháu của dòng họ Saotome đã không còn quan tâm đến truyền thống Samurai xưa như nhà Tsuchimikaido hay Kurahashi. Họ chia nhau ra đi khắp nơi, bắt đầu từng bước tham gia vào cuộc sống hiện đại của thế kỷ hiện nay mà quên đi những giá trị của cha ông để lại... Kazuto – kun, cậu biết lý do vì sao tôi luôn mong muốn được về Nhật không? Mẹ tôi... bà là một người Nhật... là con cháu của gia tộc Saotome... bà đã kể cho tôi nghe rất nhiều về tổ tiên của mình từng chinh chiến trên những con chiến mã và những thanh Katana truyền thống trong tay... Kể cho tôi nghe nhiều về lòng tự hào, niềm kiêu hãnh của các võ sĩ đạo... thà chết để bảo vệ danh dự của chính mình. Chính vì thế... tôi luôn thần tượng các Samurai... tôi muốn được đến Nhật để có thể tìm cách phục hưng lại gia tộc Saotome... Nếu được, tôi cũng nghĩ đến chuyện thành lập một võ đường chuyên về Kendo... một võ đường mang tên môn phái Saotome chẳng hạn!

Dù rằng không ưa nổi tay William này. Hắn thường hay xỏ mũi vào chuyện của người khác, thường hay làm phiền người khác, thường hay bám theo người khác... và cũng thường hay cười một cách vô tư trước cuộc đời lắm bất công lắm tẻ nhạt này. Một gã khá ư là phiền phức... vậy thì tại sao Tsubaki lại không thể làm lơ hắn như những kẻ có ý định kết bạn với Tsubaki? Câu trả lời nằm ở chỗ một người như William tuy có chút dở hơi, nhưng cậu ta có một ước mơ cao cả lớn lao... Ước mơ phục hưng gia tộc đi đúng với con đường trước kia của nó... Chắc lẽ trong nay mai... gia tộc Saotome không chỉ tái hợp mà sẽ còn được lãnh đạo bởi một chàng trai trẻ tuổi tài giỏi. Như vậy, nhà Saotome sẽ có cơ hội được sánh vai cùng với ba gia tộc mạnh nhất Nhật Bản (Cái này còn phụ thuộc vào người đứng đầu trong nay mai)

— Hừm hừm, đó là ta nói một chút về gia tộc Saotome. William, nếu người có niềm tin vào chính bản thân mình, tin vào tương lai... thì ta, hiện thân của ngài Amaterasu tối cao dám khẳng định: ước muốn của người sẽ trở thành hiện thực. Gia tộc Saotome sẽ được phục hưng và trở thành một trong những gia tộc hùng mạnh không ngang gì nhà Tsuchimikaido!

— Vâng, thần cảm ơn lời ban huệ của ngài, Akifusa – sama!

— Còn bây giờ, ta sẽ đi vào vấn đề chính của buổi gặp gỡ hôm nay...Tsubaki – bou chỉ còn vài ngày nữa là thời hạn 3 năm sẽ đến. Khi ấy, các gương mặt đại diện của cả ba phân gia sẽ tụ họp về đây, ngay chính tại căn phòng này. Tất cả chúng ta sẽ cùng nhau thảo luận và tìm phương cách hợp lý để đối phó ngày Đại Thảm Họa... Chắc người cũng biết là đạo gần đây, xuất hiện những cơn gió lốc, thủy triều bất thường ở ngoài vịnh biển Kyuushi đúng không?

Ngài Đại Thảm Họa, hay còn biết đến là ngày đối mặt với cơn giận dữ của Đạo Thần Susanoo no Mikoto. Vừa là truyền thuyết nhưng cũng vừa là truyền thống, khi một người cá xuất hiện trên vịnh Kyuushi thì Ngày Đại Thảm Họa sẽ đến không lâu sau đó

Và rồi, cuộc chiến chống lại sự nổi giận của thần linh giữa những môn đệ của thần Amaterasu tối cao sẽ diễn ra một cách khốc liệt. Tất cả đều cùng cố gắng với một nhiệm vụ duy nhất là không để cho thần Susanoo mang cô cháu gái trở về biển... Nhưng chưa lần nào thành công hết

Vòng tròn số phận ấy cứ lặp đi lặp lại không ngừng... Và bây giờ... một lần nữa, nó lại xảy đến... kéo theo biết bao nhiêu người nhà ba phân gia vào cuộc chiến đấu

Tsubaki luôn tự hỏi... lý do gì mà tất cả mọi người phải cố gắng đến thế? Vì dù sao thì... kết quả vẫn sẽ không bao giờ thay đổi... sự thật rằng: con người không thể chống đối với thần linh là điều luôn luôn đúng

— Tsubaki – bou, cuộc chiến với Susanoo sắp diễn ra trong nay mai... Ngay lập tức, ta muốn người thực hiện một nhiệm vụ vô cùng quan trọng... một nhiệm vụ mà chỉ duy nhất người mới có thể hoàn thành được nó!

Tsubaki trông ánh mắt lạnh lùng thờ ơ vô cảm lên nhìn thẳng vào Akifusa – sama. Hắn khẽ gật đầu cùng với tiếng nói không mấy sức sống

— Nhiệm vụ mà chỉ duy nhất thần là kẻ có khả năng thực hiện?

— Tsubaki – bou, sau hai ngày nữa... ta muốn người hãy tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... và một lần nữa trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư!

Tư trang nhà Tsuchimikaido, mọi thứ vẫn đang diễn ra rất đỗi thanh bình khi các cô hầu đang làm tròn trách nhiệm của mình... Nói thẳng ra thì họ đang quét dọn và lau chùi những món trang vật dụng trong nhà như thời khóa biểu phân công bình thường thôi. Và những chỗ chụm đầu chụm năm thế này... thì hay xuất hiện những cuộc phiếm chuyện lắm

— Tư trang Tsuchimikaido yên ắng quá... Nè, Chisaki cung chủ đang làm gì vậy?

— À, nếu là cung chủ thì người hiện đang trong phòng luyện viết thư pháp!

Đúng như những lời mấy cô hầu. Chisaki ngồi ngay ngắn kiểu truyền thống Seiza. Trước mặt là một chiếc bàn kính có một bình hoa tím bên góc trái. Cô ấy đang tĩnh tâm trong một căn phòng lớn, có cánh cửa kéo để mở... cho phép Chisaki nhìn thấy được hồ nước thơ mộng bên ngoài giữa thảm cỏ lớn ngoài sân

Chisaki chìm đắm trong thế giới quan của bản thân... để cho cơ thể mình trở nên thanh thản, không còn phải vướng bận bất cứ điều gì trong cuộc sống chốn trần tục này... Tất cả đều trở thành một sự hư không trong tâm trí Chisaki. Và đây cũng là thời điểm Chisaki tay phải nâng bút lông đã được nhấm vào hiến mực đen trước đó. Chisaki bắt đầu viết trên khung giấy trắng tinh

.....

— Chisaki cung chủ giỏi thật, kỹ năng Kendo đã đạt trình độ thượng cấp sánh ngang với lão gia mà còn biết chơi cả đàn tranh nữa... Bây giờ thì người lại đang thử sức với thư pháp...Chisaki – hime thật là một người phụ nữ hoàn hảo... Nói thật nhé, nếu tôi mà là con trai, thì tôi sẽ bắt chấp tất cả để đến cầu hôn với cung chủ cho xem!

— Ủ, Chisaki – hime quả thật là một người phụ nữ đa tài... đúng chất một hình tượng Nadeshiko của Nhật Bản... Nhưng tôi nghe nói, dù cho cung chủ có cố gắng tập luyện thể nào thì cũng không bao giờ vượt qua một người... đặc biệt là về Kendo và thư pháp!

— Hể, có người còn giỏi hơn cả Chisaki cung chủ ư? Ai thế? là Hajima – dono hả?

.....

Sau khi hoàn thành xong tác phẩm của mình, Chisaki nhẹ nhàng đặt cây bút lông của mình xuống cái giá nhỏ bên trái. Cô lặng lẽ ngược ánh mắt có đôi mi dài và tuyệt đẹp xuống bức thư pháp mình vừa viết xong. Chisaki đã viết một chữ “Tình” theo hình thức Kaisho. Một chữ “Tình” to rõ in đậm trên khổ giấy trắng khiến Chisaki không khỏi suy nghĩ... nhưng thâm tâm cung chủ nhỏ đang nghĩ đến điều gì... thì chỉ mình cô mới hiểu thôi

.....

— Không, người mà Chisaki cung chủ luôn cố gắng phấn đấu đến không ai khác chính là Tsubaki – dono, thiếu chủ nhà Minamiya!

— Là thiếu chủ Tsubaki Minamiya... Tsubaki – dono là thiên tài ngàn năm mới có được một người. Chính Akifusa – sama cũng đích thân khẳng định như vậy... thử hỏi làm sao cung chủ không ngừng cố gắng!

— Chẳng thể trách hay phản biện gì được. Dù Tsubaki – dono có là phản đồ của Amaterasu – sama, thì không ai có thể phủ nhận kỹ năng Kendo của cậu ấy vượt qua hết cả các bậc lão kiếm của cả ba phân gia. Đó là chưa kể, Tsubaki – dono là người duy nhất đạt được danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... danh hiệu cao nhất của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm!

— À mà nói đến Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm, không biết năm nay, Chisaki – hime có thể đạt được danh hiệu ấy không? Hoặc cũng có thể là Hajima – dono không biết chừng!

Lời qua tiếng lại bàn tán về chuyện Đêm Nhạc... xem chừng họ rất quan tâm đến chuyện ai sẽ có cơ may được Akifusa – sama lựa chọn trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư. Vì người mang danh hiệu Đệ Nhất sẽ được quyền bảo vệ cháu gái thân thiện 24 trên 24... giống như một người bảo vệ riêng cho cô ta ấy. Nhưng để chạm tay đến ngôi danh ấy thì phải cần hội tụ rất nhiều yếu tố mà không phải kiếm sỹ nào cũng có thể

.....

— Chisaki, tớ về rồi!

Cuộc phiếm chuyện của mấy nàng hầu kia buộc phải dừng lại khi Mikazuki chạy xồng xộc từ ngoài cửa vào. Trông cô nàng tóc tím cứ thở chưa hết hơi với những giọt mồ hôi lấm tấm trên gương mặt xinh xắn đó. Chắc hẳn, cô ấy vừa chạy một mạch từ trạm xe buýt dưới chân đồi lên tư trang Tsuchimikaido một đoạn dài không hề ngừng nghỉ

_ Mikazuki – sama, mừng cô trở về!

_ Uh... Chisaki.... Cậu ấy đâu rồi?

_ Dạ thưa, cung chủ hiện đang ở trong thư phòng luyện thư pháp!

_ Cảm ơn!

Thế là Mikazuki không nói không năng gì nữa hết trừ việc chạy thẳng đến thư phòng nhà Tsuchimikaido. Hành động vội vàng của Mikazuki khiến ấy người hầu cứ nhìn nhau khó hiểu

_ Mikazuki – sama sao thế nhỉ? Vừa về đến nhà không kịp thay quần áo cho nó thoải mái. Chỉ hỏi Chisaki cung chủ rồi chạy thẳng vào thư phòng... Lạ thật!

_ Có gì mà lạ... trong nhà Tsuchimikaido thì Mikazuki – sama là người thân với cung chủ nhất. Đương nhiên khi gặp chuyện gì thì người đầu tiên Mikazuki – sama tìm đến là Chisaki cung chủ... Ở lứa tuổi này thì có nhiều điều khó nói cần tâm sự lắm. Nói chung, chúng ta cứ làm tròn đúng vai trò của mình thôi!

.....

_ Chisaki, Chisaki...

Nghe tiếng bước chân cứ rầm rầm bên ngoài hành lang và tiếng gọi tên mình. Chisaki không thể tịnh tâm viết thư pháp tiếp... nên đành phải tạm thời dừng lại để ra ngoài

Vừa kéo cánh cửa phòng sang một bên, Chisaki bắt gặp ngay cảnh Mikazuki một tay tựa vào tường, một tay chống gối để đỡ cho cơ thể cứ trúc xuống và thở hồng hộc quá mệt mỏi. Thậm chí, những giọt mồ hôi từ trên trán rơi long tong thấm xuống sàn nhà rõ đến mức Chisaki còn có thể thấy

_ Mikazuki, có chuyện gì vậy? Trông cậu... hơi mệt đó...có cần nghỉ một lúc không?

Mikazuki đứng thẳng dậy, lấy lại tinh thần để trình diện Chisaki sao cho tốt nhất

_ Chisaki, tớ đã hoàn thành đúng lời hứa... sau khi giải quyết được vấn đề của mình, tớ đã trở về nhà rồi này!

_ Ừ, cậu vất vả rồi Mikazuki!

_ Thế thì bây giờ tớ đi đây. Cậu và mọi người không cần đợi tớ bữa tối đâu, tớ sẽ mua gì đó ăn tạm bên ngoài. Gặp lại cậu sau!

Mikazuki đột nhiên đưa chiếc túi của mình cho Chisaki rồi quay lưng chạy thẳng ra cửa mà không hề giải thích cho Chisaki rõ chuyện gì đang diễn ra

_ Mikazuki...cậu đi đâu vậy? Có cần mình theo...

Chưa kịp nói hết câu thì Mikazuki đã khuất mất sau ngã rẽ từ lúc nào không hay

24. Chương 24

_ Mikazuki, Mikazuki... em đi đâu... vậy...

Cái chị làm chủ ở một hiệu thuốc nhỏ thuộc vịnh Kyuushi không ngừng cất tiếng gọi Mikazuki khi thấy cô ấy chạy ngang qua. Nhưng dường như Mikazuki đang rất vội nên không để ý thấy chị ấy gọi... mà cứ chạy phăng đi mất

Nar... không chỉ riêng mỗi chị chủ tiệm thuốc đâu, mà bất kỳ người dân sống tại vịnh Kyuushi đều cũng bị Mikazuki bơ khi cô ấy đi ngang qua... Họ thừa hiểu Mikazuki không phải loại người nghĩ mình sống trong gia trang rộng lớn Tsuchimikaido, là người thân cận nhất với cung chủ nhà Tsuchimikaido rồi ra sức xem

thường người không có địa vị... Không bao giờ có chuyện đó đâu. Nếu ai mà suy nghĩ như vậy thì nên chất vấn lại lương tâm có phải do ghen ăn tức ở hay không đi...

Quả thật... từ lúc về gia trang Tsuchimikaido, Mikazuki cứ không ngừng vội vàng hấp tấp như một người Mỹ tranh thủ thời gian làm việc 13 tiếng đồng hồ một ngày mà không kịp ăn một bữa trưa cho đảng hoàng tử tể. Cô ấy vào chào Chisaki một tiếng, quăng chiếc túi xách đi học cho Chisaki rồi nhanh chóng phóng ra khỏi nhà Tsuchimikaido cùng mấy lời cuối cùng là “sẽ không dùng bữa tối tại nhà, Chisaki và mọi người không cần phải đợi cô ấy”

Chẳng biết Mikazuki đi đâu mà lại trả giá bằng sức lực của mình nhiều như thế. Tính đoạn đường từ vịnh Kyuushi vào trung tâm thành phố không phải là gần đâu. Mặc dù di chuyển bằng chuyến xe buýt duy nhất... nhưng đợi tình trạng tắc đường vào giờ cao điểm thì hơi mệt ấy chứ. Bon chen vào đám đông học sinh ở trường It. Harm Sokyuran bởi vì hôm nay là ngày thứ hai và cũng là ngày cuối cùng của lễ hội chào đón tân học sinh được tổ chức định kỳ hàng năm. Sau đó lại quay trở về nhà Tsuchimikaido vì lời hứa với Chisaki... và bây giờ thì lại tiếp tục chuyến đi đâu đó không ai biết

_ Tại sao? Tại sao anh lại có thể vẽ nên được một bức tranh tuyệt đẹp như thế? Chẳng phải... anh luôn nhìn thế giới này qua lăng kính u ám đen tối ư? Anh luôn cho rằng cuộc sống này không còn gì lý thú và chỉ nghĩ mọi thứ tồn tại đều là vô nghĩa... Vậy thì lý do vì sao... anh lại vẽ bức tranh ấy... Anh thật sự là...

Mikazuki cứ chạy mãi... ra lệnh cho đôi chân đưa mình đến nơi cần đến không được ngừng nghỉ. Mikazuki rất muốn được gặp người đó... rất muốn được mặt đối mặt với người đó để giải tỏa hết những khúc mắc trong đầu

_ Hiểu chưa Tsubaki – bou, hai ngày nữa, Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm sẽ được diễn ra giữa các gia tộc ngay chính tại căn phòng này. Nhiệm vụ của người là tham gia Đêm Vũ và trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... Như thế, người sẽ có thể được bên cạnh bảo vệ cho cháu gái đạo thần Susanoo!

Akifusa – sama nhắc lại thêm lần nữa như muốn nhấn mạnh với Tsubaki rằng những điều ngài nói không phải là lời nói đùa nói suông hay chỉ là lời gió thoảng qua tai. Tsubaki hiểu điều đó... hiểu được rằng trong chuyện này, Akifusa – sama hoàn toàn nghiêm túc. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt của ngài ấy là khắc biết... hiện thân của Amaterasu – sama luôn đưa ra những ý muốn của thần linh... Như thế có nghĩa, tham gia Đêm Vũ và đoạt lấy danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư là định mệnh... là số phận của Tsubaki

Và khi nhắc đến cái tên Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... nó đi kèm theo biết bao nhiêu kỷ niệm vui có buồn có... Chính vì vậy... Tsubaki không khỏi chìm đắm trong nỗi xa xăm phiền muộn. Giống như... hần đang bắt đầu nhìn lại quá khứ... những quá khứ ngập tràn cơn đau đớn về thể xác lẫn tinh thần cùng sự day dứt hối hận của một kẻ không thể giữ được lời hứa

_ Akifusa – sama, thần đã từng nói với ngài trước khi rời Nhật... thần sẽ không bao giờ trở bước chân quay trở lại con đường trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... Tsubaki Minamiya mà ngài biết... đã không còn tồn tại nữa rồi. Bây giờ, nó chỉ còn là một thằng nhóc nhu nhược và hèn kém trước sự ngạo mạn yếu đuối của bản thân. Ngài không còn cần đến Tsubaki Minamiya nữa!

Dáng vẻ u buồn của Tsubaki khiến cho William lẫn Hanabi trở nên trầm ngâm hẳn. Họ cũng thấu hiểu nỗi khó khăn mà Tsubaki đang vướng bận trong lòng. Trở thành Kiếm Vũ Sư, đồng nghĩa với việc sẽ đảm nhận vị trí người bảo vệ đặc biệt... Trở thành người bảo vệ đặc biệt, thì những ký ức không hay sẽ hiện về như một dòng thác hùng mạnh... Chỉ sợ khi đó... Tsubaki sẽ không thể đứng vững

_ Tsubaki – bou, người vẫn còn lưu luyến đứa con gái ấy sao?

Sự im lặng của Tsubaki chính là câu trả lời thiết thực rõ ràng nhất

Akifusa – sama gấp chiếc quạt trên tay của mình lại. Gương mặt xinh xắn đáng yêu mỗi khi cười của ngài cũng dần đo phiền muộn hơn

_ Tsubaki – bou không còn là đứa trẻ ta biết 3 năm trước... không còn là đứa trẻ hay tìm đến và gối đầu xuống đùi ta mỗi khi cảm thấy hụt hẫng buồn chán trong cuộc sống. Và Tsubaki – bou đã lớn đến nỗi tay ta không thể với tới xoa đầu như trước kia khi ngồi thế này. Nhưng trong mắt ta, người vẫn là nhóc Tsubaki

Minamiya nhỏ bé như ngày nào. Vẫn còn những thứ mà người không hề thay đổi kể từ lần gặp mặt cuối cùng giữa hai ta!

Từng lời của Akifusa – sama chứa đựng một sự ám áp khiến tinh thần Tsubaki nhẹ nhàng thanh thản... Hẳn thoáng nhớ lại khoảng thời gian khi mình còn là một đứa trẻ phải sống phụ thuộc vào nhà Minamiya... Từng ngày qua ngày, những phép kỷ cương khó khăn trong tư trang dần dần lấy đi tâm hồn trẻ thơ hồn nhiên của một đứa trẻ đáng lý nên có. So với những đứa trẻ đồng trang lứa, chúng được đi học, được cấp sách đến trường, được gặp gỡ nhau và cùng nhau vui chơi trong những tiếng cười rộn ràng... thì Tsubaki không khác chi một con chim bị nhốt trong lồng không thể sải cánh bay ra bầu trời trong xanh rộng lớn kia. Những luật lệ hà khắc của nhà Minamiya... những bài tập luyện Kendo, thư pháp, đều được ưu tiên lên hàng đầu. Còn về những kiến thức xã hội bên ngoài thì được chính các gia sư tại nhà kèm cặp đến nơi đến chốn, nên một đứa trẻ như Tsubaki không cần phải đến trường học như những đứa trẻ khác

Một cậu bé luôn sống trong tiếng vỗ tay khen ngợi vì có trí thông minh hơn người... một cậu bé luôn được tuyên dương là thiên tài ngàn năm có một không chỉ các thành viên nhà Minamiya mà cả hai phân gia còn lại... Một cậu bé luôn sống trong cảnh cô đơn trống vắng khi không có một lý tưởng để tồn tại trong đầu. Tsubaki đã sống trong những tháng ngày vô nghĩa đen tối, u ám ngay khi tuổi đời còn rất nhỏ. Đôi mắt của hắn đã biết nhìn thế giới này bằng một màu đen sâu thẳm. Đôi tai hắn đã không còn nghe được bất kỳ âm thanh thú vị của cuộc đời. Và hắn không thể cất tiếng nói nào để chứng minh ọi người xung quanh biết hắn chính là Tsubaki Minamiya chứ không phải là một con hình nhân làm theo lời người khác

Những lúc cảm thấy cô đơn trống trải, Tsubaki hay theo cha đến nhà Tsuchimikaido để chơi với Chisaki, hoặc đến nhà Kurahashi để gây sự với Hajima. Có thể nói, trong cuộc đời buồn tẻ của hắn, Chisaki và Hajima không chỉ là hai người bạn thuở nhỏ, mà còn là hai người vô cùng quan trọng, góp phần không nhỏ trong việc dần dần đưa Tsubaki đến với xã hội con người bên ngoài cái gia trang chỉ duy nhất bốn bức tường dày bao phủ. Nhưng ấy là chỉ khi hắn theo chân cha đến ghé thăm Chisaki hay Hajima. Một bữa tiệc bao giờ cũng phải đến lúc tàn, Tsubaki sẽ quay lại cuộc sống của một chú chim bị nhốt trong lồng, cứ tiếp tục như thế cho đến khi đủ tuổi để nối nghiệp lãnh đạo nhà Minamiya thay cho bố

Tsubaki đã một lần được diện kiến Akifusa – sama. Khi đó, trong mắt hắn, Akifusa là một người phụ nữ trưởng thành có mái tóc đen vô cùng tuyệt đẹp. Tsubaki còn nhớ rất rõ cái ngày đó... hắn nhớ rõ người phụ nữ có mái tóc đen che đi một bên mắt, diện một bộ Kimono trắng ven đỏ có hình những khúc ngọc in trên tay áo... nhớ rõ cái ngày ngài ghé thăm nhà Minamiya. Ngài Akifusa đã để Tsubaki gối đầu lên đùi mình, ngài dùng bàn tay ấm áp vuốt nhẹ nhàng mái tóc của Tsubaki... Và cứ mỗi lần vuốt như thế, những cảm xúc chất chứa trong trái tim Tsubaki không hiểu vì sao lại tuôn trào không ngừng qua hai hàng nước mắt

Phải... chính Akifusa – sama là người đầu tiên mở cánh cửa bằng giá trong linh hồn Tsubaki... Người đầu tiên quan tâm đến những mong muốn của Tsubaki. Người luôn lắng nghe Tsubaki nói gì. Chính vì thế, đã có lần Tsubaki mộng tưởng nếu có thể ở bên ngài mãi mãi thì thật tốt biết bao nhiêu. Nhưng đó chỉ là giấc mơ thời trẻ nít rang không suy nghĩ... phải nói rằng Tsubaki mang ơn ngài ấy thì đúng hơn

Còn bây giờ quay về thực tại, vấn đề chính trước cần phải được làm rõ khi tư tưởng Tsubaki vẫn chỉ một câu trả lời duy nhất là “không”. Hắn sẽ không tham gia Đêm Nhạc và trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư để rồi lại tiếp tục phải chìm đắm trong hối hận và day dứt

— Thần đã từng tham gia Đêm Vũ, từng đối đầu với những kiếm sĩ lão luyện của cả ba gia tộc nên biết rất rõ: để có thể đoạt lấy cái danh Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư thì phải trả giá bằng rất nhiều thứ. Và cái giá thần đã từng phải trả cho sự kiêu ngạo của thần chính là Lumina...thần sẽ không trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư để rồi tiếp tục mắc sai lầm thêm lần nào nữa... không lần nào nữa hết!

— Tsubaki – bou, người không chỉ là thế hệ tiếp theo của nhà Minamiya, mà còn là một trong hai môn đệ thân tín nhất đối với ta giống như Hanabi – bou. Ta tôn trọng quyết định của Tsubaki – bou, nếu như Tsubaki – bou không muốn thì ta cũng không ép!

— Cảm ơn ngài đã hiểu cho thần, Akifusa – sama!

— Nhưng hãy trả lời ta câu hỏi này Tsubaki – bou. Người vẫn còn yêu cô cháu gái của thần biển đó đúng không?

Tsubaki quay mặt sang hướng khác để không phải chạm mắt trực tiếp với ngài ấy

— Ngài cũng đã có sẵn câu trả lời rồi còn gì!

— Nhìn thẳng vào mắt ta đây này Tsubaki - bou!

Ngài Akifusa chợt chủ động dùng cả hai bàn tay nhỏ của một đứa trẻ loli bụp mặt Tsubaki rồi kéo hẳn quay lại, dán thẳng vào cách mặt mình có vài cm

— Nhìn thẳng vào mắt ta và trả lời rõ ràng cho ta biết Tsubaki – bou. Trong trái tim ngươi vẫn còn lưu giữ hình ảnh của Lumina... chuẩn chứ?

Biết trả lời thế nào vừa ý ngài ấy mà cũng không khiến con tim này thêm đau đớn. Vì chỉ cần sai một chút thôi, cũng đủ để làm Tsubaki gục ngã ngay tại đây... Và hẳn đã chọn một lối ứng xử được xem là hợp lý nhất trong trường hợp này

Tsubaki quay ngoắt sang hướng khác, nhất quyết từ chối mặt đối mặt trực tiếp với Akifusa. Hẳn thậm chí còn không ngần ngại bỏ tay ngài xuống một cách từ tốn nhưng đôi phiến muộn

— Điều quan trọng bây giờ không phải là thần còn yêu Lumina hay không... Có những thứ con người làm được, có những thứ con người không thể làm được... Akifusa – sama, thần chỉ là một người bình thường... không phải là hiện thân của một vị thánh mà thả sức điều khiển mọi thứ diễn ra theo hướng mình muốn!

— Tsubaki – dono!

Hanabi không khỏi tròn mắt hoảng sợ chút vì những lời Tsubaki vừa nói xong mang hàm ý đụng chạm đến thần linh. Cô bé chỉ sợ Akifusa – sama sẽ nổi giận và trừng phạt Tsubaki... mặc dù trước đây, ngài chưa bao giờ làm điều đó với bất kỳ ai dưới mình

Quả thật, ngài Akifusa không tức giận, không cay nghiệt và không hề có ý định sẽ trừng phạt môn đệ thân yêu của mình. Trái lại, ngài hoàn toàn hiểu cảm xúc hiện giờ của Tsubaki... Ngài hiểu một kẻ được gọi là thiên tài thì không có nghĩa rằng kẻ đó có thể giải quyết được hết mọi khó khăn trong cuộc sống. Tsubaki có lý của mình... khi nói một câu chứa đựng sự hờn trách thần linh... Chỉ là hẳn đã không để ý thấy cảm giác của ngài Akifusa lúc này cũng đang rất phân vân lưỡng lự

— Tsubaki – bou, có thể ta chỉ là một hiện thân của ngài Amaterasu tối cao. Có thể ta đã quá vô tư nên không bao giờ hiểu được sự bế tắc của con người khi họ gặp khó khăn trong cuộc sống... Thế giới này ngày càng thay đổi, con người cũng dần dần đi theo con đường phát triển ấy mà quên đi những vị thần như bọn ta. Chỉ có điều, dù có chối bỏ đến đâu... dù có đưa ra quyết định con người là những kẻ phản bội khi họ không còn đặt lòng tin vào thần linh... Thì Y Trang Nặc Tôn Izanagi và Y Trang Nhiễm Izanami vẫn là hai vị thần sáng tạo ra Nhật Bản với loài vật sinh sống là con người. Trách nhiệm của những vị thần là tiếp tục che chở và ban phúc lành cho con người. Vì nếu con người không được hạnh phúc, đất nước Nhật Bản không thể phát triển... vậy thì sự tồn tại của các vị thần cũng sẽ trở nên vô nghĩa... Tsubaki – bou, ta là hiện thân của ngài Amaterasu, ta thay ngài ấy đưa ra những mong muốn của chính ngài đến những môn đệ thân cận... Tsubaki – bou, Amaterasu – sama và cả ta... đều muốn người sống một cuộc sống hạnh phúc... người đã phải chịu đựng nỗi đau khổ bao năm qua như thế là đã quá đủ rồi. Mọi thứ cần phải được chấm dứt... những ân oán giữa Đại Dương và Thái Dương, giữa Đạo Thần Susanoo và Thiên Chiếu Đại Thần Amaterasu cần phải được giải quyết một lần và mãi mãi. Để làm được điều này, ta cần phải phá vỡ vòng lặp định mệnh do Susanoo – sama tạo ra... Nhưng để phá hiểu vòng xoáy số phận... nhà Kurahashi, nhà Tsuchimikai, nhà Minamiya, Thiên Chiếu Gia Trang, ngay cả ta lẫn ngài Amaterasu cần đến sức mạnh của người... sức mạnh của một kẻ duy nhất đạt được danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... Tsubaki – bou, điều quan trọng không phải là câu trả lời của ta... mà là câu trả lời trong con tim của người... trái tim ngươi đang mong muốn điều gì?

Nói điều gì à??? Tsubaki thật sự không muốn phải dán thân vào vết xe đổ của bản thân trong quá khứ. Trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư là nguyên nhân khiến Tsubaki trở nên kiêu ngạo... khiến Tsubaki luôn nghĩ mình đã đủ mạnh mẽ để bảo vệ Lumina... Nhưng cái giá phải trả cho sự ngạo mạn, xem thường thần linh ấy chính là Lumina... Tsubaki không muốn phải nhớ lại những điều kinh khủng đó

Nhưng hẳn cũng khao khát vòng xoáy này sẽ chấm dứt... chỉ cần cái lời nguyện này chấm dứt, thì hẳn mới thực sự được sống như một con người bình thường

— Akifusa – sama, như thần đã nói, mọi chuyện không phải lúc nào cũng xuôi buồm thuận gió đúng theo ý mình...Điều kiện tối thiểu của một ứng cử viên khi tham gia Đêm Vũ là phải thuộc một phân gia nào đó. Ngài cũng biết, thần bây giờ không còn là người nhà Minamiya... thần không đại diện cho nhà Minamiya... thì làm sao có thể...

— Bất kỳ nhà nào Tsubaki – bou... Không nhất thiết cứ phải là Minamiya, chỉ cần ở trong một phân gia và đến tham gia Đêm Vũ là được. Người giờ là kiếm sỹ tự do, một kiếm sỹ không có lãnh chúa... một Ronin lang thang với thanh kiếm không có mục đích... Ta sẽ xem như không biết đến chuyện này!

— Một Ronin không có lãnh chúa để phục vụ... Phải, thần là một Ronin không có lý do để tồn tại... một Ronin không thể giữ được lời hứa của mình... Một Ronin xấu xa, là kẻ tội đồ trong mắt tất cả mọi người!

Sau khi tự dần vặt mình bằng thân phận của một Ronin, thay vì một Samurai, Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngẩm

— Akifusa – sama, 3 năm trôi qua, một con mèo nhỏ cũng có thể trở thành một con hổ dữ... Cả Chisaki lẫn Hajima đều đã trưởng thành rất nhiều qua ngần ấy thời gian. Ngài nghĩ... nhiệm vụ đạt lấy danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư là thích hợp với một người không cầm kiếm suốt 3 năm qua sao?

— Phải, ta nghĩ thế đấy... một kẻ đã từng là Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư, thì trong mắt ta mãi mãi sẽ là Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư. Ta biết thực lực của Chisaki - bou thế nào, của Hajima - bou thế nào... và của người thế nào, Tsubaki – bou. Con mắt của Thiên Chiếu Đại Thần chưa bao giờ sai hết!

— Thần đã sống ở nước ngoài suốt 3 năm... Kỹ kiếm và phong cách của thần phần nào đó thay đổi rất nhiều. Thần không nghĩ mình sẽ còn giữ được phong tục truyền thống một cách toàn diện. Nếu có thắng thì những thành viên còn lại sẽ không bao giờ phục!

— Xã hội cũng cần một số thay đổi nhất định, cũng tương tự như cuộc cách tân của lãnh chúa Oda Nobunaga vậy. Ta nghĩ có thay đổi một hay hai... mục đích là để hoàn thiện khả năng bản thân thì nên được ủng hộ. Còn về chuyện các thành viên ba nhà có chấp nhận người hay còn xem người như một tên phản đồ... thì phải do chính họ tự nhận thức bản thân là ngay lúc này là nên hay không nên việc đùn đẩy trách nhiệm lẫn nhau!

— Lũ người đó chẳng khác chi bây giờ chỉ biết ngồi không ăn chuối... à không, ít ra thì lũ khỉ còn có tư duy, biết bắt rận cho nhau chứ không như mấy tên đầu to mà óc chỉ bằng hột nho. Thần không hy vọng vào sự tín nhiệm của chúng... Mặt khác, hiện tại thì cả Chisaki lẫn Hajima đều đang đảm nhiệm chức vụ thống lĩnh. 3 năm không chỉ tìm cách phát triển gia tộc, hai người họ còn tập trung vào kỹ kiếm Kenjutsu của bản thân ngày một hoàn thiện... Thần đã từng được chứng kiến cảnh Chisaki mạnh lên từng ngày so với hồi lon bon tập kiếm. Đó là chưa nói đến kiếm pháp thuộc nhà Kurahashi do Hajima đảm nhiệm... Thần không nghĩ mình có thể đạt được danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư như lần trước nữa đâu, Akifusa – sama. Xin ngài hãy xem xét lại!

— Lại quay về chủ đề này... người cứng đầu thật đó Tsubaki – bou...Cái kiếm pháp mà người muốn nói đến Ngũ Điểm Nha Toàn Trảm và Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ chứ gì? Tsubaki – bou, qua mặt thần linh không phải ý kiến hay đâu, người nghĩ ta dần đến mức không biết gì sao? Người đã từng giao chiến một trận với Lumina vào ngày đầu tiên con bé lên đất liền và kết thúc trận đánh bằng kiếm pháp nhà Kurahashi, tấn công vào 5 vị trí trên cơ thể con người. Một trong những khả năng đặc biệt làm nên một thiên tài như người chính là “linh hội”. Phải... Tsubaki – bou, người có thể bắt chước lại động tác của người khác chỉ với một lần quan sát duy nhất. Với khả năng này, Tsubaki – bou hoàn toàn có thể linh hội Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ trong tích tắc và tìm được hướng phá giải nó... Nhưng về chuyện bộ kiếm pháp thì tất cả cũng đều bắt nguồn từ Thiên Chiếu Gia Trang mà ra nên ta cũng không bàn đến chi nữa...Tsubaki – bou, chẳng phải người vẫn có kỹ kiếm đặc biệt của riêng mình sao? Kỹ thuật song kiếm danh bất hư truyền đã từng làm kinh động toàn bộ Đêm Vũ 3 năm trước đi đâu mất rồi!

Tsubaki hết nói nổi với ngài ấy. Bề ngoài thì chẳng khác chi một cô nhóc loli 15 tuổi là cùng, nhưng khả năng giao tiếp cũng như bộ não thì quả thật dày dặn kinh nghiệm như cụ bà mấy ngàn năm tuổi. Người còn ngây thơ như Tsubaki... chưa phải là đối thủ xứng tầm với ngài ấy

— Thần chịu thua ngài rồi Akifusa – sama. Nói gì cũng không lại ngài!

— Khửu khửu, để đối phó với một người như Tsubaki – bou, ta cũng tốn nhiều chất xám để vận hành lý lẽ lắm. Nhưng ngay từ đầu, ta đã muốn sẽ phải thuyết phục cái đầu của ngươi nên ta tuyệt đối không bỏ qua mọi chuyện dễ dàng như thế được!

Tsubaki đưa tay ra sau gáy gãi đầu sột soạt, trên miệng không thiếu tiếng thở dài chán nản ngán ngẩm

— Việc tham gia Đêm Vũ là một vấn đề cần phải xem xét lại từng góc cạnh. Nó sẽ làm thay đổi không ít về cuộc sống của thần. Chính vì thế nên... xin hãy cho thần thêm chút thời gian để suy nghĩ kỹ hơn về chuyện này. Ngài cũng đừng trông mong quá ở một kẻ như thần để rồi lại thất vọng!

— Cuộc sống hiện tại của ngươi... ngươi cảm thấy hài lòng với nó sao?

Khượng lại trong vài giây vì câu hỏi ấy vô tình đánh động vào góc tối trong tâm hồn hắn. Hắn cũng phân vân lưỡng lự tự hỏi “ Liệu đây có phải là cuộc sống mà mình mong muốn sau khoảng thời gian chìm đắm trong thù hận, day dứt?”

— Xin hãy cho thần thêm thời gian để suy nghĩ, Akifusa – sama... Dù cho có hài lòng hay không... thì thần vẫn chưa thể trả lời được bất cứ điều gì từ ngài hết!

— Hừ hừ, thời gian thì ta không còn nhiều nữa đâu Tsubaki – bou. Nhưng ta vẫn sẽ để ngươi suy nghĩ. Dù sao thì cả ta và Hanabi – bou, đều đặt lòng tin rằng Tsubaki – bou sẽ quyết định đúng đắn!

Tsubaki chợt nở một nụ cười nhếch mép

— Đặt niềm tin vào thần? Nếu thế thì ngài đã sai lầm nghiêm trọng rồi... chẳng phải 3 năm trước, chính thần đã làm trái ý của ngài sao? Chính thần đã làm lơ lời dặn “không được phép yêu người cá” của ngài đó sao?... Một lần nữa trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... ngài không nghĩ thần sẽ tiếp tục đi trên vết xe đổ năm xưa ư?

Thì ra Akifusa – sama là người đã đề ra luật “ không được phép yêu người cá”, khiến cho Tsubaki trở thành tội đồ của Amaterasu – sama tối cao. Mọi căn nguyên dẫn đến chuyện Tsubaki rời nhà Minamiya để yêu Lumina... tất cả đều do quy luật của ngài ấy.

Khi nghe Tsubaki nói như thế, gương mặt lạnh trang nghiêm của ngài không hề thay đổi... ngài không phủ nhận điều đó

— Đúng, ta là người đã ra lệnh “ không được đem lòng yêu người cá, cháu gái thần biển”. Và ta tin... một thiên tài như ngươi... sẽ không liều lĩnh mang linh hồn ra để đánh cược với tội lỗi hối hận, dằn vặt thêm lần nào nữa... Tsubaki... ta vẫn sẽ giữ nguyên quan điểm của mình, nhắc lại cho ngươi nhớ và đừng bao giờ quên “ Yêu người cá... thì người đau khổ nhất sẽ là ngươi”!

— Nếu thế thì thần đã chịu đủ mọi đau khổ rồi. Sẽ không còn điều kinh khủng nào có thể khiến thần gục ngã trừ cái sự kiện trong cái đêm định mệnh ấy... dù có phải là đối mặt với tử thần ở nơi tận cùng của thế giới đi chăng nữa!

Đôi mắt của ngài Akifusa bỗng trở nên u phiền đi rất nhiều. Ngài không thiết bàn về chuyện tham gia Đêm Vũ nữa. Thay vào đó, là một câu hỏi khá đỗi kỳ lạ

— Tsubaki – bou, trả lời cho ta biết. Con người là những sinh vật như thế nào? Tại sao biết là đau khổ, biết là sẽ phải hối hận đến cuối đời... nhưng vẫn cứ mù quáng đâm đầu vào? Tại sao con người lại là những sinh vật cứng đầu đến thế?

— Thần nghĩ một vị thần tối cao như ngài thì đã biết được câu trả lời từ trước rồi chứ? Chẳng phải chính các vị thần đã ban cho thế giới này giống sinh vật là loài người đó sao? Chẳng lẽ lại không thể hiểu tâm tư tình cảm cũng như suy nghĩ của những đứa con do mình tạo thành?...Con người là vậy đấy Akifusa – sama, biết là đau khổ nhưng vẫn cứ đâm đầu vào... Vì họ biết đấy là nơi mà con người mới có thể tìm kiếm được sự tự do của chính mình, nơi con người có thể tìm thấy được niềm hạnh phúc dù thời gian chỉ thoáng qua như giấc mơ... giống như thần vậy. Akifusa – sama, nếu ngài thật sự không hiểu, thì hãy dùng một tờ giấy trắng và bút lông để viết chữ “ Bình” đi. Thần nghĩ sau khi viết xong chữ đó, ngài sẽ hiểu con người là loại sinh vật như thế nào!

Tsubaki đột nhiên đứng dậy. Hắn giắt thanh Katana của mình vào bên hông phải thắt lưng Hakama rồi quay lưng hướng ra phía cửa

— Cảm ơn ngài vì đã dành thời gian trò chuyện với thần hôm nay. Về chuyện tham gia Đêm Vũ... thần sẽ đưa ra được câu trả lời sớm nhất trước khi cuộc họp bắt đầu... William, chúng ta về thôi, chuyến du ngoạn ở Yokohama kết thúc rồi!

— Oh my, phải về rồi ư Kazuto – kun? Đây....

William cũng nhanh chóng đứng phắt dậy và chạy theo Tsubaki dù rằng chẳng hiểu được hết đầu đuôi chuyện gì vừa xảy ra... Phải, anh chàng nửa Tây nửa ta chưa đến Nhật được bao lâu đó thì làm sao hiểu được những chuyện đã xảy ra trong quá khứ của Tsubaki khi chính hắn ta cứ trả lời âm ờ không rõ ràng mỗi lúc William hỏi khi cả hai còn bên Anh. Đến bây giờ cũng chưa thể hiểu được hoàn toàn

— Tsubaki – bou, xét theo ý chí của Amaterasu – sama tối cao, yêu cháu gái thần biển là một trọng tội. Nhưng yêu Lumina thì lại là con đường vô cùng sáng suốt và đúng đắn mà người đã lựa chọn... Tsubaki – bou, dù ai nói gì đi chăng nữa, thì người vẫn là môn đệ mà ta yêu thương nhất... Ta mong một ngày nào đó, Tsubaki – bou sẽ đến với ta, lại dựa đầu xuống đùi và để ta vuốt nhẹ mái tóc ấy cho người!

Sau cùng trước khi về rồi, Akifusa vẫn còn gửi gắm đến hắn những câu nói yêu thương chứa đựng sự ấm áp. Nhờ những lời nói đó đã khiến cho trái tim đau nhói trong Tsubaki giảm đi phần nào. Hắn cúi đầu chào ngài Akifusa với vẻ thành kính nhất rồi tiếp tục quay lưng bước đi

— Hanabi – bou, tiễn Tsubaki – bou đi đường cẩn thận!

— Vâng, thưa Akifusa – sama – desu!

Quay về tình hình ở Kyuushi... Mikazuki không ngừng chạy thật nhanh băng qua những giao lộ nổi thông với một con đường nhựa duy nhất nối từ hướng Nam trải dài sang hướng bắc... hết cả vùng vịnh. Và bây giờ, Mikazuki dừng lại trước một căn biệt thự trắng lớn ở gần đó sau 15 phút đi bằng chân không... Nói thẳng luôn cho xong, Mikazuki đã đến trước cửa nhà của Tsubaki

Cô khẽ ngược lên nhìn tòa nhà sừng sững trong khi những giọt mồ hôi cứ chảy dài trên gương mặt xinh xắn đó.

Mikazuki nhấn tay vào chuông cửa lần một ding dong ding dong... 3 phút trôi qua không thấy ai xuống mở cửa hay có dấu hiệu trả lời... Mikazuki tiếp tục nhấn chuông lần hai... 5 phút trôi qua nhưng kết quả vẫn im thin thít

— Lạ thật? Hay là anh ta không có nhà? Kiểu người như anh ta sẽ không siêng năng đến trường để dự lễ chào đón tân học sinh đâu nhỉ?

Mikazuki nhấn chuông đến lần thứ ba và đợi thêm 5 phút nữa. Số thời gian tổng cộng để Mikazuki loay hoay trước cửa là 13 phút. Nhiều đây đủ chứng minh rằng gia chủ không hề có ở nhà... có thể hắn đã đi đâu đó mà không phải là đến trường học cũng nên (Tsubaki đã cùng William đến Thiên Chiếu Gia Trang Amaterasu no Mori ở tận Yokohama rồi còn gì...). Nhưng làm sao cô biết được... thứ Mikazuki hiểu trong tình trạng này là hôm nay, mình sẽ không có cơ hội được gặp mặt Tsubaki để hỏi một chút chuyện cho ra lẽ ... Chính vì thế nên trông Mikazuki cũng hơi chút thất vọng

— Anh ta không có nhà... Giờ trưa nắng nôi thế này... người như anh ta đã đi đâu cơ chứ?

Mikazuki khẽ chạm tay lên tay nắm cổng ngoài. Cổng cổng này có trách nhiệm bảo vệ cho căn nhà và cả gia chủ khỏi sự xâm nhập trái phép từ những kẻ hành nghề ăn cắp vặt bên ngoài len vào trong... Và cánh cổng đó đã được mở ra đơn giản ngay khi Mikazuki vô tình tựa vào... Điều đó khiến cho Mikazuki suýt nữa thì ngã nhào xuống đất... cô cũng không khỏi ngạc nhiên khi cánh cửa được mở khá dễ dàng

— Ủa? Cổng không khóa??? Anh ta ra ngoài mà không thềm khóa cửa ư?

Thoạt đầu thì Mikazuki nghĩ thế, cho đến khi cô bước vào mở cửa căn biệt thự thì dường như ngôi nhà đang có nhã ý mời cô ghé thăm xơi nước trong phòng khách. Tức là cửa căn biệt thự kính của Tsubaki cũng

không được khóa nốt. Bây giờ mà tung hoành quậy phá hay lên phòng ngủ ăn cắp đồ mang đi bán thì đồ ai biết được. Chỉ có điều...

_ Không có giày của anh ta... Điều này chứng tỏ anh ta đã ra khỏi nhà rồi... Nhưng tại sao cửa nhà lại không khóa???

Trông bản mặt ngơ ngác ngạc nhiên của Mikazuki lúc này giống hệt Chisaki lần đầu tiên ghé thăm Tsubaki tại chính ngôi nhà này. Cả hai người đều không biết rằng một trong những sở thích kỳ lạ của Tsubaki ngoài chuyện nghe nhạc giao hưởng thính phòng không lời vào sáng sớm, thì còn có cả chuyện để cửa tông ngông như thế nữa. Hẳn chẳng quan tâm việc nhà mình có bị mất trộm hay không đâu... bởi hẳn thừa biết vùng vịnh biển này không có trộm... một khi mạng lưới thông tin bảo vệ của nhà Tsuchimikaido vẫn còn hoạt động

.....

_ Mikazuki... Có phải Mikazuki không?

Mikazuki khẽ quay lại khi có ai đó gọi tên mình... Đó là một cụ bà lớn tuổi với mái tóc đã hóa bạc cũng gần hết đầu. Và hình như, đó là một cụ bà đã quá tuổi, chân yếu tay mềm đến mức đi đâu cũng phải cần một cây gậy chống bên cạnh

Thấy bà cụ đi ngang qua, Mikazuki nhanh chóng chạy đến đỡ bà ấy xem sao

_ Chihiru – obaa – san (Nghĩa là bà của Chihiru)... Bà mới đi đâu về thế ạ?

_ À... bà mới sang nhà bà bạn già tặng cho họ ít cá thu đao. Sáng nay ngoài tiệm có bán loại cá thu đao tươi lắm... Mikazuki, lát nữa mang một ít về cho Chisaki cung chủ và mọi người trong nhà Tsuchimikaido nữa nhé!

_ Vâng, cháu cảm ơn!

_ Mikazuki, cháu đang làm gì ở một nơi như thế này vậy? Đây chẳng phải là nhà của cái cậu trai trẻ thường hay mở nhạc của danh nhạc sĩ nổi tiếng Chopin sao?

_ Eh? Bà biết chủ nhân của ngôi nhà này ạ?

_ Già nào có biết. Chẳng qua cứ mỗi sáng bà thường hay đi bộ ngang qua. Cứ mỗi lần đi ngang qua là mỗi lần nghe được tiếng nhạc của nghệ sĩ Chopin. Nó hay đến mức mà bà nguyện đi bộ mỗi ngày để được lắng nghe ấy!

Từ đó, Mikazuki chợt nhận ra rằng ở con người mang tên Kazuto Minamiya (hay Tsubaki Minamiya) vẫn còn nhiều điều mà cô chưa khám phá được hết... Gì vậy? Tại sao Mikazuki lại bận tâm đến sở thích của một gã như hắn... cái cô quan tâm khi đến đây là hỏi cho ra lẽ chuyện “ Hoa anh đào đỏ” thôi

_ Nhưng Mikazuki này, hôm nay, bà chỉ nghe đoạn nhạc của Chopin chỉ có được một thời gian rất ngắn. Mặt khác, lúc sáng, khi lúc bà đi ngang qua thì thấy có chiếc xe hơi từ căn nhà này hướng thẳng vào trung tâm thành phố. Bà nghĩ chắc cái cậu chủ nhà không có bên trong đâu!

_ Thế ạ!!!

Quả nhiên hắn ta đã đi mất rồi. Thật là tiếc khi ý định của Mikazuki không thể thực hiện được khi người cần nói chuyện không có trong nhà...Vậy tức là công sức Mikazuki bỏ ra để chạy thực mạng đến đây hoàn toàn là vô ích

Mikazuki khẽ quay sang cụ bà với nụ cười nhẹ nhàng trên môi

_ Cháu cảm ơn bà... nếu không nhờ bà thì cháu vẫn cứ loay hoay mãi ở đây mà không được gì hết!

_ Vậy cháu tính thế nào Mikazuki? Đến gặp bạn trai nhưng không thành ... chắc cháu hụt hẫng lắm hả?

Biết là bà ấy chỉ trêu chọc mình cho vui, nhưng Mikazuki không tránh khỏi cái đỏ mặt rần rần lẫn nét ngại ngùng. Nàng công chúa tóc tím đen nhà Tsuchimikaido xua tay luống cuống hắn

_ Obaa... bà nói gì vậy ạ? Cháu với gã đó không bao giờ có thể là một đôi được đâu.... Tuyệt đối không...

_ Tsubaki – dono, bộ Hakama trắng của ngài, Hanabi sẽ cố gắng hoàn thành nó trong thời gian sớm nhất và gửi đến cho ngài – desu!

_ Ồ, nhờ cô vậy Hanabi!

_ Tsubaki – dono... chuyện tham dự Đêm Vũ... Tsubaki – dono dự tính sẽ tham gia thật ạ - deu?

Tsubaki tỏ vẻ trầm ngâm một chút. Quả thực hẳn cũng đang nghĩ đến trường hợp nếu mình có mặt trong Đêm Vũ với tư cách là một ứng cử viên Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư, thì liệu đó có phải là quyết định đúng đắn hay không?... Có những thứ Tsubaki đã cố quên đi... cô không đối mặt với nó để linh hồn mình không còn phải chịu những cơn đau dần vật day dứt... Nhưng ở đời... không phải mọi thứ cũng đều xảy đến theo ý mình... Tsubaki muốn kết thúc cuộc đời buồn tẻ cuối cùng này của mình qua những năm tháng yên bình tại một căn nhà gần biển... Xem ra số phận của Tsubaki không thể thay đổi

_ Về chuyện đó...tôi vẫn đang suy nghĩ... lao đầu vào chuyện của ba phân gia, một lần nữa tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm và đạt danh hiệu cao nhất như ngài Akifusa đã giao... Như thế là đi trái với những ý định của tôi... Tôi sẽ trả lời Akifusa – sama trước hai ngày nữa... nên cứ ở yên một chỗ và chờ đợi thôi!

_ Uhm... vâng, Hanabi hiểu rồi – desu!

_ Hanabi, tôi hỏi câu này... nếu như...chỉ là nếu như tôi trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư thêm lần nữa... thì liệu quá khứ đó có lặp lại không? Liệu sau khi khoác chiếc áo tượng trưng cho người mạnh nhất cả 3 gia tộc... thì sự kiêu căng trong tôi có xuất hiện giống như 3 năm trước không? Tôi không muốn... tôi không muốn để cái ngạo mạn ấy khiến mình đánh mất hết lý trí... để rồi lỡ mất những người quan trọng xung quanh mình... Tôi...

Dòng tâm trạng của Tsubaki bị cắt ngang khi bỗng dưng Hanabi nhét vào tay Tsubaki một hộp vuông đựng đĩa DVD, khiến hẳn hơi chút bất ngờ

_ Ngài suy nghĩ nhiều quá rồi – desu...Nếu Hanabi đứng ở vị trí của Tsubaki - dono, thì Hanabi sẽ chấp nhận tham gia Đêm Vũ... bởi biết đâu, rất có thể đây chính là cơ hội để mình thay đổi hay thử lại những gì mình đã dang dở hoặc hối tiếc. Con người chúng ta phải trải qua những thất bại, đau thương thì mới mong được trưởng thành, nên chuyện nếu ta có nuối tiếc điều gì đó trong quá khứ thì đó cũng là một điều dễ hiểu mà... Nếu Hanabi có một bộ óc thông minh như ai kia, thì chắc chắn... Hanabi sẽ không mắc sai lầm thêm nữa đâu... Hanabi sẽ cố gắng thay đổi mọi thứ theo chiều hướng tốt nhất có thể nếu cơ hội đến – desu!

Và rồi bỗng nhiên, Hanabi ráng kiễng đôi chân để đẩy cơ thể mình lên cao. Cô bé còn với tay phải đặt lên đỉnh đầu Tsubaki rồi xoa xoa nhẹ. Hành động của Hanabi thật sự khiến Tsubaki không tránh khỏi cái tròn mắt ngạc nhiên... Không những thế, Hanabi còn dành tặng cho hẳn một nụ cười nhẹ nhàng ngọt ngào

_ Sẽ ổn thôi – desu... Vì ngài là Tsubaki Minamiya mà, ngài là người đã làm nên điều kỳ diệu đến với cả ba gia tộc... Và cũng là cha đẻ của tuyệt phẩm “ Hoa anh đào đỏ ” nổi tiếng ở nước Anh xa xôi – desu!

_ Vậy là... cô cũng đã biết bức tranh đó... do tôi vẽ sao Hanabi?

_ Vâng, vì Hanabi luôn dõi theo ngài - desu... Chính vì thế... mọi chuyện sẽ ổn thôi – desu!

Đó là những lời cuối cùng mà Hanabi truyền lại cho Tsubaki trước khi hẳn và William rời khỏi Thiên Chiếu Gia Trang. Còn bây giờ, hai chàng trai họ đang trên chiếc Jaguar sang trọng của Tsubaki rời Yokohama để quay trở lại vịnh Kyuushi thân thuộc. Chỉ là trong suốt chuyến đi, Tsubaki không nói câu nào hết... để cái không gian yên lặng tràn ngập khoang xe. Ngay cả William cũng chỉ biết ngồi tựa người vào thành cửa sổ kính, đảo mắt hướng ra thành phố bên ngoài

_ Kazuto – kun, tôi thấy Hanabi lẫn ngài Akifusa đều rất quý cậu đó chứ. Cậu đâu cần phải lo lắng rằng một mình cậu sẽ đối đầu với toàn bộ ba gia tộc!

— Cái đó thì còn tùy. Quả thật đúng như cậu nói, vẫn còn Akifusa – sama và Hanabi không xem tôi như phần đồ của Amaterasu tối cao. Chính vì vậy... nên tôi mới phân vân không biết nên làm như thế nào để hợp tình cả đôi bên!

— Là chuyện tham dự Đêm Vũ chứ gì? Đúng là khó khăn khi cậu đã lựa chọn con đường sẽ không cầm kiếm chiến đấu và đạt danh hiệu Đệ Nhất nữa... Nhưng thôi, ngay cả Akifusa – sama cũng đã nói tôn trọng quyết định của cậu... tất cả những gì còn lại đều tùy thuộc ở cậu... Mà hỏi ngoài lễ này... trước khi về, Hanabi có đưa cho cậu cái đĩa DVD... Gì vậy? Là đĩa nhạc hả?

Tsubaki vừa lái xe, ánh mắt liếc sang cái hộp đĩa DVD Hanabi đã đưa ình ban nãy mà William đang cầm trên tay

— Nhìn mà không hiểu sao? Đó là đĩa Anime... Tôi quên nói với cậu rằng Hanabi dù gì thì vẫn còn mang tư tưởng hơi chút trẻ nít. Con bé rất thích xem Anime và hầu như dùng hết số tiền mình kiếm được từ việc làm lụng trong tư trang để sưu tầm những bộ Anime mình thích nhất... Cái này hình như... là mới ra gần đây... thế mà con bé đã mua được rồi ư? Đúng là một tinh thần Otaku bất diệt!

— Anime...ý cậu là cái công nghệ làm phim hoạt hình mà Nhật Bản đầu tư vào rất nhiều trong ngành giải trí đó hả?... Oh my, tự dưng thấy nhớ tuổi thơ quá chừng. Hồi đó, để có một bộ phim hoạt hình xem không phải chuyện đơn giản đâu, nhất là phải qua kinh tế gia đình nắm giữ nữa. Xin được thì mua được, còn không thì ở nhà tìm thú vui khác cho đỡ nhàm chán. Mà hồi xưa thì làm gì có mấy bộ hình vẽ đẹp thế này... toàn Tom & Jerry với Well, you just wait là cùng... Vậy giờ cậu tính sao với cái đĩa này đây?

— Thật sự, tôi không thích xem Anime cho lắm. Nhưng cái này là do Hanabi đưa thì chắc chắn tôi phải xem rồi... Ở phần mục lục có ghi 24 Ep. Mỗi Ep tối đa 23 phút... Chắc lẽ phải bỏ ra 9.2 giờ đồng hồ để nuốt cho xong bộ này rồi đây!

— Cần gì phải lo. Nếu cậu không muốn thì để tôi xem cũng được, sau đó sẽ tường thuật lại cho cậu hiểu. Tôi thấy nội dung được ghi trên này cũng thú vị đó chứ. Nhân vật chính tiếp tục chuyến hành trình của mình đến một thế giới khác. Một thế giới tràn ngập mùi thuốc súng với những tay thợ săn lão luyện trong lĩnh vực săn bắn. Lần này, anh ta ngoài việc tham gia giải đấu, mà còn có nhiệm vụ điều tra những vụ giết người hàng loạt gần đây... Chà, thể loại vừa giả tưởng vừa hình sự đó nhé... Không phải dạng vừa đâu!

Nội dung cốt truyện thì có vẻ hay thật, nhưng đối với Tsubaki, Anime cũng vẫn chỉ là Anime, hẳn không có hứng. Hẳn không có thói quen xem Anime để giải trí như Hanabi, và cũng không thích xem chúng cho lắm. Nên khi ai đó bàn luận về chuyện có liên quan đến Anime, thì một là Tsubaki sẽ rút lui chỗ khác... hai là tìm cách chuyển đề tài khác

Ngay tại bây giờ, hẳn không khỏi cất tiếng thở dài ngán ngấm khi cứ phải nghe ai đó lảng vảng về Anime bên tai mình đến khó chịu

— Im miệng dùm tôi cái. Nếu thật sự cậu thích đến thế thì lát về mà xem. Còn giờ thì làm ơn cho tôi yên một tẹo. Tôi mà trật tay lái là hai đứa cùng lên nóc tủ ngồi xâu hoa nải chuối ngấm gà khóa thân nhé!

— No no Kazuto, giao thông trên đường, người ta kỵ nhất nói mấy chuyện xui xẻo mang hàm ý trừ dập như thế. Cũng may đây là Nhật Bản, chứ còn bên Anh thì họ sẽ bắt cậu và gán cái tội đe dọa tinh thần người khác cho xem!

.....

William để chiếc đĩa về vị trí cũ của nó. Mặc kệ cái gã kia có thích hay không, bộ Anime này chắc chắn William sẽ mở ra thưởng thức. Nhưng chuyện gì ra chuyện đó, cái nào chính cái nào phụ phân loại ra đàng hoàng. Giờ William sẽ nói chuyện với Tsubaki một cách nghiêm túc

— Rồi, quay lại chuyện Đêm Vũ. Tôi biết cậu vẫn còn đang nhung nhớ, lưu luyến người con gái trong tim cậu cách đây 3 năm. Và tôi cũng hiểu rằng cậu không đủ dũng khí để đối mặt với ngôi vị Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... Nhưng phần nào đó trong thâm tâm, cậu cũng muốn cái vòng xoáy số phận do Susanoo và Amaterasu đặt ra được chấm dứt. Đó chính là lý do vì sao dẫn đến sự phân vân trong cậu, đúng không?

Tsubaki không phủ nhận điều đó... không phủ nhận William đã nhìn thấu tình trạng hiện giờ mình đang vướng mắc

— William... tôi thấy ... đây giống như một lời nguyên dành riêng cho tôi vậy... Một lời nguyên dành ột kẻ gắn mác tội đồ của Amaterasu... Tôi phải tuân theo cái vòng xoáy số phận.... Không, phải nói chính xác hơn là tôi không có sự lựa chọn... Tôi không có quyền được sống trong cái thế giới lý tưởng của mình... Sau cùng, thì sự trừng phạt từ các vị thần là điều tôi không bao giờ có thể tránh khỏi!

William cũng chợt cất tiếng thở dài... gương mặt của anh ta hiện lên nỗi sầu muộn không kém gì Tsubaki

— Con người là thế mà Kazuto – kun... Chúng ta tôn thờ thần linh, dâng hiến và cầu xin lời chúc phúc từ các vị thần... Cho đến khi thế giới ngày càng tân tiến, khoa học chứng minh được sự tồn tại của thần thánh chỉ có trong trí tưởng tượng của con người, thì vị trí của thần linh ngày một biến mất... Nhưng cậu biết không Kazuto – kun... có lẽ định mệnh của các vị thần chính là biến mất... còn số mệnh của cậu là trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... cũng có khả năng lắm ấy chứ!

— Xem chừng là thế... dù tôi có từ bỏ thanh kiếm để đến với hội họa... thì sau cùng thanh kiếm vẫn lựa chọn tôi... Đây có thể được xem là số phận của tôi... Và tôi không thể thay đổi được nó... dù có cố gắng đến chừng nào đi chăng nữa!

— Oh my... trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... cậu đã từng đạt lấy danh hiệu này 3 năm trước. Ba năm đau khổ vì không thể bảo vệ được người mình yêu thương... Và bây giờ, cơ duyên đó lại quay trở về... để cậu có thể sửa chữa những lỗi lầm trong quá khứ. Tôi cho rằng Hanabi nói đúng đấy... nhiều khi đây là một cơ hội mà không phải lúc nào cũng được đâu!

— Cơ hội à? Tôi còn không tin tưởng vào chính bản thân mình, thì dù có cho thêm hàng ngàn cơ hội thì kết quả cũng không bao giờ thay đổi. Một kiếm sỹ yếu đuối, không giữ được lời hứa của mình... thì vẫn mãi chỉ là kẻ vô dụng!

— My my, đừng xem thường bản thân mình đến thế khi chưa từng thử.... Mà nói về việc tham gia... Nghe ngài Akifusa nói cậu buộc phải đại diện ột nhà nào đó... bộ, cậu không thể tự một mình solo được hay sao?

— Chiếu theo luật thì đây chỉ là cuộc độ kiếm giữa ba phân gia mà ngay cả chính phủ Nhật cũng không thể can thiệp. Mọi thành viên ứng cử sẽ phải đại diện ột phân gia và thường thì người nhà nào đại diện nhà ấy!

— Thế thì hơi khó cho cậu rồi thì phải... Vì bây giờ cậu không còn can thiệp, không còn là thành viên của nhà Minamiya... Cậu không thể đại diện cho nhà Minamiya được nữa... Tính sao đây?

Tsubaki trầm ngâm một lúc, hai tay vẫn vịn chặt lên vô lăng... ánh mắt nhìn thẳng về phía trước nhưng đầu óc lại dành cho việc suy nghĩ vấn đề trên

— Akifusa – sama đã nói chỉ cần tôi vào được một nhà thì không bắt buộc đó phải là gia tộc Minamiya... Nhưng ai biết được, mọi chuyện sẽ đùn đẩy đến đâu... Một tên tội đồ như tôi thì nhà nào dám chứa chấp cơ chứ!

Quãng đường từ vịnh Kyuushi vào trung tâm thành phố để đến Yokohama mất nửa ngày. Tsubaki và William phải khởi hành từ sáng sớm thì tận trưa mới tới được Thiên Chiếu Gia Trang. Vậy khi từ Yokohama về Kyuushi thì cũng phải mất thêm một khoảng thời gian dài. Đó là chưa kể đến chuyện Tsubaki và William có ghé ngang ghé dọc, dừng lại ăn uống chơi bời ở đâu đó không. Chỉ biết đến 9h tối rồi mà chưa thấy vác mặt về

Suốt khoảng thời gian đó, Mikazuki cứ đứng trước cổng biệt thự mặc dù bên trong không hề khóa. Phải... cô gái tóc tím đen nhà Tsuchimikaido vẫn còn đứng đó từ sáng cho đến tối mịt. Tất cả chỉ vì Mikazuki mong muốn được gặp Tsubaki để hỏi mọi chuyện cho ra lẽ

Tội nghiệp Mikazuki, bắt một cô gái mỏng manh yếu đuối chờ đợi nguyên một ngày, không nghỉ ngơi, không ăn uống, và còn phải ngồi bó gối một chỗ chịu đựng cơn gió lạnh thổi từ ngoài mặt biển đang dấy sóng vẩy gọi nữa... Không cần biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng bắt một thiếu nữ đợi chờ như thế thì Tsubaki mắc tội nặng lắm

Trời trở lạnh hơn vào ban đêm, Mikazuki không dám bước vào biệt thự Tsubaki trú tạm, vì cô nghĩ, nếu không được sự cho phép của gia chủ, thì không được quyền tự ý sử dụng nó(Điều này luôn đúng rồi, không

cần phải bàn cãi thêm nữa). Chính vì lý do đó nên bây giờ Mikazuki đang không ngừng hắt xì trước cổng nhà Tsubaki như một kẻ đi ăn xin... như thế thì quả thật làm mất hình ảnh của nhà Tsuchimikaido lắm... nhưng biết làm sao được

— Chắc lẽ... đêm nay anh ấy sẽ không về đâu... Một học sinh cao trung năm nhất lại có thể đi thâu đêm như thế ư?... Một con người hoàn toàn tự do, độc lập... không phải vướng mắc bởi bất kỳ luật lệ gì hết!

Mikazuki hắt xì thêm đợt nữa khi có cơn gió thổi qua...Tệ thật.. Nếu cứ tiếp tục thế như vậy thì cô sẽ bị cảm lạnh mất. Hơn nữa, không có gì chắc chắn rằng Tsubaki sẽ về tối nay... có chờ đợi cũng vô ích

Mikazuki đưa tay vào túi áo tính lấy chiếc điện thoại di động gọi cho Chisaki... Nhưng cô quên mất một điều là: chiếc điện thoại của Mikazuki được để trong túi xách đi học. Mà trước khi đến đây, cô đã quên cái túi cho Chisaki mất rồi còn đâu. Nói chung, Mikazuki không thể liên lạc về nhà Tsuchimikaido hay xem giờ giấc thế nào

— Có lẽ mình nên về thôi... mình sẽ gặp anh ta vào ngày mai sau!

Quyết định đúng đắn đấy Mikazuki, cứ ngồi đây đợi không phải là cách khôn ngoan đâu. Chi bằng cứ về nhà Tsuchimikaido nghỉ ngơi cho khỏe. Sự kiện hôm qua vẫn chưa thể hồi phục hoàn toàn thể lực của Mikazuki. Tốt nhất nên chăm chút hơn về sức mạnh của mình và đừng để Chisaki lo lắng nữa

Với suy nghĩ đó, Mikazuki khẽ nhấc cơ thể hơi khó cử động do phải ngồi quá lâu. Nàng công chúa tóc tím đen ngoái cổ nhìn căn biệt thự kính tối thui u ám thêm lần nữa rồi quay lưng bước đi trên con đường thẳng hướng gia trang Tsuchimikaido

.....

Đến giao lộ ngã ba Kyuushi và trung tâm thành phố. Mikazuki vừa tức thì bước sang bên kia đường, thì chiếc Jaguar chở William lẫn Tsubaki cũng chạy ngang qua. Nhưng do trời đã tối, lại thêm ngã rẽ của Tsubaki là bên trái trong khi hướng của Mikazuki là bên phải, nên hai người họ không thấy được nhau mặc dù khoảng cách suýt soát gần nhau. Đây là một viễn cảnh thường thấy nhất giữa các cặp tình nhân oan nợ trong mấy bộ phim thần tượng Hàn Quốc mà lứa trẻ yêu thích

Mà... cũng không hẳn là không thấy, Tsubaki để ý qua gương chiếu hậu xem, thấy có ai đó hơi giống giống cô gái nào phẳng nhà Tsuchimikaido (Tsubaki vẫn hay xem Mikazuki là cô gái không có não)... Nhưng do trời tối quá, nên Tsubaki cũng không dám chắc chắn 100%

— A re, What are you looking for Kazuto – kun? William chợt lên tiếng hỏi

— À không... không có gì... chắc là nhìn nhầm thôi!

25. Chương 25

— Em đã về, em đã về, cùng ăn bánh vui cười thưởng thức ani...me....

Vừa về đến biệt thự nhà Tsubaki, William không khỏi nén sự hân hoan hí hửng với chiếc đĩa DVD anime trên tay. Anh chàng ngoại quốc nửa Tây nửa ta còn không thèm lấy hành lý khỏi cốp xe Tsubaki... cứ để mặc trong đấy hoặc để Tsubaki giải quyết hộ mình. Còn bản thân thì phóng thẳng vào phòng khách... nơi có chiếc tivi siêu mỏng 90 inch với bộ đầu đọc đĩa DVD bản Blu-ray thế hệ mới nhất

— Ê, tên đàn kia, ít ra cũng phải mang vali lên phòng rồi muốn làm gì thì làm chứ!

— Oh my oh my, don't make the serious face like that Kazuto – kun. I would be grateful if you help me to carry the luggage to my room. Anyway, you will go back to your room right? (Ôi trời, đừng làm cái bộ mặt nghiêm trọng như vậy. Tôi sẽ rất lấy lòng biết ơn nếu cậu chịu giúp mang hành lý tôi về phòng dùm. Dù sao thì cậu cũng sẽ lên gác mà đúng không?)

Thân là khách ghé thăm, ăn bám không làm gì mà giờ còn nhờ vả cả chủ nhà mang đồ đạc của mình về phòng. Họa chăng có điên mới chấp nhận chuyện đó... đặc biệt là một tên khó tính như Tsubaki. Hắn nổi mảy cục điên tiết trên đầu rồi thẳng thừng ném đồng vali lùm xùm nặng nề vào William, khiến anh ta lăn lộn một vòng, đập mặt xuống cạnh nhà không thương tiếc

— Tôi không phải osin của cậu... tự thân vận động đi!

— Haiz haiz, hiểu rồi hiểu rồi, để tôi tự túc là được chứ gì!

Tsubaki quay lưng bỏ lên gác... Trước khi đi, hắn khẽ ngoái cổ lại nhìn William vẫn chưa chịu rời khỏi cái đầu DVD. Anh ta cũng đặt vali của mình kế bên, thay vì mang lên phòng rồi xuống muốn làm gì thì làm

— Này, bộ cậu tính ngồi miết ở đó suốt đêm hay sao? Không lên thay đồ tắm rửa gì à?

— Hầy, don't worry about me. I will take a shower later. Now, I just want to try this anime good or bad! (Đừng lo, một lát nữa tôi sẽ tắm sau. Giờ tôi chỉ muốn xem thử bộ anime này hay hoặc dở thôi!)

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngẫm. Xem chừng dù có dùng lời nói thuyết phục thì William sẽ không nghe đâu. Tên này một khi đã cắm đầu vào thích thú thứ gì thì sẽ hành bản thân đến khi không còn đứng nổi nữa mới chịu ngưng... Thôi thì kệ vậy, mặc xác hắn muốn làm gì thì làm. Cái lối sống bê tha của tên này từ hồi bên Anh đã thế rồi

— Sao cũng được, nhưng ngày mai tôi phải đến trường sớm... nên đừng có mở loa to làm phiền tôi. Không là tôi sẽ cấm túc cái ti vi luôn hiểu chưa?

— Ok my gentleman, have a nice dream my friend!

Quán xuyên mọi thứ ở đây đã xong. Chỉ mong sao tên nghiện Anime này sẽ tắt bớt đèn và đừng xả rác bầy bừa suốt đêm là được (Thường thì con người khi xem phim tỉnh thể lỏng hay có thói quen tắt đèn cho rõ và dùng một chút thức ăn nhẹ như bắp rang bơ như ở Cinema chiếu bóng)... Với lại, hy vọng hắn biết lượng sức mình chút xíu. Chứ nếu để sáng mai gặp lại, William không còn là một con người bình thường nữa thì Tsubaki không biết phải ăn nói thế nào với phụ huynh anh ta. Lúc đó... mọi trách nhiệm dồn hết lên đầu Tsubaki thì phiền lắm

Mà thôi... chắc không đến mức đó đâu... Tsubaki quay lưng bước lên phòng mình

.....
.....

Nói thì nói thế, nhưng Tsubaki cũng chẳng khác William là bao nhiêu. Đáng lý ra sau một ngày đường dài mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. Về thể xác thì hắn phải lái chiếc Jaguar đi từ Kyuushi đến Yokohama và từ Yokohama trở về vịnh biển cả một ngày không ngơi nghỉ. Về mặt tinh thần thì Tsubaki có rất nhiều chuyện để suy nghĩ nhìn nhận... hắn suy nghĩ đến những điều Akifusa nói, nghĩ đến số phận được sắp đặt trong tay các vị thần của mình... nghĩ về những điều đang và sẽ xảy đến trong tương lai nếu mình chấp nhận tham gia Đêm Vũ của các Kiếm Sư ba nhà. Hắn cần được nghỉ ngơi, cần được ngâm mình trong bồn tắm nước nóng 10 phút, cần được nghe một bản nhạc... và cần được đặt lưng xuống chiếc giường xộp, kê đầu lên chiếc gối êm để đánh một giấc cho đến ngày hôm sau... Nhưng Tsubaki không làm những điều đó... Việc đầu tiên khi hắn đặt chân vào căn phòng lâu ngày không dùng của mình là mở cánh cửa nối với ban công bên ngoài(Bởi rằng từ ngày chuyển nhà đến đây, Tsubaki toàn dựng lều ngủ ngoài vườn không thôi. Bữa nay tên khách ăn bám kia chiếm luôn phòng khách xem Anime rồi. Mà phòng khách thì lại nối thông với vườn... nên Tsubaki quyết định đêm nay sẽ ngủ trên giường trong phòng xem sao)

Tên tự kỷ lững thững cởi bỏ chiếc áo khoác ném lên tấm nệm. Hắn cũng gỡ bỏ vài chiếc cúc trước ngực áo cho đỡ ối bức... và từ từ bước ra ngoài ban công

Vẫn thế... mọi thứ dường như luôn được đặt đúng với trình tự không thay đổi của nó. Thứ khiến linh hồn Tsubaki trở nên an nhàn thanh bình ngoài những bản nhạc giao hưởng không lời của nhạc sĩ danh tài Chopin mà hắn thường nghe vào mỗi sáng sớm thì còn có âm thanh của biển mẹ mang lại... Vẫn là tiếng sóng vỗ bờ lúc mạnh lúc nhẹ, vẫn là tiếng kêu của loài chim mỏng biển nơi phương trời xa, vẫn tiếng còi tàu cần cù chăm chú ra khơi vào ban đêm để sáng hôm sau mang về đất liền biết bao nhiêu món quà từ biển xanh. Và đương nhiên, không thể thiếu cơn gió lạnh nhẹ từ ngoài đó thổi vào căn phòng... thổi qua gương mặt lẫn mái tóc tài tử của Tsubaki. Cơn gió thổi tóc hắn... để lộ ra đôi mắt chứa đựng sự u phiền ngày nào. Hắn vẫn còn lằm lạp trong cái bóng đêm của bản thân... vẫn còn vướng mắc trong cái vòng xoáy số phận... vẫn khao khát tìm đến sự yên bình thanh thản thật sự nhưng không thể.

Tsubaki chợt suy nghĩ miên man

_ Đêm Vũ dành cho những Kiếm Sư... mình không ngờ rằng sẽ có một ngày lại được đứng trên sàn diễn với thanh Katana trên tay. Chỉ và chỉ khi lưỡi kiếm tuôn ra khỏi vỏ... thì mình không còn đường để rút lui... Một canh bạc liều lĩnh mà mình không dám đặt cược quá nhiều... để rồi cái giá phải trả lại quá lớn giống như 3 năm trước!

Âm thanh sóng biển đang vỗ gọi hân... mẹ biển thiên nhiên vẫn đang đưa những giai điệu tuyệt vời theo làn gió gửi tặng đến Tsubaki. Đây chỉ là một món quà nhỏ để tâm hồn hân có thể tiếp tục tin vào những gì tốt đẹp trong cuộc sống này... Một món quà từ người con gái đã trở về biển mang tên Lumina

Tsubaki khẽ gục mặt xuống thành ban công. Đôi mắt hân chợt nhắm lại khi bao nhiêu ký ức về một thiếu nữ tóc đỏ luôn mỉm cười với mình hiện ùa về trong tâm trí

_ Anh biết làm gì đây? Anh biết phải trả lời ngài Akifusa thế nào khi con tim anh chưa có đủ sự dũng cảm... Anh không có lý do... để cầm kiếm... không còn mục tiêu để phấn đấu... tồn tại. Anh không muốn phải dấn thân vào cuộc tranh chấp giữa các vị thần... Anh sợ... sợ rằng mình sẽ trở thành kẻ thất hứa thêm một lần nữa. Điều đó thật sự rất kinh khủng!

Tiếng thở dài của Tsubaki hòa nguyện cùng với âm thanh sóng biển

_ Không phải... điều đáng sợ nhất đối với anh lúc này không phải là chuyện tham gia Đêm Vũ... Anh lo sợ rằng mình không được em tha thứ. Anh luôn đi tìm con đường của sự cứu rỗi. Và liệu trái tim anh có chấp nhận sự tha thứ ấy từ em hay không? Anh sợ phải đối diện với sự thật... anh thật là một kẻ hèn nhát nhỉ Lumina!

Và rồi những đắn đo phiền muộn trong tâm trí Tsubaki cứ lớn dần hơn khi niềm tin vào tương lai, niềm tin vào chính bản thân bây giờ chỉ là một màn đêm trống vắng. Hân không có đủ niềm tin để tự an ủi chính mình rằng “Cứ yên tâm đi, mọi thứ sẽ ổn cả thôi. Hanabi nói đúng, Đêm Vũ lần này là một cơ hội khác để mình sửa chữa những lỗi lầm trong quá khứ”... Hân rất muốn đi theo chiều hướng như thế... nhưng trái tim và lương tâm hân không cho phép Tsubaki giữ lối suy nghĩ đó. Tất cả đều sẽ trở nên vô ích thôi... sẽ không có một Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư nào đủ sức đối đầu với cơn giận dữ của thần biển... trừ khi có một phép màu xảy đến... Một phép màu có thể xóa tan đi sợi dây xiềng xích ân oán giữa các vị thần... một phép màu giải phóng cho tất cả các môn đệ đến với sự tự do thật sự

Nhưng Tsubaki bỗng dừng lại khẽ ngược cổ lên nhìn phía chân trời với đôi mắt nhẹ nhàng thanh thản

_ Em biết không Lumina... anh luôn muốn được gặp em để nói lời xin lỗi. Luôn muốn gặp em để có thể lắng nghe em quở trách... Luôn muốn được gặp em để có thể sửa chữa những lỗi lầm của bản thân anh. Chính vì thế... dù sợ hãi đối mặt với sự thật... nhưng anh biết mình cần phải làm gì lúc này. Có lẽ... anh vẫn chưa thể gác kiếm hoàn toàn và từ bỏ danh hiệu kiếm sỹ được nhỉ... Có những thứ... không phải lúc nào cũng được theo ý mình mong muốn đâu!

.....
Lộp cộp lộp cộp

Âm thanh kéo cửa từ trái sang phải khiến cho cái không gian yên ắng của nhà Tsuchimikaido phải biến mất. Theo sau tiếng cửa thì là một tiếng thở dài pha chút sự chán chường lẫn mệt mỏi. Mikazuki, cô nàng tóc tím đen chợt khẽ gục xuống trước hiên nhà khi đôi chân không còn có thể nhắc thêm được bước nào nữa. Có lẽ cô ấy đã vắt toàn bộ sức lực của mình suốt cả một ngày dài như vậy

_ Đến kỳ rồi sao... tệ thật, mình chẳng muốn làm phiền Chisaki và mọi người trong nhà chút nào hết!

Mặc dù rằng không còn sức để đi lại như người bình thường... không biết Mikazuki đang gặp phải chuyện gì... nhưng cô ấy không muốn gây phiền hà đến mọi người trong nhà Tsuchimikaido. Mikazuki không cất tiếng gọi ai đó đến giúp, mà tự thân dùng hai tay lết từng bước nhẹ nhàng chậm rãi cho đến khi nào về được đến phòng mình thì thôi. Trông Mikazuki lúc này thật chẳng khác chi người tàn phế cả hai chân mà không có chiếc xe lăn bên cạnh

_ Một chút nữa... thêm một chút nữa... Một chút nữa thôi!

Ngang qua thư phòng, Mikazuki vẫn cảm cúi lết tiếp. Chỉ là không ngờ rằng: dù đã cố tình không gây ồn ào... Chisaki vẫn phát hiện ra. Cô cung chủ nhỏ từ trong chính cái thư phòng bất ngờ kéo cửa sang một bên, bắt gặp Mikazuki đang chơi trò ăn xin ngay trước mặt. Sự xuất hiện bất ngờ của cung chủ tối cao nhà Tsuchimikaido khiến Mikazuki không khỏi đỏ mặt hột hột với nét căng thẳng trên gương mặt

_ Tớ... về rồi đây, Chisaki!

_ Mikazuki, cậu đi đâu mà cả ngày hôm nay không về? Đã thế còn không thèm gọi inh một tiếng để mình yên tâm. Mình còn đang định nhờ các vệ sĩ xuống chân đồi đi tìm cậu ấy!

_ Tớ xin lỗi... tớ cũng muốn gọi cho cậu lắm... nhưng khổ nỗi điện thoại thì để trong túi xách... mà túi xách thì tớ lại để ở nhà... Thành thật xin lỗi cậu, Chisaki!

Đã xin lỗi như thế rồi, Chisaki cũng không còn lý do gì để trách móc gì nữa hết. Tính cách của Mikazuki ngang bướng cứng đầu thế nào thì cô ấy biết rõ... Dù rằng Mikazuki mang gương mặt giống như Lumina... nhưng hai người họ là hai người mang hai tính cách hoàn toàn trái ngược nhau. Một Lumina theo hình mẫu của một Yamato Nadeshiko(Người phụ nữ dịu dàng, đảm đang, thùy mị nét na, mẫu mực của Nhật Bản thời xưa)... khác xa một trời một vực với một Mikazuki hiện đại tân tiến... Thử hỏi... làm sao có chuyện Tsubaki để ý đến Mikazuki như đã từng với Lumina. Ngay cả trong suy nghĩ, hẳn ta cũng xem Mikazuki và Lumina là hai người biệt lập khác nhau

Chisaki chợt để ý đến hành động kỳ lạ của Mikazuki... cái hành động lết ngang lết dọc mà không chịu đi cho bằng phẳng tử tế. Đây chắc chắn không phải là một trong những sở thích quái gở của cậu ấy... Mikazuki đâu có như Tsubaki... Vậy thì câu trả lời chỉ có một và duy nhất

_ Mikazuki... có phải... cậu lại quên bôi thuốc rồi không?

Mikazuki không trả lời, tất cả những gì cô ấy làm là nhìn Chisaki với nụ cười trên gương mặt. Nhiều đó cũng đủ thay cho câu nói “ Ừ, đúng rồi”

Chisaki không tránh khỏi tiếng thở dài... Nhiều khi cứ phải để ý đến những chuyện thế này cũng đủ khiến cung chủ nhỏ trở nên bận rộn mệt mỏi

_ Mình đã dặn cậu biết bao nhiêu lần rồi, phải bôi thuốc hàng tuần thì chân cậu mới không bị tê cứng... Thôi, để mình đỡ cậu vào trong!

_ Ừ, làm phiền cậu Chisaki!

.....

Thư phòng của cung chủ Chisaki, là nơi để người đứng đầu gia tộc Tsuchimikaido dành thời gian để tĩnh tâm, đọc sách, viết thư pháp v.. v... Và bây giờ, nó đang là nơi để Chisaki chuẩn bị bôi một loại thuốc gì đó xuống đôi chân thon thả trắng mịn của Mikazuki. Nói chính xác hơn thì nó giống một loại kem thường được dùng cho phụ nữ, giúp da họ giữ được độ sáng mịn thường được quảng cáo trên tivi

_ Sau 5 phút bôi thuốc thì chân cậu sẽ mềm ra trở lại... Từ giờ đến đó cứ ngồi yên ở đây, đừng di chuyển nhiều!

_ Ừm, cảm ơn cậu Chisaki!

Mikazuki dùng hai bàn tay xoa xoa đôi chân của mình. Cô cảm nhận thấy một thứ gì đó nhột nhảy còn đọng lại trên đó nên tính xoa cho nó thấm sâu vào da nhanh hơn. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy kỳ lạ thật... một người bình thường như Mikazuki, chạy nhảy tung tăng lên lên xuống xuống... mà lại dính phải một triệu chứng đặc biệt... phải bôi cái thứ thuốc như kem dưỡng da kia định kỳ, nếu không thì đôi chân của Mikazuki sẽ đông cứng lại như đá không thể nhúc nhích dù chỉ là một cử động nhỏ. Nó giống như một loại thuốc chữa trị tạm thời cho những người bị liệt thì đúng hơn... Điều này khiến Mikazuki không khỏi e ngại

_ Chisaki, tớ cứ phân vân, không biết mình mắc phải loại bệnh gì mà cứ hay thường xuyên bị đông chân. Tớ có cảm giác hình như... mình bị một chứng bệnh khó chữa hay sao ấy!

— Đừng nói mấy câu như thế, thật sự không hay đâu. Cậu cứ yên tâm, cậu không có bị bệnh gì hết. Chẳng qua là ngay khi vừa chào đời, hệ thần kinh trí não của cậu có chút không ổn định về số lượng noron. Nên thi thoảng, chúng bị tắc nghẽn việc truyền thông tin từ bộ não trung ương xuống chân... khiến chân cậu đông cứng lại như bị liệt. Điều trị sự rối loạn này của cậu cũng dễ thôi mà... chỉ cần điều chỉnh lại số noron trong não bộ thì cậu sẽ bình thường lại ngay... Nhưng với điều kiện, cậu không được để cơ thể mình căng thẳng và phải bôi thuốc định kỳ... Như chuyện xảy ra vừa rồi thật sự khiến mình lo lắng lắm!

— Dù cậu nói thế... nhưng tớ cảm thấy chẳng có ai bị như mình hết. Giống như... chỉ có mình tớ là trường hợp đầu tiên vậy... Không phải là tớ cảm thấy phiền hà với chuyện bôi thuốc... Nhưng thấy nó cũng hơi bất tiện chút đỉnh... Ngộ nhớ trong lúc cần mà hết thuốc hay chưa mua kịp thì chắc tớ tiêu quá!

— Chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi cho cuộc phẫu thuật tiếp theo của cậu thì mọi chuyện sẽ ổn cả thôi!

Chisaki dọn dẹp hết những thứ cần thiết để chữa căn bệnh đông chân của Mikazuki sang một bên. Sau đó thì nhẹ nhàng nâng ấm trà bên cạnh rót xuống hai chiếc cốc đối diện nhau. Hương thơm của trà vừa đun xong cứ thoang thoang hết gian phòng, khiến tâm hồn con người cũng trở nên nhẹ nhàng thanh thản hơn

— Được rồi, bây giờ thì mình rất muốn nghe: cậu đã đi đâu cả ngày hôm nay? Vừa từ trường chạy thẳng về nhà rồi bất ngờ lại chạy đi mất hút? Mình không phản đối quyền tự do của cậu... nhưng sức khỏe hiện tại của cậu vẫn chưa cho phép đi lại nhiều...vì vậy, hãy kể ỉnh biết chuyện gì đã xảy ra đi!

— Chisaki... tớ chỉ đi duy nhất hôm nay thôi, sẽ không có chuyện tái diễn đâu... thế nên... tha cho tớ lần này nhé... Tớ hứa đó!

— Mình không có quyền cấm cản chuyện cậu ra ngoài, gặp ai, làm gì... nhưng mình cũng đã cảnh báo sức khỏe của cậu không cho phép làm việc quá sức. Mà cậu thì thuộc người luôn vắt kiệt tinh thần của mình để hoàn thành một thứ gì đó còn đang dang dở. Mikazuki, những thứ khác mình có thể cho qua... nhưng lần này... cậu phải kể ỉnh biết. Dưới tư cách là cung chủ của nhà Tsuchimikaido, mình muốn cậu phải kể ỉnh đầu đuôi hết mọi chuyện đấy!

Bình thường thì Chisaki rất tôn trọng quyền tự do của mọi người trong gia tộc. Phải nói là cô ấy không thuộc tuýp người giữ cách sống và lối suy nghĩ cổ hủ lạc hậu như những bậc trưởng bối thế hệ trước. Chisaki chưa bao giờ nghiêm cấm, hay bắt ép người khác làm theo ý mình... Chỉ là lần này, Chisaki phải dùng đến quyền lực của cung chủ nhà Tsuchimikaido thì chứng tỏ... chuyện của Mikazuki thật sự rất trầm trọng hơn Mikazuki tưởng tượng

Với lại, dù mình có là người bạn thân nhất với Chisaki... nhưng sau cùng, thì vẫn là thân người hầu trong nhà Tsuchimikaido kề cận cung chủ. Chisaki đã hạ lệnh thì Mikazuki cũng chẳng còn cách nào khác

— Thôi được rồi Chisaki, tớ sẽ kể... Cậu có nhớ tớ đã từng nói về một gã ăn không ngồi rồi, suốt ngày cứ than thở chán đời và nhìn cuộc sống này bằng một màu đen xám xịt từ đầu đến chân tên là Kazuto Minamiya không?

Tách trà nóng thơm trên tay Mikazuki khựng lại trước khi cô ấy kê đôi môi xinh xắn của mình vào thưởng thức. Đôi mắt của Chisaki bỗng thể hiện một nỗi suy tư lo âu đến khó tả. Nếu là vấn đề về Tsu – kun thì có nhiều thứ cần được mang ra phân tích lắm... chỉ là bây giờ, Chisaki chưa muốn Mikazuki biết hết được mọi chuyện. Nên cung chủ nhỏ khẽ nở nụ cười xem như chưa biết gì cả

— Uhm, người đã từng xuất hiện trên thuyền khi chúng ta ra biển Kyuushi chơi phải không? Mình cũng tự hỏi... sau chuyện đó, anh ta sống như thế nào! (Chisaki phải giả vờ nói dối)

— Thật ra, tớ có đến nhà để tìm gặp anh ta... dẫu sao thì nhà gã đó cũng ngay vịnh Kyuushi này mà... Có một chút chuyện tớ muốn được hỏi cho rõ ràng đâu ra đó... Bởi nếu không, chắc tớ không thể ngủ yên đêm nay và những đêm sau này quá... Nhưng trở trêu thay, anh ta lại không có nhà... tớ đã đứng đợi ở đó suốt cả buổi nhưng chẳng thấy mặt mũi anh ta đâu... Thành thử mới về muộn như cậu thấy đấy... Chuyện chỉ có như thế thôi!

Chisaki tự hỏi, không biết giữa Tsubaki và Mikazuki lại xảy ra chuyện gì. Hy vọng hai người họ không gặp nhau, Tsubaki không nói xóc vãi ba câu khiêu khích, rồi lại dẫn đến đánh nhau như hôm bữa thì mệt lắm. Nhưng thôi, Chisaki cho rằng một khi đã biết Mikazuki là người nhà Tsuchimikaido, thì Tsubaki sẽ biết cách

lựa lời sao đó cho hợp tình hợp lý. Cậu ấy cũng không hẳn là người thích gây sự với nhà Tsuchimikaido... chỉ trừ khi bị ép cung đến đường cùng thì mới chạm tay vào thanh Katana để giải quyết hết mọi mâu thuẫn

Phải... tin tưởng Tsubaki, tin tưởng Mikazuki là điều mà Chisaki làm được lúc này. Một người không đa nghi như Chisaki... thì tốt nhất chỉ nên nghĩ đến những điều tốt đẹp theo hướng suy nghĩ tích cực là hay nhất

— Thôi được, nếu cậu nói thế thì mình cũng không còn thắc mắc gì nữa. Như đã hứa, mình sẽ không hỏi sâu chi tiết lý do vì sao cậu lại đến gặp cái người tên Kazuto Minamiya kia... Nên chuyện hôm nay kết thúc ở đây thôi!

— Uhm, cảm ơn cậu Chisaki!

— Nhưng hứa với mình, là không được gắng sức của mình như thế nữa. Mọi người trong gia tộc Tsuchimikaido, và cả mình đều lo cho cậu lắm đó!

— Ừ, mình biết rồi mà... yêu cậu nhất Chisaki!

Mikazuki nhảy bổ vào Chisaki với cái ôm hôn thắm thiết. Nhìn hai cô gái thân nhau như cặp bài trùng như thế thật khiến cho người khác liên tưởng đến hai chị em ruột luôn gắn bó bên nhau mọi lúc mọi nơi

Chisaki phì cười, tay khẽ xoa xoa lên mái tóc đen tím suôn mượt của Mikazuki một cách nhẹ nhàng dịu dàng

— Coi nào coi nào, mình đã nói phải ngồi yên một chỗ mà... hết biết với cậu!

.....
Mặt trăng đang lặng lẽ nhẩn nhủ

Bằng một giọng nói chẳng ai nghe

Về một đợt thủy triều không ngừng dâng

Của bóng người trong ký ức đang mờ nhạt dần

Những vì sao đang âm thầm nhẩn nhủ

Bằng những bức thư chẳng ai hay

Về những từ ngữ vô biên huyền diệu.....

Đó thật sự là một bản thánh ca hay mà Tsubaki đã từng được nghe ở đâu đó, trong một bộ phim hay trong một nhà thờ thánh điện nào bên Anh mà Tsubaki không thể nhớ được. Những gì hẳn biết là khi lục trong đồng hồ thư mục thì có khúc nhạc này nên hẳn dừng nó làm nhạc chuông điện thoại thức dậy buổi sáng. Chỉ cần nhìn qua cách hẳn chọn nhạc chuông là đủ biết con người hẳn vô vọng và chán ghét cuộc sống này đến nhường nào

Bài thánh ca đánh thức buổi sáng cứ không ngừng vang lên bằng tiếng hát thanh cao làm Tsubaki tỉnh dậy trong cơn mơ hoang. Hẳn đưa tay với lấy chiếc điện thoại trên cái kệ ngay bên cạnh. Tsubaki vẫn còn nhớ vị trí của cái nút tắt chuông đâu đó trên màn hình cảm ứng để bài thánh ca không còn vang lên nhức đầu nữa. Sau đó... tên dở người còn ném luôn cái điện thoại xuống đất như thể không còn giá trị lợi dụng gì nữa hết (Ít nhất là trong việc gọi hẳn dậy)

Tsubaki nằm im trên chiếc giường vừa mềm vừa ấm, mặt thì úp xuống chiếc gối bông nường thêm vài phút nữa thì từ từ ngồi dậy. Hẳn rời khỏi chiếc giường và thẳng tiến đến chỗ cửa cửa ban công... Đêm qua, Tsubaki không thêm khóa cửa ban công... hẳn cứ để đấy cho cơn gió nhẹ ngoài biển thổi vào suốt đêm... có lẽ nhờ thế mà hẳn mới có được một giấc ngủ ngon đến mức không muốn tỉnh dậy. Việc đầu tiên khi Tsubaki mở mắt chào ngày mới là trông ra nơi mặt biển xanh gợn sóng... trông ra nơi có vầng thái dương đang tỏa sáng rực rỡ gửi tia nắng ấm áp xuống muôn nơi... trông ra nơi có tiếng chim mòng biển tạo thành một bản nhạc du dương của thiên nhiên như một kiểu lấy may đầu ngày. Đó là sở thích của Tsubaki mà... sở thích ngắm cảnh biển vào sáng sớm tinh mơ để có thể thưởng thức hương vị mặn từ những cơn gió đã ăn sâu vào máu

Tsubaki như một thói quen không thể bỏ. Vô tình, vịnh Kyuushi này trở thành một phần trong trái tim Tsubaki... Bây giờ, dù có cho vàng thì hắn cũng sẽ không rời khỏi Kyuushi này đâu

— Và một ngày nữa lại đến... một ngày nữa đã trôi qua... và một ngày nữa gần hơn với Đêm Vũ... Sẽ sớm thôi... mình sẽ phải đưa ra quyết định cuối cùng!

Nhưng sau đó, Tsubaki lại thôi... hắn quay trở vào trong căn phòng trống vắng cô liêu kia để chuẩn bị cho chuyến xe buýt vào trung tâm thành phố. Dù sao thì hôm nay cũng là ngày các học sinh năm nhất đi học trở lại sau lễ hội trường chào đón tân học viên năm nhất

.....

Diện trên mình bộ đồng phục nam sinh cà ra vát đỏ, chiếc áo khoác da bò đỏ có in logo của trường It. Harm Sokyuran và chiếc túi chuyên dụng của trường. Tsubaki từng bước lộp cộp xuống tầng khách. Sáng nay không kịp mở nhạc giao hưởng của Chopin để nghe... nên chắc lẽ Tsubaki sẽ nghe qua máy phát nhạc khi đi trên xe buýt... Mà nói về nhạc giao hưởng, Tsubaki nghĩ tới cái máy chạy đĩa thời Anh cổ xưa mà mình đã phải chi trả một số tiền lớn để mua được đặt ở phòng khách... Mà nhắc tới phòng khách, thì lại nhớ đến cái gã đã cầm trực suốt đêm dưới này khiến mình không thể ra vườn dựng lều ngủ

Tsubaki đảo mắt ngó nghiêng xung quanh... phòng ốc thì vắng hoe, cửa sổ nổi ra sân vườn thì mở toang, để cơn gió từ ngoài biển thổi vi vu chiếc rèm cửa cũng màu xanh nốt

— Hử? Tên đó biến đâu nữa rồi? Không lẽ lại long nhong ngao du ngoài vịnh Kyuushi nữa sao? Đúng là một tên chết dần chết mòn vì cái đẹp của thiên nhiên... Nhưng mình không phủ nhận điều này... Không gì tuyệt vời hơn là không khí Kyuushi sáng sớm!

Tsubaki quay lưng ra cửa... và hắn không ngờ rằng William đã đứng trực sau lưng hắn từ lúc nào không biết hay... cứ thoát ẩn thoát hiện như bóng ma làm người ta không thể lường trước được... Cũng may Tsubaki là người có tinh thần thép... chứ nếu là người bình thường, kiểu như Mikazuki thì chắc chắn cô ấy sẽ hét toáng lên vì hành động này của William chẳng khác chi đang hù dọa người khác

— Oi... good morning Kazuto – kun... have a good day...!

Tsubaki đưa tay lên gỡ đầu sồn sột, miệng không khỏi cất tiếng thở dài khi thấy cái bộ dạng chán chường này của anh chàng nửa Tây nửa ta kia

— Cậu... đừng nói với tôi là đêm qua thức suốt đêm để xem cái Anime kia thật nhé!

William dáng người siêu vẹo, bộ đồ ra ngoài của anh ta vẫn nguyên vị trí chưa được thay bằng một bộ khác. Đó là chưa nói đến tóc tai rối bời như tổ quạ... người thì nồng nặc mùi bia và phô mai... có lẽ tối qua William đã ăn gì đó mà kèm theo phô mai và bia chẳng... Anh ta hiện giờ mang trên tay một cốc cà phê nóng, miệng ngáp ngấn ngáp dài, trong khi hai con mắt chưa thể mở ra hoàn toàn vì thiếu ngủ trầm trọng... Trông William tiền tụy như một tên thiếu ăn chỉ sau có một đêm thức trắng như thế... không khỏi khiến Tsubaki ngán ngấm

— Biết nói sao được nhỉ... thoát đầu, tôi chỉ tính xem 1 đến 2 episode thôi. Nhưng ai ngờ đâu... càng xem càng hấp dẫn. Nhân vật chính đến một thế giới game ảo rồi chiến đấu không ngừng nghỉ với kẻ thù cực kỳ nguy hiểm... gần như là sắp chết luôn ấy chứ. Hơn nữa, bộ Anime này cũng nói lên một dạng giết người rất thú vị được dựng lên bởi một tên hung thủ rất mưu mô xảo quyệt... Tôi thật sự khâm phục cái người đã viết lên bộ phim này... quả thực trí sáng tạo của ông ta rất đối thú vị đấy!

William bước đến chỗ chiếc ghế sofa và ngồi phịch xuống. Anh ta bắt đầu thưởng thức ly cà phê nóng của mình cho đầu óc tỉnh táo chút... Nhưng có lẽ William sẽ ngủ một lát cho khỏe. Sức người chứ không phải sức trâu, cũng phải ăn ngủ đủ giờ đủ giấc thì mới thành người được

Tsubaki lặng lẽ với tay nhặt cái đĩa Anime nằm ngổn ngang dưới đất lên xem với gương mặt chán chường (Hắn thật sự không có hứng thú với Anime)... Chỉ vì một bộ Anime mà gã đầu nửa vàng nửa đen kia như con ma đói... Tsubaki đang nghĩ đến trường hợp sẽ bán luôn cái đầu đĩa và cái ti vi đi cho xong

— Cậu nghiên cứu luôn cả tiểu sử của tác giả cái bộ Anime này luôn rồi ư?

— Yep, tôi đã lên mạng điều tra thêm về tác giả và phát hiện ra bộ Anime này là Season II, thực chất còn một bộ Season I nữa. Tôi đang định đi tìm xem chỗ nào có bán đĩa Blu-ray không mua phát về nghiền tiếp!

Tsubaki hất cái hộp đựng đĩa xuống ghế sofa

— Máy thứ này cần gì ra ngoài mua cho tốn... cứ lên mạng xã hội download về là xong... Mà thôi đi, cứ ở trong nhà và xem Anime suốt ngày suốt đêm kiểu đó... không khéo cậu sẽ trở thành một Otaku giống Hanabi thì phiền lắm... Chuyển đi về Nhật lần này, cậu không có kế hoạch gì à? Chỉ đơn thuần là ăn bám ở đậu nhà tôi đến khi học viện mỹ thuật gửi bằng tốt nghiệp thật hả?

William bỗng trở nên trầm ngâm chút đỉnh. Sâu trong đôi mắt của anh ta không thể hiện câu trả lời rằng: “Ừ, tôi sẽ sống ở đây cho đến khi nào học viện mỹ thuật gọi lên cấp bằng thì sẽ mua vé máy bay về Anh!” Mà là một ý định khác. Nói trắng ra thì William đã có dự định mình sẽ làm gì ở Nhật này... chỉ là anh ta chưa chịu tiết lộ cho Tsubaki biết. William thay thế cái trầm ngâm đắn đo của mình bằng nụ cười lịch thiệp của một quý ông người Anh

— No, một lát nữa tôi sẽ đến một nơi... chỗ này hơi xa vịnh Kyuushi một chút... nên tôi xin phép được về nhà trễ chút nhé, Kazuto – kun!

Bản thân Tsubaki cũng thừa biết mình không có quyền hỏi sâu hơn vào chuyện đời tư của anh ta. Dù sao thì William cũng đã nhấn trước là sẽ về nhà trễ... Nên chắc cũng chẳng có gì đáng phải bận tâm. Tsubaki khẽ cất tiếng thở dài thêm lần nữa

— Tùy, muốn làm gì thì làm, nhưng làm ơn đừng về trễ quá... nhiều khi tôi đang ngủ mà nghe thấy tiếng mở cửa của cậu thì tiêu hết giấc ngủ của tôi!

— Haizz haizz, biết rồi, cứ yên tâm... Mà chẳng phải giờ cậu nên chuẩn bị đi học sao? Có cần tôi dùng chiếc Jaguar chở cậu đến trường không?

Tsubaki xua tay ngay

— Thôi đẹp... tôi không muốn cậu đến trường tôi rồi làm ba cái trò khiến tôi chỉ dám cúi đầu xuống đất mà đi. Có một chuyến xe buýt đặc biệt đến trạm Kyuushi này hàng ngày để đưa người dân lên trung tâm thành phố, nên tôi sẽ đi chuyến ấy!

— Oh my, thế thì cậu đi cẩn thận nhé!

Tsubaki lặng nhìn cái gã ăn bám nhà mình đang ung dung thưởng thức tách cà phê nóng thơm mà thấy ghét. Nhưng thôi kệ, hắn chưa quậy phá gì là tốt lành rồi. Tsubaki cũng không lo lắng gì nhiều vì thử nhìn xung quanh xem. Chỉ trong vòng một đêm bê tha, nhưng sau cùng William vẫn giữ căn phòng được gọn gàng sạch sẽ, không có một miếng thức ăn hay giọt bia nào vương vãi dưới sàn. Ăn ở ngăn nắp cũng là một trong những đức tính mà William được đào tạo từ nhỏ khi còn bên Anh... Giao nhà cho hắn quản lý cũng không đến mức đáng ngờ như thuê người ngoài giúp

— À mà phải rồi Kazuto – kun, tôi biết cậu không muốn nghĩ đến điều này, nhưng tôi buộc phải nhắc để cho cậu nhớ... Hết ngày mai, sẽ là Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Cậu cần trả lời Akifusa – sama gấp nội trong hôm nay hoặc ngày mai... Tham dự Đêm Vũ, không hẳn là một điều tồi tệ đâu... có khi... trong cuộc thi này, cậu sẽ tìm được vị trí của mình... cậu sẽ nhận ra đâu mới là Kazuto Minamiya, đâu mới là Tsubaki Minamiya. Nhưng tôi cũng nói rồi đúng không? Quyền quyết định sau cùng vẫn là ở cậu... và dù cậu có chọn con đường gì đi nữa, thì ngài Akifusa và cả tôi cũng đều tôn trọng quyết định ấy... Cứ hãy là chính mình thôi, Kazuto – kun!

Dáng vẻ trầm ngâm của Tsubaki hiện lên trên gương mặt lạnh lùng thờ thẩn ấy trong phút chốc. Và ngay sau đó, Tsubaki đã trả lời lại câu nói của William một cách cứng rắn thuyết thực nhất

— Tôi biết mình là ai, tôi biết mình là Kazuto Minamiya hay Tsubaki Minamiya... và tôi đã sớm có quyết định của mình rồi William. Cậu nói đúng... giữa thanh Katana và cây cọ vẽ... chẳng có gì khác nhau cả. Chúng đều quan trọng đối với tôi... Khi tôi cầm Katana, thì tôi là Tsubaki Minamiya, khi tôi cầm cọ, thì tôi là Kazuto Minamiya. Và tôi cũng đã từng nói trước đây: Tôi vừa là Tsubaki Minamiya vừa là Kazuto Minamiya. Nếu không có Kazuto Minamiya, thì cũng sẽ không tồn tại Tsubaki Minamiya. Tuy tôi đã đánh mất lòng tin vào chính bản thân mình... nhưng tôi lại có trong tay một thứ vô cùng quý giá... chìa khóa của

sự tái sinh. William, tôi sẽ đặt cược hết những gì còn sót lại cho canh bạc lần này... để xem, dòng chảy số phận sẽ quyết định tôi sống hay chết!

Nói xong, Tsubaki tiến bước ra ngoài, mang theo sự quyết tâm cao ngất ngưỡng ấy theo cho đến khi cánh cửa hoàn toàn khép lại

William lặng nhìn vào hình bóng của mình qua mặt cà phê. Anh chàng nửa Tây nửa ta chợt nở một nụ cười nhẹ

— Sau cùng thì cậu cũng đã có quyết định cho chính bản thân mình... Có lẽ, cả tôi cũng cần phải làm gì đó để không phải hối hận nhỉ? Con người... đúng là những sinh vật phức tạp đến đâu đâu!

Sáng sớm tinh mơ, Chisaki lại tiếp tục công việc quét dọn lá cây, bụi đất ngoài cửa tư trang nhà Tsuchimikaido và lau chùi đền thờ thần Amaterasu một cách cẩn thận. Đây không còn đơn thuần là một công việc, mà nó đã trở thành một thói quen hàng ngày đối với Chisaki. Và như đã giới thiệu trước, Chisaki thích làm thế bởi ba lý do. Một trong những lý do ấy là được gặp Mikazuki khi cô ấy từ trong nhà bước ra để đi học

— Chisaki, chào buổi sáng!

— Chào buổi sáng Mikazuki!

Mikazuki tươi tắn trong bộ trang phục nữ sinh cà ra vát đỏ, chiếc áo khoác đỏ có in logo của trường It. Harm Sokyuran, chiếc váy ren đỏ thay cho chiếc quần tây của nam sinh. Và sau cùng là chiếc túi xách chuyên dùng riêng của trường phát tặng khi học sinh năm nhất nhập học

Vẫn như thường ngày, Mikazuki đón chào một ngày mới với nhiều niềm vui bằng nụ cười... Chỉ có điều... nụ cười ấy của Mikazuki không tươi tắn như bình thường... Mà nó pha thêm một chút phiền muộn suy tư với vơi. Nhưng, Mikazuki vẫn cố gắng thể hiện sao cho nụ cười đó có thể tươi nhất trong mắt Chisaki

— Mình đi học đây!

— Ừ, cậu đi cẩn thận... À mà phải rồi Mikazuki... chiều nay, cậu xin CLB về sớm nhé. Bởi rằng, chúng ta cần phải chuẩn bị cho chuyến đi Yokohama sắp đến. Mình cũng sẽ gửi đơn xin nghỉ học dùm cậu!

Mikazuki đảo mắt một vòng như thể muốn lục lại trong ngăn kéo ký ức xem. Quả đúng là cách đây vài tuần, Chisaki đã từng đề cập đến cuộc họp của ba phân gia sẽ được diễn ra ở Thiên Chiếu Gia Trang... nhưng mục đích để làm gì thì Chisaki không nói (Đó là thời gian Mikazuki vẫn chưa được Chisaki kể về truyền thuyết người cá, hay chuyện về Tsubaki và Lumina)

— Oh, mình biết rồi... mình sẽ xin phép hội trưởng Manaka xem sao!

Nói xong, Mikazuki quay lưng bước đi trên con đường đồi xuống thị trấn vịnh biển Kyuushi. Nhưng cái vẻ mặt đó thật sự khiến Chisaki không khỏi lo lắng e ngại. Phải nói đúng hơn là Chisaki không muốn Mikazuki mang bộ mặt ấy suốt ngày hôm nay

— Mikazuki... nếu như cậu chạy nhanh đến trạm xe buýt ngay bây giờ... thì biết đâu sẽ gặp được người cậu cần tìm không biết chừng? Chẳng phải cậu đã từng nói với mình là hai người đi chung một chuyến xe buýt đến trường hay sao?... Hay là mình nhớ nhầm nhỉ?

Mikazuki ngơ ngác lặng nhìn Chisaki đang đưa một ngón tay lên cầm tỏ vẻ không nhớ rõ chi tiết... Nhờ những lời Chisaki nói, Mikazuki quên mất rằng cô và Tsubaki vẫn thường gặp nhau ở trạm xe buýt vào trung tâm thành phố... Nếu như chạy đến đó ngay giờ này... thì chắc chắn sẽ gặp được hần... trừ khi hần có ý định cúp cua

— Cảm ơn cậu Chisaki... mình đi đây!

Lặng lẽ nhìn cô bạn thân nhất của mình chạy đi mất, mang theo gương mặt hớn hờ, gấp gáp...dù sao thì để nét biểu hiện này thay thế cái vẻ sầu muộn lo âu kia cũng đỡ hơn nhiều. Chisaki hít một hơi sáng sớm vào lồng ngực rồi thở phào ra một cách nhẹ nhàng từ tốn. Cô cung chủ nhỏ lại tiếp tục quay vào công việc quét dọn trước cửa nhà mình như thường lệ

_ Nếu để Mikazuki gặp mặt Tsu - kun... Mình e rằng thế nào hai người họ cũng sẽ cãi nhau... Nhưng như thế còn đỡ hơn là không thể gặp nhau và nói lên những điều trong lòng... Cứ giao mọi thứ lại cho Tsu - kun... mình tin cậu ấy... tin Mikazuki... tin cả hai người họ!

Âm thanh quét lá xào xạc còn phát ra trên nền đất. Chisaki tiếp tục công việc như một Miko giữ đèn được thêm vài phút thì bỗng dừng từ trên cao, một con chim ưng đáp xuống ngay trên vai Chisaki khiến cô có chút giật mình. Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết đây là một con chim ưng đã được huấn luyện bài bản, đầu ra đó và trông vào cái biểu tượng trên cái ống đưa thư đeo ở chân nó thì Chisaki càng chắc chắn biết nó đến từ đâu

Cung chủ nhà Tsuchimikaido với tay lấy mẫu thư nhỏ ở cái ống đeo dưới chân nó và xem thử... Không biết trong đó ghi gì, nhưng sau khi đọc xong, Chisaki khẽ nở một nụ cười nhẹ

_ Ra là cậu ấy cũng quan tâm đến vấn đề này... Không biết cậu ấy sẽ xử sự thế nào khi hay tin Tsu - kun đã trở về!

Chisaki đưa tay phải vào trong ống tay áo trái, lấy ra một mảnh giấy nhỏ và một cây bút lông. Cô cung chủ nhỏ ngồi xuống chiếc ghế bành gần đó, viết viết vài chữ rồi cuộn lại nhét vào cái ống thư. Chisaki còn lấy một mẫu bánh gạo nhỏ làm phí đưa thư cho con chim ưng, để nhờ nó chuyển lời của mình

_ Nhờ người giao tận tay cho chủ nhân người nhé... đến thiếu chủ gia tộc Kurahashi!

Chisaki hất tay để con chim ưng tung cánh bay vút lên bầu trời trong xanh nắng tỏa

_ Cho đến cái ngày chúng ta gặp lại nhau... vòng tròn số phận một lần nữa sẽ xoay chuyển!

.....
_ Đêm Vũ dành các Kiếm Sư... chỉ còn một ngày nữa thì sự kiện ấy sẽ đến. Nếu như mình trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... thì liệu có giống như Hanabi nói... Mình có thể sửa chữa lỗi lầm của bản thân được hay không?

Đứng trước trạm xe buýt, Tsubaki không thoát khỏi những đắn đo khi nghĩ đến chuyện tham gia Đêm Vũ. Hắn vẫn lo ngại, sợ rằng dù cơ hội thứ hai đã đến... nhưng mình cũng sẽ chẳng thể làm được gì ngoài việc liên tiếp mắc sai lầm. Chính cái nửa lo nửa sợ đó đã ngăn cản bước tiến của Tsubaki... và đừng có ai đứng ra khuyên nhủ hắn một điều rằng nên tin tưởng hơn vào bản thân... Tsubaki như thế này đều do hắn đã mất niềm tin hoàn toàn vào chính mình

_ Nhưng tham dự Đêm Vũ là một chuyện. 3 năm trôi qua, trình độ kiếm pháp của Chisaki đã tiến bộ đáng kể... nhiều khi ngay cả Hajima cũng vậy... Hầy, chuyện dành lấy ngôi vị Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư không còn đơn giản như ba năm trước. Nếu thật sự mình nghiêm túc muốn “cuốn” cái danh đó thêm một lần nữa... thì ngoài tuyệt kỹ song kiếm, mình cần phải tạo ra một tuyệt kiếm khác... Mà nhắc đến việc sáng tạo ra một kỹ kiếm mới... Một mớ phiền phức rắc rối!

Tsubaki đưa tay ra sau gáy, miệng cất tiếng thở dài ngán ngấm chán chường

_ Có lẽ... mình nên hỏi thăm ý kiến của cái gã ăn bám ở đậu kia xem sao... Cái đầu của hắn thì thoáng cũng được việc!

.....
_ Minamiya - san!

Dòng suy nghĩ của Tsubaki bị cắt ngang khi có một giọng nói quen thuộc cất lên từ phía xa. Tsubaki ngoái cổ trông sang thì bắt gặp Mikazuki đang tìm cách sang đường chỗ ngã ba giao lộ. Cô ấy chạy đến chỗ Tsubaki với tốc độ nhanh nhất có thể

_ Minamiya - san, tôi có chuyện cần nói với anh!

Tsubaki không tin rằng Mikazuki sẽ nói chuyện đàng hoàng với mình... chắc chắn cô ta sẽ nhảy xổ vào đánh mình một cái... dù sao thì mâu thuẫn về bức tranh “ Hoa anh đào đỏ” vẫn chưa được giải quyết xong mà... Mặt khác, cũng do cái kiểu chạy thẳng đến chỗ Tsubaki mà không có dấu hiệu sẽ ngừng đã tạo cho Tsubaki một cảm giác không mấy an toàn. Chính vì thế, hắn mới nhào lộn ra phía sau, rồi đưa tay thủ thế

— Oi oi oi... làm ơn giữ khoảng cách tối thiểu 3 mét. Tôi không muốn tự dừng lại bị ăn tát đâu. Hôm bữa như thế là quá đủ rồi!

Mikazuki chợt dừng ngay lại... cách vị trí đứng của Tsubaki đúng 5 mét không hơn không kém

— Ừ... như thế tốt hơn rồi đây, cô mà nhích lên một bước là tôi sẽ lùi xuống hai bước... Cứ vậy đi!

— Minamiya – san, tôi có chuyện cần nói với anh... Xin hãy lắng nghe tôi...

— Hả? Nếu là về chuyện ai đã vẽ bậy bạ lên bức tranh của cô thì tôi không trả lời đâu... Có biết đâu mà trả lời... (Nói dối, đến bây giờ mà hắn vẫn cứ giữ bí mật ấy)

— Không phải... thật ra cũng liên quan đến bức tranh... nhưng đó không phải là điều tôi muốn biết... Tôi qua... đúng rồi, tại sao tôi qua anh lại không có nhà? Tôi đã đứng trước cửa đợi anh suốt cả một ngày nhưng không thấy... anh đã đi đâu?

— ??? Tại sao tôi lại phải trả lời câu hỏi đó cho cô chứ? Đi đâu làm gì là quyền tự do của tôi... ai cần cô chen ngang dòm ngó xăm soi? Bộ cô gặp tôi chỉ để muốn biết hôm qua tôi đi đâu thôi hả?

— Không phải... không phải...

Tsubaki chẳng thể hiểu nổi lý do vì sao mà trông Mikazuki cứ luống cuống không ngừng thế kia. Bình thường, miệng lưỡi cô ấy cũng dữ dội lắm khi nói chuyện với mình kia mà... Thế thì tại sao hôm nay... cô ta xử sự như một người hòa toàn khác. Biết ngại ngùng, biết dè dặt, biết ngần ngại, biết do dự... biết đỏ mặt??? Tsubaki thoáng nghĩ ra một lý do duy nhất

— Chẳng lẽ... cô ta vừa bị đứt thêm một sợi dây thần kinh nào nữa chắc? Khổ thân... chỉ mới bị ngắt có một buổi mà cả hệ thần kinh đều mất kiểm soát gần hết... Mình cần phải dặn Chisaki để mất tới con phò này nhiều hơn nữa... Thật tình, chẳng khác chi... 3... năm trước...

Về sau của dòng suy nghĩ từ từ chậm lại và gãy khúc. Dường như... ký ức về Lumina, nàng người cá tóc đỏ chợt ùa về khiến Tsubaki có chút ngập ngừng. Hắn chỉ nghĩ “Để mắt đến Mikazuki cũng nên được ưu tiên hàng đầu cũng giống như việc để mắt trông nom Lumina chẳng khác chi 3 năm trước” Chỉ là lối suy nghĩ này lại tình cờ đánh động vào nỗi đau phiền muộn của Tsubaki

.....

Mikazuki cứ đỏ mặt rần rần như thể cảm nắng hay nhiệt độ trong cơ thể lên quá cao. Cô ấy muốn mở lời để nói điều gì đó nhưng không thể biểu đạt những ý nghĩ của mình thành câu thành chữ cho hoàn chỉnh. Phải nói chính xác hơn tình cảnh của Mikazuki lúc này là quá căng thẳng lẫn xấu hổ khi mặt đối mặt với Tsubaki

Trái với tình trạng của Mikazuki, tên Tsubaki kia lại làm bộ mặt ngán ngấm khi tiếng thở dài phát ra từ miệng hắn

— Thế sau cùng thì cô muốn nói chuyện gì với tôi? Nói gì thì nói nhanh lên... một chút nữa khi xe đến là chúng ta thực hiện đúng quy tắc số 1 “ Không dòm ngó và động chạm gì đến nhau”... Đến lúc đó dù cô có hỏi gì thì tôi cũng sẽ không trả lời đâu!

Tsubaki có đề cập đến quy tắc... Chẳng là thế này, vào ngày đầu tiên thì ai cũng biết Mikazuki với Tsubaki cứ khắc khẩu như chó với mèo, như lửa với nước, không ai chịu nhường ai. Nhưng người xưa thường có một câu rất hay, ghét của nào trời cho của đó... Sau khi phát hiện ra Tsubaki và Chisaki cùng học chung một trường, cùng chung một chuyến xe buýt... Thế nên hai con người rảnh rỗi đó mới đặt ra một số luật lệ chung khi đi chung xe. Quy tắc đầu tiên khi hai người lên xe là không được nói với nhau câu nào trong suốt chuyến đi, không dòm ngó và xem nhau như hai người dưng không quen biết... Làm vậy để không xảy ra xung đột ấy mà

— Tôi biết điều đó... nên trước khi xe buýt đến, tôi muốn hỏi anh một chuyện vô cùng quan trọng!

— Việc gì... nói nhanh lên, tôi chưa ăn sáng... không có dư hơi để đôi co mãi với cô đâu!

Mikazuki hít một hơi thật sâu rồi thở nhẹ ra để trấn an tinh thần. Cô cũng biết để bản thân bị căng thẳng quá thì chẳng thể giải quyết được gì cả

Sau khi đã chuẩn bị xong hết rồi... Mikazuki mạnh dạn nhìn vào đôi mắt lạnh lùng, gương mặt có chút thư sinh hao hao giống con gái của hắn và hỏi một câu

_ Minamiya – san, Kazuto Minamiya ... đó chỉ là một cái tên giả... thân phận thật của anh... Có phải... Minamiya – san... có phải, anh chính là thiếu chủ hiện tại đang bị mất tích của nhà Minamiya... Có phải... anh chính là Tsubaki Minamiya mà mọi người đang đồn đại không?

26. Chương 26

Chuyến xe buýt êm ái thư thái chạy bon bon trên con đường quen thuộc xuất phát từ vịnh Kyuushi để đi vào trung tâm thành phố. Cứ như xuất hiện một sự thay đổi toàn diện về mọi mặt vậy. Từ một nơi yên ắng chẳng có mấy người như Kyuushi chỉ cần qua vài phút là đã tràn ngập cái không khí đông đúc ồn ào khi có cả hàng trăm hàng ngàn người cùng giao thông trên đường. Nhưng nhiều đó không thể cản lại chặng đường đi của chuyến xe... và nó đang cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, đưa Tsubaki lẫn Mikazuki đến trước trường trung học It. Harm Sokyuran

Và nhắc đến hai con người ấy, thì có thể hiểu nôm na như sau: Mikazuki ngồi ở hàng ghế đầu tiên, cách cửa ra vào một đoạn nhỏ. Còn Tsubaki thì đứng, tay nắm cái cần vịn lòng thông trên đầu và cách vị trí ngồi của Mikazuki cả một hàng dãy ghế. Với tình hình này thì rất có thể Mikazuki sẽ xuống bằng cửa trước, và Tsubaki sẽ xuống bằng cửa thứ hai. Dẫu sao thì hai người họ rất thoải mái bởi chuyến xe đặc biệt sáng sớm từ Kyuushi này luôn được mở hàng bởi hai con người trẻ ấy

Mikazuki và Tsubaki đã thống nhất sẽ xem như không quen biết nhau khi đang đi trên xe. Cái quy tắc ấy luôn khiến cho cả hai yên lòng vì sẽ không phải hạch hợc dòm nhau rồi nói xóc nói xĩa dẫn đến choảng nhau. Nhưng chẳng hiểu nổi... lý do gì mà Mikazuki cảm thấy khó chịu chính cái quy tắc ấy. Cô nàng tóc tím đen cứ thấp thỏm ngồi không yên. Cô cứ thi thoảng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đôi lúc thì lại ngó đằng trước xem còn bao xa nữa thì đến trường... Và cũng không thể phủ nhận rằng Mikazuki thường hay ngoái cổ lại trông Tsubaki nhiều hơn

Hắn vẫn chấp hành đúng quy tắc được đề ra... không nhìn, không nói, không nghe, không quen biết gì về người đi chung chuyến xe. Tất cả những gì hắn làm để giết thời gian là áp hai tai của mình vào chiếc tai nghe, thu hẹp bản thân mình vào những dòng nhạc giao hưởng thính phòng của Chopin qua cái máy MP3 mini chút xíu để trong túi áo. Còn đôi mắt thì không ngừng nhìn vào một cuốn sách có tiêu đề bên ngoài là “ Chứng khoán và những lưu ý cần nhớ trong việc chơi cổ phiếu...” ???? Chẳng thể hiểu nổi tên này đang suy nghĩ gì trong đầu

Suy nghĩ của những kẻ thiên tài thì không phải ai cũng nắm bắt được hết đâu. Nhiều khi hắn thật sự dờ dờ ương ương không biết chừng cũng nên. Nhưng về mặt tâm tư tình cảm cũng như suy nghĩ của người thường thì lại có một cách nắm bắt dễ dàng hơn nhiều. Giống như Mikazuki lúc này... cô cứ nghĩ mãi đến những lời mình đã hỏi Tsubaki trước khi lên xe đến trường

_ Minamiya – san, xin hãy trả lời cho tôi biết... Anh có phải là Tsubaki Minamiya, thiếu chủ hiện tại của nhà Minamiya không?

Trong âm thanh sóng biển tràn bờ vẫy gọi cùng với tiếng chim mòng biển tạo nên điệp khúc hay giữa những tia nắng ấm nhẹ nhàng ngày mới. Mikazuki dồn hết cảm xúc, can đảm của mình chỉ để hỏi về thân phận thật của Tsubaki. Mikazuki đã suy nghĩ rất nhiều... cô biết không phải lúc nào mình cũng có cơ hội “bình thường” để được hỏi thế này. Nên cô phải nắm bắt hết mọi cơ hội xảy đến. Nhưng trong Mikazuki lại có rất nhiều thắc mắc... và cô ấy đã chọn hỏi về thân phận của cái gã chán chường đáng kia

Về phía Tsubaki, gương mặt của hắn lạnh lùng thờ ơ hững hờ đến mức không thềm biểu lộ cảm xúc dù chỉ là chút ít. Hắn không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên hay lúng túng khi Mikazuki đã đoán ra được bí mật của mình. Tsubaki chỉ chăm chú nhìn thẳng vào Mikazuki với ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ... Nếu là cô gái tinh thần yếu thì sẽ hét toáng lên và gán cho hắn cái danh quấy rối tinh thần... đảm bảo...

_ Tsubaki Minamiya... cô dựa vào đầu mà lại hỏi tôi có phải Tsubaki Minamiya, thiếu chủ của nhà Minamiya hay không? Nhiều khi cô đang nhầm tôi với ai không biết chừng!

_ Tôi đã thấy nó... bức tranh “ Hoa anh đào đỏ”!

Tsubaki lặng im một lúc để lắng nghe xem Mikazuki đang muốn nói điều gì

_ Tôi đã đến trường hôm qua và đã thấy, bức tranh “ Hoa anh đào đỏ” bản sao chép của tôi đã biến mất... Thay vào đó là một bức tranh hoàn toàn khác... Tuy nó cũng là một cây hoa anh đào hồng phấn... nhưng bên cạnh nó lại xuất hiện một cây hoa anh đào đỏ. Và một người con gái bí ẩn tóc đỏ đang đứng ngay chính giữa. Tôi biết đó là anh... là anh đã vẽ nên một bức tranh tuyệt mỹ như vậy... Nhưng cây hoa anh đào đỏ kia thì lại là của Tsubaki Minamiya... Minamiya – san... xin hãy nói với tôi rằng: anh chính là Tsubaki Minamiya... Có như thế, thì những thắc mắc tiếp theo của tôi mới có thể được kết nối với nhau!

Mikazuki nói đúng, chỉ cần cái gã dở người mang tên Kazuto Minamiya thừa nhận mình là Tsubaki Minamiya, thì những uẩn khúc trong lòng Mikazuki sẽ được giải thích theo chiều hướng cực kỳ hợp logic. Chỉ cần Tsubaki thừa nhận mình, thì sẽ lại có thêm một người biết về cuộc đời của Tsubaki Minamiya và những gì đã xảy ra trong cái đêm định mệnh ấy

_ Bức tranh cô thấy trong CLB hội họa đúng là do tôi vẽ!

_ Vậy anh thực sự là...

_ Thay vì hiểu nhầm thì cô nên suy nghĩ mọi thứ theo hướng nhìn khác thì hợp lý hơn. Tôi cũng từng là một họa sĩ, cũng từng nhìn thấy bức tranh “Hoa anh đào đỏ”, nên việc sao chép lại ý tưởng không phải là điều khó khăn. Tôi vẽ lại bức tranh ấy chẳng qua chỉ không muốn cô vận dụng hết bao nhiêu chất xám để rồi trở thành phí công vô ích... Nhiều đó không đủ chứng minh tôi là Tsubaki Minamiya đâu, phò tóc tím!

Tsubaki hoàn toàn phủ nhận thân phận thật của mình... Không hiểu tại sao, hẳn lại quyết định sẽ không tiết lộ cho Mikazuki biết mình thật sự là ai... Phải chăng, Tsubaki vẫn còn đắn đo... không tin tưởng vào Mikazuki? Suy nghĩ của những tên thiên tài thì chẳng ai có thể hiểu được

_ Nhưng dù cho là anh có sao chép ý tưởng đi chẳng nữa, ý nghĩa đằng sau màu đỏ đó...

_ Tôi có nghe phong phanh đâu đó nói rằng: chỉ cần nhìn qua bức tranh một lần, cô có thể nhìn thấu và hiểu được cảm xúc lẫn tâm tư tình cảm của người họa sĩ vẽ nên nó. “ Hoa anh đào đỏ” của Tsubaki Minamiya muốn nói lên điều gì?

_ Sự day dứt, hối hận... sự điên cuồng phần nộ... tiếng than ai oán khi ai đó không thể bảo vệ được người mình yêu thương. Một thế giới quan đen tối nhuốm thấu sự đau đớn đến tận con tim...

_ Đó là cách nhìn nhận mọi thứ của Tsubaki Minamiya... Thế còn “Hoa anh đào đỏ” của tôi... nó có giống như của Tsubaki không?

Mikazuki chợt lắc đầu nhẹ

_ Bức tranh của anh tuy cũng mang hương sắc đỏ... nhưng tôi không hề nghe thấy mùi hôi tanh của máu, không hề nghe thấy tiếng oán hận trách than... Màu đỏ ấy... là màu đỏ của “ sự tái sinh”. Màu đỏ tượng trưng ột niềm tin mãnh liệt vào tương lai tốt đẹp đang đợi chờ phía trước...

_ Nhiều đó đủ chứng minh tôi không phải Tsubaki Minamiya rồi nhĩ... Tôi là tôi, Tsubaki là Tsubaki... không thể nào có chuyện tôi là hắn ta và hắn ta là tôi. Đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa quý cô đầu tím. Tôi không thích bị mang đi so sánh với người khác đâu!

Tsubaki thì không ngần ngại nói dối để che giấu đi mình là ai... Hắn vẫn cứ một mực phủ nhận mình là Tsubaki Minamiya. Điều gì trong hắn đã thôi thúc Tsubaki làm thế?

Nhưng dù là lý do gì đi nữa, Tsubaki đã khẳng định như thế rồi, Mikazuki cũng không còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận ý kiến ấy... Mikazuki quá ngây thơ, cô không hề nhận thấy sau khi tuôn ra những câu nói dối, gương mặt Tsubaki có chút cúi, miệng nghiêng răng chút đỉnh... và đôi mắt chứa đựng một chút tội lỗi. Nói trắng ra... thì hắn cũng không muốn phải viện mấy cái lý do không có thật

Đó là tất cả những gì đã xảy ra trước khi chuyến xe buýt đặc biệt dừng ở trạm Kyuushi để đưa hai người họ đến trường. Và cũng chính chuyện đó mà dẫn đến sự bồn chồn không yên trong tâm trí Mikazuki hiện tại

_ Nếu như anh ấy không phải là Tsubaki Minamiya... những thắc mắc trong đầu mình càng lúc càng trở nên rối rắm hơn... Mình thật sự không biết nên tin vào điều gì nữa!

Tsubaki đảo mắt liếc nhìn Mikazuki cứ không ngừng thở dài ủ dột. Chỉ cần thoáng qua là đã hiểu cô ta vẫn đang loay hoay luẩn quẩn trong cái rối bời do Tsubaki tạo ra. Nhưng như thế không có nghĩa là chỉ mỗi Mikazuki khó khăn thôi đâu... ngay cả Tsbaki cũng có thắc mắc cho riêng mình

_ Cô ta bắt đầu nghi ngờ mình là Tsubaki Minamiya... Chắc lẽ, Chisaki đã nói gì đó cho cô ta rồi cũng nên... Hầy hầy, mọi thứ càng trở nên phiền toái!

.....

Chiếc xe buýt dừng lại trước trạm gần trường It. Harm Sokyuran. Có vẻ như nhiệm vụ đưa hai người kia đến nơi đã hoàn thành như thường lệ. Bác tài xe cho hai bên cửa trước và sau đồng loạt mở

_ Rồi, cảm ơn quý khách vì đã sử dụng dịch vụ của chúng tôi... Đi học vui vẻ nhé hai đứa!

Ngay khi Tsubaki vừa bước chân xuống đường, Mikazuki ngay lập tức phóng theo sau. Cô ấy không ngần ngại đưa hai tay bấu chặt lấy vạt áo khoác ngoài của Tsubaki khiến hắn có chút giật mình

_ Minamiya – san, xin hãy đợi một lát!

Tsubaki ngoái cổ lại... nhưng hắn không nhìn Mikazuki, mà ánh mắt lạnh lùng của hắn hướng xuống bàn tay giữ áo mình. Hắn đã đưa ra quy định là Mikazuki phải cách xa chỗ hắn đang đứng tối thiểu phải 3 mét để không chạm vào hắn. Chính vì vậy... Mikazuki biết thân biết phận... Chưa cần biết chuyện gì sẽ xảy ra... nhưng trước tiên cứ dừng động vào người hắn cái đã... Mikazuki từ từ rút tay lại

_ Cô còn muốn nói với tôi điều gì nữa? Chẳng phải chúng ta đã ngừng cuộc trò chuyện này trước khi đến đây rồi sao?

_ Dù anh có nói rằng anh không phải Tsubaki Minamiya đi chăng nữa... Nhưng tôi tin linh cảm của mình là đúng... Minamiya – san, xin hãy nói cho tôi biết... anh đang vướng bận phải chuyện gì? Tại sao... anh lại có thể vẽ nên sự tái sinh trong khi ẩn sâu trong đôi mắt anh vẫn còn tồn tại sự cô đơn?

Tsubaki nhếch con mắt trái lên vài phân... nét biểu hiện ấy chứng tỏ Tsubaki đang rất khó chịu... Bởi lẽ Mikazuki một lần nữa lại nhắc đến vết thương trong tim... vô tình đẩy lên nỗi đau mà hắn không muốn nhớ đến

_ Tại sao thế Minamiya – san? Nếu như anh không phải Tsubaki Minamiya... thì tại sao cảm xúc của anh... đối với Lumina lại mãnh liệt đến như vậy?

Mikazuki không biết rằng mình đã chọc phải tổ ong vò vẽ. Ngay lúc này đây, cơn phẫn nộ trong Tsubaki lên đến đỉnh điểm. Hắn không thể kìm chế cơn ác quỷ bị xiềng xích trong trái tim mình thêm một giây một phút nào nữa. Tsubaki trừng đôi mắt lạnh lùng đáng sợ không thiếu sát khí. Hắn quay lại, nắm chặt lấy tay phải Mikazuki, dùng sức mạnh lẫn sức nặng của cả cơ thể đẩy Mikazuki sát vào vách tường của trường. Tay trái cũng dè thẳng vào vị trí cổ của Mikazuki khiến cô ấy bắt đầu thở khó khăn hơn

Nhưng những đau đớn về thể xác đối với Mikazuki vẫn chỉ là một vết đốt của một con kiến vô hại. Dù rằng đang đứng trong tình thế bất lợi... thứ mà Mikazuki để ý duy nhất vẫn là nét đượm buồn, đau đớn trong đôi mắt cảm phần đầy sự tức giận của Tsubaki

_ Quý cô nhà Tsuchimikaido... Cô lằng nhằng đủ rồi đấy. Từ sáng đến giờ, cô đã ăn phải cái gì mà làm lời lắm mồm thế hả?... Cô muốn biết tại sao cảm xúc của tôi lại mãnh liệt đối với Lumina chứ gì? Vậy thì hãy căng tai ra mà nghe cho rõ đây... nghe để sau này không làm phiền tôi nữa... Cảm xúc của tôi đối với Lumina không chỉ đơn thuần là cảm xúc đối với một người bạn, một người thân... mà còn hơn thế nữa. Với Lumina, tôi vừa ghét vừa thương... Với Lumina, tôi vừa giận vừa hòa... Với Lumina, tôi sẵn sàng từ bỏ mọi thứ mình đang có kể cả mạng sống để bảo vệ... Với Lumina, tôi...

_ Anh yêu Lumina!

Tsubaki trợn tròn mắt nhìn Mikazuki đổi ngạc nhiên

— Câu trả lời đơn giản nhất là bởi vì anh yêu Lumina!

Tsubaki không thể mở lời nói thêm được bất cứ câu nào nữa hết bởi rằng Mikazuki đã thay hẳn nói lên những suy nghĩ ẩn sâu trong trái tim hẳn... Phải, với Lumina, cảm xúc của Tsubaki không dừng lại ở mức tình bạn hay tình thân... Nhưng sẽ thế nào nếu cái cảm xúc ấy bỗng nhiên bị vỡ vụn như hàng trăm hàng ngàn mảnh gương? Cái cảm giác đau đớn, hụt hẫng, day dứt và phần nộ sẽ hành hạ cả thân xác lẫn tinh thần hẳn... Dù biết không thể chạy khỏi tội lỗi... chí ít, Tsubaki cũng không muốn nhớ đến nó... Không, ngay từ đầu, hẳn đã không hề muốn quên đi cái cảm giác này... Bởi, hẳn không muốn quên Lumina

.....

Thật ra thì tình hình không được mấy khả quan lắm. Chỉ vì Tsubaki và Mikazuki cứ loay quanh luẩn quẩn trong chuyện này mãi nên không để ý rằng: chỗ này rất gần cổng trường It. Harm Sokyuran. Bao nhiêu học sinh tính luôn cả giáo viên đi ngang qua đều phải dừng lại... họ dồn hết ánh mắt với nhiều hướng suy nghĩ cảm nhận khác nhau vào cặp đôi hoàn cảnh đang giằng co giữa chốn thanh thiên bạch nhật

Tsubaki bỏ tay Mikazuki ra, hẳn quay lưng ngậm ngùi khi nỗi đau quá lớn... hẳn chưa thể cảm thấy đỡ hơn

— Tôi biết, chỉ vì tôi trông giống Lumina... chỉ vì ngoại hình này giống với Lumina... nên anh mới đối xử lạ lùng vào ngày đầu tiên hai chúng ta gặp nhau. Cho đến khi nghe Chisaki kể hết mọi chuyện... thì tôi mới hiểu bản thân mình đã vô tình chạm vào nỗi đau trong anh. Nhưng anh không trốn chạy tôi... anh không hề bỏ đi khi thấy tôi... anh thậm chí còn cãi nhau với tôi để mối quan hệ này càng lúc càng thêm tồi tệ và gần gũi... Minamiya – san, quả nhiên, anh chính là... Không, dù anh có là ai đi chăng nữa... tôi chỉ muốn nói rằng: Tôi không hề ghét anh, Minamiya – san!

— Tsubaki Minamiya... anh đã buộc tôi vào một tấm da rồi mang đi như một món hàng. Anh đã nhìn thấy tôi khỏa thân sau khi đã ném tôi xuống bồn tắm. Anh đã dùng kiếm khiến tôi bị thương đến mức khó phục hồi... Anh còn tỏ ra thô lỗ chê bai đồ ăn tôi nấu chẳng thường không ngần ngại... Nhưng anh đã không bỏ mặc tôi ngoài biển, không nhìn chăm chăm khi tôi không có một mảnh vải. Anh đã băng bó cho những vết thương của tôi mặc dù tôi không ngừng cắn anh. Anh cũng đã ăn hết những món ăn mà anh chê là dở không sót một miếng... Tsubaki, không cần biết anh là người như thế nào... nhưng tôi không hề ghét anh!

Câu nói quen thuộc cùng với gương mặt tươi cười của một người con gái mang mái tóc màu đỏ thoáng hiện về trong ký ức Tsubaki như một mảnh gương thất lạc đâu đó nay bỗng nhưng trở lại. Tsubaki thần thờ trong phút chốc và không ngừng quay đầu nhìn Mikazuki... Tại sao nụ cười của cô nàng tóc tím ấy... lời nói của cô ta lại giống với Lumina đã từng? Tại sao khi nhìn thấy nụ cười của cô ấy... thì trái tim Tsubaki như được thanh tẩy một phần. Để rồi linh hồn trĩu nặng vì tội lỗi kia nhẹ vơi đi phần nào

Tsubaki vác chiếc túi xách lên vai, quay lưng bỏ đi mất

— Quý cô nhà Tsuchimikaido... tôi không quan tâm cô suy nghĩ tốt thế nào về tôi... Còn tôi thì cực kỳ ghét cô đến mức muốn nôn mửa ngay tại đây!

Tự nhiên cái không khí hòa giải giữa hai người có sự xáo trộn mạnh khi Mikazuki cứ cười nhưng lại xuất hiện cục tức trên đầu. Hẳn không thể nói câu gì đó tốt đẹp hơn khi mình là người chủ động mở lời giảng hòa đôi bên hay sao? Đúng là một tên đáng ghét

— Chính vì quá ghét cô... nên tôi mong sao được gặp cô nhiều hơn... Biết đâu... cái cảm giác ghét ấy sẽ biến mất không chừng!

Như một bông hoa chớm nở trong ánh ban mai. Tâm hồn Mikazuki bỗng dưng trở nên tươi vui như ngày lễ khi nghe những lời lẽ ấy từ Tsubaki. Cô cảm thấy hình như bức tường ngăn cách mình với hẳn ta từng chút một đang được tháo bỏ dần

.....

Tiếng chuông trường chợt reo lên cắt ngang đi không gian giữa hai người. Hầy, đúng lúc nhưng cũng chẳng đúng lúc... chẳng biết phải nói thế nào mới chính xác

— Thế thôi, có lẽ tôi sẽ gặp cô sau... chào nhé!

Mikazuki rất muốn được gặp Tsubaki để có thể trò chuyện nhiều hơn... Nhưng dáng vẻ trầm ngâm thâm lặng của Mikazuki thật khiến người khác không khỏi lo lắng. Phải chăng... cô ấy đang gặp vấn đề gì đó ngăn cản ý muốn của bản thân

— Minamiya – san, có thể... trong thời gian tới... tôi sẽ không thể gặp anh... ít nhất là 5 ngày!

Tsubaki một lần nữa ngoái cổ lại với ánh mắt to tròn

— Không gặp nhau ít nhất 5 ngày... như thế đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ không gặp nhau ở trạm xe... Cô sẽ không đến trường trong 5 ngày? Đùa kiểu gì vậy?

— Nhà Tsuchimikaido có chuyện, nên tôi sẽ cùng Chisaki đến Yokohama... 5 ngày tới, tôi sẽ xin nghỉ học!

Đến Yokohama trong ba ngày, vậy thì chỉ có thể là Đêm Vũ dành cho các Kiếm Sư được tổ chức ở Thiên Chiếu Gia Trang Amaterasu no Mori thôi. Ngày một bữa tiệc mới bắt đầu, nhưng thực chất, các ứng cử viên phải có mặt ở đó trước một ngày để chuẩn bị. Cứ mãi loay hoay lẫn việc nên Tsubaki dường như quên bém mắt... Nếu đã tính như vậy thì chắc chắn Chisaki lẫn Mikazuki sẽ khởi hành vào sáng mai là trễ nhất

— Ừ nhỉ, cô ta cũng là người nhà Tsuchimikaido... đi là điều hiển nhiên... Mà khoan đã, nói như thế, có khác chi cô ta cũng là một ứng cử viên tham gia Đêm Vũ... Nar... chắc mình suy nghĩ nhiều quá thôi!

Tsubaki thở dài ngán ngẩm

— Chỉ là 5 ngày đến Yokohama thôi, chứ có phải đi nước ngoài đâu mà sợ không gặp lại nhau!

— Vâng, chỉ 5 ngày thôi...

— Nhưng yên tâm... ở đời này không ai nói trước được chuyện gì đâu... Có những thứ mà thiên tài không ngờ đến được!

.....
— Ra là nó ở đây... võ đường nhà Saotome!

William đứng trước một võ đường lớn có treo bảng phái Saotome trước cửa. Thoạt nhìn lần đầu tiên thì diện tích của võ đường khá lớn, đủ sức chứa hàng trăm học viên có ý định lĩnh hội kiếm thuật môn phái Saotome... Có điều, nhà thì lớn... nhưng không có nổi một người đến. Võ đường này vắng tanh thanh như một ngôi chùa bị bỏ hoang thì đúng hơn

Sau khi Tsubaki đến trường, William ráng xem nốt vài tập còn lại trong bộ anime Hanabi đã đưa rồi cũng rời khỏi biệt thự nốt. Anh ta nói rằng sẽ đến một nơi và xin phép về trễ. Thì ra là đến tìm lại võ đường gia tộc Saotome. Và bây giờ thì anh ấy đang đứng trước võ đường, ngôi nhà của mẹ mình khi xưa trước lúc bà ấy theo chồng sang Anh

— Oh my, đi tận từ Kyuushi ngược vào trung tâm Tokyo, rồi lại từ Tokyo phóng thẳng đến Yamanashi. Cũng may nhờ Kazuto – kun chỉ đường trên bản đồ sẵn... nếu không thì chỉ có nước lạc đường chứ chẳng phải đùa... Nhưng điều mình không khỏi xót ruột lúc này... một gia tộc lớn như Saotome, qua bao nhiêu năm tháng đã đánh mất vị trí của mình đến mức trở thành một nơi không còn linh hồn võ sĩ... Chẳng lẽ đúng như những gì ngài Akifusa từng nói... xã hội càng lúc càng phát triển, con người không còn nhìn lại những trang hào hùng vẻ vang mà ông cha mang lại hay sao? Thật đáng buồn!

Gia tộc Saotome, đã từng là một gia tộc lớn với số lượng thành viên không hề ít. Họ hiện đang là một trong những gia tộc đồng minh với Thiên Chiếu Gia Trang... Nhưng ấy chỉ là xét trên quan hệ đầu tư phát triển về mặt kinh tế. Người nhà Saotome từ lâu đã không còn ý định gìn giữ truyền thống, linh hồn cũng như kiếm đạo của dòng tộc. Họ bắt đầu lao vào vòng thay đổi của thời đại, biến mảnh đất của các Samurai trở thành nơi phồn hoa phú quý, tràn ngập công nghệ điện tử và tiền bạc... Điều này thì không sai... xã hội thay đổi thì con người cũng không thể giữ lối suy nghĩ cổ hữu như những bậc tiền bối xưa. Cũng tương tự như ba gia tộc Tsuchimikaido, Kurahashi, Minamiya... nhà Saotome đang từng bước phát triển... chỉ là con đường

của họ không giống như những gia tộc khác. Giai thoại người nhà Saotome kết hôn với người ngoại quốc để tạo ra các thế hệ lai đời tiếp theo đã là một bằng chứng mà Akifusa – sama xem rằng thú vị... Nhưng có thật sự ngài Akifusa thích thú điều đó và nghĩ đây là một phương cách đổi mới??? Chẳng ai có thể hiểu được sự thâm thúy trong từng lời từng chữ của một vị thần đâu

— Oh my, chỉ hy vọng mình không bị xem là kẻ đáng nghi đột nhập trái phép... Nhà ngoại mình nhưng không thể vào... Kazuto - kun mà biết, kiểu gì cũng sẽ cười chế nhạo cho coi!

.....

Bước chân vào võ đường, nơi này khá sạch sẽ ngăn nắp như có người đến lau dọn thường xuyên. William cọ mũi chân xuống sàn, tay phải quệt thử bức vách bên cạnh, quả nhiên không có nổi một hạt bụi hay một vết ố. Chứng tỏ võ đường này không phải là nhà hoang vô chủ

— Excuse me, anybody home?... Thôi chết, lại quen mồm nói tiếng Anh... Xin lỗi, có ai ở đây không?

— Vâng, xin đợi một chút!

Có người ở nhà... hơn nữa lại là giọng nói phụ nữ... một ai đó là nữ đang ngay trong tại võ đường nhà Saotome...Ừm, chắc là người hầu hoặc là thành viên của gia tộc Saotome giống ba nhà kia thôi

— Tôi có thể giúp gì thưa anh!

Từ phía phòng trong bước ra một cô gái trẻ. Cô ấy sở hữu một gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu, đôi mắt long lanh như hạt sương sớm còn vương lại trên những tán lá xanh. Cô gái đó còn có một mái tóc xanh lơ nhạt với hai búi để dài hai hàng bên bờ má hồng. William để ý cô ấy rất chăm chú... bởi ngoài những đặc điểm nêu trên, cô gái lạ đó còn có một nước da vô cùng trắng

Nói thế nào đây nhỉ, giống như yêu từ cái nhìn đầu tiên.... Mà cũng không hẳn... không biết nói sao cho đúng. William có chút cảm xúc đặc biệt với cô gái ấy mặc dù không biết cô ấy là ai, tên là gì... Cũng vì sắc đẹp tuyệt vời của người con gái đó, William quên mất điều cơ bản nhất của phong tục Anh. Cậu ta bắt đầu đưa tay phải ra trước ngực, lưng cúi thấp xuống cùng nụ cười thân thiện xã giao vô cùng lịch thiệp

— Xin bỏ qua cho sự thất lễ của tôi. Tôi tên là William, đầy đủ là William D. Saotome, rất hân hạnh được gặp cô!

Trước lời giới thiệu bản thân của William, cô gái lạ mặt kia cũng trả lời

— Vâng, hân hạnh được biết anh... Saotome – san!

— Thế cho tôi được hỏi, đây có đúng là nhà Saotome không? Và cô đây là....

— À vâng, thật xin lỗi... Đây đích thị là võ đường gia tộc Saotome, nhưng từ lâu nó đã không được để ý đến. Tôi chỉ là một người giúp việc được nơi khác cử đến dọn dẹp chăm sóc cho võ đường. Dù sao thì nhà Saotome cũng có mối quan hệ thân thiết với chúng tôi mà... Nếu như có gì sơ sót, mong anh bỏ qua cho!

— Ấy không, một quý cô không nên cúi đầu như vậy... Hơn nữa, tôi phải là người nói lời cảm ơn mới đúng!

Chàng trai ngoại quốc chạm tay vào bức tường bên cạnh, anh ta hướng mắt lên nhìn không gian khắp căn nhà này với một nụ cười nhẹ trên môi

— Gia tộc Saotome đã lựa chọn con đường phát triển bằng cách cho những thế hệ sau của mình kết hôn với người ngoại quốc để cho ra những đứa con lai. Họ còn từ bỏ những tinh hoa cũng như tinh thần của các võ sĩ đạo vào cuộc sống thay đổi xung quanh. Nghe có vẻ thật hổ thẹn nhưng quả thật cô nói đúng... võ đường này, gia tộc này đã bị bỏ mặc từ rất lâu... và có thể nó đã trở một căn nhà hoang lúc nào không hay... Nhưng nhờ có sự quan tâm của cô... Mà võ đường vẫn còn nguyên vẹn... Thay mặt cho nhà Saotome, sâu trong thâm tâm William tôi rất lấy lòng biết ơn! William một lần nữa cúi đầu như một quý ông lịch lãm

Phong cách của người Anh khác với người Nhật. Có thể đối với William, việc thể hiện lòng biết ơn qua cái cúi đầu là một điều cần làm và quá đỗi cơ bản. Nhưng đối với người Nhật, thì nó khá là ngại, có thể vì tính cách của họ là không phô trương bản thân... họ tự nhủ bản thân mình vẫn còn yếu kém, cần phải học hỏi thêm nhiều điều nữa... Vì thế, trước cách ứng xử của William, cô gái tóc xanh lơ đó vội xua tay ngay

— Không không, tôi chỉ là đang làm đúng với vai trò của mình thôi, xin anh đừng cúi đầu như vậy... Đúng rồi, Saotome – san... có phải hôm nay anh về thăm võ đường không?

— À vâng, tôi tính về ghé thăm xem gia tộc như thế nào... không ngờ, nó tốt ngoài sức mong đợi của tôi!

— Vậy... có phải... trưởng bối cấp cao của tộc Saotome đã cho phép anh về nối dõi tông đường không ạ?

— Về chuyện đó... nói thế nào đây nhỉ... Tôi còn chưa gặp mặt ông ngoại mình bao giờ, cũng chẳng biết ông đang ở đâu, còn sống hay đã ngừng thở rồi. Từ nhỏ, tôi sống với gia đình bên Anh quốc, nay trở về Nhật chủ yếu là để đợi bằng tốt nghiệp do trường cấp, một phần là để thăm cậu bạn từng chung phòng... và cuối cùng là về thăm gia tộc Saotome... Nhưng một ngày đó... chắc chắn, tôi sẽ khôi phục lại võ đường này bằng chính đôi tay của mình!

Giấc mơ của William không phải là một giấc mơ ngây thơ như thời con nít thường hay nói sẽ trở thành bác sĩ, diễn viên đại loại thế... để rồi khi trưởng thành mới nhận ra hồi nhỏ tất cả đều chỉ do nhất thời mà ra. William nói được thì sẽ làm được, sự khao khát đó hiện rõ sâu trong đôi mắt chàng ngoại quốc... khiến cô nàng tóc xanh lơ khẽ nở một nụ cười nhẹ... một nụ cười thể hiện một niềm tin chắc chắn ước mơ của William sẽ trở thành hiện thực

— Xin lỗi, tôi lại nói nhiều quá nhỉ... Thật không hay khi để người mới gặp nghe những thứ luyên thuyên về mình!

— Không, đối với tôi, giấc mơ của anh rất thú vị đấy chứ... Tôi có quen một người, anh ấy cũng nhận trọng trách gánh vác mọi chuyện trong gia tộc mình. Ngay khi trở thành người nối dõi, anh ấy đã cố hết sức đưa vị thế gia tộc mình lên cao... và anh ấy đã làm được. Nên tôi nghĩ, một khi đã có quyết tâm, thì chắc chắn, anh cũng sẽ có thể biến ý nguyện của mình trở thành hiện thực... Nhắc đến việc khôi phục lại võ đường Saotome, tôi nghĩ có một thứ cần trao cho anh... Xin hãy theo tôi!

Không hiểu chuyện lắm, nhưng William vẫn quyết định theo sau cô gái ấy đi sâu vào bên trong võ đường

.....

Đặt chân vào một căn phòng ngủ lớn... có lẽ nó là của một ai đó trong gia tộc Saotome. Cả tường vách đều được quét sơn trắng, sàn nhà được trải một tấm thảm lông ấm chân... Ất hẳn người sống trong căn phòng này phải là một người có tư tưởng hướng tới những thứ hiện đại tối tân. Thoạt nhìn cũng đủ biết nhà Saotome có điều kiện về mặt tài chính thế nào... Mà nói chuyện đó ngay bây giờ không phải là điều đáng bận tâm. Quan trọng là cô gái chịu trách nhiệm chăm sóc cho võ đường nhà Saotome từ từ kéo dưới gầm chiếc giường lớn giữa phòng ra một cái rương nâu cũ. Cô ấy mang chiếc rương và trao tận tay William... và không thiếu nở nụ cười xinh trên môi

— Chiếc rương này tôi đã tìm thấy trong đại diện chính của võ đường. Nó được để sau vách tường lâu đến nỗi bụi bẩn mạng nhện bám chi chít. Nhưng tôi đã lau dọn sạch sẽ và cất dưới gầm giường. Lỡ như có ai trở về thì có thể đưa cho người ấy. Nhìn gia huy trên chiếc rương, chắc chắn nó là từ gia tộc Saotome... và nhìn độ bền của nó... ắt hẳn, các thế hệ trước nhà Saotome rất hay dùng đến thì phải. Saotome – san, tôi xin giao thứ này lại cho anh!

William nhận lấy chiếc rương... Nó hơi nặng đấy. Không biết trong này có chứa gì mà nặng như thùng cola 24 lon được bán trong siêu thị.

— Cô đã mở xem thử bên trong có gì chưa?

— Không! Cô ấy khẽ lắc đầu — Đây là rương của nhà Saotome, người ngoài như tôi tốt nhất là không nên xen vào!

Chàng ngoại quốc nửa Tây nửa ta cùng chiếc rương nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc giường ngay đó. Anh ta đưa tay phải chạm nhẹ vào gia huy cành hoa đen được khắc trên mặt nắp. Cảm giác như có cái gì đó quen thuộc vừa trở về trong tiềm thức mà mình không biết

William mở hai khóa chốt ở hai bên và từ từ mở nó ra. Bên trong là một bộ Hakama đen, kimono bạc có in gia huy nhà Saotome ở ngực trái, một chiếc áo Haori bên trên và cuối cùng là một thanh Tachi ngay phía

trên. Tất cả đều được gói gọn trong một chiếc rương cũ kỹ cứ như một kho báu rất lâu đời của gia tộc Saotome

William nâng thanh Tachi trên tay. Ánh mắt không khỏi ngẩn ngía vào nó với cái nhìn hơi khó hiểu tò mò

— Nó là Katana, nhưng hình như cũng không hẳn là Katana... phải không nhỉ?

Cô gái tóc xanh lơ chợt đưa tay lên che miệng cười khúc khích khiến William cũng phì cười theo

— Thành thật xin lỗi, tôi sống bên Anh, nên không hiểu biết nhiều lắm về Katana... tôi chỉ mới nghiên cứu những thứ ấy trong thời gian gần đây thôi. Mong được cô chỉ bảo!

— Vâng... thứ anh đang cầm trên tay được xem là bản thể đầu tiên của Katana, được biết đến với cái tên Tachi. Vì bản chất thì như tôi đã nói như lúc này, Katana là biến thể sau này của Tachi nên về kết cấu thì tương đương nhau. Điểm khác biệt giữa Tachi và Katana chính là độ dài. Chiều dài lưỡi kiếm của Tachi dài và nhẹ hơn Katana nhiều. Và khi đeo Tachi, người ta thường hay để lưỡi hướng xuống dưới, khác với Katana!

— Hơi khó khăn để nhớ hết vì Katana với Tachi tương đương nhau khá nhiều. Nhưng tôi đã nắm được vài điều cơ bản rồi. Cảm ơn cô!

— Vâng, tôi cũng rất vui khi được mang kiến thức của bản thân để giúp anh... Tôi cứ nghĩ thời thế bây giờ sẽ chẳng còn ai quan tâm đến những thứ cổ xưa thế này. Tôi cũng nên nói lời cảm ơn anh mới phải phép!

— Oh my, vậy xem như hai chúng ta hòa nhé!

William với cô gái tóc xanh lơ ấy bỗng dưng cùng nở nụ cười thích thú... trông họ cứ như hai người bạn hiểu nhau, cùng có chung một sở thích, có chung một cách cảm nhận mọi thứ... Nhìn hai người họ trong tình cảnh này, nói rằng hai người chỉ mới vừa quen biết nhau thì chắc chẳng ai dám tin

— Phải rồi, tôi biết sẽ có chút khiếm nhã khi nói điều này... nhưng tôi vẫn chưa được biết tên cô... Liệu tôi đây có thể...

— Quên mất, thành thật xin lỗi anh, Saotome – san!

— Đừng lo, tôi không để tâm đâu... Nhưng mà này, họ của tôi là Saotome, nhưng đồng thời cũng là Doyle. Nếu gọi tên này mà bỏ tên kia thì thật không phải. Thế này đi... sao cô không gọi tôi là William cho gọn?

— Dạ? Chuyện này...

— Tôi biết phong tục người Nhật chỉ gọi nhau bằng tên khi hai người thân nhau. Nhưng dù sao tôi cũng là một người Anh, dùng họ chỉ khi là người đã có gia đình hay làm lớn thôi. Cứ gọi tôi là William nhé!

— Vâng, nếu như anh đã nói thế... William – san, hân hạnh được biết anh, tên tôi là Nanami, Nanami Kurahashi, tôi đến từ gia tộc Kurahashi... mong được anh chiếu cố!

Quay về tình hình ở trường It. Harm Sokyuran chút đỉnh... Các lớp học đang yên ắng trong tiết học với lời giảng của giáo viên và sự ghi chép của học sinh. Nói chính xác hơn là mọi thứ vẫn đang diễn ra đối bình thường như bao ngày khác...

Và một những điều bình thường nhất trong ngôi trường này là Tsubaki cúp tiết học, trốn lên sân thượng nằm vắt vẻo đánh một giấc ngon lành dưới áng mây trắng xốp mềm như bông đã cản đi cường độ tia nắng gắt... Phải, đây cũng chỉ là một trong những điều xảy ra bình thường ở ngôi trường này thôi... Bàn học của Tsubaki luôn trống vào tiết này mỗi ngày, đến mức giáo viên phụ trách môn muốn gạch tên hẳn khỏi danh sách luôn cho bỏ tức... nhưng ông ấy không dám vì e ngại hẳn có liên hệ gì đó với nhà Minamiya (Cũng chẳng trách được bởi tên đầy đủ của hẳn khi làm hồ sơ nhập học là Kazuto Minamiya mà)

Điều quan trọng là hẳn lên đây làm một giấc thật sâu... chắc lẽ, đêm qua Tsubaki ngủ chưa đủ giấc... hoặc cũng có thể... hẳn vẫn chưa muốn thoát khỏi giấc mơ để đối mặt với thực tại không biết chừng

— Hoa anh đào đẹp thật, em luôn ao ước được nhìn thấy hoa anh đào nở ngoài đời thực. Tsu – kun, năm sau... anh và em cùng đi ngắm hoa anh đào nở nhé. Hứa rồi đó!

Hình ảnh cuối cùng trong tâm trí Tsubaki là lúc ngón út của Lumina ngoắc với ngón út mình thể hiện cho lời hứa đã được thiết lập. Và chính giấc mơ ấy, lại trở thành lý do để Tsubaki nhanh chóng thoát khỏi cơn mộng mị. Đôi mắt u phiền của hắn từ từ hé mở, nhìn bầu trời trong xanh cùng những áng mây trôi hờ hững. Tsubaki khẽ đưa bàn tay lên cao để có thể chạm vào cái màu xanh tuyệt diệu ấy. Nhưng trừ khi hắn dang đôi cánh tung bay như những chú chim kia... còn không thì đây vẫn chỉ là một giấc mơ hão huyền dành cho trẻ nít... hoặc những kẻ không còn vương vấn gì đến chốn nhân gian lắm bi ai này.

— Thiệt tình, đến khi muốn sống mãi trong thế giới lý tưởng ấy thì mình chợt nhận ra đó chỉ là một giấc mơ. Amaterasu, ngài thật sự muốn hành hạ tôi thế này sao?

Cất giọng than thở nhưng Tsubaki không cố ý đổ hết mọi tội lỗi lên thần Amaterasu, hắn thừa biết nguyên nhân của mọi chuyện đều bắt nguồn từ hắn mà... Thế nên đối với hắn, hình phạt kiểu này là đích đáng... Hắn cũng đã quen sống trong cái cảnh khốn khổ về mặt tinh thần này từ lâu rồi.

.....

Ở một phương diện nào đó, cũng nhờ Tsubaki tỉnh giấc thì mới có cơ hội được lắng nghe một thứ rất ư thú vị... Nar... không hẳn, hắn không tự động tỉnh lại thì cũng sẽ có thứ lôi hắn ra khỏi giấc mộng. Bởi vì ngay trên sân thượng lúc này, ngoài Tsubaki ra thì còn có sự hiện diện của hai ba tên học sinh nữa. Chúng đang bàn tán chuyện gì mà trông như đang căng thẳng tức tối lắm.

— Chết tiệt, đúng là chết tiệt, chết dẫm!

Cậu học sinh kia cứ không ngừng đâm thẳng vào tường. Tường thì không vỡ, nhưng chắc chắn nếu cứ đâm thùm thụp xả cơn tức giận trong lòng đến như thế thì cái tay sẽ được một chuyến xuống phòng y tế để băng bó.

Có lẽ tên đó đang điên tiết vì bị cô gái nào đó từ chối tình cảm, hay ăn phải con trứng ngỗng to tướng trong giờ kiểm tra... Dù là lý do gì đi nữa, thì cũng không liên quan đến Tsubaki. Hắn đang nghĩ nên làm thế nào để rút khỏi đây một cách êm đẹp... nhưng sẽ gặp chút khó khăn vì cái đám kia đang vịn hết chỗ cửa ra vào rồi... Giờ muốn xuống thì phải đợi chúng đi hết hoặc dẫn cho chúng một trận ngắt lịm tại chỗ.

— Chết tiệt, kế hoạch tuyệt đỉnh của mình không thể kìm chân chúng... cái quái gì đang diễn ra ở đây vậy?

— Bình tĩnh nào, dù sao thì mọi chuyện cũng đã thành ra như thế rồi... có nói cũng không thay đổi được gì hết. Bỏ qua đi!

Đó là đám đã bàn bạc về việc phá bĩnh CLB mỹ thuật, không cho họ có cơ hội dành chiến thắng trong trò cá cược với CLB báo chí. Và cái gã đang đâm vào tường kia chính là cái tên đã giả trò bằng cách lên vào phòng CLB nhân lúc Mikazuki không có mặt rồi vẽ chi chít phá hủy bức tranh “Hoa anh đào đỏ”. Tên đó là thủ phạm... Tsubaki biết tên đó là người gây ra điều kinh khủng đó... nhưng hắn lại không hề tiết lộ cho người ngoài biết. Tsubaki thoáng nghĩ chuyện này cũng không cần phải xem xét lại làm gì, bởi dù sao, CLB mỹ thuật cũng đã dành được thắng lợi rồi... Nên Tsubaki không truy cứu chi nữa.

— Nhưng làm thế nào, mà CLB mỹ thuật lại có thể thu hút lượng học viên tham gia nhiều đến thế... Nếu tính qua các giai đoạn thì đây là thời gian CLB mỹ thuật có số lượng thành viên đông nhất trường... Đây, có thật mà đã phá bức tranh đó không?

— Không tao chứ ai? Chính tao đã lấy trộm chìa khóa thứ hai ở phòng giáo viên, chính tao đã lên vào cái CLB khốn kiếp ấy... và cũng chính tao đã vẽ hỏng bức tranh của con nhóc nhà Tsuchimikaido đó... Vậy thì làm thế nào... lý do gì mà chúng lại có thể...

Đương nhiên là mọi thứ không dễ dàng xảy ra theo ý muốn của kẻ phá hoại. Một khi trong trường này còn sự xuất hiện của Tsubaki Minamiya, thì đừng hòng giữ ý định làm hại Mikazuki và những gì liên quan đến cô ấy.

— Chúng dám mang bức tranh hồng mang đi triểm lãm ư? Thật không thể tưởng tượng nổi... Nhưng tao nghe nói, bức tranh được mang ra trước công chúng là hai cây hoa anh đào và một cô gái ở giữa thì phải... Hình như nó rất đẹp và thú vị... mới lượn một vòng dưới hành lang lầu hai mà đĩa nào cũng bàn tới bàn lui chủ đề đó!

— Hay cây hoa anh đào một đở một hồng đúng không? Ừ... tao cũng có nghe phong phanh, đang tính đến xem thử nó trông như thế nào!

Cứ nhắc đến bức tranh làm mưa làm gió của CLB mỹ thuật. Tên kia tức lắm... hần chuyển cơn giận dữ từ bức tường sang hai thằng bạn đứng phía sau mà gân cổ quát

— Tụi bay im hết coi. Lúc nào cũng lăm lăm cái CLB chết tiệt ấy... Điều quan trọng bây giờ là biết ăn nói sao với Yurugu – sempai đây!

— Nói gì bây giờ khi sự thật hiện rành rành ra trước mắt. Hãy chấp nhận nó đi, CLB mỹ thuật thắng rồi, họ có quyền được tiếp tục hoạt động....

— Không, từ bỏ lúc này là vẫn còn quá sớm... Đâm lao thì phải theo lao. Tịnh tâm ngồi lại suy nghĩ xem sai sót ở đâu... ở đâu... ở Mikazuki Tsuchimikaido... Đúng, là nó, là con nhóc nhà Tsuchimikaido... từ khi nó xuất hiện, chính nó đã thay đổi toàn bộ số phận của CLB mỹ thuật... chỉ cần trừ khử nó... chỉ cần trừ khử nó

Tên này tức quá hóa điên rồi... Trong đầu hần lúc này nung nấu ý định tìm mọi cách để CLB mỹ thuật không còn chỗ đứng trong trường It. Harm Sokyuran. Và đối tượng hần nhắm đến lại là Mikazuki... người được cho là đã vẽ lên bức tranh đại thành công, cứu sống CLB giữ giây phút ngàn cân treo sợi tóc

Nhưng đây không phải chuyện đùa, thích mang ra nói một cách đơn giản như bốn. Mọi hành vi bạo lực hay cố ý gây thương tích về hai mặt thể xác lẫn tinh thần trong trường thì hình phạt nhẹ nhất là đình chỉ học 1 năm. Mặt khác, đây lại là Mikazuki Tsuchimikaido, là người nhà Tsuchimikaido quyền lực... thì mức độ còn trầm trọng nặng nề hơn nhiều. Thế nên, hai tên bạn bên cạnh còn tỉnh táo, mới nhanh chóng khuyên thẳng điên kia

— Bình tĩnh nào, chuyện gì cũng có giới hạn của nó... Mày hiện tại đang đi quá ranh giới rồi thằng ngu. Thử tưởng tượng đi, nếu như con nhóc nhà Tsuchimikaido xảy ra chuyện, thì chúng ta...

— Chỉ việc im lặng thôi... cũng giống như việc tao phá bức tranh không ai lên tiếng thì chẳng ai có thể biết được... Lần này chúng ta cũng sẽ...

.....

— Hầy hầy, chính vì mấy thằng như mày nên thế giới này mới thối nát hết thuốc chữa như thế... Tốt nhất chúng mày nên dừng lại... nếu còn muốn giữ cái thân ruồi muỗi của mỗi thằng nguyên vẹn!

Tsubaki lạnh lùng từ nóc nhảy phốc xuống trước mặt ba tên học sinh kia khiến chúng một phen tái mặt. Chúng không ngờ rằng Tsubaki lại nằm trên đó từ đầu đến giờ... Mà đợi chút... Nếu như Tsubaki đang ở đây... vậy thì diễn biến câu chuyện của ba tên kia đều lọt vào tai hần trơn tru không thiếu một chữ

— Mày... là Kazuto Minamiya...

— Ờ, tao đây, chắc còn nhớ cái cảnh xô xát trên sân thượng vào ngày diễn ra lễ hội chứ hả!

— Mày muốn gì thằng khốn?

— Muốn gì ấy hả? Tao vốn dĩ chẳng quan tâm và đã muốn cho qua mấy thứ phiền phức cái hôm ấy... Nhưng xem chừng tụi bay vẫn chưa chừa nhĩ... Thật tốt... bởi hiện giờ tao cũng đang nghĩ cách để có thể thoát khỏi cái trường này càng sớm càng tốt!

27. Chương 27

— Như các em đã biết, ảo ảnh là một hiện tượng khúc xạ ánh sáng trong điều kiện thuận lợi tác động vào tri giác của con người, khiến chúng ta có thể thấy được những hình ảnh không có thực.....

Lời giảng bài của thầy giáo phụ trách môn vật lý học nghe thật đối thú vị. Nhưng thú vị không có nghĩa là 100% học sinh trong lớp sẽ đều tập trung lắng nghe. Chắc chắn sẽ có người chăm chú, người ngủ gà ngủ gật... Đây cũng chỉ là một trong những quang cảnh rất đời thường diễn ra trong một cuộc sống bình thường thôi. Người chịu khó ngồi nghe giảng, ghi chép đầy đủ, tìm ra những ý tưởng hay thú vị và cùng thảo luận trước lớp sẽ được giáo viên bộ môn để ý khen thưởng. Còn đứa không chịu để ý nghe, ngồi đánh ca rô, búng thun hay xì xầm nói chuyện làm việc riêng thì bị giáo viên gọi lên cảnh cáo trước toàn lớp là chuyện quá hiển nhiên... Nói chung, đây là một thế giới mà các vị thần tạo ra... một cuộc sống đã được các vị thần sắp đặt sẵn, và ta chỉ có thể chấp nhận nghe theo một cách vô thức

Về phần Mikazuki, cô ấy không phải là người lơ là việc học. Nhưng đã là con người, thì khi gặp phải những khúc mắc trong lòng thì khả năng tập trung của họ sẽ bị chia đôi một nửa. Nên hiện tại, dù rằng giáo viên đang giảng bài, Mikazuki vô tình không nghe thấy bài giảng... Cô ấy chỉ ngồi tay chống cằm, ánh mắt hướng ra ngoài khung cửa sổ để có thể quan sát những áng mây trắng trôi phiêu bồng. Nó thật nhẹ nhàng êm ái, không phải vướng bận bất cứ điều gì khỏi chốn nhân gian... Đôi khi, Mikazuki cũng muốn được hòa nguyện vào những áng mây trôi ấy để không phải suy nghĩ gì nhiều... Nhưng ngay cả người như Mikazuki mà cũng có mong muốn đó thì quả thật rất ư lạ lùng

_ Minamiya – san... hiện tại... anh đang suy nghĩ đến điều gì?

_ Tsuchimikaido – kun!

_ Dạ vâng!

Mikazuki cứ mãi miết nhìn những áng mây trắng trôi bên ngoài mà không nhận thấy giáo viên bộ môn đang đứng ngay bên cạnh bàn mình lúc nào không hay. Nghe tiếng gọi tên mình, cô ấy nhanh chóng quay lại và luống cuống đứng lên. Tuy nhiên, thật may mắn là thầy phụ trách môn đã cao tuổi, trải qua nhiều sự đời, hiểu được những tâm tư của học sinh khi đang trong độ tuổi này... nên cũng rất hiền lành. Không chỉ đối với Mikazuki là người nhà Tsuchimikaido, mà với cả các học sinh khác, thầy cũng chỉ có chung một biểu lộ cảm xúc

_ Tsuchimikaido – kun, nếu như em cảm thấy không khỏe thì hãy xuống phòng y tế nghỉ ngơi chút đi. Cứ để tinh thần thoải mái thế này... thì không thể tập trung học được đâu... chỉ bằng cứ xuống đó ngủ một giấc cho khỏe lại thì sẽ tốt hơn nhiều!

_ Dạ... em ổn ạ, không cần phải xuống phòng y tế đâu ạ... Em thành thật xin lỗi vì đã không chú ý lắng nghe bài giảng của sensei!

_ Ừ, nếu em đã nói thế thì thầy cũng yên tâm... Thầy biết nhà Tsuchimikaido có rất nhiều việc cần lo. Nếu gặp phải chuyện gì thì đừng ngại nói cho thầy biết nhé. Thầy sẽ giúp đỡ em hết mình!

_ Vâng... em cảm ơn!

Mikazuki cúi đầu xin lỗi thầy lần nữa rồi từ từ ngồi xuống khi thầy ấy quay lưng, tay cầm sách từ từ bước lên bảng để tiếp tục công việc dạy học của mình

.....

_ Được rồi, chúng ta tiếp tục việc học... thầy đang nói đến đâu rồi ấy nhỉ...

Tiết học được tiếp tục như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nhưng đây chỉ là những phút diễn biến trong thời gian ngắn thôi... Bởi ngay sau đây sẽ còn nhiều chuyện thú vị xảy đến nữa. Diễn hình như... có một em học sinh nữ không rõ năm nhất hay năm hai, hoặc cũng có thể là năm ba. Chỉ biết chắc chắn là em ấy là nữ sinh trường It. Harm Sokyuran vì bộ trang phục quá đặc biệt... Quan trọng là cô nữ sinh đó đang rùng rợn để chạy dọc trên tuyến hành lang gần lớp học của Mikazuki. Nhưng do chạy nhanh quá nên cô bạn ấy chân phải va vào chân trái ngã nhào xuống đất

_ Chết thật, em không sao chứ?

Thầy phụ trách môn từ lớp Mikazuki nhanh chóng chạy ra đỡ cô ấy xem như thế nào

_ Đi đứng bình thường nhẹ nhàng thôi. Hà cố gì em lại hấp tấp như thế!

— Toyama – sensei... có ... có...

— Hử? Có gì? Em nói to lên, thầy nghe không rõ...

Chẳng hiểu lý do vì sao mà trông em nữ sinh đó lại trở nên hoảng loạn lo sợ như vậy. Cô ấy còn bám chặt hai tay vào áo thầy mà còn chưa kiểm soát được sự run rẩy còn sót lại. Đôi mắt của cô nữ sinh nhỏ hướng lên thầy Toyoma với những giọt lệ còn vương trên mi. Cô ta thật sự đang lo sợ điều gì đến mức như vừa thấy ma xong

— Trên sân thượng... trên sân thượng... có đánh nhau!

— Em nói sao? Đánh nhau ư? Ai đánh ai???

— Thành viên CLB báo chí... và... Kazuto... Minamiya!

Cái tên Kazuto Minamiya hiện lên trong tâm trí Mikazuki khi nó vừa được cất lên từ chính miệng cô nữ sinh đó. Kazuto Minamiya là một tay không hề bình thường về mặt tư tưởng. Cả sức đánh nhau cũng không phải dạng vừa... Nhưng hắn sẽ chẳng bao giờ động tay động chân nếu như không có ai chủ ý khiêu khích hay gây sự với hắn trước. Chắc chắn ở đây phải có uẩn khúc nào đó... mà khoan, bây giờ không phải lúc ấy chuyện như thế này. Điều quan trọng là đang xảy ra đánh nhau trên tầng thượng, và nếu đối thủ thật sự là Kazuto Minamiya... thì mọi chuyện không hay rồi

Ngay lập tức, Mikazuki nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi, ra luôn cả lớp học, vượt mặt thầy phụ trách bộ môn

— Tsuchimikaido – kun, em đi đâu vậy?

Mikazuki chạy thật nhanh, đôi chân thon thả của cô ấy không chịu dừng lại cho đến khi được tận mắt chứng kiến thấy những gì đang diễn ra trên tầng thượng

— Minamiya – san, Minamiya – san... Minamiya – san!

.....

.....

Cánh cửa sân thượng bật mở... Mikazuki không khỏi căng tròn đôi mắt hoảng hồn khi được chứng kiến một cảnh hết sức hãi hùng... Nói là hãi hùng thì còn nhẹ quá. Đúng hơn là quá kinh khủng... khi Tsubaki đứng giữa ba tên nằm một đồng trên sàn, toàn thân thể của chúng hiện rõ những vết bầm vết tím, thậm chí là cả máu cũng có nữa

Chính hắn đã đập cho tụi kia một trận nên thân, đập cho chúng không thể đứng lên được nữa... Đập cho những giọt máu của chúng dính trên gương mặt đang nở nụ cười một cách lạnh lùng đáng sợ

— Minamiya – san, anh thật sự đã...

— Đầu tím!

Khi hai ánh mắt ấy chạm nhau, Mikazuki mới nhận ra một điều rằng: bản thân mình chẳng biết chút gì về Tsubaki hết. Từ những suy nghĩ, lời nói, và hành động. Cô cứ nghĩ mình đã hiểu hơn một tí về hắn... nhưng thật sự, tất cả chỉ là một sai lầm tai hại. Người mang tên Kazuto Minamiya... là một dấu chấm hỏi cực lớn mà Mikazuki vẫn chưa thể giải đáp được

.....

— Thế, em tính thế nào đây Kazuto Minamiya – kun!

Thầy hiệu trưởng nhìn thẳng vào học bạ giả của Tsubaki với hình ảnh được dán trong đó đi đôi cùng danh tính là Kazuto Minamiya một thoáng chốc rồi ngược lên cái bản mặt hờ hững chẳng thèm quan tâm của hắn

Số là sau khi gây sự với các thành viên CLB báo chí, Tsubaki bị gán tội cố ý gây thương tích về mặt thể xác cho học sinh khác nên hiện tại đang được một vé ghé thăm phòng hiệu trưởng để giải quyết

Đối với học sinh, thì nơi đáng sợ nhất là phòng hiệu trưởng. Đừng nói đến phòng hiệu trưởng, chỉ là phòng giám thị thôi, chúng đã xanh cả mặt, đứng không vững mà tim muốn nhảy dựng khỏi lồng ngực rồi. Đáng này, Tsubaki vẫn làm bộ mặt thờ ơ ngán ngẫm, ngón út tay phải đưa lên ngoáy ngoáy lỗ tai trước mặt hiệu

trưởng của trường It. Harm Sokyuran... Nhìn phát biết ngay Tsubaki còn chẳng thèm quan tâm đến tình hình mình bất lợi như thế nào. Hắn thậm chí còn liếc ánh mắt đáng lẽ ra học sinh không được phép làm với giáo viên(Bởi hắn đã qua độ tuổi học sinh 1 năm trước rồi)

__ Tính sao là tính sao? Muốn gì thì thầy nói đại ra luôn đi cho nó đỡ rách việc và mất thời gian!

Thái độ của Tsubaki thật sự khiến nhiều người theo nghề sư phạm cảm thấy ức chế. Nhưng hiệu trưởng cũng cho qua, xem như tuổi trẻ bồng bột chưa biết đúng biết sai, từ từ khuyên răn nói cho nó hiểu cũng là một hình thức giáo dục tốt nhất

__ Kazuto Minamiya – kun, tôi đã từng nghe các giáo viên khác phản ánh về em rất nhiều. Em hầu như không có mặt trong giờ học và luôn xuất hiện khi gần về. Không những thế, em còn tự mình tách biệt với toàn bộ bạn bè trong lớp. Nói năng cộc lốc thô lỗ với tất cả mọi người xung quanh từ bé đến lớn. Mặt khác, sự việc ngày hôm nay đã là vượt quá ranh giới của một học sinh trung học rồi, em hiểu ý tôi muốn nói gì chứ?

__ Lẳng nhằng vớ vẩn, tuôn thẳng ra luôn đi... lòng và lòng vòng rồi lại chẳng đầu vào đâu. Đó là lý do vì sao tôi chán ghét những tên học nhiều mà nói chuyện đầy ẩn ý!

__ Thôi được, để tôi nói luôn cho em hiểu. Kazuto Minamiya, em đã phạm vào quy định thứ 29 của It. Harm Sokyuran, cố tình gây thương tích cho người khác. Xét theo hành vi của em, tôi không còn cách nào khác ngoài việc... đình chỉ một năm. Em có chấp nhận hình phạt này hay không?

Nếu như nghe không nhầm thì thầy hiệu trưởng vừa nhắc đến hai chữ “ đình chỉ”. Kiểu này thì thật sự khá căng đây... Làm học sinh thì mức tệ nhất của việc phạm lỗi là bị đình chỉ việc học... tức là không được đến trường, không được đến lớp trong suốt 1 năm và chỉ có thể quay trở lại khi hình phạt không còn hiệu nghiệm. Đương nhiên là so với mức đuổi học vĩnh viễn thì còn nhẹ hơn... nhưng “đình chỉ” cũng là một quyết định kinh khủng mà khi nghe xong học sinh nào cũng phải khiếp sợ... Chỉ trừ một số thành phần đặc biệt bất thường như Tsubaki

__ Đình chỉ học 1 năm... chứ không phải đuổi học vĩnh viễn à?

__ Đáng lý ra... tôi phải hạ em xuống thành đuổi học vĩnh viễn. Nhưng thiết nghĩ chắc ít nhiều em cũng có liên quan đến gia tộc Minamiya... nên hình phạt thế này là tốt lắm rồi. Dù sao thì... tôi cũng không muốn chuyện này rùm beng lên gây ảnh hưởng đến các học sinh khác!

Tsubaki cho đôi bàn tay vào túi quần, hắn khẽ nở một nụ cười nhếch tỏ ý hơi xem thường

__ Biết tôi là người từ gia tộc Minamiya, nhưng ông vẫn quyết định đình chỉ tôi. Nếu thấy tôi phiền phức như thế sao không đuổi cổ luôn đi cho rồi... Là do nhà Tsuchimikaido quyền lực hơn nhà Minamiya ư? Không... hai bên đều ngang nhau không ai hơn ai... À, hay là ông nghĩ do nhà Tsuchimikaido chịu đầu tư tiền vào đây, nên ông có thể ăn mảnh một mình mà không sợ nhà Minamiya? Thử đặt ra trường hợp thế này nhé, nếu như người đứng trước mặt ông không phải là tôi, mà là cái con bé nhà Tsuchimikaido kia... thì ông sẽ nâng, hạ hay giữ nguyên hình phạt này hả hiệu trưởng?

__ Kazuto Minamiya, em đã đi quá xa với phạm vi của một học sinh rồi. Dừng lại ngay trước khi cơn phản nộ của tôi lên đến đỉnh điểm!

Ừ thôi thì im, nếu người đứng đầu học viện It. Harm đã lên tiếng bắt học sinh ngậm mồm thì Tsubaki sẽ không nói nữa. Nếu không cho nói thì hắn sẽ dùng hành động. Tsubaki lạnh lùng bước từng bước lộp cộp đến chiếc bàn của thầy hiệu trưởng. Hắn thò tay lấy sổ học bạ của mình một cách ngang nhiên không sợ bất kỳ kẻ nào... Và hành động tiếp theo của Tsubaki là dùng tay còn lại xé toạc cuốn sổ danh bạ ấy thành hai phần bằng nhau trước ánh mắt không khỏi ngạc nhiên của hiệu trưởng. Thầy ấy chỉ có thể lẳng lặng nhìn Tsubaki tiếp tục xé vụn nó thành từng mảnh nhỏ và thả rơi vương vãi như bông hoa anh đào rơi xuống sàn

__ Nếu ngay từ đầu quyết định hình phạt của tôi là đuổi học thì làm thế này đi cho tiện lợi cả đôi bên. Tôi cũng không thiết tha gì cái trường này và cũng muốn rời khỏi nó ngay từ lúc mới nhập học. Từ giờ tôi sẽ không còn xuất hiện trước mặt ông nữa đâu nên cứ yên tâm ăn tiền của nhà Tsuchimikaido đi nhé, hiệu trưởng!

Làm một tràng khiến người khác phải ngỡ hoang mang vì không lường trước được sự việc. Tsubaki tạm biệt căn phòng này bằng cách quay lưng tiến ra ngoài cửa. Nhưng trước khi đi, Tsubaki còn ngoái cổ lại tặng cho ông ấy một câu nói cuối cùng

— À phải rồi hiệu trưởng... theo ông thì một tấm bằng bên Anh và một tấm bằng tốt nghiệp ở Nhật thì cái nào tốt hơn?. Bây giờ, bằng cấp chẳng làm ăn được cái gì hay nấu lên mà cho vào bụng được đâu. Nếu cảm thấy nó không cần thiết thì đừng có treo lung tung khắp nơi như thế... nhìn nó chật chội và chướng mắt lắm. Cho người đến dọn dẹp thường xuyên đi nhé!

Tsubaki nói thế bởi vì trong phòng hiệu trưởng có treo rất nhiều bằng cấp trong phạm vi Nhật Bản. Mà hẳn lại theo lối suy nghĩ con người được đánh giá qua thực lực chứ không phải mấy cái khung bằng hoàn toàn có thể ra ngoài nhờ làm giả vài cái được. Nên Tsubaki cho rằng đừng có treo nó lên khi cảm thấy nó chỉ nhìn được bằng mắt không thôi chứ hoàn toàn chẳng được ích lợi gì hết

.....

— Minamiya – san!

Tsubaki vừa bước chân ra khỏi phòng hiệu trưởng thì hẳn phải đối mặt ngay với một vấn đề khác nữa. Cụ thể là trong lúc hẳn đang gây chuyện với hiệu trưởng bên trong, thì Mikazuki đã đứng bên ngoài đợi sẵn. Nên vừa bước ra, Tsubaki đã gặp mặt ngay với cô ấy

— Minamiya – san, thực sự chuyện này là thế nào? Có thật là anh đã...

— Hầy, cô đã chứng kiến thấy mọi chuyện bằng mắt rồi còn hỏi gì nữa. Thời gian tới, chắc cô sẽ phải đi học một mình đó đầu tím!

— Đi học một mình... nói như thế nghĩa là...

Tsubaki lẳng lặng quay lưng bỏ đi một cách lạnh lùng thờ ơ. Hẳn không cần nói ra về sau thì Mikazuki cũng hiểu được hình phạt hiệu trưởng dành cho hẳn. Chính vì hình phạt ấy quá đáng sợ và nghiêm trọng, Mikazuki không thể ngờ rằng Tsubaki lại dính phải nên cô ấy rất hoang mang lo lắng

— Đợi một chút đã Minamiya – san, anh tính đi đâu khi chưa nói cho tôi biết hết mọi chuyện?... Có thật là anh đã đánh nhau với thành viên CLB nhiếp ảnh không?

Tsubaki chợt dừng lại, hẳn còn không thèm quay mặt lại nói chuyện với Mikazuki cho đành hoàng tử tế... Nhưng ít ra thì hẳn cũng còn chịu trả lời câu hỏi

— Ừ, phải... là tôi đấy... là tôi đã đánh cho chúng mất vài cái răng đấy. Vừa lòng cô chưa?

— Tại sao anh lại đánh họ? Anh đâu có liên quan gì với CLB nhiếp ảnh cũng như họ đâu có gây thù oán gì với anh? Lý do gì mà anh...

— Chúng không trực tiếp gây sự với tôi... nhưng chúng đã khiến cho linh hồn tôi trở nên điên dại không thể kiểm soát. Nhưng đó không phải là tất cả!

Chẳng hiểu sao, Tsubaki bỗng trở nên xa xăm phiền muộn như vậy. Giống như hẳn có nỗi niềm riêng không thể bày tỏ với ai đó. Trong đầu Tsubaki... cái lý do đánh nhau không bắt nguồn từ việc các thành viên CLB báo chí làm hẳn nhớ đến Lumina, mà là một nguyên do khác

— Vì chúng đã dám hủy hoại ước mơ và niềm tin trong cô nên tôi mới cho chúng một trận!.... Một lối suy nghĩ như thế, thì thử hỏi, làm sao Tsubaki có thể trả lời một cách thẳng thừng được

Tsubaki đưa tay ra sau gáy, miệng cất tiếng thở dài ngán ngấm

— Thế thôi, tôi sẽ gặp cô sau. Dù không còn đi chung chuyến xe buýt, nhưng cũng còn khối cơ hội và dịp để dòm mặt. Cứ yên tâm đi nhé!

.....

Về phần Mikazuki, cô dường như cũng cảm thấy Tsubaki đang có nỗi tâm sự trong lòng nhưng vì một lý do nào đó mà hẳn không muốn bày tỏ. Tsubaki không bao giờ trả lời thật với những gì mình nghĩ. Thế

nên... Mikazuki cho rằng mình cần phải làm gì đó để giúp đỡ Tsubaki... Nhưng làm gì là làm gì? Bản thân Mikazuki có thể làm được gì để hấn thôi chìm đắm trong thế giới u ám đen tối do chính hấn tự tạo ra

_ Minamiya – san, tôi... tôi... xin hãy...

_ Hả? Cô đang nói gì vậy?

Mikazuki siết chặt đôi tay xuống chiếc váy đỏ đồng phục trường. Cơ thể cô ấy khẽ run lên bần bật với nét ngượng ngùng đỏ tái chín cả gương mặt. Mikazuki cứ cúi gằm mặt xuống, không dám ngược lên nhìn thẳng vào mắt hấn như ban nãy

_ Nói gì nói to lên, tôi không nghe rõ!

_ Minamiya – san, anh đã quyết định sẽ nghỉ học ở trường đúng không?

_ Cô còn thắc mắc chuyện đó à? Có cần tôi nhắc lại để nghe cho rõ không?

_ Nếu vậy thì xin hãy... Minamiya – san... xin hãy hẹn hò với tôi, làm ơn!

Tsubaki không thể nói thêm bất cứ lời nào. Mà nói thẳng ra là hấn cũng không biết phải ứng xử thế nào làm cái bộ mặt trở như tượng và ánh mắt tròn căng như thể không nghe rõ những điều Mikazuki vừa nói. “Hẹn hò”, hình như cô ấy vừa mới thốt lên hai từ ấy thì phải... hoặc có thể là do mình nghe nhầm cũng nên

_ Hả? Cô vừa nói cái gì vừa xong đấy?

_ Minamiya – san, xin hãy hẹn hò với tôi, làm ơn!

Tiếng sóng biển tràn bờ nghe yên lành êm đềm thoáng đáng quá... Nó cứ như một bản giao hưởng tuyệt vời từ thiên nhiên mang lại... Mà thôi, nói nhiều quá về vẻ đẹp ở Kyuushi riết rồi sẽ chán mất. Dù sao thì không ai có thể phủ nhận vẻ tuyệt đẹp từ nơi biển cả đang vậy gọi. Điều cốt lõi ngay lúc này là Tsubaki đã về đến nhà rồi... Phải, hấn đã chính thức nói lời chào tạm biệt với ngôi trường It. Harm Sokyuran, kết thúc quãng đường học sinh cấp ba của mình ngay tại đây và đón chào khoảng thời gian tự do tự tại của mình ở căn biệt thự kính ngoài vịnh biển này

Vừa về đến nhà, Tsubaki ném thẳng chiếc cặp xuống sàn. Hấn cởi bỏ chiếc áo khoác đỏ bên ngoài quăng vạt vương trên thành ghế. Chiếc cà ra vạt đỏ trước ngực cũng bị kéo ra một cách mạnh bạo để cho Tsubaki có thể dễ dàng mở chiếc cúc áo đầu tiên cho thoáng. Tèn đó còn mở điều hòa và nằm phịch lên cái ghế sofa mềm xốp

_ Ôi trời, mọi chuyện bắt đầu vượt ngoài sự tính toán của mình rồi đây... cái con nhỏ tóc tím ấy...

Tsubaki vất tay lên trán, ánh mắt hướng thẳng trần nhà với niềm suy tư nghĩ ngợi về khoảng thời gian còn lại khi hấn ở trên trường. Chính xác hơn là hấn nhớ lại những lời Mikazuki đã nói với mình

_ Minamiya – san, xin hãy hẹn hò với tôi!

Mikazuki còn cúi đầu nữa. Điều đó khiến cho Tsubaki trở nên luống cuống không biết phải xử trí như thế nào. Đương nhiên là lạ rồi, cô ấy với hấn như nước với lửa, như chó với mèo, cứ hề gặp nhau là đảm bảo sẽ có chuyện xảy đến. Họ chỉ mới bắt đầu đến gần nhau hơn trong sáng nay... mà giờ Mikazuki đòi hẹn hò với Tsubaki như một cặp tình nhân thật sự... Có ai đó làm ơn giải thích dùm Tsubaki ý nghĩa thế nào của hai chữ “hẹn hò” dùm cái. Tsubaki cũng thừa biết... nhưng hấn vẫn chưa dám tin rằng Mikazuki thật sự muốn hẹn hò theo cái cách ấy... cái cách mà một cặp đôi nam nữ yêu nhau hay làm chung trong cái không khí lãng mạn ấy

Tsubaki ngoái cổ sang trái sang phải, đằng trước đằng sau, phía trên phía dưới để chắc chắn xem có thật là cô ấy đang nói với mình không... hay đang nói với một ai khác. Nhưng xem ra chỉ có duy nhất Tsubaki là người đang đứng ở đây... và chỉ duy nhất một người mang họ Minamiya đang đứng trước mặt Mikazuki

_ Này, cô có nhận thức được những gì mình nói không vậy? “Hẹn hò” ư? Có phò thì cũng vừa vừa thôi. Ở đây là chốn công cộng, không thể đùa cợt được đâu nhé!

Mikazuki lắc đầu lia lịa như muốn phủ nhận hoàn toàn

— Không, Minamiya – san, tôi thật sự nghiêm túc trong chuyện này. Tôi muốn được hẹn hò với anh, Minamiya – san... cho nên, xin hãy chấp nhận lời hẹn hò này!

Từ trước đến giờ, ông bà thường hay có câu “ Trâu đi tìm cọc, chứ cọc có đi tìm trâu bao giờ” Ý nói trong chuyện tình cảm, thì người con trai phải chủ động tán tỉnh người con gái chứ không bao giờ có trường hợp ngược lại. Nhưng đó là chuyện xa xưa, tính từ thời câu chuyện Momotarou ra đời. Thời thế thay đổi, xã hội có bước phát triển vượt bậc, giới trẻ chạy theo xu hướng mới là chủ yếu. Nhất là khi trong đất nước xuất hiện cái gọi là nam nữ bình đẳng. Nên việc có một cô gái nào đó mở lời tỏ tình thậm chí là cầu hôn trước cũng không phải chuyện lạ... Nhưng sao thấy nó cứ kỳ kỳ thế nào... nhất là đáng mà râu sẽ cảm thấy sao cái thân phận của mình cứ thấp hèn sao ấy... Tsubaki hiện giờ cũng có chút cảm giác như vậy

Hắn đưa tay lên trán, miệng thở dài ngán ngấm chán nản

— Từ từ đứng xem xét lại mọi việc đã. Cô thật sự muốn đi chơi với tôi, và muốn làm những điều như các cặp tình nhân khác thường làm trong “hẹn hò” ư?

Mikazuki gật đầu khẳng định

— Quý cô nhà Tsuchimikaido, tôi thực lòng muốn hỏi cô sáng nay trước khi đi học cô đã ăn phải những gì mà từ lúc đi xe buýt chung đến giờ toàn nói ba điều linh tinh vớ vẩn. Cô thật sự không cần phải đi khám bác sĩ đó chứ?

— Thần kinh tôi hoàn toàn bình thường, không có chàm mạch hay bị vấn đề gì hết. Tôi rất nghiêm túc và chắc chắn trong chuyện này!

— Thôi được, nếu như cô đã nói như thế thì hãy cho tôi lý do vì sao tôi lại phải chấp nhận cuộc hẹn này? Nếu nghe thấy hợp lý thì biết đâu tôi sẽ suy nghĩ lại!

— Chuyện này....

Mikazuki càng bấu đuôi vấy mình chặt hơn, cả cơ thể bé nhỏ của cô ấy cũng run lên nhiều hơn ban nãy. Đó là chưa đề cập đến nét biểu hiện vừa căng thẳng vừa ngượng ngùng trên gương mặt đỏ gay gất xấu hổ ấy còn gấp mấy lần hơn... Như thế, Mikazuki không thể cho Tsubaki một câu trả lời cụ thể lý do vì sao mình lại muốn đi chơi với Tsubaki như một cặp tình nhân yêu nhau thắm thiết... Liệu có phải Mikazuki đang...

— Tôi không nói được... tôi không thể nói cho anh biết được...

— Oh, nếu thế thì đơn giản quá rồi còn gì... chẳng cần phải suy nghĩ thêm làm chi nữa ệt cái thân lẫn bộ óc!

Thế là Tsubaki quay lưng bỏ đi... Hành động này đồng nghĩa với việc hắn đã từ chối cuộc hẹn hò với Mikazuki và đang có ý định trở về căn nhà ngoài vịnh biển đánh một giấc

Nhưng Mikazuki đã kịp chạy đến và bám chặt lấy vạt áo khoác của Tsubaki hông không cho hắn rời khỏi đây

— Tôi biết tôi khó có thể giải thích cho anh rõ ràng. Nhưng làm ơn Minamiya – san... chuyện này thật sự rất quan trọng không chỉ riêng tôi... mà còn cả anh nữa. Minamiya – san, xin hãy đồng ý hẹn hò với tôi... xin anh đấy!

Tsubaki nằm lẫn lộn sang trái rồi lại sang phải. Tâm trạng hắn lúc này cứ như đang có hai quả tạ hai bên giằng xé vậy. Hắn không hề giữ cái ý định hẹn hò bất kỳ một ai(ngoại trừ Lumina)... Nhưng một phần, Tsubaki cũng không thể quên đi cái hình ảnh Mikazuki làm bộ mặt ấy nắn nỉ mình cho cô ấy một buổi hẹn đúng nghĩa. Rút cuộc thì cô ấy đang bị cái gì mà lại cư xử quá ư khác biệt từ lúc kết thúc lễ hội... Không lẽ, Chisaki lại nói gì khiến cô ấy thay đổi suy nghĩ nhiều đến như vậy ư? Quả là một câu hỏi hết sức nan giải

— Thiệt tình... thiệt nghĩ, mình cần phải gặp và nói chuyện với Chisaki để hỏi xem đầu óc cô ta có thật sự bình thường không cái đã... Phụ nữ.. đúng là loài sinh vật khó hiểu!

.....

.....
_ Hú hê, về rồi đây!

Tiếng mở cửa bên ngoài với cái giọng vừa chua vừa ẻo ẻo quen thuộc này thì chỉ duy nhất một người thôi. Tsubaki khẽ cất tiếng thở dài chán chường khi biết nhân vật sẽ xuất hiện ngay trước mặt hắn trong tầm vài giây nữa và sẽ bắt đầu nói câu

_ Ô ra, Kazuto – kun... sao cậu về sớm thế? Lại cúp học đi ăn Yakisoba đấy hả?

_ Im miệng đi William... Chính thức kể từ giờ phút này, tôi sẽ không phí thời gian đến cái nơi vô bổ được gọi là trường học nữa... Nên đừng có hỏi tôi mấy thứ liên quan đến nó, ok?

Phải... người đó không ai khác chính là anh chàng nửa Tây nửa ta William, người hiện tại đang sống nhờ nhà Tsubaki trong thời gian đến Nhật du lịch chờ bằng tốt nghiệp. Anh ta vừa về đến nhà thì bắt gặp ngay Tsubaki đang nằm dài người trên ghế trong khi giờ này đáng lẽ các học sinh trường It. Harm Sokyuran đang học. Nên thắc mắc hỏi thăm cũng là điều dễ hiểu. William ngồi phịch xuống sàn nhà, bên cạnh còn mang theo hai ba túi đồ nặng nề lỉnh kỉnh

_ Oh my, cậu nghỉ học ở trường rồi à, chắc không phải xô xát với ai để bị đuổi học đó chứ? Mà thôi kệ... đằng nào cậu cũng đã tốt nghiệp học viện mỹ thuật bên Anh và mẹ tôi thì lại đang xăm xoi dòm ngó muốn “tóm” cậu vào lại cái ghế quản lý ở công ty chứng khoán. Nói chung tương lai cậu không nhất thiết phải cần đến cái bằng ở trường ấy... nên sớm nghỉ đi cho khỏe!

Đúng là thế thật, dựa vào những thành tựu mà Tsubaki đạt được khi còn bên Anh quốc thì hắn không đến nỗi bị thất nghiệp gì đâu. Trái lại, con đường tương lai sáng sủa đang sẵn sàng chờ đợi hắn quay lại nếu Tsubaki có ý định trở về với cuộc sống bình thường như bao người khác. Ngay từ đầu, việc học ở It. Harm Sokyuran đã là một chuyện hết sức thừa thãi do Tsukusa bắt ép hắn vào để dần dần thích nghi với xã hội loài người... đồng thời cũng muốn cậu em trai mình có một cuộc sống mới mà không phải đoái hoài đến những quá khứ đau thương mất mát. Nhưng xem ra mong ước của Tsukusa đã hoàn toàn đổ vỡ khi Tsubaki quyết định sẽ ngưng việc làm vô nghĩa này lại tại đây

Tsubaki chồm người sang phải, để một thả lòng thông từ trên ghế xuống. Hắn lặng nhìn William đang lúi húi đóng đồ trong mấy cái túi nilong kia sắp xếp. Chẳng hiểu nổi cái anh chàng nửa Tây nửa ta này tha cái gì về nhà Tsubaki mà nhiều đến thế

_ Còn cậu thì sao? Xin đi sẽ về trễ mà giờ này đã lết mông ngồi đây rồi? Cậu đã đi đâu vậy?

_ À, tôi có đến Yamanashi để thăm lại vô đường cũ của nhà Saotome. Thoạt đầu, tôi cứ nghĩ sẽ về trễ lắm... bởi còn phải dọn dẹp, sắp xếp, lau chùi đủ thứ vì thiết nghĩ chẳng còn ai ở đó nên sẽ bỏ mặc vô đường như cái nhà hoang. Nhưng may mắn thế nào, lại có một quý nhân mỗi ngày đều đến nhà Saotome để chăm sóc dọn dẹp. Thành ra, tôi không cần phải nhúng tay vào chi nữa!

Yamanashi, đó là thành phố nằm ở phía tây Tokyo, nếu đi xe điện thì cũng phải mất đến nửa ngày... bằng khoảng cách từ vịnh Kyuushi đến Yokohama. Thế quái nào mà hắn lại vừa đi vừa về trong khoảng thời gian nhanh đến như vậy. Nhìn lên đồng hồ thì bây giờ mới gần giữa trưa... cũng chỉ đủ để đến đó thôi...

_ Ê, cậu tính gạt tôi đấy hả? từ đây đến Yamanashi, có trời đánh tôi cũng không tin cậu vừa đi vừa về chỉ trong vòng nửa ngày!

_ Oh my, tôi chưa nói xong mà cậu đã nhảy dựng vào rồi. Đúng là khi cậu vừa ra khỏi nhà thì tầm một tiếng sau tôi cũng khởi hành, và phải mất gần 4 tiếng đồng hồ thì mới đến được Yamanashi. Nhưng khi về, thì tôi lại được quý nhân trợ giúp, cho đi nhờ máy bay trực thăng nên về được Kyuushi trong thời gian ngắn nhất... bộ cậu nằm ở nhà mà không nghe thấy tiếng trực thăng ngoài ngõ sao?

Có tiếng trực thăng gần nhà mình à? Sao chẳng nghe thấy nhĩ... Có lẽ do Tsubaki quá để tâm suy nghĩ về chuyện của Mikazuki nên không để ý... Mà đợi một chút đã, tên nửa đầu nửa vàng nửa đen kia vừa nói về bằng trực thăng riêng... Hắn đã tìm được nhà Saotome và lấy trực thăng từ đó rồi ư? Vì chỉ có những gia tộc giàu có quyền quý như Saotome thì mới đủ điều kiện sắm trực thăng riêng... Hoặc cũng có thể là...

_ Này William, trả lời tôi thành thật, cái quý nhân mà cậu nói... là ai vậy? tên gì, nhà cửa ở đâu? Là nam hay nữ?

_ Oh my, cậu để ý à Kazuto – kun, lạ thật nha... bình thường, cậu có bao giờ quan tâm đến mấy chuyện không liên quan đến bản thân như thế này đâu!

_ Nói nhiều quá, trả lời tôi đi William, có khi... tôi biết người đó đến từ đâu không biết chừng!

_ Oh, nếu nói về quen thì chắc chắn cậu có biết đấy. Quý nhân đã giúp tôi chăm sóc võ đường nhà Saotome, còn cho tôi mượn trực thăng về nhờ là một cô gái đến từ gia tộc Kurahashi, hàng xóm láng giềng với nhà Tsuchimikaido và Minamiya của cậu ấy!

Tsubaki dùng tay phải tự đập thẳng vào mặt mình rồi kéo dài xuống một đường thể hiện sự náo nê chán chường

_ Biết ngay mà, Yamanashi là nơi nhà Kurahashi dựng gia trang, cũng giống Tsuchimikaido tại vịnh Kyuushi này. Mình quên phéng mất Yamanashi là nơi ở của nhà Kurahashi... Nhưng cũng thật kỳ lạ khi tên này lại tình cờ gặp được thành viên phân gia Kurahashi... Vận may của hắn đồ thật!

.....

_ À mà này, cậu đã nghỉ học ở trường rồi thì tính làm gì tiếp theo? Nằm dài ở nhà chờ đợi từng ngày trôi qua một cách vô nghĩa sao?

_ Còn làm gì nữa... tôi tìm cách nghỉ học là để tập trung cho Đêm Vũ dành cho các Kiếm Sư. Giờ không lo cho Đêm Vũ, thì hóa ra bao nhiêu công sức của tôi toi cơm hết à? hỏi thế mà cũng hỏi!

William ngoái cổ lại nhìn Tsubaki... trên môi anh ta khẽ nở một nụ cười nhẹ

_ Ra thế... cậu đã quyết định sẽ tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm và dành lấy danh Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư ư? Tuyệt vời nhỉ?

_ Tham gia thì tôi đồng ý tham gia... nhưng còn chuyện lấy danh Đệ Nhất thì tôi không chắc chắn... Mà trước đó, tôi vẫn còn đang phân vân, không biết nên lấy thân phận là người nhà gia tộc nào để tham dự đây. Nhà Minamiya thì không thể, nhà Kurahashi thì lâu rồi không qua lại....

_ Thế thì còn nhà Tsuchimikaido thì sao? Chẳng phải cái cô cung chủ hiện tại của nhà Tsuchimikaido rất thân với cậu còn gì? Chưa kể gia trang nhà Tsuchimikaido đang ở ngay tại Kyuushi này... đi bộ chừng chục phút là đến. Quá tiện lợi đúng không?

_ Nghe như cậu biết rất rành về nhà Tsuchimikaido... Bộ cậu đã đến tư trang Tsuchimikaido và gặp Chisaki rồi sao?

_ Đương nhiên, nói thế nào đây nhỉ... nhớ cái buổi sáng đầu tiên khi tôi đến Kyuushi này không. Ày, mà nó là hôm qua chứ có xa xôi gì. Trong lúc tôi đi long nhong thăm thú, thì vô tình bị lạc trên núi. Và may mắn sao lại gặp được cung chủ nhà Tsuchimikaido đang quét lá ngoài cổng... Có nói chuyện hỏi thăm thì mới biết đây chính là tư trang Tsuchimikaido và cô ấy không ai khác chính là Chisaki Tsuchimikaido!

Tsubaki đảo mắt một vòng, hắn nhớ mang máng hình như mình đã từng kể cho William nghe về Chisaki và nhà Tsuchimikaido. Chỉ là Tsubaki không ngờ rằng số tên này đồ quá... vừa về Nhật có hai ngày mà lại được gặp cung chủ cao quý nhà Tsuchimikaido và người nhà Kurahashi... đó là chưa nhắc đến người ngoài như William lại được ân huệ đến thăm Thiên Chiêu Gia Trang, gặp mặt ngài Akifusa, hiện thân của thần Amaterasu tối cao. Tên này may mắn ghê... càng lúc càng có liên quan đến chuyện của ba gia tộc hùng mạnh nhất Nhật Bản

William ngoái cổ lại để ý thấy Tsubaki đang nhìn mình

_ Oh my, làm ơn đừng có nhìn tôi đăm đăm như thể đang tự hỏi “Sao hắn may mắn đến thế”... Thay vì cứ nằm đó nghĩ tầm phàm... sao cậu không cân nhắc đến những điều mà tôi vừa nói xong ấy? Đến gặp cung chủ cung huyền nữ Tsuchimikaido và xin cô ấy cho phép mình trở thành người nhà Tsuchimikaido để tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... Chỉ là tạm thời thôi, thương lượng đằng hoàng với người ta thì sau khi Đêm

Vũ kết thúc thì cậu sẽ trở lại là Kazuto Minamiya... Lo quái gì nữa... Còn nếu không được thì ta sẽ tính đường khác... Có khối cách!

Tsubaki hướng mắt sang chỗ khác, cái nhìn đăm chiêu ấy thể hiện rằng hắn đang cân nhắc ý kiến của William xem như thế nào... Quả thực, Tsubaki không muốn gây phiền hà đến nhà Tsuchimikaido, không muốn gây phiền phức cho Chisaki... Nhưng nếu muốn tham dự Kiếm Vũ, thì không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc quay về nhà Minamiya. Đôi khi... Tsubaki thoáng nghĩ, cuộc sống hiện tại không cho phép hắn được lựa chọn... tất cả đều là số phận mà hắn phải tuân theo một cách bất di bất dịch

— Tươi tỉnh lên đi Kazuto, chính vì cái lối suy nghĩ của cậu bây giờ nên cậu mới thấy bản thân mình cô đơn ấy. Cứ thử đặt niềm tin vào những người bạn xung quanh cậu... xóa bỏ đi cái bóng đêm đang giam giữ cậu bên trong... cậu sẽ thấy... đang có rất nhiều người quan tâm đến mình đó. Kazuto – kun, cậu không hề cô đơn đâu... đừng tự tách biệt hay trừng phạt lương tâm mình nữa!

William nói đúng... không phải là hắn cô đơn... mà là tự hắn đã tạo một cái vỏ bọc bên ngoài để sống tách biệt với tất cả mọi người. Trong cái thời kỳ ai cũng xem Tsubaki như tên phản đồ, vẫn còn Chisaki, vẫn còn Hanabi, vẫn còn những người xem trọng Tsubaki như một vị anh hùng, như một Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... họ mới chính là những người bạn thật sự mà không phải ai cũng có... Chắc lẽ, đã đến lúc Tsubaki thoát khỏi cái bóng tối che mờ ấy và bắt đầu biết đặt niềm tin vào những người quan trọng xung quanh thì hơn

.....
— Chisaki – sama, có điện thoại từ Tsubaki – dono, cậu ấy nói muốn gặp cung chủ ạ!

Chisaki đang ngồi ngắm những cành hoa tím vào chiếc bình thủy tinh nhỏ trên bàn. Khi nghe cô hầu trong nhà thông báo như thế. Lập tức, Chisaki bỏ hết mọi việc đang dang dở sang một bên, và nhanh chóng chạy ra khỏi phòng để có thể đến chỗ chiếc điện thoại bàn nhanh nhất. Hôm nay, Chisaki không diện bộ Kimono hay Haori ở nhà, mà là một bộ trang phục bình thường như bao cô gái thời đại mới, chiếc quần cộc dễ thương, chiếc áo thun ngắn tay trông khá thời thượng... Chisaki gần như là bất kịp xu thế thời trang của hiện nay chứ không phải một cung chủ cổ hữu bảo thủ... Nhưng thôi, không nhắc đến vẻ bên ngoài của Chisaki nữa... quan trọng là cuộc nói chuyện giữa cô và Tsubaki sẽ như thế nào

— Mushimushi, Tsu – kun, mình nghe đây!

— Chisaki... tớ biết làm phiền cậu bây giờ thật không phải... nhưng có thể cho tớ xin ít phút không?

— Nếu là ít phút để nói chuyện thì mình có nhiều thời gian lắm, cậu không cần phải lo!

— Hiểu rồi... xem ra mình gọi đúng thời điểm hả!

— Nhưng mà có chuyện gì thế Tsu – kun? Cậu muốn nói với mình chuyện gì vậy?

— Chuyện dài dòng lắm, nếu nói qua điện thoại thì không tiện tí nào. Để tớ đi một chuyến đến tư trang nhà Tsuchimikaido gặp cậu và nói chuyện cho đàng hoàng cụ thể... Được chứ?

— Uhm, dĩ nhiên là được, cậu cứ đến đây đi, mình sẽ đợi!

— Ok, gặp lại cậu trong ít phút nữa, Chisaki!

Đầu bên kia cúp máy trước, Chisaki nhìn vào tai nghe điện thoại mà trong lòng tự hỏi: không biết Tsubaki đang có vấn đề gì mà lại muốn ghé thăm nhà Tsuchimikaido... dù rằng toàn bộ vệ sĩ trong nhà đều không ưa hắn ta một tẹo nào hết. Nhưng cũng không trừ trường hợp Tsubaki chẳng ngăn bất kỳ ai cũng như sợ hãi bất cứ kẻ nào dám ngăn đường

Mà thôi, có đứng đây cũng chẳng ích lợi gì, lo chuẩn bị trước đi thì tốt hơn

— Chuẩn bị cho tôi ấm trà, cà phê phin và chút bánh quy nhé. Sẽ có khách đến thăm nhà Tsuchimikaido!

.....
— Oh my, lần thứ hai tôi được chiêm ngưỡng tư trang nhà Tsuchimikaido... quả nhiên, vẫn chưa khỏi rùng mình khi thấy vẻ sừng sững cổ kính của nó!

Sau vài phút đi bộ từ biệt thự kính, Tsubaki cùng William hiện đang đứng trước cổng tư trang nhà Tsuchimikaido. Đúng là đã từng đến đây nhiều lần, nhưng Tsubaki vẫn chưa quen với vẻ cổ kính to lớn của nó. Cứ mỗi lần đến đây, Tsubaki đều ngược lên nhìn chiều cao của nó đến mức sái cả cổ

— Nhưng khoan đã, đây là chuyện của tôi... mắc mớ gì người ngoài như cậu lại xỏ mũi vào hả?

— Nar nar, có làm sao đâu chứ. Tôi cũng muốn được diện kiến cung chủ nhà Tsuchimikaido để nói lời cảm ơn vì đã giúp tôi lần trước ấy mà. Hơn nữa... tôi cũng có ý định sẽ tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiến mà... cũng cần một nơi nào đó làm đại diện mới đúng phép!

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngấm

— Tại sao tên này lại là ứng cử viên tham gia Đêm Vũ kia chứ... Chẳng lẽ, hẳn xem việc dự Đêm Vũ là một chuyến vui chơi trong chương trình đến Nhật du lịch của hẳn sao? Ôi trời... mọi thứ đúng là càng ngày càng rắc rối!

.....

— Nhưng mà này để tôi nói trước, đến tư trang nhà Tsuchimikaido cũng tương tự như Thiên Chiếu Gia Trang. Một khi cậu còn đi với tôi... thì chắc chắn sẽ gặp không ít phiền toái một khi đã bước chân vào gia trang. Có gì tôi không chịu trách nhiệm đâu!

Nghe lời cảnh báo trước, William xanh xao mặt mày

— Hả, lại nữa ư... lần này thì mức độ thâm thù giữa cậu và nhà Tsuchimikaido là bao nhiêu vậy? Với lại, nếu đã biết trước mình sẽ bị băm chém, thì sao cậu còn cố xác đến đây... Bộ chán thở thật đấy hả?

— Chẳng phải cậu là người đã khuyến khích tôi nên đến thương lượng với nhà Tsuchimikaido sao? Chưa chi đã sợ quắp cả đuôi rồi!

— Đây là khi tôi cứ nghĩ chỉ có mỗi nhà Tsuchimikaido còn là đồng minh với cậu... ai ngờ đâu... còn tệ hơn cả Thiên Chiếu Gia Trang... Nè, Kazuto – kun, chẳng lẽ... yêu cô gái đó thật sự là trọng tội sao? Cậu thật sự không có quyền yêu người mình yêu thật ư?

Tsubaki chẳng nói gì hết... vì càng nói, thì những mảnh gương ký ức sẽ trở về và đâm không thương tiếc vào trái tim Tsubaki một cách đau đớn nhất. Hắn im lìm và từ từ bước đến gần chuông cửa

.....

Nhưng ngón tay phải của Tsubaki chưa kịp đưa lên nhấn vào chuông thì ánh mắt Tsubaki bỗng dừng sắc lại. Hắn nhanh chóng chống hai tay xuống đất để bật ngược ra phía sau như thể có cái gì nguy hiểm sắp xảy đến... Và đúng như thế thật, nếu không nhờ hành động sáng suốt đúng đắn đó thì cánh cửa sẽ đập thẳng vào mặt hắn không biết chừng... Theo sau đó là một vệ sĩ nhà Tsuchimikaido tai to mặt lớn, thân thể cuộn cuộn cao hơn Tsubaki đến tầm 2 mét là ít. Ông ta mặc một bộ vest đen, đeo kính đen như mafia, hai hàng lông mi cau có... lại thêm một thanh Katana sắc bén trên tay càng khiến ông ta càng thêm đáng sợ

Trông thấy Tsubaki, ông vệ sĩ hét lớn như tiếng gầm của loài sư tử hoang dã

— TÊN TỘI ĐỒ!

Thế là không nói gì thêm, vệ sĩ đó phi cơ thể to lớn thẳng vào Tsubaki với thanh Katana chuẩn bị chém thẳng xuống đầu hắn một nhát

Không cần phải làm gì nhiều, Tsubaki nhích chân trái để quay người lách sang phải vài cm. Như thế thì lưỡi kiếm của ông ta chỉ có thể vút thẳng xuống đất chứ chẳng thể chạm nổi vào một sợi tóc của hắn. Tsubaki nâng tay phải đánh thẳng từ dưới lên trên trúng ngay phần khớp giữa khủy tay buộc ông ta phải buông thanh Katana, rồi xoay cơ thể tung chân đá một phát ngay bụng đối phương. Cú đá đó thấm lắm... vệ sĩ nhà Tsuchimikaido tay ôm bụng, gục xuống vì cơn đau quá khủng khiếp... Nó tuy không bằng bị kiếm chém trực tiếp, nhưng cũng đủ để đầu óc quay mòng mòng không còn tỉnh táo được nữa rồi

Tsubaki nhặt cây Katana kia vác lên vai

— Đi thôi William, dựa vào tình hình này thì Chisaki không thể gặp chúng ta... phải tự thân vào tìm cậu ấy mới mong được việc!

— Oh my oh my, cậu là một mớ rắc rối khiến nhiều người không khỏi đau đầu, Kazuto – kun!

.....

Mỗi một bước chân tiến sâu thêm vào nhà Tsuchimikaido, là một thử thách dành cho Tsubaki cũng giống như khi diện kiến Akifusa – sama hồi ở Thiên Chiếu Gia Trang. Tsubaki phải đối mặt với toàn bộ vệ sĩ vai u bắp thịt với những thanh Katana sắc bén trên tay. Đơn phương độc mã duy nhất một thanh kiếm, Tsubaki lần lượt hạ gục hết những vệ sĩ được xem là giỏi nhất trong gia tộc Tsuchimikaido. Không dùng chuôi kiếm đánh trực diện trước ngực thì cũng chuyển sang sử dụng sống kiếm để đỡ, phản đòn. Thậm chí, Tsubaki còn có thể nhìn thấy được những đường tấn công của nhiều người trong cùng một lúc. Hấn lùi lại phía sau một bước để các vệ sĩ chém hụt xuống sàn nhà... Sau đó thì lại đánh trả bằng những nhát chém vừa nhanh vừa chuẩn xác

Và một trong những hướng tấn công thú vị nhất của Tsubaki là đâm kiếm xuống sàn, dùng phần cán làm bàn tựa, chống tay nâng cơ thể rồi dang chân đạp thẳng vào ngực đối phương. Chưa dừng lại ở đó, Tsubaki còn tiện tay “chôm” được thêm một thanh Katana khác và bắt đầu xử lý dần những vệ sĩ còn lại bằng kỹ thuật song kiếm. Nhưng hấn chỉ sử dụng mỗi sống kiếm và cán để giảm thiểu lượng sát thương đến mức thấp nhất. Mục đích của Tsubaki đến đây là gặp Chisaki, chứ không phải gây chiến với nhà Tsuchimikaido. Hình thức này sẽ được xem là tự vệ nếu hấn không làm người nhà Tsuchimikaido bị thương tích

Vệ sĩ cuối cùng, Tsubaki tung người nhào lộn rồi dang chân đá từ trái sang làm ông đeo kính đen kia ngã chống vó xuống vách tường. Tsubaki tay trái chìa thanh Katana trước mặt ông ta, tay phải vòng ra sau lưng và cũng cầm thanh Katana chìa vào ông ta hông để phòng nếu vệ sĩ ấy có ý định đánh bật thanh kiếm bên trái thì Tsubaki sẽ sử dụng thanh bên phải phản công

— Thật tệ nhạt, trình độ nhà Tsuchimikaido càng ngày càng bị hao mòn một cách thê thảm đáng thương... đánh với các người ta sẽ chết vì buồn mất, khôn hồn thì gọi cung chủ của các người ra đây nhanh... bằng không... ta sẽ không khách sáo mà biến cả cái gia trang này thành đồng hoang tàn đâu... Đừng có làm ta nổi điên!

Tên này nói được thì sẽ làm thật... cứ thử nhìn vào đôi mắt vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn của hấn đi khắc biết. Tsubaki có thể vì Chisaki mà kìm nén cơn tức giận của mình... nhưng cái gì cũng phải có giới hạn. Tức nước thì vỡ bờ... đến khi vượt mức chịu đựng thì không biết hấn sẽ gây ra thảm họa gì đâu

Dù hấn chỉ là một thằng nhóc chưa đến 20 tuổi, nhưng các vệ sĩ nhà Tsuchimikaido đều không thể phủ nhận tài năng cũng như thực lực của Tsubaki Minamiya mạnh như thế nào. Kẻ mạnh nhất ba gia tộc, đủ sức quật ngã những kiếm sỹ lão luyện đầy kinh nghiệm từ trước đến nay. Thành thử ra nhìn mặt người vệ sĩ bại trận kia trông khá ỨC CHẾ... nhưng bàn tay run đến nỗi không dám vùng kiếm đánh trả

.....

— Trận đấu dừng ở đây được rồi, Tsu – kun là khách quý của tôi, mọi người không được phép làm phiền cậu ấy!

Cung chủ Chisaki từ trong phòng kéo cửa bước ra với mệnh lệnh mà không một người nào trong tư trang Tsuchimikaido dám cãi

Chisaki khẽ nói nhỏ với hai cô hầu đứng bên cạnh mình

— Chăm sóc cho những người bị thương... và lệnh cho toàn bộ người hầu trong tư trang bảo vệ bên ngoài thư phòng... tuyệt đối không để cho bất kỳ ai chen ngang cuộc nói chuyện giữa chúng tôi!

— Vâng, thưa Chisaki – sama!

Sau khi đã hạ lệnh cho toàn bộ thành viên nhà Tsuchimikaido, Chisaki từ tốn bước đến chỗ Tsubaki. Cô cung chủ nhỏ khẽ cúi đầu để mái tóc tím phẳng phất mùi hương thơm quyến rũ ngang qua Tsubaki

— Thành thật xin lỗi cậu Tsu – kun... do bọn họ đã nghe lén cuộc nói chuyện điện thoại giữa mình và cậu nên đã tự ý lập kế hoạch gây chiến với cậu. Tất cả đều do mình chưa quản lý được người trong tư trang...

Cho mình xin lỗi!

Tsubaki buông hai thanh Katana loong koong xuống sàn nhà gỗ, để ấy cô hầu kia thu dọn hiện trường. Mấy việc như thế giao cho hầu gái nhà Tsuchimikaido làm là đúng rồi... Còn Tsubaki thì gãi đầu sồn sột, miệng cất tiếng thở dài

__ So với lần đầu đến đây thì dễ thở hơn nhỉ... Cũng do cái lúc tớ tự ý chở cậu thoát khỏi tầm quan sát của bọn họ trong ngày lễ hội trường nên mấy tên vai u thịt bắp kia ghét tớ cũng chẳng có gì lạ... Thôi, bỏ qua đi!

Ngay lúc đó, chàng trai nửa Tây nửa ta tóc vàng đen từ phía sau chạy ủa tới. Anh ta ôm chồm lấy Tsubaki, kê mặt lên vai Tsubaki để có thể nhìn thấy Chisaki rõ ràng nhất. Miệng còn nhe răng cười với hai ngón tay làm dấu

__ Oh my, xin chào cung chủ nhà Tsuchimikaido... chúng ta lại gặp nhau rồi này!

Trông thấy William, Chisaki không khỏi tròn mắt kinh ngạc

28. Chương 28

__ Char... thật không ngờ... có một ngày tôi lại được ngồi trong chính tư trang tuyệt đẹp lộng lẫy lung linh lấp lánh lấp lờ không loang lổ lạnh lẽo như bây giờ đây. Nè nè Kazuto – kun, công nhận... tôi thật là may mắn đúng không?

William cứ ấy cùi chỏ vào tay Tsubaki đang ngồi kế bên khiến hấn không khỏi bực mình... Bực mình nhất là cái chuyện muốn uống cà phê mà không yên với cái tên lảm nhảm kia

__ Nhiều vẫn “L” quá tên đàn!

Nhưng Tsubaki cũng không thể phủ nhận được rằng vận may của tên này quá đồ. Đã đi du lịch không phải tốn một xu về chi phí ăn ở, lại còn được diện kiến Akifusa – sama ở Thiên Chiếu Gia Trang... còn được gặp cung chủ hiện tại của nhà Tsuchimikaido. Chẳng biết, William được sinh vào đúng giờ gì mà thần may mắn nhập hồn ban phúc lành cho anh ta nhiều quá... Có khi nào, Tsubaki tự hỏi, liệu vận may của mình bị trút hết là vì hấn hay không?

__ Cảm ơn vì lời khen... Nhưng tôi thật sự rất ngạc nhiên khi biết thì ra anh lại là người bạn cùng phòng của Tsu – kun hồi còn học bên Anh... Tôi, cung chủ nhà Tsuchimikaido rất lấy lòng cảm ơn vì đã chăm sóc cho Tsu – kun suốt thời gian khó khăn bên ấy! Chisaki cũng từ từ ngồi xuống chiếc đệm... Gương mặt mỉm cười xinh như hoa mới nở luôn tạo ấn tượng tốt trong mắt khách. Chính vì nụ cười và sự thân thiện ngọt ngào ấy mà Chisaki đã trở thành một thần tượng đối với các đảng mày râu của cả ba phân gia... thậm chí là các đối tác làm ăn láng giềng bên ngoài

Trước lời cảm ơn và cái cúi đầu của Chisaki, William liền đưa hai tay xua... trên mặt anh ta còn giữ lại nụ cười nhe răng đắc chí nữa

__ Oh my, that's my pleasure, hime - sama. Tôi cũng xin lỗi vì đã giấu cô đến tận lúc này. Thật ra, ngay từ lần đầu tiên chúng ta nói chuyện... lần đầu tiên chúng ta giới thiệu, thì tôi đã sớm biết cô là cung chủ hiện tại của nhà Tsuchimikaido danh giá khắp đất Nhật. Cũng do cái tên này đã từng nhắc đến cô trong thời gian bên Anh nên tôi có biết đấy! William vừa nói vừa chỉ tay sang Tsubaki

__ Thì ra, Tsu – kun có giới thiệu tôi cho anh... Thật là vinh hạnh quá!

__ Phải phải... mà hime – sama, cô có biết không. Khi còn ở chung phòng, cứ mỗi đêm, cậu ấy thường!

Tsubaki bất ngờ đặt cốc cà phê mình đang uống trên tay xuống bàn một cái rầm to tướng. Chỉ cần nhìn biểu hiện và thái độ là biết ngay hấn đang không vui với những điều mà William chuẩn bị nói ra. William cũng biết rõ thân phận của mình chỉ là một kẻ ăn bám ở đậu, không còn quyền hạn gì như hồi còn chia phòng ở chung rồi mỗi người một cuộc sống tự do riêng. Anh ta cũng không muốn tối nay Tsubaki cúp phần ăn hay khóa luôn cái đầu đĩa DVD để bộ Anime mình đang xem dở chỉ có nước vào tủ... nên cũng thôi việc châm chọc hấn đi cho nó lành

— William, có muốn tôi...

— Chắc chắn, không cần phải nói, tôi biết cậu sắp thốt ra điều gì rồi... Bỏ đi, xem như tôi chưa từng tiết lộ bí mật gì của cậu đâu nhé!

William còn làm động tác kéo ngón tay từ trái sang phải ngay trước miệng như muốn báo cho Tsubaki biết rằng “Tôi sẽ ngậm mồm lại không bép xép nữa”

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngấm

— Xin lỗi cậu Chisaki, cái gã này mang một nửa dòng máu người Anh. Nói năng văn vẻ và nhiều chuyện là cái tính đã ăn sâu đã có từ khi hắn được sinh ra cơ. Nhưng trình độ tiếng Nhật của hắn cũng chưa phải là hoàn thiện lắm... nên cậu cứ xem như hắn nói linh tinh, đừng màng đến cho nó khỏe cái thân!

— Uhm, mình hiểu mình cần phải làm gì mà... Nhưng cậu biết không Tsu – kun, mình cảm thấy vui lắm... vì bây giờ bên cậu, ít ra cũng có một người bạn hiểu và cảm thông với cậu khi không có mình và Hajima bên cạnh. Tsu – kun, quả nhiên, cậu không hề cô đơn... không hề đơn độc một mình nhỉ?

Tsubaki không biết hùng biện thế nào, bởi thật sự hắn không hề cô đơn, không hề đơn độc... mà luôn có rất nhiều người quan tâm đến hắn bên cạnh. Chỉ vì những nỗi đau day dứt trong lòng... chỉ vì những mặc cảm tội lỗi, mà bóng đêm cứ bao lấy Tsubaki, che đi đôi mắt hắn, không cho Tsubaki thấy được điều đơn giản ấy. Khi nghe William nói với mình trước khi khởi hành đến nhà Tsuchimikado... thì Tsubaki mới ngộ ra được sự thật ấy... mặc dù trong trái tim hắn vẫn còn chút hoài nghi

— Dẹp chuyện đó sang một bên đi. Bữa nay tớ đến đây, không phải là để giới thiệu gã này cho cậu biết hay nghe về quá khứ. Chisaki, tớ có chuyện cần nhờ cậu giúp!

— Uhm, được thôi, mình rất sẵn lòng!

Tsubaki chăm chăm nhìn Chisaki với ánh mắt hơi chút ngạc nhiên. Nhất là khi cô ấy trả lời câu nói của Tsubaki với vẻ mặt rất bình thường như thể đây là chuyện hiển nhiên

— Tớ còn chưa nói yêu cầu của mình... sao cậu đồng ý sớm vậy?

— ?? Chuyện này đâu cần phải suy nghĩ... trước đây mình đã nói rồi đúng không? Nếu cậu gặp khó khăn gì thì cứ nói với mình. Mình sẵn sàng giúp đỡ cậu vô điều kiện... miễn là điều đó nằm trong phạm vi khả năng của mình!

Đúng là thế, quyết định của Chisaki là tiếp tục tin tưởng vào Tsubaki... dù hắn có làm gì thì lòng tin của cô cũng chủ yếu sẽ không bao giờ thay đổi... bây giờ và mãi mãi về sau. Và điều đó khiến cho Tsubaki cảm thấy ấm lòng. Hắn thậm chí còn có thể nở một nụ cười nhẹ mằn nguyện không để ai thấy nữa cơ

— ? Cậu sao vậy Tsu – kun? Trông cậu hơi lạ đó... bộ có chuyện gì sao?

Ngay lập tức, William nhe hàm răng đều của mình ra cười

— Oh my, Kazuto – kun, Hime – sama đã nói là sẽ giúp cậu rồi... còn ngần ngại gì mà không chịu nói ra? Điều cậu mong muốn... đâu có khó khăn gì đúng không?

— Im đi William, tôi biết mình phải làm gì... Mà chẳng phải cậu vừa nói là sẽ không mở miệng sao?

Thế là William một lần nữa kéo tay từ trái sang khóa miệng lại. Sau đó còn đưa ngón tay làm dấu ý nói “Sẽ không tái phạm đâu”

— Thật ra, tớ và gã này đã đi Yokohama một chuyến. Bọn tớ đã đến Thiên Chiếu Gia Trang Amaterasu no Mori để diện kiến ngài Akifusa. Cũng do bị triệu tập khẩn cấp quá nên mình không kịp báo lại cho cậu, xin lỗi!

Nghe như vậy, Chisaki bỗng dưng lo cho Tsubaki nhiều hơn là để tâm chuyện hắn đi mà không báo. Cô chồm người dậy, nhìn hắn ta với ánh mắt hơi căng thẳng chút chút

— Cậu đến Thiên Chiếu Gia Trang gặp ngài Akifusa... cậu có ổn không Tsu – kun? Có bị thương ở đâu không?

— Không... tớ hoàn toàn bình thường, chẳng u đầu sút mẻ ở đâu hết!

Thấy Tsubaki còn vung tay qua lại như chẳng có gì xảy ra... Chisaki thở phào yên tâm

— Thật tốt quá... Akifusa – sama rất thích bày ra mấy trò thử thách để kiểm tra trình độ của mọi người. Mình cứ lo, lỡ như ngài ấy làm quá trớn... hay Tsu – kun mất cảnh giác dù chỉ một giây, thì cũng sẽ phải gánh chịu hậu quả đến cuối đời ngay!

— Hầy, về chuyện đó thì không cần phải bàn thêm nữa. Ba năm không gặp lại, ngoài tình trạng cơ thể teo quắt queo ngang với Hanabi, thì độ dở hơi của ngài ấy cũng tăng lên đáng kể. Mới đây, ngài Akifusa còn thử sức tớ bằng tên thật và đao thật đấy... Ngài ấy đúng là quái dị!

— Nhưng rồi sao nữa? Tại sao ngài Akifusa lại triệu tập cậu đến Thiên Chiếu Gia Trang... trong khi bọn mình thì lại không hề nhận được thư triệu tập? Ngài ấy đã nói gì với cậu?

Tsubaki tỏ ra trầm ngâm chút đỉnh rồi khẽ quay sang lặng nhìn Chisaki

— Chisaki, cậu còn nhớ vào ngày đầu tiên khi tớ đến viếng thăm tư trang nhà Tsuchimikaido ngay lúc vừa chuyển nhà đến vịnh Kyuushi này, cậu có nhắc đến những cơn chấn động, sóng thần lạ ngoài biển và cuộc họp của ba phân gia sắp tới đúng không?

Chisaki khẽ gật đầu. Cái gì chứ cái đó thì cô nhớ rất rõ... vì chính Chisaki là người đã nói cho Tsubaki biết tình hình ngoài biển và cuộc họp giữa ba gia tộc. Chisaki còn mong mỗi Tsubaki sẽ có mặt trong ngày hôm đó nữa còn gì

— Akifusa – sama đã nói: vào đúng hai hôm nữa thì cả ba gia tộc sẽ tập trung lại ở Thiên Chiếu Gia Trang... và đây sẽ là bước mở đầu cho Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm giữa ba tộc để có thể tìm ra Kiếm Vũ Sư mạnh nhất. Cuộc chiến giữa các vị thần một lần nữa sẽ diễn ra... Đạo Thần Susanoo sẽ giáng cơn thịnh nộ xuống toàn bộ vịnh Kyuushi nếu ta không nhanh chóng tìm ra hộ vệ mạnh nhất bảo vệ cho cháu gái thần biển!

— Phải, điều này là đương nhiên rồi. Cả mình, Hajima và chú Tsubaru cũng đang gấp rút để chuẩn bị cho Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm, đồng thời cũng chuẩn bị cho trận đại chiến sắp đến... Sẽ sớm thôi, cuộc chiến giữa các vị thần sẽ xảy ra giống như 3 năm trước!

Tới đây, cả Tsubaki lẫn Chisaki đều trở nên trầm ngâm. Gương mặt của hai người họ đều hiện lên một nỗi suy nghĩ miên man vô bờ bến nào đó. Cái ký ức của 3 năm trước khi cả ba gia tộc cùng đứng lên chống lại cơn giận dữ của thần Susanoo... và cái ký ức một người con gái tóc đỏ đã chết trước khi trở về biển khiến trái tim hai người bỗng dưng đau buốt hơn. Khi nhắc đến 3 năm trước, cả Tsubaki và Chisaki đều cảm thấy có một thứ gì đó vừa khoét đi một nửa linh hồn của mình, và thay vào vị trí khuyết ấy là những cảm xúc hụt hẫng, day dứt, hối hận

Về William, anh ta ngồi bên cạnh hai người họ từ đầu buổi đến giờ. Anh ta không phải là người trong cuộc, không trực tiếp tham gia vào trận chiến của 3 năm trước nên không tài nào có thể hiểu được cái cảm giác trong họ lúc này. Điều mà William biết chắc chắn là gương mặt của hai người đó không hợp tí nào... Nhưng thay vì chủ động khích lệ tinh thần, thì chàng trai nửa Tây nửa ta lại chọn cách ngồi yên một chỗ, miệng nở nụ cười vì tin rằng: Tsubaki sẽ không có ý định để bản thân mình dấn sâu vào tình trạng này đâu. Chắc chắn cậu ấy sẽ sớm thoát khỏi nó ngay bây giờ thôi

— Bỏ mấy thứ không quan trọng sang một bên đi Chisaki, nghe tớ nói tiếp này. Trống rỗng thì ngài Akifusa muốn tớ tham dự Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm để có thể hợp sức chống lại thần biển!

— Tham dự Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... điều đó thật tuyệt Tsu – kun. Mình cũng đã mong mỗi điều này từ lâu rồi!

Tsubaki hầu như quên mất chính Chisaki đã khích lệ mình nên có mặt trong cuộc họp ngày hôm đó và đồng ý tham gia Đêm Vũ. Vì trong suy nghĩ của Chisaki, người duy nhất có khả năng đánh lấy ngôi vị Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư chỉ duy nhất một mình Tsubaki mà thôi

— Nhưng cậu đã quyết định chưa Tsu – kun? Mình nghĩ dù đây có là lệnh của ngài Akifusa, nhưng chắc ngài ấy cũng muốn cậu tự lựa chọn phải không?

_ Ừ, ngài ấy để tớ tự quyết định... và tớ cũng đã suy nghĩ rất nhiều... Chisaki... tớ sẽ tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... nhưng không chắc có lấy được ngôi vị Đệ Nhất hay không đâu!

Chisaki tỏ ra mừng rỡ hẳn... gương mặt xinh xắn dễ thương của cô ấy hiện lên một niềm hân hoan khó diễn đạt

_ Không Tsu – kun, chắc chắn, cậu sẽ dành ngôi vị cao nhất trong Đêm Vũ. Nhưng điều ấy không quan trọng... điều tuyệt vời nhất bây giờ là cậu có thể đứng trên sàn đấu và cho những người khác thấy rõ thực lực của cậu!

_ Hầy, tớ thì chẳng mong muốn trở thành tâm điểm chú ý rồi phải nhận bao nhiêu là ánh mắt hình viên đạn... Nhưng xem chừng tớ không còn sự lựa chọn nào khác!

Chisaki từ tốn, nhẹ nhàng dùng cả hai tay mở chiếc phin trong chiếc khay. Cô ấy đổ hết phần bã cà phê thừa trong ấy vào một cái lọ nhỏ bên cạnh khi Tsubaki đã chắt hết tinh chất cà phê trong đó. Chisaki cẩn thận dùng nước nóng tráng qua một lần rồi đặt lên một chiếc cốc mới... cô ấy lấy một thìa cà phê trong gói cho vào chiếc phin ấy, chế nước sôi và đóng nắp lại... Và một lần nữa, những tinh chất cà phê đen từ từ nhỏ xuống... chỉ cần đợi thêm vài phút trôi qua, là Tsubaki đã có thể thưởng thức một ly cà phê thứ hai, uống phụ kèm chung với một ít đá lạnh. Nhưng điều quan trọng là Chisaki tiến hành từng bước từng bước trông rất bài bản và kinh nghiệm... giống như cô đã tập tành rất lâu chỉ để phục vụ riêng cho người khó tính như Tsubaki thôi

_ Để mình đoán nhé Tsu – kun, cậu đã quyết định sẽ tham gia Đêm Vũ... nhưng do không thể quay về nhà Minamiya làm đại diện nên đến xin mình cho cậu trở thành người nhà Tsuchimikaido đúng không?

Tsubaki cũng không ngạc nhiên gì mấy khi nghe Chisaki nói trùng ý định của mình. Một người thông minh Chisaki, chỉ cần nghe phần đầu của câu chuyện là đã có thể hiểu được đoạn kế phía sau. Cô cung chủ nhỏ khẽ nở nụ cười xinh hơn bao giờ hết

_ Mình đồng ý, Tsu – kun, mình đồng ý để cậu trở thành thành viên nhà Tsuchimikaido với cương vị vệ sĩ thân tín của mình như Mikazuki!

_ Chỉ cần là người nhà Tsuchimikaido là đủ rồi, không cần phải chi tiết rườm rà đến thế... Tớ không có ý định sẽ trở thành người của gia tộc Tsuchimikaido mãi. Sau khi Đêm Vũ kết thúc, tớ sẽ trở lại với danh tính của chính mình...

_ Ừ nhỉ, sau khi Đêm Vũ chấm dứt, cậu sẽ trở về là chính cậu. Bởi chỉ có cái họ Minamiya, là sợi dây kết nối còn lại giữa cậu với cậu ấy!

_ Phải... là sợi dây liên kết cuối cùng giữa tớ và Lumina... nên tớ không thể từ bỏ cái họ đó được!

Tsubaki nâng tách cà phê kê lên môi nhấp nháp một chút. Vị ngọt thanh của nó đi qua các giác vị trên lưỡi, xuống cổ họng, để lại một chút hương thơm dịu dàng nồng nàn trên xoang mũi. Nhưng gương mặt của Tsubaki không hề lộ vẻ gì là thiết tha hay thích thú... Hắn cũng không tỏ ra chán ghét hay cố ý chê bai vì hắn biết Chisaki đã làm nó ỉn... Chỉ là hơi đáng tiếc vì tách cà phê này... không phải do Lumina pha... Không có ý so sánh, nhưng quả thật cà phê do Lumina pha đều khiến cho Tsubaki cảm thấy thư thái yên bình đặc biệt

_ Đúng rồi Chisaki, cậu có thể cho phép cái tên này luôn được không? Hắn ta cũng muốn tham gia Đêm Vũ nên cũng cần một nhà để làm đại diện!

Chisaki ngoái cổ trông sang William với ánh mắt tròn to khó hiểu

_ William – san? Anh ấy cũng tham gia Đêm Vũ sao?

William rất muốn chồm người lên trả lời. Nhưng do đã hứa với Tsubaki là sẽ không mở miệng dù chỉ một tiếng, nên chỉ gật đầu lia lịa

_ Hắn ta cũng được ngài Akifusa mời trở thành ứng cử viên của ngôi vị Đệ Nhất. Nhưng “may mắn” thay, hắn lại là người nhà Saotome, một gia tộc bên ngoài không dính dáng gì đến Thiên Chiếu Gia Trang. Thành thử cũng có chút khó khăn nếu mang cái danh ấy tham gia Đêm Vũ. Cậu giúp tớ được việc này chứ?

— Tsu – kun, hơn 70% thành viên nhà Tsuchimikaido đều xuất thân từ bên ngoài đó, ngay cả Mikazuki cũng thế. Chuyện nhận một ai đó trở thành người nhà Tsuchimikaido không hề khó. Nếu họ thật sự có nguyện vọng, tôn thờ thần Amaterasu và các vị thần, và không có ý định quấy nhiễu nhà Tsuchimikaido thì mình rất sẵn lòng!

— Cảm ơn cậu Chisaki... thú thật, nếu cậu không đồng ý, thì chắc tớ cũng chẳng biết phải tính sao nữa!

Chisaki vẫn giữ nguyên nụ cười rạng rỡ xinh xắn như bông hoa mới nở một cách duyên dáng

— Nếu cậu trở về nhà Minamiya, mình nghĩ chắc chắn phu nhân và Tsukusa nee – san sẽ thuyết phục Tsubaru – san cho cậu trở thành đại diện mà... Nhưng mà này Tsu – kun, về lý thuyết thì hết ngày mai, Đêm Vũ sẽ được diễn ra. Nhưng do một số thủ tục của Thiên Chiếu Gia Trang, nhà Tsuchimikaido chúng mình buộc phải đến đó trước một ngày, cụ thể là sáng sớm mai. Cậu...

— Tớ biết, 3 năm trước cũng thế còn gì... Cậu cứ đến Yokohama trước, tớ và gã này sẽ theo sau. Chắc chắn sẽ gặp nhau vào chiều tối!

— Mình hiểu rồi... vậy mình sẽ thu xếp đúng như kế hoạch đã bàn trước... Mọi việc còn lại, cậu cứ từ từ hoàn thành thôi

— Thế thì tốt!

Tsubaki đưa tay nâng chiếc cốc cà phê uống một hơi hết sạch. Hắn uống như thế là để không phí công sức của Chisaki pha, chứ còn về chuyện cảm nhận mùi vị thì hắn chỉ thấy có một sự kết hợp giữa đắng và ngọt hòa nguyên vào nhau làm kích thích cổ họng hắn chút chút rồi tọt xuống bụng hết. Sau đó, Tsubaki nhắc cơ thể mình đứng dậy khỏi chiếc nệm

— Thôi, tớ về đây, còn ở lại nữa, thì cái bọn bên ngoài sẽ không giữ nổi bình tĩnh mà xông vào đây mất!

Tsubaki ám chỉ lấy những vệ sĩ của nhà Tsuchimikaido đang ngồi bên ngoài chờ đợi. Mặc dù Chisaki đã ra lệnh không cho bất kỳ ai quấy rầy đến cuộc trò chuyện giữa Chisaki và Tsubaki... đồng ý là họ không can thiệp, cũng không cố ý nghe lén để nắm bắt thông tin. Nhưng Tsubaki hoàn toàn có thể cảm nhận được luồng sát khí dưng dưng gai ốc đang chờ mình sẵn bên ngoài. Nếu còn ở đây lâu hơn, thì chúng sẽ mất cái phần “người” của mình và không ngần ngại rút kiếm ra tấn công thêm lần nữa

Chisaki không khỏi thở hắt ngán ngẫm. Bình thường thì họ rất nghe lời Chisaki, nhưng cứ mỗi khi có liên quan đến Tsubaki, thì họ lại trở nên khó quản lý như vậy. Riết rồi không biết Chisaki phải xử sự sao cho hợp tình cả đôi bên nữa

— William, chúng ta về thôi... chúng ta cũng cần phải chuẩn bị một vài thứ cho chuyến đi ngày mai chứ nhỉ?

— Cậu nói phải, sẽ có cả đồng thứ cần lo trước khi khởi hành... Mà đúng rồi Kazuto – kun, bộ Hakama mà cậu nhờ Hanabi làm giúp ấy... theo cậu thì chừng nào con bé hoàn thành và gửi đến nhà?

— Cái đó thì còn tùy... nhưng với tính cách nói được làm được của Hanabi, tôi nghĩ chắc sẽ sớm thôi!

Nhờ William nhắc đến trang phục thì Tsubaki mới chợt nhớ ra một chuyện quan trọng

— Chisaki... pháp bảo của nhà Tsuchimikaido... vẫn còn ở trong tư trang này... đúng không?

Chisaki khẽ gật đầu

— Vẫn còn ở đây, mình vẫn luôn giữ nó bên mình và bảo quản rất cẩn thận!

Cô cung chủ nhỏ từ từ đứng dậy và quay lưng tiến đến chỗ bức tranh thơ Haiku treo trên tường. Thoạt nhìn qua thì nó cũng chỉ là một mảnh vải có ghi chữ để trang trí cho cái khoảng trống tường trắng buốt đó thôi. Nhưng có ai ngờ đâu, đằng sau bức tranh thơ Haiku lại có một lỗ hổng lớn, kích thước của nó đủ để giấu một bộ giáp samurai đỏ chót từ mũ, áp, găng tay, tất và thậm chí là hai lá cờ phía sau có in hình một thanh kiếm lạ lùng

Chisaki nhẹ nhàng nâng thanh Katana trên bộ giáp samurai đỏ bằng hai tay, rồi quay lưng tiến đến chỗ Tsubaki và chìa ra cho hắn

_ Đây, pháp bảo nhà Tsuchimikaido, Thảo Thế Kiếm Kusanagi no Tsurugi, một trong ba pháp bảo của Thiên Chiếu Đại Thần Amaterasu tối cao!

Chính là nó, Tsubaki không thể nào quên được cái ngày đầu tiên thống lĩnh đời trước của nhà Tsuchimikaido, tức là cha của Chisaki, người lãnh đạo trước Chisaki đã từng cho Tsubaki thấy tận mắt thanh Thảo Thế Kiếm, pháp bảo quý giá của gia tộc Tsuchimikaido. Khi đó, Tsubaki hăng còn nhỏ, còn chịu sống trong vòng kiểm soát của nhà Minamiya, nên trong mắt họ hàng ba bên, Tsubaki là một đứa trẻ vừa ngoan vừa tài giỏi. Chính vì thế, thống lĩnh nhà Tsuchimikaido rất thích Tsubaki, ông ta gần như muốn hứa hôn cho Chisaki lấy Tsubaki và xem hần như con rể tương lai của mình. Một khi đã xem như con rể... thì chuyện mang pháp bảo cho Tsubaki xem cũng là điều dễ hiểu. Ông ấy còn nói, khi đã kết hôn với Chisaki, thì sẽ nhường lại Thảo Thế Kiếm cho hần... và để hần đứng đầu nhà Tsuchimikaido(nếu Tsubaki muốn)... Nhưng thật tiếc là con đường Tsubaki chọn quá gian nan khắt khe... Cũng chính vì yêu Lumina, nên độ thân thương trong gia tộc Tsuchimikaido càng ngày càng giảm... Để rồi sau cùng, Tsubaki là một tên phản đồ trong mắt họ, thậm chí là thống lĩnh, bố của Chisaki

Nhưng thanh kiếm thần này thoát nhìn bên ngoài trông khá đối bình thường, nó cũng giống như bao thanh Katana khác, chỉ có phần vỏ đựng bên ngoài có hoa văn hình ngọn lửa đen thôi. William tròn mắt chăm chú nhìn nó, trong lòng nảy lên chút phân vân

_ Thảo Thế Kiếm Kusanagi no Tsurugi đây ư? Hôm nay quả đúng là một ngày may mắn của tôi nhỉ Kazuto – kun... Pháp bảo nhà Tsuchimikaido, tôi muốn được tận mắt nhìn rõ bên trong... Ui da!

William đưa hai tay gần đến với thanh kiếm với ý đồ muốn rút nó ra xem thử... nhưng ý định chưa thực hiện được thì đã bị Tsubaki đập chất khiến anh ta nhanh chóng thụt tay lại

_ Kusanagi... trước giờ chưa từng được mở... nó cũng chưa từng được sử dụng trong những trận chiến trước đây. Vì tương truyền rằng, người phá hủy sự kết nối giữa thanh kiếm và bao kiếm, sẽ là người mang nặng trọng trách mà các vị thần ban lại. Và một người bình thường, thì không dám nhận lấy trọng trách ấy. Không phải là hèn nhát... mà là con người biết tự lượng sức mình. Sứ mệnh của các vị thần ban cho không thể thất bại!

Tsubaki nói lại những câu những từ mà trước đây bố của Chisaki đã từng kể. Thần kiếm sẽ mãi ở trong tình trạng này cho đến khi cần thiết, thì sẽ được rút ra để gánh vác trọng trách của thần linh

Chisaki khẽ hướng đôi mắt trong veo xuống thanh kiếm, trên môi cô ấy nở một nụ cười nhẹ

_ Thần kiếm Kusanagi đã được thần Amaterasu tối cao truyền lại ôn đồ Tsuchimikaido... nhưng cho đến nay, chưa một ai trong nhà Tsuchimikaido có thể sử dụng được nó, kể cả ông nội lẫn bố mình. Tsu – kun, cậu có nghĩ: phải chăng... nó chưa tìm thấy được chủ nhân thích hợp?

_ Làm sao tớ biết được? Riêng bản thân tớ thì đã không hề nuôi cái tư tưởng sẽ tin vào cái cây thần kiếm đó từ lâu rồi. Lưỡi kiếm sẽ được rút ra khỏi vỏ khi cần thiết. Thế thì những cuộc chiến chống lại thần biển... chưa phải là điều cần thiết ư? Rõ vớ vẩn!

Tsubaki gỡ giọng quở trách thanh kiếm. Chisaki nhoen miệng nở một nụ cười khúc khích nhẹ vì đôi lúc trông Tsubaki hơi giống trẻ con chút xíu

_ Sẽ sớm thôi, khi cả ba pháp bảo cùng tề tựu bên nhau!

Tsubaki hiểu ý nghĩa từ câu nói đó của Chisaki. Hần đưa tay ra sau gáy gãi đầu, miệng lại cất tiếng thở dài

_ Vì nó rất quan trọng, nên ngày mai đi đường cho cẩn thận, đừng để mất hay rơi dọc đường đó!

_ Ừ, mình biết mà... cảm ơn cậu, Tsu – kun!

.....
.....

Rời khỏi nhà Tsuchimikaido, Tsubaki có một chút khó khăn bắt đầu di chuyển từ thư phòng lớn của tư trang Tsuchimikaido để thẳng hướng ra cổng... Nói là khó khăn nhưng thực chất là chỉ vượt qua hàng trăm ánh mắt dòm ngó hần như hình viên đạn thôi. Các vệ sĩ của nhà Tsuchimikaido cũng không dám ra tay

tấn công khi đích thân Chisaki tiến hẳn ra ngoài... Bây giờ thì Tsubaki lẫn William có thể yên tâm vì họ đã xuống chân đồi, gặp con đường nhựa chạy vào thị trấn ven biển rồi

— Nè Kazuto – kun, cung chủ Chisaki tuyệt thật đấy, vừa xinh đẹp, tài giỏi, ăn nói có duyên, nhẹ nhàng từ tốn, lại còn sở hữu một nụ cười rất nhân hậu nữa. Giả dụ như tôi có là một người hầu trong nhà Tsuchimikaido, thì cũng không mỗi giờ hơn được phục vụ ột cung chủ như vậy!

— Vừa ý cậu rồi còn gì nữa. Sắp đến, chúng ta sẽ phải tham gia Đêm Vũ dưới danh phận là vệ sĩ đại diện cho nhà Tsuchimikaido. Tức là đại diện cho cả Chisaki, cung chủ của gia tộc Tsuchimikaido... Hầy, càng nghĩ đến, tôi càng cảm thấy có chút áp lực!

— Hử? Áp lực? Không phải tham gia chỉ vì ngôi vị Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư thôi sao? Thắng thì được, thua thì thôi, có gì đâu mà áp lực?

— Tên ngố như cậu quả thật chẳng hiểu gì cả. Với samurai, lòng tự trọng và linh hồn quan trọng hơn tất cả. Một khi đã ra chiến trường và cầm kiếm thì không bao giờ được nhắc đến hai từ “thất bại” Nếu không thì chuẩn bị tinh thần tự rạch bụng tự sát đi thì hơn. Dĩ nhiên là ở thời buổi này không ai làm thế nữa hết. Nhưng việc tham dự Đêm Vũ ngoài việc dành lấy ngôi vị quán quân... thì một phần cũng là để nâng cao vị thế của người đứng đầu gia tộc ấy. Thua... đồng nghĩa với việc hình ảnh của lãnh đạo sẽ bị bôi xấu... nên liệu làm sao đó thì làm...

William đảo mắt một vòng để suy nghĩ

— Hơi phiền phức nhỉ... nhưng chắc không vấn đề gì đâu. Tôi thấy trong mắt Hime – sama không quan trọng chuyện thắng thua, mà cô ấy muốn cậu được đứng trên sàn đấu và chứng minh thực lực của bản thân. Mà cái cơ như cậu, thì tôi không nghĩ cậu sẽ thua ngay từ vòng loại. Dù sao thì trước khi về Nhật, cậu cũng đã...

Tsubaki ngoái cổ sang nhìn William như thể đang đợi anh ta nói tiếp về sau. Ấy vậy mà chàng trai nửa Tây nửa ta kia lại làm một nụ cười nhẹ, tay vỗ bộp bộp vào lưng Tsubaki mấy cái rồi bỏ đi trước

— Thôi kệ đi, đến đâu hay đến đấy, cứ suy nghĩ theo chiều hướng tích cực chút thì mọi chuyện sẽ lại diễn ra tốt đẹp. Về chuẩn bị hành lý và phần lên giường ngủ sớm đi thì hơn!

William hiểu Tsubaki như hiểu bản thân của chính mình... nhưng đôi lúc, Tsubaki lại không thể hiểu được những suy nghĩ của anh ta. Một người có chút lập dị, dở dở ương ương như William, luôn tồn tại một thứ gì đó khiến Tsubaki không khỏi tò mò khó hiểu. Đó giải thích vì sao anh ta tuy hay lảng nhảng linh tinh, nhưng chưa đến nỗi bị Tsubaki từ mặt

Về đến căn biệt thự kính ngoài vịnh biển, Tsubaki mở cửa cùng với William theo sau. Hai người họ chợt dừng lại khi thấy có một cái thùng các tông được đặt ngay giữa lối vào

— Cái gì vậy? Quà của cậu hả?

Tsubaki tiến đến gần hơn cái thùng ấy. Nó đã được gói lại bằng hàng như một bưu kiện từ nơi nào đó gửi đến... Mà nó chính xác là bưu kiện thật... trên đó còn có ghi tên, địa chỉ người nhận và người gửi bằng hoàng. Và chỉ cần nhìn vào cái tên bên gửi, Tsubaki hiểu ra ngay vấn đề

— Kazuto – kun... hàng của ai vậy? Có phải đồ ăn không?

— Trong đầu cậu chỉ có đồ ăn và thức uống hay sao? Là của Hanabi... con bé gửi từ Thiên Chiếu Gia Trang đến vịnh Kyuushi bằng dịch vụ chuyển phát. Có lẽ là Hakama mà tôi yêu cầu không biết chừng!

— Hể! là Hakama, nhưng cậu chỉ vừa mới yêu cầu làm từ hôm qua... chẳng lẽ, Hanabi làm nhanh đến vậy ư?

— Biết nói thế nào đây nhỉ, Hanabi rất mê cosplay, con bé thường hay tự mình may đồ rồi tự sướng trước gương. Nên có thể nói, khả năng may vá của Hanabi không ai có thể sánh nổi. Kỷ lục của Hanabi trước đây là một ngày may được 100 bộ thường phục lớn có nhỏ có. Kể ra cũng tài kiếp!

— Oh my, người Nhật các cậu quả thật đáng sợ... gần như không phải là người nữa rồi... Ủa mà khoan, làm thế nào người chuyển phát nhanh có thể mang thùng hàng này vào tận nhà trong khi cả hai chúng ta đồng

loạt ra ngoài... Này Kazuto – kun, đừng có nói với tôi là cậu lại không khóa cửa trước khi ra khỏi nhà đấy nhé!

Tsubaki không bận tâm chút gì về những điều William quở trách, bởi rằng đúng quá mà... Hắn là chuyên gia ra khỏi nhà luôn quên hoặc không thêm khóa cửa cẩn thận. Bởi vì trong đầu Tsubaki có lập luận riêng, vịnh biển cảng Kyuushi này coi thể nhưng lại nằm trong mạng lưới an ninh tuyệt hảo của các vệ sĩ nhà Tsuchimikaido... nên tuyệt đối không hề có trộm. Thứ hai... hắn để cửa như thế ngộ nhỡ có ai ghé thăm thì cứ vào ngồi phòng khách chờ đợi chứ không phải vất xác ngồi ngoài như ăn may dầm mưa dầm nắng (Lý do quá thể chính đáng đến phát sợ... Chỉ có Tsubaki mới có thể nghĩ ra mấy cái thứ kỳ lạ như vậy)

Điều quan trọng bây giờ là Tsubaki từ tốn tháo lớp băng keo ở bốn góc thùng bên ngoài một cách đơn giản trơn tru. Hắn mở nắp thùng thì quả nhiên không ngoài dự đoán, trong đó là một bộ Hakama đen, áo Kimono trắng có thêu một cảnh rêu uốn cong như cọng cỏ... nhưng lại tạo lên một vẻ gì đó quyền quý và thẩm mỹ. Một chiếc áo Haori dài tay màu đỏ viền đen... Nhìn cái màu đỏ này, Tsubaki liên tưởng đến bộ Yukata ngắn mà Hanabi thường mặc... nó cũng cùng tông màu sắc sỡ như thế này. Đúng là một riêng của con bé có khác. Trước đây, thường phục ở Thiên Chiếu Gia Trang đều là màu trắng... nhưng từ ngày Hanabi chuyển đến, thì con bé đã thay cái màu trắng vừa quê mùa vừa dễ bẩn lại vừa đặc trưng cho những thành viên cấp thấp nhất của ba gia tộc thành màu đỏ ánh như son môi. Và bây giờ, chiếc áo Haori này cũng là một trong những tuyệt tác của Hanabi

Chưa dừng lại ở đó. Góc trái của cái thùng các tông còn có một thứ nữa khá đồ sộ thú vị... một chiếc mặt nạ Kitsune (Mặt nạ cáo trắng). Chiếc mặt nạ ấy có đôi mắt thâm quầng đen xung quanh kéo dài xuống hai bên mang tai và mũi, phía dưới còn có vài khúc ẩn đèn và ngọn lửa đen ngay chính giữa trán. Nhìn vào chiếc mặt nạ này, Tsubaki cảm thấy sao nó thật buồn bã, u ám... giống như gương mặt của một con cái cô đơn, lẻ loi... không tìm được mục đích để tồn tại... cũng tương tự như Tsubaki vậy

Sâu dưới tận đáy của cái thùng, Tsubaki còn tìm thấy một mảnh giấy được gấp lại thành 4 phần. Hắn cầm lên, mở ra và xem thử xem trong đó nó ghi cái gì

__ Tsubaki – dono, hết ngày mai là Đêm Vũ sẽ được tổ chức. Hanabi không biết ngài có ý định tham dự theo lệnh Akifusa – sama hay không. Nhưng Hanabi tin chắc... Tsubaki – dono đã có quyết định và con đường đi riêng của bản thân mình – desu. Hanabi gửi ngài bộ Hakama mà Hanabi đã thức suốt đêm qua may xong... nó trông không được đẹp như những bộ Hakama trước kia nhưng chiếc Haori thì Hanabi đảm bảo không tệ đâu – desu... À quên, Hanabi còn gửi cho ngài mặt nạ Kitsune trong một bộ Anime mà Hanabi yêu thích nhất. Như thế thì những vướng mắc nhỏ nhặt xung quanh ngài đã được giải quyết rồi... Cố lên, Tsubaki – dono – desu!

Tsubaki gấp bức thư lại, miệng nhếch cười một cái cực nhạt và đương nhiên là cũng không để cho William thấy

__ Đến tận mức này thì thử hỏi làm sao... tôi có thể rút lui được nữa... Mọi thứ đều diễn ra đúng như những gì ngài Akifusa tiên liệu!

.....
Chiều tối xuống sau một ngày dài có ánh mặt trời chói chang... và bây giờ thì màn đêm đang thâm tím toàn bộ nhân gian với cái lạnh từ cơn gió rợn người. Nhưng chắc cũng không lạnh lắm đâu vì đây là thành phố đông dân Yokohama chứ không phải ngoài vịnh biển Kyuushi

Phải... đây là Yokohama, là nơi Thiên Chiếu Gia Trang được thành lập và nắm giữ một nửa sức mạnh của thành phố này trong lòng bàn tay... Mà thôi, không cần nói đến mấy điều hiển nhiên biết rồi ấy nữa. Quan trọng bây giờ là sâu bên trong Thiên Chiếu Gia Trang, có một căn thư phòng giống như tư trang nhà Tsuchimikaido. Trong thư phòng, có một cô gái loli tóc đen dài được cột lại gọn gàng bởi những sợi ruy băng đỏ, khoác trên mình một bộ Kimono ngắn, ống tay dài có màu trắng nhưng được thêm vài chỗ tô đỏ như son... đó là chưa nói đến hình ngọn lửa cháy đen tô đậm thêm bộ Kimono ấy tuyệt đẹp... Một hình ảnh khi nhìn vào thì người ngoài sẽ biết ngay đấy chính là hiện thân của thần Amaterasu tối cao... Đúng... đó chính là Akifusa – sama, người đứng đầu Thiên Chiếu Gia Trang và ba gia tộc còn lại

Ngài ấy hiện đang nhốt mình trong thư phòng có ánh sáng rực rỡ từ 5 7 cái bóng đèn trên trần nhà và một

cái bóng đèn trên chiếc bàn thấp. Căn phòng này cũng có kết cấu giống như nhà Tsuchimikaido, cũng có một sàn hiên gỗ bên ngoài cánh cửa, nối thông với khu vườn cỏ thiên định Karesanui. Thường thì chúng ta chỉ có thể nhìn rõ thấy những tảng đá và ốc xoắn cát vào ban ngày, còn ban đêm thì hơi khó... nếu không được trang bị thêm đèn bên ngoài

Ngài ấy ngồi một mình trong phòng, phía trước là một tờ giấy trắng còn mới tinh. Bên tay phải ngài Akifusa còn nâng một cây bút lông đã được làm ướt bằng mực đen. Và khu vực bán kính xung quanh chỗ ngồi của ngài ấy là hàng trăm những mẫu giấy vụn bị vo lại thành cục rải rác. Không biết ngài ấy đang viết chữ gì... nhưng thế này thì ắt hẳn người trong Thiên Chiếu Gia Trang sẽ phải dọn dẹp một nhĩ đây

__ Akifusa – sama!

Cánh cửa phòng được kéo sang một bên, ngoài đó là Hanabi đang cúi đầu với vẻ thành kính

__ Ngài vẫn còn viết thư pháp sao ạ - desu?

__ Oh, Hanabi - bou đấy à, vào đi!

__ Thần xin phép – desu!

Được sự cho phép, Hanabi từ tốn đứng dậy, lặng lẽ từng bước vào thư phòng mà không gây ra bất kỳ tiếng ồn nào. Đảo mắt một vòng khắp căn phòng, Hanabi không khỏi thở dài ngán ngẫm khi thấy đồng hoang tàn giấy mọi nơi. Tuy là hiện thân của vị thần tối cao... nhưng trong hình dạng này, ngài ấy chẳng khác chi một đứa trẻ 13 tuổi... có lẽ vì thế mà tính cách quậy phá trong ngài ấy trở dậy trong giai đoạn này (Gọi là thời kỳ tuổi mới lớn)

Hanabi nhặt một mẫu giấy lên mở ra xem thử... trong đó có ghi chữ “ Bình” rất lớn, gần như là kín cả trang giấy... Và những mảnh khác cũng duy nhất một chữ “ Bình” giống như vậy

__ Akifusa – sama, ngài vẫn còn suy nghĩ đến những điều Tsubaki – dono nói trước khi rời khỏi Thiên Chiếu Gia Trang ạ - desu?

Akifusa tạm thời ngưng viết, ánh mắt của ngài bỗng hiện lên một chút gì đó suy tư nghĩ ngợi nhiều. Nỗi phiền muộn trên gương mặt ngài lúc này cũng giống như lần Akifusa hay tin Tsubaki rời khỏi Nhật Bản để đi du học

__ Ta đã viết rất nhiều chữ “ Bình” theo đúng như lời Tsubaki – bou nói. Nhưng dù có viết bao nhiêu chữ đi nữa... thì ta vẫn chưa thể tìm ra câu trả lời cho thắc mắc của mình. Vì ta là hiện thân của một vị thần, vì ta không phải là con người nên không thể hiểu được con người là những sinh vật như thế nào. Hanabi – bou, hãy nói cho ta biết đi...con người là thế nào... mà dù biết đau khổ, nhưng vẫn cầm đầu vào?

__ Chính thần cũng đang tự hỏi bản thân về điều đó... Thần không giỏi thư pháp, nên không thể viết được chữ “Bình”. Mà dù có viết được chữ ấy, thì cũng không thể thấu hiểu được ý nghĩa như Tsubaki – dono đã nói - desu. Nhưng nếu là trường hợp của thần... thì chắc thần cũng sẽ làm y như vậy. Để đi theo niềm hạnh phúc mà mình mong muốn, thần cũng sẽ đánh đổi mọi thứ mình đang có để lấy nó... dù đó chỉ là một niềm hạnh phúc le lói trong phút chốc - desu!

__ Cũng giống như Tsubaki – bou từ bỏ mọi thứ mình đang có chỉ để yêu Lumina, dù biết rằng đó chỉ là một niềm hạnh phúc sớm chợp tắt như ánh nến sắp tàn. Nhưng ta đã nói với Tsubaki – bou rằng: yêu người cá là sai lầm... còn yêu Lumina lại là một quyết định sáng suốt... Ta cảm thấy bản thân mình thật mâu thuẫn!

Hanabi khẽ nở một nụ cười hơi nhạt và có chút chất

__ Ngài không phải đang bắt đầu hối hận vì những lời mình đã nói cho Tsubaki – dono đấy chứ ạ - desu?

__ Không, lời của một vị thần khi nói ra sẽ không bao giờ thu lại. Ta không cảm thấy hối hận khi đã khuyên nhủ Tsubaki – bou như vậy. Chỉ là ta đây cũng không thể ngờ rằng, Tsubaki – bou đã đánh đổi rất nhiều thứ chỉ để lấy một niềm hạnh phúc không trọn vẹn. Số phận của Tsubaki – bou... thật quá khắc nghiệt. Ý muốn của thần Amaterasu tối cao... chính ta cũng không thể hiểu rõ được hoàn toàn!

__ Thế nên, ngài mới muốn Tsubaki – dono tham dự Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm, trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư để có thể thay đổi dòng chảy số phận của ngài ấy, phải không ạ -desu?

— Cái đó còn tùy vào ý muốn của Thiên Chiếu Đại Thần Amaterasu... Thật ra, chuyện thắng thua không quan trọng. Ta chỉ mong Tsubaki – bou sớm tìm ra lối thoát cho bản thân... Khi cầm thanh kiếm trên tay, thì Tsubaki – bou sẽ hiểu rõ mình là ai, nên làm gì, nên bỏ đi thứ gì, giữ lại điều gì, trân trọng cái gì, và đã từng hối tiếc việc gì...

Hanabi cảm nhận được rằng Akifusa – sama vẫn còn đang rất tin tưởng vào Tsubaki. Ngài ấy đặt kỳ vọng và niềm tin của chính mình vào hắn... và tin rằng, Tsubaki sẽ tìm lại được chính bản thân mình trong Đêm Vũ dành cho các Kiếm Sư

Hanabi chợt trông ra khu vườn bên ngoài. Gương mặt dễ thương của cô bé khẽ nở một nụ cười xinh xắn, đẹp nhất khi hướng đôi mắt như ngọc lên bầu trời đêm kia

— Akifusa – sama, đêm nay, mặt trăng thật đẹp, phải không ạ - desu?

Ngài Akifusa cũng ngoái cổ trông ra ngoài... và quả thật trăng đêm nay vừa tròn lại vừa đẹp giữa màn đêm thăm thẳm kia

— Người nói phải Hanabi – bou... Trăng đêm nay thật đẹp... có lẽ Tsukuyomi (Tên của thần mặt trăng) đang có tâm trạng vui nhỉ?

.....

Khúc đoạn về Thiên Chiếu Gia Trang và người đứng đầu Amaterasu no Mori như thế là đủ rồi. Quay về vịnh biển Kyuushi, vị trí chính xác là tư trang cổ kính uy nghi của nhà Tsuchimikaido. Hiện tại thì các thành viên trong nhà, từ người hầu đến vệ sĩ đang đầu tắt mặt tối chạy đôn chạy đáo từ phòng này sang phòng khác chỉ để sắp xếp hành lý, chuẩn bị những thứ cần thiết cho chuyến đi sáng sớm ngày mai. Nhưng một phần cũng do nhiều quá nên dọn không hết. Ước chừng số người đi lần này có khi phải lên đến 30 hoặc 40... và cũng có thể là hơn thế nữa

— Chisaki – sama, dự báo thời tiết nói ngày mai có nắng nóng. Xin hãy mang theo dù, kem chống nắng và một số vật dụng bảo vệ da khỏi tia cực tím đi ạ!

— Chisaki – sama, từ Kyuushi đến Yokohama sẽ phải mất nửa ngày. Xin người hãy mang theo Katana phòng tránh có trấn lột giữa đường ạ!

— Chisaki – sama, cuộc họp sẽ có rất nhiều người đến từ hai gia tộc còn lại. Xin người hãy mang theo một số trang phục phù hợp và vài mỹ phẩm ạ!

Cứ nói tới nói lui dần dần qua lại. Chisaki tiếp thu hết ý kiến của tất cả bọn họ, chỉ mỗi tội nhức đầu quá khi hàng chục cái miệng cùng lên tiếng một lúc. Giờ thì Chisaki đã hiểu lý do vì sao Tsubaki không thích đến những nơi đông người ồn ào

— Mấy người mau vào xem Mikazuki thế nào rồi giúp cậu ấy chuẩn bị đi. Mai tôi sẽ chỉ mang theo một bộ quần áo, một bộ Kimono, một số vật dụng cần thiết và thanh Thảo Thế Kiếm thôi!

— Nhưng mà...

— Mau đi đi, Mikazuki cần phải chuẩn bị nhiều hơn là tôi đó!

— Vâng... vâng...

Thế là tạm thời thoát khỏi mấy cô người hầu lo xa này... Nhưng chắc lẽ, chúng ta cũng nên ghé qua Mikazuki, xem cô ấy chuẩn bị đến đâu rồi

.....

Về phần Mikazuki... trái với vẻ ồn ào náo nhiệt bên ngoài, thì căn phòng, tổ ấm của Mikazuki không chào đón những âm thanh vang âm trời ấy. Tất cả chỉ là một không khí vô cùng yên ắng bình lặng để cho cô chủ nhỏ của nơi đây được yên giấc...

Xin lỗi, không phải yên giấc... bởi Mikazuki vẫn chưa ngủ. Cô ấy chỉ đơn thuần là nằm trên chiếc giường êm với mấy cái gối kê đầu và ra trải còn hương lại hương thơm từ dầu xả lâu dài. Mikazuki nằm quay người sang một bên, cả hai tay lẫn hai chân đều ôm chặt lấy cái gối ôm hình bánh mì Kare pan (Kare pan là một

loại bánh mì có nhân bên trong không nướng bằng lò mà được làm chín trong chảo dầu). Cô để đầu chiếc gối ôm chạm lên mặt mình, để chữa lại hai đôi mắt đang tròn to thao ráo

— Mình đã nói rồi... mình đã chủ động mở lời... hẹn hò với anh ấy...

Mikazuki nằm được một chút rồi bất ngờ quay sang bên còn lại. Đầu óc cứ mãi suy nghĩ đến những điều mình nói với Tsubaki khi cả hai còn ở trường

— Thôi được, hẹn hò với cô cũng không sao... nhưng chẳng phải cô vừa nói là sẽ không có mặt ở Kyuushi và Tokyo trong 5 ngày ư? Thế thì đi chơi bằng niềm tin à?

— Chuyện này...

Cũng do Mikazuki gấp gáp quá nên quên mất thời gian không trùng khớp với nhau. Để bây giờ cô gái tóc tím đen vướng phải sự bối rối

Tsubaki cũng biết tất nhiên là cô ấy khó ứng xử rồi. Nhìn thoáng qua là đủ hiểu ý muốn hẹn hò vừa xong là bất ngờ mà ra, chứ không hề có kế hoạch chủ đích trước. Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngẫm

— Thế thì hẹn vào lần gặp mặt tiếp theo của chúng ta. Lúc ấy, tôi sẽ hẹn hò với cô... vậy là ổn chứ gì!

Dòng hồi tưởng ấy còn lưu giữ lại trong tâm trí Mikazuki. Chỉ là một lời hẹn bình thường với một tên con trai vô cùng đáng ghét. Nhưng chẳng hiểu sao, Mikazuki lại có một sự hồi hộp cứ thấp thỏm trong tim. Điều này khá đỗi kỳ lạ, vì đúng như đã nói khúc trên... trong mắt Mikazuki, Tsubaki là một tên vừa dở hơi vừa tự kỷ ám thị đến chán chường... Vậy mà Mikazuki lại muốn hẹn hò với hắn như một cặp đôi đang yêu nhau... Là Tsubaki thay đổi... hay Mikazuki mới là người thay đổi

— Không phải không phải không phải... tuyệt đối không phải... vì mình chỉ muốn hiểu anh ấy thêm một chút thôi... cũng không phải... là mình muốn được gần hơn với anh ta... chẳng phải...

Mặc dù hồi hộp vì cuộc hẹn sắp tới... nhưng Mikazuki cần một lời giải thích cho hành động của mình... để lỡ khi Tsubaki có hỏi thì mình còn biết đường trả lời. Đã có một lần, Tsubaki hỏi khi Mikazuki nói muốn hẹn hò. Kết quả là cô chỉ biết cứng miệng không biết trả lời ra sao. Mikazuki không ngừng lẩn lộn qua lại trên giường, đôi lúc còn rít lên vì khó khăn trong suy nghĩ

— Argghhhhh... không phải mà...

.....

Tiếng hét của Mikazuki xé phẳng đi không gian yên tĩnh trong phòng, đồng thời cũng vang vọng ra hành lang bên ngoài, khiến các cô hầu cứ quay sang nhìn nhau một cách khó hiểu khi họ đang tính vào giúp cô ấy.

.....

Đêm tối tại căn biệt thự kính của Tsubaki... mọi thứ đều chìm trong bóng đêm, kể cả những bóng đèn neon trên cao cũng tắt ngúm sau khi đã hoàn thành xong hết nhiệm vụ của mình. William ngồi co chân co gối tại một chỗ, tựa lưng vào ghế sofa, bên cạnh chỗ ngồi còn có hàng đống gói khoai tây chiên, bim bim và cola các loại. Chàng trai nửa Tây nửa ta tóc tai nửa đen nửa vàng cứ dán hai con mắt tròn như hai quả hột gà lược thẳng vào màn hình ti vi 90 inch siêu mỏng trước mắt... Anh ta vẫn còn đang theo dõi cho xong bộ Anime còn đang dang dở

Bất ngờ, Tsubaki từ trên tầng hai bước xuống... hắn đã thay bộ đồ ra ngoài bằng một chiếc áo thun mỏng, chiếc quần dài đen nhưng được làm bằng chất liệu khá mát. Trên cổ Tsubaki còn choàng một chiếc khăn bông để hứng những giọt nước còn sót lại trên mái tóc tai tử của Tsubaki. Ngoài ra, cơ thể Tsubaki còn toát lên một mùi hương dịu nhẹ... chứng tỏ, hắn vừa mới gội rửa bụi đường bằng vòi hoa sen nước nóng

Nhìn thấy cái cảnh William chúm mắt vào cái tivi le lói sáng lóa trong đêm như một tên NEET. Tsubaki không khỏi thở dài ngán ngẫm

— Này, làm ơn đi... nếu không tha cho cái thân cậu thì ít nhất cũng nên tôn trọng cái tivi và giấc ngủ của tôi chứ... Tôi mà không ngủ đủ giấc thì mai lái xe kiểu gì?

William chỉ thẳng một ngón tay trên trần nhà, miệng trả lời mà không thèm quay lại nhìn Tsubaki cho đành hoảng tử tế

— Lên phòng cậu ấy... chẳng phải hôm qua cậu cũng ngủ trong phòng đó sao?

— Đây là nhà của tôi... muốn ngủ đâu là quyền của tôi, và giờ tôi chỉ muốn vào túp lều ngoài vườn đánh một giấc thôi!

Tsubaki ngồi phệt xuống, tay nâng chiếc hộp DVD của bộ Anime mà William đang xem. Hắn lại cất tiếng thở dài chán chường

— Lần sau, phải bảo Hanabi ngưng việc đưa Anime ột kẻ như cậu thì tôi mới yên tâm... Thay vì ngồi đó như con chuột trĩu, sao không chuẩn bị hành lý mai xuất phát đi?

— Oh my, not to worry, tôi chuẩn bị đâu vào đấy hết rồi, chỉ có vài bộ đồ và một thanh kiếm nên nhanh lắm. Nếu cần gì thì chắc quanh Yokohama có cửa hàng bách hóa chứ hả? Phóng đến mua là xong!

— Vậy thì còn bao lâu nữa thì bộ Anime sẽ kết thúc?

— Ước lượng khoảng chừng vài tập nữa. Nhưng tôi đang nghiền ngẫm lại tập này... vì tôi thích cách đánh nhau của nhân vật chính. Cậu cũng xem thử đi, biết đâu lại giúp ích gì đó cho Đêm Vũ ngày mốt thì sao?

— Đùa nhau đấy à? anime và đời sống ngày thường, nếu mà có thể so sánh một cách đơn giản như thế thì cuộc đời này không đến mức khổn khổ thế này!

Nói thì nói thế, nhưng ánh mắt Tsubaki tình cờ nhìn vào màn hình tivi đang chiếu bộ Anime đó. Đang đến phân đoạn một nhân vật... không biết là nữ hay là nam, bởi gương mặt và mái tóc dài ấy thì quả thật là nữ... nhưng sao Tsubaki có cảm giác không phải vậy. Nhân vật đó mặc một bộ đồ đen ngòm từ đầu đến chân, tay trái cầm một khẩu súng lục đen, tay phải cầm một thứ như kiếm ánh sáng. Nhân vật ấy nhanh chóng chạy đến chỗ đối thủ, gương súng bắn trước để tên đeo mặt nạ đầu lâu kia đánh rơi mất thanh kiếm trên tay. Sau đó thì kết thúc bằng mấy cú nhào lộn giữa không trung và vùng kiếm ánh sáng chém loạn xạ, dứt điểm bằng một cú chẻ đôi kẻ thù như chẻ một trái cam

— Hầy, anime sau cùng cũng chỉ là anime mà thôi, làm gì có thật!

Cũng cùng thời điểm ấy, nhưng trong một không gian khác... cũng trong một gia trang cực lớn có một khu vườn uyển không hề nhỏ. Thoạt nhìn cứ nghĩ là vườn nhà Tsuchimikaido nhưng thực chất thì không phải, bởi gia huy được treo ngoài cổng vào là hai hình tròn lớn nhỏ lồng ghép vào nhau như một mặt gương. Đứng giữa khu vườn là một chàng trai tóc trắng bạch kim. Cậu ta diện một bộ Hakama đen mỏng và một chiếc Haori nhẹ khoác bên ngoài cho đỡ lạnh. Ánh mắt chàng thanh niên lạ mặt ấy khẽ nhắm lại... như đang thưởng thức xem thiên nhiên đang mang lại ỉnh món quà gì... giống như ta đang lắng nghe âm thanh của mẹ biển mang lại khi còn đứng tại vịnh Kyuushi

Khung cảnh bây giờ không chỉ có mỗi cậu ta... mà bên cạnh đó, ở sân hiên gỗ trong nhà, còn có một cô gái nữa trông rất quen. Cô ấy có một mái tóc vàng và hai phần búi tóc nhỏ dài xõa xuống đến tận hai bên bờ vai thon nhỏ. Cô gái đó cũng diện ỉnh một bộ Kimono ngắn với ống tay dài... và lặng lẽ nhìn chàng trai trước mặt với nụ cười nhẹ nhàng quyền rũ

— Ôi trời, thiếu chủ, cậu lại lắng nghe điều gì nữa thế?

Chàng trai ấy vẫn nhắm mắt, cậu ta đưa một ngón tay lên môi tỏ ý muốn nói rằng giữ trật tự chút

— Khẽ thôi Nanami, đâu đó... hình như có tiếng chim đang hót trong đêm... chúng đang cất những tiếng ngân vang cuối cùng để tạm biệt một đêm đầy thơ mộng. Nhưng hình như... chúng đang có chút hoảng sợ thì phải!

— Huh, đôi tai của cậu thánh thật đấy. Còn tôi thì chẳng thể nghe được gì cả... giá như tôi cũng có đôi tai như cậu thì hay biết mấy!

Nhớ rồi, cô gái ngồi ở hiên nhà phía sau là Nanami, người đã từng xuất hiện ở võ đường nhà Saotome để nhận trách nhiệm chăm lo quán xuyến cho gia trang. Cô ấy cũng đã gặp William sáng nay và gửi trả cho chàng trai nửa Tây nửa ta kia chiếc rương để lại của dòng họ... Hừm, nếu cô ấy là Nanami, thì điều đó có nghĩa, đây là quận Yamanashi... như vậy, gia trang này đích thị là...

— Nanami, có phải hôm nay, cô lại đến võ đường Saotome để dọn dẹp không?

— Uhm, vẫn như thường lệ, tôi đến đó từ sáng sớm lau dọn mọi thứ... cho đến trưa thì đi mua một chút thức ăn. Nói chung, hôm nay cũng không có gì đặc biệt lắm!

— Vậy à... Nanami, xin lỗi vì đã bắt cô làm những chuyện thế này. Gia tộc Saotome tuy đã từ bỏ thanh kiếm Samurai, nhưng họ vẫn là một trong những dòng minh quan trọng của Thiên Chiếu Gia Trang. Tôi không còn cách nào khác là phải giúp đỡ họ một tay!

Nanami nhẹ nhàng lắc đầu

— Không sao... tôi cũng muốn được ra ngoài đi đây đi đó... chứ cứ mãi chôn chân trong gia trang thì buồn lắm. Vì dù sao thì cậu cũng đang rất bận với công việc, nên tôi đâu dám làm phiền... Mà nhắc đến gia tộc Saotome, hôm nay, tôi có gặp lại hậu duệ của nhà Saotome đấy!

— Hậu duệ nhà Saotome??? Người đó về để nối dõi tông đường à?

— Điều này thì tôi không rõ... vì anh ta bảo chỉ ghé thăm thôi, chứ chưa đến gặp mặt trưởng bối chính đáng... Tôi chỉ mong, anh ta sớm trở thành người đứng đầu gia tộc Saotome để võ đường ấy... có cơ hội đứng lên một lần nữa!

— Uhm... hy vọng thế!

.....

— Về chuyến đi ngày mai, vì tôi không thể rời khỏi tư trang nên không thể theo hộ tống cậu được. Thành thật xin lỗi!

— Có gì đâu mà phải xin lỗi, tôi cũng không muốn cô gặp mặt ngài Akifusa bởi tính cách loi nhoi của ngài ấy sẽ làm phiền người khác rất nhiều... Đây chỉ là một cuộc họp mặt nhỏ nhỏ giữa ba nhà với nhau như bao lần khác trong quá khứ thôi!

Nanami vẫn giữ nguyên nụ cười nhẹ đó trên gương mặt xinh đẹp

— Một cuộc họp mặt nhỏ... nhưng lại là một bước chuyển lớn ột cuộc chiến dữ dội chuẩn bị xảy đến. Mà hình như... tôi thấy cậu đang rất phấn khởi thì phải. Chisaki – chan đã nói gì trong thư vậy?

— Không có gì... chỉ là một chút thông báo rằng thời gian nhà Tsuchimikaido sẽ rời khỏi vịnh Kyuushi để đến Yokohama thôi!

Chàng trai ấy từ từ quay lại, để lộ ra gương mặt thanh tú với nét đẹp như một tài tử diễn viên ăn ảnh khi mái tóc bạch kim khẽ phất phơ trước gió. Và gương mặt ấy càng rạng rỡ hơn khi trên đó xuất hiện một nụ cười lãng tử

— Linh tính không ngừng mách bảo với tôi rằng... trong cuộc họp ngày mai... rất có thể “người đó” sẽ có mặt. Nếu như linh cảm của tôi trở thành hiện thực... tôi chỉ đang tưởng tượng... không biết “hắn” có thay đổi gì nhiều không thôi... Và điều tôi quan tâm hơn bao giờ hết...

Bỗng nhiên, người đó bất thành linh rút một thanh Shirasaya gỗ từ trong ngực áo Hakama, xoay người chém phẳng một nhát ngang chiếc lá rụng xuống. Một đường chém nhanh, mạnh, dứt khoát đến mức chiếc lá đó đã bị đứt làm đôi sau khi đã chạm xuống đất hoàn toàn. Chỉ thoát một cái, ánh mắt lãng tử thơ mộng của anh ta trở nên sắc lạnh, trầm trầm, nghiêm túc đến đáng sợ

— Là hắn dám vác mặt trở về Nhật Bản sau khi đã bỏ đi như một kẻ bại trận suốt mấy năm qua... Tôi đang suy nghĩ đến việc sẽ phải “dẫn” cho hắn một trận ngay khi gặp mặt thế nào đây!

29. Chương 29

— Vậy thì chúng tôi đi đây, hẹn gặp lại tất cả mọi người!

— Vâng, Chisaki – sama và Mikazuki – sama đi đường cẩn thận!

Một ngày mới lại đến rồi... màn đêm đã trôi qua, gác lại mọi chuyện còn dang dở trong mỗi người để có thể toàn tâm toàn lực cho cái ngày này. Ngày mà Chisaki, Mikazuki cùng với một số kiếm sỹ được chính tay Chisaki lựa chọn cẩn thận để cùng mình đến Thiên Chiếu Gia Trang ở phố Yokohama. Hiện giờ, Mikazuki đang vẫy tay chào tạm biệt những người có trách nhiệm ở lại Kyuushi trông nom tư trang nhà Tsuchimikaido trong khoảng thời gian họ đi vắng trước khi bước lên những chiếc ô tô đen sang trọng

Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong hết... chỉ cần Mikazuki và cung chủ nhỏ bước lên xe thì chuyến đi sẽ được xuất phát ngay... Chỉ là một chút... Mikazuki lẫn Chisaki có một chút trống vắng khi cùng đứng bên cạnh nhau và trông đôi mắt về phía tư trang to lớn sừng sững. Giống như đang tiếc nuối vì phải rời xa nó vậy... dù rằng chỉ 3 ngày thôi

Chisaki khẽ quay sang Mikazuki, bàn tay phải chạm nhẹ lên mái tóc tím được cột một bên giữ nó khỏi cơn gió vi vu ngoài biển xanh thối qua. Gương mặt của cô cung chủ nhỏ nở lên một nụ cười nhẹ như một đóa hoa lan hiền hòa

— Chúng ta sẽ quay lại sớm thôi. Đến khi ấy, hãy cùng nhau trở về gia trang với nụ cười tươi nhất có thể nhé, Mikazuki!

— Uhm, nhất định chúng ta sẽ đạt giải thưởng cao nhất và cùng nhau trở về, Chisaki!

Về căn biệt thự kính ngoài vịnh biển Kyuushi. Mọi thứ đã sẵn sàng khi William đã dậy từ lúc nào không hay. Nhìn gương mặt tươi tỉnh của anh ta thì chứng tỏ tối qua William đã đánh một giấc rất sâu rất ngon. Xem chừng bộ Anime mà Hanabi đã đưa cho Tsubaki, anh ta đã “nuốt” xong hết rồi. Nên có thể yên tâm rời Kyuushi đến Yokohama để tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm

Nhưng trước khi làm việc đó... chuyện gì ra chuyện ấy, thói quen buổi sáng là thứ không bao giờ có thể thay đổi. Nên từ sáng sớm, chiếc máy chạy nhạc đang làm đúng vai trò của nó khi cây kim nhỏ chạm nhẹ vào chiếc đĩa xoay theo hình tròn vòng vòng. Cả căn phòng khách bây giờ đang tràn ngập trong những giai điệu lúc nặng lúc nhẹ và cực kỳ dịu dàng ngọt ngào

Không chỉ là phòng khách, mà cả bên ngoài vườn nữa... William mở cánh cửa kính để cho giai điệu trầm bổng ấy quyến rũ cái kẻ còn đang yên giấc trong túp lều kia

Đúng như dự tính, chỉ một vài giây sau đó, chiếc móc khóa từ dưới đất kéo lên tuốt tận đỉnh... một cái đầu thò ra với mái tóc tài tử xỉa xỉa xuống che đi nửa phần trên của con mắt. Một gương mặt lạnh lùng chường ra ngoài ánh sáng nhưng vẫn chưa thoát khỏi cơn mộng mị vì giấc ngủ đêm qua. Cũng nhờ vào tiếng dương cầm quen thuộc được phát ra từ chiếc máy chạy đĩa cổ trong nhà mà Tsubaki mới chịu tỉnh giấc đón chào một ngày mới

— Oi Kazuto – kun, dậy rồi thì vào ăn sáng đi... tôi có làm điểm tâm và cà phê đây. Đảm bảo không ngon không lấy tiền!

Đứng từ ngoài sân, Tsubaki có thể nghe thấy hương thơm nồng nàn kích thích toàn bộ vị giác. Chỉ cần hít một hơi, Tsubaki hoàn toàn đoán ra được sáng nay William sẽ inh ăn món gì... Nếu không nhầm thì trước đây hẳn cũng từng ăn qua món ấy một lần rồi... và không đến nỗi là tệ hại

Tsubaki lững thững bước vào nhà trong, để cho bản nhạc không lời của danh nhân Chopin lưu đọng lại trong tâm trí. Hẳn xoay chiếc ghế xoay như ở mấy quán bar, trước mặt là một phần Fish and Chip với hai ba miếng cá to được tẩm bột rồi đem chiên trong chảo dầu đến khi vàng óng như mật ong thì vớt ra. Bên phải là những miếng khoai tây chiên vàng nhạt hơn. Bên trái là những hạt đậu xanh mini ngộ nghĩnh. Phần trên của miếng cá có rưới một chút bơ sữa và miếng chanh cho đẹp mắt. Cuối cùng là lọ tương cà chua bùi bùi để ăn chung... Tất cả tạo nên một phần ăn Fish and Chips vô cùng thơm ngon hấp dẫn. Và đây cũng là một trong những món ăn truyền thống bên Anh quốc.

Tsubaki nhớ rõ món này... đích thị trước đây William đã từng làm nó một lần ỉnh nếm thử... nhưng chẳng biết bây giờ cậu ta có còn giữ được tay nghề hay không. William cầm một miếng cá bỏ vào mồm cắn một miếng. Vị mặn của cá, vị béo ngậy của bơ, và lớp vỏ giòn bên ngoài hòa trộn vào đầu lưỡi Tsubaki, để lại hương vị tuyệt vời nhất từ miếng cá

_ Lạ thật nha, hoàn toàn chả giống với cách làm thường ngày của người Nhật chút nào cả!

Đang ăn bỗng dưng bị William phán ột câu khiến tâm trạng của Tsubaki cũng không muốn nhai rồi nuốt tiếp nữa. Hắn ngó ánh mắt bất mãn lên nhìn William như đang dò xét hơi khó chịu

_ Nói vậy là ý gì hả tên đàn?

_ Không phải sao... tôi thấy mẹ tôi trước khi dùng bữa thường hay chấp hai tay vào nhau rồi nói câu Itadakimasu... Nhưng còn cậu thì chưa bao giờ... kể cả lúc du học bên Anh cũng thế!

Tsubaki thở dài ngán ngẩm. Nhưng hắn cũng không thể trách William chuyện này được vì thật sự thời gian bên Anh, cứ mỗi khi dùng bữa là Tsubaki rất tự nhiên mà không hề chấp hai tay rồi nói câu Itadakimasu. Tất cả là đều có nguyên nhân của nó hết...

_ Nghe đây, những món ăn mà chúng ta bỏ vào mồm đa phần đều làm từ nguyên liệu thịt và ngũ cốc đúng không? Trong nghi thức Nhật Bản, muốn có thịt, thì ta phải giết động vật. Muốn những linh hồn của các con vật không nuôi sự oán hận rồi trở thành Ayakashi... con người phải nói từ Itadakimasu để cảm tạ những sinh linh cho ta nguồn thực phẩm quý giá. Cũng tương tự như thế... ngũ cốc được trồng và thu hoạch dưới ruộng nương. Nhưng hạt ngũ cốc có tươi ngon hay không thì phải nhờ vào sự ban phước của thần Inari, vị thần của vụ mùa. Thành thử câu nói Itadakimasu cũng là để cảm tạ thần Inari đã không bỏ đói loài người... Hết!

William đảo mắt một vòng, đầu cứ gật gà gật gù

_ Hiểu rồi, thì ra là như vậy... Cũng hợp lý đấy chứ!

Tsubaki đưa tay lấy chiếc nĩa bên cạnh cắm vào hai ba hạt đậu xanh... nhưng hắn lại không ăn. Tsubaki chỉ một tay chống cằm, mắt nhìn vào những hạt đậu ấy thôi

_ Sở dĩ tôi không nói Itadakimasu là bởi vì sống bên Tây quen rồi, dần dần quên mất những nghi thức truyền thống ấy... Một phần cũng là do... tôi không tin vào thần linh. Cũng giống như người Anh các cậu... có người không theo đạo thiên chúa...

_ Oh my, tôi quên mất là cậu không phải tuýp người đặt niềm tin vào tín ngưỡng... Bỏ chuyện đó sang một bên đi...Sao hả? mùi vị của món tôi làm thế nào?

_ Nói sao đây nhĩ... nó khác với lúc trước cậu làm cho tôi ăn... nó hơi có vị chua chút đỉnh!

_ Ủi chà, trình độ cảm nhận ẩm thực của cậu tăng lên rồi đấy chứ... Đúng là tôi có thêm một chút hương liệu đặc biệt mà trước đây chưa từng thử... Đó chính là mắm!

Tsubaki nhìn William với vẻ mặt trơ như đá... như thể hắn không tin những điều mình vừa nghe xong

_ Đừng có nhìn tôi như sinh vật lạ, Kazuto – kun. Tôi dám đảm bảo sự kết hợp này là một bước ngoặt hoàn hảo mà chưa ai từng thử nên không lo bị tào tháo đâu. Mà thú thật, dùng lâu rồi tôi không làm món này... chính xác là từ hồi cậu vào công ty mẹ tôi làm việc, cậu đâu còn thời gian nên tôi cũng thôi luôn!

Tsubaki khẽ cất tiếng thở dài ngao ngán

_ Tôi không lo mình bị tào tháo... mà chỉ cảm thấy mình cứ như một thằng ngốc vì vô tình trở thành con chuột bạch thí nghiệm của cậu từ lúc nào không để ý. Được lắm William!

_ Ôi dào, tôi sẽ xem đó như một lời khen!

William cũng từ trong bếp từ từ đến ngồi bên cạnh Tsubaki để thưởng thức thành quả của mình

_ Hừm, nếu thêm chút đường vào dầu rán thì sẽ đậm đà hơn!

.....

— Kazuto – kun, chừng nào thì chúng ta sẽ bắt đầu khởi hành đi Yokohama? Càng sớm càng tốt hả?

Tsubaki tiếp tục chuyển sang miếng khoai tây chiên sau khi đã ăn xong miếng cá rán. Vị mặn của nó đương nhiên không thể bằng cá... mà lại ngọt hơn rất nhiều. Sâu trong đôi mắt Tsubaki không hề xuất hiện sự đắn đo lưỡng lự gì hết. Hắn trả lời câu hỏi của William một cách đơn giản như kiểu đã biết trước William sẽ hỏi như vậy

— Không, lần này không thể dùng đánh nhanh thắng nhanh... Tôi sẽ khởi hành sau vài tiếng đồng hồ nữa. Sau khi đến Thiên Chiếu Gia Trang, Chisaki phải làm một số nghi thức nhập môn trước ngài Akifusa, rồi còn phải chuẩn bị vài thứ. Thiết nghĩ chắc cũng mất nửa ngày. Lúc đó, tôi sẽ đến!

— Uh nhỉ... làm gì có chuyện cậu xuất hiện đơn giản như thế. Chắc chắn sẽ bị các vệ sĩ xung quanh Hime – sama chặn ngay cửa vào. Chi bằng cứ lén lút đi cửa sau... tuy có hơi hèn nhát chút xíu nhưng đảm bảo được việc!

— Không phải William, đây không phải là việc làm hèn nhát... mà chỉ là một chút định luật ở đời này thôi... Phải đạt lấy mục đích của mình... dù cho rằng có phải sử dụng đến những phương pháp bẩn thỉu đê tiện nhất. Nếu không... cậu sẽ chẳng bao giờ có thể sống nổi trong cái thế giới này!

Tsubaki với tay nâng ly cà phê lên miệng nốc hết một hơi không chừa lại một giọt. Hắn đặt chiếc ly cộc xuống mặt bàn rồi lẳng lặng quay lưng bỏ đi lên lầu một cách lạnh lùng vô cảm. Đôi khi... chính thái độ ấy của hắn mà không khiến cho nhiều người phải hoang mang suy nghĩ. William thì không như vậy, anh ta là người có cách nhìn nhận vấn đề ở nhiều khía cạnh. Hơn nữa, William đã từng sống chung với Tsubaki trong một khoảng thời gian... nên phần nào cũng hiểu được con người cũng như suy nghĩ của Tsubaki lúc này

— Dùng hết mọi thủ đoạn để hoàn thành được mục đích à? Xem chừng ra cậu ta đã có được chiến lược hay kế hoạch gì đó cho Đêm Vũ sắp tới thì phải... Hy vọng Kazuto – kun không gây ra chuyện gì nghiêm trọng!

Lo lắng cho Đêm Vũ nhiều hơn là tâm trạng của Tsubaki. Vì với tính cách bất thường của Tsubaki, thì William sợ rằng tên tự kỷ ấy sẽ làm giặc, quấy một trận khiến cho Thiên Chiếu Gia Trang te tua tới tả không thể ngóc đầu lên được

— Oh my oh my... thôi kệ, để cho số phận sắp xếp hết mọi thứ vậy!

— Vâng, chúng thần xin mạn phép được lui!

Tiếng cửa kéo từ từ đóng lại, mà trước đó là giọng nói dịu ngọt từ một thiếu nữ mà ai cũng quen. Phải... người đó không ai khác ngoài Chisaki, cung chủ hiện tại của nhà Tsuchimikaido quyền lực. Chẳng là sau khi mất 4 đến 5 tiếng đồng hồ ngồi xe đi từ Kyuushi thẳng tiến Yokohama, cuối cùng thì nhà Tsuchimikaido cũng đã đến Thiên Chiếu Gia Trang. Việc đầu tiên khi Chisaki và Mikazuki bước vào Đại Gia Trang là gặp Akifusa để chào hỏi là một, thứ hai là thực hiện một số nghi thức bắt buộc mà bao đời nay từng tuân theo. Và thứ ba là Chisaki phải để lại thanh Thảo Thế Kiếm trước Akifusa như một vật tín rằng nhà Tsuchimikaido đã có mặt đông đủ. Còn bây giờ thì Chisaki lẫn Mikazuki đều ra khỏi căn phòng bế quan của Akifusa – sama. Họ đang dạo bước trên tuyến hành lang dài để có thể đến khu nghỉ của mình

— Tuyệt thật đấy Chisaki, lần đầu tiên tớ thấy một gia trang rộng lớn đến như vậy... có khi còn hơn cả nhà Tsuchimikaido nữa. Cậu nhìn khu vườn đằng kia xem... chẳng khác chi một khu rừng rậm! Mikazuki chỉ tay về phía mạn phải, nơi có những cây cổ thụ cao to xanh rờn mọc san sát chi chít nhau như một cánh rừng rậm khổng lồ

Chisaki cũng ngoái cổ trông theo... cô cung chủ nhỏ chợt nở một nụ cười xinh xắn

— Uhm, so với cả ba phân gia thì gia trang nhà Tsuchimikaido là nhỏ nhất. Vì chúng ta ở gần biển, nên có thể nói... diện tích của tộc Tsuchimikaido chỉ là một phần ngọn đồi rừng phía sau thôi. Còn Thiên Chiếu Gia Trang... thì lại đến 2/3 phố Yokohama... đúng với tên gọi của nó Amaterasu no Mori (Khu rừng của thần Amaterasu)!

Mikazuki suy nghĩ một lát

_ Mà Chisaki... để Thảo Thế Kiếm lại như thế... liệu có an toàn không? Không phải là mình nghi ngờ gì ngài Akifusa... nhưng dù sao đó cũng là pháp bảo nhà Tsuchimikaido...

_ Mình hiểu cậu đang lo lắng điều gì...Không cần phải lo đâu, các pháp bảo ở bên cạnh ngài Akifusa sẽ an toàn hơn là người ngoài. Sau khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc, thì ngài ấy sẽ trả lại pháp bảo cho chúng ta ngay thôi!

_ Uhm, nếu cậu đã nói thế thì tớ không lo nữa... Bây giờ, tớ chỉ mong sao có thể hoàn thành tốt Đêm Vũ để chúng ta cùng trở về Kyuushi!

Mikazuki vừa nói vừa thể hiện sự phấn khích hào hứng trên gương mặt. Nó giống như khi Mikazuki đang có ý tưởng trong đầu và đang muốn trở về nhà thật nhanh để vẽ những ý tưởng ấy lên trang giấy trắng. Chisaki biết rõ một điều rằng ngay lúc này, Mikazuki chỉ nóng lòng mong Đêm Vũ kết thúc để quay về vịnh Kyuushi sớm nhất có thể... Giống như ở Kyuushi đang có thứ gì đó chờ đợi cô ấy vậy

_ Mikazuki, từ lúc khởi hành mình đã thấy hơi lạ... Mình hỏi điều này nếu có gì không phải thì bỏ qua ỉnh... Hình như, cậu có hẹn với ai ở Kyuushi nên mới mong mỗi được trở về càng nhanh càng tốt... có đúng thế không?

Mikazuki bỗng dừng mặt đỏ ửng tai như ấm nước sôi đạt ngưỡng 100 độ. Đây là biểu hiện của sự xấu hổ mà các cô gái thường gặp phải khi bị hỏi đến những vấn đề thầm kín riêng tư khó trả lời. Chisaki cũng là con gái nên hiểu rõ tình trạng đó, vì ít nhiều thì cô cũng chủ nhỏ cũng đã từng trải qua cảm giác như vậy vài lần

Mikazuki vội xua hai tay một cách luống cuống khó xử... nhưng càng cố tìm cách giải thích bao nhiêu thì gương mặt xinh xắn của cô ấy càng gượng đỏ hơn

_ Không... không phải như cậu nghĩ đâu Chisaki... thực ra tớ...

Chisaki chỉ nở một nụ cười nhẹ

_ Mình hiểu mà... Mikazuki đã trở thành một cô gái xinh đẹp dễ thương... vậy thì việc thích một ai đó cũng là điều dễ hiểu thôi... Cố lên nhé, Mikazuki!

Mikazuki khẽ gật đầu... nhưng đôi mắt của cô ấy không dám đối diện thẳng với Chisaki vì quá xấu hổ. Thật không ngờ, những điều mình giữ trong lòng không cần nói ra, Chisaki cũng có thể nhìn thấu được hết. Chisaki quả thật là một cung chủ tài giỏi, hiểu được cảm giác của những thành viên trong nhà Tsuchimikaido

.....
.....

_ Chisaki – sama, đó là...

Chisaki khẽ hướng mặt sang phía trước. Cũng trên tuyến hành lang ấy, nhưng ngược chiều với Chisaki và Mikazuki, một chàng trai tóc bạch kim mềm nhẹ không quá lồi thoi luộm thuộm từ từ bước đến gần họ. Sau lưng cậu ta còn có chục vệ sĩ giống như Chisaki theo hộ tống. Chàng trai ấy diện trên mình một bộ Yukata đen với chiếc áo Haori mỏng khoác bên ngoài

Vừa thấy cậu ta, Chisaki không khỏi nở một nụ cười thân thiện dịu dàng

_ Đã lâu không gặp, cậu vẫn khỏe chứ? Hajima – kun?

Chàng trai ấy chính là Hajima, Hajima Kurahashi đến từ gia tộc Kurahashi. Trước đây, Hajima là một trong bộ tứ bao gồm Tsubaki, Lumina và cả Chisaki. Bốn người họ là bạn thân thiết với nhau, đi đâu cũng kè kè bên nhau như hình với bóng. Cho đến khi Chisaki lên làm cung chủ, Lumina qua đời, Tsubaki bỏ đi du học... thì ba năm sau, Hajima đã trở thành thiếu chủ đời tiếp theo của phân gia Kurahashi, quán xuyến hết mọi thứ trong tộc. Và hôm nay, nhân ngày họp cấp cao giữa ba gia tộc, đương nhiên là không thể thiếu gương mặt đại diện cho nhà Kurahashi

_ Uh, đã lâu không gặp, trông cậu vẫn thế, không thay đổi gì cả... Chisaki!

_ Tee hee, cảm ơn cậu!

Cái nhìn của Hajima đối với Chisaki thật kỳ lạ... nó không giống như cách nhìn của Tsubaki đối với Chisaki (Không phải là kiểu lạnh lùng thờ ơ vô cảm, vô duyên bất lịch sự như hắn)... Phải nói thế nào cho chính xác đây... Tsubaki trông Chisaki như hai người bạn thân từ thuở nhỏ... đến bây giờ cũng thế. Nhưng còn Hajima, gương mặt điển trai tài tử của cậu ấy nở lên một vẻ êm dịu yên bình hạnh phúc khi được trông thấy Chisaki... Đường như... Hajima đã...

_ Hajima thiếu chủ, đã lâu rồi không gặp, Mikazuki tôi chúc ngài một ngày tốt lành!

Hajima chợt quay sang Mikazuki đang cúi đầu trước mình. Cậu ta khẽ phì cười khúc khích

_ Mikazuki, lâu rồi không gặp... Cậu cũng chẳng thay đổi gì hết, vẫn xem tôi như người đứng đầu tối cao của nhà Kurahashi mà tạo khoảng cách ư? Nếu tôi nhớ không nhầm thì trước đây cũng đã nhắc cậu bỏ kính ngữ đi mà!

Mikazuki đưa tay gãi đầu, hai bờ vai nhỏ khẽ nhún lên cùng điệu với chiếc lười thè ra ngoài... thể hiện một chút tinh nghịch

_ Tee hee, dù ngài có nói thế nhưng quả thật tôi không thể không giữ nguyên kính ngữ. Đối với thống lĩnh nhà Kurahashi và Minamiya, thì họ vẫn là những tấm gương sáng tôi cần phải học hỏi!

_ Ôi trời, có vẻ như không còn cách nào khác thì phải. Thế thì tại sao cô lại luôn gọi cung chủ nhà Tsuchimikaido bằng tên rất thân mật? Như vậy không phải quá bất công sao?

_ Hi hi, bởi vì giữa tôi và Chisaki...

Mikazuki bất ngờ chạy đến ôm chặt lấy cánh tay Chisaki, đầu ngả vào vai cung chủ nhỏ với gương mặt vui nhất như một chú mèo con đang nũng nịu bên cạnh chủ

_ Có một mối quan hệ trên cả mức vệ sĩ và chủ nhân. Chisaki là bạn thân nhất của tôi và ngược lại!

Chisaki phì cười nhẹ khi nhìn thấy Mikazuki cứ như một đứa trẻ không ngoan. Sau đó, cô lại quay sang Hajima đứng phía trước

_ Ban nãy khi diện kiến ngài Akifusa, đã thấy bên trái ngài ấy có Bát Chỉ Kính Yata no Kagami. Mình biết rằng cậu đã đến trước... nhưng không ngờ lại sớm như vậy!

_ Uh, vì gia tộc Kurahashi từ Yamanashi đến Yokohama thì gần hơn là Kyuushi. Nếu cậu đã thấy Yata no Kagami bên trái, Kusanagi no Tsurugi của nhà Tsuchimikaido ở giữa... thì vẫn còn một pháp bảo nữa chưa có mặt...

Chisaki gật đầu

_ Ừ, vẫn còn một chỗ trống bên phải ngài Akifusa...Bát Xích Quỳnh Khúc Ngọc Yasakani no Magatama của nhà Minamiya... Tộc trưởng phân gia Minamiya vẫn chưa có mặt!

_ Chisaki, tớ có một vài điều muốn nói riêng với cậu... Liệu có thể cho tớ xin vài phút không?

Hajima muốn nói chuyện gì đó mà chỉ có hai người biết với nhau. Điều đó có nghĩa sự hiện diện của Mikazuki và các vệ sĩ hai nhà ngay lúc này là một bức tường cản trở. Một phần cũng do Chisaki hiểu rằng Hajima muốn bàn về vấn đề gì... nên cô đã ra lệnh cho tất cả vệ sĩ theo sau mình

_ Mikazuki, cậu và mọi người cứ đến khu nhà dành riêng gia tộc Tsuchimikaido trước để chuẩn bị. Mình ở lại một lát rồi sẽ về sau!

Mikazuki cảm thấy tò mò không biết có chuyện gì mà Hajima – dono muốn nói riêng với Chisaki. Nhưng đây là lệnh từ cung chủ nhà Tsuchimikaido. Và trông các vệ sĩ tỏ ra rất yên tâm nếu người bên cạnh cung chủ là Hajima. Thành thử, Mikazuki bèn đồng ý cùng mọi người trở về khu nhà trước

_ Tớ hiểu rồi!

Thế là Mikazuki cùng các vệ sĩ nhà Tsuchimikaido đi theo sự chỉ dẫn của các vệ sĩ nhà Kurahashi cho đến khi không gian ngay đây chỉ còn lại hai người là Chisaki và Hajima. Hai người cùng ngồi xuống hiên, thả đôi chân chạm lên nền cát ấm được lát bên dưới Thiên Chiếu Gia Trang

_ Phải rồi Hajima – kun, Nanami – san thế nào? Chị ấy vẫn ổn chứ?

_ Tính đến thời điểm hiện tại thì chưa xảy ra chuyện gì đáng lo ngại. Nanami vẫn bình thường. Vẫn chạy nhảy tung tăng lên xuống xuống, thậm chí còn ra ngoài khi nào không biết hay. Đến khi về nhà thì mang theo hàng đồng đồ vừa mua được ở chợ!

_ Nanami – san là thế mà... cũng giống như Mikazuki. Không thích ở trong nhà, phải ra ngoài đi đâu vài tiếng đồng hồ rồi mới về!

_ Ha ha, hai người họ giống nhau thật!

.....

_ Thế Hajima – kun, cậu muốn nói với mình chuyện gì?

_ Về chuyện nhà Minamiya... Chisaki, cậu vẫn còn liên lạc thường xuyên với nhà Minamiya đúng không?

Chisaki khẽ gật đầu... vì quả thực mối quan hệ qua lại giữa nhà Tsuchimikaido và Minamiya vẫn còn diễn ra rất tốt. Không như nhà Kurahashi thì ít liên lạc hơn vì công việc. Đó là chưa kể mấy ngày trước, Chisaki phải tiếp chuyện với bố của Tsubaki tại nhà, rồi còn đến tận trung tâm Tokyo để gặp mặt Tsukusa nee... Tất cả là vì chuyện của Tsubaki

_ Đã lâu, tớ không còn qua lại nhiều với nhà Minamiya nên chưa hiểu rõ được tình hình cụ thể. Chỉ sau khi nghe Akifusa – sama nói phong phanh thì tớ mới biết... Tsubaru – sama(Bố của Tsubaki và Tsukusa) vẫn chưa có ý định nhường ngôi cho thế hệ sau. Chuyện đó là thật ư?

_ Ừ, không phải là chưa có ý định. Chú Tsubaru cũng rất muốn trao ngôi vị thống lĩnh đời tiếp theo của gia tộc Minamiya cho các con. Nhưng điều chú ấy bận tâm lúc này là không biết nên trao cho ai... Tsukusa nee hay... Tsu – kun. Chính vì vậy, Tsubaru – san vẫn cứ phân vân mà giữ cái chức ấy cho đến tận bây giờ!

Hajima chột khoanh tay, đôi mắt hướng chăm chăm về hướng xa xa kia nhưng trong đầu thì đang bận suy nghĩ

_ Thật sự, nếu đặt mình trong tình cảnh của Tsubaru – sama thì chắc tớ cũng không biết phải làm thế nào cho đúng. Không ai có thể phủ nhận cái “gã” đó là nhân tố khiến cho nhà Minamiya thịnh vượng. Một khi còn hấn trong tay, thì gia tộc Minamiya không hề suy yếu, thậm chí còn vượt mặt cả Tsuchimikaido lẫn Kurahashi. Nhưng bây giờ, Tsubaru không thể cứ mãi kéo dài thời gian chần chừ được, ngài ấy buộc phải quyết định giao nhượng vị trí thống lĩnh ột trong hai người... Theo lẽ thường tình, Tsukusa nee không hề có ý định muốn được trở thành cung chủ, đó giải thích vì sao chị ấy dọn ra ngoài và gần như chỉ biết sống một cuộc sống hưởng thụ xã hội thay đổi xung quanh... Suy cho cùng, chỉ còn lại duy nhất một người có khả năng tiếp nhận ngôi vị này cả về thực lực lẫn trí lực!

_ Mình cũng đã nói y như thế với Tsubaru – san. Dù cho tình hình có thay đổi thế nào thì cả mình lẫn Hajima chỉ đồng ý tiến cử duy nhất Tsu – kun trở thành người đứng đầu nhà Minamiya... Chỉ là lúc này, tiếng nói của chúng ta không có hiệu lực... khi hơn một nửa thành viên của cả ba nhà đều không chấp nhận chuyện đó... Mình... không biết phải làm thế nào nữa!

Hajima chột lắc đầu

_ Không Chisaki, đến tận thời điểm này, việc tên đó hay Tsukusa nee trở thành thống lĩnh tiếp theo đối với tớ không còn quan trọng nữa. Đây là chuyện tư của gia tộc Minamiya, người ngoài như chúng ta không nên dính dáng đến. Tsubaki Mibamiya...chính hành động của “hắn” đã đẩy nên sự căm phẫn của các thành viên thuộc cả ba gia tộc. Việc tự đứng ra ứng cử đã gặp khó khăn rất nhiều, nay còn không có sự đồng thuận của mọi người... tên đó hoàn toàn không có cơ may trở thành thống lĩnh. Trong khi, phần lớn số phiếu bầu đều tiến cử Tsukusa nee, một người không có ý định làm cung chủ... Nhà Minamiya, thực sự đang đứng trên thế vực thẳm ngàn cân treo sợi tóc rồi ư?

_ Uhm, chính vì thế nên mình mới cố gắng hết sức để giúp đỡ cho nhà Minamiya. Có thể mình không có quyền chen ngang vào chuyện này, nhưng cũng cố gắng thuyết phục Tsubaru – san nên suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định. Hajima – kun, mình biết cậu có quyền tiến cử bất kỳ ai trong nhà Minamiya trở

thành thống lĩnh. Mình cũng không có lý do để mong muốn cậu bầu cho Tsu – kun như lúc xưa. Mình sẽ nói chuyện với chú Tsubaru về việc này nên cậu không cần phải lo nữa đâu!

_ Vậy còn cậu thì sao Chisaki? Cậu vẫn sẽ tiếp tục đề cử hắn... tiếp tục đứng về phía hắn dù rằng tên đó là kẻ phản đồ ư?

Chisaki nhận thấy Hajima đang rất mong mỗi câu trả lời của mình. Và cô ấy đã cho cậu ta một câu trả lời dứt khoát

_ Phải, mình sẽ tiếp tục đứng về phía Tsu – kun. Dù cho có bị người đời chỉ trích hay các thành viên khác tẩy chay... thì lòng tin của mình đối với Tsu – kun sẽ không bao giờ thay đổi. Chẳng có một ai... chẳng có người nào sở hữu trí tuệ cũng như năng lực để lãnh đạo nhà Minamiya ngoài Tsu – kun hết. Đó là quyết định của mình, là con đường mà mình đã chọn!

Chisaki là như vậy, cô ấy vẫn còn đặt niềm tin mãnh liệt vào Tsubaki Minamiya, một kẻ gần như đã mất đi ý nghĩa cuộc sống từ lâu. Ánh mắt của Chisaki vẫn luôn hướng về phía trước, về nơi Tsubaki đang đứng và lặng lẽ theo sau quan sát hắn... Nhưng còn Hajima... không biết Hajima đang nghĩ gì trong đầu, mà lại lặng nhìn Chisaki với đôi mắt hoàn toàn khác... một đôi mắt trầm ngâm, có chút xa cách và phiến muộn... như thể khoảng cách giữa hai người mỗi lúc một xa dần. Hajima chợt cất tiếng nói pha chút sự chua chát

_ Chisaki... cậu... vẫn thế...

_ Huh? Mình? Làm sao cơ?

Cậu thiếu chủ gia tộc Kurahashi bỗng dưng chuyển sang gương mặt tươi cười thân thiện như ngày thường

_ Vẫn luôn nghĩ cho cái gã đó trước khi nghĩ cho bản thân. Thoạt nhìn bên ngoài, thì người khác sẽ nghĩ đến trường hợp cậu với hắn là một cặp không biết chừng!

Chisaki cũng nở một nụ cười... nhưng nụ cười ấy rất nhạt và dường như chỉ mang chủ đích che giấu đi nỗi muộn phiền gì đó bên trong tâm hồn chứ không phải là thích thú

_ Một đôi yêu nhau với Tsu – kun ư... Chuyện đó sẽ chẳng bao giờ có thể xảy ra khi trái tim của Tsu – kun... vẫn còn đóng đầy những ký ức về Lumina. Mình thật sự cũng rất mong muốn một ai đó đến bên Tsu – kun để lấp đi những khoảng trống trong trái tim của cậu ấy. Nhưng mọi thứ sẽ trở nên vô ích nếu cậu ấy không chịu mở lòng thêm lần nữa. Quyết định sau cùng vẫn là ở Tsu – kun... Mình chỉ biết làm tròn trách nhiệm của bản thân và giúp đỡ Tsu – kun hết khả năng của mình thôi!

_ Tại sao vậy Chisaki?

Một câu hỏi lạ lùng khiến Chisaki phải quay sang nhìn cậu ta với ánh mắt hơi khó hiểu

_ Tại sao cậu lại giúp đỡ gã đó trong khi cậu vẫn còn sự lựa chọn khác? Chisaki, tớ thật sự không hiểu, hà có gì cậu phải nai lưng ra chống đỡ cho hắn. Chẳng phải, chính hắn mà cậu...

Hajima không thể tiếp tục khi đôi mắt to tròn kia cứ hướng chăm chăm về mình... Phải nói đúng hơn là chính ánh nhìn đó đã khiến cho Hajima phải dừng lại trước khi nói ra những điều không nên nói

_ Bỏ đi... quyết định sau cùng vẫn là ở cậu thôi Chisaki!

Chisaki lắng nhìn Hajima với nụ cười nhẹ xinh như đóa hoa mới nở. Và trông nụ cười có vẻ như tốt hơn nhiều so với ban nãy

_ Thôi, đừng nói về chuyện đó nữa Hajima – kun. Phiên họp ba nhà hôm nay, bố mẹ cậu có đến tham gia không?

_ Không, họ hiện giờ đang ở tuốt bên New Zealand... nghe nói là vừa mới “chộp” được đại gia nào đó và đang ngỏ ý muốn dụ ông ta mua đất. Với tình hình này thì không chỉ những tớ phải lo hết mọi công việc trong gia trang... mà còn phải độc thân độc mã tự lực cánh sinh một mình. Như hôm nay chẳng hạn... chỉ có tớ và vài vệ sỹ nhà Kurahashi đến thôi!

_ Eh, bố mẹ cậu đi nhiều nơi thật đấy. Mới đây nhất còn nghe họ đang ở Paris nước Pháp... thế mà giờ đã bay sang New Zealand rồi!

__ Ôi trời, họ muốn đi đâu thì đi, chỉ hy vọng đừng mang theo mớ phiền phức về đổ hết lên đầu tớ là mừng rồi!

Chisaki khẽ đưa tay lên che miệng cười khúc khích. Trong mắt Hajima, cậu ta cảm thấy nụ cười ấy, gương mặt ấy, mái tóc ấy... tất cả những gì thuộc về Chisaki đều không dừng lại ở mỗi từ “đẹp” mà phải trên mức đó nữa. Nếu dùng từ “tuyệt mỹ” sợ rằng vẫn chưa đủ để diễn tả nét duyên dáng đang ngay trước mắt. Nhưng tại sao Hajima lại ngắm nhìn Chisaki với ánh mắt như thế... Không lẽ, cậu ta thật sự...

__ Còn cậu thì sao Chisaki... bố và mẹ cậu có đến không?

__ Uhm, có... họ nói sẽ đến sau khi đã chuẩn bị sắp xếp mọi công việc ổn thỏa. Bố mình còn nói là chắc chắn sẽ có mặt nữa!

__ Nếu là Chiba – san thì nhất định 100% chú ấy sẽ đến rồi. Bố cậu là người rất quan trọng và ưu tiên chữ tín lên hàng đầu kia mà!

Chisaki thở phào dài ra một cái

__ Vậy là cả cậu cả mình đều đã ở đây. Chỉ còn lại mỗi nhà Minamiya. Mình tự hỏi, liệu Tsukusa nee có tham gia chung không!

__ Ai đó đang nhắc đến chị thì phải... Và nếu không nhầm thì là Chisaki – chan, cung chủ nhà Tsuchimikaido phải không?

Khoảng không gian giữa Hajima và Chisaki bị một giọng nói phụ nữ khá quen chen ngang vào. Chisaki ngoái cổ trông sang thì không khỏi ngạc nhiên pha chút sự mừng rỡ. Cô ấy chột reo lên

__ Tsukusa nee, là chị ạ?

Một người phụ nữ có mái tóc ngắn ngang vai, nhưng lại có thêm hai búi tóc nhỏ phía sau lưng thả rũ xuống. Người phụ nữ đó diện cho bản thân một bộ Kimono tím nhạt có viền cổ áo tím đậm, ngoài ra, chiếc áo Kimono ấy còn được khắc họa chi tiết bởi những cành hoa tím nốt. Thật sự nó rất hợp với một người phụ nữ trưởng thành như Tsukusa nee... nó tô đậm thêm một nét gì đó kỳ bí thú vị

Tsukusa đưa tay trái lên chào

__ Yo, chào hai đứa, Chisaki – chan, Hajima – kun. Chị vừa mới đến!

Chisaki cùng Hajima nhanh chóng đứng lên và tiến đến gần Tsukusa

__ Chào chị, Tsukusa – nee!

__ Chào Tsukusa – nee, lâu lắm rồi em không gặp lại chị nhỉ... Lần cuối cùng em còn nói chuyện với chị là Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm 3 năm trước!

__ Chính xác là sau Đêm Định Mệnh thì hai chị em chúng ta không còn gặp nhau nữa... 3 năm trở lại đây, em thay đổi nhiều quá Hajima. Đặc biệt là tin em trở thành tộc trưởng nhà Kurahashi... chúc mừng em nhé!

__ Cảm ơn chị... Tsukusa - nee!

__ Tsukusa - nee, chị ở đây, vậy tức là phân gia Minamiya đã đến Thiên Chiếu Gia Trang rồi ạ? Chisaki lên tiếng hỏi

__ Yep, chị đi cùng gia đình cùng các vệ sĩ được tuyển chọn cẩn thận. Hiện giờ, bố chị đang diện kiến ngài Akifusa, làm một số nghi thức đầu vào và trao lại Bát Xích Quỳnh Khúc Ngọc Yasakani no Magatama. Chắc cũng khoảng vài tiếng đồng hồ sẽ xong thôi!

Bỗng dưng, Tsukusa lại đảo mắt nhìn khắp nơi trong Thiên Chiếu Gia Trang... Cứ ngó sang trái ngó sang phải như thể đang tìm kiếm một ai đó. Để rồi lại tỏ ra thất vọng khi không thể tìm được

__ Tsukusa – nee, chị sao thế? Chị đang đợi ai à?

__ Chisaki – chan, Hajima – kun, hai đứa có biết... em trai chị...

Thì ra là chuyện đó... một cô chị luôn lo lắng cho đứa em trai của mình thì trong những buổi gặp mặt thế này, hỏi thăm cũng là điều dễ hiểu. Chỉ cần nghe Tsukusa nói về đầu là hai người họ hiểu ra ngay

Tsukusa phì cười... nhưng chỉ có điều, nụ cười của Tsukusa cứ phiền muộn rũ rượi thế nào ấy. Hoàn toàn không tươi tỉnh như những cô gái trẻ yêu đời khác

— Các em biết đấy, Tsu – kun nó chuyển nhà từ đầu tháng, nhưng nó nhất quyết không cho chị biết địa chỉ lần điện thoại nhà để chị đến thăm. Có gì thì chỉ alo cho nó qua di động thôi... nên cũng lo cho nó chút. Không biết dạo này nó sống thế nào!

— Về chuyện đó thì Tuy em không thể nói cho chị biết Tsu – kun hiện đang sống ở đâu... nhưng em có thể cho chị biết một điều rằng là: cậu ấy... sống không được như mong đợi lắm. Tsu – kun vẫn còn đang rất đau đớn, hối hận và day dứt về tội lỗi của mình 3 năm trước. Về mặt vật chất thì cậu ấy không thiếu... còn về mặt tinh thần thì...

— Chị hiểu, em không cần phải nói tiếp đâu Chisaki – chan. Thằng nhóc đó vẫn luôn như thế kể từ khi về Nhật mà... Chẳng thể trách nó được. Thôi thì cứ đến đâu hay đến đấy vậy. Miễn sao nó chưa chết đói hay chết trôi là được rồi... Chisaki, nhờ em nói với nó là cho chị gửi lời hỏi thăm nhé!

— Vâng, em sẽ chuyển lời đến cậu ấy!

— Tsukusa nee, tên đó đã quay trở lại Nhật Bản thật sao?

— A rế, Hajima – kun không biết chuyện đó... bộ Chisaki – chan chưa nói cho em biết ư? Em trai chị đã về Nhật rồi, sau khi hoàn thành cuộc thi hội họa toàn quốc bên Anh, nó đã bắt chuyến bay về Nhật Bản và sống ở nhà chị gần 1 tuần. Chị cứ nghĩ Chisaki – chan đã nói cho em biết rồi chứ?

— Vâng, em cũng có nói sơ qua cho Hajima – kun trước khi đến đây. Nhưng xem chừng việc Tsu – kun trở lại Nhật không phải cứ nói là ai cũng sẽ tin, dù sao thì mọi người vẫn còn e ngại chút đỉnh về cậu ấy mà...

Hajima tỏ ra suy nghĩ trầm ngâm trong thoáng chốc

— Vậy quả thật hẳn đã trở lại

Chỉ vài phút sau, Hajima hướng đôi mắt nghiêm túc hơi lạnh sát khí thẳng trừng trừng vào Tsukusa trước mặt

— Tsukusa – nee, cuộc họp ba gia tộc năm nay sẽ là bước chuyển đổi rất lớn để chuẩn bị cho cuộc chiến chống lại cơn giận dữ của Đạo Thần sắp tới. Em biết là nhà Minamiya hiện đang có chút khó xử phân vân nhưng cho em được mạn phép hỏi... Thống lĩnh nhà Minamiya đã quyết định chọn ai trở thành tộc trưởng chưa?

Câu hỏi của Hajima không khiến cho Tsukusa hay Chisaki bất ngờ. Họ cũng hiểu tính của Hajima thì thoáng cũng rất nghiêm túc trong những chuyện đại sự như thế này. Đặc biệt là Tsukusa, để đến một nơi như Thiên Chiều Gia Trang... nơi gặp mặt của rất nhiều người đến từ ba gia tộc khác nhau... chắc chắn sẽ không tránh khỏi những câu hỏi liên quan đến việc nhường ngôi vị... thì Tsukusa phải chuẩn bị sẵn câu trả lời phòng hờ cho những trường hợp giống vậy

— Chisaki – chan, Hajima – kun, đến lúc này rồi, chị cũng không muốn giấu nữa. Cả chị, bố, mẹ và tất cả người hầu lẫn vệ sĩ trong gia tộc Minamiya đều đã mở một cuộc bỏ phiếu bình chọn. Và kết quả thì chắc các em cũng đã biết từ trước!

Hajima và Chisaki vẫn lặng im không nói tiếng nào. Họ nhìn thẳng vào Tsukusa để chờ đợi câu trả lời từ chính miệng chị ấy

— Bố chị đã quyết, tộc trưởng đời tiếp theo của nhà Minamiya không ai khác chính là chị!

— Trời trong xanh với đất mây mù, đất mây mù, đất mây mù... em đi trên cỏ non thấy bò đang gặm cỏ mặc dù bò không có răng...

Đó là những câu hát vừa sáo rỗng vừa vô nghĩa được phát ra từ chàng trai nửa Tây nửa ta có mái tóc nửa đen nửa vàng mang tên William D. Saotome. Anh ta hiện đang ngồi ở băng ghế bên cạnh, tay chống cằm, mắt hướng ra ngoài khung cửa sổ và nghe ngao hát với nụ cười hương phấn thích chí

Trong khi đó, người ngồi bên trái là một chàng trai tóc tai tử đen phủ xuống che đi nửa con mắt... À mà cũng không hẳn là che đi mắt bởi gã đó đang đeo một chiếc kính đen thui, đang giữ vô lăng tay lái chiếc Jaguar trắng bạc chạy vù vù trên quốc lộ. Nhìn hấn thật oách, thật oai vệ không khác chi một ngôi sao minh tinh màn bạc. Nhất là gương mặt lạnh lùng của hấn càng khiến cho bao nhiêu trái tim cô gái phải điêu đổ (Mà đây là khi họ chưa tiếp xúc, chưa hiểu được bản chất thật sự con người hấn thôi)... Mà điều quan trọng bây giờ là cái tên đang lái xe kia đang làm cái thái độ như cổ kìm chế cơn điên tiết trong lòng mình... cho đến khi không giữ được nữa thì phun trào là lẽ thường tình... Hấn hét toáng sang cái kẻ ngồi bên cạnh

— Đủ rồi đấy tên lai tạp... Cậu mà còn hát cái bài đó là tôi quăng cậu ra giữa đường nghe không? Có mỗi hai ba câu mà cứ lặp đi lặp lại hoài... bộ không thấy chán sao?

— Có gì đâu mà chán... mấy cái câu hát vừa này không phải do tôi sáng tác đâu... Tôi nghe thấy chúng từ mấy đứa con nít gần nhà rồi ngân theo đấy. Muốn phản nản thì đi tìm lũ nhóc ấy mà than!

— Bây giờ tôi đang tự hỏi bản thân... thế quái nào mà cậu lại chọn đúng lúc quan trọng mà đến Nhật Bản du lịch... Là do số cậu may mắn hay do số tôi quá nhọ vậy hả?

— Oh my, kỳ cò nhau từng ly từng tí một không phải hành động của một quý ông đâu Kazuto – kun. Cứ xem như tôi sang Nhật lần này là để du học giống như hồi cậu sang Anh đi. Như nhau thôi mà... còn việc kiếp đổ đen thì không cần bàn cãi nữa. Không phải tự kiêu nhưng quả thật, tôi sinh ra đã là một kẻ may mắn rồi!

Tsubaki đành cố gắng trấn tĩnh cơn tức giận trong mình xuống. Nên tập trung vào việc lái xe chứ cứ vừa đi vừa bốc hỏa kiểu này thì sớm muộn cũng có tai nạn không hay xảy đến

— Cậu khởi hành trễ quá đấy Kazuto – kun. Nói là sau một tiếng nữa mới xuất phát mà rút cuộc lại lững xăng đến tận giữa trưa mới chịu xuống lấy xe. Nhìn xem giờ là xế chiều rồi, mặt trời bắt đầu đi ngủ kìa. Cậu mà không nhanh lên là không kịp hẹn với Hime – sama đâu!

— Càng tốt, nói trắng ra thì đến Thiên Chiếu Gia Trang khi trời tối mịt thì lại càng tốt. Như thế thì tôi sẽ không bị dòm ngó để ý và ít nổi bật hơn. Với lại, tôi đã hứa với Chisaki là sẽ gặp cậu ấy nên chắc chắn cậu ấy sẽ đợi!

— Uhm, thì cô ấy cũng hiểu cho tình trạng của cậu. Nhưng để một cô gái chờ đợi trong mỏi mòn cũng không phải việc mà một quý ông nên làm đâu. Cậu phải cân nhắc đấy!

— Biết rồi... lần này là lỗi do tôi được chưa. Sau khi đến, tôi sẽ nói lời xin lỗi là được chứ gì!

— Phải, đàn ông là phải thế, ha ha!

.....
.....

Chiếc Jaguar mang theo Tsubaki và William lượn quanh một vòng Yokohama, đi qua 18 quận của thành phố rồi chuyển hướng đi đến một con đường vắng tanh thanh không có nổi một bóng người. Chỉ cần đánh mắt sang trái thì sẽ thấy được một bức tường thành nổi dài như Vạn Lý Trường Thành bên Trung Quốc (nhưng không đến mức ấy, mà chỉ tóm gọn trong một dãy gồm 2/3 Yokohama). Thêm nữa tiếng đồng hồ lái xe thì họ dừng lại trước một cánh cổng lớn... Một cánh cổng mà cách đây hai ngày, Tsubaki và William đã từng đến, nên nó không xa lạ gì với hai người

— Oh my oh my, xem chừng chúng ta là những vị khách cuối cùng rồi Kazuto – kun, thử nhìn trong kia đi... rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn đã đến đông đủ trước chúng ta. Xem chừng hôm nay có tiệc linh đình đây!

Theo hướng chỉ tay của William, Tsubaki cũng từ từ kéo cửa kính xuống để có thể quan sát thật kỹ. Quả nhiên là sân bên trong Thiên Chiếu Gia Trang đang chứa đựng gần trăm chiếc xe hơi đen sang trọng quyền quý chỉ thuộc sở hữu của các đại gia nhà khá giả. Thậm chí, còn có hẳn người của Thiên Chiếu Gia Trang

đứng ngoài phụ trách bảo vệ kiêm luôn chức giữ xe cho các thành viên ba gia tộc. Đúng như William, với số lượng thế này thì ắt hẳn đêm nay sẽ có một bữa tiệc khá linh đình không thiếu phần thú vị lẫn sự chán chường

_ Nhà Tsuchimikaido, nhà Kurahashi... và nhà Minamiya, tất cả đều đã có mặt đông đủ... cũng giống như Đêm Vũ của 3 năm trước... Cứ như đang đi trẩy hội suốt năm ngày năm đêm ấy!

_ A ré, trẩy hội suốt năm ngày năm đêm, vừa nghe qua thôi đã thấy nó thú vị rồi... Quả thật, tôi đã rất sáng suốt khi sang Nhật du lịch đúng trong thời gian này. Uh hế hế hê hê hê hê! William cất một điệu cười rất chi lạ lùng và hơi rợn gai. Không chừng, anh chàng nửa Tây nửa ta kia lại bắt chước từ một nhân vật phim hoạt hình nào đó mới ra được cái cười này

_ Trong mắt cậu thì chỗ nào đông thì chỗ ấy thú vị... Nhưng bữa tiệc vui vẻ này sẽ không kéo dài được lâu khi Đêm Vũ thật sự diễn ra... Cái gì cũng có hai mặt của nó hết William. Đừng trông mong ảo tưởng rồi lại đâm ra thất vọng khi biết mọi thứ không phải như mình nghĩ lúc đầu!

_ Oh my, suy nghĩ tiêu cực quá Kazuto – kun... tôi thì không nghĩ mọi chuyện tệ hại đến mức độ như cậu nói đâu... Trừ khi ở đây thật sự có bạo loạn!

.....

_ Tsubaki – dono, William – dono!

Hai chàng trai ngoạn cổ sang bên trái khi có giọng nói quen thuộc nào đó vừa gọi tên hai người. Và xuất hiện trước mắt họ là một cô nhóc tướng tá Loli tầm 13 đến 14 tuổi. Con bé diện một bộ Kimono đỏ ngấn tay và chiếc nơ trên đầu cũng cùng tông màu như thế. Ngoài ra, cô bé đó cũng không thiếu để nụ cười thân thiện xinh xắn tựa thiên thần trên gương mặt

_ Chào mừng hai người... Hanabi biết chắc chắn Tsubaki – dono sẽ tham gia phiên họp hôm nay mà - desu!

_ Ngộ nhớ tôi mà không đi thì những thứ cô làm cho tôi đều trở nên vô dụng hết... Mà này Hanabi, Chisaki đã đến chưa?

_ Vâng, cung chủ cung huyền nữ Tsuchimikaido đã có mặt ở đây từ sáng sớm - desu. Chisaki – hime đã diện kiến Akifusa – sama, hoàn thành các nghi thức cần thiết và hiện giờ đang ở trong đại điện thuộc gia tộc Tsuchimikaido... Chisaki – hime còn dặn Hanabi nếu Tsubaki – dono đến thì hướng dẫn cho ngài đến gặp cung chủ - desu!

_ Ừ, làm phiền cô vậy Hanabi... hãy đưa tôi đến chỗ Chisaki ngay!

_ Vâng... xin ngài cứ yên tâm - desu!

Rồi sau đó, Hanabi ra lệnh cho những người hầu trong Thiên Chiếu Gia Trang đi ra phụ giúp việc mang hành lý từ trong cốp xe và kiêm luôn việc đưa chiếc Jaguar của Tsubaki vào bến đậu. Tsubaki cùng William chỉ cần đi theo Hanabi là sẽ đến được đại điện dành riêng cho phân gia Tsuchimikaido. Cũng do Hanabi đã vạch sẵn kế hoạch, lựa những đường ít ai lui tới nhất... như thế thì số người giáp mặt Tsubaki sẽ được giảm xuống đến mức tối thiểu

.....

_ Chisaki – hime, Hanabi đã đưa Tsubaki – dono đến rồi ạ - desu!

Từ trong căn phòng lớn, Chisaki nhanh chóng chạy ra mở cửa... và đúng thật là Hanabi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình một cách xuất sắc ngay khi sau lưng con bé là hai chàng trai. Một người thì có mái tóc nửa đen nửa vàng, đang đứng vẫy tay chào với nụ cười thân thiện trên gương mặt lãng tử

_ Xin chào Hime – sama, chúng ta lại gặp nhau!

Người còn lại thì không cần phải bàn thêm chi nữa. Cái gương mặt lạnh lùng vô cảm thờ ơ không cảm xúc, vô duyên đến nỗi một câu chào cũng không thêm cất lên. Hắn chỉ duy nhất làm cái hành động cho hai tay vào túi quần, đôi mắt hờ hững nhìn Chisaki thôi

_ Yo, xin lỗi vì đến trễ... Tớ bận một chút công việc nhà thành thử không canh được thời gian chính xác! (Ít ra thì hần vẫn giữ đúng lời hứa là sẽ xin lỗi khi gặp Chisaki)

Chisaki khẽ lắc đầu nhẹ và nở một nụ cười dịu dàng

_ Không sao... mình mừng là hai người đến an toàn... Hai người mau vào đi!

_ Thế thì tớ xin phép!

Tsubaki bước vào trong...Dù gì thì vào bên trong cũng sẽ đỡ hơn là đứng bên ngoài để rồi có ai đó đi ngang qua mà bị bắt gặp thì phiền lắm

_ Chisaki, cả ba nhà đều đã đến đông đủ hết rồi đúng không?

_ Ừ, tất cả mọi người đều đã có mặt tại Thiên Chiếu Gia Trang. Hiện giờ thì họ đang chuẩn bị cho buổi tiệc đêm đầu tiên do ngài Akifusa tổ chức!

_ Đó giải thích vì sao cậu lại có thể một mình dù rằng mấy tay vệ sĩ tứ chi phát triển mà não chỉ như quả nho kia không bao giờ chịu rời mắt khỏi cậu... Bọn chúng thật sự đúng là một lũ khỉ đột biết ăn chuối và to mồm là giỏi!

Chisaki đưa tay lên che miệng cười khúc khích. Đôi lúc, Tsubaki cũng biết cách khiến người khác cười bằng vài câu nói đùa vui tai... nhưng chắc người hiểu được Tsubaki đang nói đùa ngoài Chisaki và William ra thì chẳng còn ai nữa hết

_ Chisaki, trước đây cậu từng nói, người đứng đầu nhà Kurahashi là cái “gã” đó. Như vậy chắc là ngay lúc này...

_ Ừ, đúng như cậu đang suy nghĩ, Hajima – kun và các thành viên nhà Kurahashi đều đang ở đây... Nhưng có điều này mình nghĩ cậu nên thận trọng... Năm nay, Hajima – kun sẽ tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm với tư cách là một ứng cử viên. Mục đích của cậu ấy chính là ngôi vị cao nhất của Đêm Vũ... Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... cậu phải cẩn thận đấy Tsu – kun!

Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... ngôi vị cao nhất trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm chỉ dành cho duy nhất một người có thực lực và được ngài Akifusa chấp thuận. Nhận lấy trọng trách của một Đệ Nhất, tức là nhận trách nhiệm bảo vệ cháu gái thần biển 24/24. Và dĩ nhiên, kẻ đó sẽ phải hứng chịu mọi trách nhiệm hậu quả nếu kế hoạch thất bại. Nghĩ đến nó... trong tâm trí Tsubaki chợt xuất hiện một nỗi niềm xa xăm phiền muộn không thể diễn tả nổi bằng lời. Tất cả chỉ như một mảnh gương ký ức lặng lẽ hiện về, gợi cho kẻ ấy những cảm xúc đau nhói trong tim rồi lại lặng lẽ trôi đi

Tsubaki vẫn cố gắng làm cái bộ mặt hơi phờ phớn không quan tâm... thậm chí là cười nhếch tỏ ý khiêu khích

_ Nếu tên đó mà trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư thì tớ càng đỡ mệt. Nhiều khi cứ giả vờ thua để hần đạt được ý muốn thì cũng là một sáng kiến hay nhỉ. Vừa “chơi xỏ” được ngài Akifusa, vừa đùn đẩy hết trách nhiệm cho hần... Một công đôi ba việc quá thuận lợi!

_ Người tính không bằng trời tính... Tsu – kun, cậu đừng đánh giá thấp đôi mắt của Akifusa – sama như vậy. Đó không phải ý tưởng tốt đâu!

Chisaki từ từ bước đến chỗ chiếc tủ quần áo. Cô cung chủ nhỏ tìm kiếm một chút rồi lấy ra được hai bộ đồ vest đen trắng đưa cho Tsubaki và William. Hai tên đàn ấy nhìn xuống bộ vest trên tay vài giây thì lại quay sang nhìn nhau một cách khó hiểu. Họ tự hỏi, Chisaki đưa thứ này cho họ với mục đích gì

Chisaki chỉ đứng ngay đấy, vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng dịu dàng trên gương mặt

_ Buổi tiệc hôm nay có sự tham gia của rất nhiều người. Ngoài Hajima – kun và mình thì còn có rất nhiều những kiếm sỹ lão luyện đến từ cả ba gia tộc. Mặt khác Tsu – kun, bên nhà Minamiya, tân thống lĩnh đời tiếp theo cũng có mặt... nên cậu phải đến diện kiến họ cho phải đạo!

_ Thống lĩnh đời tiếp theo của nhà Minamiya... ý cậu là...

Chisaki không nói nữa. Những gì cô ấy làm lúc này là lặng yên nhìn thẳng vào đôi mắt của Tsubaki một cách lặng lẽ. Tsubaki và Chisaki quen thân nhau từ nhỏ, hiểu nhau như anh em ruột trong một gia đình. Chỉ cần qua cái nhìn đơn giản như thế này, cũng đủ để Tsubaki hiểu Chisaki muốn ám chỉ đến điều gì

Hắn cất tiếng thở dài nhợt nhèo không kém phần chán chường

— Sau cùng thì lão ta cũng đã chịu buông cái chức vào trao lại cho chị ấy rồi à... Càng tốt, vậy xem như mình không cần thắc mắc chi nữa... Chisaki, cậu cùng cái tên nửa Tây nửa ta này đi chào hỏi mọi người đi. Tớ không muốn lai vãng đến cái chỗ đông người ồn ào như cái sở thú ấy đâu!

Vừa nói, Tsubaki vừa đặt bộ vest trên tay xuống Hanabi đứng bên cạnh. Còn bản thân hắn thì lững thững bước đến chỗ cái giá sách, đưa tay mò mò và lựa ra một cuốn với ý định sẽ ngồi đâu đó đọc để giết thời gian. Chính vì thái độ đó, mà Chisaki mới trở nên lo lắng hơn

— Tsu – kun, mình hiểu là cậu không muốn gặp người nhà Minamiya, đặc biệt là Tsubaru – san. Mình thật sự cũng không muốn ép cậu làm điều mà cậu không thích. Nhưng cuộc họp lần này ngoài các thành viên của phân gia Minamiya, còn có cả chị Tsukusa nee và mẹ cậu nữa. Cậu thật sự không muốn gặp hai người họ sao?

— Hime – sama nói phải đấy Kazuto – kun. Có thể bây giờ cậu trốn được, nhưng không có mãi được đâu. Trước sau gì cũng bị lộ thôi. Chi bằng cứ ra ấy trước... không nói không năng gì cũng không vấn đề gì. Chỉ cần tôi và Hime – sama trả lời hộ cậu thì mọi thứ đâu vào đấy hết! William cũng tiếp lời nói hộ cho Chisaki

Tsubaki bỗng nhiên liếc nhìn cả hai người họ... tính luôn cả Hanabi bên cạnh là ba người. Đôi mắt lạnh lùng thờ ơ ngày thường của hắn biến đổi thành đôi mắt trừng trừng ác quỷ với sự tức giận đang cán mức đỉnh điểm. Ngay lúc này đây, hắn thật sự đang rất điên tiết khi cứ phải nghe hết người này đến người khác lái nhai bên tai mình

— Chisaki, William, tôi lặp lại thêm một lần nữa... tôi sẽ không đến buổi tiệc và quyết định đó sẽ không bao giờ thay đổi. Cho nên, hãy thôi lèm bèm và lết mông đến đó đi

Với Tsubaki, ngoài bộ mặt lạnh lùng vô cảm thì sâu bên trong hắn vẫn còn tồn tại một nhân cách nữa là sự phần nộ. Một người khôn ngoan luôn biết cách làm sao đó để tránh việc Tsubaki mất kiểm soát bản thân, rồi biến thành một con ác quỷ với mong muốn dùng Katana chém chết đối phương. Tên này, hắn nói là làm... nên tốt hơn hết là hãy chiều theo ý hắn khi Tsubaki đang ở trong cái chế độ quỷ dữ này

William vội xua hai tay cùng nụ cười miễn cưỡng lẫn những giọt mồ hôi hột chảy dài trên trán

— Hiểu rồi hiểu rồi, vậy để chúng tôi đi là được chứ gì... Cậu đi đường xa chắc cũng mệt... thế nên cứ nghỉ ngơi đi nhé!

Nghe như vậy, Tsubaki quay sang cuốn sách mình đang cầm trên tay... Hắn ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa gần đó và bắt đầu mở trang đầu tiên ra nghiền ngẫm... Tình hình mức độ trạng thái của Tsubaki xem như đã ổn định trở lại

William mới chụm đầu với Chisaki và Hanabi, thì thào to nhỏ để cái gã kia không thể nghe thấy được

— Vừa rồi là hết sức nguy hiểm đấy nhé. Ngộ nhờ cậu ta mà nổi điên thì xác định cả Khu rừng của thần Amaterasu sẽ trở thành rừng đồi gió hú ngay. Tốt hơn hết, cứ chiều cậu ta đi... vì hai chữ yên bình!

— Vâng... Hanabi cũng nghĩ vậy – desu. Đây là lần đầu tiên Hanabi thấy Tsubaki – dono trở nên đáng sợ như thế. Hanabi không muốn chứng kiến cảnh ngài ấy vùng Katana thẩm sát tất cả mọi người như trong mấy bộ anime rừng rợn đâu – desu!

— Tôi cũng không lạ gì về con quỷ mà Tsu – kun đôi lúc không thể kìm nén được. Nhưng thật không ngờ... cậu ấy thật sự rất mất cảm và cực kỳ không muốn đến buổi tiệc đêm nay... Chắc lẽ đúng như anh nói William – san. Nên để Tsu – kun ở lại đây tịnh tâm thì tốt hơn nhiều!

— Cô nói đúng, Hime – sama... như thế sẽ tốt hơn!

30. Chương 30

Nên bắt đầu từ đâu đây nhỉ... có lẽ là từ lúc buổi tiệc linh đình được diễn ra trong đại sảnh lớn Thiên Chiếu Gia Trang với những ánh đèn trần thấp sáng và dàn nhạc giao hưởng từ chính các nghệ sỹ tài ba được mời biểu diễn cho sự kiện trọng đại đêm hôm nay. 3 năm vẫn thế... vẫn tiệc tùng chè chén trước khi cuộc họp giữa ba nhà được bắt đầu. Hơn nữa, phong cách của buổi tiệc không đơn sơ truyền thống như chúng ta thường nghĩ là phải theo xu hướng Nhật Bản cổ xưa cha ông đã từng... Thử nhìn xung quanh xem sẽ thấy rõ một sự khác biệt... Nam mặc comple, vest, đương nhiên cũng có những bậc lão làng thì chỉ diện được Haori. Còn nữ thì ngoài Kimono, một số người cũng theo lối sống hiện đại như váy hoặc đầm dạ hội. Nói chung khi trông vào, ta sẽ thấy được một không khí kết hợp giữa Tây và ta... nhưng chắc bên Tây thì nhiều hơn... Theo nhận xét cuối cùng thì buổi tiệc này giống như những buổi yến tiệc hoàng gia Anh vậy

Chính vì cái không khí như thế, nên William mới phấn khởi hào hứng đến mức cứ cười toe toe từ đầu đến giờ

— Oh my oh my, tôi thiết nghĩ chắc mọi thứ sẽ được tổ chức trong đèn dầu và sashimi thái lát là chủ yếu. Nhưng thật không ngờ nó lại vượt mức tưởng tượng của tôi. Hime – sama, cảm ơn vì đã đưa cho tôi bộ vest này, ha ha!

— William – san, xin anh đừng khách sáo như vậy. Ngài Akifusa tuy đã sống từ rất lâu rồi... nhưng ngài ấy vẫn tôn trọng và từng bước đi theo hướng phát triển của xã hội nên biết điều gì là phù hợp, điều gì là không còn thích hợp. Nên buổi tiệc hôm nay được thiết kế theo quy mô hoàng gia... cũng giống như bên Anh Quốc vậy... Tôi chỉ lo... William sẽ cảm thấy không hứng thú với buổi tiệc này mới đúng!

— Oh my, tôi nào dám có ý ấy. Được mời đến dự tiệc trong khi thân phận mình là một kẻ ngoài cuộc như vậy là một điều quý hóa đối với tôi. Lời cảm ơn của tôi với Hime – sama tôi sợ còn chưa đủ nữa là... Thôi thì thế này đi Hime – sama, nếu được phép, xin hãy để tôi hộ tống cung chủ một đoạn đến ra mắt các gia tộc khác nhé!

— Vâng... thế thì xin làm phiền anh!

William khẽ cúi người xuống, tay trái vòng ra sau lưng, tay phải vòng ra trước ngực... đây là kiểu chào của một người con trai khi muốn được bắt chuyện hay muốn mời một cô gái nào đó theo phong cách quý ông lịch lãm bên Anh. Mặc dù Chisaki không sống bên Anh, nhưng cô cũng có tìm hiểu sơ qua nên cũng biết được phong tục này... Và để đồng ý lại lời mời đó, Chisaki đưa hai tay xuống nắm lấy vạt áo Kimono của mình nhấc nhẹ lên, còn cơ thể thì khẽ nhún xuống giống những cô gái quý tộc bên Anh. Nhưng bình thường thì các cô gái đó mặc đầm tiệc dạ hội, chứ còn mặc Kimono mà nhấc vạt áo thì có hơi buồn cười chút. Cho nên sau khi hành lễ xong, cả William lẫn Chisaki đều nhìn nhau mà không khỏi cười khúc khích

— Vậy chúng ta đi thôi, thưa Hime – sama!

Phong cách quý ông người Anh, William thu căng tay để đưa phần khuỷu tay ra. Làm như thế, thì Chisaki mới có thể đưa bàn tay bám vào giống như một cặp trong dạ hội mà ta thường thấy trên phim điện ảnh có chiếu khúc dự tiệc hoàng gia

.....

Không cần giới thiệu qua cũng biết... chỉ vì một ai đó cứng đầu cứng cổ không muốn tham gia buổi yến tiệc dành cho các thành viên của ba nhà cũng như các ứng cử viên sẽ có mặt trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Thành thử William và Chisaki phải thay hân đi chào hỏi tất cả mọi người... Chỉ có điều, cặp đôi này đi đến đâu, thì xuất hiện những lời bàn qua tiếng lại xôn xao đến đấy... như kiểu, họ là tâm điểm chú ý của buổi tiệc ngày hôm nay vậy

— Trời ơi, có phải cung chủ nhà Tsuchimikaido không? Người đâu mà sang trọng, lịch lãm quý phái quá chừng!

— Nghe nói từ ngày cô ấy lên làm cung chủ thì gia tộc Tsuchimikaido càng ngày càng trở nên thịnh vượng. Thật là một lãnh đạo có tài năng!

— Mà nè nè, anh chàng có mái tóc nửa vàng nửa đen kia là ai mà trông lịch lãm quá chừng. Không phải là bạn trai của cung chủ đây chứ?

— Ứ hự hự, không chịu đâu... nếu mà như thế thật thì cung chủ cung huyền nữ Tsuchimikaido còn hoàn hảo đến mức tìm một anh chàng đẹp trai không thua chi tài tử điện ảnh... Làm sao mình có thể vượt qua được cung chủ kia chứ!

Đa phần lời bàn tán xôn xao đều bắt nguồn từ những quý cô đến từ ba gia tộc. Họ đều là những nét đẹp mà đáng tạo hóa đã nhào nặn với những trang phục tuyệt sắc, trang sức lung linh trên cơ thể để tôn vinh lên cái đẹp của họ. Và dĩ nhiên, những cô gái biết ăn mặc theo thời thượng thì trong những buổi dạ tiệc thế này, sẽ không đơn giản là mặc Kimono như Chisaki (Bởi Chisaki là một chuẩn phụ nữ cổ Nhật Bản như nàng Nadeshiko rồi). Ai trong số các cô gái ấy cũng đều mặc một chiếc đầm dạ hội nhiều màu sắc khác nhau

— Hime – sama, tôi có chuyện này hơi thắc mắc chút đỉnh. Phụ nữ, các quý cô tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm nhiều đến chừng này ư? Tôi cứ nghĩ... chỉ đàn ông vai u thịt bắp thì mới có sức làm ba cái chuyện đánh nhau thôi!

— Anh nói như vậy cũng có lý... Thực chất, vệ sĩ của cả ba gia tộc không bắt buộc phải là đàn ông, không phân biệt giới tính, giai cấp, thậm chí là tuổi tác. Có những người trở thành kiếm sỹ chuyên nghiệp khi chỉ mới ở độ tuổi 10 đến 12 thôi... nói đúng là còn trẻ hơn chúng ta nữa. Anh thử nhìn bên kia thì sẽ thấy!

Theo hướng chỉ của Chisaki, William ngoái cổ thì thấy được ở gần chiếc bàn lớn, có hai đứa trẻ một nam một nữ cũng mặc vest và đầm dài. Chúng trông chỉ mới 10 11 tuổi gì thôi. Vậy mà lại có cơ hội được đứng trong hàng ngũ với những kiếm sư lão luyện của cả ba gia tộc đang nói chuyện đàm đạo với nhau. Gọi chúng là tuổi trẻ tài cao cũng không phải là sai

— Tùy vào cách tuyển dụng của ba gia tộc mà có nhiều cách lựa chọn khác nhau. Giống như nhà Tsuchimikaido thì tuyển nam vào làm vệ sĩ, nữ trở thành người giúp việc, tham gia Đêm Vũ thì ai có nguyện vọng thì sẽ đi. Còn nhà Minamiya thì đa phần nữ đều làm kiếm sỹ, nam cũng có nhưng số nhiều lại trở thành quản gia... và đương nhiên, tham dự Đêm Vũ cũng là nữ rồi!

— Oh my, sống trong một ngôi nhà toàn nữ như thế... tôi đang tự hỏi, không biết trước đây Kazuto – kun đã từng sống thế nào khi cậu ta hoàn toàn không muốn tiếp xúc với người khác giới cho lắm... Cô biết không Hime – sama, khi còn học bên Anh, có lần, một cô gái học chung khóa với chúng tôi đã dồn hết tình cảm để trao tận tay cho Kazuto một bức thư tình. Và cô biết điều gì đã xảy ra không?

Chisaki khẽ lắc đầu

— Kazuto – kun, cậu ta đã trả lại bức thư ngay khi cô ấy vừa đưa xong mà không thèm mở ra đọc một chữ hay suy nghĩ thêm một thời gian. Không những thế, Kazuto còn dọa nạt nếu lén phét gần cậu ta thêm một lần nữa thì chắc chắn sẽ không để yên đâu. Kể từ đó, chẳng còn cô gái nào nuôi mộng trở thành bạn gái của Kazuto – kun... Bây giờ nghĩ lại, tôi cảm thấy như mình đang mắc phải một tội lỗi nghiêm trọng khi không thể khuyên bảo được Kazuto – kun sửa tính sửa nết!

— Tsu – kun là thế mà, không phải là cậu ấy có ác cảm với con gái... mà chỉ vì do Tsu – kun vẫn còn quá yêu Lumina, nên không muốn bắt đầu lại với một cô gái khác. Một phần cũng do cậu ấy nghĩ sẽ chẳng có ai được hạnh phúc nếu đến gần Tsu – kun... Nhưng điều khiến tôi không khỏi ngạc nhiên là Tsu – kun tuy khó tính như thế, vậy mà anh vẫn có thể sống chung với cậu ấy đến hiện giờ, William – san!

— Oh my, tôi không tài đến mức đó đâu. Thú thật, ngày đầu tiên ở chung phòng với Kazuto – kun, tôi còn chưa khỏi bàng hoàng khi tự dưng nửa đêm cậu ta mò dậy, ra chỗ cửa sổ rồi gào lên như tiếng chó sủa hú... mà ngày hôm đó dự báo có mưa vào nửa đêm, mây mù che lấp nửa ánh trăng khiến tôi và các học viên khác đều không khỏi nơm nớp lo sợ. Ngay lập tức, tôi đã xin trưởng chung cư cho tôi được chuyển sang ở phòng khác... Vậy mà chẳng hiểu tại sao, được hai ngày thì tôi lại xin được trở về chung phòng với Kazuto – kun... giống kiểu thấy nhớ tiếng gào hét của cậu ấy... Rồi dần dần tôi mới hiểu Kazuto – kun có lý do mới trở nên như thế!

— Xem chừng khoảng thời gian Tsu – kun sống chung với anh... là khoảng thời gian khó khăn nhất đối với anh nhỉ. Thành thật cảm ơn vì đã chăm sóc đến Tsu – kun, William – san!

— Oh my, tôi được cơ hội tham dự buổi yến tiệc với một quý cô nổi tiếng như Hime – sama. Lại còn được nghe Hime – sama nói lời cảm ơn... William tôi số thật đỏ, Uh hế hế hế hê hê hê!

.....

.....

— Chisaki – sama!

— Chisaki – hime!

William dẫn Chisaki đến khu vực toàn thành viên nhà Kurashi đứng quây quần bên nhau. Đa phần họ đều là nữ... Nếu là nữ thì họ đến từ nhà Minamiya chứ không phải nhà Kurahashi... Các cô gái ấy đều đứng tụ năm tụ bảy xung quanh Hajima như thể cậu ta là nhân vật mà các quý cô đều muốn tiếp chuyện

— Chisaki!

— Chào cậu Hajima - kun, chào tất cả mọi người!

— Vâng, chào Chisaki – sama, lâu lắm rồi chúng tôi không gặp ngài... Cung chủ vẫn khỏe chứ ạ?

— Uh, tôi vẫn khỏe, cảm ơn vì đã hỏi thăm!

— Tee hee, cung chủ Chisaki khiêm tốn quá... thật đúng là một mẫu người phụ nữ lý tưởng của tất cả đàn ông trên thế giới!

Không ai có thể phủ nhận Chisaki thật sự nổi tiếng trong cả ba gia tộc. Đi đến đâu, là mọi người đều bàn tán đến đó. Một cung chủ vừa xinh đẹp, vừa tháo vát, lại còn rất biết cách lấy lòng người khác qua những lời nói nhẹ nhàng trầm bổng... Thử hỏi, làm sao mà không có chuyện biết bao nhiêu người đều thầm thương trộm nhớ, cả nam lẫn nữ... Suýt nữa thì quên, trong số đó vẫn có một người... một người có chút đặc biệt

Hajima cứ nhìn chằm chằm vào Chisaki... nói đúng hơn là dán đôi mắt tròn vo đầy suy tư xuống khoảng cách giữa Chisaki và William chỉ là một cái choàng tay vào nhau. Nhưng cậu ta không biểu hiện cái khó chịu ấy ngoài mặt để mọi người thấy. Mà thay vào đó, là một nụ cười thân thiện như ngày thường

— Chisaki, các vệ sĩ của cậu đâu rồi?

— Uh, họ chắc đang ở đâu đó bên kia... Dù sao thì cuộc gặp mặt lần này cũng có rất nhiều người tham dự. Thiết nghĩ chắc họ cũng đang tìm lại bạn bè của mình. Với lại... mình cũng không có ý định bắt họ kiểm soát mình 24/24 đâu. Hôm nay là dạ tiệc mà... mọi người nên được thoải mái!

— Tee hee, Chisaki – hime nói chí phải!

— Vậy Chisaki – sama, anh chàng có mái tóc đen lai vàng này là ai vậy ạ? Liệu có phải là “bạn trai” của cung chủ không?

Một cô gái hỏi câu hỏi ấy, thì những người còn lại cũng ý a lên hết như mấy đám con gái thường ngồi một chỗ trong lớp rồi nhìn xuống sân thể dục phía dưới sân trường để tìm xem có anh nào đẹp trai không. Cho đến khi tìm được đối tượng rồi lại suy diễn linh ta linh tinh... Và điểm điểm của trí tưởng tượng bay xa đó là tiếng hét ý a ý ới... thường là như vậy

Trước thái độ đó của mọi người, Chisaki và William bắt ngờ vài giây, họ quay sang nhìn nhau một chút rồi nở nụ cười khúc khích. Chỉ có điều... Chisaki không nhận thấy rằng Hajima vẫn đang dõi theo mình với ánh mắt đầy tâm trạng nhất

— Không phải đâu, mọi người đừng hiểu nhầm. Để tôi giới thiệu ọi người được biết, anh ấy là William... William D. Saotome, đến từ thủ đô Edinburgh thuộc Anh quốc, đồng thời cũng là hậu duệ của gia tộc Saotome có mối quan hệ rất tốt với Thiên Chiếu Gia Trang. Hôm nay, anh ấy có mặt ở đây với vai trò là một vệ sĩ thân cận của tôi... và cũng là một trong những ứng cử viên của nhà Tsuchimikaido!

— Eh? Người Anh sao? William D.....

William một lần nữa khom lưng, đưa tay phải vòng ra phía trước ngực, động tác của một quý ông lịch lãm người Anh chính thực

_ Hân hạnh được gặp mặt mọi người, đặc biệt là những quý cô xinh đẹp nhất trong buổi tối ngày hôm nay. Tôi xin tự giới thiệu, tôi là William... tên đầy đủ là William D. Saotome... đọc chuẩn hơn là William Doyle Saotome đến từ nước Anh xa xôi. Tôi quả thật là một người nhà Saotome... Nhưng vì bây giờ tôi đang là vệ sỹ của Hime – sama, nên xin hãy gọi tôi là William D. Tsuchimikaido. Liệu có được không? Những quý cô nương xinh đẹp nhất của lòng tôi?

Khi chàng trai nửa Tây nửa ta đó hé mở đôi mắt long lanh của mình... cũng là lúc những cô gái nhà Minamiya trở nên điều đó... Họ hoàn toàn không thể cưỡng lại vẻ đẹp lung linh mà William đang thể hiện ngay lúc này... và dần dần trong suy nghĩ những cô gái ấy liên tưởng đến một hình ảnh vị hoàng tử cười bạch mã trên tay cầm bó hoa tươi đang từ từ tiến đến gần mình

_ Người nhà gia tộc Saotome, thì ra là vậy!

Hajima bước đến phía trước William, chìa tay phải với nụ cười thân thiện trên môi

_ Hân hạnh được biết anh Saotome – san, xin được tự giới thiệu, tôi là Hajima, Hajima Kurahashi, hiện đang là thống lĩnh gia tộc Kurahashi. Mong được chiếu cố!

_ Oh my, tôi đang được tiếp chuyện với một trong ba thống lĩnh của ba gia tộc đứng đầu Nhật Bản đây ư? Thật là vinh hạnh ột tên ngoại lai như tôi. Rất hân hạnh được biết cậu, Hajima Kurahashi - dono!

Và đương nhiên, theo văn hóa ứng xử của một quý ông lịch lãm người Anh... sẽ thật khiếm nhã khi không bắt tay với một ai đó có chủ ý làm quen với mình. William cũng tuân theo quy luật chào hỏi ấy... chỉ có điều chàng trai nửa Tây nửa ta hoàn toàn có thể cảm nhận được một sự ẩn ý gì đó qua cái bắt tay mạnh này... trong khi ngược lên thì lại thấy Hajima đang cười rất tươi

_ Đúng rồi, nói đến nhà Kurahashi... thật lòng tôi rất lấy lòng biết ơn vì thời gian qua cậu đã chăm sóc tốt cho võ đường gia tộc Saotome... Tôi thật không biết phải lấy gì đền đáp cho phải đạo!

_ Không có chi, gia tộc Saotome từ xưa đã có mối quan hệ đồng minh rất quan trọng đối với Thiên Chiếu Gia Trang và cả ba gia tộc. Chăm sóc võ đường Saotome cũng là một việc nên làm... Nhưng thú thực, tôi không phải người ngày đêm đến nhà Saotome chăm lo mọi việc. Mà tôi thường giao nhiệm vụ ấy ột thành viên trong gia tộc Kurahashi...

_ Tôi biết... một cô gái mái tóc xanh lơ và có hai búi tóc dài hai bên tai... Liệu tôi có thể được gặp cô ấy để nói lời cảm ơn không?

_ Tôi cũng muốn lắm nhưng thật không may... Namami lại không có mặt ở buổi tiệc này... Nên nếu anh có lời nhắn nhủ gì, tôi sẽ gửi về cho cô ấy!

_ Thế thì còn gì bằng... cảm ơn thiếu chủ nhà Kurahashi!

Có thể Chisaki không hiểu bởi vì cô ấy là con gái... không thể hiểu được thế giới của đàn ông nó phức tạp và nhức đầu đến nhường nào. Trước mặt Chisaki, thì hai người bọn họ, William và Hajima tỏ ra rất thân thiện, hòa đồng khi được kết bạn với nhau bởi trên mặt ai cũng nở một nụ cười thân thiện khiến Chisaki cũng vui lây. Nhưng cô không hề hay biết rằng đằng sau cái nụ cười ấy, là hai ánh mắt cứ “kình” nhau. Nếu đặt trường hợp Chisaki vào vị trí của William, thì có lẽ cô ấy sẽ nhận ra Hajima đang dồn sức vào cái siết tay thật chặt kia thể hiện sự cảnh cáo... Và hành động này ta thường thấy nhất khi đang xem trên phim truyền hình mối tình tay ba nhiều tập khá đối thú vị

.....

Đứng một chút, Chisaki trông sang thấy bố mẹ mình đang đứng nói chuyện với bố mẹ của Tsubaki, bên cạnh còn có cả Tsukusa nee nữa. Nên cô cung chủ nhỏ nảy ý định muốn qua bên ấy chào hỏi một tiếng

_ Hajima – kun, mình sẽ sang bên kia chào chú Tsubaru và phu nhân nhà Minamiya. Gặp lại cậu sau!

_ Eh? Để tớ đi cùng với cậu...

_ Mình không dám làm phiền cậu đâu, Hajima – kun. Mình nghĩ còn rất nhiều đối tác muốn được bàn chuyện làm ăn với cậu đấy... Đừng lo, William – san sẽ hộ tống mình... cậu cứ lo việc của cậu đi nhé!

Hajima thực lòng có ý muốn được hộ tống Chisaki đến nơi cô ấy muốn. Nhưng biết làm gì hơn khi chính miệng Chisaki đã nói là không muốn làm phiền đến cậu ta. Chính vì nguyên do đó, mà William được một phen lên mặt ngằm không lộ ra bên ngoài. Thậm chí, anh chàng ngoại quốc còn cố tình chơi khăm Hajima bằng trò đứng đối diện với Chisaki, động tác khom lưng chìa tay mời như kiểu quản gia với công chúa làm Hajima cứng đờ như tượng và mấy cô gái kia không ngừng kêu ý a đột nữa

— Chúng ta đi thôi, thưa Hime – sama!

— Vâng, mong được anh giúp đỡ!

Nhưng William không phải là người vô tâm đến mức đùa giỡn trên nỗi đau của người khác. Một người gần như cảm hóa được Tsubaki như William thì thừa sức biết tình hình hiện tại... thừa sức hiểu cái gì mình nên dính vào, cái gì nên rút lui sớm. Chỉ cần qua vài câu nói chuyện, một cái bắt tay, William hiểu rõ hết trơn tru toàn bộ nỗi phiền muộn mà Hajima đang vương vấn trong lòng. Thế nên ngay khi dắt Chisaki đi ngang qua Hajima, William đã kịp thì thầm nói cho Hajima vài câu cuối cùng

— Tôi hiểu cậu đang nghĩ gì lúc này... nhưng yên tâm, tôi không phải là mẫu người của Hime – sama đâu. Đối thủ của cậu không phải là tôi... mà là một kẻ khác. Cậu nên chuẩn bị sẵn tinh thần đi... Thiếu chủ nhà Kurahashi!

Hajima bất ngờ quay sang thì đã thấy William dẫn Chisaki rời khỏi tầm mắt mất rồi. Nhưng những điều William nhấn lại đã khiến cho Hajima suy nghĩ khá nhiều. Có lẽ... thiếu chủ nhà Kurahashi hiểu được William đang muốn ám chỉ đến ai

.....

.....

— Tsubaru – san, Malisa – san, Tsukusa nee, chúc mọi người một buổi tối tốt lành!

— Chi – chan, lâu rồi không gặp con!

Mẹ của Tsubaki, Tsukusa là Malisa, bà ấy đã từng xuất hiện ở căn biệt thự kính của Tsubaki ngoài vịnh Kyuushi một lần. Buổi tiệc hôm nay, bà ấy trông thật lộng lẫy khi diện ình một bộ đầm dạ tiệc màu tía có óng ánh những hạt kim tuyến lung linh. Khác với ông chồng mình vẫn giữ nét truyền thống cổ điển là bộ Haori đen và quần Hakama trắng

Về mối quan hệ thì gia tộc Minamiya rất thân thích với nhà Tsuchimikaido, mà nói chính xác hơn là gia đình Tsubaki rất quý Chisaki. Đến tận bây giờ, họ vẫn còn mong muốn Chisaki sẽ trở thành một thành viên chính thức trong nhà là đủ chứng tỏ họ quý Chisaki đến nhường nào. Thành thử nên quý phu nhân Minamiya ôm chầm lấy Chisaki ngay khi gặp mặt là chuyện bình thường

— Malisa – san, lâu rồi không gặp... trông cô hôm nay đẹp quá. Bộ đầm dạ hội này thật duyên dáng!

— Ôi trời, đừng khen cô như thế... cô bây giờ có tuổi rồi, làm sao mà xinh xắn như hồi đôi mươi giống con được Chi – chan!

— Tee hee!

Sau màn chào hỏi với cung chủ cung huyền nữ Tsuchimikaido, quý phu nhân khẽ ngược lên nhìn anh chàng nửa Tây nửa ta William đang nhận trách nhiệm hộ tống Chisaki đến đây. Và ấn tượng đầu tiên của phu nhân về anh ta vẫn là... nụ cười thân thiện thân ái trên gương mặt hết sức điển trai mặc dù mái tóc đã che đi một bên mắt... nhưng vẫn giữ được vẻ lịch lãm vốn có của mình

— Ara ara, Chi – chan, con mắt thẩm mỹ của con hình như đã thay đổi rất nhiều thì phải. Có thể giới thiệu cho cô biết chàng trai đây là ai không?

— À vâng, con vô ý quá, đây là...

Thay vì để Chisaki giới thiệu, William đã tranh mất phần đó... Phận làm vệ sĩ, William không cho phép lãnh chúa của mình phải làm những việc không đáng ấy

— Xin lỗi vì sự vô ý của tôi... Hân hạnh được gặp mặt thống lĩnh đời trước, quý phu nhân và cung chủ hiện tại của nhà Minamiya. Xin được giới thiệu, tôi tên là William... William D. Saotome đến từ Anh quốc. Nhưng vì hiện giờ, tôi là vệ sĩ của cung chủ nhà Tsuchimikaido nên tên đầy đủ của tôi là William D. Tsuchimikaido!

— Ara, là hậu duệ của gia tộc Saotome lừng danh đấy sao... rất hân hạnh được gặp!

Theo cách ứng xử của một quý ông người Anh, William nhận lấy cái bắt tay từ quý phu nhân nhà Minamiya ngay

— Rất hân hạnh được gặp, thống lĩnh đời cũ!

— À, cảm ơn!

William quay sang bố Tsubaru với cái bắt tay tương tự

— Và đương nhiên là không thể thiếu người quan trọng nhất nhà Minamiya... Tsukusa – hime sama!

— Vâng, rất vui vì được biết cậu!

.....

— Chi – chan, buổi tiệc sắp bắt đầu rồi... có thật là Tsu – kun sẽ đến không?

Trước câu hỏi bất ngờ của phu nhân, mỗi người đứng xung quanh đều có những suy nghĩ khác nhau. Giống như Tsukusa làm bộ mặt buồn bã phiền muộn đến mức không nói được lời nào. Lão gia nhà Minamiya thì cũng có chung cảm xúc với cô con gái của mình... nhưng ông ấy còn có một thứ xúc cảm khác đi chung với nỗi u phiền chính là một chút tức giận. Còn Chisaki và William thì chỉ quay sang nhìn nhau khi không biết phải mở lời như thế nào

— Về chuyện ấy... Tsu – kun, thực ra...

— Mikazuki – sama, là Mikazuki – sama!

— Hú hú, Mikazuki – sama!

Nỗi âu lo trong lòng mỗi người bị chen ngang giữa chừng khi có tiếng hò hét dữ dội từ những thành viên ba nhà đồng loạt hô hào một cách rần rần. Bởi vì bọn họ đều tập trung hết về một tâm điểm duy nhất

— Chisaki – sama, Chisaki – sama!

Một cô hầu trong nhà Tsuchimikaido từ phía xa xa chạy đến mà không thở nổi ra hơi. Trông cô ấy vội vội vàng vàng với những giọt mồ hôi cứ chảy trộm trên trán và mặt

— Chisaki – sama, như thế này không được... nếu cứ tiếp tục để Mikazuki – sama thế này...

— Có chuyện gì? Bình tĩnh và nói từ từ thôi... Mikazuki làm sao?

— Mikazuki – sama... cô ấy... Mikazuki – sama đang thi uống rượu cùng với các vệ sĩ nhà Kurahashi!

— Eh?

Đúng là vậy thật, nếu chịu khó để ý thì sẽ thấy Mikazuki đang ngồi cùng bàn với mấy anh chàng vạm vỡ vệ sĩ của nhà Kurahashi, tay nâng hết ly rượu này hết ly rượu khác. Không biết cô ấy đã uống đến ly thứ mấy rồi mà các đấng mày râu đều gục ngã la liệt trên bàn... không một ai có thể trụ nổi ngoại trừ Mikazuki vẫn còn tỉnh bơ khi miệng còn đang nhấp hết ly rượu trên tay

— Thật tuyệt vời, Mikazuki – sama thật tuyệt vời...đây là ly rượu thứ 102 rồi!

— Tửu lượng của Mikazuki – sama thật tốt quá... Trong buổi tiệc hôm nay, Mikazuki – sama là nhất!

Những người đứng quan sát xung quanh không khỏi reo hò cổ vũ cho khả năng uống rượu tuyệt đỉnh của Mikazuki. Nhưng cô nàng tóc tím đen ấy giỏi thật... nếu theo lời từ các nhân chứng thì dường như cô ấy đã uống đến ly thứ 102 loại rượu whisky cực nặng. Vậy mà bây giờ Mikazuki còn có thể tiếp tục uống ly thứ

Trông thấy thế, Chisaki không khỏi đỏ mặt hột hột... cô cung chủ nhỏ thật sự cũng rùng mình khi chứng kiến tận mắt cảnh tượng đó

_ Chuyện gì đang xảy ra vậy? Lý do gì mà Mikazuki lại uống rượu như thế? Từ trước đến nay, cậu ấy có bao giờ đụng đến những thứ có cồn đâu?

_ Dạ thưa, Mikazuki – sama đang chào hỏi mọi người thì các vệ sĩ gia tộc Kurahashi mời cô ấy một ly. Mikazuki – sama có từ chối nhưng họ cứ khăng khăng nên cô ấy không còn cách nào khác. Rồi kết quả như cung chủ thấy đây ạ... tôi vô cùng xin lỗi vì đã không ngăn họ lại được!

Mikazuki cất tiếng thở dài ngán ngẩm trái ngược với nụ cười thân thiện hề hề thường ngày của chàng trai tóc nửa vàng nửa đen bên cạnh. Anh ta cho rằng mọi chuyện đang diễn ra trước mắt thật thú vị... mà người nhà Tsuchimikaido ai cũng thú vị hết

Tsukusa nhẹ nhàng chạm tay lên đôi vai Chisaki

_ Ô ra, là Mikazuki đúng không? Nãy chị cũng tính đến chào khi thấy em ấy... nhưng do mọi người ở nhà Kurahashi đến mời em ấy dư quá nên nhà chị ... cũng thôi... Mà em đâu cần phải lo như thế... chị thấy để Mikazuki vậy cũng hay mà... em ấy tửu lượng khá đấy chứ!

_ Tsukusa nee, nhìn bề ngoài thì Mikazuki trông có vẻ uống rượu rất giỏi... Nhưng thời điểm đó là lúc mà cậu ấy trong trạng thái say nhất... Chỉ là trong lúc say, cậu ấy không quậy phá như các vệ sĩ nam khác thôi... Tsukusa nee, em xin phép!

_ À... ừ

Chisaki cúi đầu xin phép Tsukusa và lão gia phu nhân gia tộc Minamiya. Cô ấy thậm chí còn rời khỏi William để có thể đến chỗ Mikazuki. Cung chủ nhỏ khẽ lay cô nàng tóc tím đen đang uống nốt ly rượu thứ 104 kia

_ Mikazuk... Mikazuki... có nghe mình nói không? Thôi đừng uống nữa!

_ Nya... Chisaki đây à... tớ đang thi... uống rượu với... các vệ sĩ nhà Kuraha... shi. Họ nói đây là... đối tửu... hức!

_ Xem cậu kia, cậu uống nhiều quá rồi đó... đến mức say khướt không còn biết trời trăng gì nữa hết!

_ Nya... hức... mình không say... mà... hức!

Bây giờ, Mikazuki cứ như một chú mèo cứ không ngừng kêu Nya Nya làm tiền tố đầu câu. Gương mặt xinh xắn đỏ ửng từ cô ấy càng tôn thêm vẻ đáng yêu vốn có của Mikazuki. Trông cô ấy nghiêng đầu 23 độ thế này, khiến cho biết bao nhiêu trái tim của các chàng trai dao động xao xuyến. Trong đầu họ chỉ suy nghĩ tại sao Mikazuki – sama lại đáng yêu đến như vậy... còn hơn cả một thiên sứ giáng trần nữa

_ Hức!

Chisaki đưa trước mặt cô ấy 3 ngón tay

_ Mikazuki, mình đưa bao nhiêu ngón đây?

Thay vì nhìn vào ngón tay Chisaki, thì cô nàng tóc tím đen lại ngược lên cô cung chủ nhỏ. Đôi mắt Mikazuki lúc này chẳng khác gì một cái kính vạn hoa nhìn một thứ cấp số nhân lên thêm vài thứ

_ Nya... tại sao... lại có đến... một hai ba... bốn Chisaki... thế nhỉ... hức!

Chisaki lại thở dài thêm lần nữa

_ Cậu say quá rồi Mikazuki. Thật là... buổi tiệc chưa bắt đầu mà cậu đã thế này rồi... Để mình cho người đưa cậu về phòng!

_ Nya... không cần đâu... tớ tự về được... cậu cứ tiếp tục ở lại đây... chào hỏi mọi người đi... hức... Sẽ thật không hay khi buổi tiệc... bắt đầu mà lại... thiếu sự có mặt của... cung chủ... nhà Tsuchimikaido... hức!

Mikazuki từ từ rời khỏi ghế nhưng với dáng vẻ vô cùng khó khăn, giống như không cần thận và giữ được thăng bằng lẫn trọng lượng cơ thể thì chắc chắn Mikazuki sẽ ngã lăn ra đất. Cô ấy rời khỏi bàn, thẳng

hướng ra cửa bằng tường đi siêu vẹo, lúc thì nghiêng sang bên này, lúc thì nghiêng sang bên kia... cứ như một con thây ma trong mấy bộ phim kinh dị. Nhìn Mikazuki như thế, không khiến cho Chisaki khỏi lo lắng

— Có vẻ như từ đây về đến khu nhà Tsuchimikaido sẽ là một chặng đường kháng chiến trường kỳ. Hime – sama, nếu không phiền thì để tôi theo sau canh chừng cô ấy về an toàn!

William nêu ý kiến của mình lên và Chisaki cũng thấy hợp lý. Để Mikazuki say khất đi đứng kiểu đó thì sợ cô ấy ngã giữa đường thì không hay tí nào. Chưa kể nếu mà đã nằm xuống rồi thì chắc chắn Mikazuki sẽ ngủ quên... mà ngủ quên bên ngoài thì bị trúng gió thì nguy. Nên tốt hơn hết cứ để William theo sau hộ tống Mikazuki về tận phòng. Lỡ như cô ấy say quá mà đi lạc thì còn có người hướng dẫn

— Vậy thì xin làm phiền anh, William – san, xin hãy đưa Mikazuki về phòng giúp tôi!

— Nya nya... em sẽ bên anh để cùng vượt qua số phận đã định sẵn... hức...hức...

Mikazuki vừa bước đi từng bước khó khăn trên tuyến hành lang gỗ tối thui chỉ còn lơ mờ vài bóng đèn tròn nhỏ được gắn trên trần vừa nghe ngao hai ba câu hát vu vơ. Cô ấy đang say rượu... nên làm sao nhận thức được những việc mình làm... thậm chí là cả việc mình đang hát cái gì... đảm bảo sau khi tỉnh lại, sẽ quên sạch sành sanh ngay. Nhưng có một điều không thể chối cãi rằng: say rồi lại hát như thế, chứng tỏ Mikazuki đang có tâm trạng rất tốt... hay ngược lại cũng không biết chừng.

Để cho chắc ăn, William nhận trách nhiệm theo sau hộ tống... ngộ nhớ Mikazuki nằm lăn quay ra đất hay lạc đường thì anh ta sẽ kịp thời giải quyết

— Oh my, trong nhà Tsuchimikaido cũng có người thú vị đến vậy sao? Gia tộc Tsuchimikaido nhiều điều lạ lắm lời cuốn quá nhỉ, thảo nào Kazuto – kun vẫn muốn được đến gia trang Tsuchimikaido mặc dù mấy tay vệ sĩ không ưa lắm... Chỉ có điều... hình như... mình đã từng thấy cô ấy ở đâu rồi thì phải... nhìn mặt rất quen!

William cho rằng bản thân anh ta đã từng gặp Mikazuki trước kia... nhưng chính xác cụ thể ở đâu, lúc nào thì anh chàng không thể nhớ được. William khẳng định là có gặp vì nhìn Mikazuki khá quen... cho nên, chàng ngoại quốc thử lục lọi trong ngăn kéo ký ức của mình xem... biết đâu lại nhớ ra điều gì thì sao

Chỉ là tiếng chuông điện thoại di động phát ra từ trong túi quần William thôi. Cũng nhờ cái nhạc chuông ngộ nghĩnh ấy mà William phải vội vội vàng vàng bắt máy, nếu không thì sẽ có chuyện cực kỳ kinh khủng giáng xuống đầu anh ta. Vì loại điện thoại William đang sở hữu có khả năng cài các dạng nhạc chuông khác nhau vào từng số điện thoại gọi đến. Nên chỉ cần nhạc gì cất lên, chủ nhân của nó sẽ đoán được ai ở bên kia đầu dây... nên bắt hay nên ngắt

— Hello, vâng, mẹ ạ, là con đây... vâng vâng, mọi chuyện vẫn đang diễn ra rất tốt... con vẫn bình thường...

William phải nghe điện thoại từ mẹ mình, vừa phải theo sát sau Mikazuki... công việc cũng chưa đến mức là khó khăn lắm

— Vâng, con đến Nhật an toàn lắm... có gặp Kazuto – kun nữa nên mọi thứ vẫn ổn, mẹ đừng lo lắng gì nhé... Dạ?? Bố đã đề cử con sắp tới sẽ làm việc trong viện hàn lâm á? Sao nhanh thế được? Con còn chưa lấy bằng tốt nghiệp như Kazuto – kun nữa thì làm sao... Mẹ, giúp con nói với bố được không? Con hiện đang có chút chuyện quan trọng cần làm ở Nhật nên không thể gấp rút về nước được đâu...

Tình hình của William có vẻ căng thẳng quá khi hay tin rất có khả năng thời gian du lịch bên Nhật sẽ bị rút ngắn so với dự tính vì một chút chuyện gia đình. Nên trong một phút sơ xuất, William rời mắt khỏi Mikazuki đang đi loạng choạng phía trước, để cô ấy đứng giữa ngã ba hành lang không biết rẽ hướng nào. Cuối cùng, theo bản tính tự nhiên nhất thời, Mikazuki rẽ sang trái, khuất tầm nhìn của William mất tiêu

— Vâng vâng, nhờ mẹ xin bố dùm con. Con hứa khi xong việc ở Nhật thì sẽ lập tức quay về Anh ngay... thế nhé... yêu mẹ nhiều!

William ngắt kết nối, chàng trai ngoại quốc nửa Tây nửa ta thở phào nhẹ nhõm vì xem như mọi chuyện đã được giải quyết trước mắt. Thôi thì cứ đến đâu hay đến đấy, mẹ anh ta đã chịu khuyên chồng cho con trai thêm thời hạn như thế là quá tốt rồi, chẳng thể đòi hỏi thêm được gì nữa đâu... Nhưng khi William ngược mặt về phía trước thì mới phát hiện ra một điều... mình đã để mất dấu Mikazuki từ lúc nào không biết hay

— Oh... my... god...

Anh ta chạy thực mạng đến chỗ ngã ba hành lang rồi nhìn ngó nghiêng xem Mikazuki có thể đi hướng nào. Chỉ có điều các dãy hành lang đều vừa tối vừa yên ắng, thậm chí cũng không thể lắng nghe được tiếng chân của Mikazuki... có vẻ như cô ấy đã đi khá xa rồi thì phải. William đổ mồ hôi hột với điệu cười miễn cưỡng

— Thôi chết... Hime – sama mà biết thì chắc... mình tiêu quá. Oh my, hy vọng cô ấy không bị làm sao!

.....

— Nya...Em đi trên cỏ non... hức... thấy đàn bò đang... gặm cỏ... mặc dù bò... không có răng... hức...

Mikazuki vẫn để cho cơ thể hoạt động theo tiềm thức, để nó muốn đưa cô đến đâu thì đi chứ chả biết trời trăng mây gió gì đang diễn ra xung quanh. Hoặc cũng có thể do bản năng của Mikazuki còn lưu lại một chút ký ức về đường đi nên thật may mắn khi cô ấy tự mình về được khu nhà dành cho gia tộc Tsuchimikaido... Về được đến đây là an toàn rồi, chứ nếu đi nhầm sang hai khu Kurahashi hay Minamiya thì cũng hơi vất vả chút... Chỉ có điều... thay vì trở lại phòng mình, thì bản năng trong Mikazuki lại đưa nàng đến trước cửa phòng Tsubaki

— Nya, về đến... phòng rồi... hức... chắc mình nên... hức... ngủ một chút... hức...

.....

Cô ấy không nhận ra rằng đây là phòng của Tsubaki. Và hiện giờ, hán đang nằm vắt vẻo trên chiếc ghế sofa mềm xốp kia, tay nâng cuốn sách đã được đọc hơn một nửa lên ngang với tầm mắt. Từ lúc William và Chisaki đi tham dự buổi tiệc đến giờ, hán vẫn chẳng làm việc gì khác ngoài trừ nghiền ngẫm cái cuốn sách có tiêu đề “Doanh nhân bất động sản và những phương thức nhấn chìm đối thủ”????

Điều đáng lưu tâm ở đây là Mikazuki bất ngờ kéo cánh cửa ngoài ra, làm cho độ tập trung của Tsubaki bị cắt ngang giữa chừng

— William, Chisaki, hai người về rồi à? Buổi tiệc có... Này, cô đang làm gì ở đây thế hả?

Tsubaki tròn mắt ngạc nhiên khi thấy Mikazuki đi đứng siêu vẹo, bước dài bước ngắn tiến đến chỗ Tsubaki mỗi lúc một gần hơn. Mikazuki lúc này không còn nghe hay quan tâm đến mọi thứ xung quanh, nên đương nhiên, cô ấy cũng không còn đủ sáng suốt để trả lời câu hỏi của Tsubaki

Mikazuki bất ngờ thả lỏng cơ thể, nằm dè ngang qua Tsubaki và bắt đầu cất những âm thanh vừa nhỏ vừa đáng yêu

— Ê, cô đang...

— Nya nya... không uống nổi nữa đâu... Chisaki, tha cho tớ... đi mà... hức!

Cô ấy hiện đang nói mớ kia... trông gương mặt vừa đỏ vừa thút thút như một chú mèo con trông thật dễ thương quá chừng. Nhưng chỉ có mấy tên vô cảm, ngu mờ trong lĩnh vực nhìn ra những góc đẹp của một người phụ nữ như Tsubaki thì không hề quan tâm đến điều ấy. Hán nhăn mặt, ngoái cổ xuống nhìn Mikazuki đang nằm dè lên mình đến mức nghệt thở

— Cái con nào phẳng này... mình quên mất chuyện cô ta cũng là một trong những ứng cử viên tham gia Đêm Vũ thuộc nhà Tsuchimikaido... Nhưng làm gì thì làm... cũng đừng để vệ sĩ của mình uống say khướt thế này rồi vào nhầm phòng chứ? Mình cần phải nói chuyện với Chisaki về vụ này mới được!

Chuyện mách với Chisaki hay giải thích vì sao Mikazuki lại vào đây trong tình trạng người nồng nặc mùi rượu để sau. Điều quan trọng là làm thế nào thoát ra khỏi cái tình thế này đây... khi Mikazuki xem Tsubaki như cái gối để gối ngủ còn hán thì muốn tránh xa cô ấy càng nhanh càng tốt. Làm gì đây? Hay là đá một phát chò cô ấy lăn lông lốc xuống sàn đây nhỉ. Dù sao cô ấy cũng say rồi, biết thế quái nào được

Đang tính thực hiện ý định đó thì Mikazuki bỗng dừng trở mình ngo nguậy

_ Nya... Chisaki... cậu biết không... tớ... luôn tự hỏi... tại sao Kazuto Minamiya lại làm điều đó kia chứ... tại sao... anh ấy lại đánh nhau... để rồi bị đuổi học. Tớ cứ nghĩ... mình đã hiểu anh ấy được một chút... nhưng khi thấy... anh ta đánh mấy người đó... thì tớ mới nhận ra... tớ đã lầm... Chisaki... Kazuto... Minamiya... hình như đang... có tâm trạng gì đó... tớ biết làm sao... để có thể... chia sẻ... với anh ấy... đây?

Mikazuki đang nói sảng... nhưng những lời nói ấy xuất phát từ chính con tim, từ con người thật sự của cô gái tóc tím đen không dối trá một điều. Tsubaki cứ lặng nhìn Mikazuki chăm chăm... trong lòng hẳn hiện lên một sự hoang mang kỳ lạ. Hẳn tự hỏi tại sao Mikazuki lại lo lắng ỉn đến nhường ấy... Mình chỉ là một tên thất hứa, một tên thích gì thì làm mà không màng đến người khác nghĩ gì. Thế thì lý do vì sao... Mikazuki lại phiền não vì mình đến mức đó... Hơn nữa nhìn từ góc độ này, Tsubaki cảm thấy Mikazuki thật giống với Lumina, giống người mà hẳn đem lòng yêu và không ngừng đau khổ dần vật lộn tâm

Tsubaki đưa tay muốn chạm vào mái tóc tím đen ấy... hẳn muốn cảm nhận vẻ suôn mượt cùng hương thơm dịu dàng từ trên mái tóc ấy... Nhưng có một thứ gì đó không cho phép... một thứ gì đó đã ngăn Tsubaki chạm vào cô ấy dù rằng Mikazuki đang ở ngay trước mắt mình

_ Biển xanh biển xanh, nơi đâu đẹp bằng biển xanh, nơi đâu cho em một mái nhà yên bình, đó là biển xanh. Tiếng chào ngày mới đến rồi, bao nhiêu muộn phiền trôi qua, khi em nhìn về nơi đó, sẽ thấy màu xanh của biển. Biển xanh biển xanh, đó là vòm trời biển xanh, vòm trời bình yên em ao ước, vì đó là nhà của em. Khúc ca vang lên rồi, em cười trông thật đẹp, để rồi đây bao yêu thương chợt quay về từ dĩ vãng.....

Trong cơn mơ say, không biết Mikazuki đang mơ thấy điều gì mà lại ngân nga câu hát mà cô đã từng hát trước đây khi còn ở tư trang Tsuchimikaido. Tiếng hát du dương nhẹ nhàng ấm áp của cô ấy đủ sức mê hoặc biết bao nhiêu người. Dù rằng trong tình trạng say không biết trời đất gì... nhưng không ai có thể phủ nhận tiếng hát đi vào lòng người mà Mikazuki đang sở hữu. Và ngày hôm nay, Tsubaki may mắn được cơ hội nghe trực tiếp giọng ca của cô ấy... chỉ có điều...

_ Bài hát này... Tiếng hát nơi biển cả... tại sao cô ấy lại biết nó...???

_ Đánh vần theo tôi: a, i, u, e, o, ka, ki, ku, ke, ko, sa, shi, su, se, so... Phát âm thử xem nào...

_ A, i, u, e, o, ka, ki, ku... ke... ko...sa...sa... sao!

Bốp. Tsubaki lạnh lùng dùng một chiếc quạt giấy tự làm đánh một phát từ bên trái sang khiến cho Lumina không khỏi ôm đầu, mắt rơm rớm nước mắt ngược lên nhìn Tsubaki như một chú cún con. Và đương nhiên, Tsubaki vô tâm đến mức không dễ dàng bị siêu lòng bởi những thứ như thế. Hẳn còn đập thêm một cái vào đầu Lumina cho bỏ cái tật làm nũng đi

_ Phát âm như thế có học đến cả chục năm cũng không thể đọc được nổi một chữ. Nghe cứ như tiếng vịt kêu ấy... Sao cô nó bản thân mình tự hào về giọng nói lắm?

_ Thì quả thật mọi người đều nói giọng của tôi rất hay... nhưng khi đọc nguyên âm thì nó lại

Lumina tiếp tục ôm đầu, rơm rớm nước mắt và lo sợ bị Tsubaki đánh thêm cái nữa. Đây là khoảng thời gian khó khăn khi Lumina phải học ngôn ngữ loài người để có thể giao tiếp trên đất liền. Và càng khó khăn hơn khi giáo viên dạy kèm cho Lumina được chỉ định lại là Tsubaki Minamiya, người đáng sợ chỉ sau lão gia nhà Minamiya. Trong quá trình dạy học, hẳn tỏ ra rất nghiêm khắc, không nhân từ mà suốt ngày cứ dùng quạt đánh chan chất vào đầu Lumina cho đến khi nào cô ấy đọc được thì thôi. Nhiều lần, Tsukusa và mẹ lẫn các cô hầu trong nhà Minamiya cũng góp ý nên nhẹ nhàng vì dù sao đó cũng là cháu gái thân thiện. Nhưng Tsubaki trả lời rằng “Cháu gái thân thiện hay thân sống gì thì một khi đứng trên đất liền cũng phải tuân theo luật của con người. Đã bái một ai đó làm thầy thì người thầy có quyền đánh khi học sinh không nghe giảng. Đừng có mà nghĩ mình là thần mà muốn làm gì thì làm... Nhà Minamiya này không chấp nhận chuyện ấy”. Mặt khác, hẳn không ngại đánh đầu Lumina vì cho rằng hộp sọ người cá cứng lắm, không dễ dàng trở nên điên điên lú lẩn chỉ bởi vài cái đánh từ cái quạt giấy này. Nói chung... Tsubaki đứng chất một người thầy ác quỷ

__ Thôi đủ rồi, tôi không muốn nghe thêm bất cứ lời nào nữa... cảm giác như nắm cả đồng sỏi cho vào mồm, nó cứ lục cà lục cục đau hết cả mồm mà nói cứ như đám vào tai ấy. Tiết học hôm nay đến đây kết thúc!

Như thế có nghĩa là Lumina đã được giải thoát khỏi tiết học ác quỷ của ông thầy khó tính. Nhưng sao trên vẻ mặt của Lumina lại hiện lên một chút gì đó bất mãn... Nói đúng hơn là nàng công chúa tóc đỏ không chấp nhận những gì Tsubaki nói về giọng của mình

Tức thì, Lumina bắt chợt lao xổ vào người Tsubaki làm hấn ngã ra sàn. Lumina ngồi hấn trên người hấn... đấm ánh mắt quyết tâm thẳng vào đôi mắt lạnh lùng thờ ơ kia không do dự. Nhưng đó cũng là khoảng thời gian tô điểm thêm vào mối quan hệ giữa hai người họ càng trở nên thân thiết hơn

__ Cô đang nghĩ cái gì thế hả? Có muốn ăn thêm vài đường kiếm nữa không?

__ Tsubaki Minamiya, anh nói giọng của tôi như vịt... anh chê giọng của tôi. Vậy thì tôi không còn cách nào khác ngoài việc chứng minh cho anh thấy giọng của tôi có thể làm được những gì. Hãy lắng nghe đây!

Lumina hít một hơi thật sâu vào lồng ngực... đôi mắt xanh như biển ngọc kia từ từ nhắm lại. Cô ấy bắt đầu cất tiếng ca của chính mình để cho Tsubaki có thể nghe thấy

__ Biển xanh biển xanh, nơi đâu đẹp bằng biển xanh, nơi đâu cho em một mái nhà yên bình, đó là biển xanh. Tiếng chào ngày mới đến rồi, bao nhiêu muộn phiền trôi qua, khi em nhìn về nơi đó, sẽ thấy màu xanh của biển. Biển xanh biển xanh, đó là vòm trời biển xanh, vòm trời bình yên em ao ước, vì đó là nhà của em. Khúc ca vang lên rồi, em cười trông thật đẹp, để rồi đây bao yêu thương chợt quay về từ dĩ vãng.....

__ Em biết dù mình có thể nào đi nữa... thì biển luôn chờ em quay về, lòng biển thật bao la... cho em một mái nhà xanh. Rồi tình yêu của em... sẽ được thắp sáng khi có anh bên cạnh. Em là người con gái hạnh phúc... nhất thế giới này, vì có biển luôn ân cần... vì có anh, em chỉ cần một vòng tay thật ấm ôm lấy em. Điều hạnh phúc... thật đơn giản nhỏ nhoi, nhưng em vẫn mong nó sẽ đến..... sẽ đến thật gần để em có thể nắm lấy. Biển cho em tất cả... cho em tình thương... cho em niềm yêu... cho em niềm hạnh phúc mình luôn khao khát. Biển xanh biển xanh... mái nhà của em... tình yêu của em, biển xanh biển xanh!

Tuy lời ca bị ngắt quãng nhưng nó hay đến tuyệt vời, khiến cho tâm trí con người lúc trở về quá khứ, lúc trở lại hiện tại. Và cho đến bây giờ, Tsubaki cũng chưa biết phải làm gì mặc dù bài nhạc đã kết thúc

__ Chỉ duy nhất Lumina mới có thể hát được bài hát ấy... Vậy tại sao cô... Rút cuộc thì chuyện gì đang diễn ra thế này?

.....

__ Kazuto – kun, Kazuto – kun, cậu có thấy... Oh my...

William từ ngoài cửa chạy vào với dáng vẻ hấp tấp. Gương mặt anh ta mệt mỏi vì đã vất vả chạy đến chạy lui đi tìm Mikazuki đến bờ hơi tai. Và bây giờ thì lại đơ mắt như tượng đá khi chứng kiến cảnh Mikazuki nằm gọn trong lòng Tsubaki với giấc ngủ ngon nhất từ trước đến nay

__ Well, xem chừng tôi đã làm phiền hai người rồi nhờ... Tôi được Hime – sama nhờ hộ tống cô ấy về đúng phòng... nhưng nếu hai người muốn nói gì với nhau thì tôi không dám làm phiền đâu!

William quay lưng tính rời khỏi phòng

__ Đợi chút William!

Anh chàng nửa Tây nửa ta đứng ngay lại không dám cãi dám bướng

__ Dạ... có chuyện gì?

__ Có thể cho tôi mượn điện thoại di động của cậu được không? Chỉ 5 phút thôi!

.....

Buổi tiệc vẫn đang được diễn ra rộn ràng khi hết người này đến người khác cùng cười cười nói nói rộn ràng nhộn nhịp. Nhưng đối với Chisaki, buổi tiệc thật tẻ nhạt khi không có sự có mặt của Mikazuki và Tsubaki.

Cô cung chủ nhỏ chỉ biết đứng ủ rũ một mình trong bộ Kimono hồng tuyệt đẹp với ly cocktail trên tay mà không có ai để nói chuyện. Bởi các vệ sĩ ba nhà thì cứ xoay quần nhậu nhẹt với nhau, Hajima thì phải nói chuyện với đối tác... lão gia và phu nhân nhà Minamiya đang giới thiệu Tsukusa là cung chủ hiện tại của phân gia Minamiya trước các vị khách khác... Chisaki đã nghĩ đến trường hợp sẽ đi tìm bố mẹ mình... nhưng không biết họ đang ở đâu... mà chưa chắc họ đã đến dự tiệc rồi ấy chứ

_ Akifusa – sama, Akifusa – sama đại giá!

Cuộc vui của tất cả mọi người đồng loạt phải ngưng lại khi một ai đó vừa lên thông tin ngài Akifusa xuất hiện. Và quả thật là như vậy, ngài Akifusa bên trong từ từ bước lên vị trí cao nhất trong căn phòng, theo sau là thêm hai ba vệ sĩ người của Thiên Chiếu Gia Trang và ai ai cũng diện ình một bộ Kimono đỏ viền đen thêu cảnh hoa mai trắng trông thật sắc sỡ. Ngài Akifusa cũng thế... tối nay, dáng vẻ Loli của ngài ấy được trang hoàng bởi bộ Kimono đỏ dài che kín cả ngón chân và những món trang sức lấp lánh khắp cơ thể càng tỏ lên vẻ uy quyền tôn nghiêm của một vị thần

_ Mọi người, những đứa con đến từ ba gia tộc của Thiên Chiếu Gia Trang, Tsuchimikaido, Kurahashi và Minamiya. Đêm nay sẽ là một đêm đáng nhớ khi chúng ta cùng tề tụ về đây chung vui sau 3 năm dài rông rã. Ngày mai sẽ hứa hẹn là một ngày vô cùng bận rộn... vậy thì đêm nay, hãy tung hoành nhảy múa quẩy cho đến bến đi... những đứa con của ta... Cạn ly!

_ CẠN LY, AKIFUSA – SAMA MUÔN NĂM!

Bài phát biểu của ngài Akifusa khiến tất cả mọi người có trong căn phòng này trở nên hớn hờ không khỏi phấn khích. Ngài Akifusa đã cho phép rồi thì tội gì không “quẩy” một bữa cho nó sướng cái thân, để rồi ngày mai sẽ mệt lả đây

Chisaki nở nụ cười miễn cưỡng

_ Ngài Akifusa lại thế nữa rồi... qua bao nhiêu năm tính cách của ngài ấy vẫn không hề thay đổi tí nào!

.....

_ Để cho buổi tiệc đêm nay thêm phần hấp dẫn. Ta sẽ bắt đầu bằng một bản dương cầm tình ca tuyệt vời. Mọi người, hãy ột tràng pháo tay chào đón nhạc sĩ dương cầm giỏi của Thiên Chiếu Gia Trang!

Tiếng vỗ tay hô hào hoán rộn rã khắp nơi khắp chốn. Trông họ thật hào hứng khi nghe Akifusa – sama giới thiệu trong Thiên Chiếu Gia Trang có một nghệ sĩ dương cầm giỏi thì ắt hẳn người đó phải có thực lực mới lọt vào mắt ngài Akifusa như thế. Thôi thì cứ xem xem... nghệ sĩ ấy trông như thế nào

Nhưng họ lại được phen bắt ngờ tròn mắt khi chứng kiến một cảnh hết sức lạ lùng. Người nghệ sĩ dương cầm mà Akifusa – sama hết lời tâng bốc diện một bộ vest trắng, cà ra vát đen ngay ngắn chỉnh chu trước ngực. Dáng người cân đối, bờ vai rộng, lưng thẳng... cứ như một diễn viên tài tử. Chỉ có điều, chẳng một ai có thể biết đó là nam hay nữ, là con trai hay con gái, xinh đẹp hay xấu xí... bởi vì người nghệ sĩ ấy đã che đi gương mặt của mình bằng chiếc mặt nạ cáo trắng Kitsune... Và cũng chính cái mặt nạ ấy mà bao nhiêu ánh mắt hướng về người ấy như đang nhìn một sinh vật lạ... Họ thiết nghĩ chắc đây là một nhân vật đặc biệt nào đó. Chúng ta tạm gọi người đó là Kitsune – san

Vậy thì người có biệt danh là Kitsune – san kia khẽ cúi người chào tất cả các quan khách có mặt trong buổi tiệc ngày hôm nay. Những người đứng dưới cũng vỗ tay như một phép lịch sự. Trong mắt Chisaki, cô cung chủ nhỏ có cảm giác vừa lạ vừa quen... chính xác hơn là hình như mình có biết nhân vật này

_ Người đó...

Không chỉ Chisaki đâu, mà ngay cả Hajima cũng phải tạm thời hạ ly rượu trên tay của mình xuống mặt bàn để tập trung quan sát Kitsune kia. Chỉ cần nhìn thẳng vào đôi mắt trắng trên con cáo Kitsune, Hajima bỗng dưng cảm thấy có gì đó vừa chạy dọc theo xương sống... cái cảm giác rùng mình đến nổi mồ hôi hột chảy trộm trên mặt thế này... giống như kiểu đó không phải nhân vật bình thường

_ Tại sao... khi nhìn người đó... mình lại có cảm giác như... vừa nhìn thấy một điều... mà mình luôn khao khát bấy lâu nay. Không lẽ...

Đó là suy nghĩ riêng của Hajima. Còn bên nhà Minamiya thì sao, những vệ sĩ bình thường thì họ chẳng đoán ra cái lạ lùng đằng sau lớp mặt nạ kia. Ngay cả phu nhân Malisa cũng rất vô tư không nhận ra vấn đề

— Ara, ngài Akifusa để người trong Thiên Chiếu Gia Trang ẩn danh tính sau mặt nạ ư? Hy vọng đây không phải là ý tưởng của Hanabi – chan!

— Không... không phải như vậy đâu mẹ... người đó...

— Hử? Con nói gì? Tsukusa?

Tsukusa cũng có chung một cảm giác với Chisaki và Hajima, chị ấy bắt đầu ngờ ngợ người đeo mặt nạ ấy rất có thể là một người mình quen biết. Trực giác của một người phụ nữ mách bảo cái cảm giác thân thương tỏa ra xung quanh Kitsune chắc chắn là Tsukusa có biết... Nhưng chị ta vẫn chưa có bằng chứng cụ thể để chứng minh

.....

Mặt nạ Kitsune bước đến gần cây đàn dương cầm lớn trên sân khấu. Người đó ngồi xuống chiếc ghế thấp chuyên đi kèm, hai tay chỉnh cho độ cao của ghế vừa phải rồi nhẹ nhàng chạm lên mặt những phím đàn trắng đen thẳng đều tăm tắp. À quên một điều nữa là trước khi đến với bài hát trình diễn, Kitsune – san còn để trên nóc đàn dương cầm chiếc điện thoại cảm ứng đang thực hiện chế độ gọi ột ai đó... không biết người đó tính làm gì

Bắt đầu rồi, mặt nạ Kitsune – san bắt đầu nhấn mạnh cả hai bàn tay mình xuống vị trí những phím đàn cần thiết thật mạnh, tạo nên một cảm giác hồi hộp hút hồn gửi đến hàng chục vị khách đang có mặt bên dưới. Mới đầu vào là một giai điệu nặng nề, mãnh liệt như tiếng than thở trách móc của một ai đó khi phải nếm trải nỗi đau nhất thế gian... Nhưng vài giây sau, giai điệu trong từng nốt nhạc lại trở nên nhẹ nhàng, êm dịu, sâu lắng đến kỳ lạ. Giống như sức nặng ban đầu là để mọi người chú ý vào mình, và cái dịu dàng phía sau là để xóa đi sự nặng nề ấy. Đó cũng là lúc... mọi người dần dần chìm đắm vào bản tình ca tuyệt vời mà người nghệ sĩ dành tặng. Tiếng nhạc du dương, như một sự kết hợp hài hòa giữa sóng biển, tiếng chim hải âu, và tiếng xào xạc từ lá cây rừng trên đất liền. Khi nghe, tất cả mọi người đều chỉ có thể liên tưởng đến một quang cảnh nhất định... một nơi có sóng biển, có cánh chim hải âu tung cánh bay giữa bầu trời đầy nắng, có cánh rừng xào xạc trên những ngọn đồi thơ mộng... Đó chính là vịnh biển Kyuushi... nơi nhà Tsuchimikaido dựng gia trang

Đến đây, Chisaki bắt giác giật mình như thể vừa nhận thấy một điều vô cùng quan trọng. Cô ấy khẽ nở một nụ cười dịu dàng

— Thật tình, cậu ấy chỉ muốn làm những điều mình thích thôi. Không ai có thể biết trước được cậu ấy sẽ làm những gì!

.....

Trong căn phòng của Tsubaki, William ngồi trên chiếc ghế nhỏ, kế bên nàng công chúa tóc tím đen đang ngon giấc trên băng ghế sofa lớn và tấm chăn ấm êm đắp trên người. Chàng ngoại quốc nửa Tây nửa ta sau khi làm vệ sĩ hộ tống thì bây giờ phải kiêm luôn cả nghề trông trẻ nhỏ đang ngủ. Riết rồi anh ta cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi không khỏi thở dài ngán ngẫm

— Oh my, hết việc này đến việc khác... dường như khi sống với Kazuto – kun thì mình không thể thoát khỏi kiếp sai vặt!

William chợt trông xuống Mikazuki và nở một nụ cười nhẹ

— Nhưng chính vì sống chung với cậu, tôi lại càng được thấy nhiều điều thú vị mà tôi chưa thể khám phá hết từ cậu Kazuto – kun!

Chiếc điện thoại của William được đặt ngay kế bên Mikazuki... nó cũng đang thực hiện một cuộc gọi từ ai đó... nhưng thay vì là tiếng nói, thì đầu dây bên kia lại phát ra một bản tình ca tuyệt vời được đánh bằng dương cầm... Và khi nghe được giai điệu ấy, mặc dù Mikazuki đang chìm sâu trong giấc ngủ, William có thể thấy được nụ cười tươi trên gương mặt của nàng công chúa tóc tím đen ngay lúc này thật đẹp

31. Chương 31

_ Lãnh chúa nhà Tsuchimikaido, cung chủ Chisaki xin được diện kiến!

_ Lãnh chúa nhà Kurahashi, thiếu chủ Hajima xin được diện kiến!

_ Lãnh chúa nhà Minamiya, cung chủ Tsukusa xin được diện kiến!

Ba thống lĩnh tối cao đứng đầu mỗi gia tộc đều đã có mặt đông đủ trong một căn phòng vừa rộng vừa lớn và cũng vừa... tối thui như hủi???. Đây quả thật là một căn phòng rất tối, cực kỳ tối... thứ duy nhất có thể khiến mọi người nhìn thấy mặt nhau là vài ngọn nến lửa yếu ớt xung quanh. Và ngồi chính giữa đại điện chính là đại Shogun(tướng quân) của cả ba gia tộc... đại Shogun điều hành mọi thứ kể cả Thiên Chiếu Gia Trang này... Ngay Akifusa loli lạnh lùng phẩy chiếc quạt giấy trên tay khi ngay trước mặt

_ Kusanagi no Tsurugi, Yata no Kagami, Yasakani no Magatama... ba thần khí đã hợp lại đông đủ... vậy thì cuộc họp giữa ba phân gia... chính thức bắt đầu!

.....

Quay về thời điểm đêm hôm qua một chút xem thế nào... Chính xác hơn là sau buổi biểu diễn dương cầm của mặt nạ Kitsune bí ẩn, mọi tiếng đồn bàn tán xôn xao đặc biệt là phái nữ đều đổ dồn vào người nghệ sĩ tài năng đúng như ngài Akifusa đã giới thiệu ấy. Nhưng chưa kịp lên xin chữ ký hay hỏi thăm thì nhân vật đeo mặt nạ đó đã kịp thời cao chạy xa bay sau hậu cần... rồi từ từ lỉnh lỉnh biến ra ngoài từ cửa hậu để quay trở lại khu nhà của gia tộc Tsuchimikaido

_ Oh my, về rồi à Kazuto – kun? Thế nào? Buổi biểu diễn ổn thỏa đúng chứ?

Chiếc mặt nạ cáo trắng Kitsune được dỡ xuống, để lộ một gương mặt tài tử điển trai cùng đôi mắt lạnh lùng hiu quạnh cuốn hút. Đó không ai khác chính là Tsubaki Minamiya... Hắn là người đã đóng vai nhân vật bí ẩn đến tận buổi tiệc và trình tấu một bản nhạc vô cùng đặc sắc. Để bây giờ trở về như một người thắng cuộc trong buổi biểu diễn ấy

_ Nhưng mà này nhé, cậu làm như thế là trái với lời tuyên bố ban đầu đưa ra đó. Chẳng phải cậu đã hùng hồn khẳng định sẽ không bước chân đến buổi tiệc ư?

_ Im đi William, lúc nào cũng phải suy nghĩ mọi thứ thật thấu đáo rồi hẵng mở miệng ra comment. Người nói không nhắc mong ra khỏi nhà là tôi... nhưng người xuất hiện trên sân khấu là Kitsune... Thay vì suy nghĩ chuyện đó, tình hình của cô ấy thế nào rồi?

_ Hầy... vẫn thế, từ lúc cậu đi thì cô ấy còn đang say muốn chết. Nhưng lúc cậu chơi dương cầm cho cô ấy nghe. Thì nàng công chúa ngủ trong rừng lại đang chờ đợi nụ hôn từ một vị hoàng tử để đánh thức... Kazuto – kun, cô ấy đáng yêu thật nhỉ!

Tsubaki lặng lẽ hướng mắt xuống Mikazuki... Chỉ khi nghe William nói như vậy, thì hắn cũng bắt đầu để ý từng chi tiết một. Từ đôi mắt đang nhắm lại một cách nhẹ nhàng, đến chiếc mũi cao nhỏ duyên dáng. Đôi môi đỏ trông thật mềm mại và dễ thương. Mái tóc tím đen dài, suôn mượt như tấm dải lụa sắc nước hương thơm. Mikazuki quả thật là một cô gái cực kỳ đáng yêu mà bất cứ một người đàn ông nào cũng có thể choáng ngợp trước vẻ đẹp lung linh đó

_ Uh, rất đáng yêu... cô ấy là cô gái đáng yêu nhất từ trước đến nay tôi từng gặp!

_ Đúng thế, chính vì quá đáng yêu nên cậu không thể phủ nhận... Hả? Cậu vừa mới phát ngôn cái gì xong vậy?

William không dám tin khi Tsubaki vừa nói một câu có khả năng làm thay đổi vận mệnh của thế giới. Không nghe nhầm... William chắc chắn bản thân mình không hề uống một giọt rượu nào để cho đầu óc bị ong ong đến mức lãng tai không nghe rõ được Tsubaki nói gì. Hắn vừa mới nói rằng Mikazuki rất đáng yêu? Ngoài trừ Chisaki ra, Tsubaki đã lên tiếng khen một cô gái khác là đáng yêu

_ Ka... Kazuto... kun, cậu... cậu.... Oh my god... Kazuto – kun đã trưởng thành rồi... Cảm ơn trời phật!

Mặc kệ cho cái tên tóc nửa vàng nửa đen kia diên diên khùng khùng... Tsubaki sẽ để cho tâm hồn mình trở nên tĩnh tâm ngay khi đang chiêm ngưỡng vẻ đẹp ấy đang chìm sâu vào giấc ngủ ngon. Tsubaki thậm chí còn không ngần ngại đưa tay vuốt nhẹ nhàng phần tóc trước trán Mikazuki. Trông cứ như một người cha đang lo lắng cho cô con gái mới lớn... hoặc cũng có thể là một cậu bạn trai đang cảm thấy yên bình khi được ngắm nhìn người tình của mình ngủ... Tsubaki có lẽ đã thay đổi... có lẽ hẳn bắt đầu nghĩ đến chuyện nên mở lòng mình ra để đón nhận sự quan tâm của Mikazuki... Ai biết được... những kẻ thiên tài thường hay suy nghĩ khác thường mà

— Này William, đưa cho tôi bộ đồ cũ đây. Tôi sẽ thay cái thứ vướng víu này ngay bây giờ! Tsubaki vừa nói vừa kéo phần cổ áo vest trên người

— Eh? Thay liền bây giờ ư? Việc gì mà gấp thế? Bộ vest đó nóng lắm hả? William đưa bộ trang phục mà Tsubaki đã mặc trước khi đến Thiên Chiếu Gia Trang

— Cứ cho là vậy đi, bởi vì chắc chắn chỉ sau ít phút nữa sẽ có người đến đây hỏi tôi. Này, cậu cũng liệu mà giữ cái miệng lại... bép xép linh tinh là chết với tôi!

— Oh my?

.....

Quả nhiên đúng như những gì Tsubaki cảnh báo trước. Ngay sau khi Tsubaki đã thay bộ vest mình đã mặc khi lên biểu diễn kia. Hẳn đã nhanh chóng gấp nó lại đàng hoàng, tươm tất như mới rồi giấu trong hộc tủ cùng chiếc mặt nạ cáo Kitsune. Tsubaki ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn gần đó, tay nâng cuốn sách còn đang đọc dang dở xem như chưa có gì xảy ra

Hắn làm thế với mục đích gì... bởi hẳn biết Chisaki sẽ đến đây

— Tsu – kun, mình về rồi đây!

— Mừng cậu về... sao hả? buổi tiệc thế nào? Nhộn nhịp hay tẻ nhạt?

— Uhm, lúc đầu thì có hơi buồn một chút vì Hajima – kun phải tiếp chuyện với các đối tác. Tsukusa – nee cùng lão gia và phu nhân cũng bận mất. Chỉ còn mỗi Mikazuki, nhưng cậu ấy lại uống rượu say đến mức không kịp gặp ngài Akifusa... Mình luôn tự hỏi không biết Mikazuki có về đúng phòng không... xem ra linh cảm của mình lần này không sai nhĩ!

Chisaki vừa nói vừa quay sang nhìn Mikazuki đang ngủ ngon lành trên chiếc ghế sofa dài kia. Gương mặt đáng yêu phề phờ khi cơ thể được giữ ấm bởi chiếc chăn bông khiến cho Mikazuki không hay không biết chuyện gì đang diễn ra xung quanh mình

William thở dài ngán ngấm

— Hime – sama, xin lỗi, do tôi sơ xuất chút xíu nên đã để cô ấy về nhầm phòng. Thành thực xin lỗi!

— Không sao đâu William – san, Mikazuki có thể trở về an toàn và say giấc nồng thế kia là ổn rồi. Cứ để cậu ấy ngủ, đến sáng mai sẽ tỉnh lại thôi!

Chisaki quay trở lại cuộc trò chuyện với Tsubaki

— Thế Tsu – kun, từ đầu đến giờ, cậu chỉ ở trong phòng thôi sao?

— Oh, chỉ ở trong phòng thôi. Đang ngồi đọc sách thì tên dở hơi kia mang cô ta đến... Đúng không hả tên kia?

— À ừ, ngay khi tôi tìm được Mikazuki – san thì đã thấy cô ấy đang đứng trước cửa phòng Kazuto – kun. Không còn cách nào khác, tôi đành mang cô ấy vào đây nghỉ ngơi... Và khi bước vào trong thì đã thấy Kazuto – kun vẫn còn ở đây đọc sách!

Lời của William là chính xác, quả thực khi chàng trai nửa Tây nửa ta kéo cửa bước vào căn phòng này thì Tsubaki vẫn còn có mặt. Nhưng anh ta không tiết lộ chuyện sau đó, Tsubaki đã thay bộ vest và đi đến buổi tiệc biểu diễn một bản nhạc dương cầm để thu âm qua điện thoại cho Mikazuki nghe. Một phần cũng do Tsubaki đã cấm khẩu William không được bán đứng Tsubaki và phải đồng ý với việc Tsubaki đã ở đây từ

lúc Chisaki rời đi cho đến lúc Chisaki trở về. Thành thử anh ta cứ ậm ừ như thế... trả lời mà không giữ được mấy giọt mồ hôi trên gương mặt

Chisaki cũng thôi đối chất nữa, vì cô biết dù Tsubaki có nói dối thì mình cũng không có bằng chứng để kết tội hẳn

__ Mình hiểu rồi... dù sao cũng cảm ơn hai người vì đã coi sóc Mikazuki giúp mình!

Tsubaki gấp cuốn sách lại, đặt nó lên bàn rồi từ từ nhấc mông lên khỏi ghế

__ Vậy tớ đi đây... lũ đầu đất phiền phức kia vẫn còn đang chèn chế từng bưng. Tranh thủ lúc này trốn ra ngoài chắc sẽ không bị để ý!

__ ? Trễ như thế này rồi, cậu còn tính đi đâu hả Tsu – kun?

__ Đi đâu à? Đương nhiên là ra xe ngủ rồi... Con phò tóc tím kia còn nằm ở đây, thì cậu cũng đâu thể trở về phòng được đúng chứ. Chính vì thế nên tối nay cậu cứ ở với cô ta đi. Tớ sẽ ngủ ngoài xe!

__ Không cần đâu mà Tsu – kun... mình đã chuẩn bị căn phòng này để cậu và William – san ở trong ba ngày diễn ra Đêm Vũ. Chỉ cần mình đưa Mikazuki...

__ Phiền toái quá. Ngay từ khi quyết định trở thành Samurai của nhà Tsuchimikado, tớ đã tự tính mình sẽ không có những đêm yên ổn trong thời gian diễn ra Đêm Vũ. Một lãnh chúa không nên lo lắng quá nhiều đến Samurai của mình... Dù sao thì... tớ cũng chỉ là một tên Ronin... một tên Ronin thậm hại đã để cho chủ nhân của mình chết mà thôi!

Tsubaki tiếp tục quay lưng bước đi, hẳn còn đưa hai ngón tay tạm biệt

__ Ngủ ngon Chisaki, cậu nên mặc thêm áo ấm vì trời hôm nay khá lạnh đấy!

__ Hime – sama, chúc người một đêm ngon giấc!

William cũng phải theo Tsubaki. Tsubaki còn ở đây thì anh ta mới có cơ ở đây. Tsubaki đi rồi thì William làm gì có cửa... nên đành phải ngậm ngùi đồng hành cùng Tsubaki rời khỏi căn phòng này, nhường chỗ cho cung chủ và cô bạn say khướt kia

.....

Hai vệ sĩ thân cận của mình đã đi mất, Chisaki có chút lẻ loi phiền muộn vì lời nói của Tsubaki khiến cô ấy nghĩ Tsubaki vẫn còn giữ khoảng cách giữa mình và cậu ta. Trong phòng bây giờ chỉ còn lại mỗi Chisaki và Mikazuki thôi

Lặng nhìn Mikazuki ngon giấc không bị làm phiền, Chisaki cũng cảm thấy yên lòng đến nỗi có thể nở một nụ cười nhẹ. Cô cung chủ nhỏ cũng hành động giống như Tsubaki, cũng đưa bàn tay lên vuốt ve phần trán của Mikazuki như người mẹ chăm cho con gái

__ Mikazuki, Tsu – kun và mình là bạn thân với nhau từ thuở nhỏ... nhưng đôi lúc, chính mình cũng không biết chính xác cậu ấy đang nghĩ gì... Có khi... chỉ cậu mới có thể mở được trái tim Tsu – kun thôi. Dù sao thì cậu...

Chisaki bỗng dừng chợt ngưng lại khi chưa nói hết câu. Đôi mắt cung chủ nhỏ tại sao lại đắm nhìn Mikazuki với vẻ u phiền đến như thế... Chisaki đang vướng bận phải chuyện gì trong lòng?

.....

Một chút hồi tưởng về những diễn biến sau buổi tiệc đêm qua thế là được rồi. Quay trở về với thực tại... Cuộc họp của ba gia tộc hiện đang được diễn ra khi một ngày mới lại đến. Những con người chèn chế suốt đêm qua đã lấy lại được phong độ. Nhìn thoáng qua chẳng ai dám nói họ là những người đã nhụt nhệch từng bưng suốt một đêm, bệ tha đến nỗi không biết đường mà về

Trong cuộc họp hôm nay, ngoài các thống lĩnh đứng đầu ba gia tộc như các lãnh chúa, các vệ sĩ như các Samurai trung thành, thì đương nhiên là không thể thiếu đến những vệ sĩ thân cận nhất với lãnh chúa. Cụ thể hơn như một mình Chisaki, lại có đến ba cận vệ ngồi sát ngay bên cạnh, bao gồm Mikazuki, William

và Tsubaki Minamiya... Chỉ có điều, nếu chường cái mặt của hắn ra thì chắc chắn sẽ dẫn đến xung đột ngay chính tại đại diện này. Chính vì thế, hắn đã giấu thân phận của mình qua lớp mặt nạ cáo Kitsune

Dùng mặt nạ cáo Kitsune, chắc chắn sẽ không tránh khỏi lời qua tiếng lại. Bởi không ai có thể ngờ rằng nhân vật bí ẩn đã gửi tặng đến tất cả thành viên trong ba gia tộc một bản dương cầm tuyệt đỉnh tối qua... một người nghệ sĩ được biết đến qua cái biệt danh là Kitsune – san lại ung dung đi bên cạnh ngang hàng với cung chủ Chisaki khi họ diện kiến ngài Akifusa. Đến bây giờ, họ vẫn chưa dứt việc đặt câu hỏi giữa Chisaki và Kitsune – san có mối quan hệ như thế nào

.....

Để bắt đầu phiên họp, Akifusa sẽ là người đầu tiên phát biểu ý kiến

— Mục đích của phiên họp năm nay chắc các người cũng đã rõ rồi. Thành thử ta sẽ không nhắc lại nữa... Nhưng trước khi đi thẳng vào vấn đề, ta có đôi chút thắc mắc, cung chủ nhà Tsuchimikaido... 3 năm qua, hình như người đã tuyển thêm vài thành viên mới thì phải. Và trong đó, có vài gương mặt ta cảm thấy rất quen... Người có thể giới thiệu một chút cho cả ba gia tộc được biết không?

— Vâng, thưa Akifusa – sama... quả thực, ba năm qua, từ khi thần trở thành cung chủ tiếp theo nối gót bố mình... đã có rất nhiều chuyện thay đổi khác nhau. Một trong số đó là chuyện tuyển thêm thành viên trong gia tộc. Gần đây, thần đã tuyển thêm hai người gia nhập vào nhà Tsuchimikaido... Bên trái thần là William D. Saotome... anh ấy đến từ Anh quốc, và cũng là hậu duệ của gia tộc Saotome, gia tộc đồng minh quan trọng với chúng ta. Nhưng kể từ giây phút này, tên của William – san sẽ là William D. Tsuchimikaido!

William khẽ cúi đầu trước ngài Akifusa

— Thần là William D. Tsuchimikaido, xin được diện kiến ngài Akifusa!

Kế tiếp, anh ta quay xuống chỗ các thành viên của ba gia tộc với nụ cười rất tươi trên gương mặt

— Và rất hân hạnh cho tôi khi được biết tất cả mọi người. Mong được chiêu cố thêm!

Về lịch lãm, cùng với nụ cười “thiên thần” ngày nào đã trở thành một mũi tên bắn thẳng vào các cô gái khiến trái tim họ không ngừng xao xuyến. Làm sao có thể cưỡng lại được khi hình ảnh của một chàng hoàng tử bạch mã đang cầm bó hoa hồng trên tay cứ lững thững xuất hiện mãi trong tâm trí

— Thế còn người bên kia thì sao Chisaki – bou?

— Vâng, người bên phải thần cũng là một vệ sĩ được tuyển dụng cùng lúc với William – san. Nhưng vì một chút lý do riêng tư cá nhân, nên anh ấy phải ẩn mình đằng sau chiếc mặt nạ này... Mong ngài thông cảm. Còn về tên... thì anh ấy tên là Kazuto Tsuchimikaido!

Kazuto... Tsuchimikaido, cái tên gợi lại cho Mikazuki một chút ấn tượng... Mà ấn tượng cũng đúng, bởi vì khi nghe đến Kazuto thì cô nàng tóc tím lại nghĩ ngay đến cái kẻ bất cần đời bị bệnh tự kỷ ám thị nặng tên Kazuto Minamiya. Nhưng người đeo mặt nạ Kitsune bí ẩn kia lại mang họ Tsuchimikaido... Nên trong Mikazuki có một sự phân vân mông lung nhẹ

Phía bên nhà Kurahashi, đến thời điểm này, Hajima vẫn chưa nhận ra người đeo chiếc mặt nạ cáo ấy là Tsubaki. Điều Hajima chỉ quan tâm bây giờ là trông Chisaki dường như rất quý trọng nhân vật Kitsune ấy. Đó là lý do khiến Hajima thiếu chủ cảm thấy có chút khó chịu cạnh tranh trong lòng. Không cần biết Chisaki tìm đâu ra tay vệ sĩ và đặt hắn trong hàng ngũ thân cận... nhưng ngồi gần sát như thế thì có hơi...

Còn về phần nhà Minamiya, có quý phu nhân và các vệ sĩ nữ còn lại thuộc nhà Minamiya đều không để ý. Chứ lão gia thống lĩnh tiền nhiệm và thống lĩnh hiện tại, cung chủ Tsukusa thì nghi ngờ Kitsune nhiều hơn. Nói trắng ra chỉ duy nhất hai người họ nhận thấy một điều gì đó... một bí mật nào đó mà Chisaki lẫn nhân vật kia đều đang ẩn giấu... Và quan trọng hơn, Tsukusa có cảm giác mình đã từng quen biết với mặt nạ Kitsune từ trước thì phải. Cái cảm giác thân quen từ buổi tiệc đêm qua đến giờ vẫn chưa chấm dứt

— Tsukusa – bou, ta thấy người cứ mãi nhìn Kitsune như thể quen biết với hắn từ trước thì phải? Người có quen hắn à?

_ Dạ... không, thưa ngài Akifusa... thần không biết Kitsune – san và cũng mong muốn được một lần nhìn thấy chân dung của cậu ta!

Ngài Loli Akifusa chìa chiếc quạt nan trên tay về phía Tsukusa

_ Gia tộc Minamiya đã chỉ định Tsukusa – bou trở thành cung chủ hiện tại. Đây là ý của thống lĩnh tiền nhiệm Tsubaru Minamiya... Các thành viên của ba nhà... các người có ý kiến gì không?

Không có bất kỳ cánh tay nào đưa lên, chứng tỏ cả ba gia tộc đều đồng ý việc để Tsukusa trở thành tộc trưởng nhà Minamiya... Nhưng cũng không hẳn là thế đâu. Bởi vì có Chisaki là người duy nhất tính đưa tay không chấp nhận. Trong suy nghĩ của Chisaki, chỉ một người thuộc nhà Minamiya có khả năng lãnh đạo toàn tộc... và cô chỉ tin nhiệm người đó mà thôi. Có điều, ngay khi cô cung chủ nhỏ muốn bác bỏ ý kiến thì mặt nạ Kitsune (do Tsubaki giả danh) đã dùng tay gõ nhẹ xuống sàn nhà 3 lần. Đây là một ám hiệu riêng biệt giữa Chisaki và Tsubaki. Nghe thấy ám hiệu ấy, Chisaki đành từ bỏ ý định trong đầu sang một bên

Ngoài Chisaki thì còn có Hajima. Đối với lãnh chúa nhà Kurahashi thì ai làm thống lĩnh gia tộc Minamiya cũng như nhau. Hajima không phản đối Tsukusa, và cũng không hẳn là đồng ý Tsukusa làm cung chủ. Cái suy nghĩ chỉ duy nhất Tsubaki có khả năng lãnh đạo từ lâu đã không còn trong tâm trí của Hajima nữa. Cậu ta hiện giờ chỉ duy nhất làm một việc là quan sát mọi động thái cũng như ý muốn của Chisaki mà thôi

Akifusa đảo mắt liếc nhìn hết ba gia tộc, quả thật không có một ai phản đối cung chủ mới của nhà Minamiya. Chính vì lý do ấy, mà ngài Akifusa mới không khỏi thở dài ngán ngấm chán nản

_ Tsukusa – bou trở thành tộc trưởng nhà Minamiya, riêng bản thân ta... ta không....

_ Thần không đồng ý!

Một cánh tay được đưa lên trước khi Akifusa nói hết câu. Các thành viên khác không khỏi tròn mắt kinh ngạc khi biết người không đồng ý lãnh chúa hiện tại của gia tộc Minamiya lại chính là Tsukusa... Phải chính Tsukusa đã từ chối chính bản thân mình

_ Akifusa – sama, thần không đồng ý việc mình trở thành thống lĩnh nhà Minamiya!

_ Oh... người nói rõ nguyên do xem nào Tsukusa – bou!

_ Thần nhận thấy mình không có đủ tư cách và khả năng để lãnh đạo nhà Minamiya. Để gia tộc không bị một người không có thực lực như thần làm cho suy yếu. Thần không chấp nhận việc mình trở thành cung chủ... Lãnh chúa tiếp theo của phân gia Minamiya chỉ nên trao lại ột người...

_ Và người đó là??

_ Người đó là em trai thần, Tsubaki Minamiya!

Một tiếng “Hể” cực lớn khiến cho cả gian phòng này chìm trong sự hoang mang hỗn loạn. Những lời bàn tán xôn xao bắt đầu sấm soi đến những gì Tsukusa vừa nói. Cụ thể như “ Tsubaki Minamiya đã trở lại Nhật Bản rồi ư?” hay “ Nghe đồn hẳn sang Anh du học và đoạt giải nhất cuộc thi hội họa quốc tế”... và mấy điều tương tự như “ Tsukusa – hime đang nói gì vậy? Đề cử tên tội đồ của Amaterasu – sama vào vị trí lãnh chúa nhà Minamiya. Nhìn thoáng qua cũng hiểu được ngay rằng họ không hề đồng ý với Tsukusa

Thậm chí là thống lĩnh tiền nhiệm của nhà Minamiya, Tsubaru, bố của hai chị em Tsukusa và Tsubaki cũng không kìm nén được cơn giận dữ trong lòng. Ông ta đứng phắt ngay dậy, gương mặt âm ỉ hung tợn như một con sư tử chuẩn bị tấn công con mồi

_ Tsukusa, con đã đi quá xa rồi. Đừng quên, ta là người đã tiến cử con trở thành cung chủ nhà Minamiya... Và chắc chắn, chỉ có con mới có thể làm thống lĩnh dẫn dắt chúng ta!

Tsukusa nhắm mắt lại, đôi tai tiếp thu những gì bố răn dạy. Gương mặt của chị ấy không giấu được vẻ căng thẳng... một chút run sợ với những giọt mồ hôi chảy dài trên vầng trán

_ Bố, con chỉ nói những gì được cho là đúng. Nhà Minamiya sẽ còn phát triển, hùng mạnh hơn khi Tsu – kun làm lãnh đạo. Dù sao, một đứa trẻ có tố chất như Tsu – kun sẽ phù hợp dẫn dắt gia tộc hơn là con!

— Tsukusa, ta không cho phép con nhắc đến tên thằng nhóc đó. Nó đã không còn là thành viên của nhà Minamiya từ 4 năm trước. Chúng ta không cần một đứa đã phản bội lòng tin của đấng tối cao Amaterasu lãnh đạo... Đó sẽ là một nỗi sỉ nhục rất lớn đối với lòng tự trọng của các Samurai!

— Đây là thế kỷ 21, mọi thứ đã thay đổi không còn như thời Edo hay Heiun. Giữ lại những nét truyền thống là cần thiết, nhưng cũng không đến mức phải giữ lấy những phong tục lỗi thời lạc hậu đến như vậy. Bố, Tsu – kun lớn rồi, nó không còn là một đứa trẻ chỉ cần cứ nhốt mãi trong nhà và nói biển có màu đen thì nó sẽ tin. Tsu – kun có quyền được yêu bất kỳ cô gái nào nó yêu, và cũng có quyền kết hôn với cô gái mà nó muốn... Bố, Tsu – kun đã đau khổ đủ rồi... thời gian 3 năm ngoài nước đã hành hạ Tsu – kun như thế là đủ lắm rồi... Bố không thể buông tha cho nó được sao ạ?

— Nói đủ rồi Tsukusa... Từ lúc con trở thành tộc trưởng thì dường như đã không còn coi ai ra gì thì phải. Nghe cho kỹ đây Tsukusa... ta có thể tha thứ cho Tsubaki vì cái tính bồng bột tuổi trẻ của nó. Ta có thể tha thứ vì nó dám chĩa Katana về phía ta... Nhưng điều khiến nó không được quyền bước chân vào gia trang Minamiya chính là Bushido... Tsubaki đã đánh mất Bushido (đạo võ sĩ) của mình... Chỉ với lý do ấy, cũng đã đủ khiến nó không còn tư cách là một Samurai nữa!

— Tsubaru – bou... Ta đồng ý rằng Tsubaki – bou đã không giữ được Bushido của một Samurai đích thực. Nhưng không có nghĩa Tsubaki – bou không còn là một kiếm sỹ!

— Akifusa – sama, ý ngài muốn nói đến Tsubaki bây giờ là một Ronin... một samurai không có lãnh chúa để bảo vệ?

— Ai biết được? Xem như ta chưa từng nói gì đi nhé... chưa từng nói gì hết!

Bất ngờ, Tsubaki... ý tôi là mặt nạ Kitsune bỗng dưng đứng lên khỏi tấm đệm đang ngồi bên cạnh khiến cho Chisaki tròn mắt ngạc nhiên chút đỉnh. Kitsune – san lững thững bước đến gần hai cha con Tsukusa một cách nhẹ nhàng, yên ắng như một bóng ma không trọng lượng. Hắn đi ngang qua trước bao nhiêu con mắt trân trân đến từ các thành viên gia tộc Minamiya... ngang qua cả sự giận dữ tốt đỉnh của đại lão gia của nhà Minamiya để có thể mặt đối mặt với Tsukusa

Tsukusa cũng không biết phải nói gì cũng không biết phải phản ứng như thế nào khi tự dưng mặt nạ bí ẩn Kitsune lại đứng tổng ngồng như vậy. Nhìn vào đôi mắt trắng toát viền đen bên ngoài, Tsukusa cảm thấy hơi căng thẳng... đồng thời cũng hơi có chút gì đó quen thuộc

— Cung chủ hiện tại gia tộc Minamiya, tôi có quen biết với Tsubaki Minamiya. Cậu ấy có nhờ tôi đến đây nhắn với ngài Akifusa và toàn thể các thành viên của cả ba gia tộc rằng mình sẽ không bao giờ trở thành tộc trưởng của nhà Minamiya... Cậu ấy còn nói, để Tsukusa Minamiya làm thống lĩnh là một lựa chọn vô cùng sáng suốt mà ông già đã chọn. Tsukusa tuy là phận nữ nhi, nhưng lại là một người đáng tin cậy, dễ tạo lòng tin cho người khác... biết lắng nghe họ cần gì, muốn gì và trên hết là rất quan tâm đến cảm xúc của từng người một. Lãnh chúa nhà Minamiya cần một người hội tụ những điểm tốt như thế, còn là Tsubaki Minamiya... Cậu ta cho rằng bản thân mình là loại người không quan tâm đến tâm tư của người khác...và cảm thấy mình cũng không xứng đáng làm kẻ lãnh đạo. Tsukusa Minamiya, Tsubaki rất muốn cô trở thành thủ lĩnh, dẫn dắt gia tộc đi tiếp trên con đường tương lai sau này. Thay vì cứ lo lắng cho Tsubaki... cô cần lo ithub nhiều hơn!

Giọng nói đó... đích thực là giọng nói không thể nhầm lẫn vào đâu được. Tsukusa không tài nào có thể quên cái giọng nói quá đỗi quen thuộc này

— Tsu...

Mặt nạ cáo Kitsune quay lên chỗ ngồi của ngài Akifusa

— Akifusa – sama, cung chủ Tsukusa Minamiya đã là lãnh chúa của gia tộc Minamiya. Cung chủ Chisaki Tsuchimikaido vẫn tiếp tục là lãnh chúa của gia tộc Tsuchimikaido. Và thiếu chủ Hajima Kurahashi vẫn là lãnh chúa của gia tộc Kurahashi. Không còn gì đáng để thay đổi hay bàn cãi gì đúng không ạ?

Ngài Akifusa gấp chiếc quạt nan trên tay, miệng cất tiếng thở dài ngao ngán

— Ôi trời, Kitsune – bou, như ta đã từng nói, ngươi là một trong những đại đệ tử mà ta yêu quý nhất... Nhưng đôi lúc cũng đừng đi quá giới hạn của mình, hiểu chưa?

Mặt nạ Kitsune chẳng nói chẳng năng, không trả lời “vâng” một tiếng mà chỉ lạnh lùng thờ ơ bước về chỗ ngồi của mình bên cạnh Chisaki. Riết rồi Akifusa – sama cũng bắt đầu cảm thấy bó tay trước thái độ xấc xược quá rõ ấy

.....

— Thế thì Hajima – bou và Chisaki – bou. Các người vẫn sẽ làm thống lĩnh đứng đầu hai nhà đúng chứ?

— Vâng, nhà Kurahashi và Tsuchimikaido không có gì thay đổi!

— Ok... cuộc họp của ba gia tộc kết thúc sớm tại đây. Giờ ta sẽ đi vào vấn đề chính... Các người cũng đã biết mục đích của cuộc gặp gỡ năm nay ngoài là phiếm chuyện còn một lý do nữa. Đó là tìm một Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư để bảo vệ cho cháu gái Đạo Thần Susanoo. Và để làm được điều đó, Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm một lần nữa được tổ chức... những kẻ đang ngồi ở đây đều là các ứng cử viên tham gia Đêm Vũ... Rõ hết rồi chứ?

Không một ai cất tiếng nói, chứng tỏ họ đã hiểu luật lệ và những quy định cần thiết để tham gia Đêm Vũ

— Nếu vậy... ta tuyên bố. Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm chính thức khai mạc!

— Tsu – kun, cậu vẫn còn nhớ thể lệ của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm rồi đúng không? Với số người đăng ký tham gia Đêm Vũ, ngài Akifusa sẽ lựa chọn ngẫu nhiên và xếp họ đấu đôi với nhau. Đương nhiên là Thiên Chiếu Gia Trang sẽ cố gắng hết sức để hai người trong cùng một gia tộc chạm chung một trận ngay thời điểm ban đầu. Mỗi trận sẽ diễn ra trong vòng 5 đến 10 phút. Nếu hết 5 phút mà chưa có người ngã ngũ thì 5 phút tiếp theo sẽ được tính. Nếu như cả 10 phút vẫn chưa kết thúc thì trận đó xem như hòa. Các ứng cử viên sẽ sử dụng kiếm “thật”, nhưng tuyệt đối không được gây ra hơn 20% thương tích cho đối thủ. Ngộ nhỡ người dự thi không may bị thương nặng, thì đã có người của Thiên Chiếu Gia Trang chăm sóc nên cũng không phải lo lắng mấy. Quy định không giới hạn vũ khí, nhưng miễn sao Katana vẫn là thứ yếu. Những người còn trụ sau hôm nay sẽ được tiếp tục tham gia vào Đêm Vũ ngày hôm sau. Ngoài ra...

— Rồi rồi hiểu rồi, cậu mà còn nói nữa thì đầu tớ sẽ bung ra mất!

Đây là khoảng thời gian Tsubaki chuẩn bị cho cuộc họp vào sáng nay. Chisaki tiên đoán, rất có thể sau phiên họp, ngài Akifusa sẽ cho tiến hành ngay Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... thành thử Tsubaki cũng tranh thủ chuẩn bị trước và nghe một vài luật lệ. Nhưng xem chừng những lời Chisaki nói không hữu dụng lắm vì người tham dự Đêm Vũ 3 năm trước đâu chỉ có mỗi Chisaki và ba gia tộc còn lại

— Thế còn cậu thì sao? Cậu có dự định sẽ tham gia Đêm Vũ để dành lấy ngôi vị Đệ Nhất không vậy?

— Mình đã từng nói rồi Tsu – kun, mình không có tố chất để trở thành Đệ Nhất. Dù có là người chiến thắng sau cùng nhưng chưa chắc ngài Akifusa đã chấp nhận. Mình là cung chủ nhà Tsuchimikaido... chỉ đơn thuần là một lãnh chúa cần phải có mặt để quan sát các Samurai của mình chiến đấu. Nói thật, mình cũng không muốn mọi người trong ba gia tộc phải đấu đá lẫn nhau chỉ vì danh hiệu ấy. Nếu để mọi người tự bầu chọn như việc chọn thống lĩnh thì sẽ tuyệt vời hơn nhiều!

Chisaki vừa nói, vừa chỉnh chu lại chiếc áo Haori bên ngoài cho Tsubaki. Chiếc áo Haori đỏ này được chính tay nhà thiết kế độc quyền Hanabi từ Thiên Chiếu Gia Trang may riêng cho hắn. Với màu đỏ chủ đạo, những đường nét tinh tế và hoa văn thú vị trên đó. Hanabi đã phá cách làm ra một chiếc áo Haori khác xa với truyền thống bao lâu nay. Điều thú vị hơn là chiếc áo Haori ấy được gói gọn lại bằng một chiếc thắt lưng giữa bụng, chứ không để lòng thông như ta hay mặc áo khoác. Thắt như thế để giữ chặt chiếc áo Kimono trắng bên trong, đồng thời cũng cho phép Tsubaki để tay trái ở chính giữa ngực (Tức là hắn không xỏ tay trái vào thắt trong tay áo)... Trông Chisaki cứ giữ thẳng hai bên vai, cổ và vạt Haori, nhìn không khác chi một người vợ hiền đang chăm lo cho chồng ấy

— Tsu – kun, lần này, cậu sẽ sử dụng Sakura cho giải đấu đúng không?

Tsubaki quay sang thanh Katana đỏ bên cạnh. Sâu trong đôi mắt lạnh lùng của hắn hiện lên một nỗi niềm suy tư phiến muộn đến khó tả. Phải... vì Sakura là một thanh kiếm không bình thường như những thanh kiếm khác... Vì Sakura chỉ được sử dụng bởi một người duy nhất mà thôi. Còn bây giờ...

— Bây giờ vẫn chưa phải lúc. Mẹ tớ từng dặn dò rằng: đừng bao giờ để Sakura phải lặn lội trong những cuộc chiến vô nghĩa... Tớ nghĩ, bây giờ vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp để Sakura xuất hiện!

— Uhm, cậu đã nói thế thì mình cũng chỉ biết nghe theo. Từ khi “cậu ấy” có nó trong tay, Sakura vẫn chưa từng rút thanh kiếm ra khỏi vỏ... đến thời điểm này cũng thế!

— Không Chisaki... tớ đã rút nó ra rồi. Ngay sau khi mẹ đưa cho thì tớ đã rút nó ra khỏi vỏ rồi... Cho nên, tớ sẽ gánh vác mọi trách nhiệm... cũng giống như lời nguyện thề của Kusanagi vậy!

Quay trở về hiện thực, Đêm Nhạc đang được diễn ra ngay chính căn phòng lớn này. Cụ thể hơn là trận đấu đầu tiên sẽ được bắt đầu sau khi Hanabi, người đóng vai trò như một giám khảo sẽ bốc lá thăm có ghi tên của hai người đối đầu với nhau

— Trận đấu đầu tiên giữa Kazuto Tsuchimikaido đến từ nhà Tsuchimikaido và Minori Kurahashi đến từ nhà Kurahashi. Xin mời hai đấu thủ bước lên phía trước - desu!

Được chỉ định... hoặc cũng do Tsubaki có linh tính từ trước. Không cần đợi Chisaki ra lệnh hẳn cũng biết thân biết phận cần phải là gì lúc này. Với cái danh tạm thời là mặt nạ Kitsune, nhiều người từ ba gia tộc rất tò mò về thực lực của nhân vật bí ẩn ấy. Không biết hẳn có điều gì đặc biệt mà Akifusa – sama lẫn Chisaki đều trọng dụng

Lên trận đầu tiên, hơn nữa, đối thủ của Tsubaki lại là một cô gái mặc Hakama có in gia huy hai hình tròn của nhà Kurahashi sau lưng. Thì không biết hẳn sẽ rơi vào trạng thái nào, một là điên tiết quyết đập như tử đối phương cho tới bến, hai là tìm cách thắng trận sao cho không phải phung phí nhiều sức lực. Nhưng thôi, cứ ngồi yên và quan sát thì thú vị hơn... Ngoài chuyện dành lấy chiếc vé đi vào vòng trong thì Tsubaki phải làm sao cho danh dự của nhà Tsuchimikaido không bị bôi xấu

— Hai kiếm sỹ xin hãy chào nhau - desu!

Cô gái bên nhà Kurahashi lẫn hẳn đều cúi đầu khi nghe Hanabi cất tiếng

— Trận đấu... bắt đầu - desu!

Cô ta ngay lập tức rút thanh Katana từ bên hông trái bằng cả hai tay. Một chân bước lùi xuống một đoạn, chia thẳng mũi kiếm về phía đối thủ đúng với nghi thức của một Samurai thứ thiệt. Nhưng cô ta không khởi tròn mắt ngạc nhiên khi để ý thấy mặt nạ Kitsune không thủ thế, không hề che đi kẻ hở của mình. Trận đấu đã bắt đầu tính giờ mà hẳn vẫn cứ đứng buồng lỏng hai tay... hẳn còn chẳng thèm rút Katana nữa là...

.....

Tiếng xì xầm nói qua nói lại hiện lên giữa các thành viên quan sát trận đấu mỗi lúc một nhiều hơn. Họ chẳng tài nào giải thích nổi hành động của Tsubaki lúc này. Hẳn cố tình để lộ sơ hở như đang cố ý muốn khiêu khích đối thủ có giỏi thì tấn công đi... Cách đánh ấy, đi xa hoàn toàn với tinh thần của một Samurai chân chính

William đập tay cái bét lên trán, miệng cất tiếng thở dài ngán ngấm

— Oh my, cậu ta lại thế nữa rồi!

Chisaki ngồi kể bên chợt quay sang với ánh mắt khó hiểu

— Lại thế nữa??? Tsu – kun làm sao cơ?

— Về cơ bản, cậu ta trông có vẻ như đang khiêu khích đối phương tấn công mình trước. Trong Kenjutsu, kẻ tấn công trước sẽ dành được ưu thế... nhưng khả năng thất bại lại cao hơn so với những người tấn công sau. Trông thì có vẻ như vậy... nhưng thực chất, Kazuto – kun không muốn phải rút kiếm đấu với một đối thủ như thế... Nói thẳng ra... thì cậu ấy nghĩ cô gái bên nhà Kurahashi kia dù có tấn công trước hay sau... cũng không có cửa thắng Kazuto – kun. Trận đấu này, không cần đánh cũng biết kết quả thế nào rồi!

.....

Hết 5 phút trôi qua, Tsubaki vẫn không có động thái gì ngoài việc một tay vắt trong áo Haori trước ngực, một tay để lòng thông xuống và thanh Katana vẫn chưa được rút khỏi vỏ đeo bên hông. Nếu cứ tiếp tục để thời gian đi kiểu này thì chắc chắn hết 10 phút, trận đấu sẽ được tính là hòa. Nhưng có vẻ như đối thủ bên nhà Kurahashi lại không mong muốn kết quả ấy... Cô ta mặc kệ sự nhần nại của bản thân mình, tay nâng kiếm phóng thẳng đến chỗ Tsubaki chấp nhận là người ra tay trước

Nhát kiếm vô cùng chính xác khi cô ấy muốn chém thẳng vào cái mặt nạ cáo kia. Chỉ có điều thay vì trúng mục tiêu, thì lưỡi kiếm lại chạm xuống sàn nhà bởi Kitsune đã kịp thời lách người sang trái một đoạn 3 cm suýt soát. Cô ta xoay cơ thể, tiếp tục vung Katana chém thêm lần thứ hai nhưng vẫn không trúng khi hắn đã hụp đầu xuống

Chém liên hoàn góc trái góc phải, đâm đằng trước đằng sau, nhưng càng đánh bao nhiêu thì cô ta chỉ phí sức bấy nhiêu bởi có trúng phát nào đâu. Mặt nạ Kitsune chẳng cần làm gì nhiều ngoài việc vừa tránh vừa bước lùi xuống từng bước một. Sau khi vờn cho nữ kiếm sỹ mệt mỏi thở không ra hơi... Hắn mới khẽ thì thầm một câu

— Đúng là tệ nhạt nhảm chán... nhà Kurahashi... yếu đến chừng này sao?

Bất ngờ, Tsubaki(trong lát mặt nạ Kitsune) chớp lấy tay cầm kiếm của cô ta, xoay một vòng vật đối thủ một phát xuống sàn nhà. Kết quả là cô kiếm sỹ ấy nằm đo ván trên sàn, mặt mũi còn lấm ta lấm tẩm mồ hôi nhễ nhại. Cô ấy không khỏi tròn mắt kinh hoàng khi biết mình đã thua thật sự

— Trận đấu kết thúc, Minori Kurahashi không thể chiến đấu được nữa. Người chiến thắng là Kazuto Tsuchinikaido - desu!

Mặc kệ cho biết bao ánh mắt kinh hoàng vẫn còn chưa dám tin. Trong một trận đấu giữa các Samurai mà không hề chạm tay vào thanh Katana một lần, nhưng vẫn có thể giành được chiến thắng chỉ bằng một cú vật tay đơn giản. Đồng ý đối phương là phụ nữ nhưng không lý nào kiếm sỹ được đào tạo chuyên nghiệp bên nhà Kurahashi lại thua một cách thảm hại đến như vậy... Nhân vật mặt nạ Kitsune thật sự tạo nên một sự tò mò khó hiểu về danh phận lẫn thực lực sau khi đã quan sát trận chiến vừa xong

Còn về riêng cá nhân, Tsubaki lặng lẽ quay trở lại chỗ ngồi của mình bên cạnh cung chủ. Hắn chẳng buồn để tâm đến những ánh mắt dòm ngó từ chính các thành viên trong gia tộc Tsuchimikaido. Chỉ lăm lăm ngồi yên chờ đợi được theo dõi trận tiếp theo là cùng

— Tsu – kun, mình thất mắc mãi... thế võ vừa rồi là...

— Oh, là Taichi đó Hime – sama!

William bên kia dành ngay phần trả lời câu hỏi với vẻ mặt vô cùng hứng thú và phấn khởi

— Taichi là một thế võ được lưu truyền từ đời này sang đời khác trong môn võ Taijutsu của Trung Hoa. Nó cũng tương tự như Akido, nhưng vẫn ưu tiên sức mạnh của chính bản thân mình nhiều hơn. Hai năm trước, có một cơn bão lớn bất ngờ thổi ngang qua đánh sập cả học viện Mỹ thuật bên Anh, buộc toàn bộ các học viên phải nghỉ một năm để trường sửa chữa. Trong khoảng thời gian một năm ấy, Kazuto – kun đã đi một chuyến du lịch sang Trung Quốc và không hiểu đầu đuôi thế nào lại được nhận vào làm đệ tử của môn phái truyền dạy Taichi. Chỉ trong vòng 1 tháng, cậu ta đã lĩnh hội được toàn bộ thức của môn võ này và quay trở lại Anh quốc tự học xem như một hình thức chui rèn bản thân. Thành thử đúng như cung chủ vừa thấy khi này... tất cả những gì Kazuto – kun làm chỉ là vật tay theo trận đồ xoay vòng của Bát Quái trong Taichi mà thôi... đúng không Kazuto – kun?

— Im miệng đi William!

Trận mở đầu xem như đã kết thúc với kết quả phần thắng thuộc về gia tộc Tsuchimikaido. Điều này đồng nghĩa với việc Tsubaki sẽ tiếp tục đi vào vòng kế. Còn bây giờ là trận đấu thứ hai. Hanabi từ từ đưa tay vào chiếc hộp để có thể lấy ra một tấm lá phiếu bất kỳ và bắt đầu đọc nó

— Trận đấu thứ hai sẽ được diễn ra giữa hai kiếm sỹ Nohara Minamiya và Mikazuki Tsuchimikaido!

Trận này thì người được chỉ điểm lại là Mikazuki. Trước sau gì mình cũng lên, bản thân cô cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần từ lúc bắt đầu đặt chân bước vào Thiên Chiếu Gia Trang rồi. Nhưng không ngờ lại sớm đến vậy. Cô nàng tóc tím ngồi đằng sau Chisaki từ từ bước lên khỏi tấm nệm, rồi chuyển hướng bước lên sàn đấu chính... Thoạt nhìn mới để ý, bộ trang phục của Mikazuki không phải là Hakama... nó cũng không phải là Yukata hay Kimono... mà đó là một chiếc áo ngắn đến nửa đùi. Phần đùi còn lại trở xuống được che đi bởi một chiếc quần bó màu xám đen như loại tất dài. Bộ trang phục của Mikazuki đặc biệt ở chỗ là chiếc áo khoác bên ngoài của cô ấy... không phải là Haori, mà một loại áo có ống tay dài như Kimono, che được phần cổ nhưng lại hở từ ngực trở xuống(Vì chiếc áo ngắn bên trong đã che đi phần ngực rồi) Một nút thắt buộc ngay giữa cổ rồi thả dài xuống hai bên... Có thể nói, bộ trang phục của Mikazuki theo xu hướng Hàn Quốc nhiều hơn là Nhật Bản

Để ý thấy Mikazuki lạ lùng trong bộ đồ ấy, Tsubaki khẽ cất tiếng hỏi

— Chisaki, cái bộ trang phục quái gở đó là sao vậy?

— À... đó là bộ trang phục đặc biệt mình làm cho Mikazuki. Cậu ấy muốn cơ thể mình được tự do trong việc sử dụng Katana nên mình đã làm ra bộ đồ này theo ý tưởng có sẵn của mình!

— Trí tưởng tượng của cậu phong phú quá mới có thể làm ra một bộ trang phục chả giống ai... Nhưng thôi, tạm thời cho qua cái vấn đề đó một bên... quan trọng là cô ta sẽ làm được trò trống gì khi đối mặt với một đối thủ bên nhà Minamiya!

Không chỉ mỗi nhà Kurahashi, mà tất cả ứng cử viên có mặt trong ĐêmVũ hôm nay đều là những người có thực lực, được luyện tập một cách bài bản đến chuyên nghiệp. Nên tuyệt đối không được phép lơ là xem thường bất kỳ một ai

Mikazuki hiểu rõ điều này... chính cô cũng nhận ra trong nhà Tsuchimikaido, thì kỹ năng Kendo của mình là tệ nhất. Vì cuộc sống thường ngày của một học sinh đã chiếm lấy thời gian nhiều hơn là cho Mikazuki có cơ hội được tiếp xúc với Katana. Thành thử trận đấu này là một thử thách khá đối khó khăn nếu Mikazuki muốn mang chiến thắng về cho gia tộc Tsuchimikaido

— Hai kiếm sĩ xin hãy chào nhau – desu!

Theo lệnh từ Hanabi, Mikazuki lần kiếm sĩ bên nhà Minamiya khẽ cúi đầu chào

— Trận đấu bắt đầu – desu!

Không đỡ hơi đỡ chiêu như Tsubaki, Mikazuki nhanh chóng rút kiếm từ phía bên hông mình chĩa thẳng về phía trước để che đi sơ hở của mình. Đôi mắt Mikazuki hiện lên một sự nghiêm túc, pha chút căng thẳng sợ hãi. Đây là lần đầu tiên cô ấy đánh nhau với một người từ gia tộc khác bằng Katana thật. Hơn nữa, chuyện bị thương trong lúc đấu hoàn toàn có thể xảy ra nếu bản thân Mikazuki sơ xuất. Cho nên, Mikazuki mới bị áp lực nhiều đến như vậy

Hai kiếm sĩ phóng đến nhau với tốc độ nhanh nhất. Hai lưỡi kiếm va chạm vào nhau tạo nên âm thanh leng keng đến chói tai vang vọng hết căn phòng kín này. Có cho vàng cũng không bao giờ nghĩ là mình có cơ hội được chiêm ngưỡng một trận đọ kiếm thật sự như những Samurai thời Edo ngay tại một đất nước đã bước vào nền văn minh của thế kỷ 21

Quả thật, đây là một trận đánh không cân sức khi kiếm khách nhà Minamiya hoàn toàn có lợi thế về sức lực lẫn khả năng chịu đựng. Trong khi Mikazuki đã bắt đầu có dấu hiệu thấm mệt sau vài phút đầu tiên. Người có tên là Nohara thuộc tộc Minamiya không ngừng tung những đòn tấn công vừa sát nút vừa chính xác khi cô ta cứ lần lượt chém ngang mặt và tăng thấp. Khiến cho Mikazuki phải gặp không ít khó khăn trong việc cản phá... Nhưng từ đầu đến giờ, Mikazuki hầu như chỉ biết chặn và lùi lại, cô ấy không có cơ hội được chủ động tấn công

Quan sát trận đấu trên, William bỗng dưng khoanh tay cùng tiếng thở dài ngao ngán từ miệng

— Thế này thì tiêu rồi, một khi cô ấy không thể biến thế bị động thành chủ động thì trận chiến này vẫn sẽ kéo dài cho đến khi cô ấy là người gục xuống trước tiên. Hime – sama, người có nghĩ đến chuyện ngừng trận đấu không?

— Thật ra... Mikazuki rất ít chuyên tâm vào việc luyện Kendo. Cậu ấy hoàn toàn không có thời gian để tập trung vào Kendo nên khả năng kiếm thuật của Mikazuki được xem là thấp nhất trong nhà Tsuchimikaido... Nhưng...

—Ồn ào quá, hai người làm ơn im miệng lại dùm tôi cái!

Mặt nạ Kitsune ngồi kế bên kia lên tiếng làm cho Chisaki và William được một phen giật thột. Họ đâu có nghĩ là Tsubaki sẽ nói ra những lời như thế

— Sẽ thắng, nếu như con nãi phăng tóc tím ấy rút ra được kinh nghiệm trong thực tiễn sống. Kendo hay bất kỳ môn võ nào cũng bắt nguồn từ cuộc sống bình thường mà ta không để ý đến thôi!

.....

5 phút trôi qua, Mikazuki ngã lộn lông lốc trên sàn nhà sau khi lĩnh một cú đá từ phía đối thủ. Nhiều đó vẫn chưa thể khiến Mikazuki từ bỏ dễ dàng đâu. Cô nàng tóc tím đen loạng choạng đứng lên, hai tay nắm chặt thanh Katana của mình trong tình trạng thở hồng hộc vì mệt mỏi

— Mình chỉ là một học sinh trung học bình thường với ước mơ duy nhất là được vẽ nên những bức tranh để thay lời nói lên những suy nghĩ chan chứa trong lòng. Mình chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày cầm Katana và chiến đấu như tình thế hiện giờ!

Trận đấu chưa kết thúc. Đối thủ Nohara từ nhà Minamiya tiếp tục chạy đến chỗ Mikazuki và tung ra những nhát chém vừa nhanh vừa mạnh. Một lần nữa, Mikazuki phải cố gắng quan sát cho thật kỹ để cản phá từng đòn một nếu không muốn để lưỡi kiếm ấy chạm vào mình

— Mình đã gặp Chisaki, đã được vinh dự vào sống trong tư trang và được trở thành một thành viên của nhà Tsuchimikaido. Mọi người trong gia tộc đều đối xử rất tốt với một người mới như mình... Mình biết ơn Chisaki, muốn mang điều gì đó đền đáp cho tấm lòng nhân hậu của Chisaki... Chính vì thế, cuộc chiến này, mình sẵn sàng đánh đổi ước mơ nhỏ nhoi ích kỷ của bản thân để dành lấy chiến thắng!

Mikazuki bất ngờ đưa thanh Katana lên ngang mặt cản trực diện đòn chém từ trên xuống. Cô nàng tóc tím nhanh chóng rút phần vỏ Katana bên hông thất lưng để làm một món vũ khí thứ hai nhằm tấn công vào phần bụng sơ hở của đối thủ

Trúng... nhát đánh của Mikazuki hoàn toàn chuẩn xác, khiến cho kiếm khách nhà Minamiya trở tay không kịp. Cô ta buộc phải rút về phía sau để suy nghĩ xem nên tấn công tiếp theo như thế nào hiệu quả. Chỉ có điều, chưa kịp nghĩ ra kế sách gì thì Mikazuki đã chủ động tấn công trước. Động tác rút kiếm, tấn công, chém liên hoàn từ trái sang phải, từ phải sang trái hay từ trên xuống... thậm chí còn xoay cơ thể một vòng và tung một chém ngang mặt khiến đối phương bị bối rối. Tất cả những gì Mikazuki đang thể hiện trên sàn đấu... có thể dễ dàng khiến ta liên tưởng đến một hình ảnh Mikazuki vui đùa thích thú khi đang được cầm cọ vẽ thứ gì đó lên khung tranh trắng trước mặt

William tròn mắt ngạc nhiên khi thấy tình hình chiến trận có sự thay đổi mạnh mẽ đến không ngờ

— Oh my, dành lấy thế chủ động chỉ sau vài phút tiếp theo... Với lại... hình như cô ấy đang vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp thì phải!

— Eh? Vẽ nên một bức tranh... Mikazuki ư? Chisaki cảm thấy lạ lẫm trước lời nhận xét của William

— Phải, đây chính là “thói quen”. Có thể cậu không để ý... nhưng tớ đã một lần chứng kiến lần cô ta mỗi khi có ý tưởng trong đầu, mỗi khi chuyên tâm để vẽ cái gì đó. Cô ta thường hay nhảy múa với niềm hân hoan trong lòng. Một họa sĩ chuyên nghiệp luôn phải biết cách nắm bắt lấy cảm xúc và để chính cảm xúc ấy điều khiển lý trí lẫn đôi bàn tay của mình. Cô phò nãi ngắn tóc tím đen kia hoàn toàn có thể điều khiển tâm trí mình kết hợp với cảm xúc để cho ra một điệu múa chả giống ai trong lúc vẽ. Cũng giống như tớ chỉ sinh ra cảm xúc khi nghe một bản nhạc giao hưởng vào mỗi buổi sáng... thì cô ta lại nhảy múa để có xúc cảm... Nếu cậu chịu khó nhìn kỹ thì sẽ dễ dàng nhận ra rằng... con phò đó đang phát họa lại một bức tranh tuyệt đẹp... một bức tranh chứa đựng màu đỏ từ những cánh hoa anh đào đang rơi lất phất trong cơn gió thoáng nhẹ!

Chisaki mở tròn đôi mắt như thể đã thấy được bức tranh mà Mikazuki sử dụng Katana thay cho cây cọ vẽ lại

_ Một bức tranh về những cánh hoa anh đào màu đỏ đang rụng dần...Có phải chính vì vậy mà cậu mới khẳng định Mikazuki sẽ chiến thắng?

_ Ồ... chỉ khi cô ta biết đúc kết thực tiễn của chính bản thân mình. Biết nhận ra và áp dụng thế mạnh của mình là “trí tưởng tượng” vào Kenjutsu. Thì việc dành lấy chiến thắng chỉ là vấn đề đơn giản như ta ngâm một cục đường phèn trong miệng!

Cũng tương tự khi mình kết thúc bức tranh “Hoa anh đào đỏ” bằng chữ ký phía bên dưới. Mikazuki kết thúc trận đấu thứ hai này bằng một nhát kiếm chém ngang từ trái sang phải ngay vị trí bụng của đối phương. Kiếm khách Nohara khẽ gục xuống trong khi tay trái phải ôm lấy vết máu rỉ giọt ở góc trái eo mình... Có thể nói, đòn tấn công của Mikazuki đã được giảm lực sát thương đến mức đáng kể... chỉ gây ra thương tật với con số từ 10 đến 12% là cao... Nhưng cũng đã đủ khiến cho đối phương đưa tay xin đầu hàng

Ngay lập tức, Hanabi, trọng tài chính thức tuyên bố

_ Trận đấu thứ hai kết thúc. Nohara Minamiya không còn khả năng chiến đấu. Người thắng cuộc là Mikazuki Tsuchimikaido – desu!

32. Chương 32

_ Au!

Tiếng của một quý cô nào đó bên nhà Minamiya bị hạ đo ván... kèm theo sau là mũi kiếm Katana kẻ sát ngay cổ buộc cô ta phải chịu thua ngay khi có thể. Và cuối cùng là một nụ cười lịch thiệp từ một quý ông không kém phần lịch lãm lung linh trong mái tóc vàng nửa Tây nửa ta của một ai đó

_ Tôi thật sự không muốn làm quý cô đây phải chịu thêm bất kỳ đau đớn nào nữa hết. Trái tim tôi như xót xa đau đớn khi phải xuống tay làm bị thương một cô gái tay yếu chân mềm như cô... Nên nếu được, xin cô hãy ngừng lại tại đây... Có như thế thì con tim tôi mới cảm thấy nhẹ nhàng thanh thản được!

Hãy cứ nhìn vào đôi mắt long lanh không kém phần u phiền mặc cảm tội lỗi ấy một lần... Nếu bạn là nữ thì chắc chắn sẽ không tránh khỏi sự cảm dỗ mê hoặc cuốn hút chết người ấy. Kết quả là nữ kiếm sỹ bên nhà Minamiya hoàn toàn ngã đổ trước ánh mắt ấy. Gương mặt cô ta đỏ au lên vì ngượng ngùng xấu hổ... và cô ta đã không ngần ngại đặt thanh Katana trên tay xuống xin tuyên bố từ bỏ cuộc thi

_ Trận chiến thứ 12 kết thúc, Morita Minamiya không còn khả năng chiến đấu. Người thắng cuộc là William D. Tsuchimikaido!

Ngay sau khi trận đánh được công bố kết quả, các ứng cử viên nam của hai nhà còn lại đều không khỏi buuuu tỏ ý phản đối phương cách chiến đấu của William thật sự quá hèn hạ. Trong một trận độ kiếm giữa các Samurai mà lại dùng Nam Nhân Kế để dụ dỗ con gái nhà lành... quá ư là tệ hại không công bằng

Đó là do ý kiến từ các anh ghen ăn tức ở suốt đời FA, chứ còn bên phái nữ thì khác... họ nhìn William như một hoàng tử cười bạch mã đang lung linh tỏa sáng trên sàn đấu. Và đặc biệt, những cô gái thích ảo mộng ấy dường như không còn chút tinh thần nào khi bị tấn công dồn dập bởi nụ cười “thiên thần” chết người từ chàng ngoại quốc ta... Sức mạnh của William có thể nói còn mạnh mẽ kinh hoàng hơn cả Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư ba năm trước

William từ từ về chỗ ngồi của mình, gương mặt cười toe cười toét vui như vừa đi trải hội về xong

_ Hime – sama, nhà Tsuchimikaido đã dành được 5 điểm rồi, tạm thời dẫn đầu hai nhà còn lại. Xin người cứ yên tâm!

_ À vâng, cảm ơn vì anh đã cố gắng hết sức!

So với những người đầu óc hoàn toàn bình thường như Chisaki hay Mikazuki cùng một số nhân vật tiêu biểu khác thì họ không bị dính vào trò bùa mê của William. Trái lại, trước nụ cười “thiên thần” không khiến bao nhiêu con chiến sa vào lưới tình chết người ấy. Chisaki cứ ngồi sát vào Mikazuki với cảm giác có chút gì đó vừa thối qua sống lưng mình một cách rợn người. Thú thật, họ không sợ kiếm pháp của Tsubaki bằng nụ cười lúc này của William

Chisaki liếc mắt sang Tsubaki xem hắn ta có phản ứng gì không. Nhưng do lớp mặt nạ cáo bên ngoài đã che đi nên Chisaki không thể nhìn được mặt của Tsubaki

Tsubaki (trong lớp mặt nạ Kitsune) không khỏi thở dài ngán ngấm, gương mặt có chút phần ức chế và chỉ muốn trốn quách đâu đó cho xong

— Mình thật sự đã từng ở cùng với gã này trong suốt thời gian bên Anh sao? Vậy những lúc hắn đi tán tỉnh mấy con náo nhảm khác cũng sử dụng cái phương thức này ư? Đúng là một gã tồi tệ. Sao ngày hôm đó, mình không xin chuyển sang phòng khác nhỉ? Đúng là một sai lầm tai hại mà mình không khỏi hối hận!

Tsubaki thở dài thêm một hơi nữa. Hắn trông lên sàn đấu đang chờ đợi xem Hanabi sẽ rút thăm trúng cặp nào lên đấu tiếp theo với vài điều suy nghĩ trong đầu

— Nhưng không thể phủ nhận rằng nhờ có hắn mà nhà Tsuchimikaido đang dẫn trước 5 điểm. Vậy là vào vòng sau, mình, hắn, con nhóc náo nhảm đầu tím kia cùng hai người nữa sẽ tham gia... Mong sao, mọi thứ vẫn sẽ diễn ra êm đẹp!

.....

— Trận đấu thứ 13. Xin mời kiếm sĩ Chiba Tsuchimikaido và Ryunosuke Kurahashi - desu!

Chỉ cần nghe đến tên người lên đấu lần này, các thành viên bên dưới đã không khỏi bàn tán xôn xao này nọ. Họ không ngờ rằng người ấy sẽ tham gia danh lấy ngôi vị Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... Nhưng điều khiến họ cảm thấy ái ngại là thực lực của người ấy... chỉ sợ rằng người đó sẽ là người đạt được danh vị cao nhất trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm

— Xin hai kiếm sĩ hãy chào nhau – desu!

.....

— Quả nhiên Chisaki, mặc dù cậu nói sẽ không tham gia Đêm Vũ, nhưng như thế cũng không có nghĩa là thống lĩnh tiền nhiệm sẽ không tham gia. Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm năm nay thật sự xôm tụ đầy đủ những nhân tài có thực lực nhất từ trước đến giờ... Chiba lão gia đã vào cuộc... vậy thì tớ cũng đoán được rằng lão kia cũng sẽ có tên trong danh sách ứng cử! Vừa nói, Tsubaki vừa liếc sang bố mình bên nhà Minamiya. Ý hắn muốn ám chỉ rằng thống lĩnh tiền nhiệm của gia tộc Minamiya cũng sẽ tham dự giải đấu này

— Mình thành thật xin lỗi, bố mình nói rằng cũng muốn thay nhà Tsuchimikaido gánh vác một phần trách nhiệm trong trận chiến chống lại cơn giận dữ của Thần Biển. Thế nên, ông ấy mới tham gia với mong ước được kề vai sát cánh, dốc toàn bộ sức lực để trở thành Samurai hộ vệ cho cháu gái Susanoo. Mình cũng không thể khuyên ông ấy từ bỏ được!

— Cháu gái thần biển được nhiều người yêu quý quá nhỉ... Nhưng thôi, đây cũng là dịp tốt để tớ có cơ hội chiêm ngưỡng thực lực của Chiba lão gia!

.....

— Trận đấu bắt đầu – desu!

Kiếm khách đến từ nhà Kurahashi không khỏi rút thanh kiếm từ bên hông và dành thế chủ động tấn công trước. Anh ta biết đối thủ của mình là thống lĩnh tiền nhiệm của gia tộc Tsuchimikaido, một người lão luyện có đầy kinh nghiệm thực chiến... tuyệt đối không thể xem thường. Lưỡi kiếm của anh ta vút một đường từ bên trái chém thẳng vào vai phải lão gia nhà Tsuchimikaido. Không phải đoán đo hay suy nghĩ gì nhiều, ông ta chỉ việc đưa thanh Katana sang phải mình lên để cản lại. Tiếp đến, lão gia Chiba từ từ nâng chuôi kiếm, hạ lưỡi kiếm để thanh Katana của kiếm khách nhà Kurahashi kia trượt xuống. Nhân cơ hội này, lão gia Chiba chuyển chân, xoay cơ thể và vút một chém từ trên xuống nhắm ngay lưng anh ta... Nhưng không hoàn thành vì kiếm khách ấy đã kịp lợi dụng chính cú lao người ấy để lộn nhào ra phía sau để tránh. Có thể nói, anh ta vừa thoát khỏi tình thế ngàn cân treo sợi tóc... tí nữa thôi là ăn một kiếm

— Oh my, kiếm khách đến từ nhà Kurahashi kia khá thật nhỉ, vừa hóa giải được hướng tấn công hỏa mù của một người trình độ lão luyện như thế không phải dạng vừa đâu. Nếu cứ tiếp tục quan sát kỹ những đường kiếm của lão gia thì biết đâu anh chàng kia lại thắng không biết chừng... cậu có nghĩ giống tôi không Kazuto – kun?

Riêng Tsubaki chỉ theo dõi trận đấu từng ly từng tí một, hẳn không bỏ qua bất kỳ hành động nào của lão gia Chiba kể cả một động tác thừa một chút. Sau đó, Tsubaki chợt thì thầm khẽ hỏi nhỏ Chisaki ngồi ngay bên cạnh

— Chisaki, nghe tớ hỏi này: đến thời điểm hiện giờ thì cậu đã lĩnh hội được hoàn toàn Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ chưa?

Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ là bộ kiếm pháp tuyệt đỉnh được lưu truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác trong gia phả nhà Tsuchimikaido. Để lĩnh hội được bộ kiếm này, đòi hỏi người ấy phải có tố chất được đào tạo được căn bản theo thứ tự từ 1 đến 5 thức. Nhưng cho tới hiện tại, Chisaki chỉ có thể tiếp thu ở thức thứ 4... tức là chưa thể lĩnh hội được bộ kiếm này một cách hoàn chỉnh

— Chưa... mình chưa thực sự trở thành chủ nhân của Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ... Mình chỉ vẫn cứ dừng ở mức thứ tư thôi!

— Nếu là vậy, thì trận chiến này sẽ kết thúc ngay bây giờ... nhà Tsuchimikaido sẽ ăn thêm một điểm!

Trận đấu vẫn còn đang diễn ra tiếp tục. Kiếm khách Ryunosuke thực hiện một cú đâm vào bả vai trái đối phương. Mũi kiếm nhọn hoắt có thể chạm vào mục tiêu nếu như lão gia không lách cơ thể sang phải một đoạn. Ngài Chiba xoay mình, dồn hết sức vào tay phải để thực hiện một cú đâm khác có uy lực mạnh hơn, chính xác hơn và chí mạng hơn. Ông ấy đồng thời còn hét lớn không khiến mọi người có trong gian phòng này phải giật mình

— Shiroy kuren wa tsubasawohirogeru (Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ)!

Đó không chỉ đơn thuần là một cú đâm thông thường. Với sự kết hợp tinh tế giữa kỹ năng sử dụng Katana cùng kinh nghiệm ở đời. Thống lĩnh tiền nhiệm đã thực hiện một tuyệt kiếm khiến cho các thành viên còn lại đều liên tưởng thấy hình ảnh của một con hạc trắng tung cánh tuyệt đẹp. Một con hạc trắng dùng chính chiếc vỏ bình thường của chính mình như một mũi kiếm sắc nhọn đủ sức dứt điểm trong một đòn duy nhất. Sau đòn tấn công ấy, thống lĩnh tiền nhiệm từ từ tra thanh Katana của mình vào vỏ... và đó cũng là lúc thanh kiếm trên tay kiếm khách nhà Kurahashi vỡ vụn thành trăm mảnh vương vãi trên sàn... Điều đó đồng nghĩa với việc chiến thắng sau cùng thuộc về ai... không cần phải bàn đến nữa

— Trận đấu thứ 13, Ryunosuke Kurahashi không còn khả năng chiến đấu. Người chiến thắng là Chiba Tsuchimikaido – desu!

.....

Mặt nạ Kitsune...Tsubaki không khỏi nhún vai thở dài

— Nói rồi mà, tuyệt đối không thể xem thường năng lực của thống lĩnh tiền nhiệm của nhà Tsuchimikaido... Hầy, cứ thế này thì xem chừng khả năng đoạt được danh hiệu Đệ Nhất là một điều cực kỳ xa vời...!

Không chỉ riêng Tsubaki, bất cứ ai có được cơ hội chiêm ngưỡng Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ đều không khỏi xì xầm. Họ nhận ra được một vấn đề vô cùng đơn giản mà ngay cả tên đầu nhất cũng biết... Đem Nhạc Dạ Vũ Kiếm năm nay chắc chắn sẽ là một cuộc thi vô cùng khó khăn dành cho bất kỳ ai khao khát được với tay đến danh vị Đệ Nhất... một khi trong số các ứng cử viên lại có sự tham gia của các thống lĩnh tiền nhiệm... Nói là “các” bởi vì hiện diện ngay trong căn phòng này không chỉ duy nhất có bố của Chisaki... vẫn còn một người nữa

— Ara, thống lĩnh tiền nhiệm nhà Tsuchimikaido vẫn còn giữ được phong độ như thế, quả nhiên là một đối thủ khó xơi. Ông cũng phải hết sức đề phòng nếu muốn dành chiến thắng ấy!

— Chắc, phong độ cái gì... mới trận đấu tiên mà đã không ngần ngại sử dụng Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ. Nhiều đó đủ thấy lão Chiba chỉ muốn khoe thực lực của nhà Tsuchimikaido mà thôi. Tôi không chấp!

.....

.....

Đến trận đấu tiếp theo, vòng loại sẽ chẳng bao giờ kết thúc nếu số lượng ứng cử viên giảm đi một nửa. Và dẫn đầu đang là nhà Tsuchimikaido với 6 điểm trong tay. Nhưng chắc sẽ xong sớm thôi... bởi rằng số lá

phiếu trong chiếc hộp kế bên Hanabi chỉ còn lại vài cái. Đồng thời, những ai chưa đấu... không cần nói cũng đã rõ

— Trận đấu thứ 14: Ryota Tsuchimikaido và Tsukusa Minamiya – desu!

Đến rồi, cuối cùng thì tân cung chủ nhà Minamiya cũng đã xuất hiện trên sân đấu. Một cuộc chiến không chỉ đơn thuần là đạt đến ngưỡng cao nhất của Đêm Vũ. Mà đây cũng sẽ là giây phút để Tsukusa chứng minh sức mạnh thống lĩnh gia tộc Minamiya cho ngài Akifusa và các thành viên hai phân gia còn lại. Tsukusa từ từ rời khỏi vị trí ngồi của mình. Chị ấy hít một hơi thật sâu, thở ra một cách chậm rãi để bao nhiêu căng thẳng trong lòng biến đi mất. Tsukusa mang theo thanh Katana của mình tiến từng bước lên sân đấu chính

— Xin hai đấu thủ hãy chào nhau... Trận đấu bắt đầu – desu!

Mục tiêu của Tsukusa là phải dành lấy chiến thắng để giữ lấy gương mặt cung chủ nhà Minamiya. Chưa có một cung chủ hay bất kỳ thống lĩnh nào lại chịu thua một kiếm sĩ cấp thấp trong một trận chiến. Nếu thua thì sẽ vô tình để lại vết nhơ cho thanh danh gia tộc ấy... Chỉ tiếc một sự thật thay... Tsukusa không hề quan tâm đến chuyện thể diện ngay lúc này. Thứ chị ấy quan tâm chính là thanh kiếm trên tay mình... liệu nó có thể đưa mình tiếp tục tiến lên cho đến khi chạm mặt với Tsubaki hay không. Tsukusa tự hỏi, không biết liệu Tsubaki có chịu nhìn mình như một người chị hai đáng tin cậy như trước đây nếu Tsukusa có thể chiến thắng. Tsukusa thiết nghĩ, chỉ cần mình trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư, thì xem như đã có thể bảo vệ được Tsubaki khỏi vết thương lòng 3 năm trước

— Tsukusa – bou, đứng trước mặt đối thủ trong một trận chiến. Tốt hơn hết là người nên tập trung nếu còn muốn giữ mạng sống của mình!

Do mãi suy nghĩ đến chuyện khác, nên Tsubaki không tập trung vào trận đấu của mình, dẫn đến chuyện ngài Akifusa phải nhắc nhở. Nhưng khi kịp nhìn lại thì Tsukusa mới nhận ra đối thủ đã áp sát mình từ lúc nào không hay. Thanh Katana kia vút một đường từ góc phải lên ngang mặt Tsukusa. Thật may mắn cho tân cung chủ nhà Minamiya kịp thời dùng thanh kiếm của mình để cản lại. Ngón cái Tsukusa bật phần cán để lưỡi Katana trượt ra khỏi vỏ và nằm gọn ghẽ trong lòng bàn tay phải chị ấy. Tsukusa vút một nhát từ góc phải ngang cổ buộc đối phương phải thu kiếm và lui về vị trí cũ. Như vậy thì tạm thời chị ấy có thể thở một chút

Tsukusa lắc lắc đầu mình qua lại vài cái

— Đúng... bây giờ không phải lúc mình nghĩ đến những chuyện thế này. Một khi chưa thể chạm đến ngôi vị cao nhất, thì mình không có tư cách đối mặt với Tsu – kun, huống chi là nói đến hai từ “bảo vệ”. Ngay từ đầu, mình tham gia Đêm Vũ là vì Tsu – kun... Nhất định phải thắng!

Với suy nghĩ đó, Tsukusa bắt đầu nghiêm túc trong trận này. Chị ấy đưa thanh Katana chĩa về phía đối thủ một chút, rồi đặt nó trên vai của mình. Cả cơ thể buông lỏng để lộ đầy sơ hở như đang khiêu khích đối phương hãy tấn công mình đi

Trước tư thế kỳ lạ của Tsukusa, một lần nữa, các thành viên ba nhà xì xầm to nhỏ hỏi nhau Tsukusa đang tính làm gì. Không có một Samurai nào lại để sơ hở rành rành cho đối thủ như thế. Nói cho chuẩn xác hơn thì thể đánh này... không khác Tsubaki là bao

Chisaki và cả Hajima, cung chủ, thiếu chủ của hai nhà Tsuchimikaido và Kurahashi tròn mắt kinh ngạc. Hình như, họ đã từng bắt gặp thể kiếm ấy đâu đó rồi... Không thể sai được, tư thế đó đã từng xuất hiện trong suốt Đêm Vũ 3 năm trước. Và nó đã từng thể hiện bởi một kiếm sĩ duy nhất

— Tsu – kun, đó là kiếm pháp của Tsu – kun đã tự sáng tạo ra. Không lẽ...

Tsubaki (trong lốt mặt nạ Kitsune) cất tiếng thở dài nghe rõ. Hắn ta thì thầm nhỏ đủ cho Chisaki nghe thấy

— Đúng là tớ từng nói là cần tự nghĩ ra kiếm thể mới khác với nhà Minamiya. Nhưng chưa từng khẳng định kiếm pháp cậu vừa thấy là của tớ. Người lần đầu tiên khai sáng và cho phép tớ tiếp cận với cách đánh này là Tsukusa nee – san. Chị ấy là một người tự do, không muốn bị gò bó trong các luật lệ nhà Minamiya, nên đã từ chối học kiếm pháp nhà Minamiya mà tự sáng tạo thể kiếm đó... Đó là lý do vì sao... tớ nói rằng Tsukusa nee – san đủ tố chất để trở thành thống lĩnh!

.....

Trận chiến được tiếp tục. Tsukusa vẫn đứng yên tại chỗ, không cử động hay di chuyển thanh kiếm trên vai. Tất cả những gì Tsukusa làm là để lộ sơ hở mời đối phương tấn công trước. Nhưng chắc chắn Tsukusa sẽ không để thua trận này bởi ánh mắt quyết tâm dành chiến thắng của chị ấy là bằng chứng thuyết thực nhất

Về cơ bản thì tư thế của Tsukusa cũng giống như mặt nạ Kitsune. Cũng do đã quan sát trận đầu tiên nên ít nhiều thì đối thủ nhà Tsuchimikaido kia cũng đã đề phòng trước. Vì thế, anh ta chấp nhận không chủ động tấn công. Anh ta nghĩ nếu cứ đứng im thế này thì biết đâu trận đấu sẽ hòa khi hết giờ

Chỉ có điều, ý định của anh ta không thể thực hiện khi Tsukusa bất ngờ phóng đến với tốc độ nhanh như một con mãnh thú vừa xông khỏi chuồng. Bước chân của Tsukusa nhẹ nhàng lướt tha như một cơn gió, nhưng cũng không kém phần dứt khoát như một tia sét đánh xuống. Chỉ vài giây nữa thôi, lưỡi kiếm của Tsukusa sẽ chạm đến đối phương như một mũi lao phóng đi không thể thu hay dừng lại

Kiểm sỹ nhà Tsuchimikaido nhanh chóng rút kiếm từ phải ngang hông. Anh ta muốn lợi dụng chính tốc độ của Tsukusa để gây sát thương. Nhưng có vẻ như chị ấy cũng đoán ra được. Tân cung chủ nhà Minamiya bất ngờ gấp đầu gối để chiều ình tính từ đỉnh đầu mình ngang trước ngực đối thủ. Tay trái thanh Katana xuống để cản lại đòn tấn công. Chưa dừng lại ở đó, Tsukusa chuyển lưỡi kiếm từ bên trái vòng qua đầu rồi sang bên phải. Làm như vậy thì kiếm của anh chàng nhà Tsuchimikaido sẽ nằm bên dưới lưỡi kiếm của Tsukusa. Nhân cơ hội đó, chị ấy chỉ việc quét một đường kiếm chạy dọc lên là có thể kết thúc bằng một đòn dứt điểm

Chưa phải lúc, trận đấu chưa kết thúc khi anh chàng Ryota kia đã kịp lách người sang một bên để tránh. Đồng thời cũng khiến cho Tsukusa trượt người lên phía trước. Anh ta bước xuống một bước, tay tiếp tục vung kiếm chém vào vị trí lưng sơ hở của Tsukusa. Chị ấy không chịu thua, Tsukusa nhanh chóng chuyển thanh Katana thẳng đứng theo chiều cột sống lưng mình để chặn nhất chém chí mạng ấy. Tiếp theo đó, Tsukusa gấp người xuống để đến phiên anh chàng kia trượt đà lên phía trước. Tsukusa bước xuống phía sau và chuyển kiếm chém một đường như kiểu ăn miếng trả miếng

Kiểm sỹ nhà Tsuchimikaido khá nhạy bén khi biết cách tận dụng quán tính của mình để lộn nhào ra phía trước tránh. Anh ta quay lại phản công bằng một đường chém ngang thì Tsukusa đã quay lưng, khom người, lặp lại động tác chuyển kiếm dọc theo chiều xương sống phía sau lưng để lưỡi kiếm từ đối phương trượt lên phía trước. Lần này chắc chắn sẽ thành công

— Kiếm pháp Tsubaki Minamiya: Akai Sakura (Hoa anh đào đỏ)!

Tsukusa vung thanh Katana lên cao bằng cả hai tay và dồn sức chém xuống một đường hoàn toàn bằng sống kiếm. Một đòn vừa nhanh, dứt khoát, dễ dàng khiến cho người quan sát có thể liên tưởng đến một cây hoa anh đào đỏ đang rụng những cánh hoa nhỏ bị cắt làm đôi vô cùng tuyệt đẹp. Tay kiếm sỹ nhận lấy trọn vẹn đòn tấn công... tuy rằng không gây nên vết thương nghiêm trọng, nhưng cũng đủ chứng minh thấy rằng nếu Tsukusa thật sự đánh bằng toàn bộ sức mạnh của mình thì tình hình anh ta sẽ còn tệ hơn rất nhiều. Mặt khác, dù bây giờ có muốn đấu tiếp thì cơ thể anh ta cũng không thể chịu đựng thêm nữa... Cú dứt điểm của Tsukusa tác động xuống cả đôi chân không cho phép tay kiếm sỹ ấy tiếp tục. Với lại, ngay cả Chisaki cũng đã gật đầu đồng ý... nên anh ta đưa tay xin hàng

— Trận đấu thứ 14: Ryota Tsuchimikaido không còn khả năng chiến đấu. Người chiến thắng là Tsukusa Minamiya – desu!

Không ai có thể cất lên thành lời, một phần vì Tsukusa, tân cung chủ mới của nhà Minamiya đã dành được thắng lợi đầu tiên, mang về bộ mặt vẻ vang cho gia tộc. Một phần là vì kiếm pháp mà Tsukusa đã thực hiện. Akai Sakura, đó là tên của kiếm pháp và đồng thời cũng là tên của một bức tranh từng đoạt giải nhất trong cuộc thi hội họa toàn quốc. Cha đẻ của bức họa ấy là ai, không cần phải nói thêm nữa... Chính vì vậy, nên Tsukusa không tránh khỏi những thành kiến dèm pha từ tất cả mọi người

— Tsukasa – bou, chiến thắng của ngươi thì không cần phải bàn cãi thêm nữa. Nhưng ta cảm thấy có chút hiếu kỳ về bộ kiếm pháp mà ngươi vừa sử dụng lúc nãy. Nếu ta không nhầm thì nó không phải kiếm pháp nhà Minamiya... và hình như trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm 3 năm trước, nó đã từng được sử dụng bởi một ứng cử viên duy nhất thì phải!

— Vâng, thưa Akifusa – sama, cũng giống như ta hay chơi hẹn ước vu vơ lúc nhỏ. Khi Tsu – kun còn là một đứa trẻ 8 tuổi, thần 16. Hai chúng thần đã từng hứa với nhau nếu sau này lớn lên mà Tsu – kun vẫn chưa có người yêu, thì thần sẽ dạy cho nó kiếm pháp mà mình tự sáng tạo ra. Đổi lại Tsu – kun sẽ là người giúp cho kiếm pháp của mình tiến hóa. Cho đến khi Tsu – kun gặp được người con gái định mệnh của mình, cũng là lúc em ấy hoàn thành xong và truyền lại cho thần bộ kiếm hoàn chỉnh. Thần đặt tên cho bộ kiếm pháp này là kiếm pháp Tsubaki Minamiya Akai Sakura với lời nhắn nhủ rằng: “ Dù cho em có ở đâu, có làm gì đi chăng nữa, thì em vẫn mãi là đứa em trai phiền phức mà chị yêu quý. Chị luôn tin những điều em làm là đúng. Nếu cả thế giới này chống lại em, thì chị sẽ là người duy nhất đồng hành cùng em!

Vừa nói, Tsukusa không khỏi quay lại nhìn Tsubaki trong mặt nạ Kitsune. Có thể chị ấy đã biết đằng sau lớp mặt nạ đó là ai, nên đã không ngần ngại nói ra hết những suy nghĩ trong lòng

Về phần Tsubaki, hẳn không hề nghĩ rằng Tsukusa lại nhớ đến lời hứa ấy. Chính xác hơn là hẳn còn không nhớ là khi xưa mình với Tsukusa nee – san đã từng thề thốt cái gì. Chỉ là trong câu nói của chị ấy... bỗng dưng Tsubaki không còn cảm thấy nghi ngờ về chị mình. Trước đây, hẳn không bao giờ mở lòng với Tsukusa chỉ vì lo ngại mối quan hệ giữa chị ấy và thống lĩnh Tsubaru. Còn bây giờ thì khác hẳn... những lời lẽ phát ra từ tận con tim chân thành đó thực sự khiến Tsubaki phải đắn đo suy nghĩ nhiều

— Oh, Tsukusa – bou, ta không biết quá khứ trước đây hai chị em người hứa với nhau điều gì. Nhưng theo kinh nghiệm của ta qua các Doujinshi dở tệ do Hanabi – bou sáng tác thì mấy lời vừa rồi của người rất dễ khiến người khác hiểu lầm đó. Là một cung chủ hiện tại nhà Minamiya, người nên cẩn thận lại lời nói của mình thì tốt hơn!

Tsukusa đảo mắt một vòng rồi nở một nụ cười nhẹ

— Thần hiểu ý ngài... vì bản thân thần cũng là một Otaku nên thần hiểu rõ. Và quả thực, khi đã trở thành cung chủ rồi, thần cũng không ngại nói ra điều này. Thật sự là thần rất thích Tsu – kun... thần thích em ấy đến mức chỉ muốn nó mãi là của mình thôi. Sẽ không tìm đâu được một đứa con trai luôn sống thật với bản thân, thích làm những điều mình thích, và đặc biệt là chỉ hành động chứ không qua những lời hoa mỹ từ miệng. Một người như Tsu – kun khiến cho chính thần là chị ruột cũng không khỏi nuôi mộng tưởng... thần từng nghĩ sẽ tốt biết bao nếu như mình được sinh ra trong nhà Tsuchimikaido, Kurahashi hay bất kỳ một nhà dân bình thường nào khác. Nhưng cũng thật tốt khi “ người đó” đã xuất hiện... người con gái có thể giúp cho Tsu – kun tìm lại được nụ cười của sự hạnh phúc và ý nghĩa của tình yêu. Thần cảm thấy bao nhiêu năm tháng khổ cực tủi nhục của Tsu – kun sẽ được bù đắp bởi tình yêu của hai đứa. Thế nên, thần quyết định sẽ để Tsu – kun ra đi, mang theo những lời chúc phúc từ thần đến hai đứa mà xây dựng một mái ấm hạnh phúc!

Lại thêm một bí mật động trời nữa mà tân cung chủ hiện nay thốt ra khiến không ít người phải choáng váng sững sốt. Ai mà ngờ được rằng một Tsukusa cứ nặng nề không chịu có bạn trai hay đi làm... tất cả là vì tình cảm chị em hơi đặc biệt chút xíu với Tsubaki nhưng chưa tới mức gọi là tình yêu. Nhưng dù sao đây cũng là điều không tốt... khi Tsukusa đã quyết định nói ra điều này thì những lời dèm pha từ hai nhà còn lại

— Oh ra, Tsukusa – bou, người và đại đệ tử tiểu yêu Tsubaki – bou của ta đúng là mang chung một chủng loài gen nên đứa nào cũng khác người. Đặc biệt là người... từ khi trở thành cung chủ thì gan hơi to đấy. Để ta nói cho người và tất cả mọi người ở đây biết một điều... Tsubaki – bou là của ta. Ta sẽ không ngần ngại từ bỏ thân phận thần linh của mình để kết hôn với Tsubaki – bou. Nhớ lấy điều đó!

— Ehhh, thật không công bằng. Akifusa – sama chỉ xem Tsubaki – dono như cháu trai thôi – desu. Người thích Tsubaki – dono thật sự là Hanabi cơ – desu!

—Ồn ào quá, im miệng đi Hanabi – bou!

Từ lúc nào mà trận đấu phải tạm hoãn lại và trở thành một buổi trò chuyện tấu hài giữa hai bên. Tuy chẳng ai thích thú hay mấy quan tâm đến cái tên Tsubaki Minamiya, thậm chí là còn ghét ra mặt. Nhưng trông thấy vẻ lo ngại lúng túng của Akifusa – sama và Hanabi, khiến họ không khỏi phì cười. Làm như thế, cũng khiến cho họ không suy nghĩ quá lên về những lời mà Tsukusa vừa hùng hồn tuyên bố, và dần dần không ai dèm pha thành kiến với tân cung chủ mới được nữa

Ngồi bên kia, quý phu nhân nhà Minamiya, tức là mẹ của Tsubaki và Tsukusa, phu nhân Malisa cũng không ngừng hào hứng, bà ấy đưa một tay lên mặt cùng nụ cười hiền hậu

_ Ara, Tsu – kun thật sự được nhiều người yêu quý quá. Đúng đúng, một đứa con trai làm nhiều hơn nói, sống thật với bản thân, và biết quan tâm đến cảm xúc tâm tư của người khác như Tsu – kun, thì ngay cả mình là mẹ nó cũng muốn được ở mãi bên nó nữa là. Chẳng bù cho ai kia cứ suốt ngày nóng tính, gân cổ cãi qua cãi lại nhứt hết cả đầu!

_ Bà im miệng đi... là phu nhân cao quý của nhà Minamiya mà lại ăn nói thế à? Phải giữ thể diện cho nhà Minamiya chứ... Hai mẹ con bà, thật chẳng ra thể thống gì nữa hết!

_ Tôi muốn ở bên cạnh con trai mình thì có gì sai mà ông cứ tru tréo lên thế?... Tôi bắt đầu mệt với ông rồi đấy nhé!

.....

Còn phía bên nhà Tsuchimikaido, Tsubaki trong mặt nạ Kitsune không khỏi thở dài ngao ngán khi toàn nhận được những tin động trời không kịp đỡ. Ngay cả Chisaki cũng đưa tay che miệng cười khúc khích vì mọi chuyện thật dở thú vị. Còn William thì lỉnh lỉnh bò sang phía bên mặt nạ Kitsune, thì thầm to nhỏ gì bên tai hắn với gương mặt khá gian xảo mưu mô

_ Oh my, Kazuto – kun, cậu số đào hoa quá nên mới được chị hai và một vị thần đem lòng yêu. Cái này ở bên Anh thì còn được gọi là “loạn....

Nói chưa hết câu thì William bất ngờ bị Tsubaki dùng thẳng tay bụp thẳng ngay mỗ

_ Im miệng đi William, cậu mà còn nói nữa là tôi cắt khẩu phần ăn của cậu từ giờ cho đến khi cậu về nước. Không biết chừng, tôi cũng sẽ cho cậu ngủ bờ ngủ bụi ngoài đường biết chưa hả?

_ Lểu Lểu (Hiếu hiếu)!

Tsubaki thả tay ra, làm cho William thở phào như thể vừa bị hụt hơi

_ Mình chỉ định nói thế này được gọi là “loạn xạ ngẫu trong gia đình”. Cậu ta đang suy nghĩ đến thứ gì vậy... Suýt nữa thì cắn trúng lưỡi?

Anh chàng ngoại quốc chột quay sang Chisaki

_ Hime – sama... người thấy chuyện này thế nào?

_ Thế nào ấy hả? Tôi có quan hệ với nhà Minamiya rất lâu nên hiểu rõ... hoàn toàn không phải như người khác thường nghĩ đâu... Tình cảm của Tsukusa nee – san hay Malisa – sama chỉ đơn thuần là tình cảm giữa những người thân trong gia đình. Chẳng qua là vì một thiên tài như Tsu – kun sẽ không khỏi làm họ chú ý hơn. Cái phần tình cảm đặc biệt chút xíu mà chúng ta nghĩ thực chất chính là “ sự ngưỡng mộ”. Tsukusa nee rất ngưỡng mộ Tsu – kun vì những gì cậu ấy phải chịu đựng trong nhà Minamiya... nên mới nói như vậy!

.....

Đùa thế đủ rồi, việc gì ra việc ấy, vòng đầu tiên của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm cần được kết thúc sau mấy tiếng đồng hồ trôi qua. Hanabi tiếp tục đưa tay vào chiếc hộp bốc thăm kế bên lấy ra một mẫu giấy nhỏ ghi tên cặp thách đấu khác

_ Trận đấu thứ 15: Daisuke Tsuchimikaido và Hajima Kurahashi. Xin mời – desu!

Đây là trận của thiếu chủ phân gia Kurahashi... sau ba năm không nghe tin tức, cuối cùng thì Tsubaki cũng có cơ hội được xem Hajima trở tài khả năng của mình. Đối với Tsubaki, thì đây là trận đấu mong đợi đáng để Tsubaki quan sát cho thật kỹ. Giống như... hắn có linh tính rằng... một lúc nào đó mình sẽ phải đối mặt với Hajima không biết chừng

_ Hai đối thủ hãy chào nhau... trận đấu bắt đầu – desu!

Hajima rút thanh kiếm từ bên hông và chủ động lao đến tấn công trước. Thông thường, khi một ai đó cầm kiếm trong tay sẽ làm đối thủ nghĩ rằng họ sẽ tấn công bằng Katana. Nhưng chỉ riêng Hajima lại có một lối đánh rất đổi kỳ lạ. Thay vì vùng Katana như các Samurai khác, Hajima lại tung cơ thể lên cao, cậu ta

lộn một vòng và dang chân đá xuống ngay chính giữa cổ làm tay kiếm sĩ ấy ngã nhào ra đất không kịp trở tay. Sau đó, Hajima tuốt lưỡi kiếm kề ngay mặt anh ta nhằm tự nhủ rằng: “Tốt hơn hết anh nên đầu hàng, còn không... tôi cũng không chắc điều gì tệ hại sẽ đến”

Tay kiếm sĩ nhà Tsuchimikaido không còn cách nào khác ngoài việc đưa tay đồng ý xin hàng. Cũng tương tự như sống kiếm của Tsukusa, cú đá từ Hajima đã chạm đến các bó cơ xung quanh dây chằng cổ, gây tổn thương nhẹ đến khả năng cân bằng trọng lượng cơ thể... đồng thời cũng khiến cho anh ta chút choáng nhẹ. Thành thử xét về cơ địa của người, thì anh ta không thể chiến đấu được nữa.

__ Trận đấu thứ 15 kết thúc: Daisuke Tsuchimikaido không còn khả năng chiến đấu, người thắng cuộc là Hajima Kurahashi – desu!

Có thể nói, đây là trận diễn ra trong thời gian nhanh nhất từ đầu đến giờ. Chưa đến 5 phút mà một trong hai đã có người ngã ngũ. Trận chiến của Hajima thật sự để lại trong lòng người xem không ít bàng hoàng ngỡ ngàng

.....

__ Hajima – kun lợi hại thật, kết thúc trận đấu trong thời gian phải nói là kỷ lục luôn. 3 năm không gặp lại, cậu ấy đã mạnh lên rất nhiều! Chisaki cũng không giấu được sự kinh ngạc của mình

__ Oh my, thiếu chủ nhà Kurahashi, người đã bắt tay với mình đây ư. Mình đã cực kỳ sáng suốt khi đã không trở thành kẻ thù của cậu ta. Nếu không thì xác định ăn hành nhớ đời!

Ngay cả Mikazuki ngồi sau lưng Chisaki cũng khẽ chồm người lên thì thầm nhỏ với cung chủ nhà Tsuchimikaido

__ Tổ không thể tin được rằng Hajima – dono lại mạnh đến như vậy. Ất hẳn ngài ấy đã phải luyện tập kendo chăm chỉ lắm đúng không?

__ Uhm... Hajima – kun luôn có một mục tiêu để thôi thúc bản thân mình luôn cố gắng không ngừng. Trong thâm tâm cậu ấy... Hajima – kun luôn nghĩ mình cần phải vượt qua ngôi sao sáng nhất của cả ba phân gia. Có lẽ chính suy nghĩ ấy đã trở thành nguồn động lực đào tạo Hajima – kun trở nên mạnh mẽ đến nhường ấy!

Chisaki chợt liếc sang mặt nạ Kitsune với ánh mắt trầm ngâm suy tư

__ Tsu – kun, 3 năm qua không chỉ có cậu và mình thay đổi. Ngay cả Hajima – kun vẫn còn giữ vững mong muốn được thắng cậu... Cậu sẽ làm gì đây Tsu – kun?

.....

Hajima thay vì trở về chỗ ngồi của mình sau khi kết thúc trận đấu, cậu ta bỗng đứng lấy một cây cung và một mũi tên được gắn theo một nhánh thư ở phần thân mà một người nhà Kurahashi mang đến. Hajima không ngần ngại gượng cung bắn mũi tên thẳng về hướng mặt nạ Kitsune đang ngồi kia

Tsubaki dễ dàng bắt lấy mũi tên bằng tay không trước khi nó cắm vào chiếc mặt nạ

__ Kazuto Tsuchimikaido... cậu nói là có quen biết với Tsubaki Minamiya. Vậy thì hãy thay tôi gửi lá thư thách đấu này đến hắn và nhắn rằng: “Tôi sẽ đạt đến ngôi vị cao nhất của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Nếu như cậu không muốn gánh vác trách nhiệm của số phận mình, không muốn đối mặt với tội lỗi của chính cậu. Thì tôi sẽ là người làm điều ấy. Cậu cứ việc trốn chui trốn nhủi một góc xó như kẻ bại trận đi... như thế sẽ tốt hơn không chỉ riêng cậu, riêng tôi, mà còn cho rất nhiều người nữa”!

Đây là một bức thư thách đấu kèm theo lời khiêu khích gửi đến kẻ tội đồ mang tên Tsubaki Minamiya. Cầm lấy mũi tên có mẫu thư được cột trên đó, không cần đọc Tsubaki cũng biết được rằng bản thân đã được định sẵn sẽ phải đối mặt với Hajima vào một ngày không xa

__ Hiểu rồi, tôi sẽ gửi lời của cậu đến Tsubaki Minamiya!

__ Nếu như vậy, thì phiền cậu cũng nhắn với nó rằng là: thống lĩnh tiền nhiệm Tsubaru Minamiya cũng cần nói chuyện với nó. Những ân oán trong 3 năm trước đã đến lúc cần phải được trả đủ!

Bỗng nhiên, từ phía bên nhánh Minamiya, người đàn ông cao to vạm vỡ với chiếc áo Haori đen quyền quý cùng thanh Katana trên tay từ từ đứng lên khỏi chỗ ngồi. Gương mặt ông ta lờm lờm đáng sợ như một con sư tử chuẩn bị ra chiến trường

Trông thế, Hanabi không khỏi run lên cầm cập vì quả thật con bé cũng rất sợ hãi thống lĩnh tiền nhiệm Tsubaru Minamiya đến xanh cả mặt. Nhưng con bé vẫn cố gắng nuốt nỗi sợ vào trong để ra sức khuyến khích

— Tsubaru – sama, xin ngài hãy bình tĩnh chút ạ - desu. Chúng ta vẫn còn đang trong vòng loại...

— Vòng loại sẽ kết thúc ngay khi ta lên sân đấu đúng không Hanabi? Tờ lá phiếu cuối cùng trong cái hộp kia chắc chắn là của ta rồi!

Hanabi không dám phản bác điều gì bởi đúng là trong hộp bốc thăm chỉ còn có mỗi một tờ ghi tên cặp đấu cuối cùng. Người nào chưa đấu... thì tự thân tự hiểu

— Trước khi bắt đầu, ta muốn nói vài lời với mặt nạ Kitsune của nhà Tsuchimikaido. Hãy gửi lời nhắn của ta đến tội đồ Tsubaki Minamiya. “ Người đã từ bỏ Bushido của một Samurai chân chính để đi vào con đường của một tên Ronin vô chủ đáng nguyền rủa. Hãy xuất hiện trước mặt Tsubaru Minamiya này để giải quyết hết những ân oán của 3 năm trước cho ra lẽ!

Tsubaki trong lớp Kitsune cũng từ từ đứng lên. Hắn lững thững từng bước đến trước mặt thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya một cách lạnh lùng thờ ơ không cảm xúc

— Mạn phép được hỏi. Tôi đã từng được nghe Tsubaki Minamiya nói qua về gia cảnh của bản thân. Chỉ vì muốn đến bên người con gái mình yêu thương thật lòng mà phải đánh đổi một cái giá quá đắt. Nhưng Tsubaki cũng chấp nhận từ bỏ nhà Minamiya, nhận cái mác kẻ phản đồ của Amaterasu tối cao, mang tiếng xấu đến suốt phần đời còn lại. Một khi không còn là người nhà Minamiya, thì hà cớ gì ngài thống lĩnh tiền nhiệm lại cứ để tâm đến cậu ta làm gì?

— Có những thứ không thể giải thích bằng lời được. Là một bậc trượng phu, đôi khi phải dùng đến vũ lực thì mới có thể giải quyết được một số vấn đề khúc mắc. Cứ nhắn với nó như vậy. Là một đứa thông minh, tự ắt nó sẽ hiểu!

Sau khi đã nhắn nhủ những điều cần truyền đạt, Tsubaru – sama quay lưng tiến lên phía sân đấu, nơi đối thủ của mình đang đứng đợi và Hanabi không khỏi bần rần hết cả tay chân

— Còn đứng đó làm gì, bắt đầu tuyên bố trận đấu bắt đầu đi!

— Vâng... vâng – desu. Và sau đây, trận chiến thứ 16, trận chiến cuối cùng của vòng đầu tiên Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm xin được bắt đầu – desu!

.....

Mặt nạ Kitsune bỗng dưng quay lưng bước ra bên ngoài. Chỉ duy nhất có một mình hắn làm một hành động vô cùng lạ lùng mà ai ai cũng phải trông sang ngược nhìn. Hắn tự ý bỏ dở trận đấu cuối cùng và ung dung bước đến chỗ cánh cửa với ý định muốn thoát khỏi cái căn phòng vừa tối vừa ngột ngạt đông người.

— Hey hey, Kazuto – kun, đi đâu vậy? Đây!

William lồm ngồm đứng dậy. Anh chàng ngoại quốc nhanh chóng chạy đến vịn vai kéo Tsubaki lại

— Oi, đang thi đấu đấy, cậu tính đi đâu vậy? Ít nhiều cũng nên xin phép Hime – sama rồi hẵng ra ngoài chứ?

— William, này cậu có để ý thấy trận đấu của thiếu chủ nhà Kurahashi kết thúc trong khoảng thời gian là bao lâu không?

— Hừm... hình như là 3 đến 4 phút gì đó... nói chung là chưa tới 5 phút. Mà chuyện đó thì có liên quan gì?

— 5 phút tức là 300 giây. Nếu như Hajima Kurahashi kết thúc một trận chiến chưa đến 300 giây. Thì thống lĩnh tiền nhiệm đã có thể hạ gục đối thủ chỉ trong vòng có 120 giây. Tức là tính từ khi cậu ra ngăn tôi... thì trận đấu thứ 16 của vòng đầu tiên Đêm Vũ đã chấm dứt rồi!

William chưa hiểu ý Tsubaki nói cho lắm. Nhưng quả thật không lâu sau đó, anh chàng ngoại quốc bất chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc của Hanabi trên sàn đài. Chỉ có điều, giọng nói đáng yêu nhí nhảnh hồn nhiên ngày thường không xóa được sự run sợ ngất quăng

_ Trận... trận đấu thứ... 16 kết thúc: Juniichi Kurahashi không còn... khả năng chiến đấu. Người chiến thắng là... Tsubaru Minamiya – desu!

Ngay khi William quay mặt lại, anh ta không khỏi kinh hãi khi chứng kiến một đại tướng Samurai từ từ tra thanh Katana vào vỏ trong khi đối thủ của ông ấy đang ôm vết thương ở phần bả vai cùng bộ trang phục Hakama rách vài chỗ lổm chổm. Thật không dám tin được rằng thống lĩnh tiền nhiệm có thể gây nên nhiều đó thương tích chỉ trong vòng thời gian cực ngắn

_ Đừng bao giờ quên cái giây phút đó William... Kể mà cậu đang thấy. Kể được xem là lãnh chúa tiền nhiệm của nhà Minamiya... hoàn toàn là một con sư tử hung tợn mà chỉ duy nhất Tsubaki Minamiya đã từng thắng một lần trong may mắn!

33. Chương 33

_ Chết tiệt!

Hajima thiếu chủ nghiêng răng nheo mắt, hai tay còn che chắn khi có một mảnh gỗ từ phía trên trần nhà vừa rơi xuống

Không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng điều duy nhất ta có thể hiểu được ngay là Hajima đang đứng giữa một căn phòng khi mọi thứ xung quanh đều chìm đắm trong biển lửa. Một ngọn lửa có màu xanh da trời thay vì màu đỏ đang nuốt trọn lấy tất cả, phá hủy những gì có trong nó... bao gồm cả chính bản thân Hajima...

_ Tại sao cậu lại làm như vậy? Tại sao cậu lại xuất hiện trước mặt tôi? Trả lời tôi đi... Tsubaki Minamiya!

Đối diện Hajima, cách một khoảng trống, chàng thiếu chủ trẻ nhìn thấy một người con trai đang mặc Hakama đen cùng áo Keikogi trắng. Bên tay còn cầm một thanh Katana sắc nhọn nhuộm máu đỏ của ai không biết. Hajima thoáng thấy tên đó đang nhìn mình... vừa nhìn bằng đôi mắt lạnh lùng tàn nhẫn, vừa nở một nụ cười khinh thường không kém phần đáng sợ. Hắn chẳng nói gì hết, chỉ lẳng lặng nhìn Hajima cho đến khi vài thanh gỗ cháy từ trên trần nhà rơi xuống, che mất tầm nhìn của chàng thiếu chủ nhà Kurahashi

_ Đợi một chút, cậu chưa trả lời câu hỏi của tôi mà... Tsubaki Minamiya, tại sao cậu luôn chạy trốn như thế? Đồ hèn!

_ Đồ hèn, Tsubaki Minamiya...

Hajima bật dậy trên chiếc giường êm nệm ấm khi gương mặt ướt đẫm mồ hôi... Hajima đảo mắt nhìn mọi thứ xung quanh căn phòng với đôi mắt căng tròn sợ hãi rùng mình, hơi thở dồn dập gấp rút theo từng nhịp tim mạnh dần... Mọi thứ vẫn như cũ, vẫn là căn phòng riêng của mình trong thời gian tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Tất cả đều chìm trong bóng tối vì đã hết một ngày trời qua rồi

Chỉ là mơ thôi... những gì Hajima nhìn thấy đều không có thật. Một căn phòng chìm đắm trong biển lửa xanh, một kẻ giống với Tsubaki Minamiya đứng ngay trước mặt và cười... đó chỉ là một giấc mơ... nhưng đối với Hajima thì lại là ác mộng. Phải khó khăn lắm, cậu ấy mới có thể lấy lại bình tĩnh

_ Tại sao... tại sao Tsubaki lại ở đó? Tại sao cậu ta lại xuất hiện trong giấc mơ của mình... Tại sao... cậu ta lại có thể cười một cách độc ác tàn nhẫn như thế? Tsubaki Minamiya...

.....

Sáng hôm sau tại Thiên Chiếu Gia Trang. Khi những chú chim non hót chào ngày mới, cũng là lúc chúng ta thoát mình khỏi giấc ngủ ngon nhất và chuẩn bị làm việc. Nhưng ở Thiên Chiếu Gia Trang này thì có gì để làm đâu, ngoại trừ ăn uống, nghỉ ngơi rồi tham gia Đêm Vũ... chứ chẳng phải động tay động chân làm bất cứ việc gì trong gia trang

— Tsu – kun, mình vào nhé!

— Ừ, cứ tự nhiên!

Ra là Chisaki, vì không có gì làm nên cô ấy đến tìm Tsubaki. Nhưng cô không dám tự tiện mà phải đợi cho đến khi được Tsubaki cho phép thì Chisaki mới dám kéo cánh cửa phòng sang một bên. Và khi đã bước chân vào bên trong rồi, Chisaki bắt gặp cảnh Tsubaki đang trưng diện cho chính bản thân mình bằng một bộ đồ ra ngoài rất đổi bình thường. Nó không trang trọng, không màu mè, rất ra dáng một chàng trai đậm chất playboy. Nhưng dù có ăn mặc như thế nào đi chăng nữa, thì Tsubaki vẫn không làm mất đi vẻ điển trai vốn có của mình

— Tsu – kun, cậu định đi đâu à?

— Oh, tớ muốn ra ngoài một chút. Nếu như không phải là tham gia Đêm Vũ thì tớ nghĩ bản thân mình cần phải tránh xa khỏi Thiên Chiếu Gia Trang càng lâu càng tốt. Ngộ nhỡ bị người khác bắt gặp trong lúc đang nằm trong phòng thì phiền phức cho cậu lắm!

Tsubaki có mặt trong Thiên Chiếu Gia Trang với danh phận là gương mặt đại diện của nhà Tsuchimikaido bởi rằng đang trong thời gian tham dự Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Thế thì cho đến khi Đêm Vũ được tiếp tục tổ chức, thì Tsubaki không có lý do gì để ở lại đây. Thế nên, những lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, Tsubaki sẽ ra ngoài đi long nhong thăm thú Yokohama... hoặc hẳn cũng đang nuôi ý tưởng sẽ thuê một phòng khách sạn ở vài ngày bên ngoài cho nó yên tĩnh thoáng đãng

Trước câu trả lời không đi vào trọng tâm, chàng trai ngoại quốc William ngồi ung dung với tờ báo trên tay bên cạnh kia mới thay Tsubaki trả lời cho chàng hoàng tử tể

— Oh my, Hime – sama, nói trắng ra là hình như Kazuto – kun đang có cuộc hẹn với ai nên mới ăn mặc tươm tất như thế. Chứ bình thường thì chẳng bao giờ có chuyện dành ra hơn 15 phút đứng trước gương chau chuốt đến từng chi tiết thế đâu. Tôi nói đúng không Kazuto – kun?

— Nói nhiều quá, im miệng đi William!

Sau khi đã trang hoàng đầu vào đầy hết, Tsubaki quá chuẩn ra dáng một anh chàng đẹp mã đủ sức thu hút tất cả các cô gái khác. Hẳn lững thững bước ra ngoài cửa phòng

— Tớ đi đây, có lẽ sẽ không về nhà sau buổi chiều nên đừng đợi tớ bữa tối. À phải... nếu có ai đến tìm thì cứ nói rằng tớ đi Kyoto rồi nhé!

— Kyoto... từ đây đến đó không phải là gần. Nói như thế sẽ chẳng ai tin đâu!

— Vậy thì viện bất cứ nghĩ ra lý do khác mà nói. Cậu thông minh hơn tớ khoản này mà. Chỉ cần là cậu thì mấy kẻ thuộc dạng dốt đặc đều sẽ tin sái cổ thôi!

— Nhưng mà Tsu – kun, về chuyện nói dối, mình có hơi...

— Đi đường cẩn thận mạnh giỏi, nhớ mua cho tôi chút đặc sản gì đó bên ngoài nhé!

Cánh cửa phòng đóng sập lại, trả lại không gian nơi đây trở nên yên ắng cho Chisaki và William đang cười một cách vô tư lự

— William – san, Tsu – kun thật sự đang hẹn hò với ai đó sao? Với một cô gái? Đi chơi và làm những chuyện mà các cặp đôi thường làm?

— Chưa nghe cậu ta nói đến bao giờ. Nhưng cũng không hẳn là không có khả năng. Chỉ trong thời gian gần đây, chính miệng cậu ta đã khen một cô gái là dễ thương đáng yêu. Xem chừng cái cảm xúc biết để ý, biết yêu một người con gái bắt đầu trở lại trong khung bậc cảm xúc của cậu ta cũng nên!

Thái độ cũng như lần đầu tiên William nghe câu nói thần thánh từ miệng Tsubaki, Chisaki không khỏi ngạc nhiên sững sờ không dám tin vào những gì tai mình vừa nghe thấy. Tsubaki chủ động khen một cô gái là dễ thương xinh đẹp ngoài Lumina ra... đây quả thật là một thông tin cực kỳ sốc và đủ sức làm thay đổi vận mệnh của thế giới

— Khoan đã... chuyện này là thật ư? Tsu – kun... bắt đầu có cảm giác với một cô gái khác ngoài Lumina?

— Ai biết... nhưng chẳng phải như thế tốt hơn tình trạng trước đây của cậu ta sao? Tìm một người để chăm lo, để yêu thương, để cậu ta tin tưởng hơn vào thế giới tươi đẹp này... còn hay hơn là ngắm nhìn Kazuto – kun cứ sống âm thầm trong những hoài niệm đầy hối tiếc!

.....

Bước ra khỏi lãnh phận của Thiên Chiếu Gia Trang, Tsubaki không thể dùng chiếc Jaguar của mình vì sợ sẽ gây chú ý đến mọi người trong Đại Gia Trang. Hơn nữa, vẫn còn một ít xu lẻ trong túi, thế nên, hắn quyết định đi long nhong bên ngoài một chuyến bằng đôi chân của mình. Chỉ có điều... phố Yokohama thì rộng lớn không cần phải bàn... cái chính là biết đi đâu về đâu để giết thời gian cho đến tận chiều tối đây

Tsubaki khẽ ngược cổ nhìn lên bầu trời trong xanh kia. Hắn đưa tay che đi ánh nắng mặt trời chiếu thẳng xuống đôi mắt một cách khó chịu, miệng không ngừng cất tiếng thở dài ngán ngấm

— Bây giờ thì đi đâu đây? Chẳng lẽ lại mua vé đến Kyoto chơi một chuyến rồi xách thân về trước Đêm Vũ sáng mai thật sao?... Đúng là điên hết rồi!

.....

Quay trở lại Thiên Chiếu Gia Trang, chính xác hơn là phòng riêng của cung chủ nhà Tsuchimikaido. Chẳng là sau khi từ phòng Tsubaki về, Chisaki chẳng có việc gì làm ngoài chuyện cứ ngồi không đọc sách, xem phim hay nghe nhạc để hết ngày trôi qua. Ở đây không phải tư trang nhà Tsuchimikaido, không thể mặc đồ Vu Nữ, tay cầm chổi ra trước cổng quét lá rụng hay cho chim chóc bay lạc ăn. Thành thử, cô cung chủ nhỏ nhân cơ hội này để luyện tập kỹ năng cắm hoa bằng cách sử dụng những bông hoa tím ngoài vườn, mang vào phòng ngồi cắm vào mấy bình thủy tinh chơi. Không biết những bông hoa tím kia tên gì, nhưng mùi hương của nó thật sự khiến người khác không thể nào quên được... một mùi hương nhẹ nhàng làm lay động tâm hồn con người... khiến cho Chisaki càng thích thú với nó hơn. Và khi nhìn những bông hoa tuyệt đẹp này... Chisaki lại nghĩ đến một người cũng tương tự như vậy

— Mikazuki rất thích những bông hoa màu tím... Mình không biết lý do vì sao... nhưng quả thật trông thấy chúng... làm mình liên tưởng đến ngay Mikazuki. Thật lạ!

Liệu có ai nói rằng nụ cười của Chisaki còn lộng lẫ hơn cả những bông hoa kia không? Chisaki ngoài là một cung chủ tài giỏi về mọi mặt... lại có đầy đủ phẩm hạnh và nét đẹp như một nàng Nadeshiko đích thực. Phải nói là Chisaki rất thích hợp để làm một người vợ ngoan hiền, tần tảo, biết quan tâm, lắng nghe tâm tư người khác và khiến họ không khỏi hạnh phúc. Một người vợ mà bất cứ một tên đàn ông nào cũng khao khát có được trong đời... chỉ trừ một tên bất bình thường duy nhất... Tsubaki Minamiya

— Chisaki, Chisaki, cậu có ở trong đó không?

Giọng nói cao, đáng yêu, thánh thót như một Seiyu lồng tiếng chuyên nghiệp kia thật quá quen thuộc. Chỉ cần nghe qua, là Chisaki đã đoán được ai đang đứng ngoài cửa xin muốn được gặp mình đây!

— Mình trong này, cửa không khóa đâu, cậu vào đi Mikazuki!

Cung chủ nhà Tsuchimikaido cho phép rồi, Mikazuki cũng không ngần ngại gì mà không kéo cửa bước vào

— Cậu đang làm gì vậy Chisaki? Có làm phiền thời gian của cậu không?

— Uhm, không, mình chỉ hái vài bông hoa ngoài vườn rồi mang vào tự cắm vào mấy cái bình để không ở đây thôi. Mình không thể ra trước cổng quét dọn như ở nhà... nên chỉ biết làm những chuyện này để giết thời gian ấy mà... Còn cậu thì sao Mikazuki? Hình như... cậu đang có ý định đi ra ngoài hả?

Nhìn lại thì hôm nay, Mikazuki cũng ăn diện cho bản thân mình một bộ trang phục khá đối bình thường để đi ra ngoài. Một bộ đồ cũng giống như những cô gái trẻ khác thường mặc để đi chơi với bạn bè hay dạo phố. Mikazuki thật xinh xắn đáng yêu với chiếc áo tía nhạt bên trong, chiếc áo khoác đen mỏng bên ngoài... đi đôi cùng chiếc quần cộc ngắn cho phép Mikazuki để lộ đôi chân trắng dài của mình. Chiếc túi xách nhỏ đeo chéo vai và mái tóc tím đen được cột lại gọn ghẽ. Không biết Mikazuki tính đi đâu mà lại ăn mặc tươi tắn như thế... thật khác xa với ngày thường

— À, tớ tính ra ngoài mua một chút đồ dùng cá nhân ấy mà. Khởi hành sớm quá nên tớ không để ý... Đến Thiên Chiếu Gia Trang rồi mới biết mình để quên vài thứ linh tinh ở nhà. Thành thử tớ đi tìm một cửa

hàng tiện lợi nào đó quanh đây, mua dùng đỡ vài ngày vậy!

— Cậu đó, mình đã dặn là phải kiểm tra kỹ lưỡng vào cái đêm trước khi đi mà... Thế cậu đi chừng nào về? Có cần mình gọi người theo hộ tống không?

— Không cần đâu, tớ sẽ về nhà trước bữa tối. Nếu có gì xảy ra thì tớ sẽ gọi điện cho cậu... được không?

— Uh, thế cũng được... cậu đi đường cẩn thận!

— Cảm ơn cậu!

Mikazuki tiến ra ngoài cửa phòng, trước khi đi, cô nàng tóc tím còn ngoái cổ lại chào cô cung chủ bạn thân của mình với nụ cười rất xinh xắn trên môi

— Vậy tớ đi đây!

— Đi đường cẩn thận!

Thế là, cô ấy từ từ kéo cánh cửa phòng lại, trả cho Chisaki không gian yên ắng ảm cúng cũng giống như lúc Tsubaki biến mất

Chisaki phì cười, cô cung chủ nhỏ tiếp tục quay vào công việc cắm hoa của mình, ráng hoàn thành bình hoa cho xong trước bữa tối

— Ngay cả Mikazuki cũng đi mất, sau cùng chỉ còn mỗi một mình mình ngồi đây. Làm cung chủ đôi lúc cũng cô đơn thật. Bây giờ mình mới một phần lý do vì sao Tsu – kun dứt khoát không muốn làm thống lĩnh!

Chisaki khẽ ngừng lại trong khi vừa tình cờ nghĩ ra một điều gì đó

— Tsu – kun nói rằng ra ngoài để trốn không bị người trong gia trang bắt gặp. William – san nói bóng gió chuyện Tsu – kun bắt đầu thích một ai đó. Còn Mikazuki thì vừa mới ra ngoài xong... Có khi nào hai người họ... Chắc không phải đâu, Mikazuki nói là mua chút đồ rồi về thôi... Mình suy nghĩ quá nhiều ấy mà!

.....
— Cửa quý khách tổng cộng là 2400 yên!

— À vâng!

Mikazuki nhanh chóng lấy trong chiếc ví của mình ra đúng số tiền cần đưa cho nhân viên bán hàng

— Cảm ơn quý khách, hẹn gặp lại!

.....
Cầm túi đồ trong tay, Mikazuki rời khỏi cửa hàng tiện dụng. Cửa hàng tiện dụng này không gần Thiên Chiếu Gia Trang, Mikazuki phải bắt một chuyến xe điện đến một khu mua sắm hành chính thuộc phố Yokohama. Lúc đầu thì có hơi chút khó khăn khi tìm một cửa hàng tiện dụng nhỏ giữa một khu phố lớn... nhưng chỉ cần càn cù siêng năng tìm kiếm và dùng miệng để hỏi thăm đường thì sau 1 tiếng đồng hồ cô ấy cũng đã có thể mua được những vật dụng cần thiết. Bây giờ, Mikazuki đang bước lững thững trên con đường đông người với mẫu giấy ghi chú trên tay để xem mình cần phải mua thêm gì nữa

— Uhm... xem chừng đã đủ hết rồi. Có lẽ mình cũng nên về thôi!

Đi chưa được 15 phút, trước mặt Mikazuki bỗng xuất hiện một đám đông nhiều người chụm ba chụm năm vào cùng một chỗ như kiến. Nếu chỉ là trẻ em rong chơi ngoài đường thì không nói, đằng này lại có cả người già lẫn các bà mẹ trưởng thành đang đi chợ cũng phải tạm thời dừng lại để ngo qua

— Nó đó, đúng rồi, gần thêm một chút, sắp được rồi!

Tiếng người hô hào sao mà dữ dội quá chừng. Giống thể ở đó đang có gì rất vui diễn ra thì phải

Bản thân Mikazuki cũng là một cô gái dễ bị kích động bởi những điều khiến bản thân mình tò mò. Là một họa sĩ, cảm xúc lẫn ý tưởng đều xuất phát từ những thứ đối với cô ấy là thú vị. Và những điều thú vị thì đều đi từ những cảm xúc tò mò. Chính vì thế nên, Mikazuki cũng không thể nào bỏ qua đám đông trước mặt được. Cô đến gần xem thử... và không khỏi ngạc nhiên khi thấy

— Tiến lên tiến lên, sắp rơi rồi, sắp rơi rồi!

—Ồn ào quá, im miệng đi lũ nhóc tì kia. Còn lèm bèm nữa là ta không giữ lời hứa nữa bây giờ!

Đôi mắt to tròn của Mikazuki không rời khỏi chàng trai mái tóc tài tử đen xĩa nhọn xuống che gần hết đôi mắt lạnh lùng ảm đạm. Gương mặt thanh tú quá đỗi quen thuộc đang tập trung hết sức vào cái máy gấp thú bông bên ngoài một cửa hàng điện tử.

Những ngón tay, kết hợp với con mắt quan sát tinh tường đã giúp cho chàng trai đó thu được một lượng lớn thú nhồi bông chỉ trong vòng một lần gấp duy nhất. Chính cách chơi vừa lạ lẫm vừa độc đáo ấy là trung tâm thu hút người xem xung quanh... và không khỏi khiến ột ông bác đeo kính mang tạp dề có in tên của cửa hàng game này phải hoảng hồn đổ mồ hôi hột... có lẽ, ông bác đó là chủ của tiệm này cũng nên

Chỉ một phát đơn giản, hàng chục con thú nhồi bông rơi xuống cái ống bên góc trái máy gấp, thế là quãng lưới ra thu về được một mẻ cá cực lớn. Chàng trai tài tử đó thở phào một hơi nhẹ nhõm

— Rồi đây, mấy đứa thích thứ gì thì cứ lấy đi. Xem như ta đã hoàn thành lời hứa với mấy nhóc rồi nhé!

— Vâng, cảm ơn onii – san!

Đám trẻ xung quanh không ngần ngại nhanh chóng chạy đến bu nhau lấy những con thú nhồi bông vừa gấp được về. Trông mặt chúng khi trên tay có một con thật hồn nhiên dễ thương. Có vẻ như chúng thật sự thích mấy món đồ chơi bình thường này từ rất lâu rồi mà không được... Nay có rồi thì thích chí vô cùng

Đó là niềm vui của những đứa trẻ và các bậc phụ huynh của chúng. Còn ông chú quản lý tiệm game thì tỏ ra không ưa tí nào. Cũng phải thôi, tự dưng bị mất một mớ hàng như thế, làm cửa tiệm vị lỗ vốn thì ai mà thích nổi. Nhưng chắc ông bác này thuộc loại khó tính, cay nghiệt ôm thù nặng mà không quản ngại có người dân xung quanh mà xĩa xối thẳng vào mặt chàng trai kia một trận te tua tơi tả

— Cậu có quyền gấp thú nhồi bông, nhưng ai cho phép cậu gấp nguyên cả cái cần đựng thế kia hả? Cậu không thấy như thế là phạm luật ư?

Quả thật, theo lời mọi người xung quanh kể lại thì đúng là chàng trai đó thay vì gấp những con thú bông chất hàng đồng bên dưới. Thì anh ta lại dùng cách điều khiển cho cái cần “bưng” luôn cả cái khay treo cả chục con được gắn trưng bày trong máy. Nói trắng ra thì làm được ngần ấy chỉ có thánh mới có khả năng thôi... đúng là anh ta ở một cấp độ khác hoàn toàn với người bình thường... Nhưng nghe kiểu nói chuyện của ông bác cửa tiệm thì đoán được ngay ông ta đang tìm cách gây sự với anh chàng kia thôi

Không nao núng hay hoảng sợ, chàng trai tóc tài tử khề liếc nhìn ông chủ tiệm bằng ánh mắt tròng lạnh giật thót cả sống lưng. Nhìn vào ánh mắt ấy thì người ta chỉ muốn tránh sang chỗ khác để tinh thần không bị đe dọa thôi

— Chú hai, trước khi nói đến chuyện đó thì làm ơn hãy giải thích về tình trạng của chiếc máy này chút chứ nhỉ? Tại sao các nút bấm và cần điều khiển lại khó sử dụng như kiểu nó đã chờn dây điện bên trong rồi ấy!

Đến đây, mặt ông chủ càng trở nên tái mét hơn. Hình như anh ta nói đúng về tình trạng của cái máy gấp thú này thì phải

— Chưa nói đến cái cần gấp bên trong thì quá lỏng, không thể giữ chắc nổi một con thú. Thử hỏi với một trò chơi đầy lỗi về kỹ thuật như vậy, đứa trẻ nào có thể chơi được?

— Chắc... chắc là do lâu ngày không bảo trì... nên một số chỗ bị chập mạch... nên mới...

—Ồ, nếu như vậy thì lại càng không hợp lý. Thông thường, sau khi khách gấp gần hết những con thú bên trong, thì ông buộc phải mở máy để cho tiếp các con thú vào, đồng thời cũng để thu lấy số thẻ chơi khách nạp vào. Thì đáng lẽ, ông phải là người kiểm tra tình trạng của chiếc máy thường xuyên mới đúng chứ. Hơn nữa, những con thú nhồi bông trong kia không được bình thường cho lắm. Thay vì rời nhau, chúng lại móc liên tiếp thành từng cụm khó để cho cái cần lỏng lẻo phía trên giữ lâu. Nói trắng ra thì giống như... ông cố tình móc chúng vào với nhau để khách phải phí tiền mà không bao giờ có thể câu nổi một con ấy!

Lần này thì ông bác tiệm game sợ tím mặt. Ông ta không thể phản bác lại được một câu vì những lời tố cáo đó quá đúng với suy tính của ông ta lúc đầu. Tức là quả thật ông bác này cũng làm y chang như thế

hòng cướp tiền của khách, đặc biệt là mấy đứa nhóc ngây người non dạ. Ông ta biết rằng cái máy gấp thú này gấp trục trặc từ lâu nhưng vẫn nhắm mắt xem như không biết gì hết. Cứ mỗi tuần, ông ta còn lấy các con thú và cổ tình nối chúng chặt vào nhau để khách không câu được. Tất cả đều được dàn dựng một cách có chủ đích mà ít người nào có thể nhận thấy nếu chỉ nhìn qua vẻ bên ngoài của nó

— Còn nữa chú hai, tôi đảo mắt sang trái sang phải, lên trên xuống dưới, ngó tới ngó lui, chẳng có chỗ nào ghi luật là tôi không được phép gấp mấy con thú nhồi trên cái giá treo bên trong. Cho nên lối chơi vừa rồi của tôi... hoàn toàn không phải gian lận. Ông nên biết học cách từ bỏ cái tôi quá lớn trong lòng mình và nhận lỗi hoàn toàn đi. Nếu không, sau vụ việc ngày hôm nay, tôi không đảm bảo rằng: cái cửa tiệm này còn làm ăn phát đạt nữa đâu!

Ông ta nghiêng rằng tỏ rõ tức giận lắm, nhưng cũng không thể nào làm mấy cái kiểu như cầm gậy dọa đánh đuổi đi. Ông ta quay lưng chạy thẳng vào trong cửa tiệm, đồng thời cũng không quên nói câu cuối cùng

— Mà nhớ mặt tao đấy!

Chàng trai tóc tai tử xù kia đưa tay lên gãi đầu, miệng cất tiếng thở dài như thể hình như mình vừa làm ọi thứ trở nên tồi tệ hơn thì phải. Nhưng đối với những kẻ làm ăn không chân chính thì phải cần thông nảo cho vài ba câu mới chịu được. Mất lòng một người, nhưng lại được lòng rất nhiều đứa trẻ quanh đây

— Cảm ơn anh onii – san!

Chàng trai lạnh lùng đó khẽ ngồi xuống, đưa một tay lên xoa đầu cô nhóc vừa nói lời cảm ơn với mình. Cô bé ấy cũng là một trong những đứa trẻ nhận quà của anh ta nên đương nhiên phải nói lời cảm ơn rồi

— Nhớ giữ cho cẩn thận, lần sau ta sẽ không xuất hiện để chơi đùa ấy nhóc nữa đâu!

— Vâng, cảm ơn Kazuto onii – san!

Người con trai đã lấy lại sự công bằng cho tất cả những đứa trẻ đến đây chỉ bằng một lần lật mặt ông chủ tiệm gian xảo duy nhất. Người sở hữu đôi mắt lạnh lùng thờ ơ vô cảm nhưng lại có một hành động vô cùng dịu dàng ấm áp ấy chính Kazuto... Kazuto Minamiya. Phải, làm sao Mikazuki có thể quên được gương mặt ấy... làm sao có thể quên được người đã làm xáo trộn không ít cuộc sống của mình... Hẳn đang có mặt tại đây, ngay tại phố Yokohama này, đang đứng trước mặt mình cứ như một ảo ảnh chỉ xuất hiện trong giấc mơ

— Yo, là cô đấy à, phò tóc tím, ngạc nhiên thật đấy nhỉ, không ngờ cô lại chịu lết mông đến Yokohama xa xôi này!

Phò tóc tím... cái danh này cũng không thể nào quên được. Chỉ mới nghe đến nó thôi, Mikazuki đã nở một nụ cười u ám với cục tức đang nổi ục ục trên đầu. Chắc chắn không phải là mơ, cũng không phải là ảo ảnh... đích thực là hắn, cái tên tự kỷ đáng ghét nhất thế giới đang tồn tại ngay chính trước mắt mình

— Vâng, thật là bất ngờ khi thấy anh ở đây, Minamiya – san!

.....

.....

Cuộc hội ngộ này không phải là tình cờ nhưng cũng không được xem là cố tình. Tsubaki biết Mikazuki có mặt trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm và nói dối là ngẫu nhiên gặp ngay Yokohama, cái đó là cố tình. Nhưng chuyện ra ngoài giáp mặt thế này thì quả thật là ngẫu nhiên. Giống như số phận đưa đẩy thế nào để hai người họ gặp nhau ngoài ý muốn... Nhưng có một số thứ không đổi vẫn là... ở gần nhau thì sẽ xảy đến vài cuộc cãi cọ giận hờn điển hình như lúc này

— Trái Đất này tròn thật, có nằm mơ tôi cũng không ngờ rằng anh lại có mặt tại Yokohama này. Nói thật đi, anh đang tính làm gì ở đây vậy hả?

Đi song song với nhau nhưng Mikazuki không khỏi tức giận vì Tsubaki lại gọi mình cái biệt danh vô cùng bất lịch sự là “phò tóc tím”. Dần dần mấy ấn tượng đẹp về hắn trong suy nghĩ Tsubaki biến mất ngay lập tức không cần chào hỏi. Đặc biệt là thấy cái gương mặt phề phề trơ trơ của hắn càng khiến cô ấy muốn đâm thẳng vào mặt cho đỡ tức

— Thứ nhất, theo khoa học chứng minh thì Quả Đất hình cầu có bán kính là 6.371 km, khoảng cách đến mặt trời là 149.500.000 km, thể tích $1.0832073 \times 10^2 \text{ km}^3$, khối lượng $5,9736 \times 10^{24} \text{ kg}$, chứ không phải hình tròn. Thứ hai, tôi có chân, muốn đi đâu làm gì cần có sự cho phép của cô chắc!

— Vâng vâng, tôi xin lỗi, là do tôi hay tò mò cứ thích chọc ngoáy vào đời sống cá nhân của người khác. Vừa ý anh rồi chứ!

Càng nói càng muốn điên, cái tên đầu đất tự kỷ ám thị nặng kia quả thật không biết chút gì gọi là lễ độ, phép lịch sự tối thiểu khi trò chuyện với một cô gái. Thật uổng công cho Mikazuki bắt đầu có ấn tượng tốt về hắn. Những lời Mikazuki nói trước khi đi Yokohama... quả thật cô rất muốn rút chúng lại, xem như chưa từng nói gì với tên đàn ấy hết

Tsubaki liếc mắt sang cái gương mặt đang phùng mang tỏ vẻ ức chế khó chịu kia là hiểu ngay tâm trạng của Mikazuki lúc này. Không biết hắn đang suy nghĩ điều gì trong đầu mà câu trước câu sau chẳng thống nhất gì hết

— Tình cờ là tôi cũng có chút việc ở Yokohama. Một người bạn nhờ tôi đến làm gương mặt đại diện cho nhà cậu ta để gặp mặt những đối tác quan trọng. Và cuộc gặp gỡ lại được tổ chức ở Yokohama nên mới thành có sự như giờ!

Mikazuki không làm bộ mặt cau có nữa, trái lại, cô chăm chú lắng nghe câu chuyện của Tsubaki đến mức tin ngay lập tức. Chính bản thân Mikazuki cũng không biết vì sao mình lại có thể tin hắn... chỉ là cô có cảm giác như hắn không hề hay có lý do gì để nói dối

— Gặp gỡ những đối tác ở Yokohama. Nhà bạn anh có ai đó là giám đốc công ty môi giới gì gì đó đó sao?

— Về việc này thì tôi xin khiếu không trả lời chuyên sâu hơn. Cô chỉ cần biết tôi cũng có chuyện cần ở lại Yokohama trong vài ngày. Ít nhất cũng 5 ngày là cùng!

5 ngày, đó cũng là khoảng thời gian tối thiểu để kết thúc Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Thật là trùng hợp làm sao, Mikazuki cũng phải ở lại Yokohama ít nhất là 5 ngày (Vì Mikazuki vẫn chưa biết Tsubaki hiện đang là một trong ứng cử viên sáng giá của nhà Tsuchimikaido. Tức là ngay bên cạnh Mikazuki mà cô ấy không hề hay biết)

Và khi nghĩ đến Đêm Vũ, Mikazuki lại nghĩ đến mặt nạ Kitsune bí ẩn kia. Một nhân vật xuất hiện trong nhà Tsuchimikaido, một vệ sĩ thân cận mà Chisaki tuyển cử cùng với anh chàng nửa Tây nửa ta William kia. Một người vừa mới xuất hiện cách đây không lâu mà gần như trở thành tâm điểm chú ý bởi lối tấn công không cần phải rút Katana mà vẫn có thể triệt hạ được đối thủ. Hơn nữa, khi Mikazuki cố tình thu ngắn bước chân của mình lại để đi chậm hơn so với Tsubaki... từ góc độ sau lưng, Mikazuki cảm thấy Tsubaki có nét gì đó tương tự như mặt nạ Kitsune... nhân vật mang tên là Kazuto Tsuchimikaido... Liệu có phải...

— Minamiya – san, anh có thích loài cáo trắng chín đuôi không?

— Hả? cáo trắng chín đuôi... ý cô là Hagoromo Kitsune?... Nói thật ra thì cũng có chút ấn tượng, nhưng không đến nỗi là thích thú cho lắm!

— Thế sao!

Một lần nữa, Tsubaki lại đảo mắt liếc nhìn cô nàng tóc tím bước bên cạnh mình. Thái độ của cô ấy khá đổi kỳ lạ khi hỏi mình một câu cũng lạ lẫm nốt. Hỏi về Kitsune, thì chắc chắn trong ký ức cô ấy đã từng thấy loài Kitsune ở đâu đó. Mà trong khoảng thời gian gần đây, thì hình ảnh Kitsune chỉ có duy nhất là chiếc mặt nạ Tsubaki đã đeo trong Đêm Vũ vòng đầu tiên. Có lẽ... cô nàng bắt đầu nghi ngờ tay mặt nạ Kitsune bí ẩn kia chính là Tsubaki đây... Thế thì từ giờ trở đi, Tsubaki tuyệt đối phải cẩn thận... tránh nói nhiều quá rồi để lộ ra mấy thứ không cần thiết thì công toi

.....

— Này, đầu tím, có nhớ trước khi đi Yokohama, tôi đã nói gì với cô không?

Tsubaki chợt đứng tại chỗ, quay người sang Mikazuki và buông một câu hỏi khiến cô ấy có chút bất ngờ. Mikazuki đang cố nhớ lại xem mình và hắn đã từng nói gì trước khi đến Yokohama nhỉ... lần cuối Mikazuki gặp hắn là ở trường trung học It. Harm Sokyuran, sau khi hắn bị đuổi học

_ Tôi đã nói, vào lần kế tiếp chúng ta gặp nhau, tôi sẽ đồng ý đi chơi với cô. Nhân tiện nơi này là phố đô thị Yokohama, có khá nhiều thứ thú vị. Sao không bỏ ra vài giờ đồng hồ để đi lòng vòng dòm ngó chút nhỉ!

_ Eh???? Ý anh muốn nói là hẹn hò sao?

Giờ cô mới nhớ ra chính mình đã từng nói xin hân hỷ hẹn hò với Mikazuki. Và hân nói là vào lần gặp mặt tiếp theo, sẽ đồng ý date với cô như ý muốn. Nhưng chuyện này nhanh quá, khiến cô nàng tóc tím chưa kịp chuẩn bị gì hết... Hiện tại, Mikazuki chỉ biết đưa hai tay ôm gương mặt đỏ ửng cùng vẻ luống cuống đến đáng yêu dễ thương kia

_ Nhưng... nhưng... chuyện này gấp quá... Tôi chưa chuẩn bị gì hết... Với lại, tôi phải mang đồ về tư trang Tsuchimikaido... nếu không thì...

_ Máy cái thứ cô mua có phải đồ ăn thức uống hay gì gì có thể nhét vào bụng tiêu hóa rồi đi thẳng xuống dạ dày không?

_ Không, chỉ là vài vật dụng cá nhân thường dùng thôi!

_ Thế thì cứ mang theo đi, có phải thịt cá cần phải bỏ vào ngăn đá ngay đâu mà lo sợ bị thiêu bị hư. Còn chuyện tư trang... cái điện thoại di động của cô bộ chỉ để trưng cho đẹp thôi sao. Cứ lấy nó ra và gọi cho cô cung chủ nhỏ bảo rằng sẽ về trễ một tí... Còn nếu thấy ngại thì cứ đưa đây, tôi gọi giùm cho!

_ Việc này có hơi... tôi đã hứa với Chisaki là chỉ đi ra ngoài mua đồ một chút rồi về... Tôi chỉ sợ cậu ấy lo lắng...

Tsubaki thở dài ngán ngẫm. Đôi khi hân cũng cảm thấy Chisaki cứ như một người mẹ trong khi chưa có chồng... còn cô nàng đang đứng trước mặt mình thì như đứa con gái muốn đi đâu làm gì thì phải xin phép mẹ trước. Riết rồi không biết Chisaki có kinh nghiệm trông trẻ qua mấy vụ này không nữa

_ Ờ, thế thì cô cứ quay về với cung chủ nhà Tsuchimikaido đi, tôi sẽ đi một mình. Nhưng mà tôi không đảm bảo lần gặp mặt tới, tôi có thể đi chơi với cô không đâu nhé. Cái này là tại cô không chịu chứ không phải tại tôi à!

Tsubaki bỏ đi trước thì tình cờ Mikazuki đã vội giữ chặt lấy tay hân

_ Đợi một chút!

Hân ngoái cổ lại thì bắt gặp ngay gương mặt đỏ ửng đáng yêu của Mikazuki đang chăm chăm về phía mình một cách e thẹn ngán ngại

_ Để tôi gọi thử xem... nếu như chỉ một hai tiếng thì tôi nghĩ... Chisaki sẽ đồng ý thôi!

Nhìn mặt Mikazuki, chắc chắn là cô ấy rất muốn có cuộc hẹn hò này. Nên chỉ cần Tsubaki ép mạnh mấy cái là cô ấy sẽ lung lay ngay. Tội nghiệp cho cô nàng tóc tím đáng thương bị một tên gian manh xảo quyệt xỏ mũi

Quay trở lại Thiên Chiếu Gia Trang một chút. Chisaki vẫn đang chăm chú cắm những bông hoa màu hồng vừa tìm được ở đâu đó vào một bình khác. Tính đến nay thì đây là tác phẩm thứ 13 của cung chủ nhỏ rồi. Quả nhiên ngoài việc tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm, Chisaki rảnh rỗi thời gian đến mức không có gì để làm. Để rồi cô ấy chỉ có thể tập trung vào những chuyện như thế này thôi. Không có người ngồi chung nói chuyện, kể ra cũng buồn thật

_ Hime – sama, tôi là William đây. Tôi xin làm phiên người một chút được không ạ?

Giọng nói này, đích thị là anh chàng ngoại quốc nửa Tây nửa ta, bạn cùng phòng với Tsubaki đây mà. Hình như anh ta có chuyện muốn xin được diện kiến Chisaki thì phải

_ À vâng, cửa không khóa, mời anh vào!

Chisaki tạm thời dọn kéo và những thứ linh tinh sang một bên, dọn chỗ cho bộ ấm trà chuẩn bị mang lên mời khách

Cánh cửa phòng sau khi được kéo sang một bên, Chisaki không tránh khỏi bất ngờ khi có một thứ gì đó vừa nhỏ, vừa ấm, vừa nhẹ nhảy up vào cơ thể mình. Một mái tóc đen suôn mượt phảng phất một hương thơm nhẹ nhàng ngây ngất, một dải ruy băng đỏ trên đỉnh đầu lóc nhóc chuyển động lên xuống trông thật đáng yêu. Cuối cùng là một gương mặt nhỏ nhắn cứ không ngừng dụi vào mặt mình như một chú mèo con đang làm nũng chủ nhân. Chisaki tròn mắt ngạc nhiên

__ Akifusa – sama!

__ Bing bong, đoán đúng rồi, Chisaki – bou, 10 điểm!

__ Xin phép cung chủ Chisaki – sama!

__ Eh... cả Hanabi nữa?

Chisaki hướng đôi mắt lạ lẫm tò mò ấy sang nụ cười “thiên thần” của William như muốn hỏi chuyện gì đang diễn ra

__ Nói thế nào đây nhỉ, trong lúc tôi đang đọc báo trong phòng thì bỗng dưng ngài Akifusa loli và Hanabi có đến thăm. Nhưng chắc là để tìm Kazuto – kun nên khi không thấy cậu ấy, hai người bắt tôi dẫn họ đến gặp Hime – sama. Có vẻ như ngài Akifusa có chuyện muốn nói với Hime – sama thì phải!

__ Akifusa – sama, ngài có chuyện gì muốn nói với thần ạ?

Ngài Loli vẫn không ngừng dụi mặt mình vào ngực Chisaki hết như một chú mèo nịnh chủ. Thi thoảng, ngài ấy từ bỏ đi thân phận thần linh của mình để cư xử như một đứa trẻ đúng chất với hình dáng bên ngoài thế này cũng là một điều vô cùng thú vị

__ Ta đã trốn mấy tên thân cận trong Thiên Chiếu Gia Trang để đến chơi với Tsubaki – bou. Nhưng khi tới nơi thì nhóc tiểu tử ấy đi mất rồi. Với lại nè Chisaki – bou, người và William – bou dắt ta ra ngoài đi!

__ Dạ? Ra khỏi Thiên Chiếu Gia Trang lúc này ầy ạ?

__ Phải, ta nghe nói người ngoài việc có mặt trong đêm vũ như một giám khảo, thì người chẳng có việc gì làm cả. Nay sẵn tiện dẫn ta và Hanabi ra phố đi. Với lại... ta có linh tính... hình như Tsubaki – bou đang đi chơi với một cô gái nào đó!

Chisaki phì cười

__ Akifusa – sama, ngài suy nghĩ nhiều quá rồi. Ngài cũng hiểu hoàn cảnh của Tsu – kun mà. Cậu ấy không thể có mặt trong Thiên Chiếu Gia Trang nếu không phải dịp đặc biệt. Nên cậu ấy chỉ ra ngoài đi dạo, đến tối sẽ về thôi. Làm thế nào lại có chuyện Tsu – kun có hẹn với một cô gái khác khi đang ở ngay tại Yokohama?

__ Oh, thế sao. Vậy Chisaki – bou... Mikazuki – bou biến đâu mất rồi?

__ Mikazuki nói cần ra ngoài để mua một chút vật dụng cá nhân mà cậu ấy để quên ở tư trang nhà Tsuchimikaido trước khi đến Yokohama... Akifusa – sama, ý ngài không phải muốn ám chỉ rằng... Tsu – kun và Mikazuki...

__ Hừm hừm, ta là hiện thân của Amaterasu – sama tối cao. Không có chuyện gì ở nhân gian mà ta không biết. Chisaki – bou, nếu như chuyện đó thật sự xảy ra... người không nghĩ đây là một mối lo ngại cần phải được ngăn chặn ngay từ đầu sao?

Đến đây, không biết lý do vì sao gương mặt Chisaki đổi sắc hoàn toàn... sự ung dung thư thái, hiền hòa ngày thường của cô cung chủ nhỏ đã phải nhường chỗ cho ánh nhìn xa xăm hơi chút căng thẳng. Giống như, cô đang bắt đầu nghĩ đến một chuyện gì đó không hay có thể xảy ra bất cứ lúc nào

__ Đừng quên Chisaki – bou, trách nhiệm của chúng ta là phải ngăn chặn bánh xe tội lỗi một lần nữa đi vào vết lằn năm trước. Khi đó, người đau khổ nhất... sẽ lại là Tsubaki – bou thôi. Chẳng lẽ... người thật sự muốn nhìn thấy Tsubaki – bou đánh mất lòng tin của chính mình thêm một lần nữa sao?

Nhưng ngay sau đó, Chisaki lại nở một nụ cười nhẹ, dịu dàng

— Dĩ nhiên là thần không bao giờ muốn chuyện đó xảy ra. Nhưng thưa Akifusa – sama, Tsu – kun đã từng đánh đổi rất nhiều thứ để biến ước nguyện của chính bản thân mình thành hiện thực. Cả thần, Hajima – kun và Tsukusa nee đều chấp nhận... thì có thêm một hay hai lần nữa, lòng tin của thần đối với Tsu – kun cũng khôn bao giờ thay đổi. Akifusa – sama, dù rằng chuyện đó có xảy ra, thì thần thiết nghĩ chúng ta cũng không thể chen ngang giữa hai người họ được. Cả Tsu – kun và Mikazuki vẫn chưa biết gì hết... Và thần thấy đây chưa phải là lúc để nói cho hai người họ rõ sự tình cũng như... sự thật cần được phơi bày!

Ngài Akifusa lặng nhìn Chisaki có thừa sự tự tin trong suy nghĩ. Ngài cũng là người đã quan sát thời gian trưởng thành của Chisaki, cho đến khi cô ấy trở thành cung chủ hiện tại của nhà Tsuchimikaido. Phải nói thẳng là ngài Akifusa hiểu rất rõ con người của Chisaki... nhưng đôi khi cũng không tránh khỏi sự ngạc nhiên trước những quyết định bất ngờ từ cô ấy. Có thể hiểu nôm na rằng, trong những đứa trẻ của thế hệ này... thì Chisaki gần như là đứa trẻ đặc biệt nhất... hơn cả Tsubaki

— Ra thế... Chisaki – bou, người vẫn chưa nói chuyện đó cho cả hai đứa ấy biết. Thôi kệ vậy, dù sao cũng đâu dễ dàng gì nói ra mấy thứ kiểu này ột đứa ngây thơ vô tư và một đứa tự kỷ ám thị vừa mới trở về Nhật Bản không lâu. Ta sẽ cho các người thêm chút thời gian nữa!

— Vâng, thần xin cảm ơn ngài, Akifusa – sama!

— Nhưng chuyện gì ra chuyện đó!

Ngài Akifusa bỗng nhiên lấy trong tay áo Kimono của mình một cặp mắt kính đen thui đeo lên mắt. Nhìn nào có khác chi một tên chuẩn bị hành nghề ăn trộm giữa đường

— Để phòng hờ cho những chuyện không hay có khả năng xảy đến. Ta vẫn sẽ đi theo canh chừng hai đứa nó. Chisaki – bou, William – bou, Hanabi – bou, chuẩn bị đi, ta sẽ rời khỏi Thiên Chiếu Gia Trang ngay bây giờ!

— Eh, ngài thật sự muốn đi sao ạ?

— Dĩ nhiên, chính vì thế, người nhanh chóng đứng dậy và thay đồ ngay lập tức. Mặc Kimono ra ngoài vương vù lầm!

— Nhưng mà thần...

— Im lặng và theo ta nào!

Ngài Akifusa kéo tay Chisaki rồi đẩy cô cung chủ vào phòng bên trong để thay bộ đồ khác. Thôi thì cứ để họ làm gì thì làm

Ngoài phòng khách lúc này chỉ còn mỗi William và Hanabi. Sau khi nghe cuộc trò chuyện giữa Akifusa và Chisaki, William có một câu hỏi rất lớn muốn được hỏi ngay. Nhưng vì trông thấy nét suy tư trầm ngâm đó của Chisaki, anh ta lại ngập ngừng lưỡng lự. Có chuyện gì mà ngay cả một người điềm tĩnh nhất của nhà Tsuchimikaido như Chisaki lại phải làm cái bộ mặt như vừa đang chơi một quân cờ vô cùng liều lĩnh trên bàn cờ vua. Cô ấy phải lựa chọn một canh bạc mà cơ hội thắng chỉ 50% thôi

William mới đưa tay khều khều Hanabi bên cạnh mình

— Hanabi, có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao Hime – sama lại tỏ ra lo lắng như thế? Rút cuộc thì ngài Akifusa muốn ám chỉ đến điều gì khi Kazuto – kun đi ra ngoài với Mikazuki – hime?

— Chuyện này...

Ngay cả Hanabi cũng ngập ngừng không muốn nói. Con bé chỉ quay sang William với một nụ cười rất gượng gạo không được tươi tỉnh cho lắm

— William – sama, không phải là Hanabi có ý gì... nhưng thật sự, đây là chuyện riêng của gia tộc Tsuchimikaido và gia tộc Minamiya. Chính vì thế... mong ngài lượng thứ cho Hanabi – desu!

William trở nên đắm chiêu suy nghĩ. Một bí mật gì đó mà người ngoài tộc không được phép biết đến. Chắc hẳn nó phải nghiêm trọng lắm... Giờ đây, anh ta chỉ biết mong sao cho Tsubaki không gặp rắc trở gì trước những cơn sóng chuẩn bị ập đến

.....

Giờ thì tiếp tục cuộc hèn họ của cặp đôi hoàn cảnh mà cũng gọi là không giống ai nhất từ trước đến. Sẽ chẳng có ai đồng ý đi chơi với một tên vừa tự kỷ vừa hâm mà cứ mỗi lần gặp mặt thì ít nhất cũng phải cãi nhau vài cái mới hả dạ. Và cũng sẽ chẳng có một cô gái nào lại cười xinh như một bông hoa mới nở khi được thưởng thức vị ngọt từ món bánh crepe được mua từ chính tiền của tên con trai mà mình không ưa đâu

Hai người họ tạm thời ngồi trên một băng ghế đá trong công viên, nơi có thể trông thấy một cái bể phun nước ngay chính giữa... trông thấy vài đứa trẻ chạy tới chạy lui khi chơi trò rượt bắt, để có thể thưởng thức món bánh crepe cuốn kem mà Mikazuki bắt Tsubaki khao cho bằng được

— Itadakimasu... um, ngon thật. Đúng là crepe vị anh đào vẫn là tuyệt vời nhất!

Liếc mắt thấy Mikazuki ăn ngon lành như vậy. Tsubaki tự hỏi cái thứ mình đang cầm trên tay có hình thù là một cái bánh kẹp theo kem nâu nâu như chocolate bên trong này có gì mà đứa con gái nào cũng chết mê chết mệt vì nó. Nhưng nhìn thấy Mikazuki như ở trên mây lúc này, hẳn lại nhớ đến quá khứ của 3 năm trước... lần đầu tiên hẹn hò đi chơi với Lumina

— Uhm, bánh crepe ở đây ngon thật đấy. Lần sau nhớ chỗ này để đến đây mua tiếp nữa nhé!

Trái ngược với hình ảnh Lumina thích thú thưởng thức món bánh crepe của mình, Tsubaki ngồi một bên, nhìn thẳng xuống cái bánh trên tay mình với ý định sẽ phi nó thẳng vào thùng rác. Chỉ là chưa kịp làm điều đó thì chính Lumina là người đã ngăn hẳn lại

— Khoan đã, anh đừng nói với tôi là sẽ ném nó vào thùng rác đấy nhé!

— Tôi không thích đồ ngọt. Hơn nữa, đây là tiền của tôi, muốn làm gì là quyền của tôi!

— Đó là một chuyện... nhưng anh nhìn đi, xung quanh anh vẫn còn có rất nhiều người đói không đủ ăn. Nếu anh hành xử như vậy thì vô tình sẽ chà đạp lên nỗi đau của họ... thứ hai nữa là người đổ mồ hôi làm ra món bánh này sẽ tuyệt vọng lắm!

Lumina chợt đưa tay lấy món bánh crepe của Tsubaki, nhưng đổi lại đưa món bánh của mình cho hắn. Xem như là một cuộc trao đổi nho nhỏ giữa hai bên

— Nếu anh không thích vị rump thì thử của tôi đi. Vị anh đào nhẹ nhàng và ngọt thanh hơn nhiều. Tôi đảm bảo nó ngon lắm đó!

Nhưng sau ngày hôm ấy, Tsubaki phải vất vả khổ sở đưa Lumina về tư trang Minamiya bởi vì món crepe rượu rump đã khiến cho Lumina cứ say vật vờ đến nỗi không thể đi đứng một cách bình thường và nhìn nhận mọi vấn đề xung quanh

Ký ức đẹp đẽ đó lại chợt ủa về trong tâm trí Mikazuki. Đôi khi, hắn không tài nào có thể giải thích vì sao cứ mỗi lần ở bên cạnh Mikazuki, thì những hình ảnh ấy lại quay trở lại như một mảnh gương ký ức trong tâm trí. Tsubaki đau khổ chứ... dĩ nhiên là rất đau khổ khi nhớ đến Lumina... nhưng vết thương trong hắn như được xoa dịu một cách thần kỳ mỗi khi nhìn thấy nụ cười của Mikazuki. Có lẽ, đó là lý do hắn cứ hoay chọc ngoáy và cãi nhau với Mikazuki mỗi lúc gặp mặt

— Minamiya – san, tại sao lại không ăn đi? Đừng nói với tôi là anh đang nuôi tư tưởng quảng nó đi đấy nhé!

Tsubaki để ý thấy gương mặt không hài lòng của Mikazuki đối với mình. Cô ấy thật sự nghĩ rất có khả năng Tsubaki sẽ ném chiếc bánh crepe trên tay vào thùng rác vì cái lý do không thích đồ ngọt hay gì gì ấy. Nhưng hắn chẳng quan tâm đến thái độ của Mikazuki... thứ khiến hắn cảm thấy lạ lẫm ngạc nhiên là câu nói đó...cũng giống hệt như Lumina nói với mình cũng chỉ vì một cái bánh crepe. Thật kỳ lạ, có phải đây là một trong những thử thách mà thần Amaterasu đặt ra cho Tsubaki hay không? Nếu quả thật là như thế... thì Tsubaki đã sẵn câu đáp án của mình là gì

— Không, tôi sẽ không làm mấy thứ điên khùng kiểu đó. Có thằng nào ngu đến mức quảng tiền của mình phải xì ra cho vào thùng rác không?

Thế là, vẻ phùng mang bặm môi không vừa ý của Mikazuki chuyển đổi thành nụ cười hồn nhiên như ngày hội

— Uhm, đúng đấy, không được lãng phí thức ăn đâu nhé!

— Oi đầu tím, bên kia có người diễn anh em siêu nhân gao kìa!

— Hả hả, đâu đâu?

Ngay khi Mikazuki ngoái cổ sang bên trái thì Tsubaki đã nhanh chóng đưa miệng cắn rộp lấy một góc bánh crepe anh đào của Mikazuki, khiến cho Mikazuki không kịp trở tay

— Arghhhh... đồ gian xảo, anh bịp tôi để ăn vụng... đồ cáo già Kitsune!

Tsubaki ngồi bắt chân chữ ngũ, miệng nhai miếng bánh vừa ăn vụng được rồi nuốt ực một cái. Vị ngọt thanh của kem anh đào chảy xuống đầu lưỡi để lại một hương vị tuyệt vời đến khó tả... Nó tuyệt vời đến mức mà ngay cả người không thích đồ ngọt như Tsubaki cũng phải nói lên một câu

— Vị anh đào ngon thật đấy. Không quá nhạt cũng không quá ngọt, phải nói là ngọt thanh ở mức độ vừa!

Mikazuki một lần nữa lại nở nụ cười xinh như thiên thần

— Rất ngon phải không? Cả màu sắc đến hương vị... tôi rất thích những thứ liên quan đến anh đào. Và tôi vẫn luôn nghĩ, thế giới này cũng nhẹ nhàng thanh thản như cánh hoa anh đào vậy đấy!

Mikazuki lấy trong chiếc giỏ đeo chéo vai của mình một chiếc khăn tay nhỏ. Cô ấy chủ động đưa chiếc khăn đó lên lau đi vết kem vụn trên má phải Tsubaki... mang theo hơi ấm dịu dàng và niềm tin mãnh liệt từ chính bản thân Mikazuki gửi gắm vào trái tim băng giá của hắn. Sâu trong bóng đêm nơi Tsubaki ngồi, hắn dường như thấy được một tia sáng nhỏ nhoi soi đường chỉ lối ình rời khỏi chốn u ám hiu quạnh này... một tia sáng ấm áp mang tên là Mikazuki

Buổi hẹn hò vẫn được tiếp tục khi Tsubaki cùng Mikazuki cùng nhau đi trên con phố đầy ắp người qua lại và các cửa hàng phong phú khác nhau. Mà không để ý một điều rằng là họ đang bị bám đuôi phía sau. Một cô nàng tóc tím được cột một bên với bộ trang phục ra ngoài rất đổi bình thường. Hai cô nhóc loli tóc đen nơ đỏ. Và một anh chàng tóc nửa vàng nửa đen trong bộ đồ quý ông lịch lãm. Điểm nhấn mạnh là cả 4 người họ đều mang theo một chiếc kính cải trang trên mắt mỗi người

Họ sử dụng lợi thế đám đông trên phố để thực hiện cuộc theo dõi có một không hai do ngài Akifusa bày trò

— Nè nè Hanabi – bou, Chisaki – bou, hai đứa đó đang đi cùng nhau đúng không vậy?

— Vâng, đúng là Tsubaki - dono và Mikazuki – sama đang đi chung với nhau. Trông hai người họ vui vẻ đến mức nhìn không khác chi những cặp tình nhân bình thường khác – desu!

Trái với hướng suy nghĩ của ngài Akifusa. Chisaki lại có cách nghĩ khác thoáng hơn. Bởi rằng trước khi đến đây, Chisaki có nhận được tin nhắn điện thoại với nội dung “ tớ vô tình gặp được Kazuto Minamiya ở Yokohama, nên xin phép cậu cho tớ về nhà trễ một chút. Không cần phải đợi cơm tối cho tớ đâu”

— Việc Tsu – kun gặp Mikazuki và ngược lại có lẽ là do tình cờ thật. Nhưng mình vẫn không ngờ rằng là chuyện này ngẫu nhiên đến đáng nghi. Nếu như quả thật Tsu – kun đang hẹn hò với Mikazuki... vậy thì...

— Oh my, ngộ nhờ Kazuto – kun hẹn hò với Mikazuki – sama thật thì tôi thấy cũng thú vị mà. Như thế chẳng phải càng tốt hơn là có một họa sĩ cũng am hiểu nghệ thuật bên cạnh chia sẻ với một người nghệ sĩ giải nghệ ư?

William đứng kế bên chợt cất tiếng nói phá tan đi dòng suy nghĩ của cô cung chủ nhỏ. Để một người nghệ sĩ đến với một nghệ sĩ thì quả thật quá hợp. Nhưng trong tình trạng này thì có hơi...

— William – san, có những chuyện không phải cứ dựa vào sở thích chung thì giải quyết được đâu. Tsu – kun và Mikazuki, lại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau mà ta buộc phải cùng ngồi chung lại và xem xét!

__ Hime – sama, tại sao Kazuto – kun và Mikazuki – hime đến được với nhau là một điều ngăn cấm? Liệu đằng sau chuyện này... có ẩn chứa bí mật gì không?

Một lần nữa, William gắng hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu Tsubaki và Mikazuki trở thành một cặp yêu nhau? Anh ta đã từng hỏi câu này nhưng Hanabi từ chối trả lời. Và bây giờ, anh ta trực tiếp hỏi Chisaki với hy vọng cung chủ xem mình là một thành viên trong nhà Tsuchimikaido, cũng là bạn thân của Tsubaki mà không giấu diếm. Chỉ có điều, Chisaki càng tỏ ra khó xử, trầm tư hơn. Như kiểu cô ấy không hề muốn nhắc đến chuyện này

__ Oi, William – bou, Chisaki – bou. Hai đứa đó chuẩn bị vào một cửa hàng sát góc đường kia. Mau bám theo thôi!

__ Akifusa – sama, thần nghĩ chúng ta nên về thôi. Theo dõi hai người họ không phải là ý hay đâu ạ. Hơn nữa, cả Tsu – kun hay Mikazuki đều có quyền tự do của mình. Hai người ấy đi chung với nhau cũng chỉ là...

__ Suyt suyt, im lặng nào Chisaki – bou. Nếu người đi chung với Mikazuki – bou là một chàng trai khác thì ta không để tâm làm gì. Còn nếu là Tsubaki – bou thì ta tuyệt đối không thể bỏ qua. Chẳng cần biết tình thế như thế nào, ta sẽ không để cho tên đại đệ tử yêu quý của ta lén phéng với một đứa con gái khác!

Chisaki mở miệng cười một cách miễn cưỡng. Cô cung chủ nhỏ bây giờ giống như một người mẹ trẻ thất bại trước tính cách ương bướng của cô con gái loli này. Xem chừng không còn sự lựa chọn nào khác là tiếp tục chiến dịch rình mò

__ Đi thôi đi thôi, còn đứng đây tám nhăm... đảm bảo mất dấu cho xem!

34. Chương 34

__ Chào mừng quý khách!

Tiếng chuông keng keng ngoài một cửa tiệm đón chào quý khách ghé thăm. Đó là một cửa tiệm buôn bán những món đồ gia dụng trong nhà như chén đĩa, ly tách làm bằng đồ sứ dễ vỡ là chính. Không biết Mikazuki với Tsubaki có ý định gì mà lại dặt nhau vào đây... có lẽ họ cần mua gì đó chẳng

__ Chúng tôi có thể giúp gì ạ?

__ À... xin lỗi, chị có thể chỉ cho hai chúng tôi biết gian hàng ly sứ ở đâu không ạ?

__ Vâng, xin mời quý khách đi theo hướng này!

Với sự chỉ dẫn tận tình của nhân viên trong quán, Mikazuki cùng Tsubaki lèo đèo theo sau. Trái ngược với vẻ hí hửng thích thú của Mikazuki, thì tay Tsubaki kia cứ thở dài ngán ngẫm như kiểu chẳng có hứng khi đứng đây. Nhưng quả thật, hẳn cũng không rời mắt khỏi những chiếc chén thủy tinh lung linh trên cái giá bên kia. Nó rất đẹp và dường như quyến rũ Tsubaki nên xì tiền ra mua cho bằng được. Nghĩ đi nghĩ lại thì đến chỗ này cũng không hẳn là ý tệ

__ Này, vào đây làm gì vậy hả? Tôi chưa từng thấy ai hện hò mà lại vào cửa hàng đồ thủy tinh đấy!

__ Chẳng là chiếc tách sứ mà Chisaki yêu thích đã cũ quá rồi, nên tôi muốn mua một cái giống như thế tặng cho cậu ấy. Hơn nữa, Chisaki đã giúp đỡ tôi rất nhiều... thành thử ra tôi muốn tặng cậu ấy một món quà nho nhỏ thay cho lời cảm ơn ấy mà!

Tsubaki đưa tay lên sau gáy gãi sột soạt

__ Chiếc ly sứ mà Chisaki thích nhất ư? Có phải là cái ly có hình con chim hoàng yến tím nhạt đậu trên cành hoa lan tím mà Tsukusa nee đã từng tặng vào ngày sinh nhật thứ 12 của Chisaki không? Mà mình cũng chẳng thể hiểu nổi gu thẩm mỹ của Chisaki... một đứa trẻ chưa qua 20 lại thích màu tím ư? Lạ thật!

Tsubaki ngoái cổ sang trái sang phải, để xem ở đây có bán cái ly đó không. Hắn khẽ đưa tay chỉ lên cái giá đằng kia

__ Kia, nếu tôi nhớ không nhầm thì họa tiết trên chiếc ly ấy cũng giống với cái kia!

Theo hướng chỉ tay của Tsubaki, Mikazuki quay sang trông thử. Cô với tay lấy nó xuống, xem xét một chút

— Đúng rồi... nó chính là chiếc ly mà Chisaki yêu thích nhất. Họa tiết này thì không thể sai vào đâu được!

— Tốt quá rồi ha? Nếu đã tìm được thứ cần tìm thì nhanh chóng thanh toán hóa đơn và rời khỏi đây thôi. Còn ở lại lâu hơn... tôi sẽ không kìm lòng nổi mà phải mua thứ gì đó mất!

Mua được thì đúng là tốt thật... như thế sẽ tốt hơn là cứ đi lòng vòng rồi tìm không ra thứ cần tìm. Nhưng Mikazuki không khỏi suy nghĩ khi cứ nhìn chăm chăm vào chiếc ly sứ trên tay. Cô ấy tự hỏi một điều vừa mới chợt xuất hiện trong tâm trí

— Minamiya – san, làm thế nào anh lại biết đây là chiếc ly mà Chisaki yêu thích. Tôi không nhớ là đã từng nói với anh biết chi tiết của chiếc ly!

Tsubaki khẽ đứng lại... Lần này, thái độ của hắn không bất ngờ hay khó xử vì hắn thừa biết trước thế nào Mikazuki cũng sẽ hỏi câu hỏi đó. Nói đúng ra là ngay từ đầu, Tsubaki đã cố tình làm như vậy để Mikazuki không khỏi thắc. Nhưng còn lý do vì sao... thì mấy kẻ thiên tài thường có những suy nghĩ chẳng giống ai. Tóm lại là chẳng thể hiểu nổi tên tự kỷ ấy đang nghĩ gì trong đầu. Và hắn chỉ trả lời một cách mập mờ khó hiểu

— Cô chỉ cần biết rằng... tôi và cung chủ nhà Tsuchimikaido có một mối quan hệ hơi phức tạp chút đỉnh. Dù sao thì cung chủ của cô cũng không hẳn là người chỉ thích ở mãi trong nhà mà!

Chính vì những lời nói nửa chừng đó, không khỏi khiến cho Mikazuki phải vắt chất xám suy nghĩ. Đồng ý cô rằng cô ấy không thể tự duy cao siêu như Tsubaki hay Chisaki. Nhưng là một người con gái đang hẹn hò với một cậu con trai... khi nghe cậu con trai nói như thế về một cô gái khác... cũng làm cho Mikazuki có chút hoài nghi

.....

— Cảm ơn quý khách, hẹn gặp lại!

Sau khi đã lựa chọn và mua chiếc ly để làm quà cho Chisaki, Tsubaki và Mikazuki chuẩn bị rời khỏi cửa hàng vật dụng gia đình. Chỉ có điều là trước khi rời đi... Mikazuki quay sang thì bắt gặp thấy Tsubaki có nán lại vài giây ngắm nghía chiếc cốc bằng sứ có mạ vài viên hồng đỏ trông khá bắt mắt. Hắn cứ dán mắt vào đó như thể đang tưởng tượng xem nếu dùng nó để uống cà phê vào sáng sớm thì chắc thú vị lắm. Dù sao thì bộ tách ở nhà cũng đã cũ hết rồi... có lẽ Tsubaki cũng cần phải thay một bộ mới

— Minamiya – san!

— Xong hết rồi à?

— Vâng!

— Thế thì đi thôi!

Tsubaki lạnh lùng bỏ đi phía trước, bỏ mặc luôn cả Mikazuki không khỏi nhìn mình với ánh mắt tròn to hơi ngạc nhiên chút đỉnh. Cô ấy khẽ quay sang nhìn chiếc ly sứ đỏ hồng một lần nữa trước khi theo chân hắn rời khỏi cửa hàng

.....

.....

Tiếp tục chuyển hẹn hò giữa hai người. Tsubaki biết cách đưa Mikazuki đến những nơi mà thường chỉ có các cặp uyên ương thường đến. Chẳng hạn như một cửa hàng thú cảnh nào đó trên đường, nơi có bán rất nhiều loại động vật được nuôi ở nhà như chó mèo, hamster, vẹt hay thậm chí là kỳ đà tắc kè gì cũng có tuốt. Lúc đầu thì cũng có hơi e ngại vì Mikazuki không dám chạm tay vào con Hamster bé xíu có hình dáng như loài chuột kia... Mikazuki khá ghét chuột nên sợ hãi là điều rất hiển nhiên thôi

— Cô làm cái gì đấy? Chỉ có chạm vào thôi mà cũng không làm được sao?

— Gì chứ, đáng lẽ anh phải hiểu con gái chúng tôi rất sợ chuột... mà hình dáng của nó thì...

Tsubaki thở dài ngán ngẩm thêm lần nữa

— Cô là con gái thật hả. Kiếm sĩ nhà Tsuchimikaido lại sợ một con vật bé bằng hai ba đốt ngón tay thôi ư? Loài Hamster không có gặm nhấm phá phách như chuột thường đâu. Cứ chạm thử đi!

Tên cà chớn biết rõ Mikazuki sợ hamster, vậy mà hấn lại cố tình kéo tay Mikazuki chạm nhẹ vào con hamster ấy. Một vài giây trôi qua khi Mikazuki bị đông cứng như tượng đá. Cô nàng tóc tím không dám tin rằng mình đang chạm vào một giống loài mà mình cực kỳ ghét cay ghét đắng. Toàn thân cô ấy bắt đầu run lên từng đợt thể hiện sự sợ hãi đang dần dần đi lên tới đỉnh điểm. Mikazuki tính hét toáng thì bị Tsubaki đưa tay bịt mồm ngay tức thì

— Dần nổi sợ lại đầu tím. Bushido của cô để ở đâu hả? Chẳng phải các Samurai thì thường phải vượt qua nỗi sợ của mình vì lợi ích của lãnh chúa hay sao? Tại sao cô chỉ nhìn về bề ngoài của con hamster mà lại đánh đồng nó với cái loài kia? Trông mặt mà bắt hình dong như thế không phải là kết luận hơi quá sớm ư? Thử bình tâm lại và xem xem... con Hamster này đã cắn cô chưa? Có làm cô bị thương không?

Thật sự là loài Hamster hoàn toàn khác với giống chuột nhắt ta thường bắt gặp khi chúng đang ăn vụng dưới bếp. Loài Hamster này không phá hoại, không tấn công con người nên mới được đưa vào danh sách thú nuôi lý tưởng và được nhiều người ưa chuộng nhất. Từ lúc Mikazuki chạm tay vào nó đến giờ, nó không hề cắn hay rủa ngón tay cô ấy, trái lại còn cho Mikazuki cảm nhận thấy sự mềm mại từ bộ lông nâu vàng của chính cơ thể mình. Và dần dần, cái suy nghĩ sợ hamster trong Mikazuki đã biến mất từ lúc nào không biết hay

Tsubaki từ từ thả tay cô ấy ra. Mikazuki cũng bắt đầu chủ động khều tay vào bụng con hamster làm nó tự động lăn kênh ra diễn trò. Trông thích thú vô cùng

— Đáng yêu quá... thật không ngờ hamster lại thú vị đến thế!

— Thấy chưa, đã nói rồi mà!

— Thật không ngờ chúng lại dễ gần đến thế... ngoan nhé ngoan nhé!

— Dễ gần thì có dễ gần... nhưng biết sao mà tôi chẳng thích nuôi thứ này không? Nghe nói loài chuột lang hamster này có thói quen ăn mất con nếu chúng quá đói. Hồi trước, đứa cháu gái ông bác nhà hàng xóm cũng có nuôi mấy mẹ con Hamster. Nhưng do vào một sáng ngủ dậy thì cô cháu gái phát hiện ra chỉ còn duy nhất con Hamster mẹ, còn mấy con kia thì mất tiêu... Từ đó, cô nhóc ấy sợ động vật cho đến tận bây giờ!

Nghe xong câu chuyện kể của Tsubaki, không hiểu sao về dễ thương lung linh trong mắt Mikazuki lại trở nên xa vời đen đước như mực. Nàng công chúa tóc tím bắt đầu đổ mồ hôi hột ròng ròng như tắm... Khẽ quay lại nhìn Tsubaki một cách khó khăn... Mặt mày xanh mét như thể vừa gặp phải thứ gì đó đáng sợ lắm... Nhìn phát biết ngay là cô ấy đang sợ hãi tột độ.

— Hamster mẹ... ăn... ăn... Hamster con... chuyện đó là thật sao...?

Tsubaki trông cái vẻ mặt muốn khóc kia... hấn mới nhận thấy mình đã nói những điều không nên nói rồi. Hấn đưa tay gỡ đầu sồn sột, miệng cất tiếng thở dài ngán ngẩm.

— Xin lỗi... xem như tôi chưa từng nói gì đi!

— Hức, làm thế nào đây... chắc chắn những thứ ấy sẽ ghim vào tâm trí... tối về ngủ tôi sẽ gặp ác mộng mất, hức hức!

.....

Cuộc hẹn này không chỉ dành riêng cho Tsubaki và Mikazuki, mà nó còn kèm theo hai ba ánh mắt dòm ngó sầm soi của người nào đó đang bám đuôi theo sau. Ngài Akifusa lẫn Chisaki núp sau góc cột để cùng quan sát mọi hành động của cặp đôi này đến từng chi tiết

— Nè nè Chisaki – bou, ta biết là Tsubaki – bou và Mikazuki – bou có quyền tự do của mình. Tụi nó muốn gặp ai thì gặp, muốn làm gì thì làm... nhưng sao cứ nhìn khoảng cách giữa hai đứa nó cứ xấp xáp vào gần nhau kiểu đó... ta cảm thấy ngứa gan vô cùng!

_ Ngài Akifusa, xin hãy bình tĩnh chút ạ. Dựa vào những gì thần thấy thì Tsu – kun chỉ đang muốn cho Mikazuki khắc phục nỗi sợ hamster thôi. Dù sao thì cậu ấy rất sợ những thứ có hình thù giống chuột mà!

Ngài Akifusa loli cứ phùng mang trợn má giận kiêu mấy đứa con nít hay hờn dỗi giận dữ với một ai đó vì khiến chúng phật lòng. Xem chừng lý do của Chisaki khiến cho ngài ấy không vừa ý lắm. Ngài vẫn cảm thấy hơi khó chịu vì Mikazuki với Tsubaki cứ bám dính lấy nhau như hình với bóng

Ngài Akifusa thì cứ ghen tuông âm ỉ, Chisaki thì lại bị đẩy vào tình huống hơi khó xử, trong khi đó, gã William kia lại đang dụ dỗ Hanabi chạy đến chỗ mấy con vẹt chọc phá thử cho vui. Thành ra việc theo dõi và kiểm soát cả việc trông trẻ Chisaki phải gánh hết một mình

_ Nhưng đây là lần thứ hai mình để ý thấy nét biểu hiện trên gương mặt của Tsu – kun như thế. Lần thứ hai Tsu – kun cười khi đi ra ngoài cùng với một cô gái khác ngoài Lumina... Cậu ấy... hiện đang rất vui!

.....

Điểm hẹn tiếp theo là một cửa hàng bán đĩa CD nào đó mà hai người họ vô tình bắt gặp khi đang đi long nhong trên đường. Do là Mikazuki muốn được thử dịch vụ cho nghe thử nhạc trực tiếp trong tiệm trước khi mua đã được giới thiệu trên tấm biển quảng cáo ngoài cửa tiệm. Nên xúi quẩy thế nào Tsubaki cũng phải chiều theo ý

Dịch vụ ấy chính xác là khách hàng được quyền chọn một chiếc đĩa CD mình mong muốn và được nghe trực tiếp qua một cặp tai nghe có chức năng thay đổi hiệu ứng tổng hợp, khác hoàn toàn với những chiếc tai nghe bình thường. Và nếu mua CD với số tiền vượt qua bao nhiêu đó thì sẽ được tặng một chiếc tai nghe làm quà. Vì thế, làm gì có chuyện Mikazuki bỏ qua cơ hội ngàn năm có một như thế

_ Uhm uhm, tiết tấu nghe hay quá chừng, từng lời từng chữ của ca sĩ không bị tiếng ồn vọng lại. Chiếc tai nghe này quá tuyệt vời!

Mikazuki lắng nghe giai điệu của bài hát qua chiếc tai nghe đời mới hiện đại nhất của cửa tiệm. Cô dần như chìm đắm vào âm hưởng của nó mà quên mất mọi thứ xung quanh trong chốc lát. Phải nói là một bài hát khác hoàn toàn với lúc mà cô ấy đã từng nghe ở nhà. Cùng là một bài hát, cùng là một ca sĩ, cùng là một giai điệu nhưng lại khác xa nhau đến một trời một vực, tất cả đều là nhờ vào chiếc tai nghe thế hệ mới này

Mikazuki tạm thời bỏ chiếc tai nghe sang một bên và tập trung vào tên tự kỷ đang đứng cách mình không xa là bao. Hắn cũng đang cho phép linh hồn mình chìm đắm trong cái không gian mềm mại dịu dàng, nồng nàn của một bài hát nào đó qua chiếc tai nghe giống như cái của Mikazuki. Cô nàng tóc tím tự hỏi không biết hắn đang nghe gì mà hình như đang chăm chú tập trung lắm, đến nỗi Mikazuki đã đứng ngay kế bên hắn từ nãy giờ rồi mà hắn cũng không để ý thấy

Đột nhiên, trong suy nghĩ, Mikazuki nảy lên ý định muốn cho hắn bất ngờ một phen. Thế là, cô ấy bất ngờ tháo lấy hai tai nghe của Tsubaki làm hắn giật mình quay lại vì niềm cảm xúc hân hoan trong lòng bị gián đoạn giữa chừng

_ Minamiya – san, anh đang nghe gì mà lại tập trung thế?

Tsubaki không tức giận, không cay cú, không biểu lộ gì hết. Chỉ làm một tiếng thở dài và chìa một tay ra đằng trước ngỏ ý muốn nhắc Mikazuki trả tai nghe lại ình

_ Nói thật, cô sẽ không muốn nghe cái thể loại nhạc đó đâu... nên mau trả nó lại cho tôi!

_ Gì chứ, nói cho anh biết, tôi đã từng nghe hết đủ loại nhạc trên trời dưới đất, nhạc tây nhạc ta hết rồi nhé. Không có một thể loại nhạc nào mà tôi chưa từng nghe qua!

Mikazuki tự động áp hai tai nghe của mình lên đầu. Nhưng cô ấy chỉ vừa mới nghe thoáng qua đoạn đầu tiên được phát ra... thì đã làm ngay bộ mặt nhìn Tsubaki như một kẻ đáng thương đến cùng cực. Nói thẳng ra thì Mikazuki khá thất vọng

_ Cái gì thế này, Minamiya – san, anh thật sự thích nghe loại nhạc không lời này sao? Đúng như những gì tôi nghĩ... anh quả thật chỉ là một ông cụ non bị lão hóa quá sớm đến mức không biết làm thế nào để theo kịp thời đại nữa!

Nghe Mikazuki nói móc mình, hắn bắt đầu có chút điên nhẹ

— Thế nên tôi mới bảo nó không phù hợp với cô...

— Nhưng anh biết không. Có lần Manaka – san đã từng góp ý với tôi rằng nên nghe nhiều bản nhạc không lời nhiều hơn. Chính vì nhạc không lời là một giai điệu không bị tác động bởi tiếng nói của con người... nên ta mặc sức có thể tưởng tượng dựa trên nền nhạc ấy với cảm xúc thăng hoa của bản thân. Đây là lần đầu tiên... tôi được nghe một bản nhạc hay đến thế. Tôi nghĩ... có lẽ vì thế mà Minamiya – san mới có ý tưởng trong hội họa phải không?

Một lần nữa, Mikazuki lại nói đúng những suy nghĩ trong Tsubaki lúc này. Thật sự, hắn đã từng sử dụng nhạc không lời như một lý do để kích hoạt não bộ sản sinh ra những ý tưởng và phác họa lại nó trên nền giấy trắng. Nhưng hắn Mikazuki ở chỗ có người đã khuyên hắn nên nghe nhạc không lời nếu có quá nhiều điều phải suy nghĩ đến. Và người đó không ai khác ngoài thầy dạy vẽ cho Tsubaki, hay còn được biết đến với cái tên Lumina Minamiya

Lần này thì đến chỗ nào nữa đây? Sau khi rời khỏi cửa hàng CD và Tsubaki quyết định mua một chiếc đĩa CD tuyển tập những bản nhạc không lời hay nhất của năm nay. Chỉ tiếc rằng Mikazuki lại không có nhu cầu mua thứ gì, nên số tiền hợp lại không đủ để họ có được chiếc tai nghe thể hệ mới nhất. Kể cũng hơi tiếc nhưng cũng đâu còn cách nào khác

Phía sau, nhóm 4 người kia vẫn bám theo sau tận nơi. Ngài Akifusa dường như phải rất nhẫn nại khi cố gắng giấu cơn ghen tuông sâu trong tâm để không làm hỏng đại sự

Tsubaki và Mikazuki tiếp tục chuyển hên hò của mình trên phố. Họ ghé thăm nhiều cửa hàng khác nhau với nhiều niềm vui khác nhau. Như một quán ăn Ramen truyền thống trên đường đông đến mức phải xếp hàng đợi đến lượt. Hai người họ còn đi ngang qua những khu vực trồng cây kiểng để Mikazuki ngắm nghía cho thỏa mãn đôi mắt. Và một trong những địa điểm ưa thích của Mikazuki là một phòng triển lãm không lớn lắm thuộc phố Yokohama. Ở đây, có treo rất nhiều những bức tranh không quá nổi tiếng, nhưng cũng đủ tầm để thu hút khách đến thăm quan. Ngoài ra, Mikazuki còn có cơ hội được thử sức mình trong một chương trình vẽ tranh tự do được tổ chức bởi chính phòng triển lãm trong sự kiện đặc biệt. Mikazuki đã vẽ lại quang cảnh vịnh biển Kyuushi khi mình còn trên du thuyền với Chisaki và Tsubaki. Và may mắn sao đó bức tranh ấy được xem là một tuyệt tác mà phòng triển lãm muốn được trao đổi mua bán hợp đồng đăng hoàng với Mikazuki... Nhưng cô đã tặng không luôn cho họ

Tsubaki và Mikazuki rời khỏi phòng triển lãm, tiếp tục chuyển đi chơi chỉ có hai người. Địa điểm tiếp theo là ngang qua một cửa hàng thời trang nào đó trên phố. Mikazuki chợt dừng lại rồi hướng ánh mắt chăm chú lên chiếc áo cưới trắng được trưng bên trong qua khung cửa sổ kính. Phải nói là cô nàng tóc tím không thể rời mắt khỏi chiếc áo cô dâu đó vì vẻ đẹp lung linh lấp lánh đã đánh thức ước mơ biết bao lâu nay của một người thiếu nữ... Ước mơ được một lần mặc áo cưới và chung tay với người mình yêu đi suốt đoạn đường còn lại

Tsubaki cũng dừng lại khi thấy Mikazuki cứ chăm chăm vào chiếc áo đó. Gương mặt hắn hơi căng thẳng chút vì Tsubaki linh tính mách bảo rằng có chuyện không hay sắp xảy ra nếu không nhanh chóng rời khỏi đây

— Anh biết không Minamiya – san. Là một người con gái, ai cũng muốn được một lần trở thành cô dâu và lên xe hoa cùng người mình yêu thương nhất. Nếu như có thể nắm lấy niềm hạnh phúc trong tay, thì dù có đánh đổi bằng mạng sống của mình thì họ cũng sẽ chấp nhận!

Lời nói của Mikazuki đánh động vào tâm hồn của Tsubaki. Hắn nghĩ đến Lumina... nhớ đến người con gái tóc đỏ mà mình đem lòng yêu thương, cũng như chấp nhận lời cầu hôn của mình. Hắn nhớ lại khoảnh khắc mình rời khỏi nhà Minamiya chỉ để yêu một mình Lumina... và cô ấy cũng bất chấp mọi thứ để cùng mình đi trên con đường lắm khổ ải gian truân sau này. Càng nghĩ... Tsubaki càng tỏ rõ nỗi đau thương trong tim hơn

— Tại sao lại như vậy? Tại sao biết là khó khăn đau khổ, nhưng con người vẫn chấp nhận và lao đầu vào?

— Biết trả lời thế nào đây? Những gì tôi biết để trả lời cho câu hỏi này là “tình yêu”. Dù sao thì “tình yêu” là một khái niệm không thể lý giải một cách rõ ràng mà!

— Vậy sao!

.....

Những dòng cảm xúc đang dâng trào trong tim Mikazuki, nhưng nó bị cắt gián đoạn khi Tsubaki chỉ một tay về phía sau lưng mình và nói một cách hơi lạnh lùng thờ ơ

— Nếu muốn mặc đến thế thì sao không vào thử một lần cho biết. Hình như đang có chương trình ặc thử để đặt trước hay sao ấy!

— Eh? Có thật ư? Được mặc thử thật ư?

— Cái đó thì hên xui... còn tùy vào tâm trạng của người bán hàng xem thế nào. Hy vọng họ không cho rằng chúng ta chưa đủ tuổi kết hôn nên từ chối!

.....

Và quả nhiên, không khỏi dự đoán của Tsubaki, ngay khi hai người họ vừa bước vào hỏi thăm thì đã nhận ngay cái cúi đầu xin lỗi từ tiếp tân đứng quầy

— Rất xin lỗi, nhưng chương trình ở cửa tiệm chỉ áp dụng cho các cặp đôi tuổi từ 18 trở lên. Chị rất xin lỗi!

Mikazuki tỏ vẻ hơi thất vọng một chút vì ước mơ thử váy cưới không thể trở thành hiện thực. Còn Tsubaki thì lại thờ dãi ngao ngán

— Đây, có đến đến mức khai thiệt ra tuổi thật của mình không vậy? Mà năm nay cô chỉ mới có 17 thôi sao?

— Nhưng chị ấy bảo tôi đưa chứng minh thư... tôi cũng đâu còn cách nào khác chứ... giá như thêm được một tuổi nữa thì...

— Hết cách rồi, có lẽ nên đợi khi nào cô tìm được một người muốn kết hôn rồi cùng hắn đến đây là được chứ gì. Chuyện dễ như bỡn!

— Nhưng đợi đến ngày ấy thì lâu lắm...

Đột nhiên có âm thanh gì đó khá quen thuộc vang lên trong chiếc túi mà Mikazuki đang đeo mang chéo bên vai. Bài nhạc nền này là tiếng chuông Mikazuki đã đặt cho chiếc điện thoại của mình. Cô nhanh chóng lấy ra và cúi đầu xin phép Tsubaki cho ra ngoài nghe điện

Nhìn vào tên và hình ảnh hiển thị trên đó, Mikazuki có chút thắc mắc tự hỏi bản thân

— Chisaki? Mình đã nhắn nói với cậu ấy về trễ rồi mà... bộ có chuyện gì sao?

Suy nghĩ làm gì ệt, chỉ bằng cứ nghe xem Chisaki đang tính nói cái gì

— Tổ nghe đây Chisaki!

.....

— Mikazuki đây à... nghe cậu nói là tình cờ gặp được cậu bạn cùng trường, mình đang phân vân không biết cậu đi đâu mà lại nhắn tin về trễ!

Từ phía xa, Chisaki chủ động gọi điện để bắt chuyện với Mikazuki mà không cho cô nàng tóc tím biết mình đang bám theo. Và chắc chắn là ngài Akifusa loli kia sẽ không chịu để yên cho hai người họ hẹn hò... nên William cùng Hanabi đã phụ trách việc bịt mồm ngài ấy... không cho ngài ấy gây ồn ào làm vỡ kế hoạch

— Uh, mình có đi chung với Kazuto Minamiya một chút, có lẽ sẽ về nhà hơi muộn tí. Cậu đừng lo lắng nhé!

— Mình hiểu rồi... mà sao điện thoại nghe ồn quá... cậu đang ở khu đô thị thương mại ở Yokohama sao?

— Uh phải, tớ đang đứng trước một cửa hàng áo cưới ở khu Totsuka – ku. Tớ thấy có một chiếc áo cưới đẹp lắm nên muốn vào mặc thử xem thế nào!

— Hề... áo cưới hả... mình cũng rất muốn được trông thấy cậu mặc áo cô dâu lắm đó Mikazuki. Nhớ chụp ảnh mang về nhìn xem nhé!

— Tee hee, cảm ơn cậu... nhưng chắc không có dịp đâu. Tớ chưa đủ tuổi để được mặc thử áo cưới. Có lẽ phải đợi năm sau hay ngày tớ lấy chồng mất thôi!

— Ô ra, có phải cậu đã nói với chị tiếp tân cậu mới có 17 thôi đúng không? Vậy thì không cho là phải rồi... Mikazuki, mình có cách để được vào thử áo đây... cứ nói với chị ấy đúng theo những gì mình dặn cậu... đảm bảo họ cho cậu thử ngay!

.....

Ngay khi Mikazuki tắt điện thoại, thì cũng là lúc Tsubaki lò mò từ bên trong cửa hàng bước ra

— Không được là không được rồi, chúng ta đành đi chỗ khác vậy!

— Khoan đã Minamiya – san... xin hãy để tôi thử thêm lần nữa xem sao. Đã đến tận đây rồi... tôi muốn thử mọi cách xem sao!

.....

.....

Vài phút trôi qua, Tsubaki đứng trước một tấm gương lớn trong một căn phòng thường được dùng để chú rể chuẩn bị trước khi ra lễ đường. Một căn phòng trang hoàng bởi những thứ được xem là đẹp nhất từ trước đến nay... từ rèm cửa, đến thảm sàn rồi cả những chậu hoa hay bức tranh cũng lung linh nốt. Và điều thú vị nhất ở đây là Tsubaki... hần trông thật... tươi tắn trong bộ đồ vest trắng cả ra vát đỏ ngay chính giữa. Hần đứng trước tấm gương để có thể chỉnh trang lại y phục của mình với dáng vẻ mặt mũi ngạo ngán

— Thật tình, cô ta cứ bày trò liên tục không ngừng khiến mình chẳng thể trở tay kịp. Nhưng làm thế quái nào mà cô ta lại có thể thuyết phục được cửa hàng cho thử đồ kia chứ? Mặt khác, hình như trông mặt bà chị quản lý như đang rất trông mong thì phải... Đã thế còn bắt mình vào diện luôn cả bộ vest dành cho chú rể này... Càng nghĩ càng thấy nản!

Điều này có nghĩa là Mikazuki đã thành công trong việc thuyết phục với chủ cửa hàng cho phép họ được thử bộ đồ cưới mặc dù Mikazuki chưa đủ tuổi vị thành niên. Không biết cô ấy đã nói những gì để chị quản lý đồng ý... nhưng chắc chắn, nó có liên quan đến chuyện Chisaki gọi cho cô trước đó... Để rồi bây giờ Tsubaki cũng phải lãnh chịu hậu quả chung cho vui... chỉ có điều... nhìn mặt hần thì chẳng tài nào vui nổi... chẳng có một chú rể nào mà mặt mày bí xị như muốn chuồn đi cho xong thế đâu

— Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi. Cô dâu đang ở phòng bên đợi cậu đó... Chúng ta mau nhanh đi thôi!

Cái chị quản lý cho phép họ thử đồ cưới, đồng thời cũng kiêm luôn cả hướng dẫn một cách tận tình. Chị ấy bất ngờ bước vào phòng chuẩn bị của Tsubaki rồi nhanh chóng kéo tay hần đi mất làm Tsubaki không kịp trở tay trừ việc theo sau

.....

Đến một căn phòng lớn trang hoàng khác, Tsubaki bị lôi kéo một cách không kịp thở vào đây. Đôi mắt chết lặng ngơ ngác của hần không thể nào rời khỏi một nàng thiên sứ tuyệt đẹp đang hiện diện ngay tại đây. Đôi mắt trong xanh như biển cả đang vẫy gọi cùng hai hàng lông mi được uốn cong. Đôi môi đỏ mọng như trái táo đỏ quyến rũ. Hai bên má được trang điểm kỹ lưỡng bằng son phấn cũng phải chào thua trước làn da cực trắng của cô ấy. Chiếc cổ thon trở thành tâm điểm chú ý khi nó được làm đẹp bởi sợi dây chuyền bạc có đính viên ngọc garnet đỏ hoắm kia. Mái tóc tím đen suôn dài thường ngày đã được chải chuốt và cột gọt lên. Tất cả đều trở nên lung linh khi thiên thần ấy diện ình một chiếc váy cưới màu trắng nõn xanh tuyệt đẹp. Trên tay cô ấy còn cầm theo một bó hoa tím nhạt hơn màu tóc của cô ấy rất nhiều... Tất cả những vẻ đẹp hoàn mỹ nhất, đều tụ tập về đây để tạo nên một Mikazuki đẹp nhất từ trước đến nay... một vẻ đẹp mà ngay cả người thờ ơ hờ hững như Tsubaki dường như cũng phải chào thua

Mikazuki từ từ quay sang thì để ý thấy Tsubaki đang nhìn chằm chằm về phía mình. Cô nàng tóc tím nhanh chóng đưa bó hoa trên tay lên che đi gương mặt đang ửng hồng vì quá xấu hổ

— Đứng... xin đừng nhìn tôi như thế... xấu hổ lắm!

Đôi mắt ướt át lấp lánh đi cùng với nét ngại ngùng duyên dáng đến đáng yêu. Bờ môi đỏ đang khê thì thắm cất lên những âm thanh e thẹn càng khiến cho trái tim người khác càng trở nên xao xuyến. Nhưng Tsubaki biết mình cần phải thoát ra khỏi sức mê hoặc chết người này càng sớm càng tốt. Hắn lắc đầu qua lại, hai tay tự đánh chán chán vào nhau rồi lững thững bước đến gần cô ấy

— Cậu thấy sao, chúng tôi đã xem xét rất kỹ và lựa chọn cho cô ấy một bộ áo cưới tuyệt nhất của cửa tiệm. Vì câu chuyện cảm động của hai người. Chúng tôi sẽ luôn bên cạnh các bạn cho đến phút giây cuối cùng. Cho nên, cậu hãy ngắm nhìn cô bạn gái của mình thật kỹ... ngắm nhìn để sau này... không phải hối hận... hức hức...

Vừa giới thiệu một tràng về Mikazuki, mà chẳng hiểu tại sao chị quản lý lại rơm rớm nước mắt như giọt lệ tràn ly. Giống kiểu chị ta vừa mới xem xong một bộ phim Hàn Quốc suốt mướt nào đó có một trong hai nhân vật chính chết vì ung thư hay tai nạn giao thông. Mà cái chính là chị ta nói gì... hần chẳng thể nào hiểu nổi... gì mà nhìn cho thật kỹ để sau này không phải hối hận...

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngấm, hần thì thắm đủ để cho Mikazuki nghe thấy

— Này, tôi thật sự không quan tâm cho lắm nhưng rút cuộc thì cô đã nói gì với chị ta vậy?

Mikazuki quay mặt sang chỗ khác, miệng cười một cách miễn cưỡng căng thẳng như kiểu mình đã làm một chuyện trái với lương tâm và đang tỏ ra rất hối hận

— Về chuyện đó... Tôi đã nói nguyên văn với chị quản lý rằng: “Người đi cùng em đó là bạn trai của em. Nhưng vì hai bên gia đình không được chấp nhận nên chúng em quyết định bỏ trốn cùng nhau. Hạnh phúc bên nhau chưa được vài tuần thì em phát hiện ra mình mang trong người một khối u ác tính. Bác sĩ nói có lẽ em sẽ không qua nổi năm nay nên bạn trai em đã rất buồn và cực kỳ đau khổ. Cho nên, anh ấy muốn được lưu giữ lại những kỷ niệm cuối cùng mà chúng em có được cùng nhau trước khi em rời xa anh ấy”. Và rồi thì chị ấy cho chúng ta vào thử như thế này!

— Ha ha hô hô, cô thông minh thật nhỉ, biến tôi thành bạn trai của cô để chị ta nhìn tôi như một kẻ đáng thương. Kể ra thì cái đầu cô cũng nhanh nhạy phết khi nghĩ ra được một cái lý do đầy kịch tính và có thể lấy được nước mắt người khác nhanh như vậy. Có ai từng nói với rằng cô rất hợp để đi làm đạo diễn phim không?

— Thành thật xin lỗi vì đã kéo anh vào tình huống này. Tình hình gấp quá... mà tôi cũng không còn cách nào khác nên...

— Được rồi cặp uyên ương. Chúng ta bắt đầu chụp hình lưu niệm nhé!

Ngay lập tức, Tsubaki quay lại, đưa một tay lên với về mặt từ chối

— Thôi chắc không cần đâu. Như thế thì có hơi phiền...

— Cậu đang nói cái gì vậy? Trong những tình huống thế này thì đáng lý ra cậu phải luôn ở bên để quan tâm an ủi và chia sẻ cô ấy chứ. Bạn gái cậu đã rất cố gắng nén chịu cơn đau để tạo nên một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi cuối cùng... hức... Thì lẽ ra... cậu... phải biết tôn trọng... giây phút thiêng liêng này... Nếu không... sau này sẽ chẳng... còn cơ hội... nào nữa đâu... hức hức hu hu!

Tsubaki tự hỏi, những giọt nước mắt kia là vui khi ai đó tiễn mình lên xe hoa đến một trang sách mới. Hay là buồn bã vì sự thật người yêu có nguyện ước được mặc thử áo cưới trước khi lìa đời. Và riêng bản thân Tsubaki thì nên cười vì chị ta bị lừa bởi một màn kịch không hề có thật hay... buồn vì chị ta quá ngớ đần? Nói chung thì cũng chỉ quy về một hướng như nhau là chị ta bị lừa hoàn toàn

— Nào nào hai người, mau đứng sát vào nhau đi!

Theo chỉ đạo của chị quản lý, Mikazuki và Tsubaki đứng kế bên nhau... hai người họ cùng nhìn vào ống kính camera trước mặt để chuẩn bị có một pô ảnh tuyệt đẹp của hai người

— Sao mà thấy xa cách quá vậy? Đứng sát hơn một tí đi!

Tsubaki không thêm nhúc nhích di chuyển, buộc Mikazuki phải đến sát hẳn hơn. Lúc này, họ gần nhau đến mức Tsubaki còn nghe được nhịp đập con tim bên cạnh mình nữa cơ. Mikazuki, cô ấy đang cố gắng kìm nén sự hồi hộp thấp thỏm trong tim với mớ cảm xúc hỗn độn trong tâm trí

— Ôi dào, nhạt quá chừng... Cô dâu, em nắm tay chú rể đi!

— Dạ!!! Nắm tay chú rể... chuyện này...

— Nhanh lên nhanh lên... tụi em là một cặp hên hò mà... có gì đâu mà phải ngượng!

Xem bộ hết cách rồi. Nếu mà không làm thì chắc chắn chuyện này sẽ chẳng bao giờ kết thúc với bà chị quá ư nhiệt tình kia. Tsubaki chấp nhận hạ mình một chút để nguyện ước của Mikazuki được hoàn thành. Hắn đưa phần khuỷu tay mình ra để Mikazuki có thể nắm lấy... cũng giống như lúc William hộ tống Chisaki trong buổi tiệc giữa ba gia tộc thôi

Và khi Mikazuki đồng ý làm điều đó, cũng là lúc bức ảnh đẹp nhất về cặp nam nữ trẻ trong bộ đồ cưới đã ra đời, ghi lại khoảnh khắc Mikazuki e ấp đằng sau bó hoa tím tím để che đi sự xấu hổ pha thêm một chút sự hạnh phúc chan chứa trong trái tim người thiếu nữ

.....
Cầm pô ảnh được chụp trong tay, Mikazuki hí hửng rời khỏi cửa hàng bán đồ cưới trong khi cái gã tự kỷ ám thị kia không khỏi lèm bèm khó chịu

— Mừng quá, cuối cùng thì cũng có được bức ảnh mà mình muốn. Vậy là có cái để cho Chisaki xem rồi... Ày, nhưng mà không được, nếu đưa tấm ảnh này ra thì cậu ấy sẽ nghi ngờ mình với Minamiya – san mất. Phải làm gì bây giờ đây?

Tsubaki càng tỏ ra cáu hơn khi bản thân mình giống như vừa được mang ra làm trò hề trước thiên hạ vậy. Ngộ nhờ người nhà Minamiya hay nhà Tsuchimikaido mà có mặt chứng kiến mọi thứ thì xác định Tsubaki sẽ sống trong những tháng ngày còn lại không bao giờ biết đến hai từ yên ổn. Mà ngay từ đầu khi trở về Nhật Bản, thì hắn đã không được yên bình như mong muốn rồi

— Theo tôi thì cô cứ xé nát tấm ảnh đó cho xong. Sau đó thì về báo cáo với cung chủ là đi giữa đường làm mất rồi là ok tất. Không phải suy nghĩ cho nhúc đâu!

Nghe thế, Mikazuki cất tiếng thở dài ngao ngán

— Tôi đã nói dối quá nhiều trong ngày hôm nay rồi. Nên chắc tôi sẽ không nói dối Chisaki nữa đâu!

— Hay là cô muốn quay lại đó chụp ình một pô ảnh khác. Dù sao thì cái chị quản lý ở đấy còn nói nếu như “ai đó” vượt qua được căn bệnh ung thu ác tính thì sẽ nhường lại bộ váy cưới cho còn gì. Giờ làm liên luôn đi!

— Minamiya – san, bộ anh vẫn còn để bụng chuyện tôi viện lý do không chính đáng ư? Tôi đã xin lỗi anh rồi mà... Anh đúng là người hẹp hòi... Baka Kitsune!

.....
Bên phe giám sát, 4 người họ vẫn tiếp tục công việc của mình cho đến khi mức chịu đựng của ngài Akifusa đã lên đến đỉnh điểm. Gương mặt loli của ngài ấy bây giờ thể hiện một sự khó chịu đến cùng cực

— Chisaki – bou, người không cảm thấy bức xúc khi cứ đứng ngoài cuộc và chứng kiến Tsubaki – bou tay trong tay với đứa con gái khác sao?

— Ngài nói gì vậy Akifusa – sama... Những lúc như thế này, thì lẽ ra chúng ta phải mừng cho Tsu – kun mới đúng. Cậu ấy sau cùng cũng đã có thể tìm thấy nụ cười của chính mình rồi kia!

Ngài Akifusa tiếp tục phòng mang trộn má tỏ vẻ không thích, giận dữ làm loạn hết như đứa trẻ nít ranh

— Người chấp nhận để Tsubaki – bou thế thật ư? Hai đứa nó mới vừa dặt nhau từ bên trong cửa hàng bán đồ cưới ra đó. Chắc chắn là chúng đã hẹn ước thề nguyện gì đó cùng nhau. Cứ thế này thì chúng ta mất Tsubaki – bou mất. Chisaki – bou... ta biết người không đành lòng mà... Dù sao thì người đối với Tsubaki – bou cũng...

_ Những vấn đề khi chúng thần còn nhỏ chỉ còn là những mảnh gương ký ức được lưu trữ trong tâm trí. Bây giờ, mỗi người đều có riêng mình một con đường để tiếp tục tiến lên phía trước. Akifusa – sama... mọi thứ sẽ chẳng bao giờ thay đổi nếu như ta vẫn cứ níu giữ lấy quá khứ!

Đảo mắt quan sát cặp đôi kia thêm một lần nữa. Chisaki cảm thấy như trái tim mình ấm áp hơn phần nào khi thấy cả Mikazuki lẫn Tsubaki đều vui cười trong niềm hạnh phúc mà cô cung chủ nhỏ luôn ao ước được mang đến cho hai người họ. Nếu như Tsubaki không còn phải đau đớn, không còn phải dằn vặt, day dứt, ân hận vì những tội lỗi trong quá khứ... thì thiết nghĩ, Mikazuki chính là liều thuốc tâm lý hiệu quả nhất... Nhưng tại sao lại là Mikazuki mà không phải một ai khác? Tại sao lại là một cô gái Tsubaki chỉ mới gặp trong khoảng thời gian gần đây mà không phải là Chisaki, người bạn thuở ấu thơ của hắn... Câu trả lời nằm ở vì người đó là Mikazuki hay... vì Mikazuki giống với Lumina như hai giọt nước

Chẳng biết Chisaki đang suy nghĩ gì trong đầu. Cô cung chủ thở phào nhẹ nhõm một cái rồi quay sang 3 người còn lại

_ Hôm nay đến đây là đủ rồi. Chúng ta quay về Thiên Chiếu Gia Trang thôi!

_ Ehhh, về ngay lúc này sao? Nhưng trời hăng còn sớm mà... với lại... xem chừng Tsubaki – bou và Mikazuki – bou còn đang tiếp tục hẹn hò. Người thật sự không cảm thấy hiếu kỳ xem hai đứa ấy sẽ làm gì ư Chisaki – bou?

_ Akifusa – sama, thần tin mọi chuyện đều đã được số phận sắp đặt sẵn. Nếu như chưa đến lúc, thì chắc chắn sẽ không có chuyện gì xấu xảy tới. Còn ngược lại... thì cũng là ý muốn của Amaterasu – sama tối cao. Khi đó, chúng ta không còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận sự thật. Thay vì cứ theo dõi thế này... chúng ta hãy trở về và xem như không biết gì hết để có thể chào đón Tsu – kun lẫn Mikazuki một cách vui vẻ nhất sẽ tốt hơn nhiều. Mọi người có nghĩ giống tôi không?

William và Hanabi trông sang nhìn nhau một thoáng chốc. Hai người ấy nở một nụ cười tượng trưng cho lời đồng ý với ý kiến của cung chủ

_ Nếu Hime – sama đã nói thế... phận là vệ sĩ thân cận của cung chủ, tôi cũng không còn cách nào khác là nghe theo!

_ Vâng, Hanabi nghĩ cứ nên để cho Tsubaki – dono và Mikazuki – hime tự do bên nhau một chút vậy – desu. Hai người họ hiện đang rất vui mà - desu!

_ Uuuuu, nhưng mà ta vẫn muốn được theo dõi tiếp... Phải khó khăn lắm mới có thể rời khỏi Thiên Chiếu Gia Trang để đi long nhong ngoài đường đường. Giờ tự nhiên phải về thì có hơi...

_ Nếu không muốn về... vậy Akifusa – sama có muốn đến quán Ramen mà Tsu – kun với Mikazuki từng ghé qua lúc nãy không. Nghe nói ở đó có món mỳ ngọt nổi tiếng đến mức khách du lịch phải xếp hàng dài để thưởng thức. Họ còn đồn thổi với nhau rằng đó là quán Ramen chất lượng 5 sao, được đánh giá là quán ăn ngon nhất Yokohama này!

Dải ruy băng trên đầu ngài Akifusa loli khê nảy nảy lên như một con mèo dựng tai sau khi nghe được tiếng chuột chạy ngang qua. Đó là dấu hiệu của sự thích thú vì mình sắp được ăn đây. Nhưng không thể để cho Hanabi thấy mặt xấu hổ của mình được... nên ngài ấy bắt đầu làm giá

_ Nar nar, nếu Chisaki – bou đã nói thế... thì ta cũng không thể từ chối được rồi. Ok, quyết định thế... tất cả cùng thẳng tiến đến quán mì Ramen đầu phố nào!

_ Vâng, thưa Akifusa – sama!

.....

_ Minamiya – san, rất cảm ơn anh vì đã hẹn hò cùng tôi...Ngày hôm nay, tôi thật sự đã có một khoảng thời gian rất vui!

Lời cảm ơn của Mikazuki ngăn bước chân Tsubaki không tiến thêm bước nữa. Hắn ngoái cổ lại nhìn cô gái tóc tím ấy đang trông về phía mình với nụ cười rạng rỡ trên môi

— Gì mà ơn với nghĩa, chẳng qua là tôi đang tìm cách giết thời gian, đồng thời cũng hoàn thành cho xong lời hứa của mình. Một công đôi việc ấy mà!

— Biết là như vậy, nhưng dù sao cũng cảm ơn!

Mikazuki chợt đưa chiếc túi vải trên tay đưa cho Tsubaki

— Cái này... thay cho lời cảm ơn của tôi!

Tsubaki nhận lấy chiếc túi ấy, đôi mắt tròn liếc thẳng vào Mikazuki với thái độ có chút nghi ngờ. Hắn tự hỏi... liệu có con gì sẽ nhảy chộp ra ngay khi mình vừa mở túi hay không. Hắn thò tay vào lục xọc một lúc... thì lấy được nguyên một chiếc tách bằng sứ... Và điều đặc biệt ở chỗ, chiếc tách này chính là cái Tsubaki đã ngắm nó đến mê mẩn trước khi cả hai rời khỏi tiệm đồ sứ

— Tôi thấy hình như anh rất thích chiếc tách này, nên tôi đã mua nó trước khi chúng ta rời khỏi cửa hàng. Nếu dùng nó để đựng cà phê thì hợp lắm!

Đúng, Tsubaki quả thực rất thích chiếc ly sứ này... Không phải là hắn sợ phí tiền nên không mua. Chỉ tại hắn thấy chưa đến lúc để mua một chiếc ly thể này thay vì hắn đang chờ đợi được mua hẳn một bộ 6 cái đổi luôn một thể

Nụ cười của Mikazuki lúc này đây như đang chờ đợi lời nói gì đó từ hắn. Một lời cảm ơn... nói chính xác là một lời cảm ơn. Điều này khiến Tsubaki phải tự chiến đấu tư tưởng khiến tâm trí xáo trộn như xà lách

— Hầy hầy, cảm ơn vì cô đã quá rảnh hơi dư tiền... mà chắc tôi sẽ dùng nó để uống cà phê sáng sớm!

— Vâng!

Vậy là xem như tấm lòng của Mikazuki đã được đền đáp. Tuy câu trả lời không được cô mong muốn lắm.... nhưng xem như cũng được gọi là thành công

— Nếu nói về quà linh tinh thì trong đám hỗn độn trưa nay... tôi vớ được thứ này. Đưa cho cô chắc là hợp hơn một tên đực rựa như tôi!

Tsubaki lạnh lùng quăng một thứ gì đó buộc Mikazuki phải tự bắt lấy. Và khi ôm trọn nó trong lòng bàn tay, Mikazuki không khỏi ngạc nhiên vì màu trắng tinh khôi của con cáo trắng thú nhồi bông mini đáng yêu. Mới nhìn thoáng qua thôi, Mikazuki đã thích đến chết mê rồi

— Chẳng phải cô luôn miệng gọi tôi là cáo trắng Kitsune sao... vậy thì mỗi khi nhìn thấy nó... cô sẽ không quên cái bản mặt đáng ghét của tôi nhỉ. Khi đó đừng có giận quá mà phi dép thẳng vào mặt nó nhé!

Trong thoáng chốc, Mikazuki dường như nhìn thấy được nụ cười lảng tử của Tsubaki... một nụ cười thật sự không gian dối hay có bất kỳ ẩn ý gì bên trong. Một nụ cười tuyệt đẹp mà cô đã từng tưởng tượng ra Tsubaki sẽ trông như thế nào khi nở nụ cười ấy. Và trong giây phút đó, Mikazuki kịp nhận ra rằng con tim mình không thể ngừng đập nhanh hơn, liên hồi như một hồi trống dồn dập.

— Giờ thì mình hiểu rồi... mình thật sự đã hiểu. Dù cho anh ấy có là ai... thì... mình thích Kazuto Minamiya!

.....
— Chisaki, tớ về rồi!

Sau một chuyến hẹn hò đầy thú vị, cuối cùng thì Mikazuki cũng đã về đến Thiên Chiếu Gia Trang một cách an toàn. Vừa mở cửa phòng ra, Mikazuki đã thấy Chisaki vẫn còn đang tiếp tục công việc cắm hoa của mình như lúc trước khi Mikazuki đi

— Mừng cậu về... thế nào, cuộc hẹn gặp mặt giữa hai người ổn thỏa chứ? Với cậu Kazuto Minamiya ấy...

— Cũng bình thường thôi, anh ta vẫn cứ đáng ghét khó ưa như bình thường, nhưng anh ta luôn mang cho tớ hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Mang đến cho tớ một ngày vui đúng nghĩa... À phải, cảm ơn cậu vì đã cho tớ lời khuyên. Nếu không, chắc tớ chẳng thể vào để thử đồ cưới. Đây là hình chụp của tớ khi thử váy... đừng cười tớ nhé!

Chisaki nhận lấy tập ảnh và mở ra xem. Ngay cả Chisaki cũng không khỏi trầm trồ thích thú trước vẻ đẹp lột xác hoàn toàn của Mikazuki

— A ra, Mikazuki mặc váy cưới xinh ghê. Tự đứng nhìn cậu thế này... mình cũng muốn được mặc thử một lần cho biết!

Chisaki chợt để ý thấy trang kế bên có dán một tấm ảnh Mikazuki chụp chung với Tsubaki. Khi nhìn vào đó, cô cũng chủ nhỏ chợt nở nụ cười nhẹ

— Mikazuki... có vẻ như cậu và anh bạn cùng trường kia... thật sự đã có một ngày cùng nhau tràn ngập trong tiếng cười đúng không?

Mikazuki nằm xuống trước bên hiên nhà, nơi nối thông với khu vườn bên ngoài, cô ấy ôm chặt lấy con cáo trắng nhồi bông trong tay với ánh mắt ướt át xấu hổ. Dường như... Mikazuki đang nhớ lại những điều mình đã trải qua cùng Tsubaki... càng nghĩ, trái tim người thiếu nữ càng trở nên loạn nhịp

— Uhm... rất vui. Tổ và anh ấy... đã cùng trải qua nhiều chuyện rất thú vị!

.....

.....

— Oh my, về rồi đấy hả Kazuto – kun... ra ngoài có gì hot không?

Cùng lúc Tsubaki cũng vừa về đến căn phòng riêng thuộc phận sự nhà Tsuchimikaido mà Chisaki đã bố trí sẵn cho William và Tsubaki ở tạm trong thời gian diễn ra Đêm Vũ. Đi chơi mệt mỏi về gặp ngay cái bản mặt toe toét của William khiến Tsubaki không khỏi chán chường

— Có, ở ngoài có mấy tiệm bán hotdog cũng đang hot lắm. Nhưng do chúng hot quá nên tôi chẳng thèm ăn nữa!

— Oh my oh my, Kazuto – kun lại đùa nữa rồi. Cậu biết tôi không phải nói đến mấy cái đó mà đúng không? Hắn cất tiếng thở dài ngán ngấm

— Cũng chẳng có gì đặc biệt. Yokohama đất chật người đông, đi đâu cũng thấy xe cộ người người chẳng thua gì phố Akiba. Đi muốn tắt thở!

— Oh my, đông đến thế ư? Thế chắc chuyến du ngoạn hôm nay không được vui nhỉ!

Tsubaki khẽ lấy chiếc cốc Mikazuki mua cho đặt trên bàn... Hắn cất tiếng thở phà ra

— Không hẳn... không hẳn là nhàm chán không thú vị. Kể ra cũng có giây phút mà mình bất ngờ không lường trước được!

35. Chương 35

— Nhân danh hiện thân của đẳng tối cao Amaterasu – sama. Ta xin tuyên bố, Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm vòng thứ hai chính thức bắt đầu!

Lời mở đầu cho Đêm Vũ thứ hai làm cho độ trang nghiêm của không gian xung quanh càng tăng lên một cách đáng sợ. Nhưng lần này, địa điểm thi đấu không còn trong đại sảnh của Thiên Chiêu Gia Trang mà là ở ngoài vườn uyển của Amaterasu no Mori. Một khu vườn cát rộng lớn được trồng nhiều cây xanh xung quanh, các cột đèn được lắp như ngoài đường để có thể chiếu rõ sân đấu này trong ban đêm sâu thẳm. Một điều thú vị được tính từ Đêm Vũ thứ hai, ngoài chuyển địa điểm thì thời gian từ ban ngày sẽ trở thành ban đêm. Cùng độ kiếm giữa các ứng cử viên thuộc ba phân gia dưới bầu trời đêm đầy sao và ánh trăng tròn... mới mang đúng tinh thần của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Báo hiệu đây sẽ là một trận chiến đầy thú vị mà ai cũng mong mỏi

Nhưng trước khi Đêm Vũ vòng hai bắt đầu, chúng ta hãy quay ngược một chút thời gian về khâu chuẩn bị sáng nay như thế nào. Đảm bảo sẽ có một chút ngạc nhiên khi có vài người không biết về thời gian và địa điểm đã được thay đổi

_ Oi oi Kazuto – kun, Kazuto – kun... tại sao lịch thi đấu lại thay đổi vậy? Từ sáng chuyển xuống tối đêm... thế là hết cả một ngày rồi còn gì nữa!

Số chẳng là chàng trai ngoại quốc William sáng sớm phải đến khu vực nhà Tsuchimikaido để chào cung chủ Chisaki một tiếng. Và đó cũng là lúc anh ta nhận được thư thông báo địa điểm lần thời gian của vòng thứ hai sẽ có thay đổi, cụ thể là sáng thành tối, đại sảnh ra ngoài sân vườn. Thế là anh ta tức tốc chạy ra ngay bãi đỗ xe, chui vào chiếc Jaguar mà Tsubaki dùng làm chỗ ngủ của mình qua đêm để báo cáo. Nhưng sẽ có chút mất hứng khi tên tự kỷ chỉ biết lẳng tai nghe mấy cái đĩa nhạc giao hưởng không lời thôi... hắn chẳng thêm để tâm gì đến xung quanh đâu

Tai nghe nhạc trong khi có tên nào đó cứ lèm bèm bên cạnh, riết rồi Tsubaki cũng chẳng còn nhả hứng để thưởng nhạc. Hắn đành tạm thời cho ngừng chạy CD, với tiếng thở dài ngán ngấm trên môi

_ Muốn gì đây William? Buổi sáng là thời gian duy nhất để cho tôi tỉnh tâm hiểu không? Bị phá đám là phiền lắm đấy!

_ Bỏ mấy thứ đó qua một bên đi. Tôi vừa đến phòng Hime – sama, thì lại nhận được ngay bức thư thông báo này dán ngoài cửa. Cậu xem, cả thời gian lẫn địa điểm của vòng thứ hai đều bị thay đổi hết rồi này!

Tsubaki giắt lấy mẫu giấy thông báo xem thử, đúng là nó đã bị thay đổi hoàn toàn. Nhưng xem ra Tsubaki không quan tâm mấy nên mới thẳng thừng vứt tờ giấy ra ngoài khung cửa sổ, làm cho William giật mình không kịp trở tay

_ Há!

_ Ôi giờ, Có gì lạ đâu, Đêm Vũ ba năm trước cũng thế, thay đổi xoành xoạch lúc này lúc kia. Có hôm sáng vừa đấu xong, chiều đấu tiếp. Có hôm thì kéo dài đến suốt 3 ngày sau mới tiến hành vòng thứ hai. Nói chung, còn tùy vào tâm trạng ngài Akifusa lúc đó thấy thế nào. Ngài đang vui thì có nhả hứng... không thì cứ như dự báo thời tiết không chính xác!

_ Nhưng mà này nhé, mấy vụ này bên Anh là không được ủng hộ đâu, nó gây phiền hà không nhỏ cho toàn bộ mọi người. Chắc ngài Akifusa đang có mưu tính gì hả?

_ Mưu với chả tính... bây giờ ngài ấy đang là một đứa trẻ loli, đương nhiên suy nghĩ và tính cách cũng thoái hóa theo thân thể rồi còn đâu. Như thế cũng tốt... tôi sẽ có thể đánh một giấc cho đến chiều tối. Lúc đó chỉ việc xách thân đến tham dự vòng hai là được!

Nói xong Tsubaki lạnh lùng lấy một tờ báo có sẵn trên xe chùi lên mặt để ngủ. Có lẽ, hắn đang dự định đánh một giấc đến tối tham gia Đêm Vũ mặc dù đã ngủ từ đêm tối hôm qua

_ Oi Kazuto – kun, cậu không tính ngủ thật đó chứ... thật là phí phạm một ngày đẹp trời như thế!

_ William – san nói đúng đấy Tsu – kun, mặc dù vòng hai của Đêm Vũ đến tối mới bắt đầu. Nhưng hôm nay quả là một ngày đẹp trời mà!

Giọng ai đó vừa thanh cao vừa thánh thót lại vừa quen quen. William nhanh chóng ngoái cổ lại thì bắt gặp Chisaki đang đưa tay chào mình với nụ cười thân thiện dịu dàng trên gương mặt

_ Hime – sama!

_ Chào buổi sáng William – san, Tsu – kun. Mình có đang làm phiền hai người không?

_ À không không... người thấy đấy, chẳng qua là Kazuto – kun không có kế hoạch gì vào sáng nay, nên cậu ta tính đánh một giấc đến tối...

Tsubaki đang nằm tựa lưng vào ghế, nghe thấy giọng nói của Chisaki, hắn mới kéo tờ báo xuống, để lộ gương mặt điển trai lạnh lùng cùng đôi mắt thờ ơ vô cảm hững hờ. Nhưng hình như hắn đang có chút không vừa lòng khi giấc ngủ của mình bị làm phiền hết người này đến người khác

_ Có, cậu vừa mới khiến cho tớ từ bỏ ý định ngủ đấy... Gặp tớ có chuyện gì à?

Chisaki nhẹ nhàng nâng một chiếc giỏ nan thường được dùng ấy chuyển dã ngoại picnic lên, nụ cười trên môi vẫn không hề phai mờ hay biến sắc. Nét dịu dàng đầm ấm của cung chủ cung huyền nữ Tsuchimikaido mang đến cho người khác một cảm giác yên bình thanh thản

— Nếu được thì dùng điểm tâm sáng với mình nhé. Cũng hay dùng để giết thời gian luôn nhỉ!

Bên dùng tiếp theo là một chỗ nhà vườn thường hay được dùng để nghỉ chân uống trà như các bậc quý tộc phương Tây hay có. Đây là nơi mọi người có thể dùng chân, nghỉ ngơi ăn bánh, cùng thưởng thức quang cảnh đẹp yên bình xung quanh, cùng nhau tám những chuyện trên trời dưới đất. Nhưng dù sao đi nữa, việc lôi được gã tự kỷ Tsubaki Minamiya ra khỏi cái xe đó để cùng dùng bữa điểm tâm thì quả thật Chisaki rất có tay nghề và kinh nghiệm khi đối phó với gã thần kinh này

Và hiện giờ, hắn đang ngồi đây, tay chống cằm, mặt méo xệch khó chịu khi cứ phải gương mặt nhìn cái gã nửa tây nửa ta William cười xỏ toẹt toẹt khi được Chisaki tận tay rót trà vào tách

— Oh my, thành thật xin lỗi Hime – sama khi để người phục vụ như vậy. Đáng lý ra một quý ông người Anh như tôi nên làm những việc này mới phải!

Chisaki chỉ nở một nụ cười thân thiện dịu dàng như một tiên nữ giáng trần. Cô ấy hoàn toàn không quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhặt như vừa xong

— Vâng, không sao đâu, xin anh đừng khách sáo. Dù là đang trong thời gian nghỉ ngơi để chuẩn bị cho Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm tiếp theo... William – san vẫn là khách quý của nhà Tsuchimikaido. Và đáp ứng phục vụ khách, chính là bổn phận của cung chủ nhà Tsuchimikaido như tôi!

— Oh my oh my, nhưng chẳng phải bây giờ tôi đang là vệ sĩ thân cận của cung chủ nhà Tsuchimikaido ư? Trách nhiệm vẫn là hộ tống và phục vụ cho Hime – sama. Hơn nữa, là một quý ông người Anh, tôi không cho phép bản thân mình đứng nhìn một cô gái phục vụ mình. Chí ít, hãy để tôi được phục vụ bữa điểm tâm sáng cho người!

— Vâng, thế thì còn gì bằng, làm phiền anh vậy, William – san!

Thế là chàng trai tóc nửa vàng nửa đen hí hửng hào hứng rời khỏi chiếc ghế của mình. Anh ta ra chỗ góc bên kia của căn nhà vườn để chuẩn bị bữa điểm tâm trong chiếc giỏ picnic mà Chisaki đã mang theo lúc nãy. Còn bây giờ, thì chiếc bàn này chỉ dành riêng cho hai người là Chisaki và Tsubaki thôi. Nhưng như vậy đồng nghĩa với việc họ sẽ có thời gian để nói chuyện với nhau hơn

Mở đầu bằng việc Chisaki quay sang nhìn William chuyên nghiệp thành thạo, cô cung chủ nhỏ không thể không nở một nụ cười hiền lành thích thú

— William – san giỏi ghê... việc gì cũng biết làm, nhanh nhẹn tháo vát và gần như không gây ra bất kỳ sai sót nào hết. Trông cứ như một quản gia chuyên nghiệp ấy nhỉ!

Tsubaki cầm tách trà trên tay mình cứ đảo qua đảo lại mà không thèm kê lên miệng uống. Bởi lẽ hắn có thích uống trà đâu... nhìn cái thứ chất lỏng vừa xanh đục vừa bốc khói, Tsubaki đã liên tưởng ngay đến giây phút mình sẽ bị bỏng miệng nên không bao giờ chịu uống cái thứ được gọi là trà dù nó có hảo hạng thơm ngon đến mức nào

Hắn cất tiếng thở dài ngán ngẫm như thể chẳng quan tâm lắm đến những điều Chisaki vừa nói. Nhưng chính Tsubaki cũng không thể phủ nhận tính tháo vát nhạy bén của William

— Cũng không hẳn là không phải quản gia. Khi còn sống chung với nhau, tớ là học viên năm nhất, hắn là năm ba gần ra trường, trong khu chung cư ký túc xá có ban một ngành học riêng giúp cho các sinh viên năm ba kiếm thêm điểm cộng và tiền làm thêm, đó là chương trình phục vụ các sinh viên mới vào trong vai trò một BS (Butler Service). Cái tên tóc vàng đó đã làm BS cho tớ suốt 1 năm, nên rất thành thạo trong mấy công tác của quan gia như cậu thấy đấy!

— Hehhhh... Dịch vụ quản gia ư? Ở bên Anh các cậu có vẻ vui quá nhỉ. Nhưng mình tự hỏi. Giả sử như Tsu – kun học hết năm nhất, lên năm hai chắc cũng phải trở thành quản gia ột ai đó đúng không?

— Uh, không phải chắc mà là 100% sẽ như thế nếu muốn đủ điểm để ra trường. Nhưng riêng bản thân tớ là do học dồn các khóa cùng một lúc nên sẽ tốt nghiệp sớm hơn dự tính. Cũng chính vì lo không đủ điểm tớ buộc phải tham gia một chương trình ngoại khóa nào đó... và tớ đã chọn tham gia cuộc thi hội họa quốc tế. Tớ thà chết chứ còn lâu mới chịu làm Butler ột đứa nhóc năm nhất... đặc biệt là con gái!

— Tee hee, phải nhỉ, Tsu – kun sẽ không bao giờ chịu làm phục vụ cho các cô gái trẻ đâu!

Tsubaki lại cất tiếng thở dài ngán ngẫm thêm một lần nữa

— Này Chisaki, cậu gọi tớ đến đây là chỉ để nghe những chuyện trong quá khứ khi tớ còn học bên Anh quốc thôi hả? Nếu vậy thì cứ đi hỏi cái gã hai lai kia là đủ rồi... việc gì phải lôi tớ ra tận đây?

— Cái đó chỉ một phần thôi... Điều quan trọng mà mình muốn nói với cậu là... Tsu – kun, cảm ơn cậu rất nhiều!

Tsubaki bỗng dưng quay sang nhìn Chisaki với ánh mắt trân trân chẳng hiểu gì. Thậm chí cái hành động quay quay tách trà trên tay cũng phải ngưng lại giữa chừng. Hắn đang cố lý giải nguyên nhân từ đâu lại xuất hiện câu cảm ơn của Chisaki

— Vì điều gì? Là do tớ đồng ý tham dự Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm dưới thân phận là ứng cử viên đại diện cho nhà Tsuchimikaido ư?

— Không... mình cảm ơn vì cậu đã dành một ngày ra ngoài đi chơi cùng Mikazuki. Trông Mikazuki có vẻ vui lắm khi đi dạo quanh một vòng Yokohama với cậu đó Tsu – kun!

Tsubaki thở dài ngán ngẫm. Hắn không ngờ rằng việc mình lén lút đi chơi với Mikazuki không thông báo với chủ nhà Tsuchimikaido lại bị Chisaki phát hiện. Mà hắn cũng thắc mắc làm thế nào cô ấy lại biết

— Chisaki... không phải cậu theo dõi bọn tớ cả ngày hôm qua đó chứ?

— Còn tùy vào cảm nhận và con mắt của mỗi người. Ngày hôm qua, mình, William – san và Hanabi chỉ đơn thuần là hộ tống ngài Akifusa đi loanh quanh phố Yokohama. Và tình cờ thì bắt gặp cậu với Mikazuki đang đi cùng nhau trên đường. Ngài Akifusa cứ mãi tò mò về mối quan hệ giữa hai người nên lệnh cho bọn tớ bám theo... Lệnh của ngài Akifusa, làm sao mình dám từ chối!

— Hầy, vậy là thật sự cậu đã quan sát hết từ đầu đến cuối... tớ đi đâu, làm gì với phò tóc tím... cậu biết hết cả rồi!

— Điểm tâm đến rồi đây!

Không biết William lấy ở đâu được một chiếc xe kéo chuyên chở đồ ăn thường hay được dùng trong các nhà hàng. Các nhân viên bồi bàn thường dùng chiếc xe này để mang thức ăn được nấu xong từ dưới bếp lên cho khách. William cũng làm tương tự như thế... nhìn đi nhìn lại thì trông anh chàng ngoại quốc nửa tây nửa ta rất lấy phần khởi khi được làm công việc của một Butler thật thụ

— Oh my oh my, Hime – sama quả là một quý cô đảm đang giỏi nội trợ. Có cho vàng tôi cũng không dám nghĩ mình sẽ được thưởng thức món ăn quê nhà ở ngay tại đây, Nhật Bản, mảnh đất của truyền thống võ sĩ đạo phương Đông... Sandwich trứng, sandwich trứng cá hồi, sandwich thập cẩm, sandwich tôm cay, sandwich gà chiên... thật tuyệt vời!

— Có cả chút trà sữa trà xanh nhấm miệng nữa. Tôi không biết liệu William – san có quen với đồ ăn Nhật Bản hay không, nên đã chuẩn bị một ít món theo phương Tây Anh Quốc. Đây là lần đầu tiên tôi làm những món này... nếu có gì sơ sót, mong được lượng thứ và xin được chỉ bảo thêm!

Đã được một quý cô xinh đẹp, dịu hiền, dễ thương, đáng yêu vừa làm điểm tâm vừa cúi đầu gửi lời xin lỗi. William cảm thấy số mình quả thật rất đỏ... Anh ta nghĩ rằng: nghỉ du lịch ở Nhật Bản quả là một quyết định sáng suốt... “I love Japanese, I love Japan’s traditional... I love Japan’s food... I love Japan”... Đó là những câu cảm thán William suy nghĩ trong đầu ngay tại giây phút này

— Oi oi Kazuto – kun, nếu tôi nhớ không nhầm thì hình như cậu không ăn được tôm phải không... Chắc là không sao nếu cậu dùng gà... À chooooooooo

Nói chưa dứt lời thì William đã được tặng ngay một cú đá ngay chính giữa bụng. Một cú đá trực diện, chí mạng mà sau khi linh xong, William chỉ biết nằm quần quai dưới đất ôm bụng

_ Cú... cú đá đẹp lắm... Kazuto – kun!

_ Im miệng đi William... tại sao hôm qua cậu dám rình mò tôi hả? Chẳng phải chúng ta đã giao kèo là sẽ không xâm phạm quyền riêng tư của nhau ư?

_ Cái đó... cậu hỏi ngài Akifusa loli ấy... phen làm bầy tôi... làm thế nào mà cãi được!

Chisaki khuyên răn Tsubaki bằng nụ cười thân thiện

_ William – san nói đúng đó, tất cả vì ngài Akifusa muốn rời khỏi Thiên Chiếu Gia Trang, nên mình đã dắt ngài ấy ra ngoài, kéo theo William – san. Cậu đừng trách anh ấy mà!

Tsubaki không ngừng thở dài ngao ngán. Trong một buổi sáng, chẳng biết đây là lần thứ bao nhiêu hắn làm bộ mặt chán chường đi đôi với cái thở dài nào nề chán nản. Hắn đang suy nghĩ cần phải giải thích rõ cho Chisaki hiểu tình hình diễn biến của bản thân với Mikazuki trong thời điểm ấy là sự ngẫu nhiên

_ Chisaki, không phải tớ cố tình ra ngoài cùng cô ta... Bọn tớ chỉ tình cờ gặp nhau ngoài đường và cũng do bọn tớ gặp một số chuyện khúc mắc trên trường trước đó nên tớ phải giải quyết bằng việc đi chơi cùng cô ta. Hoàn toàn không có gì mờ ám ở đây đâu!

Chisaki đưa hai tay che miệng cười khúc khích. Gương mặt Tsubaki từ trước đến nay chỉ gắn dính với sự lạnh lùng nghiêm nghị. Nhưng thỉnh thoảng Tsubaki rơi vào trạng thái khó xử, mặt hắn để lộ ra một chút khó khăn, lo lắng, đắn đo... nhìn trông buồn cười không chịu nổi

_ Uhm... mình có thể nhắm mắt xem như chưa từng nghe thấy chuyện này bao giờ. Nhưng Tsu – kun phải hứa với mình một điều kiện!

_ Điều kiện?

_ Sau khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm vòng hai kết thúc, Tsu – kun phải in một cuộc hẹn giống như với Mikazuki hôm qua... rất đơn giản thôi đúng không?

_ Chisaki... từ khi nào mà cậu lại trở nên loi nhoi lóc nhóc trẻ con hệt Hanabi thế hả? Toàn nói mấy câu linh tinh vớ vẩn... bớt đùa đi nhé!

_ Mình không đùa Tsu – kun. Điều kiện để mình bỏ qua cậu qua mặt chủ nhà Tsuchimikaido khi còn đang trong thân phận ứng cử viên đại diện cho gia tộc Tsuchimikaido là một buổi hẹn... bù cho lễ hội trường hôm trước mình không thể đi cùng cậu. Chấp nhận không?

Quay trở về thực tại... thực tại là khúc ta dừng lại ở vòng hai của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm được tổ chức ngoài sân vườn Thiên Chiếu Gia Trang, thời gian là 9h tối... khi mọi thứ đã chìm sâu vào bóng đêm chỉ còn vương lại trên bầu trời những vì tinh tú lấp lánh và mặt trăng tròn vành hằng tuyệt diệu

Trong lốt mặt nạ cáo Kitsune, Tsubaki vẫn còn suy nghĩ đến những lời Chisaki nói lúc sáng. Hắn tự hỏi, thật sự Chisaki nghiêm túc về chuyện hai đứa đi chơi với nhau giống như Mikazuki. Một cung chủ uy quyền, thống lĩnh một gia tộc hùng mạnh thì từng lời từng chữ thốt ra không thể thu hồi

_ Chisaki từ trước đến nay có bao giờ cư xử như vậy đâu... Rút cuộc thì cậu ấy đang có dự tính gì trong đầu?

_ Trận đấu thứ 4: William D. Tsuchimikaido và Ayame Minamiya. Xin mời hai kiếm sỹ - desu!

Đấy... Tsubaki cứ mãi nghĩ đến nỗi không còn để ý gì đến mọi thứ xung quanh, thậm chí là trận đấu của William diễn ra ngay tại thời điểm này mà hắn cũng không biết

_ Tsu – kun, Tsu – kun, đến trận của William – san rồi kìa!

_ Hả... đến trận đấu của gã ăn bám ở đợ kia rồi sao?

— Phải... Mọi chuyện ổn cả chứ Tsu – kun? Từ đầu vòng hai đến giờ, mình để ý cậu cứ thơ thẩn thẩn thế nào ấy... Cậu không được khỏe ư?

Nếu như có thể nhìn ngoài lớp mặt nạ Kitsune mà đoán được tâm trạng của Tsubaki... Không, Chisaki không đoán, mà cô cũng chủ nhỏ chắc chắn linh tính của mình là đúng. Tsubaki là một người trầm lặng ít nói... nhưng cũng không đến mức từ đầu cuộc thi, hần chẳng thém mở miệng nói một lời, hay bình luận về các trận đấu trước. Chình vì thái độ ấy mà Chisaki không khỏi nghi ngờ... Suy cho cùng, Chisaki luôn dõi theo từng bước đi của hần từng chút một

Và đây cũng là một sự vô ý khi Tsubaki đã để cho Chisaki thấy vẻ lơ là mất tập trung của bản thân mình

— Xin lỗi... có một vài thứ tớ cứ không khỏi suy nghĩ. Nhưng giờ thì không sao nữa rồi... cậu đừng lo!

— Mình biết Tsu – kun có rất nhiều thứ để lo... Chỉ có điều rằng: trận đấu của William – san cũng vô cùng quan trọng. Anh ấy đang cố hết sức mình vì lợi ích của nhà Tsuchimikaido... nên mình nghĩ, chúng ta nên theo dõi và cổ vũ cho anh ấy!

Ngay lập tức, Tsubaki nổi quạu... hần nghĩ đến cái bản mặt cứ nhe răng cười toe cười toét kia mà không khỏi bực bội. Tsubaki vẫn còn ám ức cái tên đó dám hành động sau lưng mình hùa theo phe ngài Akifusa theo dõi cuộc hẹn hò giữa hần và Mikazuki. Cảm giác cứ như vừa bị phản bội vừa bị đâm dao vào lưng trong khi kẻ thực hiện hành động đó lại là gã bạn thân sống chết một thời cùng nhau bên Anh. Đáng lý ra, Tsubaki chẳng thém quan tâm trận đấu này làm gì... nhưng nếu Chisaki đã nói thế thì chí ít mình cũng nên bình luận một chút

— Về chuyện đó thì cậu không cần phải lo. Cái gã William kia sẽ thắng ngay ấy mà!

— Sao cậu lại chắc chắn chuyện đó?

— Tớ hiểu thực lực của hần... tớ đã từng chứng kiến không biết bao nhiêu lần khả năng kenjutsu của hần. Hậu duệ gia tộc Saotome... đó không phải chỉ là cái danh hào không thôi... Hơn nữa...

— Trận chiến bắt đầu – desu!

Đối thủ ở vòng hai này của William là một kiếm khách nữ đến từ gia tộc Minamiya. Ngay khi trận đấu chưa bắt đầu, thì nữ kiếm khách bên kia có hiện tượng mất ý chí chiến đấu trước nụ cười “thiên thần” “hoàng tử” của hần. Điểm rõ ràng nhất chính là cả cơ thể cô bỗng trở nên cứng đờ, đôi tay lẫn đôi chân không kìm chế được cơn run rẩy e ngại... và nét đỏ au ngượng ngùng cứ quay đi chỗ khác trên gương mặt

Khi trận đấu được tuyên bố bắt đầu, thay vì rút Katana tấn công, chàng trai ngoại quốc vẫn còn giữ nụ cười ấy cùng một câu nói duy nhất

— Oh my, tôi lại phải đối đầu với một bông hồng xinh đẹp nữa ư? Tại sao số phận của tôi luôn phải trở thành kẻ thù của các quý cô kia chứ? Thật là một vòng xoáy định mệnh đầy cay nghiệt đến với hai chúng ta!

Chỉ với một câu nói đó thôi, nữ kiếm khách nhà Minamiya tự ý đặt thanh Katana còn chưa rút khỏi vỏ xuống sàn xin đưa tay chịu thua

— Trận... trận đấu thứ 4 kết thúc... người chiến thắng là William D. Tsuchimikaido – desu!

Cả Hanabi gần như cũng đờ miệng khi bản thân phải tuyên bố trước một trận chiến chẳng giống ai. Mà không chỉ có Hanabi không... tất cả các ứng cử viên theo dõi trận đấu đều phải im thin thít ít nhất 1 phút để chiến đấu với cái thực tại rằng đây không phải sự thật.... nhưng xem ra vô ích vì tất cả đều là sự thật. Chỉ có điều, đa phần kiếm khách nữ từ ba nhà đều mang chung một tư tưởng “Vị hoàng tử bạch mã của chúng em thật tuyệt vời”

Ngồi bên phen sự nhà Tsuchimikaido, Tsubaki đưa ngón tay chỉ khi giọt mồ hôi xuất hiện ngoài lớp mặt nạ Kitsune

— Đấy, cậu thấy chưa... nếu như đối thủ của hần là nữ thì việc hần dành lấy chiến thắng ở phút đầu tiên còn dễ dàng hơn theo dõi thị trường chứng khoán lên lên xuống xuống bất thường. Một con người sinh ra

bên Anh, được đào tạo trở thành một quý ông lịch lãm... thì mấy chuyện như lấy lòng người khác chỉ qua một câu nói là điều quá đơn giản!

Chisaki cũng không khỏi nở nụ cười miễn cưỡng méo xệch

— Uh, cậu nói phải... William – san, thật là một người kỳ lạ!

.....

Ở khu vực đại diện chính, ngài Akifusa loli không khỏi phá vỡ đi nghi thức truyền thống thiêng liêng nước Nhật. Ngài bỏ qua sự uy nghiêm của một hiện thân thần linh để được tự do phá lên cười vật vãnh lẫn lộn

— William – bou, trận chiến của ngươi thú vị thật đấy. Quả nhiên chứng kiến mỗi lần ngươi bước lên sân đấu là ta không thể không cười!

William quay sang ngài Akifusa với nụ cười trên môi. Anh ta đưa tay trái ra sau lưng, tay phải đặt ngang trước ngực, lưng khom xuống một góc độ vừa phải

— Đây là một vinh dự dành cho thần thừa Akifusa – sama. Và thần xin được dành chiến thắng này cho người quan trọng đối với thần... đó chính là Chisaki Hime – sama!

Tự dưng Chisaki lại trở thành nhân vật chính trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm vòng hai mà không biết nguyên do vì sao. Chỉ biết là khi hàng chục ánh mắt từ ba nhà đều dồn về phía mình cùng một lúc, Chisaki không thể làm mất mặt William, như thế sẽ ảnh hưởng đến lòng tự trọng của anh ta lẫn bộ mặt của gia tộc Tsuchimikaido. Cô cung chủ nhỏ tội nghiệp chỉ có thể vẫy tay chào cùng nụ cười chút gượng gạo miễn cưỡng

Ngồi bên cạnh, Tsubaki không ngừng cất tiếng thở dài ngán ngẫm

— Xin lỗi cậu Chisaki, tớ kết thân nhầm bạn xấu rồi... Hắn lúc nào cũng chỉ thích bày trò khiến người khác cười mà chẳng để ý gì hết... Bộ hắn không nghĩ rằng... cứ làm như vậy thì mình sẽ trở thành mục tiêu bị ghét bỏ sao?

Tsubaki khẽ đánh mắt sang khu vực nhà Kurahashi thoáng qua vài giây, sau đó lại quay sang William đang nhận sự tung hô từ các bông hồng của ba nhà cũng như sự ganh ghét của mấy tay đục rửa vai u bấp thịt. Hắn lại có một chiều hướng suy nghĩ khác

— Không... mình đoán là hắn biết rõ tình hình bây giờ của bản thân... Nhưng mình chẳng tài nào hiểu nổi hắn cố tình làm thế vì mục đích gì... Tên này đúng là khó đoán!

Đúng là phía bên nhà Kurahashi, ngoại trừ mấy tên đàn ông ghen ăn tức ở không ngừng lên tiếng trù mạt William thì còn một nhân vật nữa. Một người cũng khá im hơi lặng tiếng, hầu như không nói câu gì từ đầu vòng loại thứ hai giống Tsubaki. Những gì người đó làm là ngồi yên một chỗ, hưởng ánh mắt đầu suy nghĩ, tâm trạng đến nụ cười trong sáng như thiên thần của Chisaki. Thi thoảng, người này còn liếc lên chàng trai ngoại quốc đang dần trở thành nổi tiếng kia trên sàn đài với dáng vẻ xa xăm... Người đó... không ai khác chính là thiếu chủ nhà Kurahashi, Hajima Kurahashi

Không chỉ phía bên nhà Kurahashi, mà ngay cả nhà Minamiya cũng thế. Tân cung chủ hiện tại của gia tộc Minamiya, Tsukusa Minamiya cũng không thể bỏ đi ánh mắt xa xăm suy tư sâu lo khi quan sát mặt nạ bí ẩn Kitsune. Trong trận đấu vòng loại, Tsukusa nee đã nghi ngờ người giấu thân phận của mình đằng sau lớp mặt nạ ấy là Tsubaki... Tuy chỉ là một sự suy đoán không có chứng cứ cụ thể... nhưng theo linh tính của một người phụ nữ trưởng thành, cái cảm giác quen thuộc đó chỉ xuất hiện khi Tsukusa được ở bên cạnh Tsubaki mà thôi. Chị ấy đang tự hỏi... nếu như Tsubaki thật sự đang hiện diện tại đây, đang tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm với mong muốn được chạm tay đến ngôi vị cao nhất, ngôi vị Đệ Nhất... thì liệu Tsubaki có chấp nhận quá khứ của mình và không đi trên vết xe đổ của 3 năm trước... Tsukusa quan tâm đến tình trạng của Tsubaki nhiều hơn là chuyện thắng thua

— Tsu – kun... hiện tại, thì em đang khao khát điều gì?

.....

— Trận đấu thứ năm: Kazuto Tsuchimikaido và Souji Kurahashi. Xin mời hai kiếm sỹ - desu!

Cuối cùng thì trận đấu của Tsubaki cũng đã được chỉ định. Đây sẽ là một trận đánh đáng mong đợi trong mắt Chisaki, ngài Akifusa, William, Tsukusa... hay thậm chí là Mikazuki với tất cả những ứng cử viên vẫn còn hiếu kỳ tò mò về sức mạnh thật sự của hắn. Ở trận đấu vòng loại, mặt nạ Kitsune đã đánh bại nữ kiếm khách từ nhà Minamiya mà không cần phải rút Katana... đương nhiên là hắn cũng không dùng “mỹ nam kế” như William. Kết thúc bằng một cái vật tay trong Tai Chi không phải là phạm luật... nhưng điều đó gây thêm sự hiếu kỳ trong các kiếm sỹ có tham vọng được học hỏi. Suy cho cùng thì Tsubaki vẫn chưa muốn thể hiện khả năng thật sự của bản thân mình... vì hắn nghĩ bây giờ vẫn chưa phải lúc

Tsubaki lững thững bước lên sân đấu. Đối thủ ở vòng hai của Tsubaki là thành viên nhà Kurahashi. Một tay kiếm sỹ tí hon độ chừng 10 hay 12 tuổi gì đó diện một bộ Hakama cũng khá oách. Nếu không nhầm thì đây chính là một trong hai đứa trẻ được xem là kiếm sỹ chuyên nghiệp ở buổi tiệc mà Chisaki đã từng giới thiệu với William. Cô cung chủ nhỏ từng nói, có những kiếm sỹ được mệnh danh là thiên tài khi độ tuổi còn rất nhỏ... Xem như hôm nay ta sẽ có dịp chứng kiến... cuộc chiến giữa thiên tài nhí và kẻ Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư ba năm trước có khác gì những trận thi đấu của người lớn hay không

— Trận đấu bắt đầu – desu!

Cậu nhóc Souji từ từ rút thanh Katana và cầm thật cân đối bằng cả hai tay. Đứng trước đối thủ cao lớn hơn mình, nhưng cậu ta không hề tỏ ra sợ hãi hay hoảng loạn. Trái lại, đó là một nụ cười bình tĩnh tự tin và cũng không hề tự kiêu

— Đây là lần đầu tiên đàn em được cơ may đấu với Tsuchimikaido Kitsune – san. Nếu có gì sai sót, mong được lượng thứ!

Một cậu nhóc biết phép tắc trước sau như thế cũng khiến cho Tsubaki bắt đầu có hứng thú một chút. Từ cái bộ mặt chán chường thờ dãi, Tsubaki dần dần cảm thấy thú vị trước trận chiến này của mình. Xem ra... hắn sẽ đấu một cách nghiêm túc... hy vọng điều đó là sự thật

— Souji Kurahashi phải không... Tên thật của nhóc là gì?

— Vâng, là Souji Inoue... xuất thân từ một gia đình tầm trung ở Osaka!

— Osaka à... nhóc cũng chịu khó đến Yamanashi để trở thành kiếm sỹ nhà Kurahashi quá nhỉ! Thế người nhà Kurahashi thế nào?

Một số câu hỏi thuộc ngoài phạm vi của trận đấu, tuy không liên quan lắm nhưng nó cũng chẳng gây hại gì đến ai. Cho nên cậu nhóc ấy cũng thành thực trả lời

— Vâng, người nhà Kurahashi đều là những người tốt bụng, họ luôn quan tâm, động viên và đoàn kết với nhau để cùng vượt qua khó khăn trước mắt. Chưa kể đến thiếu chủ Hajima cũng là một thống lĩnh tuyệt vời. Nói chung, gia tộc Kurahashi là một gia tộc rất tuyệt!

— Thế à... thật tốt nhỉ. Vậy mục đích của nhóc là gì khi tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm là gì?

— Là vì muốn trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư để có thể bảo vệ cháu gái thần biển trước sự giận dữ của Susanoo – sama!

Bỗng dưng, Tsubaki chợt nhún vai cười khúc khích đến đáng sợ. Điều đó khiến cho nhóc Souji phải nâng sự thận trọng trước sát khí của hắn

— Tại sao anh lại cười?

— Trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư bảo vệ cháu gái thần biển. 3 năm trước, có một kẻ đã dành lấy ngôi vị đó khi chỉ mới có 16 tuổi. Hắn ta đã mặc chiếc áo Đệ Nhất lên vai nhưng lại không thể hoàn thành được nhiệm vụ, để rồi phải nhận lấy cái danh kẻ tội đồ, kẻ phản bội, một Ronin không có lãnh chúa để bảo vệ. Nhóc nghĩ có thể nhận lấy trọng trách đó bằng chính đôi vai của nhóc ư? Đây không phải là một giải thưởng nhóc nhận được sau khi đã trở thành kẻ thắng cuộc trong một cuộc thi toán quốc gia... mà là một lời nguyện sẽ theo nhóc cho đến khi nhóc chết. Ngoài ra... những kẻ chưa từng đối mặt trực tiếp với Susanoo... thì không bao giờ có thể hiểu được vị thần đó đáng sợ đến mức nào đâu!

Câu chuyện về cuộc đời Tsubaki được kể dưới màn đêm đầy sao và ánh trăng lung linh huyền ảo. Nhưng đồng thời cũng gợi lại cho người nghe những hình ảnh về Đêm Định Mệnh của ba năm trước. Phải, chỉ có

những người từng tham gia trận chiến ấy... từng đối đầu với cơn giận dữ thật sự của thần biển thì mới hiểu được thế nào là kinh khủng. Thế hệ trẻ mới đây thì không làm sao có thể biết được thế hệ trước đã phải trải qua những mất mát đau thương gì... Cho nên, việc để một đứa trẻ 10 tuổi gánh vác trọng trách của một Đệ Nhất là điều bất khả thi. Tsubaki hoàn toàn có lý khi mở những lời như thế

Nhưng xem chừng, cậu nhóc Souji không chỉ vì mấy lời nói kia mà lung lay ý chí chiến đấu. Tinh thần Bushido của nhóc ta thật sự khiến người khác phải kính nể khi thanh Katana không hề mất đi sự đề phòng

— Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư Tsubaki Minamiya là một thiên tài ngàn năm có một. Ngài ấy được xem là hậu duệ giống với tổ tông Minamiya nhất. Với trí thông minh không ai sánh bằng, cùng với khả năng Kenjutsu vượt qua cả những kiếm sỹ lão luyện lâu năm của cả ba gia tộc. Tsubaki Minamiya là một tấm gương sáng mà thế hệ đàn em phải học hỏi. Nhưng vì ngài ấy đã đánh mất Bushido của chính mình, chấp nhận trở thành kẻ phản đồ vì một tình yêu trái ngán với cháu gái thần biển... Tiểu đệ mới chỉ 10 tuổi, không thể hiểu được thế nào gọi là tình yêu... nhưng tiểu đệ đã từng được Hajima – dono và Chisaki – hime nói rất nhiều về Tsubaki – dono. Trong mắt thiếu chủ và cung chủ, Tsubaki Minamiya là một Samurai dũng cảm khi đã lựa chọn con đường tự giải phóng mình ra khỏi những quy củ của nhà Minamiya để được tự do sải đôi cánh bay lên bầu trời tràn ngập ước mơ trong khi cả thiếu chủ Hajima và cung chủ Chisaki thì không thể. Tsubaki Minamiya là một phản đồ, nhưng cũng là một vị anh hùng... là một tấm gương xấu, nhưng cũng là một viên kim cương tuyệt đẹp... một Ronin không thể bảo vệ được chúa công của mình, nhưng cũng đã từng là một Samurai mạnh nhất trong lịch sử Thiên Chiếu Gia Trang. Chisaki – hime còn nói, sức mạnh của Tsubaki – dono là dựa vào niềm cảm xúc khi ngài ấy muốn bảo vệ một ai đó... bảo vệ người mà mình yêu thương nhất... Chính vì thế, tiểu đệ cũng muốn được như Tsubaki – dono, muốn được trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư không phải vì tự kiêu về sức mạnh có thể đối phó với thần biển... mà là mong muốn có sức mạnh để có thể bảo vệ những điều mà mình trân trọng nhất. Kitsune – san, dù anh có không chấp nhận những lời em vừa nói... nhưng em không thể chịu thua ở đây được!

Có vẻ như... Tsubaki dần dần bị thuyết phục bởi sự tự tin, dứt khoát của cậu nhóc. Hắn cảm thấy ngạc nhiên vì hình như Tsubaki đang được thấy chính con người mình lúc xưa đứng trước mắt. Con người của 3 năm trước khi tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm đầu tiên và phải đối mặt với người mạnh nhất lúc ấy là một kiếm sỹ của gia tộc Tsuchimikaido. Đó là trận chung kết cuối cùng một chọi một... Tsubaki gần như mất đi ưu thế khi toàn bộ kiếm pháp của mình đều bị phá giải trước lưỡi kiếm của ông ta. Hắn không ngừng thở phà phò một mẻ với những giọt mồ hôi ướt đầm áo và mặt

— Chết tiệt, có đánh đến bao nhiêu cũng không trúng... đây chính là sức mạnh thật sự của người được xem là mạnh nhất nhà Tsuchimikaido và có khả năng dành lấy ngôi vị Đệ Nhất đây ư? Nếu như thế này thì mình không thể dành chiến thắng được mất!

Vì thời gian trôi qua đã lâu (Thực chất chỉ mới có 3 năm) nhưng Tsubaki vẫn còn nhớ rất rõ gương mặt của tay kiếm sỹ nhà Tsuchimikaido ấy. Hắn còn nhớ rõ một cơ thể to lớn gấp đôi mình, đôi bàn tay to hơn tay mình, và thanh Katana cũng sắc bén hơn thanh Katana của mình. Nhưng có một điều Tsubaki hơn người đó nhiều... khao khát dành lấy chiến thắng. Khi ấy, hắn chỉ mong đánh thắng người đó để trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư

— Tsubaki, tại sao ngươi lại mong muốn được làm Đệ Nhất đến thế? Tại sao ngọn lửa trong đôi mắt ngươi lại lớn đến mức mà ta cảm thấy sẽ không bao giờ dập tắt được? Vì Lumina ư?

— Im miệng đi lão già... nhưng nói được những điều như thế thì kể ra lão cũng không phải dạng đầu đất. Đúng, tôi gắng sức sống chết với Đêm Vũ năm nay là vì muốn được ở bên cạnh Lumina. Chỉ cần tôi chiến thắng... thì không một ai có thể ngăn cản tôi đến với Lumina!

— Bên cạnh Lumina... ngay từ đầu, việc yêu người cá là một trọng tội không thể tha thứ. Mặc dù đã biết là sẽ phải gắn mác kẻ phản đồ Amaterasu tối cao, nhưng ngươi vẫn cố tình bước đi trên con đường đó. Chỉ vì một tình yêu không bao giờ thành hiện thực ư? Đúng là một lối suy nghĩ trẻ con sáo rỗng!

— He heh heh... Ngay cả lãnh chúa Oda Nobunaga cũng biết cách tân quân đội của mình là thêm vào súng hỏa mai, một dạng vũ khí khác xa hoàn toàn với Katana. Thế mà những con người đang sống ở thế kỷ 21, lại vẫn còn giữ cái lối cái cách nhìn nhận lạc hậu cổ hủ không hợp thời như thế... thì chẳng biết ai mới là

người suy nghĩ trẻ con sáo rỗng. Con người hơn động vật ở chỗ có bộ não để tư duy... nếu là một con người thì hãy thử tưởng tượng xem... Nhật Bản nếu không cách tân thì đã trở thành thuộc địa của nước khác. Nếu như không thay đổi... thì làm gì có cái điện thoại, ti vi mà các người đang sử dụng. Thành phố Hiroshima đã từng được mệnh danh là nghĩa địa của bom nguyên tử nay đã trở thành vùng đất hiện đại có hàng trăm hàng ngàn cây anh đào nở hoa... Nếu không thay đổi thì làm sao có được những thứ mà các người đang sống dựa vào... Nghe này, quy luật thì tốt thật đấy, nhưng nó được tạo ra chỉ để dành cho những kẻ tạo thôi... nếu như nghĩ cứ phải tuân theo mấy quy luật đó thì đúng là một góc nhìn thiển cận. Tự đi trên con đường của mình thì có gì sai trái? Được tự do làm những điều mình muốn thì có gì là phạm pháp. Chỉ có những kẻ nhát gan, tự ti vào chính bản thân mình thì mới không dám thử cái mới... cứ rầm rầm cái cũ cho chắc cú... Vì sao tôi muốn trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... nếu như lão nói tôi muốn có sức mạnh được ở bên cạnh Lumina... câu trả lời tốt đấy, nhưng chỉ đạt được 50 điểm thôi. Mục đích thật sự của tôi vẫn là...

— Sử dụng sức mạnh của chính bản thân để bảo vệ cho những người quan trọng đối với tôi!

Chuyển lên vị trí bên cạnh Chisaki, thống lĩnh đời trước, tức là bố của Chisaki, Chiba Tsuchimikaido khẽ thốt lên những lời ấy trong khi đang quan sát trận chiến giữa Tsubaki và nhóc Souji. Những lời lẽ đó xuất phát từ mảnh gương ký ức còn đọng lại trong trí nhớ ngài. Nó hiện về ngay khi Souji nói lên quan điểm của mình về Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm

Chisaki quay sang nhìn bố mình trân trân. Đây là lần đầu tiên, cô cung chủ thấy ông ấy tỏ ra buồn sầu suy tư xa xăm giống như vừa đánh mất một thứ gì đó vô cùng quan trọng trong cuộc đời mình mà ông phải hối tiếc

— Đó là câu nói cuối cùng của Tsubaki trước khi thằng bé kết thúc Đêm Vũ ba năm trước bằng tuyệt kỹ song kiếm. Những lời lẽ ấy đã khiến ta phải suy nghĩ suốt một khoảng thời gian dài... có lẽ, việc thay đổi mọi thứ là cần thiết!

— Con cũng nhớ rất rõ, khi chứng kiến Tsu – kun trong trận đánh cuối cùng, cậu ấy đã nói lên suy nghĩ của mình cũng giống với lý do Souji – kun tham dự Đêm Vũ. Và rồi 1 năm trở lại đây, bố không còn ác cảm về chuyện của Tsu – kun nữa, cũng không ngăn cản con tiếp xúc với cậu ấy như 3 năm trước. Con nghĩ chắc Tsu – kun đã thành công khi nói lên quan niệm về một thế giới cần được đổi mới. Dù sao thì người đối đầu với Tsu – kun trong trận chung kết Đêm Vũ năm đó... chính là bố mà!

— Khi ấy, ta đã quá mù quáng, để cơn giận lấn át đi lý trí nên không thể suy nghĩ thấu đáo mọi thứ. Ta cứ cho rằng Tsubaki là một đứa phản đồ... nhưng thực ra chính chúng ta mới là những kẻ làm suy giảm sức mạnh của cả ba gia tộc khi cứ phải bám lấy những quy củ từ xa xưa. Ta là người đã khuyên Tsubaru nên sống thoáng hơn, trong khi ta cũng chẳng khác là bao... Giờ nghĩ lại, ta cảm thấy thật hối tiếc khi đã đánh mất một đứa trẻ thông minh sáng dạ luôn tìm đến sự phát triển như Tsubaki!

Chisaki khẽ đưa tay lên che miệng cười khúc khích

— Tee hee, con không ngờ bố lại nuối tiếc khi mất Tsu – kun như thế. Cậu ấy mà nghe được, chắc sẽ tròn mắt ngạc nhiên lắm cho xem!

.....

Về trận đánh, Tsubaki đã quyết định sẽ đánh thật bằng chính sức mình. Chỉ có điều, hắn vẫn nghĩ đây vẫn chưa phải lúc dùng đến thanh Katana giắt bên hông. Cho nên, Tsubaki rút bên trong tay áo Haori một thanh Bokken(một loại kiếm được làm bằng gỗ để thay cho kiếm thật trong các chương trình học Kendo). Xem chừng, hắn sẽ sử dụng một thanh kiếm hoàn toàn vô hại trước kiếm sỹ nhà Kurahashi để dẫn một trận

— Đàn ông dám nói dám làm, nếu như nhóc cứ khẳng khẳng những điều mình vừa nói là đúng thì hãy đánh bại thanh Bokken này đi rồi hẵng nói tiếp!

— Mong được chỉ giáo!

Tiền hạ thủ vi cường, ra tay trước tất thắng. Nhóc Souji phóng đến chỗ Tsubaki với tốc độ nhanh lẹ uyển chuyển. Thanh Katana trên tay vút một đường từ bên trái ngang cổ Tsubaki... thế thì theo lẽ bình thường, Tsubaki buộc phải đưa Bokken sang trái để cản. Nhưng hắn lại nâng Bokken bên cánh phải... và điều đó

thực sự không phải là hành động sai lầm vì chỉ thoảng một cái, lưỡi kiếm từ bên trái đột ngột chuyển hướng sang phải. Quyết định của Tsubaki đã cứu sống hắn một bàn thua trông thấy

— Oh my, suýt nữa thì Kazuto - kun. Cậu nhóc bên nhà Kurahashi bên kia cũng khá đó chứ!

— Kiếm pháp nhà Kurahashi chú trọng vào tốc độ và độ chính xác cực kỳ cao. Hơn nữa, đây mới chỉ là cấp độ một trong 5 cấp để đạt đến Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ. “Thiên Biến Vạn Hóa” đó là cụm từ chung để chỉ về Kenjutsu của gia tộc Kurahashi. “Cứ nghĩ nó sẽ đến nhưng không phải là như vậy” Đó là lời nhận xét từ Tsu - kun khi cậu ấy lần đầu tiên đối phó với kiếm pháp nhà Kurahashi!

Thiên Biến Vạn Hóa, lưỡi kiếm dựa vào tốc độ và hoàn cảnh để tạo nên vô số hướng tấn công mà mắt người bình thường không thể dự đoán trước. Đối với những kiếm sỹ dùng tâm nhãn thì gặp trường hợp như thế này thì chỉ có nước cầm chắc phần thua trong tay. Mấu chốt để phá vỡ bộ pháp này chỉ có một... Đó là dự đoán trước sự bất thường của đối phương

— Để xem, thằng nhóc ấy chĩa lưỡi kiếm bên phải, chứng tỏ nó sẽ tấn công từ bên phải. Nhưng thực chất nó sẽ chuyển sang trái. Và khi mình nhìn thấu được ý định thì nó sẽ lại lừa một cú bên phải... Suy cho cùng, hướng tấn công thật sự của thằng nhóc ấy là...

Tsubaki đưa thanh Bokken cản được hoàn toàn đòn đánh của Souji

— Ở ngay chính giữa!

Souji đã định thực hiện một cú đâm trực diện sau khi khiến Tsubaki phải suy nghĩ đủ thứ linh tinh. Nhưng cậu nhóc ấy vẫn thua gã đeo mặt nạ kia một cái đầu chiến lược. Việc phá vỡ hướng tấn công ấy quá đơn giản

Tsubaki vung thanh Bokken để đánh bật Katana của Souji sang một bên. Hắn tiến chân trái, đưa toàn bộ cơ thể áp sát Souji và dứt điểm bằng một cú đánh trực diện

Hắn rút thanh kiếm gỗ ngang từ phải sang nhắm ngay cổ họng. Nhưng Souji đã kịp thời thụt đầu xuống tránh. Cậu nhóc đó còn nhanh trí lợi dụng phần đầu gối của Tsubaki làm chỗ đạp để tung cơ thể lên cao. Đó là một cú nhảy ngoạn mục mà không phải ai cũng có thể làm được. Nhóc Souji dự tính sẽ chuyển hướng tấn công từ phía để lộ sơ hở nhiều nhất là lưng ngay khi đáp xuống

— Dứt điểm!

Souji vung Katana bổ một đường từ trên thẳng xuống dọc theo chiều xương sống. Cú chém nhanh, mạnh, chí mạng lại hoàn toàn trở nên vô tác dụng ngay khi Tsubaki vòng tay phải sang bên trái, chuyển phần lưỡi Bokken ngang gáy để chặn. Hướng di chuyển của Souji đã lạ rồi, nay còn được chứng kiến một cách phản công cũng lạ không kém. Nhưng chỉ cần nhìn thoảng qua sự hoang dã, không tuân theo bất kỳ quy luật nào hết thì những người trong cuộc đều nhận ra đây chính là Kiếm Pháp Tsubaki Minamiya

— Kiếm pháp Tsubaki Minamiya... quả nhiên, mặt nạ Kitsune chính là....

Đến giây phút này, Tsukusa không còn nghi ngờ vào cảm giác của mình nữa. Chị chắc chắn người ẩn mình sau lớp mặt nạ kia là nhân vật mà ai cũng biết

— Jiyu Kenjutsu (Kiếm Thuật Tự Do), không còn nghi ngờ gì nữa, cái gã Kitsune ấy...

Ngay cả Hajima bên tộc Kurahashi cũng không khỏi tròn mắt ngạc nhiên sau khi chứng kiến một tuyệt thức đầy bất ngờ mà rất quen thuộc từ mặt nạ Kitsune... Coi bộ Tsubaki chẳng biết giấu thân phận gì cả... Không nói tên, nhưng điều đó không có nghĩa là bí mật không bị tiết lộ nếu người đó bất cẩn dù chỉ một lỗi nhỏ... Bây giờ thì Hajima cũng biết luôn rồi

Phía bên nhà Tsuchimikaido, những tay kiếm sỹ khác thì không nhận ra đó là kiếm pháp của riêng Tsukusa vì kiến thức họ quá “đẹt”. Trừ ngài Chiba, bố của Chisaki cũng bắt đầu lấy làm lạ

— Hình như, ta đã từng thấy thể loại kiếm pháp ấy đến từ vòng đấu loại của Tsukusa thì phải. Tại sao ứng cử viên thân cận của con lại biết sử dụng bộ kiếm pháp ấy?

— Có sao đâu ạ? Một kiếm sỹ chân chính ham học hỏi thì tiếp thu những tinh hoa đến từ khắp nơi là điều khuyến khích cần phải được phát huy. Bỏ cứ nghĩ rằng: Kazuto – san đã đi tầm sư học đạo nhiều môn phái cho dễ hiểu!

.....

Quay trở lại trận chiến. Sau khi đã ngăn chặn cú dứt điểm ác hiểm của Souji, gã mặt nạ Kitsune quay hướng cơ thể lẫn thanh Bokken. Vì lúc này, Souji chỉ vừa mới đáp xuống nền cát nên chưa thể lấy lại chỗ đứng cho bản thân, thứ cậu nhóc ưu tiên bây giờ là cản đòn vút ngang mặt từ cánh phải của Tsubaki

Nhưng nhóc Souji không ngờ trước khi thanh Bokken chạm vào thanh Katana của mình. Tên cáo già kia lại đột ngột xoay cơ thể một vòng và vút thanh Bokken từ bên trái. Một hướng tấn công đầy bất ngờ cũng giống như kiếm pháp nhà Kurahashi. Souji không thể phản ứng kịp, cuối cùng thì linh một đòn trực diện vào mạn xương sườn đầy sơ hở. Cậu nhóc nhà Kurahashi bị đánh văng lông lốc dưới nền cát mịn ngoài vườn và dường như không thể đứng dậy nổi

— Không... không thể nào... đó là kiếm thuật... nhà Kurahashi...

— Sai rồi nhóc, đây chỉ là một chiêu thay đổi bất ngờ, đơn giản trong Kenjutsu mà thôi. Một tay kiếm chuyên nghiệp lão luyện có thể thay đổi hướng tấn công mặc dù đã xuất đường kiếm cận kề kẻ thù. Phải nói chính xác hơn thì kiếm pháp nhà Kurahashi bắt nguồn từ kỹ năng này mà ra. Nếu như bộ kiếm của nhà Kurahashi chú trọng vào tốc độ và chính xác, thì ta chỉ cần giảm độ nhanh nhẹn cũng như sắc xuất trúng đòn của đối thủ và tăng độ linh hoạt của bản thân lên là xong. Ngay khi nhóc quyết định chuyển vị trí để tấn công ngay lưng ta... thì nhóc đã cầm chắc thất bại rồi!

Nằm trên nền cát, Souji tròn mắt như thể vừa phát hiện ra một điều vô cùng quan trọng. Đúng là khi Souji nhảy ra phía sau Tsubaki và tung đòn dứt điểm, vì ở trên không nên Souji không thể tận dụng triệt để tốc độ của bản thân lẫn khả năng chính xác. Trong khi đó Tsubaki đứng trụ dưới đất thì cơ hội dành lấy thế chủ động sẽ cao hơn... Trận chiến này, Souji đã thua

— Kiếm pháp nhà Kurahashi được mệnh danh là “ Thiên Biến Vạn Hóa”. Vậy thì kiếm pháp của Tsubaki Minamiya lại có thể được hiểu theo ý nghĩa “ Tùy Cơ Ứng Biến”. Có ai tránh được chữ ngờ đâu nhỉ!

Kết quả trận đấu đã ngã ngũ rành rành. Hanabi nhanh chóng tuyên bố

— Trận đấu thứ 5 kết thúc: Souji Kurahashi không còn khả năng chiến đấu. Người thắng cuộc là Kazuto Tsuchimikaido – desu!

Trong cơn gió lạnh khê thoáng thổi qua dưới đêm trăng lung linh vịnh hằng. Một con cáo trắng mang tên Kitsune đang chìm đắm mình trong sức mạnh vô hạn mà chưa ai có thể chiêm ngưỡng được hết... Một con cáo trắng lạnh lùng, tàn nhẫn, không kém phần bí ẩn mang tên Tsubaki Minamiya

36. Chương 36

Như thế là trận đấu vòng hai của Tsubaki đã chấm dứt với kết quả tuyệt đối. Người chiến thắng ở trận đấu thứ 5 này không ai khác ngoài mặt nạ Kitsune. Với thành tích này thì mức độ nổi tiếng của hắn trong mắt các ứng cử viên khác tăng lên khá nhiều. Sự nghi ngờ bấy lâu nay của một số người đã chuyển sang chắc chắn 100%. Kể cả có tia nhìn lờm lờm ghét cay ghét đắng hắn cũng xuất hiện. Nói chung, trận đấu này mang đến rất nhiều ý kiến khác chiều cùng hướng về nhân vật bí ẩn cáo trắng Kitsune. Mà dù cho có những bình luận tích cực hay tiêu cực, thì cũng không ảnh hưởng đến sự quan tâm của Tsubaki. Hắn chỉ biết bây giờ là cần phải chiến thắng mọi đối thủ để giữ lại hình ảnh cho gia tộc Tsuchimikaido và Chisaki là đủ

Nhóc Souji hiện tại không còn sức lực để gượng dậy chứ đừng nói chi là trở lại khu chỗ của nhà Kurahashi. Xem chừng Tsubaki quá mạnh tay, đến mức Souji chỉ có thể nằm một chỗ, làm cho bộ phận cứu chữa thuộc Thiên Chiếu Gia Trang phải vào cuộc. Nhiệm vụ của đội cứu chữa này là chăm sóc vết thương cho các ứng cử viên sau cuộc độ kiếm không cân sức cho đến khi khỏe lại hoàn toàn. Như ở đây, họ nhanh chóng đến chuyển Souji lên cáng và tiến hành sơ cứu gấp

Trước cảnh tượng đó, Tsubaki trong lồng mắt nạ Kitsune lững thững từng bước đến kề bên kẻ bại trận. Trong đêm vĩnh hằng lung linh dưới ánh sao này, con cáo trắng Kitsune vẫn còn để sự bí ẩn qua lớp mặt nạ ấy. Hắn là kẻ đánh Souji ra nông nổi này, khiến cho ước mơ của Souji trở thành cát bụi... nhưng trong thâm tâm cậu nhóc không hận hắn, trái lại, còn nở một nụ cười nhẹ trên môi

— Em thua rồi, tiền bối mạnh thật. Quả nhiên, không hổ danh là người quen biết với Tsubaki Minamiya... ai cũng mạnh hết!

— Đừng nói những câu như thế Tsubaki Minamiya là một vị thánh. Hắn cũng là người bình thường như nhóc, như những người đang có mặt trong khu vườn này. Hắn cũng có cảm xúc, có suy nghĩ, có chính kiến của mình... và ta tin chắc rằng nếu Tsubaki có mặt ở đây... độ sức với nhóc thì sẽ nói những lời giống như ta: “Đừng bao giờ nghi ngờ lòng tin vào chính bản thân mình, tiếp tục tin tưởng vào con đường mà nhóc đã lựa chọn... thanh kiếm và mạng sống của nhóc là để bảo vệ một cho người quan trọng đối với mình. Chính vì thế... đừng đi vào vết xe đổ của Tsubaki Minamiya... đừng thất hứa để rồi trở thành một Ronin lầm đường lạc lối. Sống trên thế giới này, thứ đáng sợ nhất không phải cái chết... mà là sự bất lực, yếu đuối của bản thân khi phải chứng kiến người mình yêu thương nhất ra đi ngay chính đôi bàn tay mà nhóc đã thề sẽ dùng để bảo vệ họ”

Đến phút cuối, Tsubaki gửi đến một niềm tin mãnh liệt khiến trái tim nhóc Souji không khỏi rung động. Bỗng nhiên, hiện lên qua đôi mắt của Souji không phải là một con cáo trắng bí ẩn, mà là một vị thần mang hình dạng một con cáo mang vẻ đẹp lung linh đến tuyệt diệu. Souji cảm thấy thật đáng quý khi mình được làm đối thủ với mặt nạ Kitsune

— Vâng, cảm ơn Kitsune – san!

Chỉ nói những lời như thế thôi, Tsubaki lạnh lùng quay lưng tiến đến chỗ ngồi dành cho nhà Tsuchimikaido. Ngài Chiba tự động lui xuống để trả vị trí cho Tsubaki là bên cạnh Chisaki như một vệ sĩ thân cận của cô ấy

Ngay khi vị Samurai quan trọng nhất đối với mình đã trở lại, Chisaki không thể không nở một nụ cười nhẹ như một món quà đón chào hắn trở về

— Cậu tốt thật đấy Tsu – kun. Mặc dù đã chiến thắng Souji – kun, nhưng cậu không để cho ước mơ lẫn niềm tin trong em ấy vụn nát. Minh thật sự rất hạnh phúc khi chứng kiến Tsu – kun trưởng thành như thế!

— Chisaki, tớ vừa mới kết thúc trận chiến của mình không lâu. Nên không có tâm trạng để đùa đâu... Tự đừng phải thức đêm thế này, làm cho tớ cảm thấy muốn ném thứ gì đó ngọt ngọt vào bụng!

— Haizz haizz, vậy sau khi vòng hai khép lại, mình sẽ nói toàn bộ người hầu trong Thiên Chiếu Gia Trang làm cho cậu một ổ bánh ngọt thật lớn được không?

— Dở người vừa thôi. Buổi tối mà ăn một ổ bánh ngọt to thì chắc tớ lên nóc tử ngồi ngắm gà khỏa thân sớm!

.....

Ngồi cách phía sau chỉ một hàng, Mikazuki gần như trở thành người im hơi lặng tiếng nhất kể từ khi tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... Bởi rằng cô nàng tóc tím không biết phải nói gì hết, cũng như không có quyền chen ngang vào cuộc trò chuyện giữa những nhân vật đặc biệt. Mà những nhân vật đặc biệt ở đây chính là những Samurai thân cận Chisaki đã tuyển vào một cách bất ngờ, gồm William và Tsubaki trong lồng mắt nạ Kitsune. Trước lúc tập trung hết ở đại sảnh của vòng loại, Chisaki bỗng đứng giới thiệu với toàn bộ người nhà gia tộc Tsuchimikaido sẽ có hai thành viên mới tham dự. Điều này Mikazuki không mấy ngạc nhiên vì việc tuyển chọn người vào gia tộc là quyền quyết định của cung chủ Chisaki... Thứ khiến cô bận tâm là lý do tại sao chỉ mới gia nhập, hai người họ lại được ưu tiên trở thành vệ sĩ thân cận của Chisaki giống Mikazuki và ngài Chiba. Cô công chúa tóc tím thoáng nghĩ... chắc lẽ thực lực của hai người đó thật sự rất đáng nể... đặc biệt là cái người mang mặt nạ Kitsune kia

— Mikazuki, có phải... con đang lo lắng tự hỏi nhân vật mang mặt nạ Kitsune kia là ai đúng không?

Ngài Chiba ngồi bên cạnh chợt lên tiếng cắt phăng nỗi suy nghĩ trong Mikazuki. Mà quả thật ngài ấy không đoán sai... thật sự, cô đang phân vân không biết Kitsune – san là người như thế nào

— Vàng, Chiba – sama... Con thật sự không thể hiểu Kitsune – san là nhân vật bí ẩn đến nhường nào... tại sao anh ta lại phải giấu mình qua lớp mặt nạ cáo ấy? Phải chăng anh ta có một bí mật nào đó không thể tiết lộ trước toàn bộ ba phân gia có mặt tại đây... Nhưng điều khiến con nghĩ ngợi nhiều nhất đó là Chisaki... tuy là bạn tri kỷ, nhưng đôi lúc con cũng không thể hiểu nổi cậu ấy... giống như, Chisaki đang che giấu con điều gì đó thì phải!

— Hừm, ngay cả ta là bố của nó nhưng vẫn còn chưa hiểu rõ suy nghĩ tâm tư của nó nữa là. Nhưng đừng vì như vậy mà con đừng giận nó. Từ lúc còn bé, Chisaki là đứa trẻ nhút nhát, tự ti và luôn dõi theo hai người bạn thuở nhỏ như một mục tiêu để phấn đấu. Chính vì thế mà nó không ngừng học hỏi để sau này có thể trở thành một người có ích cho nhà Tsuchimikaido. Để khi bây giờ trở thành một cung chủ ... Chisaki vẫn còn giữ lối suy nghĩ bản thân mình phải gánh vác rất nhiều trọng trách trong và ngoài gia tộc... Mikazuki, con đã bao giờ thấy Chisaki khóc hay nổi giận chưa?

— Uhm... dạ thưa, ngài nói con mới để ý... suốt mấy năm nay, từ lúc mới bắt đầu đặt chân vào nhà Tsuchimikaido cho đến hiện tại, con chưa hề thấy Chisaki khóc hay nổi giận. Cậu ấy chỉ toàn cười thôi!

— Phải... vì Chisaki đã noi theo tấm gương của Tsubaki Minamiya: “Là người đứng đầu, không có nghĩa là được phép áp đặt tư tưởng của mình lên người khác... mà phải biết lắng nghe cảm xúc cũng như tiếng nói từ những vệ sĩ của mình. Một quân đội mạnh không hình thành từ những chiến binh tinh nhuệ... mà khả năng kết nối mọi người lại với nhau của thống lĩnh đến đâu”. Đó là lý do vì sao, Chisaki luôn nở nụ cười và quan tâm đến cảm xúc của từng người trong gia trang. Con bé luôn cố hết sức để có thể đáp ứng mọi nguyện vọng của mọi thành viên... nhưng liệu như thế có phải điều thật sự tốt hay không? Lo lắng cho người khác nhưng chính Chisaki lại quên đi mất bản thân mình... Mikazuki, Chisaki không hề muốn trở thành cung chủ nhà Tsuchimikaido!

— Dạ? Ngài nói sao cơ? Mikazuki tỏ ra sững sốt khi nghe Chiba nói như vậy

— Thật ra, ngay từ đầu, ước mơ của Chisaki không phải là muốn trở thành thống lĩnh nhà Tsuchimikaido. Con bé chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường như bao đứa con gái khác... Nó muốn được đến trường cấp ba, cùng vui chơi, cùng trò chuyện với mọi người... muốn được học tiếp lên đại học, ra trường, tìm một công việc đàng hoàng ổn định... muốn được yêu và kết hôn với người mình thương yêu... muốn có một căn nhà gần vịnh biển Kyuushi, một mái ấm gia đình ngập tràn trong hạnh phúc... muốn sinh ra những đứa con, nuôi dưỡng chúng trưởng thành, đủ lông đủ cánh thì thả cho chúng được bay đi tự do... muốn được sống những tháng ngày còn lại bên cạnh chồng cho đến khi trút hơi thở cuối cùng. Chisaki đã khao khát mong muốn có một cuộc sống như một người bình thường như thế... nhưng tất cả đều trở thành mây khói vào cái ngày Chisaki quyết định sẽ trở thành cung chủ nhà Tsuchimikaido. Ta có hỏi nó lý do vì sao? Thì Chisaki đã trả lời rằng: “Nếu như mọi người của cả ba phân gia đều xem Tsu – kun như một tên phản đồ... đều xem tình yêu giữa Tsu – kun và Lumina là sai trái... thì con sẽ là người duy nhất ủng hộ họ. Con sẽ trở thành cung chủ để trở thành chỗ dựa cho cả Tsu – kun và Lumina”

Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Mikazuki không ngờ rằng cuộc đời của Chisaki lại phải trải qua những thứ mà không ai có thể ngờ đến. Chisaki ngay từ đầu đã không hề muốn làm một cung chủ uy quyền, có tầm trong mắt người khác... cô ấy chỉ muốn trở thành một cô gái bình thường, không phải dính đến những chuyện trong gia tộc hay Thiên Chiếu Gia Trang... Chỉ vì Tsubaki Minamiya, mà Chisaki đã chấp nhận đánh đổi ước mơ ấy... Mikazuki nhận ra rằng: Chisaki đã che giấu đi mọi thứ về bản thân... che giấu mọi thứ bằng nụ cười thân thiện ngày thường mà mình không hề nhận thấy... Mikazuki không nghĩ Chisaki quá giỏi trong việc giữ bí mật... mà là bản thân mình quá vô tâm

— Chisaki đã cố gắng không ngừng và chấp nhận hy sinh ước mơ của bản thân vì Tsubaki Minamiya. Rất nhiều lần ta khuyên nó suy nghĩ cho thật kỹ trước khi quyết định, trở thành cung chủ chỉ vì muốn bảo vệ cho Tsubaki Minamiya thì nó không đáng... Nhưng xem ra, Chisaki đã lựa chọn con đường đi cho bản thân mình... dù biết rằng đó là một con đường lắm chông gai không dễ đi!

— Trận đấu thứ 6: Hajima Kurahashi và Takeshi Tsuchimikaido. Xin mời hai kiếm sỹ - desu!

Hajima từ từ đứng dậy khỏi vị trí ngồi để từ từ bước ra giữa vườn. Thiếu chủ nhà Kurahashi trước khi ra chiến trận, cậu ta không quên liếc đôi mắt trừng đáng sợ vào Tsubaki trong lốt mặt nạ Kitsune đang ngồi

bên cạnh Chisaki. Giống như kiểu Hajima đã xác định mục tiêu thật sự là tay mặt nạ bí ẩn đó

— Trận đấu xin được phép bắt đầu – desu!

— Hajima – dono, tôi chỉ là một kiếm sĩ tài hèn sức mạnh may mắn được vào đến vòng hai. Nên xin ngài hãy nhẹ tay cho!

Đối thủ của Hajima là một vệ sĩ dưới trướng của Chisaki. Một kiếm sĩ vai u thịt bắp, lực lưỡng do con do tập thể hình thường xuyên nhằm nâng cao thể lực. Anh ta phải đối mặt với Hajima ngay tại vòng hai nên thiết nghĩ biết mình không có cơ hội dành lấy chiến thắng cao

— Tôi cũng thế, mong được chỉ giáo!

Hajima dành lấy thế chủ động tấn công đầu tiên, cậu ta phóng thẳng đến đối phương với thanh Katana chuẩn bị tuốt ra khỏi vỏ. Nhưng ai ngờ đâu, đó chỉ là một đòn đánh giả... Hajima không hề có ý định tấn công bằng Katana, thay vào đó, một tay nắm lấy ngực áo, một tay nắm phần thắt lưng, chân trái ngoắc vào chân đối phương. Hajima dồn sức, bất ngờ vật một đòn Akido đơn giản nhưng lại đủ khả năng nhấc bổng cái thân hình to cao kia một vòng ngã lăn kềnh xuống nền cát bên dưới. Tay kiếm sĩ nhà Tsuchimikaido nằm đo ván, ánh mắt trân trân khi chưa hiểu hết chuyện gì vừa xảy đến với mình. Nhưng anh ta buộc phải lấy lại sự tập trung, nhanh chóng bật dậy nếu như không muốn lĩnh một phát đâm từ trên xuống bởi mũi Katana sắc nhọn của Hajima

Người tên Takeshi kia lùi ra sau, tạo một khoảng trống vừa phải và bất ngờ phóng đến phản công với thanh kiếm trên tay. Và từ đây, một trận đọ kiếm đúng nghĩa diễn ra ngay chính giữa bao ánh mắt theo dõi và quan sát. Âm thanh kim khí va chạm nhau vang đến inh tai, xóa đi sự yên bình tĩnh mịch của một buổi đêm toàn sao và ánh trăng đẹp như thế này

— Hajima – kun đang thể hiện rất tốt kiếm thuật của mình. Thật không dám tin là trong một khoảng thời gian dài không gặp nhau, Hajima – kun đã tiến bộ đáng kể!

Chisaki nở một nụ cười khi chứng kiến những đòn thế tấn công lẫn né tránh cẩn phá một cách chuyên nghiệp đẹp mắt của Hajima. Ấy thế mà hai tên con trai hai bên lại có một chiều hướng suy nghĩ hoàn toàn khác... nét dè chừng đắn đo lo ngại hiện rõ mồn một trên gương mặt William

— Không phải, có cái gì đó không đúng ở đây... kỹ kiếm của thiếu chủ nhà Kurahashi hoàn toàn không được bình thường... phải nói là quá bất thường!

Chisaki ngược sang William với ánh mắt khó hiểu

— Anh nói gì vậy William – san? Kiếm pháp của Hajima – kun có gì đó sai sao?

— Không, về cơ bản thì không sai. Hajima đang thể hiện rất tốt những gì mình học được từ nhà Kurahashi. Chỉ có điều...

Tsubaki lặng nhìn nét biểu hiện trên gương mặt Hajima... quan sát từng thế chuyển động, cách cầm và sử dụng Katana cũng như dự đoán trước đòn tấn công tiếp theo của Hajima một cách cẩn thận từng ly từng tí một. Và hẳn sớm đã đưa ra được một câu trả lời trong trường hợp này

— Hajima đang rất tức giận... Cậu ta đang cực kỳ phẫn nộ đến mức chỉ có thể giải tỏa sự điên tiết của mình qua đường kiếm. Chisaki... trận này, tay kiếm sĩ nhà cậu thua thảm hại rồi!

Hajima dành thế thượng phong khi đã đánh bật được thanh kiếm trên tay đối phương sang một bên. Ngay lúc này, chỉ cần Hajima đưa đòn dứt điểm thì chắc chắn sẽ dành lấy chiến thắng

— Bộ pháp thứ 6 trong Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ: Ten ken (Ỗ Thiên Kiếm)!

Hajima chuyển sang sống kiếm và tấn công vào 5 điểm giống như Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ bình thường mà Tsubaki đã từng sử dụng vào ngày đầu tiên đối đầu với Lumina khi còn nhỏ. 5 vị trí bao gồm hai tay, hai chân và ngang lưng... nói chính xác hơn là tấn công vào những điểm huyệt trên đó khiến đối phương mất đi khả năng làm chủ cơ thể trong một khoảng thời gian ngắn. Nhưng nếu chỉ dừng lại ở đó thì đâu còn gì đáng ngạc nhiên. Bộ thức thứ 6 trong Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ được nâng cấp thêm khi Hajima xoay cơ thể, sử dụng mũi Katana đâm liên tiếp vào 5 điểm bất kỳ khác. Kết quả là đối thủ chịu tổng cộng là 10 đòn. Cũng

do Hajima đã tránh những chỗ chí tử ra nên tay kiếm sĩ nhà Tsuchimikaido chỉ bị chảy máu ngoài da chút đỉnh. Nhưng như thế cũng đủ khiến anh ta phải bỏ cuộc... Takeshi Tsuchimikaido ngã phịch xuống nền cát bất động... có lẽ, anh ta đã ngất lịm đi từ lúc nào không biết hay

_ Trận đấu thứ 6 kết thúc: Takeshi Tsuchimikaido không còn khả năng chiến đấu. Người thắng là Hajima Kurahashi – desu!

Không chỉ có Tsubaki là Kitsune lạnh lùng bí ẩn. Vẫn còn một người nữa mang mái tóc bạc tự soi mình dưới ánh sáng mờ ảo của mặt trăng tròn trên cao. Một kiếm sĩ khác vừa kết thúc trận chiến của mình với đường kiếm vô tình mà gần như không ai nhận ra điều đó. Trong mắt các ứng cử viên khác, họ chỉ cảm thấy thích thú trước một kỹ kiếm hoàn toàn mới và đầy uy lực mà thôi. Chỉ có những người có đôi mắt quan sát tốt thì mới hiểu... Hajima đang có những suy nghĩ tiêu cực trong đầu

_ Cậu nói đúng Tsu – kun, bây giờ mình mới để ý... Hajima – kun đang rất phần nộ thì phải. Có chuyện gì xảy đến bên nhà Kurahashi ư? Chisaki cũng bắt đầu lo âu trước thái độ không được bình thường cho lắm mà Hajima đang thể hiện. Vì từ trước đến nay, Chisaki chưa hề thấy Hajima như vậy

Hajima từ từ trở về chỗ ngồi của mình bên phía nhà Kurahashi. Một lần nữa, thiếu chủ gia tộc Kurahashi tiếp tục đưa đôi mắt sắc lạnh đáng sợ kia thẳng vào mặt nạ Kitsune khi đi ngang qua. Tsubaki cũng vô tình bắt gặp ánh mắt đó và hiểu ra mọi thứ... Phải, chắc chắn là thế, không sai vào đâu được... nguyên do dẫn đến sự tức giận bên trong Hajima

_ Chisaki, nghe này... cây kim trong bọc lâu ngày cũng sẽ lòi ra... xem chừng cả tớ cả cậu đều không thể tung hỏa mù cậu ta được nữa. Hajima đã biết chính xác tớ là ai rồi!

_ Eh... Hajima ư? Cậu nói thật sao Tsu – kun?

_ Tớ không biết bằng cách nào, nhưng chắc chắn Hajima đã biết tớ đang ngồi ngay bên cạnh cậu và ẩn mình sau lớp mặt nạ Kitsune... Có lẽ là do kiếm thuật tớ đã sử dụng trong trận đấu lúc này... Bất cần thật!

_ Mình thật sự không ngại nếu Hajima phát hiện ra cậu... Điều mình lo lắng là thái độ và nét biểu hiện của cậu ấy dường như đang dần mất kiểm soát chính mình. Cứ thế này thì không ổn đâu... Cậu yên tâm Tsu – kun, sau vòng hai, mình sẽ đến nói chuyện với Hajima thử xem thế nào!

Tsubaki quay ngoắt sang Chisaki, để cho cái gương mặt tởm lợm của loài cáo chìa thẳng vào Chisaki khiến cô cung chủ có chút giật mình nhẹ. Vì lớp mặt nạ Kitsune che bên ngoài, nên Chisaki không biết rằng chính Tsubaki còn bất ngờ hơn cô gấp chục lần. Phải nói chính xác hơn là tròn mắt đến kinh ngạc

_ Chẳng thay đổi gì hết. Chisaki, quả nhiên cậu vẫn luôn để bản thân cậu xuống phía dưới cùng và chỉ khi không còn gì xung quanh thì cậu mới nhận ra mọi thứ vẫn chỉ như một giấc mơ bởi rằng cậu chưa hề nhìn vào chính bản thân mình!

_ Eh? Tsu – kun... mình rất cảm ơn nếu cậu ỉnh lời khuyên. Nhưng mình học thức ít, chưa thể thấu hiểu được những gì cậu nói... Cậu có thể giải thích cụ thể hơn được không?

_ Đây không phải lời khuyên đâu Chisaki... không phải là lời khuyên và cũng không phải là lời khen... Thôi, tốt hơn hết là xem như tớ chưa từng nói gì hết!

.....
_ Trận đấu thứ 7: Tsubaru Minamiya và Chiba Tsuchimikaido. Xin mời hai kiếm sĩ - desu!

Ngài Chiba từ từ đứng dậy khỏi chiếc gối đệm. Trước khi ra đấu trường, ngài còn cất tiếng thở hắt dài chút mệt mỏi

_ Sau cùng thì ta với Tsubaru lại có lúc phải đối mặt với nhau. Đúng là có những ân oán duyên kiếp cần phải được trả cho đến khi không còn nợ nần gì hết!

Chỉ nói có mấy câu như thế, ngài Chiba tiếp tục bước lên phía trước. Chỉ là lời nói của ngài không khiến cho William có chút băn khoăn

_ Oh my, đôi khi tôi cũng chẳng thể hiểu nổi người cao tuổi đang nghĩ gì trong đầu. Cũng thử đặt trường hợp bản thân vào họ nhưng xem chừng không phải người trong cuộc thì không thể hiểu nổi!

— Xin đừng bận tâm William – san. Bố của tôi và Tsubaru – san là bạn thân của nhau từ hồi trung học. Hai người ấy thỉnh thoảng vẫn hay đọ kiếm với nhau nhưng thắng thua thì luôn bất phân thắng bại. Chính vì thế, họ đều xem người còn lại là đối thủ ngang tài ngang sức và đang trong giai đoạn tìm ra người chiến thắng cuối cùng. Có thể nói, bố của tôi rất mong muốn có những trận đấu như vậy!

— Nói chung, cậu cứ im cái mồm lại và căng mắt ra quan sát là được. Một trận đấu giữa các thống lĩnh tiền nhiệm... đáng để theo dõi đây! Tsubaki lên tiếng

Đúng như Tsubaki nói, đây báo hiệu sẽ là một trận chiến đáng để trông mong. Không phải lúc nào cũng được chiêm ngưỡng chứng kiến hai vị thống lĩnh tiền nhiệm cấp cao cùng biểu diễn vài thế kiếm đẹp mắt. Chắc chắn, những ứng cử viên đang có mặt ngay tại khuôn viên này sẽ tập trung hết để được mãn nhãn

Đứng trước đối thủ truyền kiếp, ngài Chiba có thể nở một nụ cười nhẹ, trái ngược với vẻ trầm lặng, lạnh lùng yên ắng của ngài Tsubaru

— Ôi trời, không ngờ tôi và anh lại phải đối mặt nhau sớm đến thế. Nếu như không làm một trận đàng hoàng thì chắc hai chúng ta không thể trở về êm ái được rồi!

— Lịch thi đấu cũng như các cặp đối thủ đều là do ngài Akifusa quyết định. Có gì thì anh đi gặp ngài ấy mà phàn nàn. Đối với tôi, điều quan trọng bây giờ là dành lấy chiến thắng... vì tôi có chuyện cần phải hoàn thành sớm!

— Oh, chắc hẳn đó phải là chuyện quan trọng lắm nên anh nhất định phải thắng vòng hai này!

Bất ngờ, hai thống lĩnh tiền nhiệm kiêm hai ông bố đồng thời rút thanh Katana và cùng lao vào nhau một cách đột ngột mà không ai ngờ đến. Họ không thể theo kịp tốc độ của hai người bằng mắt thường. Họ chỉ nhận ra một điều là hiện giờ, ngài Chiba và ngài Tsubaru đang đọ sức bằng cách cho hai lưỡi Katana chạm vào nhau tạo nên những âm thanh kim loại leng keng không ngừng

Ngài Chiba trông có vẻ như rất phấn khởi khi luôn giữ nụ cười nhẹ trên môi

— Thế chuyện quan trọng đó là gì vậy? Có cần tôi giúp cho điều gì không?

— Không hẳn, là một người bố... tôi có nhiệm vụ phải dạy dỗ cho những đứa con của mình nên người. Và khi không thể làm được điều đó, thì tôi sẽ là người gánh chịu lấy mọi trách nhiệm!

Hai vị thống lĩnh tiền nhiệm tách nhau ra sau khi đã biết rõ về sức mạnh đôi bên. Cuộc đấu kiếm vẫn còn được tiếp tục với những màn tấn công vừa nhanh vừa gọn lại hết sức linh hoạt thật sự không khiến cho người xem phải thất vọng. Nhưng điều tuyệt vời nhất là dù đã có tuổi, nhưng hai người họ vẫn còn giữ được phong độ của một bậc kiếm sỹ lão luyện mà các thế hệ sau phải học hỏi

— Gánh chịu lấy mọi trách nhiệm khi đứa con làm sai, đó là điều hiển nhiên mà phận làm bố chúng ta phải gánh vác. Nhưng mà này Tsubaru, anh có thấy như thế rất bất công không?

— Ý anh là sao?

Ngài Tsubaru sau khi đã tránh được đường kiếm của ngài Chiba thì nhanh chóng phản công bằng một đợt xoay người với một nhát chém ngang. Ngài Chiba như đoán trước được hành động ấy nên đã phóng ngược ra sau kịp lúc

— Tsubaru... cả tôi và anh đã từng trải qua một khoảng thời gian dài làm thống lĩnh, đã từng trải qua không biết bao nhiêu khó khăn để bây giờ những đứa con của chúng ta đều khôn lớn đến chừng này. Tôi có Chisaki, anh có Tsukusa... cả hai đứa đều trở thành người gánh vác mọi việc trong lẫn ngoài gia tộc... anh không nghĩ nên để chúng được tự do quyết định hết mọi thứ ư? Chúng đều trưởng thành hết rồi!

— Anh suy nghĩ như vậy bởi vì Chisaki là một đứa trẻ ngoan hiền, hoàn hảo. Anh hoàn toàn có thể yên tâm giao mọi việc ột đứa trẻ thiên tài như Chisaki... Anh không giống như tôi... Chiba!

Cuộc chiến diễn ra trong âm thanh hai thanh kiếm liên tục va chạm vào nhau, đồng thời cũng trở thành một cuộc hàn thuyên tâm sự giữa các ông bố. Tiếp chuyện với nhau như thế này, làm ngài Chiba nhớ đến khi xưa mình vẫn thường hay ngồi đánh cờ đàm đạo với ông bạn già cách đây không lâu

— Này Tsubaru. Anh có bao giờ tự hỏi tại sao tôi luôn thua anh trong bất kỳ môn đấu cờ nào không?

— Chuyện đó có gì đáng để giải thích. Đơn giản chỉ vì khả năng chơi cờ của anh quá tệ!

— Ai da, anh vẫn luôn thắng thường thắng đến mức vô cảm. Có thể đối với anh đơn giản vì là tôi không có khả năng đánh cờ, đó cũng là một cách nghĩ thú vị. Nhưng tôi lại nghĩ ngay từ đầu, mình chơi chỉ là để cho vui... để học hỏi thêm kinh nghiệm, thì dù có thua cũng không phải canh cánh trong lòng. Tsubaru... anh suy nghĩ mọi thứ quá xa, quá hoàn hảo thành thử mới cảm thấy thất vọng khi biết Tsubaki không theo ý mình!

Một lần nữa, hai thanh kiếm chạm vào nhau

— Anh không bao giờ hiểu được một khi đã quá kỳ vọng vào một điều gì đó thì sẽ trở nên hụt hẫng đến mức độ nào... Chiba, chẳng phải anh cũng đã thất bại trong việc đàm đạo với thằng nhóc đó ư?

— Hầy, xem chừng anh vẫn còn nhớ chuyện xưa dữ nhỉ. Đúng là 3 năm trước, tôi đã để thua Tsubaki trong trận chung kết Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Tôi không thể trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư để đảm nhiệm vai trò cận vệ cho cháu gái thần biển... Nhưng tôi không cảm thấy sự thua cuộc ấy là nhục nhã... bởi rằng Tsubaki đã chỉ ra thiếu sót lớn nhất trong cuộc đời tôi!

— Thiếu sót lớn nhất trong cuộc đời anh?

— Phải!

Ngài Chiba chuyển hướng để thanh kiếm của ngài Tsubaru sang một bên. Thống lĩnh tiền nhiệm nhà Tsuchimikaido thực hiện một đòn đâm trực diện và không thành khi thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya lách cơ thể sang trái. Nói chung, cả hai bên vẫn còn bình yên vô sự không chút thương tích gì hết. Nhưng đây cũng là lúc tiếng chuông báo kết thúc 5 phút đầu tiên đã vang lên

Đối với những bậc kiếm lão luyện thì thời gian là vô tận. Trận đấu của họ sẽ không bị gián đoạn trừ trường hợp một trong hai bên chịu thất bại. Thành thử, 5 phút hay 10 phút, ngài Chiba và ngài Tsubaru vẫn sẽ không để điều đó làm lung lay tinh thần họ

— Tsubaki đã cho tôi thấy một điều rằng: không phải cứ khư khư giữ lấy cái khuôn khổ cũng là đúng. Như thế, thì chúng ta sẽ không bao giờ có thể tiến lên phía trước. Có những thứ cần được thay đổi, nên thay đổi và bắt buộc phải thay đổi, miễn là để cho cuộc sống của chúng ta ngày một tốt hơn. Hơn nữa, con người không bao giờ sai khi sử dụng sức mạnh của mình để bảo vệ cho kẻ khác. Trách nhiệm của một Samurai là bảo vệ cho các Shogun của mình. Nếu xem Tsubaki là một Samurai, Lumina là một Shogun, thì Tsubaki không hề đánh mất Bushido của nó. Tsubaru... yêu người cá là trọng tội... nhưng yêu và bảo vệ người con gái mà mình yêu thương, thì tôi xem trọng Tsubaki hơn bất kỳ ai... Tsubaru, thay vì cứ giữ mối hận trong lòng suốt 3 năm nay... tại sao anh không nghĩ, anh đang có một đứa con trai tuyệt vời nhất mà không phải những người làm bậc cha mẹ nào cũng có!

Đường kiếm ngài Tsubaru dường như có dấu hiệu chậm hơn so với bình thường. Đôi mắt ngài ấy hiện rõ lên một vẻ gì đó xa xăm mà cũng thật phiền muộn đầy tâm trạng. Có thể thời gian hay những quy luật trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm không khiến ngài phải bận tâm... nhưng còn vấn đề liên quan đến Tsubaki thì lại thay đổi những suy nghĩ trong ngài một cách mờ mịt

— Tsubaru, tính đến thời điểm này thì đây là trận thứ bao nhiêu của chúng ta rồi?

— ?? 672. Tôi thắng 335 trận, anh thắng 336??? Nhưng như thế sao?

— 336 ư? Thật không ngờ là tôi đang thắng thế anh đấy Tsubaru... Vậy nếu như tôi từ bỏ trận đấu này thì xem như chúng ta lại hòa nhỉ!

Không phải nói cho chơi, ngài Chiba thật sự đang tra thanh Katana trên tay vào chiếc vỏ đựng được dặt ngang hông. Chiều theo hành động này đủ hiểu rằng ngài Chiba không có ý định sẽ đấu tiếp và từ bỏ trận đấu tại đây. Đương nhiên, điều này không khiến cho các ứng cử viên ba nhà phải tròn mắt kinh ngạc hoặc quay sang bàn tán xì xào xôn xao

Ngay cả những người trong cuộc như Tsubaki, Chisaki, Tsukusa hay Hajima cũng đều phải suy nghĩ thử xem tại sao ngài Chiba lại làm như thế. Nhưng ngay cả những đứa trẻ với trí tưởng tượng phong phú lẫn

nền tảng suy nghĩ rộng cũng chưa hiểu được ý nghĩa đằng sau nụ cười của ngài Chiba. Họ chỉ còn sự lựa chọn duy nhất là tiếp tục quan sát tiếp mà thôi

Ngài Tsubaru cũng có chung thái độ với những người khác. Chính ngài Tsubaru cũng là bạn thân với ngài Chiba được một thời gian không phải ngắn... nhưng thì thoảng vẫn không hiểu được hoàn toàn suy nghĩ của ông ấy

— Như vậy là sao Chiba?

— Còn sao trắng gì nữa, như những gì tôi vừa nói đấy. Tôi bỏ cuộc... không đấu nữa!

— Anh đang đùa với tôi ư Chiba? Chúng ta đang trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... cho nên đừng có giỡn mặt nữa, đặc biệt là trước mặt ngài Akifusa!

— Chính vì đây là Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm nên tôi cực kỳ nghiêm túc... Tôi cảm thấy bản thân mình chưa xứng đáng để đảm nhận vai trò như một Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư. Thử hỏi, làm sao tôi có thể đứng trên bục cao nhất của Đêm Vũ năm nay. Nếu như tôi không phải là một Samurai chân chính, thì tôi có thể nhắm mắt làm ngơ chuyện mình không có khả năng bảo vệ cháu gái thần biển để với tay lên ngôi vị Đệ Nhất... Hơn nữa, chẳng phải anh nói rằng đang có chuyện quan trọng và cần phải thắng trận này hay sao?

Quay sang ngài Akifusa đang ngồi uy nghiêm, ngài Chiba khẽ cúi đầu như một kiểu hành lễ

— Akifusa – sama, xin thứ lỗi cho hành động của thần. Nhưng bản thân mình thấy không thể bước tiếp vào vòng ba nên xin đành ngừng tại đây. Mong ngài bỏ qua cho thần!

Akifusa – sama gấp chiếc quạt trên tay sau khi đã gật đầu

— Ta đồng ý... mặc dù cuộc thi này đề cao tinh thần Bushido cũng như gương mặt của ba gia tộc. Nhưng đứng trước một thế trận, kẻ có đầu óc thì biết sức mình sức ta, tránh liều lĩnh gây hậu quả khôn lường cho bản thân lẫn lãnh chúa. Chiba Tsuchimikaido, ta chấp nhận lời rút lui của người!

Ngài Akifusa đánh mắt sang Hanabi ra dấu hiệu. Người làm trọng tài như Hanabi thừa hiểu ý nên đã hạ kết quả cuối cùng

— Trận đấu thứ 7 kết thúc: Chiba Tsuchimikaido xin từ bỏ trận đấu. Người chiến thắng là Tsubaru Minamiya – desu!

Có thể đây là một kết thúc không được mong đợi, nhưng kết quả sau cùng vẫn rành rành ngay đó không ai có thể chối cãi. Các thành viên còn lại trong ba gia tộc đều chưa khỏi nhìn nhau với ánh mắt tròn ngơ ngơ khó hiểu. Nhưng rồi họ vẫn phải vỗ tay chúc mừng cho người chiến thắng. Chỉ là tiếng vỗ tay không nồng nhiệt như khi ta xem một trận bóng đá và đội mình đặt cược dành lấy vinh quang chiến thắng mà thôi

Là kẻ thua cuộc, ngài Chiba vẫn không có thể nở một nụ cười nhẹ khi nhẹ nhàng bước ngang qua thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya như thể không có gì vướng bận trong tâm trí. Phải nói là khí sắc của ngài vẫn ung dung thư thái mặc dù đã thua trận

— Đừng làm bộ mặt đó Tsubaru. Không phải kết thúc luôn đâu mà lo. Đến một ngày nào đó, tôi sẽ bắt anh trả lại tôi món nợ này. Bây giờ, anh có việc quan trọng cần làm thì tôi sẽ tạo điều kiện giúp đỡ hết sức... Nhưng mà này Tsubaru, một khi đã bước đến nấc thang cuối cùng... một khi anh đã đối mặt với sự thật... ít nhất cũng đừng ra về với hai bàn tay trắng. Nếu không... sẽ có rất nhiều người thất vọng... đặc biệt là anh đấy!

Đó là những lời sau cùng trước khi ngài Chiba cho hai tay vào cả hai ống áo Hakama và từng bước trở về vị trí của mình trong vinh quang nhẹ nhàng. Dù là người thắng trận, nhưng không hiểu lý do vì sao, ngài Tsubaru cảm thấy mình đã thua ngài Chiba như đã thất bại trong một ván cờ. Thống lĩnh tiền nhiệm nhà Tsuchimikaido chấp nhận thua cuộc là để ngài Tsubaru có thể hoàn thành việc quan trọng của bản thân... Nếu thế thì ngài ấy không được phép thất bại, cho đến khi tìm ra lời giải cho chính bản thân mình

.....

Ngồi quan sát trận đấu từ đầu đến cuối, Tsubaki tay chống cằm, miệng thở dài chán nản sau lớp mặt nạ Kitsune. Có vẻ như hẳn thật sự thất vọng trước hành động của ngài Chiba, dẫn đến một trận đấu đáng lẽ

rất đáng mong đợi trở thành một trận chán nhất từ vòng loại đến giờ

— Tsu – kun, cậu vừa mới thở dài dài ư? Chisaki ngồi kế bên còn nghe được tiếng thở của hẳn

— Tổ không ghét lão gia Chiba, nhưng cũng không cảm thấy thỏa mãn lắm với kết quả vừa rồi. Nếu như người vào được vòng trong là ngài Chiba... Sẽ thú vị và dễ thở hơn là lão già kia. Kiểu đường đi thế này... tớ có linh cảm mình sẽ phải đối mặt với lão ta!

Chisaki nở một nụ cười nhẹ nhàng tựa như thiên thần

— Điều đó cũng không hẳn là xấu lắm đâu... Mình biết ba năm trước, cậu đã một lần chiến thắng bố mình thì dành lấy chiến thắng thêm một lần nữa không phải là khó khăn đối với cậu. Nhưng mình thấy nếu làm như vậy, thì cậu không tìm thấy được gì hết. Chỉ bằng đối mặt và đấu một trận với chú Tsubaru... mình nghĩ ít nhiều cậu cũng sẽ tìm thấy được câu trả lời của mình. Tsu – kun, cậu không nghĩ là nên làm hòa với bố ư? 3 năm như thế là đủ rồi! Cậu cần phải chứng minh cho ngài ấy biết con đường và quyết định của bản thân mình là đúng... nếu cậu còn niềm tin ở chính bản thân!

Nếu như ngài Tsubaru được ngài Chiba nói cho vài câu để thông náo dưới sàn cát đấu trường. Thì ở đây, Chisaki lại làm chuyện đó với Tsubaki để cho hẳn hiểu ra vấn đề nên được giải quyết. Những ân oán, khúc mắc sẽ chẳng bao giờ được hóa giải nếu hai cha con không một lần nữa giáp mặt nhau như hai người đàn ông trưởng thành. Và đã là một người đàn ông, thì nắm đấm sẽ thay cho những lời nói hoa mỹ... Ngộ nhờ thật sự Tsubaki phải lên đối mặt với bố... thì không biết cục diện sẽ ra sao... Nói thẳng ra thì điều này khiến cho Tsubaki cứ mãi đắn đo tư tưởng

— Trận đấu thứ 8: Tsukusa Minamiya và Mikazuki Tsuchimikaido. Xin mời hai kiếm sĩ – desu!

Trận thứ 8... trận đấu cuối cùng của vòng hai Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Báo hiệu đây cũng sẽ là một trận mong mỏi đáng để theo dõi... Chỉ hy vọng, cái kết không ngỡ ngàng, bất ngờ như trận giữa hai thống lĩnh tiền nhiệm

Tsukusa từ vị trí ngồi của một cung chủ bên nhà Minamiya từ từ đứng lên và ra giữa vườn cát. Về uy nghiêm của một thống lĩnh gia tộc Minamiya khiến cho Tsukusa gần như trở nên hoàn hảo trong mắt các thành viên khác. Tsukusa từ đầu đã không tỏ ra là một đứa trẻ có thể đảm đương vai trò như một người lãnh đạo một gia tộc khi suốt ngày cứ vui mình trong cuộc sống hiện đại. Phải nói là Tsukusa không thuộc tuýp các cô gái truyền thống Nhật Bản. Những người trong hai tộc kia đều không nghĩ rằng Tsukusa sẽ trở thành cung chủ, một ngôi vị danh giá chỉ dành cho những kẻ đặc biệt như Tsubaki. Nhưng cho đến ngày hôm nay, họ phải công nhận thực lực của Tsukusa khi phát hiện chính cô gái trẻ này đã sáng tạo ra một kỹ kiếm pháp khác hoàn toàn với bộ kiếm nhà Minamiya... Một bộ kiếm đã đưa Tsubaki trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư 3 năm trước

Còn Mikazuki... cô ấy chỉ là một Samurai thân cận dưới trướng cung chủ nhà Tsuchimikaido. Trình độ kiếm thuật chỉ đạt cấp khá... lại không được mài giũa mỗi ngày. Mikazuki thậm chí còn chưa lĩnh hội được bộ kiếm danh bất hủ truyền Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ thuộc quyền sở hữu của nhà Tsuchimikaido mặc dù Chisaki đã có nhã ý muốn truyền đạt cho. Thân phận thấp, kiếm pháp không có, chưa kể đến trận đấu vòng loại, Mikazuki gần như suýt soát trắng... Mikazuki thật sự không phải đối thủ của Tsukusa về mọi mặt liên quan đến Kenjutsu. Nhưng những điều đó không ảnh hưởng đến Bushido (Đạo Võ Sĩ) của Mikazuki... Cô nàng tóc tím sau khi nghe tên cũng từ từ đứng dậy và bước đến sân thi đấu... Chỉ có điều... hình như sắc thái cô ấy không được tốt cho lắm. Mikazuki đi ngang qua Chisaki mà không thềm nói một câu... Thái độ đó làm cho Chisaki không khỏi lo lắng

Đứng đối diện nhau, cơn gió lạnh trên bầu trời đêm khẽ thổi qua mái tóc cả hai cô gái. Tsukusa đưa tay lên giữ mái tóc của mình để nó không ảnh hưởng đến tầm nhìn

— Mikazuki, chị biết em là vệ sĩ thân cận nhất của Chisaki. Nên em nương tay cho chị nhé!

Vừa nói, Tsukusa vừa rút thanh Katana giắt bên hông

Mikazuki thì vẫn tỏ ra trầm ngâm như thể chẳng quan tâm gì đến mọi thứ xung quanh nữa. Phần tóc trên trán rũ xuống che đi đôi mắt của cô ấy làm cho Tsukusa không nhận biết được sắc thái của Mikazuki. Nàng công chúa tóc tím cũng nhẹ nhàng rút thanh Katana nâng trên tay

— Đáng lý ra em mới phải là người nói câu này mới đúng. Tsukusa nee, xin được chỉ giáo!

Tsukusa bắt đầu cảm thấy Mikazuki có gì đó không được bình thường. Con bé không phải dạng người ủ rũ đến độ như vậy. Chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó

— Trận đấu bắt đầu – desu!

Mikazuki dành phần tấn công đầu tiên. Cô ấy phóng đến chỗ Tsukusa với tốc độ rất nhanh và gần như không ai có thể đoán được Mikazuki sẽ tấn công vào đâu

Tsukusa phải quan sát cho thật kỹ từng cử chỉ đối thủ, đồng thời cũng phải dự đoán tất cả những trường hợp mà Mikazuki có thể tấn công

— Bên trái... Bên phải, hoặc cũng có thể là đâm trực diện. Nhưng với cách cầm kiếm và hướng chạy như thế. Con bé chỉ có thể...

Tsukusa nhanh chóng đưa Katana lên đỡ đường chém của Mikazuki từ trên xuống. Tuy rằng Tsukusa đã cản thành công, nhưng sự việc diễn ra quá đột ngột khiến chủ nhà Minamiya có chút phân vân kinh ngạc

— Trảm trực diện?? đây chỉ là một cú đánh thông thường... Mikazuki chỉ đơn thuần là chém từ trên xuống vậy thôi ư?

Mikazuki tiếp tục chuyển thanh kiếm chém thêm hai ba đường liên hoàn buộc Tsukusa phải chống đỡ và né. Để giữ an toàn cho bản thân, Tsukusa buộc phải lùi lại ra phía sau để tạo khoảng cách an toàn, đồng thời cũng là dùng để nghĩ ngợi chiến thuật

— Đó quả thật chỉ là kiếm thuật bình thường như những tân binh mới vào học kiếm đạo. Mikazuki dùng kiếm thuật cơ bản để đối phó với mình... Là vì con bé tự tin vào Kenjutsu của bản thân... hay Mikazuki còn có ý định nào đó phía sau? Rất có thể con bé chỉ đang thăm dò khả năng của mình thôi!

Tsukusa đặt sống kiếm lên vai rồi phóng đến chỗ Mikazuki

— Nếu đã vậy thì chị sẽ bắt em phải thể hiện rõ khả năng của mình. Mikazuki, em không thể lừa được chị đâu!

Thay vì rút kiếm chém, Tsukusa lại cầm thanh Katana xuống cát, rồi dùng phần chuôi gươm làm chỗ để tì tay lên, giúp cho Tsukusa có thể tung cơ thể lên và dang chân đá. Nếu như Mikazuki dùng kiếm thuật cơ bản để kiểm tra thực lực của mình, thì Tsukusa cũng sẽ làm điều tương tự cho đến khi Mikazuki tự thể hiện khả năng của bản thân ra. Và với cú đá thế này, để xem Mikazuki sẽ phản ứng thế nào

Câu trả lời là thay vì dùng Katana đỡ, Mikazuki linh nguyên một đá của Tsukusa một cách trực diện. Nàng công chúa tóc tím đen ngã lăn xuống phía sau và nằm bất động một lúc như kẻ bại trận. Chẳng thể hiểu nổi những gì đang diễn biến ở trận đấu cuối này, không chỉ Tsukusa mà tất cả các thành viên còn lại cũng bắt đầu xì xầm bàn tán khó hiểu

— Mikazuki!

Đến lúc này, sự lo lắng của Chisaki đã lên đến đỉnh điểm. Ngay từ đầu, cô đã cảm thấy Mikazuki có gì đó không được ổn và giờ linh tính ấy đã đúng. Cô cung chủ nhỏ còn tính rời khỏi vị trí ngồi của mình để có thể chạy đến bên Mikazuki. Nhưng Tsubaki đã ngăn điều đó bằng cái giữa chặt bàn tay

— Đợi một chút Chisaki. Cuộc thi vẫn chưa kết thúc, không cần biết lý do vì sao, nhưng nếu cậu chạy đến chạm vào cô ta dù chỉ là một sợi tóc thì phò tóc tím sẽ thua ngay. Cậu không quên luật lệ của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm đấy chứ!

— Nhưng tình trạng bây giờ của Mikazuki thật sự không ổn... Nếu cứ để cậu ấy chiến đấu thế này thì cậu ấy vẫn sẽ thua!

— Chisaki, bình tĩnh lại nào. Từ lúc nào mà cậu dần mất kiểm soát lý trí đến thế vậy?

Chisaki giật mình với ánh mắt không ngừng run. Cô bình tĩnh suy nghĩ lại thì phát hiện ra mình đang bị mất kiểm soát cả lý trí đến cảm xúc giống như Tsubaki nói. Thật kỳ lạ, đây là lần đầu tiên Chisaki tỏ ra như vậy... Chisaki từ khi trở thành cung chủ luôn điềm tĩnh, chưa bao giờ cô ấy tỏ ra lo lắng đến đâu cuồng như hôm nay

Mà Tsubaki cũng chẳng để tâm đến chuyện đó, trái lại, Chisaki lo lắng thì hẳn càng cảm thấy thoải mái vì dường như bản tính thật trước đây của Chisaki đã quay trở lại... Một cô bé nhút nhát rất hay nắm lấy vạt áo mình lèo đèo sau lưng... Làm Tsubaki thoáng nhớ lại hình ảnh Chisaki còn nhỏ. Nhưng bây giờ, thay vì để Chisaki nắm lấy vạt áo, thì Tsubaki sẽ động viên cô ấy bằng cái nắm tay lúc này

— Cứ yên tâm Chisaki, cô phò tóc tím sẽ đứng dậy ngay thôi. Thắng hay thua không quan trọng. Điều quan trọng là ta tìm được câu trả lời qua cuộc chiến. Chẳng phải cậu đã nói như thế với tớ sao?

.....

Đúng như Tsubaki nói, sau thời gian tạm thời nằm nghỉ thì Mikazuki đã chống cả hai tay để nâng cơ thể mình đứng dậy. Nhưng cái dáng vẻ yếu ớt không có chút động lực để chiến đấu ấy vẫn còn hiện hữu xung quanh Mikazuki một cách nặng nề đến u ám. Thanh Katana trên tay phải Mikazuki dường như còn muốn rơi thẳng xuống vì lực cầm đã giảm đi đáng kể

— Mikazuki, em ổn không? Có cần dừng trận đấu...

— Nếu như dừng trận đấu, thì em sẽ không thể biết được câu trả lời!

Mikazuki cắt ngang lời Tsukusa khiến cho cô cung chủ nhà Minamiya lo ngại

— Tsukusa nee, em có chuyện muốn hỏi trước khi trận đấu cuối cùng này kết thúc. Xin hãy trả lời cho em biết... Đứa em trai của chị, thiên tài Tsubaki Minamiya với Chisaki có mối quan hệ như thế nào?

Một câu hỏi được đặt ra khiến những người trong cuộc phải giật mình. Cả Tsukusa, Tsubaki, Chisaki thậm chí là Hajima đều không khỏi ngạc nhiên lạ lẫm trước câu hỏi này. Nhưng người khó xử nhất là Tsukusa, chị ấy khẽ liếc mắt chuyển hướng sang Chisaki và mặt nạ Kitsune kia như thể không biết phải nói thế nào cho đúng

— Chuyện này... Chisaki và Tsu - kun, cùng với Hajima, cả ba đứa nó đều là bạn thân của nhau từ lúc còn nhỏ. Dẫu sao thì thống lĩnh tiền nhiệm của cả ba phân gia có mối giao hảo rất tốt với nhau mà!

— Là bạn thân thôi nên chắc hẳn họ phải hiểu nhau lắm. Thế thì tại sao... Tsubaki Minamiya lại yêu Lumina trong khi không hề chịu hiểu cho cảm giác của người khác!

Mikazuki ngược lên nhìn Tsukusa với đôi mắt đăm lẹ cùng hai hàng nước mắt chảy dài trên gương mặt xinh xắn kia. Giọt nước mắt khiến mọi người xung quanh phải ngạc nhiên thêm lần nữa

— Tại sao Tsubaki lại yêu Lumina, để rồi khiến cho biết bao nhiêu người phải đau khổ?

— Mikazuki... Tsu - kun nó...

Cô ấy buông thanh Katana trên tay xuống nền cát, cả hai tay cùng đặt trước ngực, cơ thể cô gái nhỏ khẽ run lên theo tiếng khóc

— Em không phản đối chuyện Tsubaki yêu Lumina. Đó là một tình yêu đẹp, trong sáng và là một bài học quý giá dành cho tất cả mọi người khi họ còn phân vân vì những lựa chọn của bản thân. Nhưng tại sao mọi người xung quanh lại phải đau khổ? Chisaki, Hajima – dono và ngay cả Tsubaki Minamiya cũng thế. Nếu biết ngay từ đầu, tình yêu đó là cấm đoán, là khổ hạnh, thì Tsubaki Minamiya nên từ bỏ sẽ tốt hơn... như thế sẽ không gây ảnh hưởng đến người khác. Tại sao Tsubaki Minamiya lại là một con người ích kỷ như vậy? Chị trả lời cho em biết đi, Tsukusa nee!

Ngậm ngùi trong những mảnh gương ký ức mong manh đã vỡ. Những người trong cuộc đều không khỏi phiền muộn. Và người chịu trách nhiệm nhiều nhất không ai khác người Tsubaki Minamiya... Đúng, yêu Lumina là một sự đau khổ ảnh hưởng không chỉ mỗi mình Tsubaki mà cả tất cả mọi người xung quanh.

Biết là như vậy, nhưng Tsubaki vẫn quyết định đi theo con đường mà mình chọn... Nhiều lúc Tsubaki thoáng nghĩ, phải chăng đó chỉ vì tính bông bột của tuổi trẻ mà ra...

— Em nói sai rồi Mikazuki, em hoàn toàn không hiểu nên mới có những suy nghĩ đó. Tsu - kun làm như thế không phải vì muốn được chinh phục Lumina như mấy cậu con trai ở tuổi bông bột hiểu thắng thường tán tỉnh một cô gái!

Đáp lại dòng nước mắt của Mikazuki, Tsukusa trả lời câu hỏi ấy bằng thái độ kiên quyết. Có thể thấy sự tự tin đó được khẳng định sâu trong đôi mắt Tsukusa

— Mặc dù biết yêu Lumina là đau khổ, Tsu - kun vẫn chấp nhận với niềm tin sẽ cùng Lumina vượt qua tất cả. Đó không phải là một lời hứa suông qua loa, để khi không trở thành hiện thực thì phủ bỏ trách nhiệm. Mikazuki, chị sẽ trả lời câu hỏi của em... lý do Tsu - kun lựa chọn con đường lắm chông gai này bởi vì đó được gọi là “ tình yêu”. Tsu - kun là một đứa trẻ bất hạnh kém may mắn, nó đã phải trải qua không biết bao nhiêu sóng gió để rồi tâm hồn trở nên mục rỗng như một chiếc bình không có hoa. Ngay cả Chisaki hay Hajima, là những người bạn thân từ thuở nhỏ nhưng vẫn không thể cho nó cái cảm giác thân thương có bạn bè vui đến thế nào. Và rồi Tsu - kun đã gặp Lumina, một cô gái có diện mạo giống em như hai giọt nước, mạnh mẽ nhưng cũng rất dịu dàng. Lumina đã lắng nghe toàn bộ những tiếng kêu oán than sâu bên trong trái tim Tsu - kun, xoa dịu đi cơn đau và che lấp đi những khoảng trống rỗng ấy bằng tình yêu thương. Tsu - kun như một chú chim nhỏ bị nhốt trong lồng được giải thoát. Nó quay lại đền ơn Lumina bằng cách dâng trọn cuộc sống lẫn mạng sống của mình để bảo vệ cho Lumina. Em nghĩ, nếu Tsu - kun là một đứa vô trách nhiệm, vong ơn bội nghĩa, lạnh lùng tàn nhẫn, ích kỷ thì sẽ chấp nhận trở thành kẻ phản đồ chỉ để báo đáp Lumina thôi sao? Mikazuki... Tsu - kun thật lòng yêu Lumina... 3 năm trôi qua trong đau khổ, nhưng nó vẫn không hề quên đi hình bóng Lumina... Mikazuki, chị không cố tình bênh vực bởi Tsu - kun là em trai chị. Nhưng em có bao giờ thử đặt trường hợp, nếu như Tsu - kun nhìn thấy em, gặp em thì nỗi đau trong nó lại hiện về... Vậy thì chính em mới là người khiến cho Tsu - kun phải đau khổ!

Mikazuki giật mình như thể vừa nhận ra một điều gì đó vô cùng quan trọng. Đúng là cô nàng tóc tím đen chưa từng nghĩ đến chuyện này. Vì mình sống quá vô tư dưới sự ân cần của Chisaki và sự yêu quý của tất cả mọi người nên không hề nhận thấy rằng nếu như Tsubaki Minamiya gặp Mikazuki, thì hẳn sẽ lại đau khổ... và người gây nên nỗi thống khổ ấy lại chính là Mikazuki dù chỉ do vô tình cô ấy mang hình dáng giống Lumina như hai giọt nước. Mikazuki không hề nhận ra điều đó

— Mikazuki, chị không có ý khiển trách em. Sinh ra với hình dạng giống Lumina không phải là lỗi của em, cũng không phải là lỗi của người sinh ra em... vậy thì đây cũng không hoàn toàn là lỗi của Tsu - kun. Nhưng chị sẽ nhắc lại câu nói cửa miệng của Tsu - kun trước đây: “ Ai cũng có khả năng tư duy, trước khi phán xét một ai đó thì phải hiểu một điều rằng, mình không phải là công lý”. Mikazuki, chị biết em có ý gì khi đề cập đến mối quan hệ giữa Tsu - kun, Chisaki và Lumina... Nhưng thay vì cứ ngồi đó than thở suy nghĩ, em có thể làm được gì cho lãnh chúa của mình? Liệu em có thể khiến cho cung chủ của mình được hạnh phúc không? Hay chỉ biết nhìn em không khỏi lo lắng và tuyệt vọng như thế kia?

Theo hướng chỉ tay của Tsukusa, Mikazuki ngoái cổ lại thì phát hiện ra Chisaki đang lặng lẽ nhìn mình với đôi mắt không thiếu sự lo toan phiền muộn. Cô hoàn toàn kinh ngạc vì từ trước đến nay, Chisaki chưa từng làm bộ mặt như thế. Một Chisaki điềm tĩnh ngày thường đang trải qua cảm xúc hệt hẫng và lo lắng

— Có bao giờ em tự hỏi: trở thành một cung chủ, đồng nghĩa với việc bao nhiêu chuyện trong tộc lẫn ngoài tộc đều đổ dồn lên thống lĩnh cùng một lúc. Vậy thì tại sao Chisaki vẫn còn cười đến thời điểm này? Mikazuki... em tính để vị lãnh chúa của mình phải như vậy ư?

Không được phép, Mikazuki không cho phép bản thân mình làm Chisaki đau khổ hay lo lắng. Cô nàng tóc tím đen khẽ đưa tay quệt đi những giọt nước mắt còn vương lại trên khóe mi. Sau đó thì nhặt thanh Katana đang chờ đợi mình lên bằng hai tay. Tuy không hẳn là khôi phục hoàn toàn, nhưng ít ra Mikazuki đã có tâm trạng để thi đấu

— Em xin lỗi Tsukusa nee, em thật sự không có quyền để Chisaki phải thêm lo lắng nữa. Và em cũng không có quyền khiển trách Tsubaki Minamiya vì những gì anh ta đã gây nên cho toàn bộ ba gia tộc... Tsukusa nee, cảm ơn chị vì đã chỉ ra những thiếu sót ở trong em... Từ bây giờ, em sẽ chiến đấu như một Samurai đích thực của Chisaki... Em cũng muốn được bảo vệ người mình thương yêu giống như Tsubaki bảo vệ Lumina

vậy!

Tsukusa nở nụ cười tí mắt, chị ta gật đầu một cái đồng ý

— Uhm, trả lời hay lắm Mikazuki... chị đang rất mong chờ trận đấu của chúng ta sẽ kết thúc như thế nào đây. Mikazuki, bất cứ em làm chuyện gì, nhưng nếu là để bảo vệ người quan trọng với mình thì em luôn luôn đúng. Đừng bao giờ quên điều đó, Mikazuki!

37. Chương 37

— Ui... rất quá!

Tiếng kêu đáng yêu thùy mị dễ thương khẽ cất lên trong căn phòng sáng trưng ánh đèn. Ở đó, có một cô gái... à không, hai thiếu nữ, một người có mái tóc tím đen dài suôn mượt được cột chùm ở phần đuôi và thả trải xuống đất đang ngồi yên trên ghế, chịu khó đưa tay để được chăm sóc. Và một người sở hữu mái tóc tím thanh có một phần tóc được cột sang bên trái đang nhận trách nhiệm bôi thuốc lần băng bó vết thương cho cô gái kia... Có lẽ không cần nói thì ai cũng biết hai cô gái này không ai khác ngoài Mikazuki và Chisaki

Chính xác là Chisaki đang đóng vai trò như một bảo mẫu săn sóc mấy vết bầm tím trên tay, cổ, và mạn sườn cho Mikazuki

— Cậu chịu khó một chút. Thuốc này được chính tay ngài Akifusa đưa ỉnh trước khi trận đấu kết thúc. Chỉ cần bôi vào thì vết thương sẽ lành trong thời gian ngắn. Nhưng tốt hơn hết là cậu không nên cử động mạnh!

Ngồi yên để Chisaki chăm như chăm con gái. Từ lúc nào mà Chisaki giống một bà mẹ trẻ đơn thân phải làm những việc như những bà mẹ khác. Điển hình là cô con gái lớn mang tên Mikazuki này đây... Thích thì thích thật, nhưng trong lòng Mikazuki lại có chút gì đó bồn chồn không yên... Mikazuki có nhiều nỗi niềm muốn được tâm sự nhưng cứ ngập ngừng không dám nói nên lời

— Xin lỗi cậu Chisaki... tớ đã để thua trong vòng đấu thứ hai mất rồi!

Chisaki nở một nụ cười phì khúc khích

— Sao thế? Cậu lo lắng phiền muộn từ lúc về đến giờ là vì chuyện này ư? Chẳng giống cậu tí nào cả Mikazuki... Cậu xem, ngay cả bố tớ là kiếm sĩ mạnh nhất nhà Tsuchimikaido mà cũng phải đầu hàng trước Tsubaru – san còn gì!

— Chiba – sama bỏ cuộc giữa chừng, chứ thực lực của ngài ấy thì không ai có thể phủ nhận...Nhưng còn tớ... dù đã cố gắng hết sức mà vẫn thua... Tsukusa nee... rất mạnh... tớ hoàn toàn không có khả năng thắng chị ấy... không, phải nói là chẳng thể chạm vào chị ấy dù chỉ là một sợi tóc. Tớ thấy mình thật vô dụng quá Chisaki... thành thật xin lỗi cậu!

Mikazuki thoáng nhớ lại khung cảnh cuối cùng khi bản thân mình đang ở sân thi đấu. Mọi thứ diễn ra rất nhanh, cứ như một cơn gió bất ngờ thổi qua không ai phản ứng kịp. Ngay khi Mikazuki và Tsukusa cùng chạy đến chỗ nhau với tốc độ nhanh nhất có thể, Mikazuki quyết định sẽ kết thúc trận đấu bằng một đường kiếm ngang từ phải chém qua. Nhưng ý định đó của Mikazuki hoàn toàn thất bại khi Tsukusa bất ngờ gấp gối, hạ thấp cơ thể đến mức lưỡi kiếm của Mikazuki trượt ngang ngay trên đầu... Phải nói là chị ấy thực hiện một cú trượt cát đường dài bằng chân và đầu gối thẳng ra phía sau lưng Mikazuki. Những gì cần làm còn lại là Tsukusa xoay sống kiếm, chém thẳng từ trên xuống dọc theo phần lưng đầy sơ hở bằng tuyệt thức Akai Sakura(Hoa anh đào đỏ). Mikazuki không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận kết quả ngã ngũ

Đến bây giờ, cô vẫn chưa dám tin rằng mình đã thua. Không phải là Mikazuki xem thường Tsukusa hay đánh giá cao bản thân tin rằng mình sẽ thắng. Chỉ là nàng công chúa tóc tím đen còn chưa hết ngỡ sau trận đấu vừa rồi. Có nhiều thứ mình học được, mình đánh mất... kể ra cũng có nhiều thứ thay đổi quá nhanh khiến Mikazuki chưa nhận thức được kịp

Chisaki khẽ đưa bàn tay ấm áp nhẹ nhàng lên xoa xoa mái tóc Mikazuki cùng nụ cười khích lệ tinh thần

— Đừng buồn mà Mikazuki. Ngay từ đầu, mình cũng rất lo khi biết cậu phải đối mặt với Tsukusa nee, nhất là khi biết kiếm pháp của Tsu – kun lại là do chị ấy truyền dạy nữa. Mặt khác, Tsukusa nee là tân cung chủ

nắm quyền điều hành toàn bộ gia tộc Minamiya. Nhiều đó đủ thấy thực lực của Tsukusa nee đáng sợ đến nhường nào. Chỉ là bấy lâu nay, chị ấy không hề phô trương thôi... Ngay cả mình cũng lấy làm ngạc nhiên nữa là!

— Chisaki... Ngờ như... chỉ là đặt trường hợp giả dụ thôi... nếu người đánh với chị ấy không phải là tớ mà là cậu... Thì cậu có nghĩ bản thân sẽ thắng không?

— Thắng hay không à? – Chisaki thoáng suy nghĩ — Mình không dám chắc, vì dù thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể phủ nhận rằng Tsukusa nee là sư phụ của Tsu – kun. Và một người chưa thể lĩnh hội hoàn toàn Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ như mình, thì dù có là cung chủ cũng chỉ 50% cầm chắc phần thắng. Cả Tsukusa nee và Tsu – kun... họ đều được xem là các kiếm sĩ danh giá của cả ba gia tộc kia mà... Nên khó nói lắm!

Mikazuki bỗng đứng lại làm gương mặt xa xăm phiền não kia. Đôi bàn tay cô công chúa tóc tím đen cứ đan xen vào nhau thể hiện một nỗi lo lắng không thể diễn tả bằng lời

— Tsukusa nee là người đã nghĩ ra kiếm pháp mới khác với kiếm pháp nhà Minamiya. Tsubaki Minamiya lại là người phát triển bộ thức ấy trở thành Akai Sakura. Tsukusa nee đã mạnh như thế, vậy thì Tsubaki còn mạnh đến mức nào đây?

— Mikazuki, thắng thua, ai mạnh ai yếu đối với cậu quan trọng đến thế ư? Mình thì lại thấy cuộc sống bình thường, không chạm tay vào thanh Katana hay những quy luật của ba gia tộc hợp với cậu hơn. Mình thích một Mikazuki luôn luôn ra ngoài vào mỗi buổi sáng sớm, đến trường gặp nhiều bạn bè, thầy cô. Thay vì cứ cầm kiếm thì Mikazuki sẽ nâng cọ và vẽ nên những bức tranh mình mong muốn với trí tưởng tượng của bản thân. Và Mikazuki sẽ quay trở về tư trang Tsuchimikaido, mang theo những tiếng cười niềm vui của cả một ngày yên bình không âu lo... Một người không phải luôn cầm Katana như cậu đi đến được mức này là giỏi lắm rồi. Mình không mong gì hơn thế nữa... thật sự rất cảm ơn cậu Mikazuki!

Nếu như chỉ là một lời khen từ lãnh chúa dành cho vị Samurai của họ thì đấy chỉ là một chuyện quá bình thường, Mikazuki có thể vui vẻ nhận lấy lời khen ấy. Nhưng chỉ vì Chisaki nói đến hai từ “cảm ơn” mà trái tim Mikazuki như càng thắt lại đau hơn... Chính vì Chisaki nói muốn được sống với một Mikazuki tự do với thế giới bên ngoài mà sự day dứt trong con tim cô ấy như muốn đẩy lên vượt khỏi mức chịu đựng của Mikazuki

— Xin cậu đấy Chisaki, đừng cảm ơn tớ vì những điều như vậy... Bấy lâu nay mình đã sống quá vô tư, thờ ơ nên không hiểu được cảm xúc và mong muốn thật sự của cậu. Chisaki... tớ sống ở tư trang Tsuchimikaido, dưới danh phận là vệ sĩ thân cận... nhưng lại có một cuộc sống quá đổi yên bình hạnh phúc... Tớ được phép ra ngoài bất cứ lúc nào mình muốn, được gặp gỡ kết thân với bất kỳ ai... được đi học, được vui chơi, thỏa sức làm điều mình thích... thậm chí còn được quyền yêu một ai đó. Những điều tốt đẹp như vậy, đáng lý ra đều thuộc về cậu mới đúng... Chisaki... Tớ cảm giác như mình đã xuất hiện và dành lấy những điều tốt đẹp ấy từ cậu... Thế nên xin đừng nói đến hai từ cảm ơn với một đứa như tớ... xin cậu...

Từ đây, Chisaki hiểu ra rằng mối lo ngại cũng như những suy nghĩ mà Mikazuki đang vướng bận trong lòng. Nhưng cốt lõi của vấn đề vẫn là ở phía Chisaki là chủ yếu. Đã từ lâu, chính xác là sau khi lên làm cung chủ, Chisaki dường như không còn nhớ đến ước mơ thật sự của bản thân... Cô ấy không còn tưởng tượng rằng mình sẽ rời khỏi tư trang Tsuchimikaido, tiếp tục học trung học, được gặp gỡ bạn bè thầy cô và được làm những điều mình thích... Xa hơn thì sẽ gặp một chàng trai định mệnh, hẹn hò, quen nhau, thậm chí sẽ đi đến kết hôn và sống một cuộc sống hạnh phúc khi cả hai tâm đầu ý hợp... Phải, Chisaki không còn là một cô bé mơ mộng, xây dựng hình tượng một chàng hiệp sĩ của đời mình. Tất cả những gì cô ấy có hiện giờ là cái thực tại khắt khe đây bảo thủ... Và Chisaki bắt buộc phải thay đổi nó... vì cô cung chủ nhỏ cũng muốn những người thân yêu xung quanh mình được hạnh phúc

— Mikazuki!

Chisaki nhẹ nhàng đưa hai tay ra phía trước để có thể ôm trọn lấy Mikazuki vào lòng

— Cảm ơn cậu nhiều Mikazuki, nhờ cậu mà mình mới nhớ lại những ước mơ sâu thẳm trong tim mà mình cứ ngỡ đã quên mất nó từ lâu. Mikazuki, cậu biết không... mình thích cậu, mình mong muốn cậu luôn được cười vui hạnh phúc, mình muốn cậu được sống với con đường do chính bản thân cậu lựa chọn. Hãy xem

như mình giao phó lại ước mơ không thể trở thành sự thật cho cậu đi Mikazuki... Mình nhờ cậu sống luôn cả phần của mình... mong muốn này không quá sức với cậu phải không?

— Nhưng mà tớ...

— Mình không biết cậu nghe chuyện này từ ai... nhưng nếu đã biết đến đây thì ắt hẳn cậu cũng đã rõ nguyên nhân vì sao mình lại quyết định trở thành cung chủ. Mikazuki, nhận chức thống lĩnh toàn bộ gia tộc Tsuchimikaido, từ bỏ đi cuộc sống bình yên mình hằng ao ước... tất cả đều là do mình tự nguyện chứ không hề bị ép buộc. Và mình tuyệt đối không bao giờ hối hận về hành động năm xưa. Dù cho có bị người đời chỉ trích, thì lòng trung thành của mình đối với tình yêu của Tsu – kun và Lumina vẫn không thay đổi!

— Kể cả khi cậu phải chịu đựng những điều mà cậu không muốn?

— Uhm, mình hiểu chứ, mình hiểu rõ suy nghĩ và cảm xúc của bản thân mình. Và đó là con đường mình chọn... Thế nên cậu đừng bận tâm nữa nhé. Hãy cứ là chính cậu, một Mikazuki luôn vui vẻ hoạt bát ngày thường với tất cả mọi người là được rồi!

— Chisaki... xin lỗi... và cảm ơn cậu...

Suy nghĩ của con gái, thì hãy để một người con gái khác cùng đồng cảm chia sẻ thì tốt hơn. Chỉ là Chisaki và Mikazuki không nhận thấy rằng ngoài hai người vẫn còn một mạng nữa đang đứng ngoài cửa. Gương mặt lạnh như tiền, đôi mắt chứa đựng sự thờ ơ đầy tâm trạng ẩn đi một nửa bởi mái tóc dài tử chĩa lổm chổm xuống. Ngoài tên đỡ người lập dị Tsubaki Minamiya ra thì không ai vào đây hết

Không phải là hẳn nhiều chuyện mờ theo đến tận đây để nghe cuộc trò chuyện của hai người gì. Hẳn chỉ đơn thuần muốn đi tìm Chisaki sau vòng hai hồi thăm tình trạng của Mikazuki thế nào, rồi vô tình nghe hết được toàn bộ câu chuyện. Tsubaki suy nghĩ, đắn đo và dường như rút ra được một điều gì đó mà chính bản thân mình còn thiếu sót. Vì thế, nên dù chỉ cách Chisaki hay Mikazuki một bức màn ngăn cách... nhưng hẳn cũng từ bỏ ý định kéo cửa để vào trong khi bàn tay đặt sẵn lên chỗ cần dần dần buông xuống

— Oi Kazuto – kun, nếu cậu lo cho nàng công chúa tóc tím đen đến thế thì còn đắn đo gì mà không chịu vào trong? Tôi nghĩ, nếu cậu vào thì Hime – sama và cô ấy sẽ vui lắm cho xem!

Chàng trai nửa Tây nửa ta cũng từ đằng sau từ từ bước đến gần Tsubaki. Từ khi vòng hai kết thúc, anh ta vẫn cứ luôn giữ nụ cười “thiên thần” đó trên gương mặt, thật sự khiến cho Tsubaki không khỏi điên tiết... cảm giác cứ như mình đang bị chọc quê không bằng

— Nói xóc tôi đấy hả... mắc mớ gì họ sẽ vui mừng khi tôi vào? Chưa bị mắng là còn may chán... Mà cậu đang làm cái gì ở đây thế hả?

— Thấy rồi mà còn hỏi, đương nhiên là bám theo sau để xem cậu tính đi đâu, làm gì mặc dù cho giờ này đáng lý ra cậu phải quay lại xe đánh một giấc ngon lành mới đúng!

Tsubaki khẽ cất tiếng thở dài chán chường. Hẳn tự hỏi chẳng lẽ mình vẫn chưa thể thoát khỏi cái cảnh tượng bị ai đó dò hỏi “ đi đâu, làm gì” mà không có được sự tự do độc lập hoàn toàn. 16 năm bị nhốt trong tư trang nhà Minamiya, 1 năm bị tên này giám sát dưới thân phận Butler... đến bây giờ trở về Nhật vẫn còn gặp cái cảnh này. Nhiều khi Tsubaki còn nghĩ mình mắc phải Déjà vu không biết chừng

— William, cậu bớt dò hỏi tra khảo tôi đi có được hay không? Đi đâu làm gì có ảnh hưởng gì đến cậu đâu mà cứ suốt ngày tru tréo lèm bèm bên tai tôi thế? Tôi đang tính đi tìm Chisaki để hỏi thăm về tình trạng của con phò tóc tím kia... vừa ý cậu rồi chứ?

— Hừm, xem như là tạm ổn. Vậy đến tận đây rồi, cậu đã biết tình trạng của Mikazuki Tsuchimikaido chưa?

— Trước mắt thì không sao. Mọi vết thương bầm tím sẽ được chữa lành trong hai đến ba ngày sau khi đã bôi thuốc do ngài Akifusa cung cấp. Nhưng cô ta sẽ không thể cử động hay cầm Katana trừ khi vết thương bình phục hoàn toàn. Từ giờ cho đến lúc tìm ra được kẻ mạnh nhất... cô ta chỉ được phép ngồi yên một chỗ và quan sát thôi!

— Oh my, thì giờ cô ấy có thi đấu được nữa đâu, không ngồi yên thì biết làm gì bây giờ. Nhưng phải kể ra rằng chị của cậu mạnh thật đấy. Quả nhiên không hổ danh là cung chủ nhà Minamiya lừng lẫy!

— Tsukusa nee được xem như sư phụ của tôi mà. Kiếm thuật của tôi đều do chị ấy tự nghĩ ra, và tôi chỉ có công cải biến thành một thức hoàn chỉnh. Tsukusa nee thật sự rất mạnh... chỉ là chị ấy không thích phô trương khả năng của mình trước mặt người khác. Ngay từ đầu, khi hay tin phò tóc tím đối mặt với Tsukusa nee, là tôi đã biết chắc chắn cô ta sẽ thua. Không phải bàn cãi thêm chi nữa!

Tsubaki quay lưng bỏ đi, xem chừng hẳn không còn ý định hỏi thăm tình hình sau khi đã biết rõ tình trạng hiện tại của Mikazuki

— Nhưng mà này nhé, cậu chưa từng nói với tôi rằng chị cậu là người sáng tạo ra môn kiếm ấy. Hai chị em thiên tài giống nhau đều toàn là những kẻ đáng sợ thật nhĩ!

— Ohm, cũng còn tùy trường hợp, theo quan điểm mỗi người thì có nhiều cách hiểu khác nhau!

Bước đi được một đoạn, Tsubaki chợt khựng lại. Hai tay hắn nhét vào túi quần, dáng lưng hơi khom, còn đôi mắt thì cứ mãi hướng xuống với vẻ xa xăm suy nghĩ

— Này William, hỏi cậu một câu: Có phải, tôi là người chỉ biết nghĩ cho bản thân mình thôi không?

— Hừm hừm, để xem... cũng đúng, cậu dường như chỉ biết nghĩ cho bản thân cậu là chính. Nhưng cũng lại không đúng, bởi cậu cũng hay lắng nghe con tim người khác mong mỏi điều gì. Cậu ích kỷ, nhưng cái ích kỷ đó thì có thể hiểu được!

— Trả lời gì mà nửa vời thế hả? Vậy rút cuộc là sao?

— Nếu nói một cách chính xác, sự ích kỷ của cậu bắt nguồn ở chỗ cậu không còn lòng tin ở mọi người xung quanh, không còn tin vào chính bản thân mình, và cậu không muốn bày tỏ cảm xúc của mình với những người quan tâm đến cậu. Theo tôi, đó chính là sự ích kỷ của cậu đó, Kazuto – kun... Cậu không dám san sẻ những gánh nặng trên vai cho người khác mà chỉ biết giữ khư khư ỉn, để rồi mọi đau khổ, ân hận cậu đều gánh lấy tất cả... Đó không phải là sự ích kỷ thì là gì?

William lững thững bước đến, trái với nét lạnh sâu muợn trên gương mặt Tsubaki, nụ cười của William như một chất xúc tác khiến Tsubaki phải suy nghĩ nhiều điều. Chàng trai nửa Tây nửa ta đưa nắm đấm chạm nhẹ vào vai trái hắn, như một kiểu khích lệ tinh thần mà các chiến sĩ đồng đội vẫn thường làm cho nhau

— Tôi thì không chơi thân với các cậu từ nhỏ, đương nhiên không thể nào hiểu được mối liên kết vững chắc của ba người các cậu thế nào. Nhưng mà này, đôi mắt tôi đang mách bảo rằng: Hime – sama hiện đang rất nỗ lực và cố gắng để giúp đỡ cậu hết khả năng có thể. Giống như, cô ấy có ý định sẵn sàng từ bỏ mọi thứ, danh vọng, quyền lực, tiền bạc, thậm chí là ngôi vị cung chủ nhà Tsuchimikaido chỉ để cho cậu được hạnh phúc... Cậu thấy thế nào?

Tsubaki cất tiếng thở dài quen thuộc

— Đây cũng là điều mà tôi đắn đo. Quả thật, Chisaki đã giúp đỡ tôi rất nhiều, kể cả việc chấp nhận đánh đổi mọi thứ chỉ để đứng về phía một kẻ như tôi. Và dường như tôi đã quên mất điều quan trọng ấy... quên mất rằng người chịu thiệt thòi nhiều nhất sau cùng vẫn chỉ là Chisaki. William... tôi tự hỏi, tại sao Chisaki lại phải cố gắng như thế? Tại sao Chisaki lại đồng ý từ bỏ ước mơ của bản thân, trở thành cung chủ vì một kẻ như tôi? Tôi thật sự không hiểu? Phải chăng vì tôi và cô ấy là bạn thân thuở nhỏ?

— Vậy là có những thứ mà thiên tài vẫn không biết nhể. Nhưng không vấn đề gì, trên đời này đâu phải ai cũng toàn diện về mọi mặt đâu... Nói Hime – sama là bạn thuở nhỏ nên ra tay giúp cậu cũng là một lý do hay. Nhưng biết đâu chừng, do Hime – sama có tình cảm đặc biệt với cậu thì sao... kiểu như một người con gái với một đứa con trai ấy!

Tsubaki bất chợt ngoái cổ quay sang nhìn chằm chằm William với gương mặt ngạc nhiên đến ngớ tào ra. Nhiều đó đủ thể hiện rằng hắn khá shock khi nghe ý kiến ấy

— Chisaki thích tôi như một người con gái đối với một đứa con trai? Tôi nhớ là cậu đâu có bị ngã xuống đất trong vòng đấu thứ hai, không hề bị đập đầu vào chỗ nào đó đâu mà mở mồm ra nói linh tinh gì vậy? Làm gì có chuyện vô lý như thế?

— Oh no no, trên đời này không có thứ gì chắc chắn 100% hết Kazuto – kun. Nhưng mà thôi, tôi có cái lý của tôi, cậu có cái lý của cậu. Nếu nghĩ tôi nói xàm nói bậy thì tốt nhất là cậu hãy cứ giữ vững lập trường ấy của mình. Tin vào bản thân mình thêm nữa đi, Kazuto – kun!

William nhét tay vào túi quần, ung dung bỏ đi còn đưa một tay thay cho lời chào tạm biệt

— Quyết định vậy đi, còn lại là do cậu... Nhớ đi ngủ sớm nhé, Kazuto – kun.. Uh hế hế hế hê hê hêyyy!

Thi thoảng anh ta vẫn hay nói lủng bấn thân khỏi khuôn mẫu người đàn ông lịch lãm, bằng chứng là qua nụ cười khả ố vừa xong

Dù nói gì thì nói, Tsubaki chẳng hề tin chuyện Chisaki có tình cảm đặc biệt với mình. Chỉ đơn thuần là hai đứa lớn lên cùng nhau, hay chơi đùa với nhau, là bạn nói khổ và là vô cùng thân thiết nên đồng cảm giúp đỡ nhau. Nếu đặt Chisaki vào hoàn cảnh của Tsubaki và ngược lại, chắc chắn Tsubaki cũng sẽ làm như vậy.... Chỉ có điều, nhiều đây vẫn chưa thể thỏa mãn sự khó hiểu trong Tsubaki về những quyết định trong quá khứ của Chisaki... thật sự, cô ấy đã đánh đổi rất nhiều thứ vì câu chuyện tình yêu bị ngăn cấm của hắc và Lumina... Dù rằng lên tiếng ủng hộ, nhưng cũng không nhất thiết phải làm thế... Có lẽ, Chisaki thực sự đang giấu một ý định nào đó chẳng

— À phải rồi.. tôi khâm phục cậu thật đấy Kazuto – kun. Dường như cậu đang có ý định sẽ đối mặt với công chúa tóc tím đen một cách công khai minh bạch thì phải. Nếu không thì cậu đã chẳng chường cái mặt thật ra để đến gặp cô ấy đúng không? Can đảm thật đấy nhé... nhưng dù sao thì cậu cũng nên suy nghĩ kỹ trước khi quyết định, và quan trọng là đừng làm cho cô ấy hoảng loạn!

Sau khi William bỏ đi hắc rồi, Tsubaki mới đưa tay lên mặt sờ soạng một lúc thì hắc mới nhận ra mình không đeo mặt nạ Kitsune. Chiếc mặt nạ ấy hắc đã để lại trong xe cùng với bộ Hakama đã thay sau khi Đêm Vũ kết thúc. Chỉ vì muốn đến gặp Chisaki mà hắc quên phéng mất chuyện quan trọng là phải che dấu thân phận

Tên tự kỷ dở người đưa tay ra sau gãi đầu sồn sột. Miệng không khỏi buông lời thở dài chán chường

— Ôi trời, mọi thứ ngày càng phiền phức rắc rối, hết phò tóc tím rồi lại đến Chisaki... Riết mình cũng trở nên lú lẫn như mấy lão già sống gần đất xa trời lúc nào không biết hay... Mà thôi, có gì để mai tính tiếp vậy... Hôm nay đến đây là đủ rồi!

Cùng thời gian này, ngoài Tsubaki, Chisaki, Mikazuki, thì phía bên nhà Kurahashi cũng có một người đang không khỏi thoát khỏi vòng suy nghĩ luẩn quẩn. Kể từ khi vòng đầu thứ hai chấm dứt, Hajima thiếu chủ đã tìm hiểu được nhiều điều, và giờ là lúc để cậu ấy nghiền ngẫm lại những gì đã xảy ra... suy nghĩ về những thứ sắp xảy đến trong tương lai không xa. Dường như, nguyên nhân chủ yếu gây nên nỗi lo lắng tâm trạng trong thiếu chủ vẫn là chuyện Tsubaki có mặt trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... và điều khiến Hajima càng bồn chồn đần đo hơn là Tsubaki lại vào nhà Tsuchimikaido

Không biết Hajima dự tính sẽ làm gì... chỉ biết bây giờ, vị thống lĩnh trẻ tuổi của gia tộc Kurahashi đang nghe một cuộc điện thoại từ đâu đó gọi đến... chẳng biết có phải một đối tượng làm ăn không

— Uh, quả nhiên hắc ta đã đến tham dự Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm đúng như những gì tôi dự đoán. Nhưng điều làm tôi băn khoăn nhất là tại sao hắc lại có gan gia nhập nhà Tsuchimikaido... Lẽ nào, Chisaki thật sự chấp nhận cậu ta sao?

— Hajima – dono, đây cũng là chuyện dễ hiểu thôi. Tsubaki – dono hiện tại không thể trở về nhà Minamiya, cậu ấy cũng không dám đến nhà Kurahashi, vậy thì chỉ còn một nơi duy nhất là nhà Tsuchimikaido. Với lại, tôi thiết nghĩ... cậu cũng đã biết chuyện này từ trước rồi mới đúng. Cậu cũng hiểu Chisaki – chan sẽ đồng ý để Tsubaki – dono làm thành viên nhà Tsuchimikaido còn gì?

Hajima cất tiếng thở dài

— Đành rằng như vậy... Chisaki sẽ bất chấp tất cả để giúp đỡ cho hắc. Nhưng cũng chính vì thế, mà tôi lại càng thấy ghét hắc hơn... Cái tên đó... không hề suy nghĩ đến tâm trạng cũng như cảm xúc của người khác gì hết!

— Tsubaki – dono có nỗi khổ riêng của mình. Tôi thiết nghĩ chắc cậu ấy cũng hiểu cảm xúc của Chisaki – chan... Chỉ là chưa biết phải báo đáp thế nào nên mới im hơi lặng tiếng như thế. Hajima – dono, sao cậu không nghĩ theo hướng tích cực hơn một chút? Hajima – dono, xin hãy cho Tsubaki – dono thêm thời gian và cơ hội đi ạ. Tôi nghĩ rồi Tsubaki – dono sẽ thành thực với cảm xúc của mình thôi!

— Tôi không quan tâm Nanami... tôi không quan tâm gã đó có thành thực với cảm xúc của mình hay không. Cơ hội chỉ đến một lần, và hẳn phải tự thân biết nắm bắt lấy cơ hội ấy... Nanami, tôi có linh cảm trước sau gì hẳn và tôi sẽ đối mặt với nhau... vì thế, tôi muốn nhờ cô một việc!

— Vâng, bất cứ việc gì thưa Hajima – dono. Tôi sẽ cố gắng hết sức trong phạm vi khả năng của mình!

— Không có gì nhiều đâu. Phiền cô đi một chuyến đến Thiên Chiếu Gia Trang và mang cho tôi một thứ. Tôi muốn sử dụng đến nó nếu lỡ như đụng mặt với hẳn!

.....

Vậy ngày hôm nay xem như đã kết thúc, bắt đầu chào đón một ngày mới, mở đầu là cảnh bình minh ló dạng ở phía xa chân trời cùng tiếng chim muông hót vang riu rít trên những cây đại thụ cao xanh được trồng xung quanh khu vườn rộng lớn của Thiên Chiếu Gia Trang. Nếu so sánh với khung cảnh ở vịnh Kyuushi thì nơi đây quả thật khác xa nhau một trời một vực. Một nơi khi vừa tỉnh giấc sẽ nghe thấy âm thanh sóng biển tràn bờ và cơn gió mát lạnh mang theo hương mặn từ biển thổi qua. Còn một nơi thì sẽ bắt gặp tiếng chim muông hót riu rít cùng âm thanh xì xào của lá cây là chủ đạo. Tất cả cũng đều mang màu xanh... một màu xanh lục và một màu xanh lam... đều mang đến cho con người cảm giác thanh thản nhẹ nhàng của chốn yên bình êm ả... Chỉ có điều, cuộc sống có thật sự yên ắng hay không thì phải còn tùy thuộc vào bản thân con người sẽ biến cái không gian này trở thành thứ gì

Cộc cộc

— Vâng, ra ngay đây, xin đợi một chút!

Có tiếng gõ cửa bên ngoài, thì người chủ phải ra mở xem thế nào. Chisaki nhẹ nhàng khoác chiếc áo Haori mỏng để chống lại cái se se lạnh từ sáng sớm và từng bước đến kéo cánh cửa sang một bên. Cô cung chủ nhỏ gặp chút ngạc nhiên khi thấy người đứng đó không ai khác ngoài...

— Tsu – kun?

— Yo, buổi sáng không xui xẻo (Ý muốn nói là buổi sáng tốt lành), Chisaki!

Chisaki ngoái cổ sang trái sang phải, hai bên tuyến hành lang đều trống vắng không có một bóng người, và cũng không nghe thấy tiếng chân đến gần. Dù rằng không có ai, nhưng Tsubaki cũng nên thận trọng việc tự do đi lại trong Thiên Chiếu Gia Trang. Nếu để một ứng cử viên phát hiện ra Tsubaki ở đây... thì sẽ không tránh khỏi lời xa tiếng gần, thật sự không tốt cho Tsubaki chút nào

— Tsu – kun, có chuyện gì mà cậu đến tìm mình sớm thế? Hơn nữa, đi lại trong Thiên Chiếu Gia Trang, sao cậu không đeo mặt nạ?

— Tổ thấy không cần thiết lắm khi sáng sớm cứ phải đeo cái mặt nạ ấy lên cho nóng nực ngộp thở. Cái đó chỉ thích hợp trong các trận chiến thôi... Gác mấy thứ đó sang một bên, còn cậu nữa... sao còn chưa chịu đi thay đồ? Tính mặc bộ Yukata ngủ ấy ra ngoài đường sao?

— Ra ngoài? Mình nhớ là mình đâu có kế hoạch ra ngoài hôm nay đâu?

Tsubaki vừa thở dài vừa làm bộ mặt chán nản

— Quả nhiên là cậu quên mất rồi. Nghe này, chẳng phải cậu bắt tớ hứa rằng sau khi vòng hai của Đêm Vũ kết thúc, thì cậu muốn có một ngày hẹn với tớ giống như tớ với phò tóc tím kia ư? Mới có ngày hôm qua mà sao quên nhanh vậy?

Chisaki đảo mắt suy nghĩ một chút, ráng lục lại trong ngăn tủ ký ức xem mình có nói điều đó thật không... Và hình như mình đã nói như thế với Tsu – kun, nhưng giờ lại quên đi mất. Chisaki chuộc lỗi bằng một nụ cười hiền hòa

__ Xin lỗi Tsu – kun, chỉ vì có nhiều việc phải lo quá nên mình quên mất. Đúng thật là mình và Tsu – kun đã có hứa như thế nhỉ?

__ Nếu cậu đã nhớ ra rồi thì mau sửa soạn đi. Tớ không muốn để cho ai đó còn đang ngủ bất ngờ tỉnh giấc đâu!

Bên trong căn phòng đằng sau Chisaki, vẫn còn một người nữa đang say giấc trên chiếc giường êm ấm. Gương mặt khi ngủ của Mikazuki trông thật đáng yêu và hiền lành, như một nàng công chúa đang chờ đợi nụ hôn từ một vị hoàng tử nào đó để tỉnh giấc. Và vị hoàng tử ấy là ai... thì chỉ có số mệnh mới có quyền quyết định.

Cả Tsubaki lẫn Mikazuki, hai người cùng hướng ánh mắt về phía cô công chúa tóc tím đen kia với cùng một tâm trạng

__ Cậu đừng lo Tsu – kun, Mikazuki chỉ bị bầm tím nhẹ ngoài da thôi. Xem chừng Tsukusa nee đã nường tay rất nhiều và thuốc của ngài Akifusa cực kỳ hiệu quả. Mình nghĩ, để cậu ấy ngủ thêm một chút nữa thì Mikazuki sẽ sớm khỏe lại như lúc đầu ấy mà!

__ Nhưng cậu cũng không thể lơ là mất cảnh giác được đâu. Nếu cử động mạnh thì chắc chắn thuốc sẽ phản tác dụng. Cậu cần để mắt tới một người lẳng nhăng giống khỉ như cô ta đấy Chisaki!

__ Mình biết mình phải làm gì mà... cậu đừng lo!

Tsubaki cất tiếng thở dài thêm một lần nữa

__ Vậy bây giờ tớ phải đứng đây đợi thêm bao lâu nữa thì cậu mới chịu đi chuẩn bị hả? Tầm một tiếng nữa đủ không?

__ Ấy chết, mình lơ đãng quá, xin lỗi cậu Tsu – kun, mình đi chuẩn bị ngay đây. Đợi một chút nhé!

Và thế là Chisaki nhanh chóng đi ngược vào trong để chuẩn bị. Cô cung chủ nhỏ không quên cố gắng giảm tối thiểu âm thanh bước chân tránh làm phiền đến giấc ngủ của Mikazuki... Còn về gã tự kỷ ám thị kia... một lần nữa, hần lặng nhìn người con gái tóc tím đen mang gương mặt giống Lumina như hai giọt nước chìm say trong giấc mơ tuyệt đẹp nhất. Không hiểu sao hần muốn được ngắm cô ấy lâu hơn... hần cũng muốn được chạm tay lên mái tóc, hai bên má, đôi môi nhỏ xinh kia... nhưng có lẽ, chỉ đứng bên ngoài trông vào đối với Tsubaki là đủ lắm rồi

__ Thế Tsu – kun, bây giờ chúng ta đi đâu đây?

__ Đi đâu ấy hả? Để xem!

Hiện tại thì Tsubaki cùng Chisaki đã ra khỏi Thiên Chiếu Gia Trang và đi quanh quẩn một quận đô thị nào đó thuộc thành phố Yokohama. Tsubaki không thể lập lại lịch trình mà hần từng hẹn với Mikazuki bởi Chisaki có theo dõi và biết hết rồi. Nếu mà lại đến mấy chỗ ấy thì còn gì là thú vị... Thành thử hần đang suy nghĩ xem nên đi đâu, làm gì để Chisaki cảm thấy vui là chính. Nhưng nếu hỏi thẳng Chisaki muốn đi đâu thì chắc chắn Tsubaki sẽ nhận được mấy câu trả lời đại loại như “ Tùy cậu ” hay “ Tsu – kun đi đâu mình theo đó ” hoặc cũng có thể là “ Được đi chơi cùng Tsu – kun đối với mình là vui nhất rồi ”... Nên hần sẽ không bao giờ làm mấy thứ thừa thãi như thế

__ Nhưng mà trước hết, có thể giải thích cho tớ vì sao cậu lại mặc Kimono ngay giữa chốn đông người này không hả?

Ngó đi nguẩn lại thì quả thật Chisaki đang diện ình một bộ Kimono tím hồng có in những bông hoa anh đào nhỏ cùng chiếc thắt lưng đen. Phải nói là từ trên xuống dưới Chisaki chỉ có duy nhất màu tím làm chủ đạo. Với Chisaki, chỉ cần cô ấy thích thì không một bộ Kimono nào có thể làm lung lay vẻ đẹp tự nhiên của cô ấy... kể cả đó có phải là một bộ Kimono xấu xí, cũ nát nhất từ trước đến nay... Chỉ có điều, mặc một thứ rườm rà truyền thống như thế ngay giữa lòng đường thành phố hiện đại tân tiến như Yokohama thì có hơi... Người khác nhìn vào lại xem Chisaki như người từ quê mới lên

Chisaki đưa tay áo mình lên, ngoái cổ nhìn xuống chiếc thắt lưng được buộc sau lưng, như kiểu đang kiểm tra bộ Kimono của mình

— Eh? Có gì bất thường ư? Chẳng lẽ ở Yokohama không được mặc Kimono sao?

— Không phải là không được, giữa một chốn đông người hiện đại như Yokohama hay Tokyo mà lại mặc Kimono ra ngoài đường thì có hơi quái đản chút. Nhưng chẳng lẽ, cậu không nhận thấy mọi người xung quanh đều dồn ánh mắt lạ lùng vào chúng ta ư?

Chisaki khẽ đưa tay lên che miệng cười khúc khích

— Mình đùa thôi, ai mà không biết mặc Kimono ra ngoài thế này thì chẳng khác chi trở thành tâm điểm chú ý. Biết làm sao được, thoát đầu, mình không nghĩ là sẽ rời khỏi Thiên Chiếu Gia Trang cho đến khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc, nên đâu có mang theo thường phục ngoài hai bộ Kimono để diện kiến ngài Akifusa – sama!

— Thế lần trước theo dõi tớ và phò tóc tím, cậu cũng mặc Kimono giống thế này đó hả? Nếu thế thì tớ phải để ý chứ nhỉ?

— Không, mình mượn của ngài Akifusa. Dù sao thì cách đây 1 2 năm, Akifusa – sama teo lại bằng mình hiện giờ, nên trang phục cũng khá vừa vặn với vóc dáng của mình. Mình đâu có dám mở lời mượn thêm lần nữa... nếu mà biết đi chơi với Tsu – kun thế này, chắc chắn ngài ấy sẽ làm loạn lên cho xem!

Thoáng nghĩ đến ngài Loli Akifusa, Tsubaki không khỏi thở dài chán chường khi tưởng tượng cảnh ngài ấy lăn lộn trên sàn, giãy đành đạch như con cá Koi thiếu nước, hét hò phản đối như một đứa con nít ranh không cho đi chơi. Đến khi ấy, chắc cả Thiên Chiếu Gia Trang sẽ phải lãnh đủ hết chỉ vì chuyện đi chơi giữa hai người họ... Có lẽ Chisaki nói đúng, tốt hơn hết là đừng để ngài Akifusa biết

— Nhưng ai mà dám chắc chắn được điều gì, ngộ nhỡ ngài ấy đánh hơi được rồi lại theo chúng ta như lần trước thì có giấu cũng như không!

.....

.....

Quay lại một chút về Thiên Chiếu Gia Trang, ngài Akifusa loli miệng ngậm tẩu thuốc, tay trái nâng chén rượu sake, ngài ấy đang thưởng ngoạn cảnh đẹp ngay tại Amaterasu no Mori vào sáng sớm để lấy vận may, đồng thời cũng suy nghĩ xem nên làm gì cho hết ngày đây. Bỗng dưng, một sợi tóc trên đỉnh đầu ngài Akifusa chợt dựng thẳng đứng lên như có từ trường điện vừa chạy qua. Hơn nữa, đôi mắt to tròn cùng đôi lông mi dài nheo lại tỏ vẻ hơi khó chịu

— Akifusa – sama... có chuyện gì vậy ạ, trông ngài dường như không được vui! Hanabi bên cạnh sớm phát hiện thấy nét cau có khác thường trên gương mặt

— Hanabi – bou, linh tính của một vị thần không ngừng mách bảo với ta rằng Tsubaki – bou không có ở Thiên Chiếu Gia Trang. Và linh cảm mạnh mẽ này còn cho biết Tsubaki – bou đang đi chung với một người nào nữa!

— Có lẽ là Tsubaki – dono muốn đưa William – dono đi thăm thú Yokohama đấy thôi. Ngài William vừa đến Nhật không lâu, còn nhiều điều muốn được học hỏi thêm chẳng - desu!

Sợi tóc đóng vai trò như một cột ăng ten rada trên đỉnh đầu ngài Loli cứ quay loảng ngoảng như chảo vệ tinh dò sóng truyền hình

— Không... nếu là con trai thì ta không cảm thấy bất cứ khó chịu thế này. Chắc chắn đó là một đứa con gái... nhưng là ai thì ta không rõ. Là ai? Mikazuki – bou... Tsukusa – bou, hay Chisaki – bou?

— Akifusa – sama, Hanabi biết ngài thích Tsubaki – dono, nhưng dù sao thì Tsubaki – dono có quyền đi ra ngoài với bất kỳ cô gái nào trong Thiên Chiếu Gia Trang – desu. Và ngài cũng đâu thể cấm họ gặp nhau – desu!

Ngay lập tức, ngài Akifusa quay ngoắt sang Hanabi với cái phùng mang bặm môi tỏ vẻ không thích. Ngài ấy còn ném thẳng chiếc tẩu trên tay sang một bên rồi nằm xuống sàn hiên không ngừng giẫy nảy đành dạch như con cá chép ngộp nước

— Nhưng mà tại sao chúng lại không cho ta biết... Ta là thần mà, ít nhất cũng phải cho ta hay biết gì đó kia chứ. Tại sao có nhiều kẻ dám qua mặt ta để bí mật hẹn hò với Tsubaki – bou đến như vậy? Tại sao lại có nhiều cô gái bu xung quanh Tsubaki – bou như thế kia chứ? Tsubaki – bou là của ta... của ta... waaaaaa!

Ngài Akifusa thật sự chẳng khác chi một đứa con nít thích vùi vãnh. Nhiều khi Hanabi cũng cảm thấy cực khổ một mỗi khi phải để mắt đến ngài ấy như một bảo mẫu mặc dù cả hai chỉ ngang nhau cái đầu

— Không được, ta phải đi tìm hiểu sự thật cho ra lẽ... Không thể để ấy đứa kia mặc sức muốn làm gì thì làm. Qua mặt một vị thần là điều không thể tha thứ!

Thế là, ngài Akifusa loli đứng phắt và chạy một mạch ra khỏi phòng, làm cho Hanabi đi theo không kịp

.....

.....

— Cậu nói cũng đúng. Không có gì có thể qua được mắt ngài Akifusa hết. Nhưng chắc không sao đâu. Akifusa – sama rất tôn trọng quyền riêng tư của mỗi người mà!

— Hầy, hy vọng mọi thứ chính xác như cậu nói... Vậy bây giờ, sao tớ với cậu không thử đi long nhong xem có cửa hàng thời trang nào gần đây... mặc Kimono thế này không tiện lắm!

— Uhm, có lẽ thế, mình bắt đầu cảm thấy cơ thể khó di chuyển tự do rồi!

Buổi hẹn hò giữa Tsubaki và Chisaki bắt đầu từ giây phút này. Mong sao nó không quá đổi tẻ nhạt khiến cho Chisaki thất vọng giữa chừng

.....

Tiếp tục quay trở lại Thiên Chiếu Gia Trang cũng tầm thời gian này, nhưng thuộc không gian khác. Khi những chú chim hoành yến từ bên ngoài hạ cánh đậu bên khung cửa sổ đón nắng, chúng cất tiếng hót riu riu để đánh thức Mikazuki khỏi giấc mơ tuyệt đẹp quá lâu. Và rồi nàng công chúa tóc tím đen không cần đến nụ hôn chàng hoàng tử đã tỉnh lại. Đôi mắt long lanh từ từ hé mở, nhưng nheo nheo vì ánh sáng có phần hơi chói chang. Mikazuki khẽ trở mình ngồi dậy khi bàn tay dụi nhẹ bên mắt

— Sáng rồi sao?

Tuy mắt mũi còn hơi tèm nhèm, nhưng Mikazuki vẫn có thể với tay sang chiếc điện thoại di động trên cái bàn nhỏ sát kề cạnh giường. Mikazuki mắt nhắm mắt mở nhìn vào số giờ hiển thị trong màn hình điện thoại

— Há... 8h hơn... Mình thức dậy muộn đến mức ấy ư? Mà bình thường Chisaki hay đánh thức mình... hôm nay... chẳng lẽ cậu ấy ra ngoài rồi?

Mikazuki rời khỏi chiếc giường bông êm nệm ấm. Đôi chân chạm nhẹ xuống sàn nhà Tanimi truyền thống Nhật Bản để nhắc thân hình khỏi chiếc chăn mềm xốp kia. Mikazuki còn tính ra khỏi phòng chạy đi tìm Chisaki hay bất kỳ ai thuộc nhà Tsuchimikado, nhưng một thứ gì đó trên bàn được bọc sẵn trong lớp giấy bạc đặt sẵn trên bàn từ lúc nào khiến cho Mikazuki phải để mắt đến

— Cửa Chisaki để lại ư?

Bên cạnh thứ đó còn kèm theo một mẫu giấy trắng được gấp lại ngay ngắn gọn gàng như một bức thư. Mikazuki mở tờ giấy ấy ra xem thử bên trong viết gì

— Mình đi ra ngoài chút chuyện, sau khi thức dậy nhớ làm rửa mặt, chải tóc và dùng điểm tâm nhé, không nên để bụng đói vào sáng sớm đâu. Mình có làm một ít mì Soba chả để sẵn trên bàn, cậu chỉ việc mở giấy bọc là dùng được ngay không lo bị nguội. Nhưng nếu cậu không thích thì cứ gọi người trong gia trang đến, họ sẽ làm món khác cho cậu ngay. À phải rồi, nếu cậu có rời khỏi Thiên Chiếu Gia Trang thì nhớ báo cho bố mình để mình yên tâm. Bên ngoài đông người nhiều xe, cậu tuyệt đối phải cẩn thận đó!

Đây là tất cả những gì được viết trong mảnh giấy nhắn để lại của cung chủ nhỏ. Mikazuki khẽ nở một nụ cười xinh như đóa hoa chớm nở, kèm theo chút thích thú vui tươi hân hoan trong lòng

_ Chisaki vẫn luôn lo lắng và nhắc nhở mình, cậu ấy thậm chí còn chuẩn bị bữa sáng ỳnh xong hết rồi mới dám ra ngoài. Sau này, nếu ai lấy được Chisaki thì ắt hẳn số anh ta phải may mắn lắm... Cậu ấy quả thật là một người phụ nữ hoàn hảo... một kiểu hình mẫu Yamato Nadeshiko!

Mikazuki nhẹ nhàng tháo lớp bọc bên ngoài chiếc tô, mùi hương còn nóng hổi của mì Soba xông thẳng lên mũi, để lại cho Mikazuki một vị ngọt ngào khó diễn tả. Chỉ cần nghe thôi đã thơm rồi, nhìn những sợi mì trắng vàng cùng nước lèo nâu trông thật bắt mắt... chắc lẽ nó sẽ ngon lắm đây, thật sự khiến người khác không thể chần chừ quá lâu để được cầm đũa

_ Itadakimasu!

Đôi đũa chạm xuống sợi mì rồi, chỉ có điều chưa được quắp lên cho vào miệng thì cánh cửa kéo bên ngoài bất chợt mở sang một bên, làm cho Mikazuki giật phắt cả mình. Ngoài đó, một cô bé tóc đen, Kimono ngắn tay đỏ viền đen, dải ruy băng đen trên đầu đang không khỏi thở hồng hộc vì mệt mỏi. Cô nhóc loli nhỏ nhắn đáng yêu ấy đảo mắt nhìn khắp căn phòng và dừng lại trước Mikazuki đang nhìn mình chằm chằm

_ Akifusa – sama, ngài đến viếng thăm sớm quá, có chuyện gì vậy ạ?

_ Chisaki.... Chisaki – bou có ở đây không?

_ Chisaki... cậu ấy có để lại lời nhắn cho thần là đi ra ngoài chút chuyện. Nhưng lại không hề nói sẽ về khi nào, nên...

_ Quả nhiên... quả nhiên là Chisaki – bou, ngay cả Mikazuki – bou cũng ở đây, thế thì chắc chắn... chắc chắn... Chisaki...

Giọng ngài có vẻ vừa run vừa hơi ngắt quãng. Mikazuki không biết đã xảy ra chuyện gì giữa ngài Akifusa và Chisaki, nhưng dường như trông ngài ấy có vẻ không vui cho lắm

_ Etou... Akifusa – sama, Chisaki...

_ Waaaaa, không chịu không chịu không chịu, mới hôm kia hai ta còn chung chiến hào, đến hôm nay lại trở mặt 180 độ, Chisaki – bou dám cả gan qua mặt một vị thần như ta... Chisaki đồ con mèo vụng trộm!

Một lần nữa, ngài Akifusa nằm trên sàn vùng tay vùng chân giãy dụa như đứa con nít, khiến cho Mikazuki đổ mồ hôi hột không biết phải làm thế nào đây. Mặt khác, cô nàng tóc tím đen cũng chẳng hiểu nổi những gì ngài ấy nói... gì mà Chisaki là mèo vụng trộm, nghe cứ như Chisaki đi tán tỉnh dụ dỗ hay cướp bạn trai của người khác ý... Nhưng làm gì có chuyện Chisaki xử sự như thế... làm gì có chuyện Chisaki thực hiện một hành động trái đạo đức như vậy

_ Akifusa – sama!

Thêm một tiếng gọi nào đó khá dỗi quen thuộc cất bên ngoài cửa. Sau đó thì chạy vào một cô bé ngang bằng ngài Akifusa, cũng một bộ Kimono ngắn đỏ đen, dải ruy băng đỏ quấn á tóc không lượm lặt. Cô nhóc đó cũng một bộ hơi tai vì phải rượt theo chủ nhân của Amaterasu no Mori này

_ Tìm thấy rồi... Akifusa – sama, làm ơn đừng chạy như thế nữa – desu... Thần không theo kịp ngài mãi được đâu – desu!

_ Hanabiiiiiii!

Ngài Akifusa rơm rớm nước mắt sụt sịt không khác gì đứa trẻ. Ngài bất ngờ nhảy bổ vào vòng tay của Hanabi mà vỡ òa

_ Hanabi – bou, ta bị nâng tay trên rồi... Chisaki – bou, Chisaki – bou là kẻ nói dối... Nhân lúc ta không để ý, Chisaki – bou đã hức hức...

_ Akifusa – sama, thần nói rồi – desu... Ngài không có quyền can thiệp vào đời sống riêng tư của họ. Thần thấy Chisaki – hime đi đâu, gặp ai cũng là quyền tự do của công chúa. Ngay cả chuyện này cũng thế – desu!

_ Gặp ai ta không cần biết, nhưng tại sao lại là Tsu...

— Vâng vâng biết rồi, ngài không cần phải hét toáng lên thế đâu!

— Woaaaaaa!

Akifusa – sama còn khóc rống thảm thiết hơn, làm cho Hanabi phải ra vẻ trưởng thành không ngừng dỗ dành an ủi cùng tiếng thở dài ngán ngấm từ miệng. Sâu thêm một chút, Hanabi như thấu hiểu cảm giác làm mẹ chăm nom ấy đứa con mà Chisaki trải qua hằng ngày... không ngờ lại cực nhọc đến thế... nhất là có những đứa con thích làm nũng khó khăn kiểu như bây giờ

— Anou, Hanabi, mọi thứ ổn cả chứ? Nghe ngài Akifusa nhắc đến Chisaki... Chisaki đã gặp phải chuyện gì ư?

— Mikazuki – sama, cũng không có gì quan trọng lắm đâu ạ - desu. Chẳng qua ngài Akifusa có linh cảm Chisaki – hime đang hẹn hò với một chàng trai nào đó có quen biết với ngài nên mới thế này thôi. Hoàn toàn không có gì cả - desu!

— EH? Em nói sao? Chisaki đang hẹn hò với một ai đó ư?

— Hanabi chỉ nghe ngài Akifusa nói vậy. Dù sao thì cảm nhận của một vị thần chưa bao giờ sai hết!

Chuyện này thật sự là một điều vô cùng quan trọng. Cung chủ trẻ của nhà Tsuchimikaido đang hẹn hò với một chàng trai không rõ danh tính. Nếu như tin đồn này lọt đến tai người trong ba gia tộc thì ắt hẳn sẽ có hàng trăm kiếm sỹ nam sồn sồn như bầy thú hoang xông chuồng, quyết tìm cho bằng được chàng trai kia để làm một trận với danh nghĩa kiểm tra thực lực xem hắn có xứng đáng với cung chủ hay không? Còn nếu như lọt ra bên ngoài, chắc chắn, các tay nhà báo sẽ tìm cách xáp vào phỏng vấn dò hỏi, thậm chí là bỏ bê công việc lên lút đến sầm soi dòm ngó đời sống cá nhân của Chisaki rồi giật tin như bắn tốc độ giao thông. Chisaki sẽ lên trang nhất các báo với nhiều tiêu đề khác nhau như “ Cung chủ quyền lực gia tộc Tsuchimikaido bí mật hẹn hò”... hoặc cũng có thể là “ Gia tộc Tsuchimikaido sẽ ngày càng trở nên hưng thịnh nếu cung chủ hiện tại nghĩ đến chuyện nhường ngôi vị cho thế hệ sau”. Cũng tại Chisaki nổi tiếng quá mà... một người có quyền lực, có tầm trong và ngoài xã hội như thế, có thể sống một cuộc sống yên bình, êm đềm ngoài vịnh Kyuushi là nhờ vào sự an toàn tuyệt đối của mạng lưới nhà Tsuchimikaido lắm rồi... Nếu để thông tin ấy lọt ra bên ngoài thì... không dám nhắc đến

— Không được không được, nói gì thì nói, Chisaki – bou vẫn hơn Tsukusa – bou cả cái đầu. Con nhóc đó còn mưu mô gian xảo hơn bất kỳ ai trong cả ba gia tộc. Nếu cứ để thế này thì ta mất trắng hết... Hanabi – bou, chúng ta chuẩn bị rời khỏi Thiên Chiếu Gia Trang và đi tìm Chisaki – bou ngay!

— Akifusa – sama, ngài nhất quyết phải phá đám họ thật sao ạ - desu?

— Không nói nhiều nữa, ý ta đã quyết không bao giờ thay đổi. Lời từ một vị thần nói ra không bao giờ rút lại. Lần này... ta phải hạ bệ Chisaki – bou trong vòng một nốt nhạc!

38. Chương 38

— Xin kính chào quý khách!

Tình hình hiện tại là Tsubaki cùng Chisaki tạm thời ghé qua một cửa hàng thời trang nào đó trên đường. Một cửa hàng nhỏ thôi, không quá sang trọng, nhưng xem chừng muốn tìm thứ gì thì có thứ đấy. Hai người họ vào đây cốt là để tìm cho Chisaki một bộ thường phục phù hợp khi đặt chân ra ngoài đường, thay vì bộ Kimono truyền thống rườm rà khó chịu kia. Chỉ có điều, nếu nói về trang phục hay phối đồ thì Tsubaki hoàn toàn mù tịt... đôi mắt và trí tưởng tượng của hắn không dành cho những việc như thế này. Nhất là khi đối tượng lại là Chisaki, một cô gái dường như quá hoàn hảo về vẻ bề ngoài... nên việc chọn đồ sao cho xứng tầm với cô ấy là một chuyện vô cùng khó khăn đòi hỏi kinh nghiệm trong nghề phải cực cao

Tên đồ hơi tự kỷ nhìn thoáng qua một mớ trang phục được treo bày bán trong tiệm, từ áo thun sơ mi đến loại công sở, từ loại dành cho người trẻ đến người già. Với hắn, trông cái nào cũng như cái nào, toàn màu sắc sắc sỡ đến nhức mắt mà chẳng biết cái gì mới thực sự phù hợp với Chisaki. Chỉ chớp mắt mấy cái mà hắn đã thấy đầu óc nhầy lộn lảng quăng hoa mắt hết cả rồi

— Chết tiệt, cứ thế này chỉ chẳng làm ăn được gì cả. Nếu mà cái tên nửa Tây nửa ta kia có ở đây, thì chắc hẳn sẽ ỉnh một chút gợi ý về phục trang!

— Tsu – kun, hay là thôi đi. Nếu được thì mình sẽ trở về Thiên Chiếu Gia Trang, hỏi mượn ngài Akifusa là được mà. Tuy sẽ mất chút thời gian và phải đổi mặt với sự nghi ngờ của Akifusa – sama... nhưng chắc mọi thứ không quá phức tạp đâu!

Tsubaki đập tay cái tét lên mặt rồi kéo dài xuống, hẳn không quên cất tiếng thở chán chường ngày nào. Tsubaki suy nghĩ, nếu mà để Chisaki quay lại Thiên Chiếu Gia Trang thì chắc chắn một vào không thể trở ra... ngài Akifusa lẫn mấy tên vệ sĩ vai u thịt bắp, tứ chi phát triển trong khi óc như hột nho kia sẽ giữ chân cô ấy ngay. Vậy thì kế hoạch ra ngoài đi chơi hôm nay xem như công cốc, đồng thời bản thân Tsubaki cũng không thể nói lời cảm ơn Chisaki vì những chuyện đã xảy ra

— Đến tận đây rồi mà vòng về Thiên Chiếu Gia Trang thì hơi mất công. Chi bằng hai đứa cứ lượn một vòng xem có gì thú vị không, biết đâu lại tìm thấy một bộ trang phục phù hợp với cậu thì sao. Cất công đến đây rồi còn gì!

— Liệu có ổn không? Nếu cậu thấy khó khăn thì tớ không ngại...

— Đã nói là không sao mà. Hôm nay là ngày đặc biệt... một ngày đặc biệt mà tớ chỉ dành riêng để đi chơi với cậu. Đương nhiên là tớ muốn cậu được thư giãn, bỏ hết mọi trách nhiệm cũng như công việc sang một bên để có khoảng thời gian tĩnh tâm yên bình... Thế nên Chisaki, hãy cứ giao mọi thứ lại cho tớ và tận hưởng ngày vui nhé... Tuy không hiểu lắm hẹn hò người ta thường làm những gì, nhưng tớ sẽ cố gắng hết sức để cậu được vui vẻ!

Trong thâm tâm, linh hồn Chisaki như đang mở cửa đón chào một tia sáng nhỏ nhoi nhưng đầy lòng tin và hy vọng. Một bông hoa tuyệt đẹp chớm nở trong trái tim cô ấy với niềm cảm xúc dâng trào khó tả. Quen thân với nhau từ bé, Chisaki luôn nhìn thấy một Tsubaki lúc nào cũng lạnh lùng, thờ ơ, vô cảm, gần như không còn cảm xúc. Hẳn rất mạnh... một kiếm sĩ vô cùng mạnh khi đã đánh bại nhiều bậc thầy kiếm đạo lão luyện khi tuổi còn rất nhỏ. Hẳn tàn nhẫn... vì lối đánh của hắn giống như luôn dồn hết sự căm thù nhà Minamiya vào đường kiếm và tấn họ một trận không chừa chỗ nào là lành lặn. Nhưng Tsubaki chưa bao giờ bỏ rơi Chisaki... hẳn chưa bao giờ làm lơ một cô gái nhỏ nhoi yếu đuối nhất gan có khả năng trở thành gánh nặng ỉnh... Hẳn vẫn để Chisaki nắm lấy vấu áo leo theo sau, làm một chỗ dựa vững chắc cho cô ấy để Chisaki không bao giờ phải rơi nước mắt.

Phải... Tsubaki ân cần như vậy đấy... đến bây giờ vẫn thế. Sự quan tâm của hắn tuy không thể hiện ra ngoài mặt, nhưng luôn khiến cho Chisaki một cảm giác rất dịu dàng, yên tâm. Chỉ là bây giờ, Chisaki không còn là một đứa trẻ bám lấy vấu áo Tsubaki nữa... cô ấy đã có thể đường đường chính chính nắm lấy tay hắn với nụ cười tựa thiên thần trên đôi môi nhỏ hồng

— Uhm, mình hiểu rồi... vậy mình sẽ giao mọi thứ lại cho Tsu – kun để được tự do tận hưởng ngày nghỉ. Trông cậu vào cậu!

Chisaki áp sát mình thế này, Tsubaki chẳng cảm thấy khó chịu gì hết. Chắc là do hai người là bạn thân thuở nhỏ nên khoảng cách không phải là vấn đề nghiêm trọng gì. Hơn nữa, trông thấy nụ cười của Chisaki lúc này, tên dở người tự cảm thấy trách nhiệm của mình là phải bảo vệ bằng được nụ cười đó không bị biến mất, ít nhất là trong ngày hôm nay phải làm cho Chisaki luôn được vui vẻ... Hắn thở dài thêm cái nữa

— Ờ, cứ để mọi chuyện cho tớ lo liệu. Đừng vương bận bất kỳ chuyện gì cả Chisaki!

.....

Nhờ sự trợ giúp, hướng dẫn tận tình sau khi Tsubaki nuốt bao nhiêu sĩ diện để chủ động hỏi nhân viên cho vài ý kiến. Cuối cùng thì Chisaki mới có trong tay một bộ đồ vừa chọn được. Mang bộ trang phục ấy trên tay, Chisaki bước vào phòng thử, nhưng trước khi đi, cô ấy còn ngoái cổ lại nhìn Tsubaki đang ngồi thở phì phò mồ hôi nhễ nhại trên gương mặt

— Đợi mình một chút nhé Tsu – kun, mình sẽ ra nhanh thôi... đừng có cố gắng nhìn lên mình đó, ngượng lắm!

— Cậu có thể nói được mấy câu như vậy ư? Thật sự trong mắt cậu tớ biến thái đến mức đó à?

Chisaki nở nụ cười nhẹ rồi bước vào bên trong. Dĩ nhiên là cô cung chủ thừa biết Tsubaki sẽ không bao giờ làm những trò trái với lương tâm thế đâu, hẳn không thuộc dạng thích quấy rối người khác như tốc váy, nhìn lén phòng thay đồ nữ sinh như mấy tên nam sinh tuổi mới lớn khác... Nhưng nói thẳng ra, thì dường như Tsubaki không hề có hứng thú với bất kỳ cô gái nào khác... Phải, hẳn sẽ chẳng để tâm đến một cô gái nào khác ngoài người phụ nữ hẳn yêu thật sự

Tsubaki lặng nhìn thẳng xuống nền gạch với ánh mắt khá đổi phiên muộn xa xăm. Tại sao ư? Câu trả lời nằm ở chỗ hẳn đang nhớ lại một vài chuyện trong quá khứ... trong đó có mảnh gương in đề hình ảnh mình cùng Lumina đã từng trải qua chuyến mua sắm giống như vậy. Cũng bất lực khi không biết phải lựa chọn thế nào cho phù hợp trong khi Lumina đang trông mong vào mình. Phải nhờ đến nhân viên hướng dẫn mới chọn được duy nhất một bộ ứng ý. Lumina cũng hí hửng bước vào trong phòng thử, cũng hồn nhiên ngoài cổ lại nhìn cùng nụ cười pha chút tinh nghịch nhưng đổi dụi dằm thân thương, cũng nói câu “ Anh mà nhìn trộm là chết với em”... Cảm giác khi đó và bây giờ sao khác xa nhau một trời một vực... Tsubaki tự hỏi, liệu có phải là do người đang đi với mình, cùng trải nghiệm lại cảm giác này với mình không phải là Lumina mà là Chisaki chẳng?... Càng nghĩ càng nhức đầu và phiên muộn

Hắn... một lần nữa cất tiếng thở dài chán nản

_ Thiệt tình, càng ngày mình càng lún sâu và không thể rút chân ra giữa chừng... Đúng là hết thuốc chữa!

.....

3 phút trôi qua, sự chờ đợi của Tsubaki đã được đền đáp xứng đáng khi cánh cửa của phòng thử đồ từ từ mở ra. Trong đó, là một nàng công chúa... không, một cô người mẫu... cũng không đúng, phải nói là một siêu mẫu trong chiếc áo thun kiểu thời thượng tím nhạt, chiếc quần cộc đen và một chiếc mũ kiểu nhỏ nhỏ xinh xinh trên đỉnh đầu để giữ mái tóc tím ấy không bị thổi xù trước gió... Đúng, một cung chủ truyền thống sau khi thoát khỏi bộ Kimono cổ xưa nay đã lột xác hoàn toàn thành một minh tinh màn bạc. Tưởng tượng thử xem, làn da trắng như sữa, đôi chân thon thả, vòng hai gọn gàng, gương mặt cân đối, đôi môi nhỏ xinh được đánh son nhẹ, đôi mắt long lanh với hàng lông mi dài... Không phải siêu mẫu minh tinh thì là gì... Cô ấy chỉ vừa mới mở cửa xuất hiện thôi, biết bao ánh mắt xung quanh đều phải tập trung hết vào không thể làm ngơ dù chỉ một phút một giây. Từ trẻ nhỏ đến người lớn, từ phụ nữ đến đàn ông đều bị nét đẹp ấy mê hoặc đến mất hồn... Nhưng cô ấy chẳng quan tâm... điều cô mong muốn là được nghe lời nhận xét từ một người duy nhất

_ Tsu – kun... trông mình thế nào? Có kỳ lạ quá không?

Ngay cả Tsubaki là người vô cảm cũng phải đánh mất lý trí trong vài giây bởi cô ấy quá lung linh như một vị thiên thần. Hẳn lúc đầu mấy cái kiểu như linh hồn vừa trở về với thân xác

_ À... nói sao nhỉ... trông cậu rất... “đói”!

Rất “ đói”??? Nhận xét kiểu gì thế này? Có ai lại đi nhận xét người khác thử đồ bằng từ ngữ “ đói”?? Hay là, Tsubaki đang bị lú lẫm, phát âm không được chính xác cho lắm??

Chisaki khẽ đưa tay lên che miệng cười khúc khích mấy câu. Cô ấy cũng cảm thấy chút ngỡ ngàng khi lần đầu tiên chứng kiến Tsubaki nói ngọng

_ Ý cậu là rất đẹp ?

_ Ừ, đúng vậy!

Chisaki bước đến gần Tsubaki, cô cung chủ nhỏ dụi dằm đưa hai tay kéo cho vạt áo hai bên của hắn chính đốn lại vì có một bên không cân xứng

_ Nếu thế thì hôm nay trông cậu cũng rất “đói”, Tsu – kun, Tee hee!

Lại nữa, Chisaki lại nở nụ cười tựa thiên thần ấy, khiến cho Tsubaki luôn tự nhủ phải luôn để nụ cười ấy còn mãi trên gương mặt cô ấy. Nên hôm nay, hẳn sẽ nhường nhịn Chisaki một chút vậy. Quay về chủ đề chính, hẳn quan sát Chisaki từ đầu xuống chân thêm lần nữa... quả là có sự thay đổi khác biệt so với lúc bắt đầu đến đây... Nhưng đâu đến mức tuyệt trần mà mấy người kia cứ dán mắt mãi. Giờ họ vẫn còn nhìn

chầm chầm vào Chisaki như đổ diều trong khi Tsubaki đã thoát khỏi cơn mê hoặc ấy từ lâu rồi... Chisaki thật sự có sức cuốn hút đến rùng mình. Không phải tinh thần thép thì “toi” ngay

— Thấy thế nào? Dễ di chuyển và cử động cơ thể hơn không?

— Có chút hơi lạ, nhẹ hơn nhiều so với khi mặc Kimono. Tay chân cử động thoải mái mà không sợ bị gò bó gì nhiều!

— Tổ cảm thấy phục cậu ghê ấy. Mặc Kimono, đồng nghĩa với việc mang trên người 12 lớp áo. Nặng nề nóng nực như thế mà cậu vẫn mặc mỗi ngày... mới nghĩ đến thôi là tổ đã tổn đến tận óc rồi!

— Vì từ nhỏ, mẹ mình có dặn phải ra dáng một người phụ nữ mẫu mực Nhật Bản, nên đã bắt tổ mặc Kimono mỗi ngày, dần dần rồi quen luôn. Nhưng bây giờ thì không còn nữa, sau khi trở thành cung chủ, thì mình không còn bị ép buộc phải mặc Kimono hằng ngày, có thể đổi sang các loại trang phục hiện đại nếu muốn. Chỉ là do thói quen bắt mình mặc Kimono thôi!

— Hầy, làm người phụ nữ mẫu mực đâu có nghĩa là phải hoàn toàn cổ trang. Giờ ai gặp cậu, cũng đều nói cậu là một kiểu hình Yamato Nadeshiko. Điều đó thì tốt thôi... nhưng mình vẫn chuộng cách cậu làm chủ tình thế và phá bỏ đi giới hạn của bản thân hơn!

Tsubaki đảo mắt sang trái sang phải, thật sự có một chút khó khăn khi biết bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn về phía Chisaki thế này, làm bản thân hắn cũng không biết phải làm gì tiếp theo. Tốt nhất là nên “phản” khỏi đây càng sớm càng tốt, còn chần chừ nán ná ở đây, còn khó xử

— Nếu cậu thấy bộ này ưng ý thì ra thanh toán rồi “tê” gấp thôi. Cậu có còn muốn mua thêm cái gì nữa không?

— Ummm, không cần nữa đâu, chỉ bộ này là đủ rồi. Thật sự rất cảm ơn cậu Tsu – kun!

— Hầy hầy, ơn với nghĩa cái gì, một món quà để khen thưởng cho những cố gắng mà cậu luôn gánh vác trên vai thế này có đáng là bao? Chẳng lẽ, tổ không được phép mua tặng cậu thứ gì ư?

— Tee hee, không phải vậy... Chỉ là... đây là món quà thứ hai cậu tặng mình sau chiếc quạt giấy vào ngày sinh nhật 3 năm trước. Mình sẽ giữ nó thật cẩn thận, không làm rách hay để bị vậy bản đâu!

Tsubaki thở phào một hơi, Chisaki thật biết cách làm cho người khác cảm thấy ấm lòng yên bình. Hắn nghĩ mình tự nguyện mua tặng bộ trang phục này cho cô ấy, thì cứ để Chisaki làm bất cứ điều gì cô ấy muốn... chỉ cần cô cung chủ nhỏ này luôn vui vẻ là được

— Thôi được thôi được, vậy giờ chúng ta đi chỗ khác chứ nhỉ!

— Uhm

Và rồi cứ tiếp tục như thế, chuyến vui chơi hẹn hò giữa hai người đều diễn ra một cách ổn thỏa tốt đẹp. Họ đi qua nhiều khu vực mua sắm khác, cùng xem nhiều thứ thú vị mà chỉ ở Yokohama mới có. Đối với Tsubaki, đi long nhong ở một chốn đông người chẳng khác chi cực hình... nhưng hắn luôn nhẫn nhịn, không lèm bèm khó chịu chỉ vì muốn Chisaki luôn giữ được nụ cười hồn nhiên như bây giờ trên gương mặt. Những cố gắng của Tsubaki không khiến hắn thất vọng vì bây giờ, trông Chisaki đang rất phấn khởi hạnh phúc

Nhưng được thứ này mất thứ kia, không phải Chisaki cứ hạnh phúc là người khác cũng cảm thấy vui lây đâu. Điển hình là ba người đang rình rập phía sau, cách họ một đoạn vừa đủ để quan sát, vừa không bị phát hiện một cách dễ dàng. Ngài Akifusa loli lại đeo cặp kính đen chuyên cải trang, bàn tay nhỏ siết chặt nạt vụn cả lon nước có gas, đôi răng nhỏ cứ nghiền ken két không khỏi tức tối vì nhìn thấy cặp tình nhân đang vui hí trước mắt

— Chisaki đồ mèo vụng trộm. Bấy lâu nay ta cứ nghĩ người đứng về phe ta... thật không ngờ người có chủ đích từ trước. Đúng là nuôi ong tay áo, thủ đoạn vô biên khó lường!

— Akifusa – sama, Chisaki – hime đâu phải người của Thiên Chiếu Gia Trang, làm sao có thể gọi là nuôi ong tay áo được ạ - desu?

_ Nói tóm lại, Chisaki - bou dám qua mặt lừa gạt ta, đó là một sự xúc phạm không thể tha thứ... Gru gru, đợi đó Chisaki - bou, ta sẽ cho người biết ở đây ai mới là “boss” cuối!

Mặc kệ hai người kia muốn làm gì thì làm, riêng Mikazuki thì lại có cái quan sát đặc biệt về Chisaki và cả cái người đi bên cạnh cô ấy. Đây là lần đầu tiên Mikazuki thấy Chisaki có thể nở một nụ cười rất đẹp. Nó khác hẳn với nụ cười thân thiết, trù mến ngày thường... phải nói là một nụ cười cất lên từ chính niềm hạnh phúc riêng của Chisaki chứ không phải vì người khác. Làm bạn với nhau từ lâu, đến bây giờ Mikazuki mới nhận ra thiếu sót của bản thân... mình đã quá vô tâm khi không chịu nhìn về phía Chisaki, nên không bao giờ hiểu được Chisaki đang có vương vấn khúc mắc gì trong tâm trí

Nhưng còn về người con trai đi kế bên Chisaki, người con trai có thể khiến cho Chisaki cười thật sự kia... Vì hắn đang quay lưng nên Mikazuki không thể nhìn rõ được mặt. Có điều, tại sao Mikazuki lại cảm thấy tấm lưng đó, mái tóc đó thật quá quen thuộc. Đường như mình đã từng nhìn thấy hắn ở đâu nhưng không tài nào nhớ được

_ Anou, Akifusa – sama, Hanabi – chan, hai người có biết cái người đang đi chung với Chisaki là ai không?

_ Còn ai nữa, dĩ nhiên là Tsu...

Ngay lập tức, Hanabi nhanh chóng dùng tay chặn miệng ngài Akifusa không cho vị thần nhóc loli ấy nói hết câu. Vì nếu để ngài ấy mất kiểm soát mà tuôn ra một lèo thì chắc chắn kế hoạch che giấu tung tích của Tsubaki sẽ trở nên công cốc

_ Mikazuki – sama, người đang đi cùng cung chủ Chisaki chính là mặt nạ Kitsune – san đấy ạ - desu!

_ Eh? Kitsune – san??_ Mikazuki tỏ ra vô cùng ngạc nhiên _ Em không đùa đó chứ? Người đấy là mặt nạ Kitsune, kiếm sĩ bí ẩn mà Chisaki đã tin tưởng giao chức vụ vệ sĩ thân cận ư?

_ Vâng, Kitsune – san dù sao cũng là người bình thường như chúng ta thôi mà. Đương nhiên cũng phải có ngày để nghỉ ngơi chứ - desu. Chỉ là không ai ngờ rằng, Kitsune – san lại có hẹn với Chisaki – hime thế này – desu!

_ Nếu như vậy thì ắt hẳn anh ta với Chisaki rất thân nhau phải không?

_ Vâng, rất thân là đằng khác... Are, Mikazuki – sama, Chisaki – hime không nói với người điều này ư – desu?

_ Không... Chisaki chẳng nói gì với tôi cả... Cậu ấy không nói cho tôi biết rằng có quen thân với mặt nạ Kitsune – san!

Quả thật, xung quanh Chisaki vẫn còn nhiều bí ẩn chưa được giải đáp hết. Về tâm tư tình cảm, suy nghĩ cũng như những mối quan hệ ngoài xã hội. Không hiểu sao, nhìn người con trai đang khiến cho Chisaki vui vẻ, Mikazuki lại thoáng liên tưởng đến tay Kazuto Minamiya đáng ghét kia. Cô nhớ đến câu nói mà hắn đã từng thốt lên

_ Cô chỉ cần biết rằng... tôi và cung chủ nhà Tsuchimikaido có một mối quan hệ hơi phức tạp chút đỉnh. Dù sao thì cung chủ của cô cũng không hẳn là người chỉ thích ở mãi trong nhà mà!

Rất có thể Chisaki đã có mối quan hệ xã hội với hắn ta, nhưng nếu đặt trường hợp người đang đi bên cạnh Chisaki lúc này là Kazuto Minamiya... Mikazuki nhanh chóng lắc đầu như muốn dẹp phẳng đi cái suy nghĩ ấy sang một bên

_ Không không, do mình tưởng tượng quá thôi, làm sao có thể... Kitsune – san làm sao có thể là Minamiya - san được. Do mình tưởng tượng... do mình tưởng tượng!

.....

Chuyển đề tài. Tạm thời Chisaki và Tsubaki sẽ nghỉ chân tại một quán cà phê sau khi đã đi bộ được 30 phút. Có thể nói đây là khoảng thời gian để họ nghỉ mệt dùng bữa nhẹ bồi bổ lại sức lực bị tiêu hao cũng được.

Mặt khác, cũng do Chisaki muốn được ngồi một chỗ, đưa ánh mắt quan sát hết mọi người xung quanh trên đường... điều này khiến cho cuộc sống của Chisaki thêm phần yên bình an nhàn(Không hiểu vì sao Chisaki lại có một sở thích như vậy)

_ Xin lỗi vì để quý khách đợi lâu. Một phần “Tam ca đá quý của thành phố Hoa” và một phần cà phê đen đây ạ. Chúc hai vị ngon miệng!

Ngồi trong quán cà phê thì đương nhiên phải sử dụng dịch vụ gọi món làm ngọt miệng. Cụ thể là cà phê, các loại bánh ngọt và kem ở đây là sự lựa chọn hoàn hảo để giải khát. Cà phê đen đắng ắt hẳn là món của Tsubaki rồi... nhưng còn cái được gọi là “ Tam ca đá quý của thành phố Hoa” kia... Đường như trông Chisaki rất thích thú với nó trong khi Tsubaki không khỏi đỏ mặt hơi hột cùng cái nhìn chút miễn cưỡng thất vọng

_ Cái gì thế này? “Tam ca đá quý của thành phố Hoa” mà cậu gọi... một thanh Dango trong ba cục kem trà xanh, vài miếng thạch anmitsu, chút đậu đỏ và một nhánh cây hoa anh đào làm vật trang trí ư? Chỉ là kem thôi, có cần phải đặt cho cái tên sặc mùi Manga thế không?

_ Tee hee, mình thấy thú vị mà Tsu – kun. Tính ra thì chủ quán ở đây có trí tưởng tượng rất phong phú đấy chứ. Nghĩ ra được một cái tên hay như vậy không dễ dàng đâu. Hơn nữa, chỉ cần thoáng qua thôi là đã nghe thấy hương thơm hoa anh đào rồi này... Một sự kết hợp cực kỳ hoàn hảo!

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngẫm. Hắn lấy vài thìa đường cho vào ly cà phê đen của mình rồi từ từ nhấp. Xem chừng Tsubaki không đối lý với Chisaki nữa, cái món đó gọi bằng gì cũng được, miễn sao Chisaki thấy vui thì không cần phải bàn cãi làm chi ệt

_ Itadakimasu!

Trái với Tsubaki, ngay cả Chisaki cũng sử dụng câu nói “Itadakimasu” trước khi dùng một bữa ăn. Cô cung chủ nhỏ dùng thìa lấy một miếng nhỏ cho lên miệng. Vị nhạt của trà xanh, hòa với ngọt đậm của đậu đỏ tạo nên một vị ngọt thanh vừa phải, kết hợp với hương hoa anh đào tạo nên một hương vị riêng biệt. Chẳng biết nó trông ra sao... nhưng sau khi thử thìa đầu tiên, Chisaki chỉ muốn tiếp tục thìa thứ hai, thứ ba, cho đến khi hết ly kem này mới chịu ngừng

_ Ngọt thật. Mình không hề biết ở Yokohama lại có một quán cà phê làm kem ngon đến thế... Có lẽ, mình sẽ đưa Mikazuki đến đây thử một lần cho biết!

Tsubaki đặt tách cà phê trên tay xuống bàn cái cộp. Hắn lạnh lùng cúi người lấy trong chiếc túi nylong để dưới chân ra một cuốn tập khổ A4 và một cây bút chì ngồi

_ Ồ, mai mốt nếu dư thời gian, thì cậu cứ mang cô ta đến đây. Nhiều khi ăn vài thứ ngọt sẽ giúp cho trí não cô ta bớt dần hơn một chút. Đường là nguồn năng lượng quan trọng cho não để tư duy mà!

Chẳng là sau khi rời khỏi cửa hàng trang phục, Chisaki và Tsubaki có ghé vào một cửa hàng tạp phẩm chuyên bán mấy thứ dụng cụ học tập cho học sinh như sách vở, hay bút đại loại thế. Tsubaki đã mua một quyển tập khổ A4 cùng bút chì và thi thoảng cứ lấy cái thứ đó ra ghi ghi viết viết cái gì mỗi khi có thời gian rảnh. Chisaki tự hỏi, không biết có phải do hắn đang bận việc gì hay không. Nếu quả thật Tsubaki đang bận công việc thật thì chuyến đi chơi này vô tình đã gây phiền hà cho hắn... Mà Chisaki lại không muốn điều đó xảy ra

_ Tsu – kun, nếu cậu bận thì chúng ta có thể về Thiên Chiêu Gia Trang. Mình không ngại cuộc đi chơi này dừng tại đây đâu!

Tsubaki chợt ngước lên nhìn Chisaki chằm chằm. Hắn hiểu lý do vì sao cô ấy lại nói như vậy... lần này thì là lỗi tại hắn

_ Không có đâu Chisaki, khi đã quyết định đưa cậu đi chơi thế này, đương nhiên tớ phải sắp xếp mọi thứ để ưu tiên cậu hàng đầu. Đừng suy nghĩ vớ vẩn gì nữa hết. Như đã nói, cứ giao mọi thứ lại cho tớ, cậu chỉ việc tận hưởng thời gian nghỉ ít ỏi thôi... Dù sao cũng chẳng thể nào đoán được vòng 3 của Đêm Vũ sẽ bắt đầu lúc nào... Tốt nhất là nên tranh thủ được chừng nào hay chừng ấy!

Chisaki đặt chiếc thìa trên tay xuống bàn. Đáng lý ra cô sẽ không nói đến chuyện này... nhưng khi nghe Tsubaki nói về Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm, Chisaki không thể không đẩy những suy nghĩ hiện tại ra khỏi đầu.

Sự thắc mắc trong cô cung chủ cần phải được làm sáng tỏ

— Tsu – kun, đặt trường hợp giả dụ, nếu như dành lấy ngôi vị cao nhất của Đêm Vũ, thì cậu sẽ làm gì tiếp theo?

Tsubaki dừng bút. Một câu hỏi được đặt ra làm cho Tsubaki không thể không trả lời. Nhưng trả lời như thế nào thì chính hắn cũng không rõ. Cho nên, hắn đành tìm một lý do để qua càng nhanh càng tốt

— Thì cậu cũng biết mục đích tồn tại của Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư rồi còn gì nữa. Tớ nghĩ mình không cần phải trả lời câu hỏi này từ cậu!

— Uh, phải nhĩ, Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư tồn tại là để bảo vệ cháu gái thần biển. Nhưng Tsu – kun, cậu thật sự muốn làm điều này ư? Trở thành Đệ Nhất và bảo vệ Nanami – san 24 trên 24. Cậu chấp nhận như thế ư?

— Không biết. Chỉ là tớ còn đang phân vân... tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm dưới danh phận là gương mặt đại diện cho nhà Tsuchimikado, đây đều là ý muốn của ngài Akifusa. Nhưng tớ hoàn toàn không biết kết quả sẽ ra sao... thắng hay thua? Nếu thua thì xem như chưa từng có gì xảy ra, chấp nhận kỹ kiếm bản thân bị hao mòn theo năm tháng... mọi thứ sẽ quay trở về điểm xuất phát như lúc tớ chuyển đến vịnh Kyuushi. Còn nếu thắng... không biết có giống Hanabi nói: Sẽ có cơ hội thay đổi những lỗi lầm trong quá khứ... Hay sai lầm trong quá khứ một lần nữa được lặp lại. Chính vì thế tớ rất phân vân Chisaki... tớ hoàn toàn không biết lựa chọn bên nào là đúng đắn nữa!

— Đúng là khó khăn thật. Không phải cứ trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư, mang cái danh ấy đi khắp nơi là hãnh diện. Gánh vác trên vai một trọng trách nặng nề rồi nhận biết bao kỳ thị khi nhiệm vụ bất thành. Bây giờ, dù có cho thêm một cơ hội nữa, ta cũng không biết phải bắt đầu từ đâu, nên làm gì... liệu kết quả sẽ thay đổi hay lại giống như những sai lầm trong quá khứ. Đây giống như một canh bạc liều lĩnh mạo hiểm vậy!

— Phải, một canh bạc mà tớ phải sớm đưa ra quyết định. Đi tiếp hay dừng lại. Đi tiếp nhưng không biết con đường ấy sẽ dẫn mình đến đâu. Dừng lại thì mọi thứ sẽ chẳng bao giờ thay đổi... nhưng nếu dừng lại, tớ cảm thấy điều này không đúng, nói trắng ra thì dừng lại là một sự chọn lựa vô cùng sai lầm... Vậy thì chỉ còn con đường tiến lên mà thôi!

— Nghe giống như cậu không có quyền lựa chọn vậy Tsu – kun. Không thể dừng lại nhưng cũng không có cơ sở để tiếp tục. Cậu phải đi tiếp nhưng không hề có lý do và mục đích trước mắt. Thật là khắc nghiệt!

— Uh, tớ không có sự chọn lựa, cũng không có quyền quyết định mình sẽ làm gì tiếp theo... Nên sẽ để cho số phận đưa đến đâu hay đến đấy. Nếu có cơ hội, thì tớ sẽ không bỏ lỡ giây phút để tự thay đổi số phận của bản thân mình. Dù cho đó có phải việc làm vô nghĩa đi chăng nữa!

Chisaki bỗng nhiên nở một nụ cười phì nhẹ

— Vậy thôi mình sẽ không bàn đến chuyện này nữa... Chuyển sang đề tài khác chắc thú vị hơn nhiều. Tsu – kun, cậu thấy Mikazuki thế nào?

Tsubaki tự dừng đề mạnh cây bút chì xuống trang giấy làm cho phần ngòi bị gãy một đoạn. Hắn ngước cổ lên nhìn Chisaki một cách chăm chăm khó hiểu

— Thế nào là thế nào? Cậu hỏi như vậy muốn ám chỉ đến điều gì hả?

— Mình chỉ muốn biết quan điểm nhận xét của Tsu – kun về Mikazuki thôi. Dù sao thì hai cậu cùng đi chung chuyến xe bus, cùng học chung một trường đúng không?

Tsubaki lần nữa cất tiếng thở dài ngán ngẫm. Hắn dùng ngón tay cái nhấn phần đầu của cây bút chì để cho phần ngòi tiếp theo nhô ra. Sau đó lại dán mắt vào ghi ghi chép chép

— Cô ta, đúng là một con phò não phẳng dứt không ít sợi thần kinh. Một đứa con gái lộn xộn không hết chuyện phiền phức. Suốt ngày chỉ biết mang đến rắc rối là giới... thì thoáng lại còn hay thích chọc ngoáy sâu vào đời sống riêng tư của người khác. Chisaki, cậu nên xem chừng lại vệ sĩ thân cận của cậu thì hơn. Ai mà biết con đồ người như cô ta sẽ làm điều gì tiếp theo đây!

Chisaki đưa tay che miệng cười khúc khích trông thật đáng yêu. Cũng vì những câu nói dí dỏm của Tsubaki nhận xét về Mikazuki. Nếu như cô ấy có mặt ở đây, nghe thấy mấy câu này thì chắc chắn sẽ xảy ra chiến tranh là nhẹ. Thật chẳng hiểu nổi vì sao Tsubaki cứ hay thích gây sự với Mikazuki nữa

— Mikazuki là một cô gái rất ngây thơ, sống rất hồn nhiên vô tư không phải vướng bận gì nhiều. Một người vui vẻ hòa đồng như cậu ấy luôn làm cho người khác cảm thấy năng động theo. Mình thì không cho rằng tính cách đó là phiền phức đâu. Cậu cũng nghĩ vậy đúng không?

— Hèn xui, tớ chẳng có ý kiến gì khi suy nghĩ của cậu trái ngược hoàn toàn với quan niệm của tớ. Có điều... xem chừng dù có ngược chiều nhau thì chúng ta vẫn sẽ đồng thuận tại một điểm nhỉ... Cô ta tuy hơi ngố, hơi dần dộn, não hơi phẳng một chút... nhưng luôn là người sống rất chân thật. Những cảm xúc trong cô ta không chút giả dối lừa gạt. Và thi thoảng, tớ lại không thấy khó chịu phiền toái khi cô ta xen vào chuyện đời tư của mình. Cảm giác như có người đang quan tâm đến mình vậy!

— Là Lumina hay Mikazuki?

Một câu hỏi bất ngờ khác khiến Tsubaki giật mình tròn mắt

— Nói đến Mikazuki, suy nghĩ đến Mikazuki... thì hình ảnh trong tâm trí và trái tim cậu là của Lumina hay... cậu thật sự nghĩ đến Mikazuki. Đỏ thắm hay tím đen?

Hắn buộc phải dừng lại để suy nghĩ đến hai màu sắc ấy, một màu đỏ thắm như máu tựa như những cánh hoa anh đào đỏ, một màu tím đen như những bông hoa tuyết lặng lẽ rơi trong màn đêm sâu thẳm. Là bên nào, khi nghe đến cái tên Mikazuki thì Tsubaki liên tưởng đến ai??? Chẳng biết nữa... chỉ biết là hắn nhận ra rằng trên nền giấy trắng mình dùng bút chì ghi ghi chép chép đã hiện hữu một bản phác họa về một người con gái sở hữu mái tóc dài, đôi môi nhỏ xinh khẽ nở nụ cười... một cô gái mang hình dáng giống với Lumina như hai giọt nước... Đây chính xác là những gì Tsubaki đang nghĩ trong đầu

Hắn xé phẳng bức họa ấy, vò nát và không ngần ngại quăng đi chỗ khác. Rồi lại cầm bút chì vẽ lại từ đầu

— Không biết, tớ không thể nói một cách chính xác được. Gặp gỡ phò tóc tím đen, giống như có một luồng khí mới thổi qua cuộc sống nhàm chán tẻ nhạt của tớ. Ở bên cạnh cô ta, tớ dường như có thể gác những gánh nặng khác sang một bên. Nhưng chắc vì cô ta giống Lumina... nên đôi lúc, tớ không thể không nghĩ đến cô ấy... không thể không nhung nhớ, không thể không nói đâu... Nghe như tớ đang sử dụng cô ta như vật thế chỗ cho Lumina nhỉ... Tớ đúng là một thằng tệ hại phải không?

— Uhm, cậu quả thật là một người đàn ông tồi tệ xấu xa!

Tsubaki thở phào dài cùng tâm trạng hết sức thoải mái nhẹ nhàng khi nghe Chisaki vừa cười vừa nói câu đó với mình

— Phải, tớ là một thằng xấu xa tệ hại. Thế nên bây giờ vẫn cứ luẩn quẩn chưa thể thoát khỏi nỗi day dứt trong con tim để tiến bước tiếp tục đây. Thật đáng đời!

— Tsu – kun, trả lời mình thật lòng nhé: Bên cạnh Mikazuki, cậu có cảm thấy vui không?

Tsubaki nhướn miệng nở một điệu cười rất nhạt... nhưng lại lộ tả được một niềm vui chớm nở trong linh hồn heo quạnh lạnh lẽo kia. Một nụ cười thật sự hiếm hoi trên gương mặt lạnh lùng như băng ấy mà không phải ai cũng có cơ may được chiêm ngưỡng

— Ồ, rất vui là đằng khác. Ở bên cạnh cô ta, tớ không bao giờ cảm thấy buồn chán... Ít nhất là như thế!

— Uhm, điều này thật tốt!

.....

Ngồi trong quán cà phê ngoài Tsubaki, Chisaki và những thực khách đi ngang qua ghé vào dừng chân, còn có sự xuất hiện của đội ba người rình mò theo dõi cuộc hẹn hò của họ. Ngài Akifusa loli, Hanabi và Mikazuki... ba người ấy chọn một chiếc bàn cách vị trí khá an toàn đủ để quan sát nhất cử nhất động của Chisaki lẫn Tsubaki. Và ngài Akifusa thì vẫn chưa hết nhõng nhẽo khó chịu dù rằng đã gọi món ngọt đúng theo sở thích của ngài

_ Muuuuu, Hanabi – bou, tại sao hai đứa kia lại cười với nhau vui vẻ đến như thế? Rút cuộc thì Chisaki – bou đã dùng bữa mê thuốc lú gì mê mẩn tên đệ tử của ta vậy?

_ Akifusa – sama, Chisaki – hime chỉ là người bình thường thôi, không phải Ayakashi hay Youkai đâu mà có khả năng mê hoặc người khác – desu. Hơn nữa, nếu ngài không ăn nhanh thì kem sẽ chảy hết đấy ạ - desu!

Ngài ấy thì vẫn giận dữ như trẻ nít khi thấy Tsubaki ngồi chung với Chisaki, cùng cười cười nói nói trông chường mắt thế kia. Còn Mikazuki, một phần cô ấy cũng không biết phải đối phó với ngài Akifusa thế này trừ việc chiều theo vị thần loli này trong mọi việc. Phần lớn thì cô vẫn thắc mắc về nhân vật mặt nạ Kitsune đang trước. Ngồi ở vị trí này, chỉ toàn thấy gáy và lưng, Mikazuki không thể nhìn rõ được mặt nên không biết đó chính là Tsubaki(còn biết đến là Kazuto)

_ Không biết họ nói gì với nhau nhỉ. Ngồi ở đây chẳng nghe được gì hết. Nhưng quả thật là Chisaki đang hẹn hò với một người mà mình không hề hay biết... Làm bạn thân mà chẳng chịu để ý gì đến Chisaki... mình thật vô tâm quá!

_ Are, Akifusa – sama, hình như có ai đó đang đi đến chỗ hai người họ thì phải – desu!

_ Hả hả, đâu đâu? Đừng nói là một con nhóc tí nào khác có ý định đến tán tỉnh tên đệ tử yêu quý của ta đó nhé!

Về phía cặp hẹn hò, Tsubaki liếc mắt sang trái vài giây rồi lặng lẽ gấp quyển vở về để sang một bên. Hắn khom lưng xuống lấy trong túi chiếc mặt nạ cáo trắng mà mình thường dùng để tham dự Đêm Vũ đeo lên mặt. Ngồi nói chuyện với nhau, tự dưng Tsubaki lại làm như thế, thật sự khiến cho Chisaki có chút khó hiểu nhẹ

_ Chisaki – hime, chút một ngày tốt lành!

Giọng ai đó bất ngờ cất lên từ sau lưng. Chisaki giật mình quay lại... cô cung chủ nhỏ tròn xoe đôi mắt khi thấy người đang bắt chuyện với mình

_ Nanami – san!

_ Vâng, đã lâu không gặp, trông Chisaki – hime dường như rất khỏe đúng không ạ?

Chưa dừng lại ở đó đâu, đứng sát ngay kế bên Nanami, còn có sự hiện diện của một nhân vật nữa không quá xa lạ. Một chàng trai mang mái tóc bạch kim, khoác trên người một bộ thường phục bình thường, thay cho chiếc áo Haori đen khi còn trong Đêm Vũ... Một chàng trai sở hữu ánh mắt lạnh lùng của sự phẫn nộ khi hướng thẳng vào mặt nạ Kitsune đang ngồi một cách ung dung tự tại

_ Hajima – kun!

_ Chisaki, tớ đã hỏi thăm một số người bên nhà Tsuchimikaido, nhưng họ đều nói không biết cậu đã đi đâu. Thì ra là đi dạo phố Yokohama cùng với tay vệ sĩ thân cận của mình... Cậu thật sự làm người trong gia tộc Tsuchimikaido lo lắng khi đi mà không nói một lời đó!

Vừa mới gặp nhau, Hajima đã quở trách... Tuy đây không phải là lời trách mắng nặng nề, nhưng cũng đủ làm cho Chisaki có một chút tổn thương nhẹ. Không đúng... nếu chỉ nói về trách nhiệm của một cung chủ thì Chisaki có thể chịu đựng được... Thứ thật sự khiến cho Chisaki không khỏi bồn chồn lo lắng chính là thái độ giận dữ của Hajima qua từng câu nói vừa xong... Hajima hiện tại đang rất phẫn nộ

_ Mình xin lỗi đã khiến cho cậu và mọi người lo lắng... Nhưng Hajima – kun, Nanami – san, hai người đang làm gì ở đây thế?

_ Thật ra, tôi cũng không có ý định đến Yokohama làm gì. Chỉ là Hajima – dono để quên một thứ nên tôi mang đến cho cậu ấy. Chúng tôi hẹn gặp nhau ở gần đây... không ngờ lại gặp Chisaki – hime ngay tại quán cà phê này... đúng là duyên số mà nhỉ!

_ Vâng, đúng là ý trời, không ngờ lại có thể gặp lại Nanami – san ở đây. Nếu đã đến Thiên Chiêu Gia Trang rồi, sao chị không nán lại theo dõi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm luôn? Hajima – kun đã vào được vòng thứ 3 rồi!

— Uhm uhm, tôi cũng đang tính như vậy. Nhưng quyết định cuối cùng vẫn là ở Hajima – dono... đúng không ạ?

Quay sang Hajima, cậu ta chẳng thèm trả lời một câu. Tất cả những gì Hajima để tâm lúc này là dọn hết những ánh nhìn trừng trừng hình viên đạn thẳng vào cái mặt nạ cáo trắng đáng ghét kia. Nhìn từ bên ngoài thì chẳng biết nét biểu hiện trên gương mặt đằng sau thật sự là gì... nói chung, Hajima chỉ muốn xông đến tặng hấn một đấm làm quà. Thiếu chủ nhà Kurahashi từ từ bước đến chỗ Tsubaki. Anh ta đặt tay phải rầm xuống mặt bàn, mục đích là dẫn mặt

— Hagoromo Kitsune, rất cảm ơn khi cậu có nhã ý mời Chisaki cùng chủ ra ngoài chơi. Quả thật, để cô ấy cứ ở mãi trong gia trang, lo toan hết mọi thứ trong gia tộc không phải là một điều tốt cho lắm. Nhưng xin lưu ý... cậu trước sau gì cũng chỉ là một vệ sĩ của cô ấy không hơn không kém... Cho nên, hãy biết vị trí của mình ở đâu một chút đi!

Tsubaki chẳng nói chẳng năng, vẫn giữ nguyên chiếc mặt nạ cáo ấy làm hình nền avatar. Đồng thời, phong thái ngồi của hấn cũng trông rất thản nhiên, chẳng hề nao núng, bị kinh động. Kiểu như hấn xem mấy lời cảnh cáo của Hajima như cơn gió thoảng bay từ tai này sang tai bên kia mà không thèm lưu lại trong tâm trí

— Vao vao vao vao vào vao (Giả tiếng cáo kêu)!

Đó là âm thanh duy nhất phát ra từ đằng sau chiếc mặt nạ Kitsune kia. Một thứ âm thanh kỳ lạ khiến Hajima đứng hình vài giây. Chẳng thể hiểu nổi đây là loại ngôn ngữ gì... chỉ biết nó làm cho Hajima càng thêm điên tiết phần nộ

— Này, cậu đang cố tình trêu tức tôi đúng không? Tên khốn kia!

Hajima bất ngờ nắm lấy cổ áo Tsubaki kéo lên, tay phải tính đấm thẳng vào mặt hấn cho bõ tức. Nhìn Hajima nghiêng rằng như thế... thật sự cơn giận dữ của cậu ta lên đến đỉnh điểm rồi

— Hajima – kun!

Trong tình thế trước mắt, người lo lắng nhất vẫn là Chisaki. Tự dưng Hajima đòi tấn công Tsubaki, Chisaki không biết làm gì ngoài việc nhanh chóng chạy đến ngăn cậu ta

— Dừng lại Hajima – kun. Các ứng cử viên không được đánh nhau ngoài Đêm Vũ. Nếu để ngài Akifusa biết được thì cậu sẽ không còn tư cách dự thi. Hơn nữa, mọi người hiện đang nhìn chúng ta đó, Hajima – kun!

— Hajima – dono, đánh nhau bằng tay là đi ngược với Bushido của gia tộc Kurahashi, chúng ta không thể đánh mất lòng tự trọng của nhà Kurahashi. Xin hãy ngưng tay ạ!

Ngay cả Nanami cũng lên tiếng khuyên nhủ sự phần nộ bên trong Hajima nên kiềm xuống. Chàng trai có mái tóc bạch kim từ từ lấy lại bình tĩnh. Và khi đảo mắt xung quanh, cậu ta nhận thấy rằng chỉ một giây mất kiểm soát nữa thôi, mình sẽ vô tình bôi xấu hình ảnh nhà Kurahashi trước toàn dân thiên hạ vì cuộc ẩu đả vừa được chứng kiến bởi những cặp mắt xung quanh... Hajima không còn cách nào khác ngoài việc thả Tsubaki ra

Một phần lỗi cũng do Tsubaki cố tình khích tướng. Quen thân với nhau từ nhỏ, Tsubaki hiểu rõ tính cách hiếu thắng, dễ mất kiểm soát của Hajima, thì đáng ra không nên dùng mấy trò “mèo” kiểu đó. Nên đợi sau khi Hajima lấy lại bình tĩnh, hấn mới chính thức sử dụng ngôn ngữ loài người để giao tiếp

— Thiếu chủ nhà Kurahashi xem ra nóng tính thật đấy nhỉ. Đúng y như những gì Tsubaki Minamiya căn dặn. Lần này là lỗi của tôi, thành thật xin lỗi Hajima – dono!

— Không cần, một lời xin lỗi vô nghĩa... tôi không cần lời xin lỗi vớ vẩn ấy!

Hajima quay lưng lững thững bỏ đi. Nhưng trước khi biến mất khỏi tầm mắt Chisaki và Tsubaki, Hajima có để lại lời nhắn cuối cùng

— Hagoromo Kitsune, đừng quên những gì tôi nhờ cậu gửi đến Tsubaki Minamiya. Nếu hấn là một tên chết nhất, thì hãy cứ trốn ở một xó và gương mặt lên chứng kiến tôi sẽ là người gánh vác hết mọi hậu quả mà hấn đã gây ra. Còn nếu hấn là một người đàn ông, thì hãy xuất hiện mặt đối mặt để cùng giải quyết mọi

chuyện một lần và mãi mãi. Tsubaki Minamiya... hẳn là loại người gì... dám đương đầu sau khi gây tội... hay chạy trốn như một kẻ hèn... Tôi đang đợi đây!

Đó là tất cả những gì Hajima muốn Tsubaki nghe thấy. Một lời thách đấu... một lời giao hẹn cả hai sẽ cùng giáp mặt nhau ở ngôi vị cao nhất của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm, cùng kẻ thanh Katana về phía nhau và chỉ một kẻ duy nhất còn đứng vững. Đường như, Tsubaki không có sự lựa chọn, hẳn không còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận lá thư khiêu chiến này từ đối thủ truyền kiếp

— Hajima – dono.... Chisaki – hime, thành thật thứ lỗi, hy vọng lần sau chúng ta sẽ có cơ hội được nói chuyện nhiều hơn. Xin phép!

— Vâng... vâng, hẹn gặp lại, Nanami – san!

Vì Hajima bỏ đi nên thân làm vệ sĩ cho thiếu chủ nhà Kurahashi cũng phải theo sau. Nhiều đó đồng nghĩa với việc Nanami phải xin phép Chisaki đi trước, để lại Chisaki và Tsubaki cùng tiếng nói bàn tán xôn xao của mọi người xung quanh trong thời khắc căng thẳng đỉnh điểm như thế. Hajima đi rồi... nhưng vẫn còn khiến cho Chisaki không khỏi đắn đo lo lắng... cô ấy tự hỏi, không biết mình đã làm gì sai để cho Hajima trở nên đáng sợ như vậy

— Tsu – kun, tớ đã làm gì sai đúng không? Đây là lần đầu tiên tớ thấy Hajima – kun tức giận như một con sói hung dữ... Có phải tớ đã gây nên lỗi gì không Tsu – kun?

Tsubaki từ từ nhấc chiếc mặt nạ cáo lên đầu, để hướng đôi mắt thờ ơ lạnh lùng về phía con đường mà Hajima đã đi mất

— Không phải lỗi của cậu đâu Chisaki... Tớ đã nói rồi, hãy cứ giao mọi thứ lại cho tớ, còn cậu chỉ việc hưởng thụ ngày nghỉ thôi. Cho nên nguyên nhân của mọi việc hôm nay, không phải do cậu đâu Chisaki!

.....

.....

Tuy không hiểu thực hư chuyện gì đang diễn ra, nhưng ngồi cách đó một đoạn vừa đủ, nhóm ba người theo dõi Chisaki đã quan sát trọn vẹn từ đầu đến đuôi mọi diễn biến giữa Hajima và Tsubaki. Trên gương mặt mỗi người đều hiển thị chung một sắc thái đó là lo toan đắn đo... Họ lo sợ rằng ngộ nhỡ không thể thương thuyết thì ắt hẳn sẽ có đánh nhau giữa chốn đông người ngay tức thì... Nhưng cũng may là mọi chuyện đều lại vào đây

— Akifusa – sama, không biết Hajima – dono đang gặp phải chuyện gì mà trông vô cùng tức giận – desu!

Đôi mắt mèm mèm trẻ nít của ngài Akifusa cũng thay đổi thành cái nhìn sắc lạnh chăm chú

— Có những thứ người ngoài như ngươi không bao giờ hiểu được đâu Hanabi – bou. Chẳng nhóc Hajima kia... suy cho cùng cũng vì quá lo cho Chisaki – bou nên mới như thế. Thiết tình, nóng tính dễ mất kiểm soát... suốt 3 năm qua, nó chẳng thêm thay đổi gì cả!

— Nhưng dù có mất kiểm soát đến mấy... đánh người giữa nơi công cộng vẫn là...

— Ta đã nói rồi Hanabi – bou, không phải là người trong cuộc thì ngươi không thể hiểu được sợi dây xích nối liền chúng nó lại với nhau rồi rắc rối phức tạp ra sao. Vai trò của chúng ta bây giờ chỉ có thể là ngồi yên một chỗ để chúng tự tìm cách thoát thân. Đừng có xen vào... không thì mọi thứ chỉ càng thêm phức tạp!

Ngài Akifusa loli nhảy xuống khỏi chiếc ghế, tay chỉnh lại chiếc mũ lưỡi trai trên đầu cùng cặp mắt kính cải trang rồi ung dung bước đi

— Chúng ta về thôi, ta cần phải chuẩn bị cho Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm vòng 3 nữa. Đi chơi Yokohama thế đủ rồi!

— Dạ... vâng, Akifusa – sama – desu... Mikazuki – sama, chúng ta nên đi thôi!

— À, ừ, được rồi!

Mikazuki hoàn toàn không hiểu gì hết... cô ấy không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, đang xảy ra, và nguyên nhân vì sao Hajima thiếu chủ lại gây hấn với mặt nạ Kitsune. Cô thoáng nghĩ, mọi câu trả lời đều nằm ở

chỗ Chisaki. Nhưng bây giờ, tốt nhất là mình không nên nán lại đây quá lâu... Mikazuki sẽ chỉ chờ đợi... cho đến cái ngày Chisaki tin tưởng và kể hết mọi thứ ình chứ bản thân Mikazuki sẽ không gặng hỏi... Nàng công chúa tóc tím đen nhanh chóng rời khỏi quán cà phê, chạy theo phía sau ngài Akifusa để trở về Thiên Chiếu Gia Trang... xem như chưa từng biết đến cuộc hẹn hò giữa hai người kia

Buổi hẹn hò kết thúc ở đây thôi... Mặc dù trời vẫn còn chưa ngả về chiều, nhưng thiết nghĩ nên quay về Thiên Chiếu Gia Trang để chuẩn bị cho Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm rất có thể sẽ diễn ra vào tối hôm nay... Không, đây chỉ là một lý do để bao biện cho sự hụt hẫng, chán chường, không còn tâm trạng của hai người. Sau khi gặp Hajima, họ không còn cảm thấy hứng thú để tiếp tục chuyến đi chơi. Chisaki không còn tâm trạng tận hưởng ngày vui trọn vẹn đúng như những gì Tsubaki nói. Và bản thân Tsubaki cũng chán nản khi không thể giữ được lời hứa của mình: “để nụ cười trên môi Chisaki không bao giờ biến mất trong ngày hôm nay”. Thành thử, cả hai đành cùng bước đi trên con đường về không tiếng nói chuyện hay cười đùa như lúc khởi hành... Một không gian thật yên ắng thẳm lặng đến khó xử

Chisaki chợt dừng lại, cô cung chủ nhỏ khẽ hướng ánh mắt trầm tư phiến muộn xuống đất, không dám ngược lên nhìn thẳng vào Tsubaki khi hắn quay cổ lại

— Sao vậy Chisaki? Bộ có gì muốn nói với tớ hả?

— Mình xin lỗi Tsu – kun... Đã để cậu vất công đưa mình đi chơi thế này... nhưng mình lại không thể tận hưởng ngày vui một cách trọn vẹn... Xin lỗi cậu Tsu – kun!

Hắn đưa tay gãi đầu sờn sột khó xử. Nghe lời xin lỗi từ Chisaki thế này, cũng làm hắn chẳng mấy dễ chịu gì

— Tớ là người đã khích dêu tên đàn Hajima... cậu chẳng có lỗi gì hết Chisaki!

— Nhưng tất cả cũng vì tớ rời khỏi Thiên Chiếu Gia Trang mà không báo cho ai biết. Khiến cho Hajima lo lắng đến thế... mình...

— Hầy, đã nói không phải là lỗi của cậu rồi mà. Tên đàn đó quả thật lúc nào cũng lo lắng cho cậu... đến mức quên ăn quên ngủ là chuyện hiển nhiên. Nhưng Chisaki, sự việc hôm nay, ngoài việc lo cho cậu chỉ là một phần nhỏ... phần lớn vẫn là do tớ đã xuất hiện ở đây. Hajima biết tớ là Kitsune, là Kazuto Tsuchimikaido... nhưng vì sợ cậu dẫn đo, nên hắn mới chịu im hơi lặng tiếng không hó hé tiết lộ nửa lời. Nên có thể cho rằng: sự phẫn nộ của Hajima... là do tớ, chứ không phải cậu. Dù sao thì một Ronin cũng không có quyền phục vụ một Shogun quyền quý mà!

— Không... không phải vậy. Cậu tuy là một Ronin trong mắt các thành viên khác thuộc ba gia tộc, nhưng đối với mình, cậu vẫn là...

— Thôi được rồi Chisaki, cậu còn nói nữa thì người khó xử nhất sẽ là tớ đấy. Cho qua chuyện này đi!

Tsubaki thò tay lục xọc trong chiếc túi lấy ra một quyển tập vẽ mình hì hụi khi có thời gian rảnh trong suốt chuyến đi chơi đặt bộp lên đầu Chisaki. Cô cung chủ nhỏ đưa tay nhận lấy quyển tập với đôi mắt to tròn khó hiểu

— Chisaki, có nhớ cái lần tớ hăm dọa cậu khi cậu ghé thăm biệt thự của tớ ngoài vịnh Kyuushi, và cả cái lần tham dự buổi tiệc trước Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm không? Khi ấy, tớ mới nhận ra bản thân mình sống thật ích kỷ và hẹp hòi. Cậu luôn đứng bên cạnh tớ, luôn cố gắng giúp tớ hết sức có thể... vậy mà tớ lại chỉ biết nghĩ cho bản thân mình. Có thể mở lời đe dọa chỉ vì không thích một thứ gì đó, thật là không phải... Chisaki, tớ sẽ không như vậy nữa đâu... dù cậu có làm gì khiến bản thân phải nói lời xin lỗi... thì tớ sẽ bỏ qua tất cả... Cho nên, đừng cúi đầu xin lỗi tớ nữa nhé Chisaki!

Chisaki lặng lẽ mở quyển tập vẽ... không biết bên trong Tsubaki đã phác họa thứ gì. Nhưng sau khi xem xong, cảm xúc trong trái tim người thiếu nữ ấy có một sự rung chuyển thay đổi một cách mạnh mẽ

— Tsu – kun... cậu... đúng là một tên xấu xa... Một tên xấu xa đến ngờ nghếch đáng yêu!

Tsubaki thở phì một cái nhẹ nhõm. Hắn đưa tay lên xoa đầu Chisaki một cách dịu dàng

— Ồ, tớ quả thật rất xấu xa tệ hại nhỉ. Đúng là một tên hết thuốc chữa!

.....

Tại Thiên Chiếu Gia Trang, khu nhà dành cho gia tộc Tsuchimikaido

_ Mình về rồi!

_ Oh, mừng cậu về Chisaki. Cậu vừa mới ra ngoài đó hả?

Kéo cửa bước vào, Chisaki đã bắt gặp ngay Mikazuki đang gõ lạch cạch tách chiếc máy tính laptop. Trông Mikazuki thật đáng yêu, xinh xắn và một chút tri thức với cặp mắt kính đen cùng mái tóc đã được cột búi lên cao. Bên cạnh cô ấy còn có vài cuốn sách cuốn vở nữa, giống như Mikazuki đang ôn bài thì phải

_ Mikazuki, cậu đang làm gì thế?

_ À, tớ xin nghỉ học ở trường 5 ngày, vậy thì sẽ bị mất bài khá nghiêm trọng... mà tớ thì không muốn đứng bét lớp chỉ vì thiếu kiến thức đâu. Nên có lên mạng, hỏi thăm và nhờ một số người bạn giảng bài lại ỉnh ầy mà!

_ Heh, Mikazuki chăm chỉ ghê. Cố lên nhé, mình sẽ làm món gì đó bồi bổ cho cậu!

_ Cảm ơn Chisaki... Phải rồi Chisaki, đã có thông báo Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm vòng thứ ba rồi... Đúng 22h đêm nay sẽ bắt đầu!

_ Eh? Thi đấu trẻ vậy sao. Ngài Akifusa thật chẳng biết giờ giấc gì cả, thức khuya thật sự không tốt cho sức khỏe đâu... Để mình đi thông báo cho William – san và các ứng cử viên người nhà Tsuchimikaido khác để họ còn chuẩn bị!

_ Tất cả mọi người đều biết hết cả rồi, chỉ còn mình cậu thôi. Hơn nữa, cậu cứ từ từ, cần chi phải vội, vẫn còn sớm cho đến vòng 3 kia mà!

_ Uhm... cậu nói đúng. Vậy để tớ đi thay đồ chút đã!

Chisaki đi vào căn phòng kế bên mà không đoán hoài đến chuyện mình vừa ra ngoài với Tsubaki. Mikazuki hiểu ngay đây chưa phải lúc để hỏi thăm mối quan hệ giữa cung chủ và mặt nạ Kitsune là như thế nào. Nhưng việc Chisaki không tâm sự với mình khiến cho Mikazuki có chút buồn lòng. Nàng công chúa tóc tím đen chợt nghĩ “ Quả nhiên mình vẫn chưa hiểu hết được tâm tư tình cảm của Chisaki”

.....

Phía bên trong, cô cung chủ nhỏ đứng tựa lưng vào bức vách, trên đôi tay còn nâng quyển vở phác họa Tsubaki đã đưa ỉnh. Trong đó vẽ gì? Câu trả lời là một người con gái có mái tóc được cột gọn gàng một bên, mặc một bộ đồ giống với Chisaki ngày hôm nay và đang nở một nụ cười tuyệt đẹp... Phải, người mà Tsubaki đã vẽ chính là Chisaki. Hắn đã tận dụng những khoảng khắc Chisaki không để ý để có thể phác họa hoàn chỉnh chân dung cô ấy một cách chân thật, sống động nhất

Ôm bức tranh vào lòng, đôi mắt Chisaki dường như có chút lệ vương trên khóe mi như muốn nhỏ xuống như giọt sương trên lá. Một nỗi đau bao trùm lấy con tim và linh hồn cô ấy một cách thô bạo tàn nhẫn. Chisaki hiện đang rất đau... đau về mặt tâm hồn, về tâm tư tình cảm. Cô ấy khẽ gục đầu xuống trong khi những tiếng nấc khẽ vang lên âm thầm không để ai biết

_ Tsu – kun, mình biết làm thế nào đây? Nếu như cậu còn đối xử tốt với mình, còn dịu dàng với mình... thì trái tim mình sẽ... đau lắm... Tsu – kun

39. Chương 39

_ Ta tuyên bố, vòng ba của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm chính thức bắt đầu!

Vậy là sau khi ngài Akifusa hạ lệnh, vòng thứ ba, đêm dành cho 8 người mạnh nhất sẽ được khai mạc ngay tại thời điểm này

Mục tiêu ở vòng thứ 3 của Đêm Vũ chỉ là lấy một nửa trong số các ứng cử viên, tức là sẽ phải loại bớt 4 người, chọn 4 người cho vòng đấu tiếp theo. Nếu như vậy thì đêm nay chỉ có 4 trận thôi, thời gian sẽ được

rút ngắn đi rất nhiều và mọi người có thể trở về nhà ngủ sớm... Chính vì thế, nên ở vòng 3 sẽ có một chút thay đổi, giới hạn ôi một trận tối đa là 30 phút, trong vòng 30 phút ấy, hai bên sẽ giao chiến với nhau không gây thương tật quá 45%. Một trong hai bên có quyền từ bỏ cuộc nếu cảm thấy không còn cả năng chiến đấu. Lưu ý: nếu sau 30 phút mà vẫn bất phân thắng bại, thì cả hai sẽ bị loại khỏi cuộc thi thay vì tính hòa như hai vòng đầu... Cho nên, ở vòng 3, chỉ có hai kết quả duy nhất: hoặc thắng hoặc thua... Tính ra thì quy luật cũng hà khắc hơn khá nhiều

.....

Trước khi bắt đầu, Tsubaki trong lốt mặt nạ Kitsune có để ý William dường như nghiêm túc hơn ngày thường chút đỉnh. Vẫn là nụ cười đó... nhưng nó sắc, thâm thúy hơn điệu cười thích đùa như bao lần khác. Sống với nhau được khoảng một thời gian bên Anh nên Tsubaki hiểu rằng William chỉ sử dụng nụ cười đó trong những trường hợp đặc biệt hay quan trọng. Thiết nghĩ, có lẽ anh ta cảm thấy bản thân mình sẽ không gặp mấy thuận lợi như hai vòng đầu ở đêm thứ 3 này... nếu không nghiêm túc, thì sẽ không thể giành lấy chiến thắng tuyệt đối chẳng

__ Oi William, làm bộ mặt giả tạo kiểu đó nếu không phải là người quen cậu lâu năm thì rất dễ bị đánh lừa. Nhưng tốt hơn hết là đừng chường cái nụ cười ấy ra. Người tinh mắt sẽ phát hiện ngay!

William mở miệng cười hề hề

__ Sorry sorry Kazuto – kun, đúng là có bạn hiểu rõ con người mình đáng sợ thật hen. Chẳng cần mở miệng cũng biết tuốt được những gì mình đang suy nghĩ!

__ Không hẳn là nắm bắt được suy nghĩ trong cậu. Chẳng qua sống chung với nhau cũng gần 1 năm trời, tôi luôn nhận thấy sự khác biệt giữa nụ cười trước đây và cái điệu cười của cậu... Sao vậy? Lo lắng sẽ thua ở vòng 3 này hả?

__ Cũng một phần thôi... Nói thật, thắng hay thua đối với tôi không phải là mục tiêu đạt đến của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Tôi chỉ là người ngoài tộc tham gia cho vui, cho biết thế nào là tinh thần Bushido Samurai thôi... Giả dụ như nếu có phải dừng ngay tại thời điểm này thì tôi thấy như thế được rồi. Còn nếu có duyên mà đi tiếp thì quả là vận may của tôi cực kỳ đỏ!

Tsubaki thở dài chán chường

__ Qua được hai vòng chỉ sử dụng võ mồm tán tỉnh mà không cần phải chạm tay vào thanh Katana... Nếu đó cũng được xem là một sự may mắn thì thần thánh mù hết rồi! __ Hẳn nghĩ thầm – Thế cậu đang lo lắng điều gì? Hay là đang phân vân không biết đối thủ của mình là ai?

__ Đó cũng là một phần nỗi lo của tôi... Đây Kazuto – kun, cậu có nghĩ Hime – sama biết cô gái tóc xanh lơ ngồi kế bên Hajima thiếu chủ bên nhà Kurahashi kia là ai không?

Đảo mắt về phía gia tộc Kurahashi, trời thì tối, nhìn không được chuẩn xác cho lắm, nhưng Tsubaki biết chắc chắn nhân vật mà William đề cập đến. Một cô gái có mái tóc xanh lơ có hai phần búi tóc nhỏ hai bên má, gương mặt xinh xắn dễ thương cùng cặp lông mi dài. Khoác trên mình một bộ Yukata ngắn có thể biểu lộ được làn da trắng của bản thân. Tuy rằng ăn mặc như thế hơi lộ liễu phong phanh và không được hợp với Đêm Vũ cho lắm, nhưng nếu khoác theo một chiếc áo Haori như thế kia thì chắc ngại Akifusa không bắt bẻ gì nhiều

__ Oh, Chisaki biết đấy, cả tôi cũng vậy... Cô gái đó là vệ sĩ thân cận dưới sự lãnh đạo của Hajima thuộc nhà Kurahashi. Bình thường, cô ta sẽ không đến Thiên Chiếu Gia Trang, nhưng vì một chút việc riêng nên cô ta sẽ ở lại đây theo dõi hết Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Nếu tôi nhớ không nhầm thì tên cô ta là...

__ Nanami Kurahashi!

Lời của Tsubaki bị cắt ngang khi William cất tiếng. Mặt nạ Kitsune đánh mất liếc sang phải một góc nhỏ đủ để hai con mắt bên trong nhìn thấy được nụ cười giả tạo trên gương mặt William hiện tại. Theo lẽ tự nhiên, người bên cạnh sẽ hỏi tiếp câu “ Are, cậu đã từng gặp cô ta rồi sao?” hay “ Vậy là cậu có biết cô ta”... Mấy câu nghi vấn ấy chỉ dành cho những người tò mò muốn hiểu rõ về mối quan hệ xung quanh... chứ còn Tsubaki thì... biết cũng được, không biết cũng chẳng chết ai... vì hẳn có quan tâm đâu... Cho nên, Tsubaki không hỏi tiếp, chỉ im lặng thế thôi

— Kazuto – kun, có nhớ cái ngày cậu nói là bị đuổi học trên trường, tôi đã nói là dành cả ngày đi một chuyến đến Yamanaishi thăm lại võ đường Saotome không? Tôi cũng từng đề cập đến chuyện có một quý nhân từ gia tộc Kurahashi đến chăm nom nhà Saotome khi không có ai ấy... Khi đó, tôi đã gặp người con gái đó, một cô gái có mái tóc xanh lơ bồng bềnh như mặt nước trong vắt tĩnh lặng giữa một chốn rừng cây tươi mát. Và trong phút chốc tôi chợt nhận ra mình muốn được ngồi trong khu rừng xanh ấy sống cho đến năm tháng cuối cùng... Nói thế nào đây nhỉ, gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên đúng không ta, hê hê!

Suy nghĩ của William khiến Tsubaki phải suy nghĩ nhiều, không cần phải trải qua hàng chục giai đoạn, đốt thẳng tiến trình để đi đến kết luận cuối cùng là “yêu”... thì đó được gọi là “yêu từ cái nhìn đầu tiên”. Nhưng thường yêu như thế không được gọi bằng hai chữ “trọn vẹn”. Đó là chưa nói đến trường hợp liệu đối phương sẽ lựa chọn hướng đi nào... chấp nhận hay từ chối. Phụ nữ thường sợ đốt cháy giai đoạn và sẽ nghi ngờ trước lời mời vô căn cứ kiểu này

— Người như cậu mà có thể nói được câu đó đúng là đáng ngạc nhiên. So với những công nương hoàng gia Anh chúc cao vọng trọng, quyền uy quý phái, thì một hầu gái thấp hèn nhà Kurahashi kia có gì thú vị mà cậu lại nghĩa đến thế kia?

— Ai biết... chắc bởi vì danh vọng, quyền lực, tiền tài, độ nổi tiếng... tôi đã có sẵn rồi. Tôi không cần cô gái mình yêu có thêm những thứ ấy... Dù sao thì tình yêu cũng là một câu hỏi khó giải đáp còn gì... nếu hỏi tôi câu này, thì lý do vì sao cậu lại yêu cô cháu gái thần biển mà không phải là Hime – sama? Vì cô ấy là thần linh ư?

— Tôi không quan tâm Lumina có phải là thần hay là người... Cô ấy đã nhóm cho tôi một tia hy vọng, là người xoa dịu đi trái tim băng giá, là người mở lại nụ cười... người mang hơi thở hồi sinh cho tâm hồn heo quạnh trong tôi... Tôi yêu cô ấy vì đó là Lumina!

— Nếu thế, thì ắt hẳn cậu phải hiểu cảm giác của tôi rồi... Không cần nói thêm gì nữa!

.....

— Trận đấu đầu tiên của vòng thứ 3: Hajima Kurahashi và William D. Tsuchimikaido. Xin mời hai kiếm sĩ!

Như thế là cặp đấu mở màn đầu tiên cho đêm thứ 3 đã được chỉ thị... Chỉ là không ai ngờ rằng William phải lên sàn đấu quá sớm. Hơn nữa, đối thủ của anh chàng nửa Tây nửa ta lần này lại là Hajima, một đối thủ không phải hạng xoàng dễ chơi như hai trận trước. Xem ra cơ hội để William dành lấy chiến thắng khá mong manh

— Oh my oh my, lần này số tôi có vẻ như không được đổ thì phải. Cũng đúng thôi, đấu phải lúc nào vận may cứ mỉm cười với mình hoài. Hey Kazuto – kun, bấm quẻ cho tôi thử lấy tinh thần xem... tôi có thắng nổi không?

— Tôi không nhớ là mình từng hành nghề thầy bói... Nhưng nếu xét theo một cách tổng thể quy mô và so sánh thực lực giữa hai người thì... Thắng thế quái nào được. Cậu sẽ thua chỉ trong vòng từ 10 đến 15 phút là cùng!

— Ha ha, nói như thế chẳng khích lệ được tí nào cả... Mà chắc lẽ cậu nói đúng, xác suất chiến thắng của tôi chỉ đạt mức 1% là tối đa... Nhưng này... tôi sẽ biến 1% đó thành một trận đấu không ai có thể quên... một trận đấu sau khi theo dõi xong, cậu sẽ ghi nhớ toàn bộ nó vào trong ký ức. Căng mắt ra mà quan sát đây Kazuto – kun!

.....

Dự đoán đây là trận đấu khó khăn nhất đối với William. Có thể bước được đến vòng ba thế này với một người ngoài tộc đã là một kỳ tích mà không phải ai cũng làm được. Và William quyết định sẽ biến sự thất bại của mình thành một dấu ấn đáng nhớ cho chuyến du lịch đến Nhật... Phải, không có gì phải lo lắng phiền muộn, trên đấu trường một chọi một, có kẻ thắng thì sẽ phải có một kẻ thua... tất cả đều vận hành theo lẽ tự nhiên thôi. Điều quan trọng là mình rút ra được bài học gì sau sự thua cuộc... William sẽ xem đây như một kinh nghiệm thực tiễn nếu vẫn còn nuôi ý định hồi sinh gia tộc Saotome

Đứng trước là Hajima, thiếu chủ mạnh nhất nhà Kurahashi... William có thể thấy sâu trong đôi mắt cậu ta thể hiện một luồng sát khí chẳng hề thân thiện tí nào. Là vì mình có dính dáng đến Tsubaki Minamiya...

hoặc cũng có thể mình đã cố tình chọc tức Hajima bằng cách lợi dụng Chisaki chẳng?

— Thiếu chủ Kurahashi, tuy rằng hơi trẻ, nhưng tôi vẫn muốn được gửi lời xin lỗi đến ngài. Xin hãy bỏ qua những điều khiếm nhã của tôi trong thời gian qua nếu điều đó có khiến cậu cảm thấy khó chịu!

Và Hajima chỉ lạnh lùng đáp trả

— Xin lỗi? Anh đang nói cái gì vậy?

— Oh my, xem chừng cậu thật sự đang cực kỳ khó chịu và căm thù tôi thì phải... Hajima – dono, có những thứ không phải chỉ nhìn bằng mắt bình thường thì nó sẽ xảy ra đúng như thế. Giác quan con người là một vấn đề tâm linh khoa học chưa chứng minh được hết... nhưng nó sẽ sai lệch khi cảm xúc trong người đó trở nên rối loạn. Tôi chỉ đơn thuần là một vệ sĩ thân cận hèn mọn ăn may... chứ hoàn toàn không như những gì cậu suy nghĩ. Tôi đã từng nói rồi: đối thủ thật sự của cậu không phải là tôi!

Quả thật Hajima hiện đang rất giận. Tay phải từ từ rút thanh Katana giắt ngang hông chìa về phía trước cùng đôi mắt sắc lạnh đến dựng tóc gáy

— Cả anh và tên đó... như nhau. Có xin lỗi hàng trăm lần chỉ làm cho sự phẫn nộ trong tôi tăng lên thêm... Tôi không cần mấy lời xin lỗi vô nghĩa không thành thật như vậy!

Hajima bất ngờ phóng thẳng đến William với thanh Katana sẵn trên tay. Đúng là con trai với nhau, đôi lúc dùng ngôn từ vô mồm ít đi đến được kết cục thỏa thuận chung. Đã là đàn ông thì phải nói chuyện với nhau bằng nắm đấm thì may ra giải quyết được những ân oán của cả đôi bên

Không còn cách nào khác, William đành chấp nhận lời khiêu chiến từ Hajima thiếu chủ. Chàng trai nửa Tây nửa ta phải sử dụng đến thanh Tachi mình giắt bên hông tham chiến

Ngay từ từ trận đấu đầu tiên, các ứng cử viên của ba nhà được mãn nhãn khi hai thứ kim loại đó va chạm vào nhau liên hồi, tạo nên những âm thanh chói tai nhưng cực kỳ sống động. Có vẻ William hơi yếu thế một chút khi xét về thực lực lẫn trình độ kiếm pháp không thể bằng với Hajima đúng như những gì Tsubaki phân tích ban đầu. Chẳng hiểu sao, đứng trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, William vẫn có thể nở một nụ cười bình thản ngày thường và hiện rõ trên gương mặt. Anh ta cảm thấy phấn khích khi được đấu với một đối thủ mạnh như thế chẳng

— Oh my, không hổ danh là thiếu chủ nhà Kurahashi. Tuổi nhỏ tài cao, trình độ kiếm thuật thế này không phải ai muốn cũng có thể đạt đến trong độ tuổi còn khá trẻ. Nếu so sánh với Kazuto – kun... thì không biết ai hơn ai nhỉ?

Suy nghĩ trong đầu thì thế. Nhưng thi thoảng, ánh mắt William không tập trung vào thanh Katana của Hajima phía trước, chàng trai tóc nửa vàng nửa đen kia liếc trông cô gái mang tên Nanashi đang ngồi quan sát trận đấu phía bên nhà Kurahashi và dường như chìm đắm trong mộng mị chút đỉnh. Chính vì hành động mất tập trung nên mới dẫn đến viễn cảnh William yếu thế. Kết quả là William không kịp trở tay khi Hajima dùng cả cơ thể lao thẳng vào làm anh ta mất thăng bằng, sau đó còn nhận một nhát chém trượt qua khiến cánh tay trái William bật máu

Lùi lại một đoạn vừa phải để tạo khoảng trống với đối thủ, đồng thời cũng là để xem lại tình trạng bản thân. Nói thẳng ra thì tình thế bất lợi của William ngày càng hiện lên rõ ràng. Nhìn những giọt máu đỏ chảy theo cánh tay và nhỏ giọt từng chút từng chút một xuống nền cát. Nó chỉ hơi đau chút đỉnh... nhưng đường kiếm vừa xong thật sự làm kinh ngạc người khác. Giả sử nếu lưỡi Katana đó không chạm vào tay, mà là trước ngực, thì xác định ăn chuối cả nải, ngấm gà khỏa thân trên bàn thờ

— Mạnh thật đấy nhỉ. Mà cũng do mình sơ suất quá. Đúng là con người không phải lúc nào cũng có thể làm hai việc cùng một lúc. Đánh là đánh, nhìn gái là nhìn gái. Vì cô gái đó... mà mình phân tâm...

Một lần nữa, William buồn thả độ thận trọng của mình để trông sang Nanami. Ngay lúc này, cô ấy không nhìn về phía mình, mà luôn hướng đến thiếu chủ của mình đang tỏa sáng trên sân đấu. Phải, Nanami luôn quan tâm đến thiếu chủ nhà Kurahashi, cô ấy dường như không để ý đến mọi thứ xung quanh, cũng như việc mình đang đối theo cô ấy... William thoáng nghĩ, có lẽ Nanami đã quên mất mình là ai cũng nên. Cầm giác bị ai đó quên mất thật sự rất thất vọng hụt hẫng

Từ đây, William nhận ra mình cần phải nghiêm túc hơn nữa. Vì mình đã quyết định sẽ biến trận chiến thua cuộc này trở thành khoảnh khắc đáng nhớ đối với Tsubaki, với Chisaki hime – sama, với toàn bộ các ứng cử viên đang ngồi đây... Và với cả cô gái Nanami Kurahashi nữa.

William bắt ngờ chủ động lao đến tấn công trực diện. Thanh Tachi và Katana một lần nữa được vung lên một cách uyển chuyển đẹp mắt. Cứ như hai con rồng đang vờn qua vờn lại trong buổi đêm có mặt trăng vĩnh hằng soi sáng

William nhớ đến một trong những đòn tấn công yêu thích nhất của Tsubaki là dùng chân đạp thẳng vào ngực đối thủ. Bất chợt theo động tác ấy, chàng trai nửa Tây nửa ta đâm thanh Tachi xuống nền cát, rồi dùng chính phần chuôi kiếm làm chỗ tựa để nhấc cơ thể một vòng và tung chân đá một phát. Có thể nói, William đã thành công trong việc tái hiện lại tư thế... Chỉ có điều nó không thành công vì dường như Hajima đã tiên đoán từ trước. Thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi cản phá lại cú tấn công bằng cách sử dụng Katana làm tấm chắn

— Cách tấn công đó là kiểu ưa thích của Tsubaki Minamiya. Quả nhiên, anh có mối quan hệ mật thiết với tên chết tiệt ấy, William D. Saotome!

William thu người lại nhanh chóng, tiếp tục tạo một khoảng cách an toàn. Cánh tay trái William bắt đầu có cảm giác hơi nhói đau. Có lẽ vì vết thương bắt đầu nặng hơn khi mình vận động mạnh làm vết cắt bị rách rộng ra thêm, máu nhiều xuống càng lúc càng nhiều. Nếu không nhanh chóng kết thúc trận chiến thì chắc William sẽ “toi” vì mất máu mất

— Oh my, đúng là bạn nói khổ nhau từ nhỏ, quan sát nhau và cùng học tập những mặt tốt của đôi bên. Kazuto – kun, thực lòng... tôi bắt đầu có chút ghen tỵ với cậu rồi!

— Kurahashi no Kenjutsu: 5 Shi-ten ni surasshu (Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ)!

Hajima sử dụng kiếm thức Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ, tấn công vào 5 vị trí trên cơ thể khiến đối phương tê liệt trong phút chốc. Đây được xem là một trong những chiêu thức sát thương của nhà Kurahashi khi muốn ra một đòn quyết định cuối cùng

— Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ, kiếm pháp mạnh nhất thuộc nhà Kurahashi. Kể ra thì đây cũng là một sự an ủi khi một kẻ hèn mọn như mình được cơ hội đối đầu với nó... Uy lực thật đáng khâm phục... Chỉ tiếc một chỗ!

Nhát chém chớp nhoáng của Hajima bị chặn lại khá dễ dàng khi William đã thành công trong việc nâng thanh Tachi đỡ trực diện. Điều này khiến Hajima có chút ngạc nhiên vì trước đây ngoài Tsubaki, chưa hề có ai cản phá chỉ trong một lần đỡ đầu tiên. Là may mắn... William chỉ may mắn thôi

Không tin vào sự may mắn đó, Hajima tiếp tục thực hiện cú chém thứ hai vào vị trí cổ tay phải, nhưng cũng bất thành. Cứ như thế như thế cho đến khi Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ hoàn thành mà William không bị thêm bất kỳ trọng thương nào. Tất cả như đều nằm trong tính toán từ trước của William... anh ta biết chắc chắn trước sau gì thiếu chủ nhà Hajima sẽ sử dụng đến kiếm pháp gia tộc

— Hajima – dono, không phải chỉ duy nhất mỗi Tsubaki Minamiya là người có khả năng phá giải Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ. Bất kỳ kiếm pháp nào cũng có xuất thân từ chung một nguồn gốc, mà đã là chung một nguồn suối thì đảo ngược trình tự và tìm ra phương cách chống lại như phần mềm antivirus đối với bộ óc thiên tài như Tsubaki Minamiya không hề khó. Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ của ngài không thể hạ gục được tôi!

— Phải, Tsubaki Minamiya là một thiên tài ngàn năm có một. Chính hắn đã đánh bại kiếm pháp nhà Kurahashi một cách đơn giản. Nếu thế thì chắc hẳn cũng tìm ra phương cách đối phó với thứ này chứ hả?

Hajima bắt ngờ thu Katana về phía mình... Như dự đoán trước được ý định tiếp theo, William cũng có động tác y như thế, cũng thu thanh Tachi về và cả hai đồng loạt đâm thẳng vào nhau như một đòn đâm bình thường. Hai lưỡi kiếm sắc nhọn sượt qua mặt nhau, để lại trên hai gương mặt lẫm lẫm tử ấy mỗi bên một vết máu dài rỉ từng giọt

Lần đầu tiên có người trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm gây thương tích lên thiếu chủ nhà Kurahashi. Tuy nó không phải là một đòn chí mạng, nhưng cũng đã đủ để đánh dấu khả năng của William... người đầu tiên

khiến Hajima chảy máu. Và đó sẽ là ấn tượng khó phai trong tâm trí toàn bộ các ứng cử viên đang ngồi ngay đây

.....

— William – san thật tuyệt vời, có thể đối đầu ngang ngửa với Hajima – kun như thế...Nếu cứ tiếp tục giữ vững phong độ thì biết đâu William – san sẽ...

— Không có chuyện đó đâu Chisaki... William, gã đó, tuy không ai có thể phủ nhận kỹ năng Kenjutsu của hắn thuộc loại thượng cấp. Nhưng chỉ là vì hắn yêu thích tinh thần Bushido Samurai nên bắt đầu tự học trong 3 năm gần đây. Một kiếm sĩ tự học không được đào tạo từ căn bản như hắn... Cậu nghĩ sẽ có cơ hội thắng một thống lĩnh nhà Kurahashi đã biết cầm kiếm từ nhỏ sao? Mơ giữa ban ngày đó hả?

Niềm tin của Chisaki chuyển dần sang thái độ lo lắng khi cái tên đeo mặt nạ Kitsune kia phân tích tình hình. Trên thực tế, nếu xét thì Hajima hoàn toàn có lợi thế hơn một người chỉ mới bước chân vào kiếm đạo trong 3 năm. Hơn 10 năm và 3 năm, con số cách nhau gấp 3 lần như thế... không cần nói cũng biết được bên nào đang nắm giữ phần thắng trong tay

— Ngay từ đầu, tên nửa Tây nửa ta kia đã không hề có cơ may chiến thắng dù chỉ một tia hy vọng nhỏ nhoi. Nhưng hắn đã nói sẽ biến 1% trở thành giây phút khó quên trong lòng chúng ta. Vậy thì không còn cách nào khác ngoài việc ngồi yên và theo dõi tiếp trận đấu cho đến khi nó kết thúc thì thôi!

Chisaki cứ phân vân mãi, bản thân cô cũng chủ nhỏ cũng nhận ra ngay từ lúc đọc tên hai đối thủ chạm mặt nhau, cô đã biết sẽ có thêm một ứng viên thuộc nhà mình rút lui tại vòng ba này. Nhưng Chisaki vẫn nuôi hy vọng, tin tưởng vào 1% cơ hội thắng ấy... Có lẽ cần quay về thực tại thì tốt hơn

— Chisaki, thời chiến quốc đã không còn, con người không cần bước ra chiến trận với tư tưởng hoặc thắng hoặc bị giết. Có những thứ không phải cứ thắng thua là tất cả. Quan trọng là chúng ta học được gì sau trận đấu ấy... Theo dõi kỹ đi Chisaki, tớ có linh cảm cậu sẽ được chiêm ngưỡng sức mạnh thật sự của nhà Saotome... sức mạnh thật sự của Doyle là thế nào!

.....

Tính đến thời điểm này là đã 10 phút trôi qua ròng rã. Đối đầu với thống lĩnh nhà Kurahashi đến từng ấy thời gian quả là một điều đáng kinh ngạc. Rồi đây, cái tên William D. Tsuchimikaido sẽ in sâu vào trí nhớ từng người. Họ sẽ quên đi hình ảnh một tên không nghiêm túc trong trận chiến chỉ toàn sử dụng lời văn và vẻ bề ngoài để đánh chiến thắng, mà thay vào đó là một William đã đối đầu ngang cơ với Hajima Kurahashi

Lúc này, trên cơ thể cả hai người bắt đầu xuất hiện nhiều vết thương vết rách hơn. Quả là một trận đấu ngang tầm đáng nhớ. Chỉ tiếc rằng cơ thể William bắt đầu cảm thấy nặng nề, cứng như đá, đôi mắt gần như không còn nhìn thấy gì một cách rõ ràng cùng tiếng thở hồng hộc không nên hơi khi những giọt mồ hôi ướt thấm áo nhỏ dần xuống nền cát. Xem chừng William đã đến giới hạn của mình và anh ta nghĩ mình cũng cần phải khẩn trương trước khi cơ thể này không còn tuân theo ý mình nữa

— Thứ thứ 6 kiếm pháp Kurahashi: Tian Ken (Ỡ Thiên Kiếm)

Thêm năm vị trí đâm khác vào 5 vị trí bất kỳ trên cơ thể đối phương. Đây là một thức kiếm đã được Hajima nâng cấp biến đổi từ Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ. Hajima thiết nghĩ Tian Ken chỉ được sử dụng vào vòng đấu loại thứ hai, trong vòng một thời gian ngắn thì Tsubaki không thể tìm ra cách để đối phó với nó. Cho nên nếu sử dụng kỹ kiếm này để đối đầu với William thì chàng trai nửa Tây nửa ta đó sẽ không có cơ hội phản công

Sai lầm nối tiếp sai lầm, Hajima phải tỏ ra hãi hùng kinh sợ khi Tian Ken của mình bị chặn vỡ chỉ trong một lần chặn suy nhất. Nhất đâm đầu tiên chỉ trúng vào phần chuôi Tachi khi William sử dụng phần chuôi để cản

— Tian Ken... bị hóa giải rồi ư?

— Đừng ngạc nhiên như thế thiếu chủ Hajima. Tian Ken của ngài thật sự khiến người khác phải kinh sợ. Nhưng tôi đã nói rồi, mọi kiếm pháp của cả ba gia tộc đều có xuất thân chung từ một nguồn gốc. Vậy thì đảo ngược quy trình và phá vỡ nó là điều dễ như trở bàn tay. Dĩ nhiên, một mình tôi thì không thể nào làm

nên được thứ dễ dàng đó, phải có sự trợ giúp từ bên ngoài thì tôi mới có thể nhìn thấy được yếu điểm chưa hoàn chỉnh bên trong kiếm pháp của ngài... Hajima – dono, tôi đề cao khả năng sáng tạo của ngài... Điều này làm tôi liên tưởng đến Tsubaki Minamiya... Cả ngài và cậu ta, đều là những thiên tài ngàn năm có một!

— Đừng so sánh tôi ngang bằng với hắn. Tsubaki Minamiya chỉ là một tên trốn chạy thực tại sau khi đã gây ra vô số lỗi lầm. Tôi không như hắn... tôi sẽ là người đứng ra gánh chịu tất cả mọi thứ tên đó còn đang dang dở!

— Oh my, hà cớ gì Hajima – dono phải gánh trách nhiệm hết mọi thứ? Tội lỗi do Tsubaki Minamiya gây ra thì để cậu ta tự thân giải quyết. Nếu không thì cứ để cậu ta ngồi yên một góc tối gặm nhấm lấy nỗi đau đớn, day dứt, dằn vặt lương tâm cũng đâu có liên quan đến ngài. Nếu như ngay từ đầu ngài không hề quan tâm đến Tsubaki Minamiya!

— Tôi chẳng quan tâm đến Tsubaki Minamiya, cũng chẳng thêm quan tâm đến nỗi đau hắn đang gánh chịu. Vì bởi lẽ hắn có bao giờ quan tâm đến cảm xúc hay suy nghĩ của người khác đâu... Ít ra, hắn vẫn là nguyên nhân khiến tất cả mọi người cùng khổ. Tên chết tiệt đó... tốt hơn hết hãy cứ mãi là kẻ trốn chạy thì tốt hơn!

Đánh bật nhau để cả hai cùng lùi lại tạo khoảng cách an toàn. Từ khi nào cuộc chiến dành cho các Kiếm Sư đã trở thành một cuộc hùng biện bằng lời về kẻ bắt đầu hết mọi thứ Tsubaki Minamiya. Đây đúng là một Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kỳ lạ, hầu như tất cả mọi người tham gia đều mang chung một tư tưởng là nhắm vào Kiếm Vũ Sư mạnh nhất 3 năm trước. Có người tức giận, có người đồng cảm... có người phản đối, và cũng có người ủng hộ... Nói chung, tâm điểm là Tsubaki Minamiya. Từ khi nào mà kẻ giấu mặt lại trở thành đề tài chính cùng thảo luận không biết

Nhưng chuyện gì ra chuyện đó. Điều đáng lưu tâm bây giờ khả năng nhìn của William có dấu hiệu mờ dần khi trắng đen cứ xen kẽ nhau trong lăng kính mắt

— Mình cần phải kết thúc trận chiến trước khi điều tệ hại nhất có thể xảy ra. Ít ra thì mình cũng làm được điều gì đó cho Kazuto – kun... Xin lỗi Kazuto – kun, Hime – sama, là samurai của nhà Tsuchimikaido lại phải giở đòn của môn phái khác. Cái kiểu Samurai như thế rất dễ bị đuổi cổ khỏi gia tộc nhờ... Đúng là mình không có số phúc vụ cho cung chủ nhà Tsuchimikaido, uh hế hế hế hế hê hê!

Không biết William tính làm gì... chàng trai nửa Tây nửa ta từ từ thu thanh Tachi vào vỏ gài bên thắt lưng. Anh ta đưa tay vào trong ống tay áo Haori rộng thùng thình như đang tính lấy ra một thứ gì đó

Theo kinh nghiệm chinh chiến với nhiều kiếm sĩ mạnh trong gia tộc Kurahashi, Hajima cảm nhận thấy cái thứ William chuẩn bị sử dụng thật đáng nghi ngờ. Giờ đây trong danh sách đối thủ của Hajima ngoài Tsubaki sẽ có thêm cái tên William D. Saotome. Thiếu chủ nhà Kurahashi đã xem William như một đối thủ đáng gờm nên sẽ hết sức hệ trọng. Không được chủ quan khinh địch, đặc biệt là môn phái Saotome

Tấn công trước tất thắng, một lần nữa, Hajima dành thế chủ động với thanh Katana trên tay. Cần phải ngăn cản mọi ý định tiếp theo của đối phương nếu cảm thấy nó nguy hiểm

Từ trong tay áo Haori, William rút ra được một món vũ khí có hình dáng như một lưỡi liềm cắt cỏ nhưng phần lưỡi dài hơn, nhọn hơn, phần tay cầm chắc hơn. Ngoài ra, bên dưới nó còn có gắn theo một sợi xích dài nối liền với một quả cân nhỏ làm chốt. William phóng thứ vũ khí đó về phía Hajima, buộc thiếu chủ nhà Kurahashi phải chuyển từ thế công sang thủ. Sợi xích sắt cuộn chặt vào lưỡi kiếm và nhân cơ hội đó, William ráng sức kéo sợi xích lại như muốn tước Katana từ tay Hajima

— Thứ này... là Kurashigama!

Kurashigama, hay còn biết đến với cái tên Tỏa Liềm, một món vũ khí xuất hiện trong võ thuật Nhật Bản cổ được phát triển từ nông cụ. Một đầu là lưỡi hái cắt cỏ, đầu còn lại thường treo một quả tạ hay chùy được nối với nhau bằng một loại xích dài từ 2 đến 4 mét. Trong tiếng Nhật, “Kurashi” nghĩa là lưỡi hái, còn “gama” là dây xích. Một món vũ khí vừa tấn công tầm xa vừa tấn công tầm gần, gây khó dễ không hề nhỏ cho đối thủ trong một trận chiến một chọi một

.....

Ngồi phía trên khán đài theo dõi, không chỉ tất cả mọi người mà ngay cả Chisaki cũng không khỏi tròn mắt ngạc nhiên khi thấy một món vũ khí chưa bao giờ từng được sử dụng bởi các Samurai

— Là Kurashigama Tỏa Liêm. Mình chưa từng được chứng kiến một cái thật bên ngoài trừ trong sách vở. Nó thật sự là Kurashigama sao?

— Ồ, là Tỏa Liêm Kurashigama... một thứ vũ khí độc đáo mà các Samurai chưa bao giờ sử dụng trước đây. Nhưng ngoài Kurashigama ra, tên nửa Tây nửa ta đó còn trữ nhiều thứ thú vị lắm!

.....

Hajima ráng hết sức để thanh Katana không bị tước mất. Chưa biết cách thoát ra như thế nào, thì William bất ngờ phóng thứ gì đó về phía Hajima làm thiếu chủ nhà Kurahashi phải nhanh chóng thụp đầu xuống tránh. Đến khi nhìn rõ lại thì Hajima không khỏi tròn mắt kinh ngạc

— Shuriken?

Chưa dừng lại ở đó, William lao đến với thứ gì đó nhỏ gọn trên tay. Anh chàng ngoại quốc không ngần ngại đâm thứ đó vào vị trí tay cầm kiếm của Hajima. Thật may mắn là Hajima đã kịp thời rút một thanh Kodachi giắt trong thắt lưng cản trực diện. Và một lần nữa, thiếu chủ nhà Kurahashi phải đứng hình khi thấy thứ kim loại nhọn hoắt chĩa thẳng về phía mình đó là một vật không hề đơn giản

— Kunai? Chẳng lẽ, đây chính là...

Thất bại trong việc tấn công bất ngờ, William nhanh chóng thu cơ thể trở lại để nghĩ cách khác. Đồng thời cũng thu Kurashigama, giải phóng cho thanh Katana của đối phương

.....

— Chisaki, lý do vì sao gia tộc Saotome lại tiêu tán trong khi đang có cơ hội sánh ngang với một trong ba gia tộc mạnh nhất Nhật Bản... đó là vì những tên trộm nhà Saotome không tài nào có thể trở thành một Samurai chân chính như họ mong muốn! Tsubaki lạnh lùng giải thích

— Những tên trộm nhà Saotome?

— Gia tộc Saotome không xuất thân từ các Samurai, tổ tiên của họ là các Ninja, hay còn gọi là Shinobi từ thời Kamakura đến thời kỳ Edo thì chấm dứt. Một tổ chức đánh thuê sát thủ không chính thống với khả năng gián điệp, phá hoại, xâm nhập là giỏi, khác xa hoàn toàn với định nghĩa của Samurai về danh dự lẫn chiến đấu. Thời gian trôi qua, Shinobi phái Saotome dần dần bị tha hóa... họ mong muốn thoát khỏi kiếp đâm thuê chém mướn trong bóng tối hèn nhục để trở thành những Samurai đường đường chính chính. Nhưng làm sao họ có thể trở thành Samurai khi quá khứ của tổ tiên quá ư là đen bẩn đến mức thối rữa. Đó là lý do vì sao... mặc dù gia tộc Saotome đã nghĩ ra một bộ kiếm pháp mạnh như ba gia tộc, nhưng vẫn phải chấm dứt quá sớm... vì cơ bản, Shinobi là Shinobi, Samurai là Samurai. Dù họ có Bushido, nhưng lại không được người đời công nhận!

Chisaki thoáng nghĩ về William khi anh ta có đề cập đến chuyện ước mơ được phục hưng gia tộc Saotome từ hai bàn tay trắng. Lần đó anh ta đã cười, nhưng Chisaki cảm thấy nụ cười ấy đang bao che một sự nhục nhã hèn yếu phía sau. Bây giờ thì cô cũng hiểu rồi... nỗi đố kỵ ghen ghét của William... là mang trong mình dòng máu của tầng lớp thấp kém nhất xã hội thời xa xưa

— Phải, đối với chúng ta, định nghĩa Shinobi giống như Sát thủ bên phương Tây. Giết người trong lặng lẽ, sống tách biệt ngoài xã hội và pháp luật. Trở thành những tên trộm tội phạm tận cùng của thế giới. Có ai muốn mang trong mình dòng máu bẩn thỉu ấy không? Chisaki, đánh giá một con người qua vẻ bên ngoài mà không chịu lắng nghe trái tim bên trong họ đang muốn nói lên điều gì. Đó là những điều mà tở, cậu, Hajima, hay bất kỳ những ai ngồi đây phải học... William đang dạy cho chúng ta một bài học vô cùng đáng giá... Dù cho có mang trong mình dòng máu Shinobi, nhưng hẳn vẫn luôn ngẩng mặt tự hào về điều đó... Đây chính là Bushido của hậu duệ gia tộc Saotome... là Bushido mà ngài Akifusa đã chấp nhận và biến nó thành một đồng minh cực mạnh của Thiên Chiếu Gia Trang!

.....

.....

Tiếp tục những pha tấn công múa Liềm từ đằng xa, Hajima phải liên tục né tránh cũng như phải tìm cách sao để thu hẹp khoảng cách

Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm không hề ngăn cấm các loại vũ khí, ám khí, các thể võ bên ngoài. Nên những trang bị của Shinobi mà William đang sử dụng là hoàn toàn hợp lệ. Và Hajima phải tìm cách đối mặt với nó như một thử thách mới mình cần phải vượt qua. Điều đáng ngạc nhiên là chỉ trong phút chốc, tình hình chiến trận dường như đã có phần thay đổi mạnh mẽ... giờ đây, 1% cơ hội thắng của William đã tăng lên một cách đáng kể

_ Tôi không ngờ gia tộc Saotome lại xuất thân từ các Shinobi. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao ngài Akifusa lại xem trọng gia tộc Saotome và mong ước trở thành đồng minh thân thiết với họ!

Đưa lưỡi Liềm lên đỡ nhát chém Katana của Hajima. William vẫn giữ nguyên nụ cười nhẹ trên gương mặt đã tái đi vì mệt mỏi

_ Lời khen từ Hajima – dono, William tôi xin nhận. Dù có là Shinobi thấp hèn trong xã hội. Nhưng tôi vẫn cảm thấy tự hào vì mình được mang dòng máu đỏ trong huyết quản. Đối với tôi, dám thoát khỏi bóng tối, vươn đến ước mơ và thực hiện nó đã là một điều vô cùng tuyệt vời. Gia tộc Saotome sẽ phục hưng trong nay mai... và tôi sẽ làm được điều đó!

_ William D. Tsuchimikaido... không, William Doyle Saotome... anh là người thứ hai khiến tôi cảm thấy thú vị đến mức này. Kể từ giờ phút này trở đi, tôi chính thức xem anh là một đối thủ đáng giá tầm cỡ sau Tsubaki Minamiya... Hãy thể hiện hết khả năng của anh xem nào... khả năng của gia tộc Saotome!

_ Oh my, đây đúng là một vinh hạnh cho tôi!

Về độ linh hoạt thì William hơn... nhưng còn về sức mạnh thì Hajima vẫn chiếm ưu thế. Chỉ bằng một cú đánh bật, Kurashigama văng khỏi tay William cắm phập xuống nền cát đỏ một đoạn khá xa. Vậy là món vũ khí danh bất hư truyền cực kỳ lợi hại mà các Shinobi ưa thích đã không còn nữa... William phải đối phó với đường kiếm của Hajima bằng thanh Tachi hoặc cây Kunai

Hajima trầm một đường trực diện từ trên xuống. William đưa chân trái xuống phía sau, thực hiện một cú xoay người để tránh, đồng thời tay rút thanh Tachi bên hông bất ngờ đâm thẳng chỉ bằng một tay nhưng chỉ sượt qua mặt Hajima, để lại thêm một vết máu đỏ mới trên đó... ngoài ra chẳng gây thêm thương tích gì thêm

Hajima nhanh chóng thu Katana về để cản đỡ những nhát đâm liên tiếp của William. Đòn thế này rất giống với Tian Ken, nhưng với số lượng nhiều hơn và gần như không chí mạng vì phải thu kiếm về quá nhanh. Ngoài ra, cách cầm Tachi bằng một tay, tay còn lại lúc thì đưa lên, lúc đặt sau lưng... thì thoảng William còn dang rộng chân để trườn người đâm về phía trước... Thế tấn công đó dường như không hề xuất hiện trong giới Kenjutsu Nhật Bản. Và cũng không có ai lại cầm Tachi chỉ với một tay

.....

_ Tsu – kun, đó không phải là Kenjutsu... đó là...

_ Ồ, là Fencing, hay chúng ta còn biết đến là Liễu Kiếm Tây Phương. Nó có xuất thân từ Pháp vào đầu thế kỷ 15. Và giờ thì nó khá thịnh hành ở các cuộc thi thể thao Olympic. Tên đó bên nội là Anh, nên cũng có nghiên cứu sơ qua về mối tương quan giữa kiếm thuật phương Đông và kiếm thuật phương Tây. Trước khi đến với Katana và Samurai, hẳn đã từng học Liễu Kiếm ở một trung tâm thể thao bên Anh... Có thể nói, William đã biết kết hợp kiếm thuật phương Tây và phương Đông tạo nên một kiếm pháp độc đáo thú vị... Nhưng cho dù có sử dụng đến Liễu Kiếm... thì vẫn không thể thắng nổi Hajima... Số phận đã gắn cậu với hai chữ thất bại tại đây rồi!

.....

Đúng như Tsubaki phân tích, sử dụng kiếm thuật phương Tây trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm là một điều mới mẻ, đồng thời cũng khiến Hajima hết từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác... Nhưng vẫn chưa đủ để đánh lấy chiến thắng

Những nhát đâm của William không gây ảnh hưởng gì nhiều cho Hajima. Một phần cũng do cơ thể chàng trai nửa Tây nửa ta đã đi đến giới hạn cuối cùng nên đường kiếm cuối cùng dường như mất dần đi độ linh hoạt lẫn chính xác. Hajima chỉ cần gạt ngang một bên là thanh Tachi trên tay William cũng cắm phập xuống chỗ khác giống như Kurashigama

Có lẽ trận đấu nên kết thúc tại đây. William cảm thấy mình đã hoàn thành được mục đích khi còn có thể trụ lại đến tận thời điểm bây giờ. Anh ta thả lỏng cơ thể để chuẩn bị đón nhận cú chém dứt điểm từ Hajima

— Kazuto – kun, tôi chỉ làm được đến chừng này thôi. Cậu đã tìm thấy hết những điều mình muốn rồi chứ... Sau vụ này, tôi sẽ cần phải ngủ một giấc dài đây!

.....

Keng

Một ai đó đã nhanh chóng phóng đến chặn đỡ cú chém của Hajima. Khi William nhìn rõ được mọi thứ, anh ta thấy một con cáo trắng đứng hai chân trong bộ Hakama trắng, Haori đỏ và thanh Katana còn nguyên vỏ đứng đó từ lúc nào không hay... Một con cáo trắng trông thật lạnh lùng đáng sợ tỏa mình dưới ánh trăng vĩnh hằng của thần Tsukuyomi

— Cậu... mà có mệnh hệ gì thì tôi ăn nói thế nào với hai bác bên Anh đây? Thật tình, sao lúc nào cũng thích làm mọi thứ rối tinh lên thế chứ? Bộ chỉ biết quấy rối tôi là giỏi thôi ư?

— Oh my oh my, cuộc đời tôi được một con cáo trắng nhảy đến cứu. Này, tôi bắt đầu thấy thích con Youkai Kitsune rồi đó nhé!

— Im miệng đi tên dở người!

Tsubaki trong lốt mặt nạ Kitsune đơn giản chuyển thanh Katana của Hajima xuống. Gương mặt lạnh lùng của nó phản chiếu dưới ánh trăng càng khiến cho Kitsune càng thêm bí ẩn

— Đánh thế đủ rồi. Tên này không còn khả năng chiến đấu nữa đâu... dừng trận đấu ở đây thôi... Hay là ngài còn muốn đánh tiếp?

Hajima biết rõ người đang chặn lưỡi Katana của mình là... biết rõ thực lực của hắn ra sao... và biết nếu mình giằng cá chém thốt lên bây giờ thì mọi việc xem như công cốc. Cho nên, Hajima không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc thu Katana kết thúc trận chiến

— Hanabi, công bố kết quả đi!

— Vả... vâng!

Cô nhóc Hanabi chưa lấy lại tinh thần nghe tiếng gọi của Tsubaki cũng phải nhanh chóng làm theo

— Trận đầu tiên kết thúc sau 17 phút: William D. Tsuchimikaido không còn khả năng chiến đấu, người chiến thắng là Hajima Kurahashi – desu!

Trận đấu kết thúc, xuất hiện theo sau là một tràng tiếng vỗ tay hét hò cùng niềm vui đến phần khích quá độ từ những người theo dõi. Họ cảm thấy hào hứng khi được mãn nhãn quan sát một trận đánh có một không hai từ trước đến nay. Đặc biệt hơn, họ bắt đầu có hứng thú với người có khả năng đánh ngang với thống lĩnh nhà Kurahashi... Đúng, tuy thua, nhưng đây cũng là một chiến thắng vẻ vang dành tặng cho William... Một trận đấu hết sức tuyệt vời

.....

Khoác tay kẻ bại trận nhưng thắng cuộc lên vai, Tsubaki khẽ cất tiếng thở dài ngán ngẩm

— Lần này xem chừng như tôi ước đoán sai rồi nhỉ? Nhìn thử đi William, trận này cậu đã hoàn thành được khối việc đúng như mình muốn. Xem chừng dù có kết quả thế nào, thì trong mắt những tên dân đen kia cậu vẫn là kẻ chiến thắng!

Trái về chán chường, William lại nở một nụ cười hề hề an phận

— Oh my, xin lỗi nhé Kazuto – kun, coi bộ hôm nay tôi lỡ lấy mất vai chính mất rồi. Nhưng mà được một lần trở thành anh hùng cũng không đến nỗi tệ!

— Trở thành anh hùng ư? Rõ thứ vớ vẩn, nếu thích thì lấy luôn cái danh ấy đi... tôi đây đích cần!

.....

.....

Hajima lững thững bước từng bước về khuôn viên gia tộc mình. Trên người cậu ta không tránh khỏi vài vết thương không nhỏ cũng không lớn. Đối với Hajima, thì đây được xem như một trận chiến một mất một còn. Tuy chiến thắng, nhưng thật là một con đường vô cùng khó khăn gian nan. Hajima gần như trút hết sức lực của mình ngã vào vòng tay Nanami đang chờ đón mình sẵn

— Nanami...

— Ngài đã chiến đấu rất tốt Hajima – dono. Chúng ta đã thắng vòng ba này rồi!

Hajima cố gắng đứng thẳng dậy. Cả cơ thể hơi ê ẩm nhưng nếu được nghỉ chút xíu thì sẽ ổn thôi. Dù sao thì vết thương của Hajima không nghiêm trọng như William

— Nanami, cô từng đến võ đường Saotome thì chắc biết bí mật của nhà Saotome từ trước đúng không?

— Ý ngài muốn nói đến chuyện gia tộc Saotome là một gia tộc Nhãn Giả thời chiến quốc? Thành thật xin lỗi Hajima – dono, đây cũng là lần đầu tiên tôi được biết đến điều này. Bấy lâu nay, trách nhiệm của tôi chỉ là chăm nom võ đường Saotome cho đến khi chủ nhân của nó quay trở lại... Tôi nghĩ thân hèn mọn của mình không có tư cách để điều tra sâu thêm vào nhà Saotome!

— Hừm, cô nói đúng... xin lỗi vì đã hỏi một câu vớ vẩn như thế!

Nanami thoáng hướng mắt trông sang chàng trai nửa Tây nửa ta đang chìm đắm trong những tràng võ tay hét hò hào hùng từ gia tộc Tsuchimikaido và những ứng cử viên khác. Ở William có một thứ gì đó đánh động vào trái tim Nanami khiến cô ấy cũng nở một nụ cười duyên dáng như thiên thần

— Hậu duệ nhà Saotome, anh ta quả là một người kỳ lạ đến bí ẩn... Chắc chắn... gia tộc Saotome sẽ một lần nữa được tái sinh khi có một thống lĩnh tuyệt vời như vậy... William – san!

.....

.....

Trở về vị trí nhà Tsuchimikaido, nhưng chỉ đơn giản một việc ngồi xuống thôi William cũng cảm thấy khó khăn khi đầu óc cứ quay mòng mòng, đôi mắt nhìn không còn rõ như thuở ban đầu. Không còn cách nào khác, dù rất muốn ở lại theo dõi cho đến hết trận thi đấu... William vẫn phải nghe theo lời Chisaki Hime – sama là theo người trong Thiên Chiếu Gia Trang đi trị thương. Nếu còn để lâu thì William sẽ “ngủ” thật vì mất máu mất

Sau khi William đi rồi, Chisaki khẽ thì thầm bên tai tên đeo mặt nạ cáo trắng Kitsune kia

— Tsu – kun, vừa nãy tuy cậu không hề chạm vào William – san trước khi trận đấu kết thúc... nhưng cũng bị ghim một thẻ cảnh cáo rồi. Cậu phải cẩn thận nếu không muốn mất quyền thi đấu đó!

— Tớ cố tình làm thế mà. Nhưng cậu yên tâm, sẽ không còn lần sau nữa đâu. Vì tớ có linh cảm trận đấu của mình sẽ bắt đầu ngay khi Hanabi công bố cặp đôi tiếp theo!

.....

— Chúng ta sẽ bắt đầu trận đấu tiếp theo: Susumi Kurahashi và Kazuto Tsuchimikaido. Xin mời hai kiếm sĩ – desu!

Xem chừng linh cảm của Tsubaki càng lúc càng nhạy bén hết như loài cáo trắng, đoán gì gần như trúng đó. Lần này, đến phiên Tsubaki lên sàn đấu. Và hẳn nghĩ chắc lẽ mình nên kết thúc trận đánh càng nhanh càng tốt

Đối thủ ở vòng ba này là một cô nhóc... mới vòng trước là một thằng nhóc thì hôm nay lại là một cô nhóc cũng trạc tuổi. Sao cái số tên này toàn phải choảng nhau với con nít mới chịu? Không biết là do ngài Akifusa cố tình hay vô tình nữa... Nhưng nếu cậu nhóc Souji kia là một tay kiếm thượng hạng, thì chắc cô nhóc đây cũng vậy. Hai thiên tài nhỏ tuổi cùng xuất thân từ nhà Kurahashi... không phải muốn xem thường là được đâu

Tên cô bé ấy là Susumi... Susumi, một cô bé không thuộc dạng bánh bèo vô dụng khi dám rút thanh Katana chĩa thẳng về phía Tsubaki và nhìn hấn bằng ánh mắt hình viên đạn. Dường như cô bé đang có hiềm khích với hấn thì phải

__ Kazuto Tsuchimikaido. Chính anh là người đã đánh Souji – kun đến mức trọng thương phải nằm trên giường ít nhất một tuần. Không cần biết anh mạnh như thế nào... dám chạm tay vào Souji – kun, tôi tuyệt đối không bỏ qua!

__ Trận đấu bắt đầu – desu!

Mới chính thức công bố bắt đầu trận thứ hai chưa kịp nói gì thêm. Từ lúc nào, mặt nạ con cáo trắng đã áp sát Susumi nhanh đến nỗi cô nhóc nhà Kurahashi chỉ biết tròn mắt kinh ngạc. Tsubaki rút cả thanh Katana còn nguyên bao kiếm tấn công trực tiếp ngay chính giữa ngực và vị trí trên thắt lưng Susumi một cách trực diện. Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Susumi không biết làm gì ngoài việc chìm sâu vào cơn hôn mê tại đây... Có lẽ trận đấu thứ hai nên dừng lại vì ai chiến thắng không cần nói nữa

__ Kết thúc trận thứ hai: Susumi Kurahashi không còn khả năng chiến đấu, người chiến thắng là Kazuto Tsuchimikaido!

Một chiến thắng tích tắc không vẻ vang như William. Tsubaki cũng không quan tâm lắm đến những thị phi lời dèm pha xung quanh. Hấn đứng trên nền cát, nơi có ánh trăng vĩnh hằng chiếu xuống chiếc mặt nạ Kitsune tạo nên một hình ảnh con cáo trắng đầy bí ẩn

40. Chương 40

Trận đánh của Tsubaki đã kết thúc, vậy là đã hoàn thành được một nửa chặng đường diễn biến vòng thứ 3 Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Nhưng sau đó, Tsubaki đã thẳng thừng bỏ đi không theo dõi tiếp hai trận còn lại... Nếu hai trận cuối cùng là của Tsukusa và thống lĩnh tiền nhiệm Tsubaru thì không cần xem cũng có thể đoán biết trước được rằng ai sẽ dành lấy chiến thắng. Đối với hấn, có theo dõi tiếp thì cũng chẳng có gì thay đổi... Thà quay về đánh một giấc cho khỏe... tiện thể ghé thăm bệnh tình tay William kia đã chết chưa còn tốt hơn

.....
__ Thế có nghĩa là cậu bỏ mặc hai trận còn lại để đến thăm tôi... Ha ha, có bạn tốt hạnh phúc thật đấy, chỉ cần mình ngã ngựa ra thì Kazuto – kun sẽ đến thăm mình... chắc tôi phải bệnh dài dài quá, uh hể hể hể hể hể hểy!

__ Im miệng đi William. Thay vì ngồi đó tán nhảm, cậu nên sớm xuất viện đi cho tôi nhờ. Tự dưng phải chăm ột tên ăn bám ở đâu... cậu không thấy rất bất tiện cho tôi ư?

Ở một khu điều dưỡng đặc biệt thuộc Thiên Chiếu Gia Trang dành riêng cho việc điều trị theo dõi bệnh tình của các ứng cử viên trong thời gian Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Bất kỳ cá nhân nào nếu có những triệu chứng bệnh, chỉ cần đến đây khám, uống thuốc thì chắc chắn khỏi vì nghe đâu có một loại cỏ dại đặc biệt được đích thân ngài Akifusa trồng ở khu rừng trên đồi nằm trong phạm sự Gia Trang. Loại cỏ này có chức năng tăng tốc độ hồi phục cho các vết thương... uống vào sẽ trị được các căn bệnh mà không để lại triệu chứng phụ hơn là dùng thuốc Tây

William được đặc xá nằm ở đây chờ theo dõi. Nhìn chung thì các vết thương trên người anh chàng nửa Tây nửa ta kia đã được băng bó chỉ chút như xác ướp... cũng không bị tổn thương nội tạng gì... Tsubaki thoáng nghĩ chắc William sẽ được ra viện sớm. Xem ra Tsubaki lo bằng thừa

_ Hey Kazuto – kun, lần đầu tiên đến Nhật Bản... và đây cũng là lần đầu tiên tôi được trải nghiệm thế nào là một trận chiến Samurai thực sự. Được biết đến tinh thần Bushido người Nhật là như thế nào. Thật sự, Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm đã mở mang cho tôi nhiều thứ lắm... Thế nên, tôi muốn nói lời cảm ơn cậu vì đã cho phép tôi tham gia Đêm Vũ này... cảm ơn Kazuto – kun!

Gương mặt Tsubaki quá đỗi lạnh lùng nhưng không kém phần phiền muộn âu lo. Hắn nhận thấy lương tâm mình không thể yên ổn nếu William cứ cảm ơn mình kiểu này. Ở đây chỉ có hai người, Tsubaki không còn đeo chiếc mặt nạ cáo Kitsune... thành thử bao nhiêu cảm xúc đều thể hiện rõ mồn một ra bên ngoài mặt... Thi thoảng, hắn còn không dám đối diện mặt đối mặt với William vì nỗi day dứt trong mình lại xuất hiện

_ Cảm ơn cái gì... tôi chẳng qua lại gây phiền hà đến người khác. Đáng lý ra ngay từ đầu, tôi không nên kéo cậu vào những chuyện như thế này. Đây là chuyện của ba gia tộc, thì chỉ người trong ba gia tộc mới kết thúc được nó. Nhìn cậu thử xem... quả nhiên, số phận bắt tôi phải đi trên một con đường dài cô đơn hiu quạnh không có cái gọi là bạn bè chiến hữu. Cũng chỉ vì quá kiêu căng ngạo mạn vào bản thân... mà tôi đã đánh mất đi thứ quan trọng nhất!

_ Cậu... lại bắt đầu không tin tưởng vào bản thân mình nữa đấy hả? Thiệt tình, có nói cho cái đầu cứng như đá của cậu còn khó hơn là vẽ 10 bức tranh cùng một lúc. Đây là quyết định của riêng tôi... tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm với tư cách là ứng cử viên tạm thời của gia tộc Saotome là quyền lựa chọn của cá nhân tôi. Nên chí ít cũng đừng như con đà điểu cứ bụm mặt xuống đất để tự ăn năn hối hận. Kazuto – kun, có thực sự là các vị thần bắt cậu phải đi trên con đường một mình không?... Suy nghĩ ở mặt khách quan mà nói: cậu từ bỏ Nhật Bản... từ bỏ danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... từ bỏ việc ngồi yên một chỗ để thẩm lý nỗi day dứt hối hận để đến nửa kia của thế giới... đến Anh quốc du học. Nhưng sau cùng cậu lại gặp được tôi... con cháu của gia tộc Saotome. Dù cậu có muốn vứt bỏ hết mọi thứ, nhưng Amaterasu – sama vẫn ràng buộc cậu bằng sợi dây liên kết giữa ba gia tộc... bắt cậu phải dính đến một kẻ như tôi... Vậy Kazuto – kun, có khi nào cậu nghĩ: ngài Akifusa muốn cho cậu một người bạn đồng hành không? Nếu chịu khó quay đầu lại thì cậu sẽ thấy... có người đang từng bước theo chân cậu đó!

Tsubaki im hơi lặng tiếng trong thoáng chốc. Có vẻ như William nói đúng, nếu số phận không cho phép mình có thêm bằng hữu, thì sẽ không bao giờ trùng hợp đến mức để mình được gặp gỡ tay đỡ nửa Tây nửa ta kia... Chỉ có điều... trong Tsubaki vẫn còn thứ gì đó chưa tin tưởng lắm. Hắn vẫn nghĩ đây chính là số phận, là sự trừng phạt cho sự kiêu ngạo cả gan dám chống lại thần linh

_ Oh my, nói với cậu chán quá... Không bàn đến chuyện này nữa... Đây Kazuto – kun, xem xong trận tôi đấu với Hajima thiếu chủ. Có rút ra được bài học gì không?

Tsubaki thoáng suy nghĩ đến trận đấu giữa William và Hajima. Hắn đã theo dõi trận đánh ấy rất kỹ nên sớm nhanh chóng nhìn ra được vô số vấn đề thú vị trong lối tấn công hay kenjutsu của Hajima

_ Cậu ta đã mạnh lên rất nhiều, có trí sáng tạo và thành công trong việc nâng cấp kiếm pháp Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ lên thức thứ 6 là Ý Thiên Kiếm. Nhưng tôi không nghĩ Hajima sẽ còn dừng lại ở đó... chắc chắn tên này vẫn đang giấu một món vũ khí bí mật chưa tung ra!

_ Phải, tôi cũng cảm thấy vậy... Hajima thiếu chủ quả thật rất mạnh... nhưng đó chưa phải là tất cả. Tôi có cảm giác như ngài ấy chỉ sử dụng tầm 7 đến 8 phần để đấu với tôi thôi... Kazuto – kun, cho đến khi thống lĩnh nhà Kurahashi sử dụng 10 phần... cậu cần phải nhanh chóng nghĩ ra một kiếm pháp khác để đối phó với Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ!

_ Một bộ kiếm pháp để đối chọi với Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ ư? Nhưng mà nghĩ ra một bộ kiếm mới trong tình thế hiện giờ thì...

_ Bí ý tưởng hả? Sao không dựa trên kiếm pháp nhà Tsuchimikaido, nhà Minamiya, và của chị cậu ấy? Hay kết hợp chúng lại với nhau xem có gì hay ho không?

_ Chẳng đâu vào đâu hết... Minh Minh Diệc Nguyệt Kỳ Vũ của nhà Tsuchimikaido không phải muốn lĩnh hội trong vài giờ là xong. Kiếm pháp nhà Minamiya... nói thật chưa từng thấy lần nào... còn kiếm pháp của

Tsukusa nee... Akai Sakura là kiếm thức hoàn hảo nhất không còn chỗ để chỉnh sửa. Nếu mà kết hợp chúng lại thì chẳng ra cái giống gì hết... chẳng thấy có điểm gì chung giữa ba bộ ấy cả!

Để đối phó với kiếm pháp được nâng cấp thuộc nhà Kurahashi, Tsubaki bắt buộc phải nhanh chóng nghĩ ra một bộ kiếm pháp hay một tuyệt thứ có thể chống lại Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ. Có điều... không phải cái gì cứ muốn là có ngay được... Đồng ý Tsubaki là thiên tài trong việc sáng tạo nghệ thuật... nhưng không có nghĩa là có thể so sánh hội họa ngang với kiếm thuật

— Vậy thì vẫn còn một thứ nữa mà cả cậu, cả tôi, hay bất kỳ người nào ở Nhật trông thấy nó... Đảm bảo cả ngài Akifusa cũng chưa từng chiêm ngưỡng đến. Nhớ lại xem nào Kazuto – kun... cậu đã học được gì sau khi đi sang Anh quốc?

Lời gợi ý của William khiến Tsubaki thoáng suy nghĩ... Có lẽ, hẳn hiểu ra William muốn nhắc đến điều gì

— Cậu muốn tôi sử dụng đến...

— Một tràng vỗ tay cho Kazuto – kun khi nhìn ra được vấn đề một cách nhanh chóng. Từ khi trở về Nhật Bản, cậu chưa từng phô trương nó ra đúng không? Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm quy tụ nhiều kiếm sĩ từ ba gia tộc lại với nhau... Chính ngài Akifusa cũng không hạn chế vũ khí hay kiếm pháp nào hết. Cũng giống như trận đấu của tôi lúc này... Cho nên... chắc chắn “thứ đó” không bị xem là phạm luật... Cậu hoàn toàn có thể dùng nó để đối phó với Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ... nếu chẳng may phải giáp chiến thiếu chủ nhà Kurahashi!

Tsubaki trở nên trầm tư trong ít phút. Hẳn cũng nhận thấy đây là ý tưởng hay nhất trong tất cả các ý kiến mà hẳn thoáng nghĩ trong đầu. Chỉ e ngại một khuyết điểm nhỏ... Tsubaki vẫn chưa cảm thấy yên tâm hay có lòng tin rằng kế hoạch này sẽ giúp hẳn đi đến chiến thắng... À không... ngay từ đầu khi chấp nhận lời mời tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... Tsubaki không đặt nặng áp lực phải trở thành kẻ còn trụ lại cuối cùng... nhưng vẫn còn gì đó khiến hẳn cảm thấy thật sự mọi thứ không hề đơn giản như vậy

— Có thể sử dụng “nó” nhưng không thể mang đến con số xác suất thắng cao. Ngoài ra... để dùng “nó”, tôi cần phải có vài thứ phụ trợ!

— Hầy, có khó khăn gì... quanh Thiên Chiếu Gia Trang này có nhiều thứ hay ho mà cậu không ngờ đấy. Thử dùng đôi mắt và khả năng quan sát của cậu đi rồi sẽ thấy... Những thứ cậu cần... luôn hiện hữu xung quanh mình sẵn... Điều quan trọng là cậu sẽ biến tấu nó thành một bức tranh đẹp đẽ như thế nào!

.....
— Một loại kiếm pháp mới đủ sức đánh bại Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ và Ý Thiên Kiếm ư?

Tsubaki ngồi trong chiếc xe Jaguar, lưng tựa vào ghế, một tay một quyển sổ nhỏ, tay còn lại cầm một cây viết... mắt đeo kính tập trung không ngừng vào những hình thù chibi mình vẽ ghi chú trong đó

Hiện giờ là 6h sáng ngày kế tiếp, khi đã kết thúc vòng thi đấu thứ 3. Tsubaki gần như cả đêm không ngủ được tí nào vì hẳn bắt đầu chuyên tâm vào việc nghiên cứu một thể kiếm giúp mình chiến thắng. Vẫn theo thói quen ngày thường, vẫn mở những bản nhạc không lời vang khắp gian xe, vẫn tách cà phê nóng khơi mào vị giác sáng sớm... nhưng ở đây không có máy pha cà phê... nên chỉ có thể uống cà phê lon thay... đương nhiên là nó nhạt nhẽo chẳng thơm ngon gì mấy

— Tèn nữa Tây nữa ta kia có nói, mình hoàn toàn có thể sử dụng đến “thứ đó”. Nhưng không phải muốn là làm ngay được. Cần phải có thời gian chuẩn bị và một số phụ liệu khác. Chẳng lẽ phải ôm theo một đồng chỉ để chiến thắng một trận đấu thôi sao? Rõ phiền phức vớ vẩn... nếu muốn thắng trong đơn giản nhanh gọn lẹ... thì phải tìm ra một kẻ sách hoàn hảo khác!

.....
Cộc cộc cộc

Dòng suy nghĩ bị cắt ngang giữa chừng khi bỗng nhiên có tiếng gõ cửa bên ngoài mặt kính xe. Tsubaki từ từ hạ kính xuống thì bắt gặp ngài Akifusa loli trong bộ Yukata ngắn đen đỏ đang vẫy tay chào mình

— Tsubaki – bou, ta đến thăm ngươi đây!

— Akifusa – sama, có chuyện gì mà ngài đến thăm thần sớm thế?

— Phải có chuyện thì mới đến tìm người được ư? Người đã trở thành một đứa nhóc chi lý tiểu tiết hồi nào vậy? Mà không cảm thấy thất lễ khi bắt một thiếu nữ đứng bên ngoài nói chuyện trong khi thân con trai đang mảy râu lại ung dung ngồi thế kia ư?

Giọt mồ hôi đầu tiên bắt đầu chảy từ vị trí trán xuống giữa mặt Tsubaki. Hắn đang tự hỏi một con nhóc Loli đang tự nhắc mình là người phụ nữ và cần được đối xử như một người trưởng thành. Đúng là mèo khen mèo dài đuôi... dù không thích thú cho lắm nhưng nếu không thể hiện chút gì đó thì chắc chắn ngài Akifusa lại nhặng nhít loạn xạ cả lên

Tsubaki không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc mở cửa xe mời ngài ấy. Trông thân hình nhỏ con tìm cách loay hoay leo vào chiếc xe không quá cao đó. Tsubaki thầm nghĩ: đây là kiểu của một người phụ nữ trưởng thành ư? Mọi thứ càng lúc càng đi ra khỏi suy tính của mình

— Được rồi ngài Akifusa... chúng quy là ngài muốn gì ở thần đây?

— Tsubaki – bou là đồ đầu đất, dốt thượng hạng. Chính vì người lúc nào cũng ngổ như thế nên không bao giờ hiểu được rằng xung quanh có nhiều vệ tinh thế nào... Bị lật mặt hai lần là đủ rồi... Ta không muốn mình trở thành kẻ thừa thãi trong mấy chuyện thế này đâu... Lỡ người bị cướp đi lần nữa thì...

Đầu óc tên này vốn dĩ khờ khạo với những việc liên quan đến tâm tư người con gái. Nên dù ngài Akifusa có tỏ thiện ý với mình hắn cũng không hiểu. Hắn chẳng hiểu mấy câu nói vừa rồi từ ngài mang hàm ý gì

— Ngài đang nói cái quái gì vậy? Nhưng nếu chủ đích của ngài đến đây là để chơi thì cứ ngồi yên ở đó... Trong van xe có mấy gói bim bim tên William ăn còn thừa lại thì phải. Cầm lấy cho vào mồm và đừng gây ra bất kỳ tiếng động nào là xem như ngài đã giúp thần nhiều lắm đây!

— Ta không phải trẻ con... đừng có nhìn vẻ bên ngoài mà đánh giá nhé. Dù sao thì ta cũng là thần đó!

— Hầy hầy, sao cũng được, tóm lại, ngồi yên đừng quậy phá, để yên cho thần làm việc. Nếu thấy chán thì đến chỗ Chisaki chơi một chuyến đi!

Ngài Akifusa phùng mang tỏ vẻ không thích... mà dù có không hài lòng thì ngài vẫn cứ muốn được ngồi ngay bên cạnh Tsubaki thế này là vui rồi. Mặt khác, ngài không muốn cứ mất cảnh giác một chút thì mấy đứa con gái kia sẽ ăn mảnh lên đến gặp Tsubaki... nên nhất quyết không chịu rời xa hắn nội trong ngày hôm nay

Nhưng việc Tsubaki tập trung ghi chép cái gì đó không ngăn được sự tò mò khó hiểu của một vị thần trong lốt nhóc con 10 tuổi

— Mới sáng sớm ra người đang làm cái gì thế? Làm bài tập để chuẩn bị vào học lại hả? Ta có nghe Tsukusa – bou nói người hiện đang theo học tại một trường trung học đúng không?

— Thần gây xích mích với hiệu trưởng nên đã nghỉ trước khi tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Mặt khác, thần cũng không thích đến những nơi vớ vẩn như trường học... cứ phải nhìn thấy mặt cái lũ choai choai ăn không ngồi rồi suốt ngày lảm nhảm đủ thứ khiến thần phát bệnh... Thần chỉ đang bàn chiến lược để chuẩn bị cho các trận đánh sắp tới. Vì đối thủ còn lại... đều là những kẻ không thể xem thường!

— Đối thủ còn lại của người trong vòng thứ 4 và vòng cuối cùng... chỉ còn lại ba người: Hajima – bou, Tsukusa – bou, và thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya. Người cứ lo lắng quá không hay đâu? Ngộ nhỡ vòng thứ 4, đối thủ đụng người là Hajima bên nhà Kurahashi thì tính sao?

— Nếu trận thứ 4 mà thần gặp ngay Hajima thì dù kết quả có thắng hay thua, thần cũng sẽ dừng lại xem như sứ mệnh đã hoàn thành. Nhưng mọi quyết định sau cùng vẫn là ở ngài. Thần không nghĩ ngài dễ dàng để cho chuyện đó xảy ra... cho nên chắc chắn sẽ không có chuyện thần đấu với Hajima trong đêm tiếp theo... Ngài cũng sẽ không để Tsukusa nee và lão già kia chiến với nhau... Nên đối thủ của thần sẽ là Tsukusa nee hay lão ta... Mọi thứ đều diễn ra đúng theo ý ngài còn gì!

Ngài Akifusa làm bộ mặt thỏa mãn tự hào

— Hừm hừm, đúng là mọi thứ đã được ta sắp xếp từ A đến Z trơn tru không sai một chi tiết. Thành ra Tsubaki – bou, nếu người hỏi lộ bằng việc dắt ta đi chơi thì ta sẽ suy nghĩ về việc sắp cho người một trận dứt điểm với Hajima luôn một thể!

Tsubaki chợt đưa ngón tay và thẳng thừng búng một cái ngay giữa trán. Cái búng đó vừa khiến ngài loli bất ngờ là một, vừa làm ngài ấy xuyết xoa trán hết như một đứa trẻ bị thứ gì đó va trúng vào mặt

— Một vị thần nên nói đến chuyện hồi lộ tham những ư? Đúng là thời thế càng lúc càng thay đổi, đến thần linh cũng dần bị tha hóa mất... Nghe này, thần sẽ không làm ba cái việc vớ vẩn đó đâu. Cứ giữ nguyên những ý định ban đầu của ngài có lẽ còn tốt hơn là thay đổi. Dù là đối mặt với Tsukusa nee hay lão già... miễn sao người đấu với thần ở vòng 4 chưa phải là Hajima là được!

— Hừ hừ, Tsubaki – bou quả là một tên vừa cứng đầu mà tư duy suy nghĩ cũng cứng ngắc như đá. Đúng là sướng không biết đường hưởng... Người làm đến đâu rồi, cho ta xem chút!

— Đây Akifusa – sama, đừng có leo vào người thần như thế!

Ngài Akifusa chui tọt vào vòng tay Tsubaki và ngồi yên trên chân hắn, đồng thời cũng quan sát kế hoạch mà hắn đang hao tâm nghĩ ra được thể hiện trên quyển sổ nhỏ. Nhưng dù nhìn xuôi nhìn ngược, lật sang trái lật sang phải thì ngài ấy chỉ thấy mỗi hình một con mèo mập như cái bánh bao được vẽ bằng bút chì. Trông con mèo phì nộn ấy khá đáng yêu... nên làm ngài loli hơi mê chút đỉnh

— Tsu... Tsubaki – bou, cái thứ đáng yêu này là gì vậy? Dễ thương quá chừng!

— Dễ thương á?... Thần chỉ đang vẽ ra những hướng tấn công và dự đoán đường đánh dựa theo kiếm pháp của Hajima chứ có vẽ thứ gì đâu!

Ngài Akifusa xệ mặt

— Hả? Kế hoạch của ngươi là cái con mèo này sao? Thật tình... ta không tài nào có thể hiểu nổi mấy bộ óc thiên tài các ngươi chứa cái gì... Chẳng có cái nào là bình thường hết!

— Ngài nói như thế chính ngài không phải là một trong những điều bất bình thường ấy!

Thoảng dưng, một dòng ý tưởng hiện ngang qua tâm trí Tsubaki. Hắn vô tình bắt gặp sáng kiến này khi đang nhìn chăm chăm ngài Akifusa đang cố gắng mở van xe phía trước và lấy gói bim bim William ăn còn thừa lại

Ngài Akifusa bắt gặp ánh mắt của hắn hướng về phía mình... nên bắt đầu đưa gói bim bim lên che đi về e ấp ngại ngùng trên gương mặt baby xinh xắn đáng yêu

— Tsu... Tsubaki – bou... đừng nhìn ta như vậy... xấu hổ lắm... Tsubaki – bou là tên lolicon!

— Akifusa – sama, nếu thần nhớ không nhầm thì trong khuôn viên Thiên Chiếu Gia Trang này có mấy cái tháp chuông đúng không?

— Tháp chuông? Ừ, có 4 cái được xây dựng từ thời Edo bị bỏ hoang đến tận bây giờ. Ta đã tính cho người phá mấy cái tháp chuông đó đi cho đỡ chật vì dù sao nó cũng cũ quá rồi. Nhưng do bận nhiều việc quá nên mãi chưa thực hiện được!

— Việc bận của ngài chắc chỉ toàn là nằm một chỗ trước hiên, hút thuốc lá, uống rượu và ăn hạt hướng dương thôi chứ gì... Thế mấy cái tháp chuông đó có còn hoạt động không?

— Hừm... chả biết, ba trăm năm nay ta có đến kiểm tra đâu... Nhưng nghe người trong Thiên Chiếu Gia Trang nói... hình như thì thoảng nó vẫn đổ chuông thì phải. Kể cũng thật lạ, hơn ba trăm năm không màng đến ồ ề gì thế mà vẫn đổ chuông... chắc không phải ma quỷ gì đâu hả!

Tsubaki lại suy nghĩ, nếu như đây thật sự là những gì William muốn nói đến... thì biết đâu được Tsubaki sẽ nghĩ ra tùm lum cách khi biết tận dụng mấy cái tháp chuông kia đúng chủ đích. Thế là tên tự kỷ ám thị bất ngờ mở cửa bước xuống khỏi xe và tiến sâu về phía khu rừng rậm cách đó không xa. Hắn bỏ lơ luôn cả ngài Akifusa vừa mới ăn được một cái bim bim

— Tsubaki – bou, đi đâu vậy? Đợi ta...

.....
Phía Bắc của Thiên Chiếu Gia Trang có một cánh rừng rậm đi bằng chân sẽ mất hẳn một ngày mới đến được vách tường ngăn cách Amaterasu no Mori với xã hội bên ngoài. Vô phúc cho kẻ nào dám đột nhập vào

đây với ý định ăn trộm mà không có trang bị bản đồ hay khảo sát địa hình trước. Chắc chắn 100% sẽ lạc không biết đường ra vì ở đây chẳng khác chi một mê cung đồ sộ bằng các đại thụ cao chọc trời

Cách duy nhất để không bị lạc ngoài trang bị bản đồ và la bàn ra thì phải có khứu giác cực tốt. Thường thì ta sẽ sử dụng đến chỗ dẫn đường. Nhưng điều đó không cần thiết khi người ở Thiên Chiếu Gia Trang đều được huấn luyện về khả năng nhận biết qua mùi vị. Tsubaki đã từng trải qua một đợt tập huấn đặc biệt khi còn nhỏ nên chỉ ít cái mũi của hắn không đến nỗi là vô dụng. Hắn có thể tự tìm đường đến chỗ những tòa tháp chuông ẩn sâu trong rừng thông qua mùi hương còn vương lại trên những thân cây xung quanh

__ Tsubaki – bou, người tính đến chỗ những tòa tháp chuông ấy ư? Nó đã có niên đại cả trăm năm không ai màng đến. Có lẽ chẳng thể sử dụng được đâu!

__ Bởi vì không ai đến nên không thể biết chắc chắn là nó đã ngưng hoạt động hoàn toàn. Hơn nữa, chẳng phải chính ngài đã nói có người đã từng nghe thấy tiếng chuông phát ra sao? Thay vì cứ đoán già đoán non, cứ đi một lần thì khác biết!

__ Ấy là vì ta nghe người khác nói thế, chứ chưa lần nào kiểm chứng bằng mắt mình hết... Mà tại sao người lại đặc biệt quan tâm tới mấy cái tháp chuông đó thế? Chẳng lẽ nó giúp ích được gì cho trận đấu kế ư?

__ Hiện giờ thần chưa dám chắc chắn vào điều gì hết. Thứ thần biết là tên William kia tuy là một tay gàn dở, nhưng không bao giờ là một tên nói khoác. Hắn đã nói xung quanh Thiên Chiếu Gia Trang nhất định có thứ gì đó sẽ giúp thần chiến thắng... thì ắt hẳn quanh đây sẽ có thứ thần dùng được. Trước tiên, thần muốn kiểm tra mấy cái tháp chuông xem... còn chi tiết thế nào... hẵng tính tiếp!

Đi được một đoạn nữa vào sâu trong rừng, cuối cùng thì Tsubaki đã chịu dừng lại khi phía trước có một bãi đất không có cây. Và ở giữa bãi đất là một cái tháp chuông được đóng bằng gỗ đã mục nát từ lâu. Theo thời gian kèm theo mưa gió thất thường, ngọn tháp còn giữ được vẻ cổ kính có rong rêu bám đầy thế này thì quả là một kỳ tích nhiệm màu

__ Ra nó ở đây... phải công nhận nằm sâu trong rừng thế này, có muốn đến chăm coi cũng là chuyện mò kim đáy bể!

Đứng chiêm ngưỡng vẻ cổ kính của nó trong thoáng chốc, Tsubaki lững thững bước đến gần hơn với mục đích kiểm tra bên trong

__ Chờ chút Tsubaki – bou, đừng có nói với ta là người muốn vào đó thật nhé?

__ Nếu không vào thì đến đây làm gì? Thần muốn kiểm tra xem cái tháp này có còn hoạt động được không? Nếu may mắn thì biết đâu ta lại có thể nghe được âm thanh boong boong thú vị thì sao!

__ Suy nghĩ trước khi hành động đi Tsubaki – bou. Đó là một ngọn tháp tồn tại suốt 3 trăm năm. Mọi thứ bên trong đều đã mục nát gần hết. Nếu như không cẩn thận, chỉ sơ suất một chút thôi cũng đủ gây nên hậu quả khó lường... Theo ta thấy, tốt nhất đừng nên đến gần thì hơn!

__ Ngài nói thế không phải vì ngài sợ bóng tối hay mấy con dơi đó chứ?

Bỗng nhiên, đôi chân loli của ngài khẽ run lên cùng điệu với cả thân thể nhỏ nhắn đó. Ngài Akifusa quay mặt sang chỗ khác không dám nhìn thẳng vào Tsubaki

__ Sợ... sợ gì chứ... ta là thần kia mà... hà cớ gì phải sợ mấy thứ vớ vẩn đó...

__ Hầy, nếu vậy thì làm ơn đừng có run như bị sốt rét thế kia... 3 năm không gặp lại, ngoài cơ thể ra thì tính cách ngài còn bị teo quắt queo đến chừng nào đây?

Tsubaki gãi đầu sột soạt mấy cái rồi đưa tay chỉ thẳng

__ Vậy ngài cứ ngồi ngoài này đợi... còn không thì trở lại Thiên Chiếu Gia Trang đi. Thần sẽ vào kiểm tra một mình. Nếu chịu nhìn trên ngó trước ngó sau thì không tai nạn nổi đâu. Nhưng ngộ nhỡ sau 1 tiếng đồng hồ mà không thấy thần trở về, thì ngài cứ hiểu rằng là thần bị mắc kẹt rồi nhé!

Và hắn tiếp tục quay lưng bước vào bên trong một cách âm thầm lặng lẽ

Ngài Akifusa cũng muốn về lắm. Nhưng ngài cũng không đan tâm để hắt đi một mình. Còn nếu đứng bên ngoài một cánh rừng rậm thế này... cảm giác thấy hơi đáng sợ ớn lạnh. Lỡ như đang đứng mà có rắn bò đến cắn cho hai vết răng nanh thì...

— Tsubaki – bou, cho ta đi chung với!

Quay trở lại khu dưỡng bệnh trong Thiên Chiếu Gia Trang. Thay vì nghỉ ngơi, William lại có một cuộc gọi quốc tế từ Nhật sang tận Anh quốc. Không biết anh ta nói chuyện với ai mà trông mặt mày có vẻ khá lo lắng phiền muộn

— Nếu nói như thế thì tức là dù muốn sử dụng “nó” đến đâu đi chăng nữa cũng không thể thi triển một mình. Phải có chất xúc tác và những phụ kiện bắt buộc ư?

Nhìn vẻ chán nản trên mặt William lúc này thì dường như mọi chuyện không được diễn biến thuận lợi cho lắm

— Oh my, như thế thì khá bất lợi... bây giờ dù có chuẩn bị cũng chẳng thể kịp. Mà nếu không có những thứ đó thì Kazuto – kun không thể dùng “Shinkiro no Tsuki” của nhà Saotome... Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao Mom?

Một lần nữa, William cất tiếng thở dài vì không được câu trả lời mình mong muốn

— Chỉ còn cách là để đối phương rơi vào trạng thái tồi tệ nhất thì không cần đến phụ kiện vẫn có thể thi triển “Shinkiro no Tsuki”... Cái này hơi khó khăn đây, đợi cho đến khi đối thủ kiệt sức thì chắc Kazuto – kun tiêu trước quá... Hãy da, thôi chắc cứ để Kazuto – kun tự thân vận động vậy. Thanks Mom!

Ngắt cuộc gọi, William không khỏi phiền lòng vì rút cuộc mình vẫn chẳng thể giúp ích gì được cho Tsubaki

— Lại quay về điểm xuất phát. Đúng là không phải cứ muốn là dùng được... Kiểm pháp nhà Saotome, trông đơn giản lại không hề đơn giản. Giờ mình đã hiểu lý do vì sao bộ kiếm này như một con dao hai lưỡi, hoặc đưa nhà Saotome đi lên ngang bằng với ba gia tộc hùng mạnh, hoặc đưa nó đến thất bại... Và nó đã để nhà Saotome chỉ còn là một cái vỏ bên ngoài... Kazuto – kun, xin lỗi nhé... có lẽ cậu phải tự chiến đấu rồi!

Cộc cộc

— Xin lỗi đã làm phiền, chúng tôi vào được không William – san?

Nghe giọng nói này rất đỗi quen thuộc, hình như đã từng nghe thấy ở đâu... Vỡ vẩn, phải nói chính xác là chỉ cần thoáng qua là biết ngay ai đang đứng ngoài đó

— Vâng vâng, mời vào tự nhiên!

— Chúng tôi xin phép!

Nếu là “chúng tôi”, vậy thì số lượng người đến thăm William sẽ trên một. Ngoài cung chủ cung huyền nữ Tsuchimikaido thì còn có vệ sĩ thân cận nhất của cô ấy, Mikazuki Tsuchimikaido. Và đương nhiên, khi khách quý đến thăm, thì người được thăm phải tỏ thái độ sao đó cho phù hợp... điển hình như một nụ cười từ quý ông lịch lãm chẳng hạn

— Oh my, Hime – sama đến thăm tôi này, thật là quý hóa quá... Hôm nay, trông người thật đẹp trong bộ Kimono sắc sỡ màu hồng của mùa xuân kia. Sao con tim tôi lại trở nên rộn ràng thùm thụp thế này!

Chisaki đưa tay che miệng cười khúc khích

— William – san lại quan trọng hóa vấn đề lên rồi. Nhưng thấy anh khỏe như vậy, xem chừng các vết thương đang có dấu hiệu bình phục rất tốt!

— Vâng, nhờ vào loại thuốc đặc biệt của ngài Akifusa và sự tận tâm tận tình của các nữ y tá trong Thiên Chiếu Gia Trang. Họ nói nếu theo tiến độ thế này thì chắc tôi sẽ xuất viện vào chiều nay thôi. Sau đó lại còn phải đến xem Kazuto – kun thi đấu nữa chứ!

William chợt quay sang Mikazuki ngồi bên cạnh

— A, đi với Hime – sama hôm nay còn có Mikazuki – sama nữa sao? Được hai bông hoa đẹp nhất nhà Tsuchimikaido đến thăm thế này... William tôi có số thật đỏ, uh hế hế hế hê hê hêyyyyy!

— Tuy chúng ta đã gặp nhau lúc trước, nhưng đây là lần đầu tiên được ngồi nói chuyện với anh. Nếu có gì thiếu sót, mong anh lượng thứ bỏ qua cho! Mikazuki cúi đầu

— Ấy dà, tôi nào có ý đó... lý ra tôi phải là người mong được lượng thứ vì đôi lúc làm những hành động chẳng giống ai... Mikazuki Tsuchimikaido ư!

Đột nhiên, William khẽ chồm người đến gần để có thể đưa tay nâng chiếc cằm nhỏ xinh của Mikazuki lên hệt như đang tán tỉnh cô ấy. Chỉ khác ở chỗ trong ánh mắt William không hề hiện lên vẻ như đang muốn tiếp cận quyến rũ lấy Mikazuki. Mà chỉ đơn thuần là muốn quan sát từng chi tiết trên gương mặt cô ấy hơn

— Ra là thế... tôi cứ tự hỏi không biết cái cảm giác quen quen nhen nhóm trong mình cứ không ngừng thôi thúc khi nhìn thấy cô Mikazuki đây tại sao đôi lúc lại xuất hiện. Ra là như vậy... chỉ đơn giản vì trông cô rất giống một người... một người trong tấm hình của cậu ấy!

— Wi... William – san!

Mikazuki khá ngại ngùng khi bị một đứa con trai không quen biết chạm vào. William cũng để ý thấy vẻ ngượng ngịu khó chịu ấy nên cũng nhanh chóng rời xa khỏi cô ấy, và thay vào đó là một nụ cười thân thiện ngày thường

— Thành thật xin lỗi Mikazuki – sama... xin bỏ qua cho sự khiếm nhã của tôi. Bên cạnh đó tôi có điều này muốn hỏi Hime – sama... Người nghĩ thế này là ổn sao? Cứ tiếp tục để mọi thứ trôi qua như hiện tại là ổn thật ư? Cho cả người, cả cô ấy và cậu ta nữa?

— Anh đang muốn nói đến điều gì vậy? Chisaki cất tiếng hỏi

— Tôi chỉ là một tên ngoài tộc, đáng lẽ không có quyền nhúng mũi vào chuyện riêng của ba gia tộc... Nhưng Kazuto – kun là bạn thân của tôi và tôi không hề muốn cậu ta phải chịu thêm bất kỳ đau khổ hay lời nói dối gì nữa hết. Chắc Hime – sama hiểu ý tôi chứ?

Chisaki hoàn toàn hiểu, có những thứ muốn giấu mãi cũng không được. Chỉ là cung chủ nhỏ nhà Tsuchimikaido không thể ngờ rằng William đã tìm hiểu được đến tận mức độ này. Xem chừng Chisaki không còn cách nào khác ngoài việc trả lời một cách rõ ràng. Nhưng việc đầu tiên vẫn là...

— Mikazuki, xin lỗi, mình muốn nói chuyện riêng với William – san một chút... Cậu có thể ra ngoài đợi mình trong giây lát không?

— À...ừ, được rồi!

Mikazuki thoáng để ý thấy nét biểu hiện trên gương mặt Chisaki có chút thay đổi. Cô cảm thấy lo trước thái độ không giống ngày thường ấy. Nhưng cũng chẳng thể làm gì khác ngoài việc nghe theo mệnh lệnh thống lĩnh tối cao nhà Tsuchimikaido. Mikazuki đành chấp nhận rời khỏi phòng hồi sức nơi William đang tu tâm dưỡng bệnh để hai người họ có thể tự do nói chuyện

— Mikazuki – sama đã đi rồi, Hime – sama, người không nghĩ đã đến lúc nói ra hết sự thật rồi ư? Rút cuộc thì người đang che giấu Kazuto – kun bí mật gì?

Chisaki thở phào một hơi

— Trước khi nói về chuyện đó, tôi muốn hỏi William – san, anh đã nghi ngờ từ lúc nào?

— Từ lúc chúng ta đi theo dõi Kazuto – kun và Mikazuki – sama sau khi vòng đấu thứ nhất kết thúc. Khi đó, ngài Akifusa – sama đã nói với người những điều vô cùng khó hiểu? Hime – sama, sau cùng thì người đang giấu tôi chuyện gì? Tại sao người lại chấp nhận việc để hai người họ gặp nhau mặc dù đã biết Mikazuki –

sama mang hình hài người con gái mà Kazuto – kun từng yêu thương và không ngừng gào thét trong tuyệt vọng?

— Đây có phải là một trong những khả năng của Shinobi không? Thu thập thông tin trong âm thầm lặng lẽ... phong cách giống như một Shinobi chuyên nghiệp ấy!

— Không, tôi không sử dụng kỹ năng của một kẻ mang dòng máu Shinobi... Tôi chỉ đơn thuần là một họa sĩ từng kề vai sát cánh với Kazuto – kun... nên việc nắm bắt được tâm lý người khác là điều không quá khó. Hime – sama... đã đến lúc người nói thật cho tôi biết... để từ đó tôi mới biết mình sẽ làm gì tiếp theo... hoặc đứng bên người, tiếp tục tham dự Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm dưới thân phận ứng cử viên nhà Tsuchimikaido và xem như chưa từng nghe thấy điều gì hết... hoặc chấm dứt mọi thứ tại đây, nói cho Kazuto – kun biết mọi chuyện và đưa cậu ấy trở lại Anh quốc!

Chisaki suy nghĩ một cách miên man, William tuy dễ gần hơn Tsubaki, nhưng xét ở phương diện nào đó thì không hề có sự đùa cợt trong từng câu nói của anh ta ít nhất là trong tình huống hiện giờ. Chuyện này tốt hơn hết không nên tiết lộ cho người ngoài tộc... nhưng nếu không nói cho William biết... thì càng không rõ điều tệ hại gì sẽ xảy đến... nhẹ thì Tsubaki sẽ không còn đặt niềm tin ở nhà Tsuchimikaido, cụ thể là ở Chisaki... còn nặng thì... Chisaki phải chuẩn bị nghênh chiến một sống một còn với Tsubaki bằng Katana và Kenjutsu... Thôi thì đành đánh cược vào lựa chọn thứ hai

— Tôi đồng ý kể cho anh nghe mọi thứ William – san. Nhưng với một điều kiện, dù anh có chấp nhận hay không... xin đừng để cho Mikazuki biết... Tôi không muốn cậu ấy dính dáng thêm về chuyện này nữa!

— Chấp thuận... tôi sẽ không tiết lộ cho Mikazuki – sama biết về những thứ tôi sắp được nghe!

.....

Đứng bên ngoài, Mikazuki thật sự muốn nghe xem hai người họ bên trong đang nói gì với nhau. Nhưng chỉ nhìn qua mỗi khe cửa thì chẳng thể biết được gì hết... hơn nữa, bức vách này quá dày, không cho phép Mikazuki nghe rõ ràng nên cô công chúa tóc tím đen đành từ bỏ vậy

Mikazuki lững thững bước ra phía hiên sau của căn phòng. Khẽ hướng gương mặt lên cao để đón nhận cơn gió nhẹ thoảng thổi qua mái tóc dài suôn mượt và những chiếc chuông gió được treo trên cao tạo nên giai điệu leng keng nghe vui tai. Sau đó, Mikazuki nhẹ nhàng lấy trong túi quần mình chiếc điện thoại di động có gắn con cáo trắng nhồi bông nho nhỏ ở phía dưới. Đó là con thú bông Tsubaki đã gặp được khi cả hai cùng dạo chơi ở Yokohama... hẳn đã cho cô con cáo này xem như quà ấn tượng gặp mặt và Mikazuki đã xem nó như một báu vật không thể tách rời

— Minamiya – san... không biết giờ này anh ấy đang làm gì... Hy vọng mọi thứ đến với anh ấy đều ổn thỏa!

.....

— Ok, đây là cái cuối cùng... quả nhiên không làm mình phải thất vọng!

Tsubaki thẳng thừng dùng chân đạp nát cánh cửa mục gỗ chần lồi rồi lồm ngồm bước ra. Hắn ngoái cổ nhìn lên tháp chuông phía trên thêm một lần nữa trong khi tay đưa lên trán quệt mồ hôi lấm tấm. Tuy rằng vất vả nhưng trông thấy vẻ mãn nguyện qua tiếng thở phào kia thì ắt hẳn chuyến khảo sát này thu được kết quả ngoài mong đợi

— Akifusa – sama, ngài ra được rồi, ngoài đây không còn dơi nữa đâu!

Quay cổ lại nhìn, vị thần mang hình dáng cô nhóc loli trong bộ Kimono ngắn tay đỏ viền đen nhích từng bước chân ra khỏi tháp chuông. Khổ thân ngài Akifusa phải trải qua một vòng thi thử thách can đảm trong một không gian vừa tối vừa ẩm thấp suốt khoảng thời gian dài... Ngài ấy không sợ bóng tối... mà chỉ hãi mấy con dơi bám trên trần nhà... mỗi khi rọi ánh sáng lên là chúng đồng loạt sải cánh bay xuống lướt qua không khiến tim người khác giật thót nhảy ra ngoài... Đến bây giờ, đôi chân nhỏ nhắn kia còn chưa hết run lẩy bẩy vì quá shock

— Thật tình... thật tình... trong đó còn đáng sợ hơn khi ta tự nhốt mình trong Thiên Nham Cung. Ít ra ở đó không có dơi và chuột!

Thiên Nham Cung, hay còn được biết đến với cái tên Hang Trời. Tương truyền kể rằng Tổ Trần Ô Tôn Susanoo trong cơn say đã giẫm nát đồng lúa của Amaterasu, lấp đầy tất cả các kênh mương nguồn nước, ném thứ ô uế vào cung điện và đền thờ Thiên Chiếu Đại Thần. Nặng hơn hết là Susanoo đã ném xác một con ngựa lang trắng bị lột da vào người hầu đang dệt vải khiến cho thoi cử bung ra và đâm chết cô gái đó. Cảm thấy bất bình trước hành động ngỗ ngược, Amaterasu quyết định tự giam mình trong Thiên Nham Cung lấp kín cửa làm dương gian chìm đắm trong bóng tối không còn ngày đêm. Ngài còn tuyên bố sẽ không bao giờ chịu xuất hiện nếu các vị chư thần đồng ý để Susanoo sống chung trên thiên giới. Trước tình cảnh rối bời, mưu thần Taka – mi – misubi đã sử dụng đến Bát Chỉ Kính Yata – no – kagami và vũ khúc đặc biệt từ thần Amano Uzume

Nghe thấy tiếng múa hát bên ngoài, Amaterasu hiếu kỳ mở động ra xem thử. Thoạt thấy hình ảnh của ngài phản chiếu trên gương, một vị thần đã nhanh chóng kéo tay ngài Amaterasu sang một bên khi các chư thần khác lập tức chằng dây ngang phong ấn lối vào Thiên Nham Cung. Kể từ đó, Amaterasu không thể trở vào trong động, ánh sáng chan hòa muôn nơi, ngày đêm lại bắt đầu vận chuyển

Thoảng nhớ lại lịch sử truyền thuyết các vị thần mình từng học, Tsubaki vẫn còn lưu giữ những kiến thức ấy như một dấu ấn riêng trong tâm trí. Đã là một người Nhật tôn sùng đạo thần Shinto thì phải biết... Nhưng một khi phân tích theo hai mặt khách quan và chủ quan, Tsubaki rút ra nhận xét rằng tất cả là vì sự vô trách nhiệm, trẻ con của Amaterasu đã khiến cho dương gian gặp khốn đốn khi không có thái dương. Việc tư và việc riêng, lý ra ngài ấy không nên để bị Susanoo khiêu khích đến mức tự ái chạnh lòng khiến người khác phải gánh chịu... Suy cho cùng thì truyền thuyết đây vẫn là để phê phán thái độ “đem con bỏ chợ” của Thiên Chiếu Đại Thần... Ấy là chỉ riêng Tsubaki nhận xét như thế

Hắn thẳng thừng đưa tay nhéo mà ngài Akifusa một cái cho bõ ghét

— Đau đau Tsubaki – bou. Người nghĩ người đang làm gì thế hả?

— Đáng lý thần không muốn bon chen vào làm gì... nhưng nếu như không phải tính tự ái sĩ diện của ngài thì dương gian đã không chịu cảnh tối đen cả một khoảng thời gian. Đừng có đổ lỗi hết cho Susanoo... khi chính ngài cũng phải nhận lấy một phần trách nhiệm. Làm thần không lo làm thần, suốt ngày cứ giận với chả dỗi!

Akifusa – sama liên hồi vùng vẫy

— Giờ người dám lên mặt dạy đời ta ư? Nhưng quả thật lúc đó ta giận quá không biết làm gì trừ việc chui vào hang tĩnh tâm qua ngày. Dù cho rằng Susanoo có là em trai ta nhưng những hành động ngu ngốc của nó thật không thể bỏ qua!

— Thế là ngài bỏ mặc nhân gian chui vào hang tự kỷ một mình ư? Trách nhiệm đây mình nhờ... Nhưng thôi, chuyện hiềm khích giữa hai chị em ngài, một người trần mắt thịt như thần không có tư cách xen vào. Nếu cả hai vị thần có thể giảng hòa được thì đỡ cho thần nhiều đấy!

Thả tay để gương mặt Akifusa bình thường trở lại, nhưng nó có chút méo mó sưng húp như sâu răng làm ngài không khỏi ướm mi vì đau quá

— Điều quan trọng bây giờ là 4 cái tháp chuông vẫn còn hoạt động khá tốt sau chừng ấy thời gian. Chỉ cần tra thêm dầu vào các mô tơ và trục xích thì nó sẽ lên tiếng khi ta đặt thời gian. Kể ra cũng không uổng phí công sức đến đây một chuyến!

— Tsubaki – bou, rút cuộc thì mấy cái tháp chuông này giúp ích được gì cho người? Ta thật sự không hiểu người đang mưu tính chuyện gì hết!

— Ô? Là nhĩ... không phải bình thường ngài tiên đoán được mọi thứ sao? Con mắt của thần Amaterasu không bao giờ sai kia mà. Sao bây giờ lại nói là không hiểu ý định của thần?

— Con mắt của thần Amaterasu cho phép ta nhìn thấy vận mệnh cũng như số phận của người đó từ khi họ sinh ra cho đến lúc chết. Nhưng chỉ riêng người Tsubaki – bou... đã có thứ gì đó trong người tạo thành bức tường chắn không cho ta nhìn xuyên qua... Ta không biết người đang mưu tính chuyện gì... nhưng số phận là một sợi dây không thể cắt đứt. Dù người có cố gắng thì...

— Số phận, vận mệnh, hay định mệnh như một sợi dây không thể cắt đứt, nhưng điều đó không có nghĩa là không thể cột đầu chỉ sang một chiếc cọc khác tốt hơn chiếc cũ. Akifusa – sama, thần sẽ cho ngài thấy... số phận của con người, cuộc sống của con người, định mệnh của con người... do chính con người tự quyết định. Nhân thể không còn là con rối điều khiển của các vị thần nữa!

.....

Thần linh đã tạo nên thế giới, dùng máu thịt của chính mình để nhào nặn ra một giống loài được biết đến với cái tên “con người”. Cho họ một trái tim biết đập biết yêu thương, cho họ trí khôn để tồn tại trong xã hội... và cho họ một linh hồn để sống đúng với bản chất của một con người. Nhưng các vị thần không ngờ một điều rằng chính vì linh hồn được ban tặng, con người mới nhận ra được giá trị của sự tự do quan trọng đến thế nào. Chính vì có một trái tim, con người nhận ra mình muốn được yêu dù đó có phải đánh đổi mọi thứ mình có kể cả mạng sống chỉ vì một tình yêu nhỏ nhoi như ánh nến sắp tàn... Chính vì có trí khôn, con người đã có những bước đi cho riêng mình, không còn dựa dẫm vào sự chỉ dẫn của các vị thần... tự bản thân họ sẽ trải qua những sóng gió để đúc kết kinh nghiệm cho bản thân. Cũng giống như chim non sẽ không mãi mãi là một chú chim non... Vào một ngày nào đó, chúng sẽ tự sải đôi cánh của mình hướng về nơi bầu trời xanh đang vỗ gọi chúng

Bây giờ cũng thế, trong mắt ngài Akifusa, đứa trẻ năm xưa còn muốn nhận sự an ủi của mình nay đã trở thành một đứa trẻ trưởng thành, biết thay đổi số phận của chính mình khi hùng hồn tuyên bố sẽ chống lại các vị thần. Không biết đây là hành động thông minh hay ngu ngốc... Chỉ hiểu rằng là ngài Akifusa muốn được tiếp tục theo dõi con đường đi mà nó lựa chọn. Ngài khẽ nở một nụ cười mãn nguyện

— Tsubaki – bou quả nhiên không còn nhỏ nữa. Tuy sự cứng đầu trong người vẫn còn chưa dứt!

Akifusa – sama quay lưng bỏ đi

— Thôi thì đành vậy, ta sẽ chống mắt lên xem người làm được gì khi sợi dây số phận cứ căng ra trước mắt nhưng không thể cắt đứt. Cột nó sang một chiếc cọc khác ư? Có vẻ thú vị đấy... cho ta thấy điều kỳ diệu ấy nào Tsubaki – bou!

— Akifusa – sama... đường về ở hướng này. Nếu như thần nhớ không nhầm thì ở chỗ đó này có con rắn bò ngang qua thì phải!

— Kyaaaaaaaaa

.....

— Tôi xin phép!

Chisaki bước ra khỏi phòng dưỡng bệnh nơi William đang đóng đinh cư trú lại. Cô cung chủ nhỏ cúi đầu chào lần nữa rồi từ từ đóng cửa để William có thể chuyển tâm dưỡng thương. Còn mình thì chắc quay trở lại dojo của nhà Tsuchimikaido thôi

— Chisaki, mọi chuyện xong rồi hả?

— Mikazuki...!

Mikazuki đứng đợi bên ngoài từ đầu đến giờ. Từ lúc Chisaki nói Mikazuki ra ngoài, nàng công chúa tóc tím đen đã nghe theo đúng y như vậy. Rồi khỏi phòng, đứng đợi không dám trở về một mình

— Gì thế... mình cứ tưởng cậu đã về rồi. Đứng đợi bên ngoài cả tiếng thế này... thật sự ớn đó chứ... Chân của cậu...

— Tổ không sao mà... trước khi đến đây, tổ đã bôi kem theo định kỳ rồi, không còn bị đông chân nữa đâu... Quan trọng hơn, Chisaki, cậu và William – san đã nói gì vậy? Trông William – san có vẻ như rất nghiêm túc thì phải!

Chisaki thoáng nhớ lại khoảng thời gian ở trong phòng với William. Cô cung chủ nhỏ không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc kể cho William hết mọi thứ nếu không muốn chàng trai nửa Tây nửa ta kia tiết lộ cho Tsubaki. Mặt khác, giữa hai người đã thỏa thuận dù gì cũng không được nói cho Mikazuki dính dáng đến... Chisaki không muốn cô bạn thân của mình gặp thêm phiền toái gì nữa

Chisaki khẽ lắc đầu đi đôi cùng nụ cười nhẹ đáng yêu gần gũi

_ Không có gì, William – san chỉ có chút thắc mắc về Kazuto – san thôi, không có gì đáng bận tâm đâu... Cậu đừng lo!

_ ... Nếu cậu nói thế thì tớ không thắc mắc nữa... Nhưng thật sự nét biểu hiện của William – san rất lạ thường. Không lẽ do vết thương của anh ấy chưa bình phục hẳn nên mới tỏ ra hơi hiếu chiến như thế?

_ Không biết nữa... Nếu đúng là như thế thì chỉ hy vọng rằng William – san nhanh chóng bình phục!

Nhưng khi được một đoạn, cô cung chủ nhỏ khẽ dừng lại giữa chừng. Cô ấy khẽ trông lên những đám mây trắng bồng bênh như kẹo bông gòn đang lặng lẽ trôi hững hờ trên khung nền trời xanh kia. Cảm giác thả hồn lên đó khi có cơn gió nhẹ thoảng thổi qua mái tóc và những chiếc chuông treo bên trên leng keng đến vui tai thật khó diễn tả bằng lời. Nó mang đến cho người hưởng thụ cảm giác nhẹ nhàng thanh thản yên bình mà không phải bao giờ cũng có... Và trước khung cảnh hiện tại, tâm hồn Chisaki lại trở nên trống vắng đầy sự dẫn dắt trần trụi

_ Mikazuki... theo cậu thì khi hai người là bạn thân thiết đến hiểu rõ nhau... thì khi người này giấu một bí mật nào đó không thể giải thích rõ ràng... cậu có nghĩ người kia sẽ tha thứ bỏ qua mọi chuyện và chấp nhận không?

Mikazuki chột ngoái cổ lại... nàng công chúa tóc tím đen không hiểu hàm ý Chisaki muốn ám chỉ điều gì. Nhưng nếu là để trả lời cho câu hỏi vừa rồi thì không cần phải suy nghĩ gì nhiều

_ Tớ ngốc lắm nên làm thế này cho dễ hiểu. Nếu đặt trường hợp Chisaki giấu tớ một bí mật không thể bật mí thì tớ chắc chắn sẽ bỏ qua vì biết rằng cậu có nỗi khổ tâm riêng. Nhưng tớ lại cảm thấy buồn vì cậu không đặt niềm tin vào tớ nên mới không dám nói. Chisaki... nếu xem tớ như một người bạn quan trọng... thì đừng ngần ngại nói cho tớ biết cậu đang nghĩ gì... Tớ không muốn mình trở thành một người vô tâm chỉ biết hưởng thụ cuộc sống trọn vẹn này trong khi chẳng thể hiểu những uất ức cậu đã trải qua thêm lần nào nữa đâu!

Chisaki đưa tay lên giữ mái tóc để không bị cuốn đi theo cơn gió. Trên đôi môi đó nở lên một nụ cười như cánh hoa anh đào nở rộ tuyệt đẹp

_ Uh, cảm ơn cậu Mikazuki!

Mikazuki hí hửng chạy đến khoác tay mình vào tay Chisaki rồi cùng nhau bước về khu nhà dành cho các ứng viên gia tộc Tsuchimikado một cách vui vẻ

.....

Đúng lúc đó thì Tsubaki từ phía bên phải, tức là trái hướng của Chisaki và Mikazuki, mới lù lù đến gần phòng dưỡng bệnh như ma. Hẳn để ý thấy hai người trước khi họ rẽ sang ngã ba cách đây không xa. Trong đầu tự hỏi

_ Chisaki đến đây làm gì vậy? Chắc là thăm cái tên nửa Tây nửa ta này hả? Nhưng mà mang theo cả con nảo ngắn kia... không ngờ cô ta cũng tốt đấy chứ, chịu theo Chisaki đến thăm hẳn đúng là lạ... Ủa mà có gì lạ nhỉ, bản tính cô ta trước giờ thích hay chọc ngoáy vào đời sống người khác mà... Thiệt tình... mình đúng là không hết chỗ nói!

Đúng là hết chỗ nói vì chẳng có ai tự nhận là mình không

Nhưng thôi, gác mấy chuyện đó qua một bên. Họ còn nhớ để đến thăm William thì tên đang nằm trong kia quả thật số rất đỏ. Tsubaki cũng kéo cửa bước vào trong xem tình hình thế nào

_ Oh my, Kazuto – kun welcome back, You just go somewhere?

_ Còn đi đâu nữa, chính cậu đã bảo tôi nên lượn một vòng quanh Thiên Chiếu Gia Trang để tìm xem có gì thú vị không còn gì?

_ Oh my... so, have you found something yet?

— Ồ, được vài thứ thú vị lắm... Mà này, lúc này tôi có thấy Chisaki từ trong này bước ra. Bộ cô ấy chỉ đơn thuần đến đây thăm cậu hay còn nói gì nữa thế?

William gấp cuốn sách trên tay lại, ánh mắt nhìn thẳng về phía Tsubaki với sắc thái nghiêm túc chút đỉnh

— Kazuto – kun, có chuyện này tôi cần phải nói với cậu biết về Hime – sama!

— Hửm? Chuyện về Chisaki á? Cô ấy gặp phải chuyện gì vậy? Bộ tư trang Tsuchimikaido bị cháy hay sao?

— Không, Hime – sama đang có mưu tính... cô ấy định...

Ngay giữa giây phút căng thẳng chuẩn bị phun trào, thì tự dưng nét nghiêm túc hình sự trên gương mặt William biến mất vụt, nhường chỗ cho điệu cười tinh ranh chọc quê ngày thường. William đập tay bộp bộp xuống vai Tsubaki với chất giọng hơi ẻo ẻo

— Cô ấy nói là sau khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc hoàn toàn và trở về Kyuushi, cậu phải đưa Hime – sama đi chơi một chuyến đó. Chuẩn bị tinh thần đi nhé!

— Hả? Đưa Chisaki đi chơi nữa á? Hay là do lần trước bị Hajima quấy phá giữa chừng nên cậu ấy muốn hẹn đi chơi hôm khác nhỉ? Có thể lắm, biết đâu được... Thôi đành vậy, dù sao mình vẫn chưa thể nói lời cảm ơn Chisaki một cách đàng hoàng tử tế!

William đã nói những lời kỳ lạ ấy đến Tsubaki... điều này đồng nghĩa với việc anh ta sẽ không tiết lộ cho Tsubaki biết những gì Chisaki đang suy nghĩ trong đầu... Như thế là William đã chấp nhận lý do của Chisaki... hay vì một điều gì đó khác... Nhìn thấy nụ cười hiện giờ của chàng trai nửa Tây nửa ta... khiến người khác tự hỏi tại sao nó lại phiền muộn sâu não đến như vậy

— Nhân tiện tôi hỏi này Kazuto – kun. Chung quy cuối cùng là cậu đã đi đâu mà bùn đất lá cây bám đầy mình thế? Có cần đi tắm một phát để gột rửa tâm hồn không?

— Đi tắm thì tôi đồng ý... Nhưng đừng hỏi tôi đã đi đâu làm gì... Tôi không muốn nhớ lại tí nào hết!

41. Chương 41

— Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm vòng 4 xin phép được bắt đầu!

Sau cùng thì vòng thứ tư của Đêm Vũ dành cho các Kiếm Sư chính thức bắt đầu. Đây hứa hẹn sẽ là một trận chiến đỉnh cao khi các ứng cử viên tham gia còn lại đều là những nhân vật tầm cỡ. Tsukusa, chủ hiện tại nhà Minamiya, Tsubaru, thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya, Hajima, thiếu chủ hiện tại nhà Kurahashi, và Hagoromo Kitsune đại diện cho gia tộc Tsuchimikaido do Tsubaki đội lốt... Không biết mọi thứ sẽ diễn biến thú vị đến nhường nào

— A hem, vậy Hanabi xin thông báo thể lệ cuộc thi ngày hôm nay một chút – desu. Nhìn chung thì không có sự thay đổi gì nhiều. Sẽ chia ra hai cặp, mỗi cặp hai kiếm sĩ đối đầu với nhau như bình thường. Nhưng do chỉ có hai trận, nên sau khi vòng 4 kết thúc trong đêm nay, Akifusa – sama quyết định vòng 5, cũng là trận chung kết để tìm ra ngôi vị cao nhất của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm nay sẽ diễn ra vào 1h sáng ngày hôm sau. Nên xin các ứng cử viên hãy thận trọng với tình trạng của bản thân – desu. Vẫn như cũ, thời gian giới hạn là 30 phút cho từng cặp... Vũ khí ngoài Katana ra không nghiêm cấm thêm bất kỳ thứ gì... Giới hạn sát thương... là 65% - desu!

Giới hạn tỷ lệ phần trăm mà một kiếm sư được phép gây nên cho đối thủ của mình đã lên đến 65% thay cho vòng đấu thứ 3 chỉ có 45%. Điều này đồng nghĩa với việc họ có thể tự do vùng kiếm thoải mái miễn sao không vượt qua con số phần trăm ấy thì vẫn được xem như hợp lệ. Như vậy thì người dính đòn sẽ chịu nhiều thiệt thòi hơn. Ngộ nhỡ một ai đó bị thương tạt lên đến 63%, thì chiếu theo luật vẫn được quyền thi đấu tiếp. Vậy nếu chính người đang có 63% thương vong đó may mắn dành lấy chiến thắng ở vòng 3, thì sẽ trở nên khó khăn vô cùng khi bước vào chung kết vì chắc chắn chỉ sau một đêm... chính xác hơn là chưa

được nửa ngày, vết thương không thể lành lặn ngay. Đó là lý do vì sao Hanabi lại nhắc đến hai từ “thận trọng”

— Nếu như không còn gì thắc mắc. Hanabi xin phép đưa tên hai cặp được chia đêm nay - desu!

Cũng vì đêm nay chỉ có hai trận bốn người, nên sẽ không cần phải chơi trò bốc thăm chọn đại như ba đêm đầu. Lần này, Akifusa – sama đã lập một sơ đồ bắt cặp rõ ràng trên một khuôn giấy lớn đến mức mà ai ai cũng có thể thấy dù rằng thời gian hiện tại là ban đêm

Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đã biết ai sẽ đấu với ai. Chỉ là có một số người không hề ngờ tới ... chẳng phải, thật lòng thì họ đều đã chuẩn bị trước tinh thần vì sắc xuất khả năng đùng mặt người này người kia đều ngang nhau. Nhưng họ vẫn cảm thấy nơm nớp lo sợ ái ngại khi biết kết quả sắp xếp cuối cùng... Điển hình như Chisaki chẳng hạn, hay thậm chí là Mikazuki cũng không khỏi làm bộ mặt đần độn như thể vừa nhìn thấy một thứ vô cùng đáng sợ

— Không thể nào... Tsukusa nee sẽ đấu với...

— Tsu – kun... đây thật sự là ý trời sao? Amaterasu – sama, như thế này thì quá khắc nghiệt!

.....

— Được rồi, cặp đầu tiên sẽ thi trước. Xin mời thiếu chủ nhà Kurahashi, Hajima Kurahashi và cung chủ nhà Minamiya, Tsukusa Minamiya – desu!

Trận đầu tiên là giữa Hajima và Tsukusa, hai thống lĩnh trẻ hai gia tộc thân với nhau tựa như chị em ruột thịt... Mà khoan đã, nếu như theo phân chia các cặp, Hajima với Tsukusa. Thế có nghĩa là Tsubaki sẽ phải giáp chiến với... Đúng là khắc nghiệt, số trời thật khắc nghiệt... Chỉ mong sao mọi điều may mắn sẽ mỉm cười với hắn... Còn bây giờ, quay trở lại trận đấu thôi

Hajima lẫn Tsukusa từng bước chân tiến về đấu trường được bao bọc xung quanh bởi hàng chục con mắt theo dõi từ các ứng cử viên khác. Họ đang mong đợi sẽ có một cuộc chiến nảy lửa giữa hai người nắm giữ ngôi vị thống lĩnh tối cao từ hai gia tộc. Vì đây là trận đấu thứ tư, chuẩn bị với tay lên ngôi vị quán quân, nên trong thâm tâm hai người họ đều dấy lên một sự quyết tâm nghiêm túc chứ không hề hời hợt như khi thống lĩnh tiền nhiệm Chiba Tsuchimikaido đấu với Tsubaru Minamiya.

— Trận đấu bắt đầu – desu!

Hai kiếm sĩ trình độ cao, họ sẽ thừa hiểu rằng một định lý rất đơn giản, ai rút kiếm tấn công trước thì sẽ nắm lấy phần thua, cũng tương tự như trò hù dọa giữa các chính trị gia. Nên dù trận đấu đã công bố bắt đầu, nhưng cả Hajima lẫn Tsukusa đều không hề manh động. Tay họ vẫn y nguyên chưa chạm vào chuôi Katana... mà chỉ nhìn nhau bằng đôi mắt nửa ngưỡng mộ nửa quyết tâm

Nếu chỉ biết đâm đầu vào đánh nhau thì chán lắm. Có lẽ nên bắt chuyện hâm nóng lại một chút, dẫu sao thì mối quan hệ giữa Tsukusa và Hajima cũng được xem là thân thiết bao lâu nay. Bắt đầu bằng nụ cười triu mến từ cung chủ hiện tại nhà Minamiya

— Ô ra, Hajima – kun, chị không ngờ rằng là sẽ có một ngày đối mặt với em. So với một cung chủ quên chỉ mới nhậm chức chưa được bao lâu và từ bỏ kiếm thuật suốt mấy năm qua thì chị vẫn còn nhiều thiếu sót lắm. Cho nên nể tình ta quen biết bao lâu nay mà nhẹ tay với chị nhé!

— Tsukusa nee, những lời nói đó sẽ chẳng khiến người khác động lòng khi chính vị cung chủ mới nhậm chức ấy đã có thể đặt chân đến vòng 4 của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm với những chiến thắng tuyệt đối. Mặt khác, chính em đây mới là người xin chị nhẹ tay vì dù sao... chị cũng là sư phụ của tên đó mà... Tuyệt kỹ Akai Sakura, em chưa bao giờ vượt qua được kỹ năng đó hết!

— Ôi trời, lại là vấn đề của Tsu – kun nữa sao. Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm năm nay hình như chỉ chú trọng vào đứa em trai phiền phức của chị không nhỉ. Mục đích của Đêm Vũ là tìm ra danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư mà sao chị có cảm giác như Tsu – kun đang trở thành nhân vật chính ấy. Mọi người không thấy phiền phức ư?

— Vì nhắc đến Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... nói đến danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... thì chỉ duy nhất Tsubaki Minamiya là người có thực lực và chỉ duy nhất hắn mới có khả năng với tay lên ngôi vị ấy bằng tuyệt kỹ

song kiếm danh bất hư truyền... À còn điều này nữa Tsukusa nee... cái kỹ năng song kiếm đã từng một thời làm điên đảo cả ba gia tộc ấy... có phải cũng là một trong những tác phẩm do chị nghĩ ra không?

Tsukusa vẫn giữ nụ cười đắc ý trên môi... Chị ấy hiểu Hajima đang muốn ám chỉ đến điều gì... và qua cường độ giọng nói hiện giờ, Tsukusa hoàn toàn có thể nắm bắt được diễn biến tăng xúc cảm của Hajima... đang vui, đang buồn... hoặc cũng có thể là phần nộ

— Em có thành kiến với kỹ năng song kiếm của Tsu – kun à?

— Không phải là có thành kiến... Song kiếm là kỹ năng thượng cấp mà chỉ có các Samurai chuyên nghiệp thuận hai tay mới có thể sử dụng. Nhưng đồng thời nó cũng làm mất đi hình tượng truyền thống chân chính của một Samurai. Katana là phải cầm hai tay... kể từ lúc hãn lĩnh hội kiếm pháp do chị nghĩ ra... lĩnh hội kỹ năng song kiếm thì hãn gần như đã đánh mất đi tinh thần Samurai... điều đó để lại hình ảnh xấu cho thế hệ các Samurai nhỏ tuổi theo sau...

— Ô ra, nghe có vẻ như em đang ghen tỵ với Tsu – kun thì phải!

Hajima giật mình và tròn đôi mắt nhìn thẳng vào nụ cười bình thản của Tsukusa

— Nhưng tiếc quá Hajima – kun, chị chưa đủ trình độ để sử dụng đến song kiếm huống hồ chỉ đến việc truyền dạy cho Tsu – kun. Em cũng nghe lời sấm truyền rồi đúng không? Tsu – kun được xem như đứa trẻ thiên tài ngàn năm có một và được cho rằng là đứa trẻ giống với tổ tông Minamiya nhất từ trước đến nay. Một đứa trẻ thiên tài có bộ óc tư duy hơn người bình thường... một giáo viên quen đương nhiên không có tư cách để dạy nó... Ít nhất phải là một người cũng được biết đến với hai chữ “thiên tài” thì may ra mới có thể làm thầy... Phải, tính tới thời điểm này thì Tsu – kun đã trải qua ba người thầy. Một là bố chị, Tsubaru Minamiya đã cho nó biết cách cầm Katana và hiểu rằng thanh kiếm thật nặng như thế nào. Hai là chị, người đã truyền dạy bộ kiếm pháp và Tsu – kun phát triển nó thành Akai Sakura... Và người thầy cuối cùng chính là Lumina, người đã dẫn dắt Tsu – kun đến với con đường họa sĩ, đồng thời cũng là người chỉ cho nó kỹ năng hai tay hai Katana. Chỉ tiếc rằng... đứa trẻ mang danh “thiên tài” kia đã không còn nữa!

Đó là một ký ức không mấy vui vẻ. Nhắc đến Lumina, mỗi người có một niềm cảm xúc khác nhau. Nhưng suy cho cùng thì người đau khổ nhất vẫn là kẻ đang giấu đi thân phận thật của mình sau lớp mặt nạ cáo Kitsune. Sau đó là Chisaki, chủ nhà Tsuchimikaido vì cô ấy cũng là người có mặt và chứng kiến mặt biển nhuộm máu đỏ trong Đêm Định Mệnh đó. Bất kỳ ai đã từng tham chiến chống lại cơn giận dữ của thần... sẽ nhận ra ngay một điều... con người sau cùng vẫn chỉ là sản phẩm do thần linh tạo ra... họ không có khả năng chống lại đáng tối cao dù có cố gắng đến đâu đi chăng nữa. Đây chính là mức độ giới hạn mà ai ai cũng phải mang trên người

— Thì ra là vậy, người truyền cho hãn kỹ năng song kiếm lại chính là Lumina... Tên đó quả nhiên luôn khiến người khác đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, luôn trở thành tiêu điểm chú ý nhưng rồi lại làm mọi người xung quanh phải thất vọng. Tsukusa nee... em không thích tên đó... kể từ ngày hãn bỏ đi, để lại biết bao thương đau hậu quả và bỏ trốn như một kẻ bại trận, em đã không thể tha thứ cho cái gọi là sự thiên tài mà hãn đang sở hữu. Chị nói em ghen tỵ cũng được... Phải, em cảm thấy không công bằng khi một kỹ năng thượng cấp lại lọt vào tay hãn, một kẻ không dám đương đầu với định mệnh của mình... không dám đối mặt với sự thật mà hãn đã gây ra. Cả ba gia tộc không cần một người như hãn... Nhật Bản không cần một người như hãn. Và em sẽ chứng minh cho tất cả mọi người thấy rõ một điều, người dành lấy ngôi vị cao nhất của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm, sẽ không bao giờ mãi mãi là Tsubaki Minamiya... Tsukusa nee, xin thất lễ!

Rút thanh Katana khỏi vỏ, Hajima quyết định tiên phong tấn công đầu tiên. Xem chừng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi thật lòng quyết tâm muốn được dành lấy chiến thắng mà không phải vòng vo vướng bận bất cứ điều gì liên quan đến Tsubaki... Hajima thiết nghĩ, nếu muốn trở thành người mạnh nhất, thì phải vượt qua Tsubaki... Và để vượt qua thiên tài nhà Minamiya, thì phải đánh bại được người mà tên tự kỷ đó từng cất tiếng gọi bằng hai chữ “sư phụ”, tức là Tsukusa đây

Không còn cách nào khác, Tsukusa buộc phải chấp nhận lời khiêu chiến khi quyết định nâng thanh Katana trong tay chuẩn bị đón nhận đòn tấn công của Hajima

Lưỡi kiếm của Hajima thật sắc nhọn, cộng với tốc độ linh hoạt, ngay từ những phút giây đầu tiên, Hajima đã khiến Tsukusa cảm thấy choáng váng khó khăn trong việc cản phá lẫn né tránh. Thật khó dùng một từ

chính xác để diễn tả thực lực của Hajima nếu chỉ ngồi yên một chỗ theo dõi mà không trực tiếp đối mặt với cậu ta. Nhảy sang trái, hụp đầu xuống hay là bật ngược ra phía sau để tránh... không dễ dàng đơn giản như ta từng nghĩ. Tsukusa gần như phải để mắt quan sát từng chi tiết và tiên đoán trước hướng tấn công tiếp theo sẽ đến từ đâu... nếu không thì cái giá phải trả không chỉ dừng lại ở mấy lọn tóc bị cắt rơi lất phất xuống đầu

Tay trái Tsukusa vung thanh Katana từ dưới lên một cái chớp nhoáng, đủ sức đánh bật đường kiếm chệch đôi chỉ hiểm từ Hajima xuống. Đồng thời cũng khiến cho chính thanh kiếm bay vút vòng lên cao. Tsukusa đón lấy Katana bằng tay phải và dứt điểm khi quyết định phản công bằng một nhát đâm thẳng. Thật may mắn khi Hajima đã kịp nghiêng mặt sang một đoạn 2 cm, làm cho lưỡi kiếm Tsukusa chỉ sượt ngang qua rơi vài sợi tóc bạc trắng như mặt trăng tròn đêm nay

Chưa dừng lại ở đó, Tsukusa dành thế chủ động bằng cách vung những nhát kiếm vừa nhanh vừa chuẩn xác đến sát nút. Thật là một sai lầm không thể bỏ qua khi ai đó cho rằng phụ nữ không có khả năng sử dụng Katana mạnh như đàn ông... Những kẻ ngu ngốc nào dám phát ngôn ra câu nói đó thì hãy xem lại miệng lưỡi của mình vì họ đang được chứng kiến cảnh tượng Tsukusa gần như làm chủ được trận đấu với kiếm pháp tự do

Đòn tấn công cuối cùng, Tsukusa và Hajima dứt điểm bằng hai nhát đâm sượt qua bả vai hai bên khiến cho những giọt máu đỏ khê thấm qua chiếc áo kimono trắng đi kèm với Hakama. Giờ đây, hai người họ đều mang trên mình một số vết thương nhất định. Nhưng như thế sẽ khiến cho cuộc chiến này càng thêm hưng phấn thú vị hơn nhiều

— Kenjutsu no Kurahashi: “Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ”

Với kiếm pháp nhà Kurahashi, Hajima thiếu chủ bất ngờ phóng đến Tsukusa. Chàng trai có mái tóc bạch kim lướt lưỡi Katana vào năm vị trí mình đã nhắm từ trước hòng phong tỏa mọi cử động của Tsukusa.

Còn cung chủ hiện tại nhà Minamiya lại chống đỡ bằng cách đưa tay trái rút chiếc vỏ đựng Katana và đồng thời dùng cả hai thứ vừa vỏ vừa kiếm cản từng nhát chém. Tsukusa đã phải dùng đôi mắt quan sát cho thật kỹ cũng như tiên đoán trước hành động thì mới có thể phá giải thành công 3 trên 5 phần kiếm pháp. Chỉ trong thoáng chốc, thế thượng phong một lần nữa rơi vào tay Hajima khi cậu ấy đã đẩy lùi Tsukusa vào thế kẹt. Nếu cứ tiếp tục... Tsukusa chỉ cản phá mà không có cơ hội phản công thì chắc chắn chuyển này chị ta lành ít dữ nhiều

Tsukusa cứ lùi lại lùi lại... cho đến khi chân chạm vào góc hiên nhà, cũng là điểm chết mà Tsukusa không thể tháo lui được nữa. Hajima nắm bắt lấy thời điểm bằng một đòn dứt điểm

— Thứ thứ 6: Ý Thiên Kiếm!

Lợi dụng sức bật ở cẳng tay, tốc độ bản thân và độ linh hoạt nhạy bén, Hajima tung thêm năm nhát đâm liên hoàn nhằm kết thúc trận chiến. Chỉ có điều, Hajima phải nhận ra ngay một điều rằng không phải lúc nào cứ dồn đối phương vào góc cũng là thành công. Đặc biệt là người đang nắm giữ vị trí cung chủ tối cao. Ngay khi Hajima vừa tung Ý Thiên Kiếm, Tsukusa đã dùng chính phần góc hiên nhà làm bàn đạp để tung cơ thể mình lên cao. Như thế giúp cho Tsukusa vừa hóa giải đòn tấn công, vừa lộn một vòng ra phía sau lưng thiếu chủ nhà Kurahashi

Thường thì Tsukusa sẽ phản công ngay vị trí đầy sơ hở là phần lưng... nhưng lần này, Tsukusa quyết định tạo khoảng cách an toàn, không để Hajima tiếp cận mình thêm chút nào nữa. Nhìn những giọt mồ hôi trộm xuất hiện trên trán và mặt chị ta... dường như cơ thể Tsukusa bắt đầu cảm thấy thấm mệt vì thời gian trôi qua thật ngắn ngủi trong khi mình phải liên tục chịu đựng sức ép từ trận đấu

— Ba năm trôi qua, Hajima – kun đã trở nên mạnh đến nhường này sao. Là do Hajima luôn đặt mục tiêu mình cần phải vượt qua là Tsu – kun, hay...

Tsukusa thoáng đảo mắt sang vị trí ngồi của Chisaki và trong suy nghĩ chị ta hiện lên một nguyên nhân khác khiến Hajima được như ngày hôm nay

— Có thể là vì cả hai, vì Tsu – kun, và cũng vì Chisaki – chan. Đúng là con người ta luôn trở nên mạnh mẽ hơn vì một ai đó quan trọng đối với mình ha... Nhưng điều quan trọng lúc này... mình gần như không thể

ra lệnh cho cơ thể theo ý mình muốn... Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ và Ý Thiên Kiếm của Hajima – kun dễ sợ thật!

Nhớ lại trong phút thoát khỏi khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tsukusa vô tình đã để trúng phải một nhát trong Ý Thiên Kiếm. Cả lúc mình lãnh Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ lúc đầu... dẫn đến các điểm huyết trên cơ thể ít nhiều bị chấn thương... dẫn đến việc cử động trở nên khó khăn

— Với tình trạng này thì mình không thể sử dụng Akai Sakura... Hajima – kun rất sáng suốt khi quyết định phong tỏa Akai Sakura của mình ngay từ đầu. Quả là không thể xem thường thống lĩnh tối cao nhà Kurahashi... Mình có nên sử dụng “nó” hay không?..... Chưa phải lúc... nếu sử dụng “nó” bây giờ thì Hajima không thể chống đỡ nổi... dù sao thì cậu ta vẫn chỉ là một đứa nhóc... Trúng phải thứ ấy thì xác định nằm liệt giường ít nhất là một tháng... Mình không thể liều lĩnh đến mức đẩy Hajima vào nguy hiểm như vậy!

Hajima rút lưỡi kiếm Katana từ trên cao xuống đỉnh đầu Tsukusa như một đòn kết liễu cuối cùng. Nhưng Tsukusa đã cản phá nó bằng cách ném thanh Katana trên tay mình lên cao thêm lần nữa. Sau đó, Tsukusa chop lấy thanh kiếm bằng “răng” và bắt ngờ phóng về phía sau Hajima tạo một khoảng cách dài

Đòn vừa rồi khá lạ lẫm mà đầy liều lĩnh. Mặc dù thành công nhưng cái giá phải trả là một bên miệng Tsukusa bật máu do răng vô tình cắn phải. Ít ra thì trên cơ thể Hajima xuất hiện một vết chém nhỏ đủ khiến cho vài giọt máu thấm dần qua áo... điều đó chứng tỏ cú đánh bất ngờ của Tsukusa về cơ bản thì trúng đối phương

— Hajima – kun, chị công nhận em rất mạnh. Chỉ cần chậm vài giây nữa thôi... chắc chị lên nóc tủ ngồi với ông bà cùng chơi xâu hoa nải chuối ngắm gà khóa thân quá. Đã nói là xin nhường tay cho chị rồi mà!

Hajima từ từ đưa tay lên vết thương mới có. Chàng thiếu chủ trẻ lặng nhìn xuống vết máu đỏ thấm trong lòng bàn tay mình. Cảm giác nó nhói nhưng lại không quá đau đớn, mặc dù Hajima thừa biết nhát chém đó không phải chỉ đơn thuần là sượt qua... chắc chắn là một vết có độ sâu vừa phải nhưng không quá nguy hiểm

— Tsukusa nee, chị quả thật là mang chung dòng máu với tên đó... lời nói của chị chẳng thật lòng tí nào hết... Đó chính là lý do vì sao... em không thể nào ưa nổi tên đó. Tsukusa nee... em không muốn nghe những lời nói sáo rỗng mang hàm ý trêu chọc kiểu vậy... Chỉ làm em thêm phần nộ hơn thôi!

— Ô ra, nhưng chị quý em lắm mà. Một đứa trẻ bộp chộp nóng tính, thích hành động trước khi nghĩ... Chị ấn tượng với một đứa trẻ như thế hơn là một đứa quá gian xảo, sâu sắc, suy nghĩ việc gì cũng quá lên. Giá như đứa em trai của chị cũng được vài phần giống em thì thật tuyệt!

Không biết là vô tình hay cố tình khi Tsukusa dùng lời lẽ khiêu khích Hajima. Chỉ biết nhờ vào trò trêu ghẹo ấy mà đôi mắt Hajima hiện lên một vẻ giận dữ đáng sợ. Từ lúc nào mà cả cơ thể ngài thiếu chủ trẻ nổi phùng phùng lên một luồng âm khí ngùn ngụt đến lạnh gáy

— Tsukusa nee, em không hề giống như tên đó... Đùng bao giờ đánh đồng em với một kẻ hèn nhát trốn chạy như hắn!

Thêm lần nữa, Hajima tổng tiến công với sự phẫn nộ lên đến đỉnh điểm. Cũng do Tsukusa cứ thích khiêu khích nên mới dẫn đến tình trạng mất tự chủ ở Hajima như hiện nay... hoặc cũng có thể là do Tsukusa cố tình cũng nên

Không còn cách nào khác ngoài việc tiếp nhận cơn tức giận của chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi, Tsukusa đành nâng kiếm tiếp tục trận chiến của mình

Ngay khi hai người họ thu hẹp khoảng cách, thì cũng là lúc hàng chục âm thanh kim khí va chạm nhau tạo nên một khung nền sống động khiến biết bao nhiêu người theo dõi cảm thấy háo hức rạo rực trong lòng. Ất hẳn đối với những kiếm sĩ yêu thích Kenjutsu, họ cho rằng đây là một món quà bồi thường cho trận đấu làm không đến nơi đến chốn giữa hai vị thống lĩnh tiền nhiệm vòng trước. Trận đánh giữa hai thống lĩnh hiện trẻ hiện tại giữa hai nhà phân nào nổi lên ngọn lửa tinh thần võ sĩ phùng phùng trong họ lên đến mức cực đại... Phải nói đây là một trận đấu tuyệt vời được kết hợp bằng những đường kiếm mang trình độ thượng thừa mà ai xem cũng đều mãn nhãn

Điều đáng lưu tâm bây giờ là hai đối thủ không ngừng dùng sức chèn ép nhau mỗi khi kỳ cò hai thanh Katana

— Tsukusa nee, theo như chị từng nói thì hình như tên đó đã quay trở lại Nhật Bản rồi thì phải. Thế chị có biết hắn hiện tại đang ở đâu, làm gì, và mục đích khi về Nhật không?

— Chị cũng đã nói với em và Chisaki rồi, đúng là Tsu – kun đã trở về Nhật, nhưng hiện đang sinh sống ở đâu thì chịu... thời gian đầu quả thật nó có ở tạm nhà chị, nhưng sau đó bị mấy tay săn tranh đến truy lùng gắt gao quá nên đã dọn ra ngoài ở rồi. Nó cũng chẳng thêm tin tưởng mà trao cho chị địa chỉ và số điện thoại nhà... Bây giờ, người duy nhất biết nó đang ở đâu... chính là thống lĩnh tối cao nhà Tsuchimikaido ấy. Nếu muốn biết thêm chi tiết, sao em không ra chỗ Chisaki mà hỏi!

— Hừ... tên chết dẫm đó... đúng là chỉ biết gây phiền toái đến người khác. Nhà Minamiya thật sự không thể thoát khỏi vết ố nhơ bẩn khi tên đó đã từng xuất thân với cái họ là Minamiya!

.....

.....

Ngồi trên khán đài theo dõi trận đấu, trái với vẻ phần khởi hào hùng từ các ứng cử viên thua cuộc từ trước... nét lo lắng ái ngại hiện rõ lên gương mặt cung chủ hiện tại nhà Tsuchimikaido và vệ sĩ thân cận của người là quý cô tóc tím đen Mikazuki. Hai người họ không thể không lo cho Tsukusa vì bây giờ trông chị ấy dường như đang phải chống chọi với một kiếm khách đầy kinh nghiệm thực chiến chứ không đơn giản như những người không thường xuyên cầm Katana như Mikazuki. Chỉ cần nhìn số vết tích mà Tsukusa trúng phải cũng đủ khiến hai người cảm thấy bồn chồn nôn nao

— Chisaki, nếu cứ thế này thì Tsukusa nee sẽ không trụ được lâu mất. Dù sao thì chị ấy cũng là con gái... thể lực đương nhiên là không thể bằng Hajima thiếu chủ...

— Mình cũng rất lo cho Tsukusa nee, nhưng luật của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm, một ứng cử viên đang thi đấu thì dù bất kỳ lý do gì cũng không được để một người khác chạm vào mình. Chúng ta không thể ngăn Hajima – kun hay chạy đến giúp chị ấy được Mikazuki...

Đúng là không thể làm gì hơn vì những người ngồi theo dõi không được phép chen ngang vào trận chiến dù bất cứ lý do gì. Như lần trước, Tsubaki đã lách luật bằng cách chỉ dùng kiếm chặn đòn tấn công dứt điểm của Hajima mà không hề chạm tay vào một sợi tóc của William... Đó không tính là phạm luật, nhưng hắn lại nhận một thẻ vàng cảnh cáo trước toàn thể thiên hạ. Chỉ cần có thêm một hành động tương tự thì hắn sẽ mất tư cách thi đấu và bị loại về ngay trong đêm không cần chào hỏi

Trước tình hình hết sức gay gắt, Chisaki rời khỏi vị trí ngồi của mình một chút để đến chỗ Tsubaki trong lốt mặt nạ cáo Kitsune cách xa vị trí mình một đoạn dài. Cô cung chủ nhỏ muốn hỏi thăm ý kiến từ hắn xem nên làm cách gì trong trường hợp hiện nay

— Tsu – kun...

— Hiểu rồi, nhìn mặt cậu là đoán được ngay muốn tớ nói cho vài kế sách ngăn Hajima lại trước khi Tsukusa teo héo trở về viện răng hàm mặt khoa chấn thương chỉnh hình chứ gì!

— Có cách nào không Tsu – kun? Nếu cứ tiếp tục như vậy thì Tsukusa nee sẽ gục trước khi thời hạn kết thúc mất. Tsukusa nee tuy rất mạnh... nhưng không thể so được với sức mạnh của Hajima – kun...

Tsubaki bất chợt cất tiếng thở dài một hơi

— Đúng là Tsukusa cực kỳ mạnh, nếu không thì làm sao lại ngồi được vào chiếc ghế thống lĩnh nhà Minamiya dễ như ăn cỗ thế. Nhưng cũng không thể phủ nhận thực lực của Hajima hiện đang vượt xa Tsukusa một bậc. Dù có là người sáng tạo ra kiếm pháp tự do... thì một người đã lâu rồi không cầm thanh Katana cũng phải chịu khó khăn trước một kiếm sĩ dày dạn kinh nghiệm suốt hơn 10 năm qua. Không những vậy, Hajima còn hơn hẳn Tsukusa về tốc độ và sức trâu... Nên chúng ta có thể kết luận một điều rằng... Chisaki, cậu chuẩn bị hoa để đến thăm Tsukusa trong bệnh viện khoa chấn thương chỉnh hình đi là vừa. Tớ dự đoán nhẹ nhất thì gãy vài cái xương sườn, còn nặng nhất thì không dám nói...

Chisaki đã hoang mang nay lại còn hoang mang hơn sau khi nghe một tràng phân tích thực lực đôi bên. Chính cô cũng chủ nhỏ cũng chẳng thể tìm ra được sự khác biệt hay sai sót bởi lẽ Tsubaki nói đúng và chắc chắn như đinh đóng cột. Chisaki cảm giác mình không thể làm gì khác trừ việc tiếp tục theo dõi, đồng thời cũng chuẩn bị tinh thần cho trường hợp xấu nhất như Tsubaki đã dặn

Tên đeo mặt nạ cáo kia vẫn chăm chăm quan sát trận đấu

— Hai người họ sắp đạt đến ngưỡng giới hạn của bản thân. Sẽ sớm thôi... họ sẽ tung ra đòn quyết định cuối cùng trước khi thời gian kết thúc. Và chắc chắn... cả Tsukusa lẫn Hajima... trận chiến này sẽ được khắc sâu vào ký ức của hai người... có đến chết cũng không bao giờ quên!

.....

— Hajima – kun, chị không biết lí do vì sao em lại căm ghét Tsu – kun đến mức có thể đổ hết mọi sự phẫn nộ lên đầu người khác. Cũng có thể do hai đứa luôn là đối thủ của nhau từ lúc nhỏ đến tận thời điểm này. Nhưng để chị nói cho em rõ... Tsu – kun không phải là một vết nhơ của gia tộc Minamiya. Chỉ có những kẻ ngu muội không chịu suy nghĩ mọi vấn đề ở nhiều khác nhau mới không nhận thấy được trở thành người nhà Minamiya may mắn thế nào khi biết đứa trẻ thiên tài ngàn năm có một theo lời sấm truyền xuất thân từ đó... Hajima – kun, chị tôn trọng em... nề và phục một thiếu chủ vừa trẻ vừa giỏi như em... nhưng nếu em vẫn dùng những lời lẽ cố ý gây khiêu khích như vậy, chị không còn cách nào khác là phải lấy cương vị tuổi tác để dạy cho em một bài học... Chị không cho phép bất cứ ai nói xấu đứa em trai của mình hết!

— Chị nghĩ có thể đánh bại được em rồi tiến vào vòng đấu cuối cùng sao Tsukusa nee? Em thử đặt một tình huống thế này nhé... nếu như người giáp chiến với thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya là Tsubaki Minamiya. Không cần biết người nào sẽ bước vào vòng đấu cuối cùng... và khi chị thắng ở trận này. Thì chị có đủ lòng dũng cảm đấu với người đó để giành lấy ngôi vị Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư hay không? Hay chị sẽ bỏ cuộc giữa chừng?

— Ngay từ đầu, chị thừa biết cơ hội thắng em là một con số vô cùng nhỏ nhoi mong manh. Và nếu em chiến thắng thì sẽ dễ dàng đấu với người còn lại hơn chị... Vậy nếu chị cũng đặt thử một trường hợp thế này... giả dụ chị không thể vượt qua được vòng 4, thì ít nhiều cũng có thể giúp hai người còn lại bằng cách gây khó dễ cho em ở trận này... Hiểu ý chị muốn nói đến điều gì không Hajima – kun?

.....

— Tsukusa hime sama!

Từ phía khán đài, không biết ai đã cất tiếng gọi Tsukusa... có thể là một trong những gia nhân nhà Minamiya phục vụ dưới trướng chị ấy. Người giấu mặt trong bóng tối đó bất ngờ phóng thêm 4 thanh Katana còn nguyên vỏ cấm pháp pháp xuống trước mặt Tsukusa. Như thể đồng nghĩa với việc Tsukusa đã có 5 thanh Katana trong tay... Nhưng không biết chị ta tính làm gì với chúng

— Với tình hình giờ, mình không còn cách nào khác ngoài việc phải sử dụng đến nó. Dù biết đây là không phải với Hajima – kun... nhưng chí ít cũng có thể đưa trận chiến lòng vòng này đi đến hồi kết thúc... Chỉ có điều nếu mình dùng “nó”... thì đây cũng là lời chào tạm biệt với vòng đấu cuối cùng của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm!

Sau đó, Tsukusa lặng lẽ quay lại nhìn mặt nạ cáo Kitsune vẫn còn đang theo dõi mình từng chút một từng chút một. Chị ấy đã gửi đến hắc nộ nụ cười nhẹ nhưng khá đỗi kỳ lạ

— Chịxin lỗi, Tsu – kun!

.....

Giống như là chị em ruột nên có sợi dây liên kết vô hình nào đó nối từ cảm xúc người này đến người bên kia. Trong phút chốc, Tsubaki thoáng hiểu ra ý định đằng sau nụ cười pha chút miễn cưỡng ấy. Ngay lập tức hắc nộ sồn sồn như kẻ mất kiểm soát

— Không đùa đó chứ... chẳng lẽ Tsukusa bị dồn đến mức phải sử dụng đến cái thứ đó sao?

— Tsu – kun... có chuyện gì vậy? Trông cậu...

Vài giây sau, Tsubaki mới có thể lấy lại bình tĩnh. Hắn lại ngồi phịch xuống tấm nệm, tay chống cằm khi miệng vừa cất tiếng thở dài lần nữa

— Chisaki, tớ rút lại những lời mình vừa nói. Cậu chuẩn bị hai bó hoa và một lốc sữa tươi đi... vì chúng ta sẽ phải đến thăm Tsukusa nee ở bệnh viện khoa cấp cứu trong suốt 2 tháng đó!

— Eh? Nói như thế... Tsukusa nee sẽ...

— Đúng là liều mạng hết chỗ nói. Đối đầu với Hajima mà cũng cần phải sử dụng đến kỹ năng tất sát cuối cùng đó ư?... Mà thôi, đây là quyết định của chị ta... không thể nhảy ra mà cản được!

.....

.....

Tsukusa giắt từng thanh Katana vào thắt lưng hai bên hông khiến cho trọng lượng cô ấy lại tăng thêm. Nhìn thôi cũng đủ biết khả năng di chuyển của Tsukusa bắt đầu chậm dần vì loạng choạng quá. Để một cô gái liễu yếu đào tơ mang 5 thanh kim loại trên người đúng là khó khăn muôn thuở

— Hajima – kun, trong bộ kiếm pháp Tsubaki Minamiya, Akai Sakura không phải là tuyệt thức cuối cùng... Ngay bây giờ, chị sẽ sử dụng nó để đánh với em. Nếu em có thể vượt qua được thử thách này, thì xem như em đã có khả năng đối mặt với Tsu – kun và dành lấy thắng lợi... Nghe rõ này Hajima... trong vòng 10 giây, nếu em có thể hạ chị trong vòng 10 giây thì xem như em đã thắng... Còn không... chị sẽ bắt em phải dừng trận đấu tại đây và không thể tham gia vào trận cuối cùng... Hiểu chưa Hajima – kun? Thất bại hay trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... tất cả dựa vào thực lực của chính em!

— Nếu chị nghĩ có thể dọa được em bằng mấy lời kiểu đó thì chị nhầm to rồi Tsukusa nee... Suốt 3 năm qua, em đã luyện tập rất nhiều cốt chỉ để phá giải kiếm pháp tự do Tsubaki Minamiya. Tsukusa nee, em sẽ cho chị thấy mình mạnh hơn Tsubaki Minamiya đến nhường nào!

— Thế thì chị bắt đầu đây Hajima – kun!

Chấp nhận lời thách thức, Hajima quyết định sẽ đánh bại Tsukusa trong một đòn duy nhất.

Cung chủ nhà Minamiya bất ngờ phóng đến như một cơn vũ bão mang theo những cánh hoa anh đào khá nhẹ nhàng tĩnh lặng... giống như bước chân của Tsukusa giúp chị ấy lướt trên làn gió thoảng vô cùng dịu dàng

Nếu chỉ đơn thuần là lao đến tấn công trực diện thì Hajima hoàn toàn có thể kết thúc bằng một nhát chém từ trên xuống trực diện. Chỉ có điều trước khi làm được điều đó, thì thanh kiếm trên tay Hajima bị đánh bật từ dưới lên một cách đơn giản. Tsukusa dùng chính thanh Katana đó cắm xuống nền cát gần với chân trái Hajima rồi sau đó luồn người sang phía bên cạnh, tay rút thanh Katana thứ hai vòng ra phía sau gáy để cản nhát chém tiếp theo và lại kết thúc bằng cách đâm thanh kiếm xuống nền cát. Tsukusa lộn nhào để tránh nhát chém thứ ba, tiếp tục rút thanh Katana cắm xuống. Cứ như thế như thế cho đến khi cả 4 thanh Katana đều được cắm xung quanh Hajima giống như một trận đồ bốn góc kỳ lạ

Tsukusa trở về vị trí ban đầu... chị ấy rút thanh Katana thứ năm, cũng là thanh Katana cuối cùng chĩa về phía đối thủ

— Hajima – kun, 5 giây đã trôi qua. Nếu như 5 giây tiếp theo em không thể đánh bại được chị... thì xem như em đã thua!

Lượn qua lượn lại để cắm Katana, thiết lập một trận địa bốn thanh kiếm xung quanh mắt tổng cộng là 5 giây trên tổng số 10 giây. Điều đó có nghĩa Hajima đã để lỡ mất cơ hội chặn Tsukusa. Và bây giờ là 5 giây tiếp theo, cũng sẽ là cơ hội cuối cùng để Hajima dành lấy chiến thắng... Không biết Tsukusa tính làm gì với 5 thanh Katana đó đây

— Tsukusa nee, chị đang mưu tính chuyện gì hả? Tính lập kết giới giống trong mấy bộ Manga mà chị thường hay chúí mắt vào sao? Chị đang xem thường em đấy!

— Đừng xem thường manga, anime và tinh thần otaku bắt diệt Hajima – kun. Xem thường những thứ đó chính là một trong những mặt xấu không thể bỏ của em. Chị sẽ cho em thấy những bộ manga mà em xem

là vợ vẫn làm được nên điều kỳ diệu gì!

.....

Tsukusa lần nữa phóng đến Hajima với tốc độ nhanh nhất có thể... Một lần nữa hụp đầu xuống tránh đường chém ngang từ thiếu chủ nhà Kurahashi, đồng thời cũng dùng tay trái bắt lấy thanh Katana đã được cầm sẵn gần đó và thực hiện hai nhát chém ngang trực diện

— Nhất Thủy Song Toàn Kiếm!

Hai nhát chém chí mạng gây nên một vết thương không hề nhỏ cho Hajima khi bây giờ cả hai lưỡi kiếm đều dính đầy máu đỏ của cậu ta. Tsukusa tiếp tục luồn ra phía sau, tay trái quăng thanh Katana kia và nắm lấy thanh Katana gần đó để tấn công

— Nhị Mộc Song Toàn Kiếm!

Tiếp tục lộn nhào sang bên trái, ném thanh Katana trên tay và lấy một thanh Katana đã được đâm sẵn ở đó. Tsukusa lại vút hai đường ngang ngược

— Tam Thổ Song Toàn Kiếm!

Tsukusa buông thanh Katana và vợ lấy thanh Katana còn lại, sau đó thì tung người chém hai đường từ bên phải xuống

— Tứ Kim Song Toàn Kiếm!

Kết thúc bốn lần tấn công, tổng số vết thương Hajima nhận được là 8... hơn nữa, tất cả đều là những nhát chém chí mạng, đủ khiến cho đầu óc Hajima trở nên quay cuồng như trời đất đang đảo ngược... Cậu ta cảm thấy đau... cả thân thể đều phải nếm chịu cái cảm giác đau đớn đến thấu xương. Không những vậy, đôi mắt Hajima dường như trở nên mờ dần đi vì những giọt máu đỏ cứ khế thấm qua lớp áo Kimono nhỏ xuống nền cát... Chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi không thể đứng vững nữa. Cậu ta gục xuống như một Samurai trúng phải nhát chém chí mạng... Tuy rằng nó đau, nhưng cậu ấy vẫn nghiêng rặng vào môi không cất tiếng kêu nửa lời... vì chỉ cần rên rỉ một chữ cũng đủ đánh mất đi lòng tự trọng và Bushido của một võ sĩ

— Ngũ Hỏa Song Toàn Kiếm... Thứ thứ 6 trong bộ kiếm pháp Tsubaki Minamiya: Ngũ Hành Song Toàn..... Kiếm...!

Tsukusa nâng thanh Katana bằng cả hai tay và dứt khoát chém thẳng xuống như đòn kết liễu. Nhưng không biết lý do vì sao... khi chưa thể hoàn thành được Ngũ Hỏa thì Tsukusa tự động buông thanh kiếm rơi xuống đất... cả cơ thể chị ấy trở nên nhẹ đi như không còn một tí sức lực nào và nhẹ nhàng ngã vào Hajima, buộc chàng thiếu chủ trẻ phải nhanh chóng bắt lấy

— Tsukusa nee, Tsukusa nee... có nghe em nói gì không? Chị làm sao vậy?

Tsukusa không nói không năng không hồi âm, đôi mắt chị ấy khép lại hoàn toàn giống khi ta chìm sâu vào giấc ngủ... Gương mặt cuốn hút của chị ấy trở nên tái xanh đi nhiều sau trận chiến khốc liệt vừa xong

.....

— Tsukusa hime – sama!

— Tsukusa cung chủ...

Ngay lập tức, toàn bộ các ứng cử viên từ nhà Minamiya đổ xô chạy đến. Họ không thể kìm được sự lo lắng đến mức bỏ mặc một trong những quy định của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm là không được chạm vào kiếm sĩ dù trong bất kỳ trường hợp gì. Họ chẳng thêm quan tâm nữa, mà chỉ muốn đến bên cung chủ Tsukusa nhanh nhất để kiểm tra tình trạng của chị ấy

Phía bên nhà Tsuchimikaido và Kurahashi cũng có nhiều người giúp đỡ, trong đó bao gồm có cả Chisaki nữa. Nhưng gã mặt nạ Kitsune kia lại nhanh chóng giữ lấy tay không cho cô đến đó

— Bỏ đi Chisaki, không làm gì được đâu!

— Nhưng chí ít cũng phải đưa Tsukusa nee vào bệnh viện. Nếu cứ để thế này thì...

— Người nhà Minamiya sẽ lo việc đó. Đây là cái giá phải trả sau khi thực hiện Ngũ Hành Song Toàn Kiếm. Tsukusa nee biết rõ điều đó nhưng vẫn cầm đầu sử dụng... chị ấy đã lựa chọn con đường như vậy... ta cũng chẳng còn cách nào khác!

Có lẽ đành phải nghe theo Tsubaki... cung chủ của nhà Minamiya, thì hãy để nhà Minamiya chăm sóc. Có những chuyện dù có là hàng xóm thân thiết cũng chẳng thể chen chân vào như những vấn đề lèo tèo khác...

Nhưng điều quan trọng hơn bao giờ hết, Tsubaki thoáng để ý đến thái độ của thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya. Con gái ông ta đang trong tình trạng sống dở chết dở, ấy thế mà sự trang nghiêm uy quyền trên gương mặt ông ta không làm thay đổi đôi lông mày dù chỉ chút ít. Chính vì sự thờ ơ lãnh cảm đó mà Tsubaki không thể nào ưa nổi bố mình

— Hừ, mình đang trông đợi vào điều gì chứ? Lão ta lúc nào mà chẳng thế? Bao nhiêu năm nay không hề thay đổi... Cái Bushido mà lão ta luôn tự hào và xem nó như lý tưởng sống đã bóp nát trái tim con người trong lão từ lâu rồi... Đúng là thất vọng lẫn vô vọng... Nhưng mà chính bản thân mình... cũng đâu có tư cách phán xét lão ta... Hầy, một mớ phiền phức cứ liên tục xảy đến như cơn giông thế này... thánh cũng chẳng đỡ được!

— Akifusa – sama, trận đấu này...

Hanabi cũng trở nên loay hoay khó xử khi không biết phải kết thúc như thế nào trước tình hình đám đông xúm bu xúm lại một chỗ

Trong khi đó, ngài Akifusa chợt cất tiếng thở dài

— Thật là, mấy đứa nhóc này luôn khiến người lớn phải xoay vòng vòng chóng cả mặt. Dù sao thì Tsukusa – bou cũng không còn khả năng chiến đấu. Thêm nhiều người chen ngang vào trận chiến này... Nên đương nhiên phần thắng thuộc về người còn trụ lại sau cùng rồi... Mà thôi, điều đó bây giờ không quan trọng. Hanabi – bou, kêu gọi mọi chuyên gia chữa trị giỏi nhất thuộc Thiên Chiếu Gia Trang tập trung chữa trị cho Tsukusa – bou!

— Vâng, thưa Akifusa – sama – desu!

42. Chương 42

— Oh my, phải làm phiền đến cô thế này... thật ngại quá!

Giọng nói nửa lai Anh nửa lai Nhật này thì đích thị là William chứ không ai khác. Anh chàng ngoại quốc tóc vàng lai đen này hiện đang được chăm sóc đặc biệt ở khu hồi sức thuộc Thiên Chiếu Gia Trang sau khi đã tham gia một trận chiến hết sức khốc liệt vào ngày hôm qua. Để bây giờ phải nằm liệt giường đợi ngày xuất viện thế này... Mà nằm viện còn chưa bắt tính nhân sự là còn may... chứ ít có ai sau khi đối đầu với Hajima thiếu chủ xong còn đủ sức nhe răng cười thế đâu

Nhưng hiện giờ thì anh ta đang cảm thấy rất vui bởi vì mình không còn phải một mình trong căn phòng trống vắng cô liêu này nữa. Đến thăm William còn có sự xuất hiện của một người nữa... một người mà chính ngay William cũng không nghĩ mình sẽ được cơ hội gặp mặt trong tình trạng thế này

— Xin đừng khách sáo William – san. Đây cũng là cơ hội để tôi được thay mặt thiếu chủ nhà Kurahashi gửi lời xin lỗi đến anh... Xin lỗi vì Hajima – dono đã khiến anh bị trọng thương đến mức ấy... Chúng tôi hứa sẽ chịu trách nhiệm bồi thường nếu anh có nhu cầu!

Phải, người đến thăm anh chàng may mắn ngoại quốc nào ai xa lạ ngoài cô gái mà William luôn luôn để ý. Nanami Kurahashi, vệ sĩ thân cận dưới quyền Hajima thiếu chủ... và cũng được xem là người cá luân hồi tiếp theo của Lumina. Chỉ có điều ngoài các thành viên ba gia tộc, thì William chưa hề biết bí mật Nanami

là cháu gái thần biển. Thật đáng tiếc cho anh ấy ngộ nhờ William thật sự để ý đến Nanami và biết bí mật của cô nàng thì...

— À mà phải nhỉ, hình như thiếu chủ nhà Kurahashi đang thi đấu trong vòng 4 của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... Cô không ở bên cạnh cậu ta... có ổn không đó?

— Không sao... tuy không ở bên Hajima – dono, những người khác sẽ thay tôi làm chuyện đó. Nếu có gì cần, họ sẽ liên lạc với tôi ngay!

— Oh my, tôi thiết nghĩ ắt hẳn cô mong chờ vào trận đấu này lắm. Bị kẹt với một tên bị thương như tôi... chắc là vô cùng nhàm chán tẻ nhạt thật. Không cần đến đó... có ổn không thế?

— William – san tự nói bản thân mình những câu đại loại như “nhàm chán” hay “vô dụng” không phải là phương thức hay để ghi điểm trước một cô gái đầu. Một người phụ nữ bao giờ cũng trông mong vào người đàn ông của mình bảo vệ... họ sẽ cảm thấy chán nản khi thấy người đàn ông trở nên yếu đuối nhu nhược. Đặc biệt là người mang những trọng trách lớn lao như thiếu chủ của một gia tộc chẳng hạn. William – san... mất niềm tin vào bản thân, không phải là phong cách của anh đúng không?

Tự dưng Nanami đưa một ngón tay chỉ vào giữa trán William rồi bỗng nở một nụ cười nhẹ như đóa hoa mai vàng vừa chớm nở. Trong phút chốc, chàng trai nửa tây nửa ta nhìn thấy một ánh hào quang vừa nhẹ nhàng vừa ấm áp xuất hiện xung quanh cô ấy. Cảm giác cứ như đang được một vị thiên sứ đang ghé mình... Mà nếu được chọc ghẹo bởi một thiên thần như thế cũng đáng

William đưa tay ra sau gáy với giọng cười hề hề tự do tự tại

— Quả nhiên... tôi không thể nào tự mình là gã dần hay mất niềm tin vào chính bản thân mình được. Nếu thế thì có khác chi cậu ta đâu nhỉ.. hề hề hồ hồ khếch khếch!

.....

.....

— Nhanh chóng đưa Tsukusa cùng chủ đến khoa cấp cứu. Chúng ta sẽ tiến hành phẫu thuật trong 5 phút nữa!

— Tuân lệnh!

Đó là những lời mà William lẫn Nanami đều nghe được khi đột nhiên có đoàn người cùng chiếc xe giường bệnh kéo chạy ngang qua khu vực điều dưỡng. Cũng do tấm bạt cửa đã che đi chỉ còn thấy mỗi bóng... nên hai người không thể nhìn rõ được tình hình cụ thể thế nào. Nhưng nếu người cần được phẫu thuật là Tsukusa cùng chủ...

— Oh my, Tsukusa cùng chủ thua rồi ư? Ai mà có thể gây nên thương tích cho Hime – sama dữ dội đến mức phải đến ngay khoa cấp cứu chấn thương chính hình vậy? Đừng nói là Akifusa – sama cố tình sắp xếp cho cô ấy đối mặt với thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya đó nhé!

— Ngài Akifusa – sama sẽ không bao giờ có ý định sắp xếp cho hai ứng cử viên cùng tộc giao chiến với nhau. Lại càng không thể khi để thống lĩnh tiền nhiệm và thống lĩnh hiện tại đối đầu nhau... vì rất có thể sẽ gây nên mối bất hòa trong chính gia tộc Minamiya. Số người ủng hộ Tsukusa hime, số người đi theo con đường của Tsubaru – sama... sớm muộn gì cũng xảy ra xung đột... Ngài Akifusa – sama đã suy tính rất kỹ càng trước khi đi ra quyết định... và mọi thứ đều diễn biến đúng theo suy tính của ngài!

William tỏ ra trầm ngâm nghĩ ngợi

— Nếu không phải là thống lĩnh tiền nhiệm, ông già của Kazuto – kun, thì chỉ còn lại hai người là Kazuto – kun và Hajima thiếu chủ. Mình biết Kazuto – kun dở dở ương ương, chẳng ưa nổi nhà Minamiya và cũng có suy nghĩ sẽ lánh xa những ai liên quan đến nhà Minamiya càng nhiều càng tốt. Nhưng cũng không đến nỗi phải hành xác chị ruột mình đến mức ấy... Không lẽ...

— Anh cũng nhận ra rồi phải không? Người gây nên thương tích cho Tsukusa hime – sama không phải là Tsubaru – sama. Chỉ còn lại thiếu chủ của tôi và mặt nạ Kitsune – san. Trước đó, Kitsune – san có nói mình là người đưa tin cho Tsubaki Minamiya, vậy thì chắc hẳn anh ta cũng biết rõ Tsukusa hime là chị

ruột của Tsubaki Minamiya nên sẽ không thể cố tình gây thương tích nặng cho cung chủ. Cứ đặt trường hợp chính Tsukusa hime sử dụng kỹ năng sát thương tự gây thương tích cho bản thân... tôi nghĩ chị ấy không có lý do để dùng một tuyệt thức nguy hiểm vào người mà em trai mình tin tưởng... Từ những điều trên rút ra chung một kết luận... người duy nhất có khả năng làm đối thủ của Tsukusa hime chỉ có thể là...

_ Ý cô muốn nói đến thiếu chủ Hajima – dono...

_ Vâng, Hajima – dono chính là người đã đấu với Tsukusa hime ngay trận đầu vòng 4 Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... và có lẽ như ngài ấy đã chiến thắng!

William ngã lưng phịch xuống giường, một tay đưa lên che mắt nhằm không cho bóng đèn điện neon chiếu xuống

_ Oh my, ngài Akifusa – sama không hẳn là đã suy tính kỹ càng đâu... à không, chính xác hơn thì đây chính là mục đích của ngài ấy. Đúng là đâu phải mọi thứ lại diễn biến thuận lợi một cách ngon ơ đến thế. Đằng sau những thứ tốt đẹp bao giờ cũng tồn tại một lý do phũ phàng mà đáng lẽ ra không nên hỏi thì hơn!

Không hiểu sao William lại tỏ ra thất vọng như vậy. Thật sự cũng khiến cho Nanami có chút lo lắng ái ngại

_ William – san!

_ Xin lỗi, liệu tôi có thể nhờ cô một việc được không? Xin hãy đưa tôi đến nơi thi đấu vòng 4 của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... Tôi muốn được tận mắt theo dõi trận đấu giữa thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya và mặt nạ Kitsune!

_ Nhưng các y tá nói anh không nên rời khỏi phòng điều dưỡng trong tình hình hiện nay. Vết thương của anh chưa...

_ Tôi đã hứa với cậu ấy rằng sẽ đến xem trận đấu này. Nên làm ơn... xin cô đó, Nanami – san!

.....
Leng Keng, choang choang, binh thùm thùm

Mới vào đã được nghe những âm thanh kỳ lạ... tiếng kim loại va chạm nhau, tiếng tay chân cứ đánh nhau không ngừng. Không biết trước đó như thế nào mà chỉ hiểu một điều rằng Tsubaki vừa lĩnh hẳn một đá từ thống lĩnh Tsubaru vào phần ngực khiến tên đeo mặt nạ ngã lộn nhào mấy vòng dưới nền cát. Hẳn lưng thũng đứng dậy trong khi đầu óc chưa tỉnh táo hẳn sau cú đá vừa xong

_ Chết tiệt... lão già đó...

Qua lớp mặt nạ cáo trắng, cùng với ánh trăng soi sáng đêm nay, Tsubaki hoàn toàn có thể thấy một con sư tử đang nhe răng nanh móng vuốt một cách điềm tĩnh nhưng đầy sự uy nghi đến rùng mình đang hiện diện ngay phía trước. Một con sư tử cùng thanh Katana trên tay đang xuống tấn chuẩn bị nhảy vào tấn công ngay khi mình lơ là mất cảnh giác... Tsubaki thoáng nghĩ lần này mình đã mở một cái chuồng đáng ra không nên mở... để rồi đây phải đối phó với loài đáng sợ nhất trong thế giới động vật

_ Ba năm qua lão đã mạnh đến như thế này sao? Sắp rời ghế thống lĩnh mà vẫn ngày đêm miệt mài tập luyện... đúng là một lão già cổ hủ hết thuốc chữa. Mình bắt đầu cảm thấy sai lầm khi quyết định từ bỏ kiếm thuật suốt 3 năm ròng rã rồi đây... Làm gì giờ? Đánh hay lui? Nếu lui thì mình khỏe vì ngay từ đầu mục đích khi tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm không phải là vì ngôi vị Đệ Nhất... muốn lui cũng được... nhưng sẽ làm dở hết những dự định ban đầu... mình cần phải đối mặt với Hajima một chọi một... Còn nếu chọn đánh... thì phải đánh như thế nào? Dùng Akai Sakura... Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ, kiếm pháp nào có thể đập được lão một trận? Hay là... song kiếm?

Đứng trước một đối thủ mạnh, Tsubaki bắt buộc phải suy nghĩ thật chi ly chính xác chi tiết kế hoạch cụ thể thế nào ra sao. Hẳn thừa biết nếu đấu với thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya thì chỉ có nước mất mạng nếu có ý xem thường tuổi già sức yếu. Trong đầu Tsubaki hiện đang có hai chọn lựa. Một là đánh một mất một còn với ngài ấy cho đến khi nào một trong hai bên hoàn toàn gục ngã. Hai là xin dừng cuộc chơi chấp nhận ra về với phần thưởng không có gì hết từ chương trình

Về phần thống lĩnh tiền nhiệm... nâng thanh Katana sáng chói dưới ánh trăng vĩnh hằng. Đôi mắt đáng sợ của ngài không khiến người khác ngừng run sợ. Chỉ đơn thuần là ngồi phía khán đài quan sát thôi cũng đủ tạo nên bầu không khí choáng ngợp sự căng thẳng

Ngài Tsubaru lặng nhìn mặt nạ Kitsune kia. Tuy chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt cùng đôi ria mép trên mặt nạ... nhưng có vẻ ngài hiểu được ý của người đằng sau lớp áo trắng ấy đang suy tính

— Trong Kenjutsu, vừa phải phòng thủ vừa phải tấn công đó là hai việc mà một Samurai phải luôn ưu tiên hàng đầu. Nhưng có những kiếm sĩ đạt trình độ uyên thâm đến mức chỉ sử dụng 25% vào thủ, 25% vào công và 50% còn lại vào khả năng lập chiến lược. Và may mắn thay trong gia tộc Minamiya, chỉ duy nhất một kẻ có khả năng làm được như vậy... Thằng ôn con chết dẫm!

.....

— Vớ vẩn, nếu như bây giờ mình sử dụng đến song kiếm, chẳng khác chi tự vạch áo cho người xem lưng. Vậy thì không cần đến cái mặt nạ Kitsune này, công sức của Chisaki cũng xem như đổ sông đổ biển. Mình chỉ có thể tự tìm ra hướng tấn công thay vì cứ suy nghĩ mấy thứ điên khùng hết sức bậy bạ... Kệ, đối phó với lão già thì càng suy nghĩ càng thất bại... đánh nhanh thắng nhanh, được gì ăn nấy, khỏi phải lèm bèm!

Tsubaki nhảy dựng đến cùng thanh Katana đã được rút sẵn khỏi vỏ. Lần này hắn dùng kiếm thật thay cho ba trận đầu, điều này chứng tỏ hắn thật sự nghiêm túc và cảm thấy rằng không thể cứ chủ quan. Vì chỉ cần lơ là một giây trên chiến trường, chắc chắn sẽ cầm cái chết trong tay

Một trận đọ kiếm diễn ra giữa hai thanh Katana liên tục luân lách sao cho chạm được vào đối phương. Nhưng thật khó khăn cho Tsubaki nếu hắn thật sự có ý định gây thương tích cho lão già, bởi dù có chém đến đâu, kỹ kiếm có nhanh, uyển chuyển rộng bay phượng múa thế nào... ngài ấy vẫn cản phá một cách đơn giản nhẹ nhàng, cứ như đã quá quen với kiếm pháp này từ trước

— Quả nhiên, cách tấn công điên loạn dồn dập, thêm cách cầm Katana chỉ duy nhất bằng một tay... Ngoài nó ra thì còn ai vào đây... Thằng ôn con bất trị!

Phá những đường kiếm của Tsubaki, ngài ấy chuyển chuôi kiếm và đâm thẳng vào ngực Tsubaki làm hắn lún lổn lổn trên sàn cát đột hai. Tsubaki nằm thõng hông học trong vài giây, ánh mắt hướng thẳng lên mặt trăng tròn kia đang chiếu tia sáng nhẹ nhàng xuống như thể đang làm chứng cho sự bất lực của bản thân trước lão già Tsubaru

— Cách biệt sức mạnh lớn đến thế ư? Ba năm trôi qua, lão ta mạnh lên không có điểm dừng, trong khi đó mình chỉ biết trốn chạy với nỗi đau quá khứ, để rồi yếu dần đi từ lúc nào không hay. Một bài toán tỉ lệ nghịch với những con số trái chiều nhau rất nhiều... làm sao có thể giải nổi... Sự bất lực của một kẻ mà ai cũng gọi là thiên tài đây sao?

.....

— Này, mặt nạ Kitsune, ở đêm đầu tiên, ta có nhờ cậu làm một chút chuyện... cậu đã thực hiện nó rồi chứ?

Câu hỏi từ ngài Tsubaru bỗng dừng cất lên cắt ngang đi mấy suy tính trong đầu Tsubaki. Hắn cố gắng lục lọi trong ngăn kéo ký ức kiểm tra xem mình đã từng hứa việc gì từ ngài ấy. Nhiều khi lúc đó do Tsubaki chỉ gạt đầu đại cho qua chuyện chứ không muốn để tâm đến lời nhờ vả của ông ta nên chẳng nhớ nổi chính xác đó là việc gì cũng nên

— Chuyện nhờ vả? À là nó hả?

Tsubaki chống thanh kiếm xuống nền cát, làm chỗ tựa để từ từ đứng lên. Hắn còn ung dung dùng tay phủi cát bụi dính trên Hakama lẫn chiếc áo Keikogi trắng

— Tôi đã gửi lời của ông đến Tsubaki Minamiya. Nhưng thật đáng tiếc khi cậu ta lại nói rằng mình không còn là người nhà Minamiya nên sẽ chẳng thiết phải đến đối mặt với ông. Xin thứ lỗi ngài thống lĩnh tiền nhiệm!

— Thế à... Nếu vậy thì...

Ngài Tsubaru bất ngờ chạy đến vùng thanh Katana từ bên phải xuống bắt buộc Tsubaki phải đưa kiếm đỡ. Hắt hắt thanh Katana lên cao nhằm giải thoát đường kiếm của bố đồng thời cũng để đỡ khi ngài ấy có ý định chém một nhát từ bên trái sang. Hắt mạnh thêm lần nữa nhằm giải thoát, Tsubaki xoay một vòng vùng kiếm nhưng không trúng vì ngài đã lùi xuống một bước tránh. Và một lần nữa hai bố con thi đấu bằng cách kỳ cò hai thanh Katana vào nhau

— Hãy thay mặt thằng ôn bất trị ấy nhận lấy sự phẫn nộ và bài học của ta. Để khi về thì truyền đạt hết lại cho nó!

— Như thế không phải quá bất công ư? Trong khi tôi thì lại chẳng hề muốn chết dưới lưỡi kiếm của ông tí nào hết, ngài thống lĩnh tiền nhiệm!

Cả Tsubaki lẫn ngài Tsubaru đánh bật nhau lùi lại để thoát khỏi cái cảnh cân sức này. Ngài ấy rướn người lên phía trước, hai tay nắm chặt thanh Katana vùng một nhát chém thẳng từ trên cao xuống trực diện ngay đỉnh đầu đối thủ. Tsubaki chống tay xuống đất lộn một vòng sang trái, đồng thời cũng tung chân đá thanh Katana của ngài Tsubaru một bên. Sau đó, tên mặt nạ cáo trắng vùng kiếm chém ngang phần bụng ông ấy. Chỉ tiếc thay, đợt tấn công không thành khi ngài Tsubaru đã kịp thời rút một thanh đoản kiếm nhỏ khác được giấu sẵn bên trong thắt lưng chặn lại. Tiếp theo, ngài vùng tay đâm thẳng vào mặt Tsubaki, lên gối phải ngay giữa ngực và kết thúc bằng một cú đập thẳng... Một lần nữa, Tsubaki lăn lông lốc trên sàn cát như một tên bại trận

— Ba năm trôi qua, người đã trở nên yếu đuối đến mức này sao? Trông người bây giờ thật thảm hại!

Tsubaki ráng gượng dậy nhòm đầu nhìn ngài Tsubaru vẫn đang ung dung uy nghiêm dưới ánh trăng tròn. Hình ảnh con sư tử hung dữ trong mắt Tsubaki từ lúc nào đã trở thành một con mãnh thú đang lặng nhìn mình trần trụi sự thất vọng

— Người muốn làm gì? Chạy trốn ư? Cái thứ người đang trốn chạy không phải là xã hội này... mà là chạy trốn khỏi những tội lỗi mà người đã gây ra. Một đứa hèn nhát không đáng mặt đàn ông. Đó là cách người thể hiện sự quyết tâm của mình... thể hiện ọi người thấy người đã đứng khi yêu Lumina sao? Thật nực cười!

Ngài Tsubaru nâng thanh Katana lên và chạy đến chỗ Tsubaki. Tên tự kỷ nhận ra một điều rằng bây giờ không phải lúc nằm đây ăn vạ, hấn nhanh chóng bật dậy rồi bắt đầu trận chiến giáp lá cà không cân sức. Ngài Tsubaru chém sang phải, thì hấn đỡ bên phải... ngài chém sang trái thì hấn đỡ bên trái, thậm chí khi ngài chém ngang thì hấn hụp đầu xuống. Nói chung, Tsubaki dồn hết sự tập trung vào việc cản đòn chứ chưa nghĩ đến chuyện tấn công... vì giờ có đánh thì cũng chẳng bao giờ trúng được ngài ấy

Ngài Tsubaru đá ngoắc vào chân trụ khiến hấn gục xuống. Ngài dồn dập tấn công bằng một nhát chém từ trên xuống thì hấn nâng Katana đỡ

— Yêu Lumina... sẵn sàng từ bỏ tất cả mọi thứ, tiền tài, danh vọng, thậm chí là cả mạng sống để sống với niềm hạnh phúc không trọn vẹn. Nếu ngay từ đầu đây chỉ là những lời nói viên vông của một đứa còn đang tuổi nổi loạn thì đừng có hứa. Nhà Minamiya không đào tạo những kẻ thất hứa... cũng như không dạy chúng đi theo con đường của một Ronin. Tsubaki Minamiya, người thật sự đã đánh mất đi lòng tự trọng của một kiếm sĩ... đánh mất đi Bushido của một Samurai chân chính... Người không phải là tổ tông nhà Minamiya như lời sấm truyền đã phán... Tất cả đều là vô nghĩa!

Bất chợt ngài Tsubaru nắm lấy ngực áo Tsubaki nhấc lên và đẩy ra phía sau.

— Kiếm pháp phái Minamiya: Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm!

Nhân lúc hấn đang mất thăng bằng, ngài đưa Katana trở vào vỏ rồi bất ngờ rút chém một đường hình vòng cung ngang ngực trực diện với tốc độ nhanh như tia điện vừa xẹt ngang qua. Một nhát chém mạnh mẽ nguy nga như mặt trăng tròn bị xẻ đôi bởi sấm điện cho ta một cảm giác sẽ chết ngay tức khắc.

Tsubaki khê gục xuống thêm lần nữa cùng dòng máu đỏ ướm thẫm cả nền cát... Cơn đau này... hấn sẽ ghi nhớ mãi trong tâm trí... đã từ rất lâu Tsubaki mới cảm nhận được bị chém nó vừa đau vừa nhục nhả đến thế nào

.....

.....

_ Tsu – kun...

Bên nhà Tsuchimikaido, Chisaki không khỏi bồn chồn nôn nao khi chứng kiến cảnh cha con tương tàn. Nhất là giây phút ngài Tsubaru chiếm ưu thế với những đòn tấn công nhanh, mạnh mà ngay cả người được xem là đại đồ đệ của ngài Amaterasu cũng phải khuất phục. Trông thấy Tsubaki nằm bất động dưới vũng máu, Chisaki càng sốt sắng lo lắng hơn. Cô cung chủ nhỏ rất muốn được chạy đến ngăn không để Tsubaru – sama làm hại Tsubaki... nhưng cô lại nghĩ nếu bây giờ mà ra đó... thì người thiệt thòi nhất vẫn là Tsubaki... Hẳn sẽ không vui khi biết Chisaki làm vậy đâu. Ân oán giữa cha và con, Tsubaki muốn dùng trận đấu này để giải quyết tất cả... nên tuyệt đối không được để những cố gắng ấy trở thành công cốc

_ Tsu – kun... xin hãy đứng lên đi... xin cậu đấy... làm ơn...

.....

Cùng với Chisaki thì còn có thêm một người nó cũng không khỏi đắn đo khi theo dõi trận chiến này. Còn ai ngoài Mikazuki, cô nàng tóc tím đen mang hình dáng giống với Lumina như hai giọt nước. Cô ấy chấp hai tay vào nhau như thể đang cầu nguyện trước những vị thần linh thiêng trên trời, mong cho những điều may mắn đến với hẳn

_ Kitsune – san...

.....

Từ phía xa xa sau góc nhà, Nanami đã đưa William đến đây nhằm theo dõi trận chiến bằng một chiếc xe lăn chuyên dùng để đẩy trong các bệnh viện. Cũng do William nặng nề đòi đi chứ không Nanami không dám mạo hiểm lên đưa anh ta đến đây

Không biết hai người họ theo dõi được bao lâu, chỉ biết một điều rằng hiện giờ bàn tay William khê siết chặt lại, như muốn để móng tay tự bấm vào da thịt đến bật máu mới ngừng. Cảm xúc của chàng trai ngoại quốc cũng trở nên lo ngại nhiều khi phải chứng kiến cảnh tượng không ai muốn

_ Kazuto – kun...

.....

Quay lại chiến trường chính. Nếu trúng phải đòn vừa rồi thì chắc lẽ kẻ thù đã bỏ mạng, nếu may mắn thì sẽ phải nằm viện từ một cho đến 3 tháng là ít. Để giờ Tsubaki chỉ nằm im bất động một chỗ không nhúc nhích. Sự im lìm không có dấu hiệu trả lời ấy cảnh báo cho việc chiến thắng sắp về tay người duy nhất còn trụ lại... Mà trong thời điểm hiện tại thì nó không còn quan trọng nữa. Chính ngài Akifusa cũng chẳng còn quan tâm xem có nên tuyên bố ngừng cuộc chiến này và giao chiến thắng cho Tsubaru hay không. Đôi mắt xa xăm đầy suy tư của ngài chỉ duy nhất hướng về phía Tsubaki với niềm hy vọng vô cùng mãnh liệt

_ Dừng đến kiểm pháp nhà Minamiya, Tsubaru – bou thật sự nghiêm túc đến mức ấy sao? Tsubaki – bou... đây chưa phải là kết thúc của một thiên tài... Ta biết ngươi làm được... đứng lên đi... tên đại đồ đệ ngốc nghếch!

.....

_ ĐỨNG DẬY!

Ngài Tsubaru đột ngột hét toáng lên như một con sư tử vừa cất tiếng rống kinh hoàng khiến cho biết bao nhiêu người ngồi đây được phen giật mình. Hiện sâu trong đôi mắt ngài là một sự tức giận không điểm dừng

_ Đây là tất cả những gì ngươi có thôi ư? Già mồm già miệng cho lắm vào, để rồi nằm yên một chỗ như một tên bại trận. Ngươi đã làm được những gì? Ngươi đã cống hiến được những gì? Đã cho Lumina được điều gì? Và ngươi đã khiến biết bao nhiêu người phải đau khổ? Đứng lên rồi mở mắt ra mà nhìn xung quanh đi... bạn ngươi, gia đình ngươi, những người đã đặt kỳ vọng vào ngươi... Phán bội lại lòng tin của họ, đó là cách sống của ngươi sao? Ngươi không chỉ khiến người khác mất lòng tin... mà còn mất đi chính lòng tin vào bản thân mình... Đó là cách sống của ngươi sao? Tsubaki Minamiya!!!

Gào tên Tsubaki Minamiya khi người thi đấu với ông ấy là mặt nạ Kitsune. Không phải người trong cuộc thì sẽ không bao giờ có thể hiểu được chuyện gì đang diễn ra ở đây. Các ứng cử viên kia đều lạ lẫm trước thái độ của ngài Tsubaru... nhưng họ cũng chẳng dám thắc mắc gì trước sự phẫn nộ đang ngùn ngụt dâng trào trong ngài... Chỉ đơn giản là họ chưa muốn chết mà thôi

.....

.....

— Nhiều chuyện quá lão già... nói ít ít thôi, có tuổi rồi mà còn gân cổ hét kiêu đó thì có ngày đứt dây thanh quản chết ngay tại chỗ thật ấy. Tôi không hoàn toàn chịu trách nhiệm đâu nhé!

Tsubaki gắng đứng dậy dù rằng vết thương khá sâu kia đang hành hạ cơ thể hắn vào từng cơn đau một lúc một nhiều hơn khi hắn cử động. Không ai có thể chịu đựng được việc mình đang ngủ nhưng cứ bị làm phiền bởi tiếng gào rống của một con vật nào đó oang oang bên tai. Thế thì tỉnh dậy, đập cho con thú điên đó một trận nên thân rồi vào ngủ tiếp cũng chưa muộn

— Thống lĩnh tiền nhiệm, tôi đã được nghe về tình hình sức khỏe của ngài từ Tsubaki Minamiya. Nên khi nào mà thấy ngài có dấu hiệu bị xúc động mạnh thì có nhờ tôi chuyển mấy lời nói ấy đến ngài... Và tôi thấy thật sự ngài cũng nên để ý đến tình trạng bản thân mình một chút!

— Sức khỏe của ta, ta hiểu rõ... Những gì ta truyền đạt đến cậu... đã nắm rõ hết chưa?

— Cơ bản là nhớ hết rồi, cả vết thương này nữa... tôi nhất định sẽ gửi nó đến Tsubaki Minamiya... Mà biết đâu chừng, cậu ta cũng đã cảm nhận được rồi cũng nên!

— Vậy thì chúng ta tiếp tục... vẫn còn nhiều điều ta muốn nói với nó và sẽ cố gắng tóm gọn nó trong trận đấu này!

.....

Lần này, Tsubaki thật sự đứng trước ranh giới sinh tử. Cơ thể bắt đầu chống đối lại mệnh lệnh của mình vì vết thương sâu giữa ngực hắn vẫn nhiều máu không ngừng. Nếu cứ tiếp tục thì chắc chắn hắn sẽ chết vì mất máu quá nhiều... Biểu hiện đầu tiên là Tsubaki bắt đầu nhìn thấy 2 ngài thống lĩnh đang đứng trước mặt mình đây

— Tệ thật, thị lực của mình bị giảm xuống một cách đáng kể... Nếu cứ tiếp tục bị ăn đòn thì 100% mình sẽ đi theo ông bà trước. Với tình hình hiện nay thì mình chỉ cầm cự tối đa là 10... không, chỉ 5 phút nữa thôi. Phải đánh nhanh thắng nhanh... nhưng biết đánh lão ta bằng cách nào đây?

Ngài Tsubaru nâng thanh Katana chĩa về phía trước chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo. Nếu ngài ấy tấn công tiếp thì Tsubaki gặp nguy đến nơi rồi

— Kiếm pháp nhà Minamiya: Kaminari surasshu tsuki (Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm), là kỹ kiếm cấp cao trong bộ kiếm Minamiya. Về cơ bản thì nó là nghệ thuật rút kiếm thần tốc Iai của phái Hayashizaki... Tầm bậy, chính Hayashizaki Jinsuke Shigenobu là người đã đến xin được học kiếm pháp Minamiya và trở thành bậc thầy của Iaijutsu. Sau đó, ông ta đã tiến hóa thể rút kiếm Iai với tốc độ mà người thường không thể nhìn bằng mắt... kỹ năng ấy được lưu truyền cho các thế hệ nhà Minamiya từ đời này sang đời khác và mang tên là Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm... Khi gió đổi chiều, tia sấm chớp xuất hiện như một con rồng vô hình, thì cũng là lúc lưỡi gươm xuất vỏ... Nói cách khác, khi thanh kiếm được rút ra, đối thủ sẽ bị kết liễu trong tích tắc giống như mặt trăng bị Lôi Long chém đôi thành hai miếng chanh thái lát... Đó chính là kiếm pháp nhà Minamiya, Kaminari surasshu tsuki!

Iaijutsu, là chữ viết kết hợp giữa Iai và Jutsu. Có thể hiểu nôm na với cái tên “nghệ thuật khởi chiêu bằng kiếm còn nằm trong bao”, hiểu rõ hơn là “ nghệ thuật rút kiếm thần tốc”. Đây là một sự hài hòa giữa kỹ thuật kiếm pháp tinh nhanh vì điệu cùng sự trầm tĩnh nội tâm và ngoại tại khiến cho địch thủ phải kinh hoàng. Đã có rất nhiều truyền thuyết nói về sự ra đời của Iaijutsu... và nổi tiếng nhất là môn phái Hayashizaki, môn phái được cho là đã có công khai triển ra thể kiếm ấy... Nhưng thực hư thế nào... làm sao biết rõ từng chi tiết chính xác được... Điều ta quan tâm bây giờ là chính thể kiếm Iai đã trở thành một tuyệt kỹ tối thượng trong bộ kiếm pháp nhà Minamiya... thế thôi

.....

_ Kiếm pháp nhà Minamiya, tương tự như Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ của phái Kurahashi và Minh Minh Diệc Nguyệt Kỳ Vũ của phái Tsuchimikaido... gia tộc Minamiya cũng lưu truyền một bộ kiếm danh bất hư truyền mang tên Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm. Cuối cùng thì ta cũng có cơ hội được chiêm ngưỡng sức mạnh thật sự của nó... Quả là một trận đấu thú vị!

_ Akifusa – sama... chẳng lẽ ngài chưa từng nhìn thấy kiếm pháp nhà Minamiya sao ạ - desu?

Vị thần loli bắt đầu thở dài

_ Không giống với hai nhà còn lại... kiếm pháp nhà Minamiya có được như ngày hôm nay đều nhờ vào công tiến hóa của Hayashizaki Jinsuke Shigenobu, một môn đồ ngoài tộc. Không thể cho rằng kiếm pháp này hoàn toàn thuộc về nhà Minamiya... cho nên, các thống lĩnh trưởng tộc nhà Minamiya rất hiếm khi sử dụng đến nó... Trong lịch sử Thiên Chiếu Gia Trang đến nay, số lần ta được chứng kiến Kaminari surasshu tsuki chỉ vốn vụn trong con số 7 mà thôi!

_ 7 lần trong cả một thời đại... như thế thật quá ít – desu!

_ Đúng vậy... nên thay vì thắc mắc, người phải hiểu một điều rằng bản thân người đã quá may mắn khi có cơ hội được chiêm ngưỡng một kỹ kiếm vừa mạnh vừa nhanh như thế... Ta muốn xem... Tsubaki – bou sẽ đối phó ra sao!

.....

.....

_ Oh my, thú vị thật... Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ của nhà Kurahashi dựa vào tốc độ linh hoạt để gây nên những vết thương vừa phải lên đối thủ. Minh Minh Diệc Nguyệt Kỳ Vũ tập trung toàn bộ sức mạnh vào mũi kiếm để thực hiện một cú đâm trực diện có thể xuyên phá mọi bức phòng thủ của đối phương. Và Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm... nhìn thì có vẻ như nó thuộc dạng công... nhưng thực chất là để thủ... thế kiếm Iai... đợi đối phương tấn công trước rồi rút kiếm phản, và cuối cùng là đánh trả!

William tấm tắc khen cùng điệu cười thích chí

_ Vâng, đúng như anh nhận xét William – san. Kiếm pháp môn phái Kurahashi thiên về tốc độ, môn phái Tsuchimikaido là về tấn công... và môn phái Minamiya là phòng thủ lẫn phản công. Một sự kết hợp vô cùng hoàn hảo!

_ Hừm hừm, phòng thủ và phản công à... thế thì đây chính là kỹ kiếm phù hợp nhất đối với một kẻ muốn bảo vệ người mình yêu thương. Tôi nói chuẩn không nào... Kazuto – kun?

.....

_ Tuyệt, lão ta đã dùng đến Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm ỉnh một nhát chí mạng. Gì chứ đừng phải kiếm pháp nhà Minamiya thì không thể dùng những thế kiếm mèo cào bình thường nữa. Chắc... mình cần phải kết thúc trận đấu ngay khi giới hạn chịu đựng còn cho phép... Có lẽ đã đến lúc dùng đến nó rồi!

Không biết Tsubaki dự tính gì trong đầu. Hắn đột ngột cầm ngược thanh Katana, tức là chĩa chuôi kiếm về phía trước, lưỡi kiếm ra phía sau. Giống như lúc William sử dụng Kunai tấn công Hajima ở vòng đấu trước. Mặt khác, cách xuống tấn cũng lạ. Hắn xoay cổ tay để lưỡi Katana hướng về đối thủ, chân trái tiến lên phía trước hạ cơ thể xuống... Một kiểu tấn công rất độc kỳ lạ từ trước đến nay

Kỳ lạ với những người xung quanh, nhưng còn đối với ngài Tsubaru thì không đâu. Ngài ấy chỉ tỏ ra chút ngạc nhiên vì không ngờ rằng mình lại được thấy thế kiếm đó

_ Kiểu cách này... không thể nhằm vào đâu được... Nó chắc chắn là...!

_ Bốn năm trước, khi quyết định rời khỏi nhà Minamiya để đến với Lumina, mình đã phải trải qua một trận chiến sinh tử với lão. Lúc đó, lão chưa kịp tung Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm thì mình đã dành lấy chiến thắng trong suýt soát. Mình sẽ dùng nó thêm một lần nữa... dùng thứ đã giúp mình thắng trong trận đấu năm xưa... Kiếm pháp tự do Akai Sakura thức thứ 7: Kamaitachi!

Xem thanh kiếm như dao găm hay một cây Kunai, Tsubaki bất ngờ phóng đến và vùng kiếm đánh loẹt xoẹt. Từ giây phút này trở đi, kiếm pháp cũng như độ linh hoạt lẫn cách đánh của Tsubaki thay đổi hoàn toàn. Nó dồn dập, liên hồi không điểm dừng, mạnh hơn, lắt léo nguy hiểm... đặc biệt là phong thái cực kỳ tự do ngẫu nhiên

Bình thường, các kiếm sĩ khi đối mặt với đấu thủ, chỉ tập trung vào phần lưỡi kiếm ở phía trên khi chúng chém vào mình. Còn lần này, ngài Tsubaru gặp khó khăn vì phần lưỡi Katana ấy lại nằm bên dưới... tức là phải đảo ngược trình tự... nhưng có ai mới vừa thay đổi lại thích ứng ngay được. Nó không thuận tay với hướng của ngài ấy... Dẫn đến việc Tsubaki đã thành công khi gây nên một số thương tích lên ngài

_ Trong câu chuyện dân gian Nhật Bản, Kamaitachi là một Youkai mang hình dáng loài chồn có mang theo lưỡi liềm bên cạnh. Chúng bất ngờ tấn công không để ai biết như một cơn gió thoảng qua và biến mất. Thức thứ 7 của kiếm pháp tự do được Lumina phát triển dựa theo hình tượng Kamaitachi đó... Giúp cho người sử dụng đạt đến trình độ phản xạ tự nhiên không cần phải suy nghĩ. Nói cách khác... tất cả những thế đánh trong môn kiếm này... đều là ngẫu nhiên!

Ngài Tsubaru chém một nhát từ trên xuống, buộc Tsubaki phải nâng Katana cản lại. Hấn dùng sức hất mạnh ngài ấy rồi xoay một vòng chém ngang phần xương sườn, gây nên một vết thương khá sâu ngay vị trí đó

_ Phải, mình đã từng đấu với lão già này biết bao nhiêu trận khi còn nhỏ. Càng suy nghĩ nhiều đến đâu, lão đều có thể nhìn thấu được mọi ý định của mình. Chi bằng hãy để cơ thể phản xạ theo lẽ tự nhiên mà nó muốn. Đây cũng chính là phương pháp mà mình đã dành chiến thắng 4 năm trước... Đối đầu với thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya, chỉ có thể sử dụng Kamaitachi mà thôi!

.....

_ Đối với Samurai, lòng tự trọng và niềm kiêu hãnh luôn được ưu tiên hàng đầu. Mất đi Bushido, thì xem như Samurai ấy không còn lý do để tồn tại. Nhưng ta thiết nghĩ, thanh Katana không chỉ để chém người nơi chiến trường là chính!

Ngài Tsubaru vượt qua nỗi đau thể xác. Ông ấy quay lại vùng kiếm chém trực diện một đường. Tsubaki cũng nhanh chóng đỡ lấy đường kiếm của cha. Có vẻ như sức mạnh của ngài bị giảm đi nhiều so với lúc đầu

_ Katana không phải là công cụ giết người, mà nó chính là cộng sự cùng ta bảo vệ những gì ta trân trọng... Đúng, Samurai khi chinh chiến, mục đích chỉ để bảo vệ đất nước, bảo vệ gia đình, bảo vệ những người thân yêu của ta. Chết trên chiến trường là một sự vinh hạnh đối với các Samurai giàu tinh thần Bushido... Những kẻ không dám chết trên chiến trường, không dám nâng Katana để chiến đấu... đều là những tên không có nghị lực để bảo vệ thứ quan trọng với mình. Chúng nên mổ bụng tự sát thì tốt nhất!

Hai cha con hất kiếm, cùng dùng tay nắm chặt vào ngực nhau, rồi cùng bị đẩy lui mấy bước chân. Trông họ tàn tạ đến mức ai cũng như ai, chẳng bên nào khá hơn

_ Nhưng người, đứa con trai của ta không thuộc những kẻ chết nhất đó. Người chấp nhận hy sinh mạng sống để bảo vệ cho người con gái mình yêu thương. Chấp nhận ra đi trở thành kẻ tội đồ vì thanh danh của gia tộc. Chấp nhận nhận hết mọi sự đau khổ dằn vặt khi phải mang trên người cái tên Ronin... Tsubaki Minamiya, người đã đánh mất Bushido của chính mình, Bushido của toàn gia tộc, niềm tin của chính mình, niềm tin của tất cả mọi người. Nhưng đó mới chính là Bushido của riêng người, lý tưởng của chính người. Con người mà, ai chẳng có lúc phạm sai lầm... Sai lầm lớn nhất của ta là không thể trở thành một người cha tốt, không thể trở thành một người bạn thấu hiểu trái tim của đứa con trai... Thì cả người cũng vậy... người chẳng qua chỉ lầm đường lạc lối và cảm thấy mệt mỏi muốn dừng lại thôi đúng không? Vậy thì sau khi nghỉ ngơi chán chê rồi, người sẽ làm gì tiếp theo? Tsubaki Minamiya?

Tsubaru – sama tra thanh Katana vào vỏ, tư thế xuống tấn mà ngài ấy đang thực hiện là dấu hiệu chứng tỏ ngài ấy sắp sử dụng đến kiếm pháp nhà Minamiya

Ngay lập tức, Tsubaki cũng chuyển thanh kiếm trong tư thế tay cầm ngược về phía thắt lưng. Tư thế xuống tấn giống y hệt như vậy... Rất có thể hắn sẽ...

_ LÔI MINH TÀN NGUYỆT TRẮM!

Cả hai cha con cùng đồng thời đâm đầu thẳng vào nhau. Cùng rút kiếm, cùng thực hiện thế kiếm Iai danh bất hủ truyền như một tia điện xẹt ngang qua trong tích tắc. Để rồi kết quả cả hai bố con đều lĩnh một nhát kiếm chí mạng từ mỗi bên, khiến cho đầu trường trần ngập màu đỏ của máu

Đau thật đấy, nhưng chưa thể dừng ở đây ngay lúc này được. Giống như đây chính là cơ hội cuối cùng của mình, Tsubaki xoay người, hấn chuyển cách cầm như bình thường. Đồn toàn bộ chút sức lực cuối cùng vào mũi kiếm và thực hiện một cú đâm thẳng

— Kiếm pháp nhà Tsuchimikaido: Minh Minh Diệc Nguyệt Kỳ Vũ!

Như loài hạc trắng vừa sải cánh đâm vào bả vai ngài Tsubaru trực diện. Tsubaki giữ chặt thanh kiếm như thể quyết ăn thua đủ với bố. Uy lực của nó quả thật rất mạnh... nhưng có vẻ gì đó vẫn chưa đủ... nó chưa thể hoàn toàn khiến ngài ấy phải khuất phục

— Kiếm pháp nhà Tsuchimikaido thức sáng tạo: Minh Minh Bạch Hồ Liêm Vũ Byakko!

Thế kiếm này đã được nâng cấp từ Minh Minh Diệc Nguyệt Kỳ Vũ thành Minh Minh Bạch Hồ Liêm Vũ. Tức là hấn thêm một cú xoay người và chém thẳng một đường từ trái sang nhát chí mạng như một con Bạch Hồ dùng móng vuốt tấn công. Trong thoáng chốc, những tia máu đỏ thấm qua chiếc áo Keikogi của ngài, bám lên chiếc mặt nạ lần đôi bàn tay cầm kiếm Tsubaki...

Hồ và sư tử... cuối cùng thì đã có một con trở thành chúa sơn lâm... đúng là một trận đấu ngoài sức mong đợi

— Tiếp tục đi trên con đường mà mình đã chọn. Vì chỉ có đi tiếp thì người mới có thể hoàn thành nghĩa vụ với Daimyo. Tsubaki Minamiya... thanh kiếm của người có phải để bảo vệ Lumina không? Nếu đúng thì phải tiếp tục tin vào lưỡi kiếm... vì tự do, chính là thứ mà thanh Katana này đang sở hữu... và cũng là Bushido của người. Đó là tất cả những gì ta muốn nói trong trận chiến này. Hagoromo Kitsune, hãy chuyển lời của ta đến thẳng ôn con ấy nhé... trăm sự nhờ cậu!

Sau khi cất lên những lời nói sau cùng, ngài Tsubaru buông thả cơ thể từ từ ngã phịch xuống nền cát. Chỉ để lại đây người duy nhất còn trụ lại là con cáo trắng

— Bài học của ngài đã khai sáng cho tôi rất nhiều, thống lĩnh tiền nhiệm... Tôi nhất định sẽ gửi lời nhắn của ông đến Tsubaki Minamiya... otou – sama!

.....

— Trận... trận đấu thứ hai của vòng 4... Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc... Tsubaru Minamiya không còn khả năng chiến đấu... Người chiến thắng là Kazuto Tsuchimikaido – desu!

Đã có kết quả cuối cùng, thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya hoàn toàn bại trận. Phần thắng thuộc về người nhà Tsuchimikaido. Điều đó gây nên một phong trào hò hét hù vang đến đỉnh tai nhức đầu khắp bên nhà Tsuchimikaido. Họ phấn khích vì đã được chiêm ngưỡng một trận đấu thú vị không thiếu sự lôi cuốn đến nghẹt thở... Thứ hai vì nhà Tsuchimikaido đã có thể bước tiếp vào vòng cuối cùng của Đêm Vũ... vậy là ngôi vị Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư sẽ có cơ may rơi vào tay nhà Tsuchimikaido... Từ khi nào mà Tsubaki đã trở thành nhân vật nổi tiếng trong mắt họ không biết nữa

— Kazuto – sama, Kazuto – sama, Kazuto – sama, Kazuto – sama...

Đó là những âm thanh mà Tsubaki nghe được khi đứng phía dưới. Thật sự làm đầu hấn muốn nổ ra thành từng mảnh

— Ôi trời, cái lũ vai u thịt bắp não như hột nho ấy... đúng là ồn ào không khác chi cái chợ!

.....

Chisaki và Mikazuki, cả hai cô gái trẻ đều cảm thấy nhẹ nhõm yên tâm khi thấy gã đeo mặt nạ cáo bình an vô sự. Bao nhiêu lo lắng trong hai thiếu nữ như vừa được trút đi khỏi đôi bờ vai nhỏ

— Tsu – kun

— Kitsune – san

— Thật tốt quá... chúc mừng...

.....

.....

— Oh my, đúng là một trận chiến ngàn cân treo sợi tóc. Chỉ mới vài phút trước thôi mà tim tôi muốn rớt ra khỏi lồng ngực đây này!

Ngay cả William cũng trở lại với tinh thần vốn có. Bây giờ, anh chàng có thể nở nụ cười nhẹ rằng xỏ toẹt một cách thoải mái không cần phải vương bận vấn đề của Tsubaki nữa

— Chisaki hime – sama quả thật rất tài giỏi. Cô ấy có thể chiêu mộ được một kiếm sĩ đánh bại được cả Tsubaru – sama không phải là chuyện đơn giản. William – san, người đeo mặt nạ cáo trắng đó... mạnh thật!

— Ủ, gã đó mạnh lắm đấy, tuy đôi khi cũng có vài vấn đề về thần kinh... nhưng cậu ta không phải loại xoàng đâu... Ngay từ đầu tôi đã tin rằng: Kazuto – kun có thể vượt qua nỗi khó khăn của chính bản thân mình... Quả nhiên, cậu ta không bao giờ để tôi phải thất vọng!

Nanami chợt cất tiếng thở phào nhẹ nhõm

— William – san, vòng 4 đã kết thúc rồi. Tôi nghĩ chúng ta nên quay trở lại phòng điều dưỡng. Nếu để người trong Thiên Chiếu Gia Trang phát hiện ra tôi lên đưa anh đến đây thì khó cho tôi lắm... Xin phép!

— Oh my, xin lỗi vì khiến cô trở thành đồng phạm. Và cảm ơn vì đã ở bên phe tôi... Có lẽ tôi cần ngủ một giấc nữa thì phải... Nanami – san, có phiền không nếu chúng ta cùng về với nhau?

— Vâng, rất hân hạnh!

.....

Tsukusa cung chủ và thống lĩnh tiền nhiệm Tsubaru là hai ứng cử viên cuối cùng thuộc nhà Minamiya tranh chức Đệ Nhất năm nay. Họ đã bị đánh bại, đồng nghĩa với việc nhà Minamiya phải rút khỏi danh sách... Mà cũng còn gì nữa đâu, chỉ còn có mỗi trận cuối cùng, trận chung kết giữa hai kẻ thắng cuộc đêm nay... Hajima và Tsubaki

— E hèm, Hajima – dono, Kazuto – dono, xin hai người hãy tiến lên phía trước, ngài Akifusa có đôi lời muốn nói – desu!

Nghe lệnh triệu tập, Tsubaki vừa thi đấu xong chưa kịp nghỉ ngơi đã phải bước ra giữa nền cát cùng với Hajima cũng bầm dập te tua không kém. Nhìn hai tên ngổ này chẳng chịt vết thương trên cơ thể thiết nghĩ số lượng thuốc men quy đổi ra thành tiền chắc mỗi tên cũng đến vài triệu đây

Đứng kế bên nhau đương nhiên là kình nhau, đặc biệt Hajima chẳng ưa nổi việc phải đứng kế bên cái tên tự kỷ đáng ghét Tsubaki kia tí nào. Nhưng do đang diện kiến trước ngài Akifusa nên thiếu chủ trẻ phải cố gắng nén cơn khó chịu xuống

— Hajima – bou, Kazuto – bou. Qua bốn đêm chinh chiến, các người đã chứng tỏ mình là người mạnh nhất. Nhưng ngôi vị Đệ Nhất cũng như trách nhiệm của người sẽ mặc chiếc áo Đệ Nhất chỉ được trao duy nhất một trong hai người... Thế các người sẽ nói gì khi đối thủ đang ở ngay bên cạnh?

Hajima siết chặt tay như đang dồn hết mọi sự phấn nộ xuống. Ánh mắt nghiêm nghị dứt khoát của chàng thiếu chủ trẻ thể hiện được một sự quyết tâm bùng cháy như ngọn lửa

— Thần vốn dĩ không thích loài Kitsune... vì chúng gian manh xảo quyệt, miệng lưỡi ngọt sớt nhưng toàn giả dối không giữ đúng lời giống như ai kia. Chắc hẳn thần sẽ gỡ cái lớp mặt nạ giả tạo đó xuống để thiên hạ thấy được thể nào là một tên thất hứa!

Một lời tuyên chiến hùng hồn khi Hajima đã chỉ đích thân Tsubaki trong lớp áo trắng. Xem ra tên tự kỷ không còn cách nào khác ngoài việc chấp thuận. Dù sao thì cũng đi đến đây rồi... ráng hoàn thành xong luôn một thể

Hắn đưa tay gãi đầu sồn sột khi miệng cất tiếng thở dài ngán ngẫm

__ Thích thì nhích thôi, đây không có kén cá chọn canh!

43. Chương 43: Quyết Chiến Ở Yokohama

__ Chỉ còn vài phút nữa... trận chiến cuối cùng sẽ định đoạt ai là người thắng cuộc... Tsubaki Minamiya...

Một mình trong căn phòng tối không đèn. Chỉ duy nhất vầng sáng nhẹ từ mặt trăng tròn bên ngoài bầu trời đêm xuyên qua cánh cửa kéo giấy, rọi rõ gương mặt nghiêm nghị của vị thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi khi cậu ấy đứng trước tấm gương. Toàn thân Hajima được băng bó đầy không thừa một chỗ. Quả nhiên sau trận với Tsukusa, Hajima vẫn chưa thể bình phục hẳn. Nay lại phải tiếp tục chuẩn bị cho trận chiến sắp đến... cũng là trận cuối cùng kết thúc Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm năm nay... Quyết tâm thì Hajima không thiếu, chỉ lo là không biết với cơ thể hiện tại, thì cậu ấy sẽ cầm cự được trong bao lâu

__ Hajima – dono, sắp bắt đầu rồi ạ!

Phía sau còn có Nanami, vệ sĩ thân cận dưới thiếu chủ nhà Kurahashi. Cô ấy cũng góp phần chuẩn bị cho thiếu chủ sao cho cậu ấy có thể chiến đấu trong điều kiện tốt nhất. Nanami cũng đã cố hết sức mình rồi. Việc còn lại thì phụ thuộc vào thống lĩnh của cô ấy

__ Thiếu chủ - dono, về thứ đó... ngài thật sự muốn dùng đến nó ư?

__ Ừ, chắc chắn phải dùng... tôi không muốn cô vất vả từ Yamanashi đến Yokohama một cách uổng phí... Hơn nữa, để phó với tên chệt tiết kia... tôi không thể không cần đến nó!

Bên góc phải của căn phòng có một chiếc giá bằng gỗ mà người ta thường dùng treo Katana. Nhưng chiếc giá này lại để một thứ gì đó có chiều dài hơn hẳn Katana, phần thân sau thì nhỏ, phần đầu hơi phình ra đôi chút. Và ta chẳng thể nhìn rõ đó là vật gì khi ngay phía bên trên được bao phủ bằng một mảnh vải trắng... Giống như thứ này chính là món vũ khí cuối cùng của Hajima dùng để đối phó với Tsubaki không bằng

__ Nanami, theo cô thì năm nay, ai sẽ trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư?

__ Nếu theo ước tính ban đầu thì người có khả năng nhất mang ngôi vị Đệ Nhất chỉ có thể là Tsubaru – sama. Nhưng từ khi mặt nạ Kitsune xuất hiện thì con số đó đã thay đổi hoàn toàn 100 độ. Tôi thiết nghĩ... Kitsune – san là ứng cử viên sáng giá nhất năm nay!

__ Tên đó ư? Ứng cử viên sáng giá nhất hả? Nanami, nghe có vẻ như cô không tin rằng tôi sẽ thắng nhỉ?

__ Ngài thật sự cho phép tôi nói thẳng được chứ thưa Hajima – dono?

Hajima khẽ gật đầu

__ Vậy tôi xin phép được nêu quan điểm của mình. Hajima – dono, ngài là một vị thống lĩnh trẻ, kỹ năng kiếm thuật của ngài không ai có thể xem thường. Nhưng nhiều đó chưa đủ yếu tố để ngài trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... Ngài vẫn còn thiếu một thứ gì đó cực kỳ quan trọng lắm!

Hajima làm bộ mặt đăm chiêu suy tư đầy tâm trạng

__ Ngay cả cô cũng cảm nhận được. Quả thật tôi vẫn còn thiếu một thứ gì đó nên Akifusa – sama không hề nhìn sang tôi với đôi mắt chọn lựa. Tôi không có tố chất trở thành Đệ Nhất... sự thật là như thế... suốt 3 năm nay...

Thoảng trong tâm trí Hajima chợt hiện lên hình ảnh Tsubaki lạnh lùng liếc nhìn mình vài giây rồi ung dung quay lưng bỏ đi như không thèm để tâm đến khi xung quanh là lửa xanh phập phùng cháy rụi. Hajima tự cho rằng: dù mình có cố gắng đến bao nhiêu thì vẫn chỉ ở phía sau để nhìn Tsubaki bước đi phía trước... không có cách nào vượt mặt được hẳn vì ngay khoảnh khắc mình tiến được một thì hắn đã bỏ xa đến mười... Sự khác biệt giữa người thường và thiên tài...

_ Nanami, cô biết không? Cách đây vài ngày, tôi đã mơ thấy kẻ mà mình ghét cay ghét đắng nhất. Hắn ta đứng phía trước, quay lại nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng khinh thường khi xung quanh đều chìm trong biển lửa... Giấc mơ đó... muốn nhấn nhủ cho tôi điều gì?

_ Nằm mơ thấy cố nhân, dù có là người mình thích hay ghét... thì đây cũng được xem là sự hội ngộ. Hajima – dono, tuy tôi không phải người lý giải vận mệnh qua những giấc mơ. Nhưng với trực giác phụ nữ... tôi cảm thấy trận đấu này không chỉ đơn thuần là thắng thua... mà nó còn thay đổi số phận cho rất nhiều người. Hajima – dono, xin thận trọng!

Hajima thở phào một hơi... dường như chàng thiếu chủ trẻ đã trút bỏ được gánh nặng trên vai xuống được một ít. Tinh thần cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều

_ Có lẽ tôi không nên suy nghĩ quá nhiều làm gì ệt óc nhỉ. Trực giác của cô từ trước đến nay chưa bao giờ khiến tôi phải thất vọng... Tôi sẽ đặt lòng tin ở vệ sĩ thân cận nhất của mình!

Hajima nhẹ nhàng đưa tay lên xoa mái tóc xanh lơ bông bênh của Nanami. Không biết đây là một hình thức khen thưởng từ các lãnh chúa đối với Samurai của họ hay không. Chỉ biết hiện giờ, nét mặt Hajima đang lộ rõ được một sự thoải mái nhẹ nhàng trong tâm hồn khi cậu ta nở một nụ cười hiền hòa

Và trong cái xoa đầu ấy, chính Nanami cũng cảm nhận được hơi ấm từ đôi bàn tay thật dễ chịu. Cô ấy khẽ nhắm mắt lại, để có thể cảm nhận rõ sự ấm áp đó nhiều hơn

_ Vâng, cảm ơn Hajima – dono vì đã luôn tin tưởng ở tôi!

.....
_ Oh my oh my Kazuto – kun, tôi biết thể nào cậu cũng sẽ thắng mà. Thường thì những kẻ điên điên khùng khùng chẳng giống ai hay tung ra mấy chiêu dứt điểm đáng sợ lắm. Quả nhiên người xưa nói chẳng bao giờ sai ha... uh hế hế hế hế hế hế!

Nằm dưỡng bệnh trên giường, chàng trai tóc nửa Tây nửa ta phá lên cười một cách thích thú. Trông anh ấy khá thoải mái phần khởi... chắc là do có Tsubaki và Chisaki đang ngồi ngay bên cạnh... có bạn để giết đi cái bầu không khí chán ngắt những lúc phải ở một mình

Tsubaki ngồi yên để Chisaki băng bó vết thương chi chít trên cơ thể. Nhìn hấn bây giờ tương đương như con xác ướp vừa được khai quật ở Ai cập... Mà nói đúng hơn thì tình trạng thương tật cũng chẳng tốt hơn Hajima là bao. Bị thống lĩnh Tsubaru đánh cho bầm dập tơi tả mà còn đứng được là còn may

_ Im đi William, người xưa nào nói cái quan điểm đó vậy? Ai là kẻ điên điên khùng khùng hả?

_ Oh my, để ý tiểu tiết làm gì... ai bị khùng thì tự người đó khắc biết. Mà này, Tsukusa cung chủ đang nằm ở khoa cấp cứu đây, đã đến thăm chị ấy chưa mà sang tôi thế?

_ Ờ, có đến thăm... xem ra chị ấy đã qua được cơn nguy hiểm khi phẫu thuật thành công mỹ mãn. Sắp tới, có thể Tsukusa nee sẽ được chuyển sang phòng điều dưỡng chung với cậu đấy... Hết buồn chán nhé!

Sau khi băng bó vết thương cho Tsubaki xong hết, Chisaki bắt đầu tham gia cuộc trò chuyện hai người họ

_ Bác sĩ nói rằng Tsukusa nee không bị chấn thương lục phủ ngũ tạng, không bị vỡ động mạch hay tim. Kể ra thì đó cũng là một sự may mắn... Nhưng trong quá trình chụp tia X, các bác sĩ nhận thấy rằng, Tsukusa nee...

_ Đứt dây chằng đúng không?

Tsubaki bắt ngờ cắt ngang, khiến Chisaki và William đều quay sang nhìn hấn với vẻ trầm ngâm chút đỉnh

_ Dây chằng hai bên đầu gối giữa các khớp chân và các bó cơ ở hai cánh tay đều đứt hết rồi đúng không?

_ Phải... các bó cơ và dây chằng đều bị đứt hết. Các bác sĩ phải tiến hành phẫu thuật để nối các bó sợi lại với nhau. Cho nên, chị ấy mới thuộc dạng bệnh nhân ưu tiên cấp cứu!

Tsubaki chợt cắt tiếng thở dài uể oải

— Baka, đúng là ngốc hết chỗ nói... đánh với Hajima mà phải dùng đến Ngũ Hành Song Toàn Kiếm, chưa bị đứt dây thần kinh là còn may mắn... Mình bắt đầu cảm thấy hối hận khi chỉ cho bà chị ngu ngốc kia bí thuật kiếm pháp Ngũ Hành Song Toàn Kiếm rồi đây... Mai một có xảy ra chuyện gì lại dè dặt thẳng này ra giải quyết... phiền toái thật!

— Tsu – kun, mình cứ thắc mắc mãi... Ngũ Hành Song Toàn Kiếm... là như thế nào vậy? Nó cũng thuộc bộ kiếm pháp của Tsukusa nee ư?

— Ủ, về cơ bản thì đúng là nó nằm trong bộ kiếm pháp của Tsukusa. Nhưng thực chất, tớ đã nghĩ ra tuyệt kiếm ấy dựa trên nguyên lý của Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ nhà Kurahashi và kiếm thuật hai tay. Nếu để ý kỹ thì cậu cũng sẽ thấy nó phần nào tương tự như kiếm pháp Kurahashi, sử dụng tốc độ, linh hoạt vờn qua vờn lại xung quanh đối phương, rồi dùng 4 thanh Katana tạo thành điểm chốt. Sau đó chỉ việc thực hiện lại mấy cú nhảy đến nhảy lui, đồng thời cũng dùng mấy thanh kiếm đó công kích đối phương đứng bên trong. Nhìn thì nó hơi màu mè không cần thiết... nhưng sẽ khiến kẻ thù mất tập trung và trở nên hoang mang khi bị chém trúng. Một chiêu thức như thế dùng để dứt điểm chí mạng thì vô cùng hiệu quả... Nhưng như tớ đã nói, Ngũ Hành Song Toàn Kiếm là dựa vào Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ... Nữ Samurai nhà Minamiya không được đào tạo về tốc độ lẫn sức chịu đựng bản thân... nên khi sử dụng nó, sẽ gây nên một lực ép không ngừng tác động vào các bó cơ vì ta phải tăng tốc không ngừng. Cuối cùng... người nào không chịu nổi thì đứt hết như Tsukusa ấy. Chiêu đó mạnh, nhưng đồng thời cũng là con dao hai lưỡi buộc người dùng phải cân nhắc thật kỹ trước khi tung ra... Không là hối hận cả đời!

William gật gà gật gù

— Ủi chà, nghe khủng khiếp thật nhỉ. Mạnh nhưng cũng chưa chắc còn nguyên vẹn khi sử dụng xong. Đúng là không phải cái gì cũng được ngon ơ như húp cháo!

— Hừm, cháo mà không nấu lên sau khi lấy từ ngăn đá thì còn lâu mới ăn được... 3 năm trước, khi luyện tập Ngũ Hành Song Toàn Kiếm, do tốc độ không đồng đều, nên kết quả là các bó cơ bên tay trái tôi bị đứt phứt nghe rõ cả tiếng. Để hồi phục lại, tôi đã phải trải qua ít nhất là 2 lần phẫu thuật để nối các sợi cơ với nhau... nhưng sau đó cũng không thể dùng tay trái thuần thục từ đó đến nay. Một đứa thuận hai tay mà giờ trở thành thuận mỗi tay phải... nghe nhọ thật!

— Đúng là chuyện không ai muốn... Mà thôi, bỏ qua chuyện này đi, Tsukusa hime đã bình yên vô sự, cậu cũng không cần phải sử dụng đến Ngũ Hành Song Toàn Kiếm là tốt rồi... Điều quan trọng hiện tại là trận đấu sắp đến, trận đấu cuối cùng đặt dấu chấm hết cho Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm năm nay... Cậu tính sao đây? Kazuto – kun!

Tsubaki trở nên suy tư hẳn đi. Trông hai bàn tay cứ đan xen 5 ngón tay vào nhau là đủ biết hẳn cũng đang trong tình trạng hoang mang không biết phải tính thế nào

— Đối thủ cuối cùng của cậu là thiếu chủ nhà Kurahashi, là thống lĩnh tối cao đã lĩnh hội hoàn toàn kiếm pháp nhà Kurahashi và còn biết cách nâng cấp kiếm pháp lên bậc nữa. Cậu nghĩ bản thân mình đấu lại cậu ta không?

— Tsu – kun, không phải là mình có ý không tin cậu sẽ thắng... nhưng so với tình trạng hiện nay thì cậu không thể trụ được quá 2 tiếng đồng hồ. Vết thương sẽ rách ra ngay nếu cậu cử động mạnh... Đó là chưa kể đến việc rất có thể sẽ bị nhiễm trùng thì còn nguy hiểm gấp bội... Cậu cần phải tính toán thật kỹ trước khi đấu đó!

Một lần nữa, hẳn lại cất tiếng thở dài ngán ngấm

— Hiện giờ, Hajima cũng đang gặp phải tình trạng giống tớ... tên đó cũng bị bầm dập te tua sau khi ăn phải Ngũ Hành Song Toàn Kiếm của Tsukusa nee. Đây chính là cơ hội tốt nhất để tớ đấu với hắn nếu muốn dùng chiến lược đánh nhanh thắng nhanh!

— Oh my oh my, so sánh tương quan lực lượng hả? Chính cậu cũng đấu tốt hơn khi ăn Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm của thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya. Và cũng có khi Hajima thiếu chủ bên kia cũng có chung suy nghĩ với cậu ấy. Đánh nhanh thắng nhanh, ai hết hơi trước sẽ thua... Hầy, cứ cho rằng cậu sức trâu hơn đi... vậy cậu tính dùng gì để đối phó với Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ danh bất hư truyền? Minh Minh Diệc Nguyệt Kỳ Vũ hay Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm?

_ Tùy cơ ứng biến... cứ đấu một hồi rồi tình tiếp... nếu chỉ là mấy món như Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ hay Ý Thiên Kiếm thì Hajima thừa biết tôi đã tìm ra cách phá giải từ lần đầu tiên chiêm ngưỡng. Chắc chắn cậu ta còn giấu một con bài trù cuối cùng... và sẽ sử dụng nó ở trận này để tôi trở tay không kịp. Chính vì thế mà tôi mới nói là tùy cơ ứng biến!

.....

Tsubaki thoáng nhìn qua chiếc đồng hồ trên bàn một chút rồi từ từ nhấc cơ thể nặng nề như đá khỏi ghế. Hắn đưa tay lấy chiếc mặt nạ cáo trắng gần đó đeo lên mặt và giắt thanh Katana vào phần thắt lưng của chiếc áo Haori đỏ chót mà mình đang mặc trên người

_ Đến giờ rồi, tôi sẽ xem xem... liệu định mệnh của mình có thật sự là trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư hay không... Nếu tất cả đều là sai sót, thì tôi sẽ có cơ để lớn tiếng với ngài Akifusa loli kia một trận ra trò!

_ Tsu – kun, đừng liều lĩnh quá nhé... thắng thua không quan trọng. Quan trọng là ta học được những gì qua từng trận chiến. Cậu đã nói với mình như thế thì đương nhiên cũng không thể không tự nhắc nhở bản thân giống y như vậy!

Hắn chợt ngoái cổ lại nhìn Chisaki một hồi lâu

_ Chisaki... cậu lo cho tớ... nhưng đồng thời cũng lo lắng cho Hajima phải không?

Chisaki rụt rè trong phút chốc

_ Mình cũng không biết phải nói sao cho cậu hiểu nữa. Chỉ là mình cảm giác như Hajima – kun đang có nỗi khổ tâm riêng nên mới hành động hằn học phần nọ. Mình có cảm giác như chúng ta... không thể quay trở lại như xưa... không thể cùng nhau vui cười và làm những chuyện mà chúng ta muốn... Ôi không, tự dừng lại nói những lời ích kỷ như vậy... mình thật sự xin...

Bất ngờ, Tsubaki dùng ngón tay cái nhấn nhẹ vào đôi môi xinh như cánh hoa anh đào kia, hồng ngần không cho Chisaki nói ra chữ tiếp theo

_ Cậu không có lỗi gì cả, trái lại, đó là ước mơ rất thú vị đấy chứ. Xem ra, cậu đã bắt đầu biết ích kỷ một chút rồi nhỉ... Hajima mà thấy được cảnh này, chắc mừng đến phát khóc đó!

_ Tsu – kun...

Thấy cảnh mùi mẫn giữa hai người bạn trẻ, sao tự nhiên William lại thấy ngứa gan vô cùng

_ Excuse me, time's up, I will be grateful if you join the battle now Kazuto – kun. I still sleepy and want to sleep more ok?

Bị đuổi thẳng thừng, Tsubaki không còn cách nào khác ngoài sự lựa chọn ra ngoài đối đầu với Hajima

_ Hey Kazuto – kun. Thử đặt trường hợp Minh Minh Diệc Nguyệt Kỳ Vũ trực trặc dẫn đến Minh Minh Bạch Hồ Liêm Vũ không thể sử dụng. Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ phản bội cậu... hay Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm trở nên bất lực... thì đừng ngại ngần sử dụng đến thứ đó!

_ Thứ đó... Illusion Moonlight hả!

_ Oh my, nói trước mất thiêng... đáng lý nên ra đấu trường hăng nói chứ, đúng là chẳng kiêng cử gì hết!

_ Cậu không cần nhắc thì tôi cũng thừa biết khi khẩn cấp, thì phải dùng đến nó dù bất tiện hay không. Chìa khóa dẫn đến sự chiến thắng trong “nó” chính là Bushido của gia tộc Saotome!

.....

Chủ nhật 1h sáng, địa điểm là Thiên Chiêu Gia Trang tại Yokohama. Đã đến lúc tìm ra người mạnh nhất dành ngôi vị Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư, hoàn thành sứ mệnh các vị thần đã giao. Và người xứng đáng sẽ được đánh giá qua kỹ kiếm, Bushido và nhiều lý do khác nữa

_ Được rồi, hôm nay, chính ta sẽ đích thân nói luật cho hai người biết. Ở vòng 5 này, các người có thể đấu với nhau với bất cứ hình thức gì mình muốn, Kenjutsu, Aikido, Taichi, Karatedo, Takewondo... bất cứ môn võ nào các người muốn. Về vũ khí, không có giới hạn... nhưng tuyệt đối không được quên tinh thần của các

Samurai, Katana vẫn được ưu tiên hàng đầu. Địa điểm, là toàn bộ Thiên Chiếu Gia Trang... các người có thể tự do di chuyển, hay lẫn trốn đâu đó tùy thích, miễn sao có lợi cho bản thân. Trong vòng cuối này, ta cũng không gây khó dễ cho hai người... thời gian, khi nào một bên gục xuống thì người còn đứng sẽ chiến thắng. Lưu ý, giới hạn sát thương... 100%!

Nếu giới hạn sát thương lên đến 100% thì tình hình không hay rồi. 100%, đồng nghĩa với việc khả năng tử vong cũng tương đương con số 100%. Như thế thì chẳng khác chi đang trên chiến trường thật... Nói một cách dễ hiểu nhất thì điều này đồng nghĩa với việc ngài Akifusa chấp nhận để họ tự do mặc sức giết hại lẫn nhau. Kẻ còn trụ lại cuối cùng... không, kẻ còn sống sót sau khi đã giết được người kia... sẽ là kẻ chiến thắng... Thế thì chắc chắn sẽ có một người dùng trận đấu này để xả hết bao nhiêu sự ức chế từ trước đến nay

— Đó là tất cả những gì ta muốn nói trước khi trận đấu bắt đầu. Cả hai tên tiểu tử các người có ý kiến ý cò gì không?

— Vậy thần xin được nói lên quan điểm của mình trước! Hajima đưa tay — Chẳng cần biết quy luật ngài đặt ra như thế nào, thần cũng sẽ dành chiến thắng và dành lấy ngôi vị Đệ Nhất trước hắc ta. Thần sẽ cho những kẻ còn giữ khư khư cái suy nghĩ “chỉ duy nhất hắc mới có thể trở thành Đệ Nhất” phải hiểu ra một điều rằng: thiên tài cũng có lúc mắc phải sai lầm. Trên đời này không ai là hoàn hảo cả... mà nếu có cũng không phải là trường tồn vĩnh cửu!

— Hừm hừm nói hay lắm... nếu thế thì...

Tsubaki trong lốt mặt nạ cáo Kitsune bỗng nhiên đặt tay cái bộp lên vai Hajima

— Tôi xin đầu hàng, nhường lại chức Đệ Nhất cho cậu đấy Hajima thiếu chủ!

Đứng hình trong một... hai... ba... n giây. Ngay sau đó, cả khu vực đều tràn ngập trong một tiếng thất thanh duy nhất

— EHHHH... KHÔNG ĐÙA ĐÓ CHỮ????

Tsubaki kịp thời bịt chặt hai tai nếu không muốn tiếng hét đồng loạt từ mấy người theo dõi trận đấu làm thủng màng nhĩ

— Như những gì thần vừa nói, thần xin rút lui để Hajima thiếu chủ trở thành Đệ Nhất. Quyết định như thế nhé, thần về đây!

Trong cơn khủng hoảng của sự tức giận, cơ thể loli ngài Akifusa vừa run run vừa nổi lên một luồng ám khí gùn gụt phản ứng lại với cái vẻ thờ ơ hết sức ngạo mạn của hắc.

— CÁI TÊN TIỂU TỬ CHẾT TIỆT KIA!

Thoắt cái, ngài dùng hai chân quặp vào cổ tên tự kỷ, hai tay ôm gọn lấy đầu hắc từ phía sau khi miệng không khỏi cảm râm

— Người nghĩ người là ai mà dám làm ta bề mặt hả thằng đầu đất!

— Thần nói gì sai ư? Hajima thiếu chủ muốn trở thành Đệ Nhất để nhận lấy vinh dự bảo vệ cháu gái thần biển. Thần ủng hộ tinh thần lẫn ý chí quyết tâm của ngài ấy nên đồng lòng giúp đỡ, âm thầm lặng lẽ rút lui, chấp nhận thất bại thì có gì không tốt?

— Người đúng là đang giỡn mặt với ta, tên tự kỷ, biến thái, đê tiện, đồ lolicon!

Đột nhiên, có thứ gì đó vừa sắc vừa nhọn vừa kèm theo chút oán hận xẹt ngang qua khiến Tsubaki phải lùi ngược lại để tránh. Chính vì quá bất ngờ nên ngài Akifusa loli mất chỗ dựa, ngã chổng xuống đất... Bất kính với một vị thần, nhưng nhờ đó mà hắc giữ được cái mạng vì thứ sắc nhọn xẹt ngang qua đó chính là một thanh Katana choeng chiếu dưới ánh trăng

— Này này Hajima – bou, người tính làm gì vậy hả?

Hajima hiện tại đang rất phần nộ, thanh kiếm trên tay chàng thiếu chủ trẻ có thể vút thêm một đường nữa ngang cổ Tsubaki nếu anh ta muốn. Đôi mắt hình viên đạn như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ thù chỉ có duy nhất hình ảnh mặt nạ con cáo trắng trong đó

— Cậu đang bồn chồn với tôi sao? Cái gì mà chấp nhận thất bại để thiếu chủ nhà Kurahashi trở thành kẻ chiến thắng... Cậu thật sự nghĩ làm thế thì thuận tiện cả đôi bên à? Hay là cậu cho rằng... tôi sẽ bị kích động bởi trò khiêu khích rẻ mạt này? Nếu thế thì xin chúc mừng, cậu thành công rồi đấy!

Kinh nhau trong phút chốc, Tsubaki đang nghĩ xem mình nên nói gì tiếp theo đây. Bây giờ Hajima đang bị kích động bởi thái độ của hắn. Cậu ta có thể tấn công bất cứ lúc nào vì đơn giản Hajima là người rất dễ nổi nóng. Cần phải cẩn thận lời ăn tiếng nói... trận đấu chưa bắt đầu mà để bị thương thì phiền toái lắm

Tsubaki đưa tay gạt phẳng lưỡi kiếm đang kề cổ mình sang một bên một cách ung dung chẳng sợ hãi nao núng gì hết

— Đành chịu, cứ tưởng sẽ được rút êm đẹp... nhưng xem ra không đánh thì không được nhỉ... Vậy thần xin được rút lại lời rút lui vừa nãy, thần sẽ đấu với Hajima thiếu chủ cho đến khi nào tìm ra kẻ thắng cuộc cuối cùng!

Ngài Akifusa đứng dậy, hai tay đưa xuống đôi đầu gối dễ thương đáng yêu nhằm phủi đi cát bụi

— Dù người có rút thì ta cũng bắt người quay đầu lại để đấu. Người đứng là rắc rối hết chỗ nói, Baka Kitsune!

— Trước khi bắt đầu, cho thần hỏi Akifusa – sama một câu đơn giản: Ngài vẫn cho rằng định mệnh đã sắp đặt cho người đó trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư ư?

— Không phải ý của ta, mà là ý của Amaterasu – sama. Phải, định mệnh đã sắp đặt nó làm Đệ Nhất... chắc chắn là như vậy!

— Thế thì thần xin được nói lên quan điểm của mình: Thần sẽ cho ngài thấy con người tự quyết định số mệnh của mình như thế nào. Không cần dùng đến kéo, vẫn có thể nối sợi dây số phận đến một điểm cột khác!

— Ta tuyên bố, vòng 5 của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm: Hajima Kurahashi và Kazuto Tsuchimikaido... bắt đầu!

Ngay khi vòng 5 được bắt đầu, Hajima thiếu chủ đã đưa tay vung kiếm chém ngang một đường. Giả đặt trường hợp Tsubaki không nhanh chóng hụp đầu xuống tránh thì không chỉ mất mỗi vài cọng tóc thôi đâu. Đánh bất ngờ để người đó trở tay không kịp... dường như Hajima thiếu chủ dồn hết cảm phần đối với tên này lắm

Tsubaki chống tay xuống đất, dùng chân đá văng thanh Katana của Hajima sang một bên, đồng thời cũng bật người ra phía sau và kết thúc bằng việc rút kiếm chia về phía đối phương

Đầu tiên là bước từng bước chậm chậm, dần dần nhanh hơn, cuối cùng là chạy. Cả hai người họ dùng tốc độ chạy song song với nhau, từ từ áp sát thu hẹp khoảng cách. Cứ mỗi lần gần nhau là một lần dùng kiếm chém nhau liên tục... làm cho không gian ở đây ngập tràn tiếng leng keng của kim loại

Hajima và Tsubaki đồng thời bị đánh bật lùi ra sau một đoạn dài, vậy thì có thể nghĩ ngợi được một chút vì cả hai thiết nghĩ nếu cứ ăn thua đủ kiểu này cũng không phải là cách triệt để. Khi đó, Hajima chợt để ý thấy chiếc bông tai bên phải mình tự động đứt một cách đơn giản như vừa bị chém trúng. Còn Tsubaki cũng để ý thấy một góc chiếc mặt nạ của mình mẻ mất một mảnh. Điều này chứng tỏ trong tích tắc, nhất kiếm của họ đã chạm đến đối phương mà không ai bên họ ngờ đến việc mình bị chém

— Khá đầy chứ, sau ba năm con mèo cũng có thể trở thành một con cạp dữ. Mình không thể xem thường Hajima được nữa rồi. Nhất là khi bây giờ cậu ta đang cực kỳ nghiêm túc... Vớ vẫn là mất đầu chứ chẳng phải chơi... Đành vậy!

Tsubaki đột nhiên quay lưng bỏ chạy khỏi trận đấu, khiến cho các ứng cử viên hết bất ngờ này đến bất ngờ khác... trong đó có cả Hajima, người chẳng thể lý giải được ý định của tên dở người kia

— Lại chạy trốn sao? Tên chết dẫm... lần này thì có mà chạy đằng trời!

Ngay cả Hajima thiếu chủ cũng chủ động rời khỏi nơi thi đấu để đuổi theo Tsubaki. Thế là cả hai tên đàn độn ấy vô tình gây nên một nỗi tò mò hoang mang cho khắp khán giả theo dõi. Nhưng vượt trên cả sự tò mò khó hiểu, thì Chisaki, cung chủ nhà Tsuchimikaido lại có phần lo lắng nhiều hơn. Sâu trong đôi mắt yêu kiều thướt tha đó hiện lên một nỗi niềm ái ngại đầy tâm trạng bồn chồn không khỏi sự đắn đo... Chisaki như nhận thấy điều gì đó không tốt sẽ xảy đến với hai người họ

— Tsu – kun, Hajima – kun...

.....

Có chạy đâu xa, Tsubaki chỉ rút lui đến khu vực nuôi ngựa của Thiên Chiếu Gia Trang thôi. Chẳng là vào một ngày đẹp trời mây mưa nắng chiếu... nhằm, đẹp trời nắng chiếu thì làm gì có mưa, nhưng nói chung là một ngày không gió không bão, ngài Akifusa loli nằm bên góc nhà miệng nhai bánh, chân bấm điều khiển tivi và phát hiện ra một thông tin vô cùng thú vị trên thời sự: Một số nông trại đang tiến hành dự án nuôi ngựa bán cho các bậc quý tộc bên Anh. Nhận thấy có thể kiếm tiền bằng cách bán ngựa, nên ngài quyết định dành một phần đất rộng lớn trong Thiên Chiếu Gia Trang trồng cỏ trồng cây xây hàng rào và nhập lô một hàng ngựa cỡ vài chục con về nuôi. Năm đầu tiên thì ngựa lớn nhanh, khỏe mạnh, sức đề kháng tốt, không bệnh tật ốm đau, lại có màu lông đẹp bắt mắt, nên bán được giá không chỉ ngoài nước mà còn trong nước. Mới gần đây, một công ty thể thao môn đấu ngựa bên Pháp vừa đặt hàng khoảng 100 con... thành ra số lượng ngựa trong Thiên Chiếu Gia Trang đã tăng lên đáng kể. Ngài Akifusa phát tài lớn trong việc nuôi bán ngựa thu được về cả vốn lẫn lãi, mang đến một bước nhảy vọt cho nền kinh tế Nhật Bản... khiến chính thủ tướng chính phủ Nhật phải đến tận Thiên Chiếu Gia Trang gửi lời cảm ơn sâu sắc và sẽ cố gắng hợp tác trong việc phát triển nuôi ngựa...

Đó là tóm tắt tiểu sử ra đời cũng như giải thích vì sao trong Thiên Chiếu Gia Trang lại có nguyên một trang trại nuôi ngựa chẳng giống ai. Tất cả đều bắt nguồn từ sự ngẫu hứng đúng thời đúng lúc của ngài Akifusa thôi... Mà chuyện đó giờ chẳng quan trọng. Quan trọng lúc này là Tsubaki tự ý mở cổng chuồng, cho đám ngựa ồ ạt chạy ra như vườn bách thú. Chẳng mấy chốc, cả Amaterasu no Mori yên tĩnh tràn ngập tiếng ngựa hí tiếng chân chạy rầm rập

Khổ thân nhất vẫn là Hajima, chỉ vừa mới rượt đến nơi đã bị hù dọa một phen bởi đàn ngựa. Nếu Hajima không nhanh chóng nhảy sang một bên thì bị chúng đè bẹp lâu rồi

— Tên chết tiệt đó lại tính bày trò gì nữa đây?

Thêm lần nữa Hajima phải nhanh chóng hụp đầu xuống nếu không muốn bị chém bởi một nhát kiếm ngang mặt. Chàng thiếu chủ trẻ nhảy ra phía sau tạo khoảng cách an toàn thì phát hiện ra người vừa chém mình có mang chiếc mặt nạ cáo trắng quá đỗi quen thuộc

— Chắc, xem trúng... không chỉ có kỹ kiếm, mà cả thân pháp cũng giỏi lên nhiều. Thiếu chủ nhà Kurahashi có khác!

Tsubaki chặc lưỡi một cái rồi nắm dây cương thúc cho con ngựa trắng có mấy dải ruy băng đỏ buộc ở 4 chân và cổ quay đầu chạy đi mất

Sau đòn tấn công vừa rồi, Hajima càng nghiến răng điên tiết vì giống như hấn vừa mang mình ra làm trò đùa

— Tên khốn đó, dám chơi bẩn như vậy sao? Đúng là không chém hấn một nhát, không thể chịu nổi mà!

Trong sự phẫn nộ lên đến đỉnh điểm, Hajima chẳng quan tâm đến gì nữa hết, cả vết thương mình được dặn dò không nên kích động mạnh. Chàng thiếu chủ trẻ làm một pha liều lĩnh, đưa tay nắm lấy dây cương của một con ngựa đen chạy ngang qua và lộn một vòng định vị trên yên. Hajima điều khiển cho ngựa chạy theo Tsubaki

.....

— Mở cổng Thiên Chiếu Gia Trang!

Không biết lệnh từ ai nhưng bảo vệ gác cổng hốt ha hốt hải nhanh chóng mở cổng. Ngay lập tức, hai con ngựa dẫn theo hai người chạy vụt qua như cơn gió, làm cho ông bác bảo vệ bị hãi một phen... Chà, xem ra cuộc chiến giữa Hajima và Tsubaki sẽ được tiếp tục bên ngoài Thiên Chiếu Gia Trang... giờ muốn theo dõi cũng khó

— Akifusa – sama, chúng ta có cần...

— Chẳng cần đâu... hai tên tiểu tử ngu ngốc dần dần đó sẽ quay về đây sau vài tiếng đồng hồ thôi. Đuổi theo chúng lúc này chỉ tổ mệt thân chứ chẳng được gì hết, chi bằng cứ ngồi yên chờ đợi ăn bánh uống trà còn khỏe hơn... Hanabi – bou, kêu người trong Thiên Chiếu Gia Trang đi giải quyết hậu quả do hai thằng ngố đó nhé... trước tiên đi bắt ngựa đi. Ta chuẩn bị giao dịch đồng ngựa đó ột đổi tác nước ngoài đó, tuyệt đối không được để thiếu mất một con!

— Vâng... vâng, thưa Akifusa – sama – desu!

.....

Tiếp tục diễn biến giữa hai tên dở hơi xem thế nào. Sẽ chẳng có ai đi đến mức cười ngựa chạy khắp phố Yokohama như hai gã này. Thật may là đang một giờ sáng, khoảng thời gian ít người giao thông trên đường nhất, xe cộ hầu như chẳng còn cái nào... nhưng không có nghĩa là vắng người hoàn toàn... thỉnh thoảng vẫn còn vài anh nhậu nhẹt ở các hàng quán sau giờ làm việc căng thẳng hay vừa bị sếp đuổi việc nên chè chén bê tha thả cửa quên đường về nhà với vợ con. Chính những người đó đã có cơ hội được thấy cảnh hai con ngựa phóng ngang qua, kèm theo tiếng kim loại va vào nhau loang choang

Đúng là hai tên dần kia vừa cho ngựa chạy rông trên phố, vừa quay sang dùng kiếm chém nhau loạn xạ chẳng biết đâu vào đâu, giống hệt như những samurai cười ngựa ngoài mặt trận quyết đánh cho đến khi nào đối phương té ngựa thì thôi

— Heh, thiếu chủ Hajima, trình độ cười ngựa của ngài giỏi quá nhỉ. Điều này lại càng khiến tôi cảm thấy may mắn khi được đối đầu tay đôi với một thiếu chủ trẻ tuổi tài năng như ngài!

— Tốt hơn hết là ngậm cái miệng cậu lại... vì mỗi lần cậu phát ngôn câu nào, y như rằng chẳng có gì tốt đẹp hết!

Đẩy nhau ra, Tsubaki thúc cho con ngựa chạy nhanh hơn. Phóng ngang qua một cửa hàng chuyên bán những món hàng lưu niệm về truyền thống Samurai xa xưa đang chuẩn bị đóng cửa, Tsubaki chẳng ngại ngần giết mất thứ gì đó được treo sẵn trên giá nhân lúc ông chủ tiệm vừa quay lưng đi. Khi phát hiện có kẻ trộm, ông ta không khỏi nổi giận dùng dùi

— Này, cung và tên đó đáng giá tổng cộng hết thảy 10.000 yên đấy!

Tsubaki nhanh chóng ném một xấp tiền chẳng biết bao nhiêu trả cho ông ta

— Oh, cảm ơn vì đã mua hàng... Ê này, cậu quên lấy tiền thừa rồi!

.....

Hắn mua cung và tên từ cửa hàng lưu niệm... chắc chắn phải có lý do hắn mới làm như thế. Mà cung tên chỉ được dùng vào một việc duy nhất, đó là bắn

Tsubaki kéo cung bắn... mũi tên phóng như cơn gió sượt ngang qua Hajima đang cố gắng đuổi theo. May mắn thế nào nó chỉ khiến mặt thiếu chủ trẻ một vết máu nhỏ hoàn toàn vô hại

— Thì ra, hẳn dự mình rời khỏi Thiên Chiếu Gia Trang là để tự do chơi mấy trò mèo này... Không giới hạn số lượng vũ khí... tên đó quả nhiên biết cách tận dụng mọi điều kiện đến mức triệt để!

Gương cung bắn tiếp mũi tên thứ hai, trông Tsubaki thật giống những vị Samurai cung thủ chinh chiến trên mặt trận. Vừa tìm cách giữ thăng bằng trên yên ngựa, vừa nhắm bắn sao cho thật chính xác khi mình đang di chuyển... không phải ai cũng có thể làm theo trừ khi được huấn luyện đặc biệt

— Bên Anh, mình đã từng theo dõi những trận bắn cung đua ngựa kiểu này, nên cũng học tập được chút bí quyết. Ai mà ngờ khi trở về Nhật, lại có cơ hội dụng võ chứ. Đúng là đi một ngày đàng, học một sàng khôn!

Để không bị trúng, Hajima dùng kiếm chém văng mũi tên sang một bên, hoặc có thể chuyển hướng tên sang chỗ khác. Tsubaki bắn đến đâu, Hajima phản công đến đấy... những mũi tên của tên mặt nạ cáo kia lạc hướng bay véo véo vào những hàng quán, nhà cửa xung quanh, làm vỡ gương vỡ chậu hoa, thậm chí là cả kính xe hơi xoảng xoảng hay mém trúng vào người dân đi trên đường... gây nên một cuộc náo loạn nho nhỏ nhưng hậu quả nghiêm trọng lại lớn lớn... Chỉ trong vài phút, mà cả con đường trở nên nhộn nhịp

— Này, làm gì thế hả? Bộ muốn giết người hay sao?

— Alo, đồn cảnh sát phải không? Có hai tên điên mặc Hakama đang cưỡi ngựa tay cầm kiếm chém loạn xạ nhau long nhong trong thành phố. Phiên các anh đưa một đội... không một trung đoàn đến tóm chúng đi... phá làng phá xóm quá, gây mất an ninh trật tự!

Dù người dân có phản đối thế nào, hai tên kia vẫn mặc kệ như chẳng nghe thấy gì hết. Trong mắt và đôi tai họ chỉ còn duy nhất hình ảnh của đối phương lẫn tiếng vó ngựa phi nước đại. Hajima cùng Tsubaki mặc sức phá hoại làm mưa làm gió, gây náo động khôn lường khi cho ngựa chạy ra khỏi mặt đường lớn. Con ngựa trắng mang theo Tsubaki tự động nhảy phốc lên khi có một chiếc xe taxi đi ngược chiều làm xanh mặt bác tài. Nó đáp xuống nóc của một chiếc xe khác bằng sức nặng của nó... khiến xe của người dân bị hư hại không hề nhẹ

— Nè nè, làm gì xe của người ta thế hả? Có cosplay thì đi chỗ khác chứ!

.....

Bị trì trệ dữ quá, Tsubaki đổi kế hoạch, cho ngựa chạy vào trong một con hẻm gần đó... làm như thế thì sẽ bớt cảnh bị người ta nói này nói nọ. Nhưng ngoài đường có khung cảnh ngoài đường, trong hẻm ngõ cũng có những quy luật thẩm cảnh riêng. Diễn hình nhất vẫn là những vụ bọn đầu đường xó chợ chuyên rình rập những cô gái hay đi bên ngoài vào khoảng thời gian này. Chúng đưa họ vào nơi ít người, giở thói côn đồ cướp giật hay những trò mà ai cũng biết

Hầy hầy... vừa nói xong đã xuất hiện ngay. Có thằng cướp giựt lấy túi đồ của một bà cụ đi ngang qua. Nó chạy về phía đầu ra của con hẻm, vừa chạy vừa lục trong túi kiểm tra có gì đáng giá hay không... chỉ bằng người khác cứ lo chạy đi, khi nào đến nơi an toàn thì hẵng mở ra xem

— Hề hề, mãi có miếng bỏ vào mồm, ngày hôm nay chưa đến nỗi xui mạt rệp!

Lo cười với thành quả mình đạt được, không lo để ý đằng trước, nên tên cướp cạn bị con ngựa trắng dùng hai chân trước đá bốp vào ngực khi đang chạy ngược chiều. Đó ắt hẳn phải là một cú đá chí hiểm nên mới tạo lực bắn tên cướp xấu số ấy bay thẳng vào thùng rác lớn công cộng gần đó

Tsubaki chợt ngoảnh mặt lại

— Hình như mình mới vừa giẫm phải cái gì thì phải... Chắc là do mình tưởng tượng thôi!

Theo sau Tsubaki có thể là ai ngoài chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi. Cậu ta vẫn tức tốc điều khiển con ngựa phi qua ngõ chật hẹp, cố gắng thu hẹp khoảng cách giữa mình và tên đó. Đấu với Tsubaki mà cứ cái kiểu rượt đuổi thế này đúng là mệt mỏi

Con ngựa đen của Hajima chạy ngang qua vô tình quắp trúng lấy chiếc túi mà thằng cướp kia vừa trộm được. Nó phóng đến chỗ bà cụ đang loay hoay không biết tính thế nào với món đồ bị mất thì chiếc túi rơi bụp vào tay bà ấy một cách đơn giản nhưng đầy may mắn

— Ô ra, cảm ơn vì đã giúp đỡ, chàng trai trẻ!

Hajima khẽ ngoái cổ lại

— Hửm, hình như ai đó vừa nói lời cảm ơn với mình thì phải... Chắc là do mình tưởng tượng thôi!

.....

.....

— Tất cả chú ý, theo tình hình được thông báo thì có hai kẻ mặc Hakama đang cưỡi ngựa chạy khắp thành phố với Katana trong tay. Chúng đang đi qua con hẻm này, nên nếu thấy động tĩnh thì lập tức ra lệnh cho chúng đầu hàng... Rõ chưa?

— Yes sir!

Tình hình hiện giờ rất là tình hình, khi tập trung trước đầu bên kia của con hẻm là hàng chục chiếc xe cảnh sát nhấp nháy đèn xanh đỏ cùng hơn chục viên cảnh sát lẫn lực lượng cảnh vệ có mang theo đồ bảo hộ và khiên kính chống đạn. Theo lời dân chúng, việc có hai tên điên cưỡi ngựa múa kiếm chém nhau loạn xạ ngẫu gây mất trật tự an ninh khu phố, đe dọa tính mạng người đi đường. Họ đã thẳng thừng yêu cầu một đội đến giải quyết hậu quả do hai tên ngố kia gây ra... nên kết quả là mấy chục người đứng trực bên ngoài giữa đêm khuya thế này

— Chết tiệt, đang nhậu nhẹt hưng phấn thì phải phấn về sở làm việc ngoài giờ. Mấy thằng đầu đường xó chợ này... thật không thể tha thứ!

— Đội trưởng, phát hiện có tiếng chân ngựa đang chạy ra khỏi con hẻm!

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần hơn. Điều này chứng tỏ hai tên điên kia chuẩn bị phóng ra từ con hẻm. Và họ sẽ phải đối mặt với lực lượng cảnh sát Nhật Bản ngay khi vừa thò mặt xuất hiện

— Tất cả vào vị trí, chuẩn bị chiến đấu. Đối phương có Katana nên trận chiến sẽ khó khăn vô cùng. Tuyệt đối phải nâng cao cảnh giác không được lơ là dù chỉ một phút!

— Ok sir!

Đúng là tiếng bước chân ngựa chạy càng lúc càng rõ hơn. Và chỉ sau vài phút tiếp theo, con ngựa trắng chở con cáo trắng trên lưng chạy đến, cùng với con ngựa màu đen chở chàng trai mái tóc bạch kim nổi gót. Đúng như kế hoạch dự tính, chỉ cần chặn đầu ở ngõ hẻm là sẽ bắt gặp được hai tên điên phá hoại tài sản công cộng

Viên đội trưởng đội lực lượng cảnh vệ bắc loa

— A hem, nhân danh pháp luật, tôi bắt các anh... Mau đưa tay chịu trói theo chúng tôi về... Are...

Hình như có chút gì đó sai sót trong bảng báo cáo mà không được đề cập trước đó. Chiếc huy hiệu được cột trên dây cương hai con ngựa là biểu tượng đặc biệt chỉ thuộc sở hữu của một nhóm người hay còn được biết đến là một tổ chức duy nhất

Nhìn thấy huy hiệu đó, đội trưởng đội cảnh sát mới làm bộ mặt ngạc nhiên hãi hùng như thể đang nhìn thấy một điều kinh hoàng

— Toàn quân chú ý, tránh đường cho hai người họ nhanh!

Tuy không hiểu nguyên nhân vì đâu mà đội trưởng đưa ra quyết định đó. Nhưng đây là mệnh lệnh từ người nắm giữ chức vụ cao, phận làm cấp dưới thì phải tuân theo miễn bàn luận. Đội quân khiên chống đạn dàn hàng ngang từ đầu này phải rẽ sang hai bên, tạo thành con đường chính giữa, mời hai tên điên phá hoại vượt qua

Tsubaki còn thẳng thừng cho ngựa nhảy lên nóc xe cảnh sát, làm kính xe vỡ vụn, bánh xe vỡ lốp, hay động cơ xì khói... gây nên một số thiệt hại không hề nhỏ về mặt trang thiết bị. Nếu quy thành tiền bồi thường tính từ lúc rời Thiên Chiêu Gia Trang đến giờ chắc cũng được một nửa con số mà Tsubaki dành dụm để mua một căn biệt thự kính ngoài vịnh Kyuushi. Phen này có lẽ trả nợ một nghỉ

.....

Không những chỉ vượt mặt cảnh sát, tên tự kỷ mặt nạ cáo vẫn tiếp tục hiên ngang gương cung bắn phạm pháp vào con ngựa đen đang rượt theo sau. Hajima thiếu chủ tiếp tục dùng Katana và kỹ năng kiếm thuật đánh bật hết... khiến ấy mũi tên đó văng tứ lung tung vào biệt đội cảnh sát kia. May mắn là do họ được trang bị đồ bảo hộ và khiên nên không ai bị thương

— Đội trưởng, chúng thật sự quá làm càn rồi. Tại sao lại không ra lệnh tóm gô hết cả bọn vào lồng sắt vậy?

— Ôi trời! Anh đội trưởng thử dài dài ngán ngẫm — Bắt họ vào tù thì không phải chuyện khó khăn. Nhưng chắc chắn sẽ chẳng có ai đứng ra giải quyết mà sẽ họ ra ngay tức thì. Đơn giản chỉ là vì hai người đó... không phải người bình thường!

— Không phải người bình thường? Ý anh là sao cơ?

— Hầy hầy, không có gì... nhiệm vụ chúng ta kết thúc tại đây. Mọi người có thể về nhà ngủ ngon được rồi. Tôi sẽ báo cáo với cấp trên sau... thế nhé!

44. Chương 44

Đêm trăng lặng lẽ như tờ, không uống rượu thưởng lãm thì thật hoang phí một tiên cảnh. Mặc dù chúng ta đang trong những giây phút căng thẳng khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm sắp tìm được người mạnh nhất... người xứng đáng nhất được phép mang trên mình danh hiệu Đệ Nhất cao quý. Chúng ta vẫn là con người, vẫn cần được thư giãn tinh thần... cũng như những chiến binh Samurai cần được củng cố tinh thần trước khi tham gia một chiến trận ác liệt nào đó

Với tinh thần như vậy, vị thần được biết đến là hiện thân của Amaterasu – sama không bỏ qua giây phút tuyệt hảo trần đời. Ngài ấy nằm phịch trên đi văng gỗ, tay trái chống cằm, tay phải nâng tẩu dài phì phèo khói thuốc lá. Bên cạnh còn có Hanabi đang nhâm bình rót rượu theo lệnh ngài

— Etou, Akifusa – sama, như thế này thật sự ổn chứ ạ? Để hai người họ tự do ngoài kia mà không cần phải theo dõi hay để mắt thì...

— Nar nar, chúng nó đâu chỉ chạy bằng chân không, còn dùng ngựa của Thiên Chiếu Gia Trang làm chiến mã thì có phóng lung tung khắp nơi cũng chẳng ai dám làm gì chúng đâu. Cứ yên tâm!

— Thần không lo về chuyện đó – desu... Chỉ là trông mọi người có vẻ sốt sắng lo ngại khi không biết tình hình cụ thể của Tsubaki – dono và Hajima – dono. Nhìn các ứng cử viên còn lại cứ đứng ngồi không yên... Thần cũng không khỏi chạnh lòng – desu!

— Kệ mấy đứa khùng ấy. Ta đã nói là chẳng thể làm gì khác ngoài việc ngồi yên chờ đợi, cứ thong thả ngồi ăn bánh uống trà đi mà không chịu nghe. Hiện giờ, hai tên tiểu quỷ kia đang đánh nhau bán sống bán chết. Nếu là người thì liệu người có can nổi chúng nó không?

Hanabi lặng người vì cô bé hiểu rõ nếu đặt mình trong trường hợp ấy thì cũng chẳng biết phải nói gì, cũng không thể dùng quyền lực chen ngang vào ngăn hai người đó. Bởi có những ân oán cần được phải trả... và chính Tsubaki lẫn Hajima đã quyết định sẽ dùng trận chiến này để kết thúc hết những khúc mắc trong quá khứ, hiện tại, thậm chí là tương lai sau này

— Ô ra, thấy chưa, chúng về rồi kìa. Ta nói đâu có sai, vòng vòng khắp thành phố thì không sớm hay muộn mấy con ngựa sẽ đưa hai tên nhóc ấy về vị trí xuất phát thôi. Cho chúng đi long nhong ngoài đường để thử thái cái đầu cả người lẫn ngựa cũng tốt mà!

Sau 2 tiếng đồng hồ rờn rã bên ngoài, cuối cùng thì hai con ngựa một trắng một đen đều đã quay về vạch xuất phát. Chúng mang theo trên lưng hai tên điên đang không ngừng dùng kiếm chém nhau loạn xạ. Có lẽ việc độ sức ngoài thành phố Yokohama chưa đâu vào đâu, nên cả hai quyết định sẽ tiếp tục phân thắng thua ở Thiên Chiếu Gia Trang... Như thế tốt hơn là phá hoại nơi công cộng, để người dân than phiền thì không hay cho lắm

Nghe thấy tiếng vó ngựa như nghe thấy tiếng pháo hoa hân hoan, thu hút những cặp mắt theo dõi tập trung về một chỗ. Nỗi lo lắng sốt sắng của họ sẽ được giải tỏa ngay tại đây vì hai kẻ mạnh nhất sau cùng đã trở lại

Hai tên điên ấy đồng loạt đâm mũi Katana về phía nhau. Mũi kiếm đâm qua vai cả hai, làm Tsubaki lẫn Hajima một phát ngã ngựa chống vó.

Hai người họ nhanh chóng đứng dậy, kinh nhau trong phút chốc rồi tiếp tục lao vào vùng kiếm chém vun vút. Vừa tấn công vừa phòng thủ, vừa tránh né, thật sự rất khó khăn đối với những người mới lững thững bước chân vào học Kenjutsu, không thể nào sánh ngang với những tên đã cầm kiếm từ lâu như hai tên này. Có thể nói, tuy đánh không được thuận cho lắm, nhưng vẫn để người xem cảm nhận được những đường kiếm tuyệt hảo khôn lường

Hajima trảm một đường từ trên xuống, nhưng không thành khi Tsubaki nâng kiếm cản lại. Tên mặt nạ cáo trắng xoay người, vừa hất thanh kiếm Hajima sang một bên, đồng thời dùng phần cùi trở phải đâm bóp vào ngang mặt Hajima, làm chàng thiếu chủ trẻ gặp chút choáng váng. Tsubaki nhanh chóng bổ một đường chéo từ trái sang, nhưng không trúng vì Hajima đã nhanh chóng hụp đầu xuống tránh và phản công bằng cách đâm người thẳng vào hấn, khiến tên tự kỷ bị đẩy lùi ra sau vài bước. Cả hai xông vào vùng kiếm chém nhau thêm vài nhát nữa rồi kết thúc bằng cú đâm thẳng vào ngực nhau, dẫn đến cả hai cùng lúc ngã lăn xuống đất... Nhưng sau đó lại tiếp tục chống kiếm đứng dậy... chỉ có điều hơi khó khăn vì...

— Gần đến giới hạn rồi ư? Cơ thể mình càng lúc càng trở nên nặng nề, chưa kể đến vết thương cũ càng ngày càng bị rách toạc ra đúng như lời Chisaki căn dặn... Đáng lý mình phải để ý chút mới đúng...

Tsubaki bắt đầu có dấu hiệu xuống sức khi miệng không ngừng thở hồng hộc. Dưới bóng đêm có ánh trăng tròn kiêu này, hoàn toàn không thể thấy nét biểu hiện trên gương mặt hấn vì chiếc mặt nạ cáo đã che đi mất... nhưng thoáng qua cũng có thể dễ dàng hiểu rằng Tsubaki đang thở dốc dữ dội. Ngay cả sức lực để đứng thẳng, hấn cũng làm rất khó khăn

Nếu đó là tình trạng của Tsubaki, thì thiếu chủ Hajima cũng chẳng tốt hơn. Cơ thể nặng nề mệt mỏi của cậu ta cũng như sự xuống sức hiển thị rõ trên gương mặt cậu ấy. Bằng chứng cụ thể nhất chính là những giọt mồ hôi thấm trên trán, hòa với máu thấm ướt áo

— Nếu không nhanh lên, thì mình sẽ thua trước vì mất máu mất. Nhưng điều mình ngạc nhiên nhất là hấn còn có thể trụ được đến thời điểm này dù đã ba năm không tập Kenjutsu... Đúng là một tay nguy hiểm khó lường!

Tsubaki và Hajima tăng tốc chạy song song với nhau giống y như lúc bắt đầu trận đấu. Chạy đi đâu thì chẳng thèm để ý vì trong đầu hai tên ngổ ầy chỉ quan tâm đến việc làm thế nào để thu hẹp khoảng cách, tạo cơ hội tấn công cho bố ghét... nên cứ thế mà phi thẳng vào rừng, bỏ qua những khán giả đang theo dõi trận chiến

— Akifusa – sama, Akifusa – sama, Tsubaki – dono và Hajima – dono vừa chạy vào rừng – desu!

— Ôi trời, hai tên tiểu quỷ này, mặc Hakama vướng víu thế mà còn chạy như cái máy được thì đúng là có muốn cũng chẳng thể nhảy vào giữa can ngăn... Hết cách rồi, theo chúng vào rừng thôi!

.....
.....

Sâu trong rừng tối om chẳng thể nhìn thấy gì rõ ràng, nhưng ta hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau leng keng, âm thanh vút gió khi lưỡi Katana chém hụt vào không trung... đôi lúc sẽ có tiếng thở hồng hộc vì mệt mỏi

Trận đấu vẫn tiếp tục khi hai tên điên chơi trò rượt đuổi nhau suốt trong rừng. Tsubaki nhào lộn dưới đất để tránh nhát kiếm từ Hajima, rồi chuồn ra phía sau gốc cây. Hajima vung Katana chém sang trái, thì Tsubaki nâng kiếm đỡ bên trái. Nhưng sau đó lại bị túm lấy cổ áo rồi bị quật ngã lăn ra đất. Ngay khi chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi thực hiện một cú đâm dứt điểm thì tên đeo mặt nạ lại nhanh chóng dùng tay bốc đại lấy một nắm lá ném thẳng vào mặt Hajima... khiến tầm nhìn cậu ta bị che đi nhiều. Lợi dụng khoảng trống, Tsubaki lăn sang bên phải và bật dậy trong gang tấc

Chĩa mũi kiếm về phía trước, cơ thể Tsubaki càng trở nên nặng nề hơn khi vết thương mỗi lúc xuất hiện càng nhiều

— Cậu ta bộ không biết chấp nhận thất bại là thế nào sao... Mà mình cũng không có quyền nói câu đó khi chính mình cũng chưa chịu bỏ cuộc... Hay là chấp nhận thua đi cho rồi???

Hajima nâng thanh kiếm trên tay chạy đến, tiếp tục vùng những nhát kiếm chém Tsubaki không nương tay. Thế là hai tên dần vừa phí sức vừa mang trọng thương lại hành hạ cái cơ thể te tua tàn tạ không biết đến mức nào thì mới chịu dừng lại. Cứ đánh thế này không phải là kế hay, Hajima thiết nghĩ cần phải tung một chiêu dứt điểm hồng chiếm ưu thế

— Kurahashi no Kenjutsu: Tian Ken (Ý Thiên Kiếm)!

Hajima sử dụng đòn hồi ở cẳng tay để tung ra năm nhát đâm bất kỳ với tốc độ cao. Tsubaki phải đưa kiếm chống đỡ. Chỉ vì cơ thể không còn nghe theo ý mình từ trước, nên dù muốn tránh cũng đã thuộc diện khó khăn. May mắn thế nào, dường như chính Hajima cũng mệt mỏi không kém nên uy lực của Ý Thiên Kiếm không được phát huy triệt để, sức mạnh của nó chỉ còn một nửa thôi. Tuy là trúng hết, nhưng Tsubaki vẫn còn đứng trụ được, hắn còn đủ tỉnh táo để thực hiện một cú xoay người và dứt điểm bằng một nhát chém từ trái sang

— Tsuchimikaido no Kenjutsu: Byakko (Minh Minh Bạch Hổ Liềm Vũ)!

Xoạch, nhát chém trúng ngay trực diện, nhưng khả năng gây thương tích không được cao. Cũng tương tự như Hajima vì sức lực của Tsubaki cũng thuộc dạng cần phải được nghỉ ngơi trên giường bệnh gấp. Đánh nữa chỉ tổ mệt thân chứ hoàn toàn không có ích lợi gì hết

Sau đòn tấn công đó, cả hai cùng gục xuống trong chốc lát. Cứ nhìn đồng máu loang lổ trên cơ thể họ là biết ngay chúng điên đến mức đầu óc không còn bình thường để suy nghĩ chuyện gì khác ngoài việc chém nhau tới chết. Bị thương nghiêm trọng nhưng tay vẫn siết chặt Katana nhất quyết không buông... Là do tinh thần Bushido bất diệt mà chúng được dạy từ nhỏ... hay vì trí thông minh của chúng bị tắc giữa chừng... dẫn đến suy nghĩ không thấu đáo thông suốt

— Tệ rồi, tệ rồi, mình không thể chịu đựng lâu hơn nữa... Nhưng vẫn phải ráng cầm cự nếu như muốn toàn mạng trở về... ít nhất là như thế... Vậy thì trong trường hợp này, cách duy nhất mình có thể làm là...

Tsubaki chống thanh Katana xuống làm chỗ tựa để nhấc cơ thể nặng nề mình đứng lên. Hắn kéo chiếc mặt nạ cáo lệch sang một góc nhỏ, rồi đưa tay lên miệng huyết tiếng sáo dài vang khắp cánh rừng. Đáp lại tiếng huyết sáo vài giây sau là tiếng vó ngựa một lúc một gần. Con ngựa trắng có dải băng đỏ ở bốn chân lộc cộc phi đến và dừng lại. Dường như trong lúc độ sức ngoài phố Yokohama, Tsubaki đã quen thân được với nó nên bây giờ chỉ cần huyết sáo thì con ngựa sẽ đến chỗ hắn ngay. Đúng là ngựa được huấn luyện đặc biệt khác xa hoàn toàn với giống ngựa vồ vẫn thấy đầy trong mấy khu nuôi ngựa kém chất lượng

Tsubaki cố gắng trèo lên yên ngựa. Hơi chút khó khăn nhưng nếu dùng sức trườn người qua thì vẫn thành công. Sau đó thì thúc dây cương cho con ngựa quay đầu chạy đi mất

Ở lại một mình, cơ thể Hajima vẫn chưa đủ tỉnh táo để đứng lên ngay. Dù sao thì Minh Minh Bạch Hổ Liềm Vũ mạnh hơn Ý Thiên Kiếm, nên thời gian phục hồi có phần dài hơn chút đỉnh. Hajima nghiêng rặng, tay siết chặt Katana biểu lộ sự tức giận lên đến đỉnh điểm

— Lại trốn nữa ư... Cậu là tên khốn... Tsubaki Minamiya... Cậu chỉ biết trốn chạy... phải, chỉ biết trốn chạy như một tên hèn nhát

.....

— Hajima – dono...

Vài phút sau, trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, Hajima nghe thấy tiếng ai đó vừa gọi tên mình, kèm theo tiếng bước chân của một nhóm trên chục người đang chạy về phía mình mỗi lúc một gần hơn

— Hajima – dono...

Không ai xa lạ ngoài những Samurai thuộc nhà Kurahashi. Ngoài ra còn có các ứng cử viên thuộc hai nhà Tsuchimikaido và Minamiya đến theo dõi trận chiến cuối cùng. Ngay khi biết Hajima và Tsubaki kéo nhau vào rừng, họ quyết định theo sau để quan sát trận đấu... nhưng lại bắt gặp cảnh Hajima nằm một chỗ thế này trông thật xấu mặt

— Hajima – dono, vết thương của ngài...

_ Nanami...

Hajima lơ mơ thoáng thấy được người kề cận mình nhất là Nanami. Cậu ta còn thấy rõ nét hoang mang lo lắng mà cô ấy đang mang trên gương mặt bây giờ. Phải... Nanami rất lo cho cậu ta... trông những vết thương mới cùng vết thương cũ rách toạc mà chẳng thể phân biệt cái nào với cái nào, chỉ biết là nhờ mấy vết chém đó mà máu thấm dần ngoài chiếc áo Keikogi đã rách tươm vài chỗ

_ Nếu để lâu hơn thì sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng. Ngài cần phải...

_ Nanami – bou!

Nanami giật mình ngoảnh đầu lại thì bắt gặp ngài Akifusa ung dung bước đến với chiếc tẩu thuốc trong tay. Ngài ấy chẳng tỏ vẻ hoảng hồn, lo lắng mặt mày tím xanh như những người khác, trái lại là một thái độ rất bình thản tự nhiên, vẫn uy nghi nghiêm trang trong bộ Kimono váy ngắn đen viền đỏ cùng chiếc nơ đỏ trên đầu

_ Nanami – bou, theo luật của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm, dù trong bất kỳ tình huống nào cũng không được chạm vào ứng cử viên tham gia. Người muốn lãnh chúa của người thất bại vì người mà không phải vì đối đầu với kẻ thù sao?

_ Thưa Akifusa – sama... là một Samurai kề cận lãnh chúa, trách nhiệm của thần là bảo đảm an toàn cho thống lĩnh. Thậm chí, trong những trường hợp khẩn cấp, thần chấp nhận hy sinh bản thân để Hajima – dono được...

_ Đó không phải quyền quyết định của người. Chỉ có các Daimyo mới có quyền quyết định mạng sống các Samurai mình sở hữu. Trừ khi đó là do Hajima – bou có nguyện vọng như vậy... còn không thì người không có tư cách chen ngang vào cuộc chiến của họ... Người tính thế nào đây Hajima – bou?

Như một ngọn lửa khích lệ tinh thần. Hajima tự mình chống kiếm đứng dậy mà không cần sự giúp đỡ từ bất kỳ ai, thậm chí là vệ sĩ thân cận nhất của mình là Nanami

_ Không ai được phép xen vào trận đấu quan trọng này hết, kể cả cô Nanami. Đây là trận chiến của tôi... trận chiến để xóa bỏ đi những hận thù, ân oán trong quá khứ. Không một ai được phép can ngăn... thậm chí là cả ngài... Akifusa – sama!

_ Ô, người bắt đầu phách lối rồi đấy tiểu tử. Cứ vô tư, ta sẽ không chen chân vào trận đấu của các người... Nhưng mà này, hà cớ gì mà người phải tự hành hạ bản thân mình đến mức đó hả. Ngồi vị Đệ Nhất quan trọng đối với người lắm sao?

_ Hiện giờ... thần không quan tâm mình có là kẻ thắng cuộc hay không... Điều thần quan tâm lúc này... là nếu như dừng lại... thì thần sẽ không bao giờ có thể chạm tay vào tên đó... Thần mãi mãi chỉ ở phía sau, trông về phía lưng hắn mà thôi...

Trong mắt Hajima lúc này chỉ có duy nhất hình ảnh Tsubaki đứng quay lưng về phía mình... hình ảnh Tsubaki luôn dẫn trước một bước và bản thân mình thì không có cách nào chạm đến hắn... Một thiên tài không thể vượt tới... vì dù mình bước được mười, thì Tsubaki luôn bước được 20... Vậy nếu Hajima dừng lại, thì khoảng cách giữa hai người còn xa hơn bây giờ

.....

_ Hajima – kun...

Kế bên Hajima không chỉ có mỗi Nanami và các Samurai nhà Kurahashi. Chisaki lẫn Mikazuki cũng không tránh khỏi sự lo lắng khi phải chứng kiến Hajima toàn thân be bét máu. Chisaki rất muốn chạm vào Hajima, nhưng theo luật của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm, một lãnh chúa cấp cao cũng không có quyền ngoại lệ

_ Hajima – kun... có lẽ là cậu đã biết Kitsune – san là ai rồi. Xin lỗi vì đã không nói với cậu... Mình có lý do riêng của mình... thật ra thì...

_ Hả, cậu nói gì tớ không hiểu? Tại sao lại xin lỗi tớ vậy Chisaki?

Hajima đưa tay chạm vào vết thương mới nhất. Chính những giọt máu này là vết tích mà tên đeo mặt nạ cáo kia gây ra. Cả cơn đau này cũng thế, nó sẽ mãi khắc ghi vào ký ức chàng thiếu chủ trẻ đến cuối đời

Sau đó, Hajima đưa tay quệt vết máu trên môi do trong tác động mạnh mà mình vô tình cắn phải

— Hừm, dù đằng sau lớp mặt nạ ấy có là ai, thì tớ chỉ biết hoàn thành mục tiêu của bản thân mình mà thôi!

— Kể cả khi cậu không dám chắc việc này có thể sẽ thay đổi được gì? Hajima – kun, cậu hiểu rõ phải không? Hiểu rõ con người Kitsune – san... thay đổi hay không thay đổi... không nhất thiết chúng ta phải đi đến mức thế này...

— Tớ đã nói rồi còn gì... để có thể đâm thẳng vào mặt tên đó một cái. Cho đến khi làm được điều ấy, thì tớ sẽ không dừng lại... Nanami, đến lúc rồi, mau đưa cho tớ cái đó!

Nanami tròn mắt ngạc nhiên trong chốc lát

— Cái đó... ngài thật sự muốn sử dụng đến nó sao? Cho dù bây giờ, cơ thể ngài...

— Cứ đưa nó cho tớ... Nếu muốn chạy đến chỗ gã đó thật nhanh, thì tớ phải đi trên một cây cầu vượt tắt... Và “thứ đó” sẽ giúp tớ thực hiện điều ước ích kỷ này... Cho nên Nanami, mau đưa nó cho tớ... những ân oán trong quá khứ kéo dài đến hiện tại... cần phải được chấm dứt!

Con ngựa trắng như một bóng ma trong đêm chở theo một tên Samurai bị thương trầm trọng chạy băng qua khu rừng mà chẳng biết điểm đích cuối cùng nằm ở đâu. Nó chạy ngang một con sông nhỏ chảy cùng chiều thì từ từ giảm tốc cho đến khi Tsubaki ngã phịch từ trên lưng nó xuống nước cái chũm

— Con ngựa chết tiệt... tính cho tao dập mặt thật đấy hả?

Tsubaki ráng gượng ngồi dậy nhìn con ngựa lắc đầu rồi thở phì phì mấy cái cho đỡ ghét. Càng nhìn thấy nó, chẳng hiểu sao hắn lại có thể dễ dàng liên tưởng đến ngay một người cũng có cái cách giống thế

— Càng nhìn kỹ thì càng thấy, mày y chang ngài Akifusa – sama, cái mặt thộn không dùng được từ ngữ gì để diễn tả. Đúng là chủ nào tớ nấy, xấu tính chẳng khác gì nhau!

Chỉ có những tên điên thì mới dư hơi đi mắng nhiếc chửi rủa một con ngựa. Cũng may nó không hiểu tiếng người... chứ nếu ngựa có lòng tự trọng riêng thì nó quay mông tung một đá hậu thì hắn biết mặt... Hoặc cũng có thể, đấy là một cách tự an ủi bản thân mình vì Tsubaki hiểu rõ mình có quá nhiều tội lỗi... quá cô đơn khi chỉ đơn phương độc mã trong một cánh rừng rậm vừa lớn vừa hiu quạnh thế này. Dù cho có bị ma hù hay nhập cho chết thì chắc đó cũng là số phận mà một tên tội đồ phải gánh chịu... Đôi khi Tsubaki còn nghĩ, nếu chết ở đây thì thật tiếc... hắn mong muốn mình sẽ chết ở dưới lòng biển sâu thay vì một nơi toàn cỏ toàn cây âm u thế này... Biết đâu, khi nhắm mắt dưới lòng biển, thì hắn sẽ được gặp lại Lumina chẳng... Đó giống như một giấc mơ không thể vượt tới

Tsubaki đưa tay xuống con suối để nước cuốn trôi đi bùn đất, máu lẫn mồ hôi. Hắn lấy một ngụm nước kê lên miệng, húp chảy xuống thanh quản, cổ họng để gạt đi cơn khát do cơ thể bị mất nước suốt mấy tiếng đồng hồ qua. Hắn thậm chí tháo luôn chiếc mặt nạ cáo trắng quăng vắt vương trên một mỏm đá, rồi ụp nguyên mặt xuống để dòng nước mát lạnh có thể cuốn đi cơn nóng và mang đến cho hắn sự tỉnh táo tốt nhất

Tsubaki lững thững bước lên bờ sau khi gột rửa cơ thể lẫn tâm hồn bằng thứ nước khoáng thiên nhiên. Nó không phải là thứ nước thánh chỉ cần chạm vào là có thể giúp cho vết thương tự động biến mất... Nhưng phần nào đó cũng giúp cho tinh thần Tsubaki cảm thấy dễ chịu hơn. Ít ra là hắn không còn cảm thấy buồn ngủ ngay lúc này

Hắn ngồi phịch xuống chỗ con ngựa trắng đang nằm đợi. Tựa lưng ướm sững vào lông nó rồi bắt đầu tự kiểm tra những vết thương của mình

— Hầy, te tua bầm dập như thế này, mình tự hỏi làm sao mà mình còn có thể sống sót được sau ngần đó vết thương ấy chứ... Thiệt tình!

Mấy vết thương này càng để lâu hơn sẽ càng có khả năng hoại tử. Nhưng từ đây, Tsubaki cũng đoán được tình trạng của Hajima vì cả hai người chẳng ai đỡ hơn ai. Nếu mình đang trong tình trạng bán sống bán

chết thì Hajima cũng thế... Phản công lúc này là một quyết định đúng đắn... Chỉ có điều.... có lẽ mình cũng sẽ chẳng trụ được lâu nếu áp dụng kế hoạch ấy

Tựa đầu vào bộ lông con ngựa, Tsubaki khẽ nhắm mắt lại để lắng nghe xem, trong rừng thì có những âm thanh gì thú vị... Hầy, ngoài cơ gió lạnh hiu hiu qua tán lá tạo nên âm thanh xào xạc và tiếng cú đêm rón người ra thì chẳng có gì lôi cuốn hết. Chim chóc sáng sớm giờ này chắc đang chìm sâu vào giấc mơ đẹp nào đó mà không hề hay biết rằng ngoài kia, vẫn còn có những kẻ điên mang tên con người không ngừng choảng nhau bằng Katana và máu... Nếu chúng đang mơ... thì cũng không mất mát gì nếu Tsubaki cũng mơ mộng một chút nhỉ

_ Mình muốn nghe tiếng sóng tràn bờ... mình muốn nghe tiếng mòng biển ăn đêm... muốn nghe tiếng còi tàu tu tu từ những con thuyền ngoài khơi. Mình muốn ngắm nhìn màu xanh của biển, màu vàng của cát... nhìn ánh bình minh nhô lên vào 6h sáng từ phía xa chân trời. Mình muốn được cảm nhận cái mát lạnh của nước biển, cái nóng ẩm của cát, hương vị mặn của muối... hương vị thoáng nhẹ thanh thản của không khí vào sáng sớm... Mình muốn nghe tiếng người cười nói... muốn nhìn thấy những con người đi qua đi lại trên con phố thênh thang êm đềm tĩnh lặng... Mình muốn về Kyuushi... Ừm, sau khi kết thúc chiến trường đầm máu... mình sẽ trở về nhà... về vịnh biển Kyuushi... Phải, về thôi, vì chẳng nơi nào mang đến ỉn sự thanh thản yên bình như Kyuushi... Mình muốn chết ở đó, muốn kết thúc cuộc sống tẻ nhạt chìm đắm trong ân hận và day dứt này ở dưới lòng biển... Chính vì thế, mình không cho phép bản thân chết trên rừng trên rú đầy cảm xúc cảm voi này... Hơn nữa, nếu chết ở đây, thì đâu thể gặp lại phò tóc tím... mình muốn cãi nhau với cô ta thêm chút nữa trước khi chết!

Mở trừng mắt như thể vừa ngộ nhận ra chân lý... Tsubaki sẽ không chết, chắc chắn sẽ trở về vịnh biển Kyuushi sau khi kết thúc Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Nếu có chết thì chỗ để hẩn yên nghỉ phải là vịnh Kyuushi... hẩn đã quyết định như đinh đóng cột như thế... Vậy thì để thực hiện được điều đó... Tsubaki không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải chiến thắng

Với suy nghĩ không tiêu cực mà cũng không tích cực, Tsubaki tự mình đứng dậy, quên đi cơn đau hành xác thân thể sang một bên. Bộ Hakama, Keikogi và chiếc áo Haori đỏ rách tươm không chỗ lành lặn, nhưng hẩn vẫn đứng lên hiên ngang như một chiến binh Samurai cùng thanh Katana trung thành bên mình. Tsubaki nhặt lấy chiếc mặt nạ cáo đeo vào... quyết chiến Hajima với thân phận là Hagoromo Kitsune

.....

_ Không ngờ thiếu chủ Hajima có thể mò đến được tận đây. Quả nhiên nghe thiên hạ lời xa tiếng đồn rằng khả năng thánh lực của ngài vượt xa người bình thường thật không sai!

Trong bóng đêm hư ảo, hắc kị mã mang theo vị Samurai mạnh nhất nhà Kurahashi, Hajima lững thững bước đến trong tư thế uy nghiêm bí ẩn. Ngoài ra, trên tay cậu ấy còn mang theo một thứ hết sức kỳ lạ

Hajima vung cái thứ dài dài đó lên quay vù vù chỉ bằng một tay duy nhất và chia thẳng về phía Tsubaki

_ Ô, đó không phải là Yari sao... cụ thể hơn là một cây Omi Yari... Thật không ngờ ngoài kỹ năng cưỡi ngựa và Kenjutsu, Hajima thiếu chủ còn là một người rành về Sojutsu (thương thuật)!

_ Sau khi Tsubaki Minamiya biến mất. Tôi thiết nghĩ chắc chắn hẩn sẽ trở lại vào một ngày không xa. Cho nên, tôi đã học Sojutsu chỉ để đối phó với hẩn thôi... Và giờ đây, tôi buộc phải sử dụng nó như một lá bài trùm cuối nếu muốn chiến thắng Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm!

_ Nếu thế thì tôi sẽ là người đầu tiên được thử sức với Omi Yari sao. Vừa nghe mà đã nôn nao hết cả ruột!

Tsubaki nâng thanh Katana chia về phía Hajima chuẩn bị tấn công

_ Để xem Omi Yari danh bất hư truyền một thời chiến quốc làm nên được những điều thú vị gì. So với Katana... cái nào hơn cái nào?

.....

Các ứng cử viên theo dõi trận đấu tập trung đông đủ trước một căn chòi gỗ ngay giữa bìa rừng. Chẳng là họ được Hajima nói đợi sẵn ở đây vì căn nhà chòi gỗ đó sẽ trở thành sàn đấu cuối cùng giữa hai người họ.

Mọi người không cần phải đi đâu xa, cứ việc đứng đây đợi là ổn thôi... Nhưng dùng một căn nhà gỗ nhỏ trong rừng khi xung quanh có mấy cành trúc và hồ nuôi cá thế này thì có hơi lạ lắm chút đỉnh

Thay vì hồi hộp nôn nao như mấy người kia. Ngài Akifusa lại khoanh tay, làm bộ mặt giận dữ như đứa trẻ nít vừa bị giật mất kẹo tổ ra khó chịu không hài lòng

— Cái thằng tiểu tử Hajima – bou đó... hết lấy ngựa của ta chạy lòng vòng khắp phố, gây nên một đồng hồ đồn để bao nhiêu chi phí bồi thường dồn về Thiên Chiếu Gia Trang. Nay còn dùng nhà kho của ta làm nơi thi đấu nữa... Đường như ta đang bị mất dần vị thế của chủ nhân Amaterasu no Mori thì phải!

— Akifusa – sama, xin hãy bình tĩnh, vì hoàn cảnh nên ngài Hajima – dono cũng không còn cách nào khác. Nhưng Akifusa – sama, nếu thần nhớ không nhầm thì bên trong nhà kho gỗ đó có chứa...

— Còn ấy mà... Ta trừ còn để làm thuốc sát trùng và rượu. Thi thoảng cũng cung cấp còn ấy viện hóa học hay trường học có phòng thí nghiệm theo đơn đặt hàng kiếm chút lợi nhuận. Mà thời gian gần đây cũng chưa thấy ai đến mua, nên ta tạm thời cất chúng vào kho... Không biết Hajima – bou đang suy tính điều gì mà lại dùng kho còn làm nơi thi đấu... chẳng lẽ nó tính sát còn lên Tsubaki – bou cho tên tiểu đệ yêu quý của ta sót chơi?

— Akifusa – sama... Hajima – dono là một lãnh chúa anh minh ngay thẳng, ngài ấy nhất quyết không chơi bẩn thế đâu... Có lẽ vì Hajima – dono không biết nơi đây có chứa còn thôi ạ - desu!

— Hầy, làm gì cũng được, nhưng đừng có phá mấy thùng còn của ta... nó quý lắm đấy. Kinh phí nhập còn về không phải rẻ đâu!

.....

Chỉ có ngài Akifusa mới nghĩ đến việc phát triển lợi nhuận bằng việc mua bán trao đổi còn ấy viện y tế, hóa học vân vân. Chẳng ai có thể nắm bắt được tâm lý ngài ấy cũng như chẳng thể đoán được ngài ấy đang suy tính gì trong đầu

Chisaki, chỉ mỗi Chisaki là không ngừng tỏ ra lo lắng bồn chồn. Nhưng lo cho Hajima một, thì cô ấy lại thấp thỏm nghĩ đến Tsubaki mười. Linh tính giống như trận này Tsubaki lành ít dữ nhiều... nói cho chính xác thì người nắm phần thua nhiều hơn lại là Tsubaki

— Yari, hay còn được biết đến là thương thẳng xuất hiện từ thời kỳ Nara có nguồn gốc từ Trung Quốc, nhưng cho đến tận năm 1334, Yari mới chính thức có mặt trong các tư liệu bằng văn bản, và thêm bảy thập kỷ nữa thì Yari mới được gọi là thông dụng. Đặc trưng của Yari có lưỡi rất dài thẳng, từ vài chục cm cho đến một mét, hoặc có thể hơn. Yari được rèn thủ công từ loại thép tamahagane nên cả độ bền lẫn chất lượng rất cao. Cho đến thời điểm này thì Yari được chia thành rất nhiều loại... thương của Hajima chính xác là Omi Yari, cũng giống Su Yari loại thẳng có hai cạnh nhưng phần lưỡi dài hơn, phù hợp cho việc tấn công tầm xa lẫn phòng thủ... Sojutsu, mình cứ nghĩ Hajima không bao giờ chịu học nghệ thuật cầm thương... nhưng không ngờ... cậu ấy lại tiến xa đến mức này... Tất cả chỉ vì muốn vượt qua Tsu – kun thôi ư? Hajima – kun... thay đổi nhiều quá...

Chisaki khẽ hướng lên mặt trăng tròn đêm nay, trong lòng dấy lên tâm trạng bồn chồn không yên

— Bình yên nhé, Tsu – kun...

.....

Âm thanh vó ngựa tiếp tục vang lên khắp khu rừng, cùng với tiếng kim loại va vào nhau loeng choeng đỉnh tai nhức óc. Hai tên điên tiếp tục cưỡi ngựa, choảng nhau bằng Omi Yari và Katana giống như lúc rời khỏi Thiên Chiếu Gia Trang vào thành phố

Điều đáng ngạc nhiên hơn là chẳng biết hai tên điên này lấy sức lực từ đâu mà bỗng dưng tỏ ra rất hăng say sung sức trong việc đánh nhau. Cứ nghĩ chém nhau xoèn xoẹt thì không khác chi bán sống bán chết vì mấy vết thương chí hiểm.... Giống như họ sớm đã vượt qua nỗi đau thể xác và quyết phải kết thúc trận chiến này vậy

— Không ngờ, Sojutsu của Hajima lại khá đến thế, chỉ cần nhìn cách cầm thương thôi cũng đã biết Hajima đã luyện khổ đến nhường nào. Đấu với một đối thủ như thế... mình lại càng trở nên hứng thú hơn!

Chiều dài của Yari cho phép Hajima tấn công từ vị trí xa, kết hợp với nghệ thuật dùng thương có sẵn, Hajima hoàn toàn áp đảo về lối tấn công lẫn phòng ngự. Trong khi Tsubaki chỉ có duy nhất thanh Katana, đồng thời không ngừng nghiêng đầu né tránh. Cứ mỗi lần mũi thương sượt ngang qua, Tsubaki nghe rõ âm thanh nó cắt gió xát đến thế nào... điều này cho thấy cây Yari kia thật sự là một món vũ khí vô cùng nguy hiểm... Nếu để bị trúng thì quả là điều không may mắn

— Không còn cách nào khác... chơi bản chút vậy. Dù sao thì mình cũng đánh mất Bushido của một Samurai chân chính từ đời nào rồi!

Vì nghĩ bản thân mình không có khả năng đọ lại kỹ thuật dùng thương của Hajima, dẫn đến việc không thể cho lưỡi kiếm chạm vào cậu ấy. Mà điều cần làm ưu tiên ngay lúc này là phải cho tên Samurai đó ngã ngựa. Thế là Tsubaki bỏ qua lòng tự trọng của một Samurai chân chính, thực hiện một hướng tấn công hèn hạ không giống ai... Hắn dùng Katana trườn xuống chém một nhát vào chân trước con ngựa đen Hajima đang cưỡi

Con ngựa bắt đầu nhảy dựng hí lên mấy tiếng trông có vẻ như đau lắm. Nó bất ngờ nhổm dậy khiến Hajima mất cân bằng, ngã lăn xuống đất. Nhưng trước khi ngã, Hajima thiếu chủ còn kịp thời vung mũi thương đâm vào phần ngực phải tên đeo mặt nạ, làm hắn cũng loạn choạng ngã theo. Đúng là gây ông đập lưng ông, chơi bản kiểu gì cũng bị trừng phạt

Điều không may mắn tiếp theo, là cả hai cùng theo con dốc mà ngã lăn lòng vòng xuống. Cho đến khi tiếp đất thì cơ thể hai tên điên ấy lại rách toạc thêm vài vết thương mới cho nó biết thế nào là cảm giác mạnh

Nhánh chóng đứng dậy, hai người họ tiếp tục lao vào nhau với hai món vũ khí trên tay, không ngừng gây ra những âm thanh đinh tai nhức óc mỗi khi chúng chạm nhau leng keng. Rồi cả hai lại vừa chạy vừa đánh, kéo nhau đi đâu đó chẳng biết

.....
Âm thanh Katana và Yari chạm nhau vun vút thu hút bao nhiêu ánh mắt theo dõi về phía bìa rừng trúc. Họ thấy mặt nạ cáo trắng Kitsune bị đánh đuối đến tận khu nhà chòi gỗ của ngài Akifusa bởi thiếu chủ Hajima – dono

— Đến rồi đến rồi, Hajima – dono và Kitsune bí ẩn...

— Tiến lên tiến lên...

Tiếng cổ vũ không mấy công hiệu vì hai người họ hầu như bỏ ngoài tai hết những thứ khiến mình mất tập trung. Hai tên điên ấy chỉ quan tâm làm thế nào để hạ gục đối phương, mặc cho bao nhiêu thương tổn rủi ro mình phải gánh chịu

— Tsu – kun, Hajima – kun...

Ngay cả sự bồn chồn lo lắng của Chisaki cũng không thể truyền đạt đến hai người họ. Trận chiến này, dù có muốn ngừng lại cũng không được nữa... khi cả Hajima lẫn Tsubaki đều quyết định sẽ kết thúc mọi thứ bằng vũ lực

— Kiếm pháp tự do: Kamaitachi!

Cầm ngược thanh kiếm và bắt đầu tấn công như các nhảu giả sử dụng Kunai cận chiến. Với cách cầm kiếm ngược này sẽ gây khó dễ cho đối phương trong phút chốc. Cũng giống như loài Youkai chồn gió Kamaitachi luôn khiến con mồi bị bất ngờ, rồi sau đó sẽ dùng móng vuốt vừa dài vừa sắc nhọn như lưỡi dao để kết liễu... Tư thế cũng tương tự cách cầm kiếm của Tsubaki ngay bây giờ

— Sojutsu, thức thứ 2: Địa Nộ!

Tsubaki tấn công từ bên dưới, thì cây Omi Yari của Hajima đã chặn đứng được hành động đó. Chàng thiếu chủ trẻ dùng chân đá vào đầu Yari, để nó tung bật thanh Katana trên tay Tsubaki sang một bên. Hajima bước chân phải lên phía trước, chuyển đầu thương ra phía sau. Xoay một vòng và vút thương từ trái sang

— Sojutsu, thức thứ 31: Mộc Diệp Lưu, Tam Nhật Nguyệt Chi Vũ!

Cây thương đánh trúng vị trí xương sườn Tsubaki một nhát trực diện. Một cú đánh chí hiểm, uy lực cao, lại vào ngay vết thương ở mạn sườn, gây cho Tsubaki độ sát thương nghiêm trọng. Hắn đưa tay ôm lấy chỗ xương sườn thấm máu, chân trái gục xuống vì kiệt sức... đầu óc hắn bắt đầu có dấu hiệu choáng vì nhìn thứ gì cũng lơ mơ khó khăn

Hajima thiếu chủ múa thương một cách chuyên nghiệp rồi vút thêm nhát nữa từ dưới lên buộc Tsubaki phải nâng kiếm đỡ. Nhát thương cực mạnh ấy đủ sức đánh văng thanh kiếm rời khỏi tay Tsubaki và rơi ra xa xa khỏi chủ nhân nó

_ Tính mượn cái danh con cáo này để che thân phận mình đến chừng nào hả? Còn không chịu tháo cái mặt nạ đó xuống để nhìn tôi cho rõ này... tên khốn Tsubaki Minamiya...

Hajima chém xuống một đường thẳng, để lại một nhát cắt ngay chính giữa cái mặt nạ cáo trắng đỏ

_ Sojutsu, thức thứ 42: Lôi Đình Bái Nguyệt Trảm!

Nhát thương của Hajima không gây nguy hiểm trực tiếp đến Tsubaki, bằng chứng là chỉ có chiếc mặt nạ cáo trắng bị chẻ làm đôi rớt xuống, còn gương mặt đẹp trai lạnh lùng vô hồn của hắn vẫn bình yên vô sự. Trông hắn cứ liếc nhìn Hajima một cách thờ ơ... như thể hắn chẳng ngạc nhiên, sợ hãi hay đau đớn gì hết...

Chiếc mặt nạ không còn nữa, vậy là kể từ giây phút này trở đi, hắn sẽ đối diện với biết bao nhiêu người, với Hajima bằng gương mặt mộc của mình... gương mặt của một kẻ bị gán cho cái danh “tên tội đồ” của thần

_ Ấy dà ấy dà, thoát được khỏi cái lớp mặt nạ đó đúng là dễ thở hơn nhiều. Dù sao cũng cảm ơn, Hajima!

_ Tôi đã nói là không muốn nghe mấy lời cảm ơn sáo rỗng không chân thật đó từ cái miệng của cậu.. Tsubaki Minamiya!

.....

Giờ đây thì cái mặt Tsubaki đã in sâu vào trong tâm trí của tất cả những người đang theo dõi trận đấu này. Có chết họ cũng không thể nào quên được kẻ đã gây nên tội lỗi, gây nên nỗi ô nhục của gia tộc Minamiya... kẻ ngoại đạo đã làm trái lời răn dạy của thần linh

_ Là hắn... không thể nhầm được...

_ Kẻ đã hủy hoại thanh danh ngài Tsubaru... đã gây nên sự ô nhục và vấy bẩn tinh thần Bushido của nhà Minamiya...

_ TÊN TỘI ĐỒ TSUBAKI MINAMIYA!

Trong cơn phấn nộ lên đến cực điểm, những ai còn bị quá khứ ấy đeo bám... những người chưa thể tha thứ cho tội lỗi của Tsubaki, những con người chưa biết thế nào là lòng nhân từ vị tha... đều rút Katana và tổng tấn công duy nhất mỗi Tsubaki

_ TÊN TỘI ĐỒ ĐÁNG CHẾT TSUBAKI MINAMIYA!

_ CHÍNH HẮN LÀ NGUYÊN NHÂN DẪN ĐẾN CON THỊNH NỘ CỦA SUSANOO – SAMA!

Rất có khả năng Tsubaki sẽ phải một chọi một đồng với đám người lăng xăng nhặng này khi trong tay không có một tác sát. Xem chừng hắn thật sự bị dồn vào mức đường cùng không còn đường thoát

_ Ôi trời ôi trời, cứ thế này thì sau khi về được vịnh Kyuushi, chắc mình lại phải nhập viện cấp tốc quá... Con người, đúng là loại sinh vật phiền phức!

Các Samurai nhà Kurahashi chạy ngang qua Hajima, thì một vài người lại bị chính vị thiếu chủ kính mến dùng cán Yari quất ấy phát vào ngực, vào tay, vào chân ngã chổng choãi dưới đất. Những người khác bắt đầu cảm thấy hoảng sợ khi bỗng dưng Hajima làm thế... họ lui lại sau mấy bước, cũng như không dám chia kiếm về phía cậu ta

_ Ta đã cảnh cáo trước rồi đúng không? Trận đấu của ta, không ai được phép tham gia... nếu không, ta sẽ trừng phạt kẻ đó... dù cho có là ngài Akifusa – sama... Các người dám phớt lờ, bỏ ngoài tai những lời của ta sao? Những tên Samurai thấp kém??

— Nhưng thưa Hajima – dono... người đó là Tsubaki Minamiya, là kẻ đã gây ra nỗi nhục cho gia tộc Minamiya... chúng thần...

— Làm sao? Các người muốn làm gì khi biết đó là Tsubaki Minamiya?

Không ai dám nhìn thẳng trực diện vào đôi mắt vừa lạnh vừa đờ đờ sát khí trên mặt Hajima... Cái nhìn tàn nhẫn, lạnh lùng, sẵn sàng nâng cây Yari chém bất kỳ ai dám cãi lại nửa lời. Họ biết nếu nói thêm bất cứ câu nào gây khó chịu cho Hajima – dono thì không đảm bảo được cái mạng còn toàn vẹn

— Chúng thần biết lỗi, xin thiếu chủ tha thứ...

.....

Đó là tình hình bên nhà Kurahashi, Hajima đã giải quyết xong đám Samurai nhốn nháo mất tự chủ của mình một cách êm thấm

Nhưng không chỉ có mỗi nhà Kurahashi, ngay cả nhà Tsuchimikaido cũng tồn tại mấy người nuôi mối thù dài với Tsubaki. Cũng không tránh khỏi việc họ có ý định vung Katana chém Tsubaki một trận cho ra trò. Đương nhiên vẫn phải tìm cách hạ hỏa mấy kẻ nóng đầu đầy lại. Và người làm điều đó không ai khác ngoài Chisaki và Mikazuki

— Tất cả dừng lại ngay!

Chẳng biết từ khi nào, Chisaki đã vượt lên phía trước chặn họ lại cùng với Mikazuki. Thấy vị cung chủ tối cao đứng đó... những vệ sĩ nhà Tsuchimikaido đâu dám tiến thêm bước nào nữa, trừ khi chán sống muốn ăn thử một kiếm từ cô cung chủ nhỏ

— Các người đang mưu tính chuyện gì khi rút Katana với thái độ đó vậy?

— Chisaki hime – sama, chúng thần cũng không đồng tình với việc Thiên Chiếu Gia Trang chấp nhận để Tsubaki Minamiya tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... Hơn nữa, lại càng không thể chấp nhận việc người giấu chúng tôi giúp đỡ cho tên tội đồ đó...

— Rồi sao nữa? Ta là cung chủ tối cao, thống lĩnh nhà Tsuchimikaido được sự đề cử của thống lĩnh tiền nhiệm Chiba Tsuchimikaido và sự chấp thuận của ngài Akifusa – sama. Ta có quyền quyết định mọi thứ trong và ngoài gia tộc Tsuchimikaido... bao gồm cả việc cho phép bất cứ ai trở thành người nhà Tsuchimikaido. Các người phản đối ư? Vậy thì hãy bước ra đây, đấu với ta một trận và trở thành thống lĩnh tiếp theo đi... Khi đó, các người được quyền quyết định mọi chuyện!

Nếu chấp nhận lời tuyên chiến này thì có khác chi kẻ đó mong muốn soán ngôi vị thống lĩnh bao đời nay của nhà Tsuchimikaido. Soán ngôi là một vấn đề... cái chủ yếu là không ai dám đứng ra giao chiến với cung chủ nhà Tsuchimikaido. Trình độ kỹ kiếm của cô ấy có thể nói là vượt xa bố... tuy chưa thể lĩnh hội hoàn toàn Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ, nhưng mọi người trong gia tộc đều cảm thấy quan ngại trước sức mạnh của cô ấy

— Nếu các người nhất quyết muốn tiến lên đánh Tsu – kun... thì ta sẽ...

Chisaki bất ngờ rút lấy thanh tanto nhỏ được giắt ở phần thắt lưng bộ Kimono mà cô cung chủ nhỏ đang diện trên người kê lên ngay vị trí cổ

— Tự kết liễu mạng sống của mình bằng thanh Tanto này. Các người muốn sao?

Nói là làm thật đấy, sâu trong đôi mắt liếc trừng nghiêm túc của Chisaki không có chỗ cho lời nói đùa đâu. Hơn nữa, mũi nhọn thanh Tanto từ từ đâm sâu hơn vào làn da đến mức có giọt máu đỏ chảy ra

— Chúng thần không dám làm càn nữa, xin hime sama xá tội!

.....

Vậy là đám phần khích bên nhà Tsuchimikaido đã được giải quyết xong. Chỉ còn lại nhà Minamiya ngập ngừng không dám tiến cũng không muốn lui. Họ không biết phải làm thế nào khi đồng minh hai nhà còn lại bị chính thống lĩnh của họ can ngăn

Ngài Akifusa lững thững bước đến trước nhà Minamiya với chiếc tẩu thuốc phì phèo khói trên tay

__ Cho hấn tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm và để hấn vào nhà Tsuchimikaido là chủ ý sắp xếp của ta. Nếu có thắc mắc hay bất mãn bất cứ điều gì thì hãy bước ra đây đối chất với ta. Yên tâm, ta sẽ không đổ trách các người... trừ khi các người khiến ta chịu thất bại trong lý luận!

Có cho vàng cũng chẳng có ai dám đứng ra đối chất với một vị thần. Chính vì thế nên các vệ sĩ người nhà Minamiya cũng rút lui

__ Hầy hầy, lũ trẻ trâu này công nhận loi nhoi phiền toái thật đấy... Oi, Hajima – bou, Tsubaki – bou, ta đã dọn đường cho rồi. Lo mà kết thúc mọi thứ trước khi trời sáng đi... Sắp đến giờ mặt trời mọc rồi đó!

__ Rõ phiền phức... thần thật sự không được quyền rút lui sao ạ?

__ Hả, vừa phát ngôn cái gì đó, ta nghe không được rõ... có ngon thì nhắc lại xem coi?

__ Haizzz, không có gì không có gì...

.....

Sau khi trấn an dẹp loạn được mọi việc, Mikazuki lặng lẽ tự động nhặt thanh Katana mà Tsubaki đã đánh rơi khi nãy. Cầm nó trên tay, Mikazuki chẳng nói chẳng năng, chỉ lững thững mang đến trao trả lại cho chủ nhân

Tên tự kỷ đảo mắt nhìn cô ấy một lúc... dường như nàng công chúa tóc tím đen có rất nhiều điều muốn hỏi hấn... nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu... Không, đúng ra là phải nổi giận vì hấn đã che giấu thân phận thật của mình trong suốt thời gian dài... nhưng đó không phải lý do chính đáng... hấn có quyền giữ bí mật về tên thật, nhất là khi phải sống trong cảnh ganh ghét của dòng tộc. Mikazuki càng không thể cảm thông cho hấn vì bản thân cô ấy không gặp phải trường hợp tương tự... không biết phải đối nhân xử thế ra sao... Thế là Mikazuki chọn cách im lặng, mắt không dám nhìn trực diện hấn

Tsubaki thừa biết... hấn thừa biết chính hấn đã gây ra sự khó xử này khi trước đây cứ một mực phủ nhận mình là Tsubaki Minamiya. Để rồi lúc mọi thứ vỡ lở, thì không thể ứng xử như lẽ bình thường... Ấy vậy mà hấn vẫn giở giọng kiêu ngạo chứa hàm ý trên chọc

__ Lạ nhỉ, mọi hôm cô nói nhiều lắm mà... sao bữa nay im phăng phắc thế? Không lẽ thần kinh cô vừa bị đứt thêm vài ba sợi nữa hả?

Mikazuki cứ cúi gầm mặt xuống, không tỏ ra khó chịu mỗi khi hấn nói khích nói đếu mình... Mà nói thẳng ra là cô ấy chẳng còn tâm trạng để nổi đóa nữa. Mikazuki chỉ trao lại thanh Katana và xem như đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình

__ Hiện giờ tôi không biết phải nói gì với anh... Hơn nữa, việc gì ra việc nấy, hãy hoàn thành nốt phần thi của mình với thiếu chủ Hajima. Sau đó, ta sẽ gặp nhau ngay khi đã trở về vịnh Kyuushi. Tôi hứa sẽ lắng nghe mọi điều anh giải thích, dù đúng hay sai... dù là sự thật hay là điều dối trá... tôi sẽ nghe hết!

__ Hầy, nếu cảm thấy những lý do lý trấu của tôi không đủ sức thuyết phục thì cô không nhất thiết phải nghe. Cô cũng đâu có ưa tôi đúng chứ... vậy thì không cần phải...

__ Phải, tôi chẳng thể nào ưa anh nổi, nhưng tôi cũng không muốn cứ luôn mãi mãi ghét một ai đó nên chắc chắn sẽ đến gặp anh mỗi ngày... Chắc chắn tôi sẽ bám theo anh cho đến khi nào ác cảm trong tôi về một tên tự kỷ điên khùng như anh chấm dứt... Tôi sẽ đến... cho nên, anh tuyệt đối không được chết... không được từ bỏ cho đến khi chúng ta hẹn nhau ở vịnh Kyuushi... Anh có thể thực hiện lời hứa ích kỷ này của tôi không?

Trong thoáng chốc, Tsubaki gần như không thể biện minh hay hùng biện bất cứ lời nào. Đơn giản vì đây là mong muốn của riêng bản thân cô ấy. Đã là mong ước cá nhân, thì không có kẻ hở để ta lách luật... Mặt khác, Tsubaki cảm nhận rằng Mikazuki... cô ấy chắc chắn sẽ đến... chắc chắn sẽ chạy qua nhà mình và ngồi xuống lắng nghe mình giải thích hết mọi chuyện... Vậy là thêm một lý do khiến hấn không được phép chết ở đây trước khi về vịnh biển Kyuushi

__ Hiểu rồi, không chết là được chứ gì... tôi cũng chẳng mong mình yên nghỉ ở một nơi rừng cây nhạt nhẽo này tí nào!

Cầm thanh Katana trong tay, Tsubaki đảo mắt về phía Hajima đang trừng nhìn mình. Cây thương Omi Yari của cậu ấy trông thật sắc nhọn nguy hiểm khi chủ nhân của nó cũng tỏa ra một nguồn sát khí kinh sợ. Nhưng đôi mắt sắc lạnh thể hiện sự tàn nhẫn của Tsubaki cũng không kém cạnh gì. Một cái ngoắc mắt cũng đủ khiến bất cứ ai trông vào đều bị hồn siêu phách lạc.

__ Đến đây Hajima, tôi sẽ cho cậu thấy thành quả của việc ba năm tìm kiếm sự cứu rỗi như thế nào... Đó không phải là một chuyến hành trình êm dịu đâu!

45. Chương 45

Thành phố cảng Yokohama. Địa điểm: Thiên Chiêu Gia Trang. Thời gian: 5h31 sáng ngày chủ nhật

Như vậy là đã qua thêm vài tiếng đồng hồ kể từ khi vụ lộn xộn kết thúc. Chỉ còn chưa đầy ba mươi phút nữa thì cảnh mặt trời mọc sẽ thay đổi cái bóng đêm đang bao trùm lấy toàn bộ không gian nơi đây. Một ngày mới lại đến... nhưng những vấn đề của ngày hôm qua vẫn còn chưa chấm dứt. Cụ thể như sau khi biết mặt nạ Kitsune, ứng cử viên đáng giá cho ngôi vị Đệ Nhất lại là phần đồ Tsubaki Minamiya, thêm việc ngài Amaterasu và Chisaki cùng chung tay che giấu thân phận, giúp đỡ hắc tham gia Đêm Vũ tận tình, gây nên một làn sóng phản nộ ức chế đối với những vệ sĩ cả ba gia tộc. Chẳng qua vì thống lĩnh tối cao lên tiếng nên họ không dám mạnh động. Thứ hai là trận đấu cuối cùng của Tsubaki và Hajima, nó vẫn chưa đến hồi kết... vẫn còn đang phân vân khi không biết ai sẽ là người chiến thắng. Chỉ có một điều mà ai cũng thấy được ngay hiện tại, là bao nhiêu lời cổ vũ cũng như mong muốn người chiến thắng đều một lòng quay về hướng Hajima thiếu chủ... Đó cũng là điều đương nhiên, vì sẽ chẳng có ai muốn kẻ mình ghét cay ghét đắng trở thành người thắng cuộc.

Phần lớn mọi người đều không chấp nhận chuyện Chisaki che giấu Tsubaki và để hắc làm vệ sĩ thân cận trong thời gian diễn ra Đêm Vũ. Dù đã lên tiếng ngăn cản bọn họ... nhưng như thế, Chisaki đã vô tình tự biến bản thân thành kẻ thù với mọi thành viên trong gia tộc. Vậy mà ngay lúc này đây, Chisaki tỏ ra không quan tâm đến điều ấy... cô cung chủ nhỏ để tâm là hướng đôi mắt quan sát thật kỹ về căn nhà chòi gỗ, nơi diễn ra trận đấu cuối của hai tên điên kia với niềm tin tưởng lẫn sự hy vọng... Phải, Chisaki làm tất cả, chấp nhận bị ghét bỏ chỉ để giúp Tsubaki... như thế là đúng hay sai?

Chẳng quan trọng... dù cho Chisaki quyết định thế nào, dù cho cô ấy đã lựa chọn một con đường tối tăm sai lầm, thì chỉ cần duy nhất một người đứng về phía cô ấy là đủ rồi... Phải, Mikazuki sẽ là người ủng hộ Chisaki trong mọi thứ... kể cả khi chính nàng công chúa tóc tím cũng có phân vân lưỡng lự riêng... cũng có những câu hỏi đặt ra cho Chisaki và mong muốn được nghe câu trả lời... Nhưng nhiều đó không thể sánh bằng với gánh nặng Chisaki đang gánh trên vai... Cô ấy có nỗi khổ của riêng mình... Nếu lúc này ngay cả Mikazuki cũng quay lưng phản đối... thì Chisaki sẽ lại cô đơn một lần nữa.

__ Chisaki...

.....
Leng keng vút vút choang choang, đó là toàn bộ âm thanh chúng ta có thể nghe được phát ra từ bên trong căn nhà chòi kia. Thoáng qua ta cũng dễ dàng liên tưởng đến cảnh hai tên điên đang không ngừng “đồ sát” nhau bằng mấy món vũ khí không hợp thời đại... Cũng không còn cách nào khác... chính hai tên đó đã quyết sẽ giải quyết mọi ân oán bằng Katana và Yari... thôi thì cứ để hai tên khùng ấy tự xử lý... ai chết thì bỏ.

__ Sojutsu thức thứ 13: Trảm Kích!

Hajima dồn sức bật xuống chân trái làm trụ để thực hiện một cú nhảy lộn vòng. Cậu ta vung thanh Omi Yari sắc nhọn chém thẳng một đường trực diện như các Samurai dùng kiếm chặt đầu kẻ thù.

Tsubaki nâng Katana chống đỡ trực diện. Sau đó, hắc chuyển tay để cầm kiếm ngược, rồi tiếp tục phản công bằng những đường kiếm vừa nhanh vừa hoang dại.

— Kiếm pháp tự do: Kamaitachi!

Như con Youkai chồn lưỡi gió, cầm kiếm ngược cũng tương tự như con Kamaitachi dùng bộ móng vuốt sắc nhọn chìa thẳng xuống giống lưỡi liềm và tấn công không khoan nhượng. Chỉ trong chốc lát, nghệ thuật dùng thương của Hajima dần dần bị phá giải một cách đơn giản

.....

— Tên khốn Tsubaki Minamiya, quả nhiên hắn là loại càng đánh càng tiếp thu nhiều kinh nghiệm thực chiến. Chỉ trong vài giờ đồng hồ, hắn đã tìm cách đối phó với những thức thương của mình... Nếu cứ kéo dài thì Sojutsu sẽ không còn là con bài trùm nữa... Mình cần phải kết thúc trong thời gian ngắn nhất có thể!

Hajima quay thương như những bậc thầy chuyên nghiệp. Cậu ta tiếp tục lao đến tấn công Tsubaki với tốc độ nhanh nhất cùng những pha tấn công bằng thương vô cùng đẹp mắt

— Sojutsu thức thứ 22: Rồng Cuồng Nộ!

Mũi thương đâm liên tục, khiến cho ta có cảm giác như bị hai ba nhát thương đâm cùng một lúc. Nhìn chung thì nó cũng tương tự như Ý Thiên Kiếm trong kiếm pháp. Sử dụng tốc độ bản thân và tính biến hóa khôn lường là chính. Chỉ có điều, nó không phát huy được uy lực như Ý Thiên Kiếm vì sử dụng thương khó khăn hơn Katana. Thức Rồng Cuồng Nộ này chỉ đủ để làm hoa mắt đối thủ, chứ không dùng để tấn công

— Rồng với chả rắn, tôi bắt đầu mệt cậu rồi đấy, Akai Sakura!

Chuyển thanh Katana bằng cách cầm cho thuận chiều, Tsubaki vung một chém từ trên xuống như cánh hoa anh đào bị chẻ làm đôi. Lưỡi kiếm Tsubaki chặn đứng mũi thương Hajima sát sàn, như thể hắn đã nhìn thấy được trọn bộ hướng đánh, từ đó có thể dự đoán chính xác cây thương đó sẽ đâm về phương nào

Tsubaki nhanh chóng nâng thanh Katana phản công, sau đó thì nhảy ra phía sau tạo khoảng cách an toàn. Hắn bắt đầu thở dốc xuống sức khi cơ thể chạm mốc giới hạn bản thân

— Hầy, nghỉ được giữa hiệp nhưng lại không đủ để hồi sức... Đầu óc mình bắt đầu ong ong lên đây... Phải nhanh kết thúc sớm nếu không muốn ăn chuối ngấm gà khóa thân... Nhưng nói một hồi mới để ý... tại sao Hajima lại chọn căn nhà gỗ này làm sàn đấu? Không phải nó quá tối tăm khi chỉ có vài ngọn đèn dầu thấp sáng thôi ư? Hơn nữa... mình còn thoáng nghe thấy một thứ gì đó khá nồng... giống như cồn ấy... Để một thứ dễ cháy như cồn trong một cái kho mà xung quanh chỉ được thấp sáng bằng lửa đèn dầu... Cô nhóc thần loli kia bị bại não rồi hay sao... Mà thôi kệ?

Tsubaki nhanh chóng đưa Katana chặn đòn tấn công bất ngờ từ Hajima. Chỉ chậm trễ vài giây là mũi thương đã đâm thẳng vào ngay giữa cổ họng hắn

— Nếu không tìm cách hạ cậu ta thì đừng hòng rời khỏi đây để về Kyuushi... Mình chỉ quan tâm là làm thế nào có thể nhìn thấy cảnh biển đó thêm lần nữa thôi!

.....

— Tại sao lúc nào cũng là cậu? Tại sao lúc nào cái tên đáng ghét như cậu?

Đang đánh nhau giữa chừng, bỗng dưng Hajima lại thốt lên những câu hơi khó hiểu. Làm cho Tsubaki không muốn nghe cũng chẳng được

— Cậu đang lèm bèm cái gì thế hả? Nói lớn lên, tại tôi không có thính như cậu, nghe không có được rõ đâu!

— Tại sao lúc nào mọi thứ rắc rối phiền phức cũng đều xuất phát từ cậu? Rút cuộc thì cậu là thứ gì? Tsubaki Minamiya... tại sao cậu lại trở về Nhật Bản, để rồi mọi thứ một lần nữa lại vướng trong mớ hỗn độn... Cậu đang mưu tính chuyện gì?

Hajima vung thương đánh bật thanh Katana trên tay Tsubaki sang một bên, rồi chuyển phần cán thương đâm thẳng vào ngực trái... khiến Tsubaki lùi lại mấy bước

Cú đánh vừa xong tuy không gây ra sát thương ngoài da, nhưng cũng khá thấm vì lực dồn vào đó khá mạnh

— Mưu tính chuyện gì, tôi thiết nghĩ cậu không có thẩm quyền để hỏi câu này. Tôi có chân, thích thì trở về Nhật Bản là chuyện hiển nhiên... Còn lý do vì sao tôi lại là cội nguồn của mọi rắc rối. Câu trả lời cực

kỳ đơn giản... bởi vì chính những người như cậu đã từng nghĩ Tsubaki Minamiya là một thiên tài hoàn hảo, nên mới cảm thấy thất vọng khi biết hẳn ta chẳng là thứ gì cả!

Hajima tiếp tục phóng đến vun vút cây thương vào lưỡi Katana của Tsubaki. Dẫn đến hai người họ kinh sức nhau

__ Phải, cậu chẳng phải thứ gì hết... Ngay từ khi cậu phản bội lòng tin ở tất cả mọi người, tôi đã sớm hiểu ra Tsubaki Minamiya không phải là thiên tài. Hẳn chẳng qua chỉ ngạo mạn vì trí thông minh sáng suốt mà mình đang sở hữu thôi...

__ Ừ, nói đúng rồi đó, tôi chẳng phải thứ gì hết... chỉ là một con người bình thường như bao kẻ khác... cũng chỉ là một kẻ biết thế nào là sự phản bội!

__ Vậy thì tại sao cậu cứ xây dựng lòng tin ở mọi người hử?

Hajima dùng toàn bộ sức lực để đẩy Tsubaki sang một bên, tiếp tục múa thương và tấn công dồn dập không ngừng. Gây bất lợi cho Tsubaki cả về việc chống đỡ hay né tránh

__ Từ người nhà Minamiya, quý phu nhân Minamiya, thống lĩnh Tsubaru Minamiya, thống lĩnh Chiba Tsuchimikaido, Tsukusa nee, thậm chí là cả Chisaki... Tất cả đều bị lừa bởi trò xây dựng lòng tin ở một kẻ thất hứa như cậu... Nếu như cảm thấy bản thân mình chẳng là gì cả... thì tốt hơn hết đừng khiến họ nuôi thêm ảo tưởng... Cậu hoàn toàn không hề quan tâm đến cảm xúc cũng của người khác... Cho họ một niềm tin, rồi cũng chính cậu đã tàn nhẫn dập tan tia hy vọng ấy... Tsubaki... cậu là con người hay là ác quỷ? Đùa giỡn với niềm tin của người khác... đó là Bushido của cậu sao?

__ Lải nhải từ nãy đến giờ, hóa ra vẫn là về Bushido à. Nghe cho kỹ đây Hajima, nếu có thể định nghĩa được từ ác quỷ thì nó giống với con người nhất đấy... Đúng, con người độc ác không kém gì quỷ dữ... Ngay cả loài sư tử là tàn bạo nhất cũng không hề cắn chết đồng loại của nó. Trong khi chính con người có thể sẵn sàng chà đạp, giết hại lẫn nhau đủ lý do khác nhau... Tôi biết mình không có tư cách dạy đời cậu bằng mấy lý thuyết sáo rỗng ấy, nên chúng ta sẽ không bàn đến chuyện này nữa... Hajima, tôi và cậu, cả hai chúng ta đều chỉ là những con người trần mắt thịt, cũng biết suy nghĩ, biết biểu lộ cảm xúc, biết nếm trải thế nào là đau khổ, thế nào là hạnh phúc. Thiên tài chỉ là cái danh mà mọi người đặt cho, chứ bản thân tôi chẳng trông mong gì vào nó hết... Tôi không hoàn hảo như mọi người thường nghĩ... cũng biết phạm phải lỗi lầm để rồi phải ân hận đến suốt phần đời còn lại. Ngay từ khi sinh ra, đôi mắt tôi chỉ nhìn thấy màu đen của bóng tối... tôi không thể nhìn ra thứ gì khác ngoài trừ những điều xấu xa tệ hại của thế giới. Có thể nói những năm tháng đó, cuộc sống này đối với tôi đều là vô nghĩa... Đúng như cậu nói, Tsubaki Minamiya... là cội nguồn của oán hận, của sự thất vọng, của sự đau thương mất mát... là cội nguồn của mọi điều tồi tệ phiến toái!

__ Thế thì cậu trở về Nhật Bản làm gì? Trở về Nhật Bản, trở thành người nhà Tsuchimikaido, tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Nếu tất cả đều là vô nghĩa, thì tại sao cậu lại xuất hiện trước mặt tất cả mọi người?

__ Đơn giản lắm... vì tôi muốn thay đổi... muốn sửa chữa những lỗi lầm mình đã gây ra trong quá khứ. Và Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm chính là thời khắc để tôi thực hiện điều ấy... Nếu không biết nắm bắt lúc này, thì thiết nghĩ sẽ chẳng còn cơ hội thứ hai!

.....

Hajima nghiêng răng trên vào môi dưới đến mức chảy cả máu. Cái nghiêng răng này vừa giúp cho tinh thần mình kiên định không do dự, vừa thể hiện được sự phẫn nộ lên đến đỉnh điểm mà Hajima phải chịu đựng

__ Làm lại ư? Sửa chữa những lỗi lầm ư? Cậu nghĩ chỉ cần nói mấy câu nói vô nghĩa ấy là có thể khiến tôi mũi lòng thương hại sao Tsubaki Minamiya?

Hajima lên gối ngay vị trí trên thất lưng một cách bất ngờ, khiến Tsubaki cảm thấy choáng váng, mọi thứ xung quanh cứ quay mòng mòng như ống kính camera bị chao đảo. Tsubaki không thể ngờ rằng Hajima sẽ lên gối nên không đề phòng... Mà nếu có biết cũng chẳng thể chống đỡ vì Tsubaki đã xuống sức gần như cạn kiệt

Nổi tiếp là một đòn liên hoàn kết hợp nhiều thức biến hóa khôn lường trong thương thuật

— Sojutsu thức thứ 5: Thiên Điều!

Hajima vùng mũi thương sắc nhọn từ trái sang trúng trực diện, làm cho vùng ngực Tsubaki tóe máu. Chưa dừng lại ở đó, Hajima tiếp tục quay thương rồi quất một nhát từ dưới lên

— Sojutsu thức thứ 37: Trảm Phong Binh Pháp!

Mũi thương tạo thêm một vết cắt chí hiểm bật máu trên cơ thể Tsubaki

— Sojutsu thức thứ 42: Khí Công Thương. Sojutsu thức thứ 57: Tu La. Sojutsu thức thứ 64: Luân Lưu Thương Trảo Kích. Sojutsu thức thứ 75: Diêu Loạn. Sojutsu thức thứ 88: Đế Thiên!

Không biết phải mô tả chi tiết thế nào. Những gì chúng ta thấy được ở đây là một pha phối hợp liên hoàn giữa Sojutsu, tốc độ và cả sự phần nộ bùng cháy trong tâm trí. Hajima vùng thương vừa chém vừa đâm, vừa móc, gây sát thương nghiêm trọng cho đối thủ. Điều làm nên đòn liên hoàn tuyệt hảo này chính là tốc độ lẫn kỹ năng điều khiển thương biến hóa khôn lường... gây cho đối thủ sự hoang mang cũng như không thể đoán được hướng tấn công tiếp theo sẽ đánh vào đâu.

Tsubaki là một điển hình, bằng chứng là hắn hoàn toàn bất lực trước pha tấn công kinh hãi bằng thương thuật. Hắn không thể nhìn rõ hay dự đoán đường thương... dẫn đến việc nhận toàn bộ nhát chém chí hiểm từ Hajima thiếu chủ. Chỉ trong phút chốc, vết thương cũ động lại, vết thương mới vừa được thêm vào... bông băng thuốc nên đều rách tươm bung hết cùng chiếc áo Keikogi và Haori... Cả cơ thể Tsubaki ngay lúc này chẳng chừa chút vết thương còn đỏ hoắm hôi tanh của máu

— Sojutsu thức thứ 104: Hoàn Tảo Thiên Quân!

Hajima xoay thương vun vút quất thẳng vào mặt Tsubaki. Đó là một cú đánh rất mạnh, đủ để đá bật Tsubaki về phía đồng thùng gỗ chất cùn mà ngài Akifusa lưu trữ khiến một thùng chứa cùn vỡ nát, đổ tràn ra ngoài

Cơ thể đã không chỗ nào còn nguyên vẹn, nay còn nằm trong vũng cùn. Khấp mình mẩy Tsubaki vừa sủi bọt, vừa xì khói như nước sôi. Cùn sát trùng thấm vào vết thương, vào da thịt gây nên hiện tượng xát thương, làm cho Tsubaki ném trải một cơn đau đến thấu xương. Nhưng hắn vẫn không la hét đau đớn... trái lại còn tự cắn răng vào môi để chịu đựng nó

.....

Chứng kiến cảnh Tsubaki gồng mình trong vũng cùn. Nó đau lắm, nhưng hắn vẫn cố gắng không hét nửa lời. Hajima lạnh lùng cho rằng đây chính là một sự trừng phạt nho nhỏ mà các vị thần đã dành cho hắn... Tsubaki xứng đáng chịu lấy hình phạt này

— Đau và rất lắm đúng không Tsubaki? Cậu cảm nhận được cơn đau ngoài xác thể này như thế nào? So với nỗi đau không bao giờ có thể lành trong tim từng người một... Đây chưa phải là tất cả đâu... Chấp nhận đi Tsubaki, cậu không thể làm được gì một mình hết... cậu luôn ung dung sống trên sự đau khổ của người khác mà chẳng cần hay biết họ đang đau đớn tủ nhục thế nào... Cậu dẫm đạp tất cả chỉ vì muốn thực hiện cái lý tưởng điên khùng của cậu... Tsubaki Minamiya, cậu sẽ không bao giờ được dung thứ... Các vị thần sẽ trừng phạt một đứa con ngoại đạo, phản bội như cậu... Linh hồn cậu sẽ chẳng bao giờ được siêu thoát!

Bất ngờ dùng chân đạp hết mấy mảnh thùng vỡ đang đè lên người mình. Tsubaki loạng choạng ngồi dậy khi toàn thân thể chỗ đỏ chỗ trắng chỗ tái xanh. Đôi mắt lạnh lùng thờ ơ đó đang thể hiện một sự đắc thắng đi đôi với cái điệu cười đầy toan tính

— Heh Heh, tính khiến tôi cười đến chết mất hả Hajima?... Không được tha thứ ư? Tôi cứ nghĩ cậu đã hiểu con đường tìm kiếm sự cứu rỗi mà tôi đã đi suốt ba năm nay rồi chứ? Thì ra cũng thuộc dạng đầu đất như lũ choai choai chỉ biết ăn chuối là giỏi... Ba năm qua, tôi một mình lặn lội đi tìm sự tha thứ, và nhận ra một điều rằng: “Mình bị nguyên rủa, có đến chết, linh hồn cũng không thể trở về cõi niết bàn một cách thanh thản”... Phải, tôi biết mọi tội lỗi của mình không hề được bao dung... Yêu người cá là trọng tội, và kẻ vi phạm phải nhận lấy một số mệnh còn khắc nghiệt đau đớn hơn cả cái chết. Nhưng tôi cũng chẳng cần... mạng sống này, muốn lấy muốn giết... tùy... Ai muốn trừng phạt thì cứ đến... đây không ngăn... Nhưng để tôi nói điều này Hajima... con người là sản phẩm của thần linh, các vị thần đã tạo ra con người dựa trên hình

dáng của họ... Vậy thì những tội lỗi của con người cũng chỉ bắt nguồn từ một nơi thôi. Thần thánh mà các người tôn thờ, cũng chẳng tốt đẹp gì mấy đâu!

Càng nói những câu như thế, càng khiến Hajima thêm tức giận. Tsubaki dám mở miệng xúc phạm thần linh... Vậy ra cái điệu cười mà hắn đang thể hiện trên môi, chính là sự khinh thường thần thánh... khinh thường Amaterasu tối cao

_ TSUBAKI, CẬU THẬT SỰ CHÁN SỐNG RỒI ĐÚNG KHÔNG? DÁM NÓI RA NHỮNG LỜI NGÔNG CUỒNG...

_ Bộ tôi nói không đúng sao? Con người hơn con vật ở chỗ biết suy nghĩ. Làm ơn linh động bộ não dùm tôi cái, Hajima. Chẳng phải năm xưa, chính Y Trang Nặc Izanagi đã chém đầu đứa con đầu lòng vì đã vô tình giết chết Y Trang Nhiễm Izanami đó ư? Chính ông ta cũng đã thất hứa, khiến cho Izanami không thể trở về từ cõi âm ấy... Chắc cậu hiểu tôi đang muốn nói đến điều gì phải không?

Hajima im bật vì không thể nói thêm bất cứ lời nào. Giờ đây, chàng thiếu chủ trẻ đang phải đối mặt với ưu thế mạnh nhất của Tsubaki... đó chính là trò hùng biện. Từ trước đến nay, chưa ai có thể thắng hắn trò hùng biện, trừ khi Tsubaki chẳng để tâm đến vấn đề đó và cố tình thua cho xong

_ Câm như hén rồi... này còn hùng hồn lắm mà Hajima? Nếu xem tôi như một kẻ tội đồ... thì việc giết con có được xem là đúng đắn không? Một đứa trẻ sinh ra chưa biết trời đất thế nào, chưa biết mặt mũi chính mình ra sao, lại bị chẻ thành 8 khúc dưới lưỡi kiếm của người cha chỉ vì vô tình giết mẹ sau khi sinh. Thằng bé nó có tội ư? Xét theo luật hình sự thì một đứa bé chưa nhận được trách nhiệm hành vi được xem là tội phạm giết người ư? Trong khi Izanagi lại xuống tay đạ tâm giết chết con mình... lòng vị tha nằm ở chỗ quái nào? Rồi cả việc Izanagi đã hứa sẽ không ngoảnh lại nhìn Izanami cho đến khi cả hai thoát khỏi Hoàng Tuyền Yomi... nhưng chỉ vì không kiềm chế được bản thân, mà ông ta đã thất hứa... Rồi còn lạnh lùng dùng đá lấp lối lên, bỏ mặc Izanami sống dưới địa ngục và mang danh bị phản bội đến suốt kiếp... Izanagi thật là một người cha “vĩ đại” mà chúng ta cần phải noi theo đó!

_ Im... Im đi Tsubaki...

.....

Tsubaki lạnh lùng tung chân đá hết mấy cái thùng gỗ chứa cồn xung quanh lăn về phía Hajima. Chàng thiếu chủ trẻ bất ngờ dùng thương phá nát hết mấy cái thùng đó. Đương nhiên là không thể cản hết... có một số cái lăn vào góc nhà rồi vỡ là chuyện thường

Bây giờ, toàn bộ căn phòng nhà kho gỗ của ngài Akifusa, nơi đang được làm đấu trường giữa hai tên điên kia ngập tràn đầy cồn đến mức cái mùi nồng nặc thi nhau bốc lên

Mùi hương khó chịu này làm cho Hajima cảm thấy không thoải mái. Vì bị dính một ít cồn nên những vết thương nhỏ trên cơ thể Hajima bắt đầu có phản ứng sưng bọt gây rất, nhưng không thành vấn đề. Cái chính là cồn ngoài việc sát trùng còn được dùng để làm rượu... nên chút ít nó cũng khiến ột vài người bị say sau khi ngửi trúng... Hajima lại không may mắn thuộc dạng số ít trường hợp đặc biệt ấy... Chỉ mới nghe một chút thôi mà đầu óc Hajima bắt đầu quay vòng vòng như chong chóng... Nhìn mọi thứ cứ mờ dần đi

_ Hajima, tôi vốn ngay từ đầu đã không thích thần linh... không tin vào thần linh thì đúng hơn. Khi được tiếp xúc với văn hóa phương Tây, tôi đã hiểu rõ... con người là giống loài đầy tội lỗi chỉ biết chà đạp nhau mà sống. Nhưng không phải ai cũng như thế. Đâu đó vẫn còn có tình yêu thương đồng loại mà ta không hề hay biết. Ở đây, con người làm chủ tất cả... Con người dựa vào trí thông minh, phần đấu của bản thân để đạt đến thành công, chứ không phải dựa vào thần thánh... Mọi người có quyền thờ tín ngưỡng, có quyền tìm một chỗ để nương tựa mỗi khi ta đánh mất chính mình... Nhưng nếu cứ bám lấy thần thánh và cho rằng mọi thứ đều do thần linh quyết định... thì chính tay tôi sẽ dẹp tan sự mê tín dị đoan vớ vẩn ấy một cách trơn tru nhanh gọn. Cảm ơn các vị thần đã sinh ra chúng tôi... nhưng từ đây, chính con người, những giống loài mang hình dáng của các ngài sẽ tự định đoạt lấy cuộc sống của chính mình... chứ không phải con rối mà các ngài mặc sức điều khiển!

Tsubaki dùng lưỡi Katana ngoắc lấy phần đầu của ngọn đèn dầu treo trên cột gỗ. Hắn lạnh lùng ném ngọn đèn dầu xuống vũng cồn còn ướt. Theo tính chất vật lý, cồn là loại chất lỏng dễ cháy. Khi tiếp xúc với lửa, nó sẽ bốc cháy không sinh ra khói và ngọn lửa sẽ có màu xanh da trời

Từ một ngọn lửa nhỏ đi theo cồn, dần dần trở thành một ngọn lửa lớn thiêu rụi cả căn phòng trong tích tắc. Hajima tròn mắt ngó nghiêng xung quanh, chiêm ngưỡng ngọn lửa này... giống y như trong giấc mơ mà mình từng gặp vài ngày trước. Hajima đứng trong một căn phòng khi mọi thứ xung quanh bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa màu xanh da trời như lửa ma trơi... Và ngay đối diện, hình ảnh Tsubaki Minamiya lạnh lùng thờ ơ tàn nhẫn đang nhìn mình một cách đáng sợ hiện ra ngay trước mắt... Hắn đang cười... đúng vậy, hắn đang nở nụ cười đắc chí cũng như thể hiện sự xem thường Hajima... y như trong giấc mơ

_ Hajima, cậu nghĩ lý do vì sao Nhật Bản hay có núi lửa phun trào? Do cơ địa của đất tác động lên ư? Nếu nghĩ theo chiều hướng khoa học đó thì tớ cũng đồng ý. Nhưng còn theo cách nghĩ của chúng ta... thì là do thần linh đang nổi giận. Vị thần nào liên quan đến núi lửa đang phẫn nộ... Theo quan điểm của tôi, ngọn núi lửa đó rất có thể chính là đứa con đã bị Izanagi chém đầu chặt thân năm xưa không biết chừng. Kể ra cũng thú vị phết... Vị thần ấy cũng bất mãn, oán hận người cha ngu ngốc, yếu đuối, không dám thừa nhận bản thân mình sai... Tên vị thần ấy là...

.....

.....

Bên ngoài, những người theo dõi trận đấu cuối nhìn rõ được có thứ gì đó lập lòe màu xanh đằng sau tấm cửa ván kéo kia. Cái thứ lập lòe xanh ấy lan rộng lan rộng, cho đến khi đốt trụi trần nhà và cửa thì họ mới phát hiện đó chính là lửa

_ CHÁY ... CHÁY RỒI!

Kèm theo tiếng báo cháy là tiếng hốt hoảng la hét của hàng chục người cùng một lúc. Họ bắt đầu chạy qua chạy lại lằng xằng như chạy giặc. Vừa ồn ào vừa khó chịu, lại càng không thể giải quyết được chuyện gì hết

_ HAJIMA THIẾU CHỦ CÒN Ở TRONG ĐÓ. MAU TÌM CÁCH DẬP TẮT LỬA!

Một vài người còn tỉnh táo, còn giữ được bình tĩnh thì nhanh đi tìm xô chậu hay bất cứ thứ gì có thể chứa nước và chạy ồ ạt ra phía sông hồ nào gần đây. Một số người cố gắng tiếp cận ngọn lửa để tìm chỗ chui vào giải thoát cho Hajima... nhưng do ngọn lửa cháy quá nhanh, dẫn đến không có kẻ hở để nhảy vào

Đến giây phút này, Chisaki không thể không lo lắng hoảng loạn. Mặc kệ bản thân mình thế nào, cô cung chủ nhỏ quyết định chạy vào bên trong căn chòi với ý định giải cứu cả hai, trong khi mình đang mặc Kimono vô cùng vương vít.

May mắn thay, Mikazuki đã kịp thời ôm chặt lấy Chisaki, ngăn không cho cô cung chủ nhỏ làm điều dại dột

_ Đừng Chisaki, cậu không thể vào đó ngay lúc này được!

_ Buông mình ra... mình phải vào cứu Tsu – kun và Hajima – kun... Buông mình ra Mikazuki!

_ Không, cậu có thể làm bất cứ thứ gì nhưng điều này thì không. Dù cậu có dùng quyền cung chủ ra lệnh thì tớ cũng không cho phép cậu vào trong đó... Bình tĩnh Chisaki, bình tĩnh...

Mikazuki chồm người lên ôm trọn lấy Chisaki vào lòng. Cô ấy ép chặt Chisaki, cố gắng trấn an tinh thần bất ổn cô cung chủ nhỏ

_ Bình tĩnh Chisaki, hãy để việc đó lại cho người nhà ba gia tộc. Thân là cung chủ, cậu không được phép làm hại đến thân thể của chính mình. Nếu cậu hoảng loạn... thì mọi người cũng sẽ hoảng loạn

_ Nhưng Tsu – kun và Hajima – kun...

_ Sẽ ổn thôi, Hajima – dono rất mạnh, ngài ấy sẽ không bao giờ bị ngọn lửa này khuất phục... Cả anh ta nữa, vì anh ta đã hứa sẽ sống sót trở về mà... Tớ tin vào hai người họ!

Dù rằng nói thế, nhưng ngay cả đôi tay ôm cứng lấy Chisaki cũng run run vì lo sợ. Lần đầu tiên thấy một Chisaki điềm tĩnh chững chạc lại trở nên hốt hoảng mất kiểm soát khiến Mikazuki phải bảo vệ cho cô ấy. Nhưng Mikazuki cũng đang cố gắng không để chính bản thân mình rơi vào khủng hoảng sợ hãi

Đảo mắt nhìn về nơi ngọn lửa xanh cháy bừng như ngọn đuốc khổng lồ. Mikazuki không còn cách nào khác ngoài việc tiếp tục đặt niềm tin ở hai người bạn họ

— Hajima – dono, Minamiya – san... làm ơn... xin hãy trở về an toàn!

.....

.....

Phía bên ngài Akifusa cũng đang cất lực kêu gọi người đến hỗ trợ việc dập tắt ngọn lửa. Cả ngài ấy là hiện thân của một vị thần mà cũng không tránh khỏi sự căng thẳng như bao người khác

— Nhanh lên, gần đây có một cái hồ cá, nhanh chóng dùng nước trong hồ dập tắt lửa cho ta!

— Akifusa – sama... đội hỗ trợ sẽ đến đây ngay trong ít phút nữa – desu!

— Chắc, ít phút cụ thể là bao nhiêu? Chờ cho đến khi chúng đến thì chắc hai đứa kia thành thịt nướng quá... Tên tiểu tử Tsubaki – bou, nó nghĩ gì mà dám dùng còn châm hỏa vậy? Thật hết nói nổi!

Đột nhiên, Hanabi chợt nghĩ ra một điều

— Akifusa – sama, vận mệnh của Tsubaki – dono... ngài ấy có chiến thắng Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm này không ạ - desu?

— Chẳng rõ, tự dừng ta lại thấy một màu đen tối mịt trong đường đời của Tsubaki – bou... Ta không còn thấy danh hiệu Đệ Nhất dính kèm với nó nữa... Tất cả chỉ là một màu đen sâu thẳm thẳm thôi...

— Không còn nhìn thấy danh hiệu Đệ Nhất... Vậy là vận mệnh của Tsubaki – dono đã thay đổi... đúng như những gì ngài ấy nói...

— Gru... tên tiểu tử Tsubaki – bou, đây là cách nó thay đổi số phận của chính mình ư? Tự tạo ra số phận khác bằng cách nối sợi dây định mệnh đến một cột mốc mới... Tên tiểu tử chết tiệt đó... đã tính đến chuyện sẽ bỏ mạng tại nơi này sao?

.....

Trong ngọn lửa nhấn chìm mọi thứ, 2/3 căn nhà đã cháy trụi thành than. Nhưng trong đó vẫn còn hai chiến binh, một vị Samurai chân chính được nhiều người kính trọng và một tên Ronin thấp kém bị xã hội ruồng bỏ. Giờ đây, họ sẽ bỏ lại tất cả những gì người đời ca tụng đem pha chỉ để đổi đầu một chọi một với nhau cho đến khi một trong hai bên gục xuống

— Cậu làm vậy là ý gì? Dùng còn làm chất dẫn lửa để thiêu rụi căn nhà... Cậu không nghĩ chính bản thân mình cũng sẽ chết ở đây sao?

— Heh heh, chết vì lửa đốt à? Nghe giống mấy câu chuyện tử hình phù thủy bằng cách thiêu họ dưới lửa bên phương Tây đó. Nhưng để tôi nói điều này cho cậu rõ Hajima... cái mạng này là của tôi, muốn sống hay chết là do tôi lựa chọn... Và tôi đã quyết định nơi yên nghỉ của mình ở đâu rồi. Tôi sẽ không chết trong cái căn nhà chật hẹp bé tí mà ngài Akifusa dùng để trữ cồng cồng quắc quắc đâu đó tận trong rừng thế này... Còn khuya mới có chuyện đó xảy ra!

Tsubaki vẫn tiếp tục giữ điệu cười khinh khỉnh ấy trên môi. Dù cho cả hai đang đứng giữa biển lửa nhưng hắn vẫn làm như chẳng có gì quan trọng

— Hajima, nếu muốn thoát khỏi đây, buộc chúng ta phải kết thúc trận đấu này sớm. Tôi sẽ cho cậu thấy một vị thần nổi giận khi bị phản bội như thế nào... Tôi cũng sẽ cho cậu thấy con đường mà tôi đã chọn khi quyết định sẽ thay đổi tất cả trong Đêm Vũ năm nay!

Tsubaki chìa thanh Katana về phía đối thủ. Cả cơ thể Hajima lúc này trở nên nặng nề vì vết thương và mùi nồng của cồng khiến cậu ta bị say

— Hajima, trước mặt cậu bây giờ... đang nhìn thấy thứ gì?

Trước mặt Hajima đang nhìn thấy thứ gì? Hajima không biết phải trả lời câu hỏi đó thế nào khi ngay trước mắt chàng thiếu chủ trẻ là.. 1..2..3..4..5..6.. có đến 7 Tsubaki đang đứng đó và tất cả đều đồng loạt vung kiếm về phía mình. Hajima chưa hết hoảng loạn, đưa tay lên dụi mắt và nhìn cho thật rõ, thì 7 Tsubaki vẫn hiên ngang đứng đấy như thể tên tự kỷ kia học được thuật phân thân giống trong mấy bộ manga thể loại supernatural

— Tại sao... có đến 7 người... Tsubaki, rút cuộc là cậu đã làm gì tôi hả?

— Đừng có nói linh tinh nếu không muốn bị tương cho vỡ mồm. Tôi đây chẳng thèm đụng đến cậu làm gì ệt thân. Và cũng đừng có đổ lỗi do mấy vết thương cũ gây ảnh hưởng đến thị giác của cậu, nghe nhục mặt lắm. Thử nhìn xung quanh là biết liền, nguyên nhân là do cồn mà ra đó!

— Cồn ư?

— Phải, Hajima, tôi thừa biết tử lượng của cậu không tốt. Chỉ cần thoáng ngửi thấy mùi cồn của rượu cũng đủ khiến cậu say khướt như thằng hề. Ngoài ra, mắt con người là một thấu kính có 7 sắc tố. Vì cơn say khiến cho hệ thần kinh cậu tê liệt, nhận biết thông tin không chính xác, làm nhòe đi hình ảnh trước thấu kính, nên dẫn đến mắt cậu nhìn thấy thứ sai sự thật. Điển hình như đang thấy có đến bảy tôi đang đứng đây đây... Trên chiến trường, các Samurai sau một ngày đánh trận mệt mỏi sẽ khiến các giác quan bị giảm xuống đáng kể. Lợi dụng khoảnh khắc ấy, một nhóm người đã sử dụng thêm một vài phụ gia làm tê liệt đi các giác quan đó đến mức thấp nhất. Họ sẽ nhìn thấy những thứ không có thật được gọi là ảo ảnh... “Thật là ảo, mà ảo cũng là thật” Với kỹ thuật này, nhóm người đó đã làm nên một trang lịch sử huyền thoại về hiện tượng đánh lừa các giác quan... Và những người ấy đã hợp lại trở thành gia tộc Saotome!

Hajima tròn mắt ngạc nhiên thêm lần nữa. Chàng thiếu chủ trẻ lẳng lặng ngược cổ lên nhìn 7 Tsubaki đang trong tư thế từ từ nâng kiếm lên cao chuẩn bị chém xuống

— Kiếm pháp nhà Saotome: Shinkiro no Tsuki (Ảnh Trăng – Mặt Trăng Ảo Ảnh)!

7 Tsubaki cùng đồng loạt chạy đến. Hajima không biết ai mới là người thật, nên vùng thương đâm đại một người gần mình nhất. Mũi thương vút gió, nhưng lại sượt qua khiến Tsubaki đó biến mất. Nếu biến mất thì đó chính là cái bóng giả

Những cái bóng Tsubaki khác tiếp tục không ngừng phóng đến. Và Hajima dùng thương xử lý từng tên một trong tích tắc. Nhưng dù có giải quyết bao nhiêu, thì vẫn xuất hiện lại 7 Tsubaki như lúc ban đầu

— Chết tiệt, nếu đã vậy thì... Sojutsu, thức thứ 104: Hoàn Tảo...

— Hajima, chơi đùa với Yari thế đủ rồi, hãy sử dụng Katana như những Samurai thực thụ nếu còn muốn đấu với tôi với cái Bushido của cậu, tên dần!

Tsubaki phóng đến với tốc độ nhanh nhất có thể. Nếu chỉ dùng mỗi Katana bên tay phải thì không đủ sức để chống lại Yari của Hajima, dù biết cậu ta đang phân vân không biết đâu mới là Tsubaki thật. Nhưng xác suất chiến thắng Hajima vẫn còn quá thấp... cần phải gạt bỏ cây Yari phiền toái với cái đồng thương thuật của thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi thì may ra mới có đường thở

Để làm được điều này, tối thiểu thì sức lực của Tsubaki phải vượt qua đối thủ. Nhưng điều đó bất khả thi khi lúc này còn đứng còn đi được đối với Tsubaki đã là một sự may mắn. Vậy chỉ còn một cách là thêm một cây Katana bên tay trái, sử dụng kỹ thuật song kiếm thì Tsubaki mới trở thành bất khả chiến bại... Chỉ có điều, đào đâu ra thanh Katana thứ hai trong tình huống này? Ngay cả cái vỏ đựng kiếm cũng rút đâu mất trước khi bị kéo vào căn nhà gỗ này? Thế là Tsubaki chợt nhớ ra mình vẫn còn một thứ chưa dùng đến

Từ trong tay áo còn lại, Tsubaki rút ra được một khẩu súng hơi... một khẩu Beretta – 92 trắng có cán đen, chiều dài 217 mm, riềng nòng dài 125 mm, trọng lượng 950 gram, sử dụng loại đạn 9x19 mm, tầm bắn hiệu quả là 50 m. Và tất nhiên, đây chỉ là một khẩu súng đồ chơi bán đầy ngoài cửa hàng cho trẻ con với giá chưa đến 7000 yên. Ngay cả đạn cũng là mấy viên bi giả bắn chẳng chết ai.

Chẳng là trước khi đến Yokohama tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm, William đã dành toàn bộ thời gian còn lại để xem hết bộ Anime mà Hanabi ượn. Trong đó có cảnh nhân vật chính vừa vùng kiếm ánh sáng vừa dùng súng bắn kẻ thù... Thấy cách tấn công đó khá hay, nên Tsubaki đã đặt mua một khẩu súng đồ chơi, mô hình nhái với khẩu Beretta – 92 thật của Italia để dự phòng, không ngờ là có ngày dùng đến nó thật

Tsubaki nhắm bắn sau khi đã thu hẹp khoảng cách vừa đủ. Hắn bóp cò, hai ba viên đạn lần lượt bắn ra khỏi nòng trúng thẳng vào đôi bàn tay cầm Yari. Cũng do đòn đánh bất ngờ, Hajima không nghĩ Tsubaki dùng đến súng hơi nên giật mình mà buông Yari rơi xuống lăn đi mất

— Tsubaki... cậu dám chơi bắn thế ư?

— Bắn á? Động não nhớ lại trước khi xúc xiểm đi nhé. Chính ngài Akifusa đã nói cho phép tự do sử dụng bất cứ món vũ khí nào miễn có lợi cho bản thân... Hajima, kết hợp phương Tây và phương Đông, đôi lúc sẽ cho ra nhiều thứ thú vị, thay vì cứ khư khư giữ mãi một kiểu ấy!

Không còn cách nào khác, Hajima đành sử dụng thanh Katana bên thắt lưng để đối phó với từng cái bóng ảo ảnh của Tsubaki. Đôi mắt chàng thiếu chủ trẻ không thể thấy mọi thứ rõ ràng... Cứ chao đảo như thuyền lắc lư vì sóng, dẫn đến việc nhìn Tsubaki không biết ai là thật ai là giả. Hajima cứ thấy ai đến gần thì chém một cách phung phí sức lực

— Đúng rồi, nếu không thể nhìn bằng mắt, thì mình sẽ sử dụng đôi tai để lắng nghe. Thính lực sẽ giúp mình...

Tsubaki đột nhiên nở một điệu cười đắc thắng

— Đến lúc rồi... Hajima, đây sẽ là kết thúc của cậu... Đúng như những gì đã từng xảy ra trong quá khứ... cậu chẳng thể nào có thể thắng được tôi!

.....

Bỗng dưng cả bốn hướng xung quanh căn nhà gỗ đang bốc cháy phừng phừng này cất lên hai ba âm thanh boong boong đến đỉnh tai nặng nề. Nó giống như tiếng chuông mà các nhà thờ hay đánh trong những dịp cưới hay xưng tội... Không sai, nó đích thị là tiếng chuông... là những cái chuông phát ra từ 4 tòa tháp cũ kỹ có niên đại hơn trăm năm mà Tsubaki cũng ngài Akifusa đã khảo sát kiểm tra trước khi vòng 5 diễn ra... Đánh chuông boong boong rõ thế... chứng tỏ nó đã hoạt động sau chừng ấy năm không ai dùng đến

— Tiếng chuông? Bốn tòa tháp chuông đó vẫn còn hoạt động ư – desu? Hanabi tự hỏi

Không chỉ Hanabi, mà tất cả mọi người thuộc ba phân gia đều dừng lại một chút để hướng về nơi phát ra tiếng chuông ấy. Nó là một hồi chuông nhẹ nhàng, yên bình, không chút gấp gáp đần đo mà khi nghe, ta có thể cảm nhận một cái gì đó rất thanh bình êm đềm như một bản thánh ca nào đó

Mikazuki và Chisaki cũng phải ngược mắt về nơi phát ra tiếng chuông. Nhưng Mikazuki lập tức giật mình như thể vừa nhận ra một điều. Cô ấy quay ngoắt lại phía căn nhà còn đang cháy bập bùng chưa hết

— Không lẽ... Minamiya – san...!

.....

.....

Hajima đột nhiên buông cả kiếm, dùng hai tay bịt chặt lấy hai tai và không ngừng lăn lộn dưới đất tỏ vẻ khá đau đớn. Giống như đang có thứ gì đó bên trong muốn phá hủy bộ não của cậu ấy

— Hajima, điểm mạnh của cậu là khả năng thính giác. Cậu có thể nghe được tiếng con gián bò ở phòng bên cạnh khi xung quanh có dính rất nhiều tạp âm. Tôi cũng biết thừa rằng thể nào cậu cũng sẽ dùng thính giác để lắng nghe tiếng bước chân của tôi, từ đó sẽ xác định được đâu là người thật. Chính vì thế, tôi phải phong tỏa thính giác của cậu bằng cách sử dụng những tháp chuông xung quanh Thiên Chiếu Gia Trang và đặt giờ đúng vào thời điểm này sẽ đổ chuông. Khi bốn chuông cùng đổ cùng một lúc, sẽ tạo ra bốn lần sóng giao thoa trộn lẫn với nhau, khiến cho đôi tai cậu bị quá tải khi phải tiếp nhận một tầng sóng quá lớn... Nên cậu sẽ cảm thấy nhức đầu khi nghe thấy chúng. Và khi năng lượng dồn vào đôi tai quá nhiều, thì các giác quan khác sẽ giảm... trong đó có cả thị giác... Hajima, tôi hỏi lại lần nữa, hiện tại, cậu đang nhìn thấy thứ gì?

Hajima thiếu chủ ráng mở mắt ra xem. Cậu ấy không khỏi rùng mình khi biết xung quanh mình có đến hàng trăm, hàng chục Tsubaki với số lượng không thể đếm hết. Từ khi nào mà số lượng từ bảy lại tăng lên nhiều đến chừng ấy. Hajima có cảm giác như mình đang bị bao vây bởi một đội vậy

— Shinkiro no Tsuki thức biến hóa: Miraju no Batto (Ảo Tượng Biển Bức - Ảo Ảnh Loài Dơi)!

Giống như một đàn dơi không biết đâu là con thật đâu là con giả. Chúng cứ xuất hiện xung quanh con mồi và phát ra tầng sóng hỗn hợp gây nhiễu đối với những loài có khả năng nghe cao. Tương tự như Hajima

lúc này, chàng thiếu chủ trẻ hoàn toàn bất lực trước tình trạng cả mắt cả tai đều không thể dùng được nữa. Dù biết tất cả đều là giả, nhưng lại không thể làm gì được

.....

Từ bên ngoài căn nhà gỗ cháy gần hết, một thứ gì đó bay ngang qua, khiến cho Tsubaki đưa tay chụp lấy. Đó là một thanh Katana màu trắng có dính những bông hoa tím nhạt trên vỏ và chuôi. Thanh kiếm này Tsubaki đã từng thấy trước đây... nó luôn được mang theo bởi một cô gái có mái tóc tím đen dài mà Tsubaki quen biết

Người phóng thanh kiếm ấy cho Tsubaki không ai khác ngoài Mikazuki. Chỉ là linh cảm... trong thoáng chốc, Mikazuki như nghe thấy tiếng Tsubaki nói rằng muốn mượn sức mạnh của mình... nên cô ấy đã ném thanh Katana của mình cùng với niềm tin chiến thắng cho hắn

_ Minamiya – san... tôi chỉ làm được đến thế thôi... mọi chuyện còn lại phụ thuộc vào anh!

.....

Lặng nhìn Mikazuki qua ngọn lửa xanh trong phút chốc, Tsubaki biết mình phải làm gì tiếp theo. Hắn rút thanh Katana trắng của Mikazuki và cùng thanh Katana của mình. Tsubaki sử dụng kỹ thuật dùng kiếm hai tay... kỹ thuật danh bất hư truyền đã từng giúp hắn trở thành Đệ Nhất 3 năm trước... kỹ năng song kiếm từ bậc thầy thành thạo hai tay Lumina đã truyền dạy

_ Niềm tin của tôi, con đường của tôi. Hajima... ngay lúc này, tôi sẽ cho cậu thấy điều duy nhất mà tôi tin tưởng... Bushido của tôi!

Tsubaki đâm hai thanh Katana vào hai cái thùng gỗ chứa cồn đang rỉ từng giọt từng giọt ra ngoài, rồi sau đó quét ngang qua đồng lửa xanh, khiến cho cả hai thanh Katana phừng phực lửa

_ Hajima, vị thần của lửa... vị thần đã oán hận bố Izanagi, hối hận vì vô tình hại chết mẹ Izanami, còn mạnh mẽ hơn ngọn lửa của Amaterasu, là anh trai cả của Tsukuyomi và Susanoo. Tên vị thần ấy chính là Kagutsuchi!

Ngay khi Tsubaki phóng đến cùng hai thanh kiếm rực lửa. Hajima nhanh chóng đứng dậy, nhặt lấy thanh Katana chuẩn bị phản công bằng chiêu thức dứt điểm

_ Kiếm pháp nhà Kurahashi: Tian Ken (Ý Thiên Kiếm)!

_ Kiếm pháp tự do, kỹ năng song kiếm: Kagutsuchi no hi no naka ni sakura mankai (Anh Đào Nở Rộ Trong Tàn Lửa Kagutsuchi)!

Cả hai bên chạm vào nhau cùng một lúc, nhưng sau đó, cả hai người họ đều phóng ngang qua nhau như các Samurai thường kết thúc bằng một đường chém ngang vừa chạy vượt qua

Hajima và Tsubaki đứng yên bất động trong vài giây... chỉ cần chờ đợi xem ai gục trước thì người còn lại sẽ chiến thắng

Lúc này, cả căn nhà chòi đã cháy hết không còn chừa lại gì trừ tro bụi. Ngọn lửa xanh sau khi hết còn thì tự động tắt. Ngay cả tiếng chuông từ bốn tháp xung quanh Thiên Chiếu Gia Trang cũng đã ngưng vì quá giờ đặt. Trả lại nơi khu rừng này sự yên tĩnh bình lặng. Giờ đây, mọi người đều có thể tận mắt chiêm ngưỡng kẻ nào sẽ trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... Là ai? Tsubaki hay Hajima? Thật khó đoán khi trước đó cả hai người ít nhiều đều bị trúng phải chiêu tất sát của nhau

_ Hajima – dono, Hajima – dono...

Bao nhiêu lời cổ vũ ủng hộ đều đến Hajima thiếu chủ. Nhưng mong muốn Hajima trở thành người chiến thắng đã không thành khi vị thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi là người gục xuống đầu tiên. Cậu ấy buông thanh Katana trên tay, nằm phịch xuống lớp bùn đất như kiêu đã từ bỏ mọi thứ

_ Không... không thể nào...

_ Hajima – dono... đã thua rồi ư?

Người còn đứng vững là Tsubaki. Với hai thanh Katana trên tay là bằng chứng cho việc hắn đã sử dụng song kiếm dành chiến thắng. Vậy thì ngôi vị Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư đã thuộc về...

_ Tsu – kun đã chiến thắng... điều này là thật sao? Ngay cả Chisaki vẫn còn chưa dám tin!

_ Minamiya – san, thắng thật rồi...! Mikazuki cũng có chung nét biểu hiện như vậy

Bên kia, Hanabi cũng đang ngơ ngác ngác như người ở cõi trên. Con bé khều khều tay áo ngài Akifusa đứng bên cạnh

_ Aki... Akifusa – sama, Tsubaki – dono... chiến thắng...

Trừ những người không còn biết đâu là thật đâu là mơ, riêng ngài Akifusa lại làm bộ mặt thờ dài chán nản. Ngài lấy chiếc tẩu thuốc, tự châm lửa thối phì phèo đi cùng với cái chặc lưỡi

_ Không có đâu, Tsubaki – bou cũng thua rồi!

_ Eh? Ngài nói sao ạ - desu?

Tsubaki trụ được thêm vài phút nữa thì hai thanh Katana trên tay hắn tự động rút xuống đất leng keng. Hắn rũ bỏ mọi thứ trong tâm trí, để mặc cho cơ thể muốn làm gì thì làm. Kết quả là Tsubaki cũng ngã phịch xuống đất, nằm im bất động giống như Hajima

_ Tsu – kun, Tsu – kun...

_ Minamiya – san!

Chisaki và Mikazuki nhanh chóng chạy đến bên Tsubaki xem thế nào

Toàn bộ vệ sĩ bên nhà Tsuchimikaido tự động đi theo cung chủ, dù rằng họ chẳng ưa nổi Tsubaki

Toàn bộ vệ sĩ bên nhà Kurahashi, cũng theo Nanami chạy đến chỗ Hajima đang nằm

Còn nhà Minamiya, một nửa theo Tsubaki, một nửa theo Hajima. Như thế là tương quan lực lượng không bên nào thừa cũng không bên nào thiếu

.....

Ngồi vắt vẻo trên hòn đá, ngài Akifusa hạ tẩu thuốc xuống, miệng thở ra làn khói thuốc. Đôi mắt ngài từ hai tên tiểu đệ liễu lĩnh chuyển sang phía chân trời xa xa

_ Thật tình, lúc nào cũng khiến người khác phải lâm vào cảnh khốn cùng mới chịu... Nhưng dù sao thì... người cũng đã chứng minh cho ta thấy, số phận có thể thay đổi nếu họ có quyết tâm... Tsubaki – bou!

Phía chân trời xa xa kia là nơi ánh bình minh đang dần mọc. Nếu Tsubaki lẫn Hajima có thể nhìn thấy cảnh này thì thật tuyệt biết bao nhiêu... Nhưng có lẽ để lần sau vậy, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc mà.

46. Chương 46

Khi Tsubaki mở mắt, hắn nhìn thấy một khung cảnh tối đen không có nổi một tia nắng mặt trời. Nhưng hắn vẫn còn có thể nhìn rõ được bản thân mình... cứ như chính cơ thể hắn đang tự phát sáng ngay trong bóng tối vậy. Tsubaki trông xuống người mình, hắn vẫn còn khoác chiếc áo Haori đỏ do Hanabi thiết kế, chiếc áo trắng Keikogi cùng chiếc quần dài Hakama đen. Thanh Katana hầu cận trung thành sẵn sàng bên thắt lưng trái... thậm chí là cả chiếc mặt nạ Kitsune trắng cũng giắt ngay đó... Đây chính là hình ảnh Tsubaki khi tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm với thân phận ứng cử viên thuộc tộc Tsuchimikaido.

Tsubaki còn nhớ rất rõ giây phút cuối cùng khi chiến đấu với Hajima, bộ đồng phục này đã rách tươm do vết kiếm, do lửa thiêu cháy. Chính chiếc mặt nạ cáo trắng ấy cũng do Hajima chém đứt... nhưng bây giờ sao trông nó thật nguyên vẹn như chưa từng có chuyện gì xảy ra

Tsubaki còn có thể nhìn thấy rõ hình ảnh của mình dưới nước... Hắn đang đứng trên nước, không biết bằng cách nào nhưng thật sự Tsubaki đang đứng trên nước, và nó đã phản chiếu ảnh của Tsubaki dưới đó cũng mặt trăng tròn vĩnh hằng... Từ khi nào mà mặt trăng đã xuất hiện giúp cho khung cảnh nơi đây bớt tối đen đi chút xíu... Mọi thứ xung quanh thật kỳ lạ

— Ra thế, vậy là mình đã trở về cõi niết bàn rồi thì phải... Vậy ra, thế giới bên kia trông như thế này... vừa cô đơn, trống trải, một mình chỉ ta với ta... cùng ánh trăng rằm... Kể đến cũng không tẻ!

Tsubaki cho rằng mình đã chết... Có thể mình đã chết sau khi chiến đấu với Hajima một trận sinh tử. Và giờ thì mình đã chết vì bị thương quá nặng, hoặc cũng có thể do lao lực. Nhưng từ đầu, Tsubaki luôn để ý rằng trên cơ thể chẳng xuất hiện vết thương nào hết... Thật lạ lùng, hắn còn nhớ rõ chi tiết mình trải qua cơn đau thấu xương khi bị cùn dính vào trong tình trạng vết thương chi chút... Thế mà giờ không có nổi một vết sẹo vài mm

Hắn lại tỏ ra suy tư

— Là sao nhỉ? Không lẽ mình chết thật rồi ư? Đúng là chẳng ai nói trước được chuyện gì hết!

Thoáng chợt qua như cơn gió nhẹ vi vu, hình như có một thứ gì đó nho nhỏ mang theo một mùi hương thoang thoảng dịu dàng khẽ lướt ngang qua Tsubaki. Một thứ gì đó có kích cỡ nhỏ bằng đốt ngón tay... nó có hình thù như một trái tim màu đỏ và màu hồng phấn trông thật khác thường

Trong phút chốc, Tsubaki nhận ra ngay đó là gì... cái thứ mang màu đỏ cùng hồng phấn ấy trông cực kỳ đối quen thuộc... như thể mình đã từng thấy nó trước đây

Tsubaki ngoảnh đầu lại 180 độ, đập vào mắt hắn là một ngọn đồi cỏ xanh nổi trên nước. Ở đó có hai cây hoa anh đào, một cây màu đỏ và một cây màu hồng phấn. Hai cây hoa anh đào đứng song song cùng thi nhau rải những cánh hoa thoảng bay trong cơn gió nhẹ dưới mặt trăng tròn kia tạo nên khung cảnh lãng mạn tuyệt đẹp

— Aka Sakura, Pinku no sakura?

Hắn tròn mắt ngạc nhiên hơn khi thấy đứng dưới gốc hai cây hoa anh đào nở hoa, là một cô gái trong bộ trang phục Miko, quần Hakama đỏ, chiếc áo Kimono trắng có hai sọc xanh hai nẹp vai trắng xuống lưng, đôi tất Tabi trắng cùng đôi guốc gỗ đỏ cùng màu với Hakama. Cô gái ấy có một mái tóc màu đỏ ngắn ngang vai đang đứng quay lưng về phía Tsubaki. Tay phải cô ấy chạm nhẹ vào thân cây hoa anh đào hồng, nhưng lại ngược sang bên phía cây hoa anh đào đỏ cùng nụ cười nhẹ tựa thiên thần

Phải, làm sao có thể quên được? Dù cho phải đối mặt với cái chết... hay thực sự đã chết, thì những ký ức cũng như hoài niệm liên quan đến người con gái ấy sẽ không bao giờ biến mất. Nó sẽ trở thành một thanh Katana chất chứa đầy sự ân hận, dẫn dắt vào tìm một cách đau đớn

Đôi mắt lạnh lùng tàn nhẫn thờ ơ ngày thường của Tsubaki để cho hai hàng nước mắt chảy dài xuống bờ má. Nhìn thấy người con gái đó, hắn không giữ nổi sự đau thương bị kìm hãm trong lòng suốt ba năm nay... Để rồi nó vỡ òa ra bằng những giọt nước mắt hiếm hoi xuất hiện trên gương mặt Tsubaki

Hắn biết tất cả chỉ là một giấc mơ. Hắn biết không phải lúc nào cũng có cơ hội như thế này... Hắn biết rồi cô ấy cũng sẽ biến mất ngay khi mình tỉnh dậy... Tsubaki vùng chạy đến chỗ ấy thật nhanh... Hắn muốn chạy đến chạm vào cô ấy, muốn được nắm tay cô ấy, muốn được ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé đó... muốn được gục vào lòng cô ấy và khẽ thì thầm rằng “ Anh nhớ em rất nhiều”... Nhưng dù có chạy nhanh đến bao nhiêu, thì ngọn đồi có hai cây anh đào lại càng nhích xa khỏi hắn bấy nhiêu. Tsubaki vừa chạy vừa đưa tay với gọi, hắn thật sự sợ hãi vì mình chuẩn bị đánh mất người con gái đó thêm một lần nữa...

— Chờ đã... Còn rất nhiều điều anh muốn nói với em... Đừng đi... Đừng rời xa anh... LUMINAAAA!!!!

Choàng tỉnh dậy sau giấc ngủ say, tia nắng ấm áp đi qua cửa sổ kính chiếu thẳng xuống chỗ Tsubaki đang nằm... như vậy có nghĩa là trời đã sáng rồi

— Ra vậy, mình vẫn chưa chết!

Đó là câu nói chào ngày mới ngay khi vừa tỉnh lại... Thật tình, tên tự kỷ này không thể nghĩ ra được câu hay ho nào nói cho đăng hoàng tử tế... Mà thôi kệ, ít ra hẳn không ngu lì bì như trạng thái thực vật là tốt rồi

Tsubaki nhìn thẳng lên trần nhà đang có chiếc quạt trần quay vù vù, thoang thoang đầu dây còn có hương thơm của thuốc men và nhiều loại cây cỏ mà hẳn biết... Hẳn nhận ra tất cả chỉ là mơ... mọi thứ đều là mơ, từ mặt trăng tròn phía trên, hai cây hoa anh đào một đỏ một hồng nở hoa... và cả người con gái đó, tất cả tồn tại trong giấc mơ mà bấy lâu nay Tsubaki luôn đau khổ, gào thét vì nó... Nếu chỉ là một cơn mơ... thì sẽ không bao giờ Tsubaki có thể chạm tay vào cô ấy... không bao giờ...

__ Lumina!

Tsubaki ngồi dậy trên chiếc giường bệnh. Những giọt nước mắt còn vương lại trên khóe mi chính là bằng chứng cho giấc mơ ấy. Người con gái mái tóc đỏ ngắn ngang vai... không nhằm lẫn được... Cô ấy là...

Tsubaki để ý thấy hai tay, rồi lên từ từ đến vị trí cổ, nguyên vùng ngực, bụng, thân, thậm chí là cả gương mặt, đầu đầu cũng có chiến tích chém nhau và chúng đều được băng bó cẩn thận. Giờ đây, nhìn Tsubaki chẳng khác chi một tên xác ướp Ai cập vừa được các nhà khảo cổ khai quật lên, nghiên cứu để rồi phát hiện ra một chi tiết vô cùng thú vị “ Người Ai Cập rút não người chết từ lỗ mũi... hết”

Nhưng cơn ê ẩm nhức xương, cơn đau hành hạ thân thể mỗi khi hẳn cử động mạnh này... Đích thị đây là thật... Hẳn đã thoát khỏi cơn mộng mị, trở về với thực tại

Tsubaki cố gắng nhớ xem lần cuối cùng mình đã làm gì... Và hẳn nhớ đến trận chiến bán sống bán chết với Hajima trong căn nhà kho gỗ chứa đầy cồn bị thiêu rụi. Cả hai đã “bem” nhau te tua bầm dập, và kết thúc vòng thứ 5 của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm bằng chiêu thức tất sát. Tsubaki còn nhớ rõ mình phải dùng đến kiếm thuật nhà Saotome lẫn kỹ năng song kiếm thì mới dành được phần thắng

Nghĩ đến đó, Tsubaki thở phào một hơi nhẹ nhõm

__ Lần này, em đã cứu anh một bàn thua trông thấy đó Lumina... Ô, mình còn sống được đến tận giờ cũng nhờ tên nửa Tây nửa ta kia đã truyền dạy Shinkiro no Tsuki... Cũng cần phải đến gặp nói lời cảm ơn hẳn vậy... Ngoài ra, mình đang phân vân tự hỏi...

Hẳn liếc nhìn sang một người nào đó đang ngủ gật bên cạnh chiếc giường bệnh đặc quyền của hẳn. Tsubaki lặng nhìn cô ta với ánh mắt hơi miễn cưỡng mờ mờ hồ hồ

__ Cái con phò não ngắn tóc tím này đang làm gì ở đây vậy? Cô ta thật sự có thể ngủ ở bất kỳ đâu, bất kỳ chỗ nào... kể cả đây là giường bệnh ư?

Đưa tay gãi đầu sồn sột kèm theo tiếng thở dài ngán ngẫm. Thảo nào mình lại mơ đến Lumina... chắc có lẽ là do Mikazuki ở đây nên tác động một xung năng lượng khiến cho hẳn mơ thấy Lumina... Làm quái nào chuyện đó xảy ra được... Tsubaki chỉ nghĩ đùa như vậy cho vui tí, chứ làm sao có thể như thế được... Đồng ý hai người họ giống nhau như hai giọt nước, nhưng giữa hai người họ lại không có mối liên hệ gì với nhau... Mà ngộ nhờ nguyên nhân khiến Tsubaki mơ giấc mơ đó là do Mikazuki thật, thì hẳn cũng chẳng thấy khó chịu, trái lại còn biết ơn cô ấy nữa cơ... Đúng là một con người kỳ lạ

.....

Có cơ hội nhìn kỹ Mikazuki trong lúc ngủ, bỗng nhiên Tsubaki cảm thấy Mikazuki trừ việc giống với Lumina ra thì cô ấy thật đẹp, thật dễ thương và đáng yêu. À... hẳn cũng từng được một lần nhìn cô ấy ngủ rồi... cái lúc Mikazuki tham dự buổi tiệc đêm đầu tiên trước khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm khai mạc và trở về nằm đè lên Tsubaki trong tình trạng say khướt, sau đó còn nói mấy câu linh tinh chẳng giống ai nữa... Nghĩ thì thấy đêm hôm ấy tuy không dự tiệc, nhưng người mệt mỏi nhất vẫn là Tsubaki

Dễ thương thật chứ, cứ như một thiên thần cánh trắng đang nghỉ ngơi khi vừa có chuyến đi xuống dương thế dài xa mệt mỏi. Thử đặt một trường hợp như sau: trong một căn phòng chỉ duy nhất hai người một nam một nữ độ tuổi 19 đôi mươi. Có ánh nắng ban mai từ ngoài cửa sổ chiếu vào, mang theo cơn gió nhẹ thiên nhiên cùng hương hoa từ những cây xanh bên ngoài... Một không khí lãng mạn như thế, thì chàng trai trẻ sẽ làm gì khi thấy một cô gái xinh xắn đang ngủ??

Câu trả lời sẽ tùy thuộc vào trí tưởng tượng của nhiều người... Còn riêng đối với Tsubaki, nghe thì có vẻ hơi biến thái, nhưng từ nãy đến giờ hắn chỉ chú tâm vào ba vị trí trên cơ thể Mikazuki. Đầu tiên là đôi mắt có hàng lông mi vừa dài vừa mảnh mai trông cực kỳ cuốn hút. Thứ hai là bờ môi nhỏ nuộm hồng xinh xắn như thể đang chờ đợi một chàng hoàng tử nào đó đến đánh thức bằng một nụ hôn như trong câu chuyện cổ tích... Và thứ ba là gáy cổ???

Theo quan niệm xa xưa... phẩm giá cũng như vẻ đẹp thật sự của người phụ nữ Nhật Bản được đánh giá qua đường sau gáy cổ. Gáy càng cao, càng đẹp, càng thon, thì cô gái đó sẽ có một cuộc sống đậm chồi nảy lộc, hạnh phúc trọn đời... nhiều người nói như thế nhưng phụ nữ có gáy đẹp thì lại toàn là Geisha

Tsubaki tuy là một người không thích sự lạc hậu cổ hủ, nhưng thi thoảng, hắn vẫn có những sở thích giống mấy ông già hết thời. Không biết lý do cụ thể vì sao nhưng quả thật, Tsubaki thuộc dạng hay để ý đến phần gáy phía sau con gái. Từ đó, hắn sẽ biết được số người này khổ hay hạnh phúc... như một thầy bói quẻ không bằng... Hình như lúc trước, chính vì Lumina có phần gáy vừa cao vừa thon, nhìn một phát biết ngay đây là một cô gái hoàn hảo... nên Tsubaki mới đem lòng yêu

.....

Nhìn trộm người ta ngủ là một điều không hay, đằng này hắn còn lên nhìn kỹ phần gáy Mikazuki mà không thèm xin phép... đúng là hết thuốc chữa

__ Ái chà... trông vừa phò vừa ngổ như thế mà có đường mệnh tốt nhỏ. Sau này làm vợ của một đại gia đây. Số mệnh gắn liền với biển nên chẳng thể ở đâu ngoại trừ gần biển... sống trong một căn biệt thự đại gia đa đại ở gần biển hả... thú vị phết nhỉ. Số chỉ lấy một chồng, không bị tan vỡ để rồi đi thêm bước nữa. Gia đình đề huề ấm no hạnh phúc đến cuối đời tuy người chồng hơi khó trị chút xíu... Sẽ sinh ra hai đứa con một trai một gái và chúng cũng thành đạt, không cần phải lo lắng gì nhiều... Này phò tóc tím, cô nên cảm thấy biết ơn vì mình được sinh ra với đường mệnh tốt thế đi. Cũng nhanh nhanh tranh thủ tìm thằng đại gia nhiều tiền nào ấy mà yêu. Số của cô là cực kỳ tốt giống y như... Lu...mi...na...

Nhắc đến Lumina, bỗng dưng giọng hắn trùng xuống và buồn hẳn đi. Đôi mắt lạnh lùng ngày nào trở nên xa xăm đầy tâm trạng. Cứ khi nghĩ đến Lumina thì hắn đều như thế cả... hình bóng người con gái tóc đỏ hắn đã đem lòng yêu để rồi đau khổ suốt ba năm dài vẫn chưa thể nào biến mất... Có đến chết cũng chẳng thể quên được

__ Ohayo gozai masu Minamiya – san. Đêm qua anh ngủ ngon chứ?

Đây chỉ là một mảnh gương ký ức chợt hiện về trong tâm trí Tsubaki ở thực tại. Trong quá khứ đó, hắn nhìn thấy người con gái tóc đỏ ngắn ngang vai mang tên Lumina... Sáng hôm ấy, Lumina trông thật duyên dáng hiện từ trong chiếc tạp dề đỏ in hình ngọn lửa đen... Cô ấy đã thức dậy từ sớm để xuống bếp tư trang Minamiya làm điểm tâm sáng ọi người, những ai chăm chỉ tập kiếm đạo sẽ được thưởng thức tay nghề nội trợ của cô ấy

Nếu không nhầm thì thời gian đó, khoảng cách giữa Tsubaki và Lumina chỉ mới thân nhau chút xíu trong khoảng thời gian gần đây... Vẫn chưa gần đến mức xưng hô thân mật với nhau... Giữa hai người họ còn một đoạn khoảng cách nữa mới tiến đến giai đoạn trở thành người yêu

Khi ấy Tsubaki mới 15 tuổi, còn sống trong tư trang nhà Minamiya, sống khép kín trong thế giới quan của chính bản thân mình và gần như tách biệt với thế giới bên ngoài. Hắn vẫn còn chút khó chịu vì có con gái ngoài Chisaki đang ở cạnh mình... vẫn còn giữ cái lối suy nghĩ : “ cháu gái thần biển, là một con nảo phẳng”

Hắn từ phòng riêng bước ra với dáng người siêu vẹo, đầu tóc bù xù như tổ quạ, còn đôi mắt thì thờ ơ lạnh lùng không cần miêu tả cũng biết. Và hắn trả lời câu hỏi của Lumina một cách chán ngắt

__ Chẳng thể ngủ nổi khi mấy con điên nhà Minamiya cứ tập luyện Kenjutsu suốt đêm. Cứ “ hây” với “ ha” kiểu đó, coi chừng cảnh sát đi ngang qua hốt hết cả bọn vì tưởng trong nhà trù Geisha!

__ Minamiya – san, mọi người đều đang cố gắng nâng cao kỹ năng kiếm thuật của bản thân thôi. Họ đâu có lỗi gì đâu... anh đừng nên khó khăn vậy mà!

Hắn ngồi phịch xuống chiếc ghế gần đó, tay chống cằm, miệng thì thở dài ngán ngẩm. Tsubaki đang ngồi suy tư nghĩ ngợi đến một vấn đề mà hắn luôn canh cánh trong lòng... đó là “khi nào thì thế giới sẽ bị hủy diệt????”

_ Nhưng tôi cũng rất lấy làm ngạc nhiên khi biết Minamiya – san lại thức dậy sớm đến thế. Đồng hồ còn chưa chỉ điểm 5h sáng, mặt trời cũng chưa mọc mà anh đã xuống bếp rồi. Tôi vẫn cứ hay nghe Chisaki – chan nói... đàn ông con trai hay thức khuya rồi dậy trễ lắm. Ngay cả ngài Tsubaru sau khi đối tử xong cũng ngủ đến trưa ngày hôm sau mới chịu dậy!

_ Xì, lão già đó cứ ham hồ uống rượu cho cổ vào... mong sao lão bị ung thư gan chết quách đi cho khỏe!

_ Thật là... anh lại nói những câu đáng lẽ không nên nói nữa rồi. Thật hạnh phúc biết bao khi ta được sống chung với bố mẹ... bởi vì một ngày nào đó, ai biết được rằng họ sẽ rời xa chúng ta một cách đột ngột thì đến lúc ấy... mình sẽ chỉ còn lại có một mình trong cô đơn trống vắng. Minamiya – san, hiện tại, anh đang là người rất may mắn khi còn bố mẹ đây... Khối trẻ em ngoài kia mồ côi từ khi mình lọt lòng... chúng còn không biết ai đã sinh ra mình nữa kìa!

_ Hầy, tôi không muốn nghe mấy lời đó từ người ngay cả cách đọc nguyên âm cũng không biết đâu... Im miệng đi!

Lumina chịu thua tên ngang bướng cứng đầu kia. Cái tính cách quái gở xấc xược khinh người không coi ai ra gì đã hình thành từ lúc hắn còn nhỏ rồi. Hắn nghĩ rằng bản thân không cần phải nghe người khác nói... bởi vì họ là con người... Tsubaki cảm thấy lời nói con người đều là dối trá... nên hắn không có nghĩa vụ phải nghe họ

_ Mà này, cô gọi Chisaki và Hajima một cách thân mật, gọi Tsukusa nee như chị ruột, thậm chí là cả mẹ tôi lẫn ông già cũng hành xử như con gái ruột của họ. Vậy thì tại sao cô vẫn cứ gọi tôi bằng Minamiya – san thế?

_ Hửm? anh để tâm đến chuyện đó sao Minamiya – san?

_ Không phải để tâm... mà tôi chỉ tò mò thôi. Tại sao vậy?

Lumina vẫn tiếp tục công việc nấu nướng nội trợ chuyên môn của mình. Cô ấy đồng thời cũng trả lời câu hỏi của hắn

_ Vì Chisaki – chan và Hajima – kun đã dặn tôi gọi họ như vậy. Tsukusa onee – chan, Malisa – okaa – san và Tsubaru – sama cũng nói tôi không cần phải tỏ ra có khoảng cách với họ, cứ xem họ như gia đình mình là được rồi. Còn anh Minamiya – san, tôi không dám gọi thẳng tên anh vì đường như... giữa chúng ta vẫn còn có một thứ gì đó ngăn cách thì phải... Tôi không ám chỉ anh khó tính hay khó gần gì đâu... chỉ là tôi cảm thấy mình chưa thể gọi anh bằng tên thế thôi!

Hắn thoáng suy nghĩ, đúng là từ trước đến nay, Lumina luôn gọi người nhà Minamiya bằng tên trông rất thân mật gần gũi. Cô ấy thậm chí còn có thể xem quý phu nhân và thống lĩnh đương nhiệm như bố mẹ ruột mình... Nhưng đối với Tsubaki, Lumina vẫn giữ kẽ, vẫn chỉ dám gọi hắn bằng cái họ Minamiya... Giữa họ... thật sự có một khoảng cách vô hình mặc dù cả hai đang rất ở gần nhau

Tsubaki liếc mắt quan sát Lumina từ phía sau lưng cho thật kỹ. Mái tóc đỏ của cô ấy vốn dĩ đã ngắn, nay còn cột đuôi ngựa lên thì cũng được bao nhiêu đâu. Nhờ thế mà Lumina vô tình để lộ bờ gáy thon thả mi nhon cho hắn chiêm ngưỡng

Như một tên nhìn trộm, hắn ngoắc cái nhìn sắc lạnh từ trên xuống dưới rồi bắt đầu phán

_ Này phò tóc đỏ... sau này cô sẽ lấy được một thiếu chủ giàu sụ cho xem!

_ Eh?

Lumina ngoái cổ lại trông hắn với đôi mắt tròn ngạc nhiên

_ Anh đang nói gì vậy Minamiya – san?

_ Tôi nói là sau này lớn lên, cô sẽ lấy được một thằng đại gia nhà giàu đấy. Sống hạnh phúc êm đềm không phải lo bị phản bội vì gã đó rất chung thủy, yêu cô thì chỉ duy nhất yêu mỗi mình cô thôi. Lúc nào cũng

sống trong tràn ngập tiếng cười vui vẻ, mặc dù bị nhiều người xung quanh ngăn cấm nhưng cô vẫn rất hài lòng vì điều đó. Nhưng xui ở chỗ... cái số cô gắn liền với biển, nên chỉ có thể ở gần biển thôi... Cô chẳng thể chuyển nhà đi đâu khác mà không phải là gần biển... Thế thì không sống trong trung tâm thành phố được rồi. Tiếc nhỉ!

— Minamiya – san, xin đừng chọc tôi nữa. Nghe anh nói tôi có cảm giác như anh vừa mới xem xong vận mệnh của tôi ấy!

— Chọc cô tôi được lợi gì? Thì đúng thật thì tôi vừa xem đường mệnh của cô đó. Bao nhiêu được khắc rõ sau gáy cô kìa!

— Gáy... tôi...

Lumina chợt đưa tay lên chạm vào gáy mình... Cô ấy không biết rằng thì ra vận mệnh lại được xem đằng sau gáy. Chắc lẽ Tsubaki hành nghề thầy bói cô hẳn cũng nên. Sau đó, Lumina chợt phì cười

— Minamiya – san, thật không ngờ anh còn biết đọc vận mệnh người khác nữa... anh tài thật đó, chuyện gì cũng biết, thật không uống công kỳ vọng từ mọi người!

— Hử? Nhìn mặt cô sao có chút miễn cưỡng thế nhỉ? Cô không tin lời tôi chứ gì?

— Tin chứ... vì Minamiya – san rất dễ trong khoảng nói dối, và anh cũng không có lý do lừa một đứa ngốc nghếch như tôi đúng không? Nhưng mà anh biết đấy... thân phận của tôi... hình dáng thật sự của tôi... dù cho đường mệnh ấy có chính xác... thì sau cùng, tôi cũng sẽ trở về với biển cả... cũng giống như truyền thuyết đó vậy!

Tsubaki nhắc mình khỏi chỗ ngồi, hất nhét hai tay vào túi quần, thù lù đi đến như một tên trăn lột chuẩn bị đi cướp đồ người khác. Hắn bất ngờ nắm lấy cổ tay trái Lumina khi cô ấy đang dùng dao cạo vẩy con cá mua được ngoài chợ. Tsubaki quay cơ thể cô ấy lại đối diện thẳng với mình, rồi còn dùng chính sức mạnh bản thân để ép sát Lumina tựa vào thành bếp. Giờ đây, hai ánh mắt chạm vào nhau, khoảng cách đã bị thu hẹp lại đến mức Tsubaki còn có thể nghe thấy hơi thở của Lumina và ngược lại

— Minamiya – san...

— Đừng có gọi tôi là Minamiya – san nữa đồ ngốc. Cô có biết trong cái tư trang này bao nhiêu người mang họ Minamiya không? Ngay cả tên cô cũng là Lumina Minamiya còn gì? Tại sao cô không gọi tôi như cô thường gọi Chisaki hay Hajima? Tại sao cô không xem tôi như đối với Tsukusa nee? Tại sao giữa chúng ta lại có khoảng cách lớn đến thế?

Vì hắn nắm lấy cổ tay Lumina chặt quá, khiến cô ấy có chút khó chịu

— Minamiya – san... đau quá...

— Nè Lumina, tôi sẽ rời khỏi nhà Minamiya, tôi sẽ đánh bại thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya để chứng minh mình mạnh hơn lão. Tôi cũng sẽ tham dự Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm và trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư bảo vệ cho cháu gái thần biển... Cô có muốn đi cùng tôi không Lumina?

— Eh? Anh đang nói...

— Cô nghĩ bản thân mình không thể sống hạnh phúc. Cô cho rằng rồi sẽ có một ngày mình trở về biển cả. Cô sợ rằng vận mệnh của mình không tốt đẹp như tôi nói... Vậy thì đơn giản thôi, hãy thực hiện điều đó ngay lúc này, khi chúng ta còn có thể. Lumina, chúng ta hãy rời khỏi nhà Minamiya, đến vịnh Kyuushi, chúng ta sẽ mua một căn nhà đối diện biển, cùng ngắm mặt trời mọc, nghe tiếng sóng tràn bờ và thi thoảng sẽ đi dạo trên con đường vắng người yên tĩnh ấy. Cô sẽ sống hạnh phúc với người mình yêu vì hắn chẳng bao giờ phản bội cô. Ngày nào cũng tràn ngập trong tiếng cười, trong êm đềm bình yên dù chắc chắn biết rằng mấy tên choai choai của cả ba gia tộc sẽ phản đối... 100% là lão già kia sẽ chẳng chịu để yên nhưng không thành vấn đề, vì đó là con đường mà chúng ta đã chọn, và chúng ta không hề hối hận vì quyết định ấy. Lumina... tôi sẽ yêu cô, sẽ là một người yêu không lý tưởng, nhưng sẽ cố gắng cho cô được hạnh phúc... Lumina, hãy cùng nhau rời khỏi nhà Minamiya nhé!

Kể từ ngày hôm đó, Lumina lúc nào cũng tránh mặt Tsubaki sau khi đã từ chối hắn ta. Không phải là vì cô ấy không thích hắn, mà là do lời tỏ tình quá đột ngột khiến Lumina chưa chuẩn bị kịp tinh thần... trong lúc

ngập ngừng lưỡng lự không biết xử trí ra sao, Lumina đã vô tình nói câu “ Xin lỗi”... Thành ra Tsubaki đã hiểu nhầm ý cô ấy là từ chối lời tỏ tình của hắn... Mà cũng không giống như mấy tên nam sinh sau khi bị đá liền trở thành mấy gã thân xác ở đây còn hồn cứ lơ lửng trên không trung... Hắn lạnh lùng thờ ơ và cư xử bình thường, tỏ ra như mọi thứ vẫn ổn. Cho đến cái ngày Tsubaki đi lướt ngang qua Lumina mà chẳng thêm nói gì, cũng vì lo cho hắn mà cô ấy có hỏi “ anh đi đâu thế”... thì hắn chỉ trả lời một cách dửng dưng “ Tôi đi về nơi xa lắm mà chẳng biết cụ thể là đi đâu. Có khi một đi không trở lại”... Ngay lập tức, Lumina chạy đến ôm chặt lấy hắn không cho làm điều dại dột. Sau đó, cô ấy còn tự nguyện gật đầu chấp nhận lời tỏ tình mặc dù hắn chưa nói gì hết... thế là Tsubaki mới bắt được Lumina... Chuyện tình yêu của hai người họ thà đừng kể chứ nếu kể rồi thì cũng có nhiều điểm rất thú vị.

— Cái số gắn liền với biển nên cô chẳng thể sống ở đâu khác ngoài biển. Giống như Lumina... Đường mệnh của cô giống với cô ấy. Sẽ vui cười hạnh phúc với người cô yêu cho đến khi chết... cô ấy vẫn cười... Lumina đã sống trọn cuộc đời mình gắn liền với biển đúng như vậy!

Tsubaki rút tay lại trước khi nó chạm vào phần gáy cổ Mikazuki. Đôi lúc, hắn cảm ghét chính bàn tay này đã không thể bảo vệ được người mình yêu thương... hắn càng tỏ ra ngập ngừng không dám tin vào nó trong phút chốc... để rồi mọi thứ lại mắc tiếp từ sai lầm này đến sai lầm khác

— Đúng là phiền phức hết chỗ nói!

.....

.....

— Oh my oh my, sau cùng thì cậu cũng đã tỉnh Kazuto – kun!

Cánh cửa phòng tự động được kéo sang một bên, một anh chàng đẹp trai tóc vàng hai lai đen mang đậm chất Anh quốc. Anh ta không chỉ sở hữu một gương mặt đẹp mà còn cả nụ cười rạng rỡ hợp hồn biết bao cô gái trong độ tuổi mơn mớn sức sống. Chính nụ cười mà cô gái nào cũng yêu thích ấy là cốt lõi khiến cho Tsubaki muốn nhảy ra khỏi cửa sổ trốn phất đi cho xong... Càng nhìn càng thấy tởm

— William, cậu nhắc mông ra khỏi giường được rồi à?

Để ý kỹ thì William đã đi đứng tự do như người bình thường. Mấy vết kiếm chém chí từ sau trận đấu vòng thứ 3 với Hajima cũng biến mất hết... Nói chung là tình trạng sức khỏe của William đã hồi phục hoàn toàn, có thể xuất viện về nhà nếu muốn

— Oh my, nằm mãi trên giường bệnh chán quá nên tôi hỏi em y tá cho xuất viện được không đấy. Nghe phong phanh thiên hạ đồn đại cậu cũng bị đánh ột trận gần chết nên tôi càng tranh thủ thu xếp ra viện sớm. Nếu không thì ai lái xe chở cậu về đây?

— Hầy, đúng là với tình hình này thì không thể lái xe về Kyuushi. đành làm phiền cậu vậy... dù tôi không thích tí nào!

William khẽ trông sang còn một người nữa ngoài mình và Tsubaki đang hiện diện trong căn phòng này. Chỉ là cô ấy không hề hay biết Tsubaki đã tỉnh lại hay William đứng ngay đây

— Oh my, có vẻ như Mikazuki hime làm việc quá sức nhỡ. Đã bảo nếu thấy mệt thì cứ đến tìm Hime – sama thay người trực là xong thôi. Để bây giờ lại ngủ gật trên giường của một gã tự kỷ ám thị thế này... bộ cô ấy không sợ mình sẽ gặp ác mộng sao?

— Này, một người đàn ông lịch lãm chẳng bao giờ nói mấy câu tương tự đó ra khỏi mồm hết... Con phò tóc tím này đã ở với tôi suốt cả đêm sao?

— Yes yes, suốt cả một đêm ngồi chăm sóc cho cậu đấy. Khi nghe bác sĩ nói không biết khi nào cậu sẽ tỉnh dậy, Mikazuki hime là người lo lắng cho cậu nhất đó. Kể cả khi Hime – sama khuyên cố ấy nên thay người nghỉ ngơi, thì Mikazuki hime nhất quyết không chịu và chỉ muốn ngồi đợi cho đến khi cậu tỉnh lại... Oh my oh my, không phải lúc nào cậu cũng gặp được một người phụ nữ hết lòng vì mình đâu... Nếu là tôi thì chắc chắn sẽ cảm động đến phát khóc mất!

Tsubaki cũng đoán lờ mờ được rằng Mikazuki ngồi đây suốt cả một đêm nên giờ mới ngủ gật thế này. Nhưng hẳn không nghĩ cô ấy lại thức chỉ để chăm sóc lo lắng ỉn. Rồi hẳn lại nghĩ con gái thật khó hiểu... tại sao cứ phải hành hạ bản thân chỉ vì một kẻ chẳng ra làm sao. Thay vì cứ lo lắng thì về nhà ngủ một giấc có phải khỏe hơn không?... Trách bởi vì cô ta quá ngốc nghếch... Mà cũng nhờ sự vô tư ấy, Tsubaki cảm thấy linh hồn mình như trút đi phần nào gánh nặng... Phải, hẳn đâu cô đơn... vẫn còn có người đang lo lắng cho hẳn kia còn gì

.....

_ Nhân tiện hỏi, Chisaki đâu rồi?

_ Oh, Hime sama hiện đang bên phòng chăm sóc đặc biệt phía nhà Kurahashi... Dẫu sao thì ngoài cậu ra, vẫn còn một người tí nữa thì lên nóc túm ngồi với ông bà mà!

Tsubaki đảo mắt một vòng rồi thở dài một hơi

_ Đúng nhỉ, tự dừng lại quên mất...

.....

Cùng thời điểm đó bên khu chăm sóc đặc biệt chỉ dành cho các thống lĩnh. Một chàng trai trẻ sở hữu mái tóc bạch kim mềm đang ngồi lặng lẽ trên chiếc giường bệnh bên khung cửa sổ. Cả thân thể cậu ta cũng bằng bó không kém Tsubaki... Còn đôi mắt... như đang suy nghĩ đến một điều gì đó khá trầm tư xa xăm... Có lẽ, Hajima đang nhớ lại trận chiến sinh tử cuối cùng và những câu nói của Tsubaki phần nào thay đổi quan điểm của cậu ấy

Tương tự như Tsubaki, Hajima không ở đây một mình. Đến thăm chàng thống lĩnh trẻ tuổi ngoài vệ sĩ thân cận là Nanami, còn có cung chủ tối cao nhà Tsuchimikaido. Trước đó, Chisaki cũng lo lắng cho Tsubaki và Mikazuki nên có đến xem thế nào. Thấy mọi thứ vẫn ổn, cô cung chủ nhỏ quyết định đến thăm Hajima vì nghe người trong tộc nhắc lại rằng Hajima đã tỉnh dậy trước Tsubaki. Bây giờ cô ấy đang ngồi ngay bên cạnh, tay phải cầm dao gọt trái táo đỏ thành từng miếng nhỏ nhắn xinh xinh đưa cho Hajima

_ Hajima – kun, của cậu này...

_ À... cảm ơn Chisaki!

Tuy nhận lấy miếng táo, nhưng Hajima gần như không để tâm đến nó lắm. Cậu ấy vẫn đang để tâm một số chuyện khác thì đúng hơn

_ Chisaki, tên đó...

_ Ừ, Mikazuki đang ở bên cạnh chăm sóc cho cậu ấy. Mình tin rằng cậu ấy sẽ sớm tỉnh lại thôi!

.....

.....

_ Oh my, nếu như cậu đã tỉnh lại rồi thì mau chuẩn bị quần áo giày dép son phấn gì đi. Ngài Akifusa loli có dặn nếu hai gã điên chưa chết thì nhanh mà đến diện kiến ngài ấy!

_ Diện kiến ngài Akifusa? Mắc gì tôi phải làm như vậy trong khi người bị bệnh cần được nghỉ ngơi nhiều hơn?

_ Ai biết, chắc là để thông báo người thắng cuộc cuối cùng, xem cái danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư thuộc về người nào. Hoặc cũng có thể là để thuyết giảng cái vụ bê bối ở phố Yokohama suốt đêm. Nghĩ đi nghĩ lại thì cả cậu và thiếu chủ nhà Kurahashi đã gây nên một đêm náo động đáng nhớ khi mọi chi phí hao tổn đều quy về hóa đơn Thiên Chiếu Gia Trang còn gì!

_ Này, tôi tự hỏi cậu đã ở lý trong phòng suốt thời gian vòng 5 diễn biến. Sao lại biết trơn tru mọi thứ như vừa đi tường thuật bóng đá về vậy hả?

_ Ôi dào, trận đó nổi tiếng quá mà, vừa kết thúc lúc 6h sáng là đã nghe thiên hạ đồn ầm hết cả lên làm tôi cũng mất ngủ theo. Người của cả ba gia tộc bàn tán dữ dội lắm, nên chỉ cần nằm một chỗ đóng tai nghe từ đầu ngõ đến cuối ngõ là nắm bắt được hết diễn biến trận đấu... Nhưng mà này nhé, việc cậu sử dụng

Shinkiro no Tsuki kiểu đó... ngay cả tôi là người khuyến khích cũng cảm thấy hối hận vì đã truyền dạy cho cậu... Không chỉ đưa đối phương vào trạng thái tồi tệ, mà cả cậu cũng bị ảnh hưởng... Nếu là người bình thường, thì đã chết trong ngọn lửa “ảo ảnh” của cậu từ lâu rồi... Giữ ý giữ tứ một chút đi!

Tsubaki cất tiếng thở dài. Hắn nhớ lại trận chiến đúng chất rực lửa mà mình gần như cận kề với ranh giới giữa sự sống và cái chết. Chính hắn cũng thắc mắc không biết lý do vì sao mình còn sống nổi sau mấy vết thương chí hiểm như vậy... Hắn thiết nghĩ cơ thể mình không hề trâu bò đến mức siêu nhân kiểu đó... Đây đúng là một phép màu

Quay về vấn đề chính. Khi nói đến kiếm pháp nhà Saotome, Tsubaki lại có hướng suy nghĩ kiểu khác

_ Shinkiro no Tsuki hay còn được biết đến là “Ảnh Nguyệt”... “Thật là ảo, mà ảo cũng là thật”... Nó giống như một con dao hai lưỡi vậy. Chỉ khi thật sự khấn cấp với điều kiện đối phương đã rơi vào trạng thái cực kỳ tồi tệ thì mới có thể sử dụng nó. Đương nhiên là còn tùy vào thể trạng từng người ra sao... Liệu lĩnh thật đấy, nhưng tôi cũng đâu còn sự lựa chọn nào khác... muốn dành lấy thể chủ động, thì trước tiên tôi cần phải đưa chính mình vào thế bất lợi cái đã... Người xưa vẫn hay dùng “Khổ nhục kế” để đánh lừa con mồi mà!

_ Đó cũng chính là lý do vì sao gia tộc Saotome không thể bước đi trên con đường Bushido như những Samurai chân chính thực thụ. Lợi dụng đối phương rồi tấn công bằng ảo giác không có thật. Một bộ kiếm pháp mạnh như thế, nhưng lại không được chấp thuận vì nó thể hiện sự hèn hạ xảo quyệt... Để rồi cuối cùng nhà Saotome phải kết thúc với dòng máu của những tên Nhẫn Giả bẩn thỉu... Nghe đây Kazuto – kun, không cần biết ý kiến của cậu thế nào. Tôi là người truyền dạy kiếm pháp nhà Saotome cho cậu nên tôi có quyền quyết định... Kể từ giây phút này trở đi... cậu tuyệt đối không được sử dụng Shinkiro no Tsuki nữa!

Tsubaki chẳng mấy ngạc nhiên. Nhìn mặt hắn giống kiểu sớm muộn gì thì William cũng sẽ không inh sử dụng kiếm pháp nhà Saotome

_ Thứ nhất, Shinkiro no Tsuki là kỹ kiếm bị cấm thất truyền ra bên ngoài. Vì độ nguy hiểm cũng như thể hiện tính chất hèn nhát của nó. Nhưng nguyên nhân chính vẫn là chỉ duy nhất hậu duệ nhà Saotome mới được phép lĩnh hội Shinkiro no Tsuki. Thứ hai, nếu còn vào tay cậu thì chắc chắn một ngày nào đó, cậu sẽ vô tình dùng Shinkiro no Tsuki tự hại bản thân mình. Với cái tính liều mạng của cậu thì không cần chứng minh đi đâu xa, sự thật đang sừng sững ngay trước mắt đây... Cho nên, trong bất kỳ trường hợp nào, cũng không được dùng đến nó... Tuyệt đối không được phép!

_ Kể cả khi tôi đang đối diện kỳ phùng địch thủ, rơi vào tình trạng bán sống bán chết. Đối phương đang trong trạng thái cực kỳ tồi tệ, và chỉ duy nhất Shinkiro no Tsuki là cách duy nhất giúp tôi sống sót... Cũng không được phép ư?

_ Không cho... Nếu cả hai đang trong trạng thái tiêu cực thì sau khi sử dụng Shinkiro no Tsuki, cậu cũng khó toàn mạng trở về. Đến lúc đó hãy dứt điểm kẻ thù bằng kỹ năng song kiếm của cậu... Nhưng tuyệt đối không được sử dụng Shinkiro no Tsuki!

Hắn gãi đầu sột soạt mấy cái

_ Hiểu rồi hiểu rồi, không dùng là được chứ gì!

Thề là William nhe răng cười xỏ toẹt

_ Hừm hừm, đúng, cứ nghe lời như thế có phải ngoan hơn không? Nếu cậu là một đứa trẻ ngoan biết vâng lời người lớn thì ông già Noel sẽ đến lì xì cậu đầu tết đấy!

_ Tch... lão già vừa mập vừa rậm râu, mặc bộ đồ đỏ chói đó mà xuất hiện là tôi chém ông đấy... Mà ông già Noel nào lại đi lì xì con nít đầu năm mới vậy hả?

William không ngừng cất tiếng cười khinh khỉnh chọc quê hắn. Chàng trai ngoại quốc khê nhắc mình lên khỏi chiếc ghế, quay lưng đi ra khỏi phòng

_ Thôi nhé, cậu lo mà chuẩn bị đi gặp ngài Akifusa sớm để nghe ngài ấy lèm bèm. Giải quyết hết mọi thứ rồi cùng về Kyuushi nào... Tôi nghĩ chắc cậu cũng rất muốn nhìn thấy lại cảnh biển xanh khi mặt trời vừa ló dạng phía sau chân trời đúng không?

_ Nói nhiều quá đó, im miệng đi William!

Sau khi William rời khỏi phòng, Tsubaki thở dài thêm một tiếng nữa

— Thiệt tình... tên đó chỉ đơn thuần là bạn cùng phòng có một năm thôi, làm thế nào lại có thể nhìn thấu được lương tâm cũng như mong muốn của mình đến thế kia chứ. Đúng là một gã kỳ lạ!

Không chỉ có mỗi William kỳ lạ trong mắt Tsubaki, vẫn còn một người nữa đang ở ngay đây, nhưng chẳng biết chuyện gì đang xảy ra khi cô ấy còn đang chìm vào giấc ngủ sâu nhất

Càng trông Mikazuki, Tsubaki càng thở dài ngán ngấm

— Còn con phò này nữa, ngủ say đến nỗi không biết nhà đang cháy luôn sao? ... Nếu là cô ấy, thì sau khi mở mắt, tôi sẽ thấy Lumina đang làm điểm tâm sáng rồi. Cô chẳng giống Lumina gì hết... Phải, chẳng giống gì hết...

.....

Ít phút sau, khi giấc mơ đã đến hồi kết, Mikazuki từ từ mở đôi mắt đón chào nắng ấm ngày mới. Cả đêm theo dõi trận đấu rồi thức trắng sẵn sàng cho Tsubaki khiến cô có được giấc ngủ sâu nhất từ trước đến nay... Một giấc ngủ thảnh thơi sự quan tâm, lo lắng không biết khi nào tên tự kỷ kia sẽ tỉnh dậy

Mikazuki dụi mắt mấy cái rồi nhìn mọi thứ xung quanh nửa tỉnh nửa mê

— Are, mình ngủ quên mất từ lúc nào không biết... Đáng lý ra mình nên đặt chuông báo thức khi biết rõ bản thân rất dễ ngủ gật vì thức nguyên đêm!

Nàng công chúa vươn vai một cái rồi cất tiếng thở phào nhẹ nhõm

— Đến giờ thay băng rồi, Minamiya – san, xin phép...

Nhưng khi Mikazuki nhìn rõ ràng thì cô mới phát hiện ra chiếc giường bệnh đã trốn trốn chẳng có ai. Vẫn còn lưu lại đây chiếc chăn gối ngang giữa chừng như thể có người vừa mới bước xuống... Nhưng kẻ mà cô ấy đang tìm kiếm lại không hề có mặt trong căn phòng này

— Minamiya – san...

.....

Đại sảnh chính của Thiên Chiếu Gia Trang, nơi mà mọi người từ thống lĩnh ba nhà đến các ứng cử viên tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm đã đến trong vòng đầu loại đầu tiên. Hiện giờ, vì Đêm Vũ đã kết thúc, cái tấm màn tối om đầy bí ẩn với vài ngọn đèn dầu như vòng thứ nhất ấy không còn cần thiết nữa. Cứ mở cửa sổ, cổng ra vào thoải mái... để cho ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào gian phòng. Chẳng biết bằng cách nào, cả một đại sảnh rộng lớn như một giảng đường đủ sức chứa hơn 200 người cùng một lúc lại được trang hoàng bằng những thứ nguy nga lộng lẫy. Ví dụ như những chiếc cột nhà nạm vàng có hình rồng cuốn quanh. Những thanh Katana đủ sắc màu lẫn kiểu dáng treo khắp nơi trên tường. Những bức tranh khắc họa các vị thần trên cao đều do các họa sĩ đại tài trên khắp thế giới đang tề tựu trên những bức tường này. Phía trên trần nhà có in hình hai vị thần một nam một nữ mang tên Izanami và Izanagi cỡ lớn. Và đương nhiên không thể thiếu phía trung tâm của đại sảnh, một ngai vàng lớn dành cho đáng sáng tạo... dành cho ngài Akifusa, hiện thân của vị thần Amaterasu đã ban ánh sáng xuống dân gian đang yên vị. Phía sau ngài ấy còn có một bức họa thêu dệt vị thần Amaterasu cùng ngọn lửa đỏ. Thoáng nhìn vào ta có cảm giác như đang được đứng trên thiên cung vậy... Mặc dù chưa ai biết thiên cung thật sự nó như thế nào... Kiểu thiết kế này chỉ do một mình ngài Akifusa lập ý tưởng ra thôi

Bỏ qua những giới thiệu về đại sảnh Thiên Chiếu Gia Trang. Quay về vấn đề chính, tham dự buổi góp mặt hôm nay ngoài Akifusa – sama tối cao và Hanabi, còn có sự hiện diện của tất cả mọi người đến từ ba gia tộc, trong đó bao gồm Chisaki lẫn thống lĩnh tiền nhiệm Tsubaru Minamiya... Nhưng còn một vấn đề nhỏ khác mà ảnh hưởng lại không hề nhỏ

— Akifusa – sama, các bác sĩ của Thiên Chiếu Gia Trang có nói vì sức khỏe chưa ổn định. Tsukusa hime – sama không thể đến dự phiên họp hôm nay. Nên thống lĩnh tiền nhiệm Tsubaru – sama sẽ thay thế ạ - desu!

— Hừm hừm, con nhỏ Tsukusa đó cũng thích khiến người khác phải lo lắng mới chịu được giống ai kia ấy thôi... Mà kệ, cũng chẳng có gì quan trọng... chỉ cần tường thuật lại cho nó sau là được... Còn bây giờ, ta nên

bắt đầu từ đâu với hai đứa vừa ngu dần vừa liều lĩnh dốt đặc đang đứng trước mắt đây?

Ngài ấy liếc xéo về hai tên đang đứng đối diện. Một tên có mái tóc bạch kim nổi bật nhất những người ở đây. Còn một tên thì có mái tóc đen trụi như cánh loài quạ đêm. Hai người họ đứng gần nhau cứ như hai thái cực âm dương đối khắc... điểm chung ở chỗ toàn thân hai tên này bằng bó khắp người y hệt xác ướp và chẳng ai chịu nhìn vào nhau. Thoáng thôi cũng hiểu cả hai gã này chẳng hề ưa nhau tí nào, mặc dù Đêm Vũ đã chấm dứt, những ân oán phần nào cũng được gỡ bỏ đi đôi chút

— Tính sao đây hả? Các người có lời bào chữa nào không? hai tên tiểu tử dốt hơn bò kia?

Hajima bắt đầu trước

— Thần không có lời gì để biện minh cho những việc thần đã làm. Mọi chi phí thiệt hại, nhà Kurahashi xin chịu trách nhiệm hết. Thứ lỗi cho sự nóng nảy ngông cuồng của thần, thưa Akifusa – sama!

— Thần cũng vậy, nếu ngài muốn, thần xin dùng toàn bộ số tiền mặt có trong ngân hàng công ty chứng khoán Saotome bên Anh quốc khi thần còn là cổ đông. Nếu chưa đủ, ngài có thể liên hệ với triển lãm tranh bên đó để rút thêm 75 triệu dollar từ bức tranh thần đã vẽ. Tổng số vốn thần có là hơn 40 tỷ dollar mỹ... thế thôi!

Ngài Akifusa chợt đưa tay vỗ trán, miệng cất tiếng thở dài

— Xem ra ngoài Hajima – bou thì người không hiểu ý ta muốn nói gì phải không Tsubaki – bou? Là vô tình hay ... người biết mà vờ như không biết?

— Ngài đang nói cái gì vậy? Xin lỗi, thằng này chỉ là một tên ngu hơn bò nên không hiểu ẩn ý của ngài đâu. Muốn nói gì thì huych toẹt ra luôn đi cho đỡ mất thời gian!

Hắn là một tên vừa ngang bướng, cứng đầu, vừa hỗn láo xác xược khi chẳng có kính trên nhường dưới, không coi ai ra gì. Nhưng cũng không thể trách hắn vì ngài Akifusa biết rõ mình đang đối mặt với kẻ không có khái niệm quy phục thần linh. Một đứa trẻ đã tiến xa đến mức dám thốt lên rằng “ số phận của con người do tự tay con người quyết định”... thì dù có tẩy não nó đến suốt đời cũng chẳng được ích lợi gì hết

— Thôi kệ, bỏ qua một bên. Vì ta là người nói các người tự do đánh nhau ở bất cứ nơi đâu nên đương nhiên ta sẽ nhận mọi trách nhiệm. Phí bồi thường cho nhà nước, Thiên Chiếu Gia Trang sẽ lo toàn bộ. Các người không cần bận tâm về điều đó!

Vị thần trong vóc dáng một đứa bé gái nhưng tâm hồn thì không hề bé khi tay cứ cầm chiếc tẩu thuốc gỗ gõ xuống gập tăn bên cạnh rồi lại ngậm vào mồm và thổi khói phì phèo khắp nơi

— Hajima – kun, Tsubaki – bou, vòng đấu thứ 5 đã chấm dứt... điều này có nghĩa Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm đã kết thúc. Bình thường, người chiến thắng sau cùng sẽ nhận được ngôi vị Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư, trở thành Samurai riêng bảo vệ cháu gái thần biển. Nhưng năm nay do có chút khác biệt, cả hai người đều gục xuống trước khi trọng tài là Hanabi – bou thông báo người chiến thắng nên ta và các ứng cử viên của cả ba gia tộc đều tiến hành một cuộc bầu chọn tìm ra người xứng đáng. Sau khi tổng hợp mọi ý kiến cá nhân, ta đã có quyết định cuối cùng. Năm nay...

Giây phút quyết định đến rồi, chỉ cần một cái tên được thốt lên từ miệng ngài ấy, thì xem như người đó sẽ trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... Sẽ là ai? Tsubaki hay Hajima?

— Năm nay sẽ không có Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư, cả hai người... đều bị loại!

Trước quyết định của ngài, toàn bộ các ứng cử viên cả ba gia tộc đều có chung một thái độ là “ hết sức bậy bạ”... ủa nhầm, “ hết sức ngạc nhiên”. Họ không nhớ là mình đã bỏ giấy trắng vào thùng ý kiến, chắc chắn là có ghi tên người mình tín nhiệm trở thành Đệ Nhất rồi nộp lên. Vậy thì làm sao có chuyện cả hai người đều bị loại... chí ít thì Hajima phải thắng cử mới đúng

— Chắc các người ngạc nhiên lắm đúng không? Đúng là trong số những tờ giấy của các người, ta không hề nhận được phiếu giấy trắng nào cả. Tất cả các người đều ghi tên người có khả năng trở thành Đệ Nhất... Nhưng năm nay, sẽ không có Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư nào hết, thậm chí là cả Cự Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư của ba năm trước cũng không còn đủ tư cách để làm Đệ Nhất nữa... Hajima – kun, ta hỏi người, khi chiến đấu với đối thủ, người đang nghĩ đến chuyện gì?

— Thần... chỉ nghĩ đến những tội lỗi của hắn và từ đó nâng cao sự phẫn nộ trong mình!

— Người đánh với Tsubaki – bou khi trong lòng người chất chứa thù hận và muốn trút sự phẫn nộ trong người vào Tsubaki – bou. Một Samurai chân chính không được để bóng tối của bản thân lấn át lý trí. Nhưng ở đây, người đã để cho cơn tức giận điều khiển hành động... Người không ngần ngại tấn công Tsubaki – bou mà chẳng thèm để ý xem vết thương đó có thể gây chết người... Hơn nữa, ta không thích cách hành xử của người, dùng cớ để gây sát thương... đó là một kẻ sách bần thủ còn hơn cả kiếm pháp nhà Saotome được cho là hèn hạ... Hajima – kun, người thiếu lòng vị tha, vẫn chưa biết cách dùng cái đầu làm chủ tình huống... Chính vì thế, dù cho cả ba gia tộc đều chấp nhận người... thì ta... riêng ta vẫn sẽ không nhìn người bằng ánh mắt “phù hợp với ngôi vị Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư”. Đã hiểu chưa?

Hajima cúi đầu xin nhận mọi thiếu sót của bản thân trong trận đấu vừa qua. Một thống lĩnh trẻ biết nhận mình sai ở cái độ tuổi ham thắng bằng bột này đã đủ chứng tỏ mình là một người vô cùng đáng quý rồi

Ngài Akifusa tiếp tục đánh mất sang tên tóc đen còn lại

— Còn người Tsubaki – bou, sở dĩ ta nói người không còn đủ điều kiện để trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư bởi vì: trong trái tim người vẫn còn chút do dự... Một Samurai... à không, ngay cả một Ronin vô chủ cũng thừa biết trên chiến trường, chỉ cần một giây do dự cũng đủ tự giết chết bản thân. Tsubaki – bou... người do dự vì mặc cảm những tội lỗi mà người gây ra trong quá khứ. Người sợ rằng mọi thứ sẽ chẳng thay đổi dù mình có chiến thắng Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... Và điều quan trọng hơn hết... người vốn dĩ không quan tâm đến những lời dèm pha xung quanh. Nhưng người lại viện lý do đó để tự dằn vặt chính lương tâm khiến đôi tay cầm kiếm trở nên rụt rè... Tsubaki – bou, ta tự hỏi, một Ronin mà không còn tin vào bản thân... không tin vào thanh Katana của mình... thì liệu có đủ nghị lực để đứng ra nhận trọng trách nặng nề này không?

Tsubaki thở phì một hơi. Hắn nhồm miệng nở một nụ cười đắc ý

— Ngài nói phải, thần vốn dĩ không còn đủ tư chất để trở thành Đệ Nhất sau ba năm từ bỏ thanh Katana lẫn Kenjutsu. Ngay từ đầu, thần không hề nghĩ rằng mình sẽ khoác cái áo Đệ Nhất thêm một lần nào nữa... vì đơn giản nó đi ngược lại với cuộc sống của thần. Ngài Akifusa – sama, thần đã thắng cuộc đúng không ạ?

Trái với nụ cười đắc thắng của Tsubaki thì ngài Akifusa lại cất tiếng thở dài ngán ngẩm chưa đầy hàm ý “bó tay”

— Phải, người đã thắng vụ cá cược... Người đã bất ngờ thay đổi vận mệnh của bản thân. Điều đáng chú ý hơn, là người đã chứng minh cho ta thấy... số phận con người, do chính con người quyết định... Đã từ lâu, thần thánh không còn vai trò làm cha mẹ cứ phải chăm chút từng ly từng chút cho những đứa con của mình mãi... Con người... đang dần trưởng thành, và sẽ càng trưởng thành hơn để tự đi trên con đường mình đã chọn... Tsubaki – bou, người đứng là một tên nhóc ngang bướng cứng cổ... nhưng ta lại thích điểm đó ở người... Tên đại đệ tử ngu ngốc!

.....
.....

— Nhưng thưa ngài Akifusa tối cao. Nếu ngay cả Hajima – dono và Tsubaki Minamiya đều không xứng đáng. Vậy thì ai có thể đảm nhiệm vai trò Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư, ngày đêm túc trực bên Nanami hime – sama ạ?

Dù đi ngược về xuôi thế nào, thì sau cùng vẫn không tránh khỏi vấn đề quan trọng trước mắt. Trong trận chiến với cơn giận dữ của thần. Bắt buộc phải có một Đệ Nhất nhận trách nhiệm bảo vệ công chúa... Một người nguyện hy sinh vì sự an toàn của công chúa. Nhưng nếu không phải là một người có trình độ Kenjutsu thượng thừa... thì ai mới là người có khả năng. Đây quả thật là một câu hỏi nan giải

Ngài Akifusa thở một làn khói thuốc sau khi hạ chiếc tẩu dài trên tay xuống

— Về chuyện này, ta nghĩ để nhân vật chính quyết định thì sẽ tốt hơn. Chính vì thế, ta đã trao quyền tự chọn cho Nanami – bou. Con bé sẽ tự chọn vị Samurai ưng ý bảo vệ ình... Nanami – bou!

— Vâng, thưa Akifusa – sama!

Nhân vật chính, nguyên nhân dẫn đến Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... cháu gái thần biển, Nanami Kurahashi. Phụng mệnh lệnh ngài Akifusa – sama tối cao, cô ấy từng bước tiến đến đứng đối diện trước mặt họ

— Hajima – dono, Tsubaki – dono. Tôi rất cảm kích khi cả hai người đều cố gắng hết sức trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Do năm nay không có người chiến thắng cuối cùng, nên tôi theo lệnh ngài Akifusa tự chọn Samurai bảo vệ ình. Hajima – dono, sống với ngài từ lâu, tôi biết ngài là một vị lãnh chúa hết lòng vì gia tộc. Ngài thậm chí chấp nhận từ bỏ cuộc sống của một đứa trẻ chưa đến 20 để nhận ngôi vị trưởng tộc và bắt đầu lặn vào xã hội người lớn. Tuy bận rộn, nhưng ngài vẫn dành thời gian cho tôi rất nhiều... ngài luôn cố gắng sắp xếp cho tôi có một cuộc sống mà tôi cảm thấy thoải mái nhất. Hajima – dono, cố gắng như vậy đủ rồi... tôi muốn ngài được tự do làm những điều mình muốn hơn là cứ chôn mình mãi trong phòng. Chính vì thế, nếu tôi là ngài Akifusa, tôi cũng không muốn ngài trở thành Đệ Nhất để gánh thêm nặng nề nữa... Xin hãy hiểu cho tôi, Hajima – dono!

Hajima chẳng nói gì hết, những gì anh ta làm là chỉ cúi đầu, tiếp thu mệnh lệnh thôi

Nanami quay sang Tsubaki, người mà cô ấy dường như chưa từng nói chuyện lần nào. Đầu tiên là một nụ cười xã giao

— Hân hạnh được biết anh Tsubaki – dono, có thể nói đây là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện với nhau như thế này. Xin phép được tự giới thiệu, tôi là Nanami Kurahashi... có lẽ chắc anh đã biết rồi, tôi là người cá luân hồi chuyển thế của Lumina Minamiya. Mong được anh chiếu cố!

Đứng trước mặt Tsubaki là kiếp luân hồi chuyển thế tiếp theo của Lumina. Đúng là dù có đầu thai chuyển kiếp thì người cá... vẫn trẻ đẹp như năm nào. Cô ấy là Lumina tái sinh... nhưng sao hẳn lại chẳng cảm thấy có gì đó quen thuộc hay nhìn thấy hình bóng Lumina ở Nanami... Nói chung, cái bản tính ghét con gái trong hẳn lại nổi lên

— Tôi cũng vậy, mong được cháu gái thần biển chiếu cố, Nanami Kurahashi!

— Trước hết, tôi xin được phép thay mặt lãnh chúa chúng tôi gửi lời xin lỗi đến anh vì những gì xảy ra trong đêm qua. Nếu có vấn đề về kinh phí thuốc men, thì nhà Kurahashi chúng tôi chấp nhận đền bù thiệt hại!

Tsubaki xua tay xùy xùy như đuổi mèo hoang

— Không cần bận tâm về chuyện ấy. Tôi có mua bảo hiểm y tế và bảo hiểm nhân thọ... ngộ nhỡ có chuyện không may xảy ra cũng chẳng chết ai đâu... Quan trọng hơn, là ý cô thế nào!

— Vâng... Tsubaki – dono, tôi được biết anh là Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư ba năm trước, người đã đánh bại thống lĩnh tiền nhiệm Chiba Tsuchimikaido, với tay đến ngôi vị cao nhất của Đêm Vũ và trở thành vị Samurai bên cạnh bảo vệ cho Lumina Minamiya!

— Đó là chuyện của ba năm trước, tôi chỉ đơn thuần là “đã từng” trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư thôi!

— Tôi biết ba năm qua quả là khoảng thời gian khó khăn đối với anh. Thật sự rất đau khổ khi cứ bị níu kéo quá khứ dai dẳng bám lấy cái dây đứt dần vật hồi hận trong con tim. Năm đó, anh trở thành Đệ Nhất vì tình yêu... vì khao khát muốn sống hạnh phúc... vì mong mỗi được bên cạnh bảo vệ cho Lumina Minamiya, nên được ngài Akifusa chấp thuận. Nhưng tôi thiết nghĩ, nếu một lần nữa anh trở thành Đệ Nhất, anh sẽ không còn lý do để chiến đấu... anh sẽ không còn động lực để bảo vệ một ai đó. Và quan trọng hơn, Tsubaki – dono, đau khổ cứ nối tiếp đau khổ, trái tim anh sẽ không bao giờ có được hạnh phúc. Cũng vì lý do đó, mà tôi đồng ý với ngài Akifusa... Anh không nên trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư!

Tsubaki thở phì một cái hơi khinh

— Này nhé, cái cách nói chuyện của cô rất dễ khiến tôi rút kiếm chém ột nhất. Tôi không cần một đứa con gái lên giọng với cái kiểu thương hại đó... Nhưng thôi, nể vị lãnh chúa đang đứng ngay bên cạnh tôi, thêm sự hiện diện của một vị thần loli và ánh mắt của biết bao nhiêu người đứng phía dưới, tôi sẽ cố gắng kìm nén sự điên tiết trong mình. Nói chung, quyết định sau cùng của cô là gì? Cô chọn “thằng nào” để làm Samurai riêng?

— Hajima – dono, sự lãnh đạo cũng như được tín nhiệm bởi những người trong gia tộc luôn sẽ là tiền đề ột nguồn sức mạnh lớn, đủ để chống lại cơn giận dữ của thần biển. Nhưng cũng không thể thiếu Kenjutsu

của Tsubaki – dono. Kỹ năng song kiếm danh bất hư truyền chỉ duy nhất Tsubaki – dono lĩnh hội được cũng quyết định một phần không nhỏ trong chiến thắng... Chính vì vậy... mặc dù tôi biết mình có hơi tham lam... nhưng tôi muốn cả hai người cùng toàn bộ các Samurai thuộc ba gia tộc. Tôi muốn tất cả cùng hợp sức chống lại cơn giận dữ của thần biển mà không cần phải bảo vệ cho tôi... vì đơn thuần, chính tôi cũng sẽ chiến đấu!

Lời tuyên bố cuối cùng của Nanami... cô ấy muốn tất cả mọi người trong ba gia tộc, nhưng không phải chỉ để bảo vệ cô ấy... mà sẽ dùng tất cả sức mạnh đó cùng Nanami chống lại thần biển. Cùng nhau hợp sức chiến đấu... đó chính là ý của Nanami. Và ý kiến ấy đã được ủng hộ bởi biết bao nhiêu tiếng reo tiếng hò đến đình tai nhức óc từ các Samurai khác

— Nanami hime – sama muôn năm!

— Chúng tôi đồng ý, nguyện thề hy sinh cả mạng sống sát cánh cùng công chúa!

.....

Hanabi nở nụ cười nhẹ

— Mọi chuyện xem chừng ổn rồi, phải không thưa Akifusa – sama – desu?

— Hừm, đúng là một đám nhức đầu... nhưng quả thật là mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa. Hai tên đàn kia, dù có không muốn cũng chẳng thể nào từ chối được!

.....

Hajima và Tsubaki ngoái cổ nhìn tinh thần hưởng ứng của mọi người xung quanh. Họ đồng ý với ý kiến chung tay góp sức cùng ngăn chặn cơn giận dữ của thần biển mà không cần đến sự bảo vệ từ Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư

— Hajima – dono, Tsubaki – dono, xin hãy cho tôi mượn sức mạnh của hai người... liệu có được không?

Hajima hạ đầu gối quỳ xuống

— Nếu cô thật lòng tin tưởng trao trọn trách nhiệm này ột Samurai như tôi... Hajima Kurahashi nguyện trung thành với công chúa. Thanh Katana này, xin được dâng lên phục vụ cho người!

— Vâng, cảm ơn Hajima – dono... Còn Tsubaki – dono...

Tsubaki đưa tay gỡ đầu sỏn sột mấy cái. Hắn chẳng thèm quỳ cũng chẳng quan tâm phải làm thế nào để thể hiện sự kính trọng công chúa. Cái bộ mặt ngang phề phề nhìn muốn đâm ột cú ấy vẫn cứ chường chường ra trông cực kỳ dễ ghét

— Nếu từ chối thì chắc tôi khó lòng mà thoát khỏi đây nhỉ... đành vậy, cho cô mượn kỹ năng song kiếm đối với tôi không thành vấn đề. Nhưng để tôi nói trước... đối với một Ronin không lãnh chúa không mục đích không Bushido... hiệu suất làm việc chưa được một nửa đâu. Rất có thể... tôi sẽ phản bội cô đó, công chúa... Cô có dám đặt niềm tin vào một kẻ như vậy không?

— Vâng, tôi tin vào Ronin Tsubaki – dono... tôi tin anh có Bushido của riêng mình... Và tôi xin trao trọn niềm tin vào Bushido ấy... Cảm ơn ngài... Tsubaki – dono!

.....

Mikazuki chạy khắp nơi, mở cửa tìm từng phòng... nhưng nét biểu hiện trên gương mặt cô ấy chứng tỏ Mikazuki vẫn chưa tìm thấy thứ mình cần. Ngoài ra, sự luống cuống hốt ha hốt hải đó... ắt hẳn thứ mà cô ấy đang tìm... thật sự rất quan trọng chẳng

— Cái gã tự kỷ đó... đang bị thương nặng như thế lại chạy lung tung đâu mất rồi? Nếu chẳng may vết thương bị rách ra thì mọi thứ sẽ tệ lắm... Không được, mình phải nhanh chóng đi tìm anh ta và bắt hắn nằm yên một chỗ trên giường bệnh!

Đang đi tìm Tsubaki... Mikazuki chỉ quan tâm đến sức khỏe cũng như tình trạng bầm dập te tua của Tsubaki lúc này thôi. Vừa mới tỉnh dậy lại đi lung tung... thử hỏi, không khiến người khác lo ngại cũng phải

Đúng lúc ấy, Mikazuki chợt thấy Chisaki cũng các vệ sĩ nhà Tsuchimikaido vừa xuất hiện từ chỗ ngã ba hành lang. Ngay lập tức, cô nàng tóc tím nhanh chóng chạy đến hỏi thăm

— Chisaki... Chisaki...

— Hử? Ô ra... Mikazuki... cậu tìm mình hả?

— Mọi người vừa đi đâu về thế? Sao lại còn mặc Hakama vậy?

— Bọn mình vừa mới từ chỗ ngài Akifusa về xong... Hôm nay là tổng kết Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm đúng theo thời hạn... Các thống lĩnh phải có mặt để nghe thông báo cũng như quyết định ai sẽ trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư!

— Eh... Có hợp mặt sao cậu không nói cho tớ biết... Mà ngài Akifusa đã quyết định rồi ư? Ai vậy? Là Hajima – dono hay...

— Chẳng ai hết, ngài Akifusa không chấp nhận cả Hajima – kun lẫn Tsu – kun. Ngài cho rằng hai người họ không đủ tố chất để đảm nhiệm vai trò Đệ Nhất. Ngay cả Tsu – kun đã từng là ứng cử viên phù hợp nhất trong mắt ngài... từng là Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư ba năm trước cũng không còn thích hợp nữa... thật tiếc quá. Năm nay... chúng ta không có Đệ Nhất!

Mikazuki thở phào một hơi, gương mặt có chút hụt hẫng thất vọng

— Không có Đệ Nhất ư... đúng là tiếc thật. Nhưng nếu ngài Akifusa đã nói thế thì chắc chắn có lý do của riêng mình đúng không... Mà quan trọng hơn, Chisaki... cái gã đó...

— Ừ, đương nhiên là có cả Hajima – kun và Tsu – kun rồi. Akifusa – sama đã triệu tập hai người họ lên giảng đường dojo... TỰ Dưng thấy Tsu – kun biến mất, chắc cậu lo lắng phải không?

Mikazuki trở nên luống cuống

— Ai...ai thêm lo cho gã dở hơi đó chứ... Cậu chỉ toàn nói linh tinh thôi...

Thoáng nhìn Mikazuki là Chisaki hiểu ngay cô ấy đang dối lòng. Nếu thật sự không quan tâm thì sẽ chẳng hỏi han hay làm cái bộ mặt Tsundere đó đâu. Chisaki biết rõ khi tỉnh lại mà không thấy Tsubaki... ắt hẳn Mikazuki rất lo lắng... đến nỗi nhanh chóng chạy đi tìm khắp nơi mà không để ý rằng dưới đôi chân... bên mang vớ bên không mang vớ thế kia

— Mikazuki, nếu cậu đang đi tìm Tsu – kun, thì cậu ấy hiện đang ở phòng của mình đó. Nếu không nhanh lên thì Tsu – kun sẽ biến mất ngay mà cậu không biết ấy!

— Biến mất? Ý cậu là sao?

Chisaki bỗng dưng nắm lấy đôi tay Mikazuki và từ từ đưa lên. Cô cung chủ nhỏ lặng nhìn người bạn thân của mình với ánh mắt trù mền hiền dịu

— Mình biết cậu có rất nhiều điều muốn hỏi mình lẫn Tsu – kun. Chắc chắn mình sẽ trả lời hết mọi thắc mắc trong cậu... Nhưng còn Tsu – kun, vì tính cách cậu ấy có chút kỳ lạ, nên mình không chắc cậu ấy sẽ trả lời mọi thứ cậu muốn... Mikazuki, cậu phải nhanh lên... một Ronin không lãnh chúa không mục đích như Tsu – kun, nếu không để ý thì cậu ấy sẽ biến mất không chút dấu vết... giống như ba năm trước!

— Chisaki...

Không hiểu lắm nhưng Mikazuki biết rằng với tính cách của tên đó... chỉ cần trễ thêm một chút thì hẳn sẽ lại tự biến mất không ai hay... tương tự như chuyện hẳn bị đuổi khỏi trường. Nếu ngày hôm đó Mikazuki không chạy lên sân thượng, chứng kiến cảnh hẳn đánh nhau... thì cô ấy cũng không biết chuyện hẳn chuẩn bị rời trường

— Ừ, mình hiểu rồi... mình sẽ đến gặp gã đó... Cảm ơn cậu, Chisaki!

Mikazuki vụt chạy đi mất. Cô ấy muốn gặp tên dở hơi đó càng nhanh càng tốt nên chỉ biết hướng về phía trước cùng đôi chân sẽ đưa mình đến gần hẳn

— Chisaki hime sama, người thật sự cảm thấy ổn khi để Mikazuki hime đi như thế sao ạ?

— Bộ có gì không được à? Vì người cậu ấy muốn gặp là Tsu – kun?

— Dạ không, chúng thần không có ý đó... mong cung chủ lượng thứ!

Chisaki cất tiếng thở nhẹ nhàng và lặng lẽ ngược ánh mắt lên bầu trời trong xanh trên cao kia

— Ước mơ duy nhất của tôi là làm cho Mikazuki được hạnh phúc... Dù có phải lừa gạt một ai đó hay khiến người khác bị tổn thương... Chỉ cần Mikazuki vui vẻ mỗi ngày... tôi chấp nhận trở thành cái gai trong mắt người khác!

.....
— Oh my, tính về thật đó hả? Vẫn còn sớm mà...

Quay trở lại tên tự kỷ ám thị, Tsubaki đang thu xếp mọi hành lý vào trong chiếc vali bố. Có vẻ như hắn đang có ý định chuẩn bị khởi hành rời Thiên Chiếu Gia Trang về nhà đây. Hắn còn chẳng thèm nghe William nói hết câu... mà chỉ chăm chăm vào việc nhớ xem còn thứ gì chưa cho vào vali

— Nè Kazuto – kun, về giờ có sớm quá không? Chẳng phải ngài Akifusa nói tối nay có tiệc chia tay sao? Ở lại thêm một chút cùng chung vui cũng đâu có chết ai. Mà hình như còn có tiết mục múa hát truyền thống gì của Hime - sama ấy... Cái gì liên quan đến Lagu chấm bánh mì ấy nhỉ?

— Điệu nhảy Kagura!

— That's right, điệu nhảy Kagura... nghe bảo Hime - sama sẽ mặc đồng phục Miko, tay cầm hay cái quạt giấy đứng phẩy phẩy trông đẹp lắm... Hime – sama mà mặc mấy bộ ấy thì đúng chuẩn ra dáng con gái truyền thống Nhật Bản. Ất hẳn sẽ xinh lắm đây... uh hế hế hê hê hê hêyyyyy!

Mặc kệ cho tên kia nói gì thì nói, Tsubaki vẫn cầm cúi chuyên môn của mình

— Nè, cậu không thể nán lại thêm một chút, xem điệu nhảy Kagura đó sao?

— Không, điệu Kagura là điệu nhảy để tôn thờ cảm ơn thần linh trong suốt những năm tháng khó khăn khi các vị thần luôn bên cạnh ta. Một kẻ ngoại đạo như tôi, không cần thiết phải có mặt trong cái không khí trang nghiêm ấy. Hơn nữa, sự xuất hiện của tôi sẽ khiến cho bữa tiệc mất vui... Nên tôi về nhà trước đây. Nếu cậu muốn dự thì cứ ở lại... tôi bắt taxi về cũng chẳng sao!

— Oh my, sở dĩ tôi đến được Thiên Chiếu Gia Trang, tham gia được Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm là do có cậu nâng đỡ. Giờ họ đã biết tôi có dính dáng đến Tsubaki Minamiya rồi... nên chắc cũng không còn ư gì tôi đâu. Ở lại làm gì ắt công nhờ!

Tsubaki ngoái cổ lại nhìn anh chàng nửa Tây nửa ta đang nhe răng cười một cách xoắn toét

— Nghe cứ như tôi là nguyên nhân khiến cậu không thể ở lại ấy... Cứ tham gia bữa tiệc đi William, hiện tại bây giờ, cậu đang là một trong những vệ sĩ thân cận dưới Chisaki. Ngoài ra, mấy tên choai choai kia đã biết cậu là hậu duệ của gia tộc Saotome, gia tộc lảng giềng đồng minh quan trọng đối với Thiên Chiếu Gia Trang... Ít nhiều gì họ vẫn còn xem trọng cậu hơn tôi... Đi đi, rồi quay phim điệu múa của Chisaki mang về... cũng lâu rồi tôi không được thấy Chisaki múa Kagura!

— Oh my oh my, tôi không ngờ người như cậu lại thích xem múa Lagu chấm bánh mì. Đúng là vẫn còn nhiều điều thú vị ở Kazuto – kun quá nhỉ!

— Im miệng đi tên đàn!

.....
Cộc cộc

— Xin hỏi, có ai ở đây không?

Cuộc nói chuyện của hai người bị cắt ngang khi có ai đó gõ cửa bên ngoài. William bước ra xem thử

— Vâng vâng, có người... Oh my, Mikazuki hime sama, có chuyện gì mà người lại đến đây thế?

Nghe đến tên Mikazuki, bàn tay cầm cuốn sách tính cho vào vali chốt khựng lại trong chốc lát. Tsubaki liếc mắt về phía cửa nhưng do tấm lưng William che khuất mắt nên chẳng nhìn rõ được Mikazuki. Hắn lại ung dung làm việc của mình

__ E tou, Willam – san, tôi biết bây giờ không phải lúc... nhưng liệu... tôi có thể gặp Minamiya – san một chút được không? Tôi có chuyện cần nói với anh ta!

__ Hê? Tìm Kazuto – kun hả?

Willam ngoái cổ lại thì bắt gặp cái liếc mắt trừng đáng sợ từ Tsubaki thay cho lời nói “ Kêu cô ta nhấn nút phần ngay... tôi không muốn nói chuyện với cô ta” đại loại vậy

William đảo mắt suy nghĩ một chút rồi tươi cười như thiên thần với Mikazuki

__ Cậu ta đang ở bên trong ấy. Kazuto – kun cũng nói là đang muốn cần gặp cô một chút!

__ NÀY TÊN ẮN BÁM Ở ĐẬU KIA, TÔI NÓI THẾ BAO GIỜ HẢ?

.....

__ Thế nhé, tôi ra ngoài đây, hai người cứ tự do thoải mái nói chuyện với nhau. Nếu Kazuto – kun có hành động nào đó gây khiếm nhã thì cứ la lên một tiếng, tôi sẽ phi thẳng vào cứu cô ngay Mikazuki – hime sama!

__ À... vâng, cảm ơn anh...

__ BIẾN NGAY VÀ LUÔN TÊN LAI TẠP KIA!

Cánh cửa phòng đóng lại cho hai người ấy được tự do nói chuyện. Nhưng trong vài phút tiếp theo, cả căn phòng bỗng trở nên im ắng đến kỳ lạ. Chỉ có âm thanh làn gió vi vu khẽ thổi vào khung cửa sổ khiến cho tấm rèm cửa trắng bay phấp phới tạo ra tiếng động nhẹ thôi... Ngoài ra chẳng còn nghe được gì nữa hết

Dù đứng ngay bên cạnh nhau, khoảng cách giữa hai người gần như đã ngắn hơn nhiều. Mikazuki vẫn không biết phải nói lời như thế nào... trong khi gã dở hơi đó vẫn chăm chăm việc chuẩn bị vali rời khỏi đây

__ Không được, mình đến đây là để nghe anh ấy giải thích hết mọi chuyện... Nếu cứ đứng yên không nói tiếng nào thì mình lại ra về tay trắng mất. Can đảm lên Mikazuki... anh ta cũng chỉ là người bình thường thôi!

Mikazuki hít một hơi thật sâu lấy bình tĩnh

__ Anou... Minamiya – san, tôi có chuyện muốn nói với...

Quay lại, Mikazuki bắt gặp chiếc vali để mở, đồ đạc trong đó được xếp hầu như gọn gàng. Và hắn thì đang loay hoay với đồng hồ dùng cá nhân cho vào

__ Minamiya – san, anh đang làm gì thế?

__ Nhìn không biết hay sao còn hỏi, dĩ nhiên là chuẩn bị hành lý về Kyuushi rồi. Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm đã kết thúc, không về còn nán lại đây làm gì?

__ Nhưng thời hạn 5 ngày vẫn chưa kết thúc... Với lại nghe ngài Akifusa nói, tối nay còn có tiệc...

__ Cô đã biết tôi là ai rồi, một Ronin không phẩm giá như tôi tốt hơn hết không nên lai vãng đến những chỗ như thế. Trong buổi tiệc, Chisaki sẽ múa điệu Kagura... một kẻ không tôn thờ thần linh... thì không nên ở đó làm gì cho không khí mất vui. Tôi sẽ trở về Kyuushi trước khi bữa tiệc bắt đầu!

Mikazuki không biết phải nói gì tiếp theo. Cô ấy không muốn Tsubaki trở về Kyuushi một mình đơn côi như thế. Cô ấy cũng muốn Tsubaki có thể tham gia bữa tiệc cùng nhiều người khác... nhưng chắc lẽ không được. Một Ronin đứng giữa hàng chục Samurai, một người ngoài đạo đứng giữa một nhóm người sùng đạo... Tsubaki sẽ cảm thấy lạc lõng và vô tình trở thành kẻ khác người... Suy cho cùng, để Tsubaki về Kyuushi không ai biết vẫn là quyết định sáng suốt nhất

__ Vậy cô đến tìm tôi có việc gì? Không phải chỉ nói tầm xàm về bữa tiệc tối nay thôi đó chứ?

Mikazuki lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh hắn, cô ấy cũng thu nhặt những cuốn sách khác dưới thảm, nhưng đôi mắt nhìn chúng thì quá phiền muộn

— Tôi có nhiều điều muốn hỏi anh lắm, nhưng không biết bắt đầu từ đâu... Và sau khi nghe được câu trả lời rồi... liệu tôi còn có thể giữ được bình tĩnh hay không? Tôi lo lắm!

— Nếu thế thì cô cứ vờ như không quan tâm là được. Dù cho câu trả lời có như thế nào, thì cô chỉ cần nghĩ đơn giản “A, thì ra là như vậy” là xong... Tôi đã hứa sẽ giải thích toàn bộ khi Đêm Vũ kết thúc. Một Ronin không có lãnh chúa, không có mục đích để tồn tại... nhưng ít nhất, tôi sẽ không thất hứa một lần nào nữa... Nên cô không cần phải sợ bỗng dưng tôi đột nhiên biến mất một ngày nào đó đâu!

— Tôi biết Minamiya - san sẽ không nói dối... Vậy tôi có thể hỏi câu đầu tiên không?

— Cứ tự nhiên, nếu nó thuộc trong phạm trù của tôi... thì tôi sẵn sàng trả lời!

— Minamiya – san, có thật là anh đã từng khoác trên mình chiếc áo Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư không? Tôi tự hỏi cái cảm giác khi đứng trên bục vinh quang ra sao?

Tsubaki chợt quay sang nhìn Mikazuki với ánh mắt to chăm chăm hơi ngạc nhiên khó hiểu. Nói chính xác hơn là hẳn không ngờ rằng Mikazuki lại hỏi một câu như thế

— Tôi... không nên hỏi câu này à?

— Không... không có gì... Trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư, cảm giác thế nào ấy hả? Lúc đầu thấy cũng có chút lạ lẫm vì tự dưng trở thành người quan trọng, được tín nhiệm bởi thần linh nếu mình là một người sùng đạo. Nhưng sau khi biết mình không đủ khả năng khiến các ngài kỳ vọng... thì cái cảm giác bất lực, hối hận, day dứt cứ như sợi dây xích bám lấy linh hồn mình dằng dẳng. Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... nó cứ như một con dao hai lưỡi vậy. Khi còn nó trong tay, mọi người đều tôn thờ mình như kẻ gần với thần nhất. Còn khi thất bại... thì chúng ta chẳng khác chi một phế phẩm bị ruồng bỏ. Trở thành Đệ Nhất... không hẳn là niềm vinh dự, hạnh phúc đối với các Samurai... đó là lý do vì sao... trước mặt cô tồn tại một Ronin!

Mikazuki cất tiếng thở dài một hơi

— Quả nhiên, không phải cứ trở thành Đệ Nhất là hạnh phúc đối với các Samurai. Nhất là khi cứ nhìn mọi người tôn thờ mình như thần linh... cảm giác cứ lạc lõng thế nào ấy... Minamiya – san, nếu đối với anh ngôi vị Đệ Nhất không phải tất cả... thế thì tại sao, anh lại tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm?

— Một khi cô đã thắt nút một sợi dây, thì chỉ có cô là người duy nhất tháo bỏ sợi dây ấy. Cội nguồn của mọi rắc rối, của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm là Tsubaki Minamiya, vậy thì chỉ có Tsubaki Minamiya là người duy nhất có khả năng dẹp tan mọi phiền phức... Mặt khác vì có người từng nói với tôi rằng, Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm là cơ hội để sửa sai, để thay đổi, để viết tiếp những dòng nhật ký còn đang dang dở... nên tôi muốn thay đổi!

Mikazuki chợt nở nụ cười khúc khích

— Cười cái gì hả?

— Minamiya – san, anh... quả nhiên chỉ là một người bình thường thôi... không đáng sợ như người ta vẫn thường đồn đại!

Tsubaki cảm thấy có chút tức tối vì hình như cô ấy đang giỡn mặt với mình

— Thế từ trước đến giờ cô xem tôi là thứ gì?

— Minamiya – san, là con người thì ai cũng mong cầu tiến, mong muốn được thay đổi để khắc phục những điểm yếu bản thân. Tôi nghĩ điều đó cũng tốt thôi... Nhưng anh không thấy nếu cứ tiếp tục thế này.... Thì sẽ rất cô đơn sao?

— Liệu có tốt đẹp hơn không khi mọi người cứ phải bận tâm đến mình? Tôi đã không thể giúp ích được cho người khác... không xứng đáng với cái danh “thiên tài” mà họ đặt... Cũng chẳng sao, nếu đã không giúp đỡ được gì thì ít ra cũng không phải phiền đến họ... mặc dù tôi biết... mình chẳng làm được tích sự gì nếu không có sự giúp đỡ của người khác... Để rồi cuối cùng, tôi vẫn phải mang ơn những con người ấy. Tôi không sợ mình cô đơn... tôi không sợ mình bị xem là phản bội... Điều tôi lo ngại... là vô tình kéo những người quan trọng với mình vào vòng xoáy nghiệt ngã mà mình phải gánh chịu... Nếu được, tôi muốn sống tách xa mọi người... sống tách biệt khỏi thế giới này càng xa càng tốt. Đó là lý do vì sao tôi không về tư trang Minamiya,

không ở nhà Tsukusa nee, và càng không muốn dính đến nhà Tsuchimikado quá nhiều... Thấy cứ mâu thuẫn thế nào ấy nhỉ!

— Không... tôi thấy điều đó rất đổi bình thường... Mong muốn người quan trọng nhất đối với mình luôn được hạnh phúc... điều đó chẳng phải rất tuyệt vời sao? Và tôi tin rằng, cả bản thân Chisaki cũng rất mong anh có thể cười vui thật sự... Vì thế nên nếu anh thật sự gặp khó khăn, đừng ngần ngại nói ra... Dù không thể làm gì nhiều, nhưng chắc chắn chúng tôi sẽ giúp đỡ anh hết mình... Minamiya – san, anh không cần phải gánh chịu lấy mọi thứ một mình nữa... bên cạnh anh lúc nào cũng có những người bạn cực kỳ quan trọng mà!

Trong thoáng chốc, Tsubaki cảm thấy không gian xung quanh mình không chỉ có làn gió nhẹ từ thiên nhiên thổi qua cánh cửa sổ. Hắn cảm nhận được một sự tươi mát mơn mơn mang theo vị nhẹ nhàng của những cánh hoa anh đào từ một nơi nào đó đến. Những cánh hoa anh đào ấy thật mỏng manh dễ vỡ nhưng luôn tràn đầy sức sống... cũng giống như ... cô gái đang ngồi ngay bên cạnh mình đây... Một cái gì đó thật dịu dàng ấm áp, phần nào xoa dịu đi bóng tối trong con tim và những xiềng xích số phận nặng nề

Tsubaki đưa tay lên che đi một bên mắt. Hắn ngượng ngùng ngoảnh mặt đi chỗ khác, tránh đối diện thẳng với Mikazuki.

— Thiệt tình, cứ nói những điều linh tinh... Cô phiền phức quá đó, phò tóc tím!

.....
— Vậy nhé, khi nào về đến Kyuushi thì phải gọi ngay cho tôi và cung chủ đấy!

Có một chiếc taxi đậu trước cổng Thiên Chiếu Gia Trang, ngoài ra, còn có William cùng Mikazuki đứng bên ngoài để tiễn biệt.

Trong xe, Tsubaki hạ cửa kính xuống, liếc nhìn hai người họ chằm chằm.

— Đừng có gây phiền phức gì cho Chisaki nghe chưa, kể cả những người trong ba gia tộc nữa. Tôi dặn cả hai người luôn đấy!

— Nar nar, cứ yên tâm đi, tôi chỉ đơn thuần là ăn no kên bụng rồi đi về thôi mà... Sẽ không nghịch ngợm gì đâu!

— Tôi giao chiếc xe hơi cho cậu quản lý... Nó mà có hỏng hóc trầy xước gì... như đòn với tôi đó!

— Don't worry, using Jaguar carefully is my sacred duty... Đảm bảo khi về nó bình yên nguyên vẹn!

— Hừm, biết vậy thì tốt!

Mikazuki khẽ cúi xuống để có thể nhìn mặt hắn rõ hơn. Chẳng hiểu sao khi khoảng cách gần thế này, cả hắn cả cô ấy đều không cảm thấy khó chịu... trái lại có một sự rung động gì đó không thể diễn tả bằng lời.

— Minamiya – san, anh thật sự không muốn dự tiệc ư? Tôi nghĩ Chisaki cũng mong anh có mặt lắm!

— Thỏa thuận là thỏa thuận, tôi sẽ không dự tiệc để gây khó dễ ọi người. Chi bằng cứ thế này là được rồi. Xuất hiện một cách đột ngột không ai ngờ đến và lặng lẽ ra đi không ai hay. Đối với một Ronin, cách hành xử như vậy là tốt rồi!

— Oh my, Kazuto – kun, tôi để ý càng lúc cậu càng giống như một Shinobi đấy. Làm việc gì cũng trong âm thầm lén lút. Nếu thế thì trở thành người nhà Saotome luôn đi... Sau khi trở thành tộc trưởng tiếp theo nhà Saotome, tôi rất mong có một phụ tá như cậu ấy!

— Hừ... Nghe thú vị quá nhỉ... Có lẽ thế cũng hay... Nhưng để suy nghĩ lại đã!

Tsubaki quay sang Mikazuki

— Tôi sẽ giữ lời hứa, cho đến khi chúng ta gặp nhau tại Kyuushi, tôi sẽ giải đáp hết mọi khúc mắc của cô... Tôi sẽ không biến mất đâu!

— Ừ, cảm ơn anh Minamiya – san!

.....

Chiếc taxi theo yêu cầu vị khách bắt đầu chuyển bánh rời khỏi Thiên Chiếu Gia Trang cho đến khi Tsubaki không còn nhìn thấy hai người họ vẫy tay chào mình nữa. Hắn ngồi một mình trên xe trong tình cảnh thân thể không chỗ nào lành lặn, nhưng sao lại chẳng có cảm giác đau tí nào.

Tay chống cằm, mắt hướng ra bên ngoài khung cửa sổ quang cảnh đang thay đổi vù vù, Tsubaki suy nghĩ đến một điều gì đó khá mông lung.

— Con phò tóc tím ấy... cô ấy đã không hỏi mình là ai... không hề hỏi mình mấy câu đại loại như “ Anh có thật sự là Tsubaki Minamiya không?” hoặc “ Anh rút cuộc là ai... là Tsubaki Minamiya ... hay Kazuto Minamiya?”... Đúng là một con nhỏ phiền phức... Nhưng mình lại không ghét điều đó... Sẽ sớm thôi... chúng ta sẽ còn gặp lại... đến lúc đó... nếu mình muốn hẹn cô ta đi chơi như hôm bữa, chắc không phải là sở thích quá ích kỷ đâu nhỉ... Mikazuki Tsuchimikaido!

47. Chương 47

Tiếng sóng vỗ rì rào từng đợt một... Âm thanh những con tàu ngoài khơi cất còi tu tu... Cả tiếng chim mòng biển tạo nên một giai điệu thiên nhiên tuyệt hảo gửi đến những đứa con trong đất liền. Một buổi sáng thật yên bình hài hòa êm dịu ở Kyuushi khiến tâm hồn con người càng trở nên nhẹ nhàng thanh thản. Một ngày mới hứa hẹn nhiều điều may mắn vui vẻ trong cuộc sống sẽ đến đối với vịnh biển thơ mộng này.

Thu hẹp lại khoảng cách xem chúng ta có gì... Căn biệt thự kính trắng củ ai đó vẫn sừng sững hiên ngang như thể nó đã trở trở thành một phần không thể thiếu ở Kyuushi. Chẳng phải vì lý do vì nó đẹp, to, thể hiện được sự giàu sang của gia chủ... Nhưng khi nhìn vào mảnh đất ngay vị trí ấy, ta không thể không nghĩ đến một căn biệt thự từng là tổ ấm cho hai trái tim vàng sống vui cười hạnh phúc. Chỉ có điều, trông nó thật trống vắng hiu quạnh khi tất cả các cánh cửa sổ đều bị đóng, đều bị phủ màn che kín bên trong, không để một tia nắng mặt trời chiếu xuyên qua... Một lối sống khép kín thật đáng buồn.

Cụ thể hơn, có một chú chim sẻ thân hình nhỏ nhắn, lông xám nâu, mặt ngầy ngô trông vô cùng đáng yêu chọt hạ cánh xuống ban công tầng hai của tòa nhà. Có lẽ là một chú chim lạc đàn hoặc cũng có thể là chú chỉ tạm thời đậu xuống để nghỉ ngơi sau khi bay cả chặng đường kiếm ăn thôi. Nếu hỏi về xuất xứ thì có lẽ nó bay ra từ khu rừng đồi phía sau tư trang đồ sộ nhà Tsuchimikaido không biết chừng.

Nó đứng trước cửa kính kéo, tự nhìn vào hình bóng của mình phản chiếu qua kính rồi bắt đầu dùng cặp mỏ vừa nhỏ vừa nhọn gõ cộc cộc như loài chim gõ kiến trong rừng. Không biết chú mòng biển này thấy thứ gì... hay do tự thấy bản thân mình quá đẹp trai, tự ganh ghét với sắc đẹp của chính mình nên dùng mỏ gõ cho bõ ghét chơi... chẳng thể hiểu nổi tập tính thói quen của một số loài động vật, đặc biệt là lớp có cánh như chim và côn trùng. Sau đó, thi thoảng còn tự cất tiếng hót “chíp chíp” khá vui tai thú vị

Đằng sau lớp cửa kính dày cộm có tấm màn che hết ấy, là một chiếc giường nệm chăn bông ấm áp. Trên chiếc giường đó có một tên đang nằm sấp, nửa phần thân dưới đắp trong chiếc mền, một tay thả lỏng thòng xuống đất ầu nó khỏi lưu thông... và cuối cùng là một gương mặt siêu điển trai, đáng yêu của một kẻ tự kỷ đang chìm sâu vào giấc ngủ cùng mái tóc tài tử cực kỳ cuốn hút. Tsubaki vẫn còn đang ngủ rất ngon lành... mặc dù đáng lý theo thói quen và thời khóa biểu thường ngày, hắn sẽ không bao giờ dậy sau 6h sáng... Có lẽ hôm nay, là trường hợp đặc biệt nào đó chẳng.

Chả biết... chỉ hiểu là sau khi nghe tiếng chim “chíp chíp” đi đôi với tiếng gõ cửa “cộc cộc” bên ngoài, giấc ngủ của hắn bị xáo trộn, khiến hắn mập mờ tỉnh dậy. Là vì cảm thấy khó chịu khi tự dưng bị đánh thức hay sao mà Tsubaki với tay lên mặt bàn bên cạnh mò mò lấy chiếc điện thoại di động màn hình cảm ứng hiệu mới nhất bên Anh. Hắn không ngần ngại, không xót đồ hiện đại mắc tiền mà phi thẳng vào chỗ cửa kính cái cốp. May là điện thoại lẫn cửa không sao, nhưng vì giật mình nên chú chim sẻ tội nghiệp đã nhanh chóng sải cánh bay đi mất. Dù có bay đi đâu... có bị xua đuổi thế nào đi nữa, thì chú chim ấy vẫn không ngừng cất tiếng hót “ chíp chíp” như một tiếng ngân ca chào ngày mới.

— Bọn chết tiệt... đừng có “ chíp chíp” nữa, nghe ngứa tai lắm!

Hắn lau bầu rửa, nhưng ít ra cũng đã chịu nhấc cái đầu rời khỏi chiếc gối ngủ êm ái. Hắn chống tay ngồi dậy, nhìn mọi thứ xung quanh mơ màng với ánh mắt nửa mở nửa nhắm. Tay gãi đầu tóc rối bù như tổ quạ sột soạt thể hiện đúng tính chất của một tên vừa thức giấc. Tsubaki ngáp dài một hơi rồi lặng lẽ nhấc mông khỏi giường, lững thững tiến đến chỗ ban công, tự động kéo hết rèm cửa sang một bên cho ánh nắng mặt trời chiếu vào mặt vào phòng, do chưa quen lắm nên hắn cảm thấy có đôi chút chói khó chịu... dần dần rồi cũng không sao. Tsubaki kéo cánh cửa kính sang một bên, thứ đầu tiên gửi lời chào buổi sáng đến hắn là cơn gió thoáng se lạnh thổi qua mái tóc và gương mặt. Kế đến là hương thơm từ biển lấn tăn trên khứu giác, cho hắn một cảm giác thân thương quen thuộc. Âm thanh sóng biển tràn bờ, âm thanh từ những con người sống tại đây... âm thanh từ những cánh chim mòng biển khơi dậy một bản giao hưởng tuyệt vời từ thiên nhiên. Và cuối cùng là hình ảnh bình minh sáng sớm từ phía xa chân trời hòa lẫn cùng màu xanh thẫm của biển. Một món quà tề tụ cả đủ 5 giác quan mà mẹ thiên nhiên gửi tặng cho hắn thật quá có ý nghĩa.

Tsubaki hít một hơi thật sâu vào lồng ngực, cái cảm giác khoan khoái lâng lâng khó tả làm cho tâm hồn con người nhẹ đi rất nhiều. Hắn mở mắt chiêm nghiệm màu xanh của biển, màu vàng nhẹ của cát... chiêm ngưỡng cảnh yên bình nơi vịnh Kyuushi với nụ cười nhẹ nở trên môi

— Phải nhĩ, tự dừng lại quên mất... Mình đã trở về Kyuushi rồi còn gì. Mọi thứ... thật quá đổi quen thuộc!

Buổi sáng thì phải ăn sáng, nếu không thì nên làm một tách cà phê ăn kèm với thứ gì đó nhẹ nhàng cũng được. Nhưng làm gì thì làm, tuyệt đối không thể quên một thói quen vô cùng quan trọng đối với Tsubaki vào sáng sớm, đó là mở một bản nhạc giao hưởng không lời bằng chiếc máy chạy đĩa mà hắn đã bỏ ra hàng trăm bảng Anh để mua hồi còn du học bên Anh quốc. Hắn đã từng hùng hồn tuyên bố rằng nếu như không được nghe nhạc giao hưởng không lời, thì không có hứng thú làm bất cứ chuyện gì trong cả ngày.

Với suy nghĩ như thế trong đầu, Tsubaki từng bước từng bước lột cái thân xuống tầng dưới. Hắn đang định sẽ nấu món gì đó hay ra ngoài cửa hàng tiện lợi mua một suất udon về chế nước sôi ăn ngay vì hắn chẳng biết trong tủ lạnh còn gì không. Trước khi rời Kyuushi đi Yokohama, hắn phải thanh lý toàn bộ đồ ăn trong tủ lạnh nếu không muốn chúng trở nên mốc meo ôi thiu khi trở về... Nên hắn không chắc trong tủ bây giờ còn gì ăn được... Kiểu này chắc phải lột thân ra chợ mua thực phẩm trữ tiếp rồi cũng nên.

Quay trở lại vấn đề chính, theo thói quen, hắn sẽ mở cửa kính nối liền với sân cỏ bên ngoài là một, vừa cho nó thoáng vừa cho có gió thổi vào. Thứ hai là mở nhạc không lời lên vang khắp phòng nghe... Ý định thì thế, chỉ có điều hắn phải tạm thời gác chúng sang một bên để tập trung vào một cảnh tượng không giống ai đang diễn ra ngay trước mắt, mà cụ thể là ngay tại căn phòng khách này.

— Gã lai tạp... về rồi ư?

Tsubaki không khỏi thở dài ngán ngẫm khi thấy chàng trai đào hoa mang một nửa dòng máu Nhật, một nửa dòng máu Anh, William D. Saotome... đang nằm ngủ trên chiếc ghế sofa. Chắc lẽ anh ta vừa có một chuyến đi dài hay sao mà giờ ngủ li bì như thế vô cùng mệt mỏi thì phải. Nhưng ngủ kiểu gì mà lại chống hết cả mông lên thế kia... Đã thế, miệng còn nhỏ dãi, mặt trông cực phê phớn như thể đang mơ thấy “em” nào xinh tươi chẳng hạn.

Số là do Tsubaki trở về Kyuushi sau khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc. Còn William thì về sau vì còn phải tham gia buổi yến tiệc chia tay dành cho các Kiếm Vũ cả ba gia tộc. Có thể do anh ta lỡ nhậu nhẹt quá đà, ham vui tới bến nên giờ người nồng nặc mùi rượu say khướt không biết trời đất gì thế kia. Về đến nhà còn không chịu đi thay quần áo, cứ mặc nguyên thể mà đi ngủ... Tsubaki cảm thấy mình càng ngày càng thất bại trong việc làm bảo mẫu cho William, cứ để cậu ta tự hủy hoại bản thân thể này... mai một không biết phải đối diện với phụ huynh ra sao

Tsubaki lay lay

— Oi William, trời sáng rồi đó, dậy đi nào... Nếu muốn ngủ thì ít ra cũng lên phòng chứ sao lại nằm đây. Cần thận kéo trúng gió đó tên đàn!

— Ừm ừm... Hime – sama, tửu lượng của tôi tốt lắm... cô không cần phải lo đâu... Tôi uống rượu... còn khá hơn Kazuto – kun đang bị thương tích đầy mình kia kia... uh hê hê hê hê hê hêyyyyyy... nấc cụt...

Vừa ngủ vừa nói mê, riết rồi Tsubaki cảm thấy chán nản vô cùng, xem như chưa từng nhìn thấy cảnh này cho xong.

Hắn tự dừng nhìn xuống hai tay mình mấy. Đúng là hôm qua sau khi về đến nhà, hắn có tháo băng y tế để xem tình hình vết thương thế nào thì thấy... phần lớn đã hồi phục gần xong. Quả thật, thuốc của ngài Akifusa cực kỳ công hiệu. Dù vết thương có nặng bao nhiêu, có nguy hiểm đến đâu, chỉ cần đắp thứ thuốc đó lên và nghỉ ngơi trong vòng một ngày, lập tức vết thương sẽ lành như mới trong thời gian ngắn nhất có thể... tùy vào từng thể trạng mỗi người. Bây giờ, hắn chỉ cần đợi cho vài chỗ trên mặt, cổ, ngang bụng lành lại là có thể quay trở về với Kenjutsu và Katana. Tốc độ hồi phục của Tsubaki phải nói là quá tuyệt vời.

.....

Bing boong

Có tiếng chuông cửa reng bên ngoài kia. Mới sáng sớm đã có người đến tìm Tsubaki rồi ư? Là Chisaki chăng... hay là quý phu nhân nhà Minamiya? Vì hiện giờ ngoài hai người đó ra thì xung quanh Tsubaki chẳng còn ai biết nơi ở hiện tại của hắn.

Nhìn xuống William tàn tạ thê thảm, Tsubaki đưa tay gỡ đầu sồn sột thở dài và làm cái bộ mặt kiểu “xem ra không còn cách nào khác”.

— Rồi rồi, ra ngay đây, phiền toái chết đi được!

Và khi Tsubaki mở cửa, thì trên gương mặt hắn lại thể hiện một sự khó chịu không hề nhẹ. Cứ như vừa nhìn thấy một trong những điều mà hắn cảm thấy ghét cay ghét đắng nhất từ trước đến nay. Có hai người, một người đàn ông trông hơi mập, chiều cao có hơi khiêm tốn vì bề ngang vượt quá khổ, đầu hơi ít tóc, mặc một bộ vest xám trông quen quen, hình như đã từng thấy ở đâu rồi. Bên cạnh còn có thêm một người phụ nữ trẻ hơn chút đỉnh, đeo kính, mặc váy công sở trắng hoàng trông có học thức cao. Tsubaki chỉ đặc biệt nhìn người phụ nữ đó thôi đã đủ cảm thấy chán ghét và muốn đóng sầm cửa lại không muốn tiếp rồi... nhưng nể phép lịch sự... nên hắn đành nuốt nước bọt mời vào.

.....

.....

— Kazuto Minamiya – kun, xin thất lễ vì đã đến làm phiền em vào sáng sớm thế này!

Tsubaki chỉ vừa mới đặt hai cốc trà nóng cùng đĩa bánh nhai cho vui mồm xuống bàn thôi mà đã phải chứng kiến cảnh cả hai người khách quý kiểu cúi đầu như thể xin phước lành từ những vị thần trên cao ấy. Tôn thờ một người bình thường đó sánh ngang như thần là điều mà hắn ghét nhất... Đó là lý do vì sao Tsubaki chẳng hề muốn tiếp mấy vị khách như thế.

Hắn ngồi bắt chéo chân, khoanh tay và làm cái bộ mặt cau có khó chịu trong khi người ta vẫn còn đang khép nép dưới mình.

— Vậy thì ngài hiệu trưởng và hiệu phó của trường cao trung It. Harm Sokyuran đây có việc gì mà phải lặn lội cả một chặng đường xuống tận vùng Kyuushi xa xôi này? Nếu tôi nhớ không nhầm thì hôm nay là thứ hai đầu tuần thì phải... Bỏ mặc trường không có lãnh đạo thế liệu có ổn không? Hay do... hiệu trưởng lẫn các nhân vật chớp bu có quyền la cà đi trễ trong khi lúc nào cũng luôn miệng dặn dò học sinh phải đi học đúng giờ?

Bản thân hắn không thích cách dạy học ở It. Harm Sokyuran. Nhìn bề ngoài thì trông như không có gì, nhưng phải bước chân vào học thì mới biết những mặt tối bên trong. Bản thân Tsubaki vốn cũng chẳng ưa phải những chân vào nơi phức tạp ấy... nhưng thời gian đầu là do Tsukusa bắt ép dữ quá, nên hắn đành cắn răng chấp nhận cấp sách đến trường thôi. Một người ở độ tuổi 19, đáng lý ra phải học đại học năm nhất, mà giờ phải vào cao trung năm một. Đó là một điều bất hợp lý khiến Tsubaki cảm thấy không phục.

Mà thôi không nói đến chuyện trường lớp chi nữa. Hắn đã rời khỏi It. Harm Sokyuran thì xem như được xỏ lỏng tự do rồi, không còn vướng bận gì đến cái nơi ấy nữa. Giờ Tsubaki chỉ tiếp ngài hiệu trưởng và hiệu phó đây như hai vị khách bình thường thôi... không hề có ranh giới học sinh với giáo viên... Còn lâu mới có chuyện đấy.

Nếu làm căng quá cũng không hay. Chưa ăn sáng nghe nhạc giao hưởng thì tốt hơn hết không nên khiến cho đầu óc căng thẳng bức nhọc. Tsubaki cố hạ hỏa, nói chuyện một cách bình thường từ tốn không day nghiêng.

_ Thế thì hai người đến tìm tôi có chuyện gì nào?

_ À... trước khi nói đến chuyện đó... người nằm bên cạnh đây là...

Ngài hiệu trưởng cùng quý cô hiệu phó ngó sang William đang ngủ phè phỡn ngon lành đến chảy cả dãi mà không biết. Số là do bất ngờ hai người họ đến nên Tsubaki chưa kịp đá anh ta lên lầu. Để rồi cuối cùng thì nằm phè đây, giữa cuộc trò chuyện của ba người.

Tsubaki cất tiếng thở dài, hần lấy tấm chăn trùm thẳng lên mặt William một cách lạnh lùng tàn nhẫn... chẳng thèm để ý đến việc rất có thể William sẽ hết oxy nếu dùng chăn bịt mặt như thế.

_ Cứ kệ hần đừng để ý. Giờ thì nói đi, các người đến tìm tôi có chuyện gì? Nhanh lên, tôi không có nhiều thời gian đâu!

_ Minamiya – kun, đầu tiên, cho chúng tôi được phép nói lời xin lỗi đến em. Sau quá trình điều tra thì chúng tôi đã tìm hiểu ra sự thật. Mọi quan hệ bất hòa bao lâu nay giữa CLB nhiếp ảnh và CLB mỹ thuật...

Tsubaki nhớ ra... à, là cái chuyện đó. Cái vụ đánh nhau trên tầng thượng trường, rồi dẫn đến hậu quả là Tsubaki bị đuổi khỏi trường. Nguyên nhân là do có hiềm khích trước giữa hai CLB, nên một số kẻ trong CLB nhiếp ảnh đã chơi bẩn bằng cách vẽ chằng chịt, phá hủy bức tranh giới thiệu của Mikazuki. Sau đó thì hần lao vào đánh cho chúng một trận nên thân... Và rồi thì trở thành kẻ thất học như thế này đây.

_ Ngừng ở đó đi. Nếu mấy người đến đây chỉ để nói những thứ xảy ra trong quá khứ như thế thì xin mời về cho. Nhà Tsuchimikaido đã giải quyết hết mọi thứ êm đẹp, nên tôi không muốn nhắc lại chuyện đó nữa!

_ Xin lỗi Minamiya – kun, chúng tôi không nghĩ là em đã cho qua chuyện ấy, cho nên...

_ Tôi đã nói là đủ rồi... Một đứa không còn là học sinh trường It. Harm Sokyuran thì những thứ liên quan đến It. Harm Sokyuran cũng chẳng còn can hệ đến hần hiểu không? Nếu muốn xin lỗi, thì hãy đến tư trang Tsuchimikaido, và xin lỗi cái người bị bọn kia hại ấy. Đây không quan tâm!

_ Chúng tôi cũng dự định sẽ đến tư trang nhà Tsuchimikaido và nói chuyện với Mikazuki Tsuchimikaido – kun. Nhưng trước tiên, chúng tôi muốn đến gặp em để nói lời xin lỗi là thứ nhất. Còn một vấn đề thứ hai mà chúng tôi muốn thương lượng với em... mong em dành chút thời gian để lắng nghe... Minamiya – kun!

Hần lại cất tiếng thở dài ngán ngẫm.

_ Nếu không nghe thì xem ra mấy người không chịu biến về đùm tôi nhỉ. Thôi được, các người còn ý kiến gì thì nói ra hết đi!

Được sự cho phép của Tsubaki, ngài hiệu trưởng và cô hiệu phó đẩy mừng ra mặt. Thế là họ nhanh nhanh nhẩu nhẩu lấy trong chiếc túi xách bên cạnh ra hai bản hợp đồng được đánh máy trắng tinh, rõ ràng, không có một nếp nhăn, vết bẩn, vừa in ra lò còn nóng hổi như tiệm bán bánh mì đầu ngõ. Đích thân ngài hiệu trưởng còn hai tay đưa một bản hợp đồng cho Tsubaki, thể hiện sự kính trọng hần nữa là.

Mới nhìn vào cái tiêu đề size chữ 34 ngay chính giữa tờ giấy. Lông mi hần nheo nheo lại tỏ vẻ khó chịu đọt nữa.

_ Cái quái gì đây? Ý mấy người là sao khi đưa cho tôi tờ giấy lộn này hả?

_ Etou... Minamiya – kun, thành thật xin lỗi vì bao lâu nay, chúng tôi không hề nhận ra em chính là Tsubaki Minamiya, thiếu chủ của gia tộc Minamiya danh giá tại Fukushima. Được biết em còn là “cha đẻ” của bức họa “ Hoa anh đào đỏ” đã đoạt giải nhất trong cuộc thi hội họa toàn quốc và còn có cơ hội sánh ngang với những bậc vĩ nhân như Leonardo da Vinci...

_ Stop ngay, nếu mà còn huênh hoang nữa thì tôi mời hai vị về cho. Tôi đã chán nghe mấy lời ca tụng cảm thán như thế rồi. Còn dám mở miệng ra thêm lần nữa, tôi sẽ không khách khí đâu!

Trông thấy đôi mắt sắc lạnh trùng trùng của Tsubaki, hai người họ giật thót, co rúm người lại như có gì đó vừa chạy dọc sống lưng, để lại cho họ một cảm giác nguy hiểm đáng sợ. Họ biết nhà Minamiya, biết truyền thống bao đời nay của một gia tộc Samurai... nếu mà làm cho thiếu chủ nhà Minamiya lên cơn, chắc chắn sẽ được ăn một kiếm ngang cổ.

— Minamiya – kun, vì biết em trở về Nhật Bản và nghe nói rằng em chưa đi làm. Nên It. Harm Sokyuran ngỏ ý muốn mời em về làm giáo viên cho trường. Liệu em có chấp nhận không?

Làm giáo viên?... Tức là hành cái nghề đứng trước bục giảng, tay trái cầm sách, tay phải cầm phấn viết loảng ngoảng mấy chữ như giun lên bảng đen ấy đưa học sinh ngồi phía dưới chép vào. Miệng phải nói liên tục để giảng bài cho chúng. Thi thoảng còn phải tham gia một số hoạt động của trường hay trở thành một trong những mục tiêu cho lũ học sinh cá biệt ném đá chơi khăm... Đã thế, còn là giáo viên của It. Harm Sokyuran nữa, một ngôi trường danh tiếng nhất thủ đô Tokyo được tài trợ kinh phí cực lớn bởi nhà Tsuchimikaido... Một ngôi trường có tỷ lệ đầu vào cao nhất nước... Đây đúng là một cơ hội ngàn năm có một mà ai vừa tốt nghiệp xong khóa sư phạm hằng mong ước... Trước một món hời như thế, tất nhiên Tsubaki sẽ trả lời rằng...

— Tôi từ chối!

Hắn lạnh lùng ném thỏi bản hợp đồng xuống trước mặt họ. Làm cho ngài hiệu trưởng và cô hiệu phó đây đơ miệng không khép vào được trong vài phút.

Dĩ nhiên rồi... từ chối là phải, làm thế quái nào mà có chuyện hắn đồng ý trở thành giáo viên kia chứ. Đúng là đừng có vào rừng mơ bắt con tưởng bở.

— Mi... Minamiya – kun, chúng tôi còn chưa giải thích xong mà. Làm ơn hãy suy nghĩ lại đi!

— Vậy các người hãy đưa ra năm lý do tôi nên làm giáo viên ở trường các người đi xem nào. Chỉ cần vừa ý 3 trên tổng số 5 thì tôi sẽ đồng ý ngay không cần chào hỏi!

— E... tou, về chuyện này... nếu Minamiya – kun trở thành giáo viên, thì sẽ có cơ hội giao lưu với nhiều giáo viên chuyên ngành khác, sẽ giúp cho quyền thế nhà Minamiya và nhà Tsuchimikaido càng lớn hơn. Ngoài ra em còn được các học sinh kính trọng... Về tiền lương thì hàng tháng, nhà trường sẽ đóng vào tài khoản của em là 1 triệu yên, nếu thấy chưa đủ thì có thể...

— Thứ nhất: tôi không có nhu cầu phải đi tìm hiểu hay phải giao lưu gì gì đó với giáo viên lẫn học sinh, nên không cần phải đến trường. Thứ hai: quyền thế nhà Tsuchimikaido hay nhà Minamiya có lên hay không cũng chẳng liên quan gì đến tôi, vì tôi có phải thống lĩnh hai nhà ấy đâu mà quan tâm. Thứ ba: Nếu mục đích đi dạy học chỉ vì tiền thì tôi thà ở nhà ngủ còn sướng hơn. Bởi chỉ cần nằm không ở nhà, hàng tháng thẻ ngân hàng của tôi cũng có 300 triệu yên vào đều đều, cần gì phải nhọc công đến đó nói chuyện cho khô bản họng ra. Thứ tư: tôi hiện tại là sinh viên của học viện mỹ thuật bên Anh, không phải bằng sư phạm nên không thể nộp đơn đi dạy đường đường chính chính như những giáo viên khác. Thứ năm: tôi hiện đang là cổ đông ột công ty chứng khoán bên Anh không biết khi nào bị triệu tập sang Anh đi công tác, nên cảm thấy không có thời gian để làm giáo viên ở trường. Thứ sáu: Nếu làm giáo viên thì tôi sẽ dạy môn gì trong khi kinh nghiệm không đủ cũng như không chuyên môn vào bất cứ một lĩnh vực nào cả. Một giáo viên mà không có kiến thức, thì làm giáo viên cũng như không. Thứ bảy: Sắp tới đây, tôi phải làm một số việc do Thiên Chiếu Gia Trang đưa ra, nên không có dư hơi làm giáo viên. Thứ tám: Dù giáo viên là người dẫn dắt các em nhỏ, nhưng đời sống giữa các giáo viên với nhau cũng khắc nghiệt như giới nghệ thuật. Một đứa chưa tới hai mươi vào làm... sẽ trở thành cái gai trong mắt họ mất. Rõ phiền phức. Thứ chín: Tôi không quen cách dạy học ở Nhật Bản... cũng do sống bên Anh suốt khoảng thời gian dài, nên những văn hóa của tôi bị thay đổi ít nhiều theo lối phương Tây. Không thích hợp cho các em học sinh. Và thứ mười, cũng là lý do quan trọng nhất: giáo viên, bác sĩ, cảnh sát... đây là ba nghề đối với tôi là cấm kỵ. Dù có bị ép đến bước đường cùng thì tôi thà làm thằng ăn xin còn hơn là bước chân vào một trong ba nghề này... Đó là mười lý do tôi cảm thấy mình không nên làm giáo viên... Như thế đủ rồi chứ?

Còn có thể nói gì được hơn khi hắn đã chặn họng bằng những móc khóa vô cùng vững chắc để bảo vệ cho cái quan điểm “không nên làm giáo viên của hắn”. Nó chắc chắn đến mức không có kẻ hờ để phản kháng nữa là. Cứ tiếp tục thế này thì ngài hiệu trưởng đây... cả trường It. Harm Sokyuran sẽ mất đi một người thầy vô cùng tài giỏi.

Tsubaki cất tiếng thở phào vì mình nói nhiều quá, làm ôi và cổ họng bị khô chút đỉnh. Hắn nâng tách trà của mình lên thưởng thức một ngụm... Lấy trà thay cho cà phê sáng sớm không phải là sở thích của hắn.

— Máy người đã hiểu vấn đề rồi chứ... Tôi sẽ không trở thành giáo viên, đặc biệt là ngôi trường có liên quan đến nhà Tsuchimikaido như It. Harm Sokyuran. Và cũng là ngôi trường mà tôi không hề muốn quay trở lại chút nào... Vì thế nên, hai người hãy chấm dứt cuộc thương lượng ngày hôm nay và mời về cho!

— Minamiya – kun, em là một thiên tài ngàn năm có một. Chúng tôi có mắt như mù nên mới không phát hiện ra em sớm hơn. Qua ngày hôm nay trò chuyện với em, chúng tôi mới nhìn thấy thêm những thiếu sót của bản thân, của nhà trường. Chúng tôi sẽ sửa đổi... Nên mong em hãy cho chúng tôi mượn sức mạnh, kinh nghiệm cũng như sự hiểu biết để đưa trường... không, đưa cả một nền giáo dục Nhật Bản lên một tầm ới. Chúng tôi tin rằng mọi thứ sẽ tốt đẹp nếu cùng nhau cố gắng không ngừng phát triển. Vì vậy, xin em hãy suy nghĩ lại lời mời của chúng tôi!

— Haizz, mấy người xem ra không biết bỏ cuộc là gì nhỉ. Nhưng chai mặt với lì lợm nó chỉ cách nhau có một đường ranh giới thôi. Thế thì tôi sẽ cho hai người một cơ hội cuối cùng, chỉ cần khiến tôi hài lòng với câu trả lời này thì tôi sẽ xem xét lại... Chỉ hỏi một câu đơn giản thôi... nếu như trở thành giáo viên của It. Harm Sokyuran, thì tôi sẽ dạy môn gì?

Hai thầy cô quay sang nhìn nhau với vẻ khá phân vân.

— Môn mỹ thuật. Tuy trường It. Harm Sokyuran không đào tạo khối thi về các môn mỹ thuật. Nhưng do có nhiều học sinh trong trường có nguyện vọng được thi vào những khối liên quan đến mỹ thuật. Nên chúng tôi quyết định sẽ mở thêm môn học tự chọn cho các em được quyền tham gia theo sở thích. Nếu Minamiya – kun trở thành giáo viên của It. Harm Sokyuran, thì em sẽ làm giáo viên chủ nhiệm của lớp học ấy... Ngoài ra, nếu được thì xin hãy làm cố vấn cho CLB mỹ thuật trong trường!

Nếu là dạy môn mỹ thuật thì có phần hơi khó khăn vì quan điểm của hắn sau khi trở về Nhật Bản là “không chạm vào cây cọ nữa”... A rế, bình thường những lúc thế này thì hắn phải nổi xung lên ầm ầm tiễn khách về ngay không cần chào hỏi hay từ chối thẳng thừng như hất cả gáo nước lạnh vào mặt người khác mới phải. Lần này... hắn cứ tròn mắt trơ trơ nhìn thẳng hai người họ như thể đang nhìn thấy một cơ hội mới cho chính bản thân mình. Một cái gì đó quá bình thường nhưng mới mẻ... một cái gì đó giống như, chính hắn cũng không thể ngờ rằng điều ấy sẽ xảy đến với mình chẳng hạn.

Sáng sớm tại tư trang nhà Tsuchimikaido. Cuộc sống vẫn diễn ra êm đẹp bình thường như những vần thơ Haiku làm tâm hồn con người trở nên thanh tịnh. Vẫn theo thói quen hằng ngày, cứ vào tầm mặt trời vừa mọc thì sẽ thấy một tiểu Miko tóc tím được cột gọn một bên, đang cầm chổi quét những chiếc lá rụng từ đêm qua ngoài cổng tư trang. Một tiểu Miko hiền hòa với cung cách quyền quý... thậm chí khi đưa tay làm những công việc vặt cũng tỏ ra được khí chất của một cung chủ. Nào có ai xa lạ khi người đó chính là Chisaki Tsuchimikaido, cung chủ đương nhiệm của nhà Tsuchimikaido.

Xào xạc xào xạc, tiếng quét lá nghe thật nhẹ nhàng thướt tha. Chisaki cảm thấy cuộc sống của mình quá đổi tuyệt vời khi hằng ngày được làm những điều mình thích. Quét lá, lau dọn đèn thờ, cho chim sẻ ăn và những việc linh tinh nếu có. Đối với Chisaki, được sống như thế là đủ mãn nguyện rồi. Và một trong những lý do Chisaki khi quét lá vào sáng sớm đó là...

— Ohaiyo gozai masu Mikazuki!

— O... Ohaiyo Chisaki!

Được ngắm nhìn Mikazuki trong bộ đồng phục It. Harm Sokyuran, chiếc áo sơ mi trắng dài tay, chiếc áo khoác đỏ và chiếc cà vạt đỏ bên ngoài, thêm chiếc váy đỏ dài ngang đầu gối trông thật kiều diễm. Màu đỏ đúng là màu vừa nổi bật, vừa đẹp nhất trong tất cả các khung sắc màu từ trước đến nay. Bây giờ, Chisaki cảm thấy hài lòng với chính bản thân mình khi quyết định yêu cầu trường học thay đổi toàn bộ đồng phục từ trắng sang đỏ. Mikazuki vẫn là số một khi diện bộ đồng phục đó.

— À đúng rồi... Hôm nay là thứ hai đầu tuần, cậu phải đến trường nhỉ!

— Ừ, thời hạn nghỉ phép năm ngày đã hết. Thật may mắn khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiểm kết thúc vào chủ nhật, để thứ hai có thể đi học lại. Chứ nếu còn nghỉ thêm buổi nữa, chắc tớ hoàn toàn không thể theo kịp chương trình mất!

Chisaki nhẹ nhàng kéo những nếp gấp còn sót lại trên vai áo, đồng thời cũng chỉnh sửa lại chiếc cà vạt đỏ phía trước ngực chưa được kéo sát lắm. Trông Chisaki thật tần tảo cứ như một người vợ... à không, một người mẹ hiền đang chăm sóc cho con gái không bằng.

— Ngài Akifusa – sama đã sắp xếp đêm họp mặt sao cho phù hợp với thời gian từng người một. Ngài ấy cũng biết cậu rất thông minh nên sẽ không có chuyện bị đứng cuối lớp đâu, đừng lo!

— Nói thì nói thế, nhưng tớ cảm thấy bản thân mình cũng không chắc ăn lắm. Còn hai tháng nữa là đến đợt kiểm tra giữa học kỳ. Tớ đang lo sợ một vài môn không biết liệu có vượt qua nổi không đây!

— Cậu vẫn còn cảm thấy khó khăn trong môn học gì?

— Hi hi, nói ra đừng cười tớ nhé Chisaki... Nhật Ngữ học... Hiện tại thì giọng của tớ, vẫn chưa thể phát âm được chính xác những từ ngữ trong tiếng Nhật... mặc dù bản thân sinh ra lại là người Nhật!

Sinh ra là người Nhật... vậy mà lại học không tốt tiếng Nhật, nghe cứ như Mikazuki từ nước ngoài đến Nhật du học và phải học tiếng Nhật giống William. Thật dỗi lẹ lùng... nhưng chính sự lẹ lùng ấy khiến cho Chisaki không khỏi đưa tay che miệng cười khúc khích.

— Ahh, tớ đã nói là đừng có cười rồi mà, Chisaki quá đáng!

— Xin lỗi xin lỗi Mikazuki, nhưng mình thấy âm giọng cậu vẫn bình thường, có sai sót chỗ nào đâu. Mình cứ nghĩ cậu gặp khó khăn trong những môn tính số như toán hay hóa học. Chỉ là không thể ngờ rằng... Mà thôi, đâu phải ai cũng toàn diện đâu, có người dở môn này nhưng lại giỏi môn khác. Cậu tự hào về môn gì nhất Mikazuki?

— Ừm... có lẽ là toán, hóa, vật lý và ngoại ngữ, mấy môn về học bài thì không gặp trở ngại gì... thể dục thể chất cũng thuộc dạng vừa phải. Chỉ duy nhất Nhật Ngữ thì có hơi...

— Đó, vẫn còn một số môn cậu giỏi mà... Cho nên yếu một hay hai môn đâu phải là điều đáng lo ngại. Cứ cố hết sức mình là được rồi Mikazuki!

— Biết là thế... nhưng Chisaki này, nếu giả sử điểm số của tớ không được tốt... thì sẽ làm mất thanh danh nhà Tsuchimikaido mất. Tớ không muốn nghe người khác nói nhà Tsuchimikaido lại có một đứa học chẳng ra làm sao... mà nhất là ảnh hưởng đến danh tiếng của cậu đó!

— Mikazuki đồ ngốc! — Chisaki đưa một ngón tay lên búng ngay giữa trán Mikazuki — Nếu tiếng tăm đối với nhà Tsuchimikaido quan trọng đến thế thì ngay từ đầu, chính mình đã chém đứt cái tôi đó từ lâu rồi. Cậu từng nghe bố mình kể về Tsu – kun... thì chắc đã biết vì muốn giúp đỡ cho Tsu – kun, mình đã không ngần ngại trở thành cung chủ nhà Tsuchimikaido. Trở thành cung chủ chỉ vì Tsu – kun... thử hỏi, đó có phải là điều đáng tự hào trong mắt các thành viên khác không? Mình không hề hối hận trước quyết định ấy... nhưng còn những người khác... thì mình chẳng khác chi đã làm ô uế cái tên Tsuchimikaido ngay khi bước chân lên vị trí cung chủ. Đó là lý do vì sao thời gian đầu đối với mình khá là chật vật khó khăn... Bây giờ thì đỡ hơn nhiều rồi!

Nhắc đến Tsubaki Minamiya, Mikazuki nghĩ ngay đến cái bản mặt đáng ghét của cái gã tự kỷ suốt ngày cau có khó chịu vì những điều lặt vặt không đáng nói. Nhưng đồng thời cũng hiện lên một cảm xúc mãnh liệt khiến con tim Mikazuki cứ đập thùm thụp liên hồi, còn máu thì dồn hết lên đầu làm cho bộ mặt đỏ ửng cả ra. Vốn dĩ Mikazuki thích hấn mà... cô ấy đã từng nhận định rõ cảm giác của mình đối với hấn... Và cho đến bây giờ dù chạm tay đến sự thật, cô ấy vẫn còn thích hấn... tình cảm của cô dành cho hấn không thay đổi.

Một kẻ khiến biết bao nhiêu người phải lo toan... khiến biết bao nhiêu niềm tin bị phản bội. Nhưng chính bản thân Tsubaki mới là người phải gánh chịu lấy tất cả số phận đau thương, phải gánh chịu lấy nỗi đau một mình. Càng nghĩ, Mikazuki càng không hề ác cảm với hấn... trái lại, còn quan tâm lo lắng cho hấn nhiều hơn. Nghĩ đi nghĩ lại, thì người đau khổ bất hạnh nhất, vẫn là Tsubaki.

— Đúng rồi nhỉ. Nếu vấn đề là môn Nhật Ngữ học... thì chắc cậu ấy giúp được đó!

— ? Cậu ấy??

— Tsu – kun... cậu ấy đã từng dạy Nhật Ngữ học ột học sinh. Và nhờ thế mà học sinh đó có thể đọc được tiếng Nhật một cách rành rọt. Mikazuki, nếu không phiền, thì cậu hãy nhờ Tsu – kun giúp cho. Còn nếu cậu ấy từ chối không muốn giúp, cứ nói rằng Chisaki nhờ thì chắc chắn, Tsu – kun sẽ không bỏ qua!

Mikazuki tưởng tượng ra việc mình sẽ đến nhờ hần kèm cặp môn Nhật Ngữ... một đôi nam nữ ở độ tuổi trai trẻ chung một nhà, cụ thể là chung một phòng... Mới nghĩ đến đó thôi là cô ấy đã như cặp nhiệt kế để trong nước ấm sôi 100 độ. Mikazuki dùng chiếc cặp che đi sự xấu hổ trên mặt

— Cậu... cậu đang nói gì vậy Chisaki, tớ và gã đó... không thể nào...

— Có gì đâu mà không thể... chỉ là nhờ giúp đỡ học tập chút thôi mà. Tsu – kun giỏi trong việc truyền đạt kiến thức lắm nhé. Tuy có hơi hung dữ khắc khe... nhưng khối người nhờ cậu ấy mà tốt nghiệp loại ưu đấy!

— Cứ cho là thế đi... nhưng vẫn không được... cậu cũng biết đấy... trước kia thì không sao, giờ đã biết Minamiya – san chính là Tsubaki Minamiya, thiếu chủ mất tích của nhà Minamiya... nếu mà tớ đến đó thì... Dù sao thì tớ cũng rất giống với Lumina, người yêu đầu tiên của anh ta... Tớ sợ rằng, khi nhìn thấy tớ... chắc lẽ anh ấy sẽ lại đau buồn thêm lần nữa!

Đúng nhỉ, nếu là trước đây thì Mikazuki sẽ cảm thấy bình thường khi đến nhà hần. Nhưng giờ sau khi biết Kazuto là Tsubaki, thì cô bắt đầu suy nghĩ đến chuyện nên hay không nên thường xuyên gặp mặt. Tsubaki yêu Lumina... và có lẽ đến bây giờ hần vẫn chưa quên được người con gái ấy. Vậy thì liệu có tốt không khi một người khác mang hình dáng giống Lumina xuất hiện trước mặt hần? Càng nghĩ, Mikazuki càng cho rằng mình nên tạo khoảng cách với hần thì tốt hơn.

Và một lần nữa, Chisaki đưa tay búng thêm một cái vào ngay giữa trán, khiến cho Mikazuki không biết đường nào mà lần.

— Chisaki... sao cậu cứ búng trán tớ hoài thế... thật sự đau lắm đó!

Chisaki hai tay chống hông, thở phì ra một hơi với cái nhìn không đồng ý.

— Vì cậu cứ như thế nên mình mới búng đó... Thiệt tình, cậu xem thường Tsu – kun quá nhé. Mình đồng ý Tsu – kun có thể vẫn còn yêu Lumina, nhưng một thiên tài như cậu ấy thừa sức hiểu có những thứ tưởng chừng như thế nhưng thực chất lại không phải. Nếu là Tsu – kun, thì chắc chắn cậu ấy sẽ nghĩ như thế này “ Hai người họ giống nhau, nhưng Lumina là Lumina, Mikazuki là Mikazuki, sẽ không bao giờ có chuyện Mikazuki là Lumina hay ngược lại”. Mikazuki... Tsu – kun không yếu đuối như chúng ta thường nghĩ đâu... Một Ronin đã từng là một Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư, một Samurai hùng mạnh với kỹ năng song kiếm danh bất hủ truyền... Tsu – kun đã tự vượt qua hết những bi thương mà số phận mình phải gánh chịu. Thay vì cứ lo lắng cho cậu ấy, sao cậu không thử quan sát xem Tsu – kun đã trưởng thành như thế nào... Cứ cho rằng là khi thấy cậu, Tsu – kun sẽ cảm thấy đắn đo... nhưng mình tin rồi cậu ấy sẽ không sao... Chính vì thế, cậu hãy đến gặp Tsu – kun và nói ra những điều cần nói là được!

Suy nghĩ đắn đo trong chốc lát. Nếu mang đi so sánh giữa bản thân và Chisaki thì ý kiến của Chisaki vẫn khả quan hơn. Cái kiểu nhìn nhận mọi thứ thật tích cực của Mikazuki bay đi đâu mất tiêu rồi, để bây giờ trở nên rụt rè thiếu tự tin đến thế. Thật may mắn khi Chisaki đã sớm lấy lại được con người thật của Mikazuki.

— Mình hiểu rồi, cảm ơn cậu, Chisaki!

— Ừm ừm, không có gì đâu, bình thường cả mà... Nhưng này Mikazuki, mình thật sự không muốn làm cậu hoảng, có điều, nếu không nhanh lên, thì cậu sẽ trễ chuyến xe đến trường đó!

Mikazuki nhìn vào đồng hồ số ghi trên nắp điện thoại di động.

— Thôi chết, chuyến xe buýt sắp đến rồi... Mình đi đây Chisaki!

— Đi đường cẩn thận!

Mikazuki chạy đi mất, trông cô ấy cứ hốt ha hốt hải chạy theo con đường mòn xuống chân đồi, Chisaki có cảm giác như kiểu “ A, đây mới chính là cuộc sống bình thường mà mình mong muốn”. Chỉ là không hiểu

sao nụ cười của Chisaki lúc này lại thể hiện một chút gì đó hụt hẫng, hơi thất vọng.

— Làm sao mình dám nói với Mikazuki rằng: học sinh mà Tsu – kun đã kèm cặp môn Nhật Ngữ lúc trước chính là Lumina được... Nếu nói ra, mình lại sợ Mikazuki không đến tìm Tsu – kun thì quả thật không hay... Liệu khi mình làm thế... thì bánh xe số phận có quay theo chiều đã đi không?

— Xin được mạn phép, Minamiya – kun, chúc em một ngày tốt lành!

Thầy hiệu trưởng cùng cô hiệu phó của It. Harm Sokyuran cúi đầu chào thêm lần nữa rồi cùng nhau ra chỗ chiếc xe hơi đen đậu sẵn ngoài cửa. Có vẻ như cuộc trò chuyện giữa họ và gia chủ đã kết thúc... tuy không biết là tốt đẹp hay xấu. Nhưng nói chung là đã kết thúc.

Suy cho cùng thì người mệt mỏi nhất vẫn là Tsubaki. Đứng ngoài cổng đợi cho đến khi chiếc xe hơi đen kia đi rồi, hắn mới thở phào nhẹ nhõm vì chắc chắn họ sẽ không quay lại làm phiền mình nữa. Sau đó, Tsubaki quay lưng bước vào trong nhà, chuẩn bị làm một tách cà phê buổi sáng và nghe nhạc giao hưởng không lời thôi. Ngày hôm nay đối với hắn là quá mệt. Có lẽ sau khi ăn sáng xong, hắn sẽ đi ngủ...

Nhưng khi vừa mới vào đến nhà, Tsubaki đã bắt gặp ngay cảnh William vừa đi vừa gãi đầu sốt sột, mặt mày chưa tỉnh hẳn vì giấc ngủ dài.

— Oh my, Kazuto – kun đấy à... hơi óp... này đang ngủ nhưng sao nghe thấy tiếng ai đó ồn ào quá. Bộ có khách mới ghé thăm hay sao?

— Ờ, đại khái như thế... Gã hiệu trưởng ở cái trường mà tôi bị đuổi đến gặp tôi nói luyên thuyên vài điều ấy mà. Không có gì quan trọng nên tôi đã lảo về trường cho gọn!

— Hể? Hiệu trưởng đến viếng thăm cậu trong khi vừa đuổi học cậu trong thời gian chưa đầy một tuần ư? Chuyện gì xảy ra giữa chừng vậy?... Hay là sau khi đuổi học rồi, ông ta cảm thấy luyến tiếc một tài năng trẻ nên có nhã ý đến mời cậu về làm giáo viên giảng dạy môn mỹ thuật? Vụ này coi bộ vui à nha!

Tsubaki tối sầm mặt mày, hắn lườm huyệt William với ánh mắt vô cùng đáng sợ.

— Này gã lai tạp, đừng có nói với tôi là từ đầu đến giờ, cậu giả vờ ngủ và nghe lén hết cuộc nói chuyện của chúng tôi đấy nhé!

— Hả, mắc mớ gì tôi phải làm cái chuyện đấy trong khi đang ngủ say ngoắc cần câu. Cậu làm sao hiểu được tôi nhậu nhẹt chè chén ở Thiên Chiếu Gia Trang đến chừng nào mới về đến nhà. Đầu óc tôi hiện còn đang ong ong đấy. Cứ cho là tôi giả vờ ngủ thì cũng chẳng đủ tỉnh táo để mà nghe hiểu đâu!

Đôi lúc Tsubaki cảm thấy ở William có một thứ gì đó không giống người bình thường. Là do giác quan quá nhạy bén hay sao mà gần như anh ta dự đoán điều gì đều trúng phóc hết. Hoặc cũng có thể do chỉ cần nhìn thoáng qua nét biểu hiện trên mặt Tsubaki là William đã có thể đoán được chuyện gì vừa xảy ra xong... Người Anh... không, chính xác hơn phải là hậu duệ của gia tộc Nhân Giả Saotome thật đáng sợ.

— Mà nhân tiện đây Kazuto – kun, cho tôi vắng nhà vài ngày nhé, tôi muốn trở về võ đường Saotome có chút chuyện... Nếu mọi việc ổn thỏa sớm thì nội trong 5 ngày sẽ về lại đây thôi!

— Ở lại võ đường Saotome? Tại sao?

— Chà... có chút chuyện ấy mà... số là mẹ tôi tình cờ đọc mấy dòng nhật ký tôi để quên trong phòng ở Anh quốc. Bà biết tôi có ý định khôi phục lại gia tộc Saotome nên đã gọi điện nói cho tôi địa chỉ của người họ hàng đang giữ những giấy tờ, sổ đỏ cũng như chứng thư đất đai nhà cửa gia tài theo di chúc hợp pháp của tổ tông nhà Saotome. Tôi muốn đi tìm họ và lấy mấy thứ đó, làm việc với luật sư để có thể thừa hưởng võ đường một cách hợp pháp... Vì là chuyện giấy tờ thì hơi lâu nên tôi không nghĩ sẽ về sớm được... Nhưng nếu mọi việc ổn thỏa thì sẽ trở lại sớm nhất có thể!

— Hầy, thế thì đi luôn đi, tôi còn mong cậu đừng về ám tôi nữa càng tốt... Mà vụ luật sư, cậu đã tìm được ai chưa? Suy cho cùng thì cậu cũng chỉ thuộc dạng du lịch Nhật Bản thôi. Tiền thuế má mệt lắm đó!

— Nar nar, có hề gì, chuyện đó tôi đã nhờ thiếu chủ nhà Kurahashi lo hết rồi... Bộ cậu quên Yamanashi cũng là địa phận của gia tộc Kurahashi sao. Nói chung, tôi không có alone đâu mà lo!

— Hừm, còn thân được cả Hajima thì chứng tỏ cậu không phải dạng vừa đâu nhỉ!

— Vừa với chặt gì... chẳng qua là tôi được Hime – sama nói đỡ chứ nếu không cũng chẳng biết tính sao. Quen biết được Hime – sama, quả nhiên thuận tiện đủ đường... Mà tôi không có ý lợi dụng cô ấy đâu, đừng có tiết lộ ra đấy nhé!

Tsubaki đứng khoanh tay suy nghĩ vài điều. Mục đích ban đầu của William đến Nhật chẳng qua chỉ để đi chơi thăm thú, chứ hoàn toàn không phải vì Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm hay sự kiện cơn giận dữ của thần biển. Kết hợp chuyên du lịch đất nước mặt trời mọc này, sau cùng thì William cũng có chuyện cần làm... tiện thể ở Nhật thì tranh thủ dành quyền thừa kế võ đường Saotome luôn cho nó tiện... Như vậy có nghĩa là chỉ trong vòng thời gian ngắn nữa thôi, gia tộc Saotome sẽ được hồi sinh. Thiên Chiếu Gia Trang lại có một đồng minh vô cùng quan trọng. Đúng là cả hai bên đều vui vẻ.

— Oi William... cậu thật sự muốn nối tiếp võ đường Saotome, trở thành thống lĩnh nhà Saotome thật hả?

— Oh, that's right. Sau ngày đêm vất vả nằm vắt tay lên trán suy nghĩ, tôi quyết định sau khi lấy xong bằng tốt nghiệp ở học viện mỹ thuật bên Anh, sẽ định cư hẳn tại Nhật, vào làm một công ty liên doanh nào đó có liên quan đến hội họa triển lãm thì càng tốt, và đồng thời cũng sẽ điều hành võ đường Saotome cho những người thích học Kenjutsu. Đương nhiên là sẽ không thất truyền kiếm pháp nhà Saotome ra bên ngoài đâu!

— Nói đến công việc... tôi không còn là cổ đông cho công ty chứng khoán của mẹ cậu nữa. Liệu có bị mất mát thứ gì không?

— Mất là mất thế nào? Ở đâu thì tôi không cần biết, nhưng còn ở công ty tập đoàn chứng khoán Saotome. Dù cậu không làm nữa, nhưng sổ cổ phiếu thị trường vẫn còn nằm trong tài khoản với tên cậu là một cổ đông VIP 4 sao. Cậu có nghỉ thì theo luật của công ty vẫn được hưởng 75% số tiền cậu có, thêm 10% lương hưu và 10% hoa hồng. Cứ hàng tháng ra ngân hàng mở sổ sẽ thấy tự nhiên có 10 triệu đô la bắn vào thẻ ATM. Tiêu xài ăn chơi xả láng vô tư. Vì cậu chưa làm hết thời hạn nghỉ hưu, chưa thể làm quyền thừa hưởng cho ai phía dưới nên quyền lợi cổ đông VIP mãi mãi thuộc về cậu!

— Đúng là chỉ ngồi không vẫn có cái để ăn... Nhưng chẳng lẽ cứ ở ru rú mãi trong nhà không đi làm gì thì hơi chán nhỉ... Oi William, cậu nghĩ sao nếu tôi trở thành giáo viên của một trường trung học nào đó. Làm nghề gõ đầu trẻ và dạy vẽ vớ ải!

Bỗng dưng, miếng bánh mì nướng vừa được lấy ra khỏi lò trên tay William rơi phịch xuống đất. Lúc này, chàng trai ngoại quốc nhìn thẳng Tsubaki với hai đôi mắt tròn to như thể đang nhìn một sinh vật lạ.

— Oi Kazuto – kun, thiếu chủ nhà Kurahashi chỉ tấn công vào người cậu, chứ có lên đến não đâu mà nói xàm gì thế hả? Với lại hôm qua dự báo thời tiết khẳng định là hôm nay chỉ có gió mùa chứ không có mưa đâu nhé!

— Có muốn tôi đá cậu về võ đường Saotome ngay và luôn bây giờ không tên đàn?... Mà quả nhiên đúng là không hợp nhĩ... tương tôi thế này mà làm giáo viên cao trung thì có hơi...

— Thú vị nhỏ, cậu mà làm giáo viên chắc hợp lắm cho xem!

— Hả? tóm lại là sao đây?

— Chỉ là tôi không nghĩ cậu sẽ trở thành giáo viên. Trước đây cậu từng nói “ có chết cũng không hành nghề giáo, bác sĩ và cảnh sát”. Nhưng tôi đã ở chung với cậu được một khoảng thời gian, biết được cách cậu truyền đạt kiến thức cho người khác còn dễ hiểu hơn mấy bậc giáo sư thạc sĩ có bằng cấp khắp tứ phương về nước... Kazuto – kun, cậu có khả năng làm giáo viên tốt hơn mấy người đó đấy. Có điều tội ấy em nữ sinh, gặp phải một thầy giáo vừa giỏi, vừa giảng dạy dễ hiểu, vừa đẹp trai phong độ, mỗi tội hơi lạnh lùng khác khe... chẳng biết được bao nhiêu em thầm thương trộm nhớ đây khi gặp phải một ông thầy kiểu đó!

— Im đi William, nghe cậu nói mà tôi hết hứng thú với cái thứ khó khăn lắm mới thay đổi quan điểm được chút ít. Mất hết cả cảm xúc!

— Nhưng mà này nhé, nếu hỏi như thế thì chắc lẽ cậu muốn quay trở lại con đường hội họa phải không? Thế thì cứ làm đi... nếu cậu muốn thử, muốn trải nghiệm cảm giác đứng trước những em học sinh và truyền đạt kiến thức cho chúng ra sao. Thử đi, nếu thấy không thích thì nộp đơn xin thôi việc là xong. Nền nhớ, cậu

làm giáo viên không phải vì tiền, mà là vì cảm xúc của một họa sĩ... tâm huyết của một thầy giáo. Mong ước muốn thay đổi bản thân... nhiều đó là đủ rồi còn gì!

Nói xong, William đưa tách lấy cà phê từ máy pha tự động rồi lững thững bước ra phòng khách, chỗ chiếc ghế sofa đối diện chiếc tivi siêu mỏng 90 inch. Có lẽ anh ta chuẩn bị mở truyền hình xem thông tin... hoặc là xem tiếp mấy bộ Anime mình tha được ở đâu đó về cũng nên.

__ À phải rồi Kazuto – kun, trước khi về Kyuushi, nếu như tôi nhớ không nhầm thì ngài Akifusa muốn gặp cậu đó!

__ Ngài Akifusa muốn gặp tôi? Chuyện gì?

__ Ai biết, hình như ngài ấy nói có chuyện riêng cần nói với cậu, tuyệt đối không để cho bất kỳ người nào biết, kể cả Hime – sama hay người nhà Minamiya. Chỉ duy nhất một mình cậu thôi!

Tsubaki thoáng suy nghĩ

__ Chuyện hệ trọng lắm ư? Một nhiệm vụ mở đầu cho sự kiện “Cơn giận dữ của thần biển” hả?

__ Tôi có để bức thư ngài Akifusa gửi trong phòng cậu ấy. Bộ chưa đọc hay sao mà giờ đứng đây hỏi một kẻ ngoài cuộc như tôi?

__ Im đi William, tôi không muốn nghe mấy lời đó phát ra từ miệng cậu đầu gà lai tạp... Không biết ngài ấy muốn gặp mình để làm gì nhỉ?

48. Chương 48

Năm ngày rong rã không đến trường học mà Mikazuki cứ nghĩ đã là một khoảng thời gian dài. Nhiều thứ diễn biến trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiềm khiến Mikazuki gần như quên mất khái niệm về thời gian. Nay được cấp sách quay trở lại trường, không hiểu sao nàng công chúa tóc tím đen lại có một cảm giác thân thương là thế. Thật tuyệt vời khi được ngồi trong lớp học, được nghe thầy cô giảng bài, được gặp những người bạn đồng trang lứa... Đối với Mikazuki thì cuộc sống thế này đã là tốt lắm rồi... Một cuộc sống đúng chất yên bình mà Chisaki đã dành tặng cho cô.

Theo thời khóa biểu thường ngày, sau giờ nghỉ trưa thì Mikazuki sẽ ghé qua phòng học CLB mỹ thuật. Cũng do cô muốn đến chào hỏi hội trưởng một tiếng đồng thời cũng thông báo cho họ biết rằng mình đã có thể đến trường để họ không phải lo lắng.

Đứng trước cửa phòng CLB, Mikazuki cảm thấy hơi hộp không nói lên thành lời. Một căn phòng trống chỉ trước đây chỉ có ba người, không biết nó có thay đổi gì sau buổi lễ chào đón tân học sinh không? Càng nghĩ, tim cô ấy muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không ngừng thấp thỏm dằn đo.

__ Được, can đảm lên nào Mikazuki... Mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi!

Nàng công chúa tóc tím dồn hết dũng cảm xuống bàn tay, kéo cánh cửa phòng sang một bên.

__ Em xin phép...

Khung cảnh vẫn chẳng thay đổi gì nhiều. Vẫn là một căn phòng bình thường lát gạch nền rồi tường quét vôi như cũ. Vẫn những giá vẽ tranh được xếp gọn gàng trong vách. Vẫn những thùng sơn chưa khai dưới chân bàn và nhiều thứ quá đỗi quen thuộc... Không chỉ dừng lại ở đó, số lượng thành viên tham gia CLB sau lễ hội đã lên đến... chỉ ba người. Tức là vẫn chỉ có một chị hội trưởng, một anh hội phó và một thành viên mới vào chính là Mikazuki đây... Nó vẫn yên tĩnh thiếu bóng người như thế.

__ Mikazukiiiiiiii!

Bất ngờ một ai đó từ trong phòng lao đến ôm chầm lấy Mikazuki khiến cô ấy ngã rầm xuống sàn nhà mà chưa biết chuyện gì vừa xảy ra.

__ Mikazuki, Mikazuki... em vẫn ổn phải không... tự đứng lại xin nghỉ học suốt năm ngày, làm bọn chị lo quá chừng!

__ Ma... Manaka – senpai!

__ Tsuchimikaido – kun, em không sao chứ? Có thấy trong người khó chịu hay gì không? Mà đã khỏe hẳn chưa mà đi học lại bình thường vậy hả?

__ Hiro – senpai... Em không sao mà!

__ Ừ hu hu hu... chị cứ nghĩ em bị bệnh hay gì đó, bọn chị không biết phải làm thế nào nữa. Mặc dù rất muốn đến thăm em, nhưng tư trang Tsuchimikaido thì có hơi... ừ hú hu hu!

__ Manaka – san nói đúng đó, bọn anh rất muốn đến tư trang Tsuchimikaido thăm em, nhưng khoảng cách từ nhà đến vịnh Kyuushi đối với anh chị không được thuận lợi cho lắm. Có hôm đến được thì người trong tư trang lại nói em không có nhà... Bọn anh cứ lo, không biết em có bị bệnh gì nặng đến nỗi phải nhập viện dài ngày không?

Hướng xuống chị hội trưởng năm ba chuẩn bị tốt nghiệp ra trường mà vẫn còn mè nheo khóc oa oa như con nít. Nhìn lên thì có anh hội phó điềm tĩnh, hiền lành, lúc nào cũng quan tâm đến tình hình các kouhai lớp dưới. Mikazuki cảm thấy CLB mỹ thuật như một căn nhà thứ hai, như một gia đình thứ hai với anh chị rất đối yêu thương mình... Chỉ nhiều đó thôi cũng đã khiến cho Mikazuki nở nụ cười hạnh phúc.

__ Vâng em không sao, xin lỗi vì đã để cho hai anh chị lo lắng... Mikazuki Tsuchimikaido đã về rồi đây ạ!

.....

__ Thì ra là thế, rút cuộc thì CLB chúng ta không bị giải tán... Đúng là một tin đáng mừng!

__ Ừ, có thể nói, lễ hội chào đón tân học viên diễn biến cực tốt. Có hơn chục học sinh bắt đầu đăng ký vào CLB, làm cho số lượng thành viên tăng lên vòn vọt. Tất cả đều nhờ vào bức tranh của em đó. Nhiều người nhận xét rằng bức tranh của em mang một tầm đột phá mới khi biết kết hợp ba tông màu đỏ, hồng, đen... Nhưng họ cũng tự hỏi, không biết người con gái đứng giữa hai hàng cây anh đào đó là ai!

Nếu nói đến bức tranh đã cứu sống CLB mỹ thuật có hai hàng cây anh đào một đỏ một hồng và một người con gái tóc đỏ ngăn ngang vai đứng giữa thì Mikazuki có thể khẳng định nó không phải do cô ấy vẽ, mà là một người khác... Phải chỉ duy nhất một người có đủ cảm xúc để khắc họa lại hình ảnh người con gái mà hầu như ai cũng biết. Mikazuki rất muốn nói cho chị hội trưởng ngồi đây hiểu rõ ai mới là cha đẻ thật sự của bức tranh... Không thể cứ để mọi người hiểu lầm mãi mãi được.

__ Anou, Manaka – senpai, người vẽ bức tranh này thật sự là...

__ Đúng rồi Mikazuki, trước khi em đến, chị có gặp hội trưởng CLB nhiếp ảnh và vài thành viên trong CLB. Không biết đã xảy ra chuyện gì mà ba người trong số họ bị bầm dập te tua trông đáng thương lắm!

Ba người bị thương thuộc CLB nhiếp ảnh. Có lẽ đó chính là ba người đã bị Tsubaki đánh cho như xương trước lúc tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Cũng nhờ đánh nhau với họ mà tên dở hơi tự kỷ kia mới bị đuổi học thẳng căng không cần chào hỏi. Mikazuki đồng ý rằng đôi lúc chẳng thể hiểu được suy nghĩ của hần... nhưng cô vẫn cho rằng, ắt hẳn phải có lý do nên hần mới làm một việc đáng sợ như vậy.

__ Ba người đó không sao chứ ạ?

__ Ừ, nghe Yurugu – kun nói ngay sau đó họ đã được chuyển đến bệnh viện nên chỉ bị thương ngoài da chút đỉnh. Nói chung là cũng không gây nguy hiểm đến tính mạng... Điều quan trọng là chị không hỏi mà tự động khai nhận rằng, chính họ là người đã cố tình hủy hoại bức tranh của em trong dịp chào đón tân học sinh. Ngắn gọn cho dễ hiểu, họ chính là thủ phạm đã vẽ hồng bức tranh “ Hoa anh đào đỏ ” của em đó Mikazuki!

__ Eh! Chị nói sao ạ? Bức tranh “ Hoa anh đào đỏ ” của em... là do họ...

__ Họ đã tự thừa nhận mình không muốn CLB mỹ thuật thắng vụ cá cược với CLB nhiếp ảnh nên đã nghĩ ra kế hoạch phá hoại. Nhưng sau khi hoàn thành được ý định, họ lại không may bị Kazuto Minamiya chặn phủ đầu và đánh ột trận nên thân. Họ cũng thừa nhận đã quy mọi trách nhiệm lên đầu Kazuto Minamiya,

làm cho toàn bộ chúng ta cứ nghĩ rằng thủ phạm là Kazuto – kun... Mikazuki, Kazuto Minamiya không làm gì sai hết... cậu ấy chẳng qua là chạy đến muốn xem tình hình bức tranh thế nào thôi!

Bất ngờ trong vài giây suy tư lặng lẽ, trái tim Mikazuki bỗng nhiên cảm thấy thật nhẹ nhõm. Cô cảm thấy chút gì đó vui vui sau khi biết hẳn không làm những điều tệ hại như vậy.

__ Quả nhiên... anh ta không phải là thủ phạm... Nhưng tại sao lại chịu đựng gánh vác hết mọi thứ một mình để rồi bị đuổi học kia chứ... Đúng là đồ đầu đất!

Đi đôi với thái độ hài lòng, Mikazuki còn phùng mang trợn má tỏ vẻ không thích. Không thích là không thích cái cách hành xử của hắn... Đầu nhất thiết phải gánh vác mọi thứ một mình trong khi chỉ cần nói ra là giải quyết xong mọi thứ... Chỉ cần hắn nói, thì tất cả mọi người đều sẽ tin thôi... Có lẽ, Tsubaki không muốn nói ra vì sẽ không có ai tin hắn... Và như thế, Tsubaki chỉ mãi mãi có một mình.

__ Manaka – senpai, chỉ là trường hợp giả dụ thôi. Nếu như có một tên ngốc biết tất cả sự thật, nhưng lại không chịu nói ra mà chấp nhận gánh chịu trách nhiệm hết mọi thứ. Theo chị thì liệu tên đó có dở hơi không?

Hội trưởng Manaka nâng gọng kính trên mắt tỏ ra mình là một bậc trí thức. Sẵn sàng trả lời mọi câu hỏi vắn vỏi của đàn em thân yêu. Dù rằng chính chị ta cũng không chắc chắn câu trả lời của mình có đúng hay không.

__ Để xem nào, nếu thật sự có kẻ như thế thì phải công nhận người đó bị thần kinh cực kỳ nặng rồi. Còn không thì cũng bị hội chứng Chuuninbyou (hội chứng tuổi teen) muốn trở thành anh hùng chém công chúa cứu chân tình... ủa nhầm chém chân tình cứu công chúa... Nhưng nếu đặt mình vào khía cạnh của họ thì ta sẽ thấy một lý do khác rất thú vị đó Mikazuki... Nếu người đó thật sự biết mình đang làm gì, thì chắc chắn hắn ta không mắc phải Chuuninbyou... Mà nguyên nhân có thể là khao khát được bảo vệ một ai đó chẳng hạn... Lấy một ví dụ giả tưởng cho em dễ hình dung nhé... Giả sử như một người nào đó biết bức tranh của em bị các thành viên CLB nhiếp ảnh phá... nhưng lại không thông báo cho hội học sinh, mà chỉ âm thầm lặng lẽ vẽ lại một bức tranh khác để cứu nguy cho CLB chúng ta và tự gánh lấy mọi trách nhiệm lên đôi vai mình... Có thể hắn ta ngốc thật. Nhưng chị có thể nhận ra rằng: cậu ấy muốn bảo vệ cho em... bảo vệ niềm tin, cảm xúc lẫn trái tim tâm hồn của một họa sĩ... Mikazuki... em đang được một chàng bạch mã hoàng tử có đôi cánh đen che chở bảo vệ không biết chừng!

Một vị hoàng tử áo trắng nhưng lại có đôi cánh đen sau lưng. Nghe cứ như một vị thiên thần sa ngã bị đẩy xuống trần gian vì những hành động ngu ngốc. Một thiên thần đau khổ chất đầy sự hối hận day dứt cùng thù hận... Tự dưng Mikazuki lại liên tưởng đến hình ảnh một Tsubaki cũng có đôi cánh đen đang ngày ngày rớt xuống hố sâu của bóng đêm lẫn sự tuyệt vọng... Sao cảm thấy thật thấm thương.

Mà đợi một chút, nếu so sánh với những lời chị hội trưởng nói... hẳn là bạch mã hoàng tử đang bảo vệ mình... vậy có nghĩa là Mikazuki đóng vai một nàng công chúa đang chờ đợi hoàng tử giống như trong mấy câu chuyện cổ tích... Và thường thì những câu chuyện cổ tích thường theo khuynh hướng kết thúc có hậu để trẻ em yêu thích... Nếu đi theo kết thúc có hậu... hoàng tử và công chúa sẽ sống trọn đời hạnh phúc bên nhau cho đến khi lìa đời.

Chỉ liên tưởng thoáng qua mà Mikazuki đã đỏ mặt phùng phùng như núi lửa phun trào rồi. Đầu còn bốc khói xèo xèo hỏa hỏa nữa cơ. Trí tưởng tượng của Mikazuki thật đối thú vị.

__ Eh ế, Mikazuki, em đang suy nghĩ đến thứ gì mà mặt mày như quả trứng luộc thế kia?

__ Dạ? Không không... em không sao... thật đấy!

Mikazuki chuyển sang chế độ suy tư, rồi lại tiếp tục phùng mang tỏ ý giận dữ không hài lòng như mấy đứa trẻ.

__ Đồ ngốc!

__ Hất xì!

Chiếc xe Jaguar thể hệ mới mang theo Tsubaki rời khỏi vịnh Kyuushi từ bao giờ đang trên tuyến đường thẳng tiến đến Yokohama. Chẳng là được lệnh triệu tập từ ngài Akifusa tối cao, Tsubaki buộc phải làm một chuyến đến Thiên Chiếu Gia Trang thêm một lần nữa trong khi mới vừa trở về từ chính nơi đó. Nếu như ngày hôm đó, hắn chịu ở lại thêm một đêm thì sẽ xong việc ngay không cần phải cực nhọc thế này... Càng nghĩ, Tsubaki càng cảm thấy số mình thật quá xui xẻo... Mà điều đặc biệt hơn là không hiểu tại sao cứ đi trên đường được vài phút thì mình lại hắt xì liên tục.

— Quái thật, trời hôm nay cũng đâu có lạnh lắm, cơ sao mà cứ hắt hơi tùm lum thế nhỉ... Kiểu này chắc là có ai đang nói xấu mình đây!

Một lần nữa rời khỏi Kyuushi để đến Yokohama, cảnh vật xung quanh lại thay đổi từ mùi hương mặn và màu xanh của biển chuyển thành cảnh sung túc đông người nhộn nhịp của thành phố. Dĩ nhiên là hắn không có hứng thú chút nào đối với những nơi đông người trừ những trường hợp khẩn cấp không thể không đi như trường học hay lệnh triệu tập. Với con người hắn, chỉ có Kyuushi là tất cả.

Nhưng điều làm hắn phân tâm nhất vẫn là tình hình của tay William kia. Ngay khi vừa chuẩn bị xong quần áo phục trang để đi Yokohama, Tsubaki bước xuống phòng khách thì thấy chàng trai ngoại quốc đang tay xách nách mang hai ba vali chứa đồ cấm củi từ trong nhà ra ngoài đường. Cứ như đang dọn đồ đi tị nạn không bằng...giống như có bao nhiêu đồ mang theo từ Anh quốc là xách đi tuốt.

Bắt gặp cảnh tượng con cánh cụt ì ì ạch bước ra, Tsubaki không khỏi thở dài chán nản vì bấy lâu nay mình nuôi một tên hề làm xiếc trong nhà.

— Oi già lai tạp, chỉ đơn thuần là về võ đường Saotome vài ngày thôi. Có cần phải di dời cả một đồng như thế không?

— Oh my, Kazuto – kun, cậu đang lo lắng sợ tôi một đi không trở lại hả... Ý da, không ngờ một Kazuto – kun lạnh lùng chuyên đi ám nhiều người xung quanh nay lại cảm thấy cô đơn không muốn xa tôi... Ôi sao hạnh phúc quá!

Chợt như có một xung điện nào đó chạy dọc sống lưng Tsubaki khiến hắn muốn làm rớt cả chiếc điện thoại di động trên tay xuống đất. Nghe xong mấy lời tởm lợm kia mà hắn chỉ muốn gọi cảnh sát đến gõ cổ tên quấy rối này vào nhà lao đá cho xong.

— Chết tiệt, thế thì đi luôn đi đừng quay về nữa, tự tính ngày, tự sắp xếp rồi tự động về Anh quốc luôn đi!

— Nar nar, bình tĩnh bình tĩnh, chỉ đùa một chút cho vui thôi mà... Lần này trở về võ đường Saotome có rất nhiều việc phải lo, không chỉ đơn thuần là dọn dẹp rồi trang hoàng nhà cửa này nọ... Mà còn phải lặn lội khắp nơi, tìm đến những họ hàng xa xôi rồi chứng thực được quyền thừa hưởng tài sản từ tổ tông nhà Saotome. Cả núi việc như vậy, chính tôi còn không biết có hoàn thành trước ngày tôi trở về Anh hay không... Ngộ nhỡ chưa xong thì chỉ còn cách nhờ cậu thay tôi làm tiếp thôi... Hơn nữa tôi không thể cứ để một ai đó mãi bận tâm đến gia tộc Saotome trong khi họ chỉ là người ngoài tộc được... Giống như cậu từng nói ấy, vấn đề của ai thì người đó tự giải quyết... vấn đề của tộc Saotome thì phải chính người gia tộc Saotome giải quyết... Đâu thể nhờ người ngoài được đúng không?

Tsubaki thoáng suy nghĩ chốc lát. Quả thật vấn đề của ai thì tự người đó đi giải quyết là tốt nhất. Cũng giống như việc số phận của một Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư, thì phải chính Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư ấy kết thúc mọi sự ràng buộc nếu muốn trở thành một con người tự do. Điều này hao hao giống với tình trạng của Tsubaki... Nhưng có một điều cứ khiến hắn mãi băn khoăn.

— Ai đó cứ mãi bận tâm trong khi họ chỉ là người ngoài tộc?... Cậu đang nói đến ai vậy? Là ngài Akifusa của Thiên Chiếu Gia Trang hay Hajima của nhà Kurahashi?

— Oh my, nghe cậu hỏi như thế là biết ngay cậu quên hết những lời tôi nói trước đây rồi... Mà thôi kệ đi, đằng nào đó cũng là tính cách quái gở của cậu mà... Còn nhớ được Mikazuki hime hay Chisaki hime – sama là đỡ lắm rồi!

Tsubaki lại tỏ vẻ suy tư không biết William đang ám chỉ điều gì... Tự dưng lại lôi Mikazuki và Chisaki ra đây, họ thì có liên quan gì đến nhà Saotome trừ chuyện tất cả đều là đồng minh quan trọng của nhà Saotome

và ngược lại qua bước trung gian là Thiên Chiếu Gia Trang... Thật ra ý của William ở đây là muốn đề cập đến một cô gái trẻ thuộc nhà Kurahashi đã tận tụy ngày đêm chăm coi võ đường Saotome đã bị bỏ hoang cả mấy năm nay. Trước đây William từng kể cho hắn nghe về Nanami Kurahashi rồi, người mà anh ta đã gặp trong lần đi Yamanashi lần đầu tiên, cùng nói chuyện, cùng tìm được chiếc rương gia truyền của nhà Saotome và đồng thời William còn được đi nhờ trục thăng về vịnh Kyuushi đúng cái ngày mà Tsubaki bị đuổi thăng ở trường It. Harm Sokyuran... Chỉ là tên đàn Tsubaki không có thói quen phải nhớ tên phụ nữ, chỉ trừ những người hết sức đặc biệt như mẹ, chị ruột, rồi bạn thân từ nhỏ thì may ra còn nhớ... Không thì chỉ nghe thoáng qua và cho vào thùng rác hết... Hắn vốn dĩ vô tình ngay từ đầu như thế mà.

Đó là lý do vì sao, Tsubaki vừa lái xe trên con đường đầy áp người đi lại, vừa suy nghĩ mông lung đến chuyện William không ngừng.

— Quả thật để giải quyết hết những vấn đề của gia tộc Saotome không phải cứ một sớm một chiều là xong. Nhất là những thứ liên quan đến quyền thừa kế hợp pháp mọi thứ thuộc nhà Saotome khi mọi chứng cứ mình là hậu duệ chính đáng lại khá mập mờ... Thôi thì đành hy vọng cho hắn gặp được một luật sư giỏi mà nhà Kurahashi đã giới thiệu cho vậy... Nếu là luật sư do Hajima tiến cử thì chắc mọi thứ sẽ xong sớm thôi... Chỉ có điều... không biết Hajima thế nào rồi? Liệu cậu ta còn bị shock chuyện mình không thể trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư không nhỉ?

Dù nói gì thì nói, Tsubaki vẫn lo lắng cho tình trạng sức khỏe lẫn tinh thần của Hajima. Ngay khi Đêm Vũ kết thúc hoàn toàn, Tsubaki tránh mặt bằng cách bắt taxi chạy thẳng về Kyuushi mà không thèm chào hỏi một tiếng. Hai người họ vẫn chưa nói với nhau được một câu nào kể từ trận chiến sinh tử đó. Mong muốn của Hajima đơn giản chỉ là nhận ngôi vị Đệ Nhất, vượt mặt Tsubaki, và gánh vác lấy trách nhiệm đó như một Samurai thực thụ... đồng thời cũng là để hoàn thành những điều còn đang dang dở trong quá khứ. Nhưng Tsubaki lại là người cắt đứt đi sợi dây gắn kết với ngôi vị Đệ Nhất... không để ai hay chính bản thân mình phải dính lấy nó... Đây là việc làm tốt... nhưng vô tình lại phá hủy đi mục đích phấn đấu của Hajima... Cho nên... hắn thấy lo cũng phải.

Tsubaki đưa tay gãi đầu sột soạt khó xử

— Có lẽ mình sẽ đến tư trang nhà Kurahashi sau vậy. Cũng lâu rồi không ghé thăm... chẳng biết có thay đổi gì nhiều không, mặc dù biết có thể sẽ giống như nhà Tsuchimikaido, được một phen chào hỏi bằng Katana không báo trước!

.....

Hơn bốn tiếng rờn rã ngồi xe, bây giờ thì đồng hồ đã chỉ điểm là 11h 23 phút sáng ngày thứ hai đầu tuần. Cuối cùng thì Tsubaki cũng đã có thể dừng xe trước cánh cổng lớn của Thiên Chiếu Gia Trang... Nhìn được cái cánh cổng vừa cổ có màu nâu nâu với mấy vách tường trải dài từ phía Bắc đến tận phía Nam, bao phủ hơn 1/3 tổng diện tích Yokohama mà hắn không khỏi mừng thầm.

— Cứ thế này chắc mình phải thuê người mang xăng đến nhà thường xuyên cho xong. Đi đi lại lại thế này, đổ xăng một nghì!

Dù sao thì cũng đến nơi rồi, nếu muốn có ý kiến gì thì đi gặp ngài Akifusa rồi đề nghị cung cấp tiền xăng cũng không thành vấn đề. Nói chung chuyện xăng xe phí bảo trì không quan trọng... Quan trọng là không biết ngài Akifusa muốn gặp mình có chuyện gì mà bắt Tsubaki phải lặn lội từ Kyuushi xa xôi đến tận đây. Hy vọng không đến gặp mặt, chào một câu, ăn bánh đối tửu với ngài ấy đến chiều thì về... Ai biết được ngài Akifusa đôi lúc làm những chuyện không giống ai.

Và đối với một vị khách đặc biệt không phải lúc nào cũng có thể gặp như Tsubaki. Nhất là khi hắn vừa từ Anh quốc trở về không lâu... thì phải có một người cũng phải đặc biệt ra đón tiếp.

— Chào mừng ngài đến Thiên Chiếu Gia Trang Tsubaki – dono. Hanabi đang đợi ngài đây ạ - desu!

Trước mặt Tsubaki là một cô nhóc tóc đen, mặc Yukata ngắn trắng viền đỏ. Một gương mặt không quá xa lạ vì hầu như hắn luôn thấy vào Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm, thậm chí là trước đó nữa. Trông thấy cô bé ấy, Tsubaki không hề tiện đến mức không nở một nụ cười dù rằng nó hơi nhạt và thờ ơ.

_ Ô, tôi đến rồi đây, Hanabi... Phiên cô đưa tôi đến gặp ngài Akifusa – sama!

_ Vâng, xin cứ giao cho Hanabi – desu!

.....

.....

Mọi thứ xung quanh vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn những hàng cây um tùm như cánh rừng rậm rạp được trồng trong khuôn viên Thiên Chiêu Gia Trang tạo nên cái tên “ Khu rừng của thần Amaterasu”... Dĩ nhiên là không thay đổi khi Đêm Vũ chỉ vừa mới kết thúc từ ngày hôm trước... Tsubaki còn nhớ rất rõ chính khu rừng này đã chứng kiến trận đấu kiếm sinh tử giữa hắn và Hajima thiếu chủ... Choảng nhau bán sống bán chết, thậm chí còn chơi trò đốt nhà kho chứa còn trong rừng đến mức cháy rụi. Trận chiến mới đây mà Tsubaki có cảm tưởng như đã diễn ra rất lâu rồi... Vì chỉ thoáng nghe tiếng chim hót líu lo hài hòa với âm thanh lá cây rào rạc khi có cơn gió nhẹ thoảng thổi qua... Nào đâu có chút gì khiến người khác nghĩ rằng nơi đây đã từng trở thành chiến trường đầm máu ột Samurai và một Ronin.

_ Phòng này Tsubaki – dono, ngài Akifusa đang đối tử ngắm hoa trong đây – desu!

_ Đây, không lẽ ngài Akifusa thật sự muốn có người uống rượu nên mới bắt tôi đi từ Kyuushi đến Yokohama xa xôi này sao?

_ Chuyện đó... chính Hanabi cũng không có quyền được biết. Ngài ấy chỉ đơn thuần muốn gặp Tsubaki – dono thôi... Xin thứ lỗi – desu!

Tsubaki gãi đầu sờn sột mấy cái rồi lạnh lùng quay lưng bỏ đi.

_ Tôi về đây, nhấn với ngài Akifusa là tôi bị đau bụng, cần về nhà uống thuốc nhức đầu và nghỉ ngơi gấp nhé. Bye!

_ Tsu... Tsubaki – dono... xin đợi một chút ạ... nếu ngài về bây giờ thì Hanabi sẽ...

Bất ngờ, cánh cửa phòng nơi ngài Akifusa đang đối tử tự động mở bật sang hai bên. Chưa cần nhìn vào bên trong có thứ gì... chỉ biết một chiếc chén đựng rượu màu đỏ có kích thước như một chiếc đĩa sứ đựng thức ăn bay vèo từ trong phi thăng vào đầu Tsubaki. Như phản xạ của một Samurai, Tsubaki chỉ việc lách đầu sang trái một đoạn nhỏ là đã có thể tránh được. Hắn thậm chí còn dùng tay phải bắt lấy chiếc chén một cách đơn giản ngon lành.

_ Tên tiểu tử, tự ý xuất hiện rồi tự ý ra về mà chẳng thèm chào hỏi ai... Cái thái độ xác xược của người càng ngày càng khiến ta thêm bực mình nhé!

Đứng sừng sững chính giữa phòng, một cô bé khác có chiều cao thấp hơn Hanabi cái đầu, diện bộ Wasou Lolita, hay còn gọi tắt là Warori, nó cũng tương tự với loại Yukata váy ngắn mà Hanabi đang mặc... nhưng nhìn mang phong cách Golthic nhiều hơn. Đặc biệt là màu sắc đỏ sẫm viền đen đó càng tôn lên một vẻ thần bí. Và thứ không thể thiếu để Tsubaki có thể nhận ra ngài Akifusa chính là chiếc ruy băng đỏ trên đầu ngài ấy cứ khê rung lên mỗi khi Akifusa giận dữ như trẻ nít... Bây giờ thì ngài ấy đang khá giận đây.

Hắn chẳng thèm chào, chẳng thèm quỳ xuống tỏ vẻ cung kính, chỉ làm cái bộ mặt chán đời đi đôi với tiếng thở dài ngắn ngấm chán chường mà ai nhìn thấy cũng ... “chán” theo.

_ Xin thứ lỗi cho hành động xác xược của mình. Nhưng nếu mục đích của ngài chỉ là triệu tập thần đến uống rượu ngồi tám nhảm thì thần không có lý do nán lại lâu hơn. Hiện đang có hàng trăm thứ việc đang đợi thần giải quyết ở Kyuushi... Thần thiết nghĩ một người nhìn xa trông rộng như ngài thì phải hiểu rõ... không phải ai cũng rảnh rỗi đến mức vắt xăng xe chạy suốt 4 tiếng đồng hồ đến Yokohama chỉ để ngồi uống rượu với ngài đâu nhé!

_ Đây, chính cái ánh mắt thờ ơ lạnh nhạt đó là nguyên nhân khiến ta nổi cáu đó. Ta còn chưa tính sổ người cái chuyện dám nói dối thần linh một cách trắng trợn ban nãy... mắc mớ gì mà đau bụng lại đi mua thuốc nhức đầu. Bộ người thấy ta mang hình hài trẻ con là được quyền xem ta là con nít đấy hả... Hơn nữa, tại sao người lại bỏ về Kyuushi ngay sau khi Đêm Vũ kết thúc mà chẳng thèm nói một lời... Người đang xem thường ta quá nhé, tên tiểu tử đần thối!

Ngủ đi ngủ lại thì Tsubaki gây ra nhiều lỗi thật... toàn những lỗi gây mất thể diện cho ngài Akifusa. Hẳn cũng thừa nhận việc mình tự ý bỏ về Kyuushi âm thầm lặng lẽ là lỗi của hẳn. Nhưng nói là không thêm chào một tiếng thì lại quá... bởi có William và Mikazuki biết chuyện này... Nói chung, Tsubaki cũng có lỗi... và ngài Akifusa sẵn sàng bỏ qua thì hẳn nên biết ứng xử thế nào cho phải phép.

— Hầy, thần hiểu rồi... Dù sao thì thần cũng nghỉ học rồi... đang thất học lẫn thất nghiệp, nên có nhiều thời gian lắm. Nếu ngài muốn thì thần sẽ ngồi lại đối đầu với ngài!

Nghe thế, mặt mày ngài Akifusa tỏa sáng như đứa trẻ vừa được nhận kẹo. Ngài hai tay chống hông, cứ gật đầu hài lòng.

— Ừ ừ, tốt tốt, hảo đệ tử... Hanabi – bou, chuẩn bị chút sake, đồ nhắm cho ta và Tsubaki – bou nhé!

— Vâng, xin hai người đợi trong chốc lát. Thần sẽ đi chuẩn bị ngay – desu!

— Vào đây ngồi đi Tsubaki – bou... Trời đẹp gió mát thế này, phải ngồi đằng trước hiên nhà, vừa uống rượu vừa ngắm hoa mới là đối tửu thật sự!

Ngài Akifusa trông có vẻ rất hưng phấn khi cứ đập tay bạch bạch xuống phần hiên nhà bên cạnh mình. Tsubaki cũng đâu còn cách nào khác ngoài việc nghe theo nếu còn muốn trở về nhà trong yên bình... Nếu không thì chắc chắn ngài ấy sẽ liên tục triệu tập hẳn đến Thiên Chiếu Gia Trang cho đến khi hẳn làm vừa lòng ngài mới thôi.

Nhưng kể ra cũng không đến nỗi tệ... ngồi trước hiên, thả chân xuống nền cỏ xanh ngoài vườn, trời nắng không quá gay gắt, nghe tiếng lá cây rì rào, tiếng chim hót trên cao, tiếng chuông gió treo phía trên vang lên leng keng khi có cơn gió nhẹ thoảng qua... thì thoảng còn nghe được âm thanh lộc cộc từ những ống tre đựng nước mỗi khi được đổ đầy thường có trong những khu vườn thiết kế ôn trà đạo... Và điều đặc biệt làm nên khu vườn thưởng lãm của ngài Akifusa chính là những bụi hoa vàng xanh đỏ đủ màu rực rỡ được trồng xung quanh khiến người xem được mãn nhãn. Đó chưa phải là tất cả khi Tsubaki luôn nhìn chăm chăm vào một thứ duy nhất đang mọc sừng sững ngay trước mặt.

— Sakura...

— Hả... ờ, cây hoa Sakura đó ta trồng cách đây cũng hơn 4 năm rồi. Lúc đó nó mới chỉ là một nhánh cây nhỏ thôi... rồi từ từ theo năm tháng lớn dần và nở hoa như người thấy đấy. Cũng tương tự như tuổi tác con người nhỉ? Từ một đứa trẻ đến lúc lớn rồi tàn như cánh hoa Sakura lất phất rơi... Đời người vừa ngắn ngủi, vừa bị kẹt trong cái vòng xoáy sinh lão bệnh tử... tiếc thật đấy!

— Con người là thế mà... nhưng không chỉ riêng con người, mà tất cả những sinh vật khác đều như thế. Có sinh ra thì có chết đi, có chết đi thì sẽ có sự sống mới. Một vòng tuần hoàn vô hình bất di bất dịch mà con người không thể thoát khỏi nó... Không giống như thần linh!

— Này nhé, ta luôn tự hỏi, liệu cứ là một vị thần thì sẽ tốt đẹp hơn không? Làm thần thì đúng là không bị dính khỏi nghiệp chướng, không bị bệnh, thậm chí là không thể chết... chỉ có sinh và lão... Nhưng nếu cứ sống mãi với những ân hận, day dứt, tội lỗi thì ta nghĩ... nó cũng chẳng mang lại hạnh phúc gì đâu... Nếu như ở con người chết là chấm dứt, thì đầu thai sẽ là tái sinh với một cuộc sống mới... Con người có thể làm lại cuộc đời với một số phận khác... Như thế chẳng phải tốt hơn sao?

— Akifusa – sama, chuyên đề chúng ta đàm đạo hôm nay là về vòng tròn sinh tử của con người sao? Nếu thế thì thần không có hứng đâu... Ngài có thể hỏi một chuyên gia về nhân khẩu học nếu muốn bàn tiếp... Còn thần sẽ về Kyuushi đánh một giấc cho khỏe, nếu cứ phải ngồi nghe đến thứ này!

— Nar nar, ta biết tính cách ngươi sẽ chẳng chịu nghe mấy thứ này, đằng nào thì ngươi cũng đâu còn là người thờ thần nữa... Nhưng tiên trách kỷ hậu trách nhân, tại ngươi bắt đầu trước nên ta mới hòa theo thôi, chứ ta cũng chẳng dại gì bàn vấn đề đó với ngươi làm gì!

— Vậy thì rút cuộc ngài triệu tập thần lên Yokohama, chủ đích là muốn nói gì với thần?

— Chuyện của Lumina!

Tsubaki bất ngờ mở căng đôi mắt tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên. Hẳn tính mở miệng ra nói thứ gì đó nhưng không thể sau khi nghe ngài Akifusa đề cập đến chuyện này.

__ Hôm nay ta triệu tập người đến Thiên Chiếu Gia Trang là muốn nói về vấn đề của Lumina... Ta nghĩ đã đến lúc cho người biết lý do vì sao lại có cái quan điểm “ Yêu người cá là trọng tội” cũng như lý do vì sao ta lại nói “ Nếu tiếp tục yêu người cá thì người đau khổ sau cùng vẫn sẽ là người... hay thậm chí là đối với người mà người yêu”

Hai bàn tay Tsubaki cứ siết chặt vào nhau. Giống như hấn đang cố gắng giữ bình tĩnh để chuẩn bị nghe ngài Akifusa nói tiếp... Nhắc đến Lumina, thì càng có lý do khiến hấn phải suy nghĩ, hoảng sợ, thậm chí là day dứt ân hận... Nhưng Tsubaki nghĩ thầm, mình cần phải biết lý do vì sao mà duyên phận không in và Lumina đến với nhau.

__ Hừm, nếu người đã nhất quyết muốn nghe thì ta sẽ kể... Câu chuyện này phải bắt đầu từ truyền thuyết ba môn đệ dưới ngài Amaterasu...

Quay sang một chút về tình hình của William. Anh ta cũng khởi hành đồng thời cùng với Tsubaki, nhưng do tuyến đường từ Kyuushi đến Yamanashi lại trái chiều với Yokohama nên họ đành phải đi riêng. Cụ thể hơn thì anh ta cũng mất khá thời gian đi tàu điện, xe buýt, thậm chí là đón một chiếc taxi đủ kiểu cốt là để có thể đến được vô đường Saotome. Và cuối cùng thì William đang có mặt tại gia tộc Saotome.

__ Yosh, chỉ cần trang hoàng lại căn phòng này lại thêm chút đỉnh thì xem như có thể sử dụng lại được. Điện nước, hệ thống xung quanh vẫn còn tốt chán!

__ Vâng, tất cả là vì Thiên Chiếu Gia Trang luôn đặc biệt chăm sóc vô đường trong điều kiện tốt nhất. Mọi thứ cũ kỹ hỏng hóc ở đây đều được thay toàn bộ bằng đồ mới... thế nên anh không cần lo về kỹ thuật đâu!

Bên cạnh William còn có sự hiện diện của một người nữa. Nào phải ai xa lạ ngoài Nanami, người đến từ nhà Kurahashi, phụ trách việc săn sóc vô đường Saotome khi không có chủ nhân. Hôm nay nhân tiện William trở về ở một thời gian, cô ấy cũng có mặt để hướng dẫn cũng như giới thiệu chút xíu về căn nhà. Một người sống từ nhỏ đến lớn bên Anh lần đầu tiên về nhà ngoại sinh sống một mình thì một người hiểu rõ mọi góc ngách của vô đường trong lòng bàn tay là điều cực kỳ cần thiết.

__ Phía sau vô đường là nhà kho... tôi có dọn dẹp qua nhưng vì trong đó có lưu trữ rất nhiều thứ liên quan đến gia tộc Saotome nên tôi không dám mang chúng đi cho. Chỉ sắp xếp gọn gàng thôi... Anh xem còn thứ gì dùng được thì giữ lại, nếu không thì xin liên hệ với tôi... Tôi sẽ cho người đến mang chúng đi!

__ Oh my oh my, thật sự cảm ơn cô nhiều lắm... Nếu không nhờ có cô thì chắc tôi cũng chẳng biết phải tính sao với đồng đồ tồn kho đó nữa!

__ Xin đừng khách sáo William – san, tôi chỉ đang làm tròn bổn phận của mình... Dù sao thì tôi cũng đã hứa sẽ giúp đỡ cho đến khi anh trở thành người nối dõi tông đường Saotome mà. Những thứ liên quan đến sắp xếp dọn dẹp, xin đừng ngần ngại giao cho tôi!

__ Vâng, làm phiền cô nhiều quá... Trước mắt thì mọi thứ như vậy cũng ổn được 80% rồi. Việc còn lại cứ để tôi lo liệu. Cần gì tôi sẽ liên lạc với cô sau!

Hai người họ trông có vẻ thân thiết hơn lần đầu tiên gặp mặt... Mà cũng chẳng đúng nữa, giống như một cái duyên trời định, họ vốn hợp nhau ngay từ lần đầu tiên William đặt chân đến vô đường Saotome... cái lần đầu anh ta gặp Nanami. Là người dưng xa lạ nhưng cảm giác lại không phải như thế khi họ nói chuyện với nhau... Nhìn cứ như một cặp đôi hên hò thật sự vậy.

Đến bây giờ vẫn thế, ấn tượng trong William về Nanami là mái tóc xanh lơ có hai búi hai bên, đôi mắt hao đỏ như viên ruby hồng vẫn chưa chấm dứt. Đối với William, Nanami không giống những cô gái khác mà anh ta thường hay tỏ ra lịch lãm. Và đặc biệt hơn, William có cảm giác như mình không cần phải giấu diếm bản thân gì nhiều mỗi khi trò chuyện với cô ấy... Phải nói là một cô gái lạ lùng từ trước đến nay... Liệu có phải là vì Nanami là người cá hay không? Liệu có phải một trong những khả năng của người cá là “quyển rũ” đàn ông qua sắc đẹp khiến họ mê mẩn không biết trời trăng gì không? Cũng giống như tại sao Tsubaki cứ một mực yêu Lumina không dứt.

William tự kiểm tra bản thân bằng cách dùng tay捏 má mình và kéo dài một cái thật đau.

— Ui cha, còn biết đau, còn biết hành động của mình là dở hơi... Vậy là mình hoàn toàn bình thường ta ới!

— ? William – san, mọi thứ ổn cả chứ ạ?

— À, mọi thứ vẫn bình thường, cô đừng để ý hành động dở người vừa rồi của tôi... uh hế hế hế hê hê hêyyyyy!

.....

— William – san, tôi có làm một chút sandwich cho bữa trưa... nếu anh không chê thì chúng ta có thể...

— Yes yes, đương nhiên là có rồi... Tôi đi từ Kyuushi đến võ đường Saotome từ sớm nên chưa kịp ăn gì cả. Nói ra thì hơi ngại nhưng thật sự cái dạ dày tôi đang biểu tình liên tục đây này. Tôi cũng đang tính ra ngoài tìm cái gì bỏ bụng cho qua bữa đây!

— Mùa này ăn uống không hợp vệ sinh rất dễ gây bệnh đó. Hơn nữa anh cần phải ăn thật nhiều thức ăn chứa nhiều dinh dưỡng... thiếu chủ tương lai của nhà Satome làm thế nào có thể mất cảnh giác với chính sức khỏe của mình được đúng không? Tôi có pha sẵn thêm trà mật ong sau khi dùng bữa này... Nếu anh không chê thì chúng ta ra vườn ngồi cho thoáng được không?

— Ok, chúng ta đi nào!

.....

Võ đường Saotome có một khu vườn nho nhỏ giống như biệt thự kính nhà Tsubaki đủ sức chứa cả chục người, chỉ là nó không trang hoàng được như nhà Tsuchimikaido hay rộng lớn như Thiên Chiếu Gia Trang... cảnh quan thì không bắt mắt, chỉ còn sót lại vài cây hoa không mấy thú vị. Nhưng nếu trải một tấm thảm xuống, cùng ngồi ăn uống và ngắm mấy cây hoa đó cũng được tính như một buổi picnic đầy sống động... Đó là lý do vì sao, William đủ tự tin mời Nanami ra sau vườn dùng bữa trưa.

— Itadakimasu!

Nâng miếng bánh sandwich bỏ vào mồm ngoặm một miếng. Chàng trai nửa tây nửa ta có cảm giác như mình đang chạm tay đến tầng mây thứ chín của thiên đường. Được thưởng thức những món ngon từ cô gái mình thích... giờ William có chết cũng không còn gì hối tiếc.

— Oh my god, how delicious, I like it!

— Arigatou gozai masu. Thật tốt quá, đây là lần đầu tiên tôi làm thử những món ăn phương Tây, không biết có hợp khẩu vị của anh không... Nay nghe anh nói vậy thì tôi yên tâm rồi!

— Oh my, cô làm chúng tôi vui sao... uhwaaa, thật cảm động... khiến tôi không thể ngăn nổi dòng nước mắt hú hú hu hu khếch khếch!

Bỗng dưng, Nanami lại tỏ ra chút suy tư phiền não... nụ cười trên môi cô ấy không còn xinh tươi hồn nhiên như ban đầu nữa.

— Giá như thiếu chủ Hajima – dono có thể tự lo cho bản thân về riêng khoảng ăn uống đúng bữa... thì tôi sẽ cảm thấy yên tâm hơn phần nào!

William liếc sang Nanami một cách hơi tò mò khó hiểu.

— Thiếu chủ nhà Kurahashi bộ sống bê bối cầu thả lăm sao?

— Um, không phải... mà quả thật đôi lúc ngài ấy sống có hơi bất cần một chút như giường chăn ngủ xong không thèm gấp, hay quần áo cứ mỗi chỗ một cái... nhưng đó là những khi ngài ấy thật sự rất bận với công việc của nhà Kurahashi... Bận đến mức quên ăn quên ngủ là điều khiến tôi lo lắng nhất!

William nhanh chóng cho hết miếng sandwich còn lại trên tay vào miệng, nhai ngồm ngoàm rồi nuốt xuống dạ dày cái ực. Anh ta còn tráng miệng bằng cốc trà bên cạnh cho đã khát.

— Nanami – san, nhìn cô có vẻ như rất hợp với Hajima thiếu chủ. Chỉ là giả dụ thôi... nếu như cô không phải cháu gái thân thiện... không phải là kiếp luân hồi chuyển thế của Lumina... không mang trong mình dòng máu nhân ngư. Thì liệu cô có nghĩ đến chuyện sẽ bên cạnh Hajima – dono suốt đời hay không?

Nanami thoáng nở nụ cười nhẹ.

— Nếu được như thế thì thật tốt... Vì Hajima – dono đã cho tôi rất nhiều thứ... nhiều thứ vô cùng đáng quý trong cuộc sống này và tôi gần như trở thành người hạnh phúc nhất. Tôi mang ơn ngài ấy, và mong muốn của tôi là được bên cạnh Hajima thiếu chủ đến khi nhắm mắt... Nhưng dù sao thì đó cũng chỉ mãi là ước mơ không thể với tay đến!

— Tại sao? Vì cô là người cá ư? Tình yêu không hề có ranh giới giữa tuổi tác, thân phận. Dù cô có là người cá, nhưng cô vẫn được quyền yêu người mình thương. Tương tự như kiếp trước của cô, Lumina và tên gàn dở Tsubaki chẳng hạn... Đồng ý rằng yêu người cá là trọng tội, nhưng chẳng một ai có thể phản biện lại tình yêu giữa họ đẹp đến mức nào!

— Nếu như thế thì tôi càng không thể đến bên cạnh ngài ấy... tôi hiểu rõ Hajima – dono, hiểu rõ tinh thần Bushido của ngài... hiểu rõ thiếu chủ đã phải cố gắng thế nào để trở thành một Samurai chân chính mạnh nhất của ba gia tộc... hiểu rõ khoảng cách mà ngài muốn rút ngắn để có thể vượt qua Tsubaki – dono. Và tôi không muốn Hajima – dono chỉ vì tôi mà đánh mất Bushido của chính mình... Nhưng điều khiến tôi băn khoăn, điều khiến tôi nghĩ rằng mình không có tư cách bên cạnh ngài ấy bởi vì... tôi cũng chỉ là một người nói dối!

— Nói dối?

— William – san, trông người khác như thế bằng mắt bình thường nhưng thực chất bên trong lại không phải như vậy. Cũng giống như tôi vậy... tôi không như anh nghĩ đâu William – san... tôi cũng biết nói dối, cũng biết đồ kỵ, cũng biết hờn trách đau khổ... và cũng có một bước đầu đầy sự tủ nhục không kém. Có thể tiến đến mức này chắc là vì tôi chỉ là một kẻ may mắn!

Trong thoáng chốc, một sự yên ắng diễn ra giữa hai người họ, một người đắm chìm trong thế giới quan của chính mình, một người sau khi nghe xong câu chuyện của người kia thì không khỏi suy nghĩ đến nhiều thứ. Có lẽ Nanami giống với William, có những bí mật không muốn nói ra để rồi vô tình trở thành những kẻ nói dối... Cũng chẳng thể trách hai người họ được.

William khẽ ngược lên bầu trời trong xanh kia... lặng nhìn những đám mây trắng bồng bênh mềm xốp như những viên kẹo đường đánh bông hồ hững trôi qua một cách êm đềm không vương bận bởi bất cứ điều gì mà trong lòng nổi lên một chút ghen tị. Giá như mình cũng có thể sống một cuộc đời không mấy lo toan thì thật tốt.

— Nanami – san... quả nhiên cảm xúc của cô đối với Hajima thiếu chủ...

— Vâng?

— Hê, không có gì... chỉ là tôi thiết nghĩ... không biết chừng mình sẽ phải trở thành đối thủ của Hajima thiếu chủ cũng nên... và thậm chí cô cũng sẽ trở thành đối thủ của một ai đó không biết chừng. Mọi thứ trong cuộc sống này, đều được móc nối với nhau bằng những sợi chỉ định mệnh vô cùng phức tạp... thật phức tạp quá!

— Sau cùng cũng đến đây, mặc dù biết rất có thể sẽ xảy ra một trận xung đột nho nhỏ nhưng phải chịu thôi!

Trước mặt Tsubaki hiện giờ là một cánh cổng tư trang cực lớn có in hình khúc ngọc Yasakani no Magatama ngay chính giữa. Đó là một trong những ba pháp bảo thần khí thuộc quyền sở hữu của vị thần Amaterasu tối cao, đồng hành cùng Thảo Thế Kiếm Kusanagi no Tsurugi và Bát Chỉ Kính Yata no Kagami... Phải, nơi Tsubaki đang đứng là trước cổng tư trang gia tộc Minamiya... hay còn được biết đến là ngôi nhà đầu tiên của hân.

Sau khi rời khỏi Thiên Chiếu Gia Trang, kết thúc thời gian đối tửu chuyện trò cùng ngài Akifusa, ngài ấy gợi ý cho hân nên đến tư trang nhà Minamiya một chuyến, tuy có hơi mất thời gian nhưng có người muốn gặp hân. Thế là dù không thích nhưng hân không thể không quan tâm khi nghe đích danh người muốn gặp mình là ai, tên gì. Có điều... hân không khỏi suy nghĩ đến chuyện ít nhiều sẽ có một vài Samurai chặn mình ngay từ lối vào... Mặt khác, nhà Minamiya chuyên đào tạo các Samurai nữ, gọi là những nữ chiến binh võ sĩ đạo... Điều này càng khiến hân trở nên mệt mỏi mỗi ngán ngấm.

— Biết thế mình đã lồi theo tên William kia đi chung. Hắn sẽ làm tấm bình phong giải quyết hết mấy con nha đầu đó nhanh gọn lẹ... Lần này không biết khi nào mới có thể trở về bình yên đây!

Hắn gãi đầu sồn sột đầy do dự... đôi lúc lại ngoái mặt lại chiếc Jaguar với ý định hay bỏ về cho rồi... Có gì gì cứ đổ lỗi cho ngài Akifusa không thêm thông báo gì hết... Nhưng sau đó hắn lại tưởng tượng đến cảnh tượng vị thần loli nổi xung nổi đóa, hai bím tóc dựng ngược với sát khí bốc lên kinh hồn vía... Hắn chẳng dại mà chọc giận ngài ấy nữa.

— Thôi kệ, “được ăn cả ngã về không”... dù sao cũng tốn xăng đến đây. Chi bằng dẹp loạn luôn cái nhà này cho bỏ ghét!

Với suy nghĩ như không có gì quan trọng hay hoảng sợ, hắn ung dung bước vào bên trong mà chẳng thêm nhần chuông bên ngoài báo có người đến.

Và điều khiến hắn ngạc nhiên sau khi mở cánh cửa bên trong ra. Trái với vẻ kiếm đao bất ngờ phóng đến, thì trước mặt hắn là hai hàng toàn nữ Samurai thuộc nhà Minamiya đều quỳ gối theo kiểu chào đón một vị tướng lĩnh cấp cao.

— Chào mừng ngài trở về, thiếu chủ Tsubaki – dono!

Trông thấy họ trở nên ngoan ngoãn vâng lời và còn chịu gọi mình là thiếu chủ... Tự dưng Tsubaki cảm thấy có gì đó mờ ám ở đây. Hắn vẫn đa nghi chưa dám bước chân vào nhà... Nhiều khi đây chính là một trong những chiêu trò của phụ nữ, làm đàn ông mất cảnh giác rồi ra tay đánh lén... Phụ nữ là loài sinh vật vừa nguy hiểm vừa mưu mô... theo quan niệm của Tsubaki thì là như thế.

— Các người...

— Cung chủ Tsukusa hime có dặn, khi thiếu chủ đến phải tiếp đón tử tế. Chúng thần sẽ không tấn công ngài đâu... xin thiếu chủ yên tâm!

— Vậy tức là nếu Tsukusa nee không dặn thì các người sẽ rút kiếm chém ta chứ gì... Đúng là mấy con tốt ngoan của nhà Minamiya... Nhưng mà này nhé, để ta cảnh báo các người điều này... Các người tấn công ta cũng được thôi... chí ít cũng nên vượt qua Hajima thiếu chủ đi hẵng mới nghĩ đến chuyện thắng ta nhé!

— Chúng thần không dám... mong Tsubaki – dono lượng thứ!

Hắn lại gãi đầu sồn sột ngán ngẫm

— Đủ rồi, Tsukusa nee đang ở đâu? Mau đưa ta đến gặp chị ấy!

— Vâng... xin đi lối này!

.....
.....

Bước đi lộp bộp một đoạn trong tư trang Minamiya, sau cùng thì Tsubaki theo một nữ kiếm sĩ dừng trước một căn phòng có tấm rèm che kín không thể nhìn rõ được bên trong.

— Cung chủ Tsukusa hime – sama, thần đã hộ tống Tsubaki – dono đến theo đúng ý ngài ạ!

— Ta biết rồi, các người mau lui ra hết đi... Để ta và Tsu – kun nói chuyện riêng với nhau!

— Vâng, thưa Hime – sama!

Theo mệnh lệnh nữ Samurai ấy hoàn thành xong trách nhiệm của mình và rời khỏi đây thật nhanh chóng, để Tsubaki ở lại với Tsukusa.

Điều đầu tiên, hắn cất tiếng thở dài ngán ngẫm như thể đáng lý ra nên biết chuyện này từ sớm.

— Thì ra người muốn gặp em là chị hả Tsukusa nee?

— Ừ, vì không biết em ở đâu, Chisaki - chan lại không muốn tiết lộ... nên chị đành nhờ ngài Akifusa gửi lời triệu tập đến em. Nếu có gây phiền hà gì đến thời gian của em thì cho chị xin lỗi nhé Tsu – kun!

— Phiên hà thì cũng không phiên gì... nhưng từ sau Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc, em vẫn muốn được nghỉ ngơi thêm chút nữa... Mà trước khi nói đến chuyện đó, cái đám bên ngoài là sao vậy? Chúng ngoan ngoãn hơn em tưởng tượng nhiều đấy!

— Vì chị đã ra lệnh cho họ không được phép bắt kính với em mà... Là cung chủ nên đôi lúc chị muốn làm gì cũng được... Thôi, vào đây đi Tsu – kun, đứng ngoài đó, chị chẳng thể thấy được mặt em!

Tsubaki cất tiếng thở dài, không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc lững thững bước vào sâu bên trong tấm rèm phủ trước mặt.

— Xin phép!

Trong mắt Tsubaki hiện lên hình ảnh Tsukusa nee mặc một lớp mỏng Kimono trắng, còn ngồi trên tấm nệm như thể vừa mới ngủ dậy... Nhưng bên cạnh chiếc nệm còn có một cái giá treo thuốc truyền theo ống nhựa nối vào cổ tay Tsukusa như truyền nước biển cho bệnh nhân trong bệnh viện. Đó là chưa nói đến gương mặt có chút xanh xao, băng bó vài chỗ trên cơ thể... Có vẻ như các vết thương từ Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm vẫn chưa khỏi hẳn.

Trông thấy Tsubaki, cung chủ nhà Minamiya, Tsukusa nở một nụ cười nhẹ nhàng ảm áp.

— Chào em, Tsu – kun!

— Ồ, chào... Tsukusa nee!

49. Chương 49

— Hôm nay trời đẹp quá nhỉ, chị cũng muốn được ra vườn để ngắm những bông hoa mà mình từng trồng cách đây 5 7 năm gì ấy!

Trong một gian phòng rộng lớn, chỉ có mỗi một mình Tsukusa phải nghỉ dưỡng trong một căn phòng như thế này thì quả thật có chút cô đơn hiu quạnh. Bên phải là cửa kính nối thông với khu vườn bên ngoài... Nằm ở đây, Tsukusa cũng thấy được khung cảnh bên ngoài nhưng chỉ qua lớp cửa kính lúc nào cũng đóng ấy... Chị ấy không thể bước chân lên thảm cỏ xanh, không thể hít khí trời thiên nhiên, cũng như không thể cảm nhận thế giới bên ngoài bằng toàn bộ các giác quan của mình... Tsukusa chỉ tạm thời nghỉ ngơi ở đây trong một khoảng thời gian ngắn, cho đến khi chị ấy bình phục hẳn thôi... mà cảm giác như bị cầm tù một chỗ cả một thời gian dài ấy. Ngay cả Tsubaki là người không thích ra đường... nhưng hẳn tự nhủ chắc mình cũng chẳng thể chịu đựng được cái không gian ngột ngạt nếu mình thay thế cho vị trí của Tsukusa.

Tsubaki hiểu rằng Tsukusa muốn ra ngoài lắm. Một người năng động như Tsukusa mà phải kìm chân một chỗ thì có khác chi con ngựa bị thương hết bốn chân không được chạy nhảy. Nhìn tình trạng người chị ruột mình bây giờ, bỗng dưng Tsubaki lại nhớ đến một châm ngôn khi mình còn sống trong tư trang nhà Minamiya “ Đây giống như một cái lồng vô hình, tôi không thể sải rộng đôi cánh để bay ra thế giới bên ngoài”.

— Nè nè Tsu – kun, em có nhớ cách đây 7 năm, chị em mình có trồng mấy bông hoa ngoài vườn không? Chẳng biết giờ chúng ra sao rồi nhỉ?

— Tsukusa nee... trước khi nói đến chuyện đó, chị hiện tại cũng như một bông hoa bị úa tàn theo thời gian đó. Từng cánh hoa cứ rụng dần cho đến khi không còn gì hết... Lúc đó, ta chỉ biết đến bông hoa ấy với cái tên “bông hoa đã chết thôi”!

— Độc miệng quá Tsu – kun, chị đâu có chết đâu, chẳng qua là đang trong quá trình điều trị thôi mà. Các bác sĩ nói chỉ cần nghỉ ngơi một khoảng thời gian thì các dây cơ trong cơ thể sẽ hồi phục trở lại... Rồi chị sẽ đi đứng sinh hoạt bình thường lại ngay thôi!

— Em cũng chả lạ lẫm gì trước tình trạng của chị... Có gan sử dụng Ngũ Hành Song Toàn Kiếm thì có gan chịu hậu quả. May mắn cho chị là chưa ảnh hưởng đến những sợi thần kinh trên não... Cần thận, không là phải vào viện tâm thần học chứ chẳng phải đùa đâu!

Tsubaki từ từ nhắc người đứng dậy. Hắn lững thững bước ra chỗ cửa kính, dùng tay kéo nó sang một bên cho thoáng. Quả nhiên, mới mở một khe hở đã có gió thoáng mát thổi vù vù qua gương mặt thẳng vào căn phòng ngọt ngào oi bức. Có thằng điên nào đi chăm sóc cho cung chủ mà lại bắt ngài ấy nằm lỳ trong một căn phòng kín bưng như phòng cách ly. Không mở nổi một cánh cửa... chẳng lẽ bọn người nhà Minamiya đầu đất đến mức lo sợ cả những con vi khuẩn vào làm hại cung chủ... Đúng là hết thuốc chữa.

— Cái lũ đó thộn thật đấy... bộ chúng sợ cung chủ của mình bị muỗi cắn chết hay sao mà cứ bít bùng như cái nhà giam thế này? Là người cũng cần có oxy để mà thở chứ... Là ý tưởng của đứa dở hơi nào thế hả?

Tsukusa chợt đưa tay lên che miệng khi mình cất tiếng cười khúc khích.

— Họ chỉ quá lo lắng cho chị thôi chứ không có ý gì đâu... Mà này, một thời gian không gặp lại... trông em có vẻ thay đổi nhiều quá. Em không còn tự giam mình trong cái thế giới quan của chính mình nữa thì phải... Bắt đầu biết cởi mở với thế giới xung quanh rồi!

— Hiểu nhầm tai hại rất dễ gây ra những kết luận sai sót đáng kể đó Tsukusa nee... Em không có tốt như chị nghĩ đâu!

— Ủ, dù rằng là thế... nhưng chị vẫn rất vui khi thấy em chừng chặc nhiều hơn Tsu – kun!

Tsubaki thở phào một hơi. Hắn trông sang khu vườn bên ngoài tràn ngập trong màu xanh thơm ngát, trong cơn gió thoáng dịu dàng xóa tan đi nỗi phiền muộn trong lòng. Nếu cứ để không như vậy thì thật phí phạm món quả mà thiên nhiên ban tặng. Chính vì lý do đó, Tsubaki khẽ ngoái cổ lại nhìn chị mình, ngón tay chỉ ra bên ngoài.

— Trời hôm nay công nhận rất đẹp, nằm mãi một chỗ cũng chán nhỉ... Chị có muốn ra ngoài hít thở chút không?

.....
.....

Không gian bên ngoài quả thật tuyệt vời hơn bên trong căn phòng trống vắng lạnh lẽo cô đơn ấy gấp trăm lần. Chỉ cần bước chân ra bầu không khí êm dịu này, nhìn Tsukusa như trẻ hơn chục tuổi với tinh thần cực kỳ phấn chấn. Đúng là chỉ mấy đứa dở hơi có não mà không biết dùng mới bắt Tsukusa ở lì trong phòng như thế... Bọn nữ Samurai trong nhà Minamiya chỉ biết to ra về tay chân chứ chẳng khá hơn mấy tay vệ sĩ nhà Tsuchimikado là bao. Tất cả đều thuộc dạng tứ chi phát triển mà não thì như hột nho... Đó là suy nghĩ của Tsubaki về tất cả các vệ sĩ của hai nhà.

Hắn để Tsukusa lên một chiếc xe lăn không biết có sẵn từ đâu rồi đẩy chị ấy dạo một vòng khắp nơi trong vườn. Tsukusa hiện được ưu tiên như bệnh nhân cần chăm sóc đặc biệt. Và chị ấy cảm thấy mình thật may mắn vì không phải lúc nào cũng được đứa em trai tự kỷ ám thị yêu dấu này quan tâm tình hình sức khỏe... Mặt khác, điều tuyệt vời hơn bao giờ hết là Tsubaki không cảm thấy khó chịu vì phải dính đến Tsukusa. Trái lại, bỗng nhiên hắn cảm thấy mình thật tệ bạc khi tự ý bỏ nhà ra đi, để Tsukusa ở lại một mình. Việc Tsukusa thực hiện Ngũ Hành Song Toàn Kiếm dẫn đến cơ thể không được phép cử động trong một khoảng thời gian là do chị ấy tự quyết định... nhưng sau cùng cũng là vì Tsubaki... nên hắn cũng có chút đắn đo, thậm chí là ân hận.

Được Tsubaki đẩy mình đi khắp vườn. Mảnh vườn tuy nhỏ nhưng trong mắt Tsukusa thì nó thật lớn và chứa đầy ý nghĩa. Chị ấy thích thú vô cùng khi được nhìn những bông hoa đủ sắc màu nở rộ, tạo nên một bức họa tuyệt vời về hoa.

— A Tsu – kun, em có nhìn thấy cái cây đằng kia không... Nó là cây táo lúc trước mà hai chị em mình cùng trồng khi em mới có 6 tuổi đấy. Giờ đã thành một cái cây trưởng thành cho ra trái rồi này!

Từ 6 tuổi đến nay là 19 đã trải qua tổng cộng là 13 năm. Chừng đó thời gian cũng đủ để một mầm cây nhỏ trở thành cây trưởng thành. Tsubaki lặng lẽ ngược cổ lên nhìn nó. Trước đây nó còn chưa tới đầu gối,

vậy mà bây giờ đã có thể dùng tán lá che đi những tia nắng chiếu xuống mặt mình rồi. Nhìn vào cây táo, Tsubaki dường như thấy được hình ảnh mình lúc nhỏ cho đến lúc lớn... thấy được trong khoảng thời gian đó mình đã làm gì, được gì và mất gì... Đến khi ngẫm lại thì 13 năm trôi qua cứ như một giấc mơ ngày hôm trước... Thời gian trôi qua nhanh thật.

_ Em còn nhớ không Tsu – kun? Hai chị em mình đã mang phần chồi cây táo từ trường mẫu giáo về nhà trồng thử. Ngày nào cũng ra tưới nước và chơi đùa cùng nó... Cho đến một ngày bỗng nhiên em không còn quan tâm đến nó nữa, để chị cùng Chisaki – chan thỉnh thoảng phải ra chăm sóc... Và đến khi chị tốt nghiệp cao trung xong thì cũng từ bỏ nó mà đi... Thời gian sau này, nó đã phải tự mình bươn trải, tự mình tồn tại để có được ngày nó đơm hoa ra trái như chúng ta thấy... Cây táo này thật kiên cường phải không?

_ Ừ, kiên cường hơn con người chúng ta nhiều... Chúng ta chỉ cần một chút dao động sẽ có thể mất đi niềm tin ở chính mình. Trong khi cái cây vẫn tiếp tục vươn cao, tiếp tục phân nhánh, tiếp tục ra hoa ra trái... giống như chẳng thèm để ý những lời lẽ xung quanh dù ai nói tốt nói xấu về nó... Chúng ta đã trồng nó... nhưng lại phải học hỏi ở nó nhiều điều lắm!

Tsukusa khẽ siết chặt hai bàn tay vào nhau.

_ Chị ấy nhé... có rất nhiều thứ muốn làm sau khi tốt nghiệp. Chị thừa biết khả năng của mình không thể nối tiếp bố trở thành thống lĩnh đời tiếp theo của nhà Minamiya... Và chị cũng biết em có tài năng, tố chất, cũng như trí thông minh để dẫn dắt gia tộc ta trở nên thịnh vượng không thua gì hai nhà Tsuchimikaido và Kurahashi. Đó là lý do vì sao chị quyết định rời khỏi gia tộc Minamiya ngay khi vừa tốt nghiệp xong trung học. Chị cứ nghĩ rằng mình không nên ở lại để ngáng chân em trở thành thống lĩnh... Nhưng nếu chị chịu quay đầu lại thì sẽ thấy em đang có nỗi thống khổ của riêng mình... Mọi người đặt hy vọng vào em quá cao, điều đó khiến em phải gánh vác hết mọi trách nhiệm trên đôi vai khi tuổi đời còn quá nhỏ... Chị đã không nhìn thấy được điều đó... cho đến khi nằm một mình thì chị mới ngộ nhận ra: “Không phải mình sợ sẽ ngáng đường Tsu – kun, mà là vì mình đã biết trước được những gánh nặng ấy nên đã cố tình trốn tránh để Tsu – kun gánh lấy mọi thứ thay ỉnh”... Chị xin lỗi Tsu – kun, xin lỗi...

_ Haizz, giờ chị nói với em những chuyện đó có ích lợi gì? Để em ghét chị thêm hay để em thông cảm với chị? Hơn nữa, dù sao thì bây giờ chị cũng đã làm chủ nhà Minamiya rồi... Và điều đó sẽ trường tồn mãi mãi không bao giờ thay đổi!

_ Không đâu Tsu – kun, mọi thứ vẫn sẽ có thể thay đổi... nếu ta chấp nhận thay đổi nó!

Tsubaki thoáng nhìn chị ruột mình trong chốc lát.

_ Tsu – kun, tại sao em lại yêu Lumina? Vì em ấy là cháu gái thần biển? Vì cô ấy là người cá?

_ Vì cô ấy là Lumina... không cần biết cô ấy có là cháu gái thần biển hay có là một con cá, thậm chí cô ấy chỉ là một người bình thường từ ngoài gia tộc... thì em vẫn yêu cô ấy... đơn giản Lumina chính là Lumina, là người đã cho em thấy rằng đâu đó trên thế gian này vẫn còn tia sáng của sự hy vọng và tốt đẹp!

_ Vậy trước khi yêu Lumina, em cũng biết luật “Yêu người cá là trọng tội” đúng không? Thế thì tại sao em lại chấp nhận đánh đổi mọi thứ chỉ để yêu Lumina... dù biết rằng điều đó không có lợi cho em, không có lợi cho Lumina... hay khi đã biết người đau khổ cuối cùng sẽ là cả hai đứa?

Tsubaki ngập ngừng vài giây.

_ Cũng không rõ nữa, khi đó, em chỉ biết rằng mình cần phải rời khỏi nhà Minamiya, cần phải thoát khỏi cái lồng sắt giam giữ mình suốt thời gian dài này để tìm đến bến bờ của sự tự do. Lúc ấy, em cũng chẳng thêm quan trọng việc mình có phạm luật hay không? Đơn thuần chỉ vì muốn sống một cuộc sống hạnh phúc bên người mình yêu thương nên đã cùng Lumina rời khỏi tư trang Minamiya, tự tạo dựng ỉnh một cuộc sống mới với một khát khao mới, niềm tin mới!

_ Phải... em đến với Lumina với mong muốn được xây dựng một cuộc sống mới với niềm tin mới... Cả chị cũng thế Tsu – kun, chị cũng có niềm tin của mình... và chị tin rằng gia tộc Minamiya sẽ ngày càng thịnh vượng hơn bây giờ!

_ Tóm lại là chị đang cố truyền đạt đến em điều gì?

Tsukusa nắm lấy tay Tsubaki. Chị ấy nhìn thẳng vào gương mặt đứa em trai mình với ánh mắt kiên quyết.

— Tsu – kun, chị đã suy nghĩ rất nhiều và rút kết được rằng, quả nhiên phải là em thì mới được... Tsu – kun, hãy trở thành thống lĩnh tiếp theo của nhà Minamiya!

Trong phút chốc, Tsubaki lặng nhìn chị ruột mình một cách thờ ơ lạnh cảm không thiếu sự lạnh lùng, thậm chí là còn đáng sợ nguyên rủa gấp bội bình thường. Thoảng qua cũng đủ biết hẳn đang cực kỳ tức giận khi nghe đến hai từ “thống lĩnh”... Tsubaki từng nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ bước chân vào vị trí thống lĩnh, đặc biệt là nhà Minamiya.

Hắn hờ hững gạt tay Tsukusa sang một bên, quay lưng ung dung bước đến gần cây táo năm xưa mình từng trồng.

— Trở thành thống lĩnh nhà Minamiya... chị có hiểu bản chất của vấn đề và lời nói vừa xong của chị không? Em được sinh ra trong tư trang Minamiya, chịu sự kiểm soát gắt gao của lão già, kể tụng nhiều kỳ vọng của đám người chỉ biết sống ăn bám ấy... tất cả đều vì mục tiêu muốn em trở thành người đứng đầu nhà Minamiya. Cũng vì không thể chịu đựng thêm được nên em mới cùng Lumina rời khỏi căn nhà này. Vậy mà bây giờ chị còn bắt em ngồi vào cái ghế thống lĩnh... Tsukusa nee, đôi lúc em chẳng thể hiểu được chị... không, phải nói là từ trước đến nay, em chẳng thể hiểu được dù chỉ là một chút về con người chị... Rút cuộc thì chị đang suy nghĩ điều gì? Muốn em quay về con đường mà chỉ cần nghĩ đến cũng thấy được một kết cục chẳng đâu vào đâu phía trước... Như thế có khác chi việc chị dồn đẩy mọi trách nhiệm lên đầu em và tiếp tục chạy trốn?

— Em ghét cay ghét đắng ngôi vị thống lĩnh... ghét cay ghét đắng gia tộc Minamiya đến thế ư Tsu – kun? Đúng là không phải dễ dàng gì có thể thoát ra khỏi nhà Minamiya, thì sẽ chẳng có lý do gì để ta quay trở lại. Chị cũng từng bỏ nhà ra đi nên hiểu rõ suy nghĩ của em... Nhưng em biết không Tsu – kun, khi trở về, nhậm chức vụ thống lĩnh thì chị mới hiểu... bấy lâu nay mình trốn chạy, để em trai, để bố phải gánh vác tất cả... Ngồi vào vị trí thống lĩnh thì chị mới biết điều hành một gia tộc đã khó rồi, nay lại phải duy trì nó phát triển còn khó hơn. Chị không như Chisaki, cũng không giống Hajima, chị không có cái nhìn thấu hiểu người khác, không có đôi tai lắng nghe tâm tư người khác... và không có cái đầu để suy nghĩ xa xa về tương lai... Đúng như ngài Akifusa từng nói, chị không đủ tố chất để lãnh đạo, vẫn còn nhiều thiếu sót bản thân cần khắc phục... Em có lý do để nghĩ chị muốn trốn chạy... cũng không sao, vì chị đã từng bỏ mặc em nên dù em có nghĩ như thế chị cũng không thể tự biện minh ỉn... Nhưng em cũng nhìn thấy đúng không? viễn cảnh của gia tộc Minamiya trong vòng vài năm nữa?

— Trong vài năm nữa, nếu cứ tiếp tục tình trạng này thì nhà Minamiya sẽ bị diệt vong. Tuy không ai nhìn thấy được vấn đề nhưng lỗi đen trong gia tộc Minamiya đang hình thành và ngày càng lớn hơn. Nếu tình trạng cứ kéo dài... thì chắc chắn gia tộc phải giải tán giống như nhà Saotome!

— Đúng thế, bề ngoài thì nhà Minamiya trông có vẻ như đang rất thịnh vượng, phát triển... nhưng trên thực tế, tài chính cũng như con đường chính trị bên trong nhà Minamiya bắt đầu có dấu hiệu giảm đi đáng kể. Bằng chứng là việc đào tạo các Samurai nữ... Nhà Minamiya được xem như cái nôi của những nữ võ sĩ đạo... nhưng không ai biết rằng vì tài chính khó khăn, không thể chiêu mộ nam Samurai như hai gia tộc còn lại... Trong suốt hơn 10 năm qua, bố đã luôn nỗ lực không ngừng để duy trì nhà Minamiya sao cho tốt nhất... Nhưng sức người có hạn, không phải thứ gì cũng trường tồn mãi mãi... cái còng sắt qua năm tháng cũng bị sắt gỉ và vỡ vụn... Chị nghĩ, đã đến lúc bố cần được nghỉ ngơi mà không phải lo toan đến nhà Minamiya, cũng như bố của Chisaki vậy!

Tsubaki nhếch miệng cười khinh khỉnh.

— Thì sao? Điều đó thì liên quan gì đến em? Họa do lão gây ra thì tự lão gánh lấy... Chìa khóa của vấn đề thực chất rất đơn giản, chung quy mọi thứ đều do cái tính cứng đầu, phong cách sống cổ hủ, lúc nào cũng ưu tiên ba cái thuần phong mỹ tục hay truyền thống xưa như trái đất trong cái trí não của lão nên mới thành ra như thế... Để bây giờ mọi thứ đổ vỡ, thì bắt thằng này đi đổ vỡ à?... Tsukusa nee, em không phải thằng ngu... mà giả sử nếu có thì em bị điên chứ đâu có bị khùng... Tự nhiên ngồi vào cái vị trí thống lĩnh sau khi biến cả gia tộc trở nên te tua. Điều này cũng tương tự việc làm giám đốc ột công ty bị nợ ngập đầu ấy... chẳng ham... hưởng hồ chi, em đã không còn là người nhà Minamiya từ lâu rồi!

— Nếu như em không phải người nhà Minamiya, vậy thì em là ai? Người nhà Tsuchimikaido hay người nhà Kurahashi?

— Chẳng đâu cả... em chỉ là một tên Ronin thấp cổ bé họng, một tên Ronin đáng nguyên rủa không có lãnh chúa để bảo vệ... một Ronin thất hứa khi đã để lãnh chúa của mình chết... Chẳng nơi nào chấp nhận em hết... em không có chỗ để trở về... thế thôi!

Tsukusa khẽ nở một nụ cười nhẹ nhàng.

— Không có nơi để về... nghe sao thật bi thương. Tsu – kun, chị lại nghĩ ai sinh ra cũng đều có quê nhà, cũng đều có mái ấm gia đình... chỉ là họ không chịu quay đầu lại nhìn nên không thấy đó thôi... Đúng, em không cần phải quay về nhà Minamiya, không cần phải suy nghĩ đến việc có bao nhiêu người sẽ quay lưng chống đối lại em... nhưng tư trang Minamiya này, ít nhiều cũng còn lưu giữ những kỷ ức vui có buồn có mà đến khi ta nhắm mắt rồi, tiền nong cũng chẳng thể thay thế được. Tsu – kun, em có quyền hận mọi người... vì chính họ đã khiến em mất lòng tin ở cuộc sống này trước... nhưng tư trang Minamiya thì lại không. Nó là thứ đã chứng kiến giây phút em được sinh ra, là nơi chứng kiến lần đầu tiên em biết đi... lần đầu tiên em cầm thanh Katana, lần đầu tiên em gặp Lumina... và cả lần đầu tiên em quyết đấu với bố để rời khỏi gia tộc... Tsu – kun, em cũng không muốn phải không? Em thù gia tộc Minamiya, nhưng lại không thù tư trang Minamiya... ngược lại còn muốn bảo vệ nó đúng không?

Tsubaki chìm đắm trong suy nghĩ lưỡng lự. Hắn không ưa gia tộc Minamiya, không thích phải sống trong cảnh tù túng, bị giám sát gắt gao cũng như cách giáo dục cổ lỗ chẳng giống ai của ngài Tsubaru. Không thích nụ cười giả tạo của tất cả những người mong muốn hắn ngồi vào ghế thống lĩnh... Nhưng quả thật hắn không ghét căn nhà này... không ghét cái nơi mình đã từng sống với Lumina một khoảng thời gian trước khi bỏ đi. Hắn không ghét... vì trong đó còn lưu giữ lại nhiều kỷ ức về Lumina, về tình yêu đầu tiên của hai người được chớm nở. Giả sử dù có dùng lửa đốt cháy gia tộc Minamiya, thì hắn cũng không nở châm ngòi đốt cháy tư trang.

— Còn một lý do nữa mà chị muốn em trở thành thống lĩnh, nó không liên quan đến nội bộ nhà Minamiya, mà là về lời sấm truyền chuẩn bị xảy đến... Tsu – kun, chỉ trong vòng thời gian ngắn, bầu trời sẽ không còn trong xanh như chúng ta đang thấy ngay bây giờ. Thay vào đó là cảnh tượng u tối, mây mưa kéo đến, bão chớp không ngừng... tệ hơn thì sóng thần động đất cùng nổ ra một lúc... Em hiểu chị đang nói đến điều gì chứ?

Tsubaki im lặng phút chốc. Dĩ nhiên người thông minh như hắn thừa sức hiểu được vấn đề ở đây là gì. Dù sớm hay muộn, chắc chắn hắn sẽ phải đối mặt với nó nên đã chuẩn bị tinh thần từ trước.

— Cuộc chiến chống lại cơn giận dữ của đạo thần Susanoo, nếu như thất bại thì không chỉ ba gia tộc chúng ta, mà toàn bộ người dân vô tội ở Nhật Bản đều bị liên lụy. Và chỉ có duy nhất chúng ta mới có thể ngăn cản được ngài ấy... Chỉ có điều, với tình trạng hiện nay của chị thì... chị không thể cầm kiếm được nữa... Bác sĩ nói chị có thể bình phục, nhưng không thể tiếp tục đi trên con đường của một Samurai nữa. Chị không được phép cầm Katana hay chiến đấu cùng những người khác... Tsu – kun, nhà Minamiya... nhà Tsuchimikaido, nhà Kurahashi, Thiên Chiếu Gia Trang... toàn bộ mọi người đều không cần một phé nhân. Ngay từ lúc này, chị xin tuyên bố từ chức cung chủ nhà Minamiya!

Tức thì, Tsubaki bắt ngờ quay người lại, hắn dồn hết sức lực vào đôi tay nắm chặt lấy bờ vai Tsukusa thật mạnh, đến nỗi chiếc xe lăn muốn văng ra chỗ khác nếu Tsukusa không kịp thời bám chắc vào tay nắm xe.

Hắn đang vô cùng tức giận, nhìn thấy đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống một ai đó đủ để ta hiểu rằng sự phẫn nộ đã vượt ngoài sức chịu đựng của hắn và đến lúc bùng nổ.

— Chị đang nói cái héo gì vậy hả? Từ chức cung chủ nhà Minamiya? Nếu có đùa thì cũng vừa vừa thôi. Lão già kia mà nghe được... không, bất kỳ ai mà nghe thấy thì sẽ xảy ra bạo loạn mất!

— Ừm, chị không đùa... thực sự mà nói, chị cũng đã suy nghĩ rất nhiều về vấn đề này. Đây cũng giống như một sự trừng phạt vậy đó Tsu – kun. Không có tổ chất mà dám lên ngôi vào vị trí thống lĩnh... Cái giá phải trả cho hành động ngạo mạn này của chị chính là Bushido... Chị không thể cầm kiếm được nữa, không thể cùng mọi người chiến đấu... Kể từ giờ phút này trở đi, chị đã hoàn toàn trở thành một người ngoài tộc mất rồi!

— Dù là như thế, nhưng không có nghĩa là chị nhất quyết phải cách chức cung chủ. Phải, chị chẳng giống em, chẳng giống Chisaki, chẳng phải Hajima... chị không thể hiểu được người khác, chấp nhận... Chị không có đôi tai để lắng nghe tâm tư người khác, chấp nhận... Chị không có khả năng tư duy sâu xa, chẳng sao... Nhưng chị hơn em ở chỗ, mọi người đều sẵn sàng theo sau chị, đều trao niềm tin lẫn sự hy vọng vào chị, đều nghĩ rằng chị sẽ dẫn dắt gia tộc lên một tầm ới. Vậy mà giờ lại muốn trốn chạy nữa ư? Muốn đi theo vết xe đổ của em, trở thành kẻ phản bội à?... Quan trọng hơn, là chị muốn chà đạp lên niềm tin của mọi người giống như em đã từng sao? Tsukusa... đùa thế đủ rồi... chị ngốc nghếch, vô dụng, chẳng làm được tích sự gì ngoài việc cứ nằm chây lười ở nhà ăn bim bim với xem Anime suốt. Mọi thứ việc nhà đều đổ hết lên đầu em... chẳng sao, em chẳng có ý kiến gì hết. Chỉ ít thì cũng nên hoàn thành một cái gì đó đến nơi đến chốn đi chứ? Cứ làm được nửa chừng là từ bỏ... vậy thì chị có thể làm được cái gì đây hả Tsukusa? Chị có phải là ... onee chan của em không?

Đã từ rất lâu rồi Tsukusa mới được nghe đến hai chữ “onee chan” cất ra từ miệng Tsubaki. Kể từ ngày Tsubaki mất đi lý do để tồn tại, mất đi báu vật để bảo vệ... mất đi niềm tin vào chính bản thân mình, vào chính thế cuộc sống này để trở thành một con người u uất, phiền muộn, ngày đêm không ngừng gào thét trong tuyệt vọng... Tsubaki đã không còn chịu mở mắt để nhìn xem ai đang bên cạnh mình... không chịu mở lòng đón nhận tình thương từ người khác. Và đối với hấn, Tsukusa không khác chi một trong những người đứng xa lạ dù rằng cả hai mang chung dòng máu... Phải, hấn không tin vào Tsukusa, tự cắt đứt tình cảm gia đình, tự sống cô lập, tránh xa với thực tại... Đến nỗi hấn chỉ gọi chị hai mình bằng cái tên Tsukusa cộc lốc... Cho nên khi nghe Tsubaki gọi hai chữ “onee chan” thêm lần nữa, trái tim Tsukusa như vỡ òa sau bao năm kìm nén nỗi đau. Hai hàng nước mắt cứ chảy dài trên hai bên má không ngừng... Tsukusa không muốn em trai nhìn thấy mình lúc này nên đã nhanh chóng dùng hai tay che đi.

— Vậy thì chị biết làm thế nào đây Tsu – kun? Chị không muốn phải trở thành gánh nặng ọi người. Chị không muốn vì mình mà nhà Minamiya tiêu tán... Và quan trọng hơn, chị không muốn chỉ vì mình bất lực, không thể chiến đấu mà mất thêm một ai đó giống như ba năm trước... Chị không muốn mọi người phải đau khổ... Nhưng chị lại không có khả năng làm điều đó... Chị... không thể...

Và cứ như thế, Tsukusa cứ khóc nức nở để bù cho những năm tháng phải kìm nén quá nhiều. Cho những năm tháng Tsukusa phải gồng mình chịu đựng mỗi khi Tsubaki gào thét trong tuyệt vọng. Đau khổ nối tiếp đau khổ, sai lầm mắc nối tiếp sai lầm... cho đến bao giờ con người mới tìm thấy được tự do thực sự... hay thật sự con người sau cùng vẫn chỉ là sản phẩm từ các vị thần mà ra? Không bao giờ có được sự hạnh phúc trọn vẹn.

19h... đây là thời điểm trời từ buổi sáng đã chuyển thành buổi tối rồi... Vậy là xem như chuẩn bị qua một ngày mới. Đồng thời cũng đánh dấu chấm dứt ột ngày làm việc học tập vất vả của mọi người.

Mikazuki từ ngoài bên ngoài bước vào trong tư trang nhà Tsuchimikaido, mang theo màu đỏ từ bộ đồng phục trường lẫn chiếc cặp đựng chất It. Harm Sokyuran.

— Chisaki, tớ về rồi!

— A, mừng cậu về nhà... hôm nay cậu lại sinh hoạt CLB nữa ư?

Chisaki từ trong phòng phía đối diện cũng bước ra khi nghe thấy tiếng Mikazuki ngoài cửa.

Đến tối rồi mà Chisaki vẫn còn thoát lên khí chất của một cô cung chủ trang nghiêm trong bộ Kimono 12 lớp màu tía nhạt... À, cũng không phải... Chisaki lúc nào mà chẳng tỏ ra mình là một cung chủ quyền quý, lúc ở nhà, hay thậm chí là ra đường... Chỉ cần nhìn vào ai cũng biết đó là cung chủ tối cao của nhà Tsuchimikaido.

— Uh, không hiểu sao chị hội trưởng cứ giữ tớ lại, rồi hỏi han tình trạng sức khỏe giống như mình vừa từ bệnh viện về nhà ấy. Trong khi tớ lại hoàn toàn khỏe mạnh, chẳng bệnh tật đau ốm gì hết... Nói trắng ra là hai người họ lo lắng quá cho tớ thôi!

— Vì tự dưng cậu xin nghỉ đến 5 ngày liên tiếp nên họ thắc mắc cũng phải... Nè Mikazuki, CLB mỹ thuật bây giờ ra sao rồi? Số lượng thành viên cũng như quyền được phép hoạt động tiếp tục ấy... Có tốt không?

— Uh, rất tốt, sau lễ hội chào đón tân học sinh... rất nhiều người đã đến gửi đơn xin gia nhập CLB đến mức chị hội trưởng phải tính toán hội phí để mua thêm tranh vẽ, sơn màu và những linh kiện khác. Giờ đây, CLB bắt đầu hoạt động sôi nổi, công khai phổ biến với nhiều người hơn rồi... Chắc chắn vào một ngày không xa, ai ai trong trường cũng sẽ biết đến CLB mỹ thuật của chúng tớ!

Chisaki nở một nụ cười chung vui. Thấy cô bạn thân vô cùng hào hứng mỗi khi nhắc đến thành tựu mà CLB mỹ thuật đạt được... Chisaki cảm thấy vui lây.

— Chúc mừng cậu Mikazuki... Kể từ lúc này, công việc của cậu sẽ càng khó khăn vất vả hơn khi phải hướng dẫn cho những học sinh khác. Cần thận sức khỏe và ăn uống cho đầy đủ đó!

— Tớ biết mà, cảm ơn Chisaki!

Mikazuki cởi bỏ đôi giày dưới chân, xếp chúng sang một góc gọn gàng ngăn nắp rồi nhẹ nhàng bước vào phía trong tư trang.

— Cậu dùng bữa tối luôn không Mikazuki?

— Trước khi về, tớ có ghé cửa hàng tiện lợi gần trường cùng chị hội trưởng với anh hội phó ăn rồi. Cậu không cần phải lo ình đâu Chisaki!

— Thế à, vậy cậu nhanh chóng tắm rửa và đi ngủ sớm đi nhé. Ngày đầu tiên đi học lại, chắc mệt mỏi lắm nhỉ?

— Ừ, mình biết rồi!

Bước được vài bước, Mikazuki chợt nhớ ra một điều rất quan trọng muốn hỏi Chisaki. Nhân tiện có Chisaki ngay đây, tốt nhất là nên hỏi cậu ấy ngay... nhưng Mikazuki phải đấu tranh tư tưởng xem có nên hỏi hay không? Vì nó không đơn thuần chỉ là vấn đề ngoài xã hội thông thường... Và sau một vài phút, Mikazuki quyết định...

— Chisaki, có chuyện này tớ cứ thắc mắc mãi... thật sự tớ không biết phải làm thế nào nếu cứ mãi phân vân lẩn quẩn thế này!

— Có chuyện gì thế Mikazuki? Cậu cứ hỏi đi, nếu biết đáp án, mình sẽ trả lời cho!

— Chisaki, theo cậu thì có một tên dở người chỉ biết gánh vác mọi trách nhiệm hết lên vai mình. Hắn ta dở hơi đến mức sẵn sàng biến mình thành kẻ thù trong mắt mọi người, sẵn sàng đón nhận mọi hậu quả tồi tệ nhất cho bản thân chỉ vì một lý do mà vốn dĩ ngay từ đầu không hề liên quan đến hắn... Tớ thật không hiểu lý do tại sao hắn ta lại làm như thế? Bình thường thì đâu có ai tự dưng lại nhảy vào làm mấy chuyện ấy... Nhưng nguyên nhân do đâu mà anh ta... Chisaki, tớ thật sự chẳng thể hiểu nổi hắn nữa!

Bức xúc thế kia, dựa theo thái độ, cảm xúc, cách nói của Mikazuki là Chisaki có thể đoán được 90% Mikazuki đang muốn ám chỉ đến ai. Quả thật chỉ riêng mỗi Chisaki thôi, cô cung chủ cũng nghĩ đôi lúc không thể hiểu nổi suy nghĩ của Tsubaki... Hắn thuộc tuýp người thích gì làm nấy mà chẳng ái ngại người ta nhìn mồm xoi mồm mình ra sao. Có tự biến mình thành kẻ thù trước toàn thể nhân loại cũng chẳng thành vấn đề... chỉ cần đứng lên chống lại cả thế giới là xong tuốt.

Không hiểu sao Chisaki lại nở một nụ cười nhẹ... một nụ cười chứa đựng hàm ý gì đó như kiểu “cuối cùng thì cũng đã có thêm một người quan tâm đến Tsubaki” chẳng hạn.

— Để xem nào, mình thì không phải nhà tâm lý học, đương nhiên là sẽ không rành về chuyên môn rồi... Nhưng mình cũng có một người bạn đôi khi cũng làm những hành động giống cậu nói vậy nên hiểu được đôi chút... Đây chỉ là quan điểm của mình thôi, cậu có thể không tin... Nếu anh ta tự dưng chen chân vào một chuyện mà không hề có lợi ình... thì rất có khả năng, anh ta đang cố gắng bảo vệ một ai đó không chừng!

Mikazuki không khỏi tròn mắt ngạc nhiên vì câu trả lời cô ấy nhận được từ Chisaki rất giống với chị hội trưởng. Nó trùng khớp đến khó tin mà chắc chắn không có chuyện hai người họ bàn trước với nhau. Mikazuki tự hỏi lẽ nào đó lại là sự thật.

— Con người có rất nhiều thứ để bảo vệ, không chỉ có mỗi tính mạng mà còn nhiều thứ khác quan trọng cũng không kém. Ví dụ như lòng tự trọng, ước mơ, những người thân xung quanh mình... Giống cậu ấy

Mikazuki. Chẳng hạn như nếu có ai đó gánh hết mọi trách nhiệm thay cho cậu, thì ắt hẳn người đó đang bảo vệ lòng tự trọng, bảo vệ Bushido, bảo vệ ước mơ, niềm tin lẫn sự hy vọng của cậu. Một người như thế, có thể hành động của anh ta ngốc nghếch, nhưng suy nghĩ thì không trẻ con tí nào!

.....

.....

Vài phút sau, Mikazuki mở cửa phòng mình bước vào. Nàng công chúa tóc tím đen nhẹ nhàng đặt chiếc cặp xuống sàn nhà cái bộp, rồi tự động phi thẳng lên chiếc giường êm ái đã được các cô hầu trong tư trang giặt giũ sạch sẽ thơm mát. Mikazuki hướng thẳng đôi mắt lên trần nhà, một tay vất ngang trán, trong suy tư bắt đầu nghĩ ngợi xa xăm về một điều gì đó khá mông lung mờ nhạt

__ Bảo vệ một ai đó... Anh ta thật sự muốn bảo vệ mình nên mới chấp nhận một kết cục xấu ư? Anh ta thật sự là một tên đầu đất hết thuốc chữa!

Mikazuki chợt lấy trong túi áo khoác đỏ ra chiếc điện thoại di động. Cô ấy không mở màn hình kiểm tra hộp thư thoại xem có tin nhắn đến hay không. Điều Mikazuki quan tâm ở chiếc điện thoại của mình chính là con cáo chín đuôi thú nhồi bông mà hần đã từng tặng trong chuyến dạo chơi ở Yokohama lúc trước. Mikazuki đã treo nó làm móc dây điện thoại và không bao giờ quên câu nói của hần “ Mỗi khi nhìn thấy con cáo này thì hãy nhớ đến cái bản mặt khó ưa của tôi... Nhưng đừng có vì thế mà ném nó đi lúc tức giận nhé”

Mikazuki sẽ chẳng bao giờ làm như thế. Dù có ghét hần đến mức nào, cảm thấy hần chẳng có điểm gì đáng ưa... thì cô vẫn quý trọng con cáo chín đuôi mà hần tặng. Thậm chí khi ngủ, Mikazuki còn ôm nó suốt bên mình không buông.

Lặng nhìn con cáo, trên mặt Mikazuki hiện lên khung bậc cảm xúc của sự xấu hổ ngượng ngùng. Nàng công chúa khê thì thậm chí không muốn ai nghe thấy.

__ Baka!

.....

Cũng cùng thời điểm đó, phía bên căn biệt thự kính của Tsubaki. Tên dở người đang ngồi vắt vẻo trên ghế sofa, phía trước mặt là chiếc ti vi tinh thể lỏng, màn hình siêu phẳng 90 inch đang mở xem kênh thời sự phần giá vàng, giá cổ phiếu tăng giảm theo ngày. Thật là bất ngờ khi hần quan tâm đến tình hình trong và ngoài nước... Kể từ ngày hần trở về Nhật Bản, chuyển về vịnh Kyuushi này sinh sống, cái ti vi lớn kia ngoài William dùng để xem Anime đầu đêm thì đây là lần đầu tiên hần chạm tay vào.

Thi thoảng cũng nên giải trí bằng cách xem ti vi cho đỡ không khí. Nhạc giao hưởng không lời nghe vào buổi sáng thì tốt nhất, còn buổi tối thì nên xem ti vi. Với suy nghĩ kiểu đó, hần chính thức khai trương cái màn hình phẳng 90 inch với tư cách là chủ nhân căn biệt thự. Nhưng đôi lúc hần tự nhủ, nếu như không sử dụng thường xuyên thì đáng lẽ ngay từ đầu không nên lắp đặt cái tivi làm gì cho tốn kém mà cũng tốn diện tích... nên lâu lâu hần phải dùng thôi... Thi thoảng xuống nhà ngồi, cùng làm một tách cà phê nóng cũng không đến nỗi tệ.

__ Hắt xì!

Hần ngoái cổ sang phải, nơi nối thông với khu vườn bên ngoài, thậm chí còn nhìn thấy được cảnh biển khi ngồi trong phòng khách. Những cơn gió lạnh từ biển thổi vào làm hần cứ run lập cập vì rét. Ngồi đây công nhận thích thật, nhưng cứ ngay đầu hướng gió thế thì cũng khá là khó chịu khi trong nhà không có lò sưởi.

__ Lạ thật, không lẽ mới đi Yokohama và Fukushima có một ngày mà mình muốn đổ bệnh luôn ư? Là do không khí ồn ào ô nhiễm trong thành phố hay là do thời tiết nhỉ?

Hần đặt ly cà phê trên tay xuống bàn. Ngoái cổ vào trong bếp.

__ Oi William, ngoài trời lạnh lắm, ra đường nhớ mang theo...

Tsubaki chợt khựng lại vì nhớ ra một điều.

— Quên mất, tên đó hiện đang ở Yamanashi, đâu còn ở đây nữa... Mới chung nhà có vài ngày, mà mình lại cảm thấy hơi trống vắng khi hắn đi mất tiêu... Lạ thật, đáng lẽ ra không phải nhìn thấy cái mặt tên đó, thì mình nên vui mừng mới đúng!

Không có William trong nhà, Tsubaki cảm thấy căn phòng sao thật trống vắng cô liêu, mặc dù chính hắn cũng mong muốn được sống một mình không phải dính dáng đến bất kỳ ai. Thì lẽ dĩ nhiên hắn phải cảm thấy vui khi William đã về vô đường Saotome, trả cho hắn khoảng trời tự do tự tại thích làm gì thì làm mới đúng. Nhưng sao bây giờ thấy nhàm chán quá chừng... không đi học, không đi làm, không ra ngoài đường giao lưu người này người kia... cứ nằm mãi ở nhà có một mình... nghĩ đến viễn cảnh ấy, hắn bắt đầu cảm thấy có chút chán chường... Đúng là sống an nhàn ản dật tuy thanh thản nhưng cứ như mặt nước phẳng lặng trôi qua một cách hờ hững vậy.

— Ô, có lẽ ngày mai mình sẽ đến tư trang Tsuchimikaido quậy phá chút đỉnh. Cứ nằm không ở nhà chắc chết vì buồn mất!

Tsubaki ngửa cổ ra sau lưng ghế, hướng mắt thẳng lên phía trần nhà và bắt đầu suy nghĩ đến những gì xảy ra từ sáng đến chiều hôm nay.

— Ta nghĩ đã đến lúc cho người biết lý do vì sao lại có cái quan điểm “Yêu người cá là trọng tội” cũng như lý do vì sao ta lại nói “Nếu tiếp tục yêu người cá thì người đau khổ sau cùng vẫn sẽ là người... hay thậm chí là đối với người mà người yêu”

Hắn vẫn còn khắc sâu câu nói của ngài Akifusa trong tâm trí. Không biết ngài ấy đã kể cho hắn nghe điều gì... Chỉ biết là bây giờ, hắn không thể không nghĩ đến nó.

— Lý do yêu người cá là một trọng tội... Vậy là không chỉ riêng mình, mà các đời trước cũng có trường hợp tương tự ư? Nếu yêu Lumina là một sự đau khổ... thì mình đã nếm trải hết mọi loại đau khổ trên cõi đời này rồi... Hoàn toàn không cần thiết!

Kể đến, hắn lại nhớ đến khoảnh khắc mình gặp mặt Tsukusa nee. Chị ấy cũng nói lên một câu khiến hắn không thể không làm lơ bỏ qua như gió thoảng qua tai.

— Tsu – kun, chị đã suy nghĩ rất nhiều và rút kết được rằng, quả nhiên phải là em thì mới được... Tsu – kun, hãy trở thành thống lĩnh tiếp theo của nhà Minamiya!

Tsubaki không tài nào quên được những giọt nước mắt chảy trên hai bờ má Tsukusa. Đó không phải những giọt nước mắt vì sợ hãi, sợ mọi người xem mình như kẻ trốn chạy. Mà sợ bản thân mình trở nên bất lực, không thể gánh vác tiếp trọng trách cung chủ nhà Minamiya, để rồi một lần nữa đẩy Tsubaki vào thế khó khăn... Tsukusa cũng không muốn Tsubaki phải đau đớn, thù hận nhà Minamiya... nhưng tình thế đến mức chân tường, không muốn cũng không được... Hắn lại càng không thể quên những lời xin lỗi trong tiếc nắc không nói nên lời của chị ấy.

— Trở thành thống lĩnh nhà Minamiya ư? Lãnh đạo nhà Minamiya ư? Nghe có vẻ như hơi quá sức với mình nhỉ... Không biết sau khi trở thành cung chủ và thiếu chủ, Chisaki và Hajima đã từng có cảm giác thế nào? Mình không dám hỏi vì nghĩ rằng cả hai đã bước đến ngôi vị thống lĩnh trong khi mình chưa làm được gì hết... Mình cũng sợ hãi bản thân... sợ hãi việc mất niềm tin ở chính mình... sợ hãi rằng mình chỉ là một thứ bỏ đi... sợ hãi khi biết mình chỉ là một kẻ chết nhát như Hajima nói!

Và rồi, Tsubaki cứ đắm chìm bản thân vào những sự lựa chọn không biết phải giải quyết như thế nào. Nếu như có một kẻ thứ ba ở đây, thì rất có thể họ sẽ gợi ý cho hắn một câu trả lời ngay tức khắc. Tiếp tục suy nghĩ, tiếp tục chờ đợi... tiếp tục trông mong mà không biết mọi thứ sau này sẽ trở nên như thế nào. Một lần nữa, cuộc sống của Tsubaki cứ như một nút thắt mới mà phải là hắn thì mới tháo nút được.

.....

Sáng ngày tiếp theo tại tư trang Tsuchimikaido. Qua một đêm dài vừa lạnh vừa tối thì hôm sau trời lại chói chang ánh bình minh, đặc biệt là khi mọi thứ cùng hòa lẫn với âm thanh sóng biển tràn bờ như khúc dạo ngày mới thế kia.

Mikazuki tiếp tục khoác trên mình bộ đồng phục màu đỏ, tay cấp xách chạy thật nhanh ra khỏi nhà, phi thẳng đến trạm xe buýt thường ngày. Cô ấy thậm chí còn chạy qua cả Chisaki đang quét lá ngoài cổng trong bộ đồ tiểu Miko cũng đổi quen thuộc.

— Tớ đi đây Chisaki!

— Đi đường cẩn thận!

Mikazuki lúc nào cũng trông thật năng động tuyệt vời trong bộ đồng phục It. Harm Sokyuran. Được ngắm nhìn Mikazuki tươi tắn mỗi ngày giống như một nguồn động lực cho Chisaki tương tự như việc Tsubaki nghe nhạc giao hưởng thính phòng vào sáng sớm.

Hôm nay cũng như bao ngày khác, thời khóa biểu của Chisaki khi bắt đầu một ngày mới là diện bộ đồ tiểu Miko, tay cầm chổi quét lá cây rơi từ tối hôm qua bên ngoài cổng tư trang Tsuchimikaido. Lau dọn đền thờ thần Amaterasu và ấy chú chim hoang ăn. Chisaki thật là một cô gái hoàn hảo, xứng đáng với cái danh “thiếu nữ của thần”.

— Mikazuki lại đến trường... nhưng Tsu – kun thì lại ở nhà vì bị đuổi học. Thế thì từ giờ trở đi, Mikazuki phải đón chuyển xe buýt một mình... chắc là buồn lắm đây... À mà tiện thể mình cũng nên gọi cho Tsu – kun một cuộc... Từ khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc, mình chưa có dịp nói chuyện với cậu ấy... Dù sao thì Tsu – kun dậy rất sớm mà!

Thế là, Chisaki lấy chiếc điện thoại di động trong túi quần Hakama, bấm số và bắt đầu gọi cho cái tên tự kỷ ám thị ấy. Nếu được thì mời hẳn sang tư trang Tsuchimikaido chơi cho đỡ buồn.

.....

Bên căn biệt thự kính nhà Tsubaki. Nhạc chuông điện thoại báo có cuộc gọi đến vang lên khắp căn phòng khách... Nếu điện thoại di động của hắn ở phòng khách vậy thì tức là tối hôm qua Tsubaki không ngủ trên phòng mà cắm trại ngay dưới phòng khách... Đúng là một lối sống dở người chẳng giống ai... Mà thôi kệ, điều quan trọng hơn, bây giờ đồng hồ đã chỉ điểm 6h hơn, vậy mà hắn còn chưa chịu dậy... Phải nghe tiếng chuông điện thoại thì hắn mới bắt đầu với tay lên bàn bàn mò mò rồi bắt máy.

— Mushimushi... ai ở đầu dây vậy?

— Tsu – kun... là mình đây, xin lỗi vì làm phiền cậu vào sáng sớm thế này... nhưng hôm nay cậu có thời gian không?

— Thời gian... ý cậu hỏi có rảnh không ấy hả... uh... chẳng có lịch trình đi đâu hết... rảnh rồi sinh nông nổi lắm...

— Nếu thế thì cậu ghé qua chỗ mình nhé... Mình sẽ làm điểm tâm sáng và cà phê cho cậu!

— Sang nhà Tsuchimikaido... sệt sệt... được không đó... khịt... tớ mà sang... khụ khụ... liệu có bị ăn hành... cả đám không... khụ khụ...

— Không sao, mình sẽ ra lệnh cho họ tiếp đón cậu đằng hoàng. Không hiểu lý do vì sao, nhưng từ lúc Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc... các vệ sĩ nhà mình dường như không còn ác cảm với cậu nữa. Tuy chưa phải hoàn toàn nhưng ít ra họ cũng sẽ không tấn công cậu đâu... cứ yên tâm nhé!

— Khịt... được... vậy thì hẹn gặp lại... khụ khụ... một tiếng đồng hồ nữa... khụ khụ... tớ sẽ có mặt...

— Uhm, mình sẽ đợi!

.....

Bên kia đầu dây điện thoại, Chisaki chắc chắn đó là giọng của Tsubaki, nhưng sao cứ bị ngắt quãng nữa chừng khi nói... hơn nữa lại nghe có vẻ rất khó khăn trong giao tiếp. Giống như là Tsubaki đang...

— Anou... Tsu – kun, mình hỏi cái này nếu thấy không đúng thì cậu bỏ qua ỉnh... Cậu... hình như đang không khỏe trong người hả?

Nằm ở nhà, Tsubaki đưa tay lên cao và tự đặt lên trán mình trong ít phút. Sau đó hần phán một câu qua điện thoại.

— Ồ, tớ đang lên cơn sốt... hình như là sắp chết rồi cũng nên!

50. Chương 50

— Mồ, thiệt tình, cũng do tối qua cậu ngủ dưới phòng khách, hướng thẳng đầu ngay chiều gió biển thổi từ ngoài vào nên mới bị cảm đấy... Chẳng lẽ cậu không biết gió biển ban đêm rất lạnh cho cơ thể sao?

Từ lúc nào, Chisaki đã ở sẵn bên cạnh Tsubaki và chăm lo cho hần từng miếng khăn ướt đắp lên trán, từ cái nhiệt kế hần đang ngậm trong miệng, thậm chí là cả tắm chăn hần đắp. Cứ như một người mẹ hiền tận tảo săn sóc “thằng” con cứng đầu bất trị.

Đúng như Chisaki phân tích... nguyên nhân dẫn đến việc hần nằm liệt giường là bởi vì tối qua do ngủ quên dưới phòng khách, đầu hướng thẳng về phía cửa sổ mở oang oang cho gió biển thổi vào mát chơi... nên thành ra mới vật vờ sáng nay với cơn sốt 38.5. Chỉ bệnh có một đêm, mà hần trông phờ phạc, thiếu sức sống, mặt mày xanh xao hốc hác, trán thì sốt bừng bừng như ấm sữa mới đun sôi cho em bé... Và đó cũng là nguyên nhân giải thích vì sao, Chisaki phải lặn lội từ Thiên Chiêu Gia Trang đến nhà chăm sóc cho hần.

Để Chisaki phải lo lắng thế này, Tsubaki cảm thấy có chút gì đó ảm áp... cảm thấy mình không còn cô đơn lẻ loi như trước đây. Nhưng cũng thấy chút áy náy khi bắt Chisaki phải vất vả như lúc này. Tuy bị hành hạ trong cơn sốt, hần vẫn thều thào cất tiếng nói lảm bảm nghe chẳng rõ.

— Xin lỗi!

— Tsu – kun, đối với chúng ta, không có gì quý hơn sức khỏe đâu... cậu phải cân nhắc giờ giấc nghỉ ngơi cũng như ăn uống đó. Hơn nữa, sống ở gần biển, cũng phải đề phòng một số dịch bệnh, đặc biệt là cảm lạnh đó... Cậu không nghe thông báo tối hôm qua tổ trưởng tổ dân phố đi rao khắp cảnh sao?

— Hả?... vịnh Kyuushi có tổ trưởng tổ dân phố hả?... Sao tớ chẳng biết nhỉ... cứ nghĩ ở đây thì cậu là to nhất rồi chứ... Té ra là còn có người to hơn... khịt khịt...

— Cậu cứ như thế nên mình mới lo đó... Nếu cứ sống buông thả thế này thì mình buộc phải bắt cậu về tư trang Tsuchimikaido cho dễ bề quản lý... không thì mình sẽ chuyển sang đây sống gần cậu... Có muốn thế không?

Tsubaki đưa tay lên che đi đôi mắt. Cứ nghĩ đến chuyện Chisaki sẽ dọn sang ở cùng mình thì thật quá tuyệt hảo. Một cô gái đảm đang việc nhà, tháo vát, chịu cực chịu khó, chăm chỉ, nấu ăn ngon, may vá thêu thùa, cầm kỳ thi họa bậc nhất như Chisaki mà bên cạnh thì mình chẳng còn gì phải hối tiếc khi sống trên trần đời này... Có ai lại không muốn một người vợ như thế? Có ai lại không muốn khi mình vừa về đến nhà, đã thấy mọi thứ gọn gàng, sạch sẽ thơm mát. Một cô vợ hiền lành xinh đẹp đang chờ sẵn ở cửa để đón mình, cầm áo mang túi xách ỉnh. Tiến vào sâu hơn tí nữa thì sẽ nghe thấy hương thơm nghi ngút ngào ngạt từ những món ăn mà mình thích nhất cho bữa tối... Một cuộc sống êm đềm hạnh phúc lí tưởng như thế, có ai là không muốn.

Chỉ có điều, không phải cái gì cũng ngon lành như việc vừa thả cần câu xuống là có cá cắn mồi ngay. Cái giá phải trả cho những gì tốt đẹp nhất bao giờ cũng đạt mức khủng khiếp... Vì người đó là Chisaki, nên đâu có dễ cái chuyện cưới cô ấy về làm vợ? Ngộ nhỡ như nhà Tsuchimikaido nghe ngóng được rằng “cung chủ đáng kính của họ đang phải làm osin, khó khăn chật vật ột tên nào đó” thì lập tức, kẻ xấu số ấy phải có đủ bản lĩnh cũng như trình độ kiếm thuật để đối phó với hàng trăm thanh Katana trên tay mấy gã vệ sĩ vai u thịt bắp sồn sồn đeo kính như Mafia lục lâm thảo khấu... Mới nghĩ đến đó thôi, Tsubaki cảm thấy mệt mỏi

pha chút rùng mình... giờ mà mấy gã đó xuất hiện, đòi tấn một trận thì xác định mình đi đứt. Cho nên... hẳn chẳng mong Chisaki ở lại đây tí nào hết.

— Haizz haizz, cho tớ xin đi... Cậu mà dọn sang nhà tớ ở... đảm bảo sẽ mất đi hai từ “bình yên” mà tớ đang cố gắng gây dựng... khụ khụ... Tớ hiện đang rất yếu, cầm kiếm không nổi... chẳng có sức mà gây với mấy tay vệ sĩ khỉ đột dưới trướng của cậu đâu... Tha cho tớ đi... khụ khụ...

— Nếu không muốn thế, thì cậu ráng mà giữ sức khỏe... đừng có thức khuya 1 2 giờ rồi lại dậy lúc 4 5 giờ. Đồng hồ sinh học con người phải ngủ đủ 8 tiếng một ngày, ít nhất thì cũng 6 tiếng là tối thiểu... Cậu mà cứ sống buông thả thế này, thì không chỉ có mình, mà ngay cả Tsukusa nee và phu nhân Malisa sẽ lo lắng lắm đó!

— Nói mới nhớ... hôm qua, tớ có đến Thiên Chiêu Gia Trang. Ngài Akifusa hẹn gặp nói một số chuyện với tớ... Sau đó thì lại ghé qua tư trang nhà Minamiya ở Fukushima... Tình hình sức khỏe của Tsukusa nee bắt đầu có chuyển biến khá hơn... có điều...

— Có điều???

Tsubaki ngập ngừng và giây không dám nói. Vì hấn sợ rằng sau khi nghe rồi thì Chisaki không tránh khỏi sự hụt hẫng hay phiền lòng. Nhưng lời nói ra, rất khó rút lại... nên sau cùng hấn quyết định cho cô ấy biết.

— Chỉ có điều với tốc độ hồi phục như hiện nay... Tsukusa nee không thể điều phối toàn bộ nhà Minamiya trong trận chiến sắp đến... Bác sĩ dặn chị ấy không được phép cầm kiếm... Chính xác hơn là Tsukusa nee không thể sử dụng Katana được nữa... Và chị ấy đang rất suy sụp về tinh thần khi nghe kết quả...

Quả nhiên, Chisaki không thể nào vui nổi. Nụ cười của cô ấy trông thật nhạt nhẽo, hững hờ đầy tâm trạng.

— Tình trạng tệ đến mức ấy sao? Là một Samurai mà không được cầm Katana, thì có khác chi một chú chim hoàng yến không thể sải cánh bay lên bầu trời xanh... Tsukusa nee ắt hẳn đang rất sốc phải không?

— Ừ... rất sốc, rất chán nản... rất tự ti... Mặc dù đã từ bỏ Katana sau khi rời nhà Minamiya, nhưng cho đến khi quay lại cần nó thì thanh kiếm lại bỏ mặc chủ nhân... nghĩ cũng đau đớn thật... chẳng bù cho chúng ta!

— Vậy Tsukusa nee có nói gì với cậu nữa không? Không thể cùng mọi người tham gia vào trận chiến chống lại “Cơn giận dữ của thần”... Chị ấy dự định sẽ làm gì trong thời gian tới?

— Chẳng biết... trước tình cảnh đó, tớ không nghĩ là mình nên hỏi chị ấy những câu đại loại như thế... Điều tớ có thể thấy trước mắt là Tsukusa nee bắt đầu cảm thấy tự ti về chính bản thân mình. Chị ấy cho rằng không ai cần một phế nhân như chị ấy, người nhà Minamiya không cần một cung chủ không thể cầm kiếm dẫn dắt... Chisaki... Tsukusa nee muốn từ chức cung chủ nhà Minamiya... Chị ấy muốn tớ trở thành thống lĩnh tiếp theo của gia tộc Minamiya... Theo cậu thì sao?

Một câu hỏi khiến Chisaki phải suy nghĩ nhiều. Để Tsubaki thừa hưởng vị trí thống lĩnh là khát khao bao lâu nay của Chisaki và nhiều người theo phe hấn ta. Đương nhiên, ai cũng muốn một thiên tài lãnh đạo, dẫn dắt một gia tộc ngày một phát triển hơn... Nhưng đó là khi ngài Tsubaru phải lựa chọn một trong hai đứa con mình nối gót thống lĩnh, hoặc Tsubaki hoặc Tsukusa. Bây giờ, Tsukusa đang là cung chủ... dù cho tình thế có bất buộc thế nào, thì đẩy Tsukusa sang một bên và để Tsubaki vào vị trí lãnh đạo... Chisaki cảm thấy không hài lòng chút nào mặc dù Tsubaki thật sự đã trở thành thống lĩnh. Đối với Chisaki... cả Tsubaki, cả Tsukusa đều quan trọng như nhau.

— Theo Tsu – kun thì sao? Cậu nghĩ thế nào trước ý định của Tsukusa nee?

— Chẳng quan tâm... nói trắng ra thì tớ không quan tâm Tsukusa nee nghĩ gì, quyết định ra sao... bởi vì đó là ước muốn của chị ấy. Nhưng chẳng hiểu tại sao... tớ lại không ngừng suy nghĩ khi thấy những giọt nước mắt đó xuất hiện trên gương mặt Tsukusa nee... Dù không muốn dính dáng đến nhà Minamiya thêm một giây một phút nào nữa... nhưng tớ lại không muốn để chị ấy gánh vác hết mọi thứ trong gia tộc... Đó là câu trả lời của tớ, Chisaki!

Chisaki chợt nở một nụ cười phì. Lần này là một nụ cười rất tươi, thể hiện được sự tự hào, phấn khích từ cô cung chủ nhỏ dành đến hấn.

— Ừ, câu trả lời rất hay, rất tuyệt vời đó chứ... Quả nhiên cậu rất yêu Tsukusa nee nhỉ Tsu – kun?

Tsubaki dùng tay với lấy tấm chăn dưới ngực mình kéo trùm qua đầu để Chisaki không nhìn thấy nét ngại ngùng mà mình đang thể hiện lúc này. Vì hần đang bệnh, đang mệt nên không muốn phí sức phản biện... đành chấp nhận những lời Chisaki nói là đúng.

__ Tớ mệt rồi... đi ngủ đây!

__ Uhm vậy mình để chút cháo và thuốc ở đây... Khi ngủ dậy, cậu nhớ ăn hết rồi uống thuốc nhé. Nếu ngoan ngoan nghe theo lời mình thì chắc chắn sáng mai cậu sẽ khỏi bệnh thôi Tsu – kun!

__ Rồi rồi... về đi Chisaki. Cậu mà còn ở đây là tớ lây bệnh cho thì khổ. Lúc đó mấy tay vai u thịt bắp kia đến làm phiền thì mệt lắm!

__ Thế thì mình về đây Tsu – kun... Cần gì thì gọi ngay ỳnh nhé. Mình sẽ có mặt ngay!

Chisaki cáo lui để tên dở người kia có thời gian nghỉ ngơi. Nhưng trước khi về, cô cung chủ nhỏ không quên nhắc nhở với hần vài lời sau cùng.

__ Nè Tsu – kun, sau khi cậu bình phục rồi, chúng ta cùng đi khu vui chơi ở Yokohama nữa nhé. Giống như ba năm trước vậy ấy!

__ Khu vui chơi Yokohama? Ý cậu là cái khu vui chơi đó đó hả?

__ Có được không Tsu – kun? Mong ước này của mình không quá sức với cậu chứ?

Tsubaki bắt đầu suy nghĩ mông lung. Nếu là khu vui chơi ở Yokohama thì chỉ có duy nhất một chỗ rất lớn mà mình cùng Chisaki với Hajima và Lumina từng đến rồi. Chisaki cũng từng nói cô ấy yêu thích khu vui chơi đó và mong muốn được trở lại vào một ngày không xa. Đến bây giờ Chisaki vẫn còn muốn đến đấy thì quả thật không từ chối không được... dù sao thì hần cũng muốn nói lời cảm ơn vì Chisaki đã giúp đỡ hần rất nhiều.

__ Được thôi... nhưng với điều kiện là tớ khỏe lại đã... khụ khụ khếch khếch...

__ Uhm, mình về đây... cậu ráng giữ sức khỏe nhé Tsu – kun...

.....

Sau khi đã hoàn thành chuyến thăm bệnh, Chisaki lặng lẽ rời khỏi căn biệt thự kính và thẳng tiến về phía tư trang nhà Tsuchimikaido ngay phía trên kia đỉnh đồi. Có nhà ở gần nhau, thật thuận tiện cho Chisaki đi qua đi lại, đặc biệt là phải để mắt đến cái tên dở người Tsubaki sống buông thả.

Chisaki chợt đứng lại sau vài bước chân. Cô cung chủ nhỏ lấy chiếc điện thoại di động trong phần tay áo Kimono của mình bấm bấm.

__ Chắc mình cũng nên báo cho cậu ấy biết Tsu – kun đang không khỏe... Mình biết là sẽ phiền Tsu – kun chút đỉnh nhưng nếu là cậu ấy thì sẽ tốt hơn... Mà... có thật là tốt hơn không...

Đôi mắt Chisaki chứa đựng sự phiền muộn. Giống như cô ấy đang phải đắn đo rất nhiều... Dòng tin nhắn đã được soạn thảo văn bản hoàn chỉnh rồi, nhưng sao ngón tay cái không thể bấm nút Send... Một phần nhỏ trong trái tim Chisaki không muốn gửi tin nhắn này cho ai đó, nhưng một phần cũng muốn nhờ người đó đến bên Tsubaki... Đây là lần đầu tiên thấy Chisaki trở nên phân vân giữa hai sự lựa chọn như lúc này.

__ Liệu có tốt hơn không khi để hai người họ... Mình làm vậy là đúng hay sai?

.....

__ Mikazuki, mình vẽ thế này đã được chưa?

__ Để mình xem... chỗ đó thì cậu nên mạnh tay hơn chút nữa, như thế sẽ làm nổi bật bức tranh hơn...

Đây là hình ảnh về hoạt động chung của CLB mỹ thuật. Từ ngày gặt hái được thắng lợi vẻ vang sau lễ hội chào đón tân học sinh, số lượng người tham gia CLB tăng lên một cách đáng kể đến chóng mặt, khiến cho ba người bao gồm chị hội trưởng, anh hội phó và Mikazuki vất vả hơn nhiều. Cụ thể là bắt đầu hướng dẫn cho những học sinh mới vào... đa số hầu như đều chưa biết hay đây là lần đầu tiên chạm tay vào cây cọ nên có chút khó khăn. Mikazuki tuy cũng chỉ là học sinh năm nhất... nhưng giống như đàn chị trong những học

sinh cùng trang lứa. Cô ấy phải đứng ra chỉ đạo, hướng dẫn, cũng như giúp đỡ từng người từng người một... Có thêm nhiều người yêu thích hội họa thì tuyệt vời thật, nhưng thời gian cũng khắc nghiệt chút đỉnh... Giờ thì Mikazuki không còn thời gian ăn sáng trong giờ nghỉ trưa của trường nữa chứ đừng nói đến là thời gian nghỉ.

— A, chỗ này nếu cậu tô bóng chỉ còn một phần ba của vật mẫu thì sẽ ra hiệu ứng ánh sáng chiếu một bên... giống vậy nè!

— Đẹp ghê, cảm ơn Mikazuki – chan!

— Mikazuki, ra xem bức tranh của mình với... mình thấy có chút gì đó không ổn cho lắm!

— Vâng vâng, đến ngay đây!

.....

Đứng một góc quan sát Mikazuki nhiệt huyết cùng công việc, chị hội trưởng Manaka mừng rơi nước mắt. Đâu có gì tuyệt hơn việc những đàn em thân yêu của mình thích thú vào hội họa như bây giờ.

— Thật tuyệt vời, được nhìn những kouhai nằm dưới yêu thích vẽ tranh, cuộc sống này đối với tôi như thế là đủ mãn nguyện rồi. Vậy là tôi đã có thể yên tâm nhắm mắt không chút hối hận!

— Manaka – senpai, chẳng phải chết ngay lúc này là hơi uống phí sao?... Nhưng mà chị nói cũng có lý... được nhìn đàn em nằm dưới yêu thích hội họa... thì không còn gì phải luyến tiếc nữa hết... Thế là năm nay, chị đã có thể yên tâm mà tốt nghiệp nhỉ!

— Hề... sao bỗng dưng cậu lại nói ra những câu từ ủy mị đó thế Hiro – kun? Không phải cậu cảm thấy cô đơn khi mất đi một chị năm ba quynh rữ như tôi đó chứ?

— Ha ha, xin đừng đùa nữa Manaka – senpai... Chị không nghĩ đã đến lúc phải tính xem ai sẽ là hội trưởng tiếp theo của CLB mỹ thuật rồi sao? Từ giờ đến khi tốt nghiệp còn một năm nữa... nhưng nếu nhắm mắt và suy ngẫm, một năm trôi qua rất nhanh đó Manaka – senpai!

— Ummm... Hội trưởng tiếp theo của CLB mỹ thuật à? Đã đến lúc viết di chúc thừa kế rồi ư? Mới đây mà nhanh quá nhỉ...

— Ha ha Manaka – senpai, chị nói nặng quá, gì mà di chúc thừa kế chứ? Chỉ là giao chức hội trưởng lại ột ai đó thôi mà!

— Được, vậy năm sau, Hiro – kun sẽ làm hội trưởng tiếp theo nhé... Hãy dẫn dắt đàn em thân yêu biết tầm quan trọng cũng như nét đẹp của hội họa...

— Tôi xin từ chối!

Hội trưởng Manaka đơ miệng như đá khi chưa nói hết câu đã nhận ngay một lời từ chối phũ phàng từ anh hội phó đứng kế bên. Cảm giác giống như đang chuẩn bị ăn miếng bánh ngọt mà bị người bên cạnh nhanh tay cướp mất quả dâu trên miếng bánh ấy... Cảm thấy shock, hụt hẫng, không biết phản ứng thế nào nữa hết.

— Hi... Hiro – kun... sao lại...

— Tôi đã nói rồi đó Manaka – senpai, tôi xin từ chối làm hội trưởng tiếp theo của CLB mỹ thuật. Thay vì cứ đùa giỡn thì chị nên ngồi lại, suy nghĩ thấu đáo mọi thứ rồi quyết định xem ai đủ tiêu chuẩn làm hội trưởng... Sự lựa chọn của chị quyết định sự phát triển sau này của CLB mỹ thuật đó, Manaka – senpai!

— Nhưng nhưng nhưng... trong mắt tôi, chỉ có Hiro – kun là người có đủ khả năng nhất... Hiro – kun đã làm hội phó suốt năm nay, đương nhiên là sẽ có kinh nghiệm quản lý CLB. Hơn nữa, trong tất cả thành viên, chỉ có Hiro – kun là bậc trưởng bối... như thế thì...

— Ôi trời ôi trời... làm hội trưởng đâu bắt buộc phải là người học lớp trên đâu Senpai. Có một số CLB được thành lập từ những em năm nhất, sau đó mới chiêu mộ thêm bậc đàn anh đàn chị đẩy thôi... giống như CLB nghiên cứu Idol kia... Tôi suốt một năm qua làm hội phó quen rồi... và năm sau nếu được thì tôi vẫn muốn tiếp tục làm hội phó để giúp đỡ ột ai khác làm hội trưởng. Vị trí đứng sau lưng hội trưởng thích hợp với

tôi hơn... Nên thay vì cứ tỏ ra con nít... chị nên suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định Manaka – senpai... Suy nghĩ kỹ xem ai mới có đủ tố chất trở thành hội trưởng trong những em học sinh tương lai rộng mở phía trước đang ngồi trong căn phòng này.

_ Người có đủ tố chất để trở thành hội trưởng đang ngồi ngay trong căn phòng này...

Hội trưởng Manaka đảo mắt nhìn khắp căn phòng tràn ngập âm thanh sột soạt từ cọ lên mặt tranh, tràn ngập tiếng nói cười vui đùa hồn nhiên... Và tất cả những điều tốt đẹp ấy đều bắt nguồn từ cô gái có mái tóc tím đen trải dài suông mượt giữa những tia nắng óng ánh bên ngoài khung cửa sổ chiếu vào... Phải... niềm vui của ngày hôm nay, mọi thứ của ngày hôm nay CLB gặt hái được đều là do Mikazuki mang lại.

Chị hội trưởng khẽ cất tiếng thở dài.

_ Xem ra cậu đã tiến cử sẵn một ứng viên ngồi vào vị trí hội trưởng khi tôi tốt nghiệp nhỉ? Suy tính một mình như thế không phải ý hay đâu nhé Hiro – kun!

.....

.....

_ Mikazuki, có chuyện này tớ cứ thắc mắc mãi, không biết cậu có thể...

Một thành viên mới gia nhập CLB bất ngờ bắt chuyện với Mikazuki khi cô ấy vừa hướng dẫn ột thành viên khác bên cạnh. Và với tinh thần luôn luôn lắng nghe, sẵn sàng trả lời mọi câu hỏi dù đúng hay sai là tiêu chí của CLB, Mikazuki nở nụ cười tươi rói rói mà không biết rằng mình vừa bị gài hàng.

_ Uh, cậu còn thắc mắc chỗ nào, mình sẽ chỉ cho. Cứ nói ra đi đừng ngại!

_ Vậy thì xin ình hỏi thẳng Mikazuki sensei... Anou, nghe nói cậu đang hẹn hò chung với Kazuto Minamiya của lớp B đúng không?

Một câu hỏi được đặt ra mà Mikazuki bất động trong vòng vài phút. Cô đang tự hỏi liệu có phải mình vừa nghe nhầm mấy chữ như “ hẹn hò” rồi cả cái tên “ Kazuto Minamiya” được gắn liền cùng nhau bởi động từ “với”. Nguyên hàm ý chính sẽ là “ hẹn hò với Kazuto Minamiya”... Bộ não của Mikazuki đang phân tích từng câu từng chữ... tự diễn giải ra nhiều hàm ý khác nhau xem có thật sự là mình đã nghe nhầm không.

_ Hầy??

_ A... nou, vì mọi người hay bàn tán với nhau rằng cậu thường hay đi chung chuyến xe buýt đến trường cùng với Kazuto Minamiya. Nên bắt đầu có nhiều thông tin rằng hai người đang hẹn hò... Có đúng là như thế không?

_ Phải rồi phải rồi, nghe nói lần trước hai người cùng xuống chung một chuyến xe buýt gần trường. Và hình như hai người còn cãi nhau ngoài cổng khi cậu ta dẫn Mikazuki vào tường... Mọi chuyện thực hư ra sao vậy Mikazuki?

_ Tớ cũng muốn nghe... Thậm chí lúc khi biết Kazuto Minamiya đánh nhau trên sân thượng thì Mikazuki là người duy nhất chạy đến chỗ hấn ta... Thật sự hai người đang là một cặp ư?

_ Mikazuki Mikazuki, tớ cũng tò mò lắm... mối quan hệ giữa hai người là như thế nào?

Hàng chục ánh mắt đang tập trung vào khung tranh của họ nay đồng loạt chuyển về hướng Mikazuki khiến nàng công chúa không kịp phản ứng. Họ tò mò chuyện của mình... chuyện về nhân vật Kazuto Minamiya tai tiếng trong mắt người khác... chuyện về một nhân vật ngôi sao sáng xuất thân từ nhà Tsuchimikaido và nổi tiếng cứu sống CLB mỹ thuật cùng bức tranh “ Song anh đào nở”... Là con gái nên hiểu kỳ chuyện tình cảm của Mikazuki cũng là điều dễ hiểu... nhưng Mikazuki không ngờ rằng vì một chút vô tư không để ý nên từ khi lễ hội chào đón học sinh kết thúc, mình và tên đồ hơi kia đã trở thành tiêu đề khá hot. Nghe họ nói, Mikazuki mới nhận ra quả thật mình và hấn cũng có nhiều hành động khiến toàn dân thiên hạ hiểu lầm... điển hình như việc đi chung xe buýt, hay gây sự trước cổng trường.

Gương mặt Mikazuki từ từ chuyển thành màu đỏ như gấc chín, đến mức có khối bốc lên xèo xèo trên đỉnh đầu như ấm nước sôi. Không cần nói cũng đủ biết cô ấy đang ngượng ngùng xấu hổ đến mức tối đa khi một phần có quá nhiều người tập trung về phía mình, một phần vì suy nghĩ đến cái mặt chán đời của hấn.

_ Mikazuki... cậu thật sự có hẹn hò với Kazuto Minamiya không?

_ Làm... làm... làm... Làm gì có chuyện đó kia chứ? Các cậu hiểu nhầm hết rồi!

Mikazuki dồn hết can đảm cũng như cố gắng bỏ qua sự xấu hổ để phán một câu như đúng rồi. Cứ nghĩ sau câu trả lời ấy, mọi việc sẽ dừng lại... nhưng thật tiếc khi những cô bạn xung quanh đều thuộc dạng nhiều chuyện muốn tìm hiểu chuyên sâu hơn. Thế là họ lại tiếp tục tấn công bằng những câu hỏi mang tính chất riêng tư như đang thừa nước đục thả câu... Phải nói là họ cực kỳ hứng thú với cách phản ứng của Mikazuki... chắc chắn đằng sau câu trả lời vừa rồi còn chứa đựng nhiều điều thú vị nữa mà Mikazuki không muốn tiết lộ.

_ Nè nè, Kazuto Minamiya đó là người thế nào vậy? Ngoài cái dạng lạnh lùng khó ưa khó gần, làm nhiều chuyện dị hợm không giống ai và có đôi mắt chằm chằm quý ám xấu xa thì có gì mà cậu lại để ý hả Mikazuki?

_ Không chỉ lạnh lùng khó ưa khó gần khó hiểu... mà còn hết sức điên khùng, dở hơi, tự kỷ ám thị, hay suy nghĩ nhiều thứ quá phiền phức, quá tiêu cực... thậm chí phải nói là quá vớ vẩn. Hắn ta còn là một tên đầu đất... một tên chỉ biết nghĩ cho bản thân mình mà chẳng thèm quan tâm đến suy nghĩ tâm tư người khác... Một tên lảm rắc rối khiến người khác không thể không để mắt đến!

Nói một hồi Mikazuki mới phát hiện ra mình bị hớ. Một người không quan tâm đến hắn sẽ chẳng bao giờ nói ra hết những nhược điểm ấy với vẻ mặt giận dữ thật sự. Càng phủ nhận bao nhiêu thì trong mắt người khác, Mikazuki càng suy nghĩ đến hắn nhiều hơn.

_ Quả nhiên quả nhiên Mikazuki có mối quan hệ thân thiết với cậu ta nên biết rất rõ từng li từng tí một. Khai thật đi Mikazuki, hai người phát triển đến đâu rồi?

_ Chẳng đến đâu cả... chỉ đơn thuần là đi chung xe buýt, ở gần nhà và từng đi dạo ở Yokohama... húp...

Một lần nữa Mikazuki lại nói hớ, cô nàng nhanh chóng đưa hai tay tự che miệng như không muốn tiết lộ thêm bất cứ điều gì. Mikazuki nhận ra nếu mình càng nói, càng gập bất lợi.

_ Mikazuki Mikazuki... bí mật để lâu sẽ bị bật mí... đừng hòng giấu tụi này... Khai mau, cậu và tay Kazuto Minamiya đó đến đâu rồi?

_ Hm hmmm... Manaka – senpai, cứu em với...

_ Đừng lo Mikazuki, chị cũng là một người tò mò chuyện của em và cậu ta, chị cũng muốn biết!

Cầu cứu chị hội trưởng nhưng rút cuộc lại tạo thêm kẻ thù khi chính chị ta cũng hiếu kỳ muốn biết mối quan hệ của hai người như thế nào. Chị hội trưởng ham vui nhảy bổ vào đám đông, bắt đầu cùng các thành viên mới khác công kích Mikazuki dữ dội không ngừng nghỉ.

Anh hội phó Hiro không tham gia, cũng không có quyền can ngăn. Anh ấy chỉ biết đứng bên ngoài, tay vất trán, miệng cất tiếng thở dài ngán ngấm.

_ Ôi trời ôi trời, ai mà lọt vào mắt Manaka – senpai thì xem như hết chỗ trốn. Cố gắng sống sót nhé Tsuchimikaido – kun!

.....

16h chiều cùng ngày, thời gian tan trường đối với những lớp chỉ học 4 tiết buổi chiều, một trong số đó có lớp của Mikazuki. Do trong giờ nghỉ trưa, Mikazuki đã ở lại CLB mỹ thuật hướng dẫn cho những thành viên mới gia nhập nên chiều nay cô ấy được về nhà sớm. Mà cũng đúng, sau một hồi hành hạ thể xác lẫn tinh thần thì Mikazuki xứng đáng được nghỉ ngơi đằng hoàng. Đó giải thích vì sao Mikazuki đang đi trên chuyến xe buýt độc quyền từ trường về vịnh Kyuushi... nhưng một nhòai rũ rượi.

_ Haizz, Manaka – senpai thật là... cứ hùa theo mấy người kia tra khảo mình đủ điều. Đã nói là không có quan hệ gì với hắn ta rồi còn gì!

Vẫn còn để bụng cái vụ bị dò xét công khai mối quan hệ giữa cô ấy với tên dở người mang tên Tsubaki Minamiya kia. Cả một buổi chiều Mikazuki không thể tập trung vào việc học hành khi cứ mãi suy nghĩ đến cái mặt chán đời tự kỷ của hắn... Ưc chế vô cùng... trong khi mình đang chịu cực do scandal “chung chuyến xe buýt”, thì hắn lại đánh bài chuẩn bằng cách tự thôi học... Mikazuki thiết nghĩ, nhiều khi hắn cố tình bị

đuổi để tránh gặp mặt với những tin đồn này cũng nên... Ai biết được, tên đó được mệnh danh là thiên tài... suy nghĩ đường đi nước bước là nghề của hắn không phải bàn cãi.

_ Minamiya no baka... tại anh mà tôi trở thành tiêu điểm đáng chú ý rồi đây... Tại sao anh cứ ám tôi hết lần này đến lần khác vậy hả? Baka Kitsune!

Miệng thì lầm bầm không ngừng rửa, nhưng đôi bàn tay lại nâng niu con cáo nhồi bông làm móc khóa điện thoại như báu vật. Đôi lúc, Mikazuki nhìn xuống con cáo mà trong lòng không khỏi phân vân... Nếu suy nghĩ ở một góc cạnh khác thì cô nhận ra một điều rằng: “ Nhờ vào scandal trước cổng trường, mọi người đều biết đến Mikazuki... đều cho rằng chính Tsubaki đã giở trò bạo lực với Mikazuki... Vậy thì trong mắt mọi người, Mikazuki như một thánh nữ tội nghiệp... còn Tsubaki chẳng khác chi con ác quỷ... Như thế thì vị thế của Mikazuki sẽ cao hơn, đối nghịch với Tsubaki sẽ thấp xuống”

_ Tại sao anh cứ phải tự mình gánh lấy mọi trách nhiệm mà vốn dĩ chẳng hề liên quan gì đến anh kia chứ? Là vì muốn bảo vệ tôi sao? Bảo vệ lòng tự trọng của tôi... bảo vệ ước mơ của tôi? Bảo vệ Bushido mà anh cho rằng không phù hợp với thế kỷ hiện nay sao?... Anh thật là chúa phiền phức... ông tổ của mọi loại phiền phức... Baka Kitsune!

_ Oi oi Mikazuki – kun, cháu lại cãi nhau với bạn trai hay sao mà dạo gần đây chỉ thấy đi học có một mình thế. Hai đứa thường đi chung xe cơ mà?

Chuyến xe buýt độc quyền của Mikazuki chỉ chạy một ca vào 6h30 sáng từ vịnh Kyuushi đến trường và 16h từ trường về Kyuushi. Chỉ những hôm đặc biệt phải về trễ do ở lại hoạt động CLB thì Mikazuki phải đón chuyến xe buýt khác đi lòng vòng rồi dừng ở một trạm cách Kyuushi 30 phút đi bộ. Trên chuyến độc quyền này thì chỉ có Mikazuki là khách hàng duy nhất và một bác tài khá thân. Thi thoảng, hai người họ cũng thường nói chuyện đời sống bên ngoài với nhau như kiểu giết thời gian trên xe ấy thôi...

_ Sao hả? Cãi nhau có dữ dội không mà giờ hai đứa tách nhau thế?

_ Bạn... bạn... trai...

Mikazuki mặt mày đỏ phừng phừng, bắt đầu nói chuyện lấp ba lấp bắp.

_ Hắn... hắn... hắn không phải bạn trai cháu. Chẳng qua... chẳng qua do hai đứa ở gần nhà, chỉ cách có vài phút đi bộ nên mới đi chung xe đến học chung trường thôi ạ. Ai... ai mà thêm làm bạn gái cái tên mặt cứ như cái mâm... suốt ngày hâm hâm dở dở, tự kỷ ám thị... lúc nào buồn miệng thì lại phát ngôn mấy thứ khó nghe khó nuốt... Hắn thuộc dạng kẻ thù của toàn bộ phụ nữ trên thế giới này đó ạ!

_ Ô la, nhiều khuyết điểm ghê nhỉ... Nhưng mà cháu không ghét cậu ta đúng không? Tuy cậu ta thiếu đi những yếu tố làm nên một người đàn ông thân thiện... nhưng cháu vẫn không hề bỏ rơi hay thù ghét cậu ta đúng không?

Nét xấu hổ do phản đối ý kiến của bác tài trên gương mặt Mikazuki chuyển thành nét ngượng ngùng vì bác ấy nói không sai. Tsubaki Minamiya là một kẻ đáng ghét... nhưng cô không ghét hắn vì những gì hắn biểu hiện qua đôi mắt hồ hững chán đời. Nhất là sau khi biết hắn có lý do để sống tách biệt cũng như chán chường cuộc sống... thì cô cảm thấy mình không được phép bỏ rơi hắn.

_ Vâng... cháu không ghét anh ta... Mặc dù đó là một gã gần đở khác người... nhưng anh ta có lý do mới trở nên như thế. Bởi vì cháu giống một ai đó... nên vô tình đã khơi dậy nỗi đau ngủ yên trong lòng anh ta... Bây giờ, cháu không biết phải đối mặt với anh ta thế nào nữa!

_ Mikazuki... cháu muốn bên cạnh cậu ta là do cháu thích cậu ta như một đứa con trai... hay là do cháu thương hại cậu ta?

_ Dĩ nhiên là cháu thích anh ấy rồi... cháu thích anh ấy... thích anh ấy theo kiểu một đứa con gái nhìn một người con trai. Cháu muốn bên cạnh xoa dịu nỗi đau cho anh ấy... dù biết rằng rất có thể... mình sẽ chỉ là một người thay thế...

_ Nghe này Mikazuki... cháu là cháu, người kia là người kia. Có thể hai người mang gương mặt giống nhau... nhưng như thế không có nghĩa là cháu đánh mất đi giá trị chính bản thân mình. Yêu một ai đó rồi vì một lý do nào đó mà chia tay, quả thật rất đau khổ hụt hẫng... nhất là đối với những gã chung tình quá mức... Nếu

như cậu ta cũng yêu cháu... nhưng vì lý do xem cháu nhưng kẻ thế chỗ thì tức là cậu ta vẫn chưa quên được mối tình cũ và chưa sẵn sàng để đến với cháu hay nhìn nhận cháu với cái tên Mikazuki Tsuchimikaido... Liệu cháu có chấp nhận chuyện ấy không?

— Điều này...

— Con người là thế đó Mikazuki... ta sẽ cảm thấy phần chấn, hạnh phúc khi được sống yên bình cùng người mình thương yêu. Còn khi mất rồi thì ta sẽ cảm thấy cô đơn yếu đuối và muốn bám giữ lấy thứ gì đó để nhớ nhưng thay thế... Mikazuki, cháu không phải cái gối ôm của cậu ta... Cháu đến với cậu ta không phải vì thế chỗ, mà là muốn lấp đi những vết thương in sâu trong linh hồn cậu ta. Nếu cháu vẫn cảm thấy phân vân... cảm thấy sợ hãi, sao không thử gặp trực tiếp cậu ta và hỏi cho ra lẽ... Trước sau gì thì cháu vẫn phải kéo cậu ta ra khỏi cái thế giới đen tối của chính mình đúng không? Không làm thì không thay đổi được gì hết!

.....

Chiếc xe buýt dừng trước trạm đỗ quen thuộc mà sáng nào Mikazuki cũng đứng đợi tại vịnh Kyuushi. Đằng trước là biển xanh thơ mộng với âm thanh sóng biển tràn bờ, hòa nguyện cùng tiếng chim mòng biển dưới ánh hoàng hôn thơ mộng. Con đường bên phải sẽ đưa Mikazuki đến chân một ngọn đồi. Đi lên hết ngọn đồi ấy thì sẽ gặp được tư trang hùng vĩ nhà Tsuchimikaido. Đó cũng là đích đến cuối cùng sau một ngày học tập vất vả trên trường... Còn lối mòn bên trái, là thẳng hướng đến căn biệt thự kính của cái gã dở hơi dở người tên Tsubaki Minamiya... Thật sự, cô chẳng muốn đi con đường bên trái tí nào. Trước đây khi chưa có hẳn chuyển đến, Mikazuki yêu vịnh biển Kyuushi, yêu tất cả thuộc về Kyuushi, thậm chí là một cái thùng rác chặn trước phố... Kể từ khi cái mặt mốc của hắn xuất hiện tại đây, bỗng nhiên Mikazuki cảm thấy cả dãy đường bên trái trở nên âm u đáng sợ... như đang muốn nhấn nhủ với người dân rằng: “đừng có dại dột mà đi đường này”.

Chính vì cảnh báo như thế... cho nên Mikazuki quyết định... rẽ hướng bên trái, đến thẳng căn biệt thự kính của Tsubaki thay vì về tư trang Tsuchimikaido...???

.....

Đứng trước nhà hắn, cánh cổng bên ngoài chẳng hề khóa chốt, chỉ cần dùng tay đẩy nhẹ là vào được bên trong vườn nhà. Cái tính ấu trĩ của hắn vẫn chưa bỏ được... Phải nói chính xác hơn là hắn lười biếng không muốn phí sức để khóa cửa, bảo đảm an ninh cho ngôi nhà... an toàn cho chính bản thân hắn, đặc biệt là tình trạng nửa nóng nửa lạnh nằm liệt đường như hiện tại.

Dù có khuyên nhủ thì hắn cũng bỏ ngoài tai hết thôi. Cho nên Mikazuki cũng chẳng thêm chấp làm gì nữa... chỉ tổ mệt thân mà không được ích lợi gì. Mikazuki nhẹ nhàng mở cửa bước vào bên trong.

— Xin phép!

Bước vào trong nhà, điều đầu tiên Mikazuki cảm nhận được là một bầu không khí có hơi khó chịu ngột ngạt. Nó vù hăm vừa nóng mặc dù cửa sổ để mở có gió biển từ bên ngoài thổi vào. Mặt khác, đã gần 5h chiều rồi mà căn nhà không bật nổi một bóng đèn, cứ tối om tối mịt như kiểu chủ nhà đang chơi chương trình tiết kiệm điện vì môi trường. Phải chờ cho đến lúc mặt trời mất dạng hoàn toàn thì hắn mới dám mở đèn ấy... Nhưng người chúng ta đang bàn đến là Tsubaki, một kẻ chẳng quan tâm đến mấy chương trình như thế nên sẽ không bao giờ có chuyện hắn sống trên tinh thần tiết kiệm.

— Minamiya – san, anh có nhà không? Tôi là Mikazuki từ nhà Tsuchimikaido đây... Đừng hiểu lầm nhé, chẳng qua là anh nói tôi có thể sang gặp anh sau để giải đáp hết mọi khúc mắc trong tôi khi ta trở về Kyuushi... Nhân dịp hôm nay tôi được về sớm, tiện đường nên ghé qua thôi... Chứ thật sự tôi chẳng muốn dính dáng đến anh tí nào đâu... Minamiya – san?

— Khụ khụ... khụ...

— Minamiya – san?

Mikazuki nghe thấy có tiếng ho liên tục từ chỗ chiếc ghế sofa ngay trong phòng khách. Cô chắc chắn mình không hề nghe nhầm, tiếng ho đó là của Tsubaki... nhưng không hiểu sao trông nó lại nặng nề mệt mỏi như thế.

_ Minamiya – san?

Bước vào sâu hơn, Mikazuki không khỏi hoảng hồn kinh ngạc đến mức làm rơi cả chiếc cặp trên tay xuống sàn nhà. Gương mặt xinh xắn dễ thương ngày thường phải nhường chỗ cho nét lo lắng sợ sệt khi chứng kiến cảnh Tsubaki nằm một đống dưới đất, chăn gối từ trên ghế sofa cũng rơi xuống từ lúc nào không hay. Bên cạnh hắn còn có một cốc nước thủy tinh bị vỡ lổm chổm xung quanh. Tsubaki nằm dưới sàn, miệng không ngừng thở phì phò với nét xanh xao phờ phạc.

_ Minamiya – san, Minamiya – san... anh không sao chứ? Minamiya – san...

Mikazuki vô tình đưa tay chạm vào người hắn mới phát hiện ra cả thân thể Tsubaki nóng ran như lửa đốt. Mikazuki tiếp tục đặt tay lên giữa trán hắn thì ngay lập tức cô phải rút lại ngay vì quá đỏ bất ngờ.

_ Tại sao lại sốt cao thế này... Minamiya – san, ráng chịu đựng một chút!

Không ngáp ngừng suy nghĩ gì thêm, Mikazuki đỡ hắn và đặt hắn nằm xuống chiếc ghế sofa, còn ân cần lấy gối kê dưới đầu, kéo tấm chăn cho kín cổ họng. Sau đó thì ngó nghiêng xung quanh xem trong nhà còn gì dùng được hay không.

_ Khăn ướt... phải tìm một cái khăn ướt để giải nhiệt... Chờ tôi một chút Minamiya – san!

.....
.....

Vài phút loay hoay mãi vì chẳng biết nhà vệ sinh nằm ở góc nào trong căn biệt thự này, cuối cùng thì Mikazuki cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm sau khi tìm được một cái khăn ướt khác đặt lên trán hắn, giúp hạ sốt được phần nào.

_ Thiệt tình, cũng do anh ngủ dưới phòng khách để đầu hướng gió biển thổi vào nên mới cảm lạnh vậy đấy. Anh đâu còn là con nít nữa, tự ý thức bản thân mình chút đi chứ!

Về phần Tsubaki, cũng nhờ nhiệt độ giảm đi phần nào nên hắn cũng lấy lại được sự tỉnh táo. Nằm một đống trên ghế sofa, Tsubaki mới hiểu cái cảm giác khi bị bệnh thì trở nên bất lực vô dụng đến nhường nào... Tệ hơn là còn gây rắc rối phiền phức đến cho người khác.

_ Một ngày nghe đến hai lần... Bị bệnh mà cũng chẳng được yên, cứ phải nghe chửi suốt thế này chắc còn lâu mới khỏi!

_ Anh còn dám nói mấy câu thế hả? Giả sử nếu ngày hôm nay tôi không tình cờ đi ngang qua đây, anh có biết tình hình nguy cấp đến thế nào không? Bên ngoài có nhiều người chết lãng xẹt chỉ vì bị cảm thôi đó!

Mikazuki ngồi tựa lưng vào thành ghế. Khoảng cách giữa hai người họ gần nhau đến mức Mikazuki còn nghe được tiếng thở phì phò một mũi của Tsubaki. Đây là lần đầu tiên cô ấy chứng kiến cảnh một Ronin nằm lì một chỗ trong tình trạng yếu ớt... ngay cả việc cầm Katana cũng là một điều vô cùng khó khăn... Mikazuki thiết nghĩ, dù có mạnh mẽ đến đâu, dù có phải cố gắng kìm nén những nỗi đau dày vò con tim... thì cũng có lúc hắn phải ngừng lại vì quá mệt mỏi... Nhiều khi trận cảm cúm này không phải do gió biển... mà là từ tâm bệnh chuyển hóa thành thể bệnh cũng không biết chừng... Sau cùng thì hắn có quá nhiều thứ để lo toan nghĩ ngợi.

Biết rõ điều đó, Mikazuki không trách móc gì hắn nữa... người bệnh cần được đối xử nhẹ nhàng, vì lúc này đây, họ trông rất mong manh dễ vỡ giống như một cánh hoa đang tàn.

_ Thế tại sao anh lại nằm dưới sàn hả? Bộ mặt sàn mát hơn trên ghế sofa sao?

_ Nếu được thế tôi cũng muốn nằm ở dưới cho gió độc nhập vào người chết quách đi cho xong... Tôi chỉ muốn ra lấy nước uống thôi... Không ngờ cơ thể lại đỡ chừng ngay giữa chừng... thật hết biết!

_ Bị bệnh thì đương nhiên mọi giác quan sẽ giảm xuống đáng kể... anh chẳng thể xác định vị trí hay giữ thăng bằng quá lâu nếu tự mình đứng dậy... Nhưng William – san đâu mà để anh bị bệnh nằm ở nhà một mình thế này?

— Hẳn ta quay về vô đường Saotome từ hôm qua rồi... tôi cũng chẳng muốn khiến hấn phải lo lắng nên không gọi điện... Cứ nằm yên uống thuốc thì tự khắc sẽ khỏi thôi... Mà dù tôi không dùng thuốc thì những kháng thể bạch cầu sẽ tự tìm diệt virus nên cứ vô tư...

— Anh lại còn dám ỷ y... sức khỏe quan trọng lắm đó, không có sức khỏe thì đừng hòng làm gì nữa hết. Nếu ai mà cũng nghĩ như anh thì chắc họ đã chết hết vì cảm lạnh rồi... Anh cảm thấy phiền hà đến vậy sao? Cứ muốn âm thầm lặng lẽ chịu đựng tất cả để bảo vệ cho họ sao? Tính làm anh hùng hả?

— Đang nói gì đó? Nói to lên...tai tôi bị ù rồi, chẳng nghe rõ được gì hết!

— Tôi nói anh là đồ ngốc đó, Baka Kitsune!

— Oi oi, tai tôi tuy bị ù nhưng ai chửi là tôi biết nhé... Cô vừa nói tôi là “đồ đàn” đúng không phò tóc tím?

— Không có gì... tôi chẳng nói gì cả... Baka Kitsune!

Bị bệnh mà còn gây sự được. Giai thoại giữa hai người này mỗi khi gặp nhau bao giờ cũng vui tươi sống động mở đầu bằng những lời nói xóc nói xiểm của Tsubaki, và tiếng phản kháng của Mikazuki cứ thế tiếp diễn. Cứ như nước với lửa, như chó với mèo... hai thứ cứ đối lập nhau không ngừng vang lên làm rộn ràng mọi thứ...

— Mà khoan một tẹo... cô đang làm gì ở đây vậy hả? Nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là nhà tôi, chứ đâu phải tư trang Tsuchimikaido... Và chắc chắn bên ngoài không có bọn vệ sĩ khi đột chỉ biết ngồi ăn chuối bắt rận cho nhau đang trực sẵn đây chứ?

— Làm ơn đừng nói xấu người khác dùm đi. Chính vì anh cứ như thế nên mọi người mới ghét anh đấy... Đây đương nhiên là nhà anh, anh là chủ nhà, tôi là khách. Chủ yếu tôi sang đây là muốn nghe anh thực hiện lời hứa khi chúng ta còn ở Yokohama... Nhưng khi tôi đến thì đã thấy cái thân ruồi muỗi của anh nằm bẹp dưới sàn nhà rồi!

— Lời hứa còn ở Yokohama... à... ra là nó... xin lỗi... hắt xì cọng mì... tôi hiện đang không được khỏe... khụ khụ... nên cô về đi nhé... khi nào khỏi bệnh sẽ gặp cô sau... khụ khụ... thế nhé... đi về cẩn thận!

Nói xong, Tsubaki quay mặt sang bên trái, ngược hướng với Mikazuki, đồng thời tay kéo tấm chăn phía dưới chòm qua đầu ngủ mất tiêu. Xem như không còn lai vãng gì đến thế giới bên ngoài cũng như Mikazuki nữa.

Nàng công chúa thật sự không thích cách hành xử của hấn tí nào... Nhưng Mikazuki lại không có lý do để lên tiếng mắng nhiếc... Biết làm sao được, hấn đang bệnh mà, còn nói chuyện oang oang gây sự như lúc này là xem như hấn đã cố gắng hết sức lắm rồi. Tsubaki cần được nghỉ ngơi nhiều hơn.

— Vậy... tôi về đây... Anh nhớ uống thuốc rồi nghỉ ngơi cho lại sức!

— Ừ ừ, lượn dùm đi cho nước nó trong... Cô mà còn ở lại là lấy bệnh ráng chịu!

Mikazuki không còn cách nào khác ngoài việc lấy cặp ra về. Trong thâm tâm, cô ấy không muốn bỏ rơi Tsubaki trong tình cảnh hiện giờ... nên vẫn còn lưu luyến chưa muốn đi.

— Đi lẹ đi... nhà tôi không còn gì cho cô ăn đâu... À có mấy hạt hướng dương còn thừa trong tủ lạnh đấy... nếu không phiền thì...

— Tôi không phải thú cảnh... Baka Kitsune!

Mikazuki đóng sập cánh cửa một cách mạnh bạo vì quá tức giận sau khi bị hấn xúc xiểm. Vậy là chỉ còn một mình hấn tiếp tục chống đỡ cái cô đơn trống vắng khi không còn ai bên cạnh... Tsubaki thở phào nhẹ nhõm và không hối hận khi quyết định điều đúng đắn.

— Phải, như thế tốt hơn cho cả cô... cả tôi nữa. Một tên Ronin không có lãnh chúa để bảo vệ... nhận được sự quan tâm nhiều như thế này là đủ lắm rồi!

.....

.....

Rời khỏi căn biệt thự trắng một đoạn chừng mấy bước chân, Mikazuki chợt ngoái đầu nhìn lại như thấy rằng vẫn còn điều gì đó chưa đúng. Cô cứ mãi phân vân liệu để hẩn một mình thế này có ổn không?... Hẩn hiện đang rất yếu, đi đứng khó khăn, muốn lấy một cốc nước để uống cũng chẳng làm được... nào có khác chi con hổ bị trói hết cả bốn chân thì làm sao mà đi săn mỗi tự nuôi sống bản thân... Điều quan trọng nhất là nếu để hẩn một mình như thế... chắc chắn hẩn sẽ rất cô đơn... Trái tim và linh hồn Tsubaki đã chai mòn suốt ba năm nay về sự cô đơn, ân hận, Mikazuki không muốn điều đó tái diễn thêm lần nào nữa... Và quyết tâm ấy đã đưa Mikazuki sự lựa chọn duy nhất.

_ Được, mình biết mình cần phải làm gì ngay lúc này... Cứ đợi đó đi, Minamiya – san!

.....

Tại tư trang nhà Tsuchimikaido.

Chisaki từ trong thư phòng bước ra sau khi nghe thấy tiếng bước chân lịch bạch từ bên ngoài chạy vào trong. Cô cung chủ nhỏ cũng đoán người tạo nên âm thanh ấy không ai khác ngoài cô bạn thân mới đi học về đây... Nhưng Chisaki chẳng thấy Mikazuki đâu, mà chỉ có mỗi một cô hầu đang mang xấp quần áo lửng lơ đi ngang qua.

_ Mikazuki về rồi sao?

_ Vâng... Mikazuki – sama vừa về... chẳng hiểu cô ấy gặp phải chuyện gì mà trông vội vàng lắm. Cô ấy vừa về lạ chạy thẳng lên phòng mà không thêm bỏ giày ra... Người xem... Chisaki – sama!

Dưới mặt sàn sáng bóng láng o của tư trang tự nhiên hiện đâu ra vết chân đen thui từ cỡ giày Mikazuki hay mang. Chisaki tự hỏi, không biết đã xảy ra chuyện gì... hay là Mikazuki tính đi ra ngoài ngay nên không tiện tháo giày ra cho đỡ vướng víu.

_ Để tôi lên xem cậu ấy thế nào!

.....

_ Mikazuki, Mikazuki... mình vào được không?

_ Ừ... cứ tự nhiên!

Được sự cho phép, Chisaki nhẹ nhàng kéo cửa sang một bên. Khi đó, Chisaki để ý thấy cô bạn thân của mình đang loay hoay một chiếc vali cỡ vừa bên cạnh một đống quần áo lẫn vật dụng cá nhân đang dần dần được xếp vào trong gọn gàng. Trông giống như Mikazuki đang chuẩn bị đi du lịch nơi xa tầm hai ba ngày sẽ về... Nhìn cách Mikazuki tập trung xếp đồ vào vali khiến Chisaki nhớ lúc cả hai chuẩn bị đến Yokohama tham dự Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... Mikazuki gần như quên bồng mất khâu phải chuẩn bị nên cái đêm trước khi khởi hành, mọi cô hầu phải lên giúp nâng công chúa một tay... So sánh lần đó với bây giờ thì Mikazuki có ý thức hơn nhiều.

Chisaki bước đến bên và lặng lẽ ngồi xuống, gấp lại một số cái áo bị nhăn nhúm dưới đất.

_ Mikazuki... trường cậu cho học sinh đi dã ngoại hay sao mà phải chuẩn bị nhiều thứ thế này?

_ Chisaki, có thể cho tớ rời khỏi tư trang Tsuchimikaido một thời gian không? Chỉ một tuần thôi... À không, ít nhất cho đến khi người đó khỏe lại!

_ Người đó khỏe lại? Cậu đang nói đến ai vậy?

_ Là Kazuto... không, là Tsubaki Minamiya... Hẩn ta hiện đang bị cảm lạnh. Bình thường thì không sao, cảm lạnh chỉ cần ăn uống đầy đủ, dùng thuốc đúng cách, và nghỉ ngơi ắt sẽ hết bệnh. Nhưng tớ vẫn cảm thấy lo lắng thế nào... nhất là ngay bây giờ, chỉ việc ngồi dậy đi lấy một cốc nước anh ta cũng chẳng thể làm được... Chính vì thế, tớ quyết định sẽ ở bên nhà Tsubaki Minamiya một thời gian để chăm sóc cho đến khi nào anh ta khỏe hẳn thì thôi. Liệu có được không Chisaki?

Chisaki không khỏi tròn mắt ngạc nhiên. Thì ra Mikazuki đã biết Tsubaki bị bệnh nên quyết định dọn sang trú trực tại nhà hẩn vài ngày. Nghe như thế, đột nhiên sâu trong thâm tâm Chisaki hiện lên một sự phân vân... hiện lên một sự ngại ngùng đắn đo lo lắng còn hơn cả việc sốt sắng khi ai đó vừa nhập viện. Phải nói

là sự sợ hãi thì đúng hơn... Một điều gì đó khiến cho Chisaki cảm thấy phải sợ hãi... nhưng lại không thể biết cụ thể nó là gì.

— Chisaki... cậu có nghe tớ nói không?

— À... ừ, có... Tsu – kun bị bệnh rồi ư. Tệ thật, chắc mình cũng nên đến thăm cậu ấy xem sao!

— Anh ta hiện đang yếu lắm. Thế nên cậu cho phép tớ dọn sang ở cùng anh ta vài ngày nhé. Tớ hứa là chỉ chăm sóc gã dần ấy cho đến khi gã khỏe lại thì về ngay thôi... Xin cậu đó Chisaki!

Trước lời khẩn cầu tha thiết, Chisaki không thể từ chối thẳng thừng. Hơn nữa đồ đạc vali cũng đã xếp gần xong. Tự nhiên không đi nữa, phải dỡ ra hết thì uổng công lắm.

— Thôi được, nếu có cậu sang ở chung với Tsu – kun thì mình yên tâm hơn nhiều. Lưu ý này, Tsu – kun tuy sống có hơi buông thả, nhưng cậu ấy vẫn có một số phép tắc riêng bất di bất dịch không thể bỏ mà cậu phải tuân theo đó... Tránh làm phiền và để Tsu – kun nghỉ ngơi là điều cực kỳ quan trọng. Cậu phải cân nhắc đó!

— Mình hiểu mà, cảm ơn Chisaki!

Chisaki từ từ đứng dậy, quay lưng rời khỏi phòng.

— Mikazuki, sau khi xếp đồ xong thì xuống bếp một chút. Mình sẽ đưa cho cậu một bản hướng dẫn về một số chiêu đối phó với Tsu – kun... Có như thế thì cậu mới sống được chung với cậu ấy!

— Ok, khi nào xong, mình sẽ xuống ngay!

Chisaki nở một nụ cười xinh như đóa hoa trước khi khép cửa phòng lại.

Nhưng sau đó, nụ cười xinh xắn trên đôi môi chợt biến mất và được thay thế bằng một nỗi lo lắng không thể diễn tả bằng lời. Chisaki có cảm giác giống như mọi thứ đang dần dần đi vào vết xe đổ năm xưa... Mikazuki ngày càng gần gũi hơn với Tsubaki... điều đó thì tốt... nhưng Chisaki lo ngại rằng chính vì họ quá gần gũi với nhau... thì quá khứ của 3 năm trước lại hiện về.

Lúc này đây, Chisaki mới nhớ đến những lời cảnh báo mà ngài Akifusa đã dặn khi còn ở Yokohama.

— Đừng quên Chisaki – bou, trách nhiệm của chúng ta là phải ngăn chặn bánh xe tội lỗi một lần nữa đi vào vết lằn năm trước. Khi đó, người đau khổ nhất... sẽ lại là Tsubaki – bou thôi. Chẳng lẽ... người thật sự muốn nhìn thấy Tsubaki – bou đánh mất lòng tin của chính mình thêm một lần nữa sao?

— Akifusa – sama, thần luôn muốn Tsu – kun và Mikazuki được hạnh phúc... Nhưng chính ngay lúc này, thần lại cảm thấy bất lực khi không biết phải làm thế nào tiếp theo... Thần sắp không chịu đựng được nữa rồi...

51. Chương 51

— Tsu – kun... Tsu – kun, anh vẫn còn sốt cao quá chừng này. Thật tình, tất cả là do anh thức đêm nhiều dẫn đến bị cảm lạnh đây này... Thì ra anh cũng bị cảm. Vậy mà em cứ nghĩ, chỉ có những kẻ ngốc thì mới bị bệnh thôi chứ... Tsu – kun đôi lúc cũng đáng yêu quá nhỉ... Nhưng chỉ có những dịp thế này thì mới có thể chăm sóc cho anh kỹ hơn. Bị bệnh cũng có cái may của bị bệnh phải không?

Kế theo sau là một hành động khiến cho Tsubaki cảm thấy thoải mái nhẹ nhàng, đặc biệt là ở phần trán. Trong cơn mê sảng, Tsubaki không thể nhìn rõ được người đang bên cạnh mình lúc này là ai. Hắn chỉ thoang thoảng cảm nhận được một màu đỏ và những cánh hoa anh đào khẽ rơi như những hạt tuyết trắng. Cơn đau đớn cả về thể chất lẫn tinh thần ngự trong linh hồn mục khoét của hắn đã dần dần được vơi đi phần nào khi bây giờ hắn cảm nhận được sự thanh thản, yên bình mà bao lâu nay mình hằng mong ước. Khi đôi

bàn tay chạm vào hân, Tsubaki biết chắc chắn đây mới chính là sự hạnh phúc... sự hạnh phúc đã bị chôn lấp trái ngược với sự trừng phạt mà thượng đế giáng xuống một tên phản đồ đáng nguyên rủa. Hân biết niềm hạnh phúc này sẽ không kéo dài được lâu... nên hân mòn mỏi muốn được cảm nhận sự ấm áp từ đôi bàn tay đó càng nhiều càng tốt.

— Ấm quá... giá như thời gian ngừng trôi, và chúng ta cứ mãi thế này thì hay biết mấy!

— Tee hee, nếu thời gian ngừng trôi thì anh sẽ chẳng bao giờ khỏi bệnh được. Như vậy cũng được ư?

— Anh mặc kệ... nếu như khỏi bệnh rồi mà anh lại mất em. Thì thà anh cứ sống thế này cả đời cho đến khi anh chết cũng cam lòng!

— Ôi trời, xem em vừa có một đứa trẻ to đầu nhõng nhẽo đây này... Em luôn ở đây mà, sẽ không đi đâu đâu mà lo... Phải, em luôn ở ngay bên cạnh anh đây... cho nên đừng lo lắng gì nữa nhé!

— Lo lắng... Ừ... anh vừa lo lắng vừa hoảng sợ... Anh sợ khi mình vừa mở mắt, thì em sẽ biến mất. Anh sợ mình sẽ lại cô đơn một lần nữa. Anh sợ cái thế giới bên ngoài... Anh sợ một cuộc sống mà không có em... Anh... chỉ là một tên ngu ngốc...

— Nhưng chẳng phải nếu cứ ngủ thế này, thì anh sẽ chẳng bao giờ thấy được em. Coi nào, em rất mừng khi đôi lúc anh trở nên yếu đuối để em có thể chăm sóc cho anh... nhưng cũng đừng nhõng nhẽo quá, không thì mệt cho em lắm... em chưa có kinh nghiệm làm mẹ đâu... Mở mắt ra đi Tsu – kun... anh muốn được nhìn thấy em đúng không? Cả em cũng muốn nhìn thấy đôi mắt của Tsu – kun... Vậy nên hãy tỉnh lại và nhìn em này, anh sẽ chẳng phải chịu cô đơn đâu... Vì em luôn bên cạnh anh mà!

Tsubaki từ từ tỉnh giấc sau cơn mơ hạnh phúc nhất đời mình. Nhưng thứ hân thấy chỉ là một màu đen bao trùm lấy cả căn phòng... một sự lạnh lẽo cô đơn nhấn chìm lấy hân trong sự hui quạnh cô liêu. Tsubaki nhận ra đây là nhà mình... là căn nhà khi xưa hai đứa cùng sống, cùng hưởng thụ những giây phút mặn nồng bên nhau không xa rời dù chỉ là một phút một giây. Bây giờ, căn nhà vẫn thế... chỉ có điều, nó từ lâu đã không còn là túp lều dành cho đôi uyên ương, mà là một nơi chứa đựng nhiều kỷ niệm đau thương nhất.

Chẳng có gì thay đổi cả... khi hân mở mắt và nhận ra mọi thứ xung quanh không hề thay đổi. Tsubaki đưa tay lên che mắt, miệng nghiêng lại, làm cho răng tự cắn vào môi dưới thật mạnh.

— Chẳng có gì hết... quả nhiên sau khi mở mắt, em sẽ biến mất... Anh chẳng còn gì hết... chẳng còn gì ngoài trừ sự cô đơn và tội lỗi không thể tha thứ... Anh chẳng là gì hết... chẳng là ai hết...

Hân vẫn còn ân hận, vẫn còn day dứt, vẫn còn thù ghét chính bản thân mình yếu đuối nhu nhược khi không thể bảo vệ người con gái mình yêu thương. Hân tự nguyên rủa chính bản thân, tự trừng phạt chính bản thân, tự tách biệt mình ra khỏi những người quan tâm đến hân... để rồi cho rằng đây chính là sự trừng phạt mà đáng sáng tạo dành cho hân. Cuộc sống của Tsubaki chẳng lẽ không thể nào có được một gam màu sắc khác tốt hơn cái màu đen u tối này ư? Đến khi nào thì trái tim Tsubaki mới có thể yên bình thật sự? Đến khi nào thì cái xiềng xích trên cổ mới thả hân về với sự tự do?

.....
À không, vẫn còn có chút thay đổi... ít nhất là căn nhà này ngoài Tsubaki vẫn còn sự hiện diện của thêm một người nữa. Tại sao Tsubaki biết ư? Đơn giản vì hân đang nằm ở ghế sofa trong phòng khách, ngay phía sau lưng là gian bếp với ánh đèn sáng chói lung linh. Đúng ra là hân bị đánh thức bởi âm thanh chảo rán xèo xèo, tiếng lục đục của nước sôi, âm thanh đun nóng ồ ồ từ chiếc bếp hồng ngoại điện tử... và cả một hương thơm ngọt ngào ngậy ngất của một món ăn nào đó... Một món ăn rất quen mà dường như hân đã từng thử một lần đâu đó rồi nhưng không tài nào có thể nhớ ra.

— Ủa? Là cậu đây hả William... sao bảo trở về vô đường Saotome rồi mà? Không phải để quên thứ gì ở đây nên quay lại lấy đó chứ?

Thoạt đầu Tsubaki cứ nghĩ người đứng bếp đó là William. Nếu là William thì việc anh ta chăm sóc cho hân lúc hân bị bệnh cũng đổi bình thường, vì thời gian du học bên Anh cũng tương tự thế. Do không quen với thời tiết se lạnh của Anh quốc nên Tsubaki bị ốm li bì suốt ba ngày ba đêm. Và dĩ nhiên người chung phòng với hân phải chịu trách nhiệm chăm cho hân dù William liên tục bị Tsubaki xua đuổi với lý do “lo chuyện bao đồng không cần thiết”... William có đi theo chương trình Butler Service như một hoạt động ngoại khóa

nhằm tích lũy thêm điểm cộng vào luận án tốt nghiệp. Đương nhiên, nếu chủ nhân của quần gia ấy có mệnh hệ gì thì sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến kết quả của anh ta... Đó là lý do vì sao dù bị xua đuổi, William vẫn cố chịu đựng ở lại săn sóc cho đến khi hắc khối bệnh thì thôi.

Đây là chuyện của quá khứ, của mấy năm trước... còn ngay lúc này... sau khi nheo mắt nhìn kỹ nhìn rõ thì Tsubaki mới nhận ra, cái tướng mảnh mai, thân hình cân đối, thon gọn, có chùm tóc đuôi dài màu tím đen được cột bằng vòng ngọc sau lưng đó là một cô gái... Không hiểu vì sao mà khi nhìn thấy cô gái đó, trái tim Tsubaki trong phút chốc trở nên loạn nhịp... Sâu trong đôi mắt hắc hiện lên hình ảnh người con gái ấy tỏa ra một vòng hào quang ấm áp mà bấy lâu nay mình đang kiếm tìm... giống như hơi ấm của Lumina vậy.

— Oh, Minamiya – san, anh tỉnh lại rồi... Ráng chờ một chút nhé, tôi đang nấu cháo cá thu đao cho anh đây. Nghe nói ăn cháo cá giải cảm tốt lắm... Ăn xong, uống thuốc rồi nghỉ ngơi, đảm bảo sẽ hết cảm ngay!

Phải, làm sao mình có thể quên cái hương vị ngọt ngào từ những miếng thịt cá thu đao được cắt lát nhỏ nhỏ mang đi phi hành với một số hương liệu khác. Trước đây khi bị cảm, Lumina cũng từng làm món này cho hắc bồi bổ... Tuy không nhớ cách chế biến ra sao, nhưng hắc chỉ nhớ vị ngọt thanh từ miếng cá khi iếng đầu tiên vào mồm. Ấn tượng ấy vẫn còn lưu giữ lại trong tâm trí hắc đây.

Mặt khác, không biết là do còn sốt đậm ra mê sảng hay không... mà hắc nhìn nhầm người con gái có mái tóc tím đen đứng trước mặt mình là Lumina... Cũng chẳng trách hắc được khi có hai người mang gương mặt giống y nhau như hai giọt nước thế kia, người tỉnh táo còn không phân biệt nổi hướng chi là mắt tèm nhèm như hắc... Nhưng sau đó, Tsubaki đủ tỉnh táo để nhận thức một sự thật không thể chối cãi... Lumina đã không còn tồn tại trên thế giới này từ lâu rồi... cho nên, người đứng trước mặt mình tuyệt đối không thể nào là Lumina.

— Cô nghe ai nói cái chuyện ăn cháo cá thu đao giải cảm hả? Bị bệnh thì ăn cháo hành tốt hơn chứ... Mà khoan nhắc đến chuyện đấy... cô lại xâm nhập gia cư bất hợp pháp đúng không? Nói mau, đang mưu tính gì ở đây vậy?

— Hả, anh đang nói gì thế tôi nghe không rõ... Mưu tính gì là mưu tính gì... Chẳng qua là tôi thoáng nghĩ nếu để một con cáo trắng chín đuôi một mình trong tình trạng te tua tơi tả tàn tạ thì thật thất lễ... Vì cáo trắng là biểu tượng của Amaterasu – sama, nên với tư cách là một môn đồ của thần, tôi không thể không quan tâm!

— Ô hồ, sùng đạo quá nhỉ... Cũng chính vì có quá nhiều đám sùng đạo nên chiến tranh vẫn chưa chấm dứt ở Mỹ đây. Đặt niềm tin cũng vừa vừa thôi, tôn thờ một ai đó quá rất dễ gây ra những hậu quả nghiêm trọng mà những đứa phò não phẳng chẳng thể tiên liệu trước được!

— Vâng vâng... sau cùng thì tôi chẳng nghe gì hết... Ngài Kitsune – sama nói gì tôi chẳng hiểu!

Tsubaki không khỏi nổi quạu vì chắc chắn mình vừa bị cô ta mang ra làm trò cười. Mikazuki vẫn còn để tâm cái chuyện hắc tự giấu thân phận sau chiếc mặt nạ cáo trắng Kitsune để tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm, nên thỉnh thoảng cô vẫn gọi hắc bằng một cái tên mỉa mai là Kitsune – sama... ám chỉ hắc gian manh lừa lọc như loài cáo.

Với tình trạng hiện giờ thì Tsubaki đỡ sốt đi rất nhiều... hắc cũng đã có thể tự đứng lên, di chuyển qua lại, tự giữ thăng bằng và không còn nhìn mọi thứ xung quanh mờ mờ ảo ảo nữa. Hắc tự đi đến chỗ chiếc bàn có thiết kế kiểu quầy rượu thường thấy trong mấy quán bar. Ngồi đó và chiêm ngưỡng Mikazuki thực hiện nữ công gia chánh... cũng không đến nỗi tệ, Tsubaki không nghĩ một tiểu thư nhà Tsuchimikado chỉ biết sống vô tư hồn nhiên với những điều rất đời thường theo tiêu chuẩn một thường dân lại biết nấu nướng dọn dẹp. Chắc lẽ Mikazuki đã học hỏi từ Chisaki rất nhiều chẳng.

— Haizz, chỉ cần tôi ăn xong món cháo là cô chịu phần về nhà đúng không? Thế thì đưa nguyên cái chảo cá còn sống kia và cái nồi nước sôi đây? Một phát một xong ngay...

— Minamiya – san, bộ anh nghĩ tôi đang diễn xiếc cho anh xem đó hả? Làm ơn tôn trọng người đang đứng trước mặt anh chút. Người ta đã nhọc công nấu cho anh thì ít ra cũng nên giữ chút thể diện cho người ta chứ... Nghe đây, nếu cứ để anh sống một mình buông thả kiểu đó thì chắc chắn sẽ còn gặp nhiều chuyện rắc rối hơn là cảm lạnh. Anh chẳng có ý thức tự giác gì cả. Nhà cửa thì ngột ngạt thiếu sức sống, tủ lạnh

thì trống trơn chẳng còn gì ngoài bia bọt. Thuốc men trong hộp y tế sơ cứu cũng không còn nổi một viên. Đó là tôi chưa nói đến việc cửa ngõ an ninh bên ngoài nhà anh hết sức tồi tệ... Quả nhiên căn nhà này không thể thiếu bàn tay chăm sóc của một người phụ nữ. Anh vẫn còn con nít lắm, chưa thể ở một mình được!

“ Oi oi, đây là nhà của tôi, tôi có điều kiện thì tôi tự mua nhà, tự sống tự túc tự xử, mắc mớ gì đến cô? Hơn nữa, cô đang đứng trên đất của tôi mà còn dám gân cổ lên mắng nhiếc gia chủ là tôi... từ khi nào mà cô có quyền tác oai tác quái trong nhà người khác vậy hả?” Đó là những gì Tsubaki đang nghĩ trong đầu ngay bây giờ

_ Chính vì không thể lơ là mất cảnh giác với anh, chính xác là muốn chỉnh đốn lại cái cách sống của anh. Tôi sẽ ở lại đây một thời gian cho đến khi nào anh khỏe hẳn thì thôi. Nghe rõ chưa... tôi sẽ túc trực ở đây cho đến khi cơn cảm bệnh của anh hoàn toàn biến mất thì sẽ về nhà Tsuchimikaido... Quyết định thế đi!

_ NÀY, CÔ NGHĨ MÌNH LÀ AI MÀ CÓ QUYỀN NÓI LÊN MẤY CÂU NHƯ ĐÚNG RỒI THẾ HẢ? BỘ CÔ KHÔNG SỢ Ở CHUNG VỚI TÔI RỒI BỊ LÂY BỆNH LUÔN Ơ?

_ Không, chuyện đó bình thường... vì từ thời cha sinh mẹ đẻ đến giờ, tôi chưa bị cảm lạnh lần nào hết!

_ BỘ CÔ LÀ RAMBO HAY SAO MÀ CẢ ĐỜI LẠI KHÔNG BỊ BỆNH? QUAN TRỌNG HƠN, MỘT ĐỨA CON GÁI Ở CHUNG NHÀ VỚI MỘT ĐỨA CON TRAI MÀ ĐƯỢC À? NGƯỜI KHÁC MÀ BIẾT ĐƯỢC THÌ NHÀ TSUCHIMIKAIIDO MANG TIẾNG CÒN GÌ?

_ Cái đó cũng chẳng thành vấn đề, vì trong mắt tôi, anh có phải đàn ông đâu!

Đôi khi chỉ cần một vài câu nói vu vơ không chủ đích cũng đủ trở thành một nhánh cây nhỏ đâm tan nát cõi lòng một con người, đặc biệt là với những kẻ có trí tưởng tượng bay cao bay xa như Tsubaki. Hẳn thì hẳn chẳng thêm để tâm... nhưng mấy lời Mikazuki vừa thốt ra khó mà khiến hắn không nổi giận.

_ Trong mắt tôi, anh chỉ là một con cáo chín đuôi mưu mô xảo quyệt đầy cơ hội thôi thưa Kitsune – sama... Hơn nữa, tôi đã được Chisaki cho phép rồi nên yên tâm. Chính cậu ấy nói cũng mong muốn có một người bên cạnh anh thì sẽ tốt hơn!

_ Hầy, ngay cả Chisaki cũng nói như thế thì xem ra không còn cách nào khác!

Nghe đến tên Chisaki, hắn liền tỏ ra ngoan ngoãn vâng lời không lèm bèm cay cú nữa. Từ lúc nào mà trông Tsubaki như một chú cừu biết vâng lời. Điều ấy khiến cho Mikazuki cứ tự hỏi nguyên nhân do đâu mà chỉ duy nhất Chisaki là người có khả năng trị được cái tính ương bướng của hắn. Thái độ của hắn đối với Mikazuki... khác hẳn với thái độ đối với Chisaki một trời một vực.

_ Nè Minamiya – san, Chisaki là kiểu con gái điển hình của đất nước Nhật Bản, một khuôn mẫu Yamato Nadeshiko thiết thực nhất trong lịch sử nhà Tsuchimikaido đến nay!

_ Hử? Tuy không hiểu cô nói gì hết nhưng quả thật đúng là như vậy. Chisaki biết nấu nướng, biết dọn dẹp, biết cắm hoa, biết gầy đàn tranh, chăm chỉ luyện tập Kenjutsu, biết lắng nghe người khác cần gì... tần tảo, ân cần, chu đáo lại còn xinh đẹp, thùy mị, nét na, duyên dáng, còn biết suy nghĩ trước khi hành động. Chisaki phải nói là một cô gái hoàn hảo nhất mà tôi từng biết!

_ Ừ, Chisaki là một tấm gương tuyệt vời mà lúc nào tôi cũng muốn noi theo... Minamiya – san, có phải anh thích kiểu người như Chisaki đúng không?

_ Ê, vừa nói cái gì đó, nói lại nghe xem nào?

_ Ngài Chiba có kể cho tôi biết là lúc trước đã từng hứa hôn cho anh với Chisaki. Nếu mọi chuyện thuận lợi thì hai bên nhà Tsuchimikaido và Minamiya sẽ trở thành sui gia với nhau. Và anh sẽ được nhường lại vị trí thống lĩnh nhà Tsuchimikaido nếu anh chấp nhận lấy Chisaki. Nè Minamiya – san... tôi hỏi câu này hơi riêng tư chút đỉnh, nhưng vì tò mò quá nên xin được mạn phép hỏi anh... Nếu ngày hôm đó, anh không gặp Lumina... thì liệu anh có muốn đến với Chisaki không?

Giờ thì Tsubaki đã hiểu vì sao tự dưng Mikazuki lại khơi chuyện Chisaki thế này, Chisaki thế kia. Thì ra cũng là do lão gia nhà Tsuchimikaido, ngài thống lĩnh tiền nhiệm bên đó lẻo mép lý sự nhiều chuyện kể hết mọi thứ liên quan đến Tsubaki và Chisaki, bao gồm cả việc hai bên đính hôn với nhau từ lúc còn bé xíu.

Thiết nghĩ lại thời gian đó cả hai đứa chơi chung với nhau rất thân mà không biết đằng sau có sự sắp xếp của hai bên gia đình. Đến một ngày lão gia Tsubaru, tức là bố của Tsubaki và Tsukusa, thống lĩnh đương nhiệm lúc bấy giờ của nhà Minamiya có hỏi cảm nghĩ của Tsubaki về Chisaki thế nào. Thế là hẳn cũng thành thật trả lời, nghĩ sao nói vậy nên lão gia đã công bố hôn ước giữa hai đứa. Lúc ấy tuy bất ngờ, nhưng Tsubaki không phản đối gì hết... vì trong thâm tâm, hẳn cũng thích Chisaki... hẳn thích mẫu con gái chăm chỉ, tận tụy, ân cần, đầm ấm, nhẹ nhàng, dịu dàng, thướt tha, thùy mị, nét na, biết lắng nghe, biết chia sẻ, biết cắm hoa, biết gảy đàn tranh... mặc dù lúc ấy Chisaki là một cô bé nhút nhát, lúc nào cũng bám vầu áo Tsubaki tò tên theo sau. Chính vì lý do ấy mà hẳn nhận ra mình tồn tại trên cõi đời này là để bảo vệ Chisaki.

Nhưng mong ước và suy nghĩ thời trẻ con ấy trong Tsubaki đã không còn khi hẳn gặp Lumina. Chisaki quan trọng với hẳn thật, cho hẳn biết lý do vì sao mình tồn tại... nhưng không thể bù đắp được nỗi thù hận gia tộc, thù hận cha, thù hận nhà Minamiya đã nhồi nhét vào đầu hẳn những thứ không cần thiết đối với lối sống hiện nay của xã hội. Còn Lumina, mặc dù Lumina khá vụng về trong những chuyện nội trợ, nhưng dần dần cô ấy mỗi lúc một tiến bộ hơn... Và đặc biệt, Tsubaki biết rằng Lumina là một luồng gió mới thổi vào cái cuộc sống giam cầm không khác chi ngục tù ở nhà Minamiya. Lumina là người có thể mở được trái tim Tsubaki, đưa hẳn đến nơi có ánh sáng của niềm hy vọng trong chốn tối tăm nhất phần người... Từ đó, hẳn bắt đầu yêu Lumina... yêu như một người con trai muốn trọn đời bên cạnh một người con gái với tất cả những gì mình có.

Nếu nghĩ ở một khía cạnh khác... Nếu ngày hôm ấy, Tsubaki không “câu” được Lumina ngoài biển trong cuộc thi kỹ năng câu cá với Hajima... thì chắc lẽ Tsubaki sẽ chọn Chisaki. Nhiều khi không đến được với Chisaki, là định mệnh do thần linh sắp đặt cũng không biết chừng.

Quay về hiện tại, quá khứ là quá khứ, bây giờ là bây giờ... dù có mang lại những hoài niệm trong quá khứ ra đây cũng chẳng giải quyết được gì hết. Nhưng nếu có “ai đó” muốn biết lời giải thì hẳn sẵn sàng trả lời. Cụ thể là Tsubaki rời khỏi vị trí ngồi, lững thững bước vào gian bếp khi Mikazuki đang tập trung nấu nướng. Hẳn bất ngờ đứng phía sau lưng Mikazuki, tay trái đưa ra phía trước nắm lấy cổ tay đang cầm đũa của cô ấy, tay phải ôm qua eo Mikazuki và dùng lực đẩy cả thân thể cô ấy đứng sát về phía mình.

Với một cô gái ít tiếp xúc với con trai. Hơn nữa lại là người mình thích. Mikazuki làm sao có thể tránh khỏi sự ngượng ngùng xấu hổ như gấc chín, không giằng co khi người con trai mà cô ấy thích đang đứng sát mình đến thế.

— Mi... Mi... Minamiya – san... anh... anh làm gì vậy hả?... Như thế... là... là... quấy rối đó... thả tôi ra...

Con tìm Mikazuki cứ đập liên tiếp như hồi trống không ngừng nghỉ. Hơi thở cô ấy gấp rút khi Tsubaki khề thì thầm điều gì đó bên tai cô ấy. Điểm yếu của Mikazuki là hai mang tai... chỉ cần một chút tác động nhẹ thôi cũng đủ khiến Mikazuki đứng không vững rồi.

Tsubaki biết điều đó, nhìn kiểu thái độ phản ứng của Mikazuki là hẳn có thể biết vị trí tai là chỗ nhạy cảm... Nên hẳn cứ “ tấn công” vào đó thôi.

— Này phò tóc tím, cô có biết không? về tập tính thói quen của loài sư tử... khi muốn làm “chuyện đó” với nhau. Con sư tử đực thường hay có thói hay cắn vào cổ con cái thật mạnh. Cắn càng mạnh, càng đau, càng chảy máu nhiều thì tức là độ hưng phấn của nó cực kỳ cao... Đó giải thích lý do vì sao mà loài sư tử được xếp vào dạng động vật nguy hiểm nhất trong họ nhà mèo!

Mikazuki ngượng đến tái đỏ mặt mày, đầu óc Mikazuki bắt đầu liên tưởng đến nhiều thứ vô cùng thú vị đến mức không còn biết trăng mây gió gì hết. Cô cũng chẳng còn đủ sức vùng vẫy vì hẳn cứ nhắm ngay phần mang tai Mikazuki mà thì thầm rồi thổi phì phào như máy gã tán tỉnh mấy cô em nữ sinh. Cho đến khi Tsubaki cố tình dùng răng cắn vào phần gáy sau của Mikazuki... Đúng, hẳn “ cắn” vào chiếc gáy mà chính hẳn đã từng cho rằng rất giống với Lumina về đường vận mệnh... “ cắn” vào chiếc gáy mà hẳn yêu thích giống như tập tính của loài sư tử trước khi làm chuyện ấy... Hẳn cắn một lúc một mạnh hơn, khiến cho Mikazuki cứ cong người vì độ nhạy cảm càng tăng lên. Đau thì đau thật, nhưng chẳng hiểu vì sao Mikazuki lại thấy chuyện bị hẳn cắn thế này lại gây kích thích nhiều hơn là đau. Trong thoáng chốc, Mikazuki gần như chìm đắm vào cái cơn đau dễ chịu ấy.

— Dừng... Dừng lại... Baka Kitsune!

Mikazuki giật bản mình như ta bất ngờ bỏ cục nước đá lạnh vào lưng áo một ai đó... Cô dùng hết sức bình sinh của mình để đánh bật hấn ra.

— Ahou Kitsune, Baka Kitsune... Kitsune no hentai...

Tsubaki ngã chổng choài xuống gian bếp. Hấn đưa tay lên gãi đầu sồn sột rồi ngược lên nhìn Mikazuki đang đỏ mặt, thở dốc hồng hộc vì căng thẳng bằng đôi mắt lạnh lùng hờ hững. Hấn biết Mikazuki đang rất xấu hổ, rất ngại ngùng, như vừa trải qua một thứ gì đó vô cùng khủng khiếp như nhà ma chẳng hạn... Mà chẳng riêng gì Mikazuki, bất cứ đứa con gái nào sau khi nghe mấy lời tể nhị khiếm nhã cùng mấy hành động vừa rồi cũng đều xử sự như thế nếu họ là những cô gái đang hoang, được ăn học tử tế, biết giữ gìn bản thân... Họ không chỉ xấu hổ, căng thẳng, mà đôi khi còn thù ghét người đã khiến họ như thế nữa.

— Giờ cô đã hiểu rồi chứ?... tôi là người như thế đấy... tôi biến thái, hư hỏng như thế đấy, thích trêu ghẹo phụ nữ vì họ là giống loài ngu dốt như thế đấy... Đó là lý do vì sao tôi không thể chọn Chisaki, cũng như việc Chisaki sẽ chẳng bao giờ thích tôi... Cô biết tôi là ai đúng không? biết hết mọi quá khứ của tôi đúng chứ?... Cô biết hết mọi tội lỗi do tôi đã gây ra và phải hứng chịu lấy sự trừng phạt của thần thánh đúng không? Tôi là vậy đó... suốt phần đời còn lại, lời nguyện này sẽ theo tôi mãi mãi cho đến khi chết... Tôi không thể yêu một ai hết... không bao giờ có thể...

Mikazuki chẳng nói gì cả. Với thái độ xấu hổ pha lẫn sự ghét cay ghét đắng gã chết tiệt ấy. Mikazuki bỏ chạy đi mất. Cô ấy chạy về phía cửa ra, rời khỏi căn biệt thự kính nhà Tsubaki, bỏ mặc hấn ở lại muốn làm gì thì làm.

Bị ghét mất rồi, Tsubaki đã gây nên một chuyện động trời khiến cho Mikazuki ghét hấn đến tận xương tủy. Nhưng hấn lại không quan trọng chuyện đó và xem như đó là một gánh nặng đã được gỡ bỏ trên vai. Giống như hấn đã biết trước chắc chắn mọi thứ sẽ diễn biến như thế và đây là cái giá phải trả cho hành động cũng như lời nói lỗ mãng vừa xong.

Tsubaki đưa tay phải lên che đi một mắt. Hấn cứ ngồi một mình trong gian bếp với ánh đèn chiếu thẳng xuống.

— Phải... như thế tốt hơn... cuộc sống của cô sẽ chẳng thay đổi nếu không phải dính dáng đến một đứa giống như tôi. Tôi chịu ơn từ mọi người như thế đủ rồi... nếu cứ tiếp tục như vậy thì tôi sẽ tự tha thứ cho bản thân mình mất. Bất cứ chuyện gì... nhưng ngoại trừ thứ đó!

Hấn lồm ngồm đứng dậy, bẻ cổ răng rắc nhưng khá uể oải thế này thì chứng tỏ hấn vẫn chưa khỏi bệnh hoàn toàn. Nhưng nhìn gian bếp bây giờ buộc hấn phải dọn dẹp. Mikazuki bỏ đi khi còn một đồng thực phẩm chất đầy bên ngoài. Cũng do cô ấy chưa kịp nấu nướng gì xong thì hấn đã dọa người ta chạy rồi... thì làm sao người ta hoàn thành việc nội trợ đến nơi đến chốn. Có gan làm thì có gan chịu.

— Haizz, phiền phức quá, thôi cứ để đấy, mai tính tiếp!

Trong đồng bầy nhầy bên ngoài, có một chiếc đĩa nhỏ bằng ba ngón tay chụm lại. Trong chiếc đĩa ấy có một ít cháo Mikazuki lấy ra để nếm thử. Nếu bỏ đi thì hơi uổng nên hấn nâng phần cháo ấy cho thẳng vào mồm nếm thử. Vị ngọt, mặn, chua, vừa phải, lại thêm vị béo ngậy từ miếng cá thu đao cùng hòa trộn lại và chảy xuống thực quản, lưu lại ở đầu lưỡi vị đậm đà khó quên. Tuy chưa hoàn thành... nhưng một phần cháo phù hợp với người bệnh thế này, khiến kẻ khó tính kén chọn như Tsubaki cũng phải chạnh lòng suy nghĩ.

— Cô phiền nhiễu thật đấy, đầu tím... Tại sao là hai người khác nhau, nhưng lại giống nhau nhiều điểm đến như vậy? Tại sao cô cứ không khiến tôi phải ngừng suy nghĩ đến cô ấy?

Mikazuki cứ chạy mãi, chạy mãi... bỏ chạy trong đêm trên tuyến đường mòn duy nhất. Cô ấy bị hấn làm tổn cho tổn thương... bị hấn trêu chọc... bị hấn mang ra chỉ để thỏa mãn sự ân hận thù hấn của hấn... nhưng sao lại không thể nuôi sự ganh ghét, ghê tởm cũng như khinh thường những việc mà hấn đã gây ra.

Mikazuki không theo con đường về phía chân đồi... không quay trở lại nhà Tsuchimikaido. Vì cô biết chưa đến mức mình quay lại nhà Tsuchimikaido, gục đầu vào lòng Chisaki và òa khóc vì sợ hãi hấn. Mikazuki không yếu đuối con nít và dễ bị khuất phục đến chừng ấy đâu. Cái cô cần là một khoảng không gian để tĩnh tâm, suy nghĩ mọi thứ theo một hướng tích cực khác. Chính vì thế, Mikazuki đã chọn hướng ra biển.

Đứng trên bậc thang dẫn xuống bãi cát nối liền với những cơn sóng vỗ bờ từng đợt. Không gì khiến cho tâm hồn Mikazuki trở nên thanh tịnh trừ giai điệu rì rào của biển xanh. Từng cơn gió se lạnh thoáng thổi qua mái tóc tím đen thướt tha của Mikazuki, khiến cho biết bao nhiêu phiền muộn cũng như suy nghĩ tạm thời nhường chỗ cho sự yên bình vắng lặng... Cô ấy có thể bình tĩnh từ nó... có thể để cho tâm trí trở nên trống rỗng, không phải vướng bận bất cứ điều gì từ biển. Và khi đã lấy lại được chính mình, điều khiển được cảm xúc dồn dập trong tim, cô bắt đầu nhớ xem chuyện gì đã xảy ra với mình.

Điều đầu tiên, thứ khiến cô không khỏi bồi hồi rạo rực chính là lúc hấn cắn cô... Cái cảm giác tê tê đó vẫn còn hằn sâu phía sau gáy Mikazuki không hề biến mất. Càng nghĩ về nó, một lần nữa, trái tim Mikazuki cứ muốn thoát ra khỏi lồng ngực, mặt mày cứ đỏ ửng vì xấu hổ ngại ngùng vì đây là lần đầu tiên có một tên con trai làm thế với mình.

Suy nghĩ theo một chiều hướng khác, Mikazuki thử đặt trường hợp nếu như hấn cố tình làm vậy thì sao... Không cần phải đặt trường hợp này trường hợp kia làm gì cho tốn công, chắc chắn mọi thứ đều nằm trong sắp xếp dự tính của hấn. Tsubaki cố tình mang Mikazuki ra làm trò đùa là vì muốn Mikazuki tránh xa mình càng nhiều càng tốt. Có như thế thì hấn mới được ở một mình trong cái thế giới quan mà hấn tự tạo ra và xem đó như một sự trừng phạt không thể tha thứ.

Đôi mắt Mikazuki buồn đi nhiều, cô cảm giác như mình gần như thất bại trong việc giải thoát cho hấn khỏi những bóng đêm u uất trong tâm hồn.

— Lại một lần nữa, anh biến người khác trở thành kẻ thù của mình để rồi tự thân gánh vác hết mọi tội lỗi trách nhiệm lên đôi vai... Minamiya – san, nếu anh thật sự là đứa trẻ được thần Amaterasu lựa chọn... thì tại sao số phận của anh lại khắc nghiệt đến thế... Đó không phải là câu trả lời mà tôi mong muốn!

Âm thanh sóng biển vẫn tiếp tục tạo nên không gian êm đềm... tạo nên niềm tin cũng như niềm hy vọng nhen nhói trong Mikazuki ngày một lớn hơn.

— Vẫn chưa được, mình chưa thể bỏ về trước khi bắt anh ta trả lời hết mọi khúc mắc trong tâm trí... Chưa nghe được hết câu trả lời... mình nhất quyết không trở về với hai bàn tay trắng... Quay lại thôi!

.....

Tsubaki vẫn chưa khỏe hấn, đầu óc hấn vẫn chưa thể hoạt động tư duy 100% vì cơn sốt vẫn còn trong cơ thể. Nhưng giờ thì đỡ nhiều rồi, hấn đã có thể tự mình làm mọi việc như dọn dẹp hay lấy nước tương tự thế... Có lẽ là nhờ vào món cháo cá thu đao đặc biệt do Mikazuki nấu sẵn một nồi để đấy. Hấn đã ăn một chén rồi uống thuốc đúng theo toa yêu cầu nên cảm thấy mình tỉnh táo được phần nào. Dù không muốn thừa nhận nhưng lần này Tsubaki lại mang ơn người khác... chắc chắn sau này sẽ trả nếu có dịp. Cứ mang ơn rồi trả liên tục thế này... thì làm sao hấn có thể tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Đó là lý do vì sao hấn không muốn dính dáng quá nhiều đến những con người xung quanh hấn nữa.

— Có lẽ xem ti vi sẽ giúp mình đỡ hơn chẳng... Hình như hôm nay trên kênh truyền hình có chiếu trực tiếp giải nhạc giao hưởng ở Ý thì phải. Mở nghe cho bớt chán cái!

Tay sờ soạn được chiếc điều khiển và mở cái kênh nhạc giao hưởng ấy lên. Quả nhiên, khi nghe cả chục người cùng chơi những nhạc cụ chẳng giống nhau dưới sự dẫn dắt điều khiển của nhạc trưởng đứng vùng đũa. Một bản giao hưởng thấm đượm tình người cất lên, xóa tan đi bầu không khí sầu não phiền muộn và thay vào đó một hương thơm ngào ngạt xứ Ý... Tự dừng nghe những bản nhạc nước Ý, Tsubaki đột nhiên thêm được đi du lịch qua các nước khác một chuyến. Hồi nhỏ, hấn đã từng đi nhiều nơi trên thế giới, nhưng do còn chìm đắm trong hối hận day dứt nên hấn không thể hưởng thụ được hết những nét đẹp của du lịch. Nếu có cơ hội đi nữa, hấn sẽ chọn nước Ý ghé thăm... và chắc chắn sẽ hưởng thụ hết cảm giác thư giãn khi đi du lịch là thế nào.

— Ý, Áo, Hungari hay Paris nhỉ? Ô, Pháp cũng được đấy chứ... Có lẽ mình sẽ xin phép quý phu nhân của tên lai tạp kia buff cho chuyến vé đi xuyên quốc nhĩ... Chỉ là nếu như thôi... ai biết được...

.....

Cộc cộc, cộc cộc

Dòng suy nghĩ của Tsubaki tạm thời bị ngắt quãng vì tự nhiên đâu đó phát ra âm thanh gõ cửa “cộc cộc” nặng nề. Nó không phát ra từ phía cửa chính ra vào vì hắc chắc chắn đã khóa nó rồi... để tránh cho những kẻ muốn làm phiền hắc nữa ấy mà. Âm thanh ấy là từ phía bên phải Tsubaki, tức là ngoài cánh cửa kính kéo nối thông với khu vườn mà hắc thường dùng để cắm lều ngủ qua đêm vì sở thích quái đản ấy.

Tsubaki ngoái cổ lại thì phát hiện ra cái tiếng “ cộc cộc” đó đang cất lên, đi đôi cùng gương mặt không khỏi khó chịu miễn cưỡng hiện rõ hàm ý “ Mau mở cửa cho tôi, Baka Kitsune”.

Hắc cứ ngơ ngác nhìn người con gái đứng bên ngoài, cứ gõ cửa kính cộc cộc ấy bằng đôi mắt tròn to ngạc nhiên, sau đó thì chuyển biến thành tiếng thở dài ngán ngẩm đến chán chường. Hắc bực lòng bàn tay lên mặt như thất vọng tràn trề.

— Cô ta rút cuộc ăn phải cái gì mà phò đến mức ấy nhỉ? Thật chẳng thể hiểu nổi!

.....

.....

Ngồi một đồng trên ghế sofa miễn cưỡng ngược lên nhìn người đang tỏ ra giận dữ nhìn thẳng xuống phía mình. Tsubaki biết cô ấy đang tức giận lắm đây. Sau một đồng chuyện trời ơi đất hỡi, không nổi giận mới là chuyện lạ... Nhưng trái với vẻ bình thường, thay vì bỏ đi không nói một lời thì Mikazuki đã quay lại... Hắc nghĩ chắc Mikazuki muốn trả thù đây mà.

— Này, cái mặt cau có đó của cô không bình thường chút nào hết. Bức xúc chuyện gì thì nói đi!

Mikazuki đứng khoanh tay, mặt mày khá cau có giận dữ vì nhiều lý do lắm. Mà chỉ cần nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của hắc không thôi là Mikazuki muốn dùng răng cắn giết cho nát luôn rồi chứ đừng nói là những nguyên nhân khác.

— Trước khi nói đến chuyện đó, tại sao anh lại khóa cửa bên ngoài hử? Báo hại tôi phải trèo tường, vòng ra khu vườn phía sau phòng khách... May mà anh còn ở dưới này, chứ nếu đã lên lầu thì chắc tôi phải tìm cách trèo tầng hai quá!

— Nhà tôi thì tôi khóa chứ, cái cô này dở người nhỉ. Mà chẳng phải chính cô cũng suốt ngày phàn nàn tôi không có tinh thần an ninh tự bảo vệ lấy mình còn gì. Đàn bà con gái các người lằng nhằng khó hiểu thật!

— Anh đó... còn dám nói trắng trợn như thế thì quả thật đáng tạo hóa đã sinh ra anh là một sản phẩm thất bại rồi. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao Hajima thiếu chủ lại không thích loài cáo trắng Kitsune mặc dù đó là hình ảnh của ngài Amaterasu tối cao... Vì ngay bên cạnh đây có một con cáo vừa gian manh, vừa xảo quyệt, lại cứ hay thích đi chọc ngoáy người khác. Đúng là một con cáo hết thuốc chữa!

Tsubaki cũng muốn đối khẩu chữ thẳng vào mặt Mikazuki lắm vì cơn tức giận chuẩn bị cán mức đỉnh điểm rồi. Nhìn cái tay cứ bấu chặt lấy đùi mình run lên lập cập thế kia là biết chắc hắc đang cố gắng hạ hỏa xuống. Hôm nay mình bị bệnh, cũng không muốn phí hơi vào những chuyện không đâu... nên hắc quyết định sẽ nhường Mikazuki một nước. Đôi khi rút lui không phải sợ thua, mà là vì thắng lợi cuối cùng. Lùi một bước nhưng tiến được cả mười mà.

— Rồi rồi, xem như con cáo Kitsune này làm rối tung mọi chuyện lên đi. Thế cô có ý kiến gì hử? Muốn quay lại xử lý con cáo này vì những hành động khiếm nhã đó ư? Nếu vậy thì làm ngay đi, không cần phải vòng vèo làm gì ất thời gian... Tôi sẽ ngồi yên, muốn đánh muốn tát muốn rút Katana chém thì tùy. Nếu sau đó cô có thể phẫn về nhà Tsuchimikaido thì tôi đồng ý!

Hắc đã chuẩn bị tinh thần sẵn hết rồi. Và hắc sẽ không nói dối chuyện ngồi yên cho Mikazuki trả thù đến khi hết phần nợ thì thôi. Giờ mà Mikazuki có thanh Katana trên tay chém vài đường, hắc cũng chẳng dám phản kháng. Một cơ hội tốt thế này, Mikazuki không nên nường tay, cho hắc một cú bực mặt đẹp vào để chữa cái thái độ xác xược chẳng xem ai ra gì kia.

— Hít hà... Gào ồ...

Mikazuki bỗng dưng gầm lớn như một con sư tử

— Hờ ... á ... oap!

Nàng công chúa tóc đen bất ngờ há miệng, nhe hai chiếc răng nanh hơi nhọn hơn so với những chiếc răng khác cắn phập vào tay trái Tsubaki như một con mèo đang cắn người. Nó hơi đau nhưng không là gì so với một Ronin đã từng trải qua nhiều cơn đau còn khủng khiếp hơn như thế gấp trăm lần. Chỉ là nhìn cái bản mặt nhất quyết phải cắn hẳn cho bằng được... cái bản mặt tự mãn khi đã cắn được hẳn khiến Tsubaki có chút tò mò tự hỏi... Hẳn thậm chí còn lắc lắc tay nhưng Mikazuki còn chưa chịu ngưng... cứ dùng răng bám dính với hẳn như thế.

— Đây, cô đang tính trả thù tôi bằng cách chơi trò “cắn” lại hả. Nhìn cô không hề giống sư tử, mà giống như một con mèo khùng hơn... Tính chơi có trò con nít này thật sao? Hay là cô đang cố truyền virus “phò” sang cho tôi qua nọc độc có trong răng của cô thể hả?

Hắn vẫn cả chón xem Mikazuki là một giống loài nào đó kết hợp giữa mèo và rắn... một con mèo có khả năng truyền chất độc có trong răng nanh gây chết con mồi y như loài rắn. Nhưng lần này, Mikazuki rộng lượng không thèm chấp hẳn, cắn được hẳn là xem như đắc chí rồi, không cần đòi hỏi gì nhiều.

Mãi một lúc sau, Mikazuki mới chịu thả đôi răng nanh bé dễ thương của mình. Nhìn hẳn một cách tự hào với bản thân.

— Nghe cho kỹ đây Baka Kitsune, tôi biết anh đang suy nghĩ gì về tôi lúc này... nhưng thật đáng tiếc khi tôi là Mikazuki Tsuchimikaido chứ không phải một ai “đó” mà anh luôn tìm kiếm trong hồi tiếc. Cái cắn vừa rồi không phải là trả thù, mà vết cắn ấy chắc chắn sẽ in hẳn trên tay anh như minh chứng ột điều rằng tôi sẽ dõi theo anh ít nhất cho đến khi vết cắn ấy biến mất... Tôi sẽ ở lại đây, cho đến khi bắt anh phải hối hận với những điều anh đã gây ra cho tôi. Nhớ đây Baka Kitsune, đây là lời tuyên chiến!

Trong thoáng chốc, những lời nói, những cử chỉ của nàng công chúa tóc tím tại sao lại giống với người đó đến thế. Tsubaki có cảm giác như người đang đứng trước mặt mình với Lumina là một. Tính cách mạnh mẽ, khẳng định giá trị bản thân... thật hồi tưởng biết bao. Trong vô thức, Tsubaki gần như đánh mất chính bản thân mình chỉ vì ngắm nhìn Mikazuki quá lâu... trông như một thiên sứ đang sai đôi cánh thiên nga ôm ấp và sưởi ấm cho trái tim chai sạn của hẳn vậy.

— A ré? Nồi cháo cá thu đao của tôi trên bếp đâu mất rồi? Đừng nói là anh ăn hết rồi nhé?

Tsubaki chẳng nói chẳng năng gì, đôi mắt hẳn cứ tròn ngơ ngác nhìn cô ấy từ đầu đến giờ xem như chẳng nghe ngó gì xung quanh nữa. Chính vì không trả lời nên Mikazuki coi đó như một cái gật đầu đúng thế.

— Tốt tốt, tôi cứ nghĩ anh ngán đến mức tổng hết vào thùng rác... nhưng xem ra có tiến bộ hơn trước thì phải. Cứ giữ vững phong độ thì ắt hẳn anh sẽ khỏi bệnh nhanh thôi!

Đêm 23h tại căn biệt thự kính của Tsubaki. Vào thời gian này thì chắc chắn mọi thứ đều chìm sâu vào bóng đêm sau một ngày làm việc vất vả... Không hiểu sao, ban đêm ở vịnh biển bao giờ cũng khác hoàn toàn với ở trong trung tâm thành phố. Ở thành phố, cụ thể như ở Yokohama hay Tokyo, dù có là ban ngày hay ban đêm, ta đều có thể cảm nhận được cái không khí vui tươi tấp nập nhộn nhịp còn vương lại trên những tuyến đường nhựa. Trái ngược với nó, ở Kyuushi, khi màn đêm hiện lên thì 100% sẽ chẳng có một bóng người lai vãng trên phố... Để lại đó một không gian vừa yên tĩnh, huyền ảo và chỉ duy nhất âm thanh sóng biển tràn bờ như một khung nhạc nền lãng mạn.

Một khung cảnh lãng mạn được kết hợp từ âm thanh sóng biển với mặt trăng tròn trên cao đủ sức chiếu sáng cả gian phòng. Mà chẳng biết bằng phương pháp nào, tên dẫn Tsubaki lại có thể lên vào ngôi chính ỉnh trên ghế kê ngay bên cạnh chiếc giường ngủ nơi Mikazuki đang ngon giấc. Dù biết đây là nhà hẳn, biết hẳn là gia chủ... nhưng vào phòng con gái khi họ không có khả năng kháng cự cũng được xem là một hành động quấy rối cần phải được cải tạo gấp... Mà chắc chẳng có tên cảnh sát nào đủ lớn gan để còng tay hẳn đâu nhỏ.

Hắn cứ như một tên Shinobi, thoát ẩn thoát hiện không ai hay... chẳng lẽ cứ học kiếm pháp của nhà Saotome thì đều trở nên mờ ám bí ẩn như thế sao? Hẳn cứ ngồi đó, hướng ánh mắt chăm chăm về nàng công chúa đang ngủ say mà tâm trí không khỏi nghĩ ngợi nhiều điều... rút cuộc thì hẳn đang mưu tính chuyện gì?

— Haizzz, đây là nhà tôi mà cô dám tự nhiên như ở tư trang Tsuchimikaido sao? Cô đến đây là để chăm sóc

cho tôi bị bệnh mà lại lăn quay ra ngủ như chết thể này. Lỡ tôi lên cơn đột quỵ bất thành linh thì nhờ ai đây hả? Cái con phò tóc tím này!

Miệng cứ lảm bảm không ngừng tuôn ra những lời lẽ khó nghe. Nhưng trong lòng hắn không ghim chuyện Mikazuki ngủ trước mình đâu. Mặt khác, hắn xem đó như một lời an ủi, xoa dịu đi nỗi đau hằn sâu trong trái tim khô cằn chai sạn... Được ngắm nhìn cô ấy mong manh dễ vỡ... bỗng dưng Tsubaki lại nổi lên ý định “tôi muốn bảo vệ cô ấy... muốn bảo vệ danh dự, lòng tự trọng... bảo vệ ước mơ, nụ cười, Bushido... Tôi muốn thanh Katana trên tay một lần nữa được phép bảo vệ cho vị lãnh chúa của riêng mình”... Những ý nghĩ ấy đã từng xuất hiện trong tâm trí khi Tsubaki đến với Lumina... và bây giờ nó lại hiện lên lần nữa.

— Ôi trời... mình đang suy nghĩ cái quái gì thế này... tại sao từ trước đến nay mình cứ mong muốn bảo vệ cho những người có học Kenjutsu kia chứ? Thật lạ lùng... mấy người đó đâu có yếu đuối đến mức chờ mình bảo vệ!

Đột nhiên Tsubaki lấy trong túi áo ra một mảnh giấy nhỏ... À nó không phải là mảnh giấy nhỏ, do hắn gấp thành bốn nên mới thấy nó nhỏ nhưng thực chất là một tờ giấy A4 đã bị nhàu nát thảm thương. Hắn lấy tờ giấy ấy tự soi lên chỗ có ánh sáng mặt trăng chiếu vào để có thể nhìn rõ từng chữ trên ấy. Càng nhìn... hắn càng phân vân do dự trước một vài quyết định hiện lên trong suy nghĩ.

— Có những thứ phải thử thì mới biết được nhỉ. Chắc mình cũng nên thay đổi quan điểm chút đỉnh...nếu không thích thì rút giữa chừng. Cũng đâu có chết ai hay làm trái đất này ngừng quay đâu!

52. Chương 52

Từ khi mặt trời chưa xuất hiện phía xa chân trời, Mikazuki đã thức dậy rất sớm để chuẩn bị đi học. Bình thường thì cô ấy chỉ cần dậy từ lúc 6h, rửa mặt rửa mũi, thay đồ, lấy đồ ăn sáng và hộp bento buổi trưa đã được làm sẵn và chỉ việc phi thẳng đến trạm xe buýt đúng 6h20 là được. Nhưng hôm nay, cũng do mình ở nhà người khác, mục đích là để chăm sóc một ai đó cho đến khi hắn khỏi bệnh... Vì tự ý thức được bản thân mình là ai nên Mikazuki biết mình phải thay đổi thời khóa biểu. Cụ thể là mỗi khi đồng hồ chỉ điểm 5h sáng, khoảng thời gian nẫu trời vẫn còn tối, là Mikazuki đã phải dậy rồi... Nhiệm vụ trước mắt ngoài việc chuẩn bị sách vở trên lớp thì mình còn phải làm điểm tâm sáng, dọn dẹp vài thứ cho tên tự kỷ kia... Ngắm đi nghĩ lại thì Mikazuki có khác chi một con ỏ làm lùm đâu... Nhưng Mikazuki thì không cho là như vậy... cô làm điều này, chấp nhận điều này vì Tsubaki... Chỉ đơn giản thế thôi. Đến lúc hắn tự lo được cho bản thân thì cô lại quay về tư trang Tsuchimikaido... Mà nếu thích thì ngay bây giờ, Mikazuki quay về cũng được... chẳng ai cấm, chẳng ai ép.

— Để xem Chisaki ghi gì trong giấy này... “Vì từng sống bên Tây quá lâu, đâm ra Tsu - kun có thói quen sinh hoạt ăn uống theo kiểu Tây. Món gì buổi sáng cũng được nhưng tuyệt đối phải có kèm theo một tách cà phê buổi sáng... Lưu ý, nếu là loại cà phê gói pha loãng với nước thì có van xin cậu ấy cũng không thêm đựng một ngón tay đến. Loại mà cậu ấy thường uống là loại cà phê phin, nhiều cà phê không ột giọt sữa nào hết”... Hừm, chỉ uống cà phê không thôi có cần phải cầu kỳ vậy không? Thật hết biết!

Miệng cứ nói Tsubaki kén cá chọn canh, nhưng chẳng phải Mikazuki cũng chiều theo ý hắn sao? Đối với một tên khó chịu như Tsubaki thì chỉ cần lấy một gói cà phê cho vào pha với nước nóng và nói với hắn chỉ có nhiều đó thôi thì hắn cũng không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc uống cho bằng hết... Có thể là Mikazuki tôn trọng hắn... hoặc cũng có thể do Mikazuki chiều người bệnh... Nói chung, nếu tính cách của Mikazuki là chiều người khác thì sau này lấy được thằng chồng nào thì xem như tên đó ắt hẳn đã tu chín kiếp mới có thể bắt Mikazuki về làm dâu.

.....

Sau khi tìm thấy bộ pha cà phê bằng inox chất liệu cực tốt. Mikazuki mới lật mặt sau của tờ hướng dẫn, Chisaki đã ghi chi tiết toàn bộ cách pha một tách cà phê bằng phin và hạt cà phê sấy khô như thế nào cho đúng cách. Mikazuki cũng đun nước sôi, cũng đặt phin, dùng thìa lấy liều lượng bao nhiêu... mọi thứ phải

thật hoàn chỉnh nếu không muốn phạt ý tên đầu đất kia. Mới sáng sớm mà nghe lời than phiền chê bai thì xui xẻo cả một ngày

— “Điều thứ hai: Tsu – kun có thói quen không đánh răng ngay khi mới ngủ dậy, cũng chẳng có thói quen chải đầu tóc, thay quần áo gì đâu. Cậu ấy sẽ dùng bữa trước rồi sau đó mới làm những sinh hoạt thường ngày... Nếu thấy Tsu – kun uống nước lạnh vào sáng sớm, thì cậu hãy làm cho cà phê thật nóng để dịu bớt cơn lạnh trong cổ họng Tsu – kun”... Cái gì thế này? Anh ta có thật sự là người không? Toàn làm những chuyện không giống ai... Mà bị bệnh còn uống nước lạnh là sao? Cứ phải dằn dò từng li từng tí một... trông chẳng khác chi con nít!

Thế là Mikazuki phải chỉnh nhiệt độ chiếc bếp hồng ngoại sao cho phù hợp với độ sôi của nước. Có như thế thì dù hần có uống nước lạnh, cũng không lo bị cảm bởi sẽ uống cà phê ấm theo sau đó... Nhưng để đề phòng, Mikazuki hoàn toàn có thể đổ hết nước lạnh sẵn trong tủ đi thì không lo hần uống... Chỉ tại Mikazuki quá chiều hần hay sao ấy.

— “Điều thứ ba: một trong những thói quen thường ngày của Tsu – kun là nghe những bản nhạc giao hưởng không lời từ chiếc máy chạy đĩa cũ của cậu ấy. Tsu – kun không nghe theo trình tự nên cậu cứ mở một chiếc đĩa bất kỳ... miễn là có nhạc để cậu ấy nghe là tốt rồi”... Nghe cái nhạc đó... chẳng trách sao anh ta cứ lù khà lù khà như ông già!

Vẫn tiếp tục phàn nàn nhưng không hề làm trái ý với lời dặn được ghi trong tờ hướng dẫn. Cô ấy lúi húi đến chỗ tủ đựng một xấp đĩa nhạc Tsubaki đã sắp xếp gọn gàng đâu ra đó. Mikazuki gần như choáng váng khi phát hiện ra Tsubaki có hẳn một bộ sưu tập toàn đĩa nhạc hiếm mà không phải muốn là đến những cửa hàng nhạc nhẹ mua. Tem, phiếu bảo hành cũng như xuất xứ ghi bên ngoài vỏ cho biết tất cả đều là ngoại địa... cụ thể là từ bên Anh quốc.

— Lợi hại thật... toàn nhạc của những danh ca nổi tiếng không... Rút cuộc thì anh ta còn tài giỏi đến mức nào được cơ chứ?

Mikazuki chọn đại một cái và lắp nó vào khung nền của máy chạy. Cô ấy tiếp tục nhìn vào tờ hướng dẫn có ghi cách sử dụng chiếc máy nghe nhạc cổ này như thế nào. Đẩy chiếc kim gần cái loa nhẹ nhàng xuống mặt đĩa, rồi mở công tắc bên cạnh lên... Từ trong cái loa to như cái kèn saxophone chống ngược lên bắt đầu phát ra dòng nhạc giao hưởng của nhà soạn nhạc nổi tiếng Chopin. Chủ yếu là tiếng đàn piano... thật tuyệt... chỉ cần nghe giai điệu chuyển biến liên tục từ phím đàn này sang phím đàn khác... ắt hẳn người chơi ca khúc này cũng phải cảm thụ rất nhiều cái chất cái hay trong bản nhạc. Chỉ riêng âm điệu của nó cũng đủ gọi lên cho người nghe một trạng thái lâng lâng khó tả... giống như ta không hề tồn tại ở ngay đây, mà hoàn toàn chìm đắm vào sự trôi nổi như cơn sóng biển lúc dữ dội lúc nhẹ nhàng được thể hiện trong giai điệu... Chẳng hiểu vì lý do gì, một người yêu thích nhạc trẻ như Mikazuki cũng phải dừng lại cái lối sống trẻ trung để hưởng thụ sự nhẹ nhàng, đầm ấm của những bài hát xa xưa cổ điển.

— Hay quá... đúng là rất hay... Vậy ra đây chính là sự cứu rỗi, yên bình mà anh ta luôn tìm kiếm hàng ngày. Tìm kiếm sự thanh thản để xoa dịu đi cơn đau cứ hành hạ trái tim lẫn linh hồn mỗi khi tỉnh dậy!

Giờ thì Mikazuki đã hiểu thêm một chút về Tsubaki. Trong tâm trí cô khẽ liên tưởng đến hình ảnh một gã con trai u uất, sâu thẳm, đầy phiền muộn đang ngồi trên chiếc ghế sofa. Tay chống cằm, mắt nhắm để đôi tai thưởng thức và để giai điệu có thể đưa mình đến chốn bình yên trong một buổi sáng sớm có gió lạnh thổi từ bên ngoài vào... Vì chỉ có như thế thì hần mới tìm được nơi con tim mình cảm thấy thanh thản như vừa được cứu rỗi... dù biết rằng sau khi bản nhạc kết thúc, thì hần sẽ phải quay về với thực tại, đối mặt với nỗi day dứt hối hận mà hần cố tình muốn lẩn tránh... Suy cho cùng, hần vẫn chẳng thể thoát khỏi sự trừng phạt, lời nguyền mà hần đang gánh lấy trên đôi vai.

.....

.....

Được một lúc sau thì tay đỡ người mang tên Tsubaki Minamiya lững thững từng bước chân xuống những bậc cầu thang như một bóng ma không tồn tại. Hần lù lù phía sau lưng Mikazuki, đặt tay lên vai phải cô ấy một cách bất ngờ.

— Bây giờ, cô đang làm cái gì vậy hả?

_ Óa... Minamiya – san, đừng có hù người khác bất thành linh như thế chứ... tôi cũng có máu giật mình đó Baka Kitsune!

_ Oi oi, tôi không thích nghe mấy lời đó từ miệng người xâm phạm gia cư bất hợp pháp... Nói nhanh, cô đang làm gì với chồng đĩa nghe nhạc của tôi thế? Mà khoan... bản giao hưởng này... là Chopin?

_ Tôi nghe nói anh có thói quen nghe nhạc vào mỗi buổi sáng... nên tôi nghĩ chắc mình nên mở một cái, tiện thể cũng muốn nghe xem thể loại nhạc này trông ra sao... kể ra cũng không đến nỗi tệ!

Tsubaki đưa tay sau gáy gãi đầu sồn soạt, miệng cất tiếng thở dài ngán ngẩm.

_ Ủa, loại nhạc này khá cổ điển và không hợp với người sống theo lối hiện đại nhộn nhịp như cô. Nếu thấy không quen thì đừng nghe, tôi chẳng ép... hắt xì... sục sục!

Đang nói chuyện thì vô tình hắt hơi một cái, xem chừng bệnh cảm lạnh của hắn vẫn chưa khỏi hẳn hoàn toàn nên tuyệt đối không được lơ là mất cảnh giác.

Cảm thấy lo lắng cho tình trạng của hắn, quả nhiên Tsubaki vẫn chưa hết bệnh, vậy mà vẫn dậy khi mặt trời còn chưa xuất hiện phía cuối chân trời. Mikazuki lo ngại với thời gian ngủ ít như thế, cơ thể của Tsubaki không những không hồi phục mà có khi còn bị nặng hơn nếu cứ kéo dài thói quen thức khuya dậy sớm... Cứ trông hắn thì thoảng ho khụ khụ, trái tim Mikazuki như co quắt lại nhói hơn nhiều... Nàng công chúa tóc tím đen gạt qua suy nghĩ xấu hổ, trực tiếp đưa tay phải đặt lên giữa trán hắn, còn tay trái thì đặt lên trán mình... đo nhiệt độ hai bên xem như thế nào.

_ Ừm ừm... vẫn còn âm ảm đây này... Anh vẫn chưa khỏi hẳn đâu, cần đầu tư thời gian nghỉ ngơi đều đặn, ăn uống hợp lý kết hợp với thuốc để cơn cảm lạnh chấm dứt hoàn toàn. Minamiya – san, tốt hơn hết là anh nên ngủ thêm một chút nữa đi!

Hơi ảm từ đôi tay khiến hắn không thể nào cưỡng lại nổi. Hắn không thể tỏ ra lạnh lùng vô cảm thô lỗ gạt phăng bàn tay nhỏ nhắn đáng yêu đang yên trên trán mình. Tsubaki cứ đứng yên để có thể cảm nhận được sự dịu dàng ảm áp ấy lâu hơn chút nữa, vì đã từ rất lâu rồi... hắn mới có lại cái cảm giác yên bình thanh thản này.

Còn về Mikazuki, vài giây trôi qua thì cô ấy mới nhận ra mình đang chạm vào hắn... chạm vào cái kẻ luôn khiến con tim mình trở nên loạn nhịp mỗi khi nhìn thấy hoặc nghĩ đến. Cái cảm giác ngượng ngùng pha chút xấu hổ này cứ hiển thị rõ mồn một trên gương mặt đỏ au của Mikazuki... đến nỗi cô ấy không dám ngước lên nhìn thẳng Tsubaki, mà chỉ lặng lẽ khép nép trông xuống sàn nhà. Xấu hổ là thế... nhưng sao Mikazuki không muốn thu đôi tay mình lại... cô muốn được chạm vào hắn lâu hơn nữa, nhiều hơn nữa để cho sự loạn nhịp nơi con tim này không bao giờ ngừng lại... Mikazuki thích là chính mình ngay lúc này.

Nhưng cứ đứng đây và tiếp tục thế này cho đến bao giờ. Thời gian thì cứ trôi qua vô tình như cơn gió lạnh... Cả Mikazuki lẫn Tsubaki đều không thể cứ mãi kìm chân trong thế giới riêng của hai người. Mikazuki cần phải chuẩn bị đồng phục, sách vở để đến trường. Tsubaki cũng có việc cần phải giải quyết trong ngày hôm nay. Chính vì thế, hắn cố ý gạt tay Mikazuki rời khỏi trán mình một cách lạnh lùng thờ ơ.

_ Oi, kiểm tra xong rồi thì buông tôi ra nào. Cô còn tiết học buổi sáng hôm nay đúng không? Lo mà lên chuẩn bị rồi lượn dùm đi... Cứ lạng xàng là lỡ chuyến xe buýt lúc nào không hay đó!

_ À...ừm... tôi đi chuẩn bị ngay đây!

Cũng nhờ Tsubaki kết thúc tình thế khó xử đó mà Mikazuki sớm quay lại với chính mình. Cô nhanh chóng rời khỏi chỗ hắn, thẳng tiến lên chỗ bậc thang nối thông với tầng hai căn biệt thự... Trước khi đi, Mikazuki chợt dừng lại giữa chừng và nói với hắn một câu...

_ A nou... Minamiya – san... tôi không biết anh có thói quen ăn uống thế nào... tôi có làm món súp cua để ở bếp... nếu anh không chê thì... Đương nhiên là tôi cũng có pha cà phê rồi... loại cà phê phin mà anh thích ấy... Cho nên... anh ráng ăn hết rồi uống thuốc, nghỉ ngơi đầy đủ nhé... Thấy anh bị bệnh thế này... Chisaki lo lắng lắm!

_ Hiểu rồi, tôi sẽ ráng nuốt mấy món của cô... không biết nó dở đến đâu nhưng nếu cố nín thở nuốt một hơi xuống dạ dày thì chắc không sao!

— Vậy... thì tôi đi đây... chiều gặp lại. Nếu có cần gì anh cứ gọi cho tôi... tôi sẽ xin phép về sớm!

Mikazuki chạy tốt lên lầu, xem như đã hoàn thành nhiệm vụ buổi sáng của mình, và bây giờ chuẩn bị cho cuộc sống riêng mà mình vẫn thực hiện theo thời khóa biểu hàng ngày. Để một mình Tsubaki bơ vơ đứng dưới phòng khách một mình.

Đứng một mình, hẳn phân vân chẳng biết phải làm gì tiếp theo... nên đã đến gần chén súp ngon lành trắng tinh có một cộng hành được trang trí phía trên cùng vài lát cà rốt hình ngôi sao xung trông vô cùng bắt mắt. Với hơn nhiều năm kinh nghiệm thưởng thức các món ăn trên toàn nước Anh rộng lớn, chỉ cần nhìn thoáng thôi Tsubaki cũng đủ biết chén súp ấy được nấu bằng toàn bộ tình thương yêu, quan tâm, lo lắng, săn sóc của một người con gái đối với một tên con trai. Chính vì thế, hẳn không có lý do để chối bỏ, hay khước từ lòng thành của Mikazuki.

— Ôi trời, cô chỉ biết làm mọi thứ rồi tung lên thôi... Nhưng yên tâm đi, cả tôi, cả cô... cả hai chúng ta chưa chấm dứt ở đây đâu... Cứ ung dung đi học như bình thường đi, một chút nữa rồi cô khắc biết!

.....
— Mika – chan, hôm nay thấy cậu tươi tỉnh hơn bình thường đó, có chuyện gì vui hả?

— Eh?

Trong lớp học, Mikazuki được mọi người đọc tắt là Mika – chan do mối quan hệ giữa cô ấy và bạn bè cùng lớp đã trở nên thân thiết hơn nhiều, nhất là sau khi lễ hội chào đón tân học sinh kết thúc, mức độ nổi tiếng của Mikazuki đã tăng lên đáng kể. Giờ đây, khi nhắc đến công chúa nhà Tsuchimikaido, tất cả mọi người trong trường đều nghĩ ngay tới Mikazuki Tsuchimikaido, tác giả của bức họa “Song đào nở rộ”.

— Phải nhỉ, trông Mika – chan sáng nay rạng rỡ hơn ngày thường... nè nè, bộ cậu vừa mới trải qua chuyện gì thú vị sao?

— Làm gì có chứ... chuyện vui là chuyện gì? Chẳng qua là hôm nay mình thức dậy sớm, nên có thời gian chuẩn bị trước khi đi học vậy thôi mà. Bình thường mình dậy khá trễ, hầu như sát nút chuyến xe buýt đỗ trạm luôn ấy!

— Ừ... đúng thật là bữa nay không thấy cậu chạy thục mạng vào lớp trước khi chuông reng. Dậy sớm khác hẳn thật ha, cậu gần như thay đổi thành một con người khác luôn đó Mika – chan!

— Uhm, công nhận cái không khí sáng sớm khi ta thức dậy trước lúc mặt trời mọc trở nên trong lành, thoáng đãng hơn. Do chưa có ai ra khỏi nhà vào giờ đó nên âm thanh sóng biển vỗ bờ nghe thật rõ ràng sống động. Dọn dẹp nhà cửa, chuẩn bị điểm tâm, đun nước sôi pha cà phê loại phin... thậm chí là nghe một bản nhạc không lời được chạy bằng máy nghe cổ điển phương Tây... Thật là một buổi sáng êm đềm thư thái, khiến tinh thần trở nên sảng khoái, nhẹ nhàng, chuẩn bị bắt đầu ột ngày học tập và làm việc mệt mỏi... Cái không khí đó thật tuyệt vời mà mình chẳng bao giờ có thể quên được!

Có thể đối với Mikazuki, sự trải nghiệm ở nhà Tsubaki là một điều vô cùng mới mẻ và cô ấy thích nó. Nhưng còn đối với những người bạn trẻ của thế kỷ hiện đại, thì sở thích này có hơi... cổ điển một chút

— Mika – chan, không có ý xúc phạm nhưng từ khi nào mà cậu lại có sở thích kỳ lạ thế kia? Chẳng khác chi một cụ bà ngoài 70 lắm cẩm chỉ thích ngồi ở nhà tỉa cây bonsai, miệng nhóp nhéo nhai trà cho chắc răng ấy... Chỉ thức dậy sớm có một buổi, cậu không sao đó chứ Mika – chan?

Đến khi bị mọi người lên tiếng thì Mikazuki mới nhận ra mình có những sở thích thật quái lạ... Không, đó vốn dĩ không phải sở thích của Mikazuki... một người năng động hoạt bát như Mikazuki không thể nào tự gây dựng lên cho chính mình hình ảnh già nua, chậm chạp được... Đây chắc chắn là do hẳn, do cái tên dở người suốt ngày cau có lạnh nhạt kia tiêm nhiễm những thói quen ông già sang cho Mikazuki... Thật hết sức nguy hiểm, chỉ mới có một buổi sáng không thôi mà Mikazuki không còn là chính mình nữa.

.....
— Mà thôi, tùy mỗi người một cách nghĩ, mỗi người một sở thích khác nhau, giống mình vẫn thường hay ăn khoai tây chiên sau khi dùng bữa tối đây... Có việc này quan trọng hơn rất nhiều này Mika – chan!

— Chuyện quan trọng? Mấy cậu đang nói đến chuyện gì vậy?

Hai ba cô bạn chung lớp bắt đầu xúm tùm nham tùm ba với nhau. Họ đều hướng ánh mắt phần khích cùng điệu cười pha chút hứng thú dồn một lúc về phía Mikazuki.

— Nè nè, nghe một số người ở CLB mỹ thuật đồn thổi... mọi người đang đặt nghi án về cậu đó Mika – chan... Có phải, cậu đang hẹn hò với tay Kazuto Minamiya đó không hả?

Một giây, hai giây, ba giây... n giây trôi qua... Mikazuki đang tự hỏi liệu có phải mình vừa nghe nhầm không? Hình như họ có hỏi “mình đang hẹn hò với Kazuto Minamiya, có đúng thế không?”... Mà cảm giác này trông quen quá, hình như đã từng gặp ở đâu đó thì phải... hiện tượng Déjà vu đây sao?

— Mika – chan, trả lời một cách thành thật, cậu và tay Kazuto Minamiya đó đang bí mật hẹn hò đúng không hả? Nói nhanh nếu không muốn bị ghẹo!

Không cần nói cũng biết phản ứng của Mikazuki thế nào, mặt mày cứ đỏ gay đỏ gắt như bị sốt 40 độ không giảm. Nàng công chúa tóc đen bắt đầu thanh minh phần bác với thái độ ngại ngùng xấu hổ là điều hiển nhiên.

— Dĩ... dĩ... dĩ nhiên là không rồi...Đào đâu ra chuyện đó kia chứ... Mồ... mấy cậu đừng có chọc mình nữa mà!

— Ha ha, xem Mika – chan kìa... dễ thương quá đi... vậy là cậu thừa nhận rồi nhé!

— Không có không có không có không có... nhất quyết là không có...thật sự là không có... mặc dù mình có nói chuyện với hắn ta nhiều hơn người khác... nhưng nhất định là không có hẹn hò gì hết... Chỉ có dạo chơi ở Yokohama trong 5 ngày trước thôi... hmm...

Mikazuki vội đưa hai tay tự bịt miệng mình khi biết mình vừa nói hớ một số thứ vô cùng tai hại bất lợi cho chính mình ngay tại thời điểm này. Cũng nhờ sự bất cẩn đó mà Mikazuki bị dồn vào thế ép dữ dội hơn... Những cô bạn hiếu kỳ lại tiến đến gần Mikazuki với ánh mắt tò mò đang trở dậy bên trong.

— Quả nhiên quả nhiên... Mika – chan nhà ta đang để ý đến đối tượng. Giấu làm gì nữa Mika – chan... Giờ ai cũng biết cậu có quan hệ với tay Kazuto Minamiya đó. Cậu mà cứ chối bay chối biến kiểu này, chỉ càng khiến người khác hiểu nhầm hơn thôi!

Mikazuki hướng ánh mắt pha lẫn sự xấu hổ ngượng ngùng và sự phiền muộn xuống mặt bàn. Đôi bàn tay cứ đan xen vào nhau thể hiện sự lúng túng của một người thiếu nữ đang trong độ tuổi biết yêu là gì.

— Uhm... mình công nhận có để ý đến anh ta... do mọi người cứ nói rằng Minamiya – san là một kẻ nguy hiểm, gian manh, thậm chí nghe đồn anh ta đã từng đánh nhau với Yakuza để bị lưu ban một năm... Đúng thật anh ta rất nguy hiểm, vì chẳng ai có thể hiểu được anh ta đang suy nghĩ gì trong đầu nên anh ta thật sự rất nguy hiểm. Anh ta quả thật rất gian manh xảo quyệt khi cứ làm ọi người xung quanh cứ quay lên như chong chóng không biết đường nào mà lẫn. Kể cả việc anh ta đánh nhau với Yakuza mình cũng không dám phủ nhận... anh ta đủ sức hạ một trăm vệ sĩ nhà Tsuchimikaido chỉ trong vài phút một cách đơn giản... Chưa dừng lại ở đó, Minamiya – san là một kẻ thích lý sự, nói xấu người khác, một tên biến thái lúc nào cũng thích chọc ghẹo mình... một thiên tài sống âm thầm vì những nỗi đau trong quá khứ không thể phai nhòa theo năm tháng...Anh ta là một tên đáng ghét, gian xảo, đần độn, đầu đất, kẻ thù của toàn bộ phụ nữ... một con cáo trắng Kitsune mà mình không thể không khỏi suy nghĩ đến!

Một người con gái khi nói lên những nhược điểm của một tên con trai với bạn cùng lớp, thì chứng tỏ tên con trai đó thật sự là một gã đần độn đúng như những gì cô ấy nói. Chỉ riêng mỗi Mikazuki, mặc dù không ngừng xa xả những tính cách xấu xa tệ hại của Tsubaki... nhưng bất cứ ai nghe thấy cũng đều cảm nhận được rằng: “Mikazuki thích hắn ta cũng là do những tính cách dở hơi đó... Và thật sự cô ấy rất thích Kazuto Minamiya”

— Cậu thấy ổn thật sự chứ? Nếu anh ta nguy hiểm như thế... thì hà cớ gì phải thích một người như vậy?

— Không đâu, đúng là anh ta có chút lập dị... nhưng tất cả đều có nguyên do của nó hết. Anh ấy tỏ ra nguy hiểm là để bảo vệ người quan trọng với anh ấy. Gian manh xảo quyệt chỉ vì không muốn họ phải lo lắng ình. Sẵn sàng gây chuyện đánh nhau và gánh lấy mọi trách nhiệm vì người anh ấy thương yêu. Minamiya – san không tệ như các cậu nghĩ đâu... Có tiếp xúc nhiều thì mới biết... chính con người đó đã từng trải qua

hiều trái ngán của cuộc đời nên mới thành ra tự ti cũng như không còn niềm tin vào cuộc sống này... Cuộc đời anh ấy, giống như một cánh hoa đã tàn... như một vị Samurai đã không còn Bushido khi không thể bảo vệ được người con gái mà mình thương yêu nhất!

_ Nè Mika – chan, mình không hiểu lắm về tình cảnh của tay Kazuto Minamiya đó lắm... Cứ giả sử trường hợp cậu nói là đúng... thì cậu cũng chấp nhận điều này sao? Chấp nhận thích một người vẫn còn đang vương vấn một người con gái khác? Nếu đã biết như thế mà vẫn tiếp tục muốn tiến đến, thì cậu sẽ trở thành người thay thế mất... Như vậy thật sự ổn ư?

Mikazuki ngược lên nhìn những người bạn lo lắng ình. Cô ấy khẽ nở một nụ cười thật nhẹ nhàng tựa một bông hoa đang nở rộ.

_ Không? Dĩ nhiên là mình không chấp nhận việc trở thành thế chân của một ai đó. Dù biết khó khăn, nhưng mình vẫn mong chờ, vẫn hy vọng... một ngày nào đó anh ấy có thể quên đi quá khứ, quay đầu lại nhìn và chấp nhận mình với thân phận Mikazuki Tsuchimikado. Bởi vì nếu mình từ bỏ ngay lúc này, thì ai sẽ mang đến cho anh ấy hạnh phúc đây?

.....

Ding dong ding dong.

_ Chuông vào tiết rồi, chúng mình nói chuyện tiếp sau nhé... đừng có nghĩ đến chuyện bỏ trốn đó Mika - chan!

Cũng may nhờ có tiếng chuông vào tiết mà mấy cô bạn kia mới chịu buông tha cho Mikazuki. Nhưng chắc chắn sau giờ nghỉ trưa cô ấy sẽ còn bị tra khảo dài dài. Tốt hơn hết là Mikazuki nên chuẩn bị sẵn tinh thần để trả lời hết các câu hỏi đi là vừa.

Mọi người đều đã trở về vị trí bàn học của mình. Lấy sách vở để sẵn lên bàn. Tiết học đầu tiên của ngày hôm nay là môn Nhật Ngữ do giáo viên tên Nagi Hasegawa phụ trách, nên chắc chắn những thứ liên quan đến môn Nhật Ngữ đã được chuẩn bị sẵn trên bàn. Giờ chỉ cần chờ giáo viên vào là tiết học có thể bắt đầu ngay.

Rẹt, cánh cửa phòng học được kéo sang một bên.

_ Cả lớp... nghiêm!

Nghe theo lệnh của lớp trưởng nào đó trong lớp, tất cả học sinh hiện diện ngay đây đều đồng loạt đứng dậy, tư thế tác phong, đồng phục chỉnh chu ngay ngắn để chào đón giáo viên.

_ Ohayo gozai masu Hasegawa – sensei! (Chúc buổi sáng tốt lành, thưa thầy Hasegawa)

_ Oh... xin lỗi các em, nhưng thầy không phải là Hasegawa – sensei!

Không phải Hasegawa – sensei, giáo viên phụ trách môn Nhật Ngữ của lớp. Mọi người bắt đầu hiểu kỳ ngược lên thì phát hiện người đứng trên bục chính là thầy hiệu trưởng của It. Harm Sokyuran.

_ Thầy hiệu trưởng!

Chính là vị hiệu trưởng đã từng có mặt trong sự kiện Tsubaki bị đuổi học, và cũng một lần nữa xuất hiện tại căn biệt thự kính của Tsubaki. Thầy ấy đã cùng hiệu phó đến tận nhà, quỳ xuống xin thứ lỗi và thương lượng muốn hắn trở thành giáo viên của It. Harm Sokyuran. Nhưng hắn đã từ chối... Đáng lẽ như thường ngày, thầy hiệu trưởng chỉ ngồi trong phòng, làm những công việc liên quan đến sổ sách thôi... Thầy không có thời gian để ghé thăm bất ngờ một lớp học thế này đâu... trừ khi có thanh tra từ trên bộ giáo dục xuống kiểm tra đột xuất hay muốn thông báo chuyện gì đó vô cùng quan trọng với toàn thể học sinh.

_ A nou, thưa thầy... xin thứ lỗi nếu chúng em có nói gì bất kính. Nhưng tiết đầu này là môn Nhật Ngữ do Hasegawa – sensei...

_ Thầy biết thầy biết... đúng ra thầy không nên làm phiền các em cũng như giờ lên lớp của Hasegawa – sensei... Xin lỗi...

_ Thế có chuyện gì vậy ạ... không lẽ Hasegawa – sensei...

— Thầy Hasegawa vẫn dạy học bình thường... nhưng do một chút thay đổi nên thầy ấy sẽ không phụ trách môn Nhật Ngữ của lớp các em nữa, mà thầy ấy sẽ chuyển lên dạy ở lớp A!

Một thông tin khá đổi bất ngờ khiến ai cũng phải ngỡ ngàng. Dẫn đến các học sinh trong lớp bắt đầu quay sang nhau bàn tán diên đảo. Không biết vì lý do gì mà giáo viên phụ trách môn Nhật Ngữ của lớp lại chuyển sang lớp khác...Nếu thế thì giáo viên môn Nhật Ngữ mới này... là ai... là người như thế nào.

— A hem, chính vì thế, hôm nay, thầy đến đây là muốn giới thiệu cho các em một giáo viên môn Nhật Ngữ mới... Xin mời thầy vào!

Đã đến lúc nhân vật chính xuất hiện sau khi được giới thiệu. Lớp học này có hai cửa, một cửa bên trái bức giảng, tức là chỉ cần mở ra là thấy bàn giáo viên. Và một cửa ở phía cuối lớp dành cho những giáo viên dự giờ bất ngờ kiểm tra mà không muốn làm phiền giờ dạy... Nói chung thì trường trung học ở Nhật hầu như đâu cũng có thiết lập hai cửa, trừ cho những trường hợp đặc biệt để thoát thân cũng tốt.

Cánh cửa phía cuối lớp học được kéo sang một bên. Lũng thững từng bước tiến vào lớp học rồi chuyển hướng lên phía bức giảng một chàng trai khôi ngô tuấn tú. Mái tóc tài tử chải xuống che đi nửa đôi mắt. Cặp kính vuông càng tô đậm thêm vẻ tri thức. Cái nhìn lạnh lùng pha chút sự hờ hững vô cảm càng khiến cho anh ta trở nên huyền bí. Vóc dáng người cũng thuộc dạng bình thường, không quá ốm cũng không quá mập. Điểm đặc biệt của anh ta là còn khoác thêm trên người một chiếc áo blouse trắng như những giáo sư khoa học có phần đuôi trải dài xuống chân. Chàng trai ấy cho hai tay vào túi áo, lù lù bước lên phía bức giảng một cách âm thầm lặng lẽ trước bao nhiêu ánh mắt tò mò đều dồn về mình.

Ngay cả bản thân Mikazuki cũng không thoát khỏi sự ngạc nhiên. Nàng công chúa tóc tím đen tròn xoe đôi mắt vì quá đổi lạ lùng và dường như không dám tin rằng những điều mình đang thấy là sự thật. Vóc dáng đó, mái tóc đó, ánh mắt đó... cả gương mặt đó... không sai vào đâu được... chỉ duy nhất một kẻ sở hữu cái nhìn lạnh lùng vô cảm đó mà thôi.

.....

Anh chàng mặc áo blouse trắng đứng trước bức giảng, tay lấy trong áo một cuốn sổ điểm danh, một cuốn sách Nhật Ngữ, một cuốn tập trắng, một cây bút bi, và một chiếc điện thoại di động màn hình cảm ứng đặt cộp lên bàn. Anh ta quay lưng, cầm viên phấn viết cách cách tên mình lên bảng, tự giới thiệu trước toàn thể học sinh.

— Nghe cho rõ đây mấy đứa dở hơi của cái lớp này... vì lý do cá nhân nên Hasegawa – sensei sẽ chuyển công tác lên lớp A. Và tôi sẽ thay thầy ấy đảm nhiệm môn Nhật Ngữ của cái lớp này. Nói trước, tôi không có thói quen, thậm chí là nghĩa vụ phải nhớ tên từng người từng người một... cho nên nếu muốn tôi biết đến thì tự lết cái thân lên đây mà giới thiệu... Tôi cũng chẳng mong muốn được kết thân với bất kỳ ai, và cũng không mong học sinh tìm đến mình để hỏi về bài học... cho nên ráng mà nghe giảng cho thật kỹ trước khi buổi học kết thúc đi... Về sở trường, tôi cảm thấy mình giỏi về khoa học, toán học, hóa học, vật lý học, hội họa, thư pháp, tiếng Anh, tiếng Trung Quốc, tiếng Pháp, tiếng Nga, Ba lan, Thổ Nhĩ Kỳ, Hàn Quốc, Áo, Bỉ và Hy Lạp cổ đại. Về thể dục thể chất thì chỉ biết Kenjutsu, Thái Cực Quyền và Kyudo (Nghệ thuật bắn cung)... Không giỏi lắm về âm nhạc và Nhật Ngữ, đó là lý do vì sao tôi chẳng muốn giải đáp khúc mắc của học sinh về môn Nhật Ngữ đâu... Về tên họ, chắc số đông mấy người ở đây đều biết tôi là ai... Nhưng tôi cũng xin được nói đôi chút về mình. Tôi đã từng là học sinh ở đây trong vài tuần đầu thì bị đuổi vì sự cố đánh nhau trong trường. Nay tôi được thầy hiệu trưởng của It. Harm Sokyuran mời về làm giáo viên của cái trường này đảm nhiệm môn Nhật Ngữ... Trước đây, tôi đã từng du học bên Úc và Anh quốc, thành thử mới học cao trung năm nhất mà đáng ra tôi hiện phải đang học đại học năm nhất. Nhưng rất cảm ơn vì một số tin đồn đầu đó nói rằng do tôi đánh nhau với Yakuza nên bị lưu ban một năm... Đó hẳn là một giai thoại rất thú vị và tôi chắc chắn sẽ nhớ mãi... Mà một phần cũng đúng, tôi đã từng đánh cả trăm tên Samurai của nhà Tsuchimikaido, Kurahashi, và cả nhà Minamiya... Chắc mọi người đều biết người đã đầu tư hơn 78% kinh phí vào trường học này là ai đúng không? Phải... tôi với cung chủ hiện tại của nhà Tsuchimikaido là bạn thân với nhau từ hồi hai đứa còn nhỏ xíu... cái khoảng thời gian cô ấy còn lẻo đẻo bám vấu áo tôi theo sau nữa cơ... Nói đến đây thì các người biết thân phận thật sự là ai rồi chứ gì... Xin phép được giới thiệu, tôi là Kazuto Minamiya... nhưng ở Anh quốc, thì tôi được biết đến với cái tên Tsubaki Minamiya, thiếu chủ thất lạc của nhà Minamiya, và là cha đẻ của tác phẩm “Hoa anh đào đỏ” ở cuộc thi hội họa quốc tế... Mong được chiếu cố nhé... mấy đứa!

Cái cách hắn nói chuyện, cái cách hắn tự PR bản thân với cái giọng điệu thật đáng ghét, kiêu căng ngạo mạn, chẳng thèm xem ai ra gì... Mặc dù đúng là hắn có quyền làm như thế khi vị trí của mình trong trường này chẳng thua kém như việc Chisaki đầu tư kinh phí vào.

Điều quan trọng lúc này là sau khi nghe xong một tràng giới thiệu bản thân. Hầu hết cả lớp đều đồng thanh một tiếng “EH” cực lớn... thậm chí còn vang đến các lớp khác đang trong giờ học.

— Không... không thể nào... Đó là... Tsu... Tsubaki Minamiya – sama...

— Thiếu... thiếu chủ nhà Minamiya... thiên tài có khả năng đảm nhiệm vị trí thống lĩnh tiếp theo của nhà Minamiya...

— Người... gần gũi với chủ nhà Tsuchimikaido và thiếu chủ nhà Kurahashi... Ngài Tsubaki Minamiya... đang thật sự ở đây ư...

— Không những thế... ngài ấy còn chính là cha đẻ của bức họa “ Hoa anh đào đỏ”... một kiệt tác có cơ hội được sánh ngang với những tuyệt phẩm của thời đại... Thiếu chủ... Tsubaki Minamiya...

Tất cả học sinh có chung một thái độ thì ai cũng hiểu được. Còn về Mikazuki... thoát đầu thì có ngạc nhiên, nhưng sau đó thì lại nhìn hắn với tiếng thở dài ngán ngẫm như thể đã quá chán chường với những việc như thế này. Quả thật, tên đàn đó chỉ luôn khiến cho người khác phải quay như chong chóng... tự ý hành động chẳng biết đường nào mà lần.

— Baka Kitsune!

.....
— Minamiya – sensei... xin... xin chào...

Mặc ấy em nữ sinh xinh xắn đáng yêu trong bộ đồng phục váy đỏ, áo khoác đỏ, cà vạt đỏ có cúi đầu chào khi hắn đi ngang qua... Tsubaki cũng chẳng thèm quan tâm. Nói cách khác, hắn chỉ thẳng tiến mà bước trên con đường duy nhất ở tuyến hành lang thôi. Nhưng xem ra chuyện hắn là giáo viên đã loan truyền cả trường này rồi... đâm ra mới có chuyện Tsubaki trở thành tâm điểm chú ý của nhiều bạn nữ sinh trong trường. Và đặc biệt hơn... dường như họ không nhìn hắn bằng ánh mắt sấm soi dò xét dè chừng như khoảng thời gian hắn còn là học sinh trong trường... Trái lại...

— Mi... Minamiya – sensei... em...

Một bạn nữ sinh đi cùng hai cô bạn nữa đứng phía sau bất ngờ đứng ra chặn đường Tsubaki. Trông em ấy khá rụt rè khi mặt không dám nhìn thẳng vào Tsubaki mà chỉ dám hướng xuống đất.

— Em... thật ra... cái này... mong thầy nhận lấy...

Em ấy bất ngờ đẩy vào tay Tsubaki một hộp bánh ngọt còn mới chưa bóc tem rồi nhanh chóng cùng hai người bạn kia chạy vụt đi mất.

Cầm hộp bánh trên tay, hắn rất muốn tìm một cái thùng rác và ném vào đó một cách lạnh lùng tàn nhẫn. Nhưng phút cuối, hắn lại không thể làm gì trừ việc đứng gãi đầu, miệng thở dài ngán ngẫm.

— Quái thật, rõ ràng mình đã cố tình nói mấy câu nặng nề như vậy để bọn chúng không dám đến gần... nhưng xem ra mọi thứ lại vượt ngoài khả năng tính toán của mình thì phải... kết quả hoàn toàn không như mình mong đợi... trái lại, còn làm chúng trở nên hứng thú với mình hơn... nguyên do là vì đâu?

— Là vì anh tự nhận mình là Tsubaki Minamiya đó, Minamiya – sensei!

Tsubaki ngoái cổ sang phải thì thấy Mikazuki đang đi song song cùng với mình từ lúc nào không biết hay. Xuất hiện bất ngờ là một chuyện, nhưng hình như trông cô ấy có vẻ không vui khi cứ khoanh tay, làm bộ mặt giận dữ như bạn gái giận một cậu bạn trai vì lý do gì đó.

— Từ trước đến nay, mọi người đều biết anh với cái tên Kazuto Minamiya, một gã học sinh vừa hâm vừa dở người, tự kỷ ám thị, suốt ngày cau có lạnh lùng, thậm chí còn đe dọa bất cứ ai đến gần. Họ vốn dĩ đã có ấn tượng không tốt về anh và xem anh như một học sinh cá biệt không đáng phải để tâm đến. Kể từ khi anh tự nhận mình là Tsubaki Minamiya, thì họ mới có cái nhìn khác về anh... Dù sao thì cái tên Tsubaki

Minamiya vẫn là một hiện tượng nổi như cồn trong thời gian gần đây mà... Nhưng điều đó không có nghĩa là anh hoàn toàn nổi tiếng đâu... một số người không chấp nhận anh là Tsubaki Minamiya vẫn còn nhiều trong trường này lắm... Lo cho cái thân ruồi muỗi của mình đi... Minamiya – sensei!

— Oi, nghe giọng cô có vẻ hầm hực như thế thì ắt hẳn đang nổi đóa thì phải... Tôi tự biết thân biết phận mình thế nào không cần cô phải nhắc. Dĩ nhiên là tôi thừa biết kẻ thù của mình trong ngôi trường này còn nhiều lắm, có kể đến tét chắc cũng chưa xong cái bản danh sách. Nhưng đây không quan trọng chuyện đó, đứa nào muốn khiêu chiến thì cứ việc đứng ra biểu tình chống đối đi... Rồi chúng sẽ tự hiểu mình chẳng là cái thá gì khi dám đấu chọi với tôi... Bỏ qua chuyện ấy một bên... tại sao từ nãy đến giờ cô cứ hay nhấn mạnh Minamiya – sensei thế hả? Rút cuộc là đang ức chế chuyện gì?

— Tôi bình thường, chẳng để bụng cái gì hết... Nếu không muốn gọi là Minamiya – sensei... thế thì gọi là Ahou Tsubaki – san nhé... hay là Baka Kitsune – sama? Anh thích cái tên nào?

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngấm.

— Nay, cô còn giận vì tôi trở thành giáo viên ở trường này mà không nói cho cô biết phải không? Không phải tôi đến chỗ Chisaki, bắt cậu ấy cho tôi một chỗ làm thầy trong trường đâu... Mọi thứ đều có lý do của nó hết!

Mikazuki khẽ quay lại, nhìn hẩn với ánh mắt nửa ngờ nửa tin.

— Vậy lý do của anh là gì?

— Thì như những gì tôi đã giới thiệu trong lớp. Vào một buổi sáng không còn đẹp trời khi ngài hiệu trưởng bụng bự tóc hói cùng cô thư ký hiệu phó chân dài xinh xắn tự dưng mò đến nhà và năn nỉ ỷ ôi muốn tôi trở thành giáo viên một mỹ thuật. Lúc đầu thì chẳng có mấy hứng thú... nhưng sau đó thì lại thấy nếu làm thầy thì biết đâu mình sẽ có một cái nhìn mới về thế giới xung quanh, thậm chí là hứng thú trong hội họa... Ở Yokohama một thời gian, đi ra ngoài đường phố mới biết, vẫn còn nhiều thứ thú vị mà mình chưa hề biết đến... Nên tôi muốn tự mất mình ngắm nhìn những điểm thú vị ấy thêm một lần nữa!

Nếu vì lý do như thế thì Mikazuki không có gì để phản đối. Cô còn ủng hộ hẩn hơn khi có mong muốn được trải nghiệm nhiều hơn với xã hội bên ngoài. Chỉ có điều, trước đây cô biết hẩn là một học sinh cá biệt trong lớp... một tên dở hơi không biết làm gì, suốt ngày chỉ nằm ở nhà rảnh rỗi sinh sông nổi... một tên Ronin bị ruồng bỏ chỉ vì không thể bảo vệ lãnh chúa của mình... Nay tự dưng hẩn đột ngột trở thành giáo viên, trở thành người mà cô ấy phải gọi là sensei... cảm giác cứ vừa ngại vừa thấy không đúng thế nào.

— Nếu thế thì tại sao anh lại dạy môn Nhật Ngữ? Chẳng phải chính anh cũng nói rằng anh không giỏi môn Nhật Ngữ sao? Trong khi điểm mạnh của anh là mỹ thuật?

— Tốt nghiệp học viện mỹ thuật, rồi ra trường dạy môn mỹ thuật thì nói làm gì. Cái chính là tuy tôi có thể vẽ, nhưng lại không thể truyền đạt cái tinh hoa trong hội họa đến người khác vì mỗi người có một cách cảm tranh khác nhau... Còn về Nhật Ngữ, trước kia cũng từng dạy một người nên ít nhiều cũng có kinh nghiệm... Mà quan trọng hơn là tôi muốn xem lũ học sinh kia sẽ xử sự thế nào khi phải học chung với một ông thầy vừa dở Nhật Ngữ vừa cau có khó tính... Tôi muốn biết ngôi trường mà Chisaki trao trọn niềm tin vào thế hệ tương lai sẽ đào tạo ra những con người như thế nào... những đứa trẻ biết tự lực cánh sinh, tự túc tự sáng tạo... hay chỉ biết dựa dẫm vào người khác là giỏi!

— Hay quá nhỉ... nhưng trước khi nói đến chuyện đó, chẳng phải anh đang ở nhà dưỡng bệnh hay sao? Con sốt của anh đã khỏi hẩn chưa mà dám vác thân đến trường thế hả?

— Cứ vô tư đi, tôi đã nuốt hết đồng súp dờ tẹ của cô vào bụng rồi, thuốc thang gì gì đó cũng xử lý nốt nên mới đến trường ngon lành như vậy... Nhưng chắc do thời tiết bắt đầu chuyển biến hay sao mà lạnh quá chừng... gru gru...

Thở dài hết nói nổi với cái tên lý sự kia. Mikazuki không còn cách nào khác ngoài việc lấy trong túi áo ra một chiếc khăn len màu cam nhẹ chồng qua cổ Tsubaki, rồi bắt đầu chỉnh chu cho nó tươm tất lại. Mặc áo blouse trắng với khăn len choàng cổ thì không hợp cho lắm... nhưng cũng không đến nổi tệ.

— Đi học sớm không biết làm gì, nên tôi ngồi lấy len tự đan lấy đó. Tuy chưa hoàn thành nhưng chắc cũng đủ dài để quấn cổ rồi. Anh dùng tạm đi nhé, và đừng có lèm bèm chê bai đó!

Hắn sẽ không chê bai gì đâu... Mà thật sự lúc đầu cũng tính mở miệng ra nói “Màu này xấu quá”. Nhưng những ý định đó không thể hoàn thành khi hắn đảo mắt xuống và thấy trên chiếc khăn có thêu hình một con cáo trắng chibi ngộ nghĩnh khá đáng yêu. Vậy tức là ngay từ đầu, Mikazuki đang tính thêu chiếc khăn ấy dành tặng cho hắn... Một người nào đó đan khăn ỉn... Tsubaki cảm nhận được một sự ấm áp, một sự quan tâm đặc biệt từ cô ấy.

— Cảm ơn... khăn dùng được lắm!

— Thiệt tình, anh không còn câu nào hay hơn để khen sao? Đúng là dễ khiến người khác mất hứng quá đi... Nhưng khăn chỉ là giải pháp tạm thời thôi... Sau khi dạy học xong thì anh nên về nhà nghỉ ngơi đi. Giờ ngoài đường gió lạnh nhiều lắm, ngộ nhỡ bị cảm thì nguy... Dạy xong thì về thẳng nhà ngay, lên giường đắp chăn đi ngủ và uống thật nhiều nước, nghe rõ chưa hả?

— Haizzz, rồi rồi, hiểu rồi hiểu rồi... khi nào xong việc ngày hôm nay thì tôi sẽ về ngay, vừa ý rồi chứ gì!

Tsubaki lững thững bước đi giữa hàng chục học viên đều cúi đầu chào... ấy thế mà hắn vẫn làm lơ, xem như chưa từng thấy họ và cũng chẳng thèm chào lại.

— Minamiya – san, anh đang đi đâu thế? Phòng giáo viên ở hướng ngược lại cơ mà?

— Ai nói với cô là tôi đến phòng giáo viên? Mà mắc mớ gì tôi phải đến cái nơi toàn lũ người đàn độn não như trái nho ấy làm gì? Tôi có mục tiêu khác cần phải hoàn thành trong ngày hôm nay!

.....
— Chính vì một vài lý do không thể giải thích rõ ràng nên tôi sẽ nói ngắn gọn thôi. Kể từ ngày hôm nay, tôi chính thức trở thành giáo viên cố vấn cho CLB mỹ thuật. Nhiệm vụ của tôi chỉ là ngồi không thôi nên đừng để ý làm gì, cứ tiếp tục công việc của mấy người đi!

Để xem nào, tên thầy giáo dummer Tsubaki Minamiya đứng giữa CLB mỹ thuật, hai tay nhét túi áo blouse trắng, tướng lưng hơi gù xuống chút đỉnh thể hiện sự không nghiêm túc cũng như xem thường người khác. Nhưng có một thứ không thể chối cãi chính là gương mặt tài tử điển trai của hắn không ngừng khiến cho nhiều trái tim thiếu nữ thấp thỏm bên ngoài cũng như ngay trong chính CLB.

Mikazuki ráng nuốt sự bất mãn vào trong. Nàng công chúa tóc đen chẳng ngần ngại đây là thầy giáo dạy môn Nhật Ngữ trong lớp... cô ấy thẳng tay nắm lấy cổ áo hắn, dí sát mặt mình vào với vẻ tức giận lộ rõ trên đó.

— Anh đang làm cái trò gì ở đây vậy hả Minamiya – san? Nếu muốn kiếm chuyện với tôi thì đợi chúng ta trở về Kyuushi rồi làm loạn. Còn ở đây là trường học, đây là CLB mà tôi tham gia... Nếu anh cố ý phá hoại nó thì xác định chuẩn bị một trận đấu Kenjutsu đi là vừa. Tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu!

— Hơ hơ, nếu cô nghĩ có thể thắng được tôi với một cuộc đối đầu giữa hai thanh Katana thì hơi bị tự tin quá mức đấy. Cô nghĩ có thể thắng được người chiến thắng thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya, ngang cơ với Hajima thiếu chủ của nhà Kurahashi sao? Đừng quên trận đấu kiếm trước đây giữa tôi và cô, cô đã thất bại thảm hại đó!

— Im đi, hôm ấy là do anh chơi bẩn... anh lừa tôi mất cảnh giác... Từ trận hôm ấy, tôi đã không bao giờ nghĩ mình thật sự thua hết... Đấu lại đi Minamiya – san!

— Haizz haizz, được rồi được rồi... trước tiên cô nên bỏ tay ra nếu không muốn trở thành tâm điểm chú ý của người khác!

Nếu chịu để ý thì quả thật mọi người đều đang dồn hết ánh mắt tò mò về phía Mikazuki và Tsubaki. Tuy hành động của cô ấy là phản đối Tsubaki... nhưng từ vị trí này, khoảng cách giữa hai người quá gần, đến nỗi họ chỉ nhìn thấy một trái tim, một không gian tình tứ trong câu chuyện thầy trò đang diễn ra ngay tại phòng học.

Xấu hổ với chùng ẩy ánh mắt xăm xoi. Mikazuki đành phải buông hắn ra và xem như không có chuyện gì vừa xảy ra hết. Còn tên dờ Tsubaki vẫn lăm lăm cái vẻ ung dung tự mãn đến đáng ghét.

.....

__ Mọi người mọi người, không có gì quan trọng đâu, chỉ là CLB chúng ta sẽ có một giáo viên tư vấn thôi... Nào, quay trở lại công việc nào!

Với tiếng nói của chị hội trưởng, những thành viên mới gia nhập CLB khác mới chịu quay vào tiếp tục hoàn thành bức tranh mỗi người.

__ Nar nar... Mikazuki, em bình tĩnh lại một chút. Thật ra thì chị cũng biết Minamiya – sensei đây sẽ tư vấn cho CLB mỹ thuật. Thầy hiệu trưởng vừa mới ghé thăm CLB khi hai người còn chưa đến nữa cơ... Chính vì thế nên Minamiya – sensei, CLB mỹ thuật mong được thầy chỉ giáo!

__ Một cô hội trưởng biết điều nhỉ, đầu giống như ai kia suốt ngày cứ gọi người khác là đồ ngốc và chơi trò nắm áo nắm quần một cách bạo lực... Mong được giúp đỡ, CLB mỹ thuật!

53. Chương 53

__ Đặt số cần tìm là x, tách hai thừa số có chung của mỗi bên sẽ được về thứ hai... rồi áp dụng quy tắc hàm đặc biệt là ra ngay kết quả!

Nghe theo lời giảng của Tsubaki, Mikazuki áp dụng đúng với những gì hần chỉ bảo... mặc dù kết quả vẫn không thể giống y như trong sách cho trước. Và chính vì không giống như trong sách nên đã xảy ra một trận xung đột nho nhỏ không đáng có.

__ Cô bị nào à? phân tích cũng sai là sao? Hàm đặc biệt làm gì có cái dạng quái gở như vậy hả?

__ Biết làm sao được. Có đến hơn chục công thức về hàm ẩn số x và lũy thừa bậc thức, tôi làm sao có thể nhớ hết trong một ngày mà vừa mới được học xong hôm nay?

__ Thế mới nói cô quá ư là theo dạng đủ ăn qua ngày... Là vệ sĩ người nhà Tsuchimikaido, cô càng phải chứng tỏ cho lũ kia thấy mình trên cơ bọn chúng. Có như thế thì mới giữ được hình ảnh của nhà Tsuchimikaido. Thử suy nghĩ xem, mang tiếng là người nhà Tsuchimikaido, mà ngay cả một bài toán đơn giản cũng không giải được thì họ sẽ nghĩ như thế nào?

Mikazuki không thể cãi lại vì hần nói không hề sai. Để giữ bộ mặt cũng như thể diện cho nhà Tsuchimikaido, Mikazuki cần phải cố gắng tích cực hơn nữa. Mặt khác, vì Chisaki đã trao trọn niềm tin và ban cho cô ấy một cuộc sống bình thường mà chính Chisaki đã từng bỏ lỡ... Mikazuki phải làm sao đó để cung chủ nhỏ nhà Tsuchimikaido không thất vọng. Chỉ có điều...

__ Mà khoan đã, tại sao anh lại cứ xa xả vào tai tôi những điều gì đâu ấy? Toán thì tôi tự giải quyết được, không cần anh phải nhắc. Tôi chỉ kém môn Nhật Ngữ thôi... nên yêu cầu quay về chuyên môn của mình đi Minamiya – sensei!

Nhấn mạnh ở hai từ sensei cuối câu, Tsubaki không nổi đóa vì biết Mikazuki đang cố tình xỉa xối mình. Cô ấy vẫn còn hầm hực chuyện hần tự nhiên bị đuổi khỏi trường rồi tự đứng lại xuất hiện với thân phận là giáo viên môn Nhật Ngữ ngay trong lớp cô ấy... Diễn biến mọi chuyện cứ thay đổi như chong chóng, thử hỏi làm sao Mikazuki có thể thích ứng kịp và xem nó như một chuyện bình thường.

__ Này nhé, nếu như không phải đích thân Chisaki nhờ vả thì còn lâu thằng này mới chịu ngồi đây kèm cặp ột đứa nào phẳng như cô. Vì được Chisaki tin tưởng, tôi có trách nhiệm phải giám sát việc học của cô đến nơi đến chốn. Cho nên đừng có mà lèm bèm như mấy đứa con nít chơi ngoài đường chút coi!

__ Không lèm bèm cũng được... tôi nào giờ có thích cãi lý với người chán ngắt như anh đâu chứ. Nếu không muốn tôi nói nữa thì tập trung vào chuyên môn của anh ý. Anh biết tôi dở môn gì mà đúng không?... Vậy thì thay vì dạy toán, mau kèm tôi môn Nhật Ngữ đi!

__ Chịu... tôi từng nói rồi, trong tất cả các môn học thì Nhật Ngữ là thứ khiến tôi khó nhai nhất... Dù cô có hỏi hàng trăm vấn đề thì tôi cũng chẳng biết phải trả lời làm sao đâu... Nên chịu khó tìm đứa nào trong lớp giỏi hỏi về môn này mà học!

— Thế thì anh trở thành giáo viên làm gì hả? Cứ ngủ ở nhà, nhìn trời nhìn đất than ngán than dài mà anh vẫn thường hay làm ấy... chẳng phải tốt hơn sao?

Tsubaki đảo mắt nhìn lên trần nhà chút đỉnh rồi chợt nhận ra một điều rất thú vị. Hắn quay sang nhìn Mikazuki chăm chăm và phán một câu với gương mặt hết sức tỉnh bơ.

— Để giết thời gian. Đi dạy học chẳng qua chỉ để giết thời gian... chứ tôi chẳng mong sẽ truyền đạt kiến thức gì cho cái lũ kia hết!

— Minamiya – san... giờ tôi mới nhận ra... con người anh càng lúc càng bị thối rửa mục nát đến mức không thể chữa được nữa... Anh thật sự hết thuốc cứu vãn rồi!

Mặc kệ hắn, Mikazuki tự thân hoàn thành đồng bài tập về toán học mà chẳng cần đến sự giúp đỡ hay giảng dạy của hắn. Nhưng đôi khi Mikazuki khẽ liếc mắt lên nhìn hắn... nhìn cái bản mặt ngán ngẫm của hắn vì không có việc gì để làm... Cô thiết nghĩ đúng như những gì Chisaki từng nói “ Tsubaki Minamiya không chỉ là thiên tài trong Kenjutsu, mà còn nhiều lĩnh vực khác nữa, bao gồm cả học tập những kiến thức đời thường ngoài xã hội”... Tuy hắn có khó tính, hay quát nạt làm nhụt chí học sinh... nhưng cách giảng dạy của hắn lại rất cụ thể dễ hiểu, chỉ cần nghe thoáng qua một lần thì sẽ hiểu ngay cốt lõi của vấn đề. Việc còn lại thì tùy thuộc vào học sinh đó nhớ được bao nhiêu.... Về kỹ năng giao tiếp thì hắn không có... nhưng còn về kỹ năng làm thầy thì hắn có thừa.

.....

Hắn chịu ngồi yên để Mikazuki tập trung vào việc học thì thật tốt. Ít ra thì một người thầy giáo cũng biết mình chỉ là một sự trợ giúp cuối cùng khi học sinh rơi vào bế tắc. Và mình chỉ có thể chờ đợi cho đến khi học sinh ấy thật sự cần đến... còn trước đó thì chỉ việc ngồi yên và làm mấy việc linh tinh như soạn giáo án lên lớp ngày mai thôi.

Bỗng nhiên, Mikazuki không muốn cái không khí xung quanh trở nên im ắng thế này. Hai người họ cãi nhau nhiều lần quen rồi nên không hợp với sự tĩnh mịch khi ở chung một căn nhà. Phải giống như lúc này... hờ một chút là cãi nhau, hờ một chút là muốn động tay động chân chẳng ai chịu nhường ai... Có như vậy thì mới là Mikazuki và Tsubaki.

— Nè Minamiya – san!

— Gì?

— Tại sao anh lại trở thành giáo viên? Tôi hỏi thật lòng và muốn được biết câu trả lời thực sự chứ không đùa đâu nhé!

— Thì tôi cũng đã nói rồi. Ở nhà rảnh rỗi không làm gì nên nổi hứng muốn lên trường chơi chút đỉnh vậy ấy mà. Ngoài ra tôi cũng muốn xem thử cái thái độ của lũ ngu dân kia phản ứng ra sao khi biết Kazuto Minamiya, hiện tượng xấu nhất trường lại trở thành một giáo viên của lớp có công chúa nhà Tsuchimikaido theo học. Ngoài ra chẳng còn lý do gì khác!

— Anh ghét It. Harm Sokyuran đến mức phải khiến cho hiệu trưởng nhục nhã mới chịu được à? Nhưng kể ra cũng thích thật đó... Anh có thể làm bất cứ điều gì, bất cứ nơi đâu, bất cứ khi nào anh muốn... chẳng bị gò bó theo bất kỳ khuôn khổ nào cả!

— Đơn giản vì trong đầu họ suy nghĩ: “ phải may mắn lắm mới có được Tsubaki Minamiya trong tay... nếu không muốn mất một thiên tài, thì tuyệt đối phải nhún nhường hắn”. Đó là lý do vì sao mặc dù đã trở thành giáo viên, nhưng tôi không bị giới hạn thời gian, cũng như phương pháp giảng dạy ra sao... miễn là đào tạo được cái lũ học sinh kia qua được môn Nhật Ngữ!

— Đây... nghe anh nói, tôi cũng không biết là do anh tự kiêu hay thật sự thầy hiệu trưởng muốn bằng mọi giá phải giữ anh lại... Sao cũng được, bây giờ mọi người đều gọi anh là Minamiya – sensei nên đánh vậy. Nhưng bệnh cảm của anh vẫn chưa hết đâu, lo mà tịnh dưỡng đàng hoàng đi... Trở nặng hơn một chút nữa là thôi đó!

— Hầy hầy, chỉ là cảm lạnh bình thường thôi, không cần thuốc cơ thể vẫn sẽ tự chữa lấy. Tôi không cần phải... hắt xì...

Vừa nói xong khỏi mồm thì hần hắt xì một cái rõ to. Sau đó thì cứ sục sục mũi mãi.

Không cần đợi hần nói cũng đủ biết vừa bị trúng cảm nữa rồi.

Mikazuki không thể không tỏ ra ngán ngẫm khi biết nếu không có mình, thì hần chẳng thể tự lo cho bản thân mình đang hoàng tử tể... Suy cho cùng vẫn phải nhờ đến bàn tay chăm sóc của cô ấy thì may ra bệnh tình hần mới thuyên giảm được một chút.

— Anh chờ một chút, để tôi pha cho anh một tách trà nóng để giữ ấm cổ họng!

Mikazuki tạm thời ngưng việc học của mình để vào bếp pha cho hần một tách trà nóng. Hần nên cảm thấy biết ơn vì tự đứng có người phục vụ cho hần đi là vừa. Nhưng thử nhìn cái bản mặt chán chường lạnh lùng đó của hần chắc cũng chẳng trông mong gì vào được.

.....

Ngồi ỳ lì một chỗ, tay chống cằm, mắt đảo về phía người con gái yêu kiều thướt tha trong chiếc tạp dề trắng, tóc tai cột gọn gàng hoàng thật trưởng thành. Có Mikazuki ở đây chăm sóc ỳnh từng bữa ăn từng chiếc áo... Tsubaki mới bắt đầu cảm thấy những lời Chisaki và mẹ nói đúng, “ Trong nhà cần phải có bàn tay người phụ nữ” Đó giải thích vì sao mẹ Tsubaki hay Chisaki đều mong muốn được dọn sang ở chung nhà với hần.

Nhưng do đâu nhỉ? Nếu thật sự trong nhà cần phải có phụ nữ... vậy thì tại sao bây giờ mình mới nghĩ đến điều đó... Có lẽ là vì ba năm trước, Tsubaki không hề cảm thấy cô đơn khi có Lumina bên cạnh... Phải, cặp uyên ương yêu nhau cùng sống chung một mái nhà... Vì có Lumina bên cạnh chăm sóc hần cũng giống như Mikazuki lúc này, nên hần gần như quên đi điều ấy... Giờ đây ngắm nhìn Mikazuki trong bếp, Tsubaki tự trách bản thân vì đã không biết quý trọng những giây phút quý giá năm xưa.

— Này phờ tóc tím... tôi hỏi cô một câu nhé: Nếu như không phải là do Chisaki nhờ... Thì liệu cô có còn muốn sang đây không? Ý tôi là... một kẻ phiền phức như tôi... một kẻ luôn gây sự với cô mỗi khi gặp mặt... Chắc cô chẳng ưa gì hần đâu nhỉ?

Một lần nữa, hần lại tự xem thường chính bản thân mình. Tự ỳnh không xứng đáng được nhận ân huệ cũng như sự giúp đỡ từ mọi người xung quanh. Và hần cho rằng nếu như không phải là Chisaki, thì chắc lẽ Mikazuki cũng chẳng thêm đến đây.

Hần sợ... vốn dĩ ngay từ đầu là hần sợ... sợ cô đơn... sợ hối hận... sợ phải lẻ loi một mình tự gào thét trong tuyệt vọng... Mikazuki nhìn thấy được điều ấy... nhìn rõ được linh hồn và trái tim hần đang cần gì, đang khao khát điều gì. Có lẽ chính vì lý do ấy, dù hần đáng ghét đến đâu, Mikazuki đều xem như hần chỉ đang dối lòng, càng đem lòng thích hần và muốn được ở bên cạnh hần nhiều hơn. Mikazuki không thể bỏ rơi hần ngay lúc này được.

— Anh đang nói gì vậy? Tôi chẳng hiểu thần cáo trắng Baka Kitsune nói gì hết!

Cục tức nổi lên trên đầu Tsubaki. Ngay lúc hần thật lòng muốn biết thì Mikazuki lại cho rằng hần đang đùa giỡn.

— Cô đó nhé...

— Sự thật duy nhất mà tôi biết chính là khi tôi phát hiện ra anh không thể đánh lại một đứa trẻ cầm kiếm nhà Kurahashi với tình trạng nửa nóng nửa lạnh... thì ngay lúc ấy, tôi đã nghĩ rằng “mình không thể bỏ mặc anh ta”. Tôi đã sớm đưa ra quyết định từ lúc trước khi Chisaki nhờ tôi nữa cơ. Nhiều đó chắc đủ để trả lời cho câu hỏi của anh rồi phải không?

Chỉ cần nhiều đó thôi... Đôi khi đối với một người, điều quan trọng nhất với họ không phải là tiền bạc, không phải danh vọng, không phải vị trí trong xã hội. Mà họ chỉ đơn thuần cần một lời nói ấm áp đủ sức xoa dịu đi trái tim băng giá của một ai đó. Giống như Tsubaki chẳng hạn... Chỉ cần nghe Mikazuki nói như thế... là hần đã nhẹ lòng rồi.

— Thế sao!

— Hơn nữa, William – san lại không có ở đây. Tôi làm sao có thể để một người bệnh ở nhà một mình trong khi cầm một cốc nước cũng chẳng làm được. Nếu Chisaki mà biết, thì chắc cậu ấy sẽ giận tôi nhiều lắm!

— Vậy thì đây xin lỗi vì đã cho cô xem cảnh tượng khó coi đó nhé... Tên William kia có lẽ đang bù đầu rối tinh vào việc cùng luật sư tìm kiếm những bằng chứng có lợi ình đang lang thang vất vưởng khắp các hộ hàng nhà Saotome. Nên tôi chẳng dám làm phiền... nếu không thì chẳng phải mất công cô sang tận đây!

— Đó là lý do vì sao mà tôi không ngừng gọi anh là Baka Kitsune ấy Minamiya – san!

Tsubaki một lần nữa lặng nhìn Mikazuki một cách tò mò khó hiểu.

— Lúc nào cũng vậy. Ngoài mặt anh luôn cho rằng mình không nhất thiết phải nghĩ đến người khác như thế nào, cuộc sống của họ ra làm sao... thậm chí còn cố tình tìm cách để họ tránh xa mình. Nhưng thực chất bên trong thì anh luôn lựa chọn cái gì tốt nhất đối với họ. Anh quan tâm đến suy nghĩ của họ và nếu đứng giữa con đường bị ghét để không làm phiền những người đó thì anh sẽ thẳng hướng mà đi không suy nghĩ. Tự làm tổn thương đến mình để không ai bị tổn thương... Bộ anh nghĩ họ sẽ biết ơn khi biết anh làm thế sao? Xin lỗi... nhưng họ chẳng quan tâm đến cảm xúc của anh đâu... Anh khiến họ có ấn tượng xấu, thì họ sẽ mãi mãi xem anh như thứ đáng ghét nhất thế gian này... Nếu đã như thế, thì tại sao anh không thử sống cho riêng mình? Sống vì mình, theo ý mình thích, mặc kệ người ta như thế nào... chỉ quan tâm tới thứ mình hằng mong muốn, cũng giống như khi anh khao khát rời khỏi nhà Minamiya ấy...Minamiya – san, bây giờ anh không còn phụ thuộc vào bất kỳ ai đó... cho nên hãy trở nên ích kỷ một chút thôi, sẽ không sao đâu mà!

Những lời này rất quen... Đúng rồi, trước đây Tsubaki cũng đã từng nói những lời như thế với Chisaki. Như một lời cảm ơn và mong muốn Chisaki hãy biết nghĩ cho bản thân mình một chút... Thì ra trong mắt Mikazuki, hần cũng chẳng khác hơn cô cung chủ nhỏ nhà Tsuchimikaido là bao nhiêu. Cái cách hần làm, cái suy nghĩ của hần... cũng vì một người nào đó mà không màng đến bản thân. Và hần xem điều ấy như một sự trừng phạt đối với bản thân mình

Mikazuki là người đầu tiên nói với hần rằng: “hãy ích kỷ một chút”... Tsubaki thiết nghĩ có lẽ cả đời này, sẽ chẳng có ai nói với mình những câu từ chứa đựng sự tha thứ như Mikazuki... Cảm giác thật ấm cúng nhẹ nhàng.

— Tôi có thể ích kỷ ư? Có thể nghĩ cho bản thân mình một chút sao?

— Vâng... sao lại không cơ chứ. Là con người thì ai chẳng mong muốn có nhu cầu được hạnh phúc... Miễn đó là điều anh muốn và khao khát thật sự, thì chẳng ai dám bắt bẻ anh hết... Minamiya – san, chẳng phải anh đã từng nói với tôi... anh là con người tự do ư?

— Nếu như thế... thì chủ nhật này... không... sau khi tôi khỏi bệnh hoàn toàn... cô có thể đi Yokohama với tôi không?

Lời mời bất ngờ khiến Mikazuki phải giật thột quay đầu lại. Cô nhìn hần trân trân, lòng tự nhủ xem mình vừa nghe thấy điều gì thoáng qua tai... Một lời đi chơi... một lời đi dạo chơi ở Yokohama với hần...

— Không... không... không lẽ nào là...hẹn... hẹn...hẹn...

— Hẹn hò... Theo ngôn ngữ của giới tuổi teen kia thì là hẹn hò. Và lần này thì là tôi chủ động mời cô... Đi nhé?

Hần khẳng định như đinh đóng cột. Những từ ngữ, từng câu từng lời khắc sâu vào tâm trí Mikazuki. Đầu óc cô ấy bắt đầu quay vòng vòng không biết phải nói thế nào, trả lời thế nào cho phải vì sự bối rối, ngại ngần xâm chiếm hết cô ấy rồi... Mikazuki nhanh chóng quay vào bếp để Tsubaki không thấy màu đỏ ửng hiện lên trên gương mặt. Vì nếu để hần trông thấy thì không biết mình còn xấu hổ đến nhường nào. Đôi tay cầm ấm nước nóng để chầm vào tách trà còn run run không vững... chứng tỏ Mikazuki đang trong tình trạng cực kỳ khó xử.

— Đừng... đừng... đừng nói mấy lời ấy... với vẻ mặt bình thường như không có chuyện gì quan trọng như thế... Tôi... không biết phải trả lời thế nào hết!

— Tôi cũng đang bối rối muốn chết đây. Mở miệng mời con gái đi chơi khó thật đấy. Ấy thế mà dạo bước một vòng trong trường, thấy đứa nào cũng hẹn hò với một nửa của mình một cách đơn giản như đang giỡn. Chẳng thể hiểu nổi giới trẻ ngày nay nữa!

Phải khó khăn lắm Mikazuki mới tra nước nóng vào hai tách trà. Nàng công chúa tóc tím bắt đầu mang ra trong khi đôi bàn tay còn run lập cập, mặt mày cứ ngượng tái cả đi. Bước từng bước chân loạng choạng không vững về phía chiếc bàn phòng khách.

_ Thế... thế sao...vì họ là những cặp yêu nhau lâu rồi... còn anh và tôi thì...

_ Coi chừng!

Do quá đỗi đam ra chân trái Mikazuki vấp vào chân phải, khiến cô ấy trượt đà té về phía trước với hai tách trà nóng trên tay. Thôi rồi...nếu cứ tiếp tục thì Mikazuki sẽ úp mặt xuống trà nóng mất... phen này rất có thể cô ấy bị bỏng không biết chừng.

Nhưng đời nào lại có chuyện đó xảy ra. Tên dở Tsubaki nhanh như chớp, đã kịp thời đứng dậy, phóng đến đỡ Mikazuki, đồng thời cũng dùng chính bàn tay phải của mình che cho cô ấy khi nước nóng bắn lên. Bàn tay Tsubaki bốc khói xèo xèo, mặt da nóng đỏ lên vì phỏng, nhưng nét mặt lạnh lùng của hắn không hề thay đổi, giống như hắn chẳng hề thấy đau đớn gì hết. Hắn còn thở dài ngán ngẫm nữa cơ.

_ Ôi trời, cô phiền phức quá đó phò tóc tím. Đi đứng cho cẩn thận vào chứ? Nếu giả sử tôi không nhanh chóng chạy đến thì cô phải vào bệnh viện băng băng nguyên cái mặt đó biết không?

_ Cảm... cảm ơn...

Mikazuki nhận ra rằng mình hiện đang nằm gọn trong vòng tay Tsubaki. Ở vị trí này, cô phát hiện tay con trai thật to và chắc chắn... Không, có lẽ là chỉ riêng Tsubaki, bàn tay hắn vừa lớn, chai sạn đi nhiều vì cầm kiếm và cạo vẽ trong một khoảng thời gian dài... nhưng sao nó lại khiến cho người khác cảm thấy an toàn đến thế... Giống như khi bên cạnh hắn như vậy, mình không còn phải sợ hãi bất cứ điều gì, và cũng chẳng mong muốn bất cứ thứ gì...Điều Mikazuki thoáng nghĩ đến “ Giá như thời gian ngừng trôi tại thời điểm này thì thật tốt biết bao nhiêu”.

_ Oi, ra được chưa? Cô còn tính bám lấy tôi đến khi nào vậy hả?

_ A...xin lỗi...

Bị phát giác, Mikazuki nhanh chóng rời khỏi vòng tay hắn. Nhưng cô lại trở nên lo lắng hoang mang khi thấy vết phỏng rộp đỏ như trái cà chua ở mu bàn tay phải hắn cứ tấy lên rõ ràng do bị phỏng.

_ Minamiya – san, tay anh...

_ Hả?... à ừ, chắc là do bạn nãy nước nóng bắn lên ấy mà. Không ngờ lại phỏng rộp đến thế!

_ Bị phỏng mà anh cũng không biết ư? Anh có phải là người không thế?

_ Này, cô đang lo cho tôi hay là đang cố tình chọc tiết tôi đấy hả? Tôi là thế đấy, khó nhận biết được cảm giác đau khi nó ở mức độ nhẹ. Thậm chí có bị Katana đâm xuyên da thịt cũng chỉ cảm thấy nhói nhói chút đỉnh. Trừ khi ném tôi từ độ cao hơn hai trăm mét thì chắc chắn biết thế nào là tẹo xương... Chứ còn bình thường như thế này thì chẳng là gì cả!

_ Nghe chẳng giống siêu anh hùng chút nào... Quan trọng hơn anh nên đi rửa nước lạnh ngay lập tức trước khi nó bị phỏng rộp lớn hơn!

Không nói thêm tiếng nào nữa, Mikazuki nhanh chóng kéo tay Tsubaki đến chỗ vòi nước và xả nguồn nước lạnh vào vết phỏng đỏ rộp. Vì hắn không biết đau, nên chẳng thể nhận biết được rằng mình đã đỡ hơn chưa... Điều hắn hiểu rõ ngay lúc này nhất chính là sự quan tâm, ân cần cũng như lo lắng bồn chồn của Mikazuki khi cô ấy cứ tập trung vào việc rửa kỹ vết thương. Nhìn cách cô ấy nhẹ nhàng bàn tay mình... hắn cảm thấy đây không phải là sự giả dối, không phải là sự trừng phạt... mà là sự tha thứ mình đã kiếm tìm suốt bao lâu nay.

.....

Sau khi đã khử vết thương bằng nước lạnh, Mikazuki chuyển sang công đoạn tiếp theo là dùng thuốc chống sưng mủ cùng với nhiều loại thảo dược cổ truyền mà cô tìm thấy trên mạng có chức năng tái tạo các tế bào đã chết do bị phỏng, đắp lên chỗ sưng tấy và quấn lại bằng băng gạc y tế sạch.

Trong quá trình băng bó, Mikazuki cố gắng sao cho dải băng quần được gọn gàng, chỉnh chu, không quá chặt hay quá lỏng, cho người bệnh có cảm giác thoải mái và tự do cử động. Chỉ có điều... cô ý tá này không thể khuyến mãi cho bệnh nhân kia một nụ cười... mà lại chường bộ mặt ủ dột chán chường không hề phù hợp tí nào trên gương mặt... khiến cho tên chán đời nhất thế giới này cũng cảm thấy ngán ngẫm theo.

— Xin lỗi Minamiya – san, do tôi sợ ý nên mới khiến anh thành ra thế này... Có khi anh nói đúng, tôi quả thật là một con phò não ngẩn ngơ!

Tsubaki chẳng thích cách cô ấy tự nói bản thân mình như vậy chút nào. Hẳn thậm chí còn dùng tay còn lại chặt một phát ngay giữa đỉnh đầu, làm cho Mikazuki phải thụt tay lại, đưa lên ôm đầu vì cú đánh bất ngờ đó quá đau.

— Ui ui... anh làm gì vậy hả?

— Đập cho cái đầu cô bớt ngu muội đi một chút. Cô nghĩ có thể ngon lành lấy câu nói thường ngày của tôi là được sao? Trong hội họa thì đó gọi là đạo tranh đầy biết không?... Nghe đây, chỉ duy nhất một mình tôi... chỉ duy nhất tôi mới có thể gọi cô là phò não ngẩn ngơ. Tôi sẽ không tha thứ cho bất cứ kẻ nào dám gọi cô bằng cái tên ấy... thậm chí người đó có là cô đi chăng nữa... Chính vì thế, hãy thôi cái trò tự xem thường bản thân như một đứa ăn xin đáng thương dùm cái!

Tuy hẳn có hơi vô lý, hơi vớ vẩn, hơi vô duyên... nhưng Mikazuki lại thích hẳn như vậy... không phải cô thích cái bản chất dở người điên khùng, tự kỷ hết thuốc chữa... mà là cách hẳn nghĩ cho người khác mà chẳng sợ bất cứ điều gì. Chính vì cứ hành động hạ cằm tay cằm chân, dùng lời lẽ không vừa lòng mặt sát người khác nên chẳng ai ưa nổi hẳn ấy... Nhưng ít ra Mikazuki còn cảm thấy rằng hẳn đang quan tâm đến cô theo cách riêng của hẳn... Và quả thật, Tsubaki vẫn còn đang bảo vệ cho Mikazuki rất nhiều... bảo vệ danh dự, bảo vệ ước mơ, bảo vệ niềm tin, bảo vệ Bushido của một Samurai nhà Tsuchimikaido... Cô thích hẳn là vì thế, cảm thấy yên tâm khi bên hẳn và muốn được ở cạnh hẳn lâu hơn cũng chính vì sự an toàn đó.

Mikazuki hạnh phúc lắm... vui sướng đến nỗi có thể nở được nụ cười mãn nguyện tươi tắn như đứa trẻ vừa được nhận món quà mình hằng mong ước bao lâu nay.

— Ừ, tôi sẽ không tự ti vào bản thân mình nữa đâu. Xin lỗi vì đã để anh phải lo lắng Minamiya – san!

— Ai dư hơi đâu mà lo cho cô chứ? Ngộ nhỡ cô cứ mang cái bản mặt đó về nhà Tsuchimikaido thì chắc chắn Chisaki sẽ tò mò quay sang tra hỏi tôi đủ thứ... Nhưng nếu cô cảm thấy có lỗi với tôi và muốn sửa sai thì vẫn còn cách đấy... Chủ nhật này, đi chơi với tôi nhé... cùng đến khu vui chơi giải trí ở Yokohama chừng từ sáng đến tối lại về thôi!

— ... Được rồi... tôi sẽ đi Yokohama với anh... nhưng với điều kiện là từ đây cho đến ngày Chủ Nhật, anh phải dứt bệnh hoàn toàn rồi muốn đi đâu thì đi. Còn không, thì xác định ở nhà ngủ đó!

.....
22h đêm, khi mọi thứ đã chìm sâu vào giấc ngủ sâu... chỉ còn một mình Tsubaki lặng ngời ở căn phòng khách được soi sáng bởi ánh trăng ngoài trời và âm thanh biển xanh mang đến. Mặc dù mang bệnh trong người, nhưng có lẽ thức khuya dậy sớm là thói quen không thể bỏ của hẳn... nên mặc kệ tình trạng bản thân có như thế nào... thì hẳn cũng sẽ chẳng bao giờ chịu lên giường sau một giờ sáng.

Tsubaki ngoái cổ lên cầu thang nối với tầng hai bên trên, miệng thở dài ngán ngẫm.

— Thiệt tình, chỉ mới 10h đêm thôi, có cần phải đi ngủ sớm thế không? Mà quan trọng nhất... cô ta cảm thấy tự do tự tại như ở nhà... ung dung đến mức còn không biết mình sẽ bị tấn công bất cứ lúc nào. Lỡ như ở chung nhà với cô ta là một thằng đực rựa không biết kìm nén ham muốn thì cô ta chết chắc... Đúng là phò hết chỗ nói!

Hẳn lại nói xóc nói xiêm nói xấu sau lưng khi họ không hề có mặt ở đây. Nói xấu Mikazuki là không có tinh thần tự bảo vệ bản thân như những Samurai đích thực... Nhưng sau đó, hẳn lại cảm thấy yên lòng khi nhìn xuống vết phỏng rộp đã được băng bó cẩn thận. Nó vẫn còn lưu lại hơi ám lẩn sự quan tâm lo lắng của Mikazuki dành cho hẳn... Và có lẽ đến suốt phần đời còn lại, hẳn sẽ chẳng bao giờ có thể quên đi cái cảm giác ấy.

— Ích kỷ hơn, nghĩ cho bản thân mình nhiều hơn một chút ư? Mình thật sự được phép làm những điều mình mong muốn giống như Chisaki? Và quan trọng hơn, mình thật sự được nhận sự tha thứ cho những tội lỗi mà mình đã gây ra ư? Amaterasu... các người thật quá đổi phiền phức!

Hắn lặng lẽ lấy chiếc điện thoại di động sẵn trong túi quần. Lúc đầu có chút do dự giống như đang phân vân giữa hai quyết định không biết nên theo bên nào. Nhưng sau đó, Tsubaki cảm thấy mình cần phải làm... không, đây là việc mà hắn muốn làm... không phải vì ai đó, mà là chính bản thân hắn muốn như thế.

— Alo... chị nghe đây Tsu - kun!

— Chào buổi tối Tsukusa nee – san. Em có làm phiền chị nghỉ ngơi không vậy? Nếu có thì cho em xin lỗi trước nhé!

— Uhm, không sao mà, thật hiếm khi Tsu – kun chủ động gọi điện thoại trước cho chị. Chắc không phải chỉ để hỏi thăm tình hình đâu nhỉ... Em tính nhờ chị việc gì phải không?

— Hầy, vẫn tinh ý như ngày thường nhỉ, có một bà chị cái gì cũng đoán trước quả nhiên rất đáng sợ... Tsukusa nee, có một chút chuyện em cần nhờ chị giúp đỡ... chỉ một tẹo như con kiến thôi... Phiền chị tập trung hết mọi thành viên nhà Minamiya chuẩn bị trước gia sảnh tư trang Minamiya. Em muốn khiêu chiến với gia tộc Minamiya... nói chính xác là muốn gỡ băng hiệu gia tộc Minamiya xuống cho đỡ vướng mắt!

Ngày hôm sau... vẫn như mọi hôm, vẫn có kẻ dậy thật sớm từ lúc mặt trời chưa mọc phía cuối chân trời... vẫn có kẻ làm náo loạn cả căn biệt thự kính bằng những bản nhạc giao hưởng không lời từ chiếc máy chạy đĩa cổ được mua từ Anh quốc đem về tận Nhật Bản. Vẫn có kẻ ngồi dưới phòng khách, tay nâng tách cà phê thưởng thức vị ngọt của nó vào buổi sáng nhìn không rõ mây cũng chẳng thấy sao... Tên dở hơi Tsubaki này không ngủ hay sao mà lúc nào cũng thấy hắn ngồi phè phỡn dưới chiếc ghế Sofa. Hắn thật sự ngủ rất ít... ít hơn một nửa so với nhu cầu sinh học trong cơ thể người bình thường khác.

Chính vì lẽ đó mà đã phát sinh ra nhiều biến cố khác nhau, diễn hình như...

— BAKA KITSUNE!

Tiếng rầm rầm từ trên tầng hai làm rung chuyển mọi thứ trong căn nhà, khiến cho cà phê trong tách rung động một cách điều hòa như gợn sóng nước. Kiểu này là chắc chắn sẽ có chuyện đây... ấy thế mà hắn tỉnh bơ như không có gì xảy ra hết.

Mikazuki dốc toàn lực chạy một mạch xuống phòng khách. Nhìn bộ đồ quần đùi áo sơ mi và đầu tóc rối tung kia đủ chứng tỏ cô ấy vẫn còn đang ngủ. Mikazuki nhìn hắn chằm chằm trong khi miệng không ngừng thở hồng hộc vì mệt.

— Oh, phò tóc tím, dậy rồi đấy hả? Tốt tốt, dậy sớm rất tốt cho sức khỏe đó... Ra vườn chống đẩy 50 cái là xem như tập thể dục buổi sáng rồi đấy!

— Con cáo đầu đất kia... anh nghĩ mình có tư cách để nói câu đó sao? Quan trọng hơn, có biết bây giờ là mấy giờ rồi không mà lại mở nhạc âm ỹ thế hả? Người ta cũng cần phải ngủ để có sức mai đi học chứ?

— Mấy giờ là mấy giờ? Mới có 4h sáng thôi... có gì đâu mà lạ!

Trả lời như thế không phải Mikazuki mà bất kỳ ai sống chung với hắn đều muốn tẩn cho tên đàn này một trận nhớ đời. Nghĩ sao 4h sáng, xuống nhà mở nhạc nghe, làm phiền giấc ngủ người khác... Tên này thật sự không thể cứu chữa được nữa rồi.

Mikazuki nghiêng răng với cục tức nổi lên trên đỉnh đầu, nhưng vẫn cố gắng kìm chế cơn giận bản thân.

— Mới có 4h sáng thôi ư? Minamiya – sensei, là một giáo viên chắc thầy cũng hiểu học sinh cần phải được ngủ đủ giấc để sáng mai đi học không ngủ gật trong lớp đúng không? Thầy đang làm phiền giấc ngủ của em đó... Cho nên với tất cả vẻ kính trọng của một đứa học trò năm nhất, em muốn thầy tắt nhạc, lết cái thân ruồi muỗi của thầy về phòng ngủ gấp. Ngoài ra, em còn phải dậy lúc 5h sáng để chuẩn bị điểm tâm sáng cho thầy đó sensei!

Cái cách Mikazuki nhấn mạnh mỗi lần nhắc đến hai từ “sensei” đủ cho người khác hiểu rằng cô ấy đang tức giận lắm. Mikazuki đang vô cùng lịch sự lễ phép khi nói những lời ấy. Chứ nếu bùng nổ như một ngọn núi lửa thì chắc cô ấy chẳng thêm lễ nghĩa gì mà sẵn sàng cãi nhau đến sáng với hắn.

— Bình tĩnh cho bộ não của cô đừng hoạt động quá tải nào. Không cần phải lo làm chi đâu... Hôm nay tôi có kế hoạch, nên sẽ rời khỏi nhà sau nửa tiếng đồng hồ nữa... Cứ yên tâm mà ngủ đi nhé. Nếu cảm thấy không ngủ được thì lấy bông gòn nhét hai tai ấy!

— Eh? Anh tính đi đâu mà sớm thế? Ngoài đường còn tối và lạnh lắm...

— Tôi sẽ đi Fukushima, chính xác hơn là trở về tư trang nhà Minamiya có chút chuyện. Nếu mọi việc ổn thỏa thì chắc sẽ chỉ mất có một ngày thôi!

— Đi Fukushima... nếu như thế thì thật sự là anh sẽ mất cả một ngày vừa đi vừa về... Thế còn việc dạy học của anh thì sao? Hôm nay là thứ tư, có môn Nhật Ngữ ở tiết 3 sau giờ nghỉ đó... làm thế nào mà anh có thể về kịp kia chứ?

— Đến lúc đó thì cứ việc chuyển môn Nhật Ngữ thành tiết tự học là xong. Tối qua tôi đã chuẩn bị xong hết mọi giáo án cần thiết cho ngày hôm nay... có để trên bàn làm việc trong phòng tôi ấy. Cô mang theo và hướng dẫn đám học sinh kia học đúng theo những gì được ghi chép trong đó thì đảm bảo dù không có tôi, mấy người cũng sẽ không uống phí mất một ngày Nhật Ngữ đâu... Tôi cũng đã gửi mail cho lão hiệu trưởng hỏi kia là nghỉ hôm nay rồi. Chỉ cần nói có việc cần giải quyết ở nhà Minamiya, thế là lão đồng ý cho ngay!

— Cũng bởi vì anh là nhân vật đáng sợ quá biết không Minamiya – san?... Nhưng sức khỏe của anh... đã hết cảm lạnh chưa mà đòi đi xa đến thế?

— Ờ, có cảm thấy đỡ được hơn một chút, nếu ra ngoài uống thêm vài viên thuốc chắc cũng cầm cự được đến tối!

— Đứng có chủ quan như vậy chứ? Còn điểm tâm thì sao? Đi sớm như thế thì anh ăn sáng kiểu gì?

— Chắc lẽ dừng ở dọc đường và tìm xem có quán nào mở cửa để ăn đại thứ gì đó cũng nên. Buổi sáng thì ăn gì mà chẳng được!

— Không được đâu nhé, người chưa khỏi hẳn bệnh như anh, tốt nhất là đừng ăn linh tinh bên ngoài... 30 phút nữa anh mới đi đúng không? Đợi tôi một chút, 30 phút đủ để tôi làm một món gì đó... cứ ngồi một chỗ và chờ đợi đi!

Thế là Mikazuki nhanh chóng phóng thẳng vào phía gian bếp. Không cần phải đánh răng rửa mặt hay chải chuốt trước gương ái tóc gọn gàng lại. Những gì cô làm ngay là với tay lấy chiếc tạp dề trắng vắt bên cạnh tủ mặc vào. Lấy nồi niêu xoong chảo dưới gầm tủ cùng dụng cụ nấu nướng như đũa thìa các loại. Mikazuki tiếp tục mở tủ lạnh ngó nghiêng xem còn gì dùng được cho buổi sáng không? Mà cũng không đến mức nghèo nàn lương thực đâu mà lo... Kể từ khi Mikazuki kiểm tra tủ lạnh nhà trong thời gian hắn nằm bẹp dí trên giường bệnh, cô mới phát hiện ra nó trống trơn, chỉ được vài chai nước suối, vài quả trứng gà trứng vịt lẫn lộn, một ít hành ngò héo quắt queo chẳng thể dùng được. Tức lòng vì một tên không biết tự lo ình như thế nào, Mikazuki dùng hết số tiền tiêu vặt mình có trong tháng này và tháng trước, làm một chuyến ra chợ, siêu thị, mua tất tần tật những thứ cần thiết bao gồm cả thức ăn đủ chế biến và dùng trong vòng một tháng về chất hết vào tủ lạnh... Thế là không lo chết đói, mà cái tủ lạnh của Tsubaki trông cực kỳ phong phú vì có nhiều loại thực phẩm khác nhau.

Kết hợp với bộ bếp thông minh siêu hiện đại mà Tsubaki tặng được sẵn khi mua căn biệt thự này, Mikazuki bắt đầu thể hiện nữ công gia chánh bằng toàn bộ kiến thức mình đã học được khi còn ở chung với Chisaki. Cầm dao quay một vòng rồi rạch bụng cá, làm vẩy làm da, xử lý gan lòng, những thứ không ăn được. Chỉ trong thoáng chốc, Mikazuki đã chế biến sơ qua con cá lóc có kích thước gần 50 cm... chẳng khác chi một đầu bếp sushi chuyên nghiệp trong mấy nhà hàng làm sushi.

— Oi, tôi đã nói là không cần mà... cứ lên phòng ngủ đi cho khỏe. Tôi sẽ tìm đại một quán nào đó ăn cho xong bữa thôi!

— Đã nói là anh cứ ngồi yên ở đó và đợi rồi còn gì. Bị bệnh thì ăn cá lóc cho bổ, dù chẳng biết thật sự cá lóc có thể giải cảm hay không nhưng vẫn tốt hơn là không ăn gì!

Đến lượt Tsubaki trở nên đuối lý và chịu thua trước Mikazuki. Hắn đâu còn cách nào khác ngoài việc ngồi một chỗ trên ghế sofa, tay nâng tách cà phê nhâm nhi cho hết, tai nghe bản nhạc giao hưởng Chopin đang chơi đến phần luyện hết sức độc đáo thú vị.

Hắn thiết nghĩ giống như mình ngày càng mất quyền tự chủ của căn nhà lẫn vị thế của gia chủ... từ ngày có Mikazuki đến, cuộc sống của hắn có đảo lộn chút ít. Và cũng từ ngày Mikazuki đến... mà dường như hắn bắt đầu có cảm giác vui vẻ và cười nhiều hơn.

.....

.....

— Vậy là đủ rồi chứ gì, thế thì tôi đi đây!

Ngoài cổng biệt thự kính, Tsubaki ném hết mọi thứ cần thiết lên chiếc Jaguar bạc đậu trước cửa nhà.

Trời thì tối đen như mực... dĩ nhiên thôi, 4h30 sáng thì làm sao có nổi một tia sáng mặt trời ngoại trừ những cột đèn hai bên đường cùng âm thanh sóng biển tràn bờ một lúc một dữ dội hơn. Ban đêm vịnh biển lạnh thật... giống như tại Kyuushi này quanh năm suốt tháng hầu như không bao giờ biết cái nóng là gì.

— Nhớ nhé, đó là điểm tâm sáng, dù cho anh có đi đến đâu thì đúng 7h phải dừng xe ăn sáng cho đúng bữa rồi uống thuốc thì mới mau khỏi bệnh!

— Hiểu rồi hiểu rồi, tôi có phải trẻ lên ba đâu mà cứ chu choa lên thế!

— Là bởi anh chẳng bao giờ có ý thức tự giác nên tôi mới phải nhọc công nhắc nhở đó... Còn đây là chút bento trưa tôi chuẩn bị cho anh. Trong lúc làm nó tôi cứ nghĩ chắc anh không bị ghét đến mức trở về nhà mà không được đãi một bữa cho ra trò... nhưng... nói chung là anh cứ cầm tạm... phòng hờ cho những rủi ro không ai ngờ đến!

Mikazuki còn làm thêm một khẩu phần nữa để hắn dùng hờ trường hợp nhà Minamiya không đón tiếp hắn đang hoang tử tế. Tsubaki cầm túi bento ấy lên cao, ngắm nghía soi mói với ánh mắt nghi ngờ đáng ghét.

— Tôi biết anh đang nghĩ cái gì nhưng xin lỗi nhé... tôi không có tinh tường như ai kia đến mức biết trộn thuốc xổ trong đó đâu. Đây toàn là những thứ ăn được... tôi đã thử rồi nên đừng có làm cái con mắt đáng ghét đó!

Tsubaki cất tiếng thở dài một hơi rồi cho hộp bento vào trong xe.

— Rắc rối thật đấy, tôi đã bảo sẽ không có gì xảy ra đâu, cứ vào ngủ đi cho khỏe. Sáng mai mà dậy trễ thì đừng có đổ thừa tôi này nọ!

— Vì anh luôn là người khiến người khác không thể không làm lơ mà... Coi này, trời thì lạnh, anh thì đang bị bệnh... nên cuốn khăn thêm mấy vòng nữa cho đủ ấm!

Ngoài chiếc áo phông đen giữ ấm thì Tsubaki còn choàng thêm một tấm khăn len được đan bằng tay... Mà khoan, cái hình con cáo trắng Chibi đó... không sai vào đâu được. Đây đích thị là chiếc khăn Mikazuki đã may cho hắn vào ngày đầu tiên Tsubaki đến It. Harm Sokyuran với thân phận là thầy giáo... Cứ ngỡ hắn đã vứt chiếc khăn đi, nhưng không ngờ là vẫn còn dùng đến nó.

Mikazuki dịu dàng ân cần khi đưa tay choàng chiếc khăn thêm mấy vòng quanh cổ Tsubaki. Hắn cảm thấy nó không đơn thuần là hơi ấm từ chiếc khăn, mà bao gồm cả sự ấm áp từ một ai đó thật lòng quan tâm đến mình... Giống như một người nào đó đã từng làm như thế đối với hắn... một người nào đó khiến con tim hắn phải đập rộn ràng vì hạnh phúc, và cũng khiến cho linh hồn hắn bị giam cầm trong sự hối hận mãi mãi... Một người nào đó không cần nhắc đến tên mà ai cũng biết.

— Xong rồi, như thế này thì không lo bị cảm lạnh hơn nhé!

— Cảm ơn... vậy tôi đi đây!

Tsubaki quay lưng tính bước vào trong xe, thì Mikazuki lại kéo tay hắn.

— Nè Minamiya – san, ở Nhật thì chỉ cần nói “Sayonara” khi từ biệt một ai đó. Tôi cứ thắc mắc không biết ở bên Anh thì thế nào? Cứ nói “goodbye” hay “See you again” là được ư?

— Sao bỗng nhiên cô lại quan tâm đến chuyện này thế hả?... Đúng là ở bên Anh họ chỉ cần nói “ goodbye” hay “ see you tomorrow” hoặc cũng có thể là “ see you again”... nhưng người Anh thì khá là phóng khoáng, nên để tiết kiệm lời, họ chỉ làm một hành động hết sức đơn giản để nói lời chào tạm biệt!

— Chỉ một hành động thôi sao? Không phải là vẫy tay đó chứ?

— Vẫy tay là tiễn biệt không ngày gặp lại rồi... Tốt hơn hết là cô không nên biết... phiền phức lắm!

Tsubaki tính bước vào trong xe nhưng cứ bị Mikazuki giữ lại. Nhìn cái mặt của Mikazuki là hiểu ngay cô ấy thật sự muốn biết đó là gì.

— Nè nè, nói cho tôi biết đi, cái hành động mà người Anh hay dùng thay cho lời chào tạm biệt là gì thế?

— Cô thật sự muốn biết hả? Không hỏi hận đó chứ?

— Ừ ừ ừ!

Không còn cách nào khác, dù hấn có dọa nạt thế nào thì Mikazuki chẳng chịu buông tha một cách đơn giản. Hơn nữa, trông cái vẻ long lanh lấp lánh lung linh nổi lên như viên pha lê trong ánh mắt Mikazuki cũng đủ biết cô ấy mong muốn đến mức nào.

Hấn cất tiếng thở dài một hơi ngán ngẫm. Bỗng dưng tay phải đặt lên vai Mikazuki, kéo cô ấy về phía mình và bất ngờ đặt một nụ hôn nồng ấm mềm mại lên giữa vầng trán của cô ấy. Vài giây cứ như thế tiếp tục trôi qua, mọi thứ diễn biến cứ như con bướm thích thì đậu, không thì bay chẳng ai lường trước được. Mikazuki chỉ biết đứng đó chết lặng khi đôi mắt cứ mở tròn to tháo ráo không nháy một cái... giống như một bức tượng đá không bằng.

Tsubaki thả cô ấy ra... một lần nữa lại cất tiếng thở dài ngán ngẫm.

— Đó là cách chào của người Anh đấy, thường thì họ sẽ hôn lên má... nhưng với cô như thế là đủ rồi... Thôi, tôi phải đi đây. Ở nhà nhớ khóa cửa cẩn thận, đi đâu cũng phải cài chốt lại đằng hoàng. Tôi giao chìa khóa và quyền quản lý căn nhà cho cô thì lo mà hoàn thành đến nơi đến chốn đi nhé!

— Vâng... Vâng, đi đường cẩn thận!

Tsubaki bước vào trong xe, mở khóa động cơ rồi đạp ga cho chiếc Jaguar chạy đi mất hút trong bầu trời đêm này.

Để lại một mình Mikazuki cứ đứng trân trân như tượng ngoài cổng. Có lẽ nụ hôn đó quả thật là một cú shock lớn khiến tâm trí Mikazuki rời xa khỏi chủ nhân mình trong phút chốc. Phải mất khoảng vài phút sau thì cô ấy mới lấy lại chính mình. Mikazuki ngồi phịch xuống như thể chẳng còn tí sức lực nào, hai tay ôm gương mặt đỏ phừng phừng như ấm nước sôi vì quá xấu hổ... Phải, cô ấy không thể kìm nén được sự xấu hổ đang hiện lên trên gương mặt cùng nhịp tim liên hồi như tiếng trống.

— Đó... đó... không phải là mơ đúng không?... Minamiya – san... anh ấy vừa...hôn mình...

.....

Còn trên xe, một tay giữ vô lăng điều khiển, tay còn lại Tsubaki cứ chạm nhẹ vào môi mình. Cái cảm giác nhẹ nhàng êm ái vẫn còn vương lại trên đây, giống như một trải nghiệm mà mình không tài nào quên được trong đời... Điều đáng lưu ý là nét biểu hiện trên gương mặt hấn... cũng xuất hiện nét ngượng ngùng đỏ ửng chút chút... Hấn thật sự biết ngại ngùng xấu hổ giống Mikazuki như với một cường độ thấp hơn.

— Thiệt là phiền phức quá đi, phò tóc tím... Mikazuki Tsuchimikaido!

54. Chương 54

— Rồi, chỉ cần tra chìa vào ổ và giữ nguyên trong vài giây là cửa tự động khóa lại!

Vì Mikazuki được giao phó chăm coi căn nhà cẩn thận khi Tsubaki đi nên cô ấy phải thật chuyên tâm vào trách nhiệm.... Mà khoan một tẹo, mục đích của Mikazuki khi dọn sang đây là để chăm sóc cho hẳn cho đến khi bình phục... sao thành ra lại như osin người giúp việc thế này... Thôi kệ, miễn sao Mikazuki không cảm thấy khó chịu thì cứ xem như chưa có gì xảy ra là được.

Bây giờ là 6h30 sáng, đúng theo thời khóa biểu là cô ấy bắt chuyến xe buýt thường ngày để đến trường. Do Mikazuki dậy sớm, cộng thêm đoạn đường từ biệt thự kính nhà Tsubaki gần hơn so với tư trang Tsuchimikaido nên cô ấy có dư dả thời gian... không cần phải vội, cứ ung dung bước từng bước đi, thay vì phải chạy huỳnh huých từ trên đỉnh đồi xuống cho tới khi đến nơi thì không ngừng thở hồng hộc.

__ Để xem hôm nay sẽ nấu món gì... Còn một chút sườn trong tủ lạnh, có lẽ hôm nay nên đổi món thành sườn nấu đậu xem sao... Nhưng anh ta về khá trễ, nếu trễ quá thì lại không hay... có lẽ chuyển qua sườn xào chua rồi cho vào tủ lạnh. Lúc cần chỉ cần bỏ vào lò vi sóng là xong!

Ring ring... tiếng chuông điện thoại trong túi xách Mikazuki khẽ vang lên, cắt ngang đi dòng suy nghĩ của cô ấy. Còn cách nào khác trừ việc bắt máy alo... nhưng với số điện thoại hiển thị trên màn hình thì...

__ Tổ nghe đây Chisaki!

__ Xin lỗi vì làm phiền cậu buổi sáng thế này Mikazuki. Cậu đang chuẩn bị đi học phải không?

__ Ừ, tớ hiện đang trên đường từ nhà Baka Kit... à không, từ nhà Minamiya – san đến trạm xe buýt. Cũng do nhà anh ta gần trạm hơn nên tớ khá dư dả thời gian... Đang đi bộ từng bước đây này!

__ Tee hee, từ hồi cậu chuyển sang ở cùng Tsu – kun thì xem ra đã biết thế nào là dậy sớm rồi nhỉ?... Thế Tsu – kun sao rồi? Cậu ấy có đỡ hơn chút nào chưa?

__ Cậu không cần phải lo lắng thái quá đâu Chisaki... so với hôm trước thì tình hình có khả quan hơn nhiều... Nhưng anh ta vẫn gắng sức làm nhiều chuyện chẳng ai lường trước được... nên cũng chẳng biết phải tính như thế nào... Nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra, khiến tớ không thể không suy nghĩ!

__ Uhm, Tsu – kun là thế mà, nói chẳng ai biết, làm chẳng ai hay. Có lúc khi đã biết rõ rành mọi chuyện thì mọi thứ đã hoàn thành xong từ lâu rồi... Không ai có thể bắt kịp Tsu – kun trong mấy việc kiểu đó đâu!

__ Thật sự tớ chẳng hiểu nổi... một người khó lường như anh ta, làm thế nào mà cậu lại có thể kết bạn thân được trong suốt hơn 15 năm thế? Ngẫm lại thì thấy cậu kiên trì thật đó Chisaki!

__ Hm... cũng thường thôi mà. Vì mình biết tính Tsu – kun từ nhỏ, nên cũng dự đoán trước được nhiều thứ. Dĩ nhiên là không phải lúc nào cũng đoán trúng 100%, nhưng ít nhiều mình cũng nắm bắt được Tsu – kun đang nghĩ gì!

__ Uh, chỉ có cậu mới hiểu được anh ta thôi... Nhắc đến những chuyện khó đỡ... Chisaki, anh ta trở thành giáo viên rồi đó, cậu biết chưa?

__ Eh? Tsu – kun... làm giáo viên ư? Cậu không đùa đó chứ?

__ Đùa làm gì, mới ngày hôm qua thôi, thầy hiệu trưởng đến lớp tớ vào ngay tiết một. Thầy nói giáo viên phụ trách môn Nhật Ngữ của lớp đã chuyển sang lớp khác, thay vào đó là tên Baka Kit... Minamiya – san. Vậy là anh ta trở thành giáo viên của It. Harm Sokyuran từ lúc nào chẳng hay... Anh ta có nói chuyện này là do anh ta tự quyết định, không phải nhờ cậu nâng đỡ từ bên ngoài... Nên tớ nghĩ cần thông báo cho cậu tin này!

__ Uhm, đúng thật là mình không biết gì cả... nhưng mình cũng không dám ngờ người như Tsu – kun lại muốn hành nghề gõ đầu trẻ. Nghe nói trước đây cậu ấy là quản lý của một công ty tập đoàn chứng khoán lớn nhất Anh quốc... Cậu ấy nói đã nghỉ hưu nhưng cứ nghĩ Tsu – kun chỉ đơn thuần nghỉ phép về Nhật thôi, vẫn còn hoạt động trong công ty theo đường truyền mạng máy tính... Không ngờ, cậu ấy lại thay đổi nhiều đến như vậy!

__ Mô, thay đổi hay không tớ không biết... chỉ biết là cả đời tớ chưa từng nhìn thấy một người thầy giáo nào hách dịch, dở hơi, điên khùng, tự kỷ ám thị như Baka Kit... Minamiya – sensei... Mà tớ cũng chẳng hiểu tại sao nhiều nữ sinh trong trường lại để ý đến anh ta sau khi đã biết anh ta là Tsubaki Minamiya... Rút cuộc thì ở con người đó còn gì đáng để lưu tâm nữa đây?

— Tee hee, chính vì họ đã biết Tsu – kun là ai nên mới tỏ ra như thế đấy... Ngay cả cậu lúc chưa biết Tsu – kun cũng đã rất ngưỡng mộ cậu ấy còn gì? Mình còn nhớ cậu còn sẵn sàng chạy từ phòng tắm ra phòng khách chỉ để theo dõi chương trình phỏng vấn về bức tranh “ Hoa anh đào đỏ” đã đoạt giải nhất trong cuộc thi hội họa quốc tế trong khi trên người chỉ toàn xà bông và xà bông thôi... Ngày hôm đó, mình phải nhanh chóng ra lệnh cho toàn bộ nữ hầu đầy hết vệ sĩ nam ra khỏi tư trang Tsuchimikaido trong ít phút... Và phải mang luôn cái ti vi vào nhà tắm thì cậu mới chịu tắm tiếp ấy chứ!

— Cái... cái... cái... đó... là ... là chuyện từ lâu rồi... Lúc ấy... chẳng qua chỉ là tớ quá hứng thú với hội họa, nên thần tượng Tsubaki Minamiya dữ dội quá thôi... Mồ, chẳng phải tớ và cậu đã giao kèo là sẽ không nói đến chuyện này sao... Chisaki... đáng ghét...!

Nhìn cách Mikazuki bối rối, xấu hổ, mặt đỏ phừng phừng pha thêm một chút tức giận khi bị Chisaki nhắc đến những vết thương không thể xóa bỏ trong quá khứ... Thật đáng yêu biết chừng nào. Một người con gái biết cười, lâu lâu biết giận dỗi, là đã biết tôn lên vẻ đẹp của chính mình rồi.

— Uh, phải rồi Mikazuki, hôm nay Tsu – kun có đến trường không?

— Theo thời khóa biểu của lớp tớ thì là có, bởi tiết ba sáng nay sẽ có môn Nhật Ngữ. Nhưng anh ta lại chuyển giao hết mọi việc cho tớ, tự ý biến tiết ba Nhật Ngữ thành tiết tự học của học sinh... Baka Kit... Minamiya – san nói hôm nay có chuyện nên không thể đến trường được... Anh ta đã đi từ tầm 4h rưỡi sáng đó!

— Eh? Từ tầm 4h30 sáng? Cậu ấy đi đâu mà phải đi từ sớm đến thế? Từ lúc mặt trời còn chưa mọc nữa là!

— Nghe nói là đến Fukushima... cụ thể hơn là trở về gia tộc Minamiya, còn thực hư tiếp theo thì sao thì tớ không rõ vì anh ta chẳng thèm nói... Tớ cũng không gặng hỏi!

— Về nhà Minamiya... chẳng lẽ Tsukusa nee triệu tập cậu ấy về sao? Không biết có chuyện gì nhỉ... chỉ hy vọng Tsu – kun không gây thêm thù chuốc oán với người nhà Minamiya nữa!

— Nếu cậu lo lắng như thế thì sao không gọi điện thoại hỏi thẳng anh ta ấy?

— Mình cũng tính gọi thử nhưng thiết nghĩ thì thấy nên để cậu ấy nghỉ ngơi thì sẽ tốt hơn... Thật ra thì hôm nay mình có làm một chút chả đùm trứng cá hồi. Ngày hôm sau khi cậu dọn sang ở với Tsu – kun, mình có xuống thị trấn mua chút đồ thì được ông chủ tiệm cá cho rất nhiều trứng cá hồi. Không biết làm gì nên mình tính hôm nay sẽ dùng số trứng ấy đem chưng chả đùm. Mình định gọi Tsu – kun ghé qua lấy về cho cậu... nhưng xem chừng không kịp mất rồi... Mikazuki, đi từ đây đến Fukushima sẽ mất độ khoảng nguyên một ngày... nếu chiều nay có thời gian, thì cậu ghé về nhà Tsuchimikaido lấy một ít chả đùm về nhé... Để đây có ai ăn hết đâu, bỏ thì mang tội chết!

— Oa... chả đùm do Chisaki làm... dĩ nhiên, tớ về tớ về... nhớ chờ cho tớ một ít... không, nhiều nhiều lên nhé!

— Mình hiểu rồi, vậy mình sẽ để dành cho cậu một nồi lớn, chịu chưa!

.....

— Phải nè Chisaki, chủ nhật này cậu có rảnh không?

— Chủ nhật tuần này ư? Không biết nữa... nhưng có chuyện gì sao?

— Cũng chẳng có gì đặc biệt... Và cũng chỉ là “nếu” thôi... nếu cậu có thời gian thì chủ nhật này đi Yokohama với tớ nhé!

— Đi Yokohama? Tại sao?

— Vì Baka Kit... Minamiya – san có hẹn với tớ rằng nếu anh ta hết bệnh hoàn toàn thì vào ngày chủ nhật muốn đi đến khu vui chơi ở Yokohama với tớ... Nhưng tớ lại rất ngại nếu chỉ đi một mình với riêng anh ta. Cho nên nếu cậu không bận gì thì đi cùng tớ nhé... Có Chisaki đi theo, tớ cảm thấy yên tâm hơn nhiều!

Không biết thế nào nhưng ở đầu dây điện thoại bên kia bỗng nhiên không nghe thấy gì nữa hết. Giống như Chisaki đã buông điện thoại, hay cũng có thể đang tập trung suy nghĩ về một vấn đề gì đó mà không để ý đến Mikazuki bên này.... Một chút phân vân lưỡng lự hả? Không ai có thể biết được...

— Chisaki, Chisaki... có nghe tớ nói gì không? Alo...

— À, mình đây Mikazuki. Xin lỗi, có con mèo hoang vừa chạy vào phòng nên mình ngó qua một chút ấy mà... Mình hiểu chung quy vấn đề rồi, nói chung là Tsu – kun có mời cậu đi khu vui chơi ở Yokohama... nhưng cậu lại cảm thấy ngại và muốn mình đi theo đúng không?

— Uh, tớ đã lỡ đồng ý với anh ta vì một chút chuyện lầm lỡ... nói chính xác hơn là phải nói lời xin lỗi sau khi gây phiền toái cho anh ta. Tớ không thể rút lời được... thế nên... giúp tớ nhé Chisaki!

— Thôi đành vậy, cũng đâu còn cách nào khác, chỉ cần mình có thời gian vào ngày chủ nhật và đi chơi cùng cậu là ổn chứ gì. Mình sẽ cố gắng sắp xếp công việc hợp lý để chủ nhật đi Yokohama với hai người. Nhưng chỉ là tạm thời thôi, có bất ngờ xảy ra biến cố gì thì mình không thể đảm bảo đâu nhé!

— Ừ, cảm ơn cậu Chisaki... cậu đúng là cứu tinh của tớ đó. Chứ nếu đi một mình, chắc tớ chết vì khó xử mất!

— Uh, vậy thôi nhé, nếu có gì thay đổi thì báo ngay cho mình nhé... Nhớ để mắt đến Tsu – kun vì cậu ta hay làm những chuyện không ai ngờ lắm... Và cũng đừng quên chiều nay khi đi học về thì ghé tư trang Tsuchimikaido đó... Hôm nay mình sẽ làm tiệc đãi cậu!

— Ừ, nhớ rồi nhớ rồi, không quên được đâu, hẹn gặp cậu sau Chisaki!

Một buổi sáng đẹp trời, được gã hồ ly chín đuôi kia hôn lên trán thay cho lời chào tạm biệt, lại còn được nói chuyện với Chisaki, cô bạn thân thiết nhất. Có lẽ hôm nay đối với Mikazuki là một ngày đặc biệt may mắn đây.

.....
.....

Quay về phía tư trang Tsuchimikaido, cô cung chủ nhỏ ngồi một mình trong thư phòng với khung cửa giấy nổi thông với bên ngoài vườn mở toang để cho cơn gió vi vu thổi vào. Nhưng gương mặt xinh xắn yêu kiều của Chisaki lại thể hiện một nỗi phiền muộn xa xăm đầy tâm trạng. Hiếm khi thấy cô ấy như vậy như kể từ khi nói chuyện với Mikazuki qua điện thoại xong... thì Chisaki lại trở nên như thế. Cảm giác giống như mình vừa mới mất gì đó rất quan trọng vậy.

— Thế là... Tsu – kun đã mời Mikazuki đi khu vui chơi đó ở Yokohama... Quả nhiên mối quan hệ của họ đã trở nên thân thiết với nhau hơn... Mình quyết định như vậy... là đúng hay sai? Mình... có khiến cho mọi thứ lại đi trên vết lằn năm xưa hay không? Amaterasu – sama...

.....

— Em thật sự muốn làm điều này sao? Có cả khối cách để em hoàn thành mong muốn đó kia mà?

— Hầy, đúng là có cả khối cách để thực hiện chuyện ấy, nhất là khi chị còn là cung chủ nhà Minamiya, chỉ cần một mệnh lệnh đơn giản thì họ sẽ nghe theo răm rắp không dám cãi... Nhưng để có thể lãnh đạo một gia tộc hùng mạnh thì phải dẫn dắt sự trung thành trước. Nếu cứ khơi khơi ngồi vào vị trí nóng mà họ không phục thì xem như cầm chắc 50% thất bại!

Tsukusa chợt phì cười sau vài giây tròn mắt ngạc nhiên.

— Quả nhiên là đứa em trai phiền phức đầy vấn đề của chị, em vẫn cứ thích làm mọi chuyện rối tung rối mù lên khiến cho biết bao nhiêu người không biết đường nào mà lần. Dù không muốn thừa nhận nhưng đúng thật là em chẳng thể sống với ai ngoại trừ bản thân mình hết!

— Ô hô, ấy thế mà vẫn có đấy... Ít nhất cho đến thời điểm này thì đã có 3 người sống chung với em rồi mà chưa chịu bỏ cuộc đó chứ!

— Ba người có thể sống chung với em... là Lumina, William... còn ai nữa?

— Có nói ra thì chị cũng chẳng thể ngờ được... vì chính em đây còn không dám tin cô ta dám làm điều ấy... Nhưng thôi kệ đi, miễn sao không gây thêm phiền hà gì thì có sống như vậy cũng đáng!

Tsubaki hất phần đuôi khăn choàng ra phía sau cổ. Trên người khoác chiếc áo Haori đỏ mà Hanabi đặc biệt thiết kế khi hân tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Sau trận chiến đó, chiếc áo đã bị rách loang lổ như đồng giẻ lau nhà... nhưng chỉ cần qua tay Hanabi thì nó chẳng khác chi một chiếc áo mới mua còn mới tinh bóng loáng... Một lần nữa, khoác màu đỏ ấy lên người, Tsubaki thể hiện tinh thần Bushido của một Ronin hoang dại, đáng nguyên rủa, không lãnh chúa, nhưng lại có mục tiêu để chiến đấu... Cùng thanh Katana dắt ngang thắt lưng, thanh kiếm không bao giờ từ bỏ chủ nhân của nó... Tsubaki ung dung bước từ trong căn phòng chuẩn bị của Tsukusa, hướng về phía sân ngoài tư trang Minamiya.

— Nào, để xem số phận có cho phép em ngồi về cái ghế nóng ấy không nhé... Nhưng rồi thì mọi quyết định cũng sẽ do em điều khiển mà thôi... Việc còn lại thì phải dựa vào thiên mệnh rồi!

.....

Ra ngoài sân, ánh nắng mặt trời từ trên cao soi sáng khắp nhân gian, chói chang cả sân nhà Minamiya khiến cho mặt đất càng ngày càng nóng hơn. Cũng đâu còn cách nào khác được... bây giờ là 9h sáng, thì dĩ nhiên nắng bắt đầu lên là chuyện bình thường. Như thế này là còn đỡ chứ nếu là 11 12h trưa thì ắt hẳn Tsubaki sẽ chọn phương án ngủ ở nhà cho khỏe.

Không chỉ có Tsukusa và Tsubaki, mà ngoài sân còn là nơi tề tựu đông đủ của tất cả các nữ Samurai cũng như các quản gia, hầu gái, tất cả những ai có khả năng cầm kiếm chiến đấu cùng tinh thần Bushido của nhà Minamiya... Họ tập trung hết ở đây theo lệnh của Tsukusa mà không biết có chuyện gì quan trọng.

— Tsukusa hime – sama!

Trông thấy Tsukusa xuất hiện, toàn bộ thành viên nhà Minamiya đều quỳ xuống cúi đầu chào bằng tất cả sự kính trọng.

— Mọi người hãy đứng lên hết đi, không cần phải cúi đầu như thế đâu!

— Tsukusa hime – sama, có chuyện gì mà người cho lệnh triệu tập tất cả chúng thần vậy? Không những thế... thiếu chủ Tsubaki Minamiya, Ronin lang thang đáng nguyên rủa đang làm gì ở đây thế ạ?

Quả nhiên, phần lớn người nhà Minamiya vẫn còn thành kiến ác cảm với Tsubaki. Chỉ cần nghe cách nói chuyện chứa đầy sự hằn học và vô số ánh liếc nhìn chằm chằm hình viên đạn đều dồn về hướng Tsubaki là hiểu ngay. Lần trước về nhà Minamiya, họ không dám đụng đến một sợi tóc của hắn vì lệnh của Tsukusa cung chủ, ngoài ra Tsubaki còn là người đối đầu ngang ngửa với thống lĩnh mạnh nhất nhà Kurahashi, thiếu chủ Hajima Kurahashi... nên có cho vàng họ cũng chẳng dám cả gan đụng đến hắn. Nhưng thực chất trong lòng họ cũng chẳng xem trọng hắn gì hết... Đúng như Tsubaki nói, nếu muốn có một gia tộc hùng mạnh, thì điều quan trọng nhất vẫn là quan điểm của từng người vào thống lĩnh của họ... Nói cho một cách ngắn gọn thì chính là sự trung thành và nể phục.

— Ngày hôm nay, ta triệu tập các người hết tại đây là do mong ước của em trai ta. Tsubaki Minamiya, có điều quan trọng muốn nói với các người. Nên riêng hôm nay, mọi người có quyền tự do hành động không sợ ta bắt bẻ... Cụ thể hơn... hãy xem như ta không tồn tại ở nhà Minamiya... cứ tự do làm những gì các người muốn... ta không có ý kiến gì hết!

Họ chưa thể hiểu hết được ý của cung chủ... Tự ý làm mọi thứ theo ý mình mà cứ xem như Tsukusa cung chủ không có mặt ở đây?... Một số người thì hiểu, một số thì loáng thoáng nhận ra nhưng không chắc... số còn lại thì hoàn toàn chẳng hiểu gì hết.

Tsubaki lạnh lùng cất tiếng nói.

— Nói chung là thế này, sau khi đến thăm Tsukusa nee một ngày thì ta nhận ra, những nữ Samurai cũng như sự phục vụ chăm sóc của chế độ quản gia của nhà Minamiya... phải nói là thật sự quá thất vọng. Nhà Minamiya ngày càng trượt dốc không phanh mà chẳng một ai hay biết, liệu có phải là do thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya đã giấu lém chuyện này đi không nhỉ? Ai mà biết được!

Một lời mang hàm ý báng bổ xúc phạm gia tộc Minamiya lừng lẫy. Từ ánh mắt trừng trừng hình viên đạn đồng loạt thay đổi thành tia nhìn căm thù chết chóc. Các kiếm sĩ nữ nhà Minamiya hầu như không còn nể đó là em trai của Tsukusa cung chủ, hay người đã từng mang danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư mà không ngần ngại chạm tay vào chuôi thanh Katana, chuẩn bị rút ra chém hắn bất cứ lúc nào.

— Thế lũ đàn các người có tự hỏi vì sao nhà Minamiya lại chỉ nhận đào tạo các Samurai nữ thôi không? Vì muốn nữ giới có vị trí đứng ngang hàng với nam giới... vì muốn chứng minh cho thế giới này thấy được rằng nữ có thể trở thành Samurai ngoài chiến trận ư? Lý do cũng thuyết phục đấy... nhưng các người đã bị thống lĩnh tiền nhiệm, Tsubaru Minamiya lừa lọc một cách ngây thơ mà không hề hay biết... Căng tai lên mà nghe cho rõ đây mấy con lợn. Bất cứ người phụ nữ khi gia nhập vào nhà Minamiya, học kiếm pháp nhà Minamiya, cụ thể là kỹ kiếm “Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm”... luyện đến mức độ hai sẽ mất đi khả năng sinh sản... Nói tóm lại, những ai đã vượt qua thức thứ hai của Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm... các người có thể lập gia đình... nhưng không thể sinh con đẻ cái... mà theo ngôn từ của y khoa thì gọi là “vô sinh” đấy!

Một thông tin cực sốc gửi đến toàn bộ nữ Samurai người nhà Minamiya... khiến họ không khỏi kinh ngạc... Phải nói đúng hơn là họ bắt đầu nghi ngờ chính mình, mất niềm tin vào chính bản thân mình, hoảng sợ đến mức từ bỏ ý định rút kiếm tấn công Tsubaki. Phần lớn nhiều người cứ chết lặng khi nghe thông tin đó, nhưng cũng có người vẫn kiên định như không hề tin vào lời nói của Tsubaki dù chỉ 1%.

— Nói dối, luyện kiếm pháp nhà Minamiya sẽ mất đi khả năng sinh sản ư? Người dám nói những lời như thế sao Tsubaki Minamiya? Không sợ thần Amaterasu sẽ trừng phạt người ư?

— Trừng phạt?... Còn sự trừng phạt nào đáng sợ hơn khi muốn chết thì không thể chết, muốn sống nhưng cũng không thể sống, sống không bằng chết và chết cũng không bằng sống. Quanh năm suốt tháng đều chìm đắm trong bóng tối của sự hối hận và dằn vặt?... Trừng phạt ư? Ta khinh thần linh... khinh cái số phận mà Amaterasu... không, khinh cái định mệnh mà Izanagi và Izanami đã cùng tạo ra. Cho nên đừng có mà mở miệng nói với ta mấy cái lời dọa con nít ấy lũ đàn lợn... Đương nhiên, các người có quyền không tin ta... nhưng nếu tò mò muốn biết thực hư sự thật thì hãy quay đầu hỏi thống lĩnh tiền nhiệm ngài Tsubaru Minamiya kia kìa!

Ngài Tsubaru Minamiya, bố của Tsubaki và Tsukusa cũng có mặt trong buổi triệu tập này. Khi mọi người đồng loạt quay về phía ngài thì tất cả những gì ông ấy làm chỉ là khoanh tay, nhắm mắt, không nói tiếng nào... như thể muốn báo cho mọi người biết rằng “Đó hoàn toàn là sự thật”.

— Từ nhỏ, ta và Tsukusa nee đã không có cơ hội được tiếp cận với kiếm pháp nhà Minamiya. Ta đã từ bỏ “Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm” để học kỹ năng song kiếm từ Lumina. Tsukusa nee cũng đã thành công khi nghĩ ra kiếm pháp tự do, khác hoàn toàn với ba nhà còn lại. Cả hai chị em ta đều không lĩnh hội “Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm” của lão già nên có thể nói Tsukusa nee không bị ảnh hưởng tác dụng phụ của nó... Chắc các người vẫn còn nhớ vòng thứ 4 ở Đêm Vũ dành cho các kiếm sư... ta đã vô tình tiếp thu được Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm và đã phối hợp với kiếm pháp tự do Kamaitachi... Sau ngày hôm đó, ta đã nghiên cứu chuyên sâu thêm vào kiếm pháp nhà Minamiya để rồi phát hiện ra một điều vô cùng thú vị: thể rút kiếm Iai của nhà Minamiya dựa vào tốc độ, lực đàn hồi từ các bộ phận như: vai, cẳng tay, ngực, bụng và cả phần hông. Khi thi triển Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm, đòi hỏi tất cả các bộ phận ấy phải hoạt động cùng một lúc, dẫn đến một số cơ quan bị quá tải khi căng cơ. Nếu là nam giới thì còn có thể chịu đựng được về mặt sinh học cũng như sức chịu đựng... Nhưng nếu là nữ... vì bị căng một cách đột ngột, nên khiến cho buồng trứng bị tổn thương... dẫn đến việc mất khả năng sinh sản ở nữ giới... “Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm” có thể áp đảo Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ của nhà Tsuchimikaido... nhưng đồng thời cũng là một con dao hai lưỡi giết chết người sử dụng... Và đây chính là mặt tối của kiếm pháp nhà Minamiya!

— Nếu sự thật là như vậy, thì tại sao thống lĩnh tiền nhiệm... không, tại sao nhà Minamiya lại nhận đào tạo nữ giới trở thành Samurai... Tại sao lại huấn luyện nữ giới học kiếm pháp nhà Minamiya?

— Còn tại sao nữa, dĩ nhiên là để các người không thể làm mẹ chứ gì... Các người có biết nền kinh tế ở Nhật Bản 1/4 đều do Thiên Chiếu Gia Trang kết hợp với Chính Phủ Nhật ngoại giao kinh thương với nước ngoài. 1/4 là do ngoại giao với các quốc gia nhỏ khác của tộc Tsuchimikaido. 1/4 là nhờ vào kỹ năng thương lượng buôn bán đất khắp thế giới của nhà Kurahashi... Thế thì nhà Minamiya nằm ở đâu mà được xem là có phần xây dựng đất nước? Câu trả lời chính là giúp Nhật Bản không có tỷ lệ sinh sản ngang ngửa với Trung Quốc hay Ấn Độ. Nhờ thế mà nền kinh tế Nhật được khôi phục một cách nhanh chóng kể từ sau chiến tranh thế giới thứ hai chấm dứt. Chứ các người nghĩ Nhật Bản hùng mạnh được là do đâu? Từ ngài Akifusa ư? Thần linh cũng chỉ làm được một số việc giới hạn mà thôi... Hơn nữa, chen ngang vào cuộc sống cũng như thay đổi của con người là đi trái với quy tắc của thần... Ngài Akifusa chẳng qua chỉ là một người giám sát nước Nhật thôi... Nếu là người biết tư duy thì thử nghĩ những điều ta nói xem có đúng hay không? Bộ mặt thật

sự của nhà Minamiya, bộ mặt đen tối của nhà Minamiya so với một tên Ronin thì bên nào đáng nguyên rửa hơn? Và tại sao rất ít kiếm sĩ nữ rời khỏi nhà Minamiya đều đi đến hôn nhân? Và tại sao chỉ một số hiếm hoi trong những cặp hôn nhân ấy mới có nổi một đứa con? Cứ hỏi mấy người đi trước thì sẽ rõ!

Vài người thất vọng, một số thì nửa tin nửa ngờ, vài người thì bác bỏ hoàn toàn ngoài tai hết những lời lẽ ấy bằng cách tiếp tục tin vào nhà Minamiya cực kỳ mãnh liệt. Nhìn chung, mỗi người đều có cách cảm nhận vấn đề khác nhau không ai giống ai... Nhưng câu hỏi lớn được đặt ra là tại sao Tsubaki lại nói những điều đó? Là vì hắn muốn cô lập nhà Minamiya, muốn mọi người không còn tin vào nhà Minamiya... hay chỉ đơn thuần là muốn trả thù ngài thống lĩnh tiền nhiệm cũng như lên án những mặt tối của gia tộc Minamiya... Chẳng ai có thể hiểu hắn đang suy nghĩ gì trong đầu ngay lúc này. Và câu hỏi lớn thứ hai được đặt ra là vì sao cung chủ Tsukusa vẫn bình chân như vại... lẽ nào chính chị ấy cũng đã biết được sự thật phũ phàng mà bao nhiêu thế hệ nhà Minamiya đã cố tình che giấu.

— Dù sao thì ta cũng chẳng quan tâm đến các người cảm thấy thế nào. Có gan làm thì có gan chịu. Các người có gan tin vào nhà Minamiya, thì có gan chịu mọi sự lừa dối mà nhà Minamiya mang đến... Nhưng mục đích của ta hôm nay đến đây không phải để nói mấy cái chuyện sắc mùi chính trị đó... Có gì thì đi tìm lão già ấy mà hỏi tội. Còn bây giờ, ta chỉ muốn san bằng nhà Minamiya... nói chính xác là muốn dỡ bằng võ nhà Minamiya... Toàn thể các kiếm sĩ nhà Minamiya, ta chính thức tuyên chiến với các người... Ai có nhu cầu, có bất mãn chuyện gì thì hãy nâng thanh Katana chia thắng về phía ta mà chém... Cứ quấy đi, hôm nay cung chủ cho các người mặc sức thả ga... muốn làm gì thì làm!

— Nếu đã vậy thì thay mặt cho toàn thể Samurai của nhà Minamiya. Tôi... Hibiki Minamiya có đôi lời muốn nói với thiếu chủ Tsubaki – dono. Việc gia nhập nhà Minamiya là do chúng tôi tự quyết định... chúng tôi tin tưởng nhà Minamiya và cho đến thời điểm này niềm tin ấy vẫn nguyên vẹn. Có thể không còn khả năng sinh sản, không thể lập gia đình, không thể kết hôn với một nửa còn lại của mình, không thể sinh ra một đàn hậu bối phía sau... mà phải tiếp tục cầm kiếm để chiến đấu. Chúng tôi chấp nhận. Từ khi bước chân vào nhà Minamiya, ngài thống lĩnh tiền nhiệm Tsubaru Minamiya đã dạy cho chúng tôi rất nhiều điều. Có thể ngài ấy nóng tính như một con sư tử, nhưng không ai có dám phủ nhận trái tim nhân hậu của ngài... Đối với chúng tôi, ngài là một người cha vĩ đại... Với thân phận là học trò, ngài là người thầy nghiêm khắc nhưng tận tâm... Với thân phận là một người bạn, ngài sẵn sàng bỏ một ngày luyện tập chỉ để bên cạnh, an ủi những ai trở nên mất niềm tin vào chính bản thân mình... Tin vào ngài ấy, tin vào nhà Minamiya, tin vào bất cứ những gì nhà Minamiya mang lại... đó chính là Bushido của chúng tôi, của các nữ Samurai hùng mạnh đáng tự hào của nhà Minamiya... Chính vì thế, chúng tôi sẽ tiếp tục chiến đấu, nếu thật sự ngài Tsubaru – sama cần!

Bao nhiêu trái tim lầm đường lạc lối đã sớm tìm thấy bến đỗ của niềm tin chỉ qua một bài diễn văn từ một nữ kiếm sĩ nhà Minamiya... Phải, nhiều đó vẫn chưa thể hạ gục được tinh thần Bushido của họ... Bushido của những nữ Samurai duy nhất, độc nhất, mạnh nhất và đáng tự hào nhất của gia tộc Minamiya... Họ chấp nhận thiệt thòi của bản thân, tiếp tục tin vào nhà Minamiya, tin vào những điều tốt đẹp gia tộc Minamiya đã mang đến cho họ... sẵn sàng bỏ qua mặt tối của gia tộc và đồng hành cùng nó.

Không chỉ Tsukusa, mà ngay cả người khó tính nhất gia tộc là ngài Tsubaru cũng không khỏi kinh ngạc khi chứng kiến những nhân tố hình thành lên gia tộc mình đều lên tiếng ủng hộ nhà Minamiya... sẵn sàng đối đầu với Tsubaki... Giống như gánh nặng trên vai ngài Tsubaru và Tsukusa đã được dẹp bỏ hoàn toàn. Cả hai người họ không cần phải che giấu sự thật phũ phàng ấy nữa.

Tsukusa thở dài.

— Ôi trời, đứa em trai phiền phức này... em lại tự biến bản thân mình thành kẻ thù để rửa sạch mọi tội lỗi của nhà Minamiya ư? Tại sao cứ thích làm mọi chuyện rồi tung rồi mù lên thế? Đúng là một thằng em phiền toái!

.....

— Oh my, ta công nhận là niềm tin của các người vào nhà Minamiya là rất lớn đấy. Thế thì cứ tiếp tục đặt niềm tin vào cái tên Minamiya như các người muốn đi... Nhưng chuyện gì ra chuyện ấy... Mục đích thật sự khi ta có mặt ở đây... Cho đến khi hoàn thành được nó thì cơn buồn chán của một tên Ronin đáng nguyên rửa mới chấm dứt... Hãy cho ta thấy niềm kiêu hãnh từ những Samurai nữ của nhà Minamiya đi nào!

Không nói gì nữa hết, Tsubaki bất ngờ rút thanh Katana còn nguyên vỏ bên ngoài khỏi thắt lưng và lao đến chỗ toàn bộ kiếm sĩ nhà Minamiya như một con mãnh thú cùng nguồn sát khí ngùn ngụt. Đây báo hiệu sẽ là một trận nội chiến nho nhỏ giữa kẻ mạnh nhất nhà Minamiya và toàn bộ kiếm sĩ của nhà Minamiya.

— Rồi, chuyển hết phần này sang bên này... chuyển phần kia sang bên nọ. Xem như đã hoàn thành được một nửa chặng đường... Ái da, thoải mái hết sức tê tái!

Không biết William đã làm gì nhưng sau khi click click con chuột lên màn hình vi tính thì chàng trai nửa Tây nửa ta đã có thể nghỉ ngơi chút đỉnh. Kiểu này chắc anh ta đã thức nguyên cả một đêm để làm việc đây.

Vươn vai duỗi cơ là một điều vô cùng sảng khoái, nhất là vào sáng sớm tinh mơ hòa nhịp cùng tiếng chim hót ngoài khung cửa sổ.

— Oh my, quả nhiên thật không uống phí thức trắng cả một đêm... Đạt được nhiều đây thì quyền thừa kế tài sản vô đường Saotome sẽ thuộc về mình sớm thôi. Khi đó, việc khôi phục lại gia tộc không còn là ước mơ xa vời nữa, uh hể hể hể hể hể hêyyyy!

Ợt ợt, ù ù ự.

William đưa tay xuống bụng, miệng cười hê hê.

— Nhưng trước lúc đạt đến giây phút huy hoàng ấy, mình cần phải ăn chút gì chứ nhỉ? Người ta vẫn thường nói: “ Có thực mới vực được đạo” mà. Huống hồ chi mình chưa ăn gì kể từ trưa hôm qua... Quyết định thế đi, lấy xe ra ngoài tìm quán mì nào ăn tạm vậy!

Với suy nghĩ đó, William rời khỏi ghế, thẳng hướng tiến về phía cửa phòng. Trong đầu đang thoáng nghĩ xem nên ăn mì Udon kèm thêm món gì. Để bù cho chiều hôm qua không đụng đến một hột cơm, William quyết định chèn chén đến khi nào bụng căng không thể nhìn thấy được chân nữa thì mới về.

Nhưng chỉ mới bước xuống cầu thang, đi ngang qua bếp, William đã nghe thấy âm thanh xèo xèo của chảo dầu. Có ai đó đang sử dụng nhà bếp của vô đường Saotome thì phải. William mới ghé đầu vào coi thử thì điều đầu tiên đập vào mắt anh ta là màu xanh lơ của mái tóc dài trải dọc theo xương sống lưng... Một bộ Kimono màu vàng nhạt in những cánh hoa mai trắng cùng dải thắt lưng màu cam đậm... Một người con gái đang thực hiện nữ công gia chánh với chiếc chảo rán và một số loại thực phẩm tươi sống khác trên bàn.

William biết người ấy là ai. Cái màu xanh lơ đó làm sao có thể quên được vì gần như ngày nào nó cũng xuất hiện trước bên cạnh mình. Anh phì cười rồi ung dung bước vào trong.

— Have a nice day, miss. Nanami – san... Xin lỗi vì đã làm phiền cô vào sáng sớm thế này!

Điều tiếp theo đập vào tâm trí William chính là màu đỏ như viên ngọc rubi trên đôi mắt to tròn đó khi quay lại. Nanami có một đôi mắt vô cùng đặc biệt, một đôi mắt đỏ hồng như viên ruby quý hiếm... Và cũng chính màu đỏ ấy đã đủ sức quyến rũ chàng trai đa tình lãng tử William của chúng ta từ lần gặp gỡ đầu tiên. Nó giống như một nhát kiếm đâm thẳng vào tim chàng trai ngoại quốc, khiến anh ta bị vướng vào tiếng sét ái tình... Đến bây giờ, William vẫn còn chưa thôi thích cái màu đỏ ấy.

— Xin lỗi vì đã tự ý vào nhà William – san... nhưng tôi không dám làm phiền khi anh đang làm việc nên đã mạo muội nhảy qua tường vào bên trong rồi còn tự ý dùng bếp nữa. Mong anh thứ lỗi bỏ qua cho!

Nanami cúi đầu xin lỗi gia chủ... quả là một người có gia giáo, được nhà Kurahashi đào tạo thành một chuẩn mực người phụ nữ Nhật Bản thứ thiệt.

Được phụ nữ xin lỗi, nhất là cô gái mình thích cúi đầu, trong lòng William có chút vui vui nhưng cũng chút ngại. Là một người đàn ông lịch lãm được nhiều cô gái yêu mến, lương tâm và tinh thần Anh quốc không cho phép anh ta chỉ đứng nhìn người con gái cúi đầu tạ lỗi với mình. William luôn sống theo hai quy tắc vàng của riêng mình “ Thứ nhất: người con gái chân chính không bao giờ sai. Thứ hai: nếu như họ thật

sự sai, thì xem lại điều thứ nhất”... Lẽ đương nhiên làm sao có chuyện William chấp nhận được chuyện này. Anh vội xua tay.

— Được rồi được rồi, tôi không để tâm đâu nên cô ngược mặt lên đi!

Nanami khẽ ngược lên nhìn William vài giây rồi chợt đưa tay che miệng cười khúc khích như thể vừa nhìn thấy một điều hết sức thú vị.

Cả anh ta cũng phì cười.

— Oh my, thật là... nếu thiếu chủ Hajima – dono mà biết tôi để một nhân vật quan trọng như cô cúi đầu xin lỗi thì chắc tôi bị giết trước mắt!

.....

— William – san, tôi có làm một chút điểm tâm sáng... Nếu anh không chê thì xin mời dùng thử!

— How great... Tôi đang tính ra ngoài mua tạm thứ gì ăn cho qua bữa sáng đây này... Cảm ơn nhiều!

William ngồi vào bàn ăn, chuẩn bị chờ đợi cho bữa điểm tâm sáng. Vì cả một buổi trưa không có gì cho vào bụng nên giờ William có thể ăn mọi thứ... miễn sao đó là thứ tiêu hóa được xuống dạ dày mà không phải đất đá khó tiêu.

— William – san, xin thứ lỗi nếu tôi có hơi nhiều chuyện... Chỉ là tôi muốn biết hiệu suất thành công của luật sư nhà Kurahashi ra sao... Không biết anh có gặp phải khó khăn gì... có cần giúp đỡ gì thêm không ạ?

— À, mọi chuyện đều ổn thỏa cả... Lần này, tôi thật sự phải nói lời cảm ơn đến thiếu chủ nhà Kurahashi rồi. Cũng nhờ có sự giúp sức của luật sư nhà Kurahashi mà công việc hoàn thiện sớm hơn tôi dự tính... Cứ giữ nguyên tiến độ này thì tôi sẽ được thừa kế vô đường Saotome nhanh nhất có thể... Vậy là có thể quay trở về Kyuushi với Kazuto – kun... Mới có hai ngày không gặp mà sao thấy nhớ cậu ta quá chừng!

— Anh và Tsubaki – dono thân thiết quá. Đúng là đôi bạn cùng tiến trong một khoảng thời gian dài bên Anh Quốc!

Nanami nhẹ nhàng mang một phần điểm tâm sáng đậm chất phương Tây... một miếng thịt bò cỡ lớn chính giữa, xung quanh được trang trí bởi rau salad cùng mấy miếng cà chua đỏ cho đẹp mắt. Hai ba chiếc xúc xích hun khói, một quả trứng ốp lết, và mấy lát khoai tây chiên rán vàng như mật ong. Tất cả những thứ ấy đi kèm với một ổ bánh mì trắng nóng hổi vừa ra lò... Không sai, đây chính là món beefsteak mà hầu như ai cũng biết.

— Oh my oh my, thơm nức cả mũi... ủa nhầm, nức cả mũi. Thế thì xin phép... Itadakimasu!

Nanami tiếp tục phục vụ bữa điểm tâm cho thiếu chủ tương lai vô đường Saotome bằng cách rót một ly nước trái cây ngon tuyệt trong tủ lạnh. Đồng thời cũng muốn trò chuyện với chàng trai nửa Tây nửa ta một chút.

— William – san, tôi chỉ mới bước vào nhà Kurahashi sau khi thiếu chủ Tsubaki đã đi du học, nên không hiểu nhiều về ngài ấy... Tsubaki – dono là người như thế nào vậy ạ?

— Kazuto – kun hử? Chỉ có thể rút kết thành hai chữ thôi “ Khó hiểu”. Thú thật thì tôi cũng chẳng biết nhiều gì về cậu ấy cho đến khi đặt chân đến Nhật và tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm. Để xem... ấn tượng đầu tiên khi tôi gặp cậu ấy là dáng vẻ thất thần, lạnh lùng, thờ ơ, vô cảm... chỉ cần nhìn vào đôi mắt là biết ngay cậu ta đang nuôi nấng một nỗi hận vô bờ bến. Xung quanh Kazuto – kun lúc nào cũng toát lên một nguồn sát khí xấu xa mà không ai dám đến gần trong bán kính là 3 mét xung quanh... Một kẻ sở hữu bộ óc thiên tài, khả năng tư duy, sáng tạo cực kỳ cao... Thích hoạt động một mình hơn là làm việc nhóm... Nhưng đôi khi cũng khờ khạo trong một số trường hợp, diễn hình như giao tiếp với mọi người... Cô cũng thấy cách cậu ấy nói chuyện rồi đó... không bị cho ăn đòn là may rồi!

— Ra là đã khó khăn ngay từ đầu sao? Chắc hẳn trong khoảng thời gian đó, Tsubaki thiếu chủ phải trải qua nỗi đau khổ khi mất Lumina... Ngày đêm sống trong ân hận, không ngừng gào thét tuyệt vọng... Dù cho ngày ấy có là một Ronin, nhưng nếu xem xét hai mặt của một vấn đề thì Tsubaki – dono cũng có nỗi khổ của riêng mình!

Nhắc đến Tsubaki và những vấn đề xung quanh tên tự kỷ ấy thì quả thật có rất nhiều thứ khiến người khác phải suy ngẫm. Mà khi đã suy ngẫm thấu đáo thì ít người giữ được bình tĩnh và xem chuyện ấy đồng bình thường hay không quan tâm... Nghĩ đến Tsubaki, William cũng chẳng buồn đụng đến món beefsteak nóng hổi đang chờ đợi mình... Giống như cơn đói của anh ta không thể bằng nổi xót xa mỗi khi nhắc đến Tsubaki.

William cất tiếng thở dài náo nề.

— Biết làm sao được, nào có ai hạnh phúc nổi khi không thể bảo vệ được người mình thương yêu nhất? Kazuto – kun rời khỏi nhà Minamiya, từ bỏ danh hiệu thiếu chủ, trở thành kẻ phản bội thần mặt trời... nhưng sau cùng thứ cậu ấy nhận được lại chẳng có gì hết. Một cái giá phải trả quá đắt trong khi Kazuto – kun vẫn chưa thể tìm thấy sự hạnh phúc toàn vẹn... Nanami – san, không phải là tôi có ý báng bổ thần linh... nhưng với những gì chúng ta được truyền dạy... thần linh có thật sự đáng tin hay không?

— Vâng, một câu hỏi thật khó để có thể trả lời. Ngay cả tôi đôi khi cũng không biết nên đặt niềm tin vào điều gì nữa... Từ trước đến nay, tôi luôn được dạy rằng: Tsubaki – dono là kẻ tự mãn, là tên tội đồ xem thường thần linh... Cho đến khi gặp trực tiếp ngài ấy thì tôi lại nhìn thấy một điều hoàn toàn khác... Cái mà mình dành trọn niềm tin có thật sự là đáng tin hay không? Cái luật lệ và bánh xe của thần linh giáng xuống ba gia tộc có thật sự là công lý... Các vị thần, có thật là vì sự hạnh phúc của con người hay chỉ đơn thuần là một hình ảnh minh họa cho những lời nói suông bình thường? William – san, ngay cả tôi cũng còn thấy bất mãn với những gì đang diễn ra xung quanh ba gia tộc... Nhưng phận hèn mọn, nên không dám nói lên điều mình suy nghĩ!

.....

— Hầy, chính vì đã không còn niềm tin vào thần linh, Kazuto – kun mới xem thường, thách thức các vị thần tối cao... Mà nói đâu chỉ cho xa, ngay trước mắt tôi là một ví dụ điển hình đây này... Không những thế, những nhân vật chớp bu đứng đầu ba gia tộc cũng chung một giuộc hết thôi... cũng đều chỉ là lời nói hoa mỹ bên ngoài nhằm che đi những ý niệm phỉ phàng bên trong!

Không hiểu sao, ngữ điệu giọng nói của William có phần trùng xuống và vô cùng đáng sợ. Còn nữa, đôi mắt luôn cười thân thiện ngày nào nay đang nhìn về phía Nanami với cái trừng trừng đáng sợ như một con ác quỷ thật sự... Không khí xung quanh căn phòng bỗng trở nên ngột ngạt căng thẳng, khiến cho Nanami không khỏi đổ mồ hôi hột khi đối diện với anh ta.

— William – san... ý anh là sao? Tôi không hiểu?

— Nanami – san, cô là vệ sĩ thân cận của Hajima thiếu chủ, đương nhiên là có đủ tư duy lẫn khả năng để qua mặt những Samurai cấp thấp phía dưới một cách dễ dàng. Nhưng còn để che tầm nhìn của một người thuộc gia tộc Saotome... gia tộc nổi tiếng với sự lừa đảo chuyên nghiệp thì cũng chỉ như quả trứng chọi với đá... Nanami Kurahashi... tôi biết cô là ai, là như thế nào... bản chất ra sao, và toàn bộ những thứ mà cả ba gia tộc các người đang che giấu... Hime – sama của nhà Tsuchimikaido đã kể cho tôi biết toàn bộ sự thật ... Còn định giấu đến bao giờ?

.....

Một vài giây sau trôi qua khi sự căng thẳng tràn ngập trong căn phòng đã giảm đi một nửa. Lúc này, Nanami khẽ cất tiếng thở dài và không còn tỏ ra sợ hãi William nữa.

— Vậy là anh đã biết rồi ư? Anh đã biết được đến đâu rồi?

— Toàn bộ... từ A đến Z, từ ngày ba gia tộc bị xoay như chong chóng sau cái đêm “Định Mệnh” và Kazuto – kun bắt đầu đi du học!

— Chisaki hime – sama đã tiết lộ nhiều như thế... chắc hẳn anh đã dùng một loại thủ thuật gì đó để ép cung chủ nói... giống như tiểu xảo của các Nhân giả nhà Saotome đúng không?

— Không, chẳng có thủ thuật gì cả... theo cách nghĩ của công ty tập đoàn chứng khoán Saotome thì đây chẳng qua chỉ là một cuộc thương lượng bình thường, chẳng ai bị thiệt hay bị lỗ bất cứ khoản nào... Và Hime sama đã nói trơ tráo cho tôi biết hết mọi thứ!

— Thế thì sau khi đã biết sự thật rồi, anh tính làm gì tiếp theo? Phản đối, biểu tình, lật đổ, cách mạng... hay khiêu chiến với ba gia tộc?

— Oh my, tôi không điên đến mức làm những việc liều lĩnh tính mạng như thế. Huống hồ chỉ tôi chỉ là một người ngoài tộc, không có quyền chen ngang quá nhiều. Thật ra thì nếu muốn phá hỏng kế hoạch của các người cũng khá đơn giản thôi... Chỉ cần thuyết phục Kazuto – kun quay trở lại Anh quốc, không phải dính líu gì đến Thiên Chiếu Gia Trang thì mọi thứ xem như đã thành công. Dù sao thì lối sống phương Tây phóng khoáng, tự do tư tưởng thích hợp với cậu ấy hơn nhiều. Các người cũng chẳng có quyền ép buộc cậu ấy làm theo ý mình như nhà Minamiya đã từng... Nhưng thôi, vì Kazuto – kun có nói rằng “ Chính cậu ta là cội nguồn của mọi rắc rối, thì phải chính cậu ta tự giải quyết hết tất cả”. Nên tôi sẽ chỉ bên cạnh và đồng ý sự lựa chọn của cậu ấy... Với lại, tôi cũng đã hứa với Hime – sama là sẽ không tiết lộ cho Kazuto – kun, một khi cảm thấy lý do ấy chính đáng!

— Cho đến thời điểm hiện tại thì Tsubaki – dono vẫn chưa biết gì hết... liệu có phải...

— Đương nhiên, tôi đã không nói cho cậu ấy biết... và xem như mình chưa từng nghe đến kế hoạch này... Nanami – san, tôi rất biết ơn khi cô, gia tộc Kurahashi, cả Thiên Chiếu Gia Trang đều chung sức giúp đỡ một hậu duệ lạc lõng như tôi và gia tộc Saotome. Nhưng nói gì thì nói, Kazuto – kun vẫn là người bạn thân thiết nhất của tôi... Tôi sẵn sàng trở thành kẻ phản bội, trở thành một Ronin lang thang đáng nguyên rủa để bảo vệ cậu ấy... Ngay từ khi tiếp cận với Kenjutsu phương Đông, tôi đã quyết sẽ dâng hiến sinh mạng và thanh Katana cho vị lãnh chúa của mình... Tôi tuyệt đối không tha thứ cho bất cứ ai khiến Kazuto – kun phải chịu đau khổ thêm lần nào nữa... Và nhân đây tôi cũng xin cảnh báo trước, nếu các người đang có ý định xem thường Kazuto – kun thì hãy coi chừng... Một thiên tài như cậu ta, một truyền nhân mà mọi người thường hay nói giống với tổ tông Minamiya nhất... sẽ không đơn giản bị các người qua mặt dễ dàng như thế đâu... Có khi, chẳng cần ai phải nói... Kazuto – kun cũng biết được dự định của các người rồi cũng nên!

55. Chương 55

Vụt, binh bộp chát

Đó là tất cả những âm thanh đang diễn ra ngay tại sân sảnh lớn của tư trang Minamiya. Chắc mọi người không quên tên đỡ người Tsubaki đột nhiên quay trở lại nhà Minamiya, hùng hồn công bố mặt tối của gia tộc để kiểm nghiệm lòng tin của các nữ Samurai đối với cái họ Minamiya đến đâu. Và bỗng nhiên, hấn lại đòi khiêu chiến với tất cả những ai có khả năng cầm Katana chiến đấu. Mục đích của Tsubaki trong cuộc chiến này chính là mong muốn tháo gỡ bằng hiệu môn phái Minamiya xuống.

Xét theo góc độ tình hình thì cũng không được mấy khả quan khi một mình Tsubaki chơi với hơn 100 nữ Samurai của gia tộc. Về số lượng thì nhà Minamiya áp đảo, nhưng còn về kỹ năng chiến đấu thì chưa chắc số đông đã chiếm ưu thế.

Những gì hấn làm chỉ né tránh, dùng chuôi và mũi kiếm còn nguyên vỏ để đáp trả ngay khi đối thủ để lộ khinh suất... Trông thì có vẻ bình thường vì Tsubaki không có ý định gây sát thương cho bất kỳ ai... nhưng đó hoàn toàn là một sự sai lầm nghiêm trọng nếu chúng ta nghĩ theo hướng như vậy... Sẽ chẳng có một ai cố tình tránh gây thương tích khi sử dụng phần bao kiếm đánh cốp cốp vào mặt, vào bụng, vào gáy, vào bả vai, vào ngực, vào đỉnh đầu một cách bạo lực, dã man như hấn... Nói chính xác hơn là giống như Tsubaki đang tận dụng cơ hội trả thù toàn bộ nữ kiếm sĩ trong nhà khi cái máu ghét phụ nữ lên đến mức đỉnh điểm.

.....

Đã vài tiếng đồng hồ trôi qua, số lượng người có thể chiến đấu đã giảm xuống một nửa khi nửa số còn lại đều gục ngã trên chiến trường. Và một nửa trong số người trụ lại đều rơi xuống tình trạng tiêu cực như hụt hơi, thở dốc, hoa mắt, chóng mặt... hay thậm chí là choáng váng do những vết đánh tàn bạo của Tsubaki... Đó là lý do vì sao, họ không dám lao đến tấn công Tsubaki một cách tùy tiện. Nếu đánh đơn lẻ từng người một thì rõ ràng họ không phải đối thủ của Tsubaki... Nếu cùng xông vào một lúc thì hấn sẽ sử dụng kiếm

pháp tự do tùy cơ ứng biến... Nếu dùng chiến thuật suy nghĩ ra một kế hoạch trước thì hẳn sẽ nhìn thấu được nó và giải mã trước khi họ kịp hành động... Chung quy lại... các kiếm sỹ nữ nhà Minamiya vẫn chưa thể đạt đến cấp độ của một Cự Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... Giữa Tsubaki và họ vẫn còn một khoảng cách thực lực cực kỳ lớn.

— Oi, lũ các người làm sao thế hả? Niềm tin lẫn sự hãnh diện của các người chỉ đến mức độ đó thôi ư? Thật quá tẻ nhạt, nhàm chán... Nhìn này, ta còn chưa rút kiếm khỏi bao nữa... Các người làm sao để ta vui vui tí cái. Chứ đánh kiểu này buồn chết được!

Dù hẳn nói thế nhưng biết làm thế nào được? Con người cũng có mức giới hạn của bản thân. Một kẻ đã từng lĩnh hội kỹ năng song kiếm danh bất hư truyền, chiến đấu với nhiều thống lĩnh cấp cao thuộc ba gia tộc, học trò cưng của ngài Akifusa – sama đây quyền năng. Và một bên là những kiếm sỹ tầm thường không có gì nổi trội... Họ làm sao có thể vượt qua một bức tường quá lớn đến thế... Giờ đây trong mắt họ, Tsubaki chẳng khác chi một chúa quỷ không một ai có thể đánh bại... Một tên chúa quỷ đang mong muốn thỏa mãn tính hiếu chiến của mình bằng cách cho gia tộc Minamiya ăn hành đủ kiểu... từ thương tích cơ thể đến mặt sát tinh thần... Miễn đó là cách để hẳn giải tỏa nỗi uất hận, thù hằn bấy lâu nay đối với nhà Minamiya.

— Phải làm gì đây, chúng ta quả thật không thể là đối thủ của Cự Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... Thực lực của người đã từng đánh bại ngài Chiba 3 năm trước và ngài Tsubaru đây ư?

Cho đến tận thời điểm này, Tsubaki chỉ toàn công kích hoàn toàn bằng bao kiếm và những phần không thể giết chết đối phương trên thanh Katana. Kiểu như hẳn xem thường và đang chơi trò mèo vờn chuột với họ vậy. Như thế đồng nghĩa với một sự thật phũ phàng... Tsubaki còn không xem các Samurai nhà Minamiya như đối thủ.

— Tsubaru – sama, xin hãy cùng chúng tôi nghênh chiến với thiếu chủ... Chỉ có ngài là người duy nhất có khả năng đối đầu với cậu ấy thôi!

Sau cùng thì những kiếm sỹ nhà Minamiya cũng phải cầu xin sự trợ giúp của ngài thống lĩnh tiền nhiệm. Quả thật trong tình cảnh hiện nay thì ngoài Tsukusa không thể cầm kiếm, chỉ còn duy nhất ngài Tsubaru có đủ khả năng đối đầu với hẳn... Mặc dù ngài ấy đã để thua Tsubaki trong trận thứ tư của Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm.

Về phần ngài Tsubaru thì thế nào, mang trọng trách là thống lĩnh tiền nhiệm, nhưng xem ra ngài ấy chưa thể rút chân ra khỏi vị trí đứng đầu gia tộc hoàn toàn.

— Không... ta sẽ không tham gia vào trận chiến này!

— Eh? Ngài Tsubaru... tại sao...

— Như các người đã biết, ta đã thua thằng nhóc ấy không chỉ một mà là đến hai lần. Một lần trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm khi nó đã kết thúc bằng thức biến hóa Minh Minh Bạch Hổ Liêm Vũ từ Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ của nhà Tsuchimikado... Và hai là do kỹ năng song kiếm của 3 năm trước... Thua cả hai trận như vậy, các người nghĩ ta có thể thắng nó trong trận này ư? Hơn nữa, đây là mệnh lệnh của cung chủ đương nhiệm nhà Minamiya... mọi người được quyền làm bất cứ thứ gì mình mong muốn... nên ta sẽ chọn cách đứng ngoài trận đấu... Các người nghĩ ta sợ hãi không dám rút kiếm cũng được... nhưng dù có ta, các người cũng chẳng có cơ hội thắng đâu. Cho đến giờ, nó vẫn chưa tuốt Katana khỏi bao, tức là chưa thềm dùng hết khả năng của mình... Vậy nếu như nó lấy được thêm một thanh kiếm nữa để sử dụng tuyệt kỹ song kiếm, kết hợp với kiếm pháp tự do và lại thi triển bất kỳ kiếm pháp nào của ba gia tộc, thậm chí là kiếm pháp nhà Saotome... thì các người nghĩ sao?

Ngài Tsubaru từng bước tiến đến đứng trước mặt Tsubaki. Ngài lặng nhìn đứa con trai bất trị của mình một cách đầy suy tư hoài niệm. Trong khi Tsubaki lại đáp trả bằng đôi mắt thờ ơ vô cảm đến đáng sợ.

— Tsubaki Minamiya, có thật sự là người chỉ đơn thuần muốn hạ bệ môn phái Minamiya không? Hay người vẫn còn một mục đích khác?

— Oh, ngài thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya quả là một người biết nhìn xa trông rộng với cái cách quan sát thiên cận cổ hữu... Nhưng mà lần này thì ngài đúng rồi... Phải, ta đang nhắm đến hai thứ mà chỉ duy

nhất nhà Minamiya này đang sở hữu. Mà chắc lẽ nhà Minamiya sẽ không dễ dàng giao ra thứ đó nên ta đành phải đắc tội bằng cách san bằng gia tộc Minamiya, dùng vũ lực để chiếm đoạt nó thôi!

Đôi mắt ngài Tsubaru khẽ nhắm lại vài giây rồi thở dài một hơi náo nề. Hình như ngài đã hiểu ngụ ý đằng sau câu nói của Tsubaki là gì... Ngài hiểu hẳn đang muốn gì ở nhà Minamiya.

— Vậy nếu như chỉ cần giao hai thứ đó ra, thì người sẽ rời khỏi đây đúng không?

— Đó là mục tiêu duy nhất khi ta quay về cái tư trang khốn kiếp này mà... Dĩ nhiên là sau khi có được nó, thì ta đâu còn vương vấn gì ở cái nơi đây nữa!

— Được, vì cung chủ hiện thời nhà Minamiya cho phép những người có mặt ở đây làm bất cứ điều gì. Nên ta, sẽ sử dụng chút quyền lực cuối cùng của một thống lĩnh để thương lượng với người, Tsubaki Minamiya... Nhà Minamiya đồng ý đưa cho người “thứ đó”, đổi lại, người phải sử dụng chính thứ người vừa có để hoàn thành nốt sợi dây định mệnh mà người đã bắt đầu... Một cái giá phải trả không hề đắt đúng không nào?

Tsubaki đặt thanh Katana lên vai, trên môi nở một cười nhếch mép vừa bí ẩn vừa rùng rợn.

— Nếu được như thế thì còn gì bằng... Cứ phải đấu một trận với cái đám kia chắc ta đây buồn đến chán mất. Vậy thì đứng trên cương vị là một đối tác, ta chấp nhận lời thương lượng này từ phía nhà Minamiya!

— Được, thế thì theo ta!

— Ngài Tsubaru – sama, ngài tin vào một kẻ đã phản bội lại lòng tin của các vị thần ư? Ngài thật sự chấp nhận thương lượng với hắn như một chiến binh bại trận như thế sao ạ?

— Ngài Tsubaru... xin hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định... Chuyện này sẽ làm ô danh nhà Minamiya mất!

Có rất nhiều... rất nhiều người tỏ ra bất bình và không đồng ý với quyết định của ngài ấy. Họ ra sức thuyết phục ngài nên suy nghĩ thật kỹ... mà chính xác hơn là nên bác bỏ lời thương lượng vừa rồi, cùng hợp sức đánh cho cái gã mất nết kia một trận như tử như sinh, mặc kệ hắn có phải là kẻ mạnh nhất hay không.

— Đây là ý định của ta, một khi đã quyết thì không thay đổi... Hãy chăm lo cho những kiếm sĩ bị thương đang đó đi. Ta sẽ để mắt đến Tsukusa và tên Ronin lang thang kia!

.....
Lộp cộp lộp cộp.

Tiếng bước chân của ba người khẽ vang lên trên con đường nào đó dẫn sâu xuống lòng đất. Không thể nói cụ thể ra sao nhưng quả thật cái đường hầm vừa lớn vừa rộng vừa tối, chỉ được thắp sáng hai bên bởi những ngọn đuốc lửa không khác chi một mật đạo bí mật... Nhưng thật sự thì đây là một mật đạo nằm bên dưới tư trang Minamiya mà không phải ai cũng biết.

— Chắc hai con cũng còn nhớ đúng không Tsubaki, Tsukusa? Mật đạo này là do tổ tông lâu đời nhất của nhà Minamiya xây dựng cách đây hơn 200 năm. Xưa kia nó đã từng trở thành nơi trú ngụ cho những vị lãnh chúa tối cao, đồng thời cũng là nơi lưu trữ nhiều báu vật và di sản nhất thế giới... Trải qua bao nhiêu năm tháng, đất nước thái bình, con đường này không còn phục vụ cho chiến tranh, không cần phải bảo vệ lãnh chúa... nên dần dần đã chìm sâu vào quên lãng!

— Vâng, làm sao có thể quên được ạ... Ngay khi còn nhỏ, bố đã dắt con và Tsu – kun xuống mật động này một lần và nói đây chính là “con đường dẫn dắt đến nơi của thần”... Khi đó, con vẫn chưa thể hiểu được ý của bố là như thế nào...cho đến bây giờ vẫn vậy! Tsukusa trả lời.

Trái với hai người đó, Tsubaki cứ vừa đi vừa ngó nghiêng xung quanh, miệng không thể không cất tiếng thở dài tỏ vẻ thất vọng chán chường. Hắn thậm chí còn lảo lếu đến mức chặc lưỡi khinh thường người đang dẫn mình và Tsukusa nữa cơ.

— Tsukusa nee, chị có hỏi thì cũng bằng thừa... Cả em và chị đều bị lừa một vô đầu quá mà. Khi đó, chính lão đã nói đây là “con đường dẫn dắt đến nơi của thần”... Miệng thì nói hay lắm nhưng thực chất lão cũng đâu có hiểu ý nghĩa của nó là gì... nên chỉ biết lấp liếm nói bóng gió này nọ rồi đáng sang chuyện kia thôi!

Hết Tsubaki thì đến ngài Tsubaru cũng cất tiếng thở dài.

— Tsubaki nói đúng đấy Tsukusa... lần đầu tiên ta dắt hai con xuống mật đạo này, cả chính ta cũng không biết ý nghĩa thật sự của câu nói ấy... phải mãi cho đến khi Tsubaki rời khỏi nhà Minamiya thì ta mới hiểu. Con người vẫn còn có thể tiến xa hơn thế nữa... cụ thể hơn là hoàn toàn có khả năng chạm tay đến ánh sáng của các vị thần!

— Chạm đến ánh sáng của các vị thần... Ý bố là sao?

— Tsukusa nee, chắc chị còn nhớ tên của cái mật đạo này đúng chứ?

— Tên của mật đạo này... hình như là Yêu Hồ Môn... phải không?

— Chuẩn không cần chỉnh... khi xưa, Amaterasu đã hóa thân thành loài cáo chín đuôi trắng để ngao du chốn nhân gian một vòng. Và ngài đã sử dụng hình ảnh loài hồ ly trắng làm hiện thân của mình... Đó giải thích vì sao ở Thiên Chiếu Gia Trang có tạc nhiều bức tượng loài cáo... và gần như cả ba gia tộc đều rất tín ngưỡng vào Kitsune. Vì có thể nói, Yêu Hồ cũng chính là thần Amaterasu vĩ đại... Dưới tư trang nhà Minamiya lại có Yêu Hồ Môn mà chỉ có duy nhất người kế tưng ngôi vị thống lĩnh từ đời này sang đời khác của nhà Minamiya mới được phép đặt chân xuống đây. Chị có biết lý do tại sao không?

Tsukusa khẽ lắc đầu không biết gì hết. Ngài thống lĩnh cũng chẳng tỏ ra thái độ hay cất tiếng nói bất cứ câu nào. Trông ngài ấy có vẻ như là đã biết hết mọi chuyện, và tốt nhất nên để Tsubaki giải thích cho Tsukusa hiểu.

— Tsukusa nee, nhà Tsuchimikaido có Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ. Nhà Kurahashi có Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ. Nhà Minamiya có Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm... Và cả ba bộ kiếm pháp này đều bắt nguồn chung từ Thiên Chiếu Gia Trang... Như thế có nghĩa, riêng Thiên Chiếu Gia Trang vẫn còn một bộ kiếm pháp nữa... Một bộ kiếm pháp thuộc về Thiên Chiếu Gia Trang!

— Ý em là Thiên Chiếu Gia Trang vẫn còn một bộ kiếm pháp nữa... Và nó đang ở trong Yêu Hồ Môn, dưới tư trang Minamiya này sao?

— Em cũng chẳng biết lý do vì sao bộ kiếm ấy lại nằm ở tư trang Minamiya, trong khi nó hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của ngài Akifusa... Mà thôi cũng mặc, em chẳng quan tâm làm gì mấy cái câu chuyện khi xưa của ba gia tộc... Điều quan trọng là nếu như em có thể lĩnh hội được bộ kiếm ấy như tiếp thu ba bộ kiếm của ba gia tộc... thì đó chính là chìa khóa để chiến thắng trận đại chiến với Susanoo sắp đến... Mà nói thẳng thì cũng hên xui... chưa biết điều gì sẽ xảy ra!

Ngài Tsubaru chợt dừng lại, lặng nhìn đứa con trai ung dung bước đi trước mình.

— Biết được đến chừng ấy thì chứng tỏ ngài Akifusa đã tin tưởng giao cho con trọng trách tiếp cận với kiếm pháp Thiên Chiếu Gia Trang. Một đứa trẻ thiên tài ngàn năm có một, đứa trẻ được số phận lựa chọn, đứa trẻ giống với tổ tông Minamiya... đứa trẻ có khả năng hợp nhất cả ba gia tộc này... thật sự chính là con sao Tsubaki?

Hắn ngoái cổ nhìn bố mình một cách bồn chồn.

— Kể từ lúc tách ra đi một mình thì cách nói chuyện của ông đối với tôi trở nên ngọt ngào quá nhỉ... Tôi cảm thấy nổi hết da gà rồi đây này. Còn chuyện số phận gì gì ấy, tôi không có ý kiến!

— Hầy, nếu quả thật là do ngài Akifusa hạ lệnh cho con đến tư trang Minamiya để lấy bộ kiếm ấy thì cứ việc nói thẳng ra cho rồi. Cần gì phải tự biến mình thành kẻ thù, tự biến mình thành người xấu trước mặt toàn thể các kiếm sĩ của nhà Minamiya đến như vậy? Sau cùng thì con...

— Nhiều chuyện quá lão già... cứ thích thọc ngoáy vào vấn đề của người khác... Đó cũng là một trong những lý do khiến tôi không tài nào có thể ưa ông nổi!

.....

— Nhưng tại sao con Yêu Hồ Môn lại là “con đường dẫn dắt ta đến nơi ở của thần”? Rồi cả chuyện con người có khả năng tiến xa hơn... có thể chạm tay đến ánh sáng của các vị thần... Tóm lại là như thế nào?

Tsubaki thở dài ngán ngấm.

— Tsukusa nee, dù chị có lên ngôi cung chủ thì cái đầu của chị cũng chỉ biết dùng ở đó thôi hả? Xem Anime với đọc Manga suốt, em cứ nghĩ khả năng tư duy sáng tạo tưởng tượng của chị phong phú lắm chứ. Những thứ như “con đường dẫn ta đến nơi ở của thần” hay “con người có thể chạm tay vào ánh sáng của các vị thần”... tất cả chỉ là một kiểu nói bóng gió về những gì được ghi trong bộ kiếm pháp đó... Và như em đã nói ban nãy, nếu như có thể lĩnh hội được kiếm pháp ấy... thì cơ may chiến thắng Susanoo sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều. Chị hiểu em đang muốn đề cập đến cái gì không?

— Chiến thắng đạo thần Susanoo sẽ trở nên đơn giản... Không lẽ... ý em muốn nói là...

— Không sai... cái em đang nói ở đây đó chính là một kỹ kiếm có thể giết chết thần. Nói một cách dễ hiểu, thì con người hoàn toàn có thể giết thần nếu có trong tay bộ kiếm pháp đó!

Tsukusa không khỏi tròn mắt hoang hồn. Cũng dễ hiểu thôi, vì từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên Tsukusa nghe đến chuyện “Con người có thể giết được thần linh”... Đó giống như một điều hoang đường không bao giờ có thể xảy đến vậy.

— Giết thần ư? Tsu – kun, nếu em mà cứ đùa như thế thì chị không...

— Chị không tin cũng chẳng sao, em chẳng quan tâm... nhưng để em cảnh báo chị điều này. Những lời mà em nói cho chị đều đích thân ngài Akifusa truyền lại đó... Trước khi đến thăm chị, em có đến Thiên Chiếu Gia Trang để diện kiến ngài... Và chính Akifusa – sama đã nói cho em biết thật ra vẫn còn một cách có thể chiến thắng được đạo thần Susano. Ngài đã nói với em dưới Yêu Hồ Môn có một bộ kiếm pháp được lưu truyền rất lâu... trong đó có ghi chú về một tuyệt kiếm có khả năng biến lưỡi kiếm Katana chạm vào gây thương tích cho thần linh... Tóm gọn lại, nếu muốn đánh bại Tổ Trăn Ô Tôn Susanoo no Mikoto, thì phải lĩnh hội cho bằng được kỹ kiếm được ghi trong bộ pháp ấy!

— Nếu... nếu thật sự đúng như em nói... bộ kiếm ấy cho phép chúng ta giết thần... vậy thì tại sao đến tận bây giờ, ngài Akifusa mới... Với lại, nếu có nó trong tay, thì lời nguyện của người cá giáng xuống đầu ba gia tộc nhiều thế kỷ... đã sớm có thể được chấm dứt khi ta chiến thắng cơn giận dữ của thần biển... Thế thì tại sao đến bây giờ mới lại...

Tsubaki khoanh tay, mắt hướng thẳng về phía bố.

— Tsukusa nee, một món quà cực hời như thế, chắc chắn là không thể dễ ăn một cách ngon lành rồi... Cái gì cũng có cái giá cũng như tiêu chuẩn điều kiện của nó. Lão già... suốt từ hồi thành lập ra Thiên Chiếu Gia Trang cho đến giờ, đã có bao nhiêu thế hệ được ghi chép trong sử sách cả ba gia tộc có cơ hội tiếp cận được với bộ kiếm ấy?

— Từ khi Thiên Chiếu Gia Trang được thành lập, và từ khi biết được sự tồn tại của bộ kiếm có khả năng giết thần... thì đã có rất nhiều thống lĩnh muốn học được nó... Nhưng chỉ duy nhất một thống lĩnh là hoàn thành bộ kiếm trong thời gian 3 ngày!

— Chỉ duy nhất một người? Là ai vậy ạ? Tsukusa lên tiếng hỏi ngay.

Ngài Tsubaru ngáp ngừng chút đỉnh rồi quyết định trả lời thẳng.

— Tổ tông nhà Minamiya... một trong ba đệ tử ruột của thần Amaterasu tối cao. Người đã được trao Bát Xích Quỳnh Khúc Ngọc Yasakani no Magatama và cùng hợp sức với hai môn đệ còn lại đối phó với Susanoo – sama, bảo vệ cháu gái thần biển theo lệnh Thiên Chiếu Đại Thần Amaterasu!

— Eh! Tổ tông Minamiya... nhưng đó không phải chỉ là truyền thuyết thôi ư? Một truyền thuyết không có bằng chứng thuyết phục, thì làm sao biết chắc tổ tông Minamiya đã thành công trong việc học kỹ kiếm đó chứ... Nhiều khi, chính bộ kiếm ấy lại không thể giết thần như ngài Akifusa nói... Nếu thật sự đã đánh bại được Susanoo – sama, thì chúng ta đã không...

— Tsukusa nee, từ hồi trở thành cung chủ thì hình như chị bắt đầu nói nhiều hơn thì phải... Lo mà giữ sức để tự hồi phục sức khỏe chính mình trước đi... Quả nhiên cho đến giờ thì nó vẫn chỉ là một truyền thuyết... nhưng chẳng lẽ ngài Akifusa lại đi lừa gạt một đứa như mình sao? Nên em đã thử suy nghĩ theo một chiều hướng khác và tự đặt một câu hỏi “Vì sao các thống lĩnh khác lại không thể lĩnh hội được kỹ kiếm ấy?”. Để rồi em đã tìm ra được một câu trả lời đầy trớ trêu!

— Vì sao thế Tsu – kun? Em đã tìm được câu trả lời như thế nào?

— Các thống lĩnh tiền nhiệm không thể lĩnh hội được kỹ kiếm đó... là bởi vì họ không phải em... không phải là Tsubaki Minamiya!

.....
.....

Đi sâu thêm một chút nữa vào mật động thì ba cha con nhà Minamiya bắt gặp một cánh cổng cực lớn, hai bên có hai bức tượng cáo trắng chín đuôi canh gác trông rất oai nghiêm và đầy bí ẩn. Tsubaki nhớ rất rõ mình đã từng nhìn thấy cánh cổng này lúc mình còn là một thằng nhóc nhỏ xíu yếu đuối... Nó vẫn chẳng thay đổi gì nhiều sau hơn chục năm xa vời. Vì lần đầu hắn đặt chân xuống mật động này, thì đó cũng chính là lần cuối cùng hắn biết đến cánh cổng ấy... Và nếu như trí nhớ của hắn tốt, thì phía đằng sau cánh cửa ấy chính là...

Cánh cửa tự động mở toang ra khi ngài thống lĩnh tiền nhiệm nhập một loại mật mã gì đó ở thiết bị điện tử bên cạnh. Có thể vì sợ kẻ gian đột nhập xuống đây nên ngài ấy đã thay hết toàn bộ bằng khóa điện tự chẳng... Nếu biết làm như thế thì chúng tỏ ngài Tsubaru cũng đâu đến mức lạc hậu như Tsubaki vẫn thường hay phàn nàn kêu ca.

Bỏ qua những tiểu tiết không cần thiết ấy sang một bên. Thứ đáng lưu tâm nhất ở đây chính là quang cảnh phía sau cánh cổng ấy... Biết nói thế nào đây... đó chính xác là một căn phòng lớn như đại sảnh ở Thiên Chiếu Gia Trang với bề ngang bề rộng lẫn chiều cao thật không thể ước tính... Chỉ biết nó to lớn thênh thang như viện bảo tàng nghệ thuật quốc gia Washington DC của Hoa Kỳ. Xung quanh có những trụ cột cao to làm nhiệm vụ giữ vững trần mái, được nạm hình thù các vị thần đạo Shinto. Thậm chí là trên những bức tường cũng có những điêu khắc về từng vị thần một trông cứ như một khu bảo tàng về đạo thần Shinto thực sự ấy.

Điều thú vị hơn hết chính là có một hồ nước nhân tạo ngay chính giữa căn phòng. Ở giữa hồ có một bệ thần hình hồ ly chín đuôi Kitsune được nối với bờ bởi một cây cầu gỗ. Quên mất là dưới mặt hồ nước còn có bóng đèn neon chiếu sáng nên không sợ ngộ nhỡ có cá mập bất ngờ chộp đầu lên đớp bầy (Nói cho vui thế chứ làm gì có cá mập).

Và điều thú vị thứ hai là phần đất giữa hồ có bệ thần hồ ly đá kia... nó chính là đất thiên nhiên 100%. Tsubaki có thể khẳng định chính xác vì bên ấy có trồng được cỏ, một số loại hoa và cả một cây hoa anh đào Sakura cực lớn ngay bên cạnh, tỏa bóng râm che chở cho bệ đá Kitsune bên dưới... Thật là thú vị... Đây chính là Yêu Hồ Môn, căn phòng bí mật được xây dựng dưới tư trang Minamiya, và chỉ có những thống lĩnh tối cao mới có thể bước xuống.

— Sau bao nhiêu năm vẫn không thay đổi là bao, nhất là cây Sakura kia... lúc nào nó cũng luôn rải những bông hoa anh đào mỏng manh xinh xắn theo làn gió gửi tặng cho tất cả những ai ghé thăm. Giống như có một vị thần đang sống trên cái cây ấy vậy!

Thực sự là kể từ khi ba cha con họ bước vào... không biết bằng cách nào và từ đâu, xuất hiện những cánh hoa anh đào nhỏ mang theo hương thơm ngây ngất ngào ngọt thoảng thoảng qua ba người họ. Mang đến những vị khách một cảm giác vừa êm ấm, vừa dịu dàng.

Nhìn những cánh hoa anh đào này, Tsubaki lại thoáng nghĩ về một người nào đó cũng rất thích ngắm hoa anh đào... Một người nào đó đã từng hứa sẽ cùng nhau đi ngắm hoa nở, nhưng lại không bao giờ thành hiện thực.

.....

Không còn thời gian để luyến tiếc lại những ký ức xa xưa. Tsubaki hiểu rõ mục tiêu phía trước là gì. Hắn lạnh lùng tiến về nơi chiếc cầu gỗ, băng qua hồ nước để có thể đến chỗ mảnh đất, nơi có bệ đá hồ ly chín đuôi núp mình dưới bóng cây anh đào nở hoa. Con hồ ly đá có ngậm một cuốn bí thư màu đỏ... Đây chính là thứ mà hắn muốn tiếp cận.

— Tsu – kun, không lẽ đây chính là bộ kiếm của Thiên Chiếu Gia Trang... bộ kiếm cho phép chúng ta giết thần mà ngài Akifusa – sama đã nói đấy ư?

— Không sai, đây chính là bí kíp luyện bộ kiếm Thiên Chiếu Gia Trang. Chỉ cần linh hội được nó, thì mình sẽ trở thành Sát Thần Giả!

Cầm được bộ kiếm pháp quý hiếm trong tay, lý ra Tsubaki phải cảm thấy hào hứng, phấn khởi, thậm chí là khao khát được học lấy nó thật nhanh để có thể “trả thù” cho người con gái mà hắn yêu thương nhất. Đến bây giờ, hắn không chỉ thù nhà Minamiya, mà lòng căm hận của hắn đối với các vị thần cũng cao ngất trời, đặc biệt là đạo thần Susanoo... Nhưng sao ánh mắt của hắn lại trở nên hờ hững, vô cảm, chẳng mấy hứng thú... nặng hơn là còn thờ dài ngán ngẫm như thể chẳng muốn đụng đến nó tí nào.

Chính vì thấy thái độ kỳ lạ của Tsubaki, Tsukusa cảm thấy có gì đó không được đúng cho lắm.

— Tsu – kun... em sao vậy? mọi chuyện ổn cả chứ?

— À... không có gì... Chẳng qua là sau khi nhìn thấy nó, em có bị một chút kích động... nhưng sau đấy thì bình thường trở lại rồi. Chỉ là em hơi phân vân... không biết là có thứ này trong tay rồi, thì mọi thứ liệu có thay đổi không? ... Hay tất cả vẫn y như cũ... Nếu như nó thật sự có thể đánh bại được Susanoo... vậy thì em sẽ có thể bảo vệ được những gì quan trọng đối với mình... Nếu được như thế thì tốt biết chừng nào!

Chỉ cần nghe những lời lẽ từ sâu bên trong thâm tâm Tsubaki là Tsukusa cảm nhận được ngay rằng: đứa em trai dở hơi của mình... đã không còn mong muốn ý định “trả thù” nữa rồi... Phải, nó không chiến đấu vì khao khát “trả thù” các vị thần... mà là muốn được tháo gỡ sợi dây số phận của chính mình để tạo ra một lối giải thoát mới. Cụ thể hơn... Tsubaki học kiếm pháp này không phải vì Susanoo... mà là muốn hoàn thành những gì mình đang dang dở trong quá khứ... và bảo vệ những thứ còn lại đang ngay cạnh xung quanh mình... Tsukusa không nhìn thấy bất kỳ một nguồn sát ý nào hết... giống như Tsubaki đã thay đổi hoàn toàn thành một con người khác kể từ khi chuyển nhà đến vịnh Kyuushi... Nó không còn là một đứa trẻ bị nguyên rủa, mãi sống trong cô đơn nữa rồi.

.....

— Lão già, hình như lão có nói tổ tông Minamiya, đệ tử cứng của thần Amaterasu đã bỏ ra ba ngày ba đêm để luyện thành kỹ kiếm này đúng không?

Ngài Tsubaru không nói gì chỉ trừ cái gật đầu.

— Vậy thì tôi sẽ hoàn thành nó chỉ trong vòng ba canh giờ... Để xem duyên số của tôi với bộ kiếm pháp này gắn kết được trong bao lâu!

.....

Có lẽ nên chuyển cảnh một chút cho đỡ bớt căng thẳng... về đâu đây nhỉ... về tư trang Tsuchimikaido... nhưng giờ này chắc Chisaki cùng chủ đang cùng hầu nữ chuẩn bị một bữa tiệc nho nhỏ dành tặng cho Mikazuki chắc không có thời gian. Về tư trang Kurahashi chẳng? Đạo này không đề cập đến thiếu chủ Hajima, không biết cậu ta thế nào sau khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc... Được, quyết định sẽ xem tình hình Hajima ra sao rồi tính tiếp.

Nhưng hình như cậu ấy không có ở tư trang Kurahashi thì phải... Thế thì tiếc thật đấy... Thôi đành để hôm khác vậy... Thử ghé sang Thiên Chiếu Gia Trang xem vị thần Loli Akifusa đang làm gì... chắc là lại nằm dài một chỗ trước vườn, tay nhâm nhi chén rượu cùng mấy gói bim bim đây mà.

— Ôi trời ôi trời, quả là một dịp hiếm hoi khi Akifusa này lại được có cơ hội đối tửu với một trong hai người không dễ dàng gặp mặt... Đúng là một ngày vui cần phải uống rượu, ha ha!

— Akifusa – sama, hiện thân của ngài Amaterasu mà nói những lời như thế chẳng khác chi đang trêu cợt người phàm mắt thịt như thần. Ai mà không biết ngài biết hết mọi thứ... thậm chí là việc thần đến Thiên Chiếu Gia Trang ngày hôm nay chẳng hạn... Có khi chính ngài đã sắp xếp cho thần đến gặp ngài không biết chừng!

Bên cạnh ngài Akifusa nhỏ nhắn đáng yêu trong bộ trang phục Washou Lolita đen đỏ thì còn sự hiện diện của một nhân vật nữa... Đó là một chàng trai sở hữu mái tóc bạch kim như ánh trăng rằm, gương mặt như diễn viên tài tử, đôi mắt thể hiện một chút sắc lạnh nhưng so với Tsubaki thì vẫn kém xa. Anh ta khoác trên mình một chiếc áo Haori có in hai hình tròn sau lưng, biểu trưng cho Bát Chỉ Kính Yato no Kagami.

Chàng trai này thật sự trông rất quen... hình như đã từng gặp đâu đó rồi thì phải... Chính xác nhất là vào khoảng thời gian diễn ra Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm... Ất hẳn đây là...

— Hạ hỏa nào Hajima – bou, cứ cho rằng ta muốn gặp người nên cố tình khiến người đến Thiên Chiếu Gia Trang... nhưng chắc chắn người cũng đâu có ý định chỉ đơn thuần từ Yamanashi đến đây để uống rượu phải không? Con người người là thế mà... nếu không phải vì một lý do nào đó... thì người chẳng bao giờ quan tâm đến nó!

Hajima lạnh lùng nhìn xuống hình bóng của mình được chiếu trên bề mặt chén rượu... Nó phản chiếu được sự suy tư, trầm ngâm giống Tsubaki thường ngày... chỉ là cái nhìn ấy không hề hững, lạnh lùng, vô cảm hay nhìn thế giới này bằng một gam màu đen tối ủ dột. Hajima thiếu chủ... có nỗi lo riêng cần suy ngẫm.

— Cũng chẳng có gì nhiều nhận... một phần thần cũng muốn rời khỏi tư trang Kurahashi để ngắm nhìn thế giới bên ngoài nhiều hơn. Từ khi trận đấu cuối cùng ấy kết thúc... thần mới nhận ra vẫn còn nhiều thứ mình cần phải học hỏi... Quả nhiên, dù thần có bước được một, thì cậu ta đã bước được đến mười rồi!

— Oh, ta cũng có nghe Nanami – bou báo cáo là dạo gần đây người hay dành thời gian để ra ngoài ngắm nghĩa xung quanh. Người còn trẻ, nên hãy cố mà hưởng thụ tuổi trẻ của mình sao cho không phải hối hận. Chứ thử nhìn thống lĩnh tiền nhiệm của nhà Minamiya xem... Cứ một mực giữ khư khư cái chức thống lĩnh mãi không buông... Mà thậm chí đã giao cho thế hệ tiếp theo vẫn quần quật không ngớt... Ta tự hỏi Tsubaru – bou đã bao giờ tìm được giây phút thanh thản trong cả một cuộc đời dài này chưa!

— Đã từng có đấy ạ... Chỉ là đã từng thôi... Thần đã thấy niềm hân hoan phấn khởi thể hiện trên mặt ngài Tsubaru chính là lúc ngài mong muốn tên Ronin ấy sẽ kế thừa ngôi vị thống lĩnh nhà Minamiya... Nhưng cũng chỉ vì đặt niềm tin quá nhiều, nên ngài ấy mới hụt hẫng chán nản bấy nhiêu khi hắn đột ngột rời khỏi nhà Minamiya... Một cái giá quá đắt cho việc niềm tin, hy vọng đều bị phản bội một cách đau đớn. Rất có thể kể từ đó... ngài ấy bắt đầu đóng cửa trái tim mình lại hơn không biết chừng!

— Nar nar, Tsubaki – bou vốn dĩ người như thế mà... Bị kìm hãm trong gia tộc Minamiya quá lâu. Khi gặp được Lumina – bou thì cứ như chiếc chìa khóa mở lồng giải thoát cho Tsubaki – bou sải đôi cánh bay vút đi mất. Đây cũng là một bài học dành cho Tsubaru – bou... cha mẹ bảo vệ con cái thì tốt... nhưng nếu làm quá thì nó sẽ ruồng bỏ cha mẹ, tự tìm lấy cuộc sống của chính mình... Cẩn thận, không khéo cả người cũng sẽ như vậy đó Hajima – bou!

Hajima chẳng nói gì. Chàng thiếu chủ trẻ chỉ liếc nhìn ngài Akifusa như kiểu đang chờ đợi ngài ấy nói nguyên nhân vì sao lại phải cảnh báo mình như thế.

— Đặt mục tiêu vượt qua Tsubaki – bou làm động lực thì tốt... ta chẳng có ý kiến. Nhưng nếu cứ vì lẽ đó mà người tự ép cung bản thân mình thì một ngày nào đó, chính linh hồn và Bushido sẽ tự ruồng bỏ người... giống như Tsubaki – bou đối với Tsubaru – bou ba năm trước. Đến khi ấy, có hối hận cũng không kịp!

Hajima ngậm ngùi nốc một hơi hết chén rượu trên tay sau đó thì vụt ngang chiếc chén về phía ngài Akifusa. Vị thần Loli nhẹ răng cười một cách thích chí.

— Ô, tửu lượng khá đấy chứ, cứ nghĩ người không thích Sake lắm!

Đích thân ngài Akifusa rót tiếp rượu cho cậu ta. Dường như trong lúc nhắm tửu thưởng cảnh, thì không phân biệt giai cấp tầng lớp, mà tất cả đều là chiến hữu của nhau. Đó là châm ngôn khi uống rượu của ngài Akifusa.

— Akifusa – sama, tên Ronin đáng nguyên rủa kia... vẫn sống tốt chứ ạ?

— Oh, Tsubaki – bou hả? Vẫn còn tốt chán, nói chung chưa chết chỉ vì bị trọng thương trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm được đâu... Mặc dù trước đó, nó phải đối mặt một trận sống chết với Tsubaru – bou... Mà không phải cả người cũng cần kiểm tra vết thương của mình sao? Đấu với Tsukusa – bou, rồi lại với Tsubaki – bou... Người cũng chẳng đỡ hơn nó là bao!

— Không phải là thần quan tâm đến cậu ta... Chẳng qua chỉ là vì...

— Vì thắc mắc không biết lý do tại sao Tsubaki – bou lại còn trụ được đến thời điểm này... Người tự hỏi chính bản thân người còn tồn tại được là vì xung quanh người có rất nhiều người ủng hộ tin tưởng... nhà

Kurahashi, nhà Tsuchimikado, nhà Minamiya... Vậy thì tại sao Tsubaki – bou chỉ có một mình mà lại có thể tồn tại được đến giờ?

Hajima không nói gì nữa hết... xem như ngài Akifusa đã đoán đúng rồi.

__ Nar nar, câu trả lời đơn giản thôi mà... cả ngươi và Tsubaki – bou giống như hai thái cực âm dương. Một trắng một đen luôn đối đầu, đồng thời cũng cộng hưởng lẫn nhau. Hajima – bou là trắng, thì Tsubaki – bou là đen... Nếu ngươi tiến xa được là nhờ vào sự tín nhiệm, niềm tin của tất cả mọi người... thì Tsubaki – bou cũng làm được điều tương tự khi dựa vào cái danh “phản bội”... Còn nếu ngươi cảm thấy giữa hai bên luôn có một khoảng cách quá lớn... thì đơn thuần là vì ngươi là ngươi, Tsubaki – bou là Tsubaki – bou. Cả hai người không thể hoán đổi cho nhau và ngược lại. Ngươi có ưu điểm riêng, có khuyết điểm riêng, thì Tsubaki – bou cũng thế. Nhưng chung quy, thì cả hai đều không thể phủ nhận giá trị tồn tại lẫn nhau... Chỉ nhiều đó thôi là ngươi đã có tư duy tiến gần hơn Tsubaki – bou một bậc rồi còn gì!

__ Có lẽ đúng là như thế thật... Dù có cố gắng đến đâu... thì thần cũng chỉ là thần, và hắc cũng chỉ là hắc không hơn không kém!

.....

__ Nhưng ta cũng vẫn còn ngạc nhiên khi nghe quyết định của thằng nhóc đó. Vì một mực muốn chứng minh lời tiên đoán của ta là sai nên đã giữ hòa trận đấu để không ai trở thành Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư. Thế mà sau cùng, nó lại đồng ý trở thành cánh tay đắc lực cho trận chiến với Susanoo. Lẽ nào Tsubaki – bou đang dần thay đổi thì phải!

__ Hắc... có thể là tên chỉ biết trốn chạy... nhưng hắc không bao giờ bỏ rơi những người thân quan trọng đối với hắc... giống như Chisaki chẳng hạn. Hắc nghĩ nếu mình không đứng lên chiến đấu... thì người phải gánh lấy trách nhiệm này không ai khác ngoài Chisaki... Đó mới là lý do thật sự giải thích vì sao hắc lại đồng ý tham gia vào trận chiến này!

__ Hoặc cũng có thể Tsubaki – bou đang mong muốn hoàn thành nốt những gì mình còn đang dang dở không biết chừng... Nhưng dù có là lý do thế nào... thì sự thật là Tsubaki – bou đã đồng ý chung sức với ta... Hajima – bou, nếu Tsubaki – bou nghiêm túc, chắc chắn nó sẽ sớm phát hiện ra bí mật mà cả ba gia tộc đang che giấu... Ngươi nghĩ đến khi đó... nó sẽ phản ứng ra sao?

__ Phát hiện ra bí mật đang được che giấu...

__ Tsubaki – bou là một thiên tài ngàn năm có một. Khả năng tư duy lập luận của nó cũng phải bằng 5 nhà khoa học đại tài cỡ Einstein gộp lại. Một khi đã nhúng tay vào thì nó sẽ điều tra cho rõ ngọn ngành... Và khi đã biết được sự thật... thì ai biết quyết định tiếp theo của Tsubaki – bou sẽ là gì!

__ Akifusa – sama, có thật sự là ngài không biết không? Hay lại đang bày trò đùa thần?

__ Hèn xui... tính cách bất chợt của Tsubaki – bou còn khó đoán hơn trái tim phụ nữ nữa. Ngay cả ta cũng từng phải thua cuộc với nó còn gì!

__ Thần đã từng nghĩ đến trường hợp này rồi... Nếu hắc biết được sự thật, thì chắc chắn hắc sẽ bỏ ngang giữa chừng và quay lưng tiếp tục thù hận ba gia tộc. Chính vì thế, nên cho đến tận giây phút này, thần vẫn chẳng thể nào tin tưởng được hắc... Đã bị phản bội một lần thì xem như không còn niềm tin nữa rồi!

Hajima tiếp tục nốc một hơi hết chén rượu, và ngài Akifusa tiếp tục hầu rượu cho anh ta một cách tự nguyện.

__ Chuyện hắc thế nào không phải là vấn đề quan trọng... Điều cần thiết lúc này là liệu kế hoạch có thành công không? Chúng ta thật sự có cơ may chiến thắng bánh xe định mệnh lần này sao? Đó mới là câu hỏi mà mình mong muốn có câu trả lời nhất... Những việc còn lại thì thần không quan tâm!

__ Nếu muốn biết được câu trả lời thì ngươi phải nuôi một tư tưởng trong đầu như thế này “ Thắng hay bại là còn dựa vào độ trung thành của tên Ronin mà ngươi thường hay nói là đáng nguyên rủa”... Sức mạnh của Tsubaki – bou sẽ quyết định tất cả... bởi vì lần này, ta đã giới thiệu cho nó con đường ngắn nhất để tiếp cận với “ánh sáng của thần linh”!

— Ánh sáng của thần linh... Akifusa – sama, không lẽ hiện giờ... hắn đang ở dưới Yêu Hồ Môn và học kiếm pháp đó sao?

— Phải... từ khi Tsubaki – bou đánh bại được Tsubaru – bou bằng Minh Minh Diệc Nguyệt Kỳ Vũ và Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm... ta biết đã đến lúc biến Tsubaki – bou thành con át chủ bài cuối cùng trong trận chiến định mệnh... Những việc có thể ta đã làm hết sức... còn lại thì dựa vào khả năng và duyên phận của Tsubaki – bou đến đâu thôi!

— Để cho linh hồn trở thành hư vô... tinh thần trống rỗng như một mặt nước tĩnh lặng phản chiếu hình bóng của mặt trăng một cách hờ hững lạnh lùng. Những gì còn lại của một con người chính là các giác quan vốn có của bản thân... Ta có thể cảm nhận sự nặng nề của thanh Katana... nghe thấy mùi hương từ những cánh hoa anh đào... nếm được vị mặn thoảng khi cơn gió nhẹ thoảng thổi qua... và còn cả... Hết mất rồi!

Tsubaki dừng lại khi giác quan của mình đều bị gặp vấn đề... Nói một cách chính xác hơn thì hắn không thể tận dụng triệt để mọi giác quan... dẫn đến chưa thể hoàn thiện bộ kiếm pháp.

— Có chuyện gì thế Tsu – kun... lại không được nữa sao?

Ngài Tsubaru, cùng chủ Tsukusa, hai người họ vẫn còn ở dưới Yêu Hồ Môn cùng với Tsubaki. Giống như họ vẫn còn ngồi đây chiêm ngưỡng, quan sát cảnh Tsubaki cố gắng lĩnh hội hoàn toàn bộ kiếm pháp... Nhưng xem chừng vẫn còn hơi quá sức đối với hắn.

— Quả nhiên là vẫn còn thiếu một thứ gì đó nên em chỉ có thể dừng ở thức thứ 62 trên tổng số 100. Dù có cố đến bao nhiêu cũng không thể lên được thức thứ 63... Thật đối kỳ lạ!

— Tsu – kun, em đã luyện suốt hai tiếng rồi... Chị nghĩ em nên nghỉ một lát, đồng thời cũng thử suy nghĩ xem mình còn đang thiếu sót điều gì. Người xưa vẫn thường nói, dục tốc bất đạt mà!

— Có lẽ nên như thế thật, cũng chẳng còn cách nào khác... Nhưng thứ còn thiếu... chính xác đó là thứ gì?

Tsubaki không tỏ ra hấp tấp rối rắm, mà rất ung dung điềm tĩnh, dùng cái đầu thật lạnh để suy nghĩ mọi góc cạnh của vấn đề và xem xem mình còn đang thiếu mất ẩn số quan trọng nào để giải được bài toán hóc búa này.

Tsukusa lo lắng lắm... đây là lần đầu tiên chị ấy chứng kiến đứa em trai mình đang cố gắng về một vấn đề mà lẽ ra nó có thể từ bỏ ngay từ đầu. Giá như chị ấy có thể cầm được Katana... thì ít nhiều chắc Tsukusa cũng giúp đỡ Tsubaki luyện tập được phần nào.

— Bố... bố có biết gì về bộ kiếm pháp này không ạ?

— Không... ta còn chưa có cơ hội được tiếp cận với bộ kiếm pháp ấy chứ huống hồ chỉ là luyện thử. Ngài Akifusa nói ta không có cơ duyên với nó nên cũng... không tò mò tìm hiểu nó nữa!

— Ôi giờ, chị nghĩ sao mà lại đi hỏi lão già đó thứ này kia chứ, đúng là đỡ hơi hết sức... Nhưng mà khi luyện thành cấp độ 14, em đã sớm nhận ra rằng: “ không phải cứ muốn là học được. Phải là người có khả năng mới có thể lĩnh hội được hoàn toàn”... Lơ tơ mơ không biết điều chỉnh tinh thần là nắm chắc “ tẩu hỏa nhập ma”!

.....
.....

Reng reng... có tiếng chuông điện thoại đâu đó vang lên cắt phăng đi giây phút căng thẳng đang ngập tràn trong căn phòng. Nhưng cũng nhờ thế mà ba bố con họ mới có thể rời mắt khỏi bộ kiếm nhức đầu kia trong giây lát.

— Xin lỗi... là điện thoại của chị... Bố và Tsu – kun đợi một chút ạ!

Tsukusa xin phép ra chỗ khác để nghe điện thoại, tránh làm phiền hai bố con kia.

— Vâng, Tsukusa Minamiya xin nghe!

__ Tsukusa nee, là em, Hajima đây ạ!

__ Eh... Hajima – kun... làm thế nào mà em lại biết số máy điện thoại của chị?

__ Chị đã cho em trước đây kia mà... chẳng lẽ quên mất rồi sao?

__ Ừm... hình như có vụ đó trước đây thật... xin lỗi nhé... chị không nhớ rõ nữa!

.....

Phía bên kia đầu dây, Hajima cất tiếng thở dài chán nản. Chàng thiếu chủ trẻ hiện đang một tay bịt mắt ngài Akifusa và dồn sức bóp thật mạnh, làm cho vị thần loli ấy cứ giãy đành đạch tìm cách thoát thân như con nít. Nhìn cách Hajima ra tay mạnh như thế, chứng tỏ trong lòng đang rất tức tối trong khi ngoài mặt thì vẫn thể hiện sự lạnh lùng như chẳng có việc gì đáng lưu tâm... Có khi nào Hajima là một Tsundere chính hiệu chẳng.

__ Thôi bỏ qua chuyện đó một bên. Một vị thần ăn bám suốt ngày chỉ biết uống rượu ăn bím bím và nằm kênh ra đã nói cho em biết về tình hình của tên Ronin kia. Có phải hiện giờ hắn đang ở dưới Yêu Hồ Môn không ạ?

.....

Phía bên này, Tsukusa không khỏi đỏ mồm hột, miệng nở một nụ cười méo xệch có chút miễn cưỡng.

__ Vị thần ăn bám chỉ biết uống rượu ăn bím bím ư... Coi bộ Akifusa – sama đã nói gì đó khiến Hajima – kun nổi giận thì phải! __ Tsukusa nghĩ thầm __ Uhm, chị, Tsu – kun và bố đang ở dưới Yêu Hồ Môn. Tsu – kun có một chút chuyện nên đã nhờ bố dẫn đến Yêu Hồ Môn dưới tư trang Minamiya này!

.....

Hajima thở dài ngán ngẫm thêm một lần nữa. Cú bóp đầu của chàng thiếu chủ trẻ đã vơi đi phần nào... có lẽ cũng bớt giận được một chút.

__ Muộn mất rồi ư... nhưng thôi kệ, dù sao thì ngoài hắn ra cũng chẳng có ai học được thứ ghi trong cuốn bí thư ấy. Chị dặn hắn đừng có cố quá... nếu không sẽ rơi vào tình trạng âm dương rối loạn, tinh thần bất ổn định... tệ hơn thì bị “tẩu hỏa nhập ma”... Nếu có gì xảy ra, đừng trách sao em không báo trước!

__ Eh? Em biết Tsu – kun đang theo học kiếm pháp của Thiên Chiếu Gia Trang sao? Mà tại sao em lại biết dưới Yêu Hồ Môn lại có cuốn bí thư bộ kiếm pháp ấy?

Hajima lạnh lùng tàn nhẫn dùng tay phải bóp chặt đầu ngài Akifusa mạnh hơn cả lúc đầu... Sự tức giận của cậu ta đang lên đến đỉnh điểm. Và ngài Akifusa loli đáng thương đang quẩn người tìm cách thoát khỏi bàn tay cậu ấy một cách vô vọng.

__ Đau đau, thả ta ra Hajima – bou... Người dám làm điều vô lễ với một vị thần sao... Á á... đau đau, ta chừa rồi chừa rồi... đừng mạnh tay như vậy...

__ Tsukusa nee, em còn biết bộ kiếm pháp ấy cho phép người học nó sử dụng được tuyệt kỹ trảm thần. Nói một cách khác, những ai lĩnh hội được nó hoàn toàn đều trở thành một Sát Thần Giả (God Slayer Master). Nguyên nhân Yêu Hồ Môn và cả việc cuốn bí thư nằm dưới tư trang nhà Minamiya... tất cả đều là vì hắn mà!

.....

__ Eh? Vì Tsu – kun ư?

Tsukusa giật mình, rồi lặng lẽ quay người lại quan sát cậu em trai đang suy nghĩ tìm cho ra điều thiếu sót ngăn cản mình hoàn thiện bộ kiếm.

__ Vâng, người đầu tiên lĩnh hội hoàn thiện bộ kiếm pháp đó là sư tổ Minamiya, một trong ba một đệ đáng tin cậy của thần Amaterasu. Lối sấm truyền đã từng nói: một ngày nào đó, sư tổ Minamiya sẽ tái sinh vào một trong những thế hệ đàn con đàn cháu... và người đó một lần nữa sẽ học được kỹ kiếm của Thiên Chiếu Gia Trang... Đó là lý do vì sao, Yêu Hồ Môn được xây dựng dưới tư trang nhà Minamiya suốt hơn 200 năm, và cuốn bí thư lại ở đây... Tất cả là vì để Tsubaki có cơ hội tiếp cận được nó!

— Nhưng đó chỉ là truyền thuyết thôi, từ khi gia tộc Minamiya được thành lập, đã có thống lĩnh nào học được nó đâu... Có khi ngay cả Tsu – kun cũng...

— Học được, chắc chắn cậu ta sẽ học được... Vì em cũng từng xuống Yêu Hồ Môn ở tư trang Minamiya, mạo phạm tự ý học kiếm pháp trong cuốn bí thư ấy... nhưng kết quả không thành, trái lại còn suýt tự đánh mất tâm trí nếu ngài thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya không kịp can ngăn... Nhờ học nó mà em mới hiểu ra một vấn đề: chỉ duy nhất Tsubaki mới có thể lĩnh hội được nó... Bởi vì chỉ có Tsubaki mới có thể lĩnh hội cả ba kiếm pháp thuộc ba gia tộc chỉ trong một lần nhìn... Có thể nói, khả năng lĩnh hội mà cậu ta đang giữ, được xem như bằng chứng thuyết thực nhất cho việc Tsubaki là sư tổ Minamiya tái sinh!

Bây giờ thì Tsukusa đã hiểu lý do vì sao Tsubaki lại nói: không một thống lĩnh nào có thể học được bộ kiếm này bởi vì họ vốn không phải Tsubaki Minamiya... Đúng là một duyên mệnh trở trêu làm sao.

— Vì Tsu – kun... học được cả ba bộ kiếm pháp... nên mới có thể...

— Chắc chị cũng biết bộ kiếm Thiên Chiếu Gia Trang là cội nguồn của kiếm pháp ba nhà. Vậy thì chỉ khi một kẻ nào đó học được hết cả ba... thì mới có khả năng tiếp cận với nó. Trong thức thứ 15 của bộ kiếm có nói rõ: muốn lĩnh hội được thức 16 thì phải hội tụ đủ cả về sức mạnh, sự linh hoạt, tốc độ, phòng thủ, phản công và dứt điểm. Chị thử nghĩ đi Tsukusa nee, Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ của nhà Kurahashi là dựa vào tốc độ lẫn sự linh hoạt. Minh Minh Diệc Nguyệt Kỳ Vũ là do sức mạnh đi đôi với dứt điểm trong một nhất tâm duy nhất. Và Lôi Minh Tàn Nguyệt Trảm chính là kết hợp giữa phòng thủ và phản công... Theo chị nghĩ thì ai trong ba gia tộc chúng ta hội tụ được hết những yếu tố ấy!

Tsukusa tỏ ra phiền muộn chút đỉnh.

— Là Tsu – kun!

— Phải... không những thế, hắn còn học được kiếm pháp nhà Saotome, kiếm pháp tấn công vào tâm lý đối phương... Tuy không muốn thừa nhận nhưng chỉ nhiều đó thôi cũng đã đủ chứng minh hắn có tài năng và tiêu chuẩn để làm chủ bộ kiếm pháp Thiên Chiếu Gia Trang. Chính vì thế nên Tsukusa nee, đừng bận tâm đến chuyện này làm gì nhiều... số phận đã sắp đặt hắn như vậy rồi!

.....

— Ừ, có lẽ chị nên làm thế thật, cứ lo mãi cũng chẳng thay đổi được gì trong khi Tsu – kun cứ mong muốn được học kỹ kiếm ấy càng nhanh càng tốt... Chỉ có điều, nhìn thấy Tsu – kun vất vả như thế, chị cũng có hơi chạnh lòng. Nó đã học được đến thức 62, nhưng lại không thể tiến đến thức 63... Tsu – kun nói hình như nó còn thiếu một thứ gì đó nên ... bố con chị hiện đang phiền não chút!

.....

Hajima trầm ngâm hắn đi.

— Học được đến tận thức 62 trên tổng số 100... Quả nhiên hắn là thiên tài ngàn năm có một mà mình chẳng thể nào có thể vượt qua nổi... Tsubaki Minamiya, rút cuộc thì cậu còn tiến xa được đến chừng nào thì mới chịu dừng lại? Hajima nghĩ thầm — Tsukusa nee, chị nói với hắn rằng, thứ còn thiếu đó chính là...

.....

— Ừ ừ, chị hiểu rồi, chị sẽ nhắc lại với Tsu – kun... Gặp lại em sau Hajima – kun!

— Vâng, gặp lại chị sau!

Ngắt kết nối liên lạc, Hajima lại cất tiếng thở dài như một ông cụ non đang nhâm nhi tách trà nhưng tỏ ra chán nản vì trà quá ngọt hay quá nhạt. Hajima trông thế nhưng cũng khó tính phết.

— Sao rồi Hajima – bou, người đã bày cách cho Tsubaki – bou gỡ bỏ khúc mắc à... Đúng là đôi bạn cùng xem nhau như đối thủ, vừa xem nhau như chiến hữu. Nhìn hai người trưởng thành chẳng bao giờ khiến ta chán hết, ha ha ha...

Hajima nổi giận, tiếp tục dùng tay bụp lấy mặt ngài Akifusa và cố gắng siết thật mạnh.

— Akifusa – sama, ngài mà còn nói như thế thì thần sẽ giận đấy!

— Rõ ràng là người đang giận rồi còn gì nữa... thả ta ra nhanh coi...

Chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi lại thở dài. Một ngày mà cậu ta thở dài liên tục thì thật đáng lo lắng, không khéo lại trở thành một Tsubaki thứ hai thì nguy to.

— Chỉ là tất cả đã được bày ra để dành cho hắn. Thần thiết nghĩ nếu chỉ vì một số vật cản không đáng có mà làm hỏng hết mọi thứ thì thật uổng phí... Dù không muốn nghĩ nó là đúng, nhưng quả thật, thất bại lần này... đều tùy thuộc vào hắn... Một lần nữa, chúng ta lại phải đặt niềm tin, hy vọng vào Tsubaki nếu muốn thay đổi vòng tròn số phận cũng như lời nguyện đang đặt lên cả ba gia tộc... Những gì có thể, thần đều làm hết rồi... còn lại đều do cậu ta tự quyết định!

.....

Quay trở về Yêu Hồ Môn, sau cuộc nói chuyện với Hajima, Tsukusa đã biết điều thiếu sót ở Tsubaki là gì nên nhanh chóng chạy đến thông báo.

— Tsu – kun, chị biết chúng ta đang tìm kiếm thứ gì rồi!

— Tsukusa nee... trước khi nói đến chuyện ấy, cho em hỏi... ai vừa gọi điện cho chị vậy?

— Eh... là Hajima – kun, em ấy hỏi thăm liệu có phải em đang ở dưới Yêu Hồ Môn và luyện tập kỹ kiếm Sát Thần Giả hay không!

— Hajima à... quả không sai, cậu ta đã từng học qua bộ kiếm pháp này nhưng không thành nên gọi điện thoại mách nước cho chị trong khi biết em đang luyện mà không thèm gọi cho em đúng không... Đúng là một tên phiền phức!

Tsukusa tròn mắt thoáng ngạc nhiên.

— Làm thế nào em lại biết Hajima đã từng học kỹ kiếm đó? Là bố nói sao?

Quay sang ngài Tsubaki thì ngài ấy chỉ lắc đầu thay cho câu trả lời “ Không phải bố”.

— Có gì khó hiểu đâu... Luyện được một lúc thì em nhận ra ngay, những kỹ thuật trong cuốn bí thư này có nét tương đồng với kỹ thuật sử dụng Yari trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm của Hajima. Chúng tôi cậu ấy đã tiếp cận bộ kiếm pháp này trước... do không thể luyện thành nên đã biến tấu lại thành một số chiêu thức để kết hợp với thương thuật... tạo thành nghệ thuật Soujutsu của riêng Hajima... Em còn lạ gì cái tính thích tìm tòi học hỏi những thứ mới lạ và chẳng bao giờ chịu bỏ cuộc của Hajima... Sau 3 năm dài... cậu ấy chẳng thay đổi gì cả!

Phải, trông như thế nhưng thực ra cả hai đứa chẳng đứa nào thay đổi hết. Vẫn luôn quan tâm đến nhau tuy bề ngoài luôn tỏ ra ghét nhau, thậm chí lên mức thù hận. Nhưng sau cùng thì vẫn là một tình thương đặc biệt tựa như anh em không thể cắt bỏ. Nghĩ đến đó thôi, Tsukusa đã cảm thấy vui được phần nào.

— Thế tên đàn ấy đã mách nước gì cho chị? Em còn thiếu thứ gì để hoàn thành bộ kiếm pháp trời đánh này?

— À, phải rồi, Hajima có nói chìa khóa để lĩnh hội bộ kiếm ngoài các yếu tố từ ba bộ kiếm pháp em học được thì còn phải biết kết hợp với một loại kỹ kiếm thân thuộc đối với em nhất. Nó cũng giống như tâm lý thôi... nhưng chị thấy nó cũng quan trọng không kém... Tsu – kun, thứ ngăn cản bước chân em hoàn thiện... thứ mà em còn thiếu đó chính là...

56. Chương 56

— Tsukusa cung chủ, ngài thống lĩnh tiền nhiệm!

Rất nhiều thành viên của nhà Minamiya, từ những chiến binh Samurai dũng cảm cho đến quân gia lẫn người hầu. Thậm chí cả người có vị trí quan trọng không thể thiếu trong tư trang Minamiya là phu nhân Malisa,

mẹ của Tsubaki lẫn Tsukusa cũng thế. Tất cả bọn họ đều tập trung trước cổng đền cũ có bậc thang đá nối thông xuống mật đạo Yêu Hồ Môn dưới lòng đất. Ngay khi Tsukusa cùng ngài Tsubaru từng bước tiến lên mặt đất... họ không ngừng chạy bủa đến vây lấy hai người với tinh thần lo toan cực độ.

— Ngài Tsubaru, Tsukusa cung chủ, hai người vẫn ổn chứ ạ... không bị thương ở đâu chứ?

— Vâng, chúng tôi hoàn toàn bình thường, chẳng sao hết, mọi người đừng lo nữa!

— Có thật là mọi thứ đều không sao không ạ? Hai người đã xuống Yêu Hồ Môn suốt 3 tiếng đồng hồ mà không có tin tức gì hết... Chúng tôi thật sự lo lắng lắm... Không lẽ... Tsubaki Minamiya... đã làm điều gì đó...

— Đã nói là không có gì rồi mà. Tsu – kun là em trai tôi, thì nó có thể làm gì tôi ở dưới Yêu Hồ Môn được kia chứ... Do mọi người lo lắng quá nên mới có lối suy nghĩ còn không thiết thực hơn Anime đó... Bình tĩnh lại nào!

Mệnh lệnh của cung chủ là tuyệt đối, nào có ai không dám nghe... Một khi cung chủ đã hạ lệnh không được phép nghi ngờ Tsubaki thì họ cũng không tra hỏi nữa... Nhưng trong lòng từng người một vẫn giữ một sự hoài nghi, lẩn tránh, dè chừng cái tên Tsubaki Minamiya... Phải, làm sao mà họ có thể cho qua dễ dàng được chứ... nếu như không có Tsubaru – sama và Tsukusa cung chủ, thì họ chẳng ngần ngại mai phục cho hấn một trận.

— Tsukusa, Tsu – kun đâu rồi? Không phải hai bố con đi cùng với nó sao?

— Uhm, mẹ đừng lo, ngược lại chúng ta nên vui mừng vì xem như chuyến này về tư trang Minamiya, Tsu – kun không trắng tay rồi!

Phía sau Tsukusa và ngài thống lĩnh tiền nhiệm, cụ thể là bậc thang nối thông xuống mật đạo Yêu Hồ Môn, có tiếng bước chân một lúc một gần hơn. Trong khi mọi người còn ngơ ngác chờ đợi một điều gì đó sắp sửa xảy đến, ngài Tsubaru chỉ khoanh tay nhắm mắt như thể đã biết trước nó là thứ gì... Tsukusa lại nở một nụ cười nhẹ với niềm hân hoan phần khởi.

Lững thững bước lên phía đất liền, nơi có ánh nắng mặt trời lan tỏa khắp nhân gian. Một chàng trai tài tử lạnh lùng xuất hiện cùng màu đỏ rực của chiếc áo Haori do chính tay Hanabi thiết kế. Mái tóc tài tử thường ngày trở nên dài rũ xuống tận ngang lưng. Không hiểu lắm nhưng trông Tsubaki lúc này chẳng khác chi một cụ lão trên rừng suốt mười năm, để tóc dài mọc lởm chởm dài che đi cả hai con mắt... Nhưng đổi lại, từ hấn toát lên một vẻ gì đó rất thần... một bước tiến xa khỏi giới hạn của người thường... một đẳng cấp mới khi Tsubaki gần như đã có thể chạm tay đến ánh sáng của các vị thần... Cụ thể hơn, là hấn cảm thấy mình không còn là Tsubaki nữa... giống như... Phải rồi... giống như tổ tông Minamiya, đệ tử thân cận dưới trướng ngài Amaterasu tối cao.

Tsubaki lặng nhìn xuống bàn tay phải của mình. Hấn vừa nắm chặt vừa mở lỏng đôi tay để kiểm tra tình trạng bản thân. Và kết thúc bằng một tiếng thở dài ngán ngấm một mối.

— Vậy ra đây chính là cái cảm giác khi lĩnh hội hoàn toàn bộ kiếm pháp ấy... Thế này thì xem như mình đã trở thành một God Slayer Master (Sát Thần Giả) rồi nhì!

.....
— Tsu – kun, chị không giỏi trong lĩnh vực này lắm, nên nếu có rơi vào mắt thì nhớ báo cho chị biết nhé!

Nói thế nào đây nhỉ, Tsubaki hiện đang ngồi yên trên ghế, quanh cổ đeo một tấm khăn trải dài xuống đầu gối. Để yên cho Tsukusa cầm kéo bắt đầu tỉa từng lọn tóc dài của Tsubaki.

Chẳng biết bằng cách nào mà kể từ khi hoàn thành xong bộ kiếm pháp Thiên Chiếu Gia Trang, mái tóc tài tử diễn viên hạng S của hấn bỗng dài ra như con gái... Có khi đó chính là bằng chứng cho việc trong người hấn có khí chất của thần... Minh chứng cho việc hấn đã lĩnh hội thành công và trở thành một God Slayer Master thực thụ.

Nhưng không lẽ cứ để tóc dài rũ qua mắt như con gái ấy để rồi đi long nhong ngoài đường cho bao nhiêu ánh mắt tò mò đều dồn về phía mình như thể đang nhìn một sinh vật lạ?... Chính vì thế nên hấn mới đồng ý để Tsukusa dùng kéo cắt cho mái tóc mình trở về như cũ.

— Hà hà, làm thế nào đây, nhìn thấy em để tóc dài như vậy chị không nỡ cắt. Vì nó làm chị liên tưởng đến một nhân vật trong một bộ manga nổi tiếng lắm... Kiểu tóc của em bây giờ rất giống như cù Mada...

— Xì tốp ngay cho em nhờ. Em chưa từng và sẽ chẳng muốn nghe đến thứ mà chị chuẩn bị phát ngôn ra đâu. Cứ cắt phăng nó đi giùm cái... để thế này vừa vương vừa nóng và mồ hôi!

— Haizz haizz, được rồi, được rồi!

.....

.....

— Chuyện này về không hẳn là uống phí phải không? Cuối cùng thì em cũng đã học được kỹ kiếm đó dù gặp chút trở ngại giữa chừng!

— Vâng, quả thật không dễ khi lĩnh hội được bộ kiếm pháp trời đánh kia. Để hoàn thiện nó, em gần như phải đưa mức tập trung của bản thân lên mức tối đa... Chính vì thế nên em mới dám khẳng định rằng sẽ học được trong vòng 3 giờ đồng hồ. Còn không, thì chỉ tầm vài phút là xong, giống như Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ của nhà Kurahashi hay Minh Minh Diệc Nguyệt Kỳ Vũ của nhà Tsuchimikaido chẳng hạn!

— Ha ha, trừ em ra chắc không có ai dám nói lên câu đó đâu. Ngay cả sư tổ Minamiya cũng phải mất ba ngày mới lĩnh hội hoàn toàn... Nhưng điều bất ngờ nhất vẫn là nhân tố để hoàn thiện nó... thật không ngờ lại là “nó”!

— Phải, có cho vàng em cũng không dám tin thứ mình thiếu lại chính là thứ luôn có sẵn bên cạnh mà mình đã dự định vứt bỏ... Một lần nữa... Lumina lại giúp em... mặc dù cô ấy đã không còn tồn tại trên cõi đời này từ ba năm trước... Đúng là một số phận trêu người!

— Uhm... Lumina đã giúp em đó... chính vì thế, đừng để niềm tin và tia sáng hy vọng của em ấy bị dập tắt trong em. Không đúng... tất cả mọi người đều đặt niềm tin của mình vào em thêm một lần nữa...

— Em biết chị sắp sửa nói câu gì tiếp theo rồi... nên làm ơn cho em chút khoảng thời gian yên bình đi. Mà quan trọng hơn, thay vì cứ nói chuyện như vậy... em nghĩ chị nên chú trọng vào công việc của mình... Lỡ mà cắt trúng lỗ tai thì coi chừng em đó!

— Hi hi, được rồi... em khó tính ghê... Xem nè Tsu – kun, trong lúc mãi nói chuyện với em, chị vô tình cắt xong từ lúc nào không hay luôn!

— Hả? Chị nói cái vẹo gì vậy?

Tsukusa nhẹ nhàng đặt hai cây kéo trên tay xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh. Chị ấy lấy chiếc gương vuông cỡ nhỏ chìa ra đằng trước mặt Tsubaki cho hắn xem. Quả thật là mái tóc dài như phụ nữ của hắn đã trở lại hình dáng ban đầu chỉ trong chớp mắt. Mặc dù có một số chỗ vẫn còn hơi dài, nhưng kể ra như thế cũng tạm ổn rồi, không bị che mất tầm nhìn mà vẫn giữ được nét tài tử cuốn hút riêng hắn.

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngấm rõ to.

— Tsukusa nee, có thật là tay chân chị không cho phép chị cầm kiếm chiến đấu tiếp không vậy hả? Một thợ làm tóc chuyên nghiệp cũng chẳng thể cắt tóc cho khách chỉ trong có vài câu chuyện trò được đâu!

— Giờ thì chị mới nhớ ra là ngày xưa mình có học nghệ thuật chăm sóc cây cỏ trong vườn, bao gồm cả việc cầm kéo tỉa lá và tay không bắt sâu... thành ra tốc độ, linh hoạt trong việc cầm kéo của chị cũng không đến nỗi nào... Với lại em không nhớ sao Tsu – kun? Trước đây, em vẫn thường hay để chị cắt tóc như thế này mà!

Nhớ lại thì đúng là khi xưa Tsubaki không được rời nửa bước khỏi tư trang Minamiya nếu chưa được ngài Tsubaru cho phép. Cho nên mấy việc như ra ngoài mua sắm, cắt tóc, hắn chẳng có cơ hội được biết đến. Mỗi khi tóc dài thì Tsukusa lại là người cắt cho hắn... chuyện đó cứ lặp đi lặp lại như một vòng tròn suốt hơn chục năm trời dài. Cho đến khi Lumina xuất hiện... thì mọi thứ không còn như thế nữa.

Tsubaki đưa ngón tay chạm lên mái tóc của mình. Ánh mắt phiêu dạt về hướng xa xăm nào đó khi những cung bậc cảm xúc cứ lần lượt hiện về trong ngăn kéo ký ức.

_ Làm sao mà nhớ được, vì kể từ khi Lumina gõ cửa trái tim em... Em luôn để Lumina cắt tóc cho mình. Từ lần cuối cùng cô ấy dùng kéo tỉa mái tóc này cho đến bây giờ cũng đã 3 năm rồi nhỉ... Ấy thế mà mình cứ ngỡ nó mới chỉ là ngày hôm qua!

_ Nhiều khi đời người chỉ thoáng như một giấc mơ mà thôi... Chẳng bao giờ biết trước được điều gì sẽ xảy đến... cũng như đến khi nào thì mình tỉnh dậy thực sự... Như thế mới chính là cuộc sống!

_ Tsukusa nee... những lời lẽ ấy... không phải do chị lấy ra từ bộ Anime hay Manga nào đó chứ!

_ Quá đáng nhé Tsu – kun, đây là kinh nghiệm được rút ra từ chính bản thân mình và truyền tải đến cho em đó. Ít nhất cũng phải cho chị được giây phút thể hiện mình trước đứa em trai bé bỏng chứ!

_ Hầy... biết thế đừng hỏi chị làm gì cho phiền phức!

.....

_ Kỹ kiểm Sát Thần Giả em đã có rồi... vậy thứ còn lại mà em muốn là gì? Chẳng phải ngay từ đầu em nói là trở về tư trang Minamiya vì muốn lấy hai món sao?

_ Mém nữa thì quên mất... chị mà không nhắc chắc em cũng nhắm mắt mà quay về Kyuushi quá... Thật đáng hổ thẹn khi đáng lý ra nguyên nhân chính mình trở lại nhà Minamiya là nó chứ không phải bộ kiểm pháp... nhưng sau cùng lại quên khuấy đi mất... Tsukusa nee, chắc chắn là nó vẫn còn ở đây... linh cảm mách bảo em như thế...

_ Hử? Thế rút cuộc thứ em thật sự mong muốn là thứ gì?

.....

.....

_ Để xem... kìa, có phải là nó không?

Tsukusa dẫn Tsubaki vào một căn phòng nào đó thuộc tư trang Minamiya to lớn. Một căn phòng trống rỗng, chẳng có bày trí bất cứ món vật dụng nào, ngoại trừ một khung cửa sổ nối thông với thế giới trong xanh bên ngoài và một bóng đèn chùm được gắn phía trên trần nhà, đủ sức soi chiếu cho cả căn phòng, ngoài ra thì chẳng còn gì đáng chú ý nữa hết.

À không, vẫn còn một thứ... ở vị trí bên phải góc tường, có một thứ gì đó hình vuông, được bao bọc cẩn thận bởi tấm vải trắng và giấy nilong kín để tránh bụi bẩn.

_ Có lẽ trong lúc dọn dẹp, người nhà Minamiya đã tìm thấy và đặt nó ở đây. Họ không nỡ vứt đi vì biết nó là của em chẳng!

_ Nếu biết nó là của em thì họ đã thẳng thừng vứt nó xuống bãi rác hay đốt quách nó đi rồi. Thứ này không phải của em... chỉ đơn thuần là em thay mặt người ấy đến lấy lại thôi!

Tsubaki lưỡng lự bước đến gần góc tường, dùng hay tay chạm nhẹ vào cái thứ vuông vuông. Lần chạm đầu tiên có chút ngỡ ngàng, cảm giác cứ như thứ này rất đỗi quen thuộc... không sai vào đâu được, chắc chắn là nó. Lần chạm thứ hai, Tsubaki có đủ tự tin để nâng nó lên một cách nhẹ nhàng từ tốn như đang nâng niu đứa con đầu lòng vừa chào đời. Từ đó, Tsukusa có thể thấy nét thanh thản, yên bình, mãn nguyện trên mặt Tsubaki khi đã có trong tay thứ mình cực kỳ mong muốn ấy... Tsukusa tự hỏi không biết đó là thứ gì, mà lại có thể mang đến cho Tsubaki niềm hân hoan hạnh phúc đến thế... Thật quá tò mò.

_ Nè Tsu – kun, có thể nói cho chị biết bên trong là thứ gì không?

_ Không, em không tiết lộ cho chị biết đâu đề nghị!

_ U u u, Tsu – kun xấu tính, cho chị biết đi mà, có chết ai đâu... Nếu đây là bí mật thì chị hứa sẽ không tiết lộ cho bất kỳ người nào biết!

_ Chính vì nó là bí mật nên còn lâu em mới cho chị hay. Từ bỏ đi Tsukusa nee... có làm bộ mặt cún con, thậm chí là lăn lộn ăn vạ rồi vu khống em trêu ghẹo chị cũng chẳng làm được tích sự gì đâu. Em sẽ phá vòng vây và rời khỏi nhà Minamiya này ngay!

— Vậy chị chỉ hỏi thêm một câu nữa thôi... Vật đó đối với em...thật sự rất quan trọng ư? Quan trọng hơn tất cả mọi thứ mà em đang cố gắng để bảo vệ?

Tsubaki suy nghĩ một chút rồi trả lời.

— Phải, rất quan trọng... nhưng không đến mức hơn cả những gì em đang cố gắng làm nên. Giống như chị có Bushido của mình... em chỉ đơn thuần là đi tìm Bushido mà mình đã đánh mất từ lâu thôi!

Bỗng nhiên Tsukusa cảm thấy rất ấm áp. Lời Tsubaki thoáng nghe thì rất đổi bình thường... nhưng Tsukusa hoàn toàn hiểu được rằng mình hoàn toàn có thể đặt niềm tin vào đứa em trai bất trị kia.

Tsukusa bất ngờ choàng tay ôm chầm lấy Tsubaki, chị ấy vui vẻ áp mặt mình sát vào mặt Tsubaki như thể muốn nựng hân một cái.

— Chị đang làm gì vậy Tsukusa nee? Đầu bị ầm rồi hả?

— Có sao đâu, chỉ đơn thuần là muốn ôm em như thế này thôi... kể từ lần cuối chúng ta gần nhau cũng từ 4 5 năm trước rồi nhỉ. Cho chị ôm vài phút chắc không sao đâu phải không?

Dù có muốn đẩy chị ấy ra thì hân cũng chẳng thể làm được. Nhìn cái mặt thích chí như vừa nhận được gấu bông kia ắt hẳn Tsukusa đã muốn làm như vậy từ lâu rồi mà không dám... Thôi thì cứ để như vậy thêm ít phút nữa vậy. Một lát nữa nếu thấy đi quá thì chỉ việc đạp thẳng mặt Tsukusa ra là xong.

— Nè Tsu – kun, hiếm khi về tư trang Minamiya, em ở lại dùng bữa trưa rồi để chiều hăng về Kyuushi. Chị em mình cùng hàn thuyên lại vài chuyện nhé!

Ngay lập tức, Tsubaki đẩy mặt Tsukusa tránh xa mình ra, rồi quay lưng lạnh lùng mang vật thể vuông được bọc trong tấm vải trắng đó bước khỏi phòng.

— Gì chứ nếu chuyện đó thì không được đâu... để chiều về thì chắc đến tối khuya mới đặt được chân vào nhà. Ở nhà đang có người đợi em... nên em không thể cứ lằng xằng ở đây khi mục đích của mình đã hoàn thành đâu!

Tsukusa phùng mang tỏ vẻ không thích.

— Tsu – kun là kẻ bội bạc, sau khi đã bắt chị đáp ứng mọi ước muốn... nay em lại rời bỏ chị như vứt một món đồ vật... tệ hại, bội bạc, xấu xa!

Nhìn Tsukusa nhõng nhẽo đứng chất ăn vạ, hân cất tiếng thở dài ngán ngấm.

— Đừng có nói mấy câu nghe dễ hiểu lắm như thế. Nói chung là em không thể nán lại nhà Minamiya quá lâu... không tốt cho chị mà cũng chẳng tốt cho em!

— Nếu thế thì ít nhất cũng nên ở lại dùng bữa trưa. Chị đã dặn mẹ làm thêm phần cho em rồi...

— Lại càng không được. Vì em có mang theo bento trưa theo nên phải ăn nó... Chính vì thế nên chị mang phần của em mang thả cho mấy con phò nảo ngán trong tư trang Minamiya xử đi!

Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, gương mặt phùng mang giận dữ như con nít của Tsukusa một lúc một dữ dội hơn. Hiếm khi có thằng em về nhà mà mời nó dùng bữa trưa, ở lại chơi lâu hơn một chút mà nó cũng lạnh lùng khước từ... có người chị gái nào lại khổ như Tsukusa hay không... bị đối xử lạnh nhạt, lâu lâu chị ấy cũng cảm thấy rất ư tủi thân... nhất là cứ phải chôn chân trong cái tư trang Minamiya này.

— Hầy, chán chị quá... Thôi thì thương lượng như vậy cho dễ... Nếu như chị chịu buông tha cho em lần này thì em đồng ý nhận chức thống lĩnh nhà Minamiya!

— Eh! Nhậm chức thống lĩnh nhà Minamiya... em không đùa đó chứ?

— Đùa với chị làm gì cho mỗi miệng... em sẽ trở thành thống lĩnh nhà Minamiya kể từ giờ phút này. Nhưng có vài điều kiện cần trao đổi, thứ nhất... trong thời gian em làm thống lĩnh, thì chị sẽ phải đến Úc và Anh quốc để điều trị theo đúng lịch trình em sắp đặt sẵn. Em sẽ nhờ công ty tập đoàn chứng khoán Saotome bên Anh tìm những bác sĩ giỏi nhất để chữa hai tay cho chị... Điều kiện thứ hai: Em sẽ chỉ làm thống lĩnh tiền nhiệm cho đến khi trận chiến cuối cùng kết thúc và những vấn nạn tiêu cực phát sinh trong nhà Minamiya

chấm dứt... Sau đó thì em sẽ giao lại cho chị... Nói một cách chính xác thì em chỉ là người thay thế tạm thời trong thời gian chị đi trị bệnh điều dưỡng thôi... chị không? So với việc cho việc em không dùng bữa trưa ở nhà thì cái giá này hơi bị hơi cho chị đấy... còn nếu không đồng ý thì xem như thương lượng kết thúc... em sẽ trở về Kyuushi và chẳng thèm quan tâm đến nhà Minamiya nữa!

— Em là một tên xấu xa Tsu – kun, ngay cả chị em ruột mà cũng tính toán như thế ư? Đúng là tệ hại!

— Chị nói sao cũng được... đối với em thì đây chính là cách để sống yên ổn trong cái xã hội lắm thị phi này. Phải biết cách thương lượng thì mới có thể tồn tại!

.....

— Không biết tình hình anh ấy thế nào rồi... trở về tư trang Minamiya sớm như thế ắt hẳn phải có việc gì đó khẩn cấp lắm. Chẳng kịp dùng điểm tâm rồi uống thuốc đầy đủ thì thử hỏi làm sao mà hết bệnh được. Mong sao anh ta không ném hộp bento trưa của mình sang một góc rồi về phàn cho câu “tôi quên bưng đi mất”... Mà điều quan trọng hơn: hy vọng anh ta không quậy tung bùng ở tư trang, gây thêm thù oán với các Samurai nhà Minamiya. Mọi phiền phức như thế là đủ lắm rồi!

Bây giờ là 3h30 chiều, là khoảng thời gian Mikazuki ở CLB mỹ thuật sau khi tiết học chính quy đã kết thúc trước đó. Theo thời khóa biểu hàng ngày thì đây là thời điểm Mikazuki xuất hiện ở CLB để hoạt động, vẽ vời và còn kiêm luôn hướng dẫn cho những thành viên mới. Nếu muốn tìm Mikazuki, thì từ giờ cho đến tối, cô ấy luôn có mặt ở đây.

Hoạt động CLB là một chuyện, đặc biệt là về hội họa. Những bậc vĩ nhân thường nói muốn vẽ nên một bức tranh nên hồn thì chính tâm hồn họ phải lạc vào cõi hư vô, trở nên trống rỗng không suy nghĩ đến thị phi xung quanh. Nếu cứ mãi bận tâm mãi vào một vấn đề, thì chính cây cọ trung thành mà người nghệ nhân ấy đang cầm sẽ biểu hiện lên hết trạng giãy, tổ cáo chính con người của họ.

Vì tâm trí Mikazuki không ngừng hướng đến tên dở người tự kỷ ám thị Tsubaki Minamiya. Ngồi vẽ tĩnh vật có sẵn trước mặt mà đầu óc cứ nghĩ về tên điên ấy... thành thử bàn tay và cây cọ tự động phác họa lên bức tranh mà Mikazuki cũng chẳng cần nhìn nữa.

Đúng lúc ấy, chị hội trưởng có đi ngang qua... Chị ấy bắt gặp Mikazuki không tập trung vào hội họa, nhưng rõ ràng cô ấy đang vẽ, chỉ là tâm hồn cứ như trên mây mà thể xác đang ở chốn trần gian. Chị Manaka còn đưa tay ra đằng trước vẫy vẫy để tạo sự chú ý... Mikazuki còn chẳng để tâm nữa là... Rồi chị hội trưởng tiếp tục chuyển hướng xuống bức tranh xem cô ấy đang vẽ thứ gì... thì chị ta lại đưa tay che miệng cười tủm tỉm.

— Nè Mikazuki, chị biết em vẫn còn shock vì chuyện Tsubaki Minamiya, thiên tài hội họa, đồng thời cũng là thiếu chủ gia tộc Minamiya danh giá đến làm giáo viên cố vấn cho CLB mỹ thuật... Nhưng nếu để người khác thấy em vẽ bức tranh này... thì mọi hiểu nhầm sẽ dồn xuống đôi vai em cùng một lúc đấy... nhanh mà tỉnh lại đi nào cô gái!

— Hả!

Mikazuki giật mình như vừa mới chộp được linh hồn gắn nó vào thể xác để thức tỉnh. Cô ấy ngược lên nhìn chị hội trưởng cười có chút gian, rồi lại hướng xuống bức tranh mình đang vẽ. Gương mặt Mikazuki dần dần đỏ au lên, đỉnh đầu và hai bên tai bắt đầu xì khói như ấm nước sôi đã chín... Làm sao có thể không ngưng ngừng xấu hổ khi Mikazuki phát hiện ra bức tranh mà mình đã vẽ chính là phác họa lại cảnh Tsubaki chiến đấu trong đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm trong tình trạng áo Keikogi rách tươm, để lộ ra cơ thể săn chắc, cơ bắp sáu múi không tròn một đầy sọc hấp dẫn biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ. Hình ảnh Tsubaki sử dụng song kiếm như thế thì chắc là Mikazuki vẽ lại cảnh hấn ta đối đầu với Hajima rồi.

— Ô la, hay là em đang tập vẽ manga shoujo thế? Em lấy hình tượng nhân vật chính này dựa theo Minamiya – sensei đó hả Mikazuki?

— Không... không... không phải như chị nghĩ đâu Manaka – san... chẳng qua em chỉ... Nói chung là em đã vẽ sai chủ đề của hôm nay mất rồi... Để em vẽ lại bức khác!

Để ý thấy Mikazuki đang có ý định phi tang bức tranh bằng cách xé vo và vứt bỏ. Như đôi mắt chim ưng dù đeo kính, cộng thêm phản ứng nhanh lẹ như loài báo. Chị hội trưởng nhanh chóng giựt phăng lấy quyển tập vẽ của Mikazuki đưa lên cao, miệng hét toáng.

— Mọi người, Mikazuki Tsuchimikaido đang tập làm họa sĩ manga này... cùng đoán xem em ấy dựa theo hình tượng của ai nào. Người đoán đúng sẽ được chị hội trưởng Manaka – sempai này khao một chiều karaoke lúc về!

— Eh... Mikazuki – sama vẽ manga sao... em muốn xem, em muốn xem!

— Cả em nữa, em nữa!

Thế là CLB có chục người đều đổ xô đến chỗ chị hội trưởng như kiến vỡ tổ. Họ cứ bu đông bu để khiến cho Mikazuki không kịp cản lại cũng như phản ứng sao cho hợp lý. Nàng công chúa bất lực chỉ biết đứng nhìn họ chiêm ngưỡng xâu xé bức tranh của mình thôi.

— Ôi trời ơi, Mikazuki – sama vẽ đẹp quá chừng... nếu một bộ manga có art đẹp như thế này thì chắc chắn sẽ được chuyển thể làm Anime, Doujinshi, thậm chí là Game hay cả Visual Novel nữa... Không, phải là một công ty giải trí tầm cỡ quốc tế mời Mikazuki – sama đến vẽ mới đúng!

— Đẹp mê hồn... đáng một chàng trai đứng trong biển lửa màu xanh, hai tay hai thanh Katana trông vừa đáng sợ, nhưng cũng thật ngẫu... Chỉ có thể đúc kết bằng từ “đẹp” mà thôi!

— A ré, nhưng kiểu gương mặt này trông rất quen, hình như đã từng thấy ở đâu rồi thì phải!

— Ừ nhỉ, nhắc mới để ý, trông chàng trai này quen lắm này. Từ đôi mắt đến mái tóc... tất cả đều quá quen thuộc!

Chị hội trưởng bắt đầu khoanh tay, miệng phá lên cười gục gục hết như một ác ma.

— Gợi ý cho mấy đứa một chi tiết nhỏ nhé: người này cũng vừa mới gia nhập CLB mỹ thuật của chúng ta, chức vụ là giáo viên môn Nhật Ngữ của lớp Mikazuki, đồng thời cũng là giáo viên cố vấn của CLB chúng ta... Ấy chết, lỡ mồm tiết lộ nhiều quá rồi, thành thật xin lỗi em, Mikazuki!

— Không phải là lỡ lời, rõ ràng là do chị cố tình làm thế mà!

Mikazuki giật mình quay sang nhìn đám bạn đang dồn hết ánh mắt ngạc nhiên tròn trĩnh về phía mình.

— Mikazuki – sama, đừng nói với bọn này là cậu phác họa nhân vật đó theo...

Nàng công chúa nhỏ của nhà Tsuchimikaido xấu hổ đến ngượng chín cả mặt. Mikazuki phóng đến, giựt lấy quyển vở vẽ, ép sát nó vào ngực mình rồi thụt lùi lại mấy bước, tỏ vẻ như muốn giấu không cho họ chạm vào nữa. Gương mặt dễ thương xinh xắn cứ không ngừng đỏ ửng càng tôn lên nét đáng yêu của cô ấy. Đôi mắt long lanh màu xanh biển khê trông sang hướng khác không dám nhìn bất kỳ một ai vì quá ngượng ngùng.

— Mikazuki – sama, lẽ nào cậu thật sự... lẽ nào người trong bức tranh ấy... chính là Minamiya – sensei?

— Không lẽ... cậu thích Min....

— Chỉ là mình ngưỡng mộ sensei thôi... Vì sensei là bạn thân từ nhỏ với cung chủ của mình... sensei còn bắt ngờ xuất hiện tại Nhật Bản sau ba năm mất tích... Chính vì thế nên mình mới có chút hiếu kỳ...

Càng cố gắng giải thích bao nhiêu thì sự căng thẳng pha lẫn ngượng ngùng xấu hổ trên mặt Mikazuki càng phản bội lại cô rõ ràng. Đối với những cô gái thích mơ mộng về một câu chuyện tình đẹp như manga thì họ đều có suy nghĩ ngược lại.

— Nhưng chuyện hai người cùng đi chung một chuyến xe buýt đến trường là thật đúng không? Có rất nhiều người đã chứng kiến và chắc chắn chuyện đó là hoàn toàn đúng 100%!

— Là vì nhà sensei cũng ở vịnh Kyuushi. Việc chạy qua chạy lại hay đến chung trạm xe cũng dễ hiểu thôi mà!

— Ô ré, chẳng phải tư trang Minamiya nằm ở Fukushima hay sao? Chẳng lẽ sensei lại sống một mình ở Kyuushi? Thế thì tuyệt vời nhỉ... Nè nè, hôm nào rảnh rồi, cả đám cùng kéo nhau qua nhà Minamiya – sensei quấy một bữa đi!

— Không không! Mikazuki ráng phân bua phản đối — Tốt hơn hết là các cậu không nên đến nhà sensei... tuyệt đối không được!

_ Eh? Tại sao thế? đến thăm nhà thầy giáo có vẫn là chuyện bình thường mà... có gì đâu!

_ Nhà Minamiya – sensei trông thế mà khủng khiếp lắm, phòng ốc cứ tối tui tối mù không thấy đường mà đi. Cửa sổ cứ đóng kín mít đến nỗi không có gió thoảng để mà thở... Đó là chưa kể mỗi lần sensei mở nhạc cổ điển lên nghe... không hợp với gu tuổi trẻ tui mình đâu... Mình dọn sang ở cùng với Minamiya – sensei nên biết rõ là đằng khác!

Nói một tràng thì Mikazuki phát hiện ra mình đã lỡ nói những thứ không nên nói. Nàng công chúa tóc tím ngây thơ nhanh chóng đưa hai tay bịt miệng lại để không phải thốt lên lời nào nữa hết... Nhưng mọi chuyện vỡ lẽ rồi còn đâu, có chối cũng chẳng thể chối được... Công chúa của nhà Tsuchimikaido, một khi đã nói thì không thể rút lại lời nói.

_ Cái gì... Mikazuki – sama đang ở chung với Minamiya – sensei sao? Đây quả thật là một thông tin giật gân cần được mang ra báo chí này! Xin hãy cho biết thêm cảm nghĩ đi ạ!

_ Không... không có...

_ Mikazuki – sama, việc cậu chuyển đến ở chung với Minamiya – sensei, cung chủ nhà Tsuchimikaido có biết không? Chisaki – sama thật sự đồng ý để hai người sống chung sao?

_ Sống chung với một người như Minamiya – sensei chắc phải biết nhiều thói quen của thầy ấy lắm. Sensei thích ăn gì, thích làm gì vào thời gian rảnh, thích nghe nhạc gì vậy? Tiết lộ cho mọi người biết đi!

_ Quan trọng hơn Mikazuki – sama, Minamiya – sensei còn là một giáo viên phụ trách môn Nhật Ngữ, chắc hẳn bài thi cuối kỳ sẽ có câu hỏi của thầy ấy. Chính vì thế... cậu có thể tìm hiểu các dạng bài tập mà thầy ấy sẽ ra không? Nếu làm được điều đó thì cậu đã cứu sống được khối học sinh yếu kém môn Nhật Ngữ đó Mikazuki... Xin hãy ra tay cứu giúp cho những đứa con khốn khổ tội nghiệp ấy... thưa Mikazuki kami sama!

_ Uhm... uhm... Manaka – san, cứu em với!

Mikazuki tội nghiệp bị kẹt trong đám con gái tò mò thích hóng chuyện. Nàng đâu còn sự lựa chọn nào khác ngoại trừ đưa tay cầu cứu chị hội trưởng. Để đáp lại lời kêu cứu ấy, chị hội trưởng tay nâng gọng kính, miệng nở nụ cười gian đầy ý đồ và bất ngờ hùa theo những thành viên mới kia.

_ Cứ để đó cho chị Mikazuki... Chị sẽ cứu em ngay, với điều kiện là phải moi móc hết mọi thông tin giữa em với Minamiya – sensei. Chính vì thế, hãy ngoan ngoãn tiết lộ hết mọi thứ đi nào!

_ Manaka – san, chị bán đứng em!

.....

Trước mặt là một hội nhốn nháo, chàng trai duy nhất của CLB là tiền bối Hiro năm hai lại tỏ ra khôn ngoan khi không dại gì cầm đầu vào đó để rồi thân thể bầm dập te tua. Anh ấy ngồi phía bên ngoài trận chiến, một tay nâng cuốn sách đang đọc dở, gương mặt nở nụ cười pha chút miễn cưỡng hề hề.

_ Thật tình, một khi Manaka – sempai đã để mắt đến ai đó rồi thì đừng mong thoát thân trừ khi chị ấy không còn nhã hứng nữa. Cố gắng sống sót nhé... Tsuchimikaido – kun!

.....

Cộp cộp cộp

_ Hà!!!

_ Eh! Có chuyện gì thế Mikazuki? Sao bỗng dừng lại thở dài như vậy?

Mikazuki đã trở về tư trang Tsuchimikaido, hiện tại cô ấy đang ở trong bếp cùng với Chisaki cung chủ và một số người giúp việc khác để phụ chuẩn bị cho bữa tiệc nho nhỏ tại nhà Tsuchimikaido... nhưng với tinh thần tâm trạng không được thoải mái cho lắm.

_ Mọi người cứ đồn thổi chuyện giữa tớ và Minamiya – san chỉ vì chúng tớ thường hay đi chung chuyến xe buýt đến trường... Dù có cố gắng giải thích cách mấy thì người bị công kích dữ dội nhất sau cùng vẫn là tớ!

— Tee hee, vì cậu và Tsu – kun đang là hiện tượng nổi tiếng trong trường mà nên làm sao tránh khỏi sự dòm ngó xăm soi. Thử tưởng tượng như thế này cho dễ hiểu nhé: một thiếu chủ gia tộc Minamiya đã từng đi du học, đoạt giải nhất cuộc thi hội họa toàn quốc và trở thành một thiên tài hội họa sánh ngang với những bậc vĩ nhân trong lịch sử bất ngờ về nước để trở thành giáo viên cho một trường trung học bình thường. Và học trò của người ấy lại là một thành viên cấp cao trong gia tộc Tsuchimikaido... Một tin giật gân như vậy, làm sao họ không để ý!

Mikazuki càng tỏ vẻ chán chường, mệt mỏi lần thất vọng nhiều hơn.

— Dù có như thế thật nhưng chẳng lẽ họ không hiểu rằng tất cả mọi thứ chỉ do tình cờ thôi ư? Chisaki... bây giờ thì tớ đã hiểu cảm giác của cậu khi bị parazzi làm phiền một thời gian rồi. Làm idol... cũng có nhiều điều cần lo lắng thật!

— Xin lỗi nhé Mikazuki, mình không nghĩ là cậu lại về sớm đến thế... Thành thử lại bắt cậu cùng chuẩn bị thế này!

— Uhm không sao... cũng do hôm nay tớ rời khỏi CLB mỹ thuật sớm để tránh bị mọi người tra hỏi. Lâu lâu cùng làm việc nhà với Chisaki thế này cũng vui mà... Từ ngày ở chung với Minamiya – san, mình đã bắt đầu hiểu cảm giác làm việc nó thú vị đến nhường nào. Đặc biệt là khi ta cố hết mình vì một ai đó thì tự nhiên lại có động lực hẳn!

Đôi tay ôm rổ rau mới sơ chế trở nên siết chặt hơn, không hiểu sao trong thâm tâm Chisaki lại xuất hiện một khung bậc cảm xúc nhen nhói khó chịu... Phải, dùng hai từ “khó chịu” là chính xác khi miêu tả cảm giác của cung chủ nhỏ ngay thời điểm hiện tại. Ánh mắt Chisaki trở nên phiền muộn nhiều hơn... nhưng ngay cả chính bản thân cô cũng không biết mình đang khó chịu chuyện gì... lý do vì sao lại như thế... khi nghe Mikazuki nói lên những suy nghĩ của bản thân về Tsubaki.

— Nè Chisaki, tớ cứ thắc mắc mãi... Minamiya – san thích ăn món gì nhất thế?

— Eh? Tsu – kun ư?

— Ừ, từ ngày anh ta làm giáo viên cố vấn cho CLB mỹ thuật, mọi người đều bu đông chỉ để hỏi tớ về sở thích của Minamiya – san... Uống một tách cà phê vào sáng sớm thì tớ biết rồi... nhưng còn món ăn mà anh ta thích nhất thì... Chisaki, hai người là bạn thân từ nhỏ nên chắc biết chút ít về sở thích của Minamiya – san phải không?

— Etou... để xem... Tsu – kun trông thế nhưng thuộc dạng dễ nuôi. Cậu ấy không kén bất cứ món gì trừ khi món đó quá lạnh. Nếu cậu để kem trong tủ lạnh dưới – 100 độ thì chắc chắn cậu ấy sẽ không đụng đến rồi!

— Ngay cả tớ còn không dám nuốt cái thứ kem ấy chứ đừng nói đến anh ta... Mà nếu lỡ như anh ta thích ăn kiểu ấy thì chúng tớ đó không phải con người!

— Tsu – kun dễ ăn lắm, cứ cho gì thì ăn nấy không đòi hỏi... thậm chí có bữa nhuyển để làm sinh tố thì cậu ấy cũng nuốt được tất. Mình còn nhớ rất rõ ngày đầu tiên khi mình ghé thăm tư trang Minamiya để học phu nhân Malisa cách làm điểm tâm sáng như thế nào. Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết, chỉ cần đem nắm hương đi xào là hoàn thành... Nhưng ngoảnh đi ngoảnh lại chẳng thấy rổ nắm đâu... Đến khi phát hiện ra thì đã thấy Tsu – kun ngồi nhai từng cây nắm, mắt chú tâm vào đọc sách mà hầu như chẳng thèm để ý gì xung quanh... Điều đáng nói là trong bếp có nhiều người đến thế mà không ai hay Tsu – kun mò vào lúc nào. Mình có nói là nắm ấy mới chỉ đem rửa và trụng nước nóng qua thôi... Nhưng Tsu – kun lại trả lời “Ồi dào, nắm có đem đi luộc hay chiên hay nấu gì cũng xơi được tuốt... Người ta vẫn thường hái nắm trên rừng ăn nguyên không đẩy thôi... Ăn kiểu tự nhiên như vậy có khi còn tốt hơn là qua chế biến”... Tsu – kun đã nói như thế nên mình cũng... đành chiều theo cậu ấy!

Nghe giai thoại về Tsubaki... Mikazuki cảm thấy như mình đã sai lầm khi hỏi Chisaki về hẳn... Nghĩ đi nghĩ lại thì quả thật tên đó... không phải người.

— Mình không biết ba năm trở lại đây Tsu – kun có thay đổi khẩu vị không. Cũng do lần trước hỏi thì cậu ấy nói “sống theo kiểu bên Tây thì cũng không có thời gian để thưởng thức những món ăn khác nhau”. Nhưng khi còn ở Nhật thì... Tsu – kun thích nhất là món cơm cà ri ăn liền đó!

— Eh! Cơm cà ri ăn liền? Chẳng phải đó chỉ là một món cực kỳ đơn giản mỗi khi gia đình không thể về nhà nấu nướng sao? Chỉ cần vo gạo cắm nồi cơm, rồi ra siêu thị mua một gói cà ri ăn liền ăn chung là xong... Không lẽ... tư trang Minamiya cho tên đó ăn món không đúng với phong cách của nhà Minamiya... Ý tớ là một gia tộc lớn mạnh lại để hắn ăn một món bình dân ấy sao?

— Dĩ nhiên là không rồi... Giả sử nếu phu nhân Malisa có cho cậu ấy ăn thử một món đúng chất bình dân như thế thì đảm bảo sẽ bị ngài thống lĩnh tiên nhiệm nổi đóa cho một trận cho xem... Trước khi rời khỏi nhà Minamiya, Tsu – kun không biết đến món cà ri là như thế nào... Cậu ấy toàn sống trong tư trang, thưởng thức những món sơn hào hải vị đến độ vị giác đã mòn và chán chê... Vào thời gian ấy, Tsu – kun chỉ biết ăn như một cái máy mà chẳng thêm quan tâm đến hương vị của nó ra sao... Cho đến khi cậu ấy gặp người con gái định mệnh... thì món ăn đầu tiên mà người đó nấu cho Tsu – kun chính là món cơm cà ri. Chỉ đơn thuần là một chén cơm để nguội, trộn chung với gói cà ri ăn liền mua ở siêu thị với giá 20 yên... nhưng cũng đủ để Tsu – kun biến nó thành món ăn yêu thích của mình!

Mikazuki bỗng trở nên phiền não khi Chisaki nói đến “ người con gái định mệnh” ... Không cần nghe tên cụ thể Mikazuki cũng biết Chisaki đang muốn nói đến ai.

— Vậy sao... thế thì quả thật đấy là món ăn mà anh ta thích nhất rồi!

— Uhm, đối với Tsu – kun, cậu ấy không quan trọng về hương vị nên ăn món nào cậu ấy cũng cảm thấy nhạt nhẽo như uống nước lã và sẽ nói “ rất ngon” dành cho những người đã cố gắng hết sức để làm nên món ăn đó. Đối với Tsu – kun, món duy nhất có thể mở cửa trái tim cậu ấy chính là cơm cà ri phải do chính tay người đó làm... vì nó có chứa rất nhiều kỷ niệm với người ấy mà!

— Phải nhỉ... kỷ niệm đối với anh ta rất quan trọng... Dù có là những quá khứ đau buồn hay hạnh phúc... anh ta vẫn đều trân trọng nó và chưa bao giờ muốn quên đi... Chisaki, con người phức tạp thật nhỉ!

— Uhm, phức tạp... chính vì thế mà các vị thần không cảm thấy yên tâm khi để con người làm chủ thế giới này. Amaterasu – sama đã để lại hiện thân của mình để quan sát theo dõi từng quyết định của con người. Cho nên... nhiệm vụ của chúng ta là hãy cứ sống thật tốt, sống theo những gì mình mong muốn để các vị thần cảm thấy yên lòng... Cậu cũng vậy Mikazuki... thay vì cứ buồn phiền suy nghĩ, tại sao cậu không vạch kế hoạch cho những điều mình muốn làm sắp tới... chẳng phải cứ như thế sẽ tốt hơn sao?

Bỗng dưng Chisaki lại nhẹ nhàng ôm lấy mình làm Mikazuki có chút bất ngờ. Nhưng Mikazuki thiết nghĩ mình thật may mắn lắm mới có dịp được Chisaki ôm thế này. Cái cảm giác ấm áp dịu dàng đó vẫn không hề thay đổi.

— Nè Chisaki, nếu như sau này tớ lập gia đình, kết hôn và sinh con... thì tớ muốn cậu hãy trở thành mẹ đỡ đầu cho đứa trẻ ấy. Tớ muốn nó cũng cảm nhận được sự yêu thương, đầm ấm của Chisaki tuyệt vời như thế nào... Đòi hỏi như thế không quá ích kỷ phải không?

— Eh... chưa gì cậu đã tính đến chuyện lập gia đình, sinh con rồi ư? Mikazuki trưởng thành hơn so với trước đây nhỉ... Mà thôi chắc cũng không có vấn đề gì đâu... thậm chí nếu sinh ra nhưng không có thời gian để chăm sóc... thì mình sẽ bảo hộ cho nó... nên yên tâm đi nhé!

— Tee hee, có người mẹ nào sinh con ra rồi lại không có thời gian nuôi dạy kia chứ... Nhưng rồi đây đứa con của mình sẽ có đến hai người mẹ... chẳng phải rất tuyệt sao?

— Ừ ừ... để làm được điều đó, thì cậu cần phải trở thành một người vợ tốt... Và để làm một người vợ được chồng yêu quý, thì cậu nên học thêm nhiều công thức các món ăn khác nhau nữa... Bắt đầu từ món chả đùm này đây... làm xong thì cậu mang một ít về cho Tsu – kun giúp mình nhé!

— Không nhắc chắc tớ cũng quên mất... Nhưng để tớ đích chính lại để khỏi bị hiểu lầm... tớ học làm món chả đùm không phải vì tên đỡ đó, mà là vì cho tương lai sau này của chính bản thân mình... Đừng có hiểu nhầm đó Chisaki!

— Rồi rồi, hiểu rồi mà!

21h cùng ngày... không cần phải nói chắc ai cũng biết thời điểm hiện tại đang là ban đêm. Ngoài âm thanh sóng biển vỗ bờ cùng tiếng còi tàu tu tu ngoài xa thì vịnh Kyuushi chỉ còn lại những phút giây yên bình thoáng đãng của một không khí tràn ngập hương biển.

Nằm dài một mình trên ghế sofa, tay bắt tay lên trán suy tư... Tsubaki lại hướng đầu ra phía cửa sổ mở cho gió lạnh thổi vào chơi... Hắn vẫn chưa khỏi bệnh hoàn toàn mà cứ mặc sức chẳng thêm quan tâm gì đến tình trạng bản thân. Cứ như thế, thử hỏi làm thế nào Mikazuki có thể bỏ mặc hắn muốn làm gì thì làm... Nhưng dường như hắn đang suy tư đến một vấn đề gì đó phiền não lắm thì phải. Dù cả căn phòng khách tối om không mở nổi bóng đèn... đôi mắt hắn thật xa xăm đầy tâm trạng khi cứ hướng mãi lên trần nhà một cách vu vơ.

_ Trở thành Sát Thần Giả là chìa khóa để chiến thắng thần linh... Nhưng tại sao mình vẫn cảm thấy nhiều đó chưa đủ để chém thần. Còn thiếu thứ gì đó... thứ gì đó giúp mình chạm được đến Susanoo chứ không phải là những thanh Katana bình thường... Thứ gì kia chứ? Rút cuộc thì thứ mình thiếu là thứ gì?

Tsubaki đẩy cơ thể ngồi bật dậy không nằm nữa. Càng nằm thì đầu óc càng u mị, chẳng suy nghĩ được gì cho đến nơi đến chốn. Chi bằng ngồi như thế này sẽ giúp tập trung hơn.

Hắn thoáng trong sang cái thứ vuông vuông được bọc kín trong vải trắng cùng lớp nilong bên ngoài. Đây là món đồ mà Tsubaki đã nhọc công trở về tư trang Minamiya để lấy mang về đây. Không biết bên trong là thứ gì mà hắn lại nói với Tsubaki: đó là thứ cực kỳ quan trọng đối với hắn.

Tsubaki rời khỏi vị trí mình đang ngồi, tiến đến chỗ cái khối vuông đó. Một tay nhẹ nhàng chạm vào phía trên một cách dịu dàng êm đềm như đang ru ngủ đứa con ruột mình sinh ra không bằng. Và một lần nữa, đôi mắt hắn lại hiện lên một ánh nhìn đầy tâm trạng.

_ Nếu như mình chiến thắng ở cuộc chiến này... thì sợi xích giam giữ mình bấy lâu nay sẽ tan biến... mình sẽ được tự do mãi mãi... Nhưng còn nếu thất bại... thì điều tồi tệ gì sẽ xảy ra? Liệu lời nguyện này có được phép chấm dứt hay vẫn luôn đeo bám một tên Ronin đáng nguyện rửa đến suốt phần đời còn lại? Quyết định đi tiếp để mong muốn thay đổi, sửa chữa những sai lầm trong quá khứ... không phải điều dư thừa vô vẩn đúng không?

.....

_ Tôi về rồi... Trời đất Minamiya – san, sao ở nhà lại không thêm mở đèn lên vậy? Phòng ốc tối thui tối mù trông cứ như động dơi ý. Bộ anh không sợ ma hay sao?

Nghe cái giọng trách móc này là biết cô nàng tóc tím đen về rồi. Tsubaki chẳng thấy ngạc nhiên gì sắt khi ra vào nhà mình ngoài mình, William đang ở võ đường Saotome ra thì chỉ còn duy nhất một người không mời mà tự ý dọn sang đây ở ké với lý do chăm sóc mình cho đến khi khỏe hẳn.

_ Về rồi đấy hả? tình hình trên lớp thế nào? Có quản lý được cái đám lo nhoi đó khi tôi không có mặt không?

_ Mọi thứ diễn ra bình thường. Từ lúc thông báo với mọi người rằng tiết ba Nhật Ngữ đổi thành tiết tự học. Và rất có khả năng cách ra đề thi cuối kỳ sẽ nằm trong xấp tài liệu anh đưa cho tôi nên mọi người tập trung vào học hành dữ lắm... Chẳng bù cho trước đây họ toàn ngồi chơi không mỗi khi tự học thôi!

_ Tôi cũng một thời làm học sinh nên còn lạ gì cái kiểu của bọn nó. Thấy lợi trước mắt thì chắc chắn chúng sẽ đâm đầu vào hồng đạt được số điểm mình mong muốn. Lũ học sinh... đúng là quá dễ dụ vào chuồng!

_ Nhưng mà này nhé, dù hiệu quả... nhưng nếu cứ tiếp tục như thế thì chẳng phải là gian lận sao? Mong muốn học sinh chăm chỉ học hành, bù lại hứa sẽ cho học sinh ấy biết trước dạng bài sẽ ra trong kỳ thi. Như thế sẽ gây nên sự bất công giữa các lớp với nhau mất!

_ Nhìn mặt tôi có đang quan tâm đến vấn đề đó không? học trung học 12 năm làm gì để rồi khi tốt nghiệp chẳng thể vào nổi một trường đại học, thậm chí là cái bằng loại giỏi cũng chẳng đốt lên mà ăn được. Suy cho cùng, có bằng cấp cũng chẳng kiếm được miếng cơm cho vào bụng nếu kẻ đó chỉ biết lý thuyết suông hoặc đánh giá một con cá là vô dụng khi nó không biết leo cây như loài khỉ!

Mikazuki thở dài vì không thể cãi lý được với hân... Nếu còn tiếp tục tìm lý do để chứng minh hân sai thì chắc chắn sẽ xảy đến xung đột. Thế nên Mikazuki quyết định không bàn luận về vấn đề này nữa.

— Rồi rồi, xem như anh đúng, tôi sai... thế đã dùng bữa tối chưa? Nhà Minamiya chắc hân phải cho anh ăn tối rồi mới chịu thả về đây chứ hả?

— Chưa, sau khi xong việc thì tôi chạy thẳng về Kyuushi. Do đang đi giữa đường xe bỗng dừng hết xăng nên phải cuốc bộ đến cây xăng gần nhất cũng mất một tiếng đồng hồ. Chưa kể mấy chuyện trên trời dưới đất suốt dọc đường nữa. Nói chung, tôi cũng vừa mới về, chưa kịp thay quần áo nữa đây này!

— Là do anh cà chớn quá nên mới bị trời phạt đó. Đã không được cho ăn lại còn không được yên ổn trở về nhà. Đúng là tội nghiệp Minamiya – sensei biết chừng nào!

Tsubaki nổi cục tức trên đỉnh đầu.

— Này, tôi thế nào mặc xác tôi nhé... Đừng có mà xía xối kiểu đấy. Có muốn tôi gọi Chisaki sang “hót” cô về không hả?

— Không cần gọi, tôi cũng từ tư trang Tsuchimikado về đây. Chẳng là lần đầu tiên Chisaki xuống thị trấn đi chợ được nhiều người cho rất nhiều trứng cá hồi nên có làm một ít chả dìm trứng cá hồi mang về cho anh đây. Liệu mà biết ơn đi nhé!

Mikazuki từ tốn mở hộp thức ăn được bọc trong túi giấy, hương thơm ngọt ngào nức nở của món chả dìm vừa mới nấu còn nóng hổi thoảng phát phơ quyến rũ khứu giác siêu nhạy của Tsubaki. Khiến cho cái bao tử vốn tự chủ lên tiếng biểu tình phản đối kịch liệt kiểu như “Làm ơn trả công cho chúng tôi bằng món ăn hấp dẫn kia”.

Bữa tối được bày ra sẵn rồi... nhưng trước khi cầm đũa thì hân trừng mắt ngó nghiêng một cách đáng ngờ. Rồi lại ngược lên nhìn Mikazuki trông “tò” hết sức, chẳng khác chi một con gấu. Hiểu ý hân đang ám chỉ điều gì... Mikazuki cất tiếng thở dài vì dường như đã quá quen với cái tình huống hiện tại.

— Ăn được, không có độc đâu, đồng ý là có phần tôi giúp sức trong đó nhưng đa số là do Chisaki cất công làm đấy. Chẳng lẽ ngay cả Chisaki mà anh cũng nghi ngờ?

— Không, tay nghề nữ công gia chánh của Chisaki thì khỏi phải bàn cãi... Chỉ là ăn chả dìm không như vậy thì hơi lạ... Bình thường món này ăn kèm với cơm hoặc mì mới trưng qua và tương thôi!

— Haizz, có là tốt lắm rồi, còn đòi hỏi nữa, thật mệt anh quá... Làm con gấu ngồi đó chờ chút, tôi sẽ vào bếp làm món gì cho anh ăn kèm!

Mikazuki quay lưng bỏ vào trong gian bếp, thân quần tạp dề, tóc cột búi lên gọn gàng để lộ bờ gáy xinh xắn trắng trẻo cuốn hút. Mặc kệ hân ngồi phịch xuống sàn, đặt hai tay lên bàn và đôi mắt nhìn chăm chăm hộp chả dìm như “chó” chầu mồi.

— Còn một ít cơm nguội trong lò vi sóng, hâm lại chút rồi dùng chung với cà ri ăn liền nhé. Tôi có ghé qua cửa hàng tiện lợi và mua được một dây đây. Nhanh lắm, chỉ mất tầm vài phút thôi!

Cơm cà ri... đã từ lâu Tsubaki không nghe đến cái tên ấy, bao nhiêu ký ức đọng lại trong hương vị của món ăn chợt ùa về tâm trí Tsubaki như cơn sóng biển dào dạt dữ dội. Đôi mắt hân tròn tròn ngạc nhiên, mãi nhìn thẳng về phía Mikazuki như đang thắc mắc tự hỏi.

— Oi, tại sao lại là món cơm cà ri?

— Thì hôm nay có đợt giảm giá mà. Mua một dây cà ri ăn liền được giảm 10%. Anh không thích sao? Vậy thì để tôi làm món khác!

— Không...! Tsubaki trả lời ngay — Cà ri cũng được, thi thoảng ăn cà ri chắc cũng không đến nỗi nào!

Rồi hân ngồi yên như đứa trẻ biết nghe lời đang chờ đợi món ăn của người mẹ... Không, nói chính xác hơn là bắt đầu chìm đắm bản thân mình vào những hoài niệm của quá khứ.

Còn Mikazuki, cô ấy để ý hết mọi cử chỉ nét mặt của Tsubaki. Dù cho mình đang đứng trong nơi có ánh sáng, và hân ngồi trong bóng tối... nhưng dường như giữa hai người không hề có bức tường ngăn cách... cho

nên Mikazuki mới có thể nhìn hần một cách rõ ràng nhất. Cũng suy nghĩ đắn đo nhiều lắm chứ... Mikazuki thừa hiểu mình đang làm gì, lý do vì sao mình lại chủ ý nấu món cơm cà ri trong khi chẳng hề có cái gọi là khuyến mãi mua một dây giảm giá 10%. Tất cả đều là vì gã dở người tự kỷ kia!

— Anh ấy vẫn còn yêu cô nhiều lắm Lumina... có lẽ đến hết đời này vẫn chẳng thể quên cô được... Xin lỗi Lumina, dù cho Minamiya – san có gục ngã bao nhiêu lần, thì tôi vẫn muốn mình sẽ là người mở cửa trái tim anh ấy thêm một lần nữa... Tôi sẽ không biến mất trước mặt anh ấy đâu.... Không bao giờ!

Có lẽ, đêm nay chỉ nên kết thúc ở đây thôi... Để cho hai người họ tự suy nghĩ, tự cảm nhận những cung bậc cảm xúc nhen nhói trong lòng... Đây ắt hẳn sẽ là một đêm dài không biết chừng.

57. Chương 57

Chào buổi sáng, đây là Mikazuki Tsuchimikaido, vệ sĩ thân cận của cung chủ tối cao nhà Tsuchimikaido. Nhưng vì một số lý do mà mình tạm thời phải sống xa Chisaki... Mà cũng chẳng có gì để giấu, thật ra mình đã dọn sang ở chung với Minamiya – san, một tên dở hơi dở người, tự kỷ ám thị nặng nhất trong lịch sử tự kỷ của loài người. Nguyên nhân sâu xa là do anh ta nằm ngủ dưới phòng khách, để cửa sổ mở cho gió biển thổi thẳng vào đầu rồi bị cảm lạnh. Chính vì bất bình trước ý thức tự giác kém nên mình quyết định dọn đồ đạc sang ở cùng để tiện chăm sóc cho anh ta. Mình đã lỡ hứa với Minamiya – san rằng nếu đến ngày chủ nhật mà anh ta khỏi bệnh hoàn toàn, thì cả hai sẽ cùng đi khu vui chơi ở Yokohama... Chẳng biết có phải do sốt nặng quá đâm ra nói sảng hay không mà sao tự dưng lại mời mình đi chơi, nhưng lỡ hứa rồi thì chẳng thể nuốt lời được... vì như thế sẽ ảnh hưởng đến uy tín của nhà Tsuchimikaido cũng như với Chisaki. Mà thật sự ban đầu mình cũng thiết nghĩ anh ta chỉ đùa cho vui, không ngờ điều đó lại xảy đến thật.

Hôm nay là chủ nhật, cuối tuần. Từ Kyuushi đến Yokohama cũng phải mất ít nhất là bốn tiếng đồng hồ. Vậy nên cả hai đứa đã dậy từ rất sớm, cụ thể là từ 4h sáng để chuẩn bị đồ dùng, nấu vài món ăn đem theo buổi trưa và nhiều thứ linh kinh khác không thể thiếu. Có lẽ đối với Minamiya – san thì việc thức khuya 1 2h dậy sớm lúc 4 5h là chuyện bình thường. Nhưng còn đối với mình, được đi chơi thế này là điều vô cùng phấn khích... nên mình rất hào hứng đến nỗi có khả năng dậy sớm hơn mọi ngày. Thật là vui quá.

— Oi, bớt cái màn tự độc thoại rồi tự cười giùm cái, nhìn tấm kính hồn ra, cứ như là đang bị ma ám ấy. Tranh thủ lên gác thu dọn những thứ muốn mang theo, càng ít càng nhẹ càng tốt. Đừng có quên chúng ta sẽ khởi hành lúc 5h đúng đấy!

— Vâng vâng, nhưng hiện tại tôi đang dở tay làm món cơm nắm này, nên chịu khó đợi thêm chút nữa đi nhé!

— Hả? Làm cơm nắm? Đừng nói là để ăn bữa trưa đấy nhé... Thiệt tình, đã đi chơi thì còn cất công làm gì. Đến bữa thì phi thẳng ra chỗ bán thức ăn nhanh có phải tiện lợi hơn không? Cứ bày vẽ làm chi cho phiền phức rắc rối hơn hả?

— Không được, vì hôm nay là chủ nhật, nên chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến khu vui chơi. Đến bữa ta chạy đi mua thức ăn đúng như anh nói thì phải xếp hàng này, có khi lại hết hàng ngay khi đến lượt. Mấy vụ tranh giành nhau mua cho bằng được thứ mình muốn như tổ bị bỏ đói tôi thấy rất nhiều trong căn tin trường rồi, khủng khiếp lắm... Hơn nữa, đồ ăn bên ngoài thì không đảm bảo chất lượng vệ sinh. Trong khi cơ thể anh vừa mới bình phục không lâu, cần phải được chăm chút nhiều hơn!

— Hầy, hiểu rồi hiểu rồi, thế thì nhanh tay lên giùm cái, buổi sáng thời gian trôi qua cứ như con thiêu thân ấy... Loạng choạng là không kịp giờ như chơi!

Để ý thấy Tsubaki ngồi phịch xuống ghế sofa, giết khoảng thời gian rảnh rỗi không biết làm gì bằng việc nghe những bản nhạc giao hưởng không lời từ chiếc máy đọc đĩa cổ huyền thoại của biệt thự kính Tsubaki, Mikazuki cảm thấy khoảng thời gian này thật đáng quý. Được nấu cơm làm bữa trưa cho chuyến đi chơi của cả hai đứa, giống như một gia đình nho nhỏ mới cưới đang chuẩn bị hưởng tuần trăng mật đầu tiên của hai người... Nar, so sánh như thế thì có hơi quá, chỉ là một buổi đi chơi hẹn hò thứ hai và cùng địa điểm là Yokohama thôi... Mà hần cũng khó tính về những chuyện nhỏ lẻ này thật, hử một chút lại bắt bẻ cái này

cái kia... nhưng sau cùng thì vẫn chiều theo Mikazuki đấy thôi... Có lẽ chính vì thế mà cô nhận ra tình cảm mình dành cho hắn là thật, cho đến giờ thì thứ cảm xúc ấy vẫn không đổi.

Vừa nắn cơm trên tay, Mikazuki liếc nhìn tên dở Tsubaki khi trên môi thoáng nở một nụ cười thích chí.

__ Baka Kitsune!

__ Hả? Vừa gọi tôi đó hả?

__ Không có, ai gọi anh chứ, Baka Kitsune!

__ Nhìn kìa nhìn kìa, đu quay, tàu lượn siêu tốc, nhà ma, có nhiều trò chơi quá chừng. Không biết nên thử cái nào trước đây!

Về tình hình hiện tại thì Tsubaki và Mikazuki đã đến được công viên giải trí một cách an toàn tuyệt đối. Mặc dù có chút khó khăn khi Tsubaki phải lần lượt đi tới đi lui hòng có chỗ gửi xe giữa hàng trăm người cùng xuất hiện ở khu công viên giải trí cùng một lúc. Đúng như Mikazuki nói, ngày cuối tuần nhà nhà đến chơi đông thật, ngoảnh tới ngoảnh lui đâu đâu cũng là người, giả sử có dắt theo trẻ nhỏ, không cẩn thận một chút là dễ lạc như bỡn.

Đi chơi với nhau mà cảm xúc hai người lại theo hai chiều hướng hoàn toàn trái ngược. Một người thì phần khởi thích thú khi được đến công viên giải trí, còn một người thì chán chường ử dợt, bắt đầu cảm thấy hối hận khi đề xuất ra ý tưởng đi chơi. Không cần nói chắc mọi người đều biết ai với ai rồi đúng không?

__ Hầy, tự dừng lại hỏi nhỏ đi công viên giải trí vào ngày chủ nhật thế này. Minh thừa biết đi vào ngày cuối tuần thì chắc chắn sẽ đông như kiến... Nhưng thời gian còn lại cô ta phải đến trường, nên trừ chủ nhật thì chẳng còn ngày nào rảnh cả... Ngay cả mình cũng cần tập trung chuyên môn vào kiểm pháp Sát Thần trước khi cuộc đại chiến xảy đến... Có lẽ mình cần xin nghỉ phép ở trường dài hạn vậy!

Mới đi làm chưa được bao lâu mà đã tính đến chuyện nghỉ phép, tên này đúng là một con người tự do không bị gò bó bởi bất cứ luật lệ gì, thích thì đi dạy, không thích thì ở nhà rồi viện lý do có việc bận nợ bận kia... nhưng chả ai biết hắn có thật sự bận hay không.

Nhưng hắn cũng có lý do để lo lắng đến vấn đề của bản thân. Tiếp cận với nguồn sức mạnh mới cho phép trảm thần, Tsubaki nhận thấy mình cần phải biết nắm bắt nắm cơ hội để dành lấy chiến thắng. Chính vì thế, hắn muốn tận dụng toàn bộ thời gian có thể để đạt mục tiêu mình nhắm đến.

__ Ở đâu nhỉ, rõ ràng trong tin nhắn ghi là ngay trước vòng đu quay ngựa gỗ mà... Hay là do mình đến sớm quá?

Tsubaki chợt khựng lại khi bỗng nhiên thấy Mikazuki đứng trước khu trò chơi ngựa quay gỗ chỉ dành cho thiếu nhi. Thoạt đầu, hắn cứ nghĩ Mikazuki đang có ý định sẽ khai trương ngày nghỉ bằng trò ngựa quay... Bắt đầu hắn cảm thấy muốn quay lưng bỏ về Kyuushi nếu thật sự một cô gái lớn già đầu mà còn hăm hở nổi hứng chơi trò dành cho con nít thế thì mất mặt phải biết... Nhưng không, Mikazuki không hề có ý định mua vé vào chơi... Cô ấy chỉ đứng đó, ngoái cổ sang trái sang phải liên tục, như thể đang tìm kiếm thứ gì hoặc một ai đó.

__ Này, đừng có ngoáy tí tì mù, có ngày đầu trật khớp xương cổ bây giờ!

__ Làm gì mặc kệ tôi, không nói xóc tôi một câu bộ anh chịu không nổi sao?

Tsubaki đưa tay ra sau gáy, gãi đầu sồn sột, miệng cất tiếng thở dài ngán ngẫm đến lần thứ n trong cuộc đời.

__ Thế cô đang tìm cái gì vậy? Nếu muốn mua hạt hướng dương thì để lát về ghé ngang qua cửa hàng nào đó ở Yokoham là có đấy. Chứ ở khu vui chơi này chẳng có đâu!

__ Rõ ràng anh đang cố tình ví von tôi là vịt cái đúng không Baka Kitsune?... Nhưng thôi, nếu đứng đây cãi nhau với anh thì mất hòa khí của một ngày đẹp trời mất, không thêm chấp nữa... Tôi đang đợi một người bạn, cậu ấy hẹn với tôi sẽ gặp nhau trước khu ngựa quay gỗ vào tầm giờ này để đi chơi chung... Nhưng lại chẳng thấy đâu, chắc là do chúng ta đến sớm quá!

Nghe thế, Tsubaki bắt đầu nổi cáu. Hắn đang cố gắng kìm nén cơn giận trong mình xuống mặc dù bờ lông mày cứ co giật liên tục.

__ Ôi giờ, thì ra quý cô nương nhà Tsuchimikaido có hẹn với bạn trước rồi nhờ tôi cho đi kè xe đến đây đúng không? Thế thì cô ở lại chơi vui vẻ nhé, tôi về đây. Khi nào chơi chán xong thì nhờ người bạn ấy mà đưa về!

__ Ế ế, khoan đi đã, tôi còn chưa nói hết mà!

Trước khi hắn đi khỏi, Mikazuki đã kịp chạy đến giữ lấy lưng áo hắn. Mặt phùng ra thể hiện sự giận dữ khó chịu.

__ Thật quá đáng nhé Baka Kitsune, không chịu lắng nghe lời người khác nói cho đến phút cuối là thói quen của anh sao? Người bạn mà tôi hẹn gặp ở công viên giải trí này không phải bạn học cùng lớp hay hàng xóm gì đâu... Cả anh cũng biết người này, mà thậm chí còn rõ hơn tôi nữa kìa!

Tsubaki bắt đầu nghi ngờ đến người bạn Mikazuki nói đến... Một người mà hắn biết rõ hơn cả Mikazuki, thì quanh quẩn ngoài những thành viên về phe mình trong nhà Minamiya, cha già Tsubaru thì phía bên hai nhà Tsuchimikaido lẫn Kurahashi cũng có. Rồi Tsubaki tự tính xác suất phần trăm cái người mà Mikazuki nhắc đến có thể là ai... Khi đã có được đáp án cuối cùng, hắn trông xuống Mikazuki với đôi mắt chán chường mệt mỏi.

__ Nay, đừng có nói với tôi, người bạn mà cô nhắc đến là...

__ A đến rồi đến rồi kìa!

.....

__ Mikazuki, Tsu – kun, chào buổi sáng!

__ Chào buổi sáng Chisaki!

Chisaki hôm nay trông thật mảnh mai xinh xắn trong bộ thường phục như những cô gái khác... Cô ấy không diện Kimono nữa mà thay vào đó là một bộ áo sơ mi quần cộc đúng chuẩn một cô gái bình thường theo thời thế hiện đại ngày nay. Phải... Nói một cách dễ hiểu, khi Chisaki mặc bộ đồ thường dân ấy, mắt đeo thêm kính cải trang thì không ai xung quanh đây có thể phát hiện ra đó chính là cung chủ tối cao của gia tộc Tsuchimikaido danh tiếng.

Gặp được nhau, hai cô gái bắt đầu nắm tay nắm chân, vui cười vì sau cùng thì họ cũng đã hoàn thành cuộc hẹn. Trông hai người khá thân thiết với nhau chẳng khác chi hai chị em ruột.

__ Xin lỗi vì đến trễ, cậu đợi mình có lâu không Mikazuki?

__ Không đâu, mình và Minamiya – san cũng vừa mới đến tức thì thôi. Mặc dù trước đó anh ta còn tính bỏ về khi nghe mình nói có hẹn gặp cậu ở công viên này đó!

__ Eh, nói vậy tức là Tsu – kun không muốn gặp mình ư? Thật sự là như thế sao?

__ Ừ, tớ chẳng muốn gặp tí nào hết! __ Tsubaki thở dài ngán ngẩm __ Trước khi cô ta nói người đó là cậu thì tớ tính bỏ về ngủ một giấc cho khỏe vì có ai đó đã vi phạm hiệp ước “ Chỉ có hai chúng ta đi công viên giải trí thôi”. Mà người đó là ai thì tự thân tự phận kiểm điểm đi nhé!

Còn ai vào đây khi Tsubaki vẫn còn ám ức chuyện không hỏi mà tự ý hẹn gặp Chisaki đến khu vui chơi giải trí Yokohama. Mikazuki tự biết mình đang bị chỉ trích trong mắt hắn nên cũng bắt đầu thấy hối lỗi chút rồi. Nhưng cô tự nhủ bản thân không được phép thể hiện nó ra bên ngoài mặt nếu không muốn hắn cười đầu cười cổ mình nữa... nên chỉ quay sang nhìn Chisaki mà cười thôi.

__ Thôi kệ anh ta, đầu vẫn còn nóng nên nói ba chuyện linh ta linh tinh đấy mà. Quan trọng nhất là cậu đã đến thì mình vui rồi... Như vậy thì không cần phải lo bị con cáo già đó chọc ghẹo!

_ Tsu – kun không xấu tính như thế đâu, cậu đừng ghim vào lòng như vậy, tội nghiệp cậu ấy!

Nhưng sau đó, Chisaki lại hướng mắt về phía Tsubaki với vẻ phiền muộn nuối tiếc. Giống như trong thâm tâm cô cung chủ nhỏ vừa hiện lên một sự hụt hẫng khiến trái tim mình se thắt lại một cách dữ dội xót xa hơn nhiều. Chisaki thiết nghĩ...

_ Vậy là Tsu – kun đã hẹn với Mikazuki... chỉ hai người đi cùng nhau đến khu vui chơi ở Yokohama... Cậu ấy... quên mất lời hứa với mình rồi sao? Tsu – kun... cậu thật sự đã...

.....

_ Chisaki, đi xa thế này ắt hẳn vất vả đối với cậu lắm... xin lỗi nhé, chỉ vì yêu cầu ích kỷ của bản thân mà làm phiền đến các vệ sĩ hộ tống cho cậu rồi. Khi về mình sẽ gửi lời xin lỗi và cảm ơn họ sau vậy!

_ Không cần thiết vì làm gì có vệ sĩ nào hộ tống mình đến Yokohama đâu. Mọi người đều ở lại tư trang Tsuchimikaido hết rồi, từ vệ sĩ cho đến người hầu...!

_ Hả? Đi một mình đến Yokohama mà không có ai bảo vệ bên cạnh. Lũ ngu dốt ở nhà Tsuchimikaido còn thiếu năng vô dụng đến mức nào nữa vậy? Chẳng lẽ chúng thật sự chỉ biết ngồi không ăn chuối và bắt rận cho nhau thôi sao?

Tsubaki lại nói xóc nói xiể khiến cho Mikazuki tức lắm... nhưng nể Chisaki ở đây nên cô ấy không gân cổ cãi lại. Mà nếu có gân cổ lên cãi thì chắc mình cũng chẳng thắng nổi cái miệng lý sự cũng như cái quan điểm nghèo nàn héo úa của hắn. Có nói cũng như không.

_ Tsu – kun, mọi chuyện không phải như thế. Khi biết mình chuẩn bị ra ngoài, đặc biệt là đến Yokohama thì họ rất lo lắng và muốn hộ tống mình đến nơi đến chốn an toàn. Nhưng chính mình đã lệnh cho họ ở lại tư trang, quán xuyến mọi việc trong nhà. Còn mình thì cũng đi nhờ một người bạn đến đây, nên không có gì đáng ngại!

_ Eh? Vậy là Chisaki cũng hẹn thêm một người bạn nữa đi cùng ư? Cũng đến khu vui chơi Yokohama này luôn á?

_ Uh, vì đối với mình, cậu ấy và cả Tsu – kun, thì khu vui chơi này giống như một địa điểm mà cả ba đều cùng nhau trải qua những tháng ngày tuyệt đẹp... Cậu hiểu mình đang muốn nói đến điều gì đúng không Tsu – kun?

Mikazuki hẹn thêm một người bạn nữa, đó là Chisaki. Giờ thêm Chisaki cũng đi chung với một người mà hình như Tsubaki cũng biết. Đảo mắt sang trái sang phải, suy ngẫm tính nhẩm xác suất đối với những người mà mình còn nhớ mặt. Trong đầu hắn dễ dàng tưởng tượng ra hình ảnh về người bạn Chisaki vừa nhắc đến... Sau đó, Tsubaki làm bộ mặt chán nản, quay lưng bỏ về.

_ Tôi chợt nhận ra mình có việc ở trường cần phải đi gấp. Do thứ tư nghỉ bất ngờ nên hôm nay phải dạy bù mới theo kịp chương trình. Hai người ở lại chơi vui vẻ rồi tự về đi nhé. Hẹn gặp lại!

_ Đứng lại đã Minamiya – san, sao tự dưng anh siêng đột xuất thế, bình thường anh còn bỏ mặc học sinh thích học thì học, không thì nghỉ còn gì. Chưa hết, có trường nào lại mở và học sinh nào lại đi học vào ngày chủ nhật hả? Nếu muốn bịa chuyện thì cũng chọn cái nào hợp lý chút chứ... Lý do củ chuối như thế, nghe thoáng qua phát là biết anh đang tính đánh bài chuẩn rồi!

_ Tsch...

_ Này, anh vừa mới chặc lưỡi đúng không? Thế tức là những điều tôi nói là đúng chứ gì?

.....

_ Chisaki!

Giọng ai đó rất quen cất lên từ phía đám đông người phía sau. Đó ắt hẳn phải là giọng của một cậu con trai tuổi vị thành niên. Cả Mikazuki lẫn Tsubaki đều nghe và có cảm giác như mình đã từng nghe thấy giọng nói này đâu đó trước đây... À không, chỉ có Mikazuki là còn ngờ ngợ thôi, chứ Tsubaki thì đã biết từ lâu rồi. Bằng chứng là hắn còn làm bộ mặt chán chường đi đôi với tiếng thở dài ai oán nữa cơ.

— Muốn tránh mà chẳng thể tránh được... quả nhiên khi đã dính vào chuyện này thì còn bị xiềng xích với nhau trong khoảng thời gian dài!

— Hả? Anh đang nói cái gì thế Minamiya – san?

— Nào bé phò như cô thì biết làm gì, cứ ở yên một chỗ ăn chuối bắt rận giống như mấy tên đàn nhà Tsuchimikaido hợp với cô hơn đấy!

Phản ứng với tiếng gọi tên mình, Chisaki ngoảnh đầu nhìn lại cùng nụ cười dịu dàng đầm thắm trên môi.

— Mình ở đây!

Đó quả thật là một chàng trai khôi ngô tuấn tú như một minh tinh màn bạc. Với mái tóc bạch kim nổi bật, cùng đôi mắt hơi hững hờ chút đỉnh. Nhưng trông đáng vẻ hấp tấp và từng giọt mồ hôi chảy dài trên má, chứng tỏ chàng trai ấy rất lo lắng cho Chisaki.

— Tôi đã dặn cậu đứng ở cổng chờ chút mà. Tại sao lại bỏ vào đây trước thế? Mặt khác, làm thế nào cậu vào khuôn viên bên trong khi tôi còn đang giữ vé thế hả?

— Cũng chẳng biết nữa, mình chỉ bỏ kính ra để nói chuyện với nhân viên soát vé... họ tỏ ra sợ hãi chút đỉnh rồi cho mình vào không cần phải mua vé. Để cậu phải lo lắng rồi, xin lỗi nhé, Hajima – kun!

Hajima cất tiếng thở dài ngán ngấm như ai kia. Không cần phải tìm hiểu thì chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi cũng thừa biết lý do vì sao nhân viên soát vé đặc cách cho Chisaki ung dung bước vào tay không. Làm người nổi tiếng đôi khi cũng có lợi quá chừng, nhưng cái giá phải trả cho những cái lợi ấy là không thể sống như một con người bình thường. Ở một khía cạnh khác, Hajima hiểu Chisaki cũng đã rất mong ngày này từ lâu rồi... Từ khi đêm Định Mệnh ba năm trước kết thúc.

— Cậu nói là sẽ có người đi chơi chung với chúng ta. Thế đã gặp được người đó chưa?

— Uh, gặp rồi, đang đứng ngay đây này!

Quay sang trông thấy Mikazuki đang cúi đầu chào thành kính.

— Xin lỗi vì làm phiền ngài một ngày đẹp trời như thế này. Chính tôi đã mời Chisaki đến khu vui chơi Yokohama... Xin thứ lỗi thưa Hajima thiếu chủ!

— Ra là Mikazuki. Thôi thì đằng nào tôi cũng chẳng có kế hoạch gì vào hôm nay. Để một ngày trôi qua thế này thì phí lắm. Thật không ngờ Mikazuki – san đã có lời mời Chisaki để tôi mới có dịp ra khỏi tư trang Kurahashi. Cảm ơn nhiều, Mikazuki – san!

— Xin ngài đừng làm vậy, tôi nào có dám nhận một lời cảm ơn xa hoa như thế. Nếu để mọi người biết thiếu chủ tối cao của nhà Kurahashi lại nói lời cảm ơn với một người thấp hèn như tôi thì lời ra tiếng vào nhiều lắm... Xin ngài hãy giữ hình ảnh một thiếu chủ đi ạ!

— Cô tốt thật Mikazuki – san. Nhưng cả tôi và Chisaki đã đặt ra phương châm trước khi đến đây. Chỉ duy nhất ngày hôm nay, cả hai sẽ tạm thời gác cái danh thống lĩnh sang một bên để trở thành một người bình thường, tận hưởng ngày chủ nhật đẹp trời này. Tôi thậm chí còn không mang theo Katana, hay Chisaki còn chẳng cần trư Tanto trong người nữa mà... Chính vì vậy, chỉ riêng hôm nay... Mikazuki – san hãy đối xử bình đẳng với chúng tôi như những người bạn bình thường... Mà chắc có lẽ chỉ mong cô bình đẳng với tôi thôi vì cô với Chisaki vốn là hai người bạn thân sẵn rồi nhỉ!

Thoạt đầu Mikazuki có chút lưỡng lự phân vân... Dù đã được cho phép nhưng đứng trước mặt mình là thống lĩnh tối cao của gia tộc Kurahashi lừng danh. Áp lực đặt xuống hai vai Mikazuki hoàn toàn không nhỏ... Mikazuki không dám tỏ ra thân mật với Hajima như đối với Chisaki vì ngoài sự khác biệt vị trí... Mikazuki cảm thấy ở Hajima có một chút gì đó đáng sợ... nhiều khi đáng sợ còn hơn cả Tsubaki nữa cơ.

— Nếu ngài đã nói thế... thì tôi xin được thất lễ!

— Không sao, cứ từ từ rồi sẽ quen thôi. Tôi không câu nệ những chi tiết nhỏ nhặt ấy đâu. Bởi vì ngay tại đây, có một kẻ nào đó còn ngang nhiên, hống hách, chẳng coi ai ra gì, xem các thống lĩnh tiền nhiệm lẫn đương thời, thậm chí là hiện thân của thần như lũ khỉ chỉ biết ăn chuối ngồi bắt rận thôi mà... Bị như thế riết, tôi cũng quen rồi!

Nói như thế thì ai dám mạo phạm đứng ngang hàng với thiếu chủ nhà Kurahashi kia chứ. Hajima bắt đầu sợ tái mặt đi vì thứ cô kinh hãi nhất sau cùng vẫn xuất hiện. Đôi mắt lạnh lùng của Hajima thống lĩnh trường trường nhìn thẳng về phía tên đồ người Tsubaki chẳng khác chi một con rồng đang khè dọa người khác.

Nếu xem Hajima là rồng, thì tên kia cũng chẳng kém cạnh gì. Tsubaki đáp lại lời khiêu khích ấy bằng tia nhìn còn lạnh lùng, đáng sợ hơn. Nói sao đây... một con hồ ly có chín đuôi nhọn hoắt chìa thẳng về phía con rồng, răng nanh nhe răng sẵn sàng chiến đấu chống trả... Kiểu suy nghĩ tưởng tượng như vậy.

— Ô, thiếu chủ nhà Kurahashi, thật hân hạnh cho một kẻ nông cuồng tự mãn như tôi được phép sánh ngang ngài như một “con khỉ chỉ biết ngồi bóc vỏ chuối bắt rận” ít nhất là trong ngày hôm nay. Để không khiến ngài phải thất vọng, kể từ giờ phút này cho đến khi buổi đi chơi chấm dứt, tôi xin phép được gọi ngài là “Saru - san” nhé!

— Cứ tự nhiên nếu nó khiến mối quan hệ của chúng ta trở nên thân thiết. Để cho công bằng, tôi cũng xin được phép gọi một tên Ronin lang bang nào đó là “Inu - san” cho tiện. Nghe nói bên phương Tây người ta thích đùa lắm, nên nếu cậu cảm thấy khó chịu thì hãy xem như chúng ta chỉ đang đùa thôi!

— Oh no problem. Because I'm Westerner so I will see it as long as funny joke. Monkey and Dog, It make me thinking about the Japanese folk... I forgot what's it name!

Từ nói chuyện bình thường hần bất ngờ xỏ qua tiếng anh để chọc tức Hajima chơi. Như kiểu dù trời có sập xuống thì hai người này vẫn không bao giờ giằng hòa. Cứ phải hiềm khích thế này thì mới chịu nổi.

— Ara, hai cậu ấy vẫn thế, chẳng thay đổi gì cả... Hy vọng, mọi người đều được vui vẻ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này!

Ngước lên nhìn bầu trời trong xanh, Chisaki thoáng nghĩ đến một cuộc vui đã mở đầu thì sẽ có lúc phải tàn. Đến khi ấy, cuộc chiến của nước mắt và máu sẽ diễn ra, biến bầu trời xanh biếc kia trở nên u tối cùng những cơn giông bão không ai ngờ đến. Niềm vui của bốn người họ rất có thể sẽ chỉ vón vện trong một ngày chủ nhật này thôi... Không ai dám chắc chắn họ sẽ có thêm một cơ hội được vui chơi chung với nhau như thế này... Nhưng sâu tận trong thâm tâm, Chisaki vẫn mong muốn điều đó sẽ trở thành hiện thực sau khi cuộc chiến với thần linh chấm dứt... Còn bây giờ, mình phải biết tận hưởng cũng như trân trọng giây phút hiếm hoi này càng lâu càng tốt.

— Được rồi hai người, dừng cãi nhau nữa. Mình cứ nghĩ những ân oán giữa hai cậu đã được giải quyết ổn thỏa trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm trận chung kết không phải sao? Hôm nay chúng ta đến đây để vui chơi, chứ không phải để biến nơi đây thành đấu trường cho những thanh Katana... Nhìn xem, nếu các cậu không nhanh lên thì chúng ta không thể thử hết các trò chơi ở đây đâu!

Phải đến lượt Chisaki lên tiếng thì hai tên kia mới chịu dừng. Tuy vẫn còn hằm hè nhau nhưng chí ít cũng không biến khu vui chơi giải trí thành sàn đấu thứ hai cũng như khiến mọi người xung quanh để ý về phía này.

Chỉ bằng vài câu nói mà Chisaki đã có thể cảm hóa hai con mãnh thú hai gia tộc... Mikazuki nhìn Chisaki với ánh mắt ngưỡng mộ phục sát đất.

— Tuyệt vời quá đi mất... Chisaki quả thật rất tuyệt vời... tuyệt nhất trong tất cả những người tuyệt hảo từ trước đến nay!

.....
Nhắc đến khu vui chơi thì người ta thường nghĩ đến thứ gì? Đương nhiên là những khu vực trò chơi thú vị chứ sao nữa. Đầu tiên là những nơi có thể đi một cách dễ dàng nhanh nhất... nói chung là những nơi vắng khách nhất chẳng hạn như những khu vực trò chơi lễ hội như câu cá vàng, ném vòng, bắn đồ chơi chẳng hạn... Bạn tự hỏi tại sao lại có một gian hàng trò chơi lễ hội trong khi lễ hội mùa hè hay Bonyari chưa hề diễn ra... Câu trả lời nằm ở chỗ khu công viên giải trí này chịu sự quản lý của Thiên Chiếu Gia Trang ở Yokohama... mà đã vào tay Thiên Chiếu Gia Trang thì những điều không thể sẽ trở thành có thể, miễn đó là sở thích của ngài Akifusa quyền năng.

Nhóm bốn người họ dừng trước gian hàng bắn súng nhận quà vì Mikazuki muốn lấy được con gấu nhồi bông màu nâu nâu xinh xắn xắn kia. Một lần chơi mất 10 yên. Mikazuki đã không ngần ngại bỏ ra 100 yên

chỉ để lấy con gấu bông nhưng cứ nhắm bắn phát nào lại hụt phát ấy.

— Chết tiệt, tại sao bắn mãi mà vẫn không trúng? Chẳng lẽ con gấu đó nhất quyết không muốn mình trở thành chủ nhân của nó sao?

Trong mắt Mikazuki con gấu nhồi bông trước mặt chẳng khác chi một con boss cuối thường thấy trong những game thể loại RPG. Dù cho nó có là boss cấp độ S hay SS thì Mikazuki nhất quyết không bỏ cuộc... mặc dù Mikazuki chưa bao giờ thắng nổi một trò chơi nào, thậm chí là oẳn tù tì đơn giản.

— Mikazuki, được rồi mà, không cần phải tốn mớ tiền vì mình đâu. Chúng ta sẽ có cơ hội ở những lễ hội mùa hè sắp đến. Khi đó súng được làm từ chất liệu khác hẳn sẽ hiệu quả hơn! Chisaki khuyên nhủ.

— Gru, tớ đã hứa là sẽ bắn hạ con gấu ấy cho cậu. Một khi đã nói thì nhất quyết không được rút lại... Nếu chỉ vì một chút khó khăn mà từ bỏ thì làm sao xứng đáng trở thành kiếm sỹ nhà Tsuchimikaido được. Đợi đó đi, tớ chắc chắn sẽ hạ được con gấu boss ấy!

Đứng theo dõi từ nãy đến giờ chỉ thấy phí tiền chứ chẳng thể nào tăng khả năng chiến thắng với khả năng nhắm siêu tề hại của Mikazuki. Tsubaki đưa tay gãi đầu sồn sột, miệng thở dài ngán ngẫm xem như không còn sự lựa chọn nào khác. Hắn tiến đến chỗ Mikazuki, giựt phăng lấy khẩu súng nhắm của Mikazuki với thái độ cực kỳ đáng ghét.

— Đưa đây, nhìn cô chơi mà tôi chỉ muốn về nhà chồng cây chuối 50 lần cho khỏe người ra!

— Anh chồng cây chuối 50 lần làm gì? Cho máu lưu thông lên đầu để bớt buồn, đồng thời cho tim gan phèo phổi lộn lên mũi à?

— Chẳng phải luật chơi có ghi rõ người thách đấu có thể sử dụng tùy mọi loại súng để săn ở đây sao? Bộ cô không biết chọn khẩu nhắm này vừa dài vừa nặng, không thể giữ thăng bằng cũng như độ giật của nó ư? Hay là cô chỉ biết nghĩ vì nó dài nên khả năng trúng cao hơn?

Mikazuki chợt quay sang Chisaki với ánh mắt tò mò khó hiểu.

— Chỉ là bắn súng đồ chơi thôi mà có cần rườm rà thế không? Tôi chọn khẩu ấy vì thấy trên ti vi người ta thường dùng cái đó để bắn trong mấy lễ hội mùa hè mà!

Tsubaki nổi quạu.

— Đó là lý do vì sao trong mắt tôi, cô không khác chi mấy tay vệ sĩ dốt đặc, chỉ biết ngồi ăn chuối bắt rắn trong tư trang Tsuchimikaido. Nói chuyện với mấy đứa nào phò thì thà tự dưng đầu gối ra tâm sự hoàn cảnh còn đỡ ngán hơn!

Lạnh lùng dứt khoát, Tsubaki nhìn hết một loạt vũ khí mình được phép sử dụng. Hắn trả khẩu súng nhắm về vị trí cũ và quyết định sử dụng một khẩu súng lục vừa tay bắn đoàn đoàn hai phát. Hai viên đạn trượt ra phía sau con gấu cứ ngỡ là bắn hụt, nhưng mục đích thật sự là ở chỗ đường đi trật của đạn cơ. Viên đạn nhựa thứ nhất đi trước và vào cột lều, phản ngược lại thì trúng viên thứ hai đi sau từ dưới bay lên. Cả hai viên chạm nhau rồi rã thành hai hướng trúng thẳng vào con gấu bông Mikazuki tức tối nãy giờ, viên còn lại thì trúng vào con sư tử nhồi bông màu hồng nhẹ khác, làm cho cả hai con thú nhồi bông cùng rơi xuống cùng một lúc. Đó cũng là lúc tiếng chuông lắc tay vang lên leng keng từ ông chủ gian hàng.

— Xin chúc mừng quý khách, phần thưởng của quý khách là con gấu và con sư tử này. Hẹn gặp lại!

Cầm hai con thú nhồi bông trên tay, Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngẫm như kiểu đã từ lâu mình không đụng đến trò này. Cứ nghĩ tay nghề bị lụi nhưng xem chừng vẫn còn sử dụng được tốt. Hắn ngoái cổ trông sang Mikazuki vẫn còn đang tròn mắt nhìn mình như sinh vật lạ.

— Cô đang nhìn đều tôi đấy hả? Hay trên mặt tôi có dính nhọ?

— Không... chỉ là tôi đang thắc mắc... anh có phải con người không Minamiya – san?

Trên đỉnh đầu Tsubaki nổi thêm hai ba cục tức nữa.

— Này, chỉ hỏi một câu thôi, cô muốn có đánh nhau giữa chốn đông người này đúng không?

— Tôi hỏi thật đấy Minamiya – san, anh có thật là con người không? Vì sẽ chẳng có người bình thường nào làm được điều bất khả thi như thế trừ khi đó là thần thánh. Khai thật đi, anh là thần thánh phương nào vậy? Thần tự kỷ hả?

— Nói năng kiểu đó không sợ bị gọi là báng bổ sao? Sau khi xem cô vờn khẩu súng nhắm kia chán chê thì tôi tạm thời đã hiểu nguyên lý hoạt động cũng như chất liệu của từng khẩu, rồi tính toán đường đi đường đạn, hướng gió, góc khuất, vĩ độ, lực hút của trái đất, ma sát trong không khí, điểm mù của súng rồi cứ thế mà phang. Nhưng sau cùng thì vẫn phải dựa vào khả năng nhắm bắn của người đó đến đâu là chủ yếu... Tôi chỉ là một người bình thường nên chẳng phải thần thánh gì hết... À không, chỉ là sắp sửa chạm đến vị trí ngang với thánh thôi!

Tsubaki đưa con gấu nâu cho Chisaki. Chỉ việc đưa như thế trong khi trên mặt không hề biểu lộ tí cảm xúc nào hết.

— Cho cậu. Coi như tớ thay mặt con nhỏ tồ kia lấy về cho cậu!

— Cảm ơn cậu Tsu – kun, vậy thì mình xin phép!

Chisaki vui vẻ nhận lấy con gấu với sự thích thú phần khởi trên gương mặt.

— Thế con sư tử hồng đó cậu tính sao đây Tsu – kun?

Tsubaki thoáng nhìn xuống con sư tử nhồi bông còn lại trên tay mình. Hắn đang suy nghĩ đến việc chắc tặng luôn nó cho Chisaki để khỏi phải mang nó đi tới đi lui vướng víu.

— Cậu lấy nó luôn nhé!

Chisaki thoáng để ý thấy Mikazuki đang đứng phía sau Tsubaki, phùng mang tức giận nhưng vô cùng đáng yêu như đứa trẻ đang vùi vãnh được kẹo. Chisaki hiểu ngay Mikazuki rất muốn có con sư tử bông ấy, nhưng vẫn đang đợi Tsubaki chủ động tặng nó cho mình. Cũng là con gái nên Chisaki rất thông cảm với Mikazuki.

— Tsu – kun nè, đối với mình được con gấu nhồi bông này là quý hóa lắm rồi. Con sư tử còn lại, cậu không nghĩ nên tặng cho ai khác ngoài tớ sao? Nghĩ kỹ đi, xung quanh cậu vẫn còn nhiều người rất thích nó đấy, nếu cậu chịu để ý một chút thì sẽ thấy ngay!

— Chỉ là một con sư tử nhồi bông bình thường thôi mà nhiều người thích đến thế sao? À... cậu nói có lý, nếu đưa nó cho ngài Akifusa thì chắc chắn ngài ấy sẽ dùng nó làm nệm lót móng hay để gối đầu mỗi khi nằm trườn trên sàn ăn bím bím. Hoặc cho Hanabi nhỉ? để cảm ơn bộ Haori đỏ mà con bé đã may cho trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiểm... Sắp tới có lẽ cũng cần nhờ Hanabi may cho thêm một bộ nữa. Dùng con sư tử này làm quà hồi lộ chắc không đến nỗi!

Hắn nói thế càng khiến Mikazuki tức tối hơn chục lần. Đứng phía sau lưng mà Mikazuki không ngừng day nghiêng tên chết tiệt đang đứng phía trước. Làm cho Chisaki cũng hết chịu nổi hai người bọn họ.

— Tsu – kun, là do cậu cố tình đúng không? Mình biết là cậu hiểu vấn đề của bản thân... nên đừng khiến mọi chuyện xấu thêm nữa. Cậu ấy đang rất giận đó!

Hắn biết chứ... hắn thừa biết Mikazuki đang không ngừng rửa mình ngay phía sau, chỉ cần hắn chịu quay người 180 độ là sẽ thấy ngay... nhưng vẫn cố tình giả ngu như không hay không biết gì hết. Nghe Chisaki nói đến mức ấy, Tsubaki không còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận lỗi sai của mình.

Hắn quay lại chỗ Mikazuki, miệng thở dài ngán ngấm, tay đưa con sư tử nhồi bông về phía cô ấy.

— Xin lỗi, chỉ đùa chút cho vui thôi. Nếu cô thích thì cứ lấy đi... tôi cũng chẳng có ý định vòng xuống Thiên Chiếu Gia Trang chỉ để đưa mỗi một con thú nhồi bông lót móng đâu!

Đôi lúc, khi hắn tỏ ra hối lỗi và thật sự muốn ai đó tha thứ ch mình, thì nét mặt hắn dù lạnh lùng hững hờ cỡ nào thì Mikazuki vẫn có thể nhìn thấy sự chân thật nhất dù chỉ là chút ít. Có lẽ ngoài Chisaki và Mikazuki thì những người còn lại vẫn thấy hắn đáng ghét như thường ngày.

Không có lý do nào để không nhận. Vì thực sự Mikazuki rất thích con sư tử ấy... mà con gì cũng thế, có là rồng, rắn, hay ác quỷ, miễn là do Tsubaki tặng thì cô ấy đều thích. Nhận lấy con gấu bông trên tay,

Mikazuki ngượng ngùng quay đi chỗ khác với vẻ thẹn thùng đáng yêu khiến biết bao nhiêu người đàn ông phải ngây ngất.

— Cảm ơn!

— À... không có gì!

Vẫn biết con sư tử nhồi bông ấy là dành cho Mikazuki... vẫn biết là Tsubaki là người đưa cho cậu ấy. Nhưng Chisaki bắt đầu hối hận vì đã gợi ý Tsubaki tặng cho Mikazuki, giả như khi Tsubaki hỏi thì mình nên nhận lấy thì hơn... Mà giả sử nếu như chuyện đó xảy ra thật, thì Chisaki lại cảm thấy có lỗi với Mikazuki rất nhiều... Quả nhiên thật không dễ dàng cho cô cung chủ nhỏ tí nào. Nếu chọn phương án một thì thật có lỗi với cô bạn thân, còn nếu chọn phương án hai thì lại có lỗi với chính bản thân mình... Chọn cách nào cũng không có được kết quả tốt.

Ngay khi ấy, bất ngờ đâu đó một chiếc mặt nạ con cừu nhỏ úp lên mặt Chisaki, che phăng đi tầm nhìn của cô cung chủ nhỏ trước cảnh Tsubaki với Mikazuki. Và người úp chiếc mặt nạ ấy không ai khác chính là Hajima thiếu chủ.

— Hajima – kun?

— Tổ vừa bắn trúng được đây nên cho cậu đeo tạm chơi. Ít ra thì nó sẽ có ích trong một số trường hợp nhất định!

Hình như Hajima có ý giúp mình... không cho mình nhìn về phía Tsubaki và Mikazuki... hoặc cũng có thể chỉ là do bản thân tưởng tượng thôi. Nhưng Chisaki vẫn cảm ơn Hajima rất nhiều.

.....

— Chisaki cậu biết không? Bắn trúng hay không trúng, phụ thuộc vào những yếu tố như hướng gió, độ nảy, độ nhạy của súng chỉ là chuyện vô cùng nhỏ. Một thiện xạ tài giỏi thì có thể sử dụng bất cứ loại súng nào cũng trúng, không bắt buộc phải là súng nhắm hay súng ngắn!

Hajima đang khiêu khích ai đó về việc chơi trò bắn súng rút quà... Hiểu ý, Tsubaki bắt đầu mở chế độ thách chiến với Hajima với ánh mắt trừng trừng hình viên đạn.

— Ô, xem ra có người đang muốn thử sức chút đỉnh về kỹ năng thiện xạ nhỏ. Thế thì tôi đây cũng không phải khách khí nữa. Nhưng Hajima thiếu chủ... cả tôi cả ngài đều chỉ quen sử dụng Katana. Mặc dù tôi có biết chút ít về Kyudo (Nghệ thuật bắn cung) nhưng chắc cũng không áp dụng được mấy vào sử dụng súng ống... Nên mong được chỉ giáo nương tay!

— Hô hô, tôi nào đâu dám, một người dùng cung tên vừa bắn vừa cười ngựa suốt phố Yokohama vào ban đêm, lại có thể bắn phăng Yari của tôi trong Đêm Vũ vòng cuối cùng. Hơn nữa lại lấy được hai con gấu bông cùng một lúc thì quả thật không phải tay mơ. Chính tôi đây mới là người mong được chỉ giáo!

Hai con rồng và con hổ một lần nữa kinh nhau liên tục với ngọn lửa bốc lên phừng phực từ đôi bên, báo hiệu sẽ xảy ra một trận đọ súng để xem xem ai là người bắn rơi được nhiều phần thưởng nhất.

Biết chắc chắn không có cách nào cản được hai tên con trai hiếu chiến thích đối đầu nhau. Chisaki đẩy Mikazuki sang chỗ khác.

— Hai cậu ấy lại nổi hứng ganh đua với nhau nữa rồi. Có lẽ sẽ phải mất một lúc đấy. Chúng mình đi thăm quan gian hàng khác thôi!

— Eh... liệu có được không? Để Hajima thiếu chủ và Minamiya – san một mình như vậy thì có hơi...

— Không sao, họ là vậy mà, luôn xem nhau như đối thủ cần phải vượt qua nên lúc nào cũng không ngừng cố gắng. Nhưng sau đó thì lại trở nên thân thiết vì kết thúc một trận so tài họ lại hiểu những điểm mạnh và điểm yếu của nhau hơn. Tsu – kun và Hajima – kun, giống như hai thái cực Yin và Yang, không bên nào có thể tồn tại mà không tương trợ với cái kia. Cứ để họ tự do với nhau... càng cãi nhau, càng đối đầu, thì càng trưởng thành. Cậu cũng thấy cả hai người họ đã thay đổi rất nhiều kể từ Đêm Vũ kết thúc phải không?

Có lẽ Chisaki nói đúng, kể từ khi Đêm Vũ chấm dứt, Tsubaki không còn nhìn đời bằng gam màu sắc tối tăm nữa. Và thành kiến về tên phản đồ Tsubaki của thiếu chủ Hajima cũng ít hơn phần nào. Thôi thì cứ

để hai người ấy xung đột với nhau vậy, miễn là không rút kiếm chém nhau giữa chốn đông người thì mọi việc vẫn còn nằm trong vòng kiểm soát.

.....

Khu vui chơi Yokohama vẫn còn nhiều điều thú vị đang chờ đợi lắm. Bốn người bọn họ, chia thành hai cặp hẹn hò đôi tham gia những trò chơi khác dưới sự dẫn đầu của Mikazuki. Nào là chơi đu quay tách, đi tàu lượn siêu tốc, khám phá ngôi nhà ma mặc dù Mikazuki cực kỳ sợ ma, cô nàng tóc tím đen hở một chút là bám víu lấy Tsubaki khi cả thân thể run rẩy không ngừng... Sợ rồi lại bám lấy Tsubaki, mỗi lần như thế, Chisaki lại cảm thấy trái tim mình bị bóp chặt nhiều hơn. Và cứ mỗi khi nổi buồn xâm chiếm lấy tâm trí, thì Hajima lại là người chủ động bảo vệ Chisaki khỏi những suy nghĩ ấy... Giống như Hajima hiểu rõ điều gì đang diễn ra giữa mối quan hệ của ba người vậy.

.....

Đến trưa khoảng 12h, nhóm bốn người quyết định nghỉ ngơi một chút sau chuyến vui chơi mệt mỏi tiêu tốn quá nhiều năng lượng. Chisaki đề nghị dừng trước một khu cắm trại tập thể đầu đó trong khuôn viên khu vui chơi Yokohama. Nơi đó tập trung rất nhiều kiểu bàn ghế picnic, có những gian hàng bán đồ ăn nhanh, thậm chí là có vài người diện bộ đồ thú nhồi đi phát bóng hay chơi đùa cùng con nít. Khu vui chơi Yokohama, quả là sự lựa chọn tuyệt hảo cho mọi nhà sau một tuần bận rộn.

_ Mời mọi người!

Chisaki và Mikazuki, cả hai cô gái xinh đẹp nhất nhà Tsuchimikaido đều thể hiện khả năng nữ công gia chánh để cho ra những hộp cơm trưa vô cùng hấp dẫn. Mikazuki thì có làm cơm nắm hình tam giác khá vuông vắn đẹp đẽ, một phần trứng chiên xếp cuộn thành từng khúc nhỏ nhỏ. Vài con tôm chiên xù với bột quế còn thơm nức nóng hổi. Những miếng gà chiên tẩm gia vị ngũ hương vàng óng như vừa được phết mật ong. Và một phần toàn miếng xúc xích hình bạch tuộc trông vô cùng ngộ nghĩnh đáng yêu... Đúng chất một hộp bento ba tầng dành cho những chuyến đi chơi như hôm nay.

Còn về Chisaki, cô cung chủ nhỏ đã sử dụng bếp nhà Tsuchimikaido để làm ra một số món ăn như sau. Một phần đầy sushi các loại cá, loại tôm, loại mực lung linh sắc màu. Một phần salad trộn để bổ sung vitamin và khoáng chất. Một hộp để dành riêng cho món sườn chua ngọt còn thơm nức. Tầng dưới cùng là một suất thịt bò phi lê cùng thịt nhím biển Bắc Mỹ. Tất cả được gói gọn trong hộp cơm bốn tầng đen tuyền lấp lánh, làm tăng thêm hương vị cho từng món ăn.

_ Chisaki, hộp cơm của cậu đẹp quá chừng. Trong khi hộp của mình thì có hơi... đơn giản chút!

_ Không, mình thấy hộp cơm của Mikazuki mới đáng yêu làm sao. Nhất là những con bạch tuộc xúc xích ngộ nghĩnh này này. Không ngờ Chisaki khéo tay ghê... Hôm nào dạy cho mình cách làm nhé!

.....

_ Oi Chisaki, phò tóc tím, tán tỉnh hộp cơm của nhau thế đủ rồi. Bây giờ đã có thể cho chúng tôi dùng bữa được chưa?

Trái với vẻ hào hứng giữa hai cô gái thì hai cậu con trai kia lại tỏ ra thèm ăn kinh khủng. Cũng dễ hiểu thôi... hễ cứ gặp một trò chơi là lao đầu vào thi thố với nhau, thử hỏi không mau xuống sức mới lạ. Nên bây giờ cho cái gì, hai người ấy cũng nuốt được tuốt... Mà có khi còn biến bữa trưa nay thành một trận độ xem ai ăn nhanh ăn nhiều ăn khỏe hơn cũng không biết chừng.

_ Xin lỗi vì đã để hai người chờ. Chúng ta dùng bữa thôi!

_ Nếu vậy thì... Itadakimasu!

Cả ba người bao gồm Mikazuki, Chisaki và Hajima đều nói từ Itadakimasu trước khi dùng bữa, và quả nhiên chỉ mỗi một mình Tsubaki là không nói thành ngữ ấy. Nhưng thôi, chuyện này cũng đâu phải điều lạ lùng gì... hẳn có bao giờ tin vào thần linh đâu, nên không cần thiết phải nói câu ấy.

_ Ngon quá Chisaki... cậu nêm món sườn vừa miệng ghê, không quá mặn cũng không quá ngọt! Mikazuki tươi cười hăm hở khi lần đầu tiên thưởng thức món ăn của Chisaki.

__ Mình đã cố gắng không để liều lượng đường và chanh không vượt nhau quá nhiều. Nếu cậu thích đến thế thì mình vui lắm!

Hajima thiếu chủ dùng một chiếc nĩa cầm lấy lát trứng mỏng trong phần salad trộn giấm của Chisaki và ném thử. Vị chua của nó cũng vừa phải, không quá xót cũng không quá nhạt, chảy xuống huyết quản, lưu lại hương vị tuyệt hảo ở đầu lưỡi.

__ Nếu không nhầm thì trứng này được thu thập từ nông trại nhà Kurahashi đúng không? Loại trứng mới khi đã lai giống thành công vịt và gà ấy?

__ Uh, đúng thế, mình đã thử sử dụng loại trứng mới mà cậu gửi đến để dùng làm món salad. Loại trứng mới này hay lắm, khi đập vỏ phần lòng và nhân trắng bên ngoài không bị vỡ, rất thích hợp để luộc hay làm bánh. Phần sườn xào có lớp vàng như mật ong cũng là do mình hòa chung với phần lòng đỏ trứng ấy!

Vậy là phần sườn chua ngọt với salad đã được ném thử và mình cũng đã giải thích nguyên lý làm ra sao. Chỉ còn lại một người nữa chưa thử món ăn của mình... Đó cũng là người mà Chisaki mong muốn được nghe cảm nhận nhất.

__ Còn cậu thì sao Tsu – kun?

Làm sao là làm sao khi tên dở người Tsubaki chơi trò tung hứng bằng cách hất miếng sushi lên cao rồi dùng miệng dớp lấy. Cả một miếng sushi lớn như vậy mà hắn còn làm trò được thì quả thật tên này không phải là người. Mặt khác, thói quen của hắn là ăn và hấp thụ chất dinh dưỡng từ thức ăn như một cái máy vô tri vô giác... Nên khi nghe hỏi về cảm nhận thì hắn rơi vào tình trạng khó khăn... Rồi hắn bắt đầu nghĩ đến trường hợp tự bịa ra thứ gì đó để qua chuyện này.

__ Nói thế nào nhỉ, cũng không đến nỗi tệ. Nhưng cũng do lâu rồi không đụng đến miếng sushi nên vị giác có chút khó khăn để nhận biết... Mà nếu so sánh đến miếng sushi William từng nổi hứng làm thử thì... của cậu vẫn tốt hơn nhiều!

__ Oh my, thì ra cậu chê sushi của tôi làm dở hơn của Chisaki ư? Quá đáng nhé Kazuto – kun... nhưng quả thật sự thật đúng là như thế... so với Hime sama thì tôi vẫn còn phải học hỏi nhiều lắm!

Một giọng nói rất dỗi quen thuộc cất ra phía sau lưng Tsubaki. Tên dở người chưa kịp quay lại làm gì thì đã có một bàn tay từ phía sau chồm lên phía trước, chộp lấy một miếng sushi và cho vào miệng người đó nhai nhồm nhoàm.

__ Hừm hừm, vậy ra cung chủ cho thêm đường vào mực sao... hiểu rồi, lần sau mình cũng sẽ làm thử như thế!

__ William???

__ Good afternoon, Kazuto – kun, Mikazuki – sama, Chisaki hime – sama and Hajima – dono... là tôi William đây... William D. Saotome!

58. Chương 58

__ William, cậu đang làm cái gì vậy? Mà quan trọng hơn, tại sao cậu lại có mặt ở đây?

__ Uầy, xấu tính quá nhé Kazuto – kun. Đi chơi mà không thèm rủ tôi một tiếng. Có biết sau bao thời gian làm việc mệt mỏi cật lực, tôi cũng cần được thư giãn đầu óc hay không? Thậm chí cả một cuộc điện thoại, cậu cũng chẳng buồn gọi cho tôi nữa... Tôi đã buồn đến mức gần khóc đó Kazuto – kun!

__ Việc của cậu, vấn đề của cậu thì có liên quan đến tôi? Bị stress bị áp lực công việc thì mặc xác cậu chó. Tôi chưa thèm gọi điện đòi nợ cậu số tiền điện tiền nước tiền thuê ăn nhờ ở đậu là tốt lắm rồi, còn ngồi đó mà tru tréo lên à? Còn chưa chịu trả lời câu hỏi của tôi nữa... Làm gì ở đây thế hả? Sao không ở nhà lo hồ sơ giấy tờ, tìm bằng chứng hay lò mò thuyết phục tòa án cho thừa hưởng võ đường hợp pháp đi?

— Mọi việc vẫn đang tiến triển cực kỳ tốt. Thật sự chuyến này tôi phải gửi lời cảm ơn đến Hajima thiếu chủ và sự giúp đỡ tận tình phía nhà Kurahashi rất nhiều. Chỉ trong một thời gian ngắn nữa thì tôi hoàn toàn hợp pháp đứng tên ngôi vị thống lĩnh gia tộc Saotome một cách công khai minh bạch... Còn trả lời cho câu hỏi của cậu, chỉ một câu đơn giản thôi... Là người thì cũng cần phải giải trí chứ... Chính vì thế, nên tôi cũng hẹn hò giống y như bốn người các cậu vậy!

— Eh! Hẹn hò, William – san, anh đang hẹn hò với ai vậy ạ?

— Oh no no Mikazuki – sama, ở bên Anh, bắt người khác tiết lộ người mà họ đang hẹn hò là bị quy vào tội xâm phạm quyền lợi cá nhân đó. Cô tuyệt đối phải cẩn thận!

— Xin lỗi!

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngấm.

— Này tên lai tạp, chém gió cũng vừa vừa thôi... Đâu ra cái luật đó vậy? Mặc dù ngay cả tôi cũng rất muốn có cái quy định ấy cho đỡ bị sấm soi dòm ngó suốt ngày!

— Oh my, sao chẳng ai chịu đứng về phe tôi thế nhỉ? Mà cũng không thành vấn đề gì, cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Tôi không tiết lộ thì chắc chắn sau này mọi người cũng sẽ biết. Nhân vật này mọi người đều quen đấy... Chỉ là không ai dám nghĩ một người như cô ấy lại chấp nhận đi chơi với tôi!

— William – san, tìm thấy anh rồi!

Lại thêm một giọng nói khá quen cất tiếng gọi tên William từ phía cuối con đường. Đó là một cô gái trẻ tuổi Chisaki hoặc cũng có thể lớn hơn một đến hai tuổi là cùng. Dáng người cân đối, da dẻ hơi trắng so với bình thường. Mái tóc xanh lơ để hai búi tóc dài xõa xuống hai bên mang tai phát phơ theo chiều gió thổi. Điểm nổi bật của cô ấy chính là ở đôi mắt đỏ hồng như viên ngọc ruby lấp lánh trong hanger tối.

— William – san, chẳng phải tôi đã cảnh báo anh là không được đi lung tung rồi sao? Khu vui chơi giải trí này rất đông, đặc biệt là vào ngày chủ nhật cuối tuần thì còn ác liệt hơn nhiều so với ngày bình thường!

— Xin lỗi xin lỗi, cũng do tôi nóng lòng muốn đến thử công viên giải trí Yokohama do Thiên Chiếu Gia Trang quản lý xem như thế nào nên một phút không kiềm được lòng mình. Bắt cô phải chạy đi chạy lại để tìm tôi thế này... thật có lỗi quá ha ha!

— Nếu như William – san đã nhờ tôi làm hướng dẫn viên cho chuyến đi chơi này thì chí ít cũng nên để ý đến lời nói của tôi chứ. Tôi hiểu công việc của anh đang rất vất vả, nhưng xin hãy giữ thể diện cho chính bản thân mình... bởi vì dù sao anh cũng là hậu duệ của...

Khựng lại giữa chừng khi biết không chỉ có duy nhất mình và William đang đứng tại đây. Cô gái có mái tóc xanh lơ, đôi mắt đỏ ấy chậm chậm quay sang nhóm bạn bốn người không khỏi ngạc nhiên cả đôi bên.

— Nanami – san... là Nanami – san sao?

— Mikazuki – sama, Chisaki – sama, Tsubaki – dono... và cả Hajima thiếu chủ... mọi người đang làm gì ở đây thế?

— Làm gì là làm gì? Đương nhiên là nghỉ xả hơi sau một tuần dài mệt mỏi rồi? Có ý kiến gì hả cô người cá kia? Mà quan trọng hơn... có thật là cô đang hẹn hò với tên lai tạp này không hả? Tsubaki lên tiếng hỏi một cách lạnh lùng thờ ơ vô cảm.

— Hẹn hò? Làm sao chuyện ấy được? Có phải... William – san... có phải anh lại hiểu sai ý nghĩa của câu nói đó không?

— Hiểu sai ý?

— William – san có nhờ tôi gợi ý về một nơi nào đó giúp tinh thần thoải mái khi cứ mãi miết chăm chăm vào công việc đến tận bù đầu. Rồi tôi chợt thoáng nhớ ra rằng Thiên Chiếu Gia Trang có điều hành một khu vui chơi giải trí lớn ở Yokohama, nên tôi đề nghị cùng đến đây thư giãn đầu óc. William – san cứ ghim trong đầu rằng đây giống như một buổi hẹn hò nhưng tôi đã đính chính giải thích cho anh ấy hiểu... nhưng có lẽ William – san vẫn chưa hiểu rõ lắm!

Tsubaki đảo mắt về phía William đang làm điệu cười nhe răng hơn hớn kia. Hắn tự dùng tay đập bụp lên mặt, kéo thẳng một đường dài xuống như vết mèo cào. Miệng không khỏi cất tiếng thở dài ngán ngẩm.

— Cái gì mà không hiểu. Quá hiểu rõ tình hình là khác, nhưng vẫn làm ra vẻ ngu ngơ chỉ để chọc ghẹo cô ta cho vui... Nhưng mà tại sao hắn lại phải hạ mình vờn lâu với một cô gái thế nhỉ? Không lẽ hắn ta thật sự đã...

.....

— Etou, dù sao thì mọi người cũng đã tập trung hết ở đây rồi. Đây quả nhiên là duyên số do ngài Amaterasu sắp đặt... Nếu thế thì sao chúng ta không đi chơi cùng nhau nhỉ? Chisaki... không phiền gì đúng không? Mikazuki là người đề ra ý tưởng ấy.

— Uhm, mình thì không sao, càng đông càng vui mà. Nhưng không biết ý của Hajima – kun và Tsu – kun thế nào!

Tsubaki tính đưa tay “phản đối” vì hắn không muốn gặp thêm nhiều rắc rối nữa. Hắn cứ theo cái quan điểm càng nhiều người thì nguy cơ phiền phức càng tăng cao. Cho nên, dù muốn dù không thì hắn nhất quyết sẽ phản đối.

— Không có vấn đề gì, có thêm một hay hai người cũng chẳng ảnh hưởng gì đến kế hoạch của chúng tôi. Chúng ta có thể đi chung nếu hai người muốn!

Ngay khi Tsubaki đang tính đưa ra quyết định của mình thì Hajima đã tranh phần nói trước. Khiến hắn không kịp phản ứng.

— Ê... còn tôi thì!

— Tôi thì tôi ủng hộ hai tay hai chân rồi đấy. Đúng như Mikazuki – sama nói, mọi người tụ hợp ở đây đều do ý trời. Vậy thì ta nên tranh thủ cơ hội mà các vị thần ban cho... Cho nên tôi... William là một phiếu đồng ý!

— Đợi một chút coi...

— Nếu Hajima – dono và mọi người đều đồng ý thì xem ra tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Phận làm vệ sĩ cho thiếu chủ nhà Kurahashi đành phải nghe theo lời chủ nhân! Nanami trả lời.

Sau cùng thì Tsubaki vẫn chưa nói được lời nào. Hắn cảm giác như đám kia đang xúm lại bắt nạt hắn... Không phải cảm giác nữa, mà chắc chắn đó là sự thật rồi. Chắc chắn họ cố tình đẩy mình xuống phía dưới cùng vì biết mình sẽ không tán thành nên lừa nhau đánh bẹp mình đây. Nghĩ ra cách này, dùng số đông áp đảo số ít... ai đã nghĩ ra ý tưởng ấy, là Chisaki hay Hajima?

— Còn cậu thì sao Tsu – kun? Hình như cậu muốn nói gì thì phải!

Là Chisaki... thủ phạm nghĩ ra kế sách ấy không ai khác ngoài Chisaki. Vì sao à? Vì quen biết nhau từ nhỏ, nên hiểu được ngụ ý ở từng câu nói qua nét biểu lộ trên gương mặt. Cái kiểu cười nhưng bên trong lại đắc chí chiến thắng kia thì không sai vào đâu được, người đầu tiên hết cho những người còn lại áo đảo mình chính là Chisaki.

— Các người cố tình đẩy tôi xuống phía dưới để không thể từ chối vì số lượng thắng chất lượng chứ gì... Hầy, thì tùy, sao cũng được. Vì giờ nếu có mình tôi không tán thành thì mấy người cũng đâu có chịu!

— Yay, quyết định thế nhé, cùng chơi cùng vui thôi... Hầy biến ngày chủ nhật hôm nay trở nên lý thú nào!

.....

Lý thú hay không không biết... chỉ biết là trong sáu người bọn họ thì có một tên quái thú mặt mày cứ hầm hầm, người lăm lăm đi phía dưới cùng đoàn, đôi mắt lạnh lùng thờ ơ không kém phần chán chường hướng thẳng về trước như thể đang nhìn một tương lai tăm tối chuẩn bị xảy đến.

— Chết tiệt, thế quái nào mà mọi chuyện lại thành ra như vậy? Toàn những thứ chẳng giống đâu cứ lần lượt xuất hiện... làm cho mọi thứ cứ lộn tung phèo hết!

Ngay tức thì, chàng trai nửa tây nửa ta như diễn viên điện ảnh hạng S choàng tay qua cổ Tsubaki một cách thân thiết, miệng nở nụ cười xoắn toét thường ngày mà mỗi khi nhìn thấy, Tsubaki đều phải kìm nén không hất thẳng tóc cháo vào mặt.

— Thôi thôi Kazuto – kun, một điều nhin, chín điều lành... Bỏ qua hết đi. Cứ nhìn xem, mọi người đều đang rất vui vẻ phần khởi khi được gặp gỡ nhau đây thôi. Hơn nữa, sau một tuần làm việc mệt mỏi, có thể hội với nhau một cách đầy đủ như vậy không phải đơn giản đâu. Cậu không nghĩ đây là cơ hội để mọi người hiểu rõ nhau hơn sau khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc ư? Có thể giảng hòa với Hajima thiếu chủ hay thậm chí là tìm hiểu thêm về Nanami... cậu không thấy mình lợi được cả đôi đường sao?

Thoáng nghĩ những điều William nói có vẻ hợp lý. Trước mắt, mình chỉ biết Nanami Kurahashi dưới cái danh luân hồi chuyển kiếp của Lumina... là cháu gái thần biển có khả năng biến thành nhân ngư mỗi khi tiếp xúc với nước biển... Đó là tất cả những gì mình biết về người con gái tóc xanh lơ Nanami, ngoài ra chẳng còn thông tin gì giúp ích cho cuộc trợ sức trong cuộc chiến cuối sau này. Tsubaki thiết nghĩ, có lẽ mình cũng nên bắt đầu tìm hiểu thêm về cô ta... nếu cô ta thật sự là một người cá.

— Mà khoan một tẹo, tôi cứ thắc mắc này giờ... Nanami – chan? Từ khi nào mà cậu và cô ta trở nên thân thiết quá vậy?

— Thân thiết? Ôi dào... chuyện bình thường ở huyện. Vì cô ấy là người thay tôi chăm lo cho võ đường Saotome. Cô ấy còn hay sang nhà để nấu nướng, lau dọn nhà cửa mỗi khi tôi bận việc. Suốt ngày cứ gặp mặt nhau như thế, rồi trò chuyện qua lại không sớm thì muộn cũng sẽ trở thành bạn của nhau. Bây giờ mối quan hệ của hai chúng tôi thân thiết đến mức còn mời cô ấy đi chơi chung như một cặp tình nhân bình thường ấy... thấy ghen tị không? uh hể hể hể hể hể hểyyyyy!

Tsubaki bỗng nhiên ngoái cổ quay sang William với ánh mắt tròn to pha chút sững sờ lạ lẫm. Giống như hắn đang nhìn thấy một điều gì đó không phải trên gương mặt cười toe cười toét kia... một điều gì đó không giống thường ngày, một điều gì đó không phải là William mà chúng ta vẫn thường hay biết.

— Thật kỳ lạ, hình như tôi đã từng thấy cái vẻ mặt này của cậu trước đây thì phải... Phải, cái khoảng thời gian cậu và Dorothy nói lời chia tay nhau. Cậu đã cười giống như thế này để cô ấy yên tâm ra đi... nhưng nếu không phải là người hơi hợt thì sẽ thấy được rất rõ một điều rằng: nụ cười của cậu là một chiếc mặt nạ dối trá. Trông nhưng thế nhưng thực chất lại không như thế... Cậu cố lừa người khác nhưng lại không nhận ra cậu tự lừa dối chính cảm xúc của mình... William, cái nụ cười của cậu ở thời điểm ấy và thời điểm hiện tại là như nhau đấy!

Tròn mắt nhìn Tsubaki vài giây. William không ngờ rằng mình lại bị Tsubaki nhìn thấu một cách đơn giản như thế. Từ trước đến nay, William luôn sử dụng nụ cười giả tạo để không ai nghi ngờ đến cuộc sống đời tư của mình... Đúng như những gì Tsubaki đã nói. Anh ta đã từng biết yêu là thế nào, biết niềm hạnh phúc khi được bên người mình dành trọn tình cảm là như thế nào... và cũng biết đau khi người đó nói lời chia tay. Cũng giống như ai kia, William cũng biết buồn, biết khóc... nhưng vì không muốn khiến mọi người xung quanh phải lo lắng, nên anh ta đã chọn nụ cười là lớp mặt nạ che đi nỗi đau gặm nhấm linh hồn bên trong... dần dần nó đã trở thành nét thể hiện chính trên gương mặt chàng trai nửa Tây nửa ta lúc nào không hay... Và bây giờ, một lần nữa, Tsubaki là người đã chỉ cho anh thấy tình trạng thật sự của bản thân của mình ra sao... nó đáng hay không đáng.

William thở phào một hơi, sau đó thì nở nụ cười nhoen nhẹ nhàng.

— Bị nhìn thấu mất rồi... quả nhiên có bạn chung phòng hiểu mình thật đáng sợ. Đôi khi tôi lại nghĩ cậu không phải là một người bình thường đó Kazuto – kun... Chẳng lẽ không có gì là không thể qua nổi “thiên lý nhân” của cậu sao?

— Tôi không phải thần tiên, nên chẳng có thiên lý nhân gì sất... Mà công nhận không ít người nói tôi không được bình thường... nói một cách phũ phàng thì là người còi trên ấy. Nghe thêm một hai lần chả sao!

— Quả thật là tôi đang hơi có một chút phân vân vì bỗng dưng những ký ức về Dorothy chợt quay về trong tâm trí khi đi chung với Nanami... Có khi nào do cả hai đều mang màu mắt đỏ như ruby không nhỉ!

— Nhắc mới để ý, hình như Dorothy là học sinh duy nhất có màu mắt đỏ nên trong lớp cô ta được gọi là “Dorothy mắt mèo” nhớ?... Rồi sao? Cái cảm giác phân vân đó rút cuộc là phân vân vì điều gì?... Lý do gì

mà cậu cứ “vờn” cô ta nhiều thế? Bình thường chỉ tầm một hai ngày rồi lại chán bỏ ngay... Bộ yêu cái cô Nanami kia rồi hả?

— Ừ phải đấy!

— Hả?

Tsubaki tròn mắt ngạc nhiên... nhưng lần này ngạc nhiên vì William thừa nhận điều đó rất nhanh và cũng rất bình thản như không.

— Này, tôi chỉ đùa thôi... Mà thật đấy hả?

— Cậu đùa nhưng tôi thì đùa làm gì... tôi thích cô ấy thật đấy. Tương tự khi cậu và Lumina thích nhau như một cặp đôi và muốn hẹn hò với nhau chuẩn không cần chỉnh!

— Thông tin sáng giá nhất ngày hôm nay nhỏ... thế bắt đầu từ khi nào vậy?

— Từ lần đầu tiên tôi bước chân vào võ đường Saotome... Nói thẳng ra thì nó giống như tiếng sét ái tình ấy, vừa gặp phát là yêu luôn không cần chào hỏi. Tình cảm tương tự con người đôi lúc khó hiểu thật ha... Cái thể loại ghét nhau dữ dội rồi quay sang yêu nhau... cái thể loại cùng nhau vượt qua bao nhiêu khó khăn để chứng minh sợi tơ duyên giữa hai người thật sự cũng có... Thậm chí chẳng quen biết, mới gặp cũng có thể yêu ngay... Con người thật rắc rối ha!

— Hầy, yêu từ cái nhìn đầu tiên ư? Đúng là trên đời này không ít cặp đôi đến với nhau chỉ qua một cái liếc mắt đưa tình đơn giản. Nhưng nếu chỉ đơn thuần là thích nhau qua vẻ bề ngoài thì sự vững bền của nó chẳng đâu vào đâu... Vì vẻ đẹp bên ngoài cũng sẽ bị hao mòn đi theo năm tháng... một thứ không tồn tại vĩnh cửu như vậy... liệu có phải điều cậu mong muốn không?... À... nói đúng hơn là trong cuộc sống này... không gì là vĩnh cửu hết!

— Oh my, nghe cứ như chuyên gia tư vấn tình yêu ấy. Người khác mà nghe mấy lời này từ cậu thì họ sẽ nghĩ Kazuto – kun có kinh nghiệm trong mấy vụ này lắm!

— Thì quả thật tôi đã từng trải qua nên biết chút ít. Giữa tôi và Lumina... tôi có thể nhớ đến Lumina là vì những ký ức về cô ấy. Bây giờ thì nó được xem như vĩnh cửu... nhưng khi tôi chết... nó cũng sẽ trở thành hư vô... Quả nhiên chẳng có gì tồn tại mãi mãi hết... Mà cậu và cô ta thường xuyên gặp mặt nhau ở võ đường Saotome, chẳng phải quá thuận lợi cho cậu tác hành nhiệm vụ sao? Hai người trông thân thiết và nói chuyện với nhau đơn giản quá còn gì!

— Nhìn thì trông thế nhưng thực chất luôn đi ngược với suy tính. Nói không giấu gì chứ cách đây mấy ngày, tôi và cô ấy còn cãi nhau nữa cơ. Hai bên nói qua nói lại, bất đồng quan điểm tí nữa trở thành thù địch. Cũng may cả hai nhận ra nếu cứ tiếp tục thì sẽ xảy ra xung đột giữa gia tộc Kurahashi và gia tộc Saotome nên ngay tức khắc chấm dứt cuộc đối thoại ấy lại rồi giảng hòa. Buổi đi chơi ngày hôm nay cũng là vì mục đích muốn giảng hòa giữa hai bên đó chứ!

— Cãi nhau? Cãi nhau chuyện gì? chắc cô ta chê cậu ăn ở trác táng, bẩn thỉu, quần áo mỗi nơi một cái hay đại loại như ăn xong không rửa chén hả?

— Bắt cháu gái thần biến làm việc như một osin vất vả ư. Cậu nghĩ tôi chán thờ đến mức đợi cho nhà Kurahashi qua chém tới tấp vào mình sao?... Nói chung cũng chỉ là một chút vấn đề lật vạt lẻ tẻ nhưng hậu quả thì lớn lớn... Nếu là cậu thì chắc chắn sau này cũng sẽ biết thôi... còn bây giờ thì chưa phải lúc. Tôi cũng lỡ hứa là sẽ không nói nữa rồi nên dù cậu có móc họng tôi cũng chẳng thêm nói đâu, uh hể hể hể hể hể hểyyyyy!

— Đã thế thì nín luôn đừng nói cho đến lúc xuống mồ giùm cái... Đây không có hứng!

Điêm qua điêm lại một số trò chơi có trong công viên giải trí cũng hết cả một ngày. Chỉ vì một ai đó muốn được tham gia “toàn bộ” những thứ có thể chơi nên nhóm bạn phải vật lộn giữa đám đông để cho người ấy được toại nguyện... Nhưng không ai dám phủ nhận rằng những việc làm như thế hoàn toàn là thừa thãi khi nét phấn khởi đi đôi cùng nụ cười đều hiện lên trên gương mặt từng người một. Ngay cả kẻ khó tính

kia cũng bắt đầu cảm nhận được sự lợi cuốn của công viên giải trí lớn nhất Yokohama... Hắn cũng tham gia nhiều trò chơi hơn mặc dù trên tinh thần bị bắt ép... và cũng chịu nhếch mép khi thấy nó hứng thú.

Mỗi một trò chơi, là mỗi một lần họ trải nghiệm nhiều điều khác nhau ngoài niềm vui phần khởi. Phải... công viên giải trí không chỉ là một nơi xả stress sau một tuần làm việc đầy căng thẳng... mà còn là thước đo tâm tư tình cảm con người hữu hiệu nhất thường xuất hiện trên những kênh phim truyền hình hay manga tình cảm. Điển hình như trò câu cá sấu chẳng hạn... thường thì loại hình giải trí thử cảm giác mạnh khi cho phép thử sức bền với cá sấu này không được thịnh hành ở Nhật Bản cho lắm... nhưng riêng khu vui chơi giải trí lớn nhất Yokohama thì lại khác. Du khách có thể chiêm ngưỡng những con cá sấu nguy hiểm, loài sát thủ dưới nước một cách tường tận... Và còn có thể thử sức với loài có bộ răng hàm nặng gần 200 kg này.

Ngay khi Mikazuki thả mồi xuống thì bị cá sấu tấp ngay từ một phút đầu tiên. Bị giật xuống một cách bất ngờ khiến Mikazuki không kịp phản ứng trả lại, dẫn đến cô ấy bị kéo theo suýt chút nữa là đập mặt vào hàng rào bảo vệ nếu như Tsubaki không đứng gần đó, kịp thời ôm bờ eo thon gọn cô ấy áp sát vào người, rồi dùng chân đạp thẳng vào thanh rào bảo vệ để đỡ. Thật quá nguy hiểm, thử tưởng tượng chỗ khung sắt bảo vệ bị hỏng do rỉ sét quá lâu mà không được bảo trì thật kỹ thì chắc cá sấu dưới kia có bữa trưa ngon lành rồi... Nhưng cũng nhờ thế mà Tsubaki với Mikazuki mới có cơ hội gần nhau đến mức còn nghe được hơi thở trật nhịp của nhau. Tư thế này, giống như khi hắn cố tình dùng răng cắn nhẹ vào gáy Mikazuki khi cả hai cùng ở căn biệt thự kính ngoài biển vịnh Kyuushi. Một người nhìn thấy một bờ gáy vừa thanh tao vừa đẹp, còn nghe thấy một hương thơm nhẹ nhàng phảng phất từ mái tóc tím đen suôn mượt xõa dài trong gió. Người kia thì cảm nhận được sự ấm áp đang bao lấy cơ thể mình cùng sự an toàn từ bàn tay chai sạn vì cầm kiếm suốt bao năm qua... Cứ như thế thời gian trôi qua từng phút từng giây, khoảng cách giữa hai người họ càng lúc càng gần nhau hơn.

— Oi, không sao chứ? Có bị trật tay trật chân gì không?

— Không sao... cảm ơn...

Trông thấy Mikazuki và Tsubaki, trái tim Chisaki càng nhói đau hơn bao lần hết. Đáng lẽ mình phải vui khi biết Mikazuki và Tsubaki không còn lạnh nhạt với nhau... nhưng sao nó lại khó chịu đến thế. Nhìn Tsubaki chăm sóc lo lắng cho Mikazuki và ngược lại, Chisaki bắt đầu hiểu được thế nào được gọi là sự ghen tỵ... giá như Chisaki cũng ở vị trí của Mikazuki lúc này thì chắc cô ấy sẽ hạnh phúc biết bao.

Đứng sát ngay bên cạnh nhưng Chisaki không bao giờ nhìn mình, mà cứ luôn trông mắt về phía Tsubaki một cách thần thờ vô vọng. Hajima cũng đang ném trái cảm xúc mà Chisaki đang trải qua giống như vậy. Để ý một người khi người ấy không bao giờ quay đầu lại để nhận thấy mình quan tâm đến người ấy nhiều như thế nào... cái cảm giác hụt hẫng thất vọng ấy thật sự khó chịu lắm. Nhưng nếu từ bỏ người mình thương yêu chỉ vì một chút hờn dỗi hay cái tôi quá lớn của bản thân thì không có tư cách để nói lời yêu người khác... Hajima đã sống trên quan điểm như vậy từ hơn ba năm nay.

Chàng thiếu chủ trẻ lạnh lùng dùng tay kéo chiếc mặt nạ trên đỉnh đầu Chisaki xuống chắn ngang tầm nhìn của cô cung chủ nhỏ rồi thờ ơ quay sang chiếc cần câu dụ cá sấu của mình.

Chisaki bị một phen bất ngờ, cô cung chủ nhỏ kéo chiếc mặt nạ lên và quay lại nhìn Hajima trân trân khó hiểu, tự hỏi tại sao Hajima lại làm như vậy? Nhưng nhờ hành động kỳ lạ ấy mà Chisaki không còn phải chìm đắm trong sự hụt hẫng cũng như phiền muộn về hai người kia. Cô lặng nhìn Hajima với nụ cười nhẹ nở trên môi.

— Cảm ơn Hajima – kun!

— Về việc gì? Tôi chỉ chọc cậu bằng cách kéo mặt nạ xuống thôi... có gì mà phải cảm ơn?

— Dù là thế nhưng mình vẫn muốn được cảm ơn cậu, Hajima – kun... Quả nhiên Hajima – kun luôn quan tâm đến mình mọi lúc mọi nơi nhỉ. Có bạn thân thật tốt!

Làm sao có thể không quan tâm khi người tôi để ý đến luôn phải làm bộ mặt đau khổ chỉ vì tình cảm không được đáp trả... Là bạn thân nên Hajima mới cảm thấy bất bình trước cậu chuyện dở dang của Chisaki và Tsubaki... Là bạn thân... nên Hajima không muốn Chisaki phải đau khổ cũng như rơi nước mắt giống như ba năm trước nữa... Là bạn thân... nên Hajima sẵn sàng từ bỏ niềm hạnh phúc của mình để Chisaki luôn được cười rạng rỡ mỗi ngày... Đó không phải là một mong muốn ích kỷ đúng không?

Hajima đặt một tay ngay giữa trán Chisaki, miệng thở phào một hơi dài ngoằng hệt như Tsubaki lúc hấn chán đời.

— Cậu quả thật là một cô gái đầy rắc rối Chisaki. Cứ thế này thì chẳng đâu vào đâu và cũng chẳng đi đến đâu nếu cứ lưỡng lự mãi như thế!

— Eh? Ý cậu là sao? Mình không hiểu!

— Haizzz, tự suy nghĩ đi, cung chủ ngõ của nhà Tsuchimikaido!

Nếu như có Chisaki nhìn Tsubaki, Hajima để ý đến Chisaki thì đương nhiên cũng sẽ có một người hướng về phía Hajima tạo thành một tam giác tình yêu... à không, tứ giác, ngũ giác thậm chí là lục giác tình yêu tay nắm tay sáu đầy chông gai phức tạp phía trước. Nanami Kurahashi, được xem như cháu gái thần biển có đôi mắt đỏ hồng như viên ruby lấp lánh trong đêm đang thần tiên muộn khi chứng kiến cảnh Hajima thiếu chủ quan tâm đến Chisaki cung chủ... Cô gái tóc xanh lơ ấy tự nhủ với lòng rằng họ chỉ đơn thuần là bạn thân thuở nhỏ, nên quan tâm đến nhau là chuyện bình thường. Nhưng sao trái tim nhỏ nhoi này vẫn đau lắm, cứ thất lại từng cơn mỗi khi chứng kiến hai người họ trò chuyện với nhau một cách thân thiết... Không chỉ có như vậy, hầu cận bên thiếu chủ đã lâu, Nanami để ý thấy mặc dù Hajima có tỏ ra lạnh lùng giống Tsubaki, nhưng ngài ấy đang rất vui trong lòng, đang cười một cách tự nhiên nhất... chỉ là không ai có thể thấy ngoài Nanami... Chisaki cung chủ, quả là một người đặc biệt đối với ngài ấy... và có lẽ Hajima thiếu chủ sẽ chỉ để mắt đến Chisaki mà thôi.

Cả William cũng có nỗi niềm của chính bản thân mình. Dù chỉ là người đến từ một gia tộc khác, một kẻ ngoài cuộc nhưng dường như anh ta nắm bắt được hết mọi thứ cũng như nhiều tam giác thú vị đang diễn ra xung quanh. William biết tất cả mọi thứ, hoàn cảnh từng người từng người ra sao nhưng vẫn lặng thinh, xem như không hay không hiểu gì hết và lấy cớ do không ai hỏi nên không trả lời. Chẳng phải chàng trai ngoại quốc nửa tây nửa ta này đã thừa nhận với Tsubaki là thích Nanami đó sao? Tình cảm của anh ta về nàng mỹ nhân ngư là thật hoàn toàn không giả dối hời hợt. Chỉ có điều William không sử dụng vẻ phiền muộn làm khuôn nền chính trên gương mặt, mà vẫn là nụ cười lãng tử thường ngày không bao giờ biết chán.

Cũng tùy cơ ứng biến giống Hajima, William cố tình để miếng mồi lên mõm, ngay phía trước hai con mắt láo liên của con cá sấu, làm cho con cá sấu không thể táp lấy được, nhưng lại dụ được con cá sấu bên cạnh lình lình bơi đến và bất ngờ nhảy bổ vào. Ngay tức khắc, William giật mạnh cần câu để miếng mồi vút bay lên cao, cho con cá sấu kia cắn nhầm vào mõm con này rồi dẫn đến hai con đâm vào nhau trông rất buồn cười. Màn trêu tức cá sấu vừa rồi thú vị phết, nhờ ơn nó mà nước bắn lên tóe loe, trúng cả William lẫn Nanami.

— Oh my oh my, Japan crocodile are so disabilities (Cá sấu nhật bản thật thiếu năng làm sao) uh hế hế hế hê hê hêyyyyy!

— William – san, đừng đùa nghịch như con nít nữa, không vui đâu... Mà một người đàn ông lịch lãm sẽ không bao giờ nói những từ ngữ ngoài đường như thế!

Cứ như thế, cảm xúc trong mỗi người biến động lúc lên lúc xuống còn tùy vào hoạt cảnh và những tác động xung quanh. Nếu có ai phiền muộn thì người kia sẽ bù đắp cho họ. Chính vì thế, nên công viên giải trí ngoài là một nơi giải tỏa căng thẳng, cũng là địa điểm hò hẹn, là thước đo tâm trạng của con người một cách hiệu quả nhất từ trước đến nay. Chỉ cần sau một buổi đi chơi, người này nghĩ gì, người kia nghĩ gì... chúng ta đã biết sẵn được câu trả lời như thế nào dù rằng nó chất chứa hay viên mãn.

.....
Đạo chơi hết một vòng công viên giải trí, sau cùng thì một ngày chủ nhật đầy niềm vui cũng đến lúc phải tàn khi buổi chiều hoàng hôn bắt đầu buông xuống phía cuối chân trời, khiến cho bầu trời trong xanh có cơ hội khoác lên mình tấm áo màu vàng cam dịu dàng thơ mộng.

Bây giờ là 16h25, trời ngả về chiều. Qua đó, số lượng hành khách đã giảm đi đáng kể, nhiều người, nhiều hộ gia đình đã trở về nhà để chuẩn bị bữa cơm chiều tại những căn nhà be bé thân yêu, đồng thời cũng để chuẩn bị cho một tuần làm việc mới đầy năng động. Chỉ còn lại vài người chưa muốn nói lời tạm biệt khu vui chơi quá sớm nên quyết định ở lại cho đến tối... Trong đó bao gồm có cả nhóm bạn 6 người của chúng ta.

— Mọi người, cái này cái này... tôi đã từng thấy nó trên ti vi, là cái gì vậy cái gì vậy?

Nhóm bạn chợt dừng lại khi Mikazuki cứ quần qua quần quýt chỉ tay về phía bên trái cùng giọng nói rất chi hồ hởi phấn khởi.

Để xem... phía bên trái của họ là một vật thể vô cùng lớn... lớn nhiều lắm, có thể sánh ngang bằng với một tòa cao ốc Yokohama Landmark Tower. Một vật thể to lớn có trụ đứng hình tam giác, một đồng khung sắt xung quanh hình tròn, và mỗi đỉnh có treo một khối cầu trắng có đánh số từ một đến hai mươi... Cứ mỗi một phút thì cái vật thể to lớn ấy chuyển động một chút, đưa những khối cầu trắng ấy di chuyển một vòng theo chiều kim đồng hồ rồi trở về nơi xuất phát... Không sai, đây chính là trò chơi huyền thoại, ông boss cuối không chỉ ở khu vui chơi giải trí Yokohama mà còn nhiều nơi khác nữa.

— À, là đu quay đó. Đây không phải trò chơi cảm giác mạnh gì đâu. Cậu vào một khoang tròn và nó sẽ đưa cậu đi hết một vòng theo chiều kim đồng hồ rồi trở lại mặt đất. Trò đu quay này chỉ dành cho những người muốn nhìn ngắm toàn vẹn thành phố... vì dù sao thì ngồi ở trên cao nhìn toàn cảnh be bé trong một buổi chiều thơ mộng như thế này là tuyệt vời nhất đó! Chisaki giải thích.

— Eh, dữ dội quá, nhìn được toàn cảnh thành phố luôn sao... Nè nè, Chisaki chúng mình lên đó thử nhé. Tớ muốn đi tớ muốn đi!

Mikazuki cứ búng nha búng nhút như con nít thế kia, ắt hẳn cô ấy rất muốn đi đu quay thử một lần cho biết. Mà đâu phải chỉ mỗi đu quay, mấy trò chơi khác Mikazuki cũng tham gia rất nhiệt tình còn gì... cho nên hào hứng ở trò chơi huyền thoại không thể thiếu mỗi khi đi công viên giải trí cũng là điều dễ hiểu.

— Được rồi được rồi, lần đầu tiên đi đu quay của cậu phải không. Thế thì ta cùng thử thôi. Dù sao cũng đến đây rồi còn gì!

— Chisaki là tuyệt vời nhất!

Về Hajima, Nanami hay William không trả lời, xem như không có ý kiến phản đối. Chỉ duy nhất một kẻ khó khăn khó chịu, hần ngược xái cả cổ lên cao để nhìn cận cảnh cái đu quay chọc trời. Mắt lườm lườm tỏ vẻ khó chịu rồi quay lưng lạnh lùng bỏ đi.

— Mấy người cứ đi vui vẻ, còn tôi thì xin khiêu!

— Eh? Tại sao chứ? Được ngắm toàn cảnh mọi thứ từ trên cao đó, bộ anh không thích ư?

— Không có hứng... tôi bị sợ độ cao nên không muốn!

Chisaki thoáng nghĩ.

— Tsu – kun bị sợ độ cao ư? Ba năm trước cậu ấy có thể đâu? Vẫn thường hay leo lên cây hoa anh đào ở tư trang Minamiya và nhảy xuống có sao đâu... Chẳng lẽ cậu ấy...

Không chỉ Chisaki mà ngay cả Hajima cũng có chung một suy nghĩ giống thế.

— Sợ độ cao? Ở đâu ra cái lý do vớ vẩn đó vậy? Cái kẻ không sợ trời không sợ đất không sợ thần thì thế quái nào lại dừng bước chỉ vì độ cao? Quả nhiên câu trả lời chỉ có một mà thôi!

.....

— Sợ độ cao ư? Sau cùng thì anh cũng biết sợ một thứ gì đó nhỉ... Nhưng mà tiếc thật, được nhìn toàn cảnh ở phía trên cao chắc thú vị lắm. Tôi rất muốn được lên đó ngắm thử một lần cho biết!

— Thì cứ lên đi, ai nói gì đâu, có khi không có tôi đi cùng thì cô còn ngắm cảnh đẹp hơn nữa cơ!

— Anh đúng là chẳng biết gì cả, Baka Kitsune!

William khoác tay qua vai Tsubaki, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

— Nar nar Kazuto – kun, từ thời xa xưa, về vấn đề Đông Tây Y kết hợp đa phần đã chữa trị được rất nhiều căn bệnh từ nhẹ đến nặng. Nhưng nếu tìm một phương thuốc để chữa trị những căn bệnh liên quan đến tâm lý thì dù có uống ngàn đời cũng không hết!

— ? Thì sao? Cái đó thì không cần cậu nói tôi cũng từng được học rồi!

— Phải phải, chính vì cậu được học rồi nên ắt hẳn muốn chữa tâm bệnh thì phải dùng tâm thuốc. Giả sử nếu cậu sợ gián, thì không phải cứ uống thuốc rồi đi ngủ là khỏi, mà phải trực tiếp dùng chổi đập chết con gián ấy từ ngày này sang ngày khác. Tương tự như chuyện sợ độ cao...

William vừa nói vừa lỉnh lỉnh dắt hẳn đến trước toa tròn cùng với Mikazuki đang ngược cổ nhìn đu quay. Nhận thấy thời điểm thích hợp, William thả Tsubaki và giở trò đẩy hẳn cùng Mikazuki vào hẳn một toa rồi nhanh chóng khóa chốt cửa bên ngoài.

Thì ra đây là chủ đích của William, nói qua nói lại hòng để Tsubaki mất tập trung rồi lừa hẳn một cú vào chung khoang đu quay với Mikazuki. Tsubaki ngồi bật dậy, chạy ra chỗ cửa, đập tay thuyền thuyền vào lớp cửa kính, rống cứ nghiêng lại thể hiện sự phẫn nộ trong khi William cứ vẫy tay cùng điệu cười xỏ toẹt đáng ghét.

— Chết tiệt William, quả nhiên tôi chẳng thể tin tưởng cậu được... không ngờ có ngày cậu dám bán đứng tôi!

— Oh my, nặng lời quá nha Kazuto – kun. Cậu nói mình sợ độ cao thì tôi chỉ bày cách khắc phục nỗi sợ của cậu thôi... mặc dù thực chất cậu làm gì có tiền án bị bệnh sợ độ cao? Nhưng chẳng phải đối mặt với nỗi sợ cũng là một phương pháp để tin vào con đường của chính mình hay sao? Kazuto – kun, cứ cho rằng cậu thật sự không thể đứng trên cao mà nhìn xuống... nhưng đó không phải là nỗi sợ cậu lo ngại thật sự... Cậu ái ngại về một thứ khác có liên quan đến cái trò đu quay này chưa? Thế thì lo mà giải quyết nó đi... Vì trong cuộc chiến sắp đến, sẽ không có chỗ cho sự nhân nhượng hay hối hận dằn vặt!

Tsubaki không thể phản kháng, hẳn đành chấp nhận những điều William nói là thật và ngoan ngoãn đi một vòng đu quay cùng với Mikazuki.

— Thế nhé, Mikazuki – sama, mong cô hãy để ý đến tên gần đỡ Kazuto – kun của tôi trong vài phút. Rất có thể cậu ta sẽ phá vỡ cửa kính và nhảy từ trên cao xuống hòng thoát thân đấy. Cẩn thận một chút!

— Đợi một chút William – san, tôi với Minamiya – san...

Chưa nói hết lời thì đu quay đã khởi động mất rồi. Khoang tròn đưa Mikazuki với Tsubaki xa dần mặt đất và những người bạn còn lại từng chút từng chút một.

Chisaki ngược cổ lên cao dõi theo.

— Không biết thật sự có ổn không? Nếu là Tsu – kun thì mình lo rằng William – san nói đúng... rất có thể Tsu – kun sẽ phá cửa nhảy xuống hòng thoát khỏi trò đu quay này!

— Không... trừ khi hẳn chưa chán thờ thì sẽ chẳng bao giờ làm cái chuyện điên khùng như thế. Từ độ cao hàng nghìn mét mà nhảy xuống thì ngay cả siêu nhân cũng bụm mặt! Hajima giải thích.

Chisaki và Hajima lại đứng cạnh nhau, lại cùng bàn chung một vấn đề khiến con tim ai đó cứ thất lại không ngừng. Đợi cho đến khi một khoang đu quay xuống gần đến mặt đất, Nanami nhanh chóng dồn hết sức đẩy cả hai người họ, cả Chisaki và Hajima vào trong rồi khóa chốt từ bên ngoài giống y như William từng làm với Tsubaki với Mikazuki.

— Nanami, như vậy là sao? Cô đang tính làm gì thế hả?

— Hajima – dono, Chisaki – hime, nếu hai người lo lắng cho Tsubaki thiếu chủ thì xin hãy theo sau để đảm bảo sự an toàn cho hai người họ. Hơn nữa, đã đến tận đây rồi, tôi nghĩ hai người cũng nên tận hưởng trò chơi cuối cùng trước khi cuộc vui kết thúc phải không? Đúng như Chisaki hime nói, ngắm toàn cảnh thành phố từ trên cao đẹp lắm đấy... hai người không nên lãng phí cơ hội này!

Nanami rời khỏi khoang để cho chiếc đu quay tiếp tục lịch trình của nó.

Nanami luôn tin rằng việc làm đó của mình là đúng, không ai là người có lỗi khi muốn người mình yêu thương luôn được hạnh phúc... kể cả khi phải làm tổn thương hay lừa dối chính cảm xúc của bản thân mình.

— Cô chắc chứ? Để hai người ấy chung một chuyến đi như vậy chỉ khiến khoảng cách giữa cô và thiếu chủ nhà Kurahashi càng dài hơn thôi!

— Tôi biết chứ... nhưng nếu chỉ vì thế mà khoảng cách giữa thiếu chủ và Chisaki hime dài thêm thì tôi sẽ trở thành một người ích kỷ mất. Chỉ vì một thân phận nhỏ hèn như tôi mà dám ước ao đến một giấc mơ quá cỡ... thật không đáng!

— Oh my, yêu một người có bao giờ sai... con người chỉ mắc sai lầm khi lừa dối chính cảm xúc của mình thôi. Đâu thể trách cô được... và cũng đừng bao giờ tự đánh giá thấp bản thân mình như vậy!

William tự nghiêng mình sang trái, hông để đẩy Nanami cùng vào trong một toa vừa chạm mặt đất.

— Aghh, William – san, cẩn thận kéo té...!

— A, gió biển thổi lớn quá, tôi bị trật chân mất rồi!

Vào được bên trong, ngay lập tức William dùng chân ngoắc lấy cánh cửa đóng rầm lại... vậy là hai người họ cũng tham gia chuyến du ngoạn bằng đu quay một cách kỳ lạ như thế.

— Oa, trên cao thích thật... Tôi còn nhìn rõ được Thiên Chiếu Gia Trang phía kia nữa kìa!

Trái với vẻ hào hứng của Mikazuki thì tên dở người Tsubaki lại ngồi ù một chỗ, một tay chống cằm, miệng cất tiếng thở dài ngán ngẩm đến cùng cực. Hắn cảm thấy mình đang phí phạm thời gian vào những việc không đâu, diễn hình như đi đu quay thế này.

— Cái tên William đó... có ai khiến hắn ta phải làm như thế đâu kia chứ. Dù không muốn thừa nhận nhưng hắn nói đúng... lý do mình không muốn đi đu quay!

Từ vị trí hắn ngồi là phía đối diện Mikazuki. Hắn hướng ánh mắt xa xăm phiến muộn về phía người con gái tóc tím đen đang nhìn thế giới bên ngoài kia nhưng với hình ảnh một người con gái có mái tóc đỏ ngắn ngang vai. Tsubaki còn nhớ rõ lần đầu tiên hắn và Lumina cùng đi khu vui chơi Yokohama, cùng ngồi chung một toa bin tương tự, cùng ngắm nhìn toàn cảnh thành phố bé tí trong khung cảnh ánh hoàng hôn rực rỡ như một bông hoa lửa đang nguội dần phía xa chân trời... Và điều hắn không bao giờ có thể quên được chính là nụ cười sau đó của Lumina... nụ cười xóa tan đi nỗi cô đơn sâu trong trái tim hắn... nụ cười đã khiến hắn biết nhìn thế giới này bằng một gam màu tốt đẹp hơn... nụ cười mà hắn... sẽ chẳng bao giờ có cơ hội được nhìn thấy thêm một lần nào nữa.

— Có phải anh đang nghĩ đến Lumina không?

Tsubaki giật mình khi nghe thấy người đang nói chuyện với mình là Mikazuki. Mặc dù đang hướng ra nơi thành phố từ phía trên cao, nhưng ánh mắt của cô ấy thật phiến muộn, thậm chí là không còn hào hứng như thoát đầu.

— Từ khi anh nhìn thấy trò đu quay này, anh đã không muốn bước chân lên rồi chứ không phải là do anh bị bệnh sợ độ cao... Có phải là vì nó khiến anh gợi nhớ đến khoảng thời gian giữa anh và Lumina... Và khi nhìn tôi như vậy, trông tôi rất giống với cô ấy đúng không?

Tsubaki chẳng nói gì hết, hắn lẳng lặng quay mặt sang hướng khác để tránh nhìn Mikazuki thêm một giây một phút. Hắn không muốn tự đẩy mình cũng như đẩy Mikazuki vào tình huống khó xử... Không, kể từ lúc Mikazuki nhìn thấu được tâm trí hắn thì đã vô tình đưa hai người vào ngõ cụt rồi.

Và Mikazuki đã phá tan bầu không khí đó bằng một nụ cười dịu dàng đầm ấm.

— Thật tuyệt vời nhỉ... ít ai có thể giữ được một mối tình sâu đậm như anh đâu Minamiya – san. Một số người sẽ chấp nhận cảnh quên đi hết để hướng đến một cuộc sống tốt hơn... nhưng anh thì không như thế. Anh còn lưu luyến cô ấy như thế... chứng tỏ anh yêu Lumina rất nhiều, tôi khâm phục anh ở điểm đó... Nhưng Minamiya – san, chắc anh cũng hiểu... tôi... không phải là Lumina, không phải chỉ vì chúng tôi giống nhau mà tôi là cô ấy... Tôi tên là Mikazuki Tsuchimikaido, vệ sĩ thân cận của cung chủ tối cao nhà Tsuchimikaido. Tôi có ký ức về gia đình của mình, về một người chị đã từng làm Maid trong tư trang Tsuchimikaido... Anh có quyền lầm tưởng tôi là Lumina, nhưng cứ mỗi lần như thế, tôi sẽ nhắc lại cho anh nhớ tên của tôi cho đến khi nào sự lầm tưởng ấy chấm dứt... và rồi anh sẽ chỉ nhìn tôi dưới cái tên Mikazuki Tsuchimikaido... Cho nên từ giờ đến lúc đó... hãy cứ tiếp tục nghĩ tôi là Lumina nếu anh muốn... Tôi không bận tâm đâu Minamiya – san!

Tiếp tục xem cô ấy như Lumina để tiếp tục sống cũng như để trả những tội lỗi từ ba năm trước. Điều đó thật tuyệt... nhưng sao cũng chẳng thấy tuyệt vời vui vẻ gì. Có lẽ Mikazuki nói đúng, bấy lâu nay hắn vẫn sử dụng Mikazuki như một hình bóng để nhớ đến Lumina... để bây giờ ngồi nghiệm lại thì hắn thấy mình thật xấu xa tồi tệ... Hắn chẳng quan tâm, vì bản chất mình đã là một gã tồi tệ trong mắt tất cả mọi người rồi, có bị xem là xấu xa thêm một hai lần cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn... Nhưng sao lần này khi nghe Mikazuki nói thế... hắn lại bồn chồn không yên, cảm giác giống như mình thật sự đã làm gì đó cực kỳ sai lầm mà mình chẳng hề hay biết... Hắn không thích cái cảm giác này tí nào.

— Xem cô như Lumina... cô có bị “ngu” không hả? Làm thế nào tôi có thể tưởng tượng Lumina có một tính cách vừa điên vừa dở vừa bị não phẳng được? Biết thân biết phận một chút đi chứ phò tóc tím... Tự so sánh mình ngang với Lumina chứng tỏ cô đang hơi bị thừa mức tự tin rồi. Về ngồi soi trước gương và hỏi Chisaki thật kỹ về Lumina xem cô đã được như cô ấy chưa rồi hẵng nói mấy câu đó trước mặt tôi!

Hắn lại giữ giọng xóc xiểm nữa rồi, khiến cho lông mày Mikazuki cứ run lên từng đợt, trên đầu Mikazuki còn xuất hiện thêm mấy cục tức nữa. Những lời hắn nói nghe thật ngứa gan.

— Xin lỗi vì đã thừa mức tự tin khi so sánh bản thân một đứa não phẳng như tôi với người yêu củ anh. Đúng là tôi chẳng tài nào có thể hiểu nổi lý do vì sao cô ấy lại có thể yêu một tên gian manh, xấu xa, độc miệng, tồi tệ, biến chất như anh được... Quả nhiên tôi không thể là Lumina rồi ha!

— Phải, làm sao cô có thể là Lumina được... Tôi thừa biết cô không phải cô ấy... cô chỉ là cô mà thôi... cô đơn giản chỉ là Mikazuki Tsuchimikaido... tôi biết rõ điều ấy chứ... Chính vì thế... tôi không muốn xem cô như Lumina... Nếu như cô ngừng là Mikazuki thì sẽ phiền phức cho tôi lắm... nên cứ tiếp tục như vậy đi!

— Minamiya – san...

Có vẻ như trong phút chốc, Tsubaki đã sớm nhận ra điểm sai của mình... Đúng thế, Mikazuki là Mikazuki, Lumina là Lumina, sẽ không bao giờ có chuyện hai người là một. Mikazuki có giá trị riêng cần phải được trân trọng và biết đến. Không phải chỉ vì trông họ giống nhau mà Tsubaki có quyền bác bỏ những giá trị của riêng Mikazuki sang một bên để thế vào thế xác ấy là linh hồn cũng như hình ảnh của Lumina... Có thể Mikazuki không lưu tâm và chấp nhận điều ấy... nhưng trái tim hắn thì không cho phép như vậy... Đó là lý do vì sao... sau này... có lẽ Tsubaki sẽ bắt đầu nhìn nhận cô ấy dưới thân phận Mikazuki chẳng... Nếu điều đó xảy ra thì quả thật rất tuyệt vời.

Cách toa bin của Mikazuki và Tsubaki là toa chở Chisaki cùng Hajima. Nhưng do hai người họ đi phía dưới nên chẳng thể nhìn rõ được tình hình Mikazuki Tsubaki như thế nào. Đương nhiên là cũng chẳng thể nghe được gì rồi.

— Không biết hai người họ có ổn không? Vì cứ ở gần nhau là cãi nhau nên mình cũng hơi lo nếu Mikazuki có nói gì khiến Tsu – kun nổi giận thì sẽ xảy ra xung đột mất!

— Thật sự như thế ồ sao Chisaki? Cậu cũng hiểu mà... nếu để Tsubaki ở gần Mikazuki như thế, thì hắn sẽ sớm phát hiện ra bí mật mà cả ba gia tộc chúng ta đang che giấu. Cậu nghĩ như thế là ổn ư?

— Không sớm thì muộn, trước sau gì thì Tsu – kun cũng sẽ biết... vì chúng ta, không một ai có thể qua mặt được Tsu – kun. Chúng ta cũng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất nếu Tsu – kun giáng sự giận dữ của mình xuống cả ba gia tộc hay chia kiếm về phía ngài Akifusa, biến Thiên Chiếu Gia Trang thành chiến trường rực lửa giữa Yokohama... Hajima – kun, chúng ta đang lợi dụng Tsu – kun... vì thế nếu cậu ấy có quay lại tấn công chúng ta thì đây cũng là cái giá phải trả cho sự phản bội!

— Phải... cái giá cho sự phản bội thật quá đáng sợ... Nhưng giả sử nếu thật sự có chuyện hắn nổi đóa lên quay lưng đánh trả ba gia tộc... thì tớ sẽ là người đầu tiên hắn phải đối mặt. Chisaki... tớ sẽ không để hắn đụng đến một sợi tóc của cậu, tuyệt đối không bao giờ có chuyện đó... thế nên hãy cứ yên tâm tin vào những gì cậu cho là đúng nhất!

Sao bỗng nhiên Hajima lại tỏ ra tự tin và khiến cho người khác một cảm giác rất an toàn. Nguyên cả một ngày hôm nay, thay vì vui chơi thỏa thích thì hầu như Hajima dành thời gian để quan tâm đến Chisaki

nhều hơn. Không biết lý do vì sao lại như thế, nhưng ít ra trong những lúc mình gần như chán nản thì Hajima luôn là người đầu tiên bên cạnh... Có bạn thân thật tốt... Chisaki đang nghĩ như vậy.

— Uhm, cảm ơn Hajima – kun... Cậu lúc nào cũng lo cho mình... mình vui lắm!

.....
— Chisaki!

Ngay khi toa bin của Chisaki và Hajima tiếp đất sau một vòng ngắm nhìn toàn cảnh thành phố trên cao, Mikazuki đã chạy đến đón cô cùng chủ nhỏ với nụ cười rạng rỡ nhất.

— Mikazuki, sao hả, trên đó có nhìn thấy cảnh gì đẹp không?

— Uhm, đúng như những gì cậu nói Chisaki, toàn cảnh thành phố khi nhìn từ trên cao trông rất lung linh huyền ảo cứ như một bức tranh phong cảnh được vẽ vào buổi chiều hôm vậy... thật sự rất đẹp!

— Vậy thì tốt quá rồi nhỉ!

Tsubaki cất tiếng thở phào nhẹ nhõm. Chắc là vì vừa được giải thoát khỏi nỗi kinh hoàng nhất mọi thời đại là chiếc đu quay huyền thoại kia nên mới cảm thấy nhẹ nhàng khi hạ cánh an toàn. Hắn lạnh lùng quay lưng bỏ đi, một tay đưa lên cao vẫy vẫy.

— Thế là được rồi chứ gì, mấy người ở lại đợi cặp đôi cuối cùng tiếp đất rồi chuẩn bị về đi... trời sắp tối rồi đó!

— Minamiya – san, anh đi đâu vậy? Mikazuki chột hỏi.

— Đi vệ sinh... có muốn đi chung cho vui không?

— Vô duyên, đi một mình đi Baka Kitsune!

— Cô chẳng vừa hỏi tôi là gì? Giờ tự dưng quay sang chửi tôi là thế nào? Đúng là khó hiểu!

Mikazuki hầm hừ phùng mang tỏ ý không bằng lòng với cách ứng xử của Tsubaki tí nào... Mà làm gì có ai chịu được cái tính cách dở người đó của hắn... gọi hắn là đồ vô duyên là còn nhẹ rồi.

— Anh ta đúng là kẻ thù của toàn bộ phụ nữ trên thế giới mà... Chisaki, cậu có khát không? để tớ đi mua nước trái cây nhé!

— Uhm, phiền cậu vậy!

— Còn Hajima thiếu chủ thích dùng gì?

— Nếu được thì cho tôi cà phê đen!

— Vâng, tôi đi mua ngay đây ạ... hai người chờ một chút!

Và thế là Mikazuki phấn khởi quay lưng chạy đi tìm một máy bán nước tự động hay một cửa hàng nào đó. Để Chisaki và Hajima đứng chờ dưới vòng đu quay khổng lồ huyền thoại thuộc công viên giải trí Yokohama.

— Đi mất rồi, chúng ta đành ngồi ở đây để chờ William – san và Nanami – san vậy. Họ vẫn còn ở trên toa chuẩn bị đáp mặt đất!

— Ừ, cũng chẳng thể làm cách nào khác!

Họ tạm thời di chuyển sang chỗ ghế đá gần đó đợi chứ tội gì phải đứng không biết khi nào thì Tsubaki hay Mikazuki quay lại.

— Đi nhiều như vậy chắc hẳn cậu mệt rồi đúng không Hajima – kun? Xin lỗi nhé, vì đây là lần đầu tiên Mikazuki được ghé thăm công viên giải trí nên có bắt mọi người đi tới đi lui nhiều quá... mong cậu bỏ qua cho!

— Có gì đâu mà phải xin lỗi. Lần đầu tiên mà đã thích như vậy thì chứng tỏ công viên giải trí đang có lượng thu hút rất tốt. Quả là một quyết định đúng đắn khi tổ đầu tư phát triển thêm vào khu công viên này...

Nếu mọi thứ thuận lợi thì nó sẽ trở thành địa điểm thu hút khách du lịch đến thăm quan nhiều nhất Nhật Bản... chẳng phải quá tốt sao?

_ Ủ, Được như thế thì còn gì bằng!

_ Mikazuki – san quả là một cô gái năng động dễ lấy lòng người khác qua vẻ vô tư hồn nhiên của mình. Ấy thế mà tên đàn Tsubaki cứ luôn gây khó dễ cho cô ấy... Hẳn quả đúng là một tên hết thuốc chữa!

_ Đó là cách thể hiện của Tsu – kun mà, đôi khi mắng mỗ lại là con đường thể hiện sự quan tâm đến với người quan trọng với cậu ấy. Trông thì thể thôi nhưng chắc lẽ Tsu – kun đang rất quan tâm đến Mikazuki không biết chừng!

_ Hầy, cậu có nhận ra vấn đề của mình ở đâu không Chisaki? Cứ mỗi lần có ai đó thành kiến về Tsubaki, thì cậu không ngần ngại đứng ra bao che cho cậu ta. Đối với cậu, Tsubaki quan trọng đến thế sao?

_ Tsu – kun... quan trọng... mình sao?

_ Đừng nghĩ cứ mỉm cười thì đánh lừa được người khác. Có thể cậu qua mặt được Mikazuki, nhưng không áp dụng được đối với tớ đâu... Chisaki, tớ biết cậu đang suy nghĩ gì lúc này!

.....

.....

_ Ô quên mất... quên chưa hỏi Chisaki thích uống gì. Có lẽ nên quay lại hỏi cậu ấy thử xem sao!

Vì chưa hỏi Chisaki thích uống thứ gì nên Mikazuki quyết định quay lại. Đôi khi Mikazuki cũng hơi nhanh nhẩu đoảng để rồi quên mất làm việc này việc kia, dẫn đến kết quả là phải làm lại từ đầu. Lần này, có lẽ cũng vì nhờ sự nhanh nhẩu đoảng ấy mà Mikazuki có cơ hội nghe hết cuộc trò chuyện giữa Chisaki và Hajima. Chỉ là vô tình khi đi ngang qua chỗ bụi cây sau lưng băng ghế đá trước khu đu quay... Mikazuki đã nghe thấy hết.

_ Chisaki, tớ biết đến bây giờ cậu vẫn còn nuôi trong lòng tư tưởng ấy... Cậu yêu Tsubaki Minamiya... và tình cảm đó vẫn chưa bao giờ thay đổi... đúng không?

Đôi mắt Mikazuki căng tròn dần dần vì quá ngạc nhiên khi nghe thấy những lời lẽ mà đáng ra mình không nên nghe thấy. Thoạt đầu, cô cứ nghĩ mình chỉ nghe nhầm... nhưng xem ra mọi chuyện không dễ dàng cho qua như vậy.

_ Hajima – dono... ngài ấy nói... Chisaki yêu Minamiya – san...

Ánh nhìn của Chisaki trở nên xa xăm đầy tâm trạng hơn rất nhiều. Cô cung chủ nhỏ thậm chí còn không dám nhìn trực diện vào Hajima để phản bác ý kiến ấy.

_ Yêu Tsu – kun... mình đã yêu cậu ấy từ khi chúng tớ lạc trong rừng và Tsu – kun đã vượt qua một chặng đường dài để cống mình về đến tư trang Tsuchimikaido ngoài vịnh Kyuushi. Nhìn những vết xước trên quần áo cũng như vẻ mệt mỏi từ những giọt mồ hôi lấm tấm trên gương mặt đó... mình nhận ra cả đời này mình muốn được ở bên cạnh Tsu – kun, chăm sóc cho cậu ấy từng chút từng chút một... Mong muốn như thế có vẻ như hơi ích kỷ so với một cung chủ trăm công nghìn việc như mình phải không?

Hajima thiếu chủ khẽ ngược cổ lên những áng mây cam hồng trôi hững hờ... một vẻ suy tư đắm chiêu suy nghĩ hiện lên trong tâm trí cậu ấy. Một chút gì đó hơi sâu não, hệt hăng và cũng rất đau đớn.

_ Phải... hơi ích kỷ so với một thống lĩnh không có nhiều sự lựa chọn cho chính bản thân mình. Nhưng tớ vẫn ủng hộ việc cậu có ước mơ như vậy hơn Chisaki... Cậu đã lo đủ cho nhà Tsuchimikaido rồi... đã đến lúc cậu nên nghĩ đến bản thân mình nhiều thêm một chút... Nên tớ nghĩ, dù có ích kỷ một hay hai lần cũng không thành vấn đề!

_ Tsu – kun cũng nói giống như cậu. Suy nghĩ cho bản thân mình nhiều hơn... mình hoàn toàn có quyền làm điều đó mà không sợ người khác kỳ thị lên tiếng!

_ Còn về vấn đề của cậu... Chisaki, có bao giờ cậu lầm tưởng đó chỉ đơn thuần chỉ là lòng ngưỡng mộ không? Không phải tình yêu... mà chỉ là ngưỡng mộ... ngưỡng mộ một bộ óc thiên tài như hẳn... ngưỡng mộ vì những

thành tựu hần đạt được khi tuổi còn rất nhỏ... ngưỡng mộ đến mức mà có thể biến cảm giác ấy trở thành sự ghen tỵ!

— Mình cũng không biết phải giải thích ra sao... nhưng cảm xúc trong mình khi ấy đã rất rối bời. Mình thích Tsu – kun, nhưng tình cảm đó không đủ lớn để xoa dịu đi nỗi hận thù về nhà Minamiya nhen nhói trong linh hồn Tsu – kun... Mình thích cậu ấy nhưng lại không thể bằng tình cảm mà Lumina dành cho Tsu – kun... Phải, mình đã có một chút ghen tỵ... không phải ghen tỵ với Tsu – kun mà là với Lumina... Rõ ràng mình thích cậu ấy trước nhưng tại sao Lumina lại có thể bước vào trái tim heo lạnh ấy một cách dễ dàng như thế? Và trước khi tìm được câu trả lời, mình nhận thấy rằng “ À, có lẽ nên đứng bên ngoài chúc hai người họ hạnh phúc thì tốt hơn”... Vì dù sao mong muốn của mình vẫn là được khiến cho Tsu – kun hạnh phúc... Lumina đã thay mình làm điều ấy rất tốt nên mình không còn lý do để ghen tỵ nữa!

— Vậy bây giờ thì sao? Cậu cảm thấy như thế nào khi thấy Mikazuki và Tsubaki ở bên cạnh nhau? Điều đó có khiến cậu liên tưởng đến Tsubaki và Lumina không?

— Thoạt đầu, mình nghĩ Mikazuki sẽ là nhân tố thay đổi được Tsu – kun... cho nên mình đã không ngần ngại để hai người họ ở gần nhau. Và quả thật Mikazuki đã không bao giờ làm mình phải thất vọng... Kể từ khi trở về Nhật Bản, Tsu – kun chịu nói chuyện nhiều hơn, tâm sự nhiều hơn, thậm chí là tham gia các hoạt động bên ngoài cũng nhiều hơn như buổi đi chơi hôm nay... Mình biết ơn Mikazuki đã thay mình làm được những điều tưởng chừng như không thể... Nhưng không hiểu sao khi thấy khoảng cách giữa hai người họ quá gần nhau... thì con tim mình không ngừng đau nhói... nó giống như khi chứng kiến Lumina đến với Tsu – kun vậy... cái cảm giác khó chịu khi mình gần như đánh mất Tsu – kun lần nữa. Giá như mình có đủ tự tin hơn... có đủ nghị lực để ngỏ lời với cậu ấy sớm hơn thì có lẽ... mình đã không ném cái cảm giác khó chịu này!

— Chisaki...

Còn biết nói gì hơn khi Mikazuki vô tình phát hiện ra mối quan hệ giữa Chisaki và Tsubaki không hề như mình tưởng tượng. Có thể tên dở người kia chỉ xem Chisaki như một người bạn thân thời thơ ấu... nhưng điều đó không chứng minh được rằng Chisaki cũng có chung suy nghĩ như vậy... Chisaki yêu Tsubaki... yêu như một người con gái với một người con trai... yêu như sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ để cùng một nửa của mình tìm kiếm sự hạnh phúc giống như Tsubaki và Lumina... Trong khi đó, chính bản thân Mikazuki cũng rất thích hần ta... phải làm thế nào khi một bên là bạn thân, một bên là người mình thích... Mikazuki dần dần rơi vào sự lưỡng lự hoài nghi về bản thân mình hơn.

— Chisaki... cậu ấy... cậu ấy...

— Oh my oh my, được vui chơi một ngày như thế cũng không đến nỗi tệ. Nhất là cái trò đu quay kia... ngắm nhìn toàn cảnh Yokohama trên cao đúng là rất tuyệt, nhỉ nhỉ Kazuto – kun!

William tỏ ra thân thiện bằng cách chạy đến vừa ôm vừa nựng Tsubaki như nựng cậu em trai. Và đương nhiên làm gì có chuyện Tsubaki để yên cho chàng trai nửa Tây nửa ta làm cái chuyện đáng xấu hổ ấy trước toàn dân thiên hạ, nên hần lạnh lùng dùng tay đẩy mặt William càng xa khỏi mình càng tốt.

— Ờ ờ, nếu đã vui chơi chán chê rồi thì nhanh chóng mà hoàn thành cho xong công việc của cậu đi. Sau đó thì làm ơn phần mông về Anh quốc giùm tôi cái... Còn nhìn thấy mặt cậu, là tôi còn gặp ác mộng từng đêm dài lê thê lết thết!

— Quá đáng nhé Kazuto – kun, cậu làm như tôi là sao quả tạ không bằng ấy!

Chisaki nở nụ cười duyên dáng yêu sang cặp đôi đến từ Anh quốc một chút, trông họ thật thân thiết như hai người bạn chí cốt lâu năm. Chisaki quay sang Nanami đang đứng kế bên.

— Nanami – san, cô và William – san sẽ về vô đường Saotome phải không? Hai người tính đi bằng gì thế?

— Chúng tôi đi bằng tàu cao tốc đến đây nên chắc có lẽ cũng dùng nó để về. Từ Yamanashi đến Yokohama nếu đi bằng tàu thì chỉ tầm 2 tiếng đồng hồ là đến thôi... thế còn Chisaki cung chủ và Hajima – dono thì sao?

— À vâng, lúc đầu chúng tôi đến đây bằng trực thăng nhà Kurahashi nên chắc cũng sẽ về bằng trực thăng... nhưng nếu hai người cùng về Yamanashi thì chắc Hajima – kun sẽ đi chung được đó!

Chisaki khẽ trông sang Hajima với nụ cười không đổi.

— Uhm, nếu về Yamanashi thì đi tàu cao tốc là phương án tối ưu... vậy còn cậu thì sao Chisaki? Hay là để tớ nói trực thăng đưa cậu thẳng về tư trang Tsuchimikaido luôn cho an toàn?

Ngay lúc này, Tsubaki cất tiếng thở dài chán chường... chán chường là vì Hajima thiếu chủ được xem như có bộ óc thông minh linh động mà lại đưa ra một phương pháp quá ư là “đục”.

— Gì mà rắc rối lằng nhằng thế hả? Cứ theo thế mà làm thôi có gì đâu... Những ai thuộc Yamanashi thì cứ đi tàu cao tốc mà về... còn ai ở vịnh Kyuushi thì đi xe của tôi là xong? Đằng nào thì tôi cũng phải về Kyuushi bằng xe hơi kia mà... lằng nhằng vớ vẩn!

— Ừ nhỉ, nếu để Hime – sama đi chung xe với Kazuto – kun và Mikazuki – hime thì đâu còn gì đáng phải bận tâm nữa. Ý kiến hay Kazuto – kun!

Tsubaki thở dài thêm lần nữa khi thấy William cứ nhăn nhó như khi vừa hái được chuối trên cây. Đôi lúc hẳn tự hỏi là làm thế nào mà hắn có thể kết bạn được với loại người này nữa. Nhưng thôi... nói chung mọi thứ vẫn không có gì nghiêm trọng.

— Tóm lại là như thế, các người cứ đi tàu mà về, còn chúng tôi sẽ đi xe, tuy nó hơi mất nhiều thời gian một chút nhưng đảm bảo về Kyuushi an toàn... Được chứ Chisaki?

— Uh, mình không sao, chỉ sợ làm phiền cậu và Mikazuki thôi!

— Có gì mà phiền với chả toái, chúng ta về chung một đường mà, đưa rước nhau cũng là lẽ thường tình... phải không hả quý cô tóc tím nhà Tsuchimikaido kia?

— Hả... à... uh... Minamiya – san nói đúng đấy... đi chung với nhau... cũng đâu có bất tiện gì!

Mikazuki có vẻ rất mất tập trung. Cô ấy dường như không lắng nghe được đầy đủ cuộc nói chuyện giữa họ nên khi hỏi thì chỉ biết vớ lấy những ý chính mình thu nhận được để trả lời đại... Cũng đâu thể trách Mikazuki sau khi nghe thấy những điều đáng lẽ mình không nên ở đó... rồi sẽ ra sao đây mối quan hệ giữa ba người Mikazuki, Chisaki và Tsubaki?

Tối đến cùng ngày... tức là sau khi đã về đến Kyuushi, đưa Chisaki trở về tư trang Tsuchimikaido một cách an toàn nhưng Tsubaki vẫn chưa tránh khỏi sự hăm hè từ các vệ sĩ nhà Tsuchimikaido khi hắn dám bon bon chạm vào Chisaki. Hắn vẫn đang còn là cái gai trong mắt nhiều người lắm nếu không có Mikazuki và Chisaki ra can thiệp.

Nhưng lạ một nỗi hôm nay Mikazuki lại không muốn về căn biệt thự kính Tsubaki, cô ấy nói sẽ ngủ lại tại tư trang Tsuchimikaido với lý do muốn về nhà vài ngày. Mặt khác, Mikazuki chỉ cúi đầu chào rồi vào nhà trước, để Chisaki và Tsubaki bên ngoài... giống như cô ấy đang muốn tránh mặt hai người vậy.

Riêng Tsubaki thì việc Mikazuki trở về tư trang Tsuchimikaido sẽ trả lại sự tự do cho hắn nên cũng chẳng cảm thấy khó chịu hay thành kiến gì... chỉ là hắn cứ tự hỏi thắc mắc không biết sao cô ấy lại tỏ ra khép nép chịu rút lui ngoan ngoãn như thế... Và hiện giờ hắn đang ngồi giữa phòng khách tối om tối mù không mở nổi một bóng đèn, nơi ngập tràn cơn gió lạnh và âm thanh sóng biển tràn bờ dạt dạt như bản tình ca, tự hỏi xem liệu mình có làm chuyện gì khiến Mikazuki tránh né mình không? Nhưng càng nghĩ thì càng lâm vào bế tắc...

— Có sao đâu nhỉ? Bình thường mình vẫn hay nói xóc cô ta miết nhưng đều bị ăn phản damge lại đấy thôi... Chắc chắn không phải do mình rồi... uhm uhm, chắc chắn thế... hoặc cũng có khi một sợi dây thần kinh trong não cô ta đứt thêm nên mới dở dở ương ương đòi về tư trang Tsuchimikaido trong khi đồ đạc còn ở đây... Mà khoan một tẹo, có nhẽ nào cô ta chỉ về vài ngày rồi lại sang đây cắm rễ luôn không? Thế thì phiền chết... không được, phải nhanh chóng gọi Chisaki sang hốt những thứ của cô ta về càng sớm càng tốt... Cỗ là phải diệt tận gốc!

Nói là làm, hắn lo rằng rồi một sáng ngủ dậy, xuống bếp thì sẽ thấy Mikazuki đứng sẵn ở đó, bụng quần tạp dề, tóc cột búi ngựa đằng sau, tay cầm cái muôi nấu nấu thứ gì ấy. Không phải là hắn ghét Mikazuki đến chừng ấy mà là cảm thấy phiền toái... rồi lờ như để người ngoài biết học sinh sống chung với thầy giáo thì mọi chuyện còn tệ hại không chỉ cho bản thân hắn mà còn ảnh hưởng đến hình ảnh của gia tộc Tsuchimikaido... Hắn đến trường làm thầy, giờ ai cũng biết hắn là Tsubaki Minamiya thì sớm muộn gì báo chí, parazzi sẽ tìm ra nơi hắn ở... Còn nếu muốn tiếp tục sống yên ổn thì phải nhờ vả Chisaki và mạng lưới nhà Tsuchimikaido cho mình hộ thân kè.

Quay về vấn đề chính, Tsubaki quay lưng tính lên gác thì bất ngờ có một mũi tên từ bên ngoài cửa sổ bắn thẳng vào trong phòng, cắm phập ngay tờ lịch treo tường cả năm chưa dùng đến.

Hắn chẳng tỏ ra ngạc nhiên hay đề phòng sợ mình bị ám sát hay gì gì, cũng như thừa biết rằng mũi tên này từ đâu bay đến. Điều quan trọng là cột ở đầu tên là một mẫu thư được giắt hình cánh bướm giống thư thách đấu. Hắn mở lá thư ấy, lướt qua vài dòng... và từ đây, đôi mắt lạnh lùng của hắn trở nên nghiêm nghị nghiêm túc hơn nhiều.

— Cuối cùng thì cái ngày này cũng đến... ngày ta có thể trả thù và giải quyết hết những ân oán ba năm trước!

.....

Phía bên nhà Kurahashi, ngay khi Hajima thiếu chủ vừa bước xuống nền cát trắng ngoài sân zen đằng sau tư trang, Ngài ấy đã đưa tay không chụp lấy một mũi tên tương tự như của Tsubaki từ đâu đó bay đến, và trên đó cũng có cột một bức thư giắt hình cánh bướm.

— Là từ Thiên Chiếu Gia Trang... cái ngày ấy đã đến rồi sao?

.....

Nếu như Tsubaki và Hajima đều nhận được, thì đồng nghĩa với việc người nhận được mũi tên thứ ba không ai khác là Chisaki... Phải, hiện giờ thì cô cung chủ nhỏ đang đọc nội dung bên trong bức thư. Đôi tay cô ấy khẽ bấm chặt lấy trang giấy nhẵn nhúm, đôi mắt sao thật xa xăm đầy tâm trạng.

— Quả nhiên cái gì đến thì sẽ đến, dù có muốn tránh bao nhiêu cũng không thể tránh khỏi... Số phận của con người... số phận của ba gia tộc là phải đối đầu với thần linh!

Chisaki hạ bức thư xuống, ngoái cổ sang phải, nơi cánh cửa mở để có thể chiêm ngưỡng thấy ánh trăng tròn tuyệt đẹp cùng những vì sao hòa mình trong âm thanh sóng biển rì rào từng đợt. Chisaki muốn để cho cơn gió lạnh mang đi bao nhiêu phiền muộn trong tâm trí... nhưng xem ra không thể... vì có những việc chỉ Chisaki mới có thể giải quyết được.

Ring ring.

Tiếng chuông điện thoại vang lên bất ngờ khiến Chisaki có chút giật mình. Đó là tiếng chuông tin nhắn đến chiếc di động trên bàn ngay bên cạnh. Đã khuya thế này mà ai lại nhắn tin không biết... hy vọng không phải là những tin nhắn rác vớ vẩn.

Nó không phải tin nhắn rác vì sau khi Chisaki đọc qua, thì vẻ trầm ngâm suy tư trên nét mặt cung chủ nhỏ càng chau mày hơn, thậm chí là trở nên nghiêm nghị như Tsubaki.

— Đã có thể chuyển sang giai đoạn hai phẫu thuật rồi... Mình phải nhanh chóng đưa Mikazuki đến Okinawa ngay lập tức không thể chậm trễ!

.....

.....

Hình như Mikazuki đã từng tiết lộ rằng bản thân đang mắc phải một di chứng rối loạn số neutron trong não khiến cho một số bộ phận trên cơ thể bị tác nghẽn hay không theo ý mình mong muốn. Trước đây, có lần đứng đợi suốt từ chiều đến tối để chờ Tsubaki về... Mikazuki dường như ngã lún ra sàn khi vừa đặt chân vào tư trang Tsuchimikaido... Đôi chân cô bị tê cứng đến mức độ phải lết trên sàn như ăn xin và buộc phải làm giảm sự đông cứng ấy bằng cách xoa bóp cùng với loại thuốc đặc biệt ngoài da trong vòng 5 phút thì sẽ đi

lại được. Chisaki còn nói nếu mọi việc ổn thỏa thì sẽ tiến hành phẫu thuật cho Mikazuki để dứt điểm rối loạn số neutron trong não... như thế thì Mikazuki sẽ không cần phải dùng đến thuốc nữa.

Mà đó là chuyên môn của Chisaki, cô cung chủ nhỏ sắp xếp thế nào tốt nhất thì Mikazuki sẽ nghe theo. Còn bây giờ, nằm một mình trong phòng, ôm gối hình cái bánh mì ngọt nhưng lại không ngủ được, Mikazuki hết lần sang bên trái rồi thì lần sang phải, hai mắt cứ mở thao rảo nhìn thẳng về một hướng không có chủ đích... Phải nói là cô nàng tóc tím đen cứ trần trọc về những gì mình chứng kiến ở công viên giải trí đến mức không thể ngủ ngon như lúc trước.

_ Là thật ư? Chisaki và Minamiya – san... Chisaki thật sự yêu Minamiya – san ư?... Vậy thì mình...

59. Chương 59

Rì rào rì rào... Mở đầu bằng âm thanh sóng biển tràn bờ cũng không đến nỗi tệ nhỉ. Thử ngẩng nhìn màu xanh ngắt ngậy của đại dương đủ để trở thành gia vị vào một buổi sáng sớm khi ánh bình minh lập lòe ló dạng dần dần từ phía xa chân trời. Một ngày nữa lại đến, mang theo biết bao nhiêu niềm vui và phần khởi cho một ngày rất đổi bình thường dưới chốn dương gian.

Vẫn như những gì mà chúng ta đã biết từ trước, sáng sớm... biển lặng, gió nhẹ, sóng không quá khắt khe, những chiếc thuyền đánh bắt cá đưa đoàn người ra khơi. Những hàng quán trong thị trấn bắt đầu mở cửa. Cảnh quan quen thuộc ở Kyuushi vẫn đang diễn ra một cách êm đềm bình yên mà không ai hay biết rằng bầu trời trong lành kia sẽ sớm tràn ngập trong mây đen sắp đến.

Nhưng cái gì tới thì sẽ tới, dù không muốn ta cũng chẳng thể tránh được. Và sự lựa chọn duy nhất là phải chuẩn bị sẵn sàng để đối đầu với nó. Đối đầu bằng cách nào? Mỗi người đều có quan niệm riêng của bản thân mình, nên chú trọng vào điều gì... nên bỏ qua thứ gì, hay thậm chí có những chuyện cần hoàn thành gấp thì phải tập trung vào nó một cách nghiêm túc nhất.

Lấy một ví dụ điển hình cho dễ hình dung, đối diện căn biệt thự kính của Tsubaki là bờ đá có bậc thang nối liền với biển và cát bên dưới. Tsubaki đã sử dụng khoảng trống ngoài đó để tập luyện kiếm thuật ngay khi mặt trời vừa tờ mờ xuất hiện... Phải, hẳn hiện đang tập luyện chuẩn bị cho cuộc đại chiến cuối cùng. Với hai thanh Katana trên tay, Tsubaki không ngừng vung múa những đường kiếm nhẹ nhàng, uyển chuyển nhưng cũng thể hiện được một sự mạnh mẽ trang nhã vượt trội hơn cả những kiếm sĩ lão luyện. Nói về kiếm thuật, thì hẳn đạt được cấp bậc thầy... Mà nói chính xác hơn, hẳn đang ở cấp độ “Sát Thần”, nghĩa là kỹ năng của hắn đã vượt qua mức bình thường.

Thật đẹp... nếu chỉ dùng những câu cảm thán để miêu tả đường kiếm của Tsubaki thì chỉ có thể nói rằng kỹ năng song kiếm của hắn thật đẹp thật tuyệt vời. Quả nhiên sau bao nhiêu năm từ bỏ thanh kiếm, kỹ năng này vẫn không hề bị hao mòn, ngược lại, nó càng tỏ ra hữu ích như thể đã chờ đợi rất lâu và mong chờ cho tới ngày quyết chiến với thần để thể hiện hết sự hữu dụng của nó... Đúng như William đã từng nói, cây cọ và thanh kiếm, dù Tsubaki có từ bỏ nhưng chúng vẫn luôn trung thành, sẵn sàng chờ đợi chủ nhân quay trở lại nhờ đến.

Tsubaki thoáng nghĩ đến những gì Tsukusa nee đã từng nói. Khi hắn cùng Tsukusa và bố cùng ở dưới Yêu Hồ Môn thuộc tư trang Minamiya để lĩnh hội kiếm pháp “Sát Thần Giả”, việc học kiếm pháp gặp một chút gián đoạn vì Tsubaki vẫn còn thiếu thứ gì đó. Lúc ấy, Hajima đã liên lạc cho Tsukusa nee và Tsukusa đã truyền tải đến Tsubaki những điều cần thiết.

_ Thứ em còn thiếu và không cho phép em tiếp tục lĩnh hội bộ kiếm Sát Thần chính là kỹ năng song kiếm!

_ Kỹ năng song kiếm?

_ Ừ, Hajima có nói... song kiếm là một kỹ năng phức tạp ở trình độ thượng cấp của một võ sĩ đạo. Cốt lõi của vấn đề không phải chỉ cần hiểu hết bản chất của ba bộ kiếm pháp là ổn, mà còn phải biết phối hợp với

kỹ thuật song kiếm... Nói cách khác, Minh Minh Diệc Nguyệt Kỳ Vũ, Ngũ Điểm Nha Toàn Chỉ, Lôi Minh Phá Nguyệt Trảm và Song Kiếm chính là chìa khóa của bộ kiếm Sát Thần. Để linh hội được kiếm pháp này... yêu cầu là phải thành thạo Song Kiếm!

Quay trở về thực tại, hai đường kiếm vừa nhanh vừa gọn vút thẳng về phía trước, kéo theo tiếng gió vi vu hòa cùng tiếng sóng biển tràn bờ. Tsubaki đắm chiêu nhìn thẳng về phía trước... thẳng về hướng hai thanh Katana đã đâm. Trong tâm trí bắt đầu suy nghĩ miên man về một điều gì đó mà chỉ hần mới rõ.

_ Bánh răng của hệ thống “Sát Thần” là kỹ thuật Song Kiếm... Quả nhiên bộ kiếm ấy thuộc về mình, và chỉ có mình là người duy nhất có thể linh hội được nó một cách hoàn chỉnh. Mĩa mai cho số phận thật quá đắng cay. Kiếm pháp mà Lumina luôn tâm đắc... kiếm pháp mà mình nghĩ sẽ giải thoát cho mình khỏi sợi dây ràng buộc giữa ba gia tộc lại trở thành cội nguồn của mọi sự trói buộc... Thật mĩa mai... thật mĩa mai!

Hần buông thả hai thanh Katana xuống, quay người về phía biển xanh, đứng yên để cảm nhận cơn gió lạnh thoáng thổi qua mái tóc, gương mặt, cũng như thổi đi những điều phiền muộn trong tâm trí... Hần lặng nhìn vầng thái dương đỏ hóm từ từ xuất hiện phía cuối chân trời như muốn tự hỏi, không biết rồi mặt trời có còn cơ hội được tỏa nắng nếu chúng ta thất bại trong trận chiến ấy... Dù kết quả có như thế nào... thì sự thật vẫn hiện hữu rằng Tsubaki sẽ phải đối đầu với Susanoo.

_ Đã đến lúc bánh xe số phận của ba gia tộc ngừng quay rồi... Susanoo, có thể người là một vị thần, nhưng nhiều đó không có nghĩa người được phép can thiệp cũng như quyết định cuộc sống của ta ra sao... Ta nhắc lại lần nữa, số phận của con người sẽ do chính con người quyết định... nhiệm vụ của thần linh đã chấm dứt rồi!

Sáng sớm tại tư trang nhà Tsuchimikaido. Cũng chẳng có gì thay đổi khi Chisaki làm việc đúng theo tiến độ thời khóa biểu thường ngày... tức là vẫn sáng sớm, mặc bộ đồ tiểu Miko giữ đèn, tay cầm chổi quét lá trước cổng, lau dọn miếu thờ thần Amaterasu và thi thoảng thì rải vụn bánh mì khi có những chú chim lóc chóc đậu dưới đất. Một ngày bình yên nữa lại đến với cô cung chủ nhỏ như một bức tranh bình dị như bao lần khác. Và được chứng kiến nụ cười thanh tao dịu dàng từ cô ấy từ sáng sớm đã là một liều thuốc tinh thần cực mạnh cho một ngày mới đầy năng động.

Vẫn như thường lệ, đúng giờ này, vừa quét lá vừa đợi một người nữa sẽ mặc bộ trang phục trường trung học It. Harm Sokyuran từ trong tư trang bước ra. Không sai... một cô gái tóc tím đen xoa dài thướt tha yêu kiều trong chiếc váy đỏ, áo sơ mi trắng, áo khoác da bên ngoài màu đỏ cùng chiếc cà ra vát đỏ chính chu ngay ngắn trước ngực, và đương nhiên không thể thiếu chiếc cặp tông màu đỏ chói lọi trên tay. Phải... không ai khác ngoài Mikazuki.

_ Chào buổi sáng Chisaki!

_ Ô ra cậu dậy sớm thật đó Mikazuki... xem ra ở chung với Tsu – kun vài hôm mà thay đổi hẳn luôn cả thói quen giờ giấc sinh hoạt của cậu nhỉ?

_ Tee hee, tại tớ thường dậy vào tầm 5h để chuẩn bị bữa sáng cho anh ta nên dần dần quen luôn từ lúc nào không hay? Giờ có cho vàng tớ cũng chẳng thể ngủ thêm nữa... cứ mặc định đúng 5h là góc đầu dậy rồi!

_ Uhm, ở chung với Tsu – kun thì dường như mình phải thay đổi bản thân nhiều lắm... vì để theo giờ giấc của Tsu – kun không phải chuyện dễ dàng nếu như không chấn chỉnh bản thân mình trước... Có lẽ cậu đã vất vả rất nhiều đúng không Mikazuki?

_ Uh, có lẽ thế!

Trông bề ngoài thì trò chuyện vui vẻ như hai người bạn thân chí cốt... Mà sự thật thì Mikazuki và Chisaki rất thân nhau... thân thiết như hai chị em cùng chung máu mủ ruột thịt. Có lẽ vì chung máu mủ, chung một sở thích... nên thích chung một người, để rồi hai người bạn thân trở thành tình địch. Có thể Chisaki không nhận ra nhưng sâu trong Mikazuki lúc này hiện lên một sự mơ hồ, khó xử, thậm chí là không muốn ở bên cạnh Chisaki quá lâu vì cái cảm giác tội lỗi cứ không ngừng ăn mòn tâm trí lẫn con tim. Mikazuki nhận ra mình đã quá thờ ơ, sống quá vô tư với những gì mình có nên không nhận ra tâm tư tình cảm của Chisaki

như thế nào. Để bây giờ khi mọi chuyện vỡ lẽ thì hai người họ giống như đang đứng ở hai hướng khác nhau ấy... Chisaki đã yêu Tsubaki từ rất lâu... trước khi Lumina xuất hiện trong cuộc đời của hắn... Chisaki đã cần rằng chịu đựng, nuốt tình yêu đơn phương đó vào tim để có thể mỉm cười cầu chúc cho Tsubaki được hạnh phúc... Và bây giờ thì Mikazuki lại là người đem lòng thích hắn... vậy có khác chi mình đang chuẩn bị tước đoạt tình cảm của Chisaki thêm lần nữa... Chính vì suy nghĩ đó mà Mikazuki cảm thấy mình có lỗi với cô cung chủ nhỏ rất nhiều... đâm ra việc giao tiếp ứng xử không còn được dễ dàng thân thiết như xưa... Đó là do Mikazuki nghĩ thế.

— Nè Mikazuki, liệu có ổn không vậy? Tối qua bỗng nhiên cậu nói là sẽ ở lại tư trang Tsuchimikaido nên không chuẩn bị theo sách vở cho những môn học cần thiết hôm nay. Cũng may là còn bộ đồng phục dự trữ nhưng... không có sách vở liệu có được không? Mình hơi lo đó!

— À, về chuyện này thì cậu không cần phải bận tâm... Mình sẽ đến lớp mượn bạn ngồi bên cạnh cho xem chung. Quan trọng là hôm nay có môn Nhật Ngữ, gã dở người kia chắc chắn sẽ biết mình không có sách nên sẽ mang theo cho mình... Đừng lo nhé!

— Chẳng biết có được không, hy vọng đúng như cậu nói, Tsu – kun sẽ linh động hơn một chút... Nhưng nghe bảo Tsu – kun trở thành thầy giáo dạy môn Nhật Ngữ trong trường thật sự khiến mình có chút tò mò... Có khi nào mình cũng thử mặc đồng phục, vào trường xem thử tình hình thế nào không ta? Không biết Tsu – kun làm thầy trông như thế nào!

Quả nhiên Chisaki rất phấn khích hào hứng khi liên tục nhắc đến Tsubaki. Lâu nay mình không nhận ra, bây giờ mới thấy niềm vui của cậu ấy chính là những thứ liên quan đến Tsubaki. Chisaki quan tâm đến hắn không phải theo lẽ bạn bè thân thời thơ ấu thông thường, mà là vì tình cảm nam nữ với hắn... Yêu hắn nên quan tâm đến hắn... Càng nghĩ, Mikazuki càng thấy bản thân mình thật tệ khi chen ngang vào mối quan hệ giữa hai người họ... cảm giác như mình đang là người thứ ba phá hoại vậy.

— Thôi mình đi đây Chisaki. Nếu hôm nay không có tiết sinh hoạt CLB thì mình sẽ về sớm. Tên dở người đó đã khỏe hẳn rồi nên chắc mình sẽ ghé sang biệt thự kính, dọn đồ mang về lại tư trang Tsuchimikaido. Tuy chỉ là một chút quần áo và vài vật dụng linh kinh nhưng cũng khá rắc rối nếu mang hết trong vòng một lượt!

— Oh, thế có cần mình gọi thêm người sang giúp cậu không?

— Không cần đâu, anh ta là người tự do, thích đi thì đi, muốn về là về, nhiều khi còn xuất hiện bất chợt như bóng ma mà chẳng ai hay. Ngộ nhớ đang trong lúc xếp đồ mà tên ngốc đó về, bắt gặp người gia tộc Tsuchimikaido lai vãng trong nhà thì đảm bảo sẽ nổi xung nổi đóa lên với tớ mất. Một mình tớ ổn rồi mà!

— Nếu cậu nói vậy thì mình cũng không còn ý kiến gì nữa... Nhưng nếu cần người giúp thì liên lạc ngay cho mình nhé. Mình sẽ điều người sang ngay!

— Uh, cảm ơn Chisaki... Mình đi đây!

Mikazuki quay lưng, hai tay xách cặp tiến về phía con đường xuống chân đồi. Cứ theo con đường mòn ra chỗ trạm xe buýt là ổn. Vì hôm nay canh thời gian dậy sớm nên Mikazuki không cần phải vội, cứ thong thả đi bộ, vừa ngắm cảnh vừa cảm thụ khí trời cũng là cách để tâm hồn trở nên thư thái... Mikazuki đang rất cần một khoảng trời bình yên êm đềm để làm dịu đi sự phiền muộn trong lòng bây giờ.

— Phải rồi Mikazuki, có chuyện này quan trọng mình muốn thông báo cho cậu biết. Hiện tại đã có thể tiến hành phẫu thuật giai đoạn hai. Cậu và mình sẽ đến Okinawa một thời gian... cho nên, cậu nhanh chóng chuẩn bị nhé!

— Eh? Đã chuyển sang giai đoạn hai phẫu thuật rồi ư? Tại sao lại gấp rút đến như vậy chứ... mình còn chưa...

— Mình biết điều này thật sự bất ngờ khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc chưa lâu. Nhưng nếu có thể tiến hành sớm và hồi phục trước trận chiến cuối cùng thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều. Mikazuki... cậu cũng muốn tham gia vào trận chiến cuối này đúng không? Nếu thế thì càng phải phẫu thuật càng sớm càng tốt!

Mikazuki trở nên suy nghĩ đắm chiều hơn.

— Nếu phẫu thuật được xong sớm thì thật tốt... Nhưng còn việc học trên trường? Chẳng lẽ lại nghỉ học thêm một khoảng thời gian dài nữa sao? Mình biết là với điều kiện của nhà Tsuchimikaido thì điều đó là bình thường... Chỉ là khi biết mình nghỉ suốt năm ngày, có rất nhiều người lo lắng cho tớ... Tớ không muốn nhìn thấy những gương mặt lo âu thấp thỏm ấy thêm nữa!

Chisaki thoáng nở nụ cười hiền dịu nhẹ nhàng.

— Mikazuki... gì chứ, thì ra cậu lo chuyện đó à? Nếu vậy thì không sao... vì với khả năng của nhà Tsuchimikaido thì còn làm được nhiều chuyện hơn cả thế. Yên tâm nhé Mikazuki, chuyến đi Okinawa lần này, cậu sẽ không một mình, và họ cũng sẽ không cần phải thấp thỏm lo lắng đâu. Cứ giao mọi thứ lại cho mình!

Cứ giao lại mọi thứ cho Chisaki, ý của cậu ấy là gì nhỉ? Thật sự khó hiểu như lúc đầu khi Chisaki cứ hay nói những lời lẽ khó hiểu đầy ẩn ý. Chính vì thế mà cứ khiến Mikazuki không khỏi suy tư đến vấn đề đó ngay trong giờ học. Cụ thể là mặc dù ngồi chung với một bạn nữ kế bên vì sách vở không có, nhưng cô ấy không thể không rời mắt ra khung cửa sổ kính có bầu trời trong xanh kia.

Lo cho Chisaki nên không thể tập trung vào việc học, Mikazuki là như vậy nên cũng chẳng thể trách được. Chỉ có điều, làm gì thì làm nhưng cũng đừng như thế trong tiết học môn Nhật Ngữ của ai đó mà ai cũng biết chứ. Tâm hồn cứ tha tha thẩn thẩn bên ngoài khiến vị thầy giáo “đáng kính” đang dốc toàn bộ tâm huyết vô cùng ít ỏi để giảng bài cho học sinh cảm thấy mình bị xúc phạm ghê gớm.

Hắn lạnh lùng gấp cuốn sách văn học trên tay lại, tay nâng gọng kính che đi ánh mắt lườm đáng sợ ngàn ngạt sát khí tỏa ra nghi ngút khiến không biết bao nhiêu học sinh trong lớp phải rùng mình sợ hãi.

— Tsuchimikaido – kun, có vẻ như em đã nắm bắt được hết mọi ý chính trong tác phẩm rồi thì phải... Vậy thì cảm phiền em giải thích đoạn thứ ba dòng thứ mười xem ngụ ý của tác giả muốn nói lên điều gì không?

Bị chỉ điểm bất ngờ làm cho Mikazuki giật thót cả mình. Khi quay lại nhìn thì mới phát hiện ra mình đã gây nên một sai lầm tai hại. Dám lơ là trong giờ học của Minamiya – sensei, dẫn đến việc anh ta đang nổi trận lôi đình sau lớp mặt nạ thần nhiên lạnh lùng kia... Anh ta hiện đang vô cùng tức giận khi biết mình không tập trung nghe bài giảng... Mà ngay cả bản thân mình cũng không biết diễn biến trong tác phẩm văn học là gì thì làm sao biết hàm ý của tác giả qua từng lời văn.

— Etou... đoạn này... tác giả muốn nói đến...

— Mika – chan, ý của tác giả là...

— Uh uh, mình hiểu rồi, cảm ơn cậu!

May nhờ có cô bạn cho xem chung sách kể bên mách nước nên Mikazuki mới biết đường trả lời.

Thầy giáo khó tính Tsubaki thở dài một hơi. Làm như hắn mang vận xui hay sao mà chỉ đơn thuần một tiếng thở dài cũng đủ khiến cho toàn bộ học sinh trong lớp phải rùng mình như thể mình vừa chọc điên một con quái vật không nên rờ đến.

— Hầy, thôi được, xem như em có nghe giảng và nắm bắt nội dung bài học rất nhanh. Lần này tôi sẽ bỏ qua chuyện em không tập trung, nhưng nếu còn có lần sau thì tôi sẽ có hình phạt đích đáng dành cho em... và cả cái người nhắc bài em ngồi ngay bên cạnh nữa đấy. Khôn hồn thì biết thân biết phận mình đi, đừng tưởng tôi không biết!

Bị bắt quả tang tại trận, hai cô học sinh giật thót người như có thứ gì đó vừa chạy dọc xuống theo sống lưng. Đúng là không thể và không nên qua mặt giáo viên nếu không muốn một lời mồi xuống phòng giám thị sau giờ học.

— Em xin lỗi Minamiya – sensei... nhưng em có một thắc mắc cần thầy trả lời ngay và luôn tại đây ạ. Tại sao bây giờ là tiết Nhật Ngữ, mà thầy lại dạy chúng em môn Văn Học Anh thế? Cái đồng văn học thơ cú của Shakespeare này là sao? Phiền thầy trả lời gấp!

Đúng như Mikazuki thắc mắc, thế quái nào mà tiết Nhật Ngữ mà lại giảng về những thơ ca của bậc thi hào Shakespear. Không chỉ Mikazuki mà nhiều học sinh khác cũng có câu hỏi tương tự nhưng không dám lên

tiếng hỏi vì trông mặt hắn vừa hắc ám vừa đáng sợ. Họ lo rằng chỉ cần hỏi không đúng ý thầy thì sẽ bị ăn hành ngay không thương tiếc nên cũng cẩn thận chịu đựng.

Nhớ lại khúc chuẩn bị vào tiết học, như thường lệ, các em nữ sinh nôn nao chờ đợi, trang điểm mi cong mi giả mỹ miều để đón chào thầy giáo đẹp trai lạnh lùng của chúng ta. Họ sợ nhưng cũng rất thích hắn, cứ sáng ra là ngồi sẵn trong phòng, đánh phấn đánh son làm đẹp chính bản thân với niềm hy vọng Minamiya – sensei sẽ để ý đến mình một chút... đây chính là một trong những nghịch lý ở đời chưa ai lý giải được, nhưng sự thật bây giờ độ nổi tiếng của Tsubaki còn trội hơn cả Mikazuki khoảng thời gian bắt đầu nhập học.

Điều đầu tiên bao giờ cũng là các em học sinh đứng lên chào thầy, rồi ngồi xuống, lấy sách vở cho tiết học, thậm chí có em còn chuẩn bị tinh thần sẽ bị gọi lên trả bài nếu thầy có nhã hứng. Làm giáo viên đôi lúc cũng sướng ghê... tha hồ hành hạ lũ trẻ mình muốn, nhìn mặt đứa nào đáng yêu thì cho điểm cộng, mặt đứa nào dễ ghét thì cho điểm trừ hoặc “đi” cho chết... Hắn hoàn toàn có quyền làm thế... nhưng nếu làm vậy thì hắn cũng giống như những giáo viên mà hắn ghét khác thôi.

Cho qua chuyện ấy, quan trọng là lời nói trước khi buổi học bắt đầu kìa. Hắn đã kêu toàn bộ học sinh trong lớp lấy hết những thứ liên quan đến môn Nhật Ngữ như sách vở gì gì đó và đồng loạt ném ra ngoài cửa sổ như quăng phi tiêu giấy. Kể đến, hắn lôi trong chiếc túi dưới chân bọc giấy đặt lên bàn hàng đồng tập tài liệu có liên quan đến văn học Shakespeare phát cho từng học sinh một. Để rồi cuối cùng là bắt những em học sinh đọc hết mấy vần thơ tiếng anh trong đó và giảng dạy cũng bằng tiếng anh nốt. Ai không hiểu thì lấy từ điển ra mà dùng, các em có quyền sử dụng mọi thiết bị điện tử như điện thoại kết nối internet, ipad, miễn là có từ điển để tra từ quan trọng.

.....

Trước câu hỏi của Mikazuki, hắn cất tiếng thở dài ngán ngẩm rồi phán cho một câu nghe rất xót xa.

— Còn sao nữa... vì tôi chưa chuẩn bị giáo án cho bài tiếp theo nên hôm nay tạm thời sẽ chuyển sang học văn học Shakespeare... đơn giản thế thôi!

— Minamiya – sensei, thầy có thật sự nghiêm túc không thế, hay cứ giỡn cợt thế hả. Thầy đang làm phạm thời gian của những con người trẻ tuổi đang ngồi đây đây ạ. Hay là thầy cứ về nhà nằm chường ra ghé nhìn trời nhìn biển và nghe mấy bản nhạc giao hưởng thánh phòng không lời của thầy đi... Ủ, em nghĩ vậy hợp với thầy hơn, Minamiya – sensei!

Ngay trong lớp học còn quay sang đối đầu với nhau, lườm huýt nhau hệt như ngày thường họ vẫn làm mỗi khi gặp mặt. Càng khiến mọi người trong lớp tò mò hơn về mối quan hệ giữa Mikazuki và Tsubaki hơn thôi. Cái tin đồn Mikazuki hẹn hò với Kazuto Minamiya trước khi hắn rời khỏi trường vẫn chưa chấm dứt hoàn toàn. Bây giờ nếu mọi người biết Mikazuki thật sự đang qua lại với hắn trên tinh thần học sinh và giáo viên thì sẽ trở thành một scandal khá lớn. Nhưng một số người cho rằng họ không giống một đôi... vì cứ hờ một chút là cãi nhau, hờ một chút là hăm hù nhau như chó với mèo... Một số ấy bắt đầu lan rộng thành hầu hết vì có sấm soi dòm ngó thế nào, số lần họ gây chiến với nhau còn nhiều hơn số lần họ nói chuyện bình thường... Dần dần thì tin đồn hai người quen nhau cũng nguội đi phần nào.

Mà lần này thì đúng thật lỗi là ở Tsubaki. Một giáo viên có trách nhiệm bao giờ cũng ưu tiên học sinh lên hàng đầu. Dù có bận việc cách mấy cũng phải biết chuẩn bị giáo án để hôm sau có cái mà dạy cho học sinh. Cách làm việc của hắn thật không thể chấp nhận được nên hắn cũng biết tự kiểm điểm bản thân mình bằng cách tự giục.

— Hầy, rồi sao cũng được... là do tôi được chưa. Do hôm qua tôi phải đi công viên giải trí Yokohama với “ ai đó” nên không kịp chuẩn bị cho tiết học hôm nay. Để xin lỗi mấy đứa, tôi sẽ tiết lộ một thông tin mà đáng lý ra chỉ có giáo viên chủ nhiệm mới được phép thông báo trước toàn thể lớp. Tuy có hơi gấp rút nhưng đúng sáng ngày mai, toàn bộ học sinh khối lớp mười sẽ tập trung trước ga tàu điện ngầm để đến bến cảng Yokohama. Chúng ta sẽ có chuyến đi dã ngoại năm ngày bốn đêm tại quần đảo Okinawa ở phía Đông Nam. Yêu cầu các em về chuẩn bị đồ đạc đồ bơi đầy đủ không thiếu thứ gì... vì một khi đã lên tàu rồi thì sẽ không cho xuống đất liền quay về lấy đồ đâu... Chấm hết!

Một giây, hai giây... n giây trôi qua, cả lớp cứ im phăng phắc như nhà kho chứa tượng đất sét. Mặt đứa nào đứa nấy cũng trơ ra không biết phải phản ứng ra sao. Kể cả người đang đứng cuối lớp kia là Mikazuki cũng

thế. Cô ấy không biết làm thế nào trừ việc cứ tròn mắt cứng họng không dám tin những gì mình vừa nghe thấy là sự thật.

— Mi... Minamiya – sensei... thầy nói thật chứ ạ? Đi... đi dã ngoại... ở Okinawa sao?

— Tôi gạt mấy cô cậu thì được lợi lộc gì? Thông tin vừa mới có ngay khi tôi vừa đặt chân vào phòng giáo viên và nghe từ lão hiệu trưởng mập hời kia đó. Lão ấy thông báo cho tất cả giáo viên chủ nhiệm về phổ biến với lớp là sẽ đi dã ngoại vào ngày mai... Nếu không tin, mấy đứa có thể lên trang web của trường để kiểm chứng!

Có người tin ngay có người không tin... những ai nghi ngờ đều lên điện thoại di động có nối mạng để kiểm chứng. Và quả thật đúng như Tsubaki nói... khối lớp mười sẽ có một chuyến đi dã ngoại ở bán đảo du lịch nổi tiếng Okinawa để trải nghiệm không khí mới mẻ của thiên nhiên trong năm ngày bốn đêm. Trên trang web trường còn để hình con tàu du lịch năm sao thế hệ tân tiến nhất hiện nay... Nó sẽ là phương tiện hộ tống các học sinh đến Okinawa một cách an toàn.

— Huray, Wassoi!

Tiếng ngân tiếng hét tiếng hú vang ầm lên như cái chợ, muốn xé phăng đi cả không gian lớp học thành hai mảnh giấy vụn. Chỉ là một chuyến đi chơi đảo thôi mà chúng đã phấn khởi như muốn làm loạn kiểu đó thì không biết khi đi chơi chúng còn sồn sồn đến mức nào. Thân làm giáo viên phải trông hết cái đồng loai nhoi này, càng nghĩ càng thấy rầu kinh khủng... Đây mới chính là khoảng thời gian địa ngục của giáo viên.

Tsubaki nhanh chóng bịt chặt hai tay vì không muốn màng nhĩ bị tổn thương bởi tiếng hú tiếng hò. Hắn có cảm giác như mình đang đứng trước một vườn bách thú có cả một đàn voi xổng chuồng ấy. Đáng lý ra mình không nên nói thông tin này cho chúng mới phải... giờ hối hận cũng chẳng kịp.

—Ồn ào quá, câm cái họng lại hết coi... Nếu muốn ta có thể kiến nghị lão hiệu trưởng dẹp buổi đi dã ngoại của mấy đứa đó... thích không?

Thế là chúng nhanh chóng ngồi rục xuống ngoan ngoãn như mấy quân cờ ngay ngắn trên bàn. Tsubaki cất tiếng thở dài chán nản... hắn cũng bắt đầu cảm thấy hối hận khi nhận lời làm giáo viên cho một cái lớp bát nháo rồi đây.

— Theo lẽ thông thường thì chúng ta sẽ mất trung bình là bốn tiếng đồng hồ từ đây đến Yokohama. Nhưng nếu đi bằng tàu điện ngầm thì chỉ mất khoảng 1 tiếng đồng hồ thôi là tới nơi. Đi tàu điện ngầm sẽ hơi sốc nên tuyệt đối đừng có ăn sáng trước khi đi đấy, ăn vặt thì không sao. Chúng ta sẽ dùng điểm tâm sáng trên thuyền nên tốt hơn hết là để dành bụng đi!

— Minamiya – sensei, vậy khi đi thì chúng em nên mang theo thứ gì ạ?

— Mang theo thứ gì kệ xác tụi bây chứ, hỏi tôi thì làm sao tôi biết được? Mấy món không thể thiếu bên mình như điện thoại di động, máy nghe nhạc, các loại máy móc trợ tim nếu ai đó bị tim thông. Thuốc men, thuốc dị ứng, nếu có người bị tiền sử bệnh tật hoặc đang điều trị bằng thuốc. Mấy bộ đồng phục trường, không cần mang theo đồ ngủ vì khách sạn chúng ta ở sẽ có người phát cho áo ngủ. Không cần mang theo bàn chải kem đánh răng... Mấy anh nam sinh ai có nhu cầu thì mang theo dao cạo râu gì đó tùy chúng bây. Và đặc biệt đừng quên mang theo đồ lót đủ dùng cho mấy ngày đấy... Ngộ nhỡ có thiếu rồi hét toáng đứt dây động rừng thì tự xử lý lấy nhé!

— Minamiya – sensei, đi biển thế chúng ta có thể thấy cá heo không ạ?

— Tôi là giáo viên môn Nhật Ngữ chứ không phải nhà động vật học... Nhưng hình như tháng này là thời gian cá heo tìm bạn tình nên nếu hên thì sẽ gặp chúng nhảy tới nhảy lui trên biển... Ủa mà biển Nhật có cá heo không nhỉ? Cá heo thì không chắc nhưng chắc chắn có cá mập. Nếu ai có nhu cầu muốn ngắm tường tận thì cứ nhảy xuống thỏa thích, đây không cản!

— Minamiya – sensei... thế thầy có đi chung không ạ?

Hỏi đến đây thì hắn đưa tay gãi đầu sồn soạt, miệng cất tiếng thở dài một lần nữa, mặt mày làm ra vẻ chỉ muốn chết đi cho xong.

— Không muốn cũng chẳng được. Để trông coi cái lũ loi choi chúng bay gần 40 cái mạng thì giáo viên chủ nhiệm không là không đủ. Cũng cần phải có thêm một số giáo viên phụ trách môn nên chuyển đi này... tôi sẽ có mặt!

— Huray Wassoai!

Thật sai lầm khi nói rằng mình sẽ đi... để rồi cái lũ bát nháo kia hú lên như voi xổng chuồng đợt hai. Đây cũng là một trong những lý do hẳn không ưa trường lớp, không ưa cái nghề gõ đầu trẻ vì lũ trẻ ranh thời nay kinh hồn quá. Tsubaki làm nghệ thuật trong yên tĩnh quen rồi, giờ làm thầy giáo quả thật quá sức đối với hẳn.

— Trật tự hết coi, có muốn ngày mai ở nhà hết không hả? Tụi bây lên rừng lên rú ăn cá mắm xú mắm voi gì mà hú tưng bừng như mấy con cú trong đêm rừng xà nú thế?... Chung quy nó là như thế, còn thời khóa biểu cho chuyển đi ra sao thì giáo viên chủ nhiệm sẽ phổ biến cụ thể trong tiết chủ nhiệm sau... Phò tóc... à quên, Mikazuki Tsuchimikaido!

Nghe thấy tiếng gọi tên mình, Mikazuki giật thót bắt ngờ.

— Chạy lên thông báo cho CLB mỹ thuật, chỉ riêng CLB mỹ thuật, toàn bộ thành viên trong CLB mỹ thuật đều được tham gia chuyến đi này. Chẳng cần biết khối lớp nào... chỉ cần là người trong CLB thì đều được đi tất... Còn nữa, khi tan trường, phiền em tạt ngang qua nhà “ai đó” để lôi hết mấy thứ thuộc về em về tư trang Tsuchimikaido giùm nhé... Để nhiều đồ chật không biết làm gì rất có thể sẽ bị tổng hết vào kho hoặc ve chai... Tiện thể thông báo cho “phụ huynh” của em là cái cô cung chủ ấy đấy, là tôi sẽ ghé thăm để hỏi một số chuyện liên quan đến ngày mai và sau này!

Mikazuki không khỏi đổ mồ hôi hột vì cảm nhận được một luồng sát khí đang thoang thoảng vất vưởng đâu đó xung quanh đây. Từ hẳn chứ đâu... cái sát khí đáng sợ kia là từ cái bộ mặt lạnh lùng của hẳn. Xem ra hẳn đang nghi ngờ rất có thể người đứng sau chuyến đi chơi này là Chisaki... vì kinh phí cho chuyến đi này đối với Chisaki là chuyện dễ như ăn cháo... Mà ngay cả Mikazuki cũng đành lòng nhiều khi là do Chisaki thật... Tự nhiên bắt đi chơi, đồng thời phải để mắt đến đám học sinh bát nháo... tên dở người kia không nổi trận lôi đình mới là lạ.

— Heh, lớp em được đi dã ngoại ở Okinawa sao? Nghe thích thật nha!

Mikazuki hiện đang ở trong phòng CLB mỹ thuật sau giờ nghỉ trưa. Một số thành viên có tinh thần yêu hội họa cũng nhân cơ hội được nghỉ ghé thăm CLB để luyện cho kỹ năng của mình thêm tiến bộ. Vì thế nên Mikazuki tranh thủ lên tìm chị hội trưởng và anh hội phó để thông báo rằng toàn bộ thành viên của CLB mỹ thuật được phép tham gia chuyến đi dã ngoại cùng khối lớp mười.

Có điều, chị hội trưởng chấp hai tay lại với nhau.

— Xin lỗi Mikazuki, nhưng vào ngày mai thì không được... ngày mai có ông chú từ bên nước ngoài về nên chị phải ở nhà sau khi tan học ở trường!

— Eh, chị không đi được à? Kể cũng tiếc thật!

— Uhm, ông chú của chị sống bên nước ngoài suốt hơn 15 năm nay mới có dịp về thăm quê nhà, nên chị không thể không có mặt. Hơn nữa, với một ông chú có 5 năm làm giảng hồ đầu đường xó chợ thì chị cũng không dám chắc điều tệ hại gì sẽ xảy đến nếu làm phật ý ông ta... hà hà... em không có người thân là thành phần bất hảo nên không thể hiểu được đâu!

Trông mặt chị Manaka sao trở nên tái mét chán chường thế kia. Chẳng lẽ ông chú ngoại quốc của chị ấy đáng sợ lắm sao... Nhưng quả thật khi nghe cái gì liên quan đến 5 năm giảng hồ các đảng, Mikazuki cũng nuốt nước bọt cùng về rợn người chạy dọc hết sống lưng. Rút cuộc thì người nhà chị ấy còn đáng sợ đến mức nào?

— Vậy Hiro – sempai, còn anh thì sao à?

— Anh á? Hừm... anh cũng muốn đi Okinawa lắm, từ nhỏ đến nay mới chỉ đi có một lần với gia đình thôi... Tiếc là thứ tư tuần này anh phải đi làm thêm ở quán ăn gia đình ven đường nên không thể đi du lịch được!

— Ô ra, Hiro – kun, cậu cũng đi làm thêm ư? Vừa đi học vừa đi làm như thế liệu có ổn không đó?

— Không sao không sao, bây giờ có cả hàng tá học sinh trung học vừa đi học vừa đi làm để trang trải kinh phí đấy thôi, đặc biệt là mấy cô cậu học sinh từ quê chuyển lên thành phố đều phải tìm khu nhà trọ giá rẻ. Tôi đi làm cũng vì muốn trải nghiệm thử cái cảm giác khi làm ra đồng tiền khó khăn đến mức nào... Hơn nữa, có vài cuốn sách rất hay tôi rất muốn đọc... Chính vì thế tôi quyết định sẽ phải mua cho bằng được chúng trong thời gian tuần vàng giảm giá này!

Chị hội trưởng thở dài một hơi.

— Chuyện nói chung nó là như vậy... dù rất muốn nhưng bọn chị không thể đi được... thành ra mấy đứa cứ đi chơi thoải mái đi. Không phải lúc nào cũng được đến Okinawa cùng bạn bè đâu hiểu không? Em phải biết trân trọng khoảng thời gian đó đấy!

Mikazuki cũng cảm thấy hơi thất vọng vì không thể mời hai người cực kỳ quan trọng trong CLB tham gia chuyến đi. Vậy tức là chỉ toàn học sinh khối lớp mười có mặt trong chuyến này thôi... Mặt khác, trân trọng khoảng thời gian vui chơi sao? Nghe cũng có vẻ hợp lý nhưng chỉ hợp lý đối với những con người bình thường như bao học sinh ở đây. Còn đối với Mikazuki, đi dã ngoại Okinawa chỉ là cái cớ ẩn lấp cho sự thật rằng cô ấy sắp phải tiến hành một ca phẫu thuật nào đó ngay trên hòn đảo Okinawa đó... Không biết khoảng thời gian mình vui đùa bên những người bạn sẽ kéo dài trong bao lâu.

— Chisaki, Chisaki...

Vừa về đến nhà, Mikazuki chỉ kịp tháo giày để bên ngoài chứ còn chẳng kịp cởi bỏ chiếc áo khoác da đỏ cũng như cặp cho các cô hầu đang đứng chờ mình sẵn. Cứ thế phi thẳng vào trong gia trang, vào những căn phòng mà Chisaki có thể đang ở trong đó nhất... Cụ thể như thư phòng chẳng hạn.

— Chisaki...

— Ara, Mikazuki, cậu về rồi à? Hôm nay có vẻ như sớm hơn ngày thường, bộ cậu không có sinh hoạt CLB mỹ thuật sao?

— Không... hôm nay các CLB cho phép các học viên năm nhất trở về nhà sớm để chuẩn bị... Cũng là do cái này này!

Mikazuki đặt chiếc điện thoại cảm ứng lên bàn, trong đó có lưu lại trang web trường nói về chuyến dã ngoại 5 ngày 4 đêm ở biển Okinawa và sẽ đi bằng du thuyền sang trọng nhất.

— Ô ra, đã đăng lên trang web trường rồi sao? Thông tin mạng của It. Harm Sokyuran nhanh thật đó chứ. Mới đây mà đã có rồi!

— Vậy ra cậu thật sự là người đưa ra quyết định này? Sắp xếp cho toàn bộ khối lớp mười đi dã ngoại, kể cả việc di chuyển bằng tàu du lịch hạng sang trọng nhất... Tất cả đều một tay cậu sắp đặt?

— Uh, do mình đấy. Vì cậu sợ mọi người lại lo lắng khi chúng ta đến Okinawa, nên mình đã kết hợp chuyến đi phẫu thuật này cùng với chuyến đi dã ngoại với lớp. Như thế thì cậu không cần phải lo lắng rồi còn gì!

— Biết là thế... nhưng như vậy thì có hơi... chi phí sinh hoạt cho một chiếc du thuyền sang trọng như vậy, nghỉ dưỡng ở một khu resort 5 sao với đội ngũ nhân viên phục vụ chuyên nghiệp ở một bãi biển đẹp nhất Nhật Bản...

— Cậu cũng không cần phải lo chuyện ấy, toàn bộ kinh phí đều do nhà Tsuchimikaido chi trả. Nhưng do khu resort đó là một trong những đối tác của nhà Kurahashi nên chúng ta được giảm 50%... Lỗi quá còn gì!

Mikazuki không thể cãi lý với Chisaki, vì dù có phản đối thế nào cũng chỉ như nước đổ lá khoai, hoàn toàn không được lợi ích gì hết... Mà khoan, không thể nói lại Chisaki... sao nó giống như khi Mikazuki cãi nhau với Tsubaki thế nhỉ... hy vọng Chisaki không học cái tính lý luận này từ hần, không thì mệt mỏi cho Mikazuki sau này lắm.

— Nè Chisaki, mình biết với tiềm lực nhà Tsuchimikaido thì chuyện này đơn giản như ăn cháo... nhưng bất ngờ như vậy làm cho nhiều người trở tay không kịp, đặc biệt là giáo viên ấy, các thầy cô vốn dĩ đã chậm

chương trình do tập trung vào lễ hội chào đón tân học sinh. Nay còn bỏ ra 5 ngày 4 đêm đi dã ngoại thì họ lại phải tính toán sắp xếp giáo án nữa... Hơn nữa, giáo viên chỉ là nói chung... còn nói riêng thì “tên đó” hiện đang rất phần nộ ấy. Anh ta bảo sẽ đến tư trang Tsuchimikaido để nghe cậu giải thích về vụ đi chơi lần này đó Chisaki!

— Ô ra, Tsu – kun sẽ ghé thăm nhà Tsuchimikaido ư? Vậy thì mình cần phải chuẩn bị cà phê và bánh trước đã. Cậu ấy đến mà không có gì tiếp đón quả thật là một thiếu sót không thể bỏ qua!

— Chisaki... cậu đôi lúc cũng vô tư quá. Anh ta hiện đang tức giận thật đấy. Đừng tìm cách chọc anh ta thêm nữa... không tốt đâu!

— Mình biết rồi mà, sẽ không chọc cậu ấy đâu mà lo... Tsu – kun thì cứ để mình tiếp, còn cậu Mikazuki... mình nghĩ cậu nên lên gác chuẩn bị hành lý cho chuyến đi ngày mai. Để rồi giống như cái đêm trước khi đi Yokohama cứ nhón nháo lên là không được đâu đó!

— Vì cậu mà mình mới phải chạy đôn chạy đáo chứ ai... Mà nói đến hành lý, phần lớn đồ dùng cá nhân tớ đều để bên nhà Minamiya – san hết rồi. Chắc tớ phải qua đó lấy một ít về thôi! Mikazuki quay lưng rời khỏi thư phòng.

— Eh Mikazuki... cậu tính đi ngay bây giờ luôn sao?

— Uh, tranh thủ hẩn ta còn bận kế hoạch cho chuyến đi ngày mai trên trường thì tớ mới có thể sang bên đó mà không phải chậm mặt. Gã tự kỷ đó chẳng bao giờ chịu khóa cửa nên tớ sẽ vào nhà được ngay thôi!

.....
— Cái này qua cái này, cái kia qua bên kia, cuối cùng là đóng dấu... kịch... Xong!

William ngã lưng ra phía sau ghế, miệng hét toáng cùng tinh thần sảng khoái sau bao nhiêu thời gian đóng đinh với giấy tờ sổ hồng sổ đỏ cũng như mấy cái chứng nhận quyền tài sản thừa kế vô đường hợp pháp từ cơ quan pháp luật và luật sư. Cuối cùng thì William cũng đã hoàn thành xong nghĩa vụ của mình... Từ giây phút này, anh ta có thể tự do tận hưởng khoảng thời gian du lịch của mình tại Nhật Bản với những gì mình mong muốn.

— Tạm biệt cuộc sống vật vờ từ tay người này sang tay người khác. Từ bây giờ, vô đường Saotome, gia tộc Saotome chính thức trở thành tài sản hợp pháp của William D. Saotome!

— Chúc mừng anh Saotome – san. Vậy là ước mơ khôi phục gia tộc của anh đã tiến gần thêm được một nấc thang nữa rồi. Đây thật sự là một điều đáng mừng đó!

Ngay bên cạnh đã có sẵn một người giúp việc luôn phục vụ cơm bưng nước rót đến tận bàn làm việc. Cô ấy cũng giúp đỡ William trong khoản dọn dẹp nhà cửa khi chàng trai nửa Tây nửa ta phải tập trung vào công việc nên thắng lợi này ngoài tài năng thương thuyết và lòng quyết tâm muốn khôi phục gia tộc của nhân vật chính... còn có sự giúp sức của hậu phương vững chắc từ nhà Kurahashi.

— Oh my, thật lòng phải rất cảm ơn cô và những gì mà nhà Kurahashi đã giúp. Một mình tôi không thể làm nên được thành công này đâu. Một lần nữa rất cảm ơn cô, Nanami!

— Tôi nào có giúp được gì lớn lao ngoại trừ mấy việc vụn vặt như chăm sóc nhà cửa hay bếp núc. Không có tôi, William – san vẫn sẽ đảm đương tốt hai công việc cùng một lúc thôi!

— Oh no no, Nanami, cô có biết vì sao trên đời này lại tồn tại một cặp nam nữ sống chung với nhau mới tạo thành một gia đình không? Đừng trả lời rằng là để gia tăng số lượng con người trên thế giới hàng năm nhé!

— Xin lỗi, tôi tài hèn sức mọn, không thể hiểu được ẩn ý của William – san... Nếu được xin hãy cho tôi được mở mang tầm hiểu biết hơn!

— Hầy, cũng do tôi hỏi khó quá... thôi thế này cho đơn giản. Thường thì một đôi vợ chồng khi lấy nhau về, để được gọi là một gia đình lý tưởng thì chồng đi ra ngoài xã hội kiếm tiền, vợ ở nhà chăm lo chuyện bếp núc. Tại sao lại như vậy? Nhất là ở đất nước mặt trời mọc này?... Vì khi có một người xây dựng mái ấm từ bên ngoài thì cũng rất cần một người xây dựng tổ ấm từ bên trong. Cả hai cùng trung hòa thì mới mang

đến cảm giác hạnh phúc cho gia đình... Chính vì thế, cô có thể xem những công việc loanh quanh trong nhà là vụn vặt, nhưng đối với tôi thì nó không đơn thuần chỉ là việc nhà!

— William – san, giờ tôi mới để ý thấy anh quả thật đến từ Anh quốc, lời lẽ văn chương... thật giống như đại thi hào William Shakespeare. Thật thuyết phục lòng người ngay từ những vần chữ đầu tiên!

— Oh my, ngay từ đầu mẹ tôi đặt cái tên William cũng là muốn trùng với Shakespeare mà. Hơn nữa trong khoảng thời gian học bên Anh, cả tôi và Kazuto – kun có học qua văn học Shakespeare nên cũng rất ngưỡng mộ ông ấy!

.....

— Nói về chuyện quyền thừa kế đã được pháp luật công nhận. Từ giờ anh đã trở thành chủ nhân của võ đường Saotome... vậy tiếp theo anh muốn làm gì?

— Làm gì ư? Trước mắt tôi chỉ mới nghĩ về việc dành lại quyền thừa kế hợp pháp. Sau đó sẽ trở lại Anh quốc để lấy nốt bằng tốt nghiệp ở học viện nghệ thuật rồi mới khôi phục lại võ đường. Quả là một chuyến hành trình dài dai dẳng cho xem... Nhưng trước tiên, đến lượt tôi giúp sức cho Kazuto – kun... Tôi sẽ trợ giúp cậu ấy dưới thân phận là nhà Saotome, đồng minh thân thiết với Thiên Chiếu Gia Trang trong cuộc đại chiến sắp đến.

Nanami có chút tròn mắt ngạc nhiên.

— Tham gia vào trận chiến chống lại thần linh ư? William – san, anh không cần phải tự ép buộc bản thân mình như vậy... Không, chuyện này vốn dĩ không liên quan đến gia tộc ngoài như Saotome hay bất cứ một gia tộc nào khác. Đây là vấn đề của Thiên Chiếu Gia Trang và ba gia tộc. Anh không biết mình sẽ đối mặt với cái gì đâu... cho nên...

— Chính vì thế nên tôi mới cần phải giúp sức cho Thiên Chiếu Gia Trang. Không phải là nó có liên quan hay không... mà là đây chính là quyết định của riêng tôi, của thống lĩnh gia tộc Saotome. Mặt khác...

William đưa tay xuống túi quần lọc xọc một chút thì lấy ra được một mẩu thư nhỏ được cột thành thắt bướm. Kiểu thư ấy rất giống với thư yêu cầu được gắn vào đầu mũi tên và bay thẳng đến tay những nhân vật tầm cỡ thuộc ba gia tộc như Tsubaki, Hajima và Chisaki... Bây giờ, ngay cả William cũng có một cái tương tự.

Chỉ cần nhìn thoáng qua là Nanami biết ngay ai đã gửi bức thư ấy cho William. Chỉ có duy nhất một người... chỉ duy nhất người đứng đầu Thiên Chiếu Gia Trang mới có thể làm được những chuyện như thế.

— Mẩu thư này...

— Nói sao đây nhỉ, hôm qua khi tôi đang ngồi làm việc, thì bỗng nhiên có một mũi tên từ bên ngoài cửa sổ cắm thẳng vào tờ hợp đồng trên bàn. Cô để ý góc kia xem, còn làm hư hại cửa kính làm tôi phải chuẩn bị thay lớp kính mới đấy. Trên đầu mũi tên có cột tấm thư này. Và khi đọc thử thì mới biết... xem ra Thiên Chiếu Gia Trang, hiện thân của Thiên Chiếu Đại Thần mà mọi người hay thờ phụng tự mình cầu xin sự giúp đỡ của gia tộc Saotome. Như thế đồng nghĩa với việc, tôi đã có tên trong danh sách những Samurai ra chiến trường rồi!

— Ngài Akifusa đang nghĩ gì thế không biết? Tại sao lại kéo một người ngoài vào cuộc chiến này kia chứ?... William – san, chắc hẳn có nhầm lẫn gì ở đây? Tôi sẽ đến Thiên Chiếu Gia Trang hỏi rõ ngài Akifusa thực hư ...

— Nanami, trông cô có vẻ như không muốn tôi tham gia vào trận chiến này nhỉ? Là vì tôi là người ngoài, không nên dính đến chuyện của Thiên Chiếu Gia Trang cũng như lời nguyện của ba gia tộc ư?... Hạ hỏa đi nào, ngài Akifusa đâu có dùng uy quyền của một vị thần mà ra lệnh cho tôi phải nhập ngũ đâu. Ngài ấy chỉ xin sự giúp đỡ, còn quyền đồng ý hay không là ở tôi... Nanami, cô không sống chung với Kazuto – kun nên không tài nào có thể hiểu được nỗi thống khổ mà cậu ấy từng trải qua... Cái cảm giác day dứt, hối hận, dằn vặt vì không thể bảo vệ được người mình yêu thương cứ không ngừng ám ảnh lấy cậu ta suốt ba năm dài đằng dặc. Để rồi khi cuộc chiến với thần linh chuẩn bị nổ ra một lần nữa... Kazuto – kun nhận thấy rằng đây chính là cơ hội để mình sửa sai... là cơ hội để mình chấm dứt hết những ân oán trong quá khứ. Nhưng sẽ thế nào nếu sai lầm lại nối tiếp sai lầm? Cậu ấy sẽ lại đau khổ nếu đạp trên vết xe đổ của chính mình

năm xưa... Với vị trí là một người bạn chung phòng, một chiến hữu trong một đất nước Tây phương... tôi đã lựa chọn con đường trở thành kẻ dẫn dắt cho cậu ta không phải đi trên vết lằn năm xưa nữa... Nanami, đây là quyết định của tôi... chính vì thế, mong cô hãy hiểu cho tôi!

Nanami chẳng muốn đâu. Tuy chỉ một thời gian ngắn hợp tác chung với William, mặc dù anh ta có chút ngớ ngẩn, có chút trắng hoa, có chút lập dị, nhưng Nanami rất quý chàng trai tóc nửa vàng nửa đen kia. Cô không muốn anh ta phải dấn thân vào cuộc chiến đầy nguy hiểm cầm戈 mà chẳng biết liệu đi rồi có trở về được không? Giống như những Samurai xung phong ra chiến trận, tất cả đều một đi không trở về... vì nếu có sống sót trở về, thì với lòng tự trọng của một võ sĩ... cũng không còn mặt mũi nào để ngước lên nhìn đời. Kẻ sống giữa hàng trăm đồng đội chết... thì mới là kẻ đáng chết nhất... Đó chính là Bushido của các Samurai.

— William – san, anh có hiểu bản chất của Samurai là gì không? Một khi đã ra chiến trận thì chỉ có hai sự lựa chọn, một là cùng nhau trở về, hai là cùng nhau chết. Vì nếu là kẻ sống sót cuối cùng, thì sẽ bị xem...

— Bị xem như kẻ hèn nhất, phản bội và phải nhận sự trừng phạt của thần linh chứ gì? Cần gì nhìn đâu xa, có ngay cậu bạn thân trở thành Ronin quá hiểu rồi... Nhưng mà này Nanami, hình như cô quên mất một điều hả? Những thứ cô nói chỉ áp dụng với Samurai, chứ còn với một Shinobi thì không đâu? Nhấn Đạo của Shinobi thì lại trái ngược hoàn toàn với Samurai đó!

Nanami khẽ nở một nụ cười nhẹ.

— Đúng nhỉ, tôi quên mất, anh đâu phải là Samurai, mà là một Shinobi, Shinobi cuối cùng của gia tộc Saotome!

— Phải, những tên trộm của nhà Saotome, Kazuto – kun đã gọi như thế nên đừng bao giờ quên nữa nhé!

.....

William tiếp tục đọc thêm những dòng chú thích bên dưới.

— Để xem, địa điểm, thời gian đều đã được xác nhận rõ ràng hết cả... Hừm, nếu chiến trường diễn ra ở đây thì cũng thật hợp lý vì nó không gần với đất liền nên sẽ không ảnh hưởng mấy đến người dân. Nhưng khi vị thần xuất hiện thì mây đen sẽ kéo đến che phủ hoàn toàn nước Nhật. Dù có chạy đi đâu cũng chẳng thể trốn được nếu vẫn còn ở trong phạm vi Nhật Bản... nên tạm thời Nhật Bản sẽ không có ánh nắng mặt trời... Chi tiết quá nhỉ!

— Vậy chính xác thì địa điểm diễn ra trận chiến là ở đâu thế?

— Hừm hừm... Nanami, cô hãy về tư trang nhà Kurahashi gói ghém đồ đạc hành lý đi. Tôi tin chắc ngài thống lĩnh trẻ nhà Kurahashi cũng đang chuẩn bị giống như tôi nói vì... chúng ta sẽ đi nghỉ mát ở bán đảo Okinawa sáu ngày là ít!

60. Chương 60

— Là biển, là biển, chúng ta đang cưỡi trên biển... Huray, wassoai!

Để xem, lướt trên mặt biển xanh là chiếc du thuyền sáu sáu sang trọng hiện đại nhất được du nhập vào Nhật Bản cách đây không lâu. Có thể nói, các học sinh trường trung học It. Harm Sokyuran chính là những vị khách hàng danh dự đầu tiên được du ngoạn trên biển bằng con thuyền này. Một chiếc thuyền to lớn có khả năng chứa hơn 1000 người... được trang bị bởi những thiết bị cũng như những dịch vụ phục vụ chất lượng nhất. Cứ thử tưởng tượng xem, sẽ chẳng có một con thuyền nào có thể mang đến cho khách những trò chơi giải trí như hồ bơi sâu 1m4, dài 10 mét, rộng 8 mét thả hồ cho những du khách thích tự do vùng vẫy trên nước thay vì nhảy ùm xuống biển. Nếu ai không có nhu cầu bơi thì vẫn có thể ngồi ở những chiếc ghế nệm vừa êm vừa được che nắng bằng dù. Ở đây còn có dịch vụ giải khát bằng một quầy bar nổi có đủ

loại nước uống như rượu, nước trái cây, hay những chai nước có gas... Nếu là để phục vụ cho học sinh cao trung năm nhất thì chắc không có bày bán rượu đâu.

Khu vực đằng trước thuyền là bể bơi và những khi trò chơi liên quan đến nước. Còn ở phía sau thuyền thì là những khu trò chơi thể thao khô ráo như tennis, hay bóng rổ. Nhưng nếu nói đến trò chơi trên mặt đất đỉnh cao nhất của giới thượng lưu thì phải nhắc tới môn Golf. Chỉ có những đại gia nhà giàu mới có đủ điều kiện chơi môn này vì nghe đâu giá vé một lần chơi có thể lên đến cả triệu yên... đó mới chỉ là chi phí thuê mặt bằng sân cỏ nhân tạo, gậy và bóng, còn chưa nói đến phục vụ hay thuê xe di chuyển cho tiện... Nhưng khi lên con thuyền này thì không cần phải lo đến những con số kinh khủng ấy vì cả con tàu đều được nhà Tsuchimikaido khao hết toàn bộ mọi thứ... nhiệm vụ duy nhất của những học sinh It. Harm Sokyuran chính là hưởng thụ và “quẩy” hết cỡ đến khi nào mệt nhoài thì thôi.

Bên trong chiếc du thuyền được chia thành nhiều tầng khác nhau, như phần trệt thì là một mall mini bao gồm hệ thống siêu thị mua sắm, khu vui chơi trẻ em, phòng tập thể hình, khu net, hay hàng quán cà phê, tắm xông hơi, tha hồ cho khách lựa chọn. Còn từ tầng hai trở lên chính là phòng nghỉ dành cho khách. Chức năng cũng tương tự như một khách sạn sang trọng vậy thôi, cũng là nơi dành cho những vị khách hoạt động một ngày mệt mỏi trở về nghỉ ngơi. Có phòng thì hai giường đơn, có phòng thì hai giường đôi, thậm chí là ba giường đôi cũng có... Nhưng trên con thuyền này còn một dịch vụ ngủ tập thể, tất cả cùng trải nệm futon ra ngủ với nhau và vui đùa trước khi đi ngủ... tùy theo yêu cầu của khách hàng. Điểm nhấn là mỗi phòng dù nhỏ hay lớn đều có một ban công lắp sẵn kính viễn vọng cho phép ngắm sao vào ban đêm cực kỳ lý thú.

.....

Có lẽ giới thiệu về độ sang trọng của con thuyền như thế là đủ rồi, nên quay vào vấn đề chính ngay... Vấn đề chính là Mikazuki... À, Mikazuki, cô ấy hiện đang rũ người trên chiếc ghế xếp nệm trên bờ ngoài khu vực hồ bơi lộ thiên. Vì trời hôm nay trong xanh không nắng nên không nhất thiết phải mang dù ra cầm cho chặt chội... Chính vì thế mà có thể thấy rõ gương mặt mệt mỏi của cô ấy trong bộ trang phục thường ngày ngoài bộ đồng phục đồ chơi của trường ra. Nói một cách chính xác thì cơ thể Mikazuki chẳng khác chi một con mực được phơi khô rũ rượi ấy.

_ Thiệt tình, mình đang đi dã ngoại kia mà, sao mới ngày đầu mà lại gặp xui xẻo nhiều vậy chứ? Rồi sau này mọi chuyện sẽ đi đâu về đâu nữa đây?

Sáng sớm đã thở dài rồi sao? Hơn nữa lại trong ngày đầu tiên đi dã ngoại cùng lớp... cái bộ dạng ủ rũ đó hoàn toàn không hợp tí nào đối với một cô gái năng động hồn nhiên như Mikazuki. Có thể làm cái mặt đó thì chứng tỏ cô ấy vừa trải qua một chuyện gì đó khủng khiếp lắm thì phải.

_ Mika – chan, cậu ổn chứ? Có cần về phòng nghỉ một chút không?

Không chỉ có một mình Mikazuki, mà còn rất nhiều người quan tâm đến cô ấy. Bằng chứng là khi thấy Mikazuki nằm vất vưởng trên ghế như con mực đang đợi được sấy khô, mấy cô bạn nữ người mặc đồ bơi, người mặc hai mảnh bikini, người mặc đủ loại lôm bôm từ dưới hồ bơi lên cốt chỉ để hỏi thăm tình hình của Mikazuki. Họ sẵn sàng bỏ luôn khoảng thời gian vui chơi của mình vì lo lắng cho Mikazuki... Đúng là những người bạn tốt.

_ Uhm mình không sao đâu, chỉ là ngồi tàu siêu tốc có chóng mặt chút. Ngồi nghỉ một lát thì sẽ khỏe ngay thôi ấy mà!

_ Nếu thế thì cậu nên về phòng nghỉ thì tốt hơn nhiều, ngoài này tuy thuyền không lắc lư, nhưng đề phòng gió biển và say nắng thì cậu nên về phòng nghỉ cho khỏe!

_ Mình thật sự không sao nên mọi người đừng lo!

_ Hầy, cậu cứ đầu quá Mika – chan, đôi khi cũng cần phải thư giãn một chút chứ căng thẳng cũng là một trong những nguyên nhân khiến cơ thể bị suy nhược đó... Vậy chuyện sáng nay là sao hả? Cái chuyện cậu đi chung xe với Minamiya – sensei ấy, có thể giải thích cho tụi mình thực hư mọi thứ từ A đến Z được không?

_ Phải phải, tụi mình ai cũng hiểu kỳ hết... Tự dưng cậu lại xuất hiện cùng với Minamiya – sensei ở sân ga tàu điện ngầm siêu tốc. Không chỉ có tụi này mà toàn bộ con gái cả khối lớp mười cũng tò mò không kém.

Họ bắt đầu nghi ngờ cái scandal cậu và Minamiya – sensei sắp sửa bùng nổ trở lại rồi đó!

Biết giải thích thế nào đây nhỉ? Mikazuki nhớ lại lúc mình xuất hiện trước bao nhiêu ánh mắt trầm trồ ngạc nhiên của toàn bộ học sinh vì đi chung xe với tên dở người Tsubaki Minamiya. Chính vì chuyện đó nên mới dẫn đến một Mikazuki “khô mực” đang nằm đây đây. Nguyên nhân đều do cái tên tự kỷ ám thị đó hết... Thật sự cứ mỗi lần nghĩ đến là Mikazuki càng thêm chán nản.

Muốn biết thực hư thế nào thì nên quay ngược lại khoảng thời gian từ 6h sáng... không, chính xác là từ 5h sáng thì đúng hơn. Vì chuyến đi sẽ mất khá nhiều thời gian trên biển nên bắt buộc mọi người phải có mặt trước ga tàu điện ngầm trễ nhất là 6h, điều đồng nghĩa với việc sẽ có một số học sinh bắt buộc phải rời khỏi nhà từ 5h sáng vì điều kiện ở xa trường, trong đó có Mikazuki.

Theo lẽ tự nhiên, vì đã sống chung với Tsubaki khoảng một tuần, ngày nào cũng thức sớm nên đã hình thành thói quen giờ giấc sinh học cho cơ thể, dù ngủ muộn hay ngủ sớm cũng mặc định 5h là đá tung chăn bước xuống giường. Sáng nay cũng thế, Mikazuki tỉnh giấc từ khi mặt trời còn chưa mọc, loay hoay kiểm tra xem mình còn quên gì trước khi khởi hành không. Dậy sớm cũng có nhiều lợi ích của nó lắm.

Sau khi đã chuẩn bị xong hết mọi thứ, Mikazuki mới bắt đầu xách chiếc vali xuống tầng trệt để đón taxi đến thẳng chỗ nhà ga luôn. Chứ từ 5h đến 6h làm gì có chuyến xe buýt nào vào trung tâm thành phố. Dù có là chuyến xe quen cũng chẳng ai làm việc vào giờ đó hết... thành ra Mikazuki đành phải bắt một chiếc taxi đến thẳng chỗ hẹn thôi.

Cô ấy rất muốn ghé qua chào Chisaki một tiếng và tính dặn dò là sẽ đến Okinawa cùng lớp trước, rồi thì liên lạc và gặp nhau sau. Nhưng khi đi ngang phòng cô cung chủ thì thấy phòng ốc tối thui, chứng tỏ Chisaki vẫn chưa dậy... Thật là một chuyện hi hữu xảy ra khi lần đầu tiên Mikazuki thức dậy sớm hơn cả Chisaki, bình thường chỉ toàn Mikazuki dậy sát giờ học và khi chạy xuống chân đồi đều gặp Chisaki đang đứng quét lá ngoài cổng trong bộ trang phục tiểu Miko thôi... hôm nay thì tình thế có chút đảo ngược.

— A Mikazuki – sama, cô đang chuẩn bị đến ga tàu đúng không ạ?

Đúng lúc có một cô hầu từ trong bếp đi ngang qua bắt gặp Mikazuki.

— À vâng, tôi hiện đang chuẩn bị rời khỏi nhà Tsuchimikaido đây. Nhưng trước khi đi tôi muốn được gửi lời chào đến mọi người một cái!

— Làm thế nào đây? Ngoài những người làm việc trong bếp thì đa phần mọi người vẫn còn đang ngủ. Ngay cả Chisaki cung chủ cũng đang còn ở trong phòng, nếu đánh thức thì có hơi...

— Không cần không cần đâu, cứ gửi lời chào của tôi đến mọi người trong tư trang là được rồi. Còn Chisaki... khi cậu ấy dậy thì phiền cô nhắn lại với cậu ấy là tôi sẽ đến Okinawa cùng lớp trước. Có gì thì liên lạc với tôi sau nhé... tôi sẽ đợi cậu ấy ở khu Resort Light Late Night đúng như lịch trình của chuyến đi!

— Vâng, chắc chắn tôi sẽ nhắn lại với Chisaki cung chủ, xin Mikazuki – sama cứ yên tâm!

— Uhm, thế thì tôi đi đây, thay tôi gửi lời chào đến mọi người nhé!

— Vâng, xin bảo trọng, Mikazuki – sama!

.....

Ra khỏi tư trang, lặng lẽ kéo chiếc vali cùng chiếc túi nhỏ nhỏ đeo chéo vai lững lảng xuống chân đồi khi không gây động đến bất kỳ một ai trong nhà. Biển Kyuushi khi mặt trời chưa xuất hiện cũng có nét đẹp thơ mộng của riêng nó. Âm thanh sóng biển tràn bờ không đổi, tiếng còi tàu tu tu ngoài khơi vẫn như một giai điệu nhẹ nhàng làm xao xuyến trái tim con người. Mikazuki khẽ dừng lại, nhắm mắt để có thể cảm nhận tiếng gọi nơi biển sâu được mang đến bởi làn gió lạnh dịu dàng thanh thản.

— Kyuushi thật đẹp... không biết ở Okinawa, biển có được đẹp, được dịu dàng, thơ mộng như vậy không? Thật là tò mò muốn biết quá đi!

Mikazuki tiếp tục bước đi... tiếp tục đi trên con đường mòn thường không có nhiều người đi lắm dưới hai hàng cột đèn đường một cách từ tốn.

Đứng trước băng ghế đá chờ xe buýt quen thuộc. Mikazuki ngồi xuống, lấy điện thoại ra bấm bấm chút.

— Etou, để xem... số điện thoại của tổng đài taxi là số mấy nhỉ?

Nhưng chưa kịp bấm số thì từ phía xa xa bất chợt có tiếng còi bim bim đi đối với ánh đèn vàng pha hai bên chiếu thẳng vào chỗ Mikazuki đang ngồi đến lóa cả mắt. Chắc chắn không phải là taxi vì cô đã bấm số gọi đâu... mà cũng chẳng có taxi nào lại bắt khách bằng cách bấm còi inh ỏi như thế để khách chú ý. Nếu là người có ý thức thì thay vì phá làng phá xóm trong khoảng thời gian trước 6h thì tự mà lái xe đến gần đi chứ.

Vẫn chưa chịu ngưng bấm còi kia... chắc chắn là đang ám chỉ mình rồi, bởi xung quanh đây ngoài Mikazuki thì còn có ai nữa đâu. Thế là Mikazuki phải nhanh chóng chạy đến chỗ chiếc xe, tay gõ cộc cộc vào khung cửa sổ kính.

— Anou, xin lỗi, nhưng vào giờ này thì người khác vẫn còn đang ngủ đấy ạ. Nếu không phiền thì anh có thể...

Chiếc cửa sổ kính từ từ hạ xuống, để lộ ra một mái tóc tài tử vô cùng điển trai chìa xuống che đi nửa ánh mắt lạnh lùng hờ hững. Một gương mặt quá đỗi quen thuộc mà khi nhìn thấy trong lòng Mikazuki hiện lên hai cảm xúc, một là chán chường không muốn tiếp chuyện, hai là hồi hộp, tim đập rộn ràng với nét ngại ngùng đỏ ầu trên mặt... thật là mâu thuẫn. Nhưng chỉ được một chút thôi thì cả hai cảm xúc đó đều hòa chung lại thành một thứ... sự tội lỗi... và nó đã thể hiện ra ngoài mặt bằng cái nhìn ử rử và hành động lùi xuống một bước, cách xa chiếc xe một đoạn.

— Gì chứ, là anh sao Minamiya – san!

— Nay, cái “gì chứ” của cô là ý gì hả? Bộ nhìn mặt tôi chán ghét đến mức đó ư?

— Không có gì... thế anh đến đây có việc chi? Nếu muốn tìm Chisaki để mắng vốn tiếp hay lèm bèm chuyện chuyển đi dã ngoại thì đợi cho đến khi mặt trời mọc rồi tính. Chẳng có ai điên mà lái xe ra đường vào giờ này rồi bấm còi bim bim inh tai đâu!

Tsubaki để ý Mikazuki từ nãy giờ... không, chính xác hơn là từ hôm kia, cái hôm sau khi đi khu vui chơi giải trí Yokohama về ấy. Hắn đã cảm thấy khác lạ khi tự dừng Mikazuki đòi ở lại tư trang Tsuchimikaido với dáng vẻ e ấp ngại ngùng hết như lúc này. Rồi sáng ngày hôm qua trông cô ấy cũng thơ thơ thần thần không tập trung vào bài giảng của mình. Giả sử nếu Tsubaki có giảng bài quá tệ thì cô ấy cũng sẽ phản đối lại bằng cách đứng lên gây sự... nhưng hôm qua thì phải bị mình châm ngòi cô ấy mới có phản ứng. Không những thế, nguyên cả một buổi sáng lẫn buổi chiều, cứ mỗi khi vô tình đụng mặt nhau trên trường thì Mikazuki tỏ ra luống cuống là một, sau đó sẽ nhanh chóng viện lý do để rời khỏi đó thật nhanh, cứ như là đang chạy trốn khỏi quỷ không bằng... Cả chuyện đêm qua không về nữa, Mikazuki đã qua căn biệt thự kính của Tsubaki để dọn hết đồ đạc cá nhân của mình mang về tư trang Tsuchimikaido một cách âm thầm lặng lẽ... cho đến khi hắn về nhà thì mới phát hiện ra phòng của cô trống trơn... Làm những việc như thế... Tsubaki có cảm giác như cô ấy... đang cố gắng tránh gặp mặt mình càng nhiều càng tốt hay sao... Không lẽ... mình thật sự đã làm gì khiến cô ấy nổi giận???

— Hầy, tôi không có điên đến mức đi gặp Chisaki vào khoảng thời gian này làm gì... Chẳng qua tôi chỉ nghĩ, để kịp đến ga thì cô phải dậy trước 6h, mà trước 6h thì chẳng thể bắt xe buýt vào trung tâm thành phố nên một là cô để người nhà Tsuchimikaido hộ tống, hai là bắt taxi. Nên tôi nghĩ nếu đến đây vào giờ này thì sẽ bắt gặp cô đang ngồi lang thang góc vỉa hè đợi taxi... và quả nhiên là như vậy!

— Anh có vẻ tự tin quá nhỉ? Vậy nếu như tôi nhờ người nhà Tsuchimikaido đưa đi thì sao? Nếu vô tình bắt gặp anh ở đây thì chẳng phải sẽ xảy ra xung đột ư?

— Vì sao à? vì tôi không nghĩ một người như cô sẽ yêu cầu người khác chỉ vì lý do ích kỷ của bản thân như vậy. Có lẽ cô sẽ... không, không phải là có lẽ mà là chắc chắn cô sẽ không làm phiền người khác nếu chuyện đó thật sự không quan trọng! Tsubaki nghĩ thầm

.....

— Nói chung là nếu ngồi đợi ở đây thì phải mất ít nhất ba mươi phút mới có taxi, đến lúc ấy thì trễ bỏ nó rồi. Cho nên hôm nay, tôi sẽ đặc cách chở cô... lên xe đi nào!

— Không thêm!

— Ừ, phải đấy, lên xe để tôi... hả? Vừa phát ngôn cái gì đấy?

Hắn quay sang tròn mắt nhìn Mikazuki đầy ngạc nhiên khi thấy cô ấy quay mặt sang hướng khác, vali để sau lưng, mặt mày tỏ ra lạnh lùng như thể chẳng quan tâm đến thành ý cũng như lời đề nghị của hắn. Nói trắng ra là Mikazuki làm lơ hắn hoàn toàn.

— Không muốn, dù có trễ hẹn thì tôi cũng không muốn ngồi xe của anh đâu... không thêm!

— Này, nếu cô nghĩ đây là lúc thích hợp chơi trò giận dỗi thì trật rồi đó. Nếu mà không nhanh lên thì tôi sẽ bị mấy cha giáo viên kia cảm rằm vì đến trễ cho xem. Nhanh mà lên xe đi!

— Tôi đã nói là không muốn rồi mà... Anh thật sự chẳng biết điều gì cả Minamiya – sensei. Nếu sợ trễ thì anh tự phi đến đó một mình đi, tôi sẽ tự đón taxi đến sau... còn chẳng may tôi trễ thì sẽ tự tìm cách đến bến cảng Yokahama sau!

Tsubaki nổi điên thật sự... vào ngay sáng sớm không kịp làm một tách cà phê hay nghe một bản nhạc giao hưởng không lời đã khiến sự điên tiết trong hắn cán mức 75% rồi. Nay còn gặp ngay một cô nàng đồng đánh tự đứng nổi chứng hờn dỗi gì không biết thì thử hỏi làm sao hắn chịu được. Hắn thậm chí còn nghiến răng ken két, lườm huýt cô ấy bằng ánh mắt rất ư đáng sợ kiểu đe dọa nữa cơ.

— Thôi được, cô đã nói thế thì thằng này cũng không bắt làm gì, không lại đi rêu rao giáo viên cưỡng ép học sinh. Làm gì thì làm, nhưng hãy có mặt trên con thuyền 6 sao đó trước 7h, đừng có để tôi phải gọi điện về tư trang Tsuchimikaido, tra khảo Chisaki bằng câu hỏi “con phò tóc tím đó đi đâu rồi hả”, rõ chưa?

Mikazuki hãi lắm, cô biết mình đang làm gì và đã làm gì... cô cũng biết chắc chắn hắn sẽ tức giận nếu mình còn giữ thái độ ấy. Nhưng chỉ đơn thuần bị mắng, bị làm mặt lạnh và vòng cho chiếc xe quay đầu bỏ đi là nhẹ rồi. Đôi khi Mikazuki cảm thấy mình thật quá đáng... nhưng chỉ khi làm như thế, thì cái cảm giác tội lỗi trong tim mới giảm xuống được một chút... cảm giác tội lỗi giảm đi một, nỗi đau đớn hụt hẫng lại tăng thêm mười. Nhìn thấy Tsubaki tức giận bỏ đi... Mikazuki còn đau buồn gấp bội. Mikazuki thậm chí còn muốn gục đầu xuống khóc nữa cơ.

— Anh chẳng hiểu gì cả... Baka Kitsune!

.....

Đương nhiên là ầm ỨC cay cú. Lái chiếc Jaguar trong khi đôi tay cứ siết chặt vào vô lăng. Hắn tự hỏi cô ta bị cái gì ám vào đầu mà trở nên như thế. Nhưng dù thông minh thiên tài cách mấy thì trong một số trường hợp hắn vẫn trở nên vô dụng, diễn hình như việc thấu hiểu suy nghĩ người khác. Đối với những vấn đề như thế thì phải mặt chạm mặt, nói chuyện trực tiếp thì may ra mới giải quyết được... Vì lẽ đó, thay vì chạy hết con đường, hắn đã có một quyết định sáng suốt, đó là đạp thắng dừng xe, mở cửa bước xuống xe, đi ngược về phía Mikazuki một cách hùng hồn. Tự động nắm chặt lấy cổ tay Mikazuki, tay còn lại kéo luôn chiếc vali về phía chiếc Jaguar của mình, mặc cho Mikazuki có nói gì thì nói.

— Này, Minamiya – san, anh nghĩ anh đang làm gì thế hả? người ta mà thấy được thì sẽ đánh giá một thầy giáo đang cưỡng ép học sinh đó... buông tôi ra nhanh!

— Cứ vô tư, ai muốn nói gì thì cứ việc, đây có quan tâm đến đâu mà lo... Dù cho cô có giở chứng gì hôm nay thì nhất quyết tôi phải chở cô đến ga rồi muốn làm gì thì làm. Đừng có mà đùa với tôi Mikazuki Tsuchimikaido!

Tsubaki đã biết bắt đầu gọi Mikazuki bằng tên... và mỗi lần hắn gọi cô ấy là Mikazuki Tsuchimikaido như muốn khẳng định giá trị của cô, thừa nhận sự tồn tại của cô không phải là bóng hình thay thế cho Lumina. Có lẽ vì vậy, mà Mikazuki cảm thấy yên tâm khi bên cạnh hắn. Để hắn nắm tay mình dắt đi thế này, tuy nó mạnh bạo nhưng tất cả cũng chỉ vì hắn lo cho cô mà thôi... Cứ như thế, thử hỏi làm sao Mikazuki có thể ghét hắn được... thậm chí con tim càng loạn nhịp, càng mất kiểm soát vì thích hắn nhiều hơn.

— Baka Kitsune...

.....

Và trời đánh thánh đấm thế nào, cuối cùng Mikazuki vẫn chịu cảnh phải ngồi yên để hắc chủ cô thắng đến ga. Nhưng ngồi thì ngồi, khó chịu thì khó chịu, cả hai người họ chẳng thèm nói chuyện với nhau nữa lời... không đúng, với tình hình hiện tại thì Mikazuki đang cố dựng lên một rào cản và Tsubaki thì lại là người tìm cách dỡ đồng rào cản ấy xuống. Thật đỗi kỳ lạ, trước đây chỉ vì không muốn Mikazuki đến gần mình mà hắc chủ đã tìm đủ mọi trò để cô ấy ghét mình tận xương tủy, nhưng càng xua đuổi bao nhiêu, Mikazuki càng tỏ ra mạnh mẽ bám dính lấy hắc chủ. Còn bây giờ thì ngược lại. Cảnh tượng này trông thật buồn cười nhưng cũng thật trớ trêu cho cả hai... Nhìn họ giờ có khác chia một cặp uyên ương đang chiến tranh lạnh với nhau trong khi nguyên nhân vì sao thì chẳng rõ.

_ Vậy... đang bức xúc chuyện gì thì nói đi. Tôi được gọi là thiên tài nhưng nếu không nói thì cũng chẳng giúp gì được cho cô đâu!

Mikazuki vẫn chẳng nói gì... chỉ duy nhất hành động trông ra ngoài cảnh vật đang di chuyển vù vù về phía sau lưng như một bức tượng đồng vô tri vô giác. Dù hắc chủ là người chủ động bắt chuyện đầu tiên nhưng cô ấy vẫn cho hắc chủ ăn một quả bơ cực cay cực đắng.

_ Thôi được, nếu cô không nói thì xem như chẳng có gì xảy ra hết. Tôi cũng chẳng còn hứng tra hỏi nữa. Trước khi đi còn chưa kịp nghe bất kỳ một đoạn nhạc giao hưởng nào nên tôi cũng đang có vấn đề trong người đây... Phải tranh thủ nghe khi đang lái xe mới được!

Thế là Tsubaki cũng mặc kệ Mikazuki có như thế nào, hắc chủ chú tâm vào nhu cầu bản thân mình, phải được nghe nhạc nếu không muốn suốt ngày cứ nhìn lên bóng đèn mà cười hề hề (Ắm chỉ bị điên). Chỉ có điều hắc chủ vốn là một tên cà chớn, làm cái gì cũng gây ảnh hưởng đến người khác. Cụ thể là hắc chủ cứ liên tục đổi bài nhạc này sang bài nhạc khác... điều này thì có vẻ như bình thường khi chúng ta không thích nghe bài này thì có quyền nghe bài tiếp theo. Nhưng cứ đổi qua đổi lại, tạo nên cái âm thanh chói tai khó chịu khiến cho Mikazuki cũng phải cảm thấy nôn nao sốt sắng hết cả ruột. Cho đến khi không chịu được nữa thì cô ấy bất ngờ quay sang giành quyền kiểm soát chiếc máy phát nhạc trên xe.

_ Đủ rồi Minamiya – san, anh còn định quấy nhiễu tinh thần tôi đến khi nào nữa? Hôm nay là thứ ba, nên làm ơn nghe các bản Nocturne đúng theo thời khóa biểu của anh ý!

Nhân cơ hội đó, Tsubaki nhanh chóng chộp lấy tay Mikazuki thật chặt để cô ấy không còn phải rời xa khỏi mình lần nữa.

_ Cô biết cả thói quen nghe nhạc của tôi. Quả nhiên con người sẽ chẳng bao giờ hiểu nhau nếu không phải là hình thức giao tiếp!

Nghĩ đi nghĩ lại thì dường như Tsubaki vừa gài bẫy mình, sau cùng thì vẫn phải tiếp chuyện với anh ta, mặc dù trong đầu đã định ninh tuyệt đối sẽ không nói nữa lời. Lúc này, Mikazuki mới làm bộ mặt vừa đỏ gay vừa tức giận. Cô gạt phăng tay của Tsubaki ra rồi liên tục dậm thùm thụp vào hắc chủ chẳng cần lý do.

_ Đồ ngốc, đồ đầu đất, đồ biến thái, đồ cáo già, Baka Kitsune... Baka, tôi ghét anh... Baka Kitsune!

_ Oi oi, giận mặt đó hả? Đút thêm sợi dây thần kinh nào nữa sao? Có gì bình tĩnh nói coi!

.....

.....

_ Hừm, ra là thế, từ hôm đó đến giờ cô cho tôi ăn quả bơ là vì tôi ít quan tâm đến cảm xúc của Chisaki à? Đúng thật từ lúc Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc, tôi cũng ít liên lạc với Chisaki hơn hẳn. Nếu có thì cũng vì muốn nhờ vả chút chuyện rồi xong thế thôi!

Sau cùng thì Mikazuki cũng lấy lại được bình tĩnh, rồi hai người họ mới bắt đầu trò chuyện với nhau một cách... hơi ngượng ngịu. Chỉ là ngượng ngịu đối với Mikazuki, chứ còn tên kia thì vẫn phề phề cái mặt để cho ăn dấm ấy.

_ Nhưng thật không ngờ Chisaki đang bị chứng rối loạn cảm xúc. Hôm qua khi tôi ghé thăm thấy cậu ấy vẫn bình thường mà nhỡ... Mà tôi thiết nghĩ Chisaki rất mạnh mẽ, sẽ giải quyết được hết mọi chuyện dù rằng nó có khó đến đâu!

— Chisaki là người bình thường, không phải dị nhân như anh... dĩ nhiên là sẽ có lúc mềm yếu trước một nỗi khó khăn gì đó rồi... Anh chẳng hiểu gì cả, Baka Kitsune!

— Vậy sau cùng là Chisaki đang vướng bận điều gì? Nếu có thể giúp gì được thì chắc chắn tôi sẽ giúp!

Mikazuki siết chặt tay, bầu cho vạt vấy đỏ trở nên nhẵn nhúm. Trong lòng Mikazuki hiện lên một sự khó chịu không thể diễn tả bằng lời.

— Giúp Chisaki... chỉ vì Chisaki là bạn thân thuở nhỏ của anh... hay vì Chisaki là một người quan trọng đối với anh?

— Hả? Nói thế là sao chứ? Chisaki cũng giống như gia đình thứ hai của tôi vậy... dĩ nhiên tôi sẵn sàng giúp cậu ấy là...

— Thôi đủ rồi... chính vì anh cứ suy nghĩ kiểu đó, cứ mãi định ninh giữ cái tư tưởng đó trong đầu nên sau cùng anh vẫn chẳng biết gì cả. Anh chẳng hiểu Chisaki, chẳng chịu dừng lại nhìn kỹ xem Chisaki thật sự đang cảm thấy thế nào, đang cần gì, và mong mỗi điều gì... Anh nghĩ mình hiểu Chisaki hơn ai hết sao? Nghĩ rằng mình quen với cậu ấy lâu năm nên biết rõ cậu ấy ư? Không... anh chẳng biết gì cả... chẳng hiểu gì hết... Baka Kitsune!

So với số lần cô ấy gọi mình là Baka Kitsune thì lần này Mikazuki thật sự đang có niềm uất ức không thể giải tỏa. Vì cô ấy lo lắng cho Chisaki nên mới như vậy... Mà nếu suy nghĩ lại thì Tsubaki cảm thấy bản thân mình cũng chưa hiểu hết về Chisaki đúng như Mikazuki nói. Có thể trong quá khứ, Chisaki trong mắt hắn là một cô bé nhút nhát, lúc nào cũng bám chặt lưng áo Tsubaki leo đèo theo sau... nhưng đó là một Chisaki trong quá khứ... Chisaki ở hiện tại cứ như một con người khác... một chú bướm xinh thoát ra khỏi lớp vỏ nhộng khiến cho Tsubaki cũng không dám tin rằng sau ba năm Chisaki lại thay đổi nhiều đến thế... Và hắn nhận ra mình vẫn chưa tìm hiểu con người mới này của cô bạn thuở nhỏ... Hắn công nhận Mikazuki nói đúng, mình vẫn chưa hiểu hết Chisaki... vậy mà còn dám nhận là bạn thân thuở nhỏ thì nghe thật đáng buồn cười.

— Hừm, cô nói đúng, quả thật tôi vẫn chưa hiểu hết về Chisaki. Trở về Nhật sau ba năm Chisaki đã thay đổi rất nhiều ngay chính tôi cũng không ngờ đến. Có lẽ... tôi cũng nên bắt đầu tìm hiểu cậu ấy kỹ hơn để sau này không phải gây ra điều gì đáng tiếc!

Phải, như vậy thì tốt hơn, nếu như Tsubaki và Chisaki ở cạnh nhau, có thể thời gian sẽ giúp cho cái đầu đất của hắn nhận ra tình cảm thật sự của Chisaki. Một cô cung chủ nhỏ sẵn sàng từ bỏ tương lai của mình vì hắn... vì cô ấy đã yêu hắn từ rất lâu, yêu hắn ngay từ khi lớn lên còn bé. Nhưng vì hắn, mà Chisaki đã phải che giấu tình yêu đơn phương đó suốt hơn chục năm... Như thế đủ rồi, Chisaki chịu đựng đủ rồi... cô ấy cần được hạnh phúc. Và để hai người họ gần nhau là sự lựa chọn sáng suốt nhất... Đúng, như thế tốt hơn nhiều... nhưng sao còn khó chịu trong Mikazuki càng dữ dội hơn nữa. Trái tim cô công chúa nhỏ se thắt lại như đang bị ai đó bóp nát... thật sự là rất đau, rất đau khi nghe người mình thích...

— Nhưng nói gì thì nói, tôi cũng có hiểu gì về cô đâu đúng không? Hơn nữa, cả cô và tôi đều đang tìm cách chứng minh Mikazuki Tsuchimikaido là Mikazuki Tsuchimikaido chứ không phải là cái bóng của Lumina Minamiya... Chính vì thế nên dù có thế nào thì tôi cũng sẽ không rời mắt khỏi cô đâu. Hiểu chưa?

Hắn dám đưa tay phải lên vuốt mái tóc tím đen dài của Mikazuki. Cô ấy không ghét nó, trái lại còn muốn hắn xoa đầu mình nhiều hơn nữa... chạm lên tóc mình nhiều hơn để con tim này cất lên tiếng kêu “tội lỗi” dành cho một người “phản bội”... Ai cảm thấy tội lỗi ư? Ai là kẻ phản bội ư? Không phải Tsubaki đâu... mà chính là Mikazuki đó. Làm sao có thể không tội lỗi khi bỗng nhiên mình xuất hiện trong cuộc đời Chisaki lần Tsubaki để rồi khiến cho mọi thứ thay đổi không lường trước được... Làm sao không bị xem là phản bội khi dám thích một người mà đáng lẽ ra bạn thân của mình đã để ý từ trước... Chính hai cảm xúc ấy hòa lại làm cho Mikazuki không biết phải đối mặt với Chisaki ra sao, không biết phải ứng xử thế nào mỗi khi trông thấy Tsubaki... Và rồi cô ấy tự đưa ra quyết định cuối cùng rằng sẽ tránh xa họ được chừng nào hay chừng ấy.

Được hắn xoa đầu thế này thích lắm... nhưng trái tim cũng rất đau... phải làm thế nào để linh hồn mình trở nên yên bình như mặt nước... phải làm thế nào để ba người có thể trở lại như trước kia?

_ Baka Kitsune... anh chẳng hiểu gì cả... chính vì anh cứ thế này... nên tôi... không thể tiến thêm được nữa...
Baka Kitsune!

Đó là những gì đã xảy ra trước khi Mikazuki đến được bến cảng Yokohama, lên được con tàu này và có khoảng thời gian nghỉ ngơi thư giãn trước khi tàu cập bến Okinawa. Và cho đến thời điểm hiện tại, thì những suy nghĩ tiêu cực ấy vẫn còn đang cướp mất nụ cười hồn nhiên lẫn tinh thần năng động thường ngày, để lại đây một Mikazuki hay lo toan, phiền muộn.

_ Thế cuối cùng là sao? Rút cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra giữa cậu và Minamiya – sensei thế? Lại cãi nhau theo kiểu người yêu nữa ư?

_ Không như các cậu nghĩ đâu!

Mikazuki quay cơ thể nằm nghiêng sang trái, úp mặt vào lưng cô bạn nữ ngồi gần mình nhất hòng tránh nhìn mặt những người còn lại.

_ Không có gì xảy ra hết... không có gì hết!

.....
_ Minamiya – sensei, nhờ thầy!

Tsubaki khoác chiếc áo blouse trắng thường thấy ở các nhà khoa học hay bác sĩ, mắt đeo kính trông trí thức, ngồi chồm hổm trên chiếc ghế có ba bánh xe bên dưới, tay gõ lách cách bàn phím máy tính laptop trong khi bên cạnh là đồng tài liệu xếp chồng lên nhau, nay còn thêm một xấp khác đến từ tay một giáo viên nữ trưởng thành lớn hơn hẳn cả chục tuổi.

_ Cứ để ở đó đi, tôi sẽ hoàn thành nó sau khi cái đồng hồ nhui trước mắt kết thúc!

_ Vâng, cảm phiền Minamiya – sensei!

Từ lúc nào mà giáo viên trong trường bắt đầu có thiện cảm đối với hần như thế kia chứ? Hay là do hần là thiếu chủ nhà Minamiya, thiên tài đã vẽ nên bức họa “Hoa anh đào đỏ” nổi cồn nổi đốn ở khắp mọi nơi trên thế giới nên những giáo viên còn lại mới xúm lại gần hần giống như những học sinh nữ khác? Chẳng phải... trông họ khá thoải mái với hần, mặc dù Tsubaki chỉ biết cúi mắt vào màn hình laptop phía trước đâm ra thờ ơ với hoàn cảnh xung quanh... nhưng nhìn vẻ mặt của những thầy cô giáo trong chuyến đi Okinawa này hoàn toàn không gượng ép, không căng thẳng hay dè chừng gì... trái lại còn tỏ ra rất thân thiện với hần.

_ Minamiya – sensei giỏi thật đấy, nhờ có thầy ấy thay tôi đảm nhiệm tiết vật lý lớp D mà công việc đột xuất của tôi mới hoàn thành mỹ mãn. Tôi cứ đinh ninh không biết một thầy giáo chuyên về Nhật ngữ như Minamiya – sensei sẽ làm gì trước một tiết vật lý... Không ngờ thầy lại có thể giảng dạy như một giáo sư đại học chuyên nghiệp... Có rất nhiều học sinh ngưỡng mộ thầy lắm đấy!

_ Không những thế, Minamiya – sensei còn cho tôi rất nhiều lời khuyên về bài kiểm tra tiếng Anh sắp tới nên ra đề như thế nào. Thật sự nếu không có sự giúp đỡ của thầy thì chắc tôi không thể nộp đề đúng thời hạn quá... rất cảm ơn thầy Minamiya – sensei!

_ Phải... chính vì thế nên khi nghe thầy đề nghị rằng sẽ sắp xếp lại kế hoạch cho chuyến đi biển Okinawa 5 ngày 4 đêm này... chúng tôi rất lấy làm vinh dự và tin rằng thầy sẽ mang đến cho những em học sinh một buổi dã ngoại thú vị nhất trong đời. Minamiya – sensei... xin cảm ơn thầy rất nhiều!

Thì ra là vậy, vì những thành tựu hần đạt được nên dần dần mọi người bắt đầu thay đổi cách nhìn nhận về hần. Thoạt đầu thì đâu ai dám đến gần bắt chuyện, lại thêm việc Tsubaki là thiên tài nhà Minamiya nên bức tường giữa hần với thế giới xung quanh ngày một dày hơn. Các giáo viên trong trường e ngại hần. Mỗi khi bước vào phòng giáo viên là người nào người nấy nhanh chóng rời đi... để rồi chẳng ai thèm nói chuyện, chẳng thèm bàn bạc về kế hoạch của trường gì cho hần hết. Hần mãi vẫn chỉ là một kẻ cô đơn ngay khi đã trở thành thầy giáo.

Rồi một ngày hần được thầy hiệu trưởng xin nhờ giúp đỡ, thay cho một thầy đứng ra giảng dạy môn vật lý cho một lớp học. Không biết hần dạy kiểu gì nhưng khi tiết học kết thúc thì rất nhiều học sinh chạy theo

để xin được hỏi đáp về bài giảng nhiều hơn. Từ đó, tiếng tăm và tài năng của Tsubaki được lan rộng từ học sinh đến giáo viên. Dần dần các thầy cô cũng bắt đầu tiếp chuyện với hắn rồi nhận thấy “Tsubaki tuy là kẻ lạnh lùng nhưng nếu cứ lơ chuyện đó đi thì cậu ta cũng chỉ là một người bình thường”... Có lẽ chính vì thế nên trong mắt các thầy cô xung quanh, hắn không còn là một sinh vật lạ khó gần nguy hiểm nữa.

.....

Không biết có phải do trước đây từng cầm cọ vẽ hay luôn theo dõi thị trường chứng khoán lên lên xuống xuống thất thường nên khả năng sử dụng máy tính của hắn ngày một tiến bộ không. Những ngón tay di chuyển từ phím này sang phím khác nhanh như chớp không thể theo kịp bằng mắt. Chỉ lách cách có mấy cái trong vòng vài phút và kết thúc bằng phím enter rõ to, hắn xoay màn hình laptop lại chường ra cho các thầy cô còn lại.

— Sơ qua thì đây là toàn bộ lịch trình trong 5 ngày trong chuyến du ngoạn ở đảo Okinawa. Tôi đã tận dụng hết tất cả những gì tiện lợi, thu hút nhất ở Okinawa để cho lũ học sinh lo chơi kia khỏi thắc mắc. Các thầy cô xem qua check hàng một chút... Nếu cảm thấy chỗ nào chưa ưng ý hay có ý kiến gì cứ phát biểu!

Để cho mọi người kiểm tra lịch trình chuyến đi, Tsubaki tiếp tục công việc với xấp tài liệu mình mới được đưa cho. Hắn tính sẽ hoàn thành cái này trước, còn mớ kia mang về phòng riêng tính sau. Kể ra được nổi tiếng cũng có cái hay. Được mọi người xem trọng, ưu ái... điển hình như việc một cô giáo nhẹ nhàng mang đến cho hắn một tách cà phê thơm nghi ngút cùng nụ cười khá thân thiện trên môi.

— Minamiya – sensei, thầy vất vả rồi, xin mời!

— Oh, cảm ơn!

Hắn ung dung nhận lấy tách cà phê húp sị soap thôi. Nhưng cái kiểu nhăn mặt thế kia là đủ chứng tỏ hắn hoàn toàn không thích loại cà phê này rồi... Uống cái thứ này, Tsubaki chột nhớt nhưng đến hương vị cà phê mình tự pha ở nhà... cái đó còn dễ uống hơn.

.....

— Đúng rồi Minamiya – sensei, lúc nãy tôi có gặp một em học sinh đi lang bang bên ngoài phòng họp của chúng ta. Tôi có hỏi em ấy học lớp nào thì nói rằng đang theo học lớp A có Minamiya – sensei dạy môn Nhật Ngữ. Em ấy còn nói là đang muốn tìm gặp thầy có chút chuyện đó!

— Hả? Một học sinh muốn tìm tôi? Chẳng phải tôi đã cảnh báo là sẽ không giải đáp bất cứ thắc mắc gì của học sinh có liên quan đến môn Nhật Ngữ hay sao? Mà trong một cái lớp có hơn 40 học sinh thì tôi biết đó là ai khi thầy chỉ nói khơi khơi như thế? Thầy làm ơn mô tả chi tiết hơn chút được không vậy?

— Để xem... đó là một em nữ sinh có mái tóc tím tím, em ấy có đeo một đôi mắt kính và mỗi khi cười đều toát lên một vẻ dịu dàng ngọt ngào. Phải nói là em học sinh đó vừa nhìn một cái thôi là đã toát ra một vẻ mang đậm chất tiểu thư quyền quý!

.....

.....

Một nữ sinh tóc tím đeo kính và luôn tỏ ra chất của một tiểu thư quyền quý ư? Tsubaki không nhớ là mình đã từng tiếp xúc với một học sinh như thế trong lớp... À không, nếu nói xuất thân từ một gia tộc danh giá quyền quý thì vẫn còn có một người đấy. Nhưng nhìn vẻ mặt của thầy kia khi nhắc đến em học sinh ấy thì có vẻ như chính người thầy đó cũng không biết cô nữ sinh bí ẩn đấy là ai. Một người nổi tiếng như Mikazuki Tsuchimikaido thì không chỉ riêng một thành phần học sinh nhỏ lẻ mà ngay cả một trường đều rõ mồn một, không lý nào thầy giáo kia lại không biết Mikazuki... Mà ngấm đi ngấm lại thì Mikazuki cũng không đến mức lúc nào cũng tỏa ra chất của một tiểu thư uy quyền đâu... Chắc hẳn đây là một người khác.

Tsubaki hiện đang thẳng hướng tiến về phòng của mình với đồng giấy tờ tài liệu trên tay. Hắn còn chẳng thèm quan tâm đến cái cô nữ sinh đang tìm mình là ai. Nếu thật sự cô ta muốn gặp hắn thì chắc chắn cả hai sẽ gặp được nhau không sớm thì muộn.

.....

Nhưng chắc có lẽ không cần phải đợi đến mức ấy khi cách vị trí Tsubaki khoảng 4 mét là một cô nữ sinh trung học với bộ đồng phục váy đỏ, áo sơ mi trắng, áo khoác da đỏ bên ngoài cùng chiếc cà ra vát đỏ trước ngực. Mái tóc tím xõa dài trông cực kỳ yêu kiều, lại thêm cặp mắt kính vuông nhỏ phía trên càng tôn thêm vẻ tri thức lẫn dịu dàng của cô ấy. Một nữ sinh khi vừa xuất hiện đã khiến người đối diện không khỏi nhầm lẫn “ À, đó là một tiểu thư từ một gia đình quyền quý”

— Oi oi, không đùa đấy chứ, vừa ra phát gặp ngay à?... Nhưng có điều... hình như mình đã gặp cô ta ở đâu đó thì phải... Đừng nói là...

Tsubaki tiến đến gần cô nữ sinh ấy thật nhanh. Hắn bỏ qua phép lịch sự cũng như phép xã giao khoảng cách giữa học sinh và giáo viên mà nắm chặt lấy cổ tay cô ấy. Sau đó thì sử dụng ngôn từ hờ hững cũng như đôi mắt trừng lạnh đáng sợ dọa nạt.

— Này, nghe nói hình như em đang tìm tôi hả? Có chuyện gì nào?

Cô nữ sinh ấy trừng mắt xuống một chút rồi khẽ ngược lên nhìn hắn.

— Ara ara, đau lắm đó, là một thầy giáo thì thầy nên nhẹ nhàng với học sinh của mình mới phải đạo chứ, đúng không? Minamiya – sensei!

Tsubaki tròn mắt thoáng ngạc nhiên.

— Chờ chút đã, giọng nói này... đừng nói là... Haizz, cậu đang làm cái gì ở đây vậy hả? Chisaki?

— Ô ra, bị Tsu – kun phát hiện mất rồi!

.....

Bằng cách nào đó Tsubaki đã len lỏi luồn lách và đưa vị khách bất ngờ kia về được đến phòng mình. Vì là giáo viên đặc biệt nên hắn được nhà trường cấp hẳn một phòng VIP riêng trên tàu có một chiếc giường đôi, một bộ ghế sofa, một chiếc bàn làm việc gần ngay cửa sổ kính, một chiếc tivi cỡ lớn không thua gì ở nhà, và đặc biệt là một quầy bar hiện đại đặt góc nhà mặc dù chắc chắn Tsubaki sẽ chẳng thèm đụng đến dù chỉ một giọt rượu. Một căn phòng đầy đủ tiện nghi, hiện đại sang trọng mà một người làm công ăn lương bình thường phải bỏ ra cả đời chỉ để được ở một ngày trên con thuyền này. Nhưng chỉ riêng Tsubaki thì có khả năng sử dụng nó một cái độc quyền lẫn thoải mái về kinh tế vì hắn không cần phải chi bất cứ một khoản nào hết. Tất cả đều được tính hết vào chi phí tài trợ đến từ nhà Tsuchimikaido.

Và nói về nhà Tsuchimikaido, thì người sáng lập ra ý tưởng dã ngoại 5 ngày 4 đêm đến quần đảo Okinawa bằng con thuyền đời mới nhất chính là cung chủ tối cao gia tộc Tsuchimikaido. Đồng thời cũng là cô nữ sinh tóc tím đeo kính khoác trên mình bộ đồng phục đỏ của trường It. Harm Sokyuran đang ngồi ngay trên ghế sofa cùng tách trà ấm trên tay.

— Hà, đi du lịch mà được thưởng thức trà thì còn gì bằng. Đúng là loại trà hảo hạng có khác, vì nếm thử lần đầu tiên mà đã tạo cho người thưởng thức một cảm giác thư thái như đang được ai đó xoa bóp đôi vai một mỗi vậy... Uhm, loại trà này rất thích hợp cho những người hay thức đêm làm việc như cậu đó, Minamiya – sensei!

Tsubaki sử dụng quầy bar kia, nhưng không phải dùng để pha chế rượu hay gì hết, mà là để pha một tách cà phê phin độc quyền mình thường hay dùng hàng ngày. Đường như hắn không thể từ bỏ thói quen uống cà phê vào buổi sáng kể cả khi mình đang đi du lịch. Hắn ngồi xuống chiếc Sofa bên cạnh, miệng cứ thở dài than ngán từ đầu buổi đến giờ không ngừng.

— Haizzz, tớ thì không thích uống trà đâu nên thôi cho xin... Vậy giờ thì trả lời câu hỏi của tớ đây Chisaki, cậu đang làm gì trên con thuyền này thế hả?

— Đương nhiên là đã đến Okinawa rồi. Cậu cũng nhận được thư thông báo của ngài Akifusa đúng không?

Tsubaki chuyển sang chế độ trầm tư suy ngẫm. Hắn thoáng nhớ lại bức thư được gắn vào đầu mũi tên bay từ bên ngoài thẳng vào trong nhà. Rồi cả nội dung được ghi bên trong, làm sao có thể quên được.

— Quả nhiên là cậu cũng đã nhận được nó. Nếu thư từ vị thần “loli” kia đến được chỗ tớ, đến được chỗ cậu, thì 100% nó cũng sẽ đến được với cậu ta!

— Phải, Hajima cũng nhận được rồi. Thời hạn Susanoo – sama sẽ giáng cơn thịnh nộ xuống và địa điểm giao chiến giữa ba gia tộc với thần linh. Ngày thứ 7 sau chuyến đi chơi dã ngoại trên bán đảo Okinawa... Đó chính là “Đêm Định Mệnh” tiếp theo sau sự kiện ba năm trước!

Cuối cùng thì cái ngày đó cũng đến. Những gì cả ba gia tộc, cả ba thống lĩnh, cả Thiên Chiếu Gia Trang, cả Tsubaki Minamiya không ngừng chiến đấu, tất cả là vì giây phút chạm mặt với thần linh. Bánh xe số phận tiếp tục quay hay dừng lại, còn tùy thuộc vào kết quả cuối cùng khi ngày thứ 7 của chuyến đi chơi chấm dứt.

— Biết là như thế, nhưng cậu cũng đâu cần đến mức phải giả trang thành học sinh rồi trà trộn vào con tàu này? Cậu hoàn toàn có thể bay thẳng đến Okinawa bằng trực thăng còn nhanh hơn nhiều... Mà quan trọng hơn, cậu len lỏi vào đoàn học sinh kiểu gì vậy hả?

— Về cái đó, mình dậy sớm hơn cả Mikazuki và đã có mặt ở ga tàu điện ngầm siêu tốc trước khi học sinh đầu tiên đến nữa cơ. Mua một vé đi cùng với chuyến của Mikazuki. Ngồi ở cuối toa tàu không để ai biết. Sau đó cũng áp dụng hình thức tương tự lên lên thuyền. Cũng nhờ có Hajima giúp nên mình tạm thời được ở trong một căn phòng giống cậu như thế này. Mình thay bộ đồng phục của It. Harm Sokyuran rồi lảng vảng khắp tàu tìm cậu ấy!

— Dậy trước cả con phò tóc tím ấy và đến đây một mình ư? Kể ra cậu cũng đi quá rồi nhờ Chisaki? Thế cậu tính hưởng thụ giây phút như một học sinh bình thường hay cốt chỉ muốn du lịch bằng thuyền đến Okinawa thôi?

— Cả hai... nhưng cái chính là mình muốn tạo cho cậu và Mikazuki một sự bất ngờ. Hơn nữa, từ lúc cậu trở thành giáo viên It. Harm Sokyuran, mình vẫn chưa được dịp nhìn cậu ra dáng thầy giáo ra sao. Nay thấy rồi cũng có chút ngạc nhiên... Từ bây giờ cho đến khi cập cảng Okinawa, mình tạm thời là học sinh của cậu... có gì chỉ bảo cho em nhé... Minamiya – hakasei!

Tsubaki thở dài một hơi chán chường. Hắn cũng chịu thua Chisaki luôn rồi... Nhưng kể cũng tốt, thi thoảng hãy để cho cô cung chủ nhỏ ra ngoài và tự do làm những điều mình thích sẽ tốt hơn là cứ suốt ngày ru rú trong phòng... Mikazuki đã từng nói, hắn cần phải quan tâm hơn về cảm xúc của Chisaki... Trông cô ấy hồn nhiên vui vẻ điềm tĩnh như thế, nào ai ngờ được rằng cũng có những vấn đề Chisaki không thể vượt qua được... Dù sao cô ấy cũng chỉ là một cô gái bình thường như bao người khác, chỉ đơn thuần không được sống bình thường như những cô nữ sinh nhốn nháo ngoài kia thôi.

— Hãy, miễn là tiếp tục cải trang để không ai nhận ra thân phận thật của cậu thì sao cũng được. Dựa theo tốc độ cũng như lịch trình thì độ đến sáng mai tàu mới có thể cập bến Okinawa. Trong khoảng thời gian đó đừng làm điều gì ngốc nghếch để người khác nghi ngờ nhé. Tổ sẽ tìm cách thêm một thông tin giả vào số lượng học sinh tham gia chuyến đi để nếu có kiểm tra thì còn trốn được!

— Đã rõ, thưa Minamiya – sensei!

— Bên cạnh đó, cậu cũng cần nên cân nhắc. Dù cho xảy ra bất kỳ trường hợp gì, chắc chắn đến đúng ngày thứ năm, bọn nhốn nháo trường này phải quay trở về đất liền ngay lập tức. Chúng ta không thể kéo chúng đây vào cuộc chiến của ba gia tộc được!

— Mình hiểu, cậu đừng lo... Mình đã sắp xếp chuyến đi phù hợp nhất rồi. Chắc chắn đoàn tàu sẽ quay trở về đất liền trước Đêm Định Mệnh!

— Uh, thế thì tớ không còn điều gì băn khoăn nữa!

Uống hết tách cà phê từ lúc nào không hay, Tsubaki đành nhắc mông khỏi ghế, tiến đến chỗ quầy bar pha thêm một tách khác. Có lẽ làm việc nhiều với giấy tờ khiến cho lượng đường trong hân bị hao hụt đáng kể. Thành ra hân đang phải tìm cách bổ sung lượng đồ ngọt cần thiết.

— Nè Tsu – kun, mình nghe Tsukusa nee có nói phong phanh... hình như cậu đặt niềm tin ở mình nhiều hơn so với chị ấy đúng không?

— Hả? Ồ... đúng vậy, so với Tsukusa nee thì tớ tin tưởng cậu nhiều hơn. Chính vì vậy khi ghé thăm tư trang Tsuchimikaido ngay khi vừa chuyển đến Kyuushi, tớ đã không ngần ngại tiết lộ cho cậu biết nơi ở của tớ!

— Uhm, được Tsu – kun tin tưởng, quả thật là một niềm tự hào đối với mình. Nhưng cậu biết không Tsu – kun, con người không ai hoàn hảo hết, cả cậu cả mình cũng thế... Đôi khi cũng có những thứ không thể tiết lộ cho nhau nghe, kể cả đó là bạn thân của mình... Thử đặt một trường hợp nhé, giả sử như mình đang có một bí mật đang che giấu và không muốn cho cậu biết... thì sau khi tìm hiểu được rồi, liệu cậu có ghét mình không?

— Nói vớ vẩn gì thế. Đã là con người thì dù có thân thiết cỡ nào cũng sẽ phải có một hai bí mật không thể bật mí. Làm sao tớ có thể trách hay ghét bỏ cậu chỉ vì những lý do như vậy được!

— Nhưng nếu bí mật ấy liên quan đến cậu thì sao? Nó liên quan đến lòng tin của cậu với mình thì sao? Rồi cậu sẽ không còn tin mình nữa...

— Chisaki... cho đến tận thời điểm hiện tại, cậu chưa bao giờ khiến tớ phải thất vọng... Kể từ khi chúng ta còn bé cho đến lúc trưởng thành, cứ mỗi khi tớ gặp khó khăn thì cậu luôn là người đưa tay giúp đỡ. Cậu đã không tiết lộ cho lão già cũng như Tsukusa nee biết nơi ở của tớ. Cậu cũng đã che giấu thân phận, giúp tớ tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm dưới vị trí là kiếm sĩ nhà Tsuchimikaido. Cậu sẵn sàng giúp đỡ tớ kể cả việc đó sẽ khiến cậu mất đi ngôi vị thống lĩnh hay danh dự nhà Tsuchimikaido... Tớ rất biết ơn cậu Chisaki, biết ơn đến mức mà có lẽ cả đời này có trả cũng không hết. Vì vậy, dù cho chuyện gì xảy ra, sẽ không bao giờ có chuyện tớ ghét bỏ hay mất niềm tin ở cậu đâu!

Lời nói của Tsubaki giống như một làn gió nhẹ nhàng thổi qua khiến trái tim Chisaki dao động. Nhưng thay vì hạnh phúc thì cô ấy chỉ cảm thấy tội lỗi hơn.

— Nhưng Tsu – kun, thật ra thì mình...

Chưa kịp nói hết câu, Tsubaki đã đứng ngay bên cạnh Chisaki từ lúc nào. Hắn đặt một tay lên đỉnh đầu cô ấy, từ từ xoa xoa mái tóc tím yêu kiều thướt tha một cách nhẹ nhàng. Thậm chí trên gương mặt hắn còn thể hiện một sự hài lòng hiếm hoi.

— Trước đây ở Yokohama tớ cũng đã nói rồi đúng không? Dù cậu có làm việc gì khiến bản thân mình có lỗi với tớ, thì cũng đừng nói lời xin lỗi, vì chắc chắn tớ sẽ bỏ qua hết cho cậu... Cứ như thế đi Chisaki, tớ sẽ không bao giờ ghét bỏ hay phá vỡ sợi dây liên kết giữa hai chúng ta... Nên cứ yên tâm đi nhé, cô cung chủ nhỏ!

Làm thế nào đây, mỗi khi Tsubaki hiện diện với mình thì trái tim Chisaki càng thổn thức hơn. Cô yêu hắn... yêu hắn từ khi cả hai còn nhỏ... yêu hắn dù biết hắn chỉ nhìn mỗi Lumina... yêu hắn cho đến tận bây giờ và tình yêu ấy cứ một lúc một lớn hơn. Yêu nhưng không thể cho hắn biết cảm xúc của mình vì Chisaki sợ rằng mối quan hệ này sẽ không còn cũng như sự đau khổ dần vấy trong hắn sẽ trở lại. Vậy thì phải làm sao đây? Phải làm sao ngoài việc tự cắn môi để thứ cảm xúc nhói đau trong tim Chisaki phải được kiềm chế hoàn toàn... Chisaki muốn khóc òa nhưng không được. Vì cô biết nếu làm như thế, thì người đau khổ nhất vẫn là Tsubaki.

— Hầy, nếu để đến trưa thì sợ rằng tớ sẽ bị lũ giáo viên lôi cổ đi ăn uống... rồi đám học sinh nhốn nháo sẽ nhân cơ hội để tiếp chuyện nữa nên thời gian tớ dành cho cậu cũng không nhiều. Để tối nhé...

— Eh? Không cần đâu Tsu – kun, cậu cứ lo việc của cậu đi... Mình sẽ tự chăm bản thân mình trước khi đến Okinawa vào sáng mai mà!

— No problem gì. Quyết định thế nhé, tối nay 7h, tớ sẽ mời cậu dùng bữa tối. À, nhớ cải trang và mặc bộ đồ nào đó ngoài đồng phục trường nhé. Không thì phiền phức cho tớ lắm!

61. Chương 61

— Mika – chan, thử nhìn bên kia kia!

Bên kia có gì nhỏ? Không biết cô bạn cùng lớp đang chỉ cho Mikazuki xem thứ gì trong khi tinh thần cô ấy vẫn chưa khâm khá hơn chút nào. Để coi... đó là sân bóng rổ ngoài trời ở phía mạn sau của con du thuyền sang trọng. Và cũng có một số nam sinh trong CLB thể thao đến đó thử sức cũng như nhằm nâng cao thể lực hằng ngày. Tuổi trẻ sung sướng thật đấy, còn sức khỏe còn được làm bất cứ thứ gì mình thích, chẳng phải lo toan nghĩ ngợi bất cứ phiền muộn gì.

— Ừ, họ chăm chỉ ghê... ngay cả khi đang đi dã ngoại nhưng vẫn không việc luyện tập. Ất hẳn các thành viên trong CLB bóng rổ đang rất cố gắng cho giải đấu sắp đến đúng không?

— Mika – chan, trường mình đâu có đăng ký thi đấu bóng rổ thành phố đâu? Cậu thử nhìn kỹ đi... trông thì có vẻ họ đang luyện tập, nhưng thực chất là đang thách đấu đó. Một đội bóng năm người thách đấu với một người... À, nói cho chính xác thì một chấp năm kìa!

Một chấp năm, tức là một người sẽ cùng lúc đối phó với năm người, tự chuyển bóng, tự dắt bóng, tự cản phá, tự bảo vệ rồi tự ném bóng vào rổ ghi điểm mà không cần thêm bất kỳ sự trợ giúp của ai. Không những thế, đối thủ toàn là các thành viên chuyên nghiệp đến từ CLB bóng rổ nổi tiếng nhất trường... Không biết ai dám cả gan đến khiêu chiến với họ kia chứ? Nếu thắng được thì chắc lẽ người đó phải ghê gớm lắm.

— Há... suýt nữa là bị giật mất bóng. Cú lừa vừa rồi suýt soát quá, cứ như con dao hai lưỡi khiến người khác đau hết tim, cũng may là chụp kịp... Nè Mika – chan, dù thời gian đầu không thích lắm, nhưng quả thật Minamiya – sensei là một người đàn ông lý tưởng đó!

Hả? Mikazuki không nghe lầm chứ? Minamiya – sensei? Không thể nào... cái tên dở người tự kỷ ám thị hết năm này sang năm khác đang chơi bóng rổ cùng học sinh ư? Có cho tiền từ trên trời tự động rớt xuống thì Mikazuki không tin chuyện động trời ấy lại có thể xảy ra. Mikazuki tập trung neho mắt quan sát thật kỹ... cái đầu tóc tài tử chĩa xuống như nhím kia, vóc dáng đó, cả kỹ năng luồn lách dẫn dắt bóng trên tay không một chút sai sót thường hay được sử dụng trong Kendo... Không sai vào đâu được, kẻ thách đấu một trận với cả CLB bóng rổ không ai khác chính là ông thầy “rởm” Tsubaki Minamiya.

— Đừng đùa chứ... anh ta thật sự đang hòa mình vào xã hội bên ngoài ư? Hay là hôm nay sẽ có bão đây? Không không... đang đi dã ngoại bằng thuyền mà dám mở miệng ra nói những thứ liên quan đến thời tiết xấu thì chẳng phải là điều tốt lành gì... Minamiya – sensei thật sự đang đứng ngoài kia, chịu phí mớ hôi hột lẫn công sức chỉ để chơi bóng rổ với mọi người thôi sao?

— Có gì đâu mà ngạc nhiên Mika – chan. Chẳng phải Minamiya – sensei trở về Nhật từ Anh quốc ư? Các trường đại học bên phương Tây thường có những hoạt động ngoài trời bắt buộc học viên phải tham gia. Tổ nghi bóng rổ cũng là một trong những môn thể thao thầy ấy đã từng chơi qua!

— Nhưng với tính cách quái đản của anh ta, làm sao có thể... anh ta vốn dĩ chẳng thèm quan tâm đến những gì mọi người thường suy nghĩ về mình... Làm sao lại...

Mikazuki vừa thoáng nhận ra mình càng phân bua đến đâu, thì bao nhiêu bí mật cứ dần dần tiết lộ ra hết ngoài nét biểu hiện trên gương mặt. Nhìn hai ba cô bạn đứng bên cạnh mình cứ tùm tùm cười gian là hiểu ngay. Chính vì vậy, Mikazuki quyết định dùng hai tay tự bịt miệng mình lại hòng không nói thêm bất kỳ câu nào hớ hênh nữa.

— Ô ra ô ra, Mika – chan, có vẻ như cậu hiểu rõ Minamiya – sensei rõ quá nhỉ? Càng ngày bọn tớ càng tò mò về mối quan hệ của hai người đó... Mà thôi, bỏ qua chuyện ấy. Nghe mấy đứa ở lớp khác bảo nhau rằng khi Minamiya – sensei đi ngang qua sân bóng rổ, thầy ấy vô tình nhặt được quả bóng và không ngần ngại phi thẳng vào rổ từ khoảng cách rất xa. Vì thế nên CLB bóng rổ muốn chơi với thầy một ván vừa để kiểm tra thực lực của bản thân, vừa muốn xem liệu cú ném hồi nãy có phải ăn may không... Cậu cũng biết bọn con trai vai u thịt bắp mà... thấy ai đó giỏi hơn thì càng nổi máu khiêu chiến!

Quan sát từng góc độ từng cử chỉ, bỏ qua đám con gái con trai bám bu xung quanh sân bóng rổ không ngừng la hét cuồng nhiệt vì quá phấn khích trước trận đấu của ông thầy giáo vừa trẻ vừa đẹp trai nhất trường. Mikazuki chỉ nhìn thấy mỗi Tsubaki... chỉ nhìn thấy duy nhất một mình hấn dù rằng khoảng cách giữa cả hai là một đoạn dài xa vời. Phải... xa như thế thì dù có cất tiếng gọi khan cổ họng thì cũng chẳng thể nào đến được chỗ hấn... nên Mikazuki chỉ có thể ngắm nhìn hấn từ vị trí này thôi.

Người con trai tự giam mình trong bóng tối, tự gánh hết trên vai trách nhiệm của một kẻ tội đồ phản bội, tự giết chết chính cảm xúc của mình bằng sự dằn vặt, ân hận day dứt... người con trai mà Mikazuki đem lòng thích sau nhiều lần gặp nhau rồi cãi nhau. Mikazuki ngộ nhận thấy rằng bấy lâu nay mình chỉ như một đứa trẻ nít suy nghĩ đơn giản... cô cứ nghĩ chỉ cần tin vào cảm xúc của mình thì khoảng cách giữa cô và hắn sẽ ngày càng thu hẹp dần... để rồi Mikazuki sẽ chạm được đến Tsubaki... nhưng mọi thứ không đơn giản như thế... chỉ khi chạy gần đến nơi thì mới thấy, vẫn còn một người nữa đang đứng trước mình, phía sau Tsubaki... một người mà cô quen, cô biết, và xem như người bạn thân nhất đối với mình... Phải... đó là Chisaki... thì ra không chỉ có mỗi mình để ý đến hắn, mà cả Chisaki đã đem lòng yêu hắn từ lâu rồi, trước khi mình xuất hiện, hay thậm chí là trước khi Lumina đến với thế giới con người... Vậy thì mình là cái đinh gì mà có quyền ngổ lời thích hắn? Và nếu đi theo tiếng gọi con tim... thì Chisaki sẽ thế nào? Sẽ đau khổ, sẽ thất vọng, hay sẽ vẫn mỉm cười bên ngoài khi bên trong không thể không òa khóc... Vì thế, Mikazuki đã nghĩ có lẽ... mình sẽ rút lui để không ai phải đau khổ nữa. Nhưng...

— Vào thêm một trái nữa rồi kìa... Minamiya – sensei tài quá chừng, một mình khiến cho năm người phải lơ ngơ không biết đường nào mà lần. Ít ra làm thế cho bọn con trai kia hết vênh mặt lên huênh hoang!

— Trận này Minamiya – sensei thắng tuyệt đối rồi. Nghe bảo thầy ấy tuyên bố sẽ không nhường dù có là học sinh... quả thật thầy ấy chẳng nhường nhịn gì hết!

.....

Nếu mô tả chi tiết về kết quả của trận bóng rổ ở vị trí của Tsubaki, tức là ở vị trí của người thách đấu, thì ngay khi tiếng còi kết thúc trận đấu vừa cất lên cũng là lúc quả bóng cuối cùng chui tọt vào rổ.

— Trận đấu kết thúc, tỉ số 30 – 0 nghiêng về Minamiya – sensei!

Trận đấu chấm dứt với chiến thắng áp đảo khi CLB bóng rổ hầu như không có cơ hội gỡ gạc. Nhìn những cậu học sinh thân hình lực lưỡng vạm vỡ còn hơn một đứa ốm nhom như mình cứ mồ hôi ròng ròng, đứng còn không vững, thở còn không ra hơi trong khi bản thân mình chỉ cảm thấy hơi nóng và mồ hôi hột chút đỉnh. Hắn tự hỏi tuổi trẻ đây ư? Cái tuổi sung mãn thích quây thích phá mà teo héo thế này sao? Là do bọn nó vốn dĩ yếu hay là... không... nếu chịu suy nghĩ theo một hướng khác thì không phải do chúng yếu, mà là do mình quá mạnh... Vì Tsubaki luyện Kenjutsu từ nhỏ, thường xuyên luyện tập với Katana thật vừa nặng vừa sắc bén, nên tốc độ ra đòn nhanh và dứt khoát không do dự... Và cũng có thể do mình học bộ kiếm “ Sát Thần ” nên đưa cơ thể vào một tình trạng hơn hẳn người bình thường... Tsubaki nhận thấy mình gần với danh hiệu “ siêu nhân ” rồi.

— Minamiya – sensei, trận đấu rất hay, chúng em xin thua một cách tâm phục khẩu phục. Thầy thật sự rất tài năng mà chúng em cần phải học hỏi thêm nhiều!

Một chàng trai khá lịch lãm, có lẽ là đội trưởng đội bóng cũng nên. Chàng ta thể hiện sự lịch thiệp bằng một cái bắt tay đi đôi cùng nụ cười xã giao cực kỳ quan trọng. Người ta đã cố gắng xã giao như thế trong khi tên dở người kia lại khước từ bằng một cái tát tay anh ta sang một bên.

— Vớ vẩn, một gã thầy giáo không giỏi Nhật Ngữ lại đi dạy môn Nhật Ngữ như tôi thì có gì mà phải học hỏi. Bóng rổ không phải thứ tôi yêu thích, nó chỉ đơn thuần là trò tiêu khiển của tôi mà thôi!

— Vâng vâng chúng em biết Minamiya – sensei không hứng thú với những môn thể thao ngoài trời. Chẳng qua thầy chỉ đơn thuần chấp nhận lời thách đấu của bọn em thôi... Minamiya – sensei, thầy thật sự rất có tài năng đó... sao thầy không trở thành huấn luyện viên của tụi em nhỉ? Chắc chắn bọn em sẽ học được nhiều điều ở thầy?

— Bộ tôi nói gì mấy cậu bỏ ngoài tai hết sao? Tôi có giỏi giang gì đâu mà trở thành huấn luyện viên cho mấy cậu. Hơn nữa, tôi xin đính chính thể thế này, thời gian đầu khi tiếp cận với bóng rổ, đối với tôi giống như cơn ác mộng ấy, từng một trái bóng cũng không xong, về nhà thì đau cơ mỗi bắp, nhưng dần dần cứ tập riết cũng quen, tôi chỉ hơn người ta ở chỗ biết chịu khó thức đêm tập một mình cho đến khi thành thục mà thôi. Tôi thắng các cậu không phải do tài năng thiên bẩm, mà là vì đây chính là nỗ lực hết sức của mình... Đúng, tôi thắng mấy cậu là vì tôi đã cố gắng hết sức trong quá khứ!

Hắn nói như thế là có lý do đấy. Khi một vận động viên điền kinh hay một tuyển thủ bơi lội tham gia một cuộc thi quốc gia và dành lấy giải nhất, đó cũng là khoảng thời gian họ nhận lấy sự vinh quang mà không

nhận ra rằng đây cũng là giây phút tạo thêm bạn bè hay kẻ thù. Một số đứa chỉ vì chút thành công nho nhỏ mà đã lên mặt “ Bởi vì vốn dĩ tôi có tài”... chắc chắn 100% sẽ tạo nên kẻ thù. Vậy mỗi lúc phỏng vấn thì ta nên trả lời như thế nào để được lòng mọi người xung quanh? Trả lời theo kiểu “ Tất cả chỉ là do may mắn thôi”?... Ừ, nghe có vẻ cũng hợp lý, cũng lọt tai vì sự khiêm tốn của bản thân... nhưng cho xin đi, câu trả lời đó còn thậm tệ hại hơn suy nghĩ “ tôi có tài”, có khi còn tạo nên số lượng người ghét hơn thế nữa. Nếu như anh thắng bằng sự may mắn, thì tương đương với việc những người đã nỗ lực hết sức không thể sánh nổi với sự ăn may của anh... thì làm sao người ta phục được? Cho nên khi được ai đó hỏi về bí quyết về sự thành công, chỉ cần trả lời “ vì tôi đã cố gắng hết sức, tôi luôn nhẫn nại không ngừng luyện tập để rồi đây chính là cái giá xứng đáng tôi được trả. Nếu bạn tin vào bản thân, tiếp tục nỗ lực thì sẽ có một ngày bạn đứng ở vị trí của tôi”... Trả lời như thế vừa tạo được lòng tin cho họ, vừa đồng cảm cho họ... tiếp tục tin vào bản thân mình chính là chìa khóa để dẫn đến thành công... Chính vì lẽ đó, mỗi khi có ai gọi Tsubaki có tài này nọ... hẳn đều bản bác ý kiến ngay.

.....

Sang vấn đề khác. Sau khi chiêm ngưỡng được khả năng thể thao cũng như thể lực của Minamiya – sensei, thì số lượng fan hâm mộ nữ tăng lên vùn vọt không ngừng. Nếu so với thời gian quan sát thị trường chứng khoán thì theo ngôn ngữ của Tsubaki phải nói đến từ “ bội thu”. Tsubaki bị kéo vào một môn thể thao khác được gọi là tennis. Vì một anh nam sinh tự hào mình đã cầm vợt tennis được 10 năm, nên chắc chắn sẽ có kinh nghiệm đánh bại Minamiya – sensei rửa nhục cho hình ảnh nam sinh trong trường.

Cũng không thể từ chối do bị đùn đẩy dữ quá. Tsubaki không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận lời thách đấu. Thú thật, hẳn chưa từng chơi môn này bao giờ, chỉ có mấy lần xem trên kênh ti vi cùng với William nên cũng biết đôi chút về luật lệ. Hẳn tóm lại trong vòng một câu đơn giản “Làm gì thì làm, nhưng tuyệt đối không được để bóng văng ra ngoài hoặc vướng lưới”

Cái cách hẳn cầm vợt giao chiến rất kỳ lạ... hẳn khom lưng như thể cái cây vợt tennis này còn nặng hơn cả Katana. Đón bóng của đối phương, đánh trả liên tục, chạy đến chạy lui đánh cho đến khi nào bên kia không đỡ được thì thôi. Để rồi kết thúc trận đấu, một lần nữa thầy giáo thiên tài Tsubaki Minamiya dành lấy chiến thắng, khiến cho số lượng fan hâm mộ cứ thế tăng vọt.

.....

Tiếp tục nhận lời thách thức từ những chàng trai mê thể thao, hẳn tham gia hết từ môn này đến môn khác, từ bóng chuyền, bóng ném, bóng bàn trong nhà, cầu mây, cầu lông, bơi lội, thậm chí là những môn truyền thống như Kendo và bắn cung. Có thứ gì hẳn tham gia hết không chừa môn nào và dành chiến thắng áp đảo. Tại sao hôm nay hẳn lại hiếu chiến thế nhỉ? Vì muốn hoạt động một chút cho cơ thể dẻo dai hay vì muốn đánh bại lũ học sinh loi nhoi lóc nhóc kia cho đỡ tức... Chẳng cần biết, chỉ biết rằng sau ngày hôm nay, chơi đùa cùng học sinh, thì hẳn dần dần được mọi người chấp nhận... nhiều học sinh vây xung quanh hẳn, trò chuyện với hẳn, cười đùa với hẳn như thể một người bạn, một người thầy, một người thân trong gia đình. Những thành kiến, những ác cảm xưa kia về con quỷ mang tên Kazuto Minamiya nay đã không còn nữa, thay vào đó là một sự thân thương nồng ấm không thể diễn tả bằng lời... Hẳn không còn phải chịu cảnh cô đơn không có nổi một người bạn như trước đây nữa.

Mikazuki là người quan sát hẳn từ đầu đến chân, nên luôn là người cảm nhận thấy sự thay đổi ở hẳn một cách rõ ràng nhất.

— Minamiya – san đã dần hòa nhập vào thế giới loài người rồi. Mong sao cho anh ấy sớm nhìn thấy được cuộc sống này vẫn còn nhiều thứ đáng trân trọng cũng như nhìn thấy lý do để tiếp tục tồn tại!

.....

Tối đến 6h cùng ngày. Sau cùng thì một ngày đã gần trôi qua. Nguyên cả một ngày long nhong trên biển đầy sự phấn khởi hào hứng. Và đó cũng sẽ là một ngày đáng nhớ không bao giờ quên đối với riêng Tsubaki Minamiya vì nhờ thế mà hẳn nằm liệt giường cả buổi trưa đến tận chiều tối. Nguyên nhân sâu xa là do vận động thể lực suốt cả một ngày không nghỉ, thì dù có là kiếm sĩ lão luyện cũng phải cảm thấy uể oải mệt mỏi, nhất là khi hẳn vừa mới bị bệnh cách đây không lâu. Hiện tại Tsubaki đang nằm úp mặt trên gối, cả thân thể nhừ ra không nhúc nhích được nổi một ngón tay.

— Chết tiệt, so với Kendo thì mấy trò đó chả ăn nhằm gì cả, nhưng đồng thời cũng là con dao hai lưỡi có thể giết chết mình bất cứ lúc nào. Tại mình quá chủ quan nên không lường trước được hậu quả này... đáng ghét!

Ring ring ring, tiếng chuông điện thoại cất lên báo hiệu có người gọi đến. Thật may vì chiếc điện thoại nằm sẵn ngay trên đầu, gần với tay hắn nên hắn còn cố gắng di chuyển tay đến nhấn vào nút trả lời. Chứ thử hỏi nếu điện thoại còn nằm trong túi quần hay trên bàn thì chắc hắn sẽ bỏ qua vì không thể gượng dậy nổi.

— Mushimushi, Tsubaki xin nghe!

— Tsu – kun, em đó hả? Sao nghe giọng uể oải quá vậy, không sao đó chứ?

Vừa nghe thấy giọng nói phát ra từ bên trong, như có một động lực nào đó giúp hắn vượt qua giới hạn bản thân. Đang từ tình trạng mệt mỏi, hắn tự động ngóc đầu dậy, bắt lấy chiếc điện thoại áp thẳng vào tai nhanh nhất có thể.

— Tsukusa nee? Là chị hả?

— Uh, chị đây... chị muốn gọi điện cho em nhưng không biết sáng em có bận gì không nên đợi đến tối. Chị không làm phiền em chứ?

— À không, mọi thứ vẫn ổn. Em hiện tại đang trên một chuyến đi có thể nói là một cách miễn cưỡng nên không có ở trong đất liền. Sáng nay có chút việc phiền phức, nếu chị mà gọi vào buổi sáng thì chắc em không tiếp được... Liên lạc bây giờ là sáng suốt đó. Tình hình chị sao rồi, nếu em tính không làm thì hôm nay là ngày...

— Ừ, đúng rồi đó, chị đã làm đúng theo thỏa thuận giữa hai chúng ta. Hôm nay là ngày chị sẽ bay sang Anh quốc để chữa trị đặc biệt. Và hiện giờ thì chị đang ở sân bay quốc tế cùng với những cấp dưới của em ở tập đoàn Saotome đây!

— Vậy à, xem ra sau khi nghỉ hưu em vẫn còn được ưu ái quá chừng. Gì chứ nếu là người của tập đoàn Saotome thì yên tâm toàn phần rồi. Chị cứ theo họ điều trị cho đến khi khỏi hẳn rồi về nhé!

— Nè Tsu – kun, có phải em cố tình sắp xếp cho chị đi Anh quốc vào thời gian này không? Chị biết hết cả rồi, chuyến đi xuất cảnh lần này của chị sẽ trùng vào khoảng thời gian Đêm Định Mệnh diễn ra đúng chứ?

Tsubaki cất tiếng thở dài ngao ngán.

— Chị biết rồi ư? Mà thôi, không cần nói cũng biết cái bà thần Loli kia đã bắn tên thư cho chị hả? Thiệt tình, bộ ngài Akifusa không biết cái gì cần làm cái gì không cần hay sao?

— Không đâu Tsu – kun, đừng trách ngài Akifusa. Đúng là nhà Minamiya có nhận được một mũi tên thư, nhưng nó không đến tay chị là thống lĩnh, mà đã bay thẳng vào phòng của bố đó. Chị chỉ đơn thuần nghe được khi vô tình đi ngang qua phòng bố mẹ thôi. Tsu – kun, có lẽ Akifusa – sama biết rằng với tình hình hiện giờ thì chị không thể bước ra chiến tuyến hoặc cũng có thể đã nhìn thấy trước rằng chị sẽ rời Nhật Bản để đi chữa trị... Nên ngài ấy không bắt buộc chị phải chiến đấu... Tsu – kun, trông có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng ngài Akifusa... rất quan tâm đến những đứa con của mình, bao gồm cả em nữa đó!

— Hừm, chị đã nói thế thì em không còn gì phản bác nữa. Nhưng cũng đừng lo hay tủi thân gì quá nhiều. Chỉ là chị không có dịp tham gia vào một sự kiện đặc biệt lâu lâu mới có một lần thôi. Cứ yên chí mà điều trị với những sự phục vụ tận tình chất lượng cho đến khi cảm được kiếm đi. Sau khi về Nhật Bản thì chị sẽ có cả khối việc để làm. Em chỉ sợ chị kham không nổi thôi!

— Uh, chị hiểu mà... Cho đến khi chị trở về Nhật Bản, Tsu – kun sẽ thay chị trở thành thống lĩnh nhà Minamiya. Xin lỗi em nhé Tsu – kun, trong khi chị được cơ hội ghé thăm “ngôi nhà” thứ hai của em, thì em lại phải gánh vác một trách nhiệm mà em cực kỳ căm phẫn. Chị xin lỗi... xin lỗi vì đã gây phiền phức cho em... xin lỗi Tsu – kun... chị cũng muốn... chị cũng muốn được ra chiến tuyến... cũng muốn được góp một chút sức lực... cũng muốn được sát cánh cùng mọi người chiến đấu... chị thật vô dụng...

Tsubaki lặng thinh không biết nói câu gì tiếp theo... không, chính xác hơn là hắn không thể nói, nhường chỗ cho Tsukusa có thể cất tiếng khóc cho đến khi nước mắt không rơi thêm được nữa. Hắn ngậm ngùi vì cứ mỗi khi nghe một tiếng khóc tương tự như một nhát kiếm chém thẳng vào tim... chém để hắn hiểu rằng

bấy lâu nay mình sống quá thờ ơ vô cảm, chỉ vì sự tự kỷ của bản thân mà hấn không thể nhìn thấy nỗi khổ tâm, lo lắng của người khác. Giống như người xưa vẫn thường hay nói “ Những thứ quan trọng đang ở ngay xung quanh mình nhưng lại không biết gìn giữ, để đến khi đã mất rồi thì bắt đầu cảm thấy hối tiếc”... Hấn đang tiếc nuối... hấn tiếc nuối lẽ ra mình nên quan tâm đến Tsukusa nee nhiều hơn. Hấn đã quên mất những kỷ niệm đẹp của hai chị em khi sống chung với nhau dưới mái nhà Minamiya... Hấn quên mất chính Tsukusa nee là một trong những người đứng về phía hấn... Hấn cũng quên mất Tsukusa nee ngồi vào vị trí thống lĩnh là vì hấn.

— Tsukusa nee, nói điều này có vẻ như không hợp với hoàn cảnh cho lắm... nhưng chị có muốn biết tương lai mình như thế nào không?

— Tương lai của chị?

— Phải, trước dọn nhà, em đã từng sống với chị khi vừa về Nhật còn gì. Đã rất nhiều lần em nhìn thấy bờ gáy của chị mỗi khi chị cột tóc. Và nhìn gáy đoán vận mệnh là một sở trường em học được trong một cuốn sách hồi còn nhỏ. Vận mệnh tương lai của chị nói rằng: Đường vân thanh kiếm đã đứt từ rất lâu rồi, số phận của chị không phải là cầm kiếm chiến đấu đến chết như những Samurai, mà chị sẽ sống một cuộc sống như người bình thường. “ Bình thường” ở đây nghĩa là sao? Nghĩa là chị sẽ sống như bao cô gái khác, sẽ tìm được một nửa còn lại của mình, sẽ yêu người ấy, sẽ sinh ra một đứa con trai, sẽ tạo dựng được cho mình một mái ấm hạnh phúc cho đến khi trút hơi thở cuối cùng. Rồi đứa con của chị sẽ trở thành một thống lĩnh còn tài giỏi hơn cả mẹ nó, hơn cả chú nó. Nhưng chắc chắn một điều rằng sau khi nghe được những giai thoại về Tsukusa nee, nó sẽ biết yêu thương, biết kính trọng, và luôn nghĩ mẹ nó không phải là một kiếm sĩ hèn mọn chỉ biết trốn chạy... mà là một nữ Samurai vĩ đại nhất trong lịch sử ba gia tộc... Tsukusa nee, chị có muốn tương lai đó trở thành hiện thực hay không?

Phía bên kia điện thoại, không biết những lời của Tsubaki có hiệu quả ra sao mà hấn đã nhận được một nụ cười hơi ngượng ngạo.

— Tsu – kun, em bắt đầu biết lấy lòng con gái rồi đó. Có điều vẫn còn ngây thơ lắm, làm sao một chuyện như mơ ấy lại có thể xảy ra được!

— Huh, thế sao!

— Nhưng mà này nhé... dù cho đấy chỉ như một giấc mơ... chị vẫn muốn nó trở thành sự thật. Được sống tự do, được yêu tự do, được tạo ra một mái ấm hạnh phúc cho chính mình... nghe thật tuyệt vời!

— Nếu đã khao khát đến như vậy thì đừng suy diễn lung tung hay tự trách bản thân mình vì những thứ không đâu nữa. Tập trung lo điều trị, tịnh dưỡng nghỉ ngơi rồi quay trở về Nhật Bản, ráng làm thống lĩnh thêm một vài năm nữa rồi xin nghỉ hưu, chuyển chức vụ sang cho lão già, rồi ra ngoài sống như trước, chị sẽ tìm thấy tình yêu của mình sớm thôi... và đó cũng sẽ là nét chữ đầu tiên trong trang sách tương lai của chị... Tiếp tục tin tưởng vào chính bản thân mình, đừng giống như một tên Ronin lang thang đáng nguyên rửa ngay cả niềm tin vào đôi bàn tay cũng không còn!

— Uh... chị đỡ hơn nhiều rồi. Chị sẽ cố gắng điều trị và quay trở lại Nhật Bản nhanh nhất có thể. Tsu – kun, cảm ơn em... cảm ơn em đã được sinh ra và trở thành em trai của chị. Chị hạnh phúc lắm... hạnh phúc nhất từ trước đến nay luôn ấy!

— Nói gì đấy hả? Nghe nổi hết da gà rồi... Đây có phải là mấy câu thoại trong một bộ anime mà chị hay cắm mặt vào không vậy?

— Tee hee...

.....

— Tsukusa hime – sama, chúng ta lên máy bay thôi ạ!

— Vâng!

.....

Đầu dây bên này, Tsubaki hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng của một ai đó đang gọi Tsukusa. Có vẻ như cuộc nói chuyện của hai chị em sắp đến hồi kết thúc.

— Chị phải đi đây Tsu – kun. Ở lại Nhật ráng sống thật mạnh khỏe nhé... Và quan trọng hơn... đừng chết đó!

— Hèn xui, còn tùy vào khi ấy vận số ra sao... Nhưng một Ronin lang thang không có lãnh chúa để bảo vệ mà lại chết chỉ vì một trận chiến được ai đó nhờ vả thì quả thật rất nhục mặt. Em sẽ cố gắng để không bị giết... chị cứ yên tâm!

— Uh, vì chị tin vào tương lai của mình... một tương lai tươi sáng đang chờ mình phía trước không chỉ có riêng chị mà cũng phải có em nữa. Nhưng chị vẫn còn hơi băn khoăn về cái tình duyên mà em nói khi này. “Gặp được một nửa của mình sớm thôi”... liệu có được không khi mối tình đầu của chị đã bị từ chối một cách phũ phàng!

— Hề? Ai là mối tình đầu của chị vậy? Ai mà đã từ chối chị một cách phũ phàng thế? Nói cho em biết để tìm người đó bắt tay chúc mừng vì quyết định sáng suốt cái coi!

— Quá đáng nhé Tsu – kun, tại sao em lại hai mặt thế hả?... Người mà chị yêu lần đầu tiên, mối tình đầu của chị nhưng lại bị từ chối... chính là em đó Tsu – kun!

Tsubaki nhếch mép nở một nụ cười đắc chí.

— Thế ư? Vậy thì em phải tự chúc mừng chính em rồi... Thôi, chị tranh thủ lên máy bay đi. Khi đến Anh quốc rồi thì nhớ liên lạc cho em. Xin lỗi vì không thể tiễn chị đi một cách đàng hoàng tử tế Tsukusa nee!

— Không sao... chị biết ơn em còn không hết nữa Tsu – kun. Chị sẽ quay trở về sớm thôi... khi đó hãy ra đón chị với niềm hạnh phúc mà em đang có nhé!

— Vâng, Tsukusa nee – san, hẹn gặp lại!

.....

Ngoài sân bay quốc tế Nhật Bản, Tsukusa hiện đang ngồi ở hàng ghế dành cho khách đợi chuyến bay cùng với một vệ sĩ vest đen kính đen vai u thịt bắp bên cạnh nhận trách nhiệm bảo vệ.

— Did you talk with master Tsubaki? (Cô vừa nói chuyện với thủ lĩnh Tsubaki phải không?)

Vì vệ sĩ nhận nhiệm vụ hộ tống Tsukusa là người Anh đến từ tập đoàn chứng khoán Satome nên không có gì khó hiểu khi anh ta sử dụng tiếng Anh để giao tiếp.

— Oh yes, I just said goodbye for him before we leave Japan. Thanks for waiting, Mr. Frost!(Vâng, tôi vừa gửi lời chào tạm biệt đến nó trước khi rời Nhật Bản. Cảm ơn vì đã chờ đợi, ngài Frost)

— Please do not say thank you when I was still his subordinate. Master Tsubaki had given me a hand in the difficult moment in my life. So protecting Master Tsubaki's older sister is my sacred duty, Miss Tsukusa! (Xin đừng khách sáo khi tôi vẫn chưa rút khỏi vị trí cấp dưới của cậu ta. Chính thủ lĩnh Tsubaki đã từng giúp đỡ tôi trong những năm tháng khó khăn của cuộc đời mình. Cho nên việc bảo vệ chị cả của thủ lĩnh Tsubaki là một nhiệm vụ vinh dự cho tôi, quý cô Tsukusa)

— Yeah, thank you very much, Mr. Frost... thank you for belived Tsubaki until now! (Vâng, cảm ơn rất nhiều, ngài Frost, và cảm ơn ngài vì đã tiếp tục tin tưởng Tsubaki cho đến tận thời điểm bây giờ)

Người vệ sĩ Anh quốc xin phép xách hành lý vali của Tsukusa về phía cổng bay, để lại Tsukusa ngoái cổ nhìn lại thành phố Nhật Bản lấp lánh ánh đèn trong trời đêm hiu hiu dằng qua lớp cửa sổ kính. Có lẽ, chính chị ấy cũng không thể ngờ rằng rồi sẽ có một ngày mình rời xa đất nước mặt trời mọc... Cảm giác vừa băng khuâng vừa cảm thấy hơi tiếc nuối. Đến lúc đi thì Tsukusa mới nhìn thấy Nhật Bản... quả là một đất nước tuyệt đẹp.

— Tạm biệt Tsu – kun, tạm biệt gia tộc Minamiya, tạm biệt Nhật Bản... Tôi sẽ về sớm thôi, hẹn ngày gặp lại!

.....

.....

Quay lại Nhật Bản, vị trí đầu đó giữa biển gần đất liền với bán đảo Okinawa. Chiếc du thuyền hiện đại nhất, tân tiến nhất vẫn đang thực hiện đúng nhiệm vụ của nó, đưa khách đến bán đảo du lịch Okinawa theo như lịch trình được đặt sẵn.

Sau khi nói lời tạm biệt Tsukusa, điều đó đồng nghĩa với việc kể từ giờ phút này trở đi, hắn đã chính thức ngồi vào vị trí thống lĩnh tạm thời nhà Minamiya dù muốn hay không muốn. Trở thành thống lĩnh nhà Minamiya, đồng nghĩa với việc hắn sẽ phải đối mặt với những vấn đề trong và ngoài tộc... giải quyết hết những khó khăn còn tồn đọng cũng như chấn chỉnh lại hết những gì hắn cảm thấy không phù hợp. Làm thống lĩnh thì có mọi quyền hành... chỉ hy vọng tên đồ người này nường tay chút đỉnh... đừng làm mấy chuyện chẳng giống ai như vì ghét phụ nữ mà đuổi cổ hết Samurai nữ ra khỏi tư trang chẳng hạn.

Có hay không thì còn tùy vào hắn. Quan trọng bây giờ là phải tập trung cho nhiệm vụ trước mắt, vì thời gian chẳng còn bao lâu nữa... trận chiến với sự giận dữ của thần linh sẽ nổ ra ngay tại bán đảo Okinawa. Tsubaki tự nhủ mình cần phải tập trung hơn vào kiếm thuật cũng như lực lượng Samurai để sẵn sàng ứng chiến kịp thời.

— Trở thành thống lĩnh nhà Minamiya, đi ngược lại với mục đích sống của bản thân... Càng ngày mình càng trở nên tệ hại khi chính kiến của mình còn chẳng thể giữ được. Rồi sẽ đi đâu về đâu?

Hắn thoáng liếc mắt vào màn hình điện thoại.

— Chết... gần đến giờ rồi sao? Mãi nghĩ quá nên quên bém mắt tối nay có hẹn Chisaki đi dùng bữa tối. Phải nhanh chóng tắm rửa chuẩn bị quần áo mới được!

Loay hoay cả một khoảng thời gian thì cuối cùng hắn cũng đến chỗ hẹn kịp giờ... Nói thế nào đây nhỉ, hắn ăn mặc sửa soạn khá tươm tất, có lẽ vì biết đây là chiếc du thuyền sang trọng nên cũng phải tỏ ra mình sao đó để xứng đáng được đi dã ngoại bằng con thuyền này chẳng... Có thể lương của giáo viên ít ỏi không đủ sắm một bộ trang phục lịch thiệp, nhưng riêng Tsubaki thì khác... Ít nhất thì hắn cũng đã chịu bỏ cái blouse trắng nhà khoa học xuề xòa đi và thay vào đó là một bộ vest đen tuyền bên ngoài cùng chiếc áo sơ mi cổ đỏ bên trong. Mái tóc tai tử vẫn không chịu chải cho nó nằm xuống, cứ phải chĩa xù xù như nhím mới chịu... Kể ra cũng còn hơn không chịu thay đổi. Nên có thể cho hắn con điểm 8 trên thang điểm mười với tư tưởng biết thay đổi bản thân.

So sánh giữa một kẻ bỏ nhà đi bụi từ lúc 15 tuổi với một cung chủ được đào tạo bài bản phong cách của một quý tộc nó khác xa nhau một trời một vực. Thử nhìn sang Chisaki xem, một thiếu nữ hoàn hảo trong chiếc đầm dài theo kiểu sườn xám màu đen óng ánh vài hạt kim tuyến. Mái tóc tím tím được cột lên gọn gàng nhưng vẫn không thể bỏ qua thói quen thường ngày của cô ấy là cột tóc sang một bên... à không, lần này thì Chisaki chọn kiểu cột tóc thành dạng đuôi bên trái và để nó trải dài thẳng xuống vòng ra đằng trước. Điểm nổi bật tiếp theo khiến cho Chisaki lộng lẫy nhất đêm hôm nay chính là đôi khuyên tai mạ vàng lấp lánh hai bên càng tô thêm vẻ sang trọng quý phái của một cung chủ. Chisaki ăn bận như thế đấy... cứ nghĩ cô ấy sẽ sử dụng Kimono truyền thống làm phong nền cho bữa tối... nhưng xem ra Chisaki đã khiến cho Tsubaki và những người khác phải thay đổi cái nhìn.

Mà cũng chính vì quá nổi bật, một tên đẹp mã lạnh lùng cuốn hút trong bộ đồ vest lịch lãm dắt tay một quý cô trong bộ đầm đắt tiền ngay lập tức đã trở thành tiêu điểm chú ý cho đám đông xung quanh. Số là trên tàu sẽ có một buổi buffet để học sinh tự ăn tự phục vụ. Còn căn phòng bên kia là dành cho khách đã đặt bàn trước sẽ có người phục vụ tận nơi. Muốn đến chỗ đặt trước, bắt buộc Tsubaki và Chisaki phải đi ngang qua khu buffet, nơi có rất nhiều học sinh đang ăn tối... Và thế là... biết bao em nữ sinh hớp hồn bởi vẻ lịch lãm của hắn là một. Biết bao nhiêu chàng trai xao xuyến đến nỗi làm rớt miếng xúc xích trên nĩa đang chuẩn bị cho vào miệng. Họ thật đẹp đôi... đó chính xác là những gì đám học sinh đang nghĩ... nhưng phần lớn con gái đều xì xầm bàn tán tự hỏi không biết tiểu thư đang đi bên cạnh Tsubaki là ai. Nếu như đó là một học sinh trong trường thì quả là một scandal cực lớn cho Minamiya – sensei.

Dù không muốn nhưng cũng lỡ trở thành tiêu điểm chú ý mất rồi. Vừa đi ngang qua đám học sinh đến khu vực an toàn, Tsubaki mới cất tiếng thở dài ngán ngẩm như thể vừa trải qua địa ngục. Cảm giác hết như lúc mình bị mấy tay parazzi săn soi dòm ngó mỗi khi nhận được giải thưởng nào đó liên quan đến hội họa. Còn Chisaki thì chỉ mỉm cười vì cảm thấy mọi thứ xung quanh Tsubaki thật quá đối thú vị.

.....
.....
Sau bữa tối là thời gian tự do. Học sinh muốn dạo chơi thì dạo chơi, thích đi bơi hay đi mua sắm gì tùy ý, thậm chí còn có những thành phần ý thức được ngày mai sẽ mệt mỏi lắm nên đã tranh thủ đi ngủ sớm. Nhưng một đêm tuyệt đẹp đầy sao thế này mà bỏ qua thì thật là uổng phí.

Dường như đoán được ý của nhau, nên sau bữa tối, Tsubaki và Chisaki quyết định cùng đi ngắm sao một chút trên mạn thuyền.

_ Cậu nói đúng Tsu – kun, ở đây cũng có thể thấy sao rõ như ở Kyuushi này, đẹp thật!

Chisaki lặng đưa tay giữ cho mái tóc khỏi bị bay bởi cơn gió thổi qua. Có thể vì là gió biển nên cô bắt đầu cảm thấy lạnh hơn... mà chủ yếu có lẽ là do chiếc đầm Chisaki đang mặc có chút mỏng hơn bộ đồng phục trường nhiều.

Để ý thấy điều đó, Tsubaki bắt đầu thể hiện sự quan tâm của mình bằng cách cởi chiếc áo vest bên ngoài khoác lên cho Chisaki một cách ân cần.

_ Tsu – kun...

_ Đừng bắt cảm như vậy, trời đêm ngoài biển khá lạnh, nếu không biết giữ mình thì sẽ bị cảm cho xem. Tớ bị một lần nên giờ thấy sợ rồi!

_ Uh, cảm ơn Tsu – kun... Điều này làm mình nhớ đến trước kia, vào cái đêm Mikazuki gặp biến cố ở trường rồi chúng ta đưa cậu ấy về ấy, nhớ không Tsu – kun? Chúng ta cùng đến một nơi có thể nhìn thấy sao và trăng. Và cậu cũng cho mình mượn chiếc áo khoác giữ ấm... Nó giống như một hình tượng Déjà vu nhỉ!

_ Ờ, phải rồi, cái ngày đầy mệt mỏi khi cả trường như sở thú ồn ào. Rồi vài thứ linh tinh vớ vẩn xảy ra. Cả cậu cả tớ đã chơi trò đua xe lạng lách trốn chạy khỏi mấy tay vai u thịt bắp nhà Tsuchimikaido để đi ngắm sao... Lần đó là hơi bị liều né, ngộ nhờ bị tóm được là xác định có xung động ngay... Ai mà biết cung chủ nhà Tsuchimikaido lại có máu liều như vậy!

Mở đầu câu chuyện một chút thì Chisaki cười khúc khích, còn Tsubaki thì chỉ cười nhẹ một cái.

_ Tsu – kun, mình không nghĩ cậu lại trở thành giáo viên đâu. Đúng hơn là trước đây, cậu từng nói có chết cũng sẽ không làm bốn thứ. Một là giáo viên, hai là bác sĩ, ba là cảnh sát... và bốn là... thống lĩnh nhà Minamiya... nhưng không ngờ, cậu lại đứng đây với vị trí là thầy giáo của It. Harm Sokyuran... Nhiều thứ thay đổi mà chẳng ai có thể lường trước được hết!

_ Tớ làm giáo viên chẳng qua chỉ muốn giết thời gian thôi, chứ có biết chữ nào đâu mà giảng dạy. Nếu là về hội họa hay tiếng Anh thì may ra còn biết... chứ Nhật Ngữ thì có hơi... mà chẳng biết tại sao lúc đó tớ lại nổi hứng muốn dạy môn Nhật Ngữ nữa!

_ Theo mình nghĩ thì dù có là Nhật Ngữ hay bất cứ môn gì, Tsu – kun cũng sẽ đảm nhận được thôi!

Tsubaki tiếp tục cất tiếng thở dài chán chường ngày nào.

_ Có lẽ đúng như cậu nói, mọi thứ đều thay đổi không ai lường trước được. Chỉ việc trở thành giáo viên lên lớp đối phó với cái đám loi chơi kia đã chứng tỏ độ dở hơi của tớ lên thêm một tầng cao mới rồi. Vậy mà... tớ lại còn vừa mới đảm nhận vị trí thống lĩnh nhà Minamiya nữa chứ... Mọi thứ lộn tung phèo hết rồi!

Chisaki tròn mắt thoáng ngạc nhiên vô cùng.

_ Cậu nói sao Tsu – kun? Thống lĩnh nhà Minamiya? Cậu trở thành thống lĩnh nhà Minamiya?

_ Quên chưa báo cho cậu biết tin này Chisaki. Tsukusa nee đã đi Anh quốc để chữa trị cho tình trạng của cậu ấy. Dự đoán sẽ mất khoảng nửa năm thì chị ấy mới có thể xuất viện trở về Nhật Bản. Trong thời gian ấy, tớ sẽ tạm thời kế nhiệm vị trí thống lĩnh... Đương nhiên là sẽ không có chuyện làm luôn đâu. Chị ấy mà về thì tớ sẽ trả lại ngay!

Chisaki trở nên suy tư hẳn. Có lẽ Chisaki lo lắng cho bệnh tình của Tsukusa nee.

— Ừ... nếu như Tsukusa nee đi được như thế thì tốt, với công nghệ y tế bên Anh thì chắc chị ấy sẽ sớm bình phục... Nhưng cậu cũng biết mà phải không? Chị ấy đi như thế, chắc chắn sẽ không thể có mặt trong trận chiến cuối cùng đó!

— Phải, không chỉ biết mà còn rất rõ là đằng khác. Nói cho dễ hiểu thì chính tớ đã cố tình sắp xếp như vậy để Tsukusa nee không phải dính đến trận chiến này. Chisaki... Tsukusa nee bao lâu nay luôn hao tổn khổ tâm vì một đứa em trai ích kỷ như tớ... Đã đến lúc Tsukusa nee cần có một cuộc sống bình thường như bao người khác... tớ đã nghĩ như vậy đấy!

Chisaki lặng lẽ trông về nơi biển xanh đang dào dạt dưới ánh trăng rằm vịnh hàng tuyệt đẹp. Cái âm thanh sóng biển ở đây cũng không khác mấy so với Kyuushi, nhưng trong nó vẫn còn thiếu thiếu một chút gì đó để nó không bao giờ có thể được như vịnh biển Kyuushi. Đương nhiên, vì nó có phải Kyuushi đâu. Nhưng nói như thế để khẳng định một cách mạnh mẽ rằng đối với hai người họ, thì không biển nào có thể đẹp và thơ mộng bằng Kyuushi.

— Một cuộc sống bình thường ư... Nè Tsu – kun, mình luôn tự hỏi, nếu như không được sinh ra trong ba gia tộc, thì chắc chúng ta cũng sẽ chỉ là những con người bình thường thôi nhỉ!

— Sinh ra trong một gia đình khác không mang họ Minamiya hay Tsuchimikaido ư? Có vẻ hợp lý đấy... Có lẽ nếu chuyện đó xảy ra thì cả tớ cả cậu đều sẽ chỉ là những người bình thường!

— Uh, có lẽ thế, vậy thì ngay từ đầu chúng ta vốn dĩ đã bình thường như bao người khác rồi. Chúng ta cũng có một gia đình, cũng có một mái ấm, cũng có một con đường tương lai để lựa chọn. Điều duy nhất khiến chúng ta khác với người bình thường chính là Bushido, là truyền thuyết nhân ngư của biển xanh... là cơn giận dữ của Susanoo – sama. Vậy nếu cuộc chiến này kết thúc và khi chúng ta chiến thắng... thì liệu chúng ta có thể sống một cuộc sống bình thường không?

Tsubaki liếc nhìn Chisaki với vẻ suy tư.

— Dành lấy chiến thắng để có một cuộc sống bình thường. Thì ra đây là cách cậu nghĩ về cuộc chiến sao? Cũng không thể là không có khả năng... nhưng sắc xuất thì lại cực kỳ thấp. Chiến thắng thần linh không phải là một chuyện dễ... Mà khi đã chiến thắng rồi, chính tớ còn không biết phải lấy gì để chắc chắn rằng mình sẽ được sống một cuộc sống bình thường... Phải là một cái gì đó lớn hơn cả thắng lợi... một cái gì đó không thể nhìn bằng mắt... chẳng hạn như bánh xe số phận phải bị dỡ bỏ hoàn toàn!

— Dỡ bỏ bánh xe số phận, một con người liệu có khả năng thực hiện được điều đó hay không?

— Không biết, nhưng điều tớ có thể nói bây giờ là trong tay tớ... đang giữ chiếc chìa khóa mở ra cánh cổng chiến thắng. Chỉ thế thôi... nhưng liệu mọi thứ có diễn ra hoàn hảo theo ý mình mong muốn hay không... thì không chắc. Ngay cả tớ cũng không dám đặt niềm tin 100% hoàn toàn vào chiếc chìa khóa ấy!

— Thế cậu đã đặt vào chiếc chìa khóa chiến thắng đó bao nhiêu phần trăm niềm tin?

— Chỉ vốn vẹn 50!

— Vậy 50 còn lại thì ở đâu?

— Vào chính chúng ta... và những Samurai nhà Kurahashi... vào những Samurai nhà Tsuchimikaido... vào những Samurai nhà Minamiya... và ba thống lĩnh hiện tại của ba gia tộc... và khả năng của những người trần mắt thịt như chúng ta. Nếu so sánh với ba năm trước, thì tớ thiết nghĩ mình cơ hội chiến thắng đã nâng cao hơn một mức rồi!

Chisaki trông sang hẳn, trên môi thoáng nở một nụ cười dịu dàng như một vị thiên sứ đang đứng tại đây.

— Quả nhiên Tsu – kun đã thay đổi rất nhiều kể từ khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc. Cậu đã biết nhìn thế giới này một cách khách quan hơn trước rồi thì phải... Không, nói chính xác hơn, cậu đã có thể nhìn thấy những tia sáng hy vọng nếu tiếp tục tin vào chính bản thân và con đường mình đã lựa chọn!

— Cũng không hẳn là tin tưởng gì... chỉ đơn thuần tớ không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc đi trên con đường đó. Mà cứ suy nghĩ nó sẽ chẳng đâu vào đâu thì thật quá miễn cưỡng, nên tớ đành nhìn nhận vấn đề ở chiều hướng khả quan nhất có thể!

— Uhm, dù cậu giải thích ra sao, nhưng đó cũng được xem là một nấc thang tiến bộ rồi!

Cơn gió hiu lạnh từ ngoài biển thổi qua mạnh hơn khiến cho Chisaki cảm thấy lạnh buốt dù rằng đã được giữ ấm bởi chiếc áo khoác vest dày cộm của Tsubaki. Không chỉ riêng cô cung chủ nhỏ, ngay cả tên trâu bò Tsubaki cũng biết cái cảm giác tê cóng hết sống lưng là thế nào. Hắn còn không chịu nổi thì huống hồ Chisaki liễu yếu đào tơ.

— Trời bắt đầu biểu tình hai đứa ra ngắm sao rồi đấy. Còn đứng đây là bị cảm cho xem. Để tớ đưa cậu về phòng!

— Uhm, làm phiền cậu Tsu – kun!

.....

Bước đi lộp cộp trên tuyến hành lang lên tầng 8, đó là tầng dành riêng cho những giáo viên thay cho các học sinh sẽ được ở tầng thấp hơn. Và hiện giờ, Mikazuki đang từ từ tiến lên tầng 8 với một phần bánh quy được gói cẩn thận trong bọc giấy bạc có cài thêm hoa hè đúng chất của con gái làm trong khi miệng thì không ngừng thở dài ngán ngẩm như ai kia.

— Rõ chưa Mika – chan. Vì tin đồn ở dưới phòng ăn hôm nay, cậu có trách nhiệm phải tìm cách mua chuộc sao đó để bắt Minamiya – sensei phải tiết lộ cái cô tiểu thư sang trọng thanh lịch kia là ai. Rất có thể đó là bạn gái của thầy, hoặc cũng có thể là một học sinh trong trường... Còn gói bánh này không phải là hàng mua chuộc đâu nhé. Chỉ là nhân tiện cậu đi, Saki – chan muốn nhờ cậu chuyển đến cho thầy thôi... Nói chung, phải tìm hiểu cho bằng được vị tiểu thư đi bên cạnh thầy là ai, tên gì, nhà ở đâu, có quan hệ như thế nào với Minamiya – sensei... hiểu rõ chưa Mika – chan?

Càng nghĩ càng thêm rầu, chỉ vì được xem là người duy nhất thân thiết với hắn mà bây giờ phải đến gặp cái bản mặt khó ưa của hắn. Đôi khi Mikazuki tự hỏi một kẻ khó ưa như hắn, làm thế nào lại hợp hôn biết bao nhiêu cô gái trẻ. Họ thật sự không có mắt nhìn người hay dính phải bùa mê thuốc lú gì từ hắn rồi... Nhưng chính vì thế mà Mikazuki mới cảm thấy nao nao lo lắng trong lòng.

— Thiệt tình... tại sao anh ta lại đào hoa đến thế kia chứ? Một mình Chisaki thôi đã khó khăn lắm rồi, nay ngay cả Saki – chan cũng đường đường công nhận thích hắn... Haizz, tại sao tình địch mỗi lúc xuất hiện càng nhiều... còn mình thì... vẫn cứ dậm chân tại chỗ... Chẳng phải trước kia được bên cạnh anh ta... dễ dàng lắm ư?

Đổ mặt, phiền muộn theo kiểu thiếu nữ tương tư, rồi cái cảm giác canh cánh nao nao trong lòng cứ bồn chồn không yên. Những bằng chứng cho biết một người thiếu nữ đang yêu càng khiến cho Mikazuki càng trở nên mâu thuẫn. Nhưng rồi cô nhận ra một điều không thể chối cãi... Một người nổi tiếng như hắn, nếu không nhanh tay nắm bắt cơ hội... thì sẽ rất dễ bị mất. Khi đó có hối hận hay nuối tiếc cũng muộn rồi... Nếu thật sự Mikazuki thích hắn, muốn được ở bên cạnh hắn, thì phải chiến đấu ngay từ bây giờ vì càng để lâu càng nguy hiểm... Chỉ có điều nỗi do dự trong cô ấy vẫn còn đang hiện diện... Hiện diện vì sao? Vì Chisaki.

.....

Bước lên bậc thang 28 nấc gần đến nơi, Mikazuki vô tình thấy bóng dáng ai đó đứng bên ngoài một căn phòng. Có thể đó là giáo viên. Nếu là giáo viên thì quả thật không hay vì trường có luật toàn bộ học sinh được phép đi khắp nơi trên tàu, nhưng tuyệt đối không được lên tầng 8 dành cho giáo viên. Chẳng may vô tình bị giám thị bắt gặp thì sẽ bị phạt cấm túc quét sân đi đôi cùng cọ toilet trong vòng một tuần... Mà sân trường It. Harm Sokyuran thì không phải dạng nhỏ. Cả toilet trong trường cũng phải trên mười cái là ít. Vì lẽ đó, Mikazuki quyết định tạm thời cứ nấp sau vách tường bên cạnh, chờ họ đi rồi thì sẽ đến phòng tên đó người kia sau.

Chỉ là vô tình thôi, Mikazuki vô tình thoáng thấy một gương mặt rất quen đang đứng đó. Dáng người thon gọn trong chiếc đầm đen kiểu sườn xám Trung Quốc óng ánh. Mái tóc tím yêu kiều thướt tha cùng gương mặt ấy... Làm sao Mikazuki có thể quên được. Dù nó có thay đổi hơn 100 kiểu thì cô ấy vẫn sẽ nhận ra ngay từ lần đầu tiên chạm mắt. Mikazuki không khỏi tròn mắt ngạc nhiên.

— Are? Chisaki? Là Chisaki thật ư? Tại sao cậu ấy lại ở trên con thuyền này?

Để ý sang trái thêm một chút nữa thì Mikazuki bắt gặp chàng trai như diễn viên tài tử trong bộ vest đen không kém phần cuốn hút lịch lãm. Có cho Mikazuki một liều thuốc thay đổi trí nhớ thì cô ấy cũng sẽ chẳng thể nào quên được cái mặt đó... Cái gã đang đứng nói chuyện với Chisaki và trông hai người rất thân mật.

— Minamiya – san... anh ta đã gặp Chisaki? Chờ một chút, nếu như vậy, có nghĩa là vị tiểu thư đi chung với anh ta ở phòng ăn chính là Chisaki? Một bữa tối cùng nhau như thế... chẳng lẽ họ đang hẹn... Không, có khả năng anh ta chỉ đơn thuần mời Chisaki dùng bữa tối trên phương diện bạn bè bình thường thôi... Mình suy nghĩ quá nhiều rồi... nhưng...

.....

Đứng núp tường ở khoảng cách đó thì chẳng thể nghe được hai người họ đang nói gì, hướng chỉ bên ngoài còn vang vọng một chút âm thanh rì rào sóng biển vỗ mạn thuyền. Thành thử Mikazuki chẳng nghe được họ nói gì hết.

Còn về bên này.

— Thật sự tối nay cảm ơn cậu nhiều lắm Tsu – kun, không chỉ được thưởng thức những món ăn ngon mà còn được ngắm sao cùng cậu nữa. Đêm nay quả là một đêm đáng nhớ đối với mình đó!

— Hầy, cậu chỉ nói quá thôi. Những món hảo hạng đó nếu thích thì chỉ cần hạ lệnh là người nhà Tsuchimikaido sẽ làm cho cậu ngay. Còn về chuyện ngắm sao, chẳng phải hồi nhỏ ta vẫn thường hay trốn nhà đi ngắm chúng ư?

— Uh phải nhỉ, cũng đâu khó khăn gì... Vậy thì mỗi khi mình muốn ngắm sao thì sẽ gọi điện cho cậu nhé!

— Không thành vấn đề, miễn sao lúc đó bên cạnh cậu không có sự xuất hiện của mấy tên vệ sĩ người thì to mà óc như trái nho chỉ biết ngồi ăn chuối bất rận thì ok!

Thêm một cơn gió nhẹ thoáng thổi qua, mang theo một hạt cát hay hạt sạn nào đó vô tình bay vào mắt Chisaki, khiến cho cô cung chủ cảm thấy đôi chút khó chịu.

— Sao thế Chisaki?

— Hình như có hạt cát vừa bay vào mắt mình hay sao ấy... hơi ngứa một chút!

— Haizz, nếu là hạt cát thì hơi gay đấy, cậu mà còn dụi nữa là toét mắt đó... Để tớ xem nào!

Chisaki ngoan ngoãn không dùng tay dụi nữa mà chỉ ngược lên để Tsubaki xem thử. Một hành động tưởng chừng như rất đơn giản bình thường giữa hai người bạn thân thuở nhỏ, nhưng lại là một đòn chém chí mạng đối với người khác. Phải giải thích thế nào đây... vì đứng ở vị trí của Mikazuki thì chỉ thấy được lưng Tsubaki và nửa mắt nhắm bên trái của Chisaki. Cho nên khi hấn đứng sát vào kiểm tra mắt cho Chisaki thì giống như một đứa con trai đang hôn một cô gái. Và điều đó... thật sự không phải là hình ảnh tốt dành cho Mikazuki ngay lúc này.

Cô con gái tóc tím đen căng tròn mắt hết cỡ như thể đang chứng kiến một hiện tượng còn hơn cả kinh khủng. Cái cảm giác nặng nề, thất vọng, nhói đau ở con tim khiến cho nhịp thở của Mikazuki càng trở nên khó khăn... Cô không thở được, sự hụt hẫng này có thể sánh ngang như những chiếc tạ hàng trăm hàng ngàn ký đổ ập lên vai cùng một lúc. Đôi chân Mikazuki cứ run run, không thể làm cột trụ cho cơ thể mình. Mikazuki như muốn hét lên hay nói một câu gì đó nhưng chính bản thân cô đã dùng hai tay tự che miệng lại để không thể cất một lời... Đau quá, thật sự rất đau... mà không thể tìm lý do để đổ trách hai người họ... Chisaki đã yêu hấn từ lâu, và hấn dù không yêu Chisaki, nhưng lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy. Phải... Mikazuki không có quyền nhảy vào can ngăn họ... Mikazuki biết Tsubaki đã phải trải qua một khoảng thời gian đầy đau khổ sau cái chết của Lumina. Nếu như... nếu như Chisaki là người bên cạnh hấn, thì có lẽ hai người họ sẽ đến với nhau. Hấn sẽ yêu Chisaki, và Chisaki sẽ xoa dịu đi cơn đau trong hấn... Càng suy nghĩ như thế, Mikazuki càng cho rằng chính vì sự xuất hiện của mình đã trở thành một bức tường vô hình can ngăn họ. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì cả ba vẫn sẽ lòng vòng trong một tam giác không lối thoát.

Mikazuki đã lựa chọn con đường từ bỏ, cô từ bỏ tình cảm của mình đối với Tsubaki... Tình cảm nhỏ nhoi của mình làm sao sánh bằng với tình yêu đơn phương đợi chờ hơn 10 năm của Chisaki. Chính vì thế Mikazuki

đã bỏ chạy. Cô bỏ gói bánh quy của người bạn chung phòng ngay góc cầu thang và bỏ chạy thật xa, thật nhanh, để không phải chứng kiến cảnh khiến cho con tim mình quặn đau nữa.

.....

.....

— Rồi, bây giờ thì ổn rồi đó. Đừng dụi nhiều quá rồi nhiễm trùng thì khổ!

Sau khi kiểm tra xong hết, mắt Chisaki vẫn đẹp vẫn xinh như bình thường, Tsubaki mới đứng lùi lại một bước tạo khoảng cách như ban đầu.

— Uhm, mình thấy đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn cậu Tsu – kun!

— Hừm, thôi... cậu vào trong đi không kéo cảm lạnh. Nhớ uống một tách ca cao nóng và đắp chăn khi đi ngủ nhé. Mai tớ sẽ gặp lại cậu ở khu resort sau... tên gì ấy nhỉ... Light Late Night đúng không?

— Uhm, Light Late Night, buổi đêm nhẹ nhàng... nghe thật lãng mạn ha!

— Xùy, có mà lãng nhách thì có, ban đêm không lo ngủ, lo đi tán tỉnh người khác hay sao mà lãng mạn với chả lãng xẹt. Thôi, cậu đi ngủ sớm đi nhé, ngày mai đúng 5h sáng thuyền sẽ cập bến Okinawa đó!

— Ừ, cậu cũng vậy, chúc ngủ ngon Tsu – kun!

Chisaki vẫy tay chào thêm cái nữa rồi quay lưng bước vào phòng.

Đến bây giờ, Tsubaki mới cất tiếng thở phào nhẹ nhõm.

— Cuối cùng cũng xong, quả nhiên không thể tránh khỏi ánh mắt sấm soi của thiên hạ. Chắc chắn ngày mai mình sẽ bị tra hỏi đồng thứ cho xem... Nhưng nếu có thể khiến cho Chisaki cảm thấy vui vẻ mỗi ngày như thế thì bị một hai lần cũng không đến nỗi... Xong, giờ thì về phòng lo giải quyết công việc nốt. Bảo là đi ngủ sớm nhưng chắc phải thức trắng đến 2h sáng không biết chừng!

Tsubaki cũng bắt đầu quay lưng tiến về phòng mình để giải quyết hết đồng công việc lúc sáng. Do hần mãi chơi, vận động ngoài trời cùng học sinh, rồi còn dành cả thời gian buổi tối cho Chisaki nên bây giờ phải thức trắng làm việc... Ất hần sẽ mệt mỏi lắm đây.

Nếu muốn về phòng thì hần phải đi hết tuyến hành lang này, bắt buộc phải đi ngang qua chỗ cầu thang. Và khi đi ngang qua cầu thang bộ thì hần để ý thấy gói bánh quy Mikazuki để quên lúc nãy. Hần cầm lên, ngó nghiêng sang trái sang phải, thậm chí là chồm xuống tầng dưới để xem liệu có ai làm rớt hay không.

— Cái thứ này... ở đâu ra vậy trời?

.....

Tầng dành cho học sinh. Tại phòng ngủ chung của Mikazuki với ba người bạn nữ khác.

— Nè Mika – chan, đã xảy ra chuyện gì thế? cậu phải nói thì bọn mình mới biết đường giúp chứ? Minamiya – sensei lại gây chuyện với cậu hay sao?

Ba người bạn cùng phòng không thể không lo lắng khi Mikazuki cứ cuộn mình trong tấm chăn như miếng chả giò cuộn. Nội bất xuất ngoại bất nhập, cứ làm con kén nằm ngay trên giường, chẳng nói chẳng năng chẳng nhúc nhích dù cho mấy người bạn cứ gặng hỏi mãi.

Ở trong chăn, đôi mắt Mikazuki không ngừng phiền muộn suy tư khi nhớ mãi đến cảnh tượng mình vừa nhìn thấy. Nó đau lắm, hụt hẫng, thất vọng, não nề... nhưng Mikazuki chợt nghĩ nếu để họ gần nhau sẽ tốt hơn. Mikazuki cứ mâu thuẫn như thế nhưng có lẽ... cô sẽ sống mãi với cái mâu thuẫn ấy đến hết cuộc đời.

62. Chương 62

Sáng sớm tinh mơ, mặt trời mới chỉ ló dạng một nửa phía cuối chân trời. Vị thầy giáo “đáng kính” Minamiya – sensei đã chăm chỉ luyện tập nhằm nâng cao trình độ kiếm thuật của bản thân. Với hai thanh Katana trên tay cùng bài quyền vừa đẹp mắt vừa bí ẩn. Mỗi một lần hấn vung kiếm, là một bước tiến đến gần hơn với cái danh “Sát Thần Giả”.

— Chỉ còn một chút nữa... một chút nữa thôi!

Cú vung kiếm cuối cùng dừng lại trước không trung. Đó cũng là lúc tiếng còi từ con thuyền sang trọng cất lên, báo hiệu đã nhìn thấy đất liền.

Tsubaki ngưng công đoạn luyện tập, lẳng lặng hướng mắt nhìn về phía bán đảo Okinawa ngày càng rõ hơn. Hòa chung với âm thanh sóng biển đánh ập vào hai bên mạn thuyền, hấn để cho cơn gió lạnh thoáng thổi qua chiếc áo blouse trắng bay phấp phới.

— Sẽ không bao lâu nữa, một kỷ nguyên mới sẽ xuất hiện... kỷ nguyên dành riêng cho con người thật sự!

— Được rồi mọi người, mau tập trung về đúng phòng đã được đặt trước. Lưu ý, một phòng chỉ được phép tối đa bốn người thôi. Phân chia thế nào tự các em bàn bạc với nhau đi nhé!

— Vâng!

Sau một ngày dài đường biển thì cuối cùng chiếc du thuyền sang trọng chở các vị khách từ trường trung học It. Harm Sokyuran đến bán đảo du lịch Okinawa một cách an toàn. Hiện tại thì các học sinh tham gia chuyến đi đã được nhận chìa khóa phòng. Còn việc phân chia người nào phòng nào thì như giáo viên đã phổ biến trước, học sinh tự phân công bàn bạc với nhau rồi sau đó ai về phòng nấy. Tuyệt đối không để chuyện cón con này gây ra xích mích, bắt các giáo viên nhảy vào giải quyết... giáo viên không có trách nhiệm can ngăn. Điều này được ghi chi tiết rất rõ ở mục thứ 13 trong bản nội quy do chính Minamiya – sensei soạn thảo. Cấm cưỡng cấm cãi. Ai có ý kiến thì mời lên gặp thầy ấy nói chuyện.

— Nhìn kìa nhìn kìa, bãi biển Okinawa vừa trong xanh vừa thơ mộng đẹp quá chừng, thật không hổ danh là bán đảo đẹp nhất Nhật Bản!

— Nè nè, sắp đồ xong là thời gian tự vui chơi của chúng ta đó... Có ai muốn xuống biển dạo chơi một vòng không?

— Mình muốn mình muốn... mình muốn được mặc thử bộ đồ tắm mới mua từ hôm qua rồi mà không có dịp. Bây giờ thì phải xả tuyền thích mới được!

Khu resort dừng chân của chuyến dã ngoại có tên là Light Late Night. Khu resort được xem là lớn nhất mới được hoàn thành cách đây vài năm do một tập đoàn đầu tư một khoản tiền cực lớn nhằm xây dựng nên một khu resort vừa rộng vừa lớn, lại được trang thiết bị cũng như phục vụ chăm sóc khách hàng tốt nhất thế giới. Tập đoàn đã chịu chi trả một số tiền lớn đó không ai khác chính là nhà Kurahashi... Vì thế nên khi cung chủ nhà Tsuchimikaido đích thân đứng ra tổ chức chuyến đi biển Okinawa và quyết định đặt khu resort Light Late Night một số lượng phòng nhất định thì toàn bộ chi phí được giảm giá 50%. Nếu nói đến chất lượng của khu resort này thì chỉ ít nó cũng đã đạt được 6 sao trong vài năm ít ỏi. Nhiều đó đủ chứng minh dịch vụ của nó tốt đến nhường nào.

Giới thiệu về khu resort thì nó cũng tương tự như chiếc du thuyền sang trọng kia. Ngoài những dịch vụ có sẵn thì ở đây còn có thêm một số thứ khác nhằm đáp ứng kịp thời cho nhu cầu khách hàng với quy mô còn lớn hơn thế gấp chục lần. Nhưng điều lôi cuốn nhiều khách du lịch đến đây nhất vẫn là có thể tự do đi tắm biển bất cứ lúc nào họ thích. Bởi vì khu resort Light Late Night được xây dựng trên khu vực cao nhất và gần biển nhất, thích hợp cho những ai có thói quen tắm biển vào buổi sáng, và ngâm thân dưới suối nước nóng của resort thì sẽ nhìn thấy được cảnh biển từ trên cao... Quả là một khu nghỉ dưỡng rất thú vị.

— Mika – chan, theo cậu thì chúng ta nên nghỉ ngơi đợi điểm tâm hay là đi tắm biển trước?

Mikazuki cứ lùi cũi xách vali đi phía sau, cách những người bạn của mình cả một đoạn phía trước. Từ khi bước xuống thuyền, đôi mắt cô ấy đầy tâm trạng phiền muộn. Đi thậm chí chỉ hướng xuống đất mà không chịu nhìn về phía trước. Nói chính xác hơn là người ở đây, nhưng linh hồn thì đâu đó mất rồi... Có lẽ vẫn đang suy nghĩ về chuyện hôm qua... Không phải là có lẽ, mà là chắc chắn... chắc chắn Mikazuki vẫn còn bận tâm về việc Tsubaki lên gặp Chisaki rồi làm nhiều chuyện tình tứ bên nhau (Sự thật đã bị hiểu lầm nghiêm trọng)... Cứ mỗi khi trái tim người thiếu nữ đau thắt lại, thì Mikazuki tự nhủ bản thân mình rằng: họ có quyền làm điều đó... nhưng...

__ Mika – chan, mình đang nói với cậu đó, có nghe gì không hả?

__ Hả, à ừ... xin lỗi, mình lơ đãng quá, mọi người đang nói gì thế nhỉ?

__ Cậu đó Mika – chan, đầu óc cứ trên mây ấy... Mình hỏi là cậu thích phương án nào? Muốn về phòng nghỉ ngơi trước điểm tâm sáng hay là muốn ra biển tắm trước?

__ Uhm... mình nghĩ mình sẽ ngủ thêm một chút. Các cậu muốn ra biển thì cứ đi đi, đừng lo cho mình. Đến đúng giờ thì mình sẽ xuống dùng điểm tâm sau!

.....

Cứ như thế thôi, mọi thứ cứ diễn ra theo chiều hướng không ai có thể giải thích được. Họ để Mikazuki ở lại phòng một mình để ngủ thêm một chút nữa. Nhưng thật sự cô ấy không tài nào ngủ được. Mỗi lần nhắm mắt thì hình ảnh Tsubaki và Chisaki cứ hiện về trong tâm trí càng khiến trái tim này thêm quặn đau.

Nhìn vào con cáo trắng nhồi bông làm móc điện thoại di động, đôi mắt cô ấy không ngừng phiền muộn suy tư một cách náo nức đầy tâm trạng.

__ Tình yêu sao phức tạp quá... có khi làm một con cá được tự do bơi lội còn dễ dàng hơn... Are, tại sao mình lại so sánh bản thân muốn làm một con cá kia chứ? Đúng là lạ thật!

.....

__ Rồi, xem như mọi thứ đã được diễn ra theo đúng như kế hoạch. Lũ học sinh đã nhận phòng xong rồi tứ tán khắp nơi, trả lại cho giáo viên một khoảng thời gian trước bữa điểm tâm bắt đầu. Nhưng trước khi đi vào vấn đề chính, cho tôi được phép hỏi chuyện quái gì đang xảy ra ở đây vậy hả?

Biết giải thích thế nào đây ta? Sau khi cho học sinh về phòng và tự do thoải mái vui chơi trước bữa điểm tâm ở khu resort cao cấp Light Late Night. Tsubaki đến chỗ hẹn với Chisaki như đêm qua đã được thông báo trước. Cô cung chủ nhỏ cũng là khách hàng đặc biệt, được ở riêng một căn phòng đúng cấp bậc của một vị tiểu thư quý tộc... Chỉ có điều, khi đến trước cửa phòng, thì Tsubaki bắt gặp thêm ba vị khách bất ngờ khác.

Đầu tiên là một chàng trai tóc bạch kim, gương mặt chút lạnh lùng và tỏ ra không ưa gì nổi Tsubaki. Người thứ hai cũng là một chàng trai nhưng lại có mái tóc nửa vàng nửa đen che đi một bên mắt. Gương mặt tươi vui lúc nào cũng cười khiến người đối diện cảm thấy ấm áp. Anh ta hiện đang vẫy tay chào Tsubaki như đang chào người quen. Và người cuối cùng là một thiếu nữ tóc xanh lơ, đôi mắt đỏ, diện Hakama cũng tỏa lên một sự quyền quý đến bí ẩn... Ba người bọn họ có thể đối với toàn bộ học sinh trong trường thì hoàn toàn xa lạ, nhưng còn đối với Tsubaki thì chán chường đến mức hẳn muốn quay lưng bỏ về phòng ngủ cho xong.

__ Này nhé, nếu là Chisaki và Hajima thì tôi còn hiểu được. Nhưng tại sao ngay cả cậu cũng có mặt ở đây thế hả William?

__ Oh my, nói gì nghe vô tình quá Kazuto – kun. Tôi cũng là một khách hàng danh dự của khu resort này nhé. Cũng trả tiền đằng hoàng, cũng có quyền được nghỉ xả hơi sau khi hoàn thành xong đồng việc ở nhà Saotome chứ bộ!

__ Còn tôi là vệ sĩ thân cận của Hajima – dono, nên trách nhiệm của tôi là đi theo ngài ấy đến Okinawa. Mong Tsubaki – dono thông cảm! Nanami giải thích

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngẫm. Hẳn cảm giác dường như mọi thứ càng lúc càng đi vào guồng rắc rối phức tạp khối thứ mà mình chẳng thể nào lường trước được.

— Cô là vệ sĩ của của cái tên bạc đầu kia thì tôi không nói. Tôi chỉ đang hỏi cái gã lai tạp tóc nửa vàng nửa đen kia thôi. Rút cuộc là cậu đang âm mưu gì hả nói nhanh? Hay là có ai đó tiết lộ thông tin tôi hành nghề gõ đầu trẻ nên cậu cố tình đến đây chọc quê tôi? Nếu thế thì cười cho vỡ cái bụng rồi nhanh chóng lết mông về Yamanshi... không, phấn thẳng về Anh quốc đi cho rảnh nợ!

— Bệnh tẽn kazuto – kun, chuyện cậu làm giáo viên, tôi cười cả năm cũng chẳng hết. Quan trọng là do cái này này!

William đưa cho Tsubaki xem bức thư được gửi bằng tên mấy ngày trước của mình. Tên dở người giật phăng lấy một cách lạnh lùng, liếc qua một đoạn rồi quay sang nhìn Hajima và Chisaki với ánh mắt hình viên đạn.

— Như thế này là sao hả? Hai người kia có gì để giải thích không?

— Etou, mình cũng không biết phải nói thế nào... nhưng chung quy là William – san cũng nhận được thư thông báo giống như chúng ta! Chisaki cố gắng kìm chế cơn giận của hân xuống.

Riêng Hajima thì vẫn tỏ ra lạnh nhạt, hồ hững... nói trắng ra là không ưa nổi Tsubaki nên cách nói chuyện cũng không được lịch sự tể nhị cho lắm.

— Đơn giản quá còn gì... thiếu chủ nhà Saotome đã được ngài Akifusa xin sự giúp đỡ. Nói một cách tổng quát nhất thì giờ đây ngoài ba nhà Tsuchimikado, Kurahashi và Minamiya, thì gia tộc Saotome cũng sẽ tham gia vào trận chiến. Nhiều đó đủ trả lời cho câu hỏi của cậu chưa? Tên Ronin lang thang đáng nguyên rửa!

Tsubaki điên tiết đến mức vò nát tờ thư chỉ bằng một tay, đi đôi với nguồn sát khí nghi ngút khi nhớ đến cái mặt Loli đáng yêu đáng sợ của ngài Akifusa.

— Cái con thần Loli ấy... hết chuyện rồi hay sao mà lại dám lôi người ngoài vào vậy chứ? Chưa bị ăn đòn nên chưa sợ đây mà!

— Tsu – kun, cậu không nên nói thế... lỡ ngài Akifusa mà nghe được thì ngài ấy sẽ cắn cậu đó!

— Oi Kazuto – kun, làm gì thì làm nhưng cũng đừng vò nát bức thư nhờ vả của một vị thần cho tôi chứ? Tôi còn định đóng khung mang về Anh quốc khoe với mama rằng tôi đã được gặp một người có tầm quan trọng của Nhật bản kia!

— Chính vì cái thái độ xác xược, báng bổ đó của cậu mà trong mắt mọi người, cậu vẫn chỉ mãi là một tên Ronin đáng nguyên rửa, Tsubaki Minamiya!

Nghe thấy lời chỉ trích của Hajima, Tsubaki chuyển sự căm phẫn về phía chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi.

— Hả? Từ nãy đến giờ cậu hai lần rửa tôi rồi nhé? Có ý kiến gì thì nói phăng ra cho rồi đi. Đồ bạch công tử thua cuộc!

— Hở, tôi cũng đang tính làm lại một trận để xem ai thật sự có khả năng đảm nhiệm vị trí Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư đó. Có muốn thử ngay tại đây không? Tên Hắc công tử biến chất!

Và thế là từ hai nguồn ám khí bốc lên đã trở thành hai ngọn lửa hầm hè muốn nuốt chửng lẫn nhau. Hai tên đầu đất đang suy tính đến chuyện làm thẳng một trận ra trò ngay tại khu resort cao cấp sang trọng dành cho bậc thượng lưu. Hai người họ xuất thân từ giới thượng lưu, nhưng cách ứng xử thì hết như con nít. Khiến Chisaki không thể không nở nụ cười miễn cưỡng, Nanami thở dài chán nản, và William chỉ nhẹ nhàng cười xỏ toẹt một cách đắc chí.

— Oh my oh my, có lẽ sẽ mất một khoảng thời gian để hai người họ hạ hỏa đó. Hay là cứ để họ thế đi, một chút nữa ắt lửa sẽ tự động tắt thôi!

— Vâng, Tsu – kun và Hajima – kun lúc nào cũng vậy mà... nhưng sẽ không gây ra thứ gì nghiêm trọng đâu. Có khi càng làm như vậy, họ càng thân với nhau hơn!

— Heh, Hime – sama, cô dường như biết rất rõ hai người bọn họ thì phải!

— Vâng, quen biết nhau từ lúc nhỏ, dù không nhiều nhưng ít ra tôi cũng đoán được cảm xúc cũng như suy nghĩ của Tsu – kun và Hajima – kun bây giờ. Tsu – kun và Hajima – kun, trắng và đen, yin và yang... hai người họ là như thế đó!

Là một người bạn thân từ thuở nhỏ nên thấu hiểu lẫn nhau là chuyện bình thường. Nhưng sẽ không bình thường đối với người khác. Tương tự như trường hợp của Mikazuki... Nanami – san luôn liếc nhìn Chisaki một chút gì đó suy tư xa xăm mỗi khi cô cùng chủ nhỏ nói đến Tsubaki và Hajima... Không, thực chất thì Nanami chỉ quan tâm đến Hajima thôi. Nanami luôn cho rằng mình là người luôn bên cạnh thiếu chủ nên hiểu Hajima nhất... nhưng xem ra mình vẫn chưa thể sánh ngang được với Chisaki cùng chủ... Giữa Hajima và Chisaki, như tồn tại một sợi dây vô hình mà không ai có thể cắt đứt được.

— Oi Kazuto – kun, cãi nhau thế đủ rồi. Mục đích của chúng ta ở đây không phải là gây lục đục nội bộ đâu nhé. Bây giờ là khoảng thời gian ba gia tộc cùng hợp tác với nhau chuẩn bị cho trận chiến sắp đến. Chính vì thế mà ngài Akifusa muốn gặp chúng ta đó!

Tsubaki dừng hăm hè Hajima.

— Hiểu rồi hiểu rồi, tóm lại là cái vị thần Loli kia muốn gặp chúng ta nên mới triệu tập ngay khi vừa đến Okinawa chứ gì. Phien phức thật... Thế cuộc hẹn gặp ở đâu vậy hả?

— Đương nhiên là ở Thiên Chiếu Gia Trang chứ đâu!

Tsubaki lặng nhìn William vài giây với ánh mắt khá khinh thường.

— Oi, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó chứ, tôi nói thật mà!

— Thiên Chiếu Gia Trang? Nếu muốn lừa thằng này thì cũng phải tìm một lý do nghe thực tế chút chứ. Cậu đang ám chỉ chúng ta lặn lội cả một ngày đến Okinawa rồi bây giờ phải vòng về Yokohama chỉ vì một cuộc họp sao? Tôi đâu có bị điên!

— Không phải thế Tsu – kun, ý của William – san không phải vậy... Thực ra, sau khi cho xây dựng khu resort Light Late Night thì ngài Akifusa cũng quyết định sẽ xây thêm một Thiên Chiếu Gia Trang thứ hai ngay trên bán đảo Okinawa. Ngài ấy nói đảo Okinawa cũng là một vị trí chiến lược quan trọng nên cần một chiếc cọc đóng tại đây... Chuyện là thế đó! Chisaki giải thích

— Hầy, vị trí chiến lược gì chứ? Chẳng qua thi thoảng vị thần Loli ấy muốn đến đây tắm biển nghịch cát nên mới xây thêm một cái gia trang nhằm đi nghỉ dài ngày thôi. Nghe phát biết ngay ý định thật sự của Akifusa – sama... Mà sao cũng được. Khi nào thì chúng ta khởi hành?

— Nếu đi ngay từ bây giờ thì cậu có thể trở về khu resort trước bữa trưa? Cũng không tốn nhiều thời gian cho lắm... nên chắc không thành vấn đề phải không?

Tsubaki gãi đầu sờn sột.

— Hừm, không thành vấn đề... nếu chỉ đi rồi về trước bữa trưa thì tớ có biến mất cũng chẳng ai phát hiện ra... Ok, quyết định thế đi, phần nhanh về sớm ngủ cho khỏe!

Thế là Tsubaki lạnh lùng quay lưng đi mất. Đường như trong tâm trí hắn chỉ muốn đến gặp ngài Akifusa nhanh nhanh lẹ lẹ để có thể quay về khu resort cho đỡ mệt thân.

Đã mất hẳn một ngày dài trên biển để đến Okinawa, chưa được nghỉ ngơi tắm biển thì Tsubaki tiếp tục chuyển đi đến Thiên Chiếu Gia Trang thứ hai được đóng đô ngay tại bán đảo du lịch này. Gọi là Gia Trang nhưng nó khác xa so với cái ở Yokohama nhiều... Có thể gọi nó là một tòa thủ phủ của các lãnh chúa nhiều tầng nền đá đậm chất lịch sử Nhật Bản xưa.

Về cấu trúc bên trong cũng chẳng khác mấy ở Yokohama, cũng sàn gỗ, cửa kéo và những tấm thơ Haiku treo trên tường. Đôi chút sẽ bắt gặp được những bộ giáp sắt Samurai tượng trưng cho kẻ bảo vệ lãnh chúa. Về diện tích thì nó không thể bằng với gia trang ở Yokohama, nên thay dạng mê cung nhiều khu nhiều phòng thì nó sẽ được chú trọng vào tầng cao của tòa thủ phủ... nhưng đương nhiên sẽ không thiếu một khu vườn

toàn cỏ cây hoa lá ngoài trời để ngài Akifusa có thể nằm chây lười ở hiên nhà, miệng nhai bím bím với chiếc tàu thuốc phì phèo bên cạnh.

Lẽ dĩ nhiên, không phải năm người bọn họ phải tự tung tự động bước vào Thiên Chiếu Gia Trang phiên bản Okinawa một mình. Mà sẽ có người chào đón cũng như hướng dẫn họ đến thẳng chỗ diện kiến ngài Akifusa một cách nhanh nhất.

— Tsubaki – dono, Hajima – dono, Chisaki hime – sama, William – dono, Nanami – sama. Hoan nghênh mọi người đã đến Thiên Chiếu Gia Trang version Okinawa – desu!

Người hướng dẫn của họ là nhân vật rất đỗi quen thuộc mà ai cũng quen biết. Nên không có gì phải tỏ ra ngạc nhiên hay xa lạ gì. Nếu có thì chỉ duy nhất một trường hợp chán chường đến mức không muốn gặp thôi.

— Hanabi... nơi nào có ngài Akifusa, thì nơi đó có cô. Quả nhiên không sai vào đâu được!

— Không không, ngài nhầm rồi – desu. Thật ra... vì biết chắc chắn Tsubaki – dono đến đây nên Hanabi mới đi theo ngài Akifusa. Nói một cách khác, Hanabi có mặt ở đây là vì ngài đó – desu!

Mặc kệ thiên hạ đồn đại nhòm ngó ra sao. Bỏ mặc luôn bốn người còn lại đằng sau Tsubaki. Hanabi thể hiện tình cảm của mình tự động lao đến ôm chầm lấy Tsubaki. Cô bé diện bộ Yukuta ngắn đồ không ngừng dúi mặt mình vào người Tsubaki như một chú mèo con đang làm nũng chủ nhân.

Về phần Tsubaki, dù hẳn có tìm cách ném Hanabi xuống đất thì theo phản xạ của mèo cũng sẽ nhảy bổ lên người chủ. Không có cách nào có thể bắt cô bé rời xa khỏi mình trừ trường hợp để Hanabi tự động buông mình ra. Quá hiểu tính cách này nên Tsubaki đành thở dài ngán ngẫm, chấp nhận đứng yên chịu làm cái gối ôm cho cô bé.

— Oh my, Kazuto – kun, tôi không biết cậu lại là một tên Lolicon nhé. Làm sao đây ta, chiếu theo cái tội dụ dỗ con nít thì dù có trốn ở Nhật hay Anh, cậu cũng sẽ bị tố ra vành móng ngựa tòa án đó. Cố gắng mà kìm chế bản thân mình một chút đi... Kazuto – kun!

— Tsubaki – dono, tôi không có ý kiến gì với sở thích của ngài. Nhưng để giữ thể diện cho nhà Minamiya, xin ngài hãy cố gắng kìm chế cảm xúc của mình. Tôi khuyên ngài với tất cả chân tình của mình đấy ạ!

Tsubaki vô tình trở thành hình ảnh xấu trong mắt bốn người còn lại. Ngay cả William và Nanami cũng nói lên quan điểm của mình khi họ đang nhìn hẳn ở góc độ một tên Lolicon... nên đã bày tỏ suy nghĩ của mình một cách thành thực nhất. Chính vì thế mà hẳn mới nổi điên, hét toáng thanh minh.

— Đừng có nói với tôi bằng cái giọng ấy. Một kẻ dùng lời lẽ trắng hoa tán tỉnh cả chục đứa con gái rồi bỏ chỉ sau vài lần đi chơi như cậu không có tư cách nói như thế đồ lai tạp. Cả cô phục vụ nhà Kurahashi kia nữa, chân tình của cô chỉ đơn thuần là chiếc mặt nạ để che giấu sự khinh thường bên trong đúng không? Tôi nhìn được hết đấy!

— Vậy à, thế thì để tôi nói thẳng luôn nhé Tsubaki... Cậu đúng là một tên cặn bã của xã hội! Hajima thiếu chủ lên tiếng.

— Hajima, tôi sẽ bắn cho cậu một tên thư khiêu chiến ngay khi chúng ta giải quyết hết vụ này. Chuẩn bị Katana của cậu đi tên khốn!

.....

— Đùa thế đủ rồi, giờ ngài Akifusa đang ở đâu? Chúng tôi có việc cần phải diện kiến ngài ấy!

— Vâng, Akifusa – sama biết mọi người sẽ đến nên cử Hanabi đến hộ tống. Xin mọi người đi theo Hanabi – desu!

.....

Thế là năm nhân vật quan trọng chủ chốt tiến bước theo Hanabi đi vào bên trong tòa thủ phủ Thiên Chiếu Gia Trang phiên bản Okinawa. Nhìn về tổng diện thì ngoại trừ hình dáng là một tòa thủ phủ nhiều tầng trên một đồi núi đá vững chắc thì bên trong cũng không có thay đổi gì nhiều so với cái ở Yokohama. Cũng những căn phòng đáng cổ, cũng cách bày trí vật dụng theo ý ngài Akifusa... Và đương nhiên, cũng sẽ có một

căn phòng riêng dành cho ngài bé quan những lúc rảnh rỗi không có việc gì làm... Gọi là bé quan nhưng ai biết được đằng sau tấm cửa kéo kia ngài Akifusa có thật sự đang tĩnh tâm hay lại nằm dài ăn bím bím hút thuốc uống rượu ngâm thơ.

Hanabi chợt dừng lại trước một căn phòng khép kín.

— Ngài Akifusa đang ở bên trong, mời mọi người!

— Ô ra đến rồi sao, vào thôi vào thôi... lâu ngày không gặp, tôi cũng bắt đầu thấy nhớ vị thần nhỏ nhắn đáng yêu rồi. Nếu không bị xem là thất lễ thì chắc tôi sẽ xin ngài cho ôm mấy cái! William trở nên rất phần chấn hỉ hứng.

Ngay khi anh chàng ngoại quốc vừa chuẩn bị mở cửa thì bị Tsubaki chặn ngang giữa chừng.

— Hừm, giờ thì ai là Lolicon lòi mặt rồi nhé... Mà này, vụ lần trước vẫn chưa tổn sao? Có nhớ cái ngày đầu tiên cả tôi cả cậu cùng bước vào bên trong phòng bé quan của ngài Akifusa không hả?

— Ngày đầu tiên diện kiến ngài Akifusa á?

Ráng mở ngăn kéo ký ức xem chuyện gì đã xảy ra vào ngày đầu tiên Tsubaki và William đến Thiên Chiếu Gia Trang Yokohama để diện kiến ngài. Một loạt hình ảnh liên quan đến mũi tên, dao dấy, khúc gỗ cùng vô số cạm bẫy khác được bố trí sẵn trong phòng nhằm kiểm tra thực lực của Tsubaki. Lần đó là do được tên đồ người cảnh báo trước nên chuẩn bị tinh thần sẵn ứng biến kịp thời. Nghĩ đến những cảnh ấy, nụ cười trên môi William vẫn giữ nguyên vẹn, chỉ có điều toàn thân cứng đờ như bị đông lạnh ở nhiệt độ - 100 độ, cả gương mặt cũng trở nên xanh lè tái mét. Nhìn thoáng qua thôi cũng biết anh ta đang hải đến cỡ nào.

— Ái chà, dữ dội quá nhỉ? Ý cậu muốn nói là rất có thể đằng sau cánh cửa ấy cũng có những thứ tương tự vậy phải không?

— Chẳng biết, hên xui... nhưng cậu phải luôn nhớ lấy một điều này William. Trong thế giới Katana là biểu tượng của chiến thắng, dù là Samurai, Ronin hay thậm chí là các Shinobi cũng không thể tránh khỏi việc bị giết bất thành linh lúc nào không biết. Chính vì thế, tinh thần cảnh giác luôn phải được đặt lên hàng đầu. Giết hoặc bị giết, đó chính là ý nghĩa đằng sau tinh thần bất khuất còn được biết đến với cái tên là Bushido!

Nếu xét theo độ nghiêm trọng qua từng lời nói cũng như sự nghiêm túc trên từng cử chỉ hành động đầy tính thận trọng của Tsubaki thì hẳn không hề nói ngoa. Bốn người còn lại không chỉ William cũng bắt đầu cảm thấy ái ngại nghi ngờ thứ sẽ bất thành linh sau cánh cửa ấy. Họ toan nghĩ không biết liệu sẽ là hai ba mũi tên bay vút qua, hay hai ba thanh Katana cùng chém xuống bất chợt không ai hay. Nếu thế thì vô cùng tệ hại bởi trong cả năm người, không ai mang theo bất kỳ thanh kiếm nào để phòng thân. Ngộ nhỡ có chuyện không hay xảy ra thì...

— Đứng đây nghĩ ngợi cũng chẳng được gì. Chi bằng cứ đâm đầu thẳng vào, tới đâu thì tới!

— Khoan, khoan đã Tsu – kun, chúng ta vẫn chưa...

Chisaki nói chưa hết lời thì hắn đã đưa tay mở phẳng cánh cửa kéo sang một bên. Sẵn sàng đón nhận hết tất cả những màn thử thách chờ đợi ở phía trước.

Quả nhiên, ngay khi cánh cửa vừa được mở, không tránh khỏi sự cảnh báo của Tsubaki. Một thứ gì đó từ trong phòng bay vút ra với tốc độ còn nhanh hơn cả con mèo đuổi theo lũ chuột. Không thèm tránh cũng chẳng thèm né, vì hắn biết nếu lách đầu sang một góc thì đám người phía sau lãnh đủ. Có thể Hajima hay tên lai tạp kia bị trúng mình cũng chẳng quan tâm, nhưng tệ nhất là sẽ khiến cho Chisaki bị thương... Nên Tsubaki tay không giữ chặt lấy cái thứ đang vun vút giữa không trung.

— Bắt... bắt được chưa Kazuto – kun?

— Ohm bây giờ thì an toàn rồi. Thiệt tình, tuy cái thứ này không gây chết người. Nhưng thử tưởng tượng nếu nó bay thẳng vào đầu người khác với tốc độ vừa rồi thì chỉ ít kẻ xấu số đó phải nhập viện một tuần lễ đấy. Nghịch đại vừa vừa thôi Akifusa – sama!

Trước mặt Tsubaki cùng bốn người còn lại là một cô bé ngang tầm với Hanabi. Một cô bé có mái tóc đen xõa dài với dải ruy băng đỏ cột thành hình chiếc nơ trên đỉnh đầu. Cơ thể được bảo vệ bằng một bộ Waloli

đen đỏ đầy vẻ bí ẩn đang đứng đấy khi trên môi nở một điệu cười nhếch mép mang hàm ý thách thức.

_ Cuối cùng thì các người đã đến, cháu gái thần biển, thiếu chủ nhà Kurahashi, cung chủ nhà Tsuchimikaido, hậu duệ hợp pháp nhà Saotome, và lãnh chúa tạm thời của nhà Minamiya. Ta đợi các người lâu lắm rồi có biết không hả?

À quên chưa nói một điều, ngoại trừ Chisaki đã được thông báo trước thì những người còn lại chưa hay chuyện Tsukusa đi Anh quốc để chữa trị nên tạm thời giao nhượng ngôi vị thống lĩnh cho Tsubaki. Thành thử khi biết tin Tsubaki hiện đang làm thống lĩnh nhà Minamiya thì ba người còn lại rất lấy làm ngạc nhiên.

_ Oi oi Kazuto – kun. Cậu trở thành thống lĩnh rồi sao? Này... chẳng phải cậu từng nói ngồi vào vị trí thống lĩnh là đi ngược với lẽ sống của cậu còn gì?

_ Nói chung có nhiều lý do để nghĩ đến. Cứ hăng muốn quăng cái nguyên nhân ấy sang một bên thì một cái khác lại xuất hiện ra ngay trước mắt. Báo hại tôi không thể không ngồi vào cái ghế thống lĩnh. Nhưng không cần phải suy nghĩ nhiều... tôi chỉ làm tạm thời thôi. Đến khi Tsukusa nee quay lại thì tôi sẽ nói lời xin chào với sự tự do!

_ Này nhé, tự đương khi không lại trở thành giáo viên đã khiến tôi muốn cười lăn cười bò xuống sàn rồi. Bây giờ lại lòi ra chuyện cậu kiêm luôn cả việc làm thống lĩnh. Kazuto – kun, cậu càng ngày càng làm những chuyện đi ngược với hình tượng tự do của mình rồi đó biết không? Lo mà chấn chỉnh lại nếu vẫn còn muốn giữ cái danh hiệu “ Ta là một kẻ tự do không phụ thuộc vào bất kỳ quy luật nào hết ” đi!

_ Tôi tự xưng mình như thế bao giờ hả tên lai tạp... Mà thông tin đến với ngài sớm quá nhỉ? Thần chỉ mới nói lời tạm biệt với Tsukusa nee tối qua mà bây giờ ngài đã biết ngôi vị thống lĩnh đang nằm trong tay thần rồi. Tai mắt của ngài vẫn lợi hại như ngày nào Akifusa – sama!

Tsubaki tiếp chuyện với ngài Akifusa với tinh thần 70% tôn kính, 20% thách thức và 10% dành cho những tác nhân khác. Hẳn tiện thể trả lại chiếc cốc rượu tròn bằng sứ khi ngài Akifusa lấy dùng để thử thách nhóm bạn.

_ Oh, tai mắt của ta có ở khắp nơi trong phạm vi nửa miền Đông của quả địa cầu này. Chính vì thế nên một khi các người còn lảng vảng trong cực Đông của thế giới thì đừng hòng thoát khỏi ánh mắt của ta. Đùa giỡn hay qua mặt thần linh không phải sự lựa chọn đúng đắn đâu, mấy cô cậu còn non trẻ lắm!

Ngài Akifusa ngồi phịch xuống tấm nệm dưới sàn, tay nâng chiếc tẩu thuốc dài kê lên miệng rồi thổi ra những làn khói mờ ảo càng thêm huyền bí.

_ Mà thôi kệ đi. Hôm nay ta triệu tập các người đến đây không phải để nói những thứ linh tinh lang tang như vậy. Căn nguyên của cuộc họp mặt chắc các người đã đoán được hết rồi đúng không? Nhanh chóng vào đây ngồi xuống đi rồi bắt đầu... Hanabi - bou, chuẩn bị cho ta thêm rượu và đồ nhắm!

_ A... Akifusa – sama, thần không uống được rượu nên có thể cho thần một tách trà hoa anh cúc được không ạ? Chisaki lên tiếng.

_ Người nghe Chisaki – bou nói rồi đó. Đi chuẩn bị đi Hanabi – bou!

_ Vâng thưa Akifusa – sama. Xin đợi trong ít phút – desu!

.....

_ Thế ta nên bắt đầu từ đâu đây hả? Ta nghĩ chắc mỗi đứa các người đều có rất nhiều điều muốn nói phải không? Thôi thế này đi... để mở đầu ta sẽ trả lời một câu hỏi của bất kỳ đứa nào. Lưu ý, chỉ duy nhất một câu hỏi nên mấy đứa tự thương lượng với nhau xem ai sẽ hỏi đi nhé!

Chỉ duy nhất một câu hỏi dành tặng chung cho cả năm người. Ngài Akifusa chơi kỳ cục quá trong khi có rất nhiều thứ họ muốn được biết. Cơ hội chỉ có một, nên năm người họ cứ quay sang nhìn nhau, phân vân không biết nên hỏi thế nào để không không uống phí cơ hội duy nhất này.

Tsubaki bắt ngờ lên tiếng.

_ Nếu không có ai có ý kiến thì thần xin phép được hỏi, Akifusa – sama, ngài có thật sự bị đần...

Ngay lập tức, William nhảy bừa tới, dùng tay che miệng Tsubaki không cho hắn nói nữa.

— Vớ vẩn vớ vẩn hết thôi. Ngài Akifusa, chúng thần vẫn chưa quyết định được nên xin ngài cho chúng thần thêm chút thời gian. Xin đừng nghe bất cứ câu hỏi nào từ cái miệng của Kazuto – kun!

— Được thôi, các người cứ tự do thoải mái... Dù sao thời gian cũng còn nhiều mà!

— Vâng vâng, cảm ơn ngài rất nhiều!

William nhanh chóng kéo lết Tsubaki về phía bên kia để họp nhóm.

— Oi Kazuto – kun, vừa rồi là hơi bị nguy hiểm đó nhé. Đừng tưởng tụi này không biết cậu định hỏi ngài Akifusa câu gì. Có phải cậu vừa hỏi độ đàn thổi của ngài Akifusa không hả?

— Thì mấy người chẳng ai chịu hỏi nên tôi nghĩ chắc mấy người không có thắc mắc thành ra tôi kết thúc mà hỏi trả lời cho nhanh. Nếu có ý kiến ý cò gì thì ra mà nói đi... đặc biệt là cậu đấy. Bộ cậu không thắc mắc vì sao gia tộc Saotome lại có cơ hội chen chân vào cuộc chiến nội bộ này ư?

— Về điều đó thì cũng hơi thắc mắc thật... nhưng tôi nghĩ cũng không cần thiết lắm vì tham gia hay không là quyết định của tôi. Nên nói thực... về quyền hỏi thì tôi cũng không có nhu cầu. Hajima thiếu chủ và Chisaki cung chủ thì sao?

Chuyển hướng hỏi về phía Hajima và Chisaki. William nghĩ là hai thống lĩnh thì ắt hẳn sẽ có rất nhiều khúc mắc trong công cuộc chuẩn bị cho trận chiến sắp đến. Không giống như William sẽ một mình đại diện cho cả tộc Saotome chiến đấu. Hajima và Chisaki có khối việc để lo, nhất là vấn đề củng cố lực lượng quân... nên để họ hỏi trực tiếp ngài Akifusa là tốt nhất.

Chisaki xua tay.

— Mình chẳng có câu hỏi gì hết, Hajima – kun, cậu hỏi đi!

— Hầy, còn cô thì sao Nanami? Có muốn nêu lên ý kiến gì không?

— Thưa, không. Tôi chẳng có khúc mắc gì lúc này ạ. Mọi việc còn lại xin trông cậy vào thiếu chủ!

Vậy là mọi người đã nhất quán nhường cơ hội này lại cho Hajima. Cậu ấy sẽ lựa chọn và đặt một câu hỏi gửi đến ngài Akifusa thay cho bốn người còn lại.

— Akifusa – sama, thần xin được phép đặt câu hỏi: Tại sao trận chiến cuối cùng này lại được đặt ở Okinawa? Trong lịch sử ba gia tộc cũng như truyền thống chống lại cơn giận dữ của mình, vịnh biển Kyuushi bao giờ cũng là chiến trường dành riêng cho Đêm Định Mệnh. Tại sao lần này không phải là Kyuushi mà lại là Okinawa? Phải chăng, ngài đã biết sẽ có gì đó đặc biệt xảy đến?

Ngài Akifusa hạ đầu thuốc trên miệng xuống và lạnh lùng thổi ra một làn khói ao ảo bay khắp phòng. Đây ắt hẳn là một loại thuốc đặc biệt nên mùi không khó chịu như những loại thông thường.

— Hỏi khá đấy Hajima – bou. Ta đánh giá cao khả năng của người. Biết hỏi một câu như vậy chứng tỏ đôi mắt người đã biết nhìn xa trông rộng hơn rồi. Được, theo ý nguyện của người, ta sẽ trả lời... Hajima – bou, Chisaki – bou và Tsubaki – bou, nếu như các người giao chiến với Susanoo ở vịnh Kyuushi thì trong ngày thứ bảy bắt đầu trận chiến... các người sẽ chết!

Một lời nói, một lời khẳng định chắc như đinh đóng cột cất lên từ chính miệng ngài Akifusa biết không khí trong căn phòng này trở nên căng thẳng ngọt ngào hơn. Chết ư? Không nghe nhầm đó chứ? Hajima, Chisaki và Tsubaki, ba thống lĩnh mạnh nhất đứng đầu ba gia tộc sẽ chết nếu giao chiến tại Kyuushi? Tại sao chuyện đó là xảy ra?

— Đừng có ngạc nhiên như vậy, tất cả đều do số phận an bài hết rồi. Vào đúng buổi trưa ngày thứ bảy, đường sinh mệnh của các người sẽ bị cắt đứt. Chung quy hơn, Hajima – bou, người vẫn chưa sửa được cái tính hằn học căm hận nên chính điều đó đã giết chết người. Người sẽ bị Susanoo thao túng khi trái tim người bị vấy bẩn bởi sự mất kiểm soát để rồi sẽ vỡ tim mà chết. Chisaki – bou, tính thương người của người là một điều đáng quý, nhưng nếu cứ quá tin tưởng vào nó thì cũng sẽ trở thành con dao hai lưỡi quay lại đâm người. Chỉ vì muốn cứu một đứa trẻ đi lạc vào trong trận chiến mà người không ngần ngại dùng tấm thân mình che chắn cho nó trước khi đồng gạch đá từ trên cao rơi xuống. Kết cục cuối cùng thì cả người

lần đứa trẻ đều chết... Còn Tsubaki – bou, ta đặc biệt cảnh báo ngươi, dù ngươi có thù hận đến bao nhiêu, có cảm phần Susanoo đến bao nhiêu thì suy cho cùng ngươi vẫn chỉ là một con người bình thường. Không thể nào đánh bại được thần linh một khi trong trái tim ngươi vẫn còn sự do dự. Susanoo sẽ lợi dụng cơ hội đó để đâm ngươi một nhát ngay tim... Đó là tất cả những gì ta có thể thấy được bằng con mắt của Izanagi. Số phận của các ngươi, định mệnh của các ngươi sẽ chết nếu chôn chân ở vịnh Kyuushi. Chính vì thế, ta đã cố gắng thay đổi bánh xe định mệnh bằng cách chuyển đổi chiến trường đến Okinawa. Tuy vẫn chưa thể đảm bảo định các ngươi sẽ ra sao nhưng chí ít Chisaki – bou sẽ được an toàn!

— Chisaki hime – sama thoát khỏi định mệnh chết. Thế còn Hajima thiếu chủ và Tsubaki – dono thì sao ạ? Nanami hỏi ngay.

— Hừm, chuyển đổi địa điểm là cơ hội để Chisaki – bou không phải dấn thân vào cứu một tên nhóc ngoài cuộc để bị mất mạng oan uổng. Còn về hai đứa đầu đất kia thì lại không đơn giản như thế. Một đứa thì háo thắng để sự giận dữ lấn át lý trí. Một đứa thì lại ngập ngừng do dự không tin vào chính bản thân mình. Những lý do như thế thì tự khắc chúng phải xử lý lấy... Hajima – bou, Tsubaki – bou, cả hai đứa bậy tranh thủ mà giải quyết những ân oán với nhau đi. Nguyên nhân chúng ta thất bại ở Kyuushi cũng là vì Yin và Yang không được hài hòa đó!

— Yin và Yang, Âm và Dương ư? Ngài dùng phép tương quan so sánh như thế là không được. Không bao giờ có chuyện thần và tên Ronin đáng nguyên rủa kia lại hợp tác thật sự với nhau được... Nhưng thần đồng ý với ngài một chuyện... đồng ý với ngài rằng phải giải quyết hết những ân oán giữa hai bên trước khi trận chiến bắt đầu. Nếu không thì phiền phức lắm!

Hajima thiếu chủ lên tiếng với giọng điệu dứt khoát đáng sợ. Dường như cậu ấy không đồng ý việc mình bị đem ra sánh ngang hàng với Tsubaki... phải nói là cực kỳ cảm phần mới đúng.

— Thần cũng nghĩ vậy. Hợp tác với tên công tử rơm này chẳng được tích sự gì hết. Từ hồi thần về Nhật và giáp mặt hắc trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm thần phát hiện ra trong não hắc bị đứt thêm vài ba cọng thần kinh rồi nên mới đỡ chứng vừa điên vừa khùng vừa ảo tưởng sức mạnh như thế... Làm việc với một tên Chuunibyou thì thà làm chung với một đứa tập sự còn dễ sai bảo!

— Nói hay lắm Tsubaki, quả nhiên dù có phải sống hết quãng đời này còn lại thì tôi nhận ra mình không thể nào ưa nổi cái thứ như cậu. Từ bây giờ trở đi, nhà Kurahashi và nhà Minamiya sẽ là đối thủ không đội trời chung cho đến thế hệ mai sau!

— Hô hô, bây giờ còn dám tuyên bố hùng hồn thế cơ đấy. Chẳng khác gì cậu chuyển hết những ân oán của cậu xuống gia tộc Kurahashi và gán chúng hết lên vai con cháu. Hèn kém quá đấy Hajima. Nếu cậu cứ khăng khăng truyền bá tư tưởng cho con cháu rằng nhà Minamiya là kẻ thù thì tôi sẽ làm điều ngược lại. Tôi sẽ khuyến khích con cháu mình kết hôn với người nhà Kurahashi cho cậu tức chết!

Cả hai người họ lại nổi lửa lại cãi nhau, lại quay sang cấu xé lẫn nhau. Nhìn cảnh tượng này riết rồi Chisaki, William và Nanami cũng chẳng biết phải ngăn cản thế nào. Họ thở dài ngao ngán và xem như mấy chuyện như thế là bình thường ở huyện.

.....

— Chắc, thì như ta đã nói đấy, vấn đề của hai đứa chúng nó thì phải tự hai thằng đầu đất ấy giải quyết. Nếu chúng chịu thay đổi cái yếu điểm đó thì xem như không phải lo chuyện sinh tử của chúng. Một khi thay đổi được bản thân thì đầu óc sẽ minh mẫn suy nghĩ xem nên tránh chuyện gì... Giờ đến phiên ta hỏi ngược lại các ngươi đây. Các ngươi đã chuẩn bị đến đâu rồi?

Chisaki xin phép được trả lời trước.

— Dạ thưa, về phía nhà Tsuchimikaido thì xem như đã hoàn thành ạ. Các kiếm sĩ có nguyện vọng chiến đấu thì vẫn đang miệt mài luyện tập ngày đêm. Họ đã sẵn sàng đến thẳng Okinawa ngay khi thần triệu tập!

— Tốt, thế bên nhà Kurahashi thì sao?

Hajima tạm thời ngưng gây hấn với Tsubaki để quay sang báo cáo.

— Vâng, phía nhà Kurahashi cũng như vậy, tập luyện để chuẩn bị cho trận chiến cuối này suốt ba năm nay. Ngay bây giờ họ đang trong tư thế sẵn sàng bất cứ lúc nào!

— Không còn gì có thể tốt hơn... vậy còn nhà Minamiya thì sao?

Tsubaki ngó nghiêng xung quanh rồi tự chỉ vào mình với ánh mắt ngu ngơ.

— Nhà Minamiya, thần á? À... thần mới chỉ vừa nhậm chức thống lĩnh tạm thời nên chưa kịp chuẩn bị gì hết. Thần còn đang dự tính kêu hết đám Samurai nữ vợ vãn kia giải tán hết đi cho đỡ rách việc. Nhưng nếu chúng không phải lũ khỉ chỉ biết ngồi ăn chuối bắt rận cho nhau thì không cần chỉ thị của thần thì chúng vẫn sẽ tự biết mình phải làm gì... Dù sao thì ở nhà Minamiya, đâu chỉ có mỗi thần là nắm chức vụ thống lĩnh đầu. Thần chẳng qua chỉ là một thống lĩnh bù nhìn thôi!

Lúc này đây, trong tâm trí Tsubaki chợt thoáng liên tưởng đến hình ảnh những Samurai nữ của gia tộc Minamiya vẫn đang ngày đêm tập luyện nhằm nâng cao trình độ kiếm thuật đến tằm cao nhất có thể. Nhưng chắc chắn họ không tập luyện riêng lẻ, mà còn được sự chỉ bảo tận tình của một người rất giỏi trong nhà Minamiya... Không ai khác, người đã dạy kiếm thuật đầu tiên cho Tsubaki, đã từng đại bại dưới tay Tsubaki, và cũng là người dạy cho Tsubaki hiểu giá trị của một Bushido là như thế nào dù rằng nó có lạc lối đến đâu. Cho đến bây giờ, những lời răn dạy ấy vẫn in sâu vào tâm trí hẳn không bao giờ phai mờ.

— À ta hiểu rồi, là Tsubaru – bou chứ gì. Dù không đồng ý với cách nó nuôi dạy con cái của mình nhưng còn về vai trò như một người thầy dạy Kenjutsu thì không thể chê vào đâu được. Nhưng mà này Tsubaki – bou, nếu giả sử như không có Tsubaru – bou làm tay trong, thì người định cho hết đám Samurai nữ đó về quê chăn vịt. Vậy tức là người sẽ tự một mình đại diện cho nhà Minamiya nghênh chiến với Susanoo. Liệu có được không đó? Ta cảm thấy như người vẫn chưa chịu hiểu những gì ta nói thì phải... một con người mà lại dám đối mặt với thần linh thì gan hơi bị to đấy!

— Heh, gan có to thì mới dám xem ngài như một đứa con nít Loli suốt ngày chỉ biết nằm chây lười, ăn bim bim và uống rượu. Mà hình như ngài cũng không chịu bỏ cái đầu dừ của ngài ra mà hiểu những gì thần nói trước đây nhỉ? Một kẻ báng bỏ thần linh... một kẻ xem thường thần linh đến nỗi phải nói tới hai từ “khinh miệt” thì liệu còn cần sự bào chữa nào cho thái độ không xem thần linh ra gì không? Trừng phạt thần ư? Cho xin đi, mấy trò đó chỉ dọa được con nít thôi. Thần đã nhận sự trừng phạt đủ rồi nên chắc chắn sẽ chẳng còn hình phạt nào đáng sợ hơn cái thần đang gánh chịu. Đánh cho thần chết ư? Cứ việc... vì sống trên đời này thì ai mà chẳng phải chết. Nhưng nếu chính các vị thần đã sinh ra loài người mà bây giờ lại xóa sổ đi con người chỉ vì một chút chuyện như vậy thì điều đó chứng tỏ... thần linh cũng chỉ có thể mà thôi!

Ngài Akifusa thở dài ngán ngẩm.

— Ta sợ người luôn. Càng nói bao nhiêu thì người càng xóc xiểm móc ngoáy bấy nhiêu. Không chừng người lại đi gây sự với Thiên Chiếu Gia Trang thì quả thật ta là người đứng ra chịu trách nhiệm. Thiên hạ nói đúng, đùa với người cứ như đang chơi trò đăm năm kẻ ngón tay bằng dao phay ấy!

— Dao kéo sắc bén lắm. Nếu nó còn chịu yên thân thì chắc chắn không thể đâm trúng. Còn nếu nó nổi điên thì nó sẽ cắt phăng luôn cả một bàn tay chứ đừng nói là ngón tay. Cho nên, đừng có nghịch dao, kéo có ngày phải hối hận!

— Hầy, Tsubaki – bou, người đắc chí vì người đang nghĩ mình đang nắm trong tay chiếc chìa khóa làm nên chiến thắng sao? Nhưng để ta nhắc cho người nhớ một điều, chiếc chìa khóa đó thật sự có thể làm nên chiến thắng... chỉ có điều nó phát huy tác dụng ra sao thì còn tùy vào người sử dụng. Đừng tin tưởng vào nó nhiều quá Tsubaki – bou!

— Chính ngài là người đã nói thần còn vương phải thói do dự và chính bản thân mình còn chưa tin tưởng vào cơ mà? Bấy giờ sao lại mâu thuẫn thế nhỉ?... Ngày yên tâm, ngay cả khi chiếc chìa khóa này có mở được cánh cổng, thì thần vẫn chưa tin rằng phía sau lưng nó là sự chiến thắng mình mong muốn. Bởi rằng trên đời này đâu có thứ gì chắc chắn 100%... kể cả con người lẫn thần linh!

.....

Cuộc họp còn kéo dài thêm vài tiếng nữa nhưng có lẽ nên cắt khúc kết thúc sớm. Hiện giờ thì nhóm 5 người

bọn họ đang ngồi trên chiếc xe chạy từ Thiên Chiếu Gia Trang phiên bản Okinawa trở lại khu resort Light Late Night vì đã quá trưa trong khi Tsubaki chỉ được phép đi đến trưa phải về. Nhìn chung, mỗi người một cảm xúc, mỗi người một suy nghĩ về trận chiến sắp tới. Nhưng dù có bàn qua nói lại thì cũng chẳng thể nhìn trước được kết cục ra sao. Chỉ biết ngài Akifusa đã tạo điều kiện thuận lợi nhất để xác suất dành chiến thắng tăng thêm được phần nào hay phần đó. Nghĩ đi quẩn lại thì cũng chẳng thay đổi là bao... Cái chính quyết định thắng lợi vẫn là chiếc chìa khóa mà Tsubaki đang giữ trong tay mặc dù chính hắn cũng không dám tin 100% vào nó.

Ngồi chung một xe nhưng mạnh ai người nấy tự suy ngẫm tự suy tư, chẳng ai thèm nói với nhau câu nào dù chỉ là một câu khen thời tiết đẹp đơn thuần. Vì họ biết nhiều đó sẽ chẳng giúp ích được gì cho tình hình hiện nay hết. Nên cách tốt nhất là im lặng cho đến khi về được khu resort.

Nói riêng về bản thân Chisaki. Cô vẫn còn nhiều băn khoăn hoài nghi bởi trước khi xin cáo từ, ngài Akifusa đã gọi Chisaki nán lại để dặn dò dăm ba câu.

_ Chisaki – bou, một cung chủ đứng đầu một gia tộc như ngươi không hỏi ta bất cứ một câu hỏi nào hay đưa ra bất kỳ một ý kiến nào. Ngươi thấy như thế là hợp lý, đủ cho cuộc họp ngày hôm nay sao? Ta thì không nghĩ vậy!

Lúc ấy, Tsubaki, Hajima, William và Nanami đều đã ra ngoài hết. Chỉ còn lại mỗi Chisaki cũng đang tính rời theo họ thì bị ngài Akifusa kìm chân với mấy câu như thế. Hiểu ý ngài, nên Chisaki không còn sự lựa chọn nào khác là phải ngồi đây đàm đạo thêm vài phút.

_ Vâng, Akifusa – sama, phải chăng ngài vẫn còn điều gì đó muốn hỏi?

_ Hà, Chisaki – bou, từ lúc khi ngươi được sinh ra cho đến bây giờ, ta cứ luôn thắc mắc không biết ngươi giống bố hay giống mẹ. Bởi rằng cả hai đứa chúng nó đều không điềm tĩnh được như ngươi. Phải nói là một sự điềm tĩnh đến đáng sợ vượt hơn bình thường... vượt đến mức người khác phải đặt một câu hỏi rằng ngươi đang có mưu đồ gì bên trong. Ấy là ta chỉ đang ám chỉ đến những đứa có khả năng thấu hiểu người khác hay các nhà tâm lý học lỗi lạc hàng đầu. Chứ còn vài tên ngốc chỉ biết cắm đầu vào Katana hay vẽ tranh tự kỷ thì chưa chắc!

Chisaki chỉ nở một nụ cười nhẹ nhàng như thiên thần.

_ Akifusa – sama, ngài đang nói gì vậy ạ? Thần tài hèn sức mọn nên không thể thấu hiểu được ý ngài... Xin được thứ lỗi!

Vị thần Loli hạ chiếc tẩu thuốc trên tay xuống gạt tàn, miệng không thể không cất tiếng thở dài trước sự điềm tĩnh đáng sợ của Chisaki. Mà đối với ngài thì đó chẳng phải là thứ gì kinh hãi vì đứa con của ngài như thế nào, ngài hiểu quá còn đâu.

_ Ở đây chỉ còn lại ta và ngươi, còn định giả vờ đến bao giờ hả? Ta đang nói đến cái “bí mật” đó đấy... Cái bí mật mà ngươi đang cố giấu tên đại đệ tử ngu ngốc Tsubaki – bou ấy. Đã đến nước này rồi mà ngươi vẫn chưa chịu nói cho nó biết ư? Ngươi còn đang chờ đợi điều gì?

Nụ cười của Chisaki trở nên biến sắc. Nó không còn được tươi, được xinh như ban nãy, mà thay vào đó là một điệu cười vừa nhạt vừa vô hồn, đầy ắp những suy tư muộn phiền. Cô ấy chỉ dám cúi xuống nhìn hai bàn tay mình, không dám đối mặt với ngài Akifusa.

_ Chờ đợi điều gì ư? Chính thần cũng không biết nữa ạ. Thần đã cố gắng để bánh xe số phận không phải quay theo vết lằn năm xưa của nó... nhưng càng cố đến đâu, thì nó lại càng trở về nơi nó đã từng bắt đầu, để rồi biết bao nhiêu người sẽ chịu đựng sự đau khổ... Thần không biết phải làm điều gì tiếp theo nữa... thưa Akifusa – sama!

_ Không ai có quyền trách ngươi bởi rằng ngươi đã cố gắng hết sức. Chỉ đơn thuần là sự cố gắng ấy vẫn chưa đủ để lặn chuyển bánh xe số phận sang một hướng khác. Như thế là quá khả năng cho phép của một con người bình thường. Ngươi không sai Chisaki – bou... những thứ ngươi làm từ trước đến giờ không hề sai... Mà đơn thuần chỉ là ngay từ đầu, nó đã là một việc bất khả thi, quá sức đối với một cơ thể trần tục. Nên nếu có trách, thì chỉ trách số phận nó như thế thôi!

.....

— Akifusa – sama. Ban này ngài có nói định mệnh của thần, Tsu – kun và Hajima – kun là chết nếu giao chiến ở vịnh Kyuushi. Thần xin hỏi điều đó có thật sự đúng hay không ạ? Vì thần cảm thấy trong đó vẫn còn khá nhiều nghịch lý rất mâu thuẫn. Hajima – kun có thể háu thắng, luôn xem Tsu – kun như kẻ thù để rồi đưa nỗi căm phẫn lên đỉnh điểm. Nhưng tinh thần Bushido vốn có của Hajima mà thần biết đủ lớn để ngăn chặn sự thao túng của Susanoo – sama. Tsu – kun vẫn còn đang do dự, không tin vào chính bản thân mình... nhưng so với trước kia thì cậu ấy đã đặt hy vọng lẫn niềm tin vào chiếc chìa khóa trong tay mình hơn rất nhiều. Ngay cả chuyện thần chạy đến cứu một đứa bé trước khi tòa nhà vỡ vụn cũng thật vô lý. Có thật chúng thần sẽ chết chỉ vì những chuyện như vậy không?

— Hừm, sắc sảo đấy Chisaki – bou, quả nhiên trong ba đứa thì người luôn khiến ta phải cảm thấy kinh ngạc. Phải... ta dừng chuyện đấy. Việc ba đứa các người chết vì những nguyên nhân ấy tất cả đều chỉ là bịa đặt. Nhưng đừng vội mừng, định mệnh của các người vẫn là một chữ “chết” nếu thật sự giao chiến ở Kyuushi... Đến đây thì chắc chắn người sẽ hỏi ta nguyên nhân dẫn đến cái chết nên ta cũng nói luôn. Chisaki – bou, người sẽ bị chính Tsubaki – bou đâm một nhát ngay tim và chết ngay lập tức. Sau đó, Hajima – kun sẽ chuyển sang tấn công Tsubaki – bou với nỗi hận thù đánh mất lý trí, để rồi bị lĩnh một đòn Minh Minh Bạch Hổ Liềm Vũ và chết theo. Khi không còn ai, Tsubaki – bou tiếp tục lao vào tấn công Susanoo và kết quả thế nào thì chẳng cần phải nói cũng biết. Sức người có hạn, đối mặt với thần linh là một sự lựa chọn ngu ngốc. Thần thì không có tim nhưng con người thì có, chỉ cần mang nó ra ngoài cơ thể thì chắc chắn sẽ chết. Chiếc chìa khóa mà Tsubaki – bou đặt cược vào đã không thể đưa nó đến với chiến thắng. Đó mới chính là kết cục thật sự ở Kyuushi... Kết cục dành cho ba thống lĩnh đứng đầu ba gia tộc và vòng xoáy số phận, một lần nữa lại quay đúng theo trục của nó!

Nghe đến đoạn mình bị Tsubaki dùng kiếm đâm ngay tim, Chisaki không tỏ ra hoảng sợ hay hoang mang gì. Tất cả chỉ là một sự điềm tĩnh hơi chút căng thẳng trên gương mặt cô ấy.

— Thần sẽ bị Tsu – kun giết ư? Ngài có thể giải thích rõ cho thần được không ạ?

— Nar nar, vấn đề duy nhất chính là ở chỗ “bí mật” mà người đang giấu đấy. Chisaki – bou, ta biết trước đây Tsubaki – bou từng nói với mấy câu đại loại như “Dù cậu có làm gì khiến bản thân có lỗi thì cũng đừng nói lời xin lỗi. Vì chắc chắn tớ sẽ bỏ qua tất cả”. Nghe thì tưởng chừng đơn giản nhưng thực chất chính câu nói ấy đã guồng bỏ sợi dây xích trói buộc con ác quỷ bên trong Tsubaki – bou. Chisaki – bou, người nghĩ thẳng nhóc đủ sức kiềm chế bản thân khi biết người lừa nó một cú vừa đau vừa thấm đến thế sao? Nếu vậy thì chứng tỏ người đã quá xem trọng Tsubaki – bou rồi. Tên đại đệ tử của ta, tên Samurai đã mất đi vị lãnh chúa của nó, một lần nữa sẽ quay lại con đường Ronin sau khi đã lấy mạng thống lĩnh nhà Tsuchimikaido. Chisaki – bou để ta đính chính rõ cho người biết điều này... Ta khuyên Hajima – kun phải biết cách kiềm chế bản thân bởi vì chắc chắn nó sẽ mất tự chủ khi chứng kiến cảnh Tsubaki – bou giết người. Ta khuyên Tsubaki – bou bỏ đi tính do dự ngập ngừng vì nếu không nó sẽ quay lại phản người. Và bản thân người... dù ta có nói chuyển đến Okinawa thì cơ may sống sót của người sẽ cao hơn nhưng thực chất... căn nguyên của mọi vấn đề đó chính là người. Nếu bây giờ người hỏi ta có cách nào để phá vỡ định mệnh cay nghiệt ấy không thì có đấy... Từ lúc này người đang đứng trên một con đường rẽ thành hai hướng. Nếu người muốn thay đổi số mệnh thì đây chính là cơ hội duy nhất của người. Liệu mà biết nắm lấy. Chisaki – bou, đừng nên quá tin tưởng vào Tsubaki – bou, áp lực gánh trên vai nó không hề nhỏ đâu... người phải luôn hiểu rằng trừ việc đối đầu với Susanoo, nó còn phải đối mặt với chính con quỷ bên trong mình nữa. Đừng có làm cho con quỷ ấy tỉnh giấc sau khi sợi xích trói buộc nó đã bị phá hủy!

Đó là lời cảnh báo từ một vị thần dành cho cung chủ tối cao nhà Tsuchimimikaido. Nếu như lời ngài Akifusa là sự thật thì dù có chuyển từ Kyuushi đến Okinawa, Chisaki sẽ bị Tsubaki giết chết vào ngày thứ bảy. Và nguyên nhân là do bí mật mà Chisaki đang giữ bị Tsubaki phát hiện. Vậy thì để ngăn chặn việc ấy, Chisaki phải là người chủ động nói cho Tsubaki biết về bí mật trước khi cuộc đại chiến bắt đầu. Không biết bí mật ấy là gì mà cô cung chủ nhỏ cứ mãi ngập ngừng không muốn nói.

.....

— Tsu – kun, làm phiền cậu cả một buổi sáng thế này thật ngại quá. Đáng lý ra giờ này cậu đang ở cùng

những học sinh thân yêu của mình nhĩ!

Có suy nghĩ cũng chẳng được gì, nên Chisaki đã chọn phương án bình thường như bao ngày, trò chuyện hồn nhiên để gạt những khúc mắc trong đầu sang một bên.

Tên dở người vừa gác tay lên cửa kính vừa chống cằm, mặt mày bí xị như muốn chui xuống lỗ cho xong.

— Cho xin... Dù rằng tớ là người lập ra kế hoạch dã ngoại cho lũ nhốn nháo ấy thật nhưng chắc tớ cũng ngủ trong phòng cho khỏe. Quả nhiên tớ không hợp với nghề giữ trẻ mà!

Từ phía trên, William đang lái xe cũng ráng quay cổ xuống.

— Oh my, đã biết mình không thể gõ đầu trẻ nhưng vẫn làm. Có cần đi kiểm tra điện tâm đồ cho chắc cú về thần kinh không Kazuto – kun?

— Im miệng đi William, tình trạng của tôi, tự tôi hiểu rõ hơn ai khác. Lái xe không lo lái xe, chiều lật xe rớt hết răng!

— William – san, tôi công nhận Tsubaki – dono nói đúng. Tốt hơn hết anh nên tập trung vào con đường phía trước đi ạ!

— Heh, Nanami, giờ cô cũng theo phe Kazuto – kun áp đảo tôi ư? Thật quá đáng!

Không khí trên xe có vẻ bớt căng thẳng chút rồi. So với khi nãy chẳng ai chịu mở miệng nói với ai câu nào thì như vậy tốt hơn. Nhưng khi chỉ còn một mình thì Chisaki vẫn còn suy nghĩ đến những gì ngài Akifusa cảnh báo. Tsubaki và Hajima, Yin và Yang, Âm và Dương không chỉ không thể hòa hợp mà còn quay sang đấu chọi lẫn nhau. Là một nguyên nhân tác động, Chisaki cảm thấy mình cần phải làm gì đó để điều tồi tệ nhất không xảy ra. Chỉ có điều...

— Tsu – kun, nếu mình nhớ không nhầm thì chiều nay khối lớp cao trung năm nhất có chương trình tham quan Kunigami Village Forest Park đúng không?

— Ohm, đúng theo quy trình thì đúng 14h00 sẽ đi tàu cao tốc mới xây gần khu resort Light Late Night đâm thẳng đến Kunigami để tham quan công viên rừng nguyên sinh Kunigami Village. Sau đó thì sẽ đến nhà hàng Kunigamiko Shokudo dùng bữa tối. Rồi thì cả đoàn kéo nhau về lại Light Late Night nghỉ ngơi mai đi tiếp. Nếu học sinh nào không muốn đi thì có thể ở lại phòng. Trong khu resort cũng đã có bố trí một bữa buffet sẵn nên không lo tội nhỏ chết đói!

— Uh... nếu vậy thì chiều nay cậu cho phép Mikazuki nghỉ ở khách sạn nhé. Mình muốn đưa cậu ấy đến một nơi rồi đến tối sẽ trả cậu ấy về resort... Được không Tsu – kun?

63. Chương 62

Sáng sớm tinh mơ, mặt trời mới chỉ ló dạng một nửa phía cuối chân trời. Vị thầy giáo “đáng kính” Minamiya – sensei đã chăm chỉ luyện tập nhằm nâng cao trình độ kiếm thuật của bản thân. Với hai thanh Katana trên tay cùng bài quyền vừa đẹp mắt vừa bí ẩn. Mỗi một lần hấn vung kiếm, là một bước tiến đến gần hơn với cái danh “Sát Thần Giả”.

— Chỉ còn một chút nữa... một chút nữa thôi!

Cú vung kiếm cuối cùng dừng lại trước không trung. Đó cũng là lúc tiếng còi từ con thuyền sang trọng cất lên, báo hiệu đã nhìn thấy đất liền.

Tsubaki ngưng công đoạn luyện tập, lẳng lặng hướng mắt nhìn về phía bán đảo Okinawa ngày càng rõ hơn. Hòa chung với âm thanh sóng biển đánh ập vào hai bên mạn thuyền, hẳn để cho cơn gió lạnh thoáng thổi qua chiếc áo blouse trắng bay phấp phới.

— Sẽ không bao lâu nữa, một kỷ nguyên mới sẽ xuất hiện... kỷ nguyên dành riêng cho con người thật sự!

.....

_ Được rồi mọi người, mau tập trung về đúng phòng đã được đặt trước. Lưu ý, một phòng chỉ được phép tối đa bốn người thôi. Phân chia thế nào tự các em bàn bạc với nhau đi nhé!

_ Vâng!

Sau một ngày dài đường biển thì cuối cùng chiếc du thuyền sang trọng chở các vị khách từ trường trung học It. Harm Sokyuran đến bán đảo du lịch Okinawa một cách an toàn. Hiện tại thì các học sinh tham gia chuyến đi đã được nhận chìa khóa phòng. Còn việc phân chia người nào phòng nào thì như giáo viên đã phổ biến trước, học sinh tự phân công bàn bạc với nhau rồi sau đó ai về phòng nấy. Tuyệt đối không để chuyện con con này gây ra xích mích, bắt các giáo viên nhảy vào giải quyết... giáo viên không có trách nhiệm can ngăn. Điều này được ghi chi tiết rất rõ ở mục thứ 13 trong bản nội quy do chính Minamiya – sensei soạn thảo. Cấm cưỡng cấm cãi. Ai có ý kiến thì mời lên gặp thầy ấy nói chuyện.

_ Nhìn kìa nhìn kìa, bãi biển Okinawa vừa trong xanh vừa thơ mộng đẹp quá chừng, thật không hổ danh là bán đảo đẹp nhất Nhật Bản!

_ Nè nè, sắp đồ xong là thời gian tự vui chơi của chúng ta đó... Có ai muốn xuống biển dạo chơi một vòng không?

_ Mình muốn mình muốn... mình muốn được mặc thử bộ đồ tắm mới mua từ hôm qua rồi mà không có dịp. Bây giờ thì phải xõa tùy thích mới được!

Khu resort dừng chân của chuyến dã ngoại có tên là Light Late Night. Khu resort được xem là lớn nhất mới được hoàn thành cách đây vài năm do một tập đoàn đầu tư một khoản tiền cực lớn nhằm xây dựng nên một khu resort vừa rộng vừa lớn, lại được trang thiết bị cũng như phục vụ chăm sóc khách hàng tốt nhất thế giới. Tập đoàn đã chịu chi trả một số tiền lớn đó không ai khác chính là nhà Kurahashi... Vì thế nên khi cung chủ nhà Tsuchimikaido đích thân đứng ra tổ chức chuyến đi biển Okinawa và quyết định đặt khu resort Light Late Night một số lượng phòng nhất định thì toàn bộ chi phí được giảm giá 50%. Nếu nói đến chất lượng của khu resort này thì chỉ ít nó cũng đã đạt được 6 sao trong vài năm ít ỏi. Nhiều đó đủ chứng minh dịch vụ của nó tốt đến nhường nào.

Giới thiệu về khu resort thì nó cũng tương tự như chiếc du thuyền sang trọng kia. Ngoài những dịch vụ có sẵn thì ở đây còn có thêm một số thứ khác nhằm đáp ứng kịp thời cho nhu cầu khách hàng với quy mô còn lớn hơn thế gấp chục lần. Nhưng điều lôi cuốn nhiều khách du lịch đến đây nhất vẫn là có thể tự do đi tắm biển bất cứ lúc nào họ thích. Bởi vì khu resort Light Late Night được xây dựng trên khu vực cao nhất và gần biển nhất, thích hợp cho những ai có thói quen tắm biển vào buổi sáng, và ngâm thân dưới suối nước nóng của resort thì sẽ nhìn thấy được cảnh biển từ trên cao... Quả là một khu nghỉ dưỡng rất thú vị.

_ Mika – chan, theo cậu thì chúng ta nên nghỉ ngơi đợi điểm tâm hay là đi tắm biển trước?

Mikazuki cứ lùi cũi xách vali đi phía sau, cách những người bạn của mình cả một đoạn phía trước. Từ khi bước xuống thuyền, đôi mắt cô ấy đầy tâm trạng phiền muộn. Đi thậm chí chỉ hướng xuống đất mà không chịu nhìn về phía trước. Nói chính xác hơn là người ở đây, nhưng linh hồn thì đâu đó mất rồi... Có lẽ vẫn đang suy nghĩ về chuyện hôm qua... Không phải là có lẽ, mà là chắc chắn... chắc chắn Mikazuki vẫn còn bận tâm về việc Tsubaki lên gặp Chisaki rồi làm nhiều chuyện tình tứ bên nhau (Sự thật đã bị hiểu lầm nghiêm trọng)... Cứ mỗi khi trái tim người thiếu nữ đau thắt lại, thì Mikazuki tự nhủ bản thân mình rằng: họ có quyền làm điều đó... nhưng...

_ Mika – chan, mình đang nói với cậu đó, có nghe gì không hả?

_ Hả, à ừ... xin lỗi, mình lơ đãng quá, mọi người đang nói gì thế nhỉ?

_ Cậu đó Mika – chan, đầu óc cứ trên mây ấy... Mình hỏi là cậu thích phương án nào? Muốn về phòng nghỉ ngơi trước điểm tâm sáng hay là muốn ra biển tắm trước?

_ Uhm... mình nghĩ mình sẽ ngủ thêm một chút. Các cậu muốn ra biển thì cứ đi đi, đừng lo cho mình. Đến đúng giờ thì mình sẽ xuống dùng điểm tâm sau!

.....

Cứ như thế thôi, mọi thứ cứ diễn ra theo chiều hướng không ai có thể giải thích được. Họ để Mikazuki ở lại phòng một mình để ngủ thêm một chút nữa. Nhưng thật sự cô ấy không tài nào ngủ được. Mỗi lần nhắm mắt thì hình ảnh Tsubaki và Chisaki cứ hiện về trong tâm trí càng khiến trái tim này thêm quặn đau.

Nhìn vào con cáo trắng nhồi bông làm móc điện thoại di động, đôi mắt cô ấy không ngừng phiền muộn suy tư một cách náo nức đầy tâm trạng.

— Tình yêu sao phức tạp quá... có khi làm một con cá được tự do bơi lội còn dễ dàng hơn... Are, tại sao mình lại so sánh bản thân muốn làm một con cá kia chứ? Đúng là lạ thật!

— Rồi, xem như mọi thứ đã được diễn ra theo đúng như kế hoạch. Lũ học sinh đã nhận phòng xong rồi tứ tán khắp nơi, trả lại cho giáo viên một khoảng thời gian trước bữa điểm tâm bắt đầu. Nhưng trước khi đi vào vấn đề chính, cho tôi được phép hỏi chuyện quái gì đang xảy ra ở đây vậy hả?

Biết giải thích thế nào đây ta? Sau khi cho học sinh về phòng và tự do thoải mái vui chơi trước bữa điểm tâm ở khu resort cao cấp Light Late Night. Tsubaki đến chỗ hẹn với Chisaki như đêm qua đã được thông báo trước. Cô cung chủ nhỏ cũng là khách hàng đặc biệt, được ở riêng một căn phòng đúng cấp bậc của một vị tiểu thư quý tộc... Chỉ có điều, khi đến trước cửa phòng, thì Tsubaki bắt gặp thêm ba vị khách bất ngờ khác.

Đầu tiên là một chàng trai tóc bạch kim, gương mặt chút lạnh lùng và tỏ ra không ưa gì nổi Tsubaki. Người thứ hai cũng là một chàng trai nhưng lại có mái tóc nửa vàng nửa đen che đi một bên mắt. Gương mặt tươi vui lúc nào cũng cười khiến người đối diện cảm thấy ấm áp. Anh ta hiện đang vẫy tay chào Tsubaki như đang chào người quen. Và người cuối cùng là một thiếu nữ tóc xanh lơ, đôi mắt đỏ, diện Hakama cũng tỏa lên một sự quyền quý đến bí ẩn... Ba người bọn họ có thể đối với toàn bộ học sinh trong trường thì hoàn toàn xa lạ, nhưng còn đối với Tsubaki thì chán chường đến mức hẳn muốn quay lưng bỏ về phòng ngủ cho xong.

— Này nhé, nếu là Chisaki và Hajima thì tôi còn hiểu được. Nhưng tại sao ngay cả cậu cũng có mặt ở đây thế hả William?

— Oh my, nói gì nghe vô tình quá Kazuto – kun. Tôi cũng là một khách hàng danh dự của khu resort này nhé. Cũng trả tiền đằng hoàng, cũng có quyền được nghỉ xả hơi sau khi hoàn thành xong đồng việc ở nhà Saotome chứ bộ!

— Còn tôi là vệ sĩ thân cận của Hajima – dono, nên trách nhiệm của tôi là đi theo ngài ấy đến Okinawa. Mong Tsubaki – dono thông cảm! Nanami giải thích

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngẩm. Hẳn cảm giác dường như mọi thứ càng lúc càng đi vào guồng rắc rối phức tạp khối thứ mà mình chẳng thể nào lường trước được.

— Cô là vệ sĩ của của cái tên bạc đầu kia thì tôi không nói. Tôi chỉ đang hỏi cái gã lai tạp tóc nửa vàng nửa đen kia thôi. Rút cuộc là cậu đang âm mưu gì hả nói nhanh? Hay là có ai đó tiết lộ thông tin tôi hành nghề gõ đầu trẻ nên cậu cố tình đến đây chọc quê tôi? Nếu thế thì cười cho vỡ cái bụng rồi nhanh chóng lết mông về Yamanshi... không, phấn thẳng về Anh quốc đi cho rảnh nợ!

— Bềnh tễnh Kazuto – kun, chuyện cậu làm giáo viên, tôi cười cả năm cũng chẳng hết. Quan trọng là do cái này này!

William đưa cho Tsubaki xem bức thư được gửi bằng tên mấy ngày trước của mình. Tên dỡ người giật phăng lấy một cách lạnh lùng, liếc qua một đoạn rồi quay sang nhìn Hajima và Chisaki với ánh mắt hình viên đạn.

— Như thế này là sao hả? Hai người kia có gì để giải thích không?

— Etou, mình cũng không biết phải nói thế nào... nhưng chung quy là William – san cũng nhận được thư thông báo giống như chúng ta! Chisaki cố gắng kìm chế cơn giận của hẳn xuống.

Riêng Hajima thì vẫn tỏ ra lạnh nhạt, hờ hững... nói trắng ra là không ưa nổi Tsubaki nên cách nói chuyện cũng không được lịch sự tể nhị cho lắm.

— Đơn giản quá còn gì... thiếu chủ nhà Saotome đã được ngài Akifusa xin sự giúp đỡ. Nói một cách tổng quát nhất thì giờ đây ngoài ba nhà Tsuchimikado, Kurahashi và Minamiya, thì gia tộc Saotome cũng sẽ tham gia vào trận chiến. Nhiều đó đủ trả lời cho câu hỏi của cậu chưa? Tên Ronin lang thang đáng nguyên rủa!

Tsubaki điên tiết đến mức vò nát tờ thư chỉ bằng một tay, đi đôi với nguồn sát khí nghi ngút khi nhớ đến cái mặt Loli đáng yêu đáng sợ của ngài Akifusa.

— Cái con thần Loli ấy... hết chuyện rồi hay sao mà lại dám lôi người ngoài vào vậy chứ? Chưa bị ăn đòn nên chưa sợ đây mà!

— Tsu – kun, cậu không nên nói thế... lỡ ngài Akifusa mà nghe được thì ngài ấy sẽ cắn cậu đó!

— Oi Kazuto – kun, làm gì thì làm nhưng cũng đừng vò nát bức thư nhờ vả của một vị thần cho tôi chứ? Tôi còn định đóng khung mang về Anh quốc khoe với mama rằng tôi đã được gặp một người có tầm quan trọng của Nhật bản kia!

— Chính vì cái thái độ xấc xược, báng bổ đó của cậu mà trong mắt mọi người, cậu vẫn chỉ mãi là một tên Ronin đáng nguyên rủa, Tsubaki Minamiya!

Nghe thấy lời chỉ trích của Hajima, Tsubaki chuyển sự căm phẫn về phía chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi.

— Hả? Từ nãy đến giờ cậu hai lần rủa tôi rồi nhé? Có ý kiến gì thì nói phăng ra cho rồi đi. Đồ bạch công tử thua cuộc!

— Hở, tôi cũng đang tính làm lại một trận để xem ai thật sự có khả năng đảm nhiệm vị trí Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư đó. Có muốn thử ngay tại đây không? Tên Hắc công tử biến chất!

Và thế là từ hai nguồn ám khí bốc lên đã trở thành hai ngọn lửa hầm hè muốn nuốt chửng lẫn nhau. Hai tên đầu đất đang suy tính đến chuyện làm thắng một trận ra trò ngay tại khu resort cao cấp sang trọng dành cho bậc thượng lưu. Hai người họ xuất thân từ giới thượng lưu, nhưng cách ứng xử thì hết như con nít. Khiến Chisaki không thể không nở nụ cười miễn cưỡng, Nanami thở dài chán nản, và William chỉ nhe răng cười xỏ toẹt một cách đắc chí.

— Oh my oh my, có lẽ sẽ mất một khoảng thời gian để hai người họ hạ hỏa đó. Hay là cứ để họ thế đi, một chút nữa ắt lửa sẽ tự động tắt thôi!

— Vâng, Tsu – kun và Hajima – kun lúc nào cũng vậy mà... nhưng sẽ không gây ra thứ gì nghiêm trọng đâu. Có khi càng làm như vậy, họ càng thân với nhau hơn!

— Heh, Hime – sama, cô dường như biết rất rõ hai người bọn họ thì phải!

— Vâng, quen biết nhau từ lúc nhỏ, dù không nhiều nhưng ít ra tôi cũng đoán được cảm xúc cũng như suy nghĩ của Tsu – kun và Hajima – kun bây giờ. Tsu – kun và Hajima – kun, trắng và đen, yin và yang... hai người họ là như thế đó!

Là một người bạn thân từ thuở nhỏ nên thấu hiểu lẫn nhau là chuyện bình thường. Nhưng sẽ không bình thường đối với người khác. Tương tự như trường hợp của Mikazuki... Nanami – san luôn liếc nhìn Chisaki một chút gì đó suy tư xa xăm mỗi khi cô cung chủ nhỏ nói đến Tsubaki và Hajima... Không, thực chất thì Nanami chỉ quan tâm đến Hajima thôi. Nanami luôn cho rằng mình là người luôn bên cạnh thiếu chủ nên hiểu Hajima nhất... nhưng xem ra mình vẫn chưa thể sánh ngang được với Chisaki cung chủ... Giữa Hajima và Chisaki, như tồn tại một sợi dây vô hình mà không ai có thể cắt đứt được.

— Oi Kazuto – kun, cãi nhau thế đủ rồi. Mục đích của chúng ta ở đây không phải là gây lục đục nội bộ đâu nhé. Bây giờ là khoảng thời gian ba gia tộc cùng hợp tác với nhau chuẩn bị cho trận chiến sắp đến. Chính vì thế mà ngài Akifusa muốn gặp chúng ta đó!

Tsubaki dừng hầm hè Hajima.

— Hiểu rồi hiểu rồi, tóm lại là cái vị thần Loli kia muốn gặp chúng ta nên mới triệu tập ngay khi vừa đến Okinawa chứ gì. Phiền phức thật... Thế cuộc hẹn gặp ở đâu vậy hả?

— Đương nhiên là ở Thiên Chiếu Gia Trang chứ đâu!

Tsubaki lặng nhìn William vài giây với ánh mắt khá khinh thường.

— Oi, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó chứ, tôi nói thật mà!

— Thiên Chiêu Gia Trang? Nếu muốn lừa thằng này thì cũng phải tìm một lý do nghe thực tế chút chứ. Cậu đang ám chỉ chúng ta lặn lội cả một ngày đến Okinawa rồi bây giờ phải vòng về Yokohama chỉ vì một cuộc họp sao? Tôi đâu có bị điên!

— Không phải thế Tsu – kun, ý của William – san không phải vậy... Thực ra, sau khi cho xây dựng khu resort Light Late Night thì ngài Akifusa cũng quyết định sẽ xây thêm một Thiên Chiêu Gia Trang thứ hai ngay trên bán đảo Okinawa. Ngài ấy nói đảo Okinawa cũng là một vị trí chiến lược quan trọng nên cần một chiếc cọc đóng tại đây... Chuyện là thế đó! Chisaki giải thích

— Hầy, vị trí chiến lược gì chứ? Chẳng qua thi thoảng vị thần Loli ấy muốn đến đây tắm biển nghịch cát nên mới xây thêm một cái gia trang nhằm đi nghỉ dài ngày thôi. Nghe phát biết ngay ý định thật sự của Akifusa – sama... Mà sao cũng được. Khi nào thì chúng ta khởi hành?

— Nếu đi ngay từ bây giờ thì cậu có thể trở về khu resort trước bữa trưa? Cũng không tốn nhiều thời gian cho lắm... nên chắc không thành vấn đề phải không?

Tsubaki gãi đầu sờn sột.

— Hừm, không thành vấn đề... nếu chỉ đi rồi về trước bữa trưa thì tớ có biến mất cũng chẳng ai phát hiện ra... Ok, quyết định thế đi, phần nhanh về sớm ngủ cho khỏe!

Thế là Tsubaki lạnh lùng quay lưng đi mất. Đường như trong tâm trí hắn chỉ muốn đến gặp ngài Akifusa nhanh nhanh lẹ lẹ để có thể quay về khu resort cho đỡ mệt thân.

Đã mất hẳn một ngày dài trên biển để đến Okinawa, chưa được nghỉ ngơi tắm biển thì Tsubaki tiếp tục chuyển đi đến Thiên Chiêu Gia Trang thứ hai được đóng đô ngay tại bán đảo du lịch này. Gọi là Gia Trang nhưng nó khác xa so với cái ở Yokohama nhiều... Có thể gọi nó là một tòa thủ phủ của các lãnh chúa nhiều tầng nền đá đậm chất lịch sử Nhật Bản xa xưa.

Về cấu trúc bên trong cũng chẳng khác mấy ở Yokohama, cũng sàn gỗ, cửa kéo và những tấm thơ Haiku treo trên tường. Đôi chút sẽ bắt gặp được những bộ giáp sắt Samurai tượng trưng cho kẻ bảo vệ lãnh chúa. Về diện tích thì nó không thể bằng với gia trang ở Yokohama, nên thay dạng mê cung nhiều khu nhiều phòng thì nó sẽ được chú trọng vào tầng cao của tòa thủ phủ... nhưng đương nhiên sẽ không thiếu một khu vườn toàn cỏ cây hoa lá ngoài trời để ngài Akifusa có thể nằm chây lười ở hiên nhà, miệng nhai bím bím với chiếc tẩu thuốc phì phèo bên cạnh.

Lẽ dĩ nhiên, không phải năm người bọn họ phải tự tung tự động bước vào Thiên Chiêu Gia Trang phiên bản Okinawa một mình. Mà sẽ có người chào đón cũng như hướng dẫn họ đến thẳng chỗ diện kiến ngài Akifusa một cách nhanh nhất.

— Tsubaki – dono, Hajima – dono, Chisaki hime – sama, William – dono, Nanami – sama. Hoan nghênh mọi người đã đến Thiên Chiêu Gia Trang version Okinawa – desu!

Người hướng dẫn của họ là nhân vật rất dễ quen thuộc mà ai cũng quen biết. Nên không có gì phải tỏ ra ngạc nhiên hay xa lạ gì. Nếu có thì chỉ duy nhất một trường hợp chán chường đến mức không muốn gặp thôi.

— Hanabi... nơi nào có ngài Akifusa, thì nơi đó có cô. Quả nhiên không sai vào đâu được!

— Không không, ngài nhầm rồi – desu. Thật ra... vì biết chắc chắn Tsubaki – dono đến đây nên Hanabi mới đi theo ngài Akifusa. Nói một cách khác, Hanabi có mặt ở đây là vì ngài đó – desu!

Mặc kệ thiên hạ đồn đại nhòm ngó ra sao. Bỏ mặc luôn bốn người còn lại đằng sau Tsubaki. Hanabi thể hiện tình cảm của mình tự động lao đến ôm chầm lấy Tsubaki. Cô bé diện bộ Yukuta ngắn đồ không ngừng dúi mặt mình vào người Tsubaki như một chú mèo con đang làm nũng chủ nhân.

Về phần Tsubaki, dù hẳn có tìm cách ném Hanabi xuống đất thì theo phản xạ của mèo cũng sẽ nhảy bổ lên người chủ. Không có cách nào có thể bắt cô bé rời xa khỏi mình trừ trường hợp để Hanabi tự động buông mình ra. Quá hiểu tính cách này nên Tsubaki đành thở dài ngán ngẫm, chấp nhận đứng yên chịu làm cái gối ôm cho cô bé.

— Oh my, Kazuto – kun, tôi không biết cậu lại là một tên Lolicon nhé. Làm sao đây ta, chiếu theo cái tội dụ dỗ con nít thì dù có trốn ở Nhật hay Anh, cậu cũng sẽ bị tố ra vành móng ngựa tòa án đó. Cố gắng mà kìm chế bản thân mình một chút đi... Kazuto – kun!

— Tsubaki – dono, tôi không có ý kiến gì với sở thích của ngài. Nhưng để giữ thể diện cho nhà Minamiya, xin ngài hãy cố gắng kìm chế cảm xúc của mình. Tôi khuyên ngài với tất cả chân tình của mình đấy ạ!

Tsubaki vô tình trở thành hình ảnh xấu trong mắt bốn người còn lại. Ngay cả William và Nanami cũng nói lên quan điểm của mình khi họ đang nhìn hẳn ở góc độ một tên Lolicon... nên đã bày tỏ suy nghĩ của mình một cách thành thực nhất. Chính vì thế mà hẳn mới nổi điên, hét toáng thanh minh.

— Đừng có nói với tôi bằng cái giọng ấy. Một kẻ dùng lời lẽ trắng hoa tán tỉnh cả chục đứa con gái rồi bỏ chỉ sau vài lần đi chơi như cậu không có tư cách nói như thế đồ lai tạp. Cả cô phục vụ nhà Kurahashi kia nữa, chân tình của cô chỉ đơn thuần là chiếc mặt nạ để che giấu sự khinh thường bên trong đúng không? Tôi nhìn được hết đấy!

— Vậy à, thế thì để tôi nói thẳng luôn nhé Tsubaki... Cậu đúng là một tên căn bã của xã hội! Hajima thiếu chủ lên tiếng.

— Hajima, tôi sẽ bắn cho cậu một tên thư khiêu chiến ngay khi chúng ta giải quyết hết vụ này. Chuẩn bị Katana của cậu đi tên khốn!

.....

— Đùa thế đủ rồi, giờ ngài Akifusa đang ở đâu? Chúng tôi có việc cần phải diện kiến ngài ấy!

— Vâng, Akifusa – sama biết mọi người sẽ đến nên cử Hanabi đến hộ tống. Xin mọi người đi theo Hanabi – desu!

.....

Thế là năm nhân vật quan trọng chủ chốt tiến bước theo Hanabi đi vào bên trong tòa thủ phủ Thiên Chiếu Gia Trang phiên bản Okinawa. Nhìn về tổng diện thì ngoại trừ hình dáng là một tòa thủ phủ nhiều tầng trên một đồi núi đá vững chắc thì bên trong cũng không có thay đổi gì nhiều so với cái ở Yokohama. Cũng những căn phòng đáng cổ, cũng cách bày trí vật dụng theo ý ngài Akifusa... Và đương nhiên, cũng sẽ có một căn phòng riêng dành cho ngài bề quan những lúc rảnh rỗi không có việc gì làm... Gọi là bề quan nhưng ai biết được đằng sau tấm cửa kéo kia ngài Akifusa có thật sự đang tĩnh tâm hay lại nằm dài ăn bím bím hút thuốc uống rượu ngâm thơ.

Hanabi chợt dừng lại trước một căn phòng khép kín.

— Ngài Akifusa đang ở bên trong, mời mọi người!

— Ô ra đến rồi sao, vào thôi vào thôi... lâu ngày không gặp, tôi cũng bắt đầu thấy nhớ vị thần nhỏ nhắn đáng yêu rồi. Nếu không bị xem là thất lễ thì chắc tôi sẽ xin ngài cho ôm mấy cái! William trở nên rất phần chấn hí hửng.

Ngay khi anh chàng ngoại quốc vừa chuẩn bị mở cửa thì bị Tsubaki chặn ngang giữa chừng.

— Hừm, giờ thì ai là Lolicon lòi mặt rồi nhé... Mà này, vụ lần trước vẫn chưa tổn sao? Có nhớ cái ngày đầu tiên cả tôi cả cậu cùng bước vào bên trong phòng bề quan của ngài Akifusa không hả?

— Ngày đầu tiên diện kiến ngài Akifusa á?

Ráng mở ngăn kéo ký ức xem chuyện gì đã xảy ra vào ngày đầu tiên Tsubaki và William đến Thiên Chiếu Gia Trang Yokohama để diện kiến ngài. Một loạt hình ảnh liên quan đến mũi tên, dao dây, khúc gỗ cùng vô số cạm bẫy khác được bố trí sẵn trong phòng nhằm kiểm tra thực lực của Tsubaki. Lần đó là do được tên đỡ người cảnh báo trước nên chuẩn bị tinh thần sẵn ứng biến kịp thời. Nghĩ đến những cảnh ấy, nụ cười

trên môi William vẫn giữ nguyên vẹn, chỉ có điều toàn thân cứng đờ như bị đông lạnh ở nhiệt độ - 100 độ, cả gương mặt cũng trở nên xanh lè tái mét. Nhìn thoáng qua thôi cũng biết anh ta đang hãi đến cỡ nào.

— Ái chà, dữ dội quá nhỉ? Ý cậu muốn nói là rất có thể đằng sau cánh cửa ấy cũng có những thứ tương tự vậy phải không?

— Chẳng biết, hèn xui... nhưng cậu phải luôn nhớ lấy một điều này William. Trong thế giới Katana là biểu tượng của chiến thắng, dù là Samurai, Ronin hay thậm chí là các Shinobi cũng không thể tránh khỏi việc bị giết bất thành linh lúc nào không biết. Chính vì thế, tinh thần cảnh giác luôn phải được đặt lên hàng đầu. Giết hoặc bị giết, đó chính là ý nghĩa đằng sau tinh thần bất khuất còn được biết đến với cái tên là Bushido!

Nếu xét theo độ nghiêm trọng qua từng lời nói cũng như sự nghiêm túc trên từng cử chỉ hành động đầy tính thận trọng của Tsubaki thì hẳn không hề nói ngoa. Bốn người còn lại không chỉ William cũng bắt đầu cảm thấy ái ngại nghi ngờ thứ sẽ bất thành linh sau cánh cửa ấy. Họ toan nghĩ không biết liệu sẽ là hai ba mũi tên bay vút qua, hay hai ba thanh Katana cùng chém xuống bất chợt không ai hay. Nếu thế thì vô cùng tệ hại bởi trong cả năm người, không ai mang theo bất kỳ thanh kiếm nào để phòng thân. Ngộ nhỡ có chuyện không hay xảy ra thì...

— Đứng đây nghĩ ngợi cũng chẳng được gì. Chi bằng cứ đâm đầu thẳng vào, tới đâu thì tới!

— Khoan, khoan đã Tsu – kun, chúng ta vẫn chưa...

Chisaki nói chưa hết lời thì hắn đã đưa tay mở phẳng cánh cửa kéo sang một bên. Sẵn sàng đón nhận hết tất cả những màn thử thách chờ đợi ở phía trước.

Quả nhiên, ngay khi cánh cửa vừa được mở, không tránh khỏi sự cảnh báo của Tsubaki. Một thứ gì đó từ trong phòng bay vút ra với tốc độ còn nhanh hơn cả con mèo đuổi theo lũ chuột. Không thèm tránh cũng chẳng thèm né, vì hắn biết nếu lách đầu sang một góc thì đám người phía sau lãnh đủ. Có thể Hajima hay tên lai tạp kia bị trúng mình cũng chẳng quan tâm, nhưng tệ nhất là sẽ khiến cho Chisaki bị thương... Nên Tsubaki tay không giữ chặt lấy cái thứ đang vun vút giữa không trung.

— Bắt... bắt được chưa Kazuto – kun?

— Ohm bây giờ thì an toàn rồi. Thiệt tình, tuy cái thứ này không gây chết người. Nhưng thử tưởng tượng nếu nó bay thẳng vào đầu người khác với tốc độ vừa rồi thì chỉ ít kẻ xấu số đó phải nhập viện một tuần lễ đấy. Nghịch đại vừa vừa thôi Akifusa – sama!

Trước mặt Tsubaki cùng bốn người còn lại là một cô bé ngang tầm với Hanabi. Một cô bé có mái tóc đen xõa dài với dải ruy băng đỏ cột thành hình chiếc nơ trên đỉnh đầu. Cơ thể được bảo vệ bằng một bộ Waloli đen đỏ đầy vẻ bí ẩn đang đứng đấy khi trên môi nở một điệu cười nhếch mép mang hàm ý thách thức.

— Cuối cùng thì các người đã đến, cháu gái thần biển, thiếu chủ nhà Kurahashi, cung chủ nhà Tsuchimikaido, hậu duệ hợp pháp nhà Saotome, và lãnh chúa tạm thời của nhà Minamiya. Ta đợi các người lâu lắm rồi có biết không hả?

À quên chưa nói một điều, ngoại trừ Chisaki đã được thông báo trước thì những người còn lại chưa hay chuyện Tsukusa đi Anh quốc để chữa trị nên tạm thời giao nhượng ngôi vị thống lĩnh cho Tsubaki. Thành thử khi biết tin Tsubaki hiện đang làm thống lĩnh nhà Minamiya thì ba người còn lại rất lấy làm ngạc nhiên.

— Oi oi Kazuto – kun. Cậu trở thành thống lĩnh rồi sao? Này... chẳng phải cậu từng nói ngôi vào vị trí thống lĩnh là đi ngược với lẽ sống của cậu còn gì?

— Nói chung có nhiều lý do để nghĩ đến. Cứ hẵng muốn quăng cái nguyên nhân ấy sang một bên thì một cái khác lại xuất hiện ra ngay trước mắt. Báo hại tôi không thể không ngồi vào cái ghế thống lĩnh. Nhưng không cần phải suy nghĩ nhiều... tôi chỉ làm tạm thời thôi. Đến khi Tsukusa nee quay lại thì tôi sẽ nói lời xin chào với sự tự do!

— Này nhé, tự dưng khi không lại trở thành giáo viên đã khiến tôi muốn cười lăn cười bò xuống sàn rồi. Bây giờ lại lòi ra chuyện cậu kiêm luôn cả việc làm thống lĩnh. Kazuto – kun, cậu càng ngày càng làm những chuyện đi ngược với hình tượng tự do của mình rồi đó biết không? Lo mà chấn chỉnh lại nếu vẫn còn muốn giữ cái danh hiệu “ Ta là một kẻ tự do không phụ thuộc vào bất kỳ quy luật nào hết ” đi!

— Tôi tự xưng mình như thế bao giờ hả tên lai tạp... Mà thông tin đến với ngài sớm quá nhỉ? Thần chỉ mới nói lời tạm biệt với Tsukusa nee tối qua mà bây giờ ngài đã biết ngôi vị thống lĩnh đang nằm trong tay thần rồi. Tai mắt của ngài vẫn lợi hại như ngày nào Akifusa – sama!

Tsubaki tiếp chuyện với ngài Akifusa với tinh thần 70% tôn kính, 20% thách thức và 10% dành cho những tác nhân khác. Hẳn tiện thể trả lại chiếc cốc rượu tròn bằng sứ khi ngài Akifusa lấy dùng để thử thách nhóm bạn.

— Oh, tai mắt của ta có ở khắp nơi trong phạm vi nửa miền Đông của quả địa cầu này. Chính vì thế nên một khi các người còn lảng vảng trong cực Đông của thế giới thì đừng hòng thoát khỏi ánh mắt của ta. Đùa giỡn hay qua mặt thần linh không phải sự lựa chọn đúng đắn đâu, mấy cô cậu còn non trẻ lắm!

Ngài Akifusa ngồi phịch xuống tấm nệm dưới sàn, tay nâng chiếc tẩu thuốc dài kê lên miệng rồi thổi ra những làn khói mờ ảo càng thêm huyền bí.

— Mà thôi kệ đi. Hôm nay ta triệu tập các người đến đây không phải để nói những thứ linh tinh lang tang như vậy. Căn nguyên của cuộc họp mặt chắc các người đã đoán được hết rồi đúng không? Nhanh chóng vào đây ngồi xuống đi rồi bắt đầu... Hanabi - bou, chuẩn bị cho ta thêm rượu và đồ nhắm!

— A... Akifusa – sama, thần không uống được rượu nên có thể cho thần một tách trà hoa anh cúc được không ạ? Chisaki lên tiếng.

— Người nghe Chisaki – bou nói rồi đó. Đi chuẩn bị đi Hanabi – bou!

— Vâng thưa Akifusa – sama. Xin đợi trong ít phút – desu!

.....

— Thế ta nên bắt đầu từ đâu đây hử? Ta nghĩ chắc mỗi đứa các người đều có rất nhiều điều muốn nói phải không? Thôi thế này đi... để mở đầu ta sẽ trả lời một câu hỏi của bất kỳ đứa nào. Lưu ý, chỉ duy nhất một câu hỏi nên mấy đứa tự thương lượng với nhau xem ai sẽ hỏi đi nhé!

Chỉ duy nhất một câu hỏi dành tặng chung cho cả năm người. Ngài Akifusa chơi kỳ cục quá trong khi có rất nhiều thứ họ muốn được biết. Cơ hội chỉ có một, nên năm người họ cứ quay sang nhìn nhau, phân vân không biết nên hỏi thế nào để không không uống phí cơ hội duy nhất này.

Tsubaki bắt ngờ lên tiếng.

— Nếu không có ai có ý kiến thì thần xin phép được hỏi, Akifusa – sama, ngài có thật sự bị đần...

Ngay lập tức, William nhảy bửa tới, dùng tay che miệng Tsubaki không cho hắn nói nữa.

— Vớ vẩn vớ vẩn hết thôi. Ngài Akifusa, chúng thần vẫn chưa quyết định được nên xin ngài cho chúng thần thêm chút thời gian. Xin đừng nghe bất cứ câu hỏi nào từ cái miệng của Kazuto – kun!

— Được thôi, các người cứ tự do thoải mái... Dù sao thời gian cũng còn nhiều mà!

— Vâng vâng, cảm ơn ngài rất nhiều!

William nhanh chóng kéo lê Tsubaki về phía bên kia để họp nhóm.

— Oi Kazuto – kun, vừa rồi là hơi bị nguy hiểm đó nhé. Đừng tưởng tụi này không biết cậu định hỏi ngài Akifusa câu gì. Có phải cậu vừa hỏi độ đần thối của ngài Akifusa không hử?

— Thì mấy người chẳng ai chịu hỏi nên tôi nghĩ chắc mấy người không có thắc mắc thành ra tôi kết thúc mà hỏi trả lời cho nhanh. Nếu có ý kiến ý cò gì thì ra mà nói đi... đặc biệt là cậu đấy. Bộ cậu không thắc mắc vì sao gia tộc Saotome lại có cơ hội chen chân vào cuộc chiến nội bộ này ư?

— Về điều đó thì cũng hơi thắc mắc thật... nhưng tôi nghĩ cũng không cần thiết lắm vì tham gia hay không là quyết định của tôi. Nên nói thực... về quyền hỏi thì tôi cũng không có nhu cầu. Hajima thiếu chủ và Chisaki cung chủ thì sao?

Chuyển nhường hỏi về phía Hajima và Chisaki. William nghĩ là hai thống lĩnh thì ắt hẳn sẽ có rất nhiều khúc mắc trong công cuộc chuẩn bị cho trận chiến sắp đến. Không giống như William sẽ một mình đại diện

cho cả tộc Saotome chiến đấu. Hajima và Chisaki có khối việc để lo, nhất là vấn đề củng cố lực lượng quân... nên để họ hỏi trực tiếp ngài Akifusa là tốt nhất.

Chisaki xua tay.

— Mình chẳng có câu hỏi gì hết, Hajima – kun, cậu hỏi đi!

— Hầy, còn cô thì sao Nanami? Có muốn nêu lên ý kiến gì không?

— Thưa, không. Tôi chẳng có khúc mắc gì lúc này ạ. Mọi việc còn lại xin trông cậy vào thiếu chủ!

Vậy là mọi người đã nhất quán nhường cơ hội này lại cho Hajima. Cậu ấy sẽ lựa chọn và đặt một câu hỏi gửi đến ngài Akifusa thay cho bốn người còn lại.

— Akifusa – sama, thần xin được phép đặt câu hỏi: Tại sao trận chiến cuối cùng này lại được đặt ở Okinawa? Trong lịch sử ba gia tộc cũng như truyền thống chống lại cơn giận dữ của mình, vịnh biển Kyuushi bao giờ cũng là chiến trường dành riêng cho Đêm Định Mệnh. Tại sao lần này không phải là Kyuushi mà lại là Okinawa? Phải chăng, ngài đã biết sẽ có gì đó đặc biệt xảy đến?

Ngài Akifusa hạ đầu thuốc trên miệng xuống và lạnh lùng thổi ra một làn khói ao ảo bay khắp phòng. Đây ắt hẳn là một loại thuốc đặc biệt nên mùi không khó chịu như những loại thông thường.

— Hỏi khá đầy Hajima – bou. Ta đánh giá cao khả năng của người. Biết hỏi một câu như vậy chứng tỏ đôi mắt người đã biết nhìn xa trông rộng hơn rồi. Được, theo ý nguyện của người, ta sẽ trả lời... Hajima – bou, Chisaki – bou và Tsubaki – bou, nếu như các người giao chiến với Susanoo ở vịnh Kyuushi thì trong ngày thứ bảy bắt đầu trận chiến... các người sẽ chết!

Một lời nói, một lời khẳng định chắc như đinh đóng cột cất lên từ chính miệng ngài Akifusa biết không khí trong căn phòng này trở nên căng thẳng ngọt ngào hơn. Chết ư? Không nghe nhầm đó chứ? Hajima, Chisaki và Tsubaki, ba thống lĩnh mạnh nhất đứng đầu ba gia tộc sẽ chết nếu giao chiến tại Kyuushi? Tại sao chuyện đó là xảy ra?

— Đùng có ngạc nhiên như vậy, tất cả đều do số phận an bài hết rồi. Vào đúng buổi trưa ngày thứ bảy, đường sinh mệnh của các người sẽ bị cắt đứt. Chung quy hơn, Hajima – bou, người vẫn chưa sửa được cái tính hèn học càm hận nên chính điều đó đã giết chết người. Người sẽ bị Susanoo thao túng khi trái tim người bị vấy bẩn bởi sự mất kiểm soát để rồi sẽ vỡ tim mà chết. Chisaki – bou, tính thương người của người là một điều đáng quý, nhưng nếu cứ quá tin tưởng vào nó thì cũng sẽ trở thành con dao hai lưỡi quay lại đâm người. Chỉ vì muốn cứu một đứa trẻ đi lạc vào trong trận chiến mà người không ngần ngại dùng tấm thân mình che chắn cho nó trước khi đồng gạch đá từ trên cao rơi xuống. Kết cục cuối cùng thì cả người lẫn đứa trẻ đều chết... Còn Tsubaki – bou, ta đặc biệt cảnh báo người, dù người có thù hận đến bao nhiêu, có căm phẫn Susanoo đến bao nhiêu thì suy cho cùng người vẫn chỉ là một con người bình thường. Không thể nào đánh bại được thần linh một khi trong trái tim người vẫn còn sự do dự. Susanoo sẽ lợi dụng cơ hội đó để đâm người một nhát ngay tim... Đó là tất cả những gì ta có thể thấy được bằng con mắt của Izanagi. Số phận của các người, định mệnh của các người sẽ chết nếu chôn chân ở vịnh Kyuushi. Chính vì thế, ta đã cố gắng thay đổi bánh xe định mệnh bằng cách chuyển đổi chiến trường đến Okinawa. Tuy vẫn chưa thể dám khẳng định các người sẽ ra sao nhưng chí ít Chisaki – bou sẽ được an toàn!

— Chisaki hime – sama thoát khỏi định mệnh chết. Thế còn Hajima thiếu chủ và Tsubaki – dono thì sao ạ? Nanami hỏi ngay.

— Hừm, chuyển đổi địa điểm là cơ hội để Chisaki – bou không phải dấn thân vào cứu một tên nhóc ngoài cuộc để bị mất mạng oan uổng. Còn về hai đứa đầu đất kia thì lại không đơn giản như thế. Một đứa thì háo thắng để sự giận dữ lấn át lý trí. Một đứa thì lại ngập ngừng do dự không tin vào chính bản thân mình. Những lý do như thế thì tự khắc chúng phải xử lý lấy... Hajima – bou, Tsubaki – bou, cả hai đứa bây tranh thủ mà giải quyết những ân oán với nhau đi. Nguyên nhân chúng ta thất bại ở Kyuushi cũng là vì Yin và Yang không được hài hòa đó!

— Yin và Yang, Âm và Dương ư? Ngài dùng phép tương quan so sánh như thế là không được. Không bao giờ có chuyện thân và tên Ronin đáng nguyên rủa kia lại hợp tác thật sự với nhau được... Nhưng thân đồng

ý với ngài một chuyện... đồng ý với ngài rằng phải giải quyết hết những ân oán giữa hai bên trước khi trận chiến bắt đầu. Nếu không thì phiền phức lắm!

Hajima thiếu chủ lên tiếng với giọng điệu dứt khoát đáng sợ. Dường như cậu ấy không đồng ý việc mình bị đem ra sánh ngang hàng với Tsubaki... phải nói là cực kỳ cảm phần mới đúng.

— Thần cũng nghĩ vậy. Hợp tác với tên công tử rơm này chẳng được tích sự gì hết. Từ hồi thần về Nhật và giáp mặt hắn trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm thần phát hiện ra trong não hắn bị đút thêm vài ba cọng thần kinh rồi nên mới dở chứng vừa điên vừa khùng vừa ảo tưởng sức mạnh như thế... Làm việc với một tên Chuunibyou thì thà làm chung với một đứa tập sự còn dễ sai bảo!

— Nói hay lắm Tsubaki, quả nhiên dù có phải sống hết quãng đời này còn lại thì tôi nhận ra mình không thể nào ưa nổi cái thứ như cậu. Từ bây giờ trở đi, nhà Kurahashi và nhà Minamiya sẽ là đối thủ không đội trời chung cho đến thế hệ mai sau!

— Hô hô, bây giờ còn dám tuyên bố hùng hồn thế cơ đấy. Chẳng khác gì cậu chuyển hết những ân oán của cậu xuống gia tộc Kurahashi và gán chúng hết lên vai con cháu. Hèn kém quá đấy Hajima. Nếu cậu cứ khăng khăng truyền bá tư tưởng cho con cháu rằng nhà Minamiya là kẻ thù thì tôi sẽ làm điều ngược lại. Tôi sẽ khuyến khích con cháu mình kết hôn với người nhà Kurahashi cho cậu tức chết!

Cả hai người họ lại nổi lửa cãi nhau, lại quay sang cầu xé lẫn nhau. Nhìn cảnh tượng này riết rồi Chisaki, William và Nanami cũng chẳng biết phải ngăn cản thế nào. Họ thở dài ngao ngán và xem như mấy chuyện như thế là bình thường ở huyện.

.....

— Chắc, thì như ta đã nói đấy, vấn đề của hai đứa chúng nó thì phải tự hai thằng đầu đất ấy giải quyết. Nếu chúng chịu thay đổi cái yếu điểm đó thì xem như không phải lo chuyện sinh tử của chúng. Một khi thay đổi được bản thân thì đầu óc sẽ minh mẫn suy nghĩ xem nên tránh chuyện gì... Giờ đến phiên ta hỏi ngược lại các ngươi đây. Các ngươi đã chuẩn bị đến đâu rồi?

Chisaki xin phép được trả lời trước.

— Dạ thưa, về phía nhà Tsuchimikaido thì xem như đã hoàn thành ạ. Các kiếm sĩ có nguyện vọng chiến đấu thì vẫn đang miệt mài luyện tập ngày đêm. Họ đã sẵn sàng đến thẳng Okinawa ngay khi thần triệu tập!

— Tốt, thế bên nhà Kurahashi thì sao?

Hajima tạm thời ngưng gây hấn với Tsubaki để quay sang báo cáo.

— Vâng, phía nhà Kurahashi cũng như vậy, tập luyện để chuẩn bị cho trận chiến cuối này suốt ba năm nay. Ngay bây giờ họ đang trong tư thế sẵn sàng bất cứ lúc nào!

— Không còn gì có thể tốt hơn... vậy còn nhà Minamiya thì sao?

Tsubaki ngó nghiêng xung quanh rồi tự chỉ vào mình với ánh mắt ngu ngơ.

— Nhà Minamiya, thần á? À... thần mới chỉ vừa nhậm chức thống lĩnh tạm thời nên chưa kịp chuẩn bị gì hết. Thần còn đang dự tính kêu hết đám Samurai nữ vợ vẫn kia giải tán hết đi cho đỡ rách việc. Nhưng nếu chúng không phải lũ khỉ chỉ biết ngồi ăn chuối bắt rận cho nhau thì không cần chỉ thị của thần thì chúng vẫn sẽ tự biết mình phải làm gì... Dù sao thì ở nhà Minamiya, đâu chỉ có mỗi thần là nắm chức vụ thống lĩnh đâu. Thần chẳng qua chỉ là một thống lĩnh bù nhìn thôi!

Lúc này đây, trong tâm trí Tsubaki chợt thoáng liên tưởng đến hình ảnh những Samurai nữ của gia tộc Minamiya vẫn đang ngày đêm tập luyện nhằm nâng cao trình độ kiếm thuật đến tằm cao nhất có thể. Nhưng chắc chắn họ không tập luyện riêng lẻ, mà còn được sự chỉ bảo tận tình của một người rất giỏi trong nhà Minamiya... Không ai khác, người đã dạy kiếm thuật đầu tiên cho Tsubaki, đã từng đại bại dưới tay Tsubaki, và cũng là người dạy cho Tsubaki hiểu giá trị của một Bushido là như thế nào dù rằng nó có lạc lối đến đâu. Cho đến bây giờ, những lời răn dạy ấy vẫn in sâu vào tâm trí hắn không bao giờ phai mờ.

— À ta hiểu rồi, là Tsubaru – bou chứ gì. Dù không đồng ý với cách nó nuôi dạy con cái của mình nhưng còn về vai trò như một người thầy dạy Kenjutsu thì không thể chê vào đâu được. Nhưng mà này Tsubaki –

bou, nếu giả sử như không có Tsubaru – bou làm tay trong, thì người định cho hết đám Samurai nữ đó về quê chăn vịt. Vậy tức là người sẽ tự một mình đại diện cho nhà Minamiya nghênh chiến với Susanoo. Liệu có được không đó? Ta cảm thấy như người vẫn chưa chịu hiểu những gì ta nói thì phải... một con người mà lại dám đối mặt với thần linh thì gan hơi bị to đấy!

— Heh, gan có to thì mới dám xem ngài như một đứa con nít Loli suốt ngày chỉ biết nằm chây lười, ăn bim bim và uống rượu. Mà hình như ngài cũng không chịu bỏ cái đầu dừ của ngài ra mà hiểu những gì thần nói trước đây nhỉ? Một kẻ báng bổ thần linh... một kẻ xem thường thần linh đến nỗi phải nói tới hai từ “khinh miệt” thì liệu còn cần sự bào chữa nào cho thái độ không xem thần linh ra gì không? Trừng phạt thần ư? Cho xin đi, mấy trò đó chỉ dọa được con nít thôi. Thần đã nhận sự trừng phạt đủ rồi nên chắc chắn sẽ chẳng còn hình phạt nào đáng sợ hơn cái thần đang gánh chịu. Đánh cho thần chết ư? Cứ việc... vì sống trên đời này thì ai mà chẳng phải chết. Nhưng nếu chính các vị thần đã sinh ra loài người mà bây giờ lại xóa sổ đi con người chỉ vì một chút chuyện như vậy thì điều đó chứng tỏ... thần linh cũng chỉ có thể mà thôi!

Ngài Akifusa thở dài ngán ngấm.

— Ta sợ người luôn. Càng nói bao nhiêu thì người càng xóc xiểm móc ngoáy bấy nhiêu. Không chừng người lại đi gây sự với Thiên Chiếu Gia Trang thì quả thật ta là người đứng ra chịu trách nhiệm. Thiên hạ nói đúng, đùa với người cứ như đang chơi trò đam năm kẻ ngón tay bằng dao phay ấy!

— Dao kéo sắc bén lắm. Nếu nó còn chịu yên thân thì chắc chắn không thể đâm trúng. Còn nếu nó nổi điên thì nó sẽ cắt phăng luôn cả một bàn tay chứ đừng nói là ngón tay. Cho nên, đừng có nghịch dao, kéo có ngày phải hối hận!

— Hầy, Tsubaki – bou, người chắc chỉ vì người đang nghĩ mình đang nắm trong tay chiếc chìa khóa làm nên chiến thắng sao? Nhưng để ta nhắc cho người nhớ một điều, chiếc chìa khóa đó thật sự có thể làm nên chiến thắng... chỉ có điều nó phát huy tác dụng ra sao thì còn tùy vào người sử dụng. Đừng tin tưởng vào nó nhiều quá Tsubaki – bou!

— Chính ngài là người đã nói thần còn vương phải thói do dự và chính bản thân mình còn chưa tin tưởng vào cơ mà? Bây giờ sao lại mâu thuẫn thế nhỉ?... Ngày yên tâm, ngay cả khi chiếc chìa khóa này có mở được cánh cổng, thì thần vẫn chưa tin rằng phía sau lưng nó là sự chiến thắng mình mong muốn. Bởi rằng trên đời này đâu có thứ gì chắc chắn 100%... kể cả con người lẫn thần linh!

.....

Cuộc họp còn kéo dài thêm vài tiếng nữa nhưng có lẽ nên cắt khúc kết thúc sớm. Hiện giờ thì nhóm 5 người bọn họ đang ngồi trên chiếc xe chạy từ Thiên Chiếu Gia Trang phiên bản Okinawa trở lại khu resort Light Late Night vì đã quá trưa trong khi Tsubaki chỉ được phép đi đến trưa phải về. Nhìn chung, mỗi người một cảm xúc, mỗi người một suy nghĩ về trận chiến sắp tới. Nhưng dù có bàn qua nói lại thì cũng chẳng thể nhìn trước được kết cục ra sao. Chỉ biết ngài Akifusa đã tạo điều kiện thuận lợi nhất để xác suất dành chiến thắng tăng thêm được phần nào hay phần đó. Nghĩ đi quẩn lại thì cũng chẳng thay đổi là bao... Cái chính quyết định thắng lợi vẫn là chiếc chìa khóa mà Tsubaki đang giữ trong tay mặc dù chính hắn cũng không dám tin 100% vào nó.

Ngồi chung một xe nhưng mạnh ai người nấy tự suy ngẫm tự suy tư, chẳng ai thèm nói với nhau câu nào dù chỉ là một câu khen thời tiết đẹp đơn thuần. Vì họ biết nhiều đó sẽ chẳng giúp ích được gì cho tình hình hiện nay hết. Nên cách tốt nhất là im lặng cho đến khi về được khu resort.

Nói riêng về bản thân Chisaki. Cô vẫn còn nhiều băn khoăn hoài nghi bởi trước khi xin cáo từ, ngài Akifusa đã gọi Chisaki nán lại để dặn dò dăm ba câu.

— Chisaki – bou, một cung chủ đứng đầu một gia tộc như người không hỏi ta bất cứ một câu hỏi nào hay đưa ra bất kỳ một ý kiến nào. Người thấy như thế là hợp lý, đủ cho cuộc họp ngày hôm nay sao? Ta thì không nghĩ vậy!

Lúc ấy, Tsubaki, Hajima, William và Nanami đều đã ra ngoài hết. Chỉ còn lại mỗi Chisaki cũng đang tính

rời theo họ thì bị ngài Akifusa kìm chân với mấy câu như thế. Hiểu ý ngài, nên Chisaki không còn sự lựa chọn nào khác là phải ngồi đây đàm đạo thêm vài phút.

— Vâng, Akifusa – sama, phải chăng ngài vẫn còn điều gì đó muốn hỏi?

— Hà, Chisaki – bou, từ lúc khi người được sinh ra cho đến bây giờ, ta cứ luôn thắc mắc không biết người giống bố hay giống mẹ. Bởi rằng cả hai đứa chúng nó đều không điềm tĩnh được như người. Phải nói là một sự điềm tĩnh đến đáng sợ vượt hơn bình thường... vượt đến mức người khác phải đặt một câu hỏi rằng người đang có mưu đồ gì bên trong. Ấy là ta chỉ đang ám chỉ đến những đứa có khả năng thấu hiểu người khác hay các nhà tâm lý học lỗi lạc hàng đầu. Chứ còn vài tên ngốc chỉ biết cắm đầu vào Katana hay vẽ tranh tự kỷ thì chưa chắc!

Chisaki chỉ nở một nụ cười nhẹ nhàng như thiên thần.

— Akifusa – sama, ngài đang nói gì vậy ạ? Thần tài hèn sức mọn nên không thể thấu hiểu được ý ngài... Xin được thứ lỗi!

Vị thần Loli hạ chiếc tẩu thuốc trên tay xuống gạt tàn, miệng không thể không cất tiếng thở dài trước sự điềm tĩnh đáng sợ của Chisaki. Mà đối với ngài thì đó chẳng phải là thứ gì kinh hãi vì đứa con của ngài như thế nào, ngài hiểu quá còn đâu.

— Ở đây chỉ còn lại ta và người, còn định giả vờ đến bao giờ hả? Ta đang nói đến cái “bí mật” đó đây... Cái bí mật mà người đang cố giấu tên đại đệ tử ngu ngốc Tsubaki – bou ấy. Đã đến nước này rồi mà người vẫn chưa chịu nói cho nó biết ư? Người còn đang chờ đợi điều gì?

Nụ cười của Chisaki trở nên biến sắc. Nó không còn được tươi, được xinh như ban nãy, mà thay vào đó là một điệu cười vừa nhạt vừa vô hồn, đầy ắp những suy tư muộn phiền. Cô ấy chỉ dám cúi xuống nhìn hai bàn tay mình, không dám đối mặt với ngài Akifusa.

— Chờ đợi điều gì ư? Chính thần cũng không biết nữa ạ. Thần đã cố gắng để bánh xe số phận không phải quay theo vết lằn năm xưa của nó... nhưng càng cố đến đâu, thì nó lại càng trở về nơi nó đã từng bắt đầu, để rồi biết bao nhiêu người sẽ chịu đựng sự đau khổ... Thần không biết phải làm điều gì tiếp theo nữa... thưa Akifusa – sama!

— Không ai có quyền trách người bởi rằng người đã cố gắng hết sức. Chỉ đơn thuần là sự cố gắng ấy vẫn chưa đủ để lặn chuyển bánh xe số phận sang một hướng khác. Như thế là quá khả năng cho phép của một con người bình thường. Người không sai Chisaki – bou... những thứ người làm từ trước đến giờ không hề sai... Mà đơn thuần chỉ là ngay từ đầu, nó đã là một việc bất khả thi, quá sức đối với một cơ thể trần tục. Nên nếu có trách, thì chỉ trách số phận nó như thế thôi!

.....

— Akifusa – sama. Ban nãy ngài có nói định mệnh của thần, Tsu – kun và Hajima – kun là chết nếu giao chiến ở vịnh Kyuushi. Thần xin hỏi điều đó có thật sự đúng hay không ạ? Vì thần cảm thấy trong đó vẫn còn khá nhiều nghịch lý rất mâu thuẫn. Hajima – kun có thể háu thắng, luôn xem Tsu – kun như kẻ thù để rồi đưa nỗi căm phẫn lên đỉnh điểm. Nhưng tinh thần Bushido vốn có của Hajima mà thần biết đủ lớn để ngăn chặn sự thao túng của Susanoo – sama. Tsu – kun vẫn còn đang do dự, không tin vào chính bản thân mình... nhưng so với trước kia thì cậu ấy đã đặt hy vọng lẫn niềm tin vào chiếc chìa khóa trong tay mình hơn rất nhiều. Ngay cả chuyện thần chạy đến cứu một đứa bé trước khi tòa nhà vỡ vụn cũng thật vô lý. Có thật chúng thần sẽ chết chỉ vì những chuyện như vậy không?

— Hừm, sắc sảo đấy Chisaki – bou, quả nhiên trong ba đứa thì người luôn khiến ta phải cảm thấy kinh ngạc. Phải... ta dừng chuyện đấy. Việc ba đứa các người chết vì những nguyên nhân ấy tất cả đều chỉ là bịa đặt. Nhưng đừng vội mừng, định mệnh của các người vẫn là một chữ “chết” nếu thật sự giao chiến ở Kyuushi... Đến đây thì chắc chắn người sẽ hỏi ta nguyên nhân dẫn đến cái chết nên ta cũng nói luôn. Chisaki – bou, người sẽ bị chính Tsubaki – bou đâm một nhát ngay tim và chết ngay lập tức. Sau đó, Hajima – kun sẽ chuyển sang tấn công Tsubaki – bou với nỗi hận thù đánh mất lý trí, để rồi bị lĩnh một đòn Minh Minh Bạch Hổ Liềm Vũ và chết theo. Khi không còn ai, Tsubaki – bou tiếp tục lao vào tấn công Susanoo và kết quả thế nào thì chẳng cần phải nói cũng biết. Sức người có hạn, đối mặt với thần linh là một sự lựa chọn ngu ngốc. Thần thì không có tim nhưng con người thì có, chỉ cần mang nó ra ngoài cơ thể thì chắc chắn

sẽ chết. Chiếc chìa khóa mà Tsubaki – bou đặt cược vào đã không thể đưa nó đến với chiến thắng. Đó mới chính là kết cục thật sự ở Kyuushi... Kết cục dành cho ba thống lĩnh đứng đầu ba gia tộc và vòng xoáy số phận, một lần nữa lại quay đúng theo trục của nó!

Nghe đến đoạn mình bị Tsubaki dùng kiếm đâm ngay tim, Chisaki không tỏ ra hoảng sợ hay hoang mang gì. Tất cả chỉ là một sự điềm tĩnh hơi chút căng thẳng trên gương mặt cô ấy.

— Thần sẽ bị Tsu – kun giết ư? Ngài có thể giải thích rõ cho thần được không ạ?

— Nar nar, vấn đề duy nhất chính là ở chỗ “bí mật” mà người đang giấu đấy. Chisaki – bou, ta biết trước đây Tsubaki – bou từng nói với mấy câu đại loại như “Dù cậu có làm gì khiến bản thân có lỗi thì cũng đừng nói lời xin lỗi. Vì chắc chắn tớ sẽ bỏ qua tất cả”. Nghe thì tưởng chừng đơn giản nhưng thực chất chính câu nói ấy đã guồng bỏ sợi dây xích trời buộc con ác quỷ bên trong Tsubaki – bou. Chisaki – bou, người nghĩ thẳng nhóc đủ sức kiềm chế bản thân khi biết người lừa nó một cú vừa đau vừa thấm đến thế sao? Nếu vậy thì chứng tỏ người đã quá xem trọng Tsubaki – bou rồi. Tên đại đệ tử của ta, tên Samurai đã mất đi vị lãnh chúa của nó, một lần nữa sẽ quay lại con đường Ronin sau khi đã lấy mạng thống lĩnh nhà Tsuchimikaido. Chisaki – bou để ta đánh chính rõ cho người biết điều này... Ta khuyên Hajima – kun phải biết cách kiềm chế bản thân bởi vì chắc chắn nó sẽ mất tự chủ khi chứng kiến cảnh Tsubaki – bou giết người. Ta khuyên Tsubaki – bou bỏ đi tính do dự ngập ngừng vì nếu không nó sẽ quay lại phản người. Và bản thân người... dù ta có nói chuyển đến Okinawa thì cơ may sống sót của người sẽ cao hơn nhưng thực chất... căn nguyên của mọi vấn đề đó chính là người. Nếu bây giờ người hỏi ta có cách nào để phá vỡ định mệnh cay nghiệt ấy không thì có đấy... Từ lúc này người đang đứng trên một con đường rẽ thành hai hướng. Nếu người muốn thay đổi số mệnh thì đây chính là cơ hội duy nhất của người. Liệu mà biết nắm lấy. Chisaki – bou, đừng nên quá tin tưởng vào Tsubaki – bou, áp lực gánh trên vai nó không hề nhỏ đâu... người phải luôn hiểu rằng trừ việc đối đầu với Susanoo, nó còn phải đối mặt với chính con quỷ bên trong mình nữa. Đừng có làm cho con quỷ ấy tỉnh giấc sau khi sợi xích trời buộc nó đã bị phá hủy!

Đó là lời cảnh báo từ một vị thần dành cho cung chủ tối cao nhà Tsuchimikaido. Nếu như lời ngài Akifusa là sự thật thì dù có chuyển từ Kyuushi đến Okinawa, Chisaki sẽ bị Tsubaki giết chết vào ngày thứ bảy. Và nguyên nhân là do bí mật mà Chisaki đang giữ bị Tsubaki phát hiện. Vậy thì để ngăn chặn việc ấy, Chisaki phải là người chủ động nói cho Tsubaki biết về bí mật trước khi cuộc đại chiến bắt đầu. Không biết bí mật ấy là gì mà cô cung chủ nhỏ cứ mãi ngập ngừng không muốn nói.

.....

— Tsu – kun, làm phiền cậu cả một buổi sáng thế này thật ngại quá. Đáng lý ra giờ này cậu đang ở cùng những học sinh thân yêu của mình nhỉ!

Có suy nghĩ cũng chẳng được gì, nên Chisaki đã chọn phương án bình thường như bao ngày, trò chuyện hồn nhiên để gạt những khúc mắc trong đầu sang một bên.

Tên dở người vừa gác tay lên cửa kính vừa chống cằm, mặt mày bí xị như muốn chui xuống lỗ cho xong.

— Cho xin... Dù rằng tớ là người lập ra kế hoạch dã ngoại cho lũ nhốn nháo ấy thật nhưng chắc tớ cũng ngủ trong phòng cho khỏe. Quả nhiên tớ không hợp với nghề giữ trẻ mà!

Từ phía trên, William đang lái xe cũng ráng quay cổ xuống.

— Oh my, đã biết mình không thể gõ đầu trẻ nhưng vẫn làm. Có cần đi kiểm tra điện tâm đồ cho chắc cú về thần kinh không Kazuto – kun?

— Im miệng đi William, tình trạng của tôi, tự tôi hiểu rõ hơn ai khác. Lái xe không lo lái xe, chiều lật xe rớt hết răng!

— William – san, tôi công nhận Tsubaki – dono nói đúng. Tốt hơn hết anh nên tập trung vào con đường phía trước đi ạ!

— Heh, Nanami, giờ cô cũng theo phe Kazuto – kun áp đảo tôi ư? Thật quá đáng!

Không khí trên xe có vẻ bớt căng thẳng chút rồi. So với khi nãy chẳng ai chịu mở miệng nói với ai câu nào thì như vậy tốt hơn. Nhưng khi chỉ còn một mình thì Chisaki vẫn còn suy nghĩ đến những gì ngài Akifusa cảnh báo. Tsubaki và Hajima, Yin và Yang, Âm và Dương không chỉ không thể hòa hợp mà còn quay sang đấu chọi lẫn nhau. Là một nguyên nhân tác động, Chisaki cảm thấy mình cần phải làm gì đó để điều tồi tệ nhất không xảy ra. Chỉ có điều...

— Tsu – kun, nếu mình nhớ không nhầm thì chiều nay khối lớp cao trung năm nhất có chương trình tham quan Kunigami Village Forest Park đúng không?

— Ohm, đúng theo quy trình thì đúng 14h00 sẽ đi tàu cao tốc mới xây gần khu resort Light Late Night đâm thẳng đến Kunigami để tham quan công viên rừng nguyên sinh Kunigami Village. Sau đó thì sẽ đến nhà hàng Kunigamiko Shokudo dùng bữa tối. Rồi thì cả đoàn kéo nhau về lại Light Late Night nghỉ ngơi mai đi tiếp. Nếu học sinh nào không muốn đi thì có thể ở lại phòng. Trong khu resort cũng đã có bố trí một bữa buffet sẵn nên không lo tụi nhỏ chết đói!

— Uh... nếu vậy thì chiều nay cậu cho phép Mikazuki nghỉ ở khách sạn nhé. Mình muốn đưa cậu ấy đến một nơi rồi đến tối sẽ trả cậu ấy về resort... Được không Tsu – kun?

64. Chương 63

Ngày hôm đó tôi đã mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ. Cũng có thể nó là một điềm báo trước tương lai sẽ xảy đến vào một ngày không xa. Dù là gì cũng được, nhưng tại sao nó lại đến trong giấc mơ của tôi? Tại sao nó lại hiện lên những hình ảnh vô cùng đáng sợ như thế? Khắp nơi đều bị nhuộm đỏ trong biển máu... Một khung màu đỏ rợn người không khác chi một tấm họa sơn dầu địa ngục. Tại sao lại có rất nhiều Samurai đã ngã trên chiến trường. Một vịnh biển thơ mộng nơi có những bãi cát vàng cùng mặt nước biển trong xanh không ngừng cất lên giai điệu của biển cả nay còn đâu khi khắp nơi đều bị vấy bẩn bởi máu và chết chóc. Và ai đang đứng bên kia thế? Một người... à không, hai người... Tại sao lại giết cô ấy? Hãy trả lời cho tôi biết đi, tại sao anh lại giết người con gái ấy? Tsubaki Minamiya.

— Minamiya – san!

Mikazuki choàng tỉnh dậy sau khi thoát khỏi cơn ác mộng. Cô đảo mắt nhìn sang trái, nhìn sang phải với ánh mắt vừa bàng hoàng vừa hoang mang. Hơi thở loạn nhịp không thể làm chủ được. Dường như đó là giấc mơ đáng sợ nhất trong cuộc đời nàng công chúa tóc tím đen. Chỉ đến khi bình tâm bình tĩnh thì Mikazuki mới nhận ra đó chỉ là một giấc mơ.

— Phải rồi, mình đã xin phép được ở lại resort để tránh chuyến tham quan chiều nay. Mình đã ngủ thiếp đi sau khi đã dùng bữa trưa cùng mọi người... Chỉ là mơ thôi!

Tự nhủ đó chỉ là một giấc mơ, nhưng sao cái cảm giác lo sợ cứ chạy dọc hết cơ thể Mikazuki không ngừng. Hãy nhìn những giọt mồ hôi hột lấm tẩm trên gương mặt Mikazuki lúc này với đôi tay không thể không siết chặt lấy tấm chăn một cách run rẩy. Điều đó chứng tỏ cô ấy hiện đang rơi vào trạng thái hoảng loạn về mặt tinh thần... Cô còn nhớ rất rõ, nhớ rất rõ người con trai đã sử dụng Katana đâm xuyên qua tim của một người con gái khác... Cô nhớ rất rõ.

— Người con gái đó là ai? Tại sao Minamiya – san lại làm điều kinh khủng như vậy? Không... tại sao mình lại mơ thấy một điều như thế kia chứ?... Rút cuộc, mình đang bị sao thế này?

.....

Nếu theo đúng như lịch trình đã được dựng sẵn thì chiều nay nhóm học sinh sẽ đến một nơi được gọi là rừng nguyên sinh Kunigami Village thuộc tỉnh Kunigami trên bán đảo Okinawa. Nói về Kunigami. Gọi là rừng nguyên sinh nên tất nhiên mọi thứ đều là ngoài trời, hoàn toàn thuộc về tự nhiên không hề bị tác động bởi con người... Nói cho cụ thể thì nhóm học sinh được một chuyến dã ngoại thăm thú trên rừng để trải nghiệm thế nào là môi trường thiên nhiên. Ngoài ra, các học sinh có thể ghé thăm con thác vô danh ngự ở

Kunigami Village, một con thác chảy xuống một cái hồ nhỏ xinh xắn giữa một khu rừng, nhưng nó lại là điểm nhấn của Kunigami Village không thể bỏ qua.

Không giới thiệu dài dòng lê thê làm gì, bởi chuyến đi sẽ chỉ kéo dài đến 4h chiều thì mọi người phải bắt buộc rời khỏi rừng nguyên sinh. Không hẳn là có nguy hiểm nhưng nếu cứ lảng vảng ở những nơi như rừng rậm khi mặt trời xuống núi thì thật không tốt chút nào.

— Oi này, làm gì thì làm nhưng đừng có chạy lung tung lang tang. Nghiêm cấm không được trèo lên chỗ thác nước và ngoài phạm vi cho phép tham quan. Đúng 16h00 phải tập trung ở điểm hẹn, rõ hết chưa hả?

— Vâng, đã rõ, Minamiya – sensei!

Từ ngày được bổ nhiệm làm thầy giáo rồi cả giáo viên giám sát đoàn thì dường như ác cảm về một con người u ám trong con mắt những đứa học sinh thân yêu đã thay đổi hẳn. Giờ đây, khi nhắc đến cái tên Minamiya – sensei, rất nhiều cô nữ sinh đều thầm thương trộm nhớ là một, đều phấn khởi khen hẳn hết lời là hai, và còn nhiều điều thú vị nữa. Tsubaki giờ thành người của công chúng rồi. Đi ra đi vào ai cũng biết đến Minamiya – sensei nổi tiếng vô cùng... Như thế, hẳn càng tỏ ra ngán ngẫm với vị trí hiện tại.

Tsubaki ngồi bịch xuống một mớ đá, tay quệt mồ hôi nhễ nhại chảy dài trên mặt trên cổ vì trời vẫn còn hơi nắng mặc dù đã 3h chiều. Nhưng môi trường chỉ là tác nhân phụ, cái chính là hẳn không thể ưa nổi cái chuyện quản lý hết đám trẻ loi nhoi kia. Ngộ nhỡ có chuyện gì không may xảy ra thì hẳn sẽ phải ôm hết mọi trách nhiệm... nên lúc nào hẳn cũng phải tập trung cao độ.

— Chết tiệt... cứ nghĩ nhiệm vụ của mình chỉ là lập kế hoạch cho chuyến đi tham quan. Ai ngờ đâu cũng phải vác mặt đi chung thế này... Làm giáo viên... đúng là chẳng dễ dàng gì chút... Thay vì cứ cật lực chôn chân vào mấy nơi thế này thì mình thà ở nhà ngồi cãi nhau với phò tóc tím thì vui hơn... Mà nhắc đến cô ta...

Tsubaki đưa tay vào túi áo blouse trắng tiến sĩ. Đi lên rừng mà hẳn vẫn không thể bỏ chiếc áo blouse trắng để bị bắn ấy ở nhà, cứ phải mặc vào mới ra dáng thầy giáo hay sao ấy. Mà kệ, hẳn lấy ra chiếc điện thoại di động, kiểm tra hộp thư thoại thì chẳng có bất kỳ tin nhắn nào từ Chisaki hay Mikazuki hết. Nếu như không có gì thì tức là mọi thứ đều ổn. Nhưng sao hẳn vẫn còn hơi suy tư nghĩ ngợi.

— Chisaki có xin mượn cô ta đi một lát rồi về sau. Không biết là chuyện gì... Chắc không phải những thứ đại loại như chỉ có con gái mới hiểu, con trai không phận sự miễn bàn đâu nhỉ... Đàn bà con gái phức tạp thật... Thế mà không hiểu tại sao cái tên lai tạp kia lại có thể dễ dàng xử lý hết trong vòng một nốt nhạc... Chẳng hiểu nổi, thời thế bây giờ thay đổi nhiều quá!

Nếu thắc mắc về Chisaki và Mikazuki thì ta thử ghé sang họ xem thế nào. Hiện giờ, hai cô gái trẻ nhà Tsuchimikaido đang ở trong một dojo lớn khác ngạ ngay trong rừng. Một tư trang cổ kính giống như nhà Kurahashi hay Minamiya, cụ thể hơn thì nó giống với Thiên Chiếu Gia Trang ở Yokohama. Nhìn bề ngoài nó cổ kính hết như trong phim ảnh lịch sử, nhưng bên trong lại được trang bị một loạt các dụng cụ tối tân hiện đại nhất trên thế giới hiện nay. Nhìn chung, nó tuy cổ, nhưng vẫn sánh bước cùng với thời đại, không quá lạc hậu... đó là một dấu hiệu đáng mừng. Mừng vì ta không bị lạc trong một thế giới chán chường với những phong tục không còn thích hợp đối với thế kỷ 21.

Tương tự như Yêu Hồ Môn được xây dựng dưới tư trang Minamiya. Dojo này cũng có xây một hệ thống phòng dưới lòng đất. Một căn phòng tối tân, hiện đại vẫn thường hay thấy trong những tòa nhà nghiên cứu khoa học hạt nhân hay các loại tòa nhà khoa học khác ở Mỹ và các nước phát triển mạnh về khoa học.

— Chisaki hime – sama. Hoan nghênh cung chủ đến với phòng nghiên cứu AnM2 của chúng thần!

Dưới căn phòng nghiên cứu ấy quy tụ rất nhiều người mặc áo blouse trắng giống với Tsubaki. Tác phong, mặt mũi, vẻ bên ngoài của họ đương nhiên chừng chặc, oai phong hơn cái vẻ ủ rũ, lạnh lùng của hẳn nhiều. Nói chung, chỉ cần nhìn thoáng qua là biết ngay họ là những nhà khoa học đại tài... những nhà khoa học nổi tiếng khắp thế giới, từ cực Tây cho đến cực Đông. Từ người Châu Á đến người Châu Âu, Châu Mỹ đều có mặt tại chính căn phòng dưới lòng đất này. Họ đều cúi chào với vẻ kính trọng nhất trước sự hiện diện của Chisaki, vị cung chủ tối cao của nhà Tsuchimikaido.

— Uhm, cảm ơn mọi người đã tiếp đón chúng tôi dù rằng đang rất bận. Mong được các vị giúp đỡ trong thời gian tới!

— Vâng, gia tộc Souma chúng tôi có nhiệm vụ giúp đỡ cung chủ Chisaki tận tình tận nơi. Xin cung chủ đừng hạ thấp thanh danh của mình xuống vì những điều nhỏ nhặt này... Thế cung chủ và Mikazuki hime – sama đã có mặt ở đây. Chúng ta có thể bắt đầu được chưa ạ?

— Vâng, mong được chiếu cố!

Sau đó, Chisaki nhẹ nhàng quay lại nhìn Mikazuki. Cô cung chủ để ý thấy rõ Mikazuki không giống với Mikazuki ngày thường tí nào. Từ lúc ngồi trên xe đã thế rồi. Cô ấy cứ hướng ánh mắt sang một bên với vẻ gì đó rất trầm ngâm, rất suy tư, rất phiền muộn... trái ngược hoàn toàn với cung bậc tươi vui hồn nhiên như bao lần khác. Giống như Mikazuki đang có tâm sự muốn được bày tỏ nhưng không dám... Chisaki cũng rất muốn hỏi thăm... nhưng hình như Mikazuki không muốn trả lời hay sao nên cô cung chủ nhỏ cũng tạm thời không màng đến... Để bây giờ Mikazuki cứ làm cái bộ mặt ấy mãi.

— Mikazuki... Mikazuki, có nghe mình nói gì không?

Bị gọi bất ngờ, Mikazuki nhanh chóng lấy lại vẻ tươi tỉnh.

— Hả à ừ, mình nghe đây, có chuyện gì thế?

— Cậu theo mọi người đến phòng chuẩn bị nhé. Mình sẽ quan sát cậu từ đây!

— À ừ, mình hiểu rồi!

Thế là Mikazuki đi theo những nhà khoa học sang căn phòng kế bên theo đúng như lời Chisaki nói. Nét phiền muộn suy tư trên gương mặt Mikazuki vẫn chưa dứt. Không phải Chisaki cố ý phớt lờ nó, mà chỉ là tạm thời gác chuyện ấy sang một bên. Kết thúc việc ngày hôm nay xong thì sẽ tìm cách gắng hỏi Mikazuki sau.

.....
.....

Vài phút chuẩn bị xong hết, Mikazuki đã thay bộ đồng phục nữ sinh trường It. Harm Sokyuran thành chiếc áo thun xám với chiếc quần cộc tông màu như thế. Nhìn có vẻ như Mikazuki đang chuẩn bị trở thành một vật thể thí nghiệm cho những nhà khoa học của chính phủ, cho phép tiến hành những thử nghiệm trên cơ thể những tên tội phạm lãnh án tử... nhưng thực chất màu xám sẽ giúp cho quá trình kiểm tra dễ dàng hơn.

Nàng công chúa tóc tím đen làm đúng theo yêu cầu của các nhà khoa học, nằm lên một cái máy quét như máy đo sóng não trong các bệnh viện. Duỗi thẳng hai tay hai chân, thả lỏng cơ thể.

— Mikazuki – sama, trong lúc kiểm tra, người vui lòng mở mắt nhìn thẳng vào chiếc đèn LED trong đó. Tuy hơi chói một chút nhưng mong người cố gắng chịu đựng một chút ạ!

— Vâng!

.....

Cuộc kiểm tra tổng thể Mikazuki bắt đầu đúng như kế hoạch. Chiếc máy đưa Mikazuki dần dần vào không gian bên trong. Dùng ánh đèn LED phía trên chiếu thẳng xuống mắt Mikazuki. Mặc dù đúng là nó hơi khó chịu nhưng cô ấy vẫn cố gắng nhìn thẳng vào chỗ đèn sáng.

Đứng quan sát phía trên. Những chỉ số về Mikazuki được hiện ra từng chi tiết cụ thể trên màn hình vi tính. Với thiết bị tân tiến, hiện đại nhất thế giới, cho phép các nhà khoa học kiểm tra những chỗ cần thiết. Rồi từ đó sẽ đưa ra kết quả về tình trạng hiện tại của Mikazuki với con số chính xác là 99.9%

— Chisaki – sama, người xem, với kết quả lần này đem so với lần trước. Thì các con số đều đã quay trở về vị trí ổn định cân bằng. Nếu Mikazuki – sama muốn phẫu thuật thì đây chính là thời điểm thích hợp đây ạ. Người có muốn chúng thân tiến hành ngay không?

Nếu như phẫu thuật có thể khiến cho Mikazuki trở lại như bình thường không để lại di chứng thì thật quá tốt. Còn chần chờ gì mà không mau tiến hành? Ấy vậy mà tại sao bây giờ đến phiên Mikazuki tỏ ra phiền

muộn lương lự. Một nửa trong Chisaki muốn bắt đầu cuộc phẫu thuật ngay... nhưng nửa còn lại thì không hề muốn. Hai bên cứ giằng co lẫn nhau đẩy Chisaki vào bước đường cụt, không biết nên chọn bên nào thì tốt nhất. Tại sao lại như vậy nhỉ? Phải chăng Chisaki đang giấu một nguyên do nào đó vô cùng khó nói chăng? Chỉ biết rằng Chisaki đã đưa ra quyết định sau cùng như thế này...

__ Ngày mai ta hãy cho làm phẫu thuật. Mikazuki cần thêm chút thời gian để chuẩn bị cho trận chiến trường kỳ này... Quan trọng hơn, tôi không muốn để Tsu – kun phát hiện ra nên phải tìm cách giấu cậu ấy trước đã!

__ Vâng, nếu cung chủ nói thế thì chúng tôi xin nghe theo!

__ À phải rồi, đừng quên thay đổi chỉ số kiểm tra nhé... Đừng để cho Mikazuki biết tình trạng chính xác của bản thân mình như thế nào. Điều này quan trọng lắm đó!

__ Vâng, thưa Chisaki hime – sama!

Giấu không cho Mikazuki biết chính xác tình trạng bản thân... Chisaki đang toan tính điều gì? Một cung chủ quyền quý lúc nào cũng điềm tĩnh, đáng tin cậy lại phải làm những chuyện mờ ám sau lưng Tsubaki và Mikazuki ư? Rút cuộc thì Chisaki là một con người như thế nào? Từ một chuyện mà phát giác ra những vấn đề khác... Thật đau đầu hết sức.

__ Hầy hầy, cuối cùng cũng về được đến nơi. Dù đi đâu làm gì thì bao giờ một căn phòng có một chiếc giường bao giờ cũng là sự lựa chọn hoàn hảo!

Kết thúc chuyến dã ngoại của ngày thứ hai. Tsubaki lúi thủi lết xác một cách tàn tạ về phòng riêng. Nhìn hần chẳng khác chi một cái giẻ rách khi chiếc áo blouse trắng lấm lem bùn đất lẫn mồ hôi. Cả cơ thể mệt mỏi khi phải quản lý hết đám đông trong nhiều giờ đồng hồ, từ khu rừng nguyên sinh cho đến lúc hộ tống lũ học sinh đến nhà hàng dùng bữa tối, rồi mới có thể vòng về khu resort Light Late Night. Trông có vẻ như đây chỉ là một chuyến đi chơi bình thường, nhưng khái niệm ấy chỉ dành cho lũ trẻ năng động, thích chạy nhảy tung tăng bên ngoài, thích được khám phá những điều mới lạ trong thế giới xung quanh chúng. Còn đối với tên tự kỷ như hần thì nó chẳng khác chi địa ngục.

__ Một chết được, nếu biết làm giáo viên cực khổ như vậy thì thà đừng nhận lời ngay từ đầu còn hơn. Giờ làm thế nào đây? Gửi đơn xin thôi việc ư? Hay là dùng vũ lực nhà Minamiya gây khó dễ cho lão hiệu trưởng đuổi việc mình ngay?... Mà cái lũ học sinh trường này làm sao thế nhỉ? Đã dặn một là không được đi ra ngoài phạm sự tham quan thế mà vẫn cố tình đi vào. Báo hại mèm chút nữa mình phải gánh lấy hậu quả... Chính vì khó dạy khó trị nên cả đời mình chẳng thể nào ưa nổi cái lũ loi chơi ấy!

Tình hình thế này. Trong chuyến tham quan ở rừng nguyên sinh, có một nhóm nam thanh nữ tú của It. Harm Sokyuran vi phạm nội quy, đi sâu vào trong rừng, mà nói cụ thể hơn là dám trèo lên đỉnh con thác vô danh, đứng đấy tung hô wassoi gì đó. Thì đột nhiên một con nhóc trượt chân rơi từ độ cao hơn hai mươi mét. Nếu Tsubaki không chạy đến, kịp thời chụp lấy tay con bé thì hậu quả thật khó lường. Chẳng biết chúng có tồn đến già chưa, chỉ biết nhân cơ hội thừa nước đục thả câu, cô bé học sinh ấy không ngừng ôm chặt lấy Tsubaki làm nũng, trở thành tiêu điểm chú ý cho những em nữ sinh khác phải bặm môi ghen ăn tức ở. Rồi độ nổi tiếng của Tsubaki cứ thế mà tăng lên vù vù.

__ Haizz, lần sau không liều mình làm ba cái chuyện như vậy nữa. Không cứu thì hèn, mà cứu xong thì mệt!

__ Đó là vì cậu vẫn chưa cảm nhận được giá trị của bản thân ấy chứ. Tôi thì tôi bắt đầu cảm thấy nghề giáo viên hợp với cậu rồi đó!

__ Im miệng đi, đây sẽ là một trong những trải nghiệm nhớ đời của tôi mà TẠI SAO ĐAM CÁC NGƯỜI LẠI Ở TRONG PHÒNG CỦA TÔI VẬY HẢ?

Ngoảnh lại thì phát hiện ra trong phòng không chỉ có mỗi Tsubaki, mà còn có sự góp mặt của thêm ba người nữa. Một chàng trai tóc vàng lai đen, gương mặt lãng tử cùng nụ cười như ánh nắng ban mai làm xao xuyến biết bao con tim thiếu nữ. Một cô nàng tóc xanh lơ cùng đôi mắt đỏ hồng như viên ruby đi đôi với vẻ đẹp sắc nước hương trần. Và một chàng trai tóc bạch kim đang ngồi bắt chéo chân, khoanh tay, nhắm

mắt ngồi chễm chệ trên chiếc ghế sofa như thể không nghe không thấy gì hết. Những vị khách đặc biệt... những vị khách không mời mà đến khiến cho tinh thần Tsubaki đã mệt mỏi nay càng thêm mệt.

Đầu tiên là William, chàng ngoại quốc hiện đang chơi Hanafuda, một thể loại bài dân gian truyền thống của Nhật cùng với cô nàng Nanami trên ngay chiếc giường ngủ của Tsubaki. Anh ta đưa một tay lên chào hân, và đương nhiên là không thể thiếu nụ cười xỏ toẹt thường ngày.

— Yo, một ngày vất vả rồi Kazuto – kun!

— Yo với diếc cái gì? Các người còn chưa trả lời câu hỏi của tôi? Làm gì bu đông bu đám trong phòng tôi vậy hả? Ngăn gọn xúc tích trong ba dòng nhanh!

— Để xem... Vì biết chắc chắn cậu sẽ mệt mỏi. Nên chúng tôi quyết định đợi cậu ở đây. Há cảo chiều nay ngon lắm!

— Lờn mặt với tôi đấy hả William? Chẳng đi đâu về đâu hết? Mà cái câu cuối cùng thì có liên quan gì ở đây kia chứ?

William chỉ muốn đùa một chút cho vui. Không hiểu sở thích của chàng trai người Anh này là gì nhưng có vẻ như chọc ghẹo Tsubaki cũng là một trong những trò giải trí của anh ta không biết chừng.

Một người thì cứ cười nhây, một người thì cứ cau có khó chịu. Đồng ý họ từng là bạn cùng phòng, học cùng trường, tốt nghiệp cùng một tấm bằng nhưng nếu cứ tiếp tục thì e rằng sẽ có bạo loạn mất. Chính vì thế nên Nanami phải là người giải quyết ổn thỏa đôi bên.

— Tsubaki – dono, xin ngài hãy bình tĩnh lại. William – san, đừng chọc thiếu chủ như thế nữa. Anh ta không thích đâu!

— Oh my oh my, cô lại đứng về phía Kazuto – kun bỏ rơi tôi rồi. Mà thôi kệ, nếu Nanami đã nói thế thì tôi dừng!

Nanami thở dài một hơi rồi quay sang Tsubaki.

— Tsubaki – dono, xin thứ tội vì tự ý vào phòng ngài. Nhưng chúng tôi biết ngài sắp về nên mọi người quyết định ở đây đợi thiếu chủ. Xin thứ lỗi!

Thay cho William không biết điều vẫn còn một người giữ được phép tắc lịch sự. Tsubaki cũng bỏ qua những chi tiết vụn vặt không cần thiết, chịu nói chuyện đàng hoàng tử tế với Nanami.

— Hiểu rồi, vậy mấy người vào phòng tôi bằng cách nào hả?

— Chúng tôi sử dụng chìa khóa sơ cua. Bất cứ phòng nào trong khu resort này cũng có ít nhất là hai cái!

— Đừng có giỡn mặt với tôi chứ? Đúng là từng phòng trong khu resort có hai cái chìa khóa. Một chìa tôi đang giữ, một chìa ở quầy tiếp tân, làm thế nào mà...

Tsubaki khựng lại thoáng suy nghĩ một chút. Hắn nhận ra được cốt lõi của vấn đề nếu chịu tư duy theo một hướng khác. Và nếu tư duy theo hướng đó thì mọi thứ quả thật vô cùng hợp logic.

— À phải, nếu là tiếp tân thì vẫn còn một gã có thể tự do đi đi vào vào, ho một tiếng lủ kia phải làm theo không dám cãi không dám cưỡng. Làm chủ đầu thầu tiện lợi quá nhỉ!

Đánh mắt liếc xéo sang Hajima vẫn im hơi lặng tiếng ngồi im một chỗ. Đấy cũng được xem là một hình thức đá đểu người khác của tên lập dị. Nhưng thật sự đúng là Hajima đã dùng quyền lực nhà Kurahashi, bắt tiếp tân phải đưa chìa khóa phòng Tsubaki nên cả đám mới có thể ngồi chơi Hanafuda thế này.

— Rồi, thế mấy người đợi tôi có việc gì? Nếu là để rủ cùng chơi Hanafuda thì xin mời lượn ngay cho nước nó trong. Tôi đang rất mệt nên chỉ muốn phi thẳng lên giường ngủ thôi!

— Ủa ủa, xấu tính quá nhé Kazuto – kun. Biết cậu phải trải qua một chặng đường gian khổ khiến tôi muốn bật cười nhưng không dám. Nên chúng tôi quyết định đợi và rủ cậu đi ngâm mình ở suối nước nóng đây. Đảm bảo mọi đau nhức mệt mỏi sẽ tan biến hết ngay lập tức!

Ngâm mình ở suối nước nóng, lời đề nghị nghe không hề kinh dị mà bù lại rất thú vị. Sau một chuyến đi đầy mồ hôi bụi bẩn, được rửa sạch cơ thể trần tục vào làn nước nóng, để quang cảnh bầu trời đêm xóa đi những nỗi suy tư trong tâm trí theo chiều gió thoảng qua. Nghe được đấy chứ. Có lẽ Tsubaki cũng nên tận hưởng chuyến đi chơi này như những em học sinh thân yêu của mình. Dù gì thì hắn cũng mới chỉ có 19 tuổi thôi, cũng cần biết vui chơi chứ đừng giữ khư khư trách nhiệm của một thầy giáo làm gì cho quá sớm.

William nhảy bổ vào Tsubaki, tay trái giữ chặt lấy cổ hắn như kiểu hai người bạn thân vẫn thường hay làm.

_ Nào nào, cùng đi nhé. Nếu cậu nói mấy câu đại loại như tắm bồn cũng như tắm suối nước nóng thì tôi sẽ dùng mọi lý lẽ cãi cối mới học được từ luật sư nhà Kurahashi tiếp chiêu với cậu ngay. Từ hồi ở chung với nhau trong căn chung cư, cả cậu và tôi chẳng có dịp nào tắm chung cả... Bây giờ thì thực hiện mong ước nhỏ nhoi đó của tôi đi, Kazuto – kun!

_ Nghe tởm quá gã lai tạp... Mà khoan, Chisaki đâu? Cô ấy không đi cùng với mấy người ư?

_ Chisaki hime – sama đang cùng với Mikazuki – sama ở sẵn trong khu tắm suối nước nóng rồi ạ. Chỉ còn duy nhất mỗi thiếu chủ thôi thưa Tsubaki – dono! Nanami trả lời.

_ Hừm, vậy là họ đã về được khu resort an toàn. Chắc mình lại lo lắng thừa thãi rồi!

Bỗng nhiên, chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi lạnh lùng rời khỏi chiếc ghế sofa, đi thẳng ra ngoài phòng một cách hững hờ.

_ Nói thế đủ rồi. Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là đến đây mời tên đó đi ngâm suối nước nóng. Hắn có đi hay không là quyết định của hắn. Ngoài ra thì tôi chẳng quan tâm chi nữa!

Hajima thật lạnh nhạt. Từ đầu buổi cho đến cuối buổi cậu ta chỉ nói được một lần duy nhất. Có lẽ Hajima không ưa Tsubaki đến mức tiết kiệm lời nói. Hoặc cũng có thể chàng thiếu chủ trẻ không biết phải nói gì lúc này.

_ Oi oi Kazuto – kun, mối quan hệ giữa cậu và Hajima thiếu chủ vẫn xấu tệ hại đến mức thế kia à? Tôi cứ tưởng hai cậu đã hiểu được nhau sau khi Night Blade Dance of Bushido (Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm) kết thúc rồi chứ? Không nhiều thì cũng phải được lai rai lèo tèo vài phần trăm!

_ Hầy, so với lần Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm thì bây giờ hắn dễ chịu hơn chút đỉnh. Chỉ là vẫn còn một số vướng mắc không thể chỉ qua một hai trận đấu có thể giảng hòa cả đôi bên. Cũng tương tự như ngài Akifusa nói đấy thôi... Yin và Yang, nhưng hai chúng tôi không thể dung hòa mà còn tự phân tách. Nếu muốn mặt trắng mặt đen cùng hợp tác thì yêu cầu một khoảng thời gian khá dài đó!

_ Hừm, rắc rối quá nhỏ, nhưng tiên trách kỷ hậu trách nhân. Cậu nên nhìn lại bản thân mình xem coi mình đã từng làm gì khiến Hajima thiếu chủ không thể bỏ qua. Như tôi chẳng hạn đây, đánh xong một trận trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm sau đó thì trở thành bạn bè hợp tác hơi bị thân昵. Cũng do mọi hiểu nhầm đã được giải...

Nói giữa chừng thì William chợt khựng lại. Chàng trai ngoại quốc nhìn thẳng vào Tsubaki với ánh mắt chăm chăm khó hiểu.

_ Giải gì? Giải quyết hay giải thể hay giải lao?

_ Không có gì... không có gì... thật đấy, uh hế hế hế hê hê hêyyyyyy!

Tự nhiên phá lên tràng cười không giống ai. Nhưng nụ cười ấy cốt là để che đi suy nghĩ bên trong của William.

_ Uh nhỉ, tên ngố tàu này có thể thông thạo mọi thứ trên thế giới, nhưng suy cho cùng cậu ta cũng chỉ là một con người bình thường, đương nhiên sẽ có một số thứ không biết. Cái đáng thương duy nhất là Kazuto – kun lại mù tịt vào vấn đề ấy... Chính cậu ấy còn không nhận ra mình chính là trung tâm của hàng trăm hàng ngàn sợi xích mắc xen kẽ với nhau thì thử hỏi làm sao giải quyết được. Thôi thì cứ để thêm một thời gian nữa vậy. Minh mà chen vào lúc này thì không được hay ho cho lắm!

William tiếp tục choàng tay qua cổ Tsubaki.

— Kệ kẹ, giờ quan trọng là ta cùng thư giãn trong suối nước nóng sau một ngày làm việc căng thẳng. Nào nào đi thôi, càng để lâu thì nước sẽ nguội đi mất. Nào nào, hãy đi đi!

.....
Ào ào... Đây là âm thanh tiếng nước đổ từ trên cao xuống. Tiếp theo là tiếng lạch cách của một thứ gì đó được làm bằng gỗ. Cảnh vật xung quanh xuất hiện trong màn khói hư ảo mờ mờ. Nhưng phía dưới thì sáng trưng, còn phía trên thì lại là một bầu trời đêm đầy sao lung linh huyền bí. William nói đúng, nếu được tắm suối nước nóng trong khung cảnh thế này thì bao nhiêu căng thẳng sau một ngày làm việc vất vả đều phải từ giã cơ thể này trôi về chốn phiêu lãng... Mà hình như đây thật sự là khu tắm suối nước nóng đặc biệt thuộc quản lý của khu resort.

— Mikazuki, mình chuẩn bị xả nước lần hai đây. Cậu chuẩn bị nhé!

Ào ào đợt hai. Chisaki dùng chiếc thau gỗ lấy nước nóng để dội hết những bọt xà bông trắng trên cơ thể thon gọn, mịn màng của Mikazuki. Chủ yếu là để rửa hết xà bông trên mái tóc tím đen vừa dài vừa óng ả của Mikazuki. Để dòng nước nóng đổ thẳng vào người cùng một lúc, cảm giác thật thú vị và khó diễn tả bằng lời. Mikazuki chỉ biết nhắm mắt tận hưởng cảm giác lâng lâng ấy từng chút từng chút một.

— Xong rồi, cậu mở mắt ra được rồi đó Mikazuki!

Trước khi mở mắt, Mikazuki còn làm một động tác cực kỳ thú vị không kém. Đó là cô ấy tự dưng lắc đầu, lắc cơ thể lung tung sang trái sang phải liên tục để bắn nước ra ngoài như một con chó vẫy thường hay vẫy mình mỗi khi dính nước hoặc được chủ nhân tắm xong. Ở đây, Mikazuki làm thế là vì muốn lượng nước bám trên tóc giảm đi chút đỉnh, nên cô ấy đã thực hiện một hành động hơi dị một chút nhưng vô cùng đáng yêu.

Tắm sơ qua bụi bẩn trên cơ thể, tiếp theo là cảnh ngâm mình trong suối nước nóng. Cả hai cô gái trẻ đẹp nhà Tsuchimikaido đều khoác trên mình một chiếc áo trắng khá mỏng. Một loại áo chuyên dùng dành cho khách có thể tắm suối nước nóng mà không cần phải hở xác thịt quá nhiều. Chất liệu khá nhẹ và mỏng, cho phép khách hàng tận hưởng cảm giác ngâm nước nóng triệt để hiệu quả nhất.

— Dễ chịu thật, quả nhiên được tắm sau một ngày làm việc vất vả bao giờ cũng là sự lựa chọn tuyệt hảo nhất. Đúng không Mikazuki?

— Uh... rất tuyệt vời!

Đã bỏ công tắm suối nước nóng cốt để giải tỏa căng thẳng cũng như thư giãn chính bản thân mình khỏi những vấn đề đau đầu bên ngoài. Nhưng sao Mikazuki vẫn cứ làm gương mặt phiền muộn xa xăm kia. Thậm chí nó còn hiện rõ trên gương mặt lẫn cách hành xử của Mikazuki hơn. Khác với Chisaki, một người điềm tĩnh cũng phải biết tận hưởng cái cảm giác nhẹ nhàng dễ chịu ngay khi đặt chân xuống làn nước nóng. Trong khi một cô gái vô tư năng động như Mikazuki lại dần dần kéo cơ thể mình xuống, cho đến khi nước ngập đến sống mũi thì dừng lại.

— Mikazuki, mình hỏi thật, có phải cậu và Tsu – kun lại cãi nhau không?

Nghe nhắc đến Tsubaki, Mikazuki tròn mắt giật thót vì hơi ngạc nhiên, rồi sau đó thì lại quay về trạng thái suy tư phiền muộn như ban nãy. Nếu Chisaki đã hỏi câu hỏi đó thì chắc chắn cô cung chủ nhỏ vẫn chưa biết được chuyện mình vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa Chisaki và Hajima thiếu chủ... Chisaki vẫn chưa biết tình cảm của mình dành cho Tsubaki. Như thế thì càng khó nói hơn nhiều là khi hai bên cùng hiểu cốt lõi của vấn đề.

Mikazuki chỉ có thể lắc đầu.

— Không, mình và anh ta lúc nào mà chẳng cãi nhau? Cứ mỗi lúc gặp mặt thì y như rằng sẽ xảy ra xung đột. Mình bị như thế quen rồi nên không có chuyện mình phiền muộn vì anh ta đâu!

— Quả nhiên là cậu đang có phiền muộn trong lòng mà. Cậu có phiền muộn mà không thèm chia sẻ cho mình biết. Mikazuki đã có thể tự giải quyết hết những vấn đề của mình rồi nhỉ?

Nụ cười của Chisaki càng khiến linh hồn Mikazuki thêm phần tội lỗi. Trong mắt Mikazuki, một con người thánh thiện như Chisaki, mình làm sao có thể nói lên những suy nghĩ của mình khiến cô ấy bị tổn thương.

Nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài thế này thì người bị tổn thương nhất vẫn sẽ là mình... Điều đó không quan trọng, bản thân Mikazuki ra sao cũng không thành vấn đề. Nhưng nếu thử đặt trường hợp Tsubaki biết chuyện này thì sao? Chắc hẳn anh ta sẽ lại luẩn quẩn trong vòng xoáy của sự dằn vặt ân hận lần nữa... Rồi người đau khổ tiếp theo sẽ là Tsubaki.

Mikazuki từ từ siết chặt đôi bàn tay mình... siết thật chặt để tự trách bản thân mình quá vô tư vô tình nên không bao giờ chịu để ý đến cảm xúc của Chisaki. Phải... Nếu thật sự Chisaki yêu Tsubaki, cô cũng chủ không có lỗi, ngược lại còn có quyền được yêu hắn. Nếu trách thì chỉ trách mình là người thứ ba chen ngang vào mối tình đơn phương kéo dài suốt 10 năm của cô ấy.

_ Chisaki, cho mình hỏi điều này... Trong mắt cậu, thì Minamiya – san là người như thế nào?

_ Hừm, chẳng phải trước đây cậu cũng đã từng hỏi câu hỏi này rồi ư? Cái lần cậu xem trên ti vi phỏng vấn bức tranh của Tsu – kun ấy!

_ Nhưng đó là lúc mình chưa biết một chút gì về Minamiya – san. Còn bây giờ, mình muốn được nghe ý kiến của cậu... cảm nghĩ chân thành của cậu, Chisaki!

Không hiểu lý do vì sao Mikazuki lại quan trọng hóa vấn đề này đến mức ấy. Chisaki chỉ biết đối diện mình ngay lúc này là một Mikazuki đầy sự kiên quyết. Dám nhìn thẳng vào mặt mình và hỏi câu hỏi đó, chứng tỏ Mikazuki hoàn toàn nghiêm túc muốn biết.

_ Thế nào ư? Với mình, Tsu – kun là một người cực kỳ quan trọng giống như bố mẹ vậy. Có lẽ vì mình chơi thân với Tsu – kun từ nhỏ nên mới cảm thấy thế... Nhưng thực sự nếu sống mà không biết Tsu – kun, thì cuộc sống này đối với mình thật vô nghĩa. Cậu ấy đã cho mình biết thế nào là sự tự do, cho mình cơ hội để thay đổi bản thân... và cũng cho mình biết khi yêu, con người sẽ làm được những chuyện phi thường!

Chisaki không nói dối, Mikazuki cảm nhận được một sự chân thành, một niềm cảm xúc mãnh liệt ẩn chứa bên trong cô ấy. Nhiều đó đủ chứng tỏ rằng tình yêu của Chisaki vẫn còn cháy rất mãnh liệt... Chisaki thật sự còn và rất yêu Tsubaki, dù rằng nó chỉ là một mối tình đơn phương kéo dài hơn mười năm. Một mối tình có chiều đi nhưng chưa chắc có chiều quay về.

_ Anh ấy quan trọng đến mức cậu sẵn sàng từ bỏ cuộc sống bình thường mà cậu khao khát có sao? Đánh đổi một thứ như vậy liệu có đáng không Chisaki?

_ Mikazuki, hôm nay cậu lạ lắm biết không? Bỗng dưng cậu lại hỏi về Tsu – kun thế?

_ Trả lời mình đi Chisaki... Chuyện ấy có đáng không? Từ bỏ ước mơ của chính mình chỉ vì một người như anh ta... cậu có hối hận về điều ấy không?

_ Không, mình hoàn toàn không hối hận về việc mình đã làm trong quá khứ. Dù cậu có hỏi mình cả trăm, cả ngàn lần, hay thậm chí cho đến khi chết, mình cũng sẽ không bao giờ thay đổi câu trả lời. Mình trở thành cung chủ nhà Tsuchimikaido vì Tsu – kun, và đó là quyết định của chính bản thân mình!

_ Vậy nếu... cho cậu một cơ hội... nếu như Lumina chưa từng xuất hiện, thì liệu cậu và Minamiya – san có đến với nhau không?

Càng ngày càng lạ... Mikazuki càng lúc càng thể hiện ra mặt khác của mình khi hỏi những câu đụng chạm đến vấn đề riêng tư kiểu đó. Chisaki bắt đầu nghi ngờ nghi ngại và tự đặt một dấu chấm hỏi rằng nguyên nhân vì sao Mikazuki lại quan tâm đến mối quan hệ giữa Tsubaki và Chisaki đến thế. Chỉ là bây giờ Chisaki chưa hiểu được chính xác thì Mikazuki đang nghĩ gì trong tâm trí. Cách duy nhất là phải đi cho đến cùng.

_ Chuyện đó thì... cho dù Lumina không xuất hiện thì cũng sẽ có một người cá khác lên đất liền. Và biết đâu Tsu – kun sẽ yêu người đó thì sao? Số mệnh của con người khi ấy đều nằm trong tay các vị thần kia mà... Hơn nữa, mình và Tsu – kun nếu có cơ hội cũng không thể đến được với nhau đâu... bởi rằng Tsu – kun chỉ xem mình như một người bạn...

_ CHÍNH VÌ CẬU CỨ NHƯ THẾ NÊN CHẲNG BAO GIỜ CÓ THỂ TIẾN ĐƯỢC THÊM BƯỚC NÀO VỚI MINAMIYA – SAN!

Bỗng nhiên Mikazuki hét toáng lên. Lời hét chan chứa sự tức giận. Lời hét chứa đầy sự ganh ghét đố kỵ. Lời hét chứa đầy nỗi đau đớn về tinh thần khi những giọt nước mắt bắt đầu ướt đầm trên khóe mắt. Đây

là lần đầu tiên Mikazuki nổi đóa với Chisaki như vậy... khóc vì Chisaki, thương Chisaki, nhưng đồng thời cũng ganh ghét Chisaki... Mikazuki còn không thể giữ nổi bản thân mình mà vỡ òa ngay trong không gian yên tĩnh của khu tắm suối nước nóng. Cơ thể cô ấy còn run run không ngừng.

— Chính vì cậu cứ mãi ngập ngừng như thế nên mọi thứ vẫn chẳng có gì xảy ra hết. Cậu cho rằng vì hai người không thể đến với nhau nên cứ mãi giữ khoảng cách với anh ta... Không, cậu sợ mối quan hệ giữa hai người sẽ chẳng còn được như hiện tại nên cậu không dám tiến thêm bước nữa... Tại sao cậu không thử? Tại sao cậu không thử ngỏ lời với anh ta xem? Cậu hoàn toàn có thể thực hiện ước mơ của bản thân... có thể lựa chọn lại con đường đi cho mình. Vậy thì tại sao cậu lại không dám thực hiện mong ước thật sự của bản thân kia chứ?

— Mikazuki, không phải như thế đâu, thật ra mình...

— Thôi đủ rồi... Phải nhìn cậu luôn mỉm cười trong khi trái tim Chisaki luôn đau đốn từng ngày từng ngày một. Mình chịu đựng đủ rồi... Như vậy đủ lắm rồi!

Sau đó, Mikazuki nhanh chóng bật dậy khỏi chỗ ngâm nước nóng. Cô ấy thẳng hướng cửa chạy vụt đi với tốc độ rất nhanh.

— Mikazuki... Mikazuki...

Kéo cửa sang một bên thì bắt gặp Nanami đang chuẩn bị vào tắm. Mikazuki vô tình đâm trúng cô ấy nhưng sau đó cũng gượng dậy vùng chạy tiếp.

— Mikazuki – sama?

— Nanami – san, xin hãy đuổi theo Mikazuki!

Nanami không hiểu đầu đuôi tai heo gì hết. Cô gái tóc xanh lơ sở hữu đôi mắt đỏ hồng như viên Ruby lặng lẽ quay lại nhìn Chisaki đang lồm bồm từ dưới hồ lên. Nhìn thấy gương mặt căng thẳng hoảng hồn hiện tại của cô cung chủ nhỏ ắt hẳn có việc gì đó nghiêm trọng vừa xảy ra rồi. Không phải lúc bàn đến chuyện này, quan trọng nhất là phải đuổi theo Mikazuki càng nhanh càng tốt. Mặc mỗi một chiếc áo phong phanh kiểu đó ra ngoài thì bị cảm lạnh mất... Chính vì thế nên Nanami vụt chạy theo sau Mikazuki với tốc độ nhanh nhất có thể.

.....
.....

— Nào nào, nước nóng đang chờ sẵn chúng ta đó... Vào thôi vào thôi, Kazuto – kun!

— Từ từ đừng có đẩy, té búp mặt bây giờ!

Về phía mấy anh con trai thì William, Tsubaki và Hajima cũng đang chuẩn bị rửa sạch những mệt mỏi bụi trần sau một ngày dài vất vả thì bỗng dưng họ bắt gặp Mikazuki từ khu tắm nữ chạy vụt ra ngoài cùng với cơ thể, mái tóc còn ướt nước tong tong. Cô ấy chỉ biết cầm mặt mà chạy nên chẳng thèm để ý xung quanh mình xem có những ai... thậm chí còn không thấy cả Tsubaki nữa kia.

Để không bị đâm trúng, William bắt buộc phải né sang một bên, đồng thời cũng cảm thấy phục Mikazuki sát đất.

— Oh my, Mikazuki hime giỏi thật nha. Vừa tắm xong lại tiếp tục chạy bộ cho khỏe người. Hiếm có một người con gái nào cần cù luyện tập như cô ấy lắm!

Không nói không rằng cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Tsubaki chỉ biết rằng nếu bây giờ mình không rượt theo cô ấy thì mọi thứ còn tệ hơn. Hắn tự dưng tăng tốc chạy vụt đi, bỏ qua màn tắm tấp suối nước nóng như kế hoạch ban đầu.

— Oi oi Kazuto – kun, đi đâu vậy hả?

— William – san!

Đúng lúc đó, đến phiên Nanami cũng vừa chạy tới.

— Nanami, làm gì mà chạy tung tăng lên lên xuống xuống gấp gấp thế? Phía bên phòng tắm nữ bị hư ống nước hay sao?

— William – san, xin hãy nhanh chóng đuổi theo Tsubaki – dono... Mikazuki – sama gặp chuyện gì đó thì phải!

.....

Không chỉ đơn thuần là chạy về phòng đâu. Mikazuki thậm chí còn mặc nguyên chiếc áo tắm mỏng trắng dẫm nước ấy rời khỏi khu resort nữa cơ. Tự động băng qua bên kia đường khi không có một bóng dáng chiếc xe nào đi ngang qua là một điều vô cùng may mắn. Nhưng nếu để cơ thể như thế mà tiếp tục chạy thì thật không hay tí nào bởi rằng đằng trước... chính là biển.

Biển xanh nhưng được bao trùm bởi màn đen của bầu trời đêm. Chỉ có âm thanh sóng biển tràn bờ đi đôi với tiếng gió rì rào từng đợt càng khiến bầu không khí càng thêm lạnh lẽo. Chỉ có điều Mikazuki không quan tâm. Những gì cô làm là chỉ chạy... chạy mãi... chạy để tránh nhìn thấy mặt Chisaki... tránh để cậu ấy thấy những giọt nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt mình ngay lúc này.

— Oi phò tóc tím, còn tính chạy đến bao giờ nữa hả? Tôi cũng biết mệt đấy nhé!

So với một đứa con gái thì con trai có sức khỏe, tốc độ và sự dẻo dai hơn nhiều. Nên chẳng mấy chốc, hắn đã kịp thời chụp lấy tay Mikazuki, ngăn không cho cô ấy bỏ chạy nữa.

— Nhìn đi, người cô lạnh ngắt hết rồi đây này. Đừng có mà đang tắm nước nóng rồi tự tiện chạy ra biển như thế chứ? Nhiệt độ cơ thể thay đổi một cách đột ngột cũng là mầm mống gây ra bệnh tật nhé!

— Buông ra!

— Hả? Vừa phát ngôn cái gì đó? Nói to lên xem nào!

— TÔI BẢO ANH BUÔNG TÔI RA!

Mikazuki dùng tay phải cào một đường trực diện vào Tsubaki, khiến cho vùng má và tay phải hấn bật cả máu. Móng tay cô ấy sắc nhọn đến vậy ư? Còn hơn cả vết thú rừng cào nữa.

Tsubaki nghiêng răng tức giận. Hắn dùng tay còn lại giữ chặt lấy cổ tay phải của Mikazuki.

— Đừng có lì lợm nữa con phò này. Nếu còn không nhanh chóng lau khô người thì cô sẽ cảm lạnh đấy đồ đàn. Ngoan ngoan theo tôi về resort thay đồ mau!

Mikazuki cứ cố vùng vẫy thoát ra. Nhưng càng vùng vẫy bao nhiêu thì Tsubaki càng siết chặt bấy nhiêu. Càng muốn thoát thì Tsubaki càng giữ cô ấy bên mình. Để rồi nàng công chúa tóc tím đen như bị đưa vào đường cùng không còn sự lựa chọn nào khác. Trong vô thức, Mikazuki dùng chính hàm răng của mình cắn phập phập vào tay hấn không ngừng.

Cứ cho rằng Tsubaki là một tên trâu bò phản xạ chậm hơn người bình thường. Nhưng bị cắn tương đương lực của một con sư tử đang điên loạn thì không ít thì nhiều hấn cũng cảm thấy đau đớn đến tận răng. Lần đầu tiên thấy Mikazuki trở nên như vậy. Dường như cô ấy đang dồn hết nỗi đau thương trong con tim vào cú cắn lần này... Cô ấy cắn Tsubaki mạnh đến nỗi muốn đứt tay hấn không bằng. Điều này khiến hấn nhớ lại cảnh Lumina đã từng cắn mình giống như vậy... từng dùng móng vuốt và răng nanh khiến cho mình bị thương còn nặng hơn bị Katana chém trúng... Bây giờ, hấn nhìn Mikazuki cũng giống như Lumina trước kia vậy.

Chỉ có điều là hấn chấp nhận đứng yên cho Mikazuki cắn. Nếu việc gây thương tích lên người Tsubaki giúp cô ấy tịnh tâm lại thì hấn không cho rằng đây là việc vớ vẩn. Cho nên, hấn đứng yên, làm bao cát cho Mikazuki giải tỏa hết những nỗi ảm ức trong lòng... Để rồi sau này, cô ấy sẽ trở lại với vẻ bình thường.

— Bình tĩnh nào phò tóc tím. Nếu cô không chịu nói thì tôi sẽ chẳng bao giờ biết được chuyện gì đã xảy ra. Bình tĩnh lại và từ từ kể cho tôi nghe xem!

Lời lẽ dịu dàng ân cần của Tsubaki như đánh thức được con người thực sự bên trong Mikazuki. Cô ấy từ từ nhả răng không còn cắn hấn nữa rồi dần dần gục đầu vào ngực hấn nức nở.

— Tôi... tôi... thật là một đứa con gái tệ hại... chính tôi mà mong ước của Chisaki...

Hết bất ngờ này đến ngạc nhiên khác. Mikazuki còn chưa nói hết câu thì bỗng dưng cả cơ thể cô ấy giật mạnh một cái về phía sau. Tiếp đến là một cảm giác đau buốt không ngừng trong đầu khiến Mikazuki lên cơn đau dữ dội. Mikazuki lại tiếp tục vùng vằng muốn thoát khỏi vòng tay của Tsubaki. Cô ấy không làm chủ được hành động của mình nên một lần nữa gây sát thương lên Tsubaki bằng răng nanh và móng vuốt sắc như dao cạo.

— Oi phò tóc tím, bình tĩnh nào, chuyện gì thế hả?

— Arrrrghhhhh

Âm thanh Tsubaki nghe được bây giờ là tiếng gào thét đau đớn pha thêm sự điên loạn. Đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến Mikazuki vượt khỏi tầm kiểm soát như thế. Hắn cũng bắt đầu không giữ được cái đầu lạnh để phân tích tình hình nữa rồi. Tsubaki cảm thấy hơi hoang mang, căng thẳng theo... Càng giữ chặt bao nhiêu thì cô ấy càng lên cơn bấy nhiêu. Càng lên cơn thì cô ấy càng vô tình gây nên một số vết cắt khác trên mặt, tay, cơ thể Tsubaki nhiều hơn. Rút cuộc thì chuyện gì đang xảy ra?

Không quan trọng. Tsubaki chỉ biết nếu bây giờ buông tay thì chắc chắn cô ấy sẽ lại tiếp tục bỏ chạy. Hắn không muốn điều đó xảy ra, hắn không muốn tận mắt chứng kiến thêm một người nữa rời xa mình nên đã kéo tay Mikazuki sát lại gần mình và ôm lấy cô ấy. Hắn ôm chặt lắm, hắn ghì sức siết mạnh như muốn bẻ vụn hết từng đoạn xương trong cơ thể mảnh dẻ nhỏ nhoi ấy. Nhìn thấy Mikazuki quằn quại trong đau đớn, hắn cũng chẳng hạnh phúc gì, ngược lại còn cảm thấy khó chịu hơn việc mình bị bắt phải tuân theo những quy củ nhà Minamiya trước đây.

Dù có thế nào thì Mikazuki cũng chỉ đơn thuần là một cô gái. Dùng hết sức lực để vùng vẫy rồi không ngừng gây nên vô số vết thương cho Tsubaki. Cơ thể của một cô gái trẻ mong manh không cho phép Mikazuki vùng vằng hơn nữa nên đã tự động dừng lại thông qua hình thức ngắt đi giữa chừng. Không biết chuyện gì đã xảy ra... nhưng để Mikazuki ngủ một chút sẽ đỡ vất vả hơn cho Tsubaki và cả chính cô ấy nữa.

Sự mất kiểm soát trong Mikazuki tạm thời đã biến mất. Chỉ có điều Tsubaki vẫn không chịu buông cô ấy... hắn vẫn siết cô ấy thật chặt trong vòng tay mình, siết thật chặt với niềm cảm xúc mông lung phần nộ xen chút hụt hẫng.

— Mikazuki Tsuchimikaido... chuyện gì đang xảy ra với cô vậy hả?

.....

.....

— Tsu – kun!

Vài phút sau thì Chisaki cùng những người còn lại đã bắt kịp Tsubaki và Mikazuki.

— Tsu – kun, hai cậu không sao đó chứ?

— Oh, mọi thứ bình thường trở lại rồi, cậu không cần phải lo đâu Chisaki!

Làm thế nào mà không thể lo lắng hoang mang khi Chisaki cùng Hajima, William lẫn Nanami đều không khỏi tròn mắt kinh hãi khi chứng kiến những vết cào, vết cắn còn loang lổ máu đỏ chảy ròng ròng khắp mặt mũi, chiếc áo blouse trắng tiến sĩ của Tsubaki. Mới trông thấy thôi mà người nào người nấy cũng cảm nhận được một cơn đau trải dài và kinh khủng hơn bị Katana chém trúng nữa.

— Oi oi Kazuto – kun, cái bộ dạng đó là sao hả? Làm gì mà máu me đầy mình thế kia? Đừng có nói với tôi là cậu vừa đánh nhau với cá mập đó nhé!

— Nói gì thế tên lai tạp kia? Cá mập nào lại tấn công bờ biển Okinawa chứ? Nếu vùng này thật sự có cá mập thì làm sao tôi dám đưa bọn học sinh kia đến đây chơi?

— Thế mấy vết thương trên cơ thể cậu là từ đâu mà ra?

Tsubaki chẳng nói gì nữa hết. Bởi hắn chỉ biết bế xốc Mikazuki như kiểu bế công chúa đang say cơn giấc nồng. Đôi mắt hắn hướng nhìn cô ấy một cách phiến muộn xa xăm.

Chisaki giật mình đột hai khi vừa phát hiện ra một điều.

__ Tsu – kun, chẳng lẽ Mikazuki đã...

__ Chisaki, tớ có chuyện này muốn hỏi cậu đây. Rút cuộc thì phò tóc tím đang bị bệnh gì vậy hả? Rối loạn nhân cách hay tâm thần phân liệt?

Phải vài giây sau, Chisaki mới lấy lại được bình tĩnh.

__ Bây giờ mình không thể nói cụ thể được. Nhưng cậu hãy hiểu nôm na rằng Mikazuki giống như một quả bom nổ chậm vậy. Không biết lúc nào sẽ phát nổ, và khi nổ rồi sẽ để lại những hậu quả như thế nào!

__ Quả bom nổ chậm? Như thế là sao?

__ Mikazuki bị mắc một căn bệnh được gọi là rối loạn số lượng neutron trong não bộ, nên thi thoảng sẽ xuất hiện một vài triệu chứng đặc biệt. Mất tự chủ cảm xúc, đau đầu kinh niên là một trong những dấu hiệu mà cậu đã từng thấy. Mikazuki bị căn bệnh ấy từ rất lâu rồi. Và giờ chúng mình đang tìm cách chữa trị cho cô ấy!

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngẫm. Nhưng sẽ chẳng ai để ý thấy được rằng trong tiếng thở dài đó còn kèm theo tiếng thở phào nhẹ nhõm an tâm khi biết Mikazuki vẫn ổn.

__ Haizzz, có bệnh thì phải chữa rồi. Quả nhiên dự đoán của mình chẳng bao giờ sai... Cô ta thật sự có chút vấn đề về thần kinh mà!

__ Tsu – kun, mình biết Mikazuki hiện đang là học sinh của cậu. Nhưng cậu có thể giao Mikazuki cho mình được không? Chỉ còn vài ngày nữa trận chiến với thần linh sẽ bắt đầu. Và trước khi ngày ấy đến, mình sẽ giải quyết bệnh tình của Mikazuki trong thời gian nhanh nhất có thể. Okinawa... chính là nơi sẽ làm được điều đó!

65. Chương 64

__ Cậu có thể giao Mikazuki cho mình không? Mình sẽ trị liệu căn bệnh của Mikazuki trong thời gian nhanh nhất có thể. Okinawa chính là nơi sẽ làm được điều đó!

Câu nói ấy của Chisaki cứ không ngừng khiến cho Tsubaki phải suy nghĩ nguyên cả một đêm dài đến bây giờ vẫn còn để tâm. Dường như hẳn không thể nào thoát khỏi những câu hỏi tự đặt ra trong tâm trí... và đặc biệt là những vấn đề liên quan đến Chisaki lẫn Mikazuki.

__ Vậy ra chuyến đi đến Okinawa này ngoài việc nơi đây sẽ trở thành sân đấu cuối cùng dành cho các Samurai, mà còn là nơi chữa bệnh cho cô ta. Mình có cảm giác như mọi thứ đều được Chisaki tính toán rất kỹ càng thì phải... Liệu nó có trùng hợp đến đáng ngờ không ta? Càng lúc càng phiền phức chết đi được!

.....

__ Minamiya – sensei, cứu chúng em với...

Đang ngồi suy nghĩ thì mấy em học sinh thân yêu mò mò từ bên ngoài vào trong phòng, nơi trực nhật của Tsubaki. Dáng vẻ của chúng một mỗi lừ đừ như vừa mới đi nhậu nhẹt bí tỉ ở đâu đó về. Nhưng yên tâm, học sinh It. Harm Sokyuran không nhậu nhẹt xa đọa bên ngoài đâu. Hiện tượng này là vì một nguyên nhân khác mà Tsubaki rất rành rọt... rành đến mức hẳn không thể ngừng thở dài ngán ngẫm bởi y như rằng mọi rắc rối lại đến tay thẳng này.

__ Haizz, làm sao nữa đây? Bị say sóng phải không? Chẳng phải trước khi khởi hành tôi đã phát cho từng em mấy viên thuốc chống say sao?

— Ừ... nhưng mà em đâu nghĩ rằng thuyền sẽ lắc dữ dội như thế. Lúc trước đến Okinawa đâu có khó chịu thế này, ư ư!

— Đi Okinawa không khó chịu vì đó là du thuyền hiện đại hạng nhất. Còn giờ chúng ta phải đi bằng thuyền hạng trung thì đương nhiên không được dễ chịu bằng rồi. Có thể mà cũng hỏi!

Vừa nói, hắn vừa làm tròn trách nhiệm của mình. Đó là tìm vài viên thuốc chống say sóng có sẵn trong tủ.

Có thể giải thích ngắn gọn một cách khách quan như sau. Hôm nay là ngày thứ ba trong chuyến dã ngoại của khối học sinh cao trung năm nhất. Theo thời gian biểu đã được soạn trước thì sáng nay, cả đoàn sẽ có một chuyến tham quan đến Izena Island chệch về hướng 11h đảo Okinawa bằng thuyền. Mục đích của chuyến đi này là để giúp cho các em học sinh có cái nhìn sâu hơn, rõ ràng hơn, cận cảnh hơn và trải nghiệm cảm giác mới mẻ kỳ lạ khi ta đang ở ngay giữa dòng biển xanh sâu thẳm. Ngoài ra, Izena Island còn có một hệ thủy sinh cực kỳ phong phú sinh sống bên dưới, đặc biệt nhất là các dải san hô nhỏ nhỏ xinh xinh. Các em học sinh có thể thuê đồ lặn để chiêm nghiệm, quan sát những rặng san hô ấy tận mắt. Đó chính là mục tiêu của chuyến đi sáng hôm nay.

Về phần Tsubaki, trách nhiệm của hắn là gì? Không phải cứ đề ra kế hoạch dã ngoại từ ngày đầu tiên là xong đâu. Hắn là giáo viên hướng dẫn kiêm giám sát, hắn còn chẳng được quyền ở lại khách sạn an dưỡng tuổi già, mà phải còng lưng tối mắt theo sau đoàn với vai trò là giáo viên phụ trách y tế, sẵn sàng ra tay ứng cứu cho những học sinh có vấn đề về sức khỏe trong khi chuyên ngành của hắn chẳng hề dấn động liên quan đến y dược. Hơn nữa, bản thân hắn còn rất ghét hành nghề y nữa là... Nhưng đâm lao thì đành theo lao, muốn cãi muốn cưỡng thì đi gặp Chisaki ấy... Tất cả đều là ý của Chisaki hết.

— Này nhé, sao mấy đứa không xuống biển bơi đi. Bơi hay lặn ngắm san hô có khi còn tốt hơn là ở trên thuyền ấy chứ. Nhìn mấy đứa con trai khác tung hoành nhảy thẳng từ trên thuyền xuống biển... cảm giác cũng thú vị lắm đó!

— Bọn em là con gái, khác với con trai mà sensei. Đâu có tự do tự tại như họ được. Mặt khác, cũng có một số người đến hòn đảo này không có mục đích để ngắm san hô, mà là để nằm râm nắng thì cần gì mang đồ tắm. Chúng em là một trong số đó đó sensei!

— Hừm, đến Izena Island mà không ngắm san hô thì phí của giờ. Tuy san hô ở đây không thể sánh bằng với ở Maehama, Yoshino hay Sunayama, nhưng cũng không phải dạng vừa đâu. Đi biển mà tắm nắng thì cứ bậu ở resort, chạy dõng diện ra biển nằm từ sáng đến chiều trên ghế là xong!

Một em nữ sinh sau khi uống được liều thuốc chống say thì mới cảm thấy đỡ hơn được phần nào. Đương nhiên làm gì có chuyện thuốc Tây phát huy công hiệu ngay lập tức như những hoa cỏ thảo dược mọc ở Thiên Chiếu Gia Trang. Chỉ là khi có lòng tin thì con người sẽ chủ động thay đổi trạng thái theo hướng tích cực nhất. Em nữ sinh ấy đã có thể ngược lên nhìn Tsubaki với ánh mắt tỉnh táo.

— Tsuba – chan, thầy có vẻ rành về Okinawa quá... Chẳng lẽ trước kia đã từng đến Okinawa rồi sao?

Tsuba – chan, lỗi đọc tắt tên thường dùng ở những cô cậu học sinh ngây thơ hồn nhiên mang hàm ý thân mật, rút ngắn khoảng cách, trở nên thân thiết hơn với nhau thì mới dám gọi như thế. Nhưng liệu có thân thiết nổi với vị thầy giáo đáng sợ, lạnh lùng, mắt lúc nào cũng lờm lờm hình viên đạn hay không thì phải xem xét cho thật kỹ đã... Dĩ nhiên là không rồi. Nghĩ thế nào mà lại dám gọi hắn một cách thân mật như vậy. Ngay khi cô bé nữ sinh kia mở miệng nói hai chữ “Tsuba – chan” thì lập tức những em học sinh còn lại không khỏi cúi đầu xin lỗi liên tục.

— Chúng em xin lỗi Minamiya – sensei, cậu ấy không cố ý đâu... mong thầy thứ lỗi cho sự vô phép tắc của chúng em, Minamiya – sensei!

— Coi kìa Tohru – chan, cậu cũng nên xin lỗi thầy Minamiya ngay đi!

— Heh, tại sao? Tsuba – chan nghe dễ thương vậy mà. Từ trước đến giờ chưa có ai cảm thấy khó chịu khi nghe tớ đặt tên như thế hết!

— Đã nói là xin lỗi Minamiya – sensei ngay đi. Hay là cậu không muốn thở nữa hả?

Nhìn đám học trò cứ lảng xảng loi nhoi ồn ào chết đi được. Tsubaki đổ mồ hôi hột, miệng thở dài ngán ngẫm, mặt mày chán nản bí xị và bắt đầu suy nghĩ đến những điều không tốt về phụ nữ nói chung hay con gái nói riêng. Hắn vẫn còn nghĩ đến đám con gái, đặc biệt là ở lứa tuổi học sinh, tất cả đều là một đám phiền phức... và điều đó đang hiện diện ngay chính tại đây. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắn chẳng ưa nổi nghề giáo viên.

— Thôi kệ đi. Miễn là đừng làm phiền tôi hay hỏi những vấn đề liên quan đến Nhật Ngữ thì các em muốn gọi tôi bằng gì cũng được. Nói không phải ngoa nhưng chủ gia tộc Tsuchimikaido chơi thân với tôi từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng gọi tôi là Tsu – kun đấy. Đến bây giờ vẫn vậy!

— Quả nhiên, Minamiya – sensei có mối quan hệ rất thân thiết với gia tộc Tsuchimikaido mà!

— Hừm, cũng có thể cho là như thế. Rồi sao? Điều đó khiến mấy đứa tò mò à?

— Dạ không... không phải như thế... thật ra thì...

Chẳng hiểu tại sao các em ấy lại ngập ngừng khó xử. Hình như có chuyện gì đó khó nói mà các em không dám chia sẻ hay hỏi thẳng Tsubaki chẳng. Cũng đúng, làm người nổi tiếng... làm cầu nối cả ba gia tộc bao giờ cũng phải chịu mấy tình huống thế này. Nó chẳng khác chi việc bị các tay parazzi săn soi dòm ngó không ngừng sẵn đuối.

— Tsuba – chan, hỏi thẳng trả lời thẳng luôn này. Tsuba – chan đang hẹn hò với Mika – chan đúng không?

Thêm một câu nói như sét đánh ngang tai toàn bộ những người đang có mặt trong căn phòng này. Những người bạn của cô bé hồn nhiên vô tư kia không thể không tái xanh tái mét cả gương mặt. Trong khi Tsubaki vô tình làm rơi cách gói thuốc trên tay xuống đất với tình trạng shock toàn tập.

— To... Tohru – chan, cậu lại nói những điều không nên nói rồi. Mau xin lỗi Minamiya – sensei ngay!

— Minamiya – sensei, chúng em xin lỗi!

Vài phút sau thì hắn mới lấy lại bình tĩnh. Hắn khum người nhặt gói thuốc rớt trên tay nhưng sao khó khăn vô cùng. Nói cho chính xác thì từng bộ phận trên cơ thể hắn bắt đầu có tình trạng như máy móc quên không tra dầu hàng tháng.

— Không... không có gì!

Hắn đưa tay quẹt mồ hôi hột chảy dài trên trán và má.

— Điều này thì mình có nghe phong phanh rồi, nhưng khi bị hỏi thẳng vào mặt thế này thì đúng là khó đỡ thật. Cái tin đồn mình và phò tóc tím hẹn hò vẫn chưa bị chấm dứt ư? Thế mà mình cứ nghĩ vụ đó yên ổn rồi chứ... Học sinh trung học đúng là rắc rối quá thể!

.....

— Nếu Tsuba – chan thật sự đang hẹn hò với Mika – chan thì ắt hẳn biết Mika – chan hiện giờ đang ở đâu. Tsuba – chan, cho chúng em biết đi, thầy lén lút hẹn hò rồi giấu Mika – chan ở đâu thế?

Tsubaki nhìn chằm chằm vào cô bé hỏi mình thoáng chốc rồi ngược lên nhìn hai cô bạn bên cạnh với ánh mắt hơi khó hiểu chút.

— Con nhóc này đang nói gì vậy? Phiền hai đứa phiên dịch lại giùm tôi cái!

— Anou... Minamiya – sensei, thật sự thì bọn em được xếp ở chung phòng với Mikazuki. Nhưng tối qua khi về resort thì bọn em không thấy Mikazuki đâu. Vì cậu ấy không tham gia chuyến đi đến Kunitami nên tụi em thiết nghĩ chắc thầy biết Mikazuki đang ở đâu... Nhưng nếu Mikazuki vẫn an toàn thì xem như bọn em lo bằng thừa rồi!

Không phải vấn đề của lũ trẻ nên tốt hơn hết đừng khiến chúng phải lo lắng. Chỉ có điều, chúng thật sự quan tâm đến Mikazuki thì chứng tỏ cô ấy có rất nhiều người bạn tốt xung quanh mình đó chứ. Quan trọng hơn là về Mikazuki... Nghe nhắc đến Mikazuki thì hắn lại nhớ đến những gì đã xảy ra vào tối qua. Hắn sẽ chẳng bao giờ có thể quên được giây phút Mikazuki không còn là chính mình để rồi gây nên những vết thương trên cơ thể mà mình phải che giấu chúng bằng bông băng cùng với lý do vô ý bị xe hơi chẹt ngang

qua khi đi đường. Tsubaki không thể nói cho học sinh cũng như các giáo viên khác việc Mikazuki hiện đang trong quá trình điều trị cùng Chisaki ở một nơi nào đó trên Okinawa mà ngay cả hắn cũng không biết... Chisaki bắt đầu giữ bí mật không chia sẻ cho hắn biết cũng là điều khiến hắn băn khoăn cả một buổi sáng đẹp trời như thế này.

— Không có gì... phò tóc... Mikazuki Tsuchimikaido hiện có chút việc phải làm ở nhà Tsuchimikaido nên đã xin phép rút khỏi chuyến dã ngoại hôm nay... nhưng chắc có khi cả ngày mai, rồi đến lúc về Tokyo không biết chừng. Dù sao thì chuyến đi này cũng được nhà Tsuchimikaido và Kurahashi tài trợ nên tất nhiên bị triệu tập cũng là lẽ bình thường. Mấy đứa không cần phải bận tâm về điều ấy... Cô ta hiện giờ đang được chăm sóc khá đặc biệt!

— Vâng... nếu được vậy thì tốt quá. Mặc dù cũng hơi tiếc khi chúng mình không được vui đùa thỏa thích cùng Mikazuki... Nhưng biết làm thế nào được. Mệnh lệnh của nhà Tsuchimikaido là tuyệt đối mà!

— Hừm hừm, nếu Mika – chan vẫn ổn thì không còn gì đáng bận tâm nữa rồi. Nhưng Tsuba – chan, thầy nên quan tâm đến Mika – chan nhiều hơn đi nhé. Là bạn trai của cậu ấy mà chẳng thêm để ý gì đến cảm xúc của nhỏ cả. Mika – chan mà bị suy nhược cơ thể chỉ vì những điều phiền muộn trong tâm trí thì em không tha cho thầy đâu!

Tsubaki tỏ vẻ ngạc nhiên.

— Suy nhược cơ thể vì phiền muộn? Mấy đứa đang nói gì vậy?

— Minamiya – sensei... thật ra thì ngay từ ngày đầu tiên bước lên tàu, Mikazuki đã có những biểu hiện rất lạ lùng. Cậu ấy không còn năng động, không còn tươi vui, không còn hoạt bát như trước nữa. Chỉ biết nằm một chỗ một mình. Ai hỏi gì cũng chỉ biết trả lời ậm ừ cho qua. Thậm chí còn kéo chăn trùm kín mít không thêm nói chuyện với mọi người nữa cơ. Tụi em lo không biết Mikazuki gặp phải chuyện gì... Có khi nào do áp lực của nhà Tsuchimikaido mà cậu ấy lại như thế không? Minamiya – sensei, thầy là người ở gần cậu ấy nhất... chắc thầy biết gì đó phải không ạ?

Chuyện này thật sự vượt ngoài tầm hiểu biết của Tsubaki. Nhưng khi nghe học sinh khai báo tường thuật từng chi tiết thì hắn mới nghiệm ra mấy điều đó cũng có lý. Theo trí nhớ của hắn thì Mikazuki có biểu hiện khác thường từ cái giây phút hắn đón cô từ trạm xe buýt vịnh Kyuushi đi thẳng đến ga tàu điện siêu tốc cơ. Mikazuki đã phản kháng kịch liệt... rồi lại còn lên giọng mắng nhiếc Tsubaki chẳng thêm quan tâm đến cảm xúc của Chisaki gì gì đó. Cứ nghĩ là do Mikazuki lo lắng cho Chisaki... nhưng xem ra mọi thứ không đơn giản như vậy. Điều khiến hắn lưu tâm nhất vẫn là sự biến chất, mất kiểm soát, và cả căn bệnh được gọi là “rối loạn số lượng neutron trong não” kia. Hắn cảm giác có gì đó bất bình thường ở đâu nhưng vẫn chưa có bằng chứng xác minh cụ thể.

Suy nghĩ mãi suy nghĩ mãi càng bị tắc não. Hắn đưa tay ra sau gãi đầu. Miệng thở dài ngán ngẩm lần thứ n trong suốt quãng đường đời.

— Con gái đúng là chúa phiền toái... Có lẽ mình cần phải tìm hiểu cho ra lẽ chuyện này thì mới mong được ngủ yên trong mấy đêm còn lại!

Từ khi nào Mikazuki đã trở thành tâm điểm chú ý của rất nhiều người. Trong tộc hay ngoài xã hội ai ai cũng lo lắng cho cô ấy. Chỉ mong sao Mikazuki sớm khỏe lại và quay trở lại với cuộc sống bình thường như trước thì thật tốt.

Đúng như những gì Tsubaki nói. Mikazuki tạm thời phải xin rút chân khỏi chuyến dã ngoại cùng lớp để theo Chisaki điều trị căn bệnh mình đang mắc phải. Sau vụ việc tối hôm qua, Chisaki không khỏi hoang mang lo lắng đến sức khỏe của Mikazuki. Chuyện rối loạn cảm xúc, tấn công Tsubaki vô cớ là bằng chứng thuyết phục nhất cho việc tình trạng của cô ấy đang có chiều hướng đi xuống. Chính vì lẽ đó, Chisaki quyết định sẽ tiến hành phẫu thuật cho Mikazuki ngay trong đêm qua. Với đội ngũ tiền sĩ bác học, nhà khoa học, giáo sư đại tài từ khắp mọi nơi đổ về, cùng với sự kết hợp của trang thiết bị hiện đại tối tân nhất chỉ duy nhất phòng thí nghiệm dưới lòng đất độc quyền sử dụng... ca phẫu thuật của Mikazuki diễn ra một cách nhanh gọn lẹ và hiệu quả cực kỳ cao, không lo để lại biến chứng... độ an toàn đảm bảo lên đến 99.9%. Và hiện tại thì Mikazuki đang được chăm sóc đặc biệt ở phòng hồi sức.

Cô ấy vẫn đang chìm trong giấc mơ nào đó chưa tỉnh lại. Chỉ có mỗi Chisaki đang ngồi bên cạnh lặng nhìn Mikazuki một cách xa xăm. Cậu ấy thật dễ thương khi ngủ. Giống như một nàng công chúa vừa ăn phải trái táo độc của phù thủy và đang đợi một chàng bạch mã hoàng tử đến giải thoát bằng một nụ hôn ngọt ngào nồng nàn. Có lẽ cứ sống đúng với ước mơ của mình phù hợp với Mikazuki hơn nhiều... Lại nhớ đến sự việc tối qua, Chisaki càng phiền muộn lo toan nhiều hơn.

— Chisaki – sama, xét theo tiến trình thì mọi thứ diễn ra rất tốt đẹp, không để lại bất kỳ di chứng hay biến chứng gì hết. Chỉ cần Mikazuki – sama tỉnh lại thì có thể quay về với cuộc sống bình thường như trước nên người cứ yên tâm!

Đây là một cuộc đối thoại trong hồi tưởng của Chisaki khi Mikazuki sau ca phẫu thuật. Cô cung chủ nhỏ đến gặp người chịu trách nhiệm giám sát ca phẫu thuật để nhận kết quả, đồng thời cũng nghe một số nhận xét cũng như dặn dò về tình hình hiện tại của Mikazuki. Nhìn chung thì không có gì đáng lưu tâm. Phẫu thuật xong không để lại di chứng, không có tác dụng phụ thì thật quá đối tuyệt vời.

— Nhưng có điều này thần cần lưu ý với người. Là chỗ này!

Người mặc áo blouse trắng chỉ lên bản chụp x quang vùng não bộ của Mikazuki một cách chi tiết rõ ràng để Chisaki tiện theo dõi.

— Ở đây có một khối tròn nho nhỏ. Ở người bình thường thì sẽ không bao giờ tồn tại khối tròn này ngoại trừ Mikazuki – sama. Người cứ yên tâm, theo như kết quả kiểm tra thì đó không phải là khối u, mà nó giống như một mảnh bị thừa ra cũng lớp não thì đúng hơn. Chỉ có điều sau nhiều lần xác thực thì chúng thần phát hiện ra khối tròn nho nhỏ này có chức năng lưu giữ ký ức. Nói một cách khác thì khối tròn này chính là một ổ đĩa chứa đựng những ký ức chưa được khám phá. Khối tròn ngày càng to lên, chứng tỏ Mikazuki – sama sẽ sớm nhớ lại những thứ cần biết!

— Nhớ lại những thứ cần biết. Ý anh muốn nói đến việc Mikazuki sẽ nhớ lại những ký ức “đó” sao?

— Vâng, đúng như thế thưa Chisaki – sama. Vùng ký ức thứ hai này trông như vậy nhưng lại vô cùng mong manh. Chỉ cần một kích động nho nhỏ ảnh hưởng không tốt đến bộ xúc tác thần kinh trong não bộ cũng đủ trở thành một khối thuốc nổ TNT phá tan một quả núi Himaylia trong tích tắc. Và khi ổ đĩa nổ rồi thì những ký ức sẽ lần lượt trở về và trung hòa với ký ức gần đây nhất của Mikazuki – sama. Nếu sử dụng một phép so sánh thì Mikazuki – sama giống như một người thiên cổ vậy!

Chisaki tỏ ra dăm chiêu. Theo sự hiểu biết vốn có của bản thân thì Chisaki rõ thừa rằng: không có tác hại nào đe dọa đến tính mạng của Mikazuki. Chỉ là việc Mikazuki có thêm một vùng trí nhớ nữa thật khiến người khác kinh ngạc. Và điều kinh ngạc ấy lại trở thành mối lo lắng hàng đầu của Chisaki.

— Vậy có cách nào giữ cho vùng ký ức ấy không bị vỡ hay làm cho nó nhỏ xuống hơn không?

— Nó đã to đến thế này rồi thì không có cách gì làm nó nhỏ xuống. Nếu cung chủ muốn thì chúng thần có thể phẫu thuật thêm một lần nữa để cắt bỏ nó đi là xong. Nhưng chúng thần cũng xin cảnh báo trước là nếu làm như thế, tỷ lệ thành công liên quan đến sự sống còn của Mikazuki – sama sẽ từ con số 99.9% xuống chỉ còn duy nhất 5% thôi. Tác động đến hệ thần kinh là một trong những ca khó khăn như đùa giỡn với sinh mạng con người mà trong ngành y lúc nào cũng phải thần trọng. Chỉ cần một chút sai nho nhỏ cũng có thể dẫn đến tử vong!

Nói đến mức ấy thì có cho cả đồng vàng, Chisaki cũng không dám cho tiến hành phẫu thuật cắt bỏ vùng trí nhớ thứ hai của Mikazuki. Vậy là không còn cách nào khác ngoài việc cứ để yên cho nó ngày một phát triển.

— Nếu chúng ta làm theo cách cũ, thay đổi một số dữ liệu trong vùng ký ức chính thì có khả năng chúng sẽ lấn át vùng ký ức thứ hai. Việc này thì xác suất thành công chỉ đạt ngưỡng 50 – 50. Nhưng chí ít vẫn an toàn hơn việc cắt bỏ vùng ký ức thứ hai. Người nghĩ sao Chisaki – sama!

Quả là một quyết định khó khăn nhưng cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Vì sự an toàn của Mikazuki cũng như tương lai tươi sáng sau này. Chisaki đành chấp nhận lời yêu cầu ấy.

— Thôi được, cứ tiếp tục theo như kế hoạch. Tôi không muốn Mikazuki gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào nên cứ theo cách cũ mà làm!

Đó là toàn bộ cuộc đối thoại với người phụ trách ca phẫu thuật của Mikazuki với Chisaki. Tuy rằng đã quyết định như thế nhưng thực ra Chisaki vẫn cảm thấy bồn khoăn. Bồn khoăn không phải vì chuyện Mikazuki liệu có nhớ lại những ký ức ấy hay không. Mà là khi Mikazuki đã nhớ lại rồi, thì cuộc sống, tương lai sau này của Mikazuki sẽ xoay chuyển như thế nào... Giống như Chisaki đã biết trước được điều gì cũng nên.

— Mikazuki!

.....

Không biết có phải do Chisaki cất tiếng gọi trong vô thức hay không mà ngay sau đó Mikazuki từ từ tỉnh lại sau giấc ngủ sâu. Nàng công chúa tóc tím đen đã tỉnh dậy mà không cần đến nụ hôn của chàng bạch mã hoàng tử vô dụng nào đó. Mikazuki nhẹ nhàng mở mắt, liếc sang trái liếc sang phải xung quanh xem mình đang ở đâu rồi từ từ ngồi dậy.

— Mikazuki... Cậu tỉnh lại rồi!

— Chisaki... tớ đang ở đâu thế này?

— Ở phòng nghiên cứu dưới tư trang gia tộc Souma. Cậu không nhớ chuyện gì đã xảy ra vào tối hôm qua sao?

— Tối hôm qua?

Mikazuki ráng nhớ lại xem khoảng thời gian tối hôm qua mình đã làm những gì. Nhưng xem ra thật khó khăn cho một người nếu muốn nhớ lại một chuyện gì đó ngay khi họ vừa hoàn thành xong ca phẫu thuật liên quan đến não bộ lẫn hệ thần kinh. Đương nhiên Mikazuki sẽ có cái nhớ cái không.

Mikazuki nhẹ nhàng đưa tay lên trán mình thì phát hiện ra đầu mình đang được băng bó cẩn thận mấy vòng. Rồi chạm nhẹ thì thấy nó hơi nhức nhối chút xíu.

— Chisaki, bộ tớ vừa gặp tai nạn hay sao mà giờ bị băng bó như xác ướp vậy?

— Làm gì có kia chứ. Là cung chủ tối cao của nhà Tsuchimikaido, làm sao mình cho phép cậu gặp tai nạn được. Đúng theo như tiến độ của kế hoạch, mình đã đưa cậu xuống phòng thí nghiệm và cho tiến hành ca phẫu thuật điều chỉnh số lượng neutron trong não luôn một thể. Các bác sĩ nói phẫu thuật ngay trong khi cậu đang ngủ thì tỷ lệ thành công sẽ cao hơn rất nhiều. Nên mình đã tự ý một mình quyết định mà không thông báo trước cho cậu. Thành thật xin lỗi, Mikazuki!

— Không sao đâu. Nếu ca phẫu thuật thành công, không gây đau đớn khó chịu cho tớ là được rồi. Dù sao thì tớ cũng rất tin tưởng Chisaki mà... Cảm ơn vì đã luôn cố gắng vì tớ, Chisaki!

— Mikazuki!

Mọi thứ dường như đã quay trở lại với vẻ bình thường vốn có của nó. Hai cô bạn thân thật dễ dàng bỏ qua những xung đột xích mích chỉ bằng một cuộc nói chuyện mặt đối mặt và những nụ cười thật hồn nhiên vô tư. Có lẽ, số của Chisaki và Mikazuki là thân thiết với nhau như hai chị em ruột không thể tách rời hay chia xa. Nếu có chia xa thì chắc do họ phải chuẩn bị lật sang một trang khác trong cuộc đời là lên xe hoa với người đàn ông mà mình yêu thương nhất thôi.

Nhưng khi nói về những cuộc xung đột mâu thuẫn. Thì lại đánh động đến sự việc hôm qua trong khu tắm suối nước nóng. Mikazuki đã không kiềm nén được cảm xúc, gây náo nhậy với Chisaki rồi chạy vụt ra ngoài. Cô chỉ nhớ được lúc mình chạy ra đến tận biển và bị một ai đó bắt lại, còn khúc sau thế nào thì cứ như một vết mực đen mờ hết cả đường đi. Quan trọng là Mikazuki cảm thấy có lỗi rất nhiều với Chisaki.

— Chisaki, cho mình xin lỗi nhé. Lẽ ra mình không nên lớn tiếng với cậu. Lúc đó... mình cũng không biết tại sao mình lại dễ dàng mất kiểm soát như thế nữa. Giờ nghĩ lại thì mình thật không phải. Tha thứ cho mình, Chisaki!

Chisaki cũng đâu để tâm gì. Hơn nữa lỗi cũng đâu phải của Mikazuki. Nếu có bất lỗi thì chỉ trách Chisaki không thành thực với cảm xúc của bản thân, để Mikazuki phải lo lắng. Mikazuki trở nên như thế cũng vì quá lo lắng cho Chisaki mà thôi. Cô cung chủ nở một nụ cười như thiên thần hạ trần.

— Đừng nói lời xin lỗi mình Mikazuki. Nguyên nhân của mọi chuyện đều bắt nguồn từ mình mà ra. Đáng lẽ người phải chịu trách nhiệm phải là mình mới đúng!

— Nhưng mà mình...

— Được rồi được rồi mà... nếu chúng mình cứ thay phiên nhau nhận trách nhiệm như vậy thì không chừng lại xích mích nữa mất. Đừng chuyện này ở đây thôi Mikazuki!

Nghe Chisaki nhất quyết kết thúc mối bất hòa ấy tại đây, Mikazuki cũng đành nghe theo chứ biết phải làm thế nào bây giờ... Mặc dù trong lòng nàng công chúa tóc tím đen vẫn còn canh cánh như chưa cảm thấy thỏa đáng lắm. Vẫn còn điều gì đó khiến Mikazuki phải bận tâm, phải suy nghĩ, phải lo âu tuy hiện tại mình đang là một con bệnh đang chờ ngày được xuất viện.

— Mikazuki này. Mình đã suy nghĩ rất nhiều về những điều hôm qua. Cậu nói đúng, là do mình sợ mối quan hệ giữa mình và Tsu – kun sẽ không còn được như mình mong muốn. Hoặc cũng có thể do mình sợ rằng mình không thể trở thành một Lumina thứ hai nên mình đã giấu đi cảm xúc của mình suốt bấy lâu nay. Tsu – kun là người rất đặc biệt đối với mình... là người mình sẵn sàng từ bỏ tất cả để giúp cho cậu ấy được hạnh phúc. Và mình không bao giờ hối hận về điều đó. Cậu nói đúng Mikazuki... một người bị động như Tsu – kun, nếu không thử mở lời trước thì cậu ấy sẽ không biết, và mối quan hệ của tụi mình cũng sẽ chẳng đến đâu cả. Mình quyết định nghe theo trái tim mình mách bảo... Mình yêu Tsu – kun... mình yêu Tsubaki Minamiya!

Vậy là cuối cùng Chisaki cũng đã chịu thừa nhận cảm xúc của mình đối với Tsubaki. Phải... như thế là tốt nhất rồi. Chisaki sẽ không tự dày vò bản thân vì thứ tình yêu đơn phương không thể chia sẻ... không còn phải khổ nỗi mỗi khi nhìn người mình yêu thương phải đắm chìm trong bóng tối trong khi chính bản thân mình không thể trở thành chỗ dựa cho người ấy. Chisaki chịu thừa nhận... chịu dồn hết tình cảm của mình để thừa nhận... Vậy thì cậu ấy cũng sẽ dồn hết tình cảm để mở lời với hân. Và một cô gái tuyệt vời, công dung ngôn hạnh như Chisaki... chắc chắn hân sẽ không từ chối dù bất kỳ lý do gì đi nữa.

Sâu trong trái tim se thắt quặn đau này, Mikazuki mừng thầm cho Chisaki. Cô thiết nghĩ có lẽ đã đến lúc mình rút chân ra khỏi mối tình tam giác nhức đầu này được rồi. Một người đến sau thì không bao giờ có chỗ chen chân. Chisaki và Tsubaki xứng đôi với nhau hơn nhiều.

— Thế còn cậu thì sao Mikazuki? Tình cảm của cậu đối với người mình thích là như thế nào? Nó có giống như của mình đối với Tsu – kun không?

Mikazuki tròn mắt ngạc nhiên, Cô ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào Chisaki vẫn đang kiên định với nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi thường ngày. Mikazuki tự hỏi tại sao Chisaki lại hỏi như thế. Mình đã chọn sẽ khép lại tình yêu của mình để Chisaki được hạnh phúc... thì tại sao Chisaki lại chủ động mở con đường khác cho mình như vậy?

— Tình cảm của mình ư? Cậu đang nói gì thế, mình thật sự không hiểu!

— Vậy để mình hỏi cách khác cho dễ hiểu hơn nhé. Tình cảm của mình đối với Tsu – kun như một ngọn lửa không bao giờ tắt. Vậy thì tình cảm của cậu đối với Tsu – kun lớn đến đâu hả Mikazuki?

Chisaki đã biết rồi... biết Mikazuki cũng đem lòng thích Tsubaki. Lẽ nào vì nguyên nhân đó mà Chisaki vẫn cứ ngập ngừng không dám tiến thêm bước nữa vì hạnh phúc của chính bản thân mình sao? Chisaki không dám bước đến gần Tsubaki vì không muốn Mikazuki phải đau khổ... Đúng là kỳ lạ. Chỉ vì không muốn Chisaki sống trái với ước mơ của mình nên Mikazuki quyết định sẽ từ bỏ Tsubaki. Còn Chisaki thì không muốn Mikazuki phải đau đớn nên đã cố gắng giữ mối quan hệ giữa cô cung chủ nhỏ với Tsubaki như hai người bạn thân thiết. Cả hai cô gái vì nhau mà chịu đựng những thiệt thòi về mình... Một tình bạn ngốc nghếch nhưng cũng thật đáng khâm phục đầy nước mắt.

— Mình đã trả lời cho cậu biết về tình cảm của mình rồi. Đến phiên cậu nói cho mình biết đi Mikazuki. Cậu thích Tsu – kun đến mức độ nào?

— Mình... mình...

Mikazuki cứ ngập ngừng ấp úng không thể trả lời thành câu rõ ràng.

— Vì sao cậu lại thích Tsu – kun? Vì cậu ấy là thiên tài hội họa đã từng đạt giải nhất cuộc thi mỹ thuật quốc tế với bức vẽ “ Hoa anh đào đỏ” sánh ngang với tác phẩm “nàng Monalisa” hay “tiếng thét” mà cậu ngưỡng mộ!

— Chỉ 0.5% thôi!

— Hay vì Tsu – kun là thiếu chủ tối cao của nhà Minamiya. Được phép hưởng toàn bộ tài sản của thống lĩnh đời trước để lại?

— Chỉ 0.5%. Đó vẫn chưa phải là nguyên nhân chính!

— Thế thì 99% còn lại là vì đâu? Vì sao cậu lại thích Tsu – kun? Mikazuki?

— Vì những điều cậu đang nói đều thuộc về Minamiya – san. Anh ta không chỉ là người đã vẽ nên “hoa anh đào đỏ”... không chỉ là thiếu chủ của tộc nhà Minamiya... không chỉ là một Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư giỏi nhất ba năm trước, mà còn là một Ronin lang thang khắp nơi không có mục tiêu cụ thể. Minamiya – san là một người vừa dỏ hơi vừa tự kỷ, chỉ thích xăm soi xúc xiểm chọc ngoáy người khác, suốt ngày cảm râm thế giới này không đáng sống, mặt mày thì cau có cứ như viên đạn sẵn sàng bắn thẳng vào tim người khác mỗi khi có ai đó cố gắng bắt chuyện. Anh ta không lắng nghe người khác nói bằng tai... không bao giờ từ bỏ những thứ quan trọng đối với mình... luôn cố gắng bảo vệ điều quan trọng ấy bằng tất cả sinh mạng như một lời xin lỗi đến những lỗi lầm trong quá khứ... Phải... anh ta là như vậy đấy, xấu xa tàn bạo nhưng cũng rất nhẹ nhàng êm dịu. Và đó là những gì mình thích ở người con trai ấy... Chisaki, mình thích... không, mình yêu Tsubaki Minamiya!

Đến phiên Mikazuki thổ lộ cảm xúc của mình cho Chisaki. Đường như không còn sự ngập ngừng giữa hai người con gái. Họ nhận ra nếu cứ mãi im lặng nhường cho người kia thì cuối cùng chẳng thể đi đến đâu được hết. Chính vì thế, họ quyết định sẽ chủ động nói ra tình cảm của mình.

Sau cùng cũng được nghe những lời nói thật lòng nhất, và quan trọng hơn Mikazuki không còn tự lừa dối cảm xúc của mình nữa. Chisaki đã có thể nở một nụ cười hiền hòa như một đóa hoa nở rộ rực rỡ.

— Uh, có như thế thì mới là Mikazuki mà mình biết. Dám thẳng thắn đối diện với cảm xúc của mình không bỏ chạy, đó cũng là một tinh thần Bushido đáng quý cần được giữ gìn và noi theo. Tiếp tục nghe theo những gì con tim cậu mách bảo đi Mikazuki!

— Mình được phép làm theo những gì mình thích ư? Chisaki... chuyện đó là không thể được... Cậu đã yêu anh ta suốt hơn mười năm nay... trong khi mình mới là người chen ngang vào mối tình của cậu... Mình không có quyền... Chisaki, đáng lý ra cậu phải là người có được niềm hạnh phúc... Chisaki... Mình quyết định rồi... Mình sẽ trở thành cung chủ. Cậu vẫn còn giữ quy định người nhà Tsuchimikaido có quyền tự tiện cử bản thân thành thống lĩnh phải không? Mình sẽ trở thành cung chủ nhà Tsuchimikaido. Khi đó cậu sẽ được tự do... cậu có thể tự do yêu...

Nhẹ nhàng như một chiếc lông vũ thoảng qua theo cơn gió thoảng. Chisaki dịu dàng ôm lấy Mikazuki vào vòng tay ấm áp của mình. Cô cung chủ nhỏ khê thì thầm những điều ngọt ngào nhất bên tai cô bạn thân.

— Cảm ơn cậu rất nhiều Mikazuki. Cuộc đời mình có lẽ sẽ chẳng bao giờ được thanh thản nếu không được gặp cậu. Có được một người bạn tuyệt vời như Mikazuki là điều hạnh phúc nhất của mình rồi... Tsu – kun rất quan trọng đối với mình... nhưng cậu cũng thế Mikazuki. Nếu phải đứng nhìn người bạn thân yêu chịu khó khăn bất hạnh trong khi mình lại đang có sự hạnh phúc thì thà ngay từ đầu mình cứ như hiện lại cho xong. Mikazuki... cậu không thể trở thành cung chủ nhà Tsuchimikaido, mình không cho phép cậu làm điều đó... Cái danh thống lĩnh nhà Tsuchimikaido sẽ được để lại cho thế hệ hậu sinh của Chisaki Tsuchimikaido. Mikazuki... sau khi cuộc chiến này kết thúc, mình sẽ ban cho cậu một nhiệm vụ cuối cùng dưới tư cách là cung chủ... Cậu phải sống thật hạnh phúc ... nghe rõ chưa?

— Chisaki...

Một lần nữa, Mikazuki vỡ òa khi từng giọt nước mắt lấp lánh như những viên ngọc trai chảy dài trên bờ má xinh xắn. Cô ấy ghì chặt lấy Chisaki để mình có thể nói lời xin lỗi rõ nhất.

_ Mình xin lỗi Chisaki... xin lỗi... mình chỉ là một đứa ích kỷ chỉ biết nghĩ cho bản thân... xin lỗi Chisaki!

.....

Chisaki và Mikazuki, giữa hai cô gái luôn tồn tại một sợi dây liên kết vô cùng kỳ lạ gắn chặt lấy định mệnh với nhau. Họ thân nhau như chị em ruột chung một nhà... và cùng đem lòng yêu chung một người để rồi trái tim cả hai đều trở nên khó xử. Và họ cũng không để ý thấy rằng cuộc trò chuyện tâm sự của hai người con gái vô tình vào tai một chàng trai có mái tóc bạch kim, gương mặt lạnh lùng đứng bên ngoài cửa từ lúc nào.

Là Hajima thiếu chủ... Chàng thống lĩnh trẻ tuổi gia tộc Kurahashi đã có mặt dưới phòng thí nghiệm của nhánh tộc Souma và vô tình nghe được hết toàn bộ sự việc. Không biết trong tâm tư ngài ấy đang suy nghĩ đến điều gì. Chỉ biết sau khi nghe xong, Hajima thiếu chủ rời khỏi nơi đây, quay lưng bước đi một cách lạnh lùng hờ hững như thể đã quyết định điều mà mình cần phải làm.

.....

Ở Thiên Chiếu Gia Trang Okinawa, có một vị thần nhỏ nhắn xinh xinh với vóc dáng Loli trong bộ trang phục wasou lolita rất dễ thương đang nằm dài cổ ngoài hiên nhà, vừa ngắm trời ngắm đất ngắm cây ngoài vườn, lâu lâu lại kê chén rượu lên miệng nhấp nhấp và kết thúc bằng một làn khói thuốc từ trong chiếc tẩu dài kẻ bên. Thông thường thì ngài chỉ đơn thuần uống rượu hưởng hoa... Nhưng lần này thì không phải thế. Ngoài những thứ bình thường được bày ra trước mặt thì còn có thêm một bộ bàn cờ kỳ lạ với những quân binh cũng lạ nốt. Và Akifusa – sama đang tập trung sao cho sắp xếp những quân cờ đầy đủ trên bàn, không thừa mà cũng không thiếu bất kỳ một vị trí nào.

_ Ôi trời, dù có đi bước nào đi nữa cũng không thể bỏ qua nó. Đúng là số phận đã định đoạt chiến trường phải như thế không thể chối cãi hay thay đổi!

Ngài gãi đầu sờn sột, miệng thở dài ngán ngẫm theo kiểu chịu thua.

_ Nhưng nếu có Tsubaki – bou ở đây thì biết đâu nó lại nghĩ ra hướng giải khác cũng nên... Mà mình bắt đầu dựa dẫm vào nó quá rồi. Phải tự thân vận động mới được!

_ Akifusa – sama, nếu đi nước bên này thì sao - desu?

Bỗng nhiên Hanabi xuất hiện và nhẹ nhàng đặt một quân cờ lên bàn.

_ Oh, nhìn trông cũng hợp lý đấy chứ. Nếu đi tiếp con này rồi con này thì sẽ ra được đáp số cần tìm... Hanabi – bou, từ lúc nào mà đầu óc người trở nên nhạy bén hơn thế? Thật không giống người một chút nào cả!

_ Vì trước đây Tsubaki – dono đã từng hướng dẫn cho thần cách chơi cờ nên thần có biết chút đỉnh. Akifusa – sama, thần cứ bắn khoản trên bộ bàn cờ bên mình tại sao lại thừa ra một quân cùng màu và thay vào đó là một quân khác màu so với những quân còn lại?

_ Hối rất hay Hanabi – bou... Người có thấy quân cờ cùng màu ta để bên ngoài này là dễ dàng liên tưởng đến ai không?

_ Quân cờ này ư?

Hanabi nhìn xuống quân cờ bên ngoài được khắc họa chibi một ai đó rất dễ thương quen thuộc.

_ Nó không phải quân cờ được điêu khắc thành hình dạng của Tsukusa hime – sama sao – desu?

_ Chuẩn rồi đấy Hanabi – bou. Đây chính là Tsukusa – bou. Ta từng có ý định sẽ để Tsukusa – bou vào vị trí này nhưng con bé đã rời khỏi cuộc chơi quá sớm. Một vị trí quan trọng như thế mà bị bỏ trống thì là một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng. Vì thế, ta quyết định sẽ lấp vào chỗ ấy bằng sức mạnh của gia tộc Saotome!

_ Đó là lý do vì sao ngài gửi thư triệu tập tự nguyện đến William – dono sao ạ - desu?

_ Phải... gia tộc Saotome, bộ kiếm pháp chỉ truyền lại cho con cháu mang chung huyết thống trong tộc... Shinkiro no Tsuki!

_ Nhưng tại sao lại là Shinkiro no Tsuki của gia tộc Saotome? Tại sao ngài không chọn một đồng minh khác ngoài tộc Saotome – desu?

_ Hanabi – bou. Muốn đánh lạc hướng quân thù để cho công chủ trốn thoát thì họ sẽ sử dụng một kế sách được gọi là “ công chủ giả”. Nhưng nếu để “công chủ giả” một mình thì sẽ rất dễ khiến kẻ địch nghi ngờ ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Do đó, bên cạnh “ công chủ giả” bao giờ cũng có một kiếm khách vệ sĩ như những lãnh chúa khác. Với kỹ năng của một gia tộc Shinobi danh bất hự truyền, ta thiết nghĩ tên nhóc tóc vàng đó rất thích hợp đứng vào vị trí của Tsukusa – bou. Nhận trách nhiệm bảo vệ “ công chủ giả” để “ công chủ thật” được an toàn cho đến phút cuối cùng. Đó là một trách nhiệm vô cùng nặng nhọc và nguy hiểm đấy Hanabi – bou!

Hanabi chợt cất tiếng thở dài một hơi.

_ Vâng, dù không muốn thừa nhận nhưng thực sự chúng ta đã để cho gia tộc Saotome lún quá sâu vào bánh xe số phận của ba phân gia. Nhưng không một ai có thể làm tốt vị trí này như William – san... Lần này, Thiên Chiếu Gia Trang lại mang nợ gia tộc Saotome rất nhiều rồi – desu!

_ Hoặc có lẽ đây là số phận mà các vị thần đã sắp đặt sẵn... Hanabi – bou, bản thư triệu tập cho cung chủ nhà Tsuchimikaido, thiếu chủ nhà Kurahashi, cháu gái thần biển và hậu duệ nhà Saotome... Ngày mai ta có chuyện cần nói với chúng!

_ Vâng... vậy còn thống lĩnh nhà Minamiya thì sao ạ - desu?

_ Không cần thiết, riêng thống lĩnh nhà Minamiya thì không cần phải đến... Nói thẳng ra là ta không muốn nó có mặt trong buổi diện kiến ngày mai... Chỉ bốn đứa kia thôi. Thăng nhóc ấy có lẽ nên ở bên cạnh “ công chủ thật” thì tốt hơn. Vì dù sao, trách nhiệm của nó cũng là để bảo vệ cho “ công chủ thật” mà!

_ Mình trả Mikazuki về lại với cậu như đã hứa. Nhớ thay mình để mắt đến Mikazuki nhé!

Đúng theo như lời hẹn đã được dặn trước, Mikazuki được Chisaki đưa về lại khu resort Light Late Night sau khi ca phẫu thuật kết thúc. Tuy nhiên, tình trạng sức khỏe của Mikazuki không thể bình phục trở lại như lúc ban đầu trong một sớm một chiều được. Mặc dù đã được phép gỡ bỏ lớp băng quấn đầu nhưng sẽ tốt hơn nếu tránh để cô ấy bị kích động mạnh ảnh hưởng đến hệ thần kinh trong não bộ. Nếu không hậu quả thật khôn lường.

Mikazuki đã trở về phòng cùng với bạn bè cùng lớp. Có lẽ cô ấy sẽ viện một lý do nào đó cho việc không tham gia chương trình đến Izena Island ngày hôm nay. Cái đó thì phải phụ thuộc vào Mikazuki rồi.

Còn về phần Tsubaki. Sau một ngày làm việc mệt mỏi, cơ thể hắn siêu vẹo không thể đứng thẳng nổi. Quần áo bắn thủ bụi bặm chung với mồ hôi. Nhìn cứ như hắn vừa đi ăn xin ở đâu đó về không biết chừng. Đó là chưa nói đến hắn tiếp chuyện với Chisaki bằng giọng điệu chán chường như vừa thua đậm chứng khoán.

_ Oh, cậu đưa cô ta về an toàn là được rồi. Ít ra tớ cũng không cần phải nghĩ ra tùm lum lý do để đối trấu với lũ giáo viên kia. Cái cô vệ sĩ thân cận của cậu nổi tiếng thật đấy. Đi đến đâu ai cũng nói ai cũng hỏi. Cứ nghĩ tớ hay đi cùng cô ta nên lúc nào cũng bám lấy tớ mà hỏi “Mikazuki – sama đi đâu mất rồi”. Để vệ sĩ nổi tiếng hơn cung chủ liệu có ổn không vậy?

_ Tee hee, càng tốt chứ sao. Mình thật sự rất vui khi biết Mikazuki được nhiều người yêu mến và quan tâm đến như thế. Lúc đầu mình cứ lo sợ Mikazuki bị mọi người lánh xa chỉ vì xuất thân từ nhà Tsuchimikaido. Nhưng xem ra mình lo bằng thừa thì phải!

_ Uh, cậu lo bằng thừa chuyện này rồi. Đơn giản vì cô ta luôn được mọi người yêu quý nên sẽ không bao giờ bị bơ vơ giữa chốn xã hội giống tớ đâu mà lo!

_ Cậu cũng đâu còn như thế nữa đâu Tsu – kun. Từ khi cậu trở thành giáo viên, mình thấy cậu hoạt bát hơn, năng động hơn đó chứ. Có thể nó hơi mệt mỏi khó khăn nhưng cậu không thấy nó rất vui ư? Và điều quan trọng nhất là cậu đã được mọi người công nhận rồi còn gì... điều đó chẳng phải rất tuyệt sao?

Nghe Chisaki phân tích thì hần vỡ ra được nhiều điều. Trước đến giờ hần cứ nghĩ “Nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò”. Học sinh là cơn ác mộng thứ ba của loài người. Chỉ biết quậy phá từng bưng và gây ra mấy trò phiền phức là giỏi. Nhưng xem ra nếu nhìn từ một góc độ khác thì Tsubaki nhận ra mình cũng đã có được một khoảng thời gian vui vẻ với chúng. Tuy mệt mỏi nhưng bù lại rất vui khi chúng không ngừng tìm đến mình. Mới đây, còn có học sinh gọi mình là Tsuba – chan... nghe thì có vẻ hơi trẻ con nhưng đó cũng là một mức đánh dấu cho sự thân thiện của chúng.

Tsubaki đưa tay ra sau gáy gãi sồn sột.

__ Có lẽ cậu nói đúng. Nếu nhìn theo hướng khác thì chúng cũng có nét đáng yêu của chúng!

__ Tsu – kun. Cậu thay đổi nhiều quá... Có khi chính vì thế mà rất nhiều người cảm lòng vì cậu!

__ ? Hả, Cậu vừa nói gì vậy?

__ Không có gì. Xem như mình chưa nói gì đi!

Chisaki quay lưng lại.

__ Ngày mai cậu sẽ đi dã ngoại cùng trường phải không?

__ Oh... Nếu không có gì thay đổi thì ngày mai cho lũ loi nhoi kia đi ngắm đà điểu ở Ostrich Show Land. Đến trưa thì dùng bữa ở Nagadoya. Chiều tiếp tục đến Natural Stone Garden. Sau đó thì phi thẳng về resort kết thúc ngày thứ tư. Hầy... sắp kết thúc chuyến đi khiến tớ cảm thấy khỏe ghê. Hy vọng từ giờ đến đó đừng xảy ra phiền toái gì cho tớ an tâm đi ngủ!

__ Uhm, nếu thế... thì ngày mai mình nhờ cậu để mắt đến Mikazuki nhé. Nhờ cậu chăm sóc cho Mikazuki trong thời gian này. Đưa cậu ấy đi chơi, tham quan chỗ này chỗ kia. Đây cũng là lần đầu tiên Mikazuki được đến Okinawa mà. Không đi thăm thú thì thật uổng phí!

__ ? Điều đó thì đương nhiên rồi. Là giáo viên thì không cần cậu nhắc tớ cũng có trách nhiệm để mắt đến cô ta. Còn cậu... hình như ngày mai có kế hoạch gì hả?

__ Uhm, một chút chuẩn bị cho ngày thứ bảy trọng đại. Mình cần phải triệu tập các chiến binh Samurai từ gia tộc Tsuchimikaido đến Okinawa. Cả Hajima cũng đã làm như thế rồi. Tsu – kun, chỉ còn lại Samurai nữ của nhà Minamiya. Cậu hiện đang là thống lĩnh, nên mọi người sẽ hành xử theo đúng như mệnh lệnh của cậu. Đừng lơ là mất cảnh giác nhé!

Tsubaki xua tay.

__ Rồi rồi, hiểu rồi... tớ sẽ triệu tập chúng ngay. Như thế vừa ý cậu rồi phải không?

__ Tee hee... Tsu – kun đúng là một đứa trẻ ngoan!

Chisaki bỗng dừng quay lại và chạy thẳng đến chỗ hần với một nụ cười rất xinh trên môi.

__ Đã là một đứa trẻ ngoan thì sẽ được thưởng... Cúi thấp người xuống nào Tsu – kun!

__ Hả? à ừ...

Lúc đầu Tsubaki chẳng hiểu Chisaki đang tính làm gì. Nhưng nếu cô ấy nói hần hạ thấp người xuống thì hần chẳng có lý do để nghi ngờ. Hần làm theo những gì Chisaki dặn. Cô cung chủ nhỏ nhẹ nhàng áp hai bàn tay ấm áp lên hai bên má hần. Bắt đầu khẽ thì thầm những lời nói dịu dàng kể bên tai hần.

__ Đây là lần đầu tiên và cũng sẽ là lần cuối cùng mình làm điều này. Đừng bao giờ quên nhé Tsu – kun!

Món quà mà Chisaki dành tặng cho hần chính là một nụ hôn ngọt ngào lên giữa trán Tsubaki. Tuy có hơi chút bất ngờ nhưng hần không thể phủ nhận rằng giây phút này thật tuyệt vời. Đôi môi nhỏ nhắn mềm mại. Cùng với hơi ấm từ đôi bàn tay. Tsubaki chỉ muốn thời gian ngừng lại ngay lúc này càng lâu càng tốt.

Vài giây sau Chisaki mới buông hần ra. Cô cung chủ nhỏ vẫn giữ nguyên nụ cười thường ngày rồi từ từ tiến về phía sau vài bước chân.

__ Thế nhé Tsu – kun. Gặp lại cậu sau... chúc ngủ ngon!

_ À... ừ... ngủ ngon Chisaki.

.....

Khi Chisaki chạy đi mất rồi, hần đường như vẫn chưa lấy lại được chính mình. Mắt cứ tròn to như thể đang thấy một sinh vật huyền thoại đáng lý ra không hề tồn tại trên cõi đời này vậy. Nó không phải ảo giác đâu... cái cảm giác nhỏ nhẩn mềm mại từ bờ môi đó vẫn còn in đậm lại trên trán đây này. Tsubaki đưa tay chạm nhẹ vào vị trí ấy rồi phì cười nhẹ một cái.

_ Chisaki cũng thay đổi nhiều quá nhỉ? Trước đây chỉ biết đứng phía sau bám lấy vấu áo mình. Nhưng bây giờ thì đã bạo dạn hơn rồi... Cứ tiếp tục như vậy thì chẳng mấy chốc cậu ấy sẽ lấy chồng khi nào mình chẳng hề hay biết!

.....

Cứ nghĩ Chisaki đã về phòng rồi... nhưng thực chất thì không. Chạy được một nửa chặng đường thì cô cung chủ nhỏ dừng lại ở một góc. Chisaki tựa lưng vào tường, tay trái đặt lên trước ngực cùng hơi thở dốc không thể kiểm soát. Toàn thân cô ấy khẽ run lên từng đợt đến nỗi đôi chân chẳng thể đứng vững được nữa. Chisaki gục xuống sàn, nước mắt lăn chã rơi từ gương mặt xinh đẹp ấy thấm ướt tấm thảm khu resort.

_ Tsu – kun... mình yêu cậu... mình rất yêu cậu... Tsu – kun... nhưng mình... không thể hạnh phúc một mình được... Mình không xứng đáng với cậu... Tsu – kun...

66. Chương 65: Chương 65

_ Mấy đứa đã có mặt đông đủ hết rồi phải không?

Có mặt đông đủ thì chỉ có bốn người bao gồm Chisaki, Hajima, William và Nanami, đúng như với yêu cầu triệu tập của ngài Akifusa. Theo lệnh đẳng ngài tối cao, thiếu chủ nhà Kurahashi, cung chủ nhà Tsuchimikaido, hậu duệ nhà Saotome và cháu gái thân biển sẽ diện kiến ngài Akifusa tại Thiên Chiếu Gia Trang phiên bản Okinawa vào sáng ngày kế tiếp, tức là sáng ngày thứ tư trong bảy ngày. Vậy là thời hạn ba ngày còn lại tính từ giây phút này đến trận chiến với thần linh.

_ Được, vậy thì ta sẽ bắt đầu. Điều đầu tiên, ta sẽ bắt đầu với một câu hỏi. Các người có cảm thấy buổi diện kiến ngày hôm nay còn thiếu thứ gì không?

Thiếu thứ gì là thứ gì? Bỗng dưng hỏi như thế thì người bình thường chẳng thể trả lời được. Mà đó là người bình thường. Chứ còn những người khác thường... những người đặc biệt thì biết rõ câu trả lời. Và thật sự họ cũng rất muốn được giải đáp khúc mắc này.

_ Thừa Akifusa – sama. Vẫn còn thiếu Tsubaki – dono, thống lĩnh tối cao của nhà Minamiya!

_ Trả lời chính xác Nanami – bou. Từ giây phút các người đến Okinawa đến giờ, các cuộc họp như thế này của chúng ta chỉ tập trung vào một mục tiêu duy nhất là đối phó với Susanoo. Nếu thế thì sự có mặt của Tsubaki – bou là điều vô cùng quan trọng. Nhưng hôm nay ta không triệu tập nó đến là đều có lý do!

_ Oh my, Akifusa – sama, Kazuto – kun hiện tại đang rất bận với công việc mới của mình. Sáng nay, cậu ấy phải đưa học sinh đến công viên dã dã rồi chiều còn đi vườn đá thiên nhiên nên không có thời gian để tham gia những sự kiện thế này. Ngài cứ phổ biến thoải mái đi ạ. Chúng thần sẽ nhận trách nhiệm truyền đạt lại cho Kazuto – kun!

Ngài Akifusa nhẹ nhàng hạ chiếc tẩu thuốc xuống gạt tàn. Tay phải nâng bình rượu hồ lô đổ ra chén rồi đưa chiếc chén ấy về phía William đi đôi cùng nụ cười đắc chí.

_ Tiểu tử nhà Saotome. Kể từ khi người đồng ý hợp tác với Thiên Chiếu Gia Trang và ba gia tộc thì dường như biết tự ý hành động và tự xem mình như một người không thể thiếu đối với trận chiến này rồi phải!

— Oh my oh my. Thần làm gì dám có gan ngang cuồng như thế. Thần nói điều này không phải với cương vị là thiếu chủ đại diện cho gia tộc Saotome... mà là một người bạn cùng phòng với Kazuto – kun. Hơn nữa, thần cho rằng đang có một sự hiểu nhầm nho nhỏ gì đó ở đây thì phải. Thần, William Doyle Saotome nguyên danh thanh kiếm của mình để bảo vệ cho thiếu chủ nhà Minamiya chứ không phải vì Thiên Chiếu Gia Trang. Đối với William D. Saotome... Kazuto Minamiya, hay còn biết đến là Tsubaki Minamiya mới thật sự là lãnh chúa của thần!

Ngài Akifusa càng tỏ ra thích chí hơn thế nữa.

— Trả lời rất hay, William tiểu tử. Lòng trung thành của người đối với thống lĩnh nhà Minamiya ta ghi nhận... Và quả thật lần này, ta phải chủ động cầu xin sự giúp đỡ của người. Thiếu chủ nhà Saotome, người đang nắm giữ một trách nhiệm cực kỳ quan trọng, thay cho vị trí chủ tiền nhiệm của nhà Minamiya. Chính vì thế... một lần nữa, ta mong được sự giúp sức của gia tộc Shinobi Saotome!

— Nar nar... nếu Kazuto – kun không lên tiếng thì xem như thần cũng không còn sự lựa chọn nào khác nhỉ, uh hế hế hế hê hê hêyyyyy!

.....

— Akifusa – sama, xin ngài hãy giải thích cho chúng thần biết lý do vì sao Tsu – kun không cần có mặt trong buổi diện kiến hôm nay ạ? Chisaki lên tiếng hỏi.

— Hừm. Để trả lời câu hỏi đó... Ta muốn các người nhớ lại truyền thuyết Amaterasu và Susanoo. Cái truyền thuyết mà hàng đời các người phải luôn ghi nhớ và không bao giờ được phép quên đến suốt phần đời còn lại!

Nếu là về truyền thuyết xích mích giữa Amaterasu và Susanoo. Chuyện con gái thần biển kết hôn với một người thường sinh ra cháu gái thần biển. Kể cả chuyện ba môn đệ của Amaterasu phải chiến đấu bảo vệ cô cháu gái trước sự giận dữ của thần nhưng rồi phải gánh lấy một lời nguyền kéo dài suốt lịch sử ba gia tộc thì quả thật ai cũng biết. Chỉ trừ những người ngoài cuộc thì không... chẳng hạn như...

— William – san. Về truyền thuyết nhân ngư, chắc là anh không biết phải không? Nanami quay sang hỏi William.

— Truyền thuyết nhân ngư... Có phải cái truyền thuyết về cô con gái ương bướng của thần Susanoo kết hôn với thường dân sinh ra đứa cháu gái bị ông ngoại hăm he bắt trở về biển bất cứ lúc nào không?

— Vâng, chính xác, cháu gái thần biển là... mà khoan đã, anh biết về truyền thuyết đó ư?

— Oh, có gì đâu mà không biết. Đã quyết định sẽ cùng Thiên Chiếu Gia Trang tham gia vào sự kiện cơn giận dữ của thần linh thì chỉ ít tôi cũng phải tìm hiểu đã chứ. Đó là chưa kể hồi còn ở bên Anh quốc, tôi rất hay mê nghe đòi Kazuto – kun kể cho tôi nghe về truyền thuyết ấy nên có biết đôi chút!

— Ngay cả William – bou cũng biết thì chứng tỏ nó không còn là bí mật của riêng ba gia tộc chúng ta nữa. Càng hay, càng đỡ cho ta khỏi thời gian khi phải ngồi để kể lại cái truyền thuyết ấy cho lính mới. Biết đại khái như thế là đủ dùng rồi!

— Nhưng truyền thuyết đó thì có liên quan gì đến Tsu – kun ạ?

— Chisaki – bou, trước đây ta đã từng nói... Tsubaki – bou là người giống với tổ tông Minamiya nhất. Từ tính cách, ngoại hình, lẫn tài năng... có thể nói, nó giống như tổ tông Minamiya tái sinh vậy. Cho đến bây giờ ta vẫn giữ nguyên nhận định của mình và còn chắc chắn 100% điều đó là sự thật... Tsubaki Minamiya chính là kiếp luân hồi chuyển thế của Tsuneharu Minamiya, môn đệ thân yêu nhất của Amaterasu tối cao!

So với Chisaki và Nanami không tránh khỏi sự ngạc nhiên sau khi nghe được một bí mật động trời, thì Hajima lẫn William đều làm bộ mặt hơi hình sự căng thẳng chút xíu. Tóm chung, đây là lần đầu tiên bốn người họ được biết đến.

— Tsu – kun chính xác là tổ tông Minamiya tái sinh sao? Là thật ư ngài Akifusa?

— Ta nói xạo bây làm gì cho mất uy tín. Tsubaki – bou đích thực chính là Tsunehara đầu thai. Chỉ có điều... thăng nhóc hiện tại vẫn chưa thể khôi phục lại kỷ ức tiền kiếp của nó. Hay nói một cách chính xác hơn

là nó còn không biết mình là tổ tông Minamiya tái sinh... nên vẫn sống ung dung với thân phận Tsubaki Minamiya như bây giờ!

Hajima thiếu chủ khoanh tay, đảo mắt suy nghĩ một lần rồi phát hiện ra một điều rất khác thường.

__ Chờ một chút đã. Nếu ngài nói Tsubaki là tổ tông Minamiya tái sinh. Vậy thì khí lực trong người hắn...

__ Đúng... vì nó chính là tổ tông Tsuneharu Minamiya. Tuy chưa thể nhớ lại những ký ức kiếp trước, nhưng khí lực của nó luôn đặc biệt hơn so với người bình thường. Lý do vì sao Tsubaki – bou có thể lĩnh hội “chiếc chìa khóa” dẫn đến chiến thắng... lý do vì sao nó có thể chạm tay đến thần linh... đơn giản vì nó vốn dĩ đã mang chất thần trong cơ thể trần tục ấy từ khi mới sinh ra. Khả năng lĩnh hội tất cả mọi thứ chỉ qua một lần quan sát duy nhất... chính là khả năng thiên phú của Tsuneharu Minamiya. Vì thế, các người đừng tự hỏi tại sao trên đời lại tồn tại một đứa trẻ vượt ngưỡng bình thường như nó nữa!

__ Oh my, vậy có khác chi Kazuto – kun là thần. Mà giả dụ cho cậu ấy có là một vị thần đi chăng nữa thì lòng thù hận của cậu ta đối với thần linh cũng giống như một ngọn lửa không bao giờ tắt. Akifusa – sama, nếu ngài thật sự mong muốn Kazuto – kun không trở mặt thì tốt hơn hết đừng tiết lộ chuyện này cho cậu ta biết!

__ Đó là lý do vì sao ta chỉ triệu tập bốn người các người nói chuyện này. Ta theo dõi Tsubaki – bou từ khi nó cất tiếng khóc chào đời, nên hiểu nó còn hơn đấng sinh thành ra nó nữa cơ!

.....

__ Cứ cho Tsu – kun là một vị thần như tổ tông Minamiya... nhưng điều đó thì liệu có làm thay đổi gì được kết cục của cuộc chiến ạ? Chisaki hỏi tiếp.

__ Nếu nói trắng ra thì cũng chẳng thay đổi gì nhiều. Cái ta muốn nói đến ở đây chính là mối liên kết giữa Tsubaki – bou và Tsuneharu Minamiya. Chúng giống nhau về ngoại hình, về tính cách, về khả năng thiên phú, về kỹ kiếm... và thậm chí là về người mình yêu thương nữa!

__ Ý ngài là sao? Giống nhau về người mình yêu thương?

__ Phải... ở kiếp này, Tsubaki – bou đã yêu Lumina đúng không? Yêu một cách điên cuồng, say đắm, mặc kệ giọng lưỡi ra tiếng lạ của thiên hạ, thậm chí nó còn sẵn sàng từ bỏ cuộc sống của một thiếu chủ nhà Minamiya quyền uy để đi theo tiếng gọi của tình yêu. Các người nghĩ vì sao nó lại làm đến cùng như vậy? Vì Tsubaru – bou hành ép nó trong khuôn khổ nhà Minamiya ư? Nếu thế thì không cần đợi cho đến khi Lumina xuất hiện. Tsubaki – bou sẽ vùng lên đấu tranh trước đó vài năm rồi!

__ Nhưng lần đó, Tsu – kun đã nói rằng: nếu muốn chiến thắng Tsubaru – san thì cần phải nghĩ ra một kiếm thức khác với kiếm pháp nhà Minamiya. Và rồi cậu ấy đã học kiếm pháp tự do lẫn kỹ năng song kiếm. Nếu là trước đó... thì cậu ấy chẳng thể thắng nổi!

__ Hừm, với khả năng thần thánh của Tsubaki – bou, các người nghĩ nó dễ dàng thua một người bình thường như Tsubaru – bou sao? Kiếm thuật tự do của Tsukusa – bou thì ta không có ý kiến vì đúng thật nó đã học kỹ kiếm đó từ Tsukusa – bou. Nhưng còn kỹ năng song kiếm... nếu các người cho rằng nó là từ Lumina truyền dạy thì thật là sai lầm. Phải ngược lại mới đúng, Tsubaki – bou là người đã truyền dạy kỹ năng song kiếm cho Lumina... từ kiếp trước!

Thêm một bí mật nữa được bật mí khiến người khác không khỏi bàng hoàng. Từ trước đến nay họ đều nghĩ Lumina mới là người truyền dạy kỹ năng song kiếm cho Tsubaki. Cho nên thật khó chấp nhận khi có một ý kiến khác lại cho rằng Tsubaki mới là người truyền dạy kỹ năng song kiếm cho Lumina.

__ Akifusa – sama, gì chứ riêng điều này thì không thể xảy ra được. Kỹ năng song kiếm danh bất hư truyền từ trước đến nay luôn được mọi người công nhận người sáng tạo ra nó là Lumina. Nếu bây giờ ngài thay đổi rằng chính Tsu – kun là người khơi nguồn thì thật hết sức vô lý!

__ Bình tĩnh coi nào Chisaki – bou... làm gì mà nhảy dựng lên như mấy bà buôn ngoài chợ thế? Thì ta có nói Tsubaki – bou hiện tại là người truyền dạy kỹ năng song kiếm cho Lumina đâu. Ta nói là kiếp trước kia mà!

Ngài Akifusa điềm tĩnh gõ chiếc tẩu thuốc trên tay xuống gạt tàn cộc cộc mấy cái để viên than lửa đã nguội rơi ra. Sau đó thì tiếp tục cho một viên than đỏ khác vào và phì phèo khói thuốc.

— Kỹ năng song kiếm thực chất là một bộ thức thuộc kiếm pháp Thiên Chiếu Gia Trang. Điều này thì chắc người biết đúng không? Tiếp xúc một lần với nó thì ắt hẳn người sẽ nhận ra ngay vấn đề này!

Hajima thiếu chủ khẽ gật đầu.

— Vâng, đúng là như vậy. Thần không thể phủ nhận điều đó!

— Nếu kỹ năng song kiếm xuất thân từ Thiên Chiếu Gia Trang, thì mọi câu hỏi đã được trả lời quá dễ dàng hơn rồi. Người đầu tiên lĩnh hội kỹ năng song kiếm danh bất hư truyền chính là Tsuneharu Minamiya, tên đệ tử nhà Minamiya. Trong ba đứa đệ tử thì chỉ duy nhất Tsuneharu Minamiya là người có khả năng lĩnh hội kỹ thuật song kiếm một cách triệt để và hoàn hảo nhất. Chính vì thế, Thiên Chiếu Đại Thần Amaterasu đã cho phép môn đệ nhà Minamiya nắm giữ sức mạnh của tuyệt thức song kiếm. Để rồi mọi thứ đều bắt nguồn từ đó. Ngay sau khi nhận lời cầu cứu của Tsurugi (Con gái Susanoo) và Hideyoshi (chồng của Tsurugi, một con người bình thường). Ba môn đệ đã mang theo Tam Chúng Thần Khí nhận trách nhiệm bảo vệ cho sự an toàn của cháu gái thần biển. Tsuneharu Minamiya đã truyền dạy cho cô cháu gái thần biển kỹ năng song kiếm, và điều khiến ai cũng bất ngờ đó chính là cô cháu gái thần biển đã lĩnh hội tuyệt kiếm ấy rất thành công trong thời gian ngắn nhất. Điều đó giải thích vì sao Lumina ngay khi đặt chân lên đất liền lại có thể sử dụng kỹ thuật song kiếm, kể cả việc truyền dạy kỹ năng ấy cho Tsubaki – bou. Nghĩ đi nghĩ lại thì nó giống một vòng tuần hoàn vậy. Truyền dạy kỹ thuật cho người cá để kiếp sau người cá sẽ truyền dạy lại cho mình. Hoàn chỉnh một cách hoàn thiện!

.....

Lúc bấy giờ, William mới đưa tay xin ý kiến.

— Akifusa – sama, cho thần được thắc mắc chút đỉnh. Có thể mọi người xung quanh không ai để ý đến chi tiết nhỏ nhất này. Nhưng nó cứ khiến thần bận tâm mãi. Rút cuộc thì mối quan hệ với tổ tông Minamiya, Tsuneharu gì đó đó với cháu gái thần biển là như thế nào?

Trước câu hỏi bất ngờ của William. Hajima, Chisaki lẫn Nanami đều đồng loạt quay sang nhìn chàng trai tóc nửa vàng nửa đen với ánh mắt dòm tò mò. Họ chẳng thể hiểu nổi lý do vì sao anh ta lại hỏi như thế. Mà nếu suy nghĩ ở một góc độ khác thì câu hỏi đó cũng thật hợp lý. Không phải tự nhiên tổ tông Minamiya lại truyền dạy kỹ năng song kiếm cho cháu gái thần biển. Sau cùng thì mối quan hệ giữa hai người đó là như thế nào?

Ngài Akifusa hạ chiếc tẩu thuốc trên tay xuống, miệng thở phào ra làn khói mờ mờ hư ảo từ từ chậm rãi.

— Đây cũng là điều mà ta muốn nói với các người. Tsubaki – bou là Tsuneharu tái sinh. Lumina cũng là luân hồi chuyển kiếp của cháu gái thần biển. Tsubaki – bou giống nhau về tính cách, ngoại hình, tài năng lẫn trình độ kiếm pháp... thậm chí là người mà nó thương yêu nhất. Lý do vì sao nó lại chấp nhận từ bỏ mọi thứ mình đang có để tìm đến một tình yêu ngang trái với Lumina. Câu trả lời rất đơn giản... vì Tsuneharu Minamiya đã từng lầm đường lạc lối khi vướng vào tình yêu với cô cháu gái thần biển!

Thêm một ngạc nhiên khác khiến không gian nơi đây trở nên yên ắng, căng thẳng đến đáng sợ.

— Không thể nào... sư tổ Minamiya cũng đã từng phạm vào cấm luật yêu người cá. Như thế có khác gì trường hợp của Tsu – kun và Lumina kia chứ?

— Thì ta đã nói Tsubaki – bou và Tsuneharu là một người mà. Số phận của hai đứa chúng nó nằm chồng lên nhau tạo thành một sợi dây định mệnh duy nhất trải dài từ quá khứ đến thực tại. Từng mắc phải sai lầm để kiếp này vẫn tiếp tục nối tiếp sai lầm. Dường như số mệnh của Tsubaki – bou không thể tránh khỏi sai lầm này thì phải!

— Cứ bị dừng chân ở một sai lầm hết lần này đến lần khác... Như thế đồng nghĩa với việc Tsu – kun không thể thay đổi số phận của mình... Rồi cậu ấy vẫn sẽ tiếp tục mắc kẹt trong vòng xoáy của sự đau khổ dẫn dắt này đến cuối đời mất... Akifusa – sama... thật sự không còn cách nào để Tsu – kun có một cuộc sống hạnh phúc như mình mong muốn sao ạ?

Akifusa lại hạ chiếc tẩu thuốc trên tay xuống. Bờ môi nhỏ thối phỉ ra luồng khói hư ảo không biết bao nhiêu lần.

— Về chuyện đó, chẳng phải chính Tsubaki – bou một mình khẳng định sẽ tự mình thay đổi số phận của chính mình ư? Chisaki – bou... hay là người không tin vào Tsubaki – bou?

— Thần...

— Sao cũng được. Việc thăng nhóc ấy có đáng tin hay không thì sau này các người tự kiểm chứng lấy. Điều ta muốn nói ở đây là kiếp luân hồi chuyển thế của Tsuneharu Minamiya sẽ gánh vác trên vai trách nhiệm giống như tiền kiếp. Nếu số mệnh bắt buộc Tsuneharu phải đối mặt với Susanoo thì việc Tsubaki – bou buộc phải bước lên tiền tuyến là điều không thể tránh khỏi!

Ngài Akifusa thể hiện lời nói của mình qua việc di chuyển những quân cờ được điêu khắc theo hình người. Quân có mái tóc xù xì chĩa nhím, mặt mày vô hồn lạnh lùng chibi kia có lẽ là dựa theo khuôn mẫu của Tsubaki. Ngài ấy đặt quân cờ hình Tsubaki lên phía trước, thậm chí là vượt qua hết cả những quân cờ bình thường bên dưới. Như thế khẳng định một điều...

— Akifusa – sama, ngài muốn Tsu – kun tiến quân đầu tiên ư? Không thể được... làm sao có chuyện một thống lĩnh tối cao lại ra tiền tuyến trước kia chứ. Mong ngài xem xét lại, Akifusa – sama!

Chisaki rất lo lắng... dường như cô cung chủ nhỏ không đồng tình với cách bày binh bố trận của ngài Akifusa. Cô vẫn giữ nguyên quan điểm của mình... một thống lĩnh không thể mở đầu trận đánh vì tính mạng rất có thể bị đe dọa nếu chuyện gì đó không hay xảy ra.

— Chisaki – bou, ta hiểu nỗi lo lắng trong người. Tsubaki – bou hiện đang nắm giữ trong tay “chiếc chìa khóa” đủ sức chống lại thần linh. Vậy thì để nó tiến công mở đầu vừa hạ thủ được kẻ thù, vừa củng cố thêm lòng tin sĩ khí của quân ta. Chẳng phải một mũi tên trúng hai con nhạn sao?

— Nhưng...

— Nếu lý do đó chưa đủ dụ đi cơn lo trong người thì ta sẽ cho thêm một người theo sau Tsubaki – bou!

Vị thần loli tiếp tục di chuyển một quân cờ khác. Quân cờ này cũng khắc họa theo hình tượng một nhân vật nào đó dưới phong cách Chibi. Nó có mái tóc tím đen xòa dài, gương mặt thật đối phúc hậu đáng yêu. Ngài Akifusa đặt con cờ ấy ngay phía sau lưng con cờ Tsubaki, ý muốn nói nó sẽ là hậu phương của Tsubaki.

Đến đây, Chisaki không giữ nổi bình tĩnh. Cô cung chủ nhỏ đứng phắt dậy. Đôi mắt tròn to tròn trăn trăn như thể đang phải chứng kiến một thứ không nên thấy. Cô ấy còn căng thẳng đến mức để cho mồ hôi hột chảy dài trên bờ má nhỏ giọt xuống nền thảm Tatami.

— Akifusa – sama... quả thật ngài hoàn toàn muốn “chuyện đó” xảy đến. Những thứ nên giữ thì ngài lại muốn bung nó ra cho toàn dân thiên hạ biết!

Ngài Akifusa hạ chiếc tẩu thuốc xuống gạt tàn.

— Hạ hỏa nào Chisaki – bou. “Những thứ nên giữ kín” mà người nói sau cùng cũng sẽ bị bật mí hết. Người còn định giấu hai đứa nó đến bao giờ? Hay người tính nhầm mất để chúng tự hiến thân chiến đấu mà không hay không biết bất cứ chuyện gì?

— Chỉ là bây giờ chưa phải lúc... Thần sẽ nói cho họ biết nhưng chưa phải là thời điểm này!

— Vậy thì đến bao giờ đây hả? Trận chiến với Susanoo còn ba ngày nữa là xảy đến. Người tính khi nào mới nói cho chúng biết? Càng chậm trễ thì người chịu thiệt thòi nhất vẫn sẽ là Tsubaki – bou... Không, là người mới đúng... chắc người không quên những gì ta đã cảnh báo rồi đúng không Chisaki – bou?

Chisaki không thể mở lời nói thêm bất cứ câu nào nữa vì những gì ngài Akifusa nói đều chính xác đến từng chi tiết. Dù không thích với kết quả hiện tại nhưng Chisaki không còn sự lựa chọn nào khác là bình tĩnh ngồi xuống, chấp nhận thực tại cay nghiệt khó khăn.

— Cứ yên tâm đi, vì hai đứa chúng nó sẽ không chiến đấu một mình đâu. Người và Hajima – bou sẽ điều khiển 100 Samurai hộ tống theo sau yểm trợ khi cần thiết. Nếu Susanoo tấn công ở mạn phải, tức là góc chết so với vị trí của quân ta... thì ngay lập tức nhà Minamiya sẽ phản công. Còn nếu Susanoo dùng đến những thứ không bình thường... thì Thiên Chiếu Gia Trang sẽ ra tay... Nói chung, các người phải tạo điều kiện thật thuận lợi để hai đứa đó đến được chỗ Susanoo một cách an toàn. Một trận chiến sẽ chỉ kết thúc

khi một trong chủ tướng hai bên ngã xuống. Và để thắng được chủ tướng thì chỉ duy nhất một cách là đưa chủ tướng mặt đối mặt thôi. Đó là lý do vì sao ta quyết định để Tsubaki – bou ra tiền tuyến... Hiểu chưa Chisaki – bou? Đây là một trận chiến không cân sức, ăn cả ngã về không. Đánh nhanh thắng nhanh tránh gây thêm thương vong!

— Vâng... thần hiểu rồi!

.....

— Còn hai người, William tiểu tử và Nanami – bou. Ta sẽ để quyền quyết định chiến trận lần này cho người, Nanami – bou. Người là chúa công, người có nhiệm vụ và quyền hành điều khiển thế trận lần này điều khiển ba gia tộc. Lưu ý: trách nhiệm của người vô cùng nặng nề và không hề đơn giản tí nào đâu!

— Vâng, thần hiểu ạ... Nếu có thể khiến cho trận chiến này kết thúc trong hòa bình, thần không ngần ngại hy sinh từ bỏ bất cứ thứ gì của bản thân cả!

— Hừm, có tinh thần như thế cũng tốt. Nhưng chiến tranh sẽ không bao giờ kết thúc trong hòa bình. Nếu có thì ắt hẳn nó sẽ để lại những tàn tích thương vong chiến trường không ai mong muốn. Điều quan trọng là người có chấp nhận lấy sự thật này hay không... William – bou, nhiệm vụ của người là gì, chắc cũng đoán ra rồi chứ hả?

Chàng trai ngoại quốc tóc nửa vàng nửa đen gãi đầu sồn sột.

— Oh my, ai cũng có phần hết rồi, thì đương nhiên chỉ còn lại duy nhất thần là ngồi vào vị trí đó thôi!

Chẳng cần phải đợi ngài Akifusa giải thích. Tự động William dùng tay di chuyển quân cờ màu khác với những quân bình thường còn lại. Điều mang tính chất phép thuật bất thường ở đây là sau khi William chạm tay vào nó. Quân cờ bỗng dưng bốc hắc hỏa (lửa đen). Và chỉ trong phút chốc, quân cờ vô danh vô hình lại mang hình dáng giống như William phiên bản Chibi. Cũng tóc nửa vàng nửa đen che hết một bên mắt, gương mặt hăm hở không thiếu sự nham nhở thường ngày của anh ta.

William tự di chuyển quân cờ đại diện cho chính mình đứng phía sau quân cờ tóc xanh lơ mắt đỏ Nanami Chibi.

— Shinobi là những sát thủ dâm thuê chém mướn cho các lãnh chúa hồng kiếm thêm miếng ăn qua ngày. Nhưng mặt khác, cũng có một số Shinobi lại nhận nhiệm vụ bảo vệ lãnh chúa cho đến hơi thở cuối cùng. Có thể các Samurai là những võ sĩ trung thành với tinh thần Bushido cao ngất ngưỡng. Nhưng các nhãi nhép nhà Saotome cũng không kém cạnh gì đâu ạ... Akifusa – sama, thần đồng ý gánh vai trò bảo vệ cho công chủ Nanami Kurahashi bằng cả sinh mạng của mình!

Khi một người con trai dám cất tiếng nói lên câu “ Tôi sẽ bảo vệ cô ấy bằng cả sinh mạng của mình”. Không cần biết mang theo hàm ý gì nhưng chắc chắn là đã ghi được một điểm cộng vào trái tim người con gái đó. Tương tự như vậy... có thể William phải hoàn thành bốn phần của mình nhưng trong thoáng chốc, Nanami dường như có chút dao động trong tâm hồn. Trái tim thiếu nữ có đôi mắt hồng đỏ ruby bỗng trở nên loạn nhịp. Cô ấy nhanh chóng lắc đầu sang trái sang phải để lấy lại bình tĩnh. Không thể mất tập trung như thế được... nếu chỉ vì một câu nói mà dao lòng thì thật không có tư cách là người nhà Kurahashi... Hơn nữa, trái tim Nanami đã luôn hướng sẵn về một người... một người không phải William... một người cực kỳ xa vời đến nỗi có lẽ cả đời không thể với tay nắm lấy... Nanami biết rõ điều đó.

— Thông hết rồi chứ gì. Cứ theo kế hoạch mà tiến hành. Nhất quyết phải dọn dẹp đồng lõa xộn sang một bên để Tsubaki – bou có thể đối mặt trực tiếp với Susanoo. Kết quả của trận chiến này, thắng hay thua còn dựa vào sự thành công của chúng ta cũng cố được bao nhiêu!

.....

Đó là về cuộc họp của bốn người bọn họ. Cuộc họp dành cho những nhân vật cấp cao đứng đầu các gia tộc hùng mạnh nhưng lại không có sự tham gia của một người tối quan trọng đối với nhà Minamiya. Không biết lý do vì sao ngài Akifusa lại không gửi tên triệu tập Tsubaki đến Thiên Chiếu Gia Trang giống Chisaki hay Hajima. Hối một cách chuẩn xác hơn phải là vì lý do gì mà ngài Akifusa không muốn để hẳn biết được nội dung cuộc trò chuyện ngày hôm nay. Vẫn còn những bí mật tồn tại xung quanh mà Tsubaki không được biết.

Nhưng cũng nhờ không có mặt trong cuộc họp mà Tsubaki mới có dịp đi chung với đoàn trưởng, dẫn mấy đứa học sinh đi tham quan. Để xem, nếu chiếu theo lịch trình thì sáng hôm nay cả đoàn sẽ được ghé thăm trại chăn nuôi đà điểu trên đảo Okinawa. Nói là đi chung nhưng thực chất ông thầy giáo nhân nhó khó tính lúc nào cũng kè kè theo chiếc áo blouse trắng dạng tiến sĩ giáo sư học thức trên người đang nhận trách nhiệm để mắt đến những em học sinh thân yêu của mình.

— Coi nào, đã nhớ hết lời cảnh báo trước khi đi chưa mấy đứa? Làm gì thì làm nhưng tuyệt đối đừng có lườm huyết, dọa nạt hay bứt lông đuôi đà điểu nhé. Chúng mà nổi đóa lên tung mỗi đứa một cước thì đừng trách sao tôi không thông báo trước!

— Vâng, Minamiya – sensei!

Kể ra cũng đỡ khó khăn cho Tsubaki vì dù sao chúng cũng là một đám học sinh biết vâng lời. Đương nhiên cũng sẽ có loại trừ một số trường hợp cá biệt thích chơi trội như mấy ah nam sinh ham thắng ham thể hiện cho với em nữ sinh về độ nguy hiểm của bản thân. Dù sao Tsubaki cũng cần thận trọng kéo chúng lại lén lút làm mấy trò chẳng giống ai.

Chăm coi giám sát học sinh cũng như giải thích về những tập tính của loài đà điểu hay giúp đỡ các em muốn hoàn thành bài khảo sát thu hoạch ngày cuối cùng trước khi quay về Tokyo. Đó chỉ là bề nổi của trách nhiệm Tsubaki đang gánh trên vai trong ngày hôm nay. Hắn vẫn không thể quên nhiệm vụ chính mình cần phải hoàn thành... Nhiệm vụ Chisaki đã giao và dù có xảy ra chuyện gì thì hắn cũng phải hoàn thành... À mà tốt nhất là mong sao đừng có chuyện gì tệ hại xảy đến thì tốt hơn.

Hắn lặng lẽ ngược cổ trông sang nàng công chúa tóc tím đen dài của nhà Tsuchimikaido. Mikazuki gỡ bỏ lớp băng bó ở đầu nên không ai hay biết cô ấy vừa trải qua một đợt phẫu thuật bí mật dưới phòng nghiên cứu ẩn của nhánh tộc Souma, đứng đầu chỉ đạo là cung chủ quyền lực nhà Tsuchimikaido. Và bây giờ cô ấy cũng có mặt trong chuyến tham quan này cùng bạn bè với niềm vui hân hoan ngày thường... Trông Mikazuki vui đùa cùng bạn bè hay đứng gần mấy con đà điểu... Tsubaki có cảm giác như Mikazuki đang có tâm trạng gì đó không được tốt... Tâm trạng gì đó mà cô ấy không muốn nói ra nên đành phải che giấu nó bằng nụ cười bên ngoài. Sống với Mikazuki chung nhà một thời gian, chỉ cần nhìn thoáng qua Tsubaki có thể nhận ra khi nào cô ấy mỉm cười vui vẻ bình thường.

Hắn tự hỏi không biết tình trạng sức khỏe của Mikazuki ra sao rồi. Nghe Chisaki nói cô gái tóc tím đen đang mắc phải một căn bệnh gọi là rối loạn số lượng notron. Thật sự trong cuộc đời học hỏi nghiên cứu trên nhiều lĩnh vực, Tsubaki chưa hề nghe qua căn bệnh nào có tên là “rối loạn số lượng notron trong não” Hoặc cũng có thể có mà mình không hề hay biết. Chisaki cũng nói Okinawa sẽ là nơi giúp được cho Mikazuki... Không biết thực hư nó như thế nào. Tốt nhất là nên dõi theo cô ấy từng ly từng tí để không xảy ra điều gì hối tiếc.

.....

— Mika – chan, nhìn con này xem. Trông nó chẳng khác chi cậu lớp trưởng bốn mắt Meganeki lớp mình. Cứ thấy ngó ngó thế nào ấy!

— Không được Tohri – chan. Mihineki – san mà nghe được sẽ buồn lắm đó!

— Nar, có sao đâu nào, cậu ta làm gì có ở đây nên cứ thoải mái đi!

— Không được là không được, nói xấu người khác khi họ không có mặt ở đây còn xấu hơn rất nhiều ấy!

— Mồ, khó tính quá đi, Chihi – chan. Cậu mà cứ hay câu nệ mấy tình tiết nhỏ nhoi kiểu đó sau này sẽ chẳng ai để ý đến cậu đâu. Nên thư giãn nhiều hơn chút đi... nếu không muốn bị gọi là “bà cô ổng chề” ở tuổi 40!

— Tohri – chan!!!

— Mà khuyên một cách thật lòng là cậu nên suy nghĩ mọi thứ thoáng hơn chút xíu. Cứ nhìn Tsuba – chan xem. Thoạt đầu trông có vẻ khó tính khó gần nhưng bây giờ ai cũng có thể tiếp xúc được rồi kìa. Chỉ cần không phải là những vấn đề liên quan đến Nhật Ngữ thì có yêu cầu gì thầy ấy cũng giải quyết hết cho còn gì!

— Tsuba – chan? Mikazuki tỏ ra chút ngạc nhiên khi nghe đến cái tên vừa lạ mà cũng hơi quen quen.

— À, Mikazuki không tham gia chuyến đi biển ngày hôm qua nên không biết cũng đúng. Số là cái con nhỏ mặt dày này đã thắng thường, bỏ qua phép lịch sự, kính trọng sang một bên mà gọi thẳng Minamiya – sensei bằng cái tên cứng cồm Tsuba – chan. Báo hại bọn mình bị một tràng đau tim, sợ thầy ấy sẽ nổi trận lôi đình hay tệ nhất cũng trừ điểm hạnh kiểm vì hành vi xúc phạm với giáo viên!

Vừa giải thích, cô bạn đó vừa dùng lực nhéo má cô bạn Tohri kia sang hai bên như đang nhào nặn bánh dày.

— Đau đó Nonomi – chan!

Nhắc đến Tsubaki, trái tim Mikazuki như co thắt lại quặn đau từng cơn. Nghe đến hần, liên tưởng đến hần, khiến cô nhớ đến Chisaki. Cái cảm giác tội lỗi xen lẫn đau đớn cứ hiện lên mỗi lúc một lớn dần. Mặc dù Chisaki đã dạy mình phải sống thật hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc của mình đồng nghĩa với việc một lần nữa Chisaki phải chịu đựng mối tình đơn phương này thêm một khoảng thời gian dài nữa... Không rõ là bao lâu... 1 năm, 5 năm, 10 năm, hay thậm chí là suốt phần đời còn lại. Chisaki đã chịu đựng nó suốt hơn 10 năm... thì liệu có gọi là công bằng khi để Chisaki chờ đợi thêm nữa. Một bên là bạn thân, một bên là người mình yêu... Mikazuki dường như lâm vào bế tắc trước hai sự lựa chọn.

Đôi lúc Mikazuki cũng có lên nhìn sang hần. Trông hần thật lạnh lùng, thờ ơ vô cảm như Mikazuki đã biết. Việc hần thay đổi từ một kẻ tự kỷ ám thị không có nổi một người bạn nay được nhiều người nể trọng là một bước tiến bộ mà hần đã đạt được. Con người đó quả nhiên có thể làm được bất kỳ chuyện gì mà người thường không thể. Chỉ duy nhất một điều hần vẫn chưa thể hiểu được trái tim của một người con gái mỏng manh dễ lay động và đổ vỡ bất cứ lúc nào. Hần vẫn không biết rằng mình chính là nguyên nhân của mọi sự phiền muộn giữa Chisaki và Mikazuki. Hoặc cũng có thể hần có quá nhiều thứ để lo nên không nhận ra. Nhưng dù có viện đủ mọi lý do thì suy cho cùng, hần vẫn chỉ là một gã đầu đất trong mắt Mikazuki.

— Baka Kitsune!

Tạm thời tách khỏi nhóm bạn một chút vì Mikazuki cảm thấy không được khỏe cho lắm. Có lẽ là vì mới phẫu thuật xong nên trạng thái cơ thể vẫn chưa khôi phục lại như ban đầu. Mikazuki quyết định ngồi nghỉ dưới một gốc cây có hàng trăm tán lá xanh rậm che bóng mát nào đó ngay chính khu công viên dành cho loài đà điểu.

Ngồi một mình ngắm nhìn mọi người thỏa sức chơi đùa mới thấy tuổi trẻ này thật tuyệt vời khi ta có rất nhiều điều muốn thực hiện. Thi thoảng ngược cổ nhìn lên ánh nắng ban mai chiếu xuống qua từng kẽ lá tạo nên những chấm bi dịu dàng lung linh thì khắc biệt thiên nhiên xung quanh luôn ưu ái chúng ta nhiều thứ. Chỉ có duy nhất là những khúc mắc của bản thân... những vấn đề liên quan đến cảm xúc, tâm tư, rằng buộc giữa người với người thì phải tự chúng ta phải giải quyết lấy.

— Mình nên làm gì tiếp theo đây? Mọi chuyện càng lúc càng rơi vào bế tắc. Nhất là khi Chisaki đã chấp nhận chuyện của mình... Chisaki lại tính hy sinh thêm một lần nữa vì hạnh phúc của người khác. Mình không nỡ làm điều tàn nhẫn như vậy!

— Đi đã ngoại mà ngồi thờ người ra một góc xó là không được đâu nhé. Cô mà cứ hành động như vậy người khác sẽ nghĩ cô cậy danh nhà Tsuchimikaido mà kênh kiệu cho xem!

Một tiếng nói cất lên từ đâu đó cắt ngang sự phiền muộn trong Mikazuki. Nàng công chúa tóc tím đen đánh mắt sang trái, rồi lại tiếp tục sang phải, nhưng chẳng có ai hết. Mà đợi một chút đã... giọng nói này rất quen... không, phải nói là quen đến mức khi cất lên là biết ngay người đó là ai.

— Ngó nghiêng đi đâu thế hả? Nếu muốn tìm thì tôi ngay phía trên đây này phò tóc tím!

Ú ồa, từ ngay phía trên cây xanh Mikazuki đang ngồi nghỉ, bất thành linh một cái cây rơi bụp xuống, mang theo biết bao nhiêu lá cây trên người như ma hiện hình khiến Mikazuki bị một phen giật mình.

Để xem, đó là một chàng trai trông chẳng lớn hơn Mikazuki là bao. Mái tóc xù xì chứa kiêu lông nhím. Đôi mắt lạnh lẽo vô hồn được che đi bởi cặp mắt kính vuông trông khá tri thức. Điều đáng để tâm nhất chính

là chiếc áo blouse trắng kiểu thạc sĩ giáo sư lúc nào cũng đi đôi trên người. Hắn ta ngoắc hai chân vào cành cây, trông cây chuối ngược nhìn thẳng vào Mikazuki như một con vượn người đứng kiêu dơ ngủ ngày.

— Minamiya – san, anh tính hù tôi đến đứng tim mà chết sao?

— Hả? Cô đối mặt với đao kiếm mà cứ nhớn nhợ như không trong khi lại sợ rụt cổ chỉ vì một cái hù bất ngờ ư? Tính cách của cô quái gở quá đó... Phải nói thế nào đây nhỉ? Trông cô chẳng giống một đứa con gái tí nào hết!

Vừa mới gặp nhau chưa nói được dăm ba câu mà hắn đã chọc xoáy xúc xĩa Mikazuki bằng mấy lời lẽ như thế, thử hỏi làm sao không tức cho được. Mikazuki bực tức lắm. Chỉ là cô chẳng thèm chấp mấy tên vừa lì lợm vừa chai mặt nên không ráng nhẫn nhịn không cãi nhau gây chuyện với hắn.

— Có là con gái hay không mặc tôi. Anh ở đây làm gì? Chẳng phải trách nhiệm của giáo viên là giám sát học sinh sao? Một mình bỏ ra đây chơi trò vượn người liệu có bị phạt không đó?

Trong tư thế dơ ngủ lộn đầu, hắn khoanh tay, mắt nhắm suy ngẫm.

— Hừm hừm, chúng chẳng dám phạt tôi. Nếu có thì quả thật chúng muốn bị thất nghiệp sớm rồi, lúc ấy thì không cần nhệ tay làm gì!

— Không được đâu nhé Minamiya – san. Dù cho anh là giáo viên được mời thẳng vào trường nhưng không đồng nghĩa là anh có quyền bắt ép người khác theo ý mình. Các thầy các cô chỉ là những người bình thường thôi, nên tuyệt đối không được gây khó khăn cho họ!

Lúc bấy giờ, Tsubaki mới mở mắt nhìn Mikazuki chằm chằm một hồi lâu. Giống như hắn đã nhận ra được rắc rối khiến Mikazuki thu hẹp bản thân mình như bây giờ.

— Cô... quả nhiên vẫn thuộc dạng đầu đất như tôi từng biết!

Một cục tức khác nổi trên đỉnh đầu Mikazuki.

— Vừa nói gì đấy hả con cáo già đáng ghét kia?

— Lúc nào cũng như thế nhỉ... Tại sao cô luôn quan trọng người ta nói gì nghĩ gì để rồi đâm ra tự ti không dám làm bất cứ chuyện gì. Phải nói là cô quan tâm đến người khác nhiều quá đến mức không cần thiết đó phò tóc tím!

Mikazuki khề ngược lên nhìn hắn, đôi mắt tỏ ra chút tò mò khó hiểu khi nghe hắn nói thế.

Tên dở người trong lớp giáo viên bắt người ngồi dậy và tự động nhảy xuống khỏi cành cây. Hắn cứ dán con mắt chằm chằm vào Mikazuki, làm cho nàng công chúa tóc tím đen không muốn cũng phải ngượng đỏ mặt. Sau đó, hắn phán cho một câu hết sức vô lý.

— Oi, ngồi theo kiểu Seiza được không?

— Ngồi kiểu Seiza? Được...

Đôi lúc cũng không thể hiểu nổi Mikazuki. Cô ấy không thích việc hắn cứ chằm chọc mình hay cố tình nói mấy câu khiến mối quan hệ hai đứa trở nên xấu đi. Nhưng thi thoảng hắn yêu cầu gì thì cô ấy lại làm theo. Cũng giống như khoảng thời gian Mikazuki ở nhà Tsubaki cũng vậy. Mặc dù không đồng ý với lối sống có hơi buông thả của hắn chút đỉnh, Mikazuki không lên tiếng nhắc nhở mà chấp nhận còng lưng ra làm việc... đồng thời cũng tuân thủ rất đúng về sở thích của hắn mà Chisak đã dặn dò trước khi chuyển sang ở bên đó... Giờ cũng thế. Hắn nói cô chuyển kiểu ngồi bình thường theo kiểu Seiza. Chẳng cần biết lý do vì sao nhưng Mikazuki vẫn thực hiện đầy thôi.

Ngay khi Mikazuki chuyển sang thế ngồi quý truyền thống Seiza. Nhanh như con chim én tận dụng cơ hội bắt sâu trên cành, Tsubaki tự ý ngã lưng nằm phịch xuống nền cỏ xanh, gối đầu lên chân Mikazuki hệt như những cặp tình nhân trong mấy bộ tiểu thuyết Manga.

Và như thế, Mikazuki bắt đầu có hiện tượng đỏ tái cả mặt mày.

— Mi... Mi... Minamiya – san... Anh... anh... đang làm gì thế hả?

— Haizzz, làm gì là làm gì, tôi đang cố tận hưởng giây phút nghỉ ngơi trước khi bị đám học sinh loi chơi kia hành tiếp. Mà quan trọng hơn là tối qua phải thức đêm giải quyết hết đồng việc vụn vụn nên cũng chẳng ngủ được bao nhiêu. Có lẽ tôi nên cân nhắc lại việc nghỉ làm giáo viên đây... cực quá chừng!

Mikazuki càng tỏ ra luống cuống hơn. Cô ngoáy cổ sang trái, sang phải xem liệu có ai đang nhìn về hướng này hay không. Lỡ có ai đó thấy được cảnh này thì chắc xấu hổ đến chết mất.

— Mọi người sẽ nhìn thấy chúng ta mất... Nhưng lại đi Minamiya – san. Giờ chúng ta đang ở trong tiết học ngoại khóa. Giáo viên và học sinh không thể làm những chuyện như thế này được!

— Nếu vậy thì chỉ cần nghỉ làm giáo viên là được chứ gì. Chỉ cần chúng ta không còn là giáo viên và học sinh thì có thể làm những chuyện tương tự thế này mà không sợ người đời dòm ngó sấm soi đúng không?

Mikazuki còn biết nói gì đây khi hần đã chặn họng bằng mấy câu ngang kiêu đấy.

— Quả nhiên cô để ý đến thái độ của người khác quá nhiều. Bên Anh quốc, miễn không gây ra điều gì đáng tiếc thì một thằng học sinh đem lòng yêu giáo viên là chuyện bình thường. Họ còn sẵn sàng đợi người kia tốt nghiệp rồi tiến tới hôn nhân nếu sau chừng ấy thời gian tình cảm hai người vẫn còn sâu đậm. Vậy thì nếu sợ người đời chỉ trích phê phán, thì họ buộc phải kết thúc mối tình đẹp đó sao? Nếu là cô... thì liệu cô có chấp nhận đánh mất hạnh phúc của mình chỉ vì những lý do không đáng ấy không?

Lời hần khiến Mikazuki phải suy nghĩ nhiều. Đúng là trên đời này có rất nhiều mối tình ngang trái bị cấm đoán để rồi cả hai đều phải hứng lấy đau khổ. Nếu đặt trường hợp bản thân mình vào những cặp uyên ương đó thì chắc... Mikazuki không thể chịu đựng được cảnh phải chia lìa với người mình thương yêu.

— Vậy nên anh đã sống như thế trong suốt ba năm qua ư? Sống một cuộc sống chỉ dành riêng cho mình, không phải quan tâm đến thiên hạ xung quanh nghĩ như thế nào?

— Có thể xem là như vậy nếu cô muốn. Ở đây, tôi chỉ muốn cô đôi lúc hãy tự giải tỏa bản thân mình chút xíu. Thi thoảng hãy trở nên ích kỷ một chút, đừng quan tâm người khác nghĩ gì để sống được bình ổn hơn. Chứ đừng có làm giống như tôi. Không quan tâm, không thèm đếm xỉa đến cảm giác của người khác để trở thành một kẻ cô đơn... Nhưng nếu cô thuộc tuýp người thích sống căng thẳng lo toan điều này, lo toan thứ kia thì cho ra ngoài tai hết những gì tôi vừa nói đi!

Suy nghĩ theo một hướng tích cực thì nếu không thể sống với những thành kiến xung quanh thì tốt nhất hãy mặc nó đừng quan tâm đến nữa cũng là một phương án tối ưu. Có lẽ chính vì thế mà không biết bao nhiêu lần Tsubaki tự vỗ ngực xưng mấy câu đại loại như “Tôi là một con người tự do” hay “Quy luật đầu tiên của tôi là không có bất kỳ quy luật nào hết”... Mặc dù hần vẫn chưa thể với tay đến cái gọi là “tự do” thật sự hay vẫn còn bị mắc kẹt trong những “quy luật” nào đó.

.....

— Nè Baka Kitsune, trước khi nói đến chuyện đó. Trả lời cho tôi biết... anh là loại người hay bắt con gái ngồi theo kiểu Seiza rồi tự tiện nằm gối đầu như vậy sao?

— Không... nói cho cô biết, cô là người thứ hai đấy!

— Người thứ hai... như thế đồng nghĩa là đã có người đầu tiên rồi... Cũng đúng nhỉ. Dù sao thì anh và người đó cũng đã từng...

— Không phải... không phải người đó. Tôi biết cô đang nghĩ gì trong đầu nhưng đáng tiếc là không phải người đó. Dù có yêu nhau một khoảng thời gian dài nhưng tôi và cô ấy chưa từng làm những điều như thế này!

Mikazuki tròn mắt ngạc nhiên.

— Nghe có vẻ như hơi bất thường nhỉ. Nhưng thật sự người đầu tiên cho tôi gối đầu giống bây giờ là ngài Akifusa chứ không phải Lumina. Tôi còn nhớ khi đó mình chỉ mới là một thằng nhóc không biết sự đời trù việc suốt ngày nghe theo những quy luật củ chuối của nhà Minamiya và sự giáo dưỡng khắt khe lỗi thời của lão già. Rồi ngài Akifusa đã xuất hiện. Ngài ấy đã để tôi nằm trên chân ngài, xoa đầu tôi như một đứa trẻ để những nỗi buồn bị kìm nén suốt bao năm qua được giải tỏa. Mà khi đó ngài Akifusa đúng chất một

người phụ nữ trưởng thành với mái tóc che đi một bên mắt, chuẩn một Yamato Nadeshiko thứ thiệt. Chứ không thuộc cái dạng teo quắt queo cả thể xác lẫn tính cách như bây giờ đâu!

_ Akifusa – sama thương anh quá nhỉ. Cái gì cũng lo cho anh từng ly từng chút một. Cảm giác như chính ngài ấy mới là người sinh ra anh không bằng!

_ Chẳng biết nữa. Nói chung khi xưa ngài ấy dễ thương hiền hòa bao nhiêu thì bây giờ phiền phức bấy nhiêu. Nhưng quan trọng là dù có như thế nào, tôi cũng không ghét ngài Akifusa!

.....

.....

Mikazuki cũng không muốn hỏi sâu thêm về chuyện giữa Tsubaki và Lumina. Cô sợ sẽ vô tình đẩy lên nỗi đau trong trái tim hắn. Và Mikazuki biết chắc chắn nếu nhìn thấy hắn phải đau khổ thêm một lần nữa, thì chính bản thân cô cũng không cảm thấy hạnh phúc gì hết. Nên thôi... tốt nhất là cho qua những chuyện trong quá khứ.

Từ đầu đến giờ, thứ đập vào mắt Mikazuki không ngừng không phải là hành động tự tung tự tác của hắn, mà là những vết thương được che đi bằng miếng băng cá nhân trắng trên mặt và cánh tay phải. Có cảm giác như hắn bị thương trước khi tham gia chuyến tham quan đến vườn đà điểu ngày hôm nay thì phải... Mikazuki khá lo lắng sốt ruột khi suy nghĩ đến việc hắn bị thương... chỉ hy vọng không phải do gây mâu thuẫn xích mích với ai rồi lại dẫn đến đánh nhau để bị thành ra như thế.

_ Minamiya – san, cho hỏi cái... mặt và tay của anh...

Tsubaki mở mắt. Hắn liếc nhìn xuống cánh tay phải được băng bó cẩn thận nhưng lại không được giấu kỹ dưới tay áo blouse trắng, để phần cuối băng bị lộ ra. Tiếp đến, hắn ngược lên nhìn Mikazuki chăm chú và tự hỏi “ Hình như cô ấy không nhớ những việc xảy ra tối hôm kia thì phải”

_ Cái này... cô biết đấy... là do...

_ Do làm sao? Đừng nói với tôi là anh đi gây sự với người đứng ngoài đường rồi xông vào đánh nhau nhé. Coi này, nếu để học sinh biết được chuyện này thì anh sẽ trở thành tấm gương xấu mất!

Quả nhiên cô ấy không nhớ diễn biến xảy ra cách đây một ngày. Không nhớ cái đêm Mikazuki chạy khỏi từ bồn tắm onsen trong khu resort thẳng ra ngoài biển. Không nhớ việc Tsubaki đã đuổi theo bắt kịp cô ấy... và cũng không nhớ việc chính cô ấy là người đã gây ra số sát thương này trên cơ thể Tsubaki. Tên dở người tự hỏi không biết Chisaki đã làm cách gì, nhưng nếu Mikazuki không còn nhớ những chuyện đã xảy ra vào tối hôm đó thì thật tốt.

Hắn liền lấp liếm cho qua chuyện.

_ Không có gì... đi ngoài đường bị xe chẹt ngang nên nó mới thế. Cũng không có gì đáng lo ngại!

_ Không được lơ là mất cảnh giác đâu. Nếu anh chịu nhìn trước ngó sau thì đâu đến nỗi bị xe đụng chứ. Cũng may là chỉ sượt ngang qua, không thì...

_ Haizzz, rồi rồi, nghe rồi, hiểu rồi, thấm nhuần tư tưởng rồi... đừng lải nhải nữa, điếc cả tai!

.....

Cùng nhau tận hưởng ánh nắng ấm áp đi xuyên qua các kẽ lá đọng đưa theo chiều gió nhẹ thoáng thoải. Mikazuki và Tsubaki cảm giác giống như đây mới được gọi là một cuộc sống yên bình. Dù không biết chắc cái yên bình này sẽ kéo dài trong bao lâu, để rồi thay vào đó là những điều lo toan đả đo gì. Nhưng trước hết hãy cứ tận hưởng cho chán chê đi đã. Vì họ biết rằng thời gian an nhàn sắp hết rồi.

Thoải mặc kệ, người ta có nhìn có ngó có bàn tán dư luận gì mặc kệ họ. Mikazuki cũng không còn gay gắt chuyện hắn tự ý gối đầu lên chân mình nữa. Được ở sát ngay với người mình thích trong một không gian chỉ dành trọn cho hai người... Mikazuki phải tận hưởng thật nhiều... nhiều hơn nữa.

Cô cũng chẳng để tâm chuyện hắn có phản ứng nổi giận hay không mà tự ý dùng tay vuốt nhẹ lên mái tóc tai tử của hắn. Mikazuki biết thừa hắn vẫn còn thức. Làm sao chỉ nói chuyện có vài ba câu mà đã ngủ

ngay được. Chắc hẳn hắn vẫn đang thức và đang cảm nhận lấy bàn tay của cô chạm lên tóc mình. Nhưng Tsubaki vẫn im hơi lặng tiếng thì đồng nghĩa với việc Mikazuki có thể làm như thế tiếp tục.

_ Minamiya – san. Về chuyện đừng quan tâm đến suy nghĩ của mọi người xung quanh. Tôi thật sự có thể sống chỉ vì mình thôi ư?

_ Biết không phò tóc tím... Cô giống với Chisaki ở chỗ lúc nào cũng quan tâm đến ý kiến của người khác. Cô sợ nếu làm không đúng thì sẽ khiến họ phật lòng. Suy nghĩ lại cho thấu đáo đi đã. Cô sống vì mình chứ không phải vì họ. Nếu họ không chấp nhận cô thì cô cũng chẳng cần phải xem họ như bạn bè, chiến hữu. Nếu họ không đồng ý với cô, thì tức là họ không tôn trọng cô... vậy thì cô cũng chẳng cần phải tôn trọng lại làm gì. Cứ sống ích kỷ một chút cũng không hại đến ai đâu. Quan trọng là cô có thật sự sống vì bản thân mình hay không thôi!

Và như vậy, Mikazuki bỗng nhiên đưa hai tay tháo lấy chiếc mắt kính của Tsubaki để sang một bên. Cô tiếp tục mở lòng bàn tay nhẹ nhàng che đi đôi mắt hắn.

_ Vì anh đã nói tôi có thể ích kỷ một chút... nên chịu khó nằm yên một chút nhé. Chỉ vài giây thôi. Và cũng đừng thắc mắc tôi đang làm gì... rõ chưa Minamiya – san!

Tsubaki không hề cảm nhận thấy một tâm đồ xấu xa nào hết. Nên hắn chịu nằm yên để Mikazuki muốn làm gì thì làm.

Mikazuki che mắt hắn với mục đích gì? Vì muốn không để cho hắn thấy... không muốn để hắn biết được rằng mình đang cúi người xuống, đặt một nụ hôn lên mu bàn tay mình. Mikazuki đang hôn hắn một cách gián tiếp... gián tiếp qua bàn tay của chính mình. Chỉ có như thế thôi mà tim cô ấy như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực rồi.

_ Baka Kitsune, anh đúng là một con cáo phiền phức đáng ghét. Anh quá vô tư nên không hề hay biết rằng chính anh là nguyên nhân khiến mối quan hệ giữa tôi và Chisaki trở nên khó khăn hơn. Nhưng anh nói đúng... nếu chỉ vì Chisaki, chỉ vì cảm thấy tội lỗi với Chisaki mà từ bỏ niềm hạnh phúc của chính mình cũng không phải là cách. Hơn nữa, Chisaki cũng sẽ không thích sự lựa chọn này của tôi... Chính vì thế nên tôi sẽ tiếp tục... Tiếp tục chấp nhận mọi tính xấu của anh... chấp nhận quá khứ đen tối của anh... Tiếp tục tin vào cảm xúc của chính mình. Tiếp tục yêu anh như tôi đã và đang thực hiện... Minamiya – san, Minamiya – sensei, Kazuto Minamiya, Tsubaki Minamiya... Em yêu anh... yêu anh, Tsu - kun!

67. Chương 66

Kết thúc ngày thứ tư chuyến đi dã ngoại ở bán đảo Okinawa của trường trung học It. Harm Sokyuran. Vậy là chỉ còn một ngày mai nữa là chuyến tham quan sẽ kết thúc. Và trách nhiệm giáo viên giám sát của Tsubaki cũng đã có thể dừng lại. Nhưng từ giờ đến ngày đó vẫn còn hơn 24h đồng hồ nữa, dù sao thì hắn vẫn phải cố gắng hết sức cho đến giây phút cuối cùng. Không thể lơ là mất cảnh giác với đám học sinh lơi chơi lảm nhảm rồi này.

Bây giờ là 20h tối, sau khi dùng xong bữa tối tại nhà hàng 6 sao khu resort Light Late Night nổi tiếng nhất Okinawa. Các học sinh có thể quay trở về phòng nghỉ ngơi hoặc tham gia những chương trình mà resort có sẵn. Người thì mua sắm, người thì đi tham quan... có học sinh yêu thể thao đến mức tự tổ chức một trận đấu bóng rổ giữa các lớp ngay chính trong phòng thi đấu thuộc bộ phận thể dục thể thao. Nói chung, đây là khoảng thời gian tự do dành cho tất cả mọi người. Muốn làm gì đó thì làm... miễn sao sáng mai có sức để tham gia chuyến tham quan cuối cùng.

Nếu học sinh được quyền nghỉ ngơi vui chơi thì giáo viên cũng thế. Một số thầy cô bắt đầu thể hiện bản chất ham vui, thích tận hưởng trong những dịch vụ tốt nhất resort. Sống là phải biết hưởng thụ. Họ có quyền được thư giãn, xả hết mọi căng thẳng như học sinh chứ... nhất là sau một ngày mệt mỏi khi đi theo giám sát học sinh trong suốt chuyến đi.

Và đầu đó, một thầy giáo trẻ tuổi nhất trong đội ngũ giáo viên cũng không tránh khỏi sự mệt mỏi từ thể xác đến tinh thần. Vị thầy giáo khoác trên người chiếc áo blouse trắng không thể thay thế lặng lẽ lết từng bước chân dài mệt mỏi nả về phòng mình. Nhưng ngay khi vừa tra chìa khóa, mở cánh cửa sang một bên... thì hẳn biết rõ đây vẫn chưa phải là giây phút mình được nghỉ ngơi thật sự.

— Oh my, welcome home Kazuto – kun. Today was a tiring day, right?

Vừa về đến phòng là bắt gặp ngay William, chàng trai ngoại quốc tóc nửa vàng nửa nâu đang ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế sofa gần cửa sổ kính với một bộ Yukata trắng của khu tắm suối nước nóng Onsen. Anh ta đưa tay đi đôi cùng điệu cười nhe răng xỏ toẹt khi thấy gia chủ của căn phòng này vừa trở về.

Còn Tsubaki thì tỏ ra không vừa ý, không bằng lòng... nói chính xác hơn là không ưa gì nổi khi nhìn thấy sự hiện diện của William.

— Oi William, nếu tôi nhớ không lầm thì phòng cậu đầu phải ở đây. Nơi này là khu vực dành cho giáo viên trường It. Harm Sokyuran. Và đây đích thị là phòng tôi. Hà có sao cậu cứ đột nhập bất hợp pháp vậy hả?

— Kỵ bo bunn xin quá Kazuto – kun, tôi chỉ ngồi đây đợi cậu về thôi mà. Có cần phải tỏ ra lạnh nhạt rồi xua đuổi tôi như đuổi tà như vậy không? Dù sao chúng ta cũng là bạn chung phòng suốt mấy năm còn gì?

— Hai chuyện đó thuộc hai phạm trù khác nhau. Anh quốc và Nhật Bản không phải cứ thích là gán ghép cả hai thành một được đâu. Ở đây vẫn tôn trọng quyền tự do cá nhân riêng tư đấy nhé, gã lai tạp!

Đóng cửa lại cái kịch, Tsubaki mới bắt đầu chịu cởi bỏ chiếc áo blouse trắng vừa dài vừa nóng bên ngoài xuống giường. Hắn bẻ cổ răng rắc cho xương cốt được thư giãn rồi cất tiếng thở dài ngán ngấm.

— Rồi, có gì thì nói cho lẹ rồi lết mông phần về phòng giùm cái. Tôi mệt lắm, chỉ muốn làm một giấc đến sáng mai thôi!

— Oh my oh my, giờ cậu mà ngủ thì xem như tôi đến đây công cốc à?

— Này, nói năng kiểu đó... đừng bảo là cậu sang đây là muốn rủ rê tôi đi đâu đấy nhé!

— Bing boong, một điểm dành cho Kazuto – kun vì đã đoán đúng. Nằm mãi ở phòng chán quá nên tôi ghé qua đây rủ cậu đi chơi chung đây!

— Không đời nào, lết thân về phòng cậu ngay lập tức. Tôi hiện không có nhã hứng đi ra ngoài. Giờ chỉ muốn nằm ở nhà đánh một giấc thôi. Về đi... bye!

— Hừ hừ, Kazuto – kun, biết ngay thế nào cậu cũng sẽ nói như thế nên tôi đã chuẩn bị sẵn cho cậu một thứ chắc chắn khiến cậu phải tạm thời gác ý định ngủ sang một bên. Để xem, bàn bì da chín lỗ hai cơ đang chờ cậu ở phòng dành cho khách VIP danh dự đó... Nếu không nhanh chân thì sẽ có người dành mất chỗ cho xem!

Nghe đến môn bida. Không biết trong quá khứ Tsubaki có ấn tượng gì với bida. Hoặc cũng có thể đây là một trong những môn thể thao sở trường của hắn nên ngay khi nghe đến hai chữ “bida”, hắn sẵn sàng từ bỏ việc nghỉ ngơi sang một bên, ngoảnh mặt lại nhìn thẳng William với điệu cười đắc chí đến đáng sợ.

— Huh huh, giỏi lắm William, cậu thật sự đã thành công trong việc kéo tôi ra khỏi phòng rồi đó. Bida ư? Cũng đã lâu chúng ta không đụng đến nó rồi nhỉ. Lần cuối chúng ta chơi chung nếu tôi nhớ không nhầm thì trước cuộc sát hạch ở học viện mỹ thuật thì phải!

— Oh my, trí nhớ tốt thật, quả không hổ danh thiên tài Tsubaki Minamiya. Phải, lần đó tôi và cậu đã chơi suốt 100 trận với tỉ số hai bên là 50 – 50. Cả đời tôi trước đến giờ chỉ chơi thua với ông già thôi. Cậu là người thứ hai có khả năng đánh ngang cơ với tôi đó!

— Thế bây giờ là trận đấu phục thù à? Hay là trận cuối quyết định xem ai sẽ là người thắng cuộc?

— Thích nghĩ sao cũng được. Vấn đề là cậu có dám chơi hay không thôi. Đầu ai xia xói nói gì nếu cậu bỏ cuộc ngay từ đầu đâu nhĩ!

— Bỏ cuộc ư? Tôi có thể bỏ đi thi, nhưng riêng mỗi vấn đề này thì không thể bỏ qua được. William... tôi sẽ cho cái con số 50 – 50 trở thành 50 – 51 nghiêng về tôi. Chuẩn bị tinh thần đi, gã lai tạp!

Sự tình là như thế đấy. Sau một chuyến đi đường dài cực nhọc trong vai trò là giáo viên giám sát cho đám học sinh loi chơi. Tsubaki bỏ qua khâu nghỉ ngơi thư giãn để chuẩn bị cho ngày tiếp theo mà cùng William đi thẳng xuống khu giải trí dành riêng cho những bậc khách thượng lưu. Nói là dành riêng cho khách VIP, nhưng cũng có thể là do nhà Kurahashi đã nhúng tay vào trước nên hai người ấy mới có thể đi ra đi vô thoải mái không bị hỏi han.

Quan trọng hơn bây giờ, một bàn bida cổ đỏ trông vô cùng sang trọng. Những viên bi với kích thước trong lòng bàn tay. Tsubaki và William cùng ôn lại kỷ niệm xưa... kỷ niệm từng đấu bida bất phân thắng bại để rồi giờ đây cả hai quyết chiến cho đến khi một trong hai bên phải có người chịu thất bại.

Không biết là lượt thứ bao nhiêu, chỉ rõ William là người phát cơ hiệp này. Chàng trai ngoại quốc sở hữu mái tóc nửa vàng nửa đen khom lưng, tay trái làm chốt canh cơ, tay phải nắm đuôi cơ chuẩn bị thực viên bi màu trắng được đặt trước tầm nhắm. Một phát thật mạnh. Viên bi trắng lặn trên nền cỏ đỏ với tốc độ nhanh. Nó va trúng vào viên bi số 5 màu cam, khiến cho viên cam đó đi thẳng vào lỗ. Chiếu theo luật bida 9 lỗ thì William cầm quân màu mà đánh được quân 5 màu cam xuống lỗ thì xem như tính điểm. Nhưng không may mắn cho anh ta là viên trắng chịu sức bật nên tự mình rơi xuống lỗ đối diện. Thành thử quả vừa rồi không được điểm, đồng thời William phải nhường quyền chơi cho Tsubaki.

— Ấy da, quên không tính đường bật của bi... Đến phiên cậu kìa Kazuto – kun!

Ngồi chờ mãi ở ghế sau cùng cũng đến lượt mình. Tsubaki đưa tay với lấy cây cơ dài sát ngay bên cạnh như món vũ khí. Hắn tiến đến gần bàn bida. Đảo mắt ngó ngang ngó dọc toàn bộ thể trận. Cái kiểu trầm ngâm giữa một bầu không gian lạnh gáy đến đáng sợ thế kia, ắt hẳn tên tự kỷ đang tính toán sao cho ăn được nhiều điểm nhất. Với luật bida chín lỗ, chỉ cần đánh trúng hết những viên bi mình cầm quân sớm hơn thì cơ hội thắng càng cao. Khi đó chỉ việc đánh quân bi đen, tức là quân bi chết xuống lỗ thì chiến thắng. Nhưng để được phép đụng vào viên 8 đen thì phải xử lý hết bi mình cầm đã.

Sau một hồi tính toán tỉ mỉ, áp dụng nhiều vật lý học, toán học, định hình học và một số học thức khác. Tsubaki cũng thực hiện động tác khom lưng, nhắm bi rồi thực cơ. Viên bi trắng lao đi vun vút, trúng viên sọc sẫm 15 đâm thẳng xuống lỗ gần đó. Viên trắng tiếp tục chạy theo hướng bật, đi trượt ngang qua viên màu tím 4, đâm vào ngay chính giữa hai viên sọc cam 13 và sọc lục 14. Kết quả của lần phát banh này là Tsubaki ăn trọn sọc lục 14, sọc cam 13 và sọc sẫm 15 khi cả ba đồng thời cùng rơi xuống lỗ.

— Oh my oh my, cậu đúng là một tên vô cùng đáng sợ đấy Kazuto – kun. Cũng nhờ vào vận may không phải ngẫu nhiên đó mà tôi đã có một khoảng thời gian chật vật khi đối đầu với cậu trong trò bida lỗ này!

— Cái mà cậu thấy không phải là vận may, tên ngố. Nhưng thôi, muốn nghĩ sao thì tùy!

.....

Trận thi đấu vẫn diễn ra tạm thời dẫn trước là Tsubaki. Kể từ khi bước vào bàn bida, hắn hầu như không mắc phải một sai lầm nào kể cả nhỏ nhất nên cứ đánh đâu là xuống lỗ. Bây giờ thì Tsubaki hiện đang tạm thời dẫn trước với số bi sọc càng ngày càng ít dần hơn so với số bi màu.

— Oi Kazuto - kun, kể ra cũng được hai năm rồi nhỉ!

— Về việc gì?

— Về lần đầu tiên chúng ta gặp nhau rồi trở thành bạn cùng phòng ở khu chung cư thuộc học viện mỹ thuật ấy. Có cho vàng tôi cũng không dám tin có một học sinh Nhật Bản vừa hoàn thành khóa du học một năm bên Úc rồi phi thẳng sang Anh quốc. Như thế có khác gì du học trong du học. Cả việc chúng ta được xếp chung một phòng nữa... Giờ nghĩ lại thì mọi thứ cứ như duyên số được sắp đặt trước ấy!

— Hừm... tôi cũng không nhớ mấy về khoảng thời gian đó đâu. Chỉ là sau khi hoàn thành khóa du học một năm bên Úc. Nhà trường có kiến nghị đưa tôi sang Anh để phát triển tài năng hội họa nên tôi cũng thế mà theo... Mà này, chẳng phải vào ngày đầu tiên chúng ta ở chung phòng, chính cậu đã nằng nặc đòi đổi phòng khác sao?

— Tự thẩm vấn lại chính mình đi Kazuto – kun. Sẽ chẳng có gì được gọi là bình thường khi tự đứng nửa đêm đứng bên khung cửa sổ và gào hét lên trong điên loạn như cậu hết... Nhưng thiết nghĩ lại thì trong thời gian đó, cậu quả thật đang vướng phải một vấn đề vô cùng nghiêm trọng. Nay Kazuto – kun, nếu cho một điều ước, thì liệu cậu có mong cô gái Lumina đó sống lại không?

Cạch... Cây cơ của Tsubaki vô tình nhếch một góc lớn hơn so với dự tính. Dẫn đến viên bi trắng đâm trúng vào viên màu. Theo luật bida 9 lỗ, Tsubaki cầm quân sọc, đồng nghĩa với việc hần chỉ được phép điều khiển bi trắng đánh trúng vào bi sọc và làm bi sọc xuống lỗ. Nếu khiến bi trắng vô tình đâm vào bi màu hay khiến bi màu xuống lỗ, thì Tsubaki sẽ phải nhường lượt đánh cho William là người cầm quân bi màu.

— Ô, đánh trật ra ngoài rồi. Chuyện này hiếm thấy à hen Kazuto – kun!

— Do ai nói mấy câu kỳ lạ khiến tôi mất tập trung hả?... Cậu nói cho một điều ước và ước Lumina được hồi sinh là ý gì?

William rời chỗ ngồi, tay nâng cây cơ tiến đến chỗ bàn bida.

— Ý gì là ý gì, thì hỏi sao trả lời như thế. Nếu ngài Akifusa cho cậu một ân huệ, thì cậu có muốn Lumina sống lại không?

— Nếu được như thế thì tôi không còn điều gì phải hối tiếc. Nguyên vọng lớn nhất của tôi chỉ là muốn gặp lại Lumina... muốn được nói lời xin lỗi và cầu mong sự tha thứ... Nhưng tất cả chỉ tồn tại trong một chữ “nếu” mà thôi. Ai cũng biết... phép màu không bao giờ tồn tại!

— Oh my, phép màu không bao giờ tồn tại... vậy còn ngài Akifusa thì sao? Cậu xem ngài Akifusa là gì?

— Ngài ấy chỉ là một hiện tượng không thể lý giải được bằng khoa học thôi, chứ chẳng phải phép màu phép lạ gì hết!

— Ha ha, vui tính thật đó Kazuto – kun. Quả nhiên kể từ ngày làm giáo viên, cậu bắt đầu biết cởi mở hơn hẳn so với hình ảnh Kazuto – kun hai năm trước mà tôi từng biết. Quay lại vấn đề chính... vẫn là câu hỏi “Nếu được ban cho một điều ước thì liệu cậu có muốn Lumina hồi sinh hay không?”... Sẽ là một lẽ tự nhiên khi cậu trả lời “có”. Vì câu trả lời đó phản ánh chắc chắn 100% cậu vẫn còn yêu Lumina rất nhiều. Vậy thì sau khi nói lời xin lỗi và cầu mong sự tha thứ... cậu sẽ làm gì tiếp theo? Cậu có dám ngỏ lời yêu cô gái đó thêm một lần nữa không?

Tsubaki không thể trả lời được câu hỏi này... Hay nói một cách khác là lương tâm không cho phép hần trả lời “có” dù hần thật sự muốn điều ấy xảy ra.

— Cậu không thể. Cứ cho rằng trái tim cậu luôn khao khát được tiếp tục yêu cô gái ấy, nhưng lương tâm cậu thì tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra. Đơn giản vì cậu lo sợ rằng mình sẽ để cô ấy chết thêm lần nữa. Không thể đến với người con gái mình yêu và ngược lại cô ấy cũng không thể yêu cậu. Một câu chuyện tình cay đắng sắc mùi Hàn Quốc quá đỗi quen thuộc, để rồi cô ấy cũng sẽ chết vì quá đau khổ mà thôi. Hồi sinh cô ấy từ cõi chết để nhìn cô ấy chết thêm lần nữa sao Kazuto – kun? Thế thì chi bằng ước cho Lumina sống lại... tại sao cậu không dùng điều ước đó cho những người xung quanh... à không, xa vời quá. Điều ước của cậu thì nên ích kỷ một chút đi nhờ... Dành ân huệ ấy cho người cậu thật sự nghĩ đến ấy. Sau này già hết thở được thì cũng sẽ gặp Lumina thôi... khi ấy muốn xin lỗi muốn giảng hòa có khối thời gian!

— Người mà tôi thật sự nghĩ đến?

— Thử làm một phép trắc nghiệm tâm lý bình thường nhé Kazuto – kun. Trong ba giây nhắm mắt lại và buộc miệng nói ra hai đặc điểm của người đó xem nào. Bắt đầu...1 2 3

Bất ngờ như thế hòng không để cho Tsubaki có thời gian suy nghĩ trước khi nói. Chứ giả dụ như hần nghĩ đến Tsukusa nee hay Chisaki thì chắc chắn hần sẽ phải nhớ lại xem họ có đặc điểm gì để nhận dạng. Còn nếu hỏi đột ngột thì hần sẽ không có cơ hội sắp xếp ý tưởng trong đầu. Khi đó chỉ còn có thể phụ thuộc vào phản xạ bản thân và trí nhớ tức thời. Người hần để tâm nhiều nhất... ký ức của hần sẽ tự động lưu giữ lại những đặc điểm của người đó nếu hần thật sự quan tâm đến họ.

Hết ba giây, Tsubaki buông miệng trả lời hoàn toàn dựa theo phản xạ tự nhiên.

— Tóc tím, vẽ tranh...

Vì trả lời không chủ đích nên hắn không biết mình đã nói những gì. Đến khi bình tĩnh ngẫm lại thì chính Tsubaki cũng không dám tin những gì mình vừa trả lời.

William nhếch miệng nở nụ cười đắc chí. Anh ta vút cây cơ cho viên bi trắng đánh cách vào viên màu cuối cùng còn lại trên bàn. Vậy là chỉ cần William đánh viên đen 8 thì xem như phần thắng thuộc về William.

— Nhanh hơn tôi nghĩ nhỉ. Như thế tức là sẵn sâu trong trái tim cậu đã có một người rồi... một người còn quan trọng hơn việc gặp Lumina để nói lời xin lỗi. Chỉ là bấy lâu nay cậu không hề nhận ra thôi!

— Chờ chút đã William. Bài trắc nghiệm này ngay từ đầu chỉ là một hình thức giải trí cho mấy đứa học sinh loi nhoi kia. Đem nó áp dụng vào trường hợp này thật quá vô lý!

— Ừ, nó rảnh hơi nhảm nhí thật... nhưng ít nhất cảm xúc trong cậu bây giờ không phải là giả. Kazuto – kun... tại sao cậu không nói những đặc điểm đại loại như “đắm đang, thù mị, biết lắng nghe, Yamato Nadeshiko” dù rằng cậu luôn tiếp xúc với cung chủ nhà Tsuchimikaido nhiều nhất? Bởi lẽ trong trái tim cậu đã có chỗ dành riêng cho Mikazuki hime. Đến nhường này còn không chịu chấp nhận thực tại đi thiên tài trẻ nhà Minamiya... Bình thường cậu tỉnh táo lắm kia mà. Sao mấy tình huống kiểu này thì dở thế?

— Im miệng đi William!

Nhắm cơ và thực, viên bi trắng va vào viên 8 đen nhưng lại không đưa nó xuống được lỗ. Nếu đánh bi trật ra ngoài thì phải nhường quyền chơi lại cho Tsubaki.

— Oh my, xem ra lần này chiến thắng không thuộc về tôi... Đúng là mọi thứ đều được ông trời sắp sẵn!

Tsubaki tiến đến gần bàn bida với cây cơ trên tay. Số bi sọc do hắn cầm cũng hết rồi... nên chỉ cần hắn đánh bi 8 đen xuống lỗ thì thắng. Nếu xét về khả năng thì hắn có bằng thừa ấy chứ. Không lý nào lại không thể đánh cho viên bi đen xuống lỗ trong một lần thực cơ duy nhất. Và như thế, Tsubaki dành chiến thắng hoàn toàn sau khi đánh cho viên bi đen loại ra khỏi bàn đấu.

— Cuối cùng cũng chịu kết thúc!

— Hừm, trận này cậu thắng, vậy là tỷ số 51 – 50 nghiêng về phía cậu theo đúng như tiêu chí được đặt ra lúc đầu rồi nhé!

Dù thua, nhưng William vẫn cảm thấy rất thoải mái, không bị nặng nề về bất cứ điều gì hết. Anh ta chấp nhận thất bại của bản thân và sẽ cố gắng phục thù cho trận sau. Nhưng có lẽ để hôm khác. Tối nay chỉ chơi một ván thôi, đấu sao cũng nên để Tsubaki nghỉ ngơi sau một ngày làm việc mệt nhọc mới đúng.

— Oi William, về chuyện cậu hỏi khi nãy. Nó thật sự chỉ là một phép thử giỡn chơi không cơ sở đúng không?

— Oh my, vẫn còn cứng đầu không chịu thừa nhận sao Kazuto – kun? Ai là người đã dẫn cung chủ nhà Tsuchimikaido là nên sống vì bản thân mình nhỉ? Bây giờ ngay cả người nói ra câu đó cũng hoài nghi không cho chính mình được cơ hội ích kỷ thì có hơi mâu thuẫn quá đó. Hay là Mikazuki – sama là người con gái không tốt... không đáng để cậu quan tâm đến?

— Không phải... So với mấy con phò tôi từng gặp trước đây thì ngoài Lumina và Chisaki ra... thì người con gái đó luôn khiến tôi không thể không để mắt đến. Nhưng nếu chỉ có như vậy mà nói cô ấy là người quan trọng nhất đối với tôi thì có hơi...

— Biết gì không Kazuto – kun? Người tôi thích hiện tại đang để ý một người khác!

Tsubaki thoáng bất ngờ.

— Hả? Người cậu thích... con nhóc người cá mắt đỏ ấy hả? Cô ta đang thích một người khác sao?

— Nghe có vẻ như hơi bị đát về một tình yêu đơn phương có chiều đi nhưng không có chiều về nhỉ. Nhưng thật sự tôi chỉ là một tên thâm thương trộm nhớ đến một đối tượng đã yêu một người khác từ rất lâu rồi... Biết là thế nhưng tại sao tôi lại không hề từ bỏ? Không phải cố ý đi gây sự với người kia để dành cô ấy về phía mình như mấy thằng trẻ trâu thời nay... Mà tôi muốn thay đổi quan điểm của cô ấy... Tôi chỉ cần khiến

cô ấy chuyển hướng nhìn về phía mình là được... Kazuto – kun, một cuộc chiến khó khăn như thế tôi còn dám đương đầu. Vậy còn cậu thì sao? Cậu sẽ chọn phương án gì?

Tsubaki tỏ ra trầm ngâm suy nghĩ. Tối nay chỉ đơn thuần chơi bida sau một khoảng thời gian dài tính từ lần cuối cùng cả hai người họ đối đầu với nhau. Nhưng dường như ý nghĩa bên trong còn giá trị hơn so với việc dành quyền đánh con 8 đen xuống lỗ đầu tiên. Chỉ vài giờ đồng hồ trôi qua, Tsubaki như vỡ lẽ ra được nhiều điều... vỡ lẽ ra những thứ mà nếu không nhờ William nói thì mình sẽ mãi mãi chẳng thể nhận ra.

Chàng trai ngoại quốc quay lưng bước đi. Anh ta còn vẫy tay chào tạm biệt Tsubaki như hai người bạn thân vẫn thường làm.

— Hôm nay chỉ đến đây thôi, trả lại sự tự do mà cậu thường mong muốn. Nên đi nghỉ sớm để còn chiến đấu tiếp chứ nhỉ? Ngày mai là ngày cuối cùng cậu được phép thanh thoi. Kazuto – kun, đừng có mà quên, hết hôm nay, ngày mai và ngày mốt, thì ngày tiếp theo sẽ là Đêm Định Mệnh. Điều đó có nghĩa là rất có thể sáng mai sẽ là lần cuối cùng mặt trời mọc phía rặng biển... Chuẩn bị tinh thần đi nhé!

Một đêm dài trôi qua. Vậy là kỳ hạn trước trận chiến với thần linh chỉ còn lại hai ngày. Còn chuyến đi dã ngoại của trường cũng sắp đến hồi kết thúc. Nếu chiếu theo kế hoạch đã được đề sẵn thì sáng nay toàn khối sẽ có một chuyến tham quan đến công viên hải dương Busena. Không cần giới thiệu dài dòng, chỉ mỗi cái tên không thôi đã đủ nói lên giá trị của nó. Công viên hải dương... cũng tương tự như Hakkejima ở Yokohama, một thế giới dành riêng cho tất cả những loài sinh vật biển sống dưới đại dương được mang về nuôi dưỡng. Nếu nói đến công viên hải dương học, thì ở trên ở dưới, bên trái bên phải chỉ duy nhất màu xanh của nước biển mà thôi. Còn đường đi dành cho khách thì khá tối để có thể nhìn ngắm những sinh vật trong bể được rõ hơn... nên ít tránh được chuyện lạc đường hay va chạm vào nhau nếu không để ý phía trước.

— Các em có thể tham quan bất cứ nơi đâu mình thích, nhưng phải luôn đi chung với nhau để tránh bị lạc nhé!

— Vâng!

Bọn chúng có còn là học sinh tiểu học đâu mà phải dặn dò kỹ lưỡng thế. Tâm lý của những bậc làm thầy cô bao giờ cũng lo cho học sinh từng ly từng chút như phụ huynh nhỉ. Chúng đều là học sinh cao trung hết rồi, không nhắc nhở tự chúng cũng biết phải làm như thế nào cho phù hợp với hoàn cảnh. Người ta vẫn thường nói học sinh Nhật Bản thông minh lanh lợi lắm kia mà. Chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì đáng ngại đâu.

Về phần nhóm của Mikazuki. Sáng hôm nay cô nàng tóc tím đen cũng có mặt trong chuyến ghé thăm công viên hải dương học Busena cùng bạn bè cùng phòng đúng theo như kế hoạch thường ngày. Nhưng trước khi tận hưởng chuyến đi chơi lần cuối, nhóm Mikazuki có chút thắc mắc với cô giáo phụ trách giám sát học sinh.

— Sensei, người phụ trách lớp chúng em hôm nay phải là Minamiya – sensei chứ ạ?

— À... xin lỗi các em, Minamiya – sensei đã báo với trường rằng hôm nay thầy ấy có chút việc bận nên không thể tham gia cùng chuyến đi này được. Do đó sáng nay, cô sẽ thay Minamiya – san giám sát lớp. Đừng chạy lung tung để bị lạc nhé!

— Cô ấy cứ xem chúng mình là con nít không bằng. Làm sao có chuyện học sinh cấp ba từng này tuổi rồi mà còn dễ dàng đi lạc trong một nơi nhỏ tí xíu. Đúng là trong mắt người lớn, học sinh chúng mình chịu nhiều thiệt thòi quá!

— Cái đó sau này lớn lên làm cha làm mẹ thì cậu sẽ phải thay đổi cách suy nghĩ ngay. Làm người lớn còn khó khăn hơn con nít nhiều lắm... Mà gác chuyện đó sang một bên. Chuyện sensei nói là thật sao? Chuyện Minamiya – sensei có việc riêng nên không thể theo sát chúng ta ngày hôm nay ấy?

— Hừm, thì bình thường thầy ấy vẫn vậy mà. Đôi lúc nghỉ dạy không thông báo trước hoặc tự ý bỏ về giữa chừng khi tiết học chưa kết thúc. Giờ bỗng dưng thầy ấy không đi cùng chúng ta cũng là lẽ tự nhiên mà thôi!

— Nar nar, không có chuyện đó đâu. Tsuba – chan dạo gần đây thay đổi nhiều lắm rồi. Thầy ấy biết quan tâm đến học sinh nhiều hơn này, biết tham gia hoạt động cùng học sinh nhiều hơn này. Mặc dù mặt mày cứ cau có như giun phải xéo... nhưng thật sự Tsuba – chan không còn là hình ảnh của Kazuto Minamiya trước kia nữa đâu. Thầy ấy có trách nhiệm hơn nhiều rồi!

Từ khi nào mà Tsubaki đã trở thành tâm điểm chú ý của nhiều người khác. Độ nổi tiếng của hần một lúc một tăng cao, nhất là khi hần chủ động đến với học sinh nhiều hơn so với vẻ bề ngoài lúc nào cũng cau có khó chịu. Kể ra thì cũng đáng mừng vì ít nhất hần không còn cảm thấy bị lạc lõng giữa xã hội loài người nữa.

— Nè Mika – chan, có biết gì về chuyện của thầy Minamiya không?

Đột nhiên nhóm bạn đều đồng loạt quay sang hỏi Mikazuki, khiến cho cô có chút giật mình nhẹ.

— Hả, gì cơ?

— Tin đồn cậu và Minamiya – sensei đang tìm hiểu hẹn hò nhau vẫn đang còn là hiện tượng hot nhất trường đó. Khai thật đi, chắc chắn cậu biết Minamiya – sensei đang làm gì, ở đâu đúng không?

Mikazuki nhanh chóng vừa xua tay vừa tìm cách phân bua. Nếu hỏi về hội họa hay những môn học Mikazuki cầm cơ thì cô ấy sẽ trả lời một cách tự nhiên mà không có gì phải giấu diếm. Chứ còn những vấn đề về Tsubaki thì làm sao cô ấy biết đường mà trả lời.

— Không không, thầy ấy có đi đâu, có biến mất trên cõi đời này vì một nguyên nhân nào đó làm sao tớ biết được. Hơn nữa, giữa chúng tớ không có gì hết. Làm ơn đừng nghe mấy tin đồn bậy bạ rồi suy diễn lung tung giùm mình cái!

— Nar nar, càng chối càng đáng nghi. Tớ để ý kỹ mới thấy Mika – chan rất hay đổ mặt rồi lúng túng mỗi khi nhắc đến Minamiya – sensei nhé. Cứ cho rằng là giữa hai người không có gì xảy ra... nhưng chắc chắn 100% là sâu trong thâm tâm cậu rất muốn được ABCXYZ với thầy chứ gì? Nói thật đi Mika – chan, có gì mà phải xấu hổ!

— Mình đã nói là không có rồi nhà. Cậu muốn mình phải giải thích thế nào thì mới vừa ý cậu đây?

Tức thì, một cuốn sách hướng dẫn toàn bộ công viên hải dương học Busena dày cộm từ trên đánh thẳng xuống đỉnh đầu cô bạn nữ có chiều cao khiêm tốn đang ra sức chọc ghẹo Mikazuki.

— Ai cha, đau lắm đó biết không hả?

Người dùng cuốn sách đánh cô bạn đó là một cô bạn khác tóc dài, mắt đeo kính trông vẻ cực kỳ tri thức. Cô bạn ấy đánh thêm một cú nữa cho chừa cái tật thích hay xăm xoi chọc phá người khác.

— Đủ rồi Tohru... Mikazuki đã nói là không thích, sao cậu cứ hay đào sâu vào thế nhỉ? Dù rằng Mikazuki cho phép chúng ta thân mật với cậu ấy. Nhưng dạo gần đây cậu không nghĩ bản thân mình thân đến mức vượt qua cả sự vô phép sao? Từ Mikazuki đến Minamiya – sensei... Tớ nghĩ cậu nên xem lại cách hành xử của mình đi Tohru – chan!

— Gì chứ gì chứ, cậu khó tính quá đó lớp phó kiêm hội trưởng hội học sinh. Chẳng phải cả Mika – chan và Tsuba – chan đều chấp nhận chuyện đặt biệt danh rồi sao. Cứ hay mang những cái không đáng nói ra xóc xiếm không phải là việc làm tốt đâu!

— Mặc kệ những gì cậu ta nói Mikazuki. Bọn mình sẽ không tò mò về mối quan hệ giữa cậu và Minamiya – sensei nữa. Nếu hôm nay thầy ấy không đến và cậu cũng chẳng biết thầy ấy đi đâu thì có thể rút ra một kết luận là Minamiya – sensei đang bận chút việc riêng nên không thể đi cùng chúng ta. Như thế là được rồi!

Một người lên tiếng như vậy thì xem như vấn đề về mối quan hệ giữa Mikazuki và Tsubaki khép lại tại đây. Nhưng thật sự trong lòng Mikazuki vẫn canh cánh thắc mắc không biết bây giờ hần đang làm gì, ở đâu. Hần nói là có việc bận không thể đi cùng lớp thì chắc là chuyện có liên quan đến Thiên Chiếu Gia Trang hay cuộc đại chiến sắp đến. Sâu trong con tim, nàng công chúa tóc tím đen chỉ cầu mong sao mọi thứ diễn biến đến với hần được ổn thỏa yên bình.

Tsubaki có nói là bận một chút chuyện không thể tham gia chuyển đi cuối cùng lớp. Có vẻ đúng đấy vì ngay thời điểm hiện tại, hắn đang có mặt ở một dojo khác... Một dojo trang hoàng theo kiểu cổ kính truyền thống ngự giữa một cánh rừng bạt ngàn màu xanh của cây cỏ, hương thơm của hoa tươi, ánh sáng mặt trời ập cùng tiếng chim muông vang vọng khắp nhân gian. Giống như Thiên Chiếu Gia Trang ver Okinawa và Dojo của gia tộc Souma. Hình tượng khắc họa ngoài cổng gia trang là một hình tròn nhỏ đặt giữa hình tròn lớn... Đó là hình tượng quen thuộc về chiếc Bát Chỉ Kính Yata no Kagami trong truyền thuyết... Nếu biểu trưng là Bát Chỉ Kính, vậy có nghĩa nơi đây chính là Dojo thứ hai của gia tộc Kurahashi.

_ Xin thứ lỗi vì đã mạo phạm triệu tập ngài đến đây Tsubaki – dono. Nhưng tất cả là vì cuộc chiến sắp đến, cá nhân tôi, Nanami Kurahashi rất mong được ngài chỉ bảo thêm nữa!

Cùng bước đi trên bậc thềm dẫn ra phía sân sau của tư trang, Tsubaki theo sau Nanami với tâm trạng không vui cũng không buồn. Một thái độ hờ hững thờ ơ như thể đối với mình, chuyện này cũng không có gì lớn lao. Chỉ có điều, cái miệng của tên đó vẫn chưa thể học được cách nói năng sao cho đàng hoàng lịch sự.

_ Huấn luyện cho quân đội Samurai nhà Kurahashi ư? Quả thật cô cũng có gan lắm khi dám gặng hỏi một tên Ronin phản bội đào tạo kiếm thuật cho Samurai nhà mình nhỉ. Bộ không sợ chúng bị ảnh hưởng bởi cái gương xấu này sao?

_ Tsubaki – dono, tôi có niềm tin của riêng tôi vào những chiến binh của mình. Họ tự biết mình đang làm gì. Xin ngài hãy làm những gì cần thiết ạ!

Nghe có vẻ như hơi khó tin, nhưng thật sự là Nanami đã chủ động cầu xin sự giúp đỡ của Tsubaki. Cô ấy muốn hắn đào tạo một khóa học cấp tốc nhằm nâng cao kỹ kiếm cho các Samurai nhà Kurahashi. Đó là lý do vì sao hắn không tham gia chuyển tham quan Busena cùng lớp và có mặt tại tư trang thứ hai của nhà Kurahashi.

Hắn theo Nanami ra phía sân sau của tư trang, nơi các chiến binh Samurai hùng mạnh nhất của gia tộc Kurahashi đang hăng say chăm chỉ luyện tập qua hình thức vòng kiếm thông thường và các cuộc trận giả giữa hai người đấu với nhau. Một không khí hào hùng trang hoàng không thể diễn tả bằng lời, mà chỉ có thể cảm nhận lấy nó... cảm nhận lấy cái tinh thần Bushido bất diệt đang hiện hữu ngay trước mắt. Dù không thích nhưng hắn cũng không thể phủ nhận rằng máu mình đang sôi sục lên rất muốn tham gia vào bất kỳ trận đấu nào.

.....

_ Như những gì ngài đang thấy, các võ sĩ đạo nhà Kurahashi đang chuẩn bị cho cuộc đại chiến sắp đến, thế nên...

_ Hiểu rồi, cô muốn tôi không nên lãng phí thêm thời gian mà nhanh nhanh bắt tay vào huấn luyện chứ gì... Nhưng người xưa vẫn thường nói “dục tốc bất đạt”. Dù cho trận đấu với thần linh sẽ diễn ra vào ngày mai hay một, thì cũng phải từ từ mới mong giải quyết được việc. Hấp ta hấp tấp không mang lại được lợi ích gì đâu!

Nanami lặng thinh trong phút chốc rồi nhẹ nhàng khom người cúi đầu một góc 45 độ.

_ Vâng, Tsubaki – dono nói đúng. Điều quan trọng bây giờ là phải giữ được bình tĩnh... Hấp tấp không phải là cách giải quyết mọi vấn đề một cách thông minh!

Tsubaki đưa tay gãi đầu sồn sột đi đôi với tiếng thở dài ngán ngấm phát ra từ cửa miệng. Hắn vốn dĩ chẳng quen việc người khác cúi đầu xin lỗi mình nên cứ cảm thấy áy náy thế nào khi Nanami tỏ ra thành kính với hắn.

_ Thế nào cũng được... Mà này, tại sao lại là tôi hả? Chẳng phải cô thân với Hajima và William ư? Dùng hai tên đó tốt hơn tôi gấp nhiều lần đấy!

_ Hajima thiếu chủ hiện đang ở tư trang Tsuchimikaido thứ hai trên bán đảo Okinawa cùng Chisaki cung chủ vì nghe đâu hình như các Samurai từ đất liền bắt đầu đến đảo sáng nay. Còn William – san... nói sao đây nhỉ? Tôi đã đến nhờ sự giúp đỡ của anh ấy nhưng William san lại nói rằng là “Nếu là muốn đào tạo cho các Samurai lên tay nghề thì Kazuto – kun hợp hơn tôi nhiều. Dù sao cậu ấy cũng đang làm giáo viên

mà, nên cứ vô tư thoải mái bắt cầu ấy dạy học. Truyền đạt kiến thức là một nghĩa vụ trọng đại mà không một người thầy nào cũng có quyền từ chối”... William – san đã nói nguyên văn như thế!

Tsubaki giận run người. Thì ra cốt lõi sâu xa của mọi chuyện đều do cái miệng ăn hại của gã lai tạp nửa Tây nửa ta kia. Ất hẳn William đang hào hứng lắm khi vừa chơi Tsubaki một vỏ vô cùng đau đớn và chua chát đến thế. Cho đến khi gặp mặt được anh ta, Tsubaki tự nhủ nhất định phải dần cho hẳn một trận nên thân thì cơn điên tiết này mới được hả dạ.

__ Rồi thôi, những thứ linh tinh lang tang bỏ qua một bên, tôi cũng không có dư dả thời gian lắm. Chúng ta bắt đầu được chứ?

__ Vâng, xin mời đi theo lối này, Tsubaki – dono!

.....

__ Nanami hime – sama!

Một ai đó vừa cất tiếng gọi tên Nanami. Ngay lập tức, những chiến binh Samurai dừng mánh nhà Kurahashi đều hạ kiếm và hướng mặt về phía Nanami lẫn Tsubaki một cách trang nghiêm chỉnh chu trong tư thế thẳng người, hàng ra hàng, lối ra lối, giống như kiểu tập hợp trong môi trường quân đội.

__ Mọi người, rất cảm ơn vì đã nỗ lực tập luyện từ khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc. Tôi Nanami vô cùng cảm kích trước tinh thần sẵn sàng chiến đấu của tất cả mọi người. Ôn này, chắc chắn một ngày nào đó sẽ trả đủ... Nhưng trước khi nói lời chúc mừng, thì bằng mọi giá chúng ta phải chiến thắng trận chiến này. Để làm được điều đó, tôi muốn kỹ kiếm của từng người một phải được cải thiện vì đối thủ lần này không phải người bình thường. Cho nên hôm nay, tôi đã mời đến đây một người thầy có khả năng truyền đạt những kiến thức trong kiếm thuật. Thầy ấy sẽ chỉ bảo từng chút từng chút một... Mong mọi người cùng cố gắng thêm một chút nữa thôi... Tsubaki – dono!

Nanami nhường lời lại cho Tsubaki nói đôi điều. Việc đứng giữa đám đông cũng giống như đứng trước cả một phòng học với số lượng xấp xỉ 50 em học sinh nhưng nếu so sánh tương quan hai bên thì khí thái khác nhau hoàn toàn cả về thời gian lẫn hoàn cảnh. Trong lớp, dù mình có nói gì thì các em học sinh thân yêu đều chăm chú lắng nghe với thái độ rất chan hòa dễ chịu. Chứ còn để truyền đạt cho một đám người thù ghét và xem mình như một tên tội phạm siêu quốc gia thì sự đề phòng cho an toàn bản thân phải được nâng cao đáng kể bởi rằng không biết họ sẽ trở mặt rút kiếm tấn công mình bất cứ lúc nào. Nhớ lần trước ghé thăm nhà Minamiya để lĩnh hội bộ kiếm pháp Sát Thần cũng thế... chỉ nói có vài câu mà phải đụng chiến với tất cả những Samurai nữ nhà Minamiya nên bây giờ hẳn đã rút kinh nghiệm rồi.

Tsubaki phải suy nghĩ thật kỹ xem mình nên cất lời thế nào để không đánh động đến thói ham chiến trong từng Samurai đứng trước mình.

__ Để xem... ta đã từng đối mặt với Samurai nhà Tsuchimikaido và Minamiya. Còn Kurahashi thì chưa từng. Nhưng với tình thế hiện nay thì ta không mong muốn sẽ có một trận tử chiến. Thời hạn chỉ còn hết ngày mai, nhiệm vụ ưu tiên hàng đầu là chúng ta phải hợp sức cùng vượt qua Đêm Định Mệnh. Chính vì thế, đích thân ta sẽ truyền dạy nâng cao kỹ kiếm của từng người các người theo đúng như yêu cầu của cháu gái thần biển... Ta nói trước, dù nói gì đi chăng nữa thì ta vẫn là một Ronin lang thang phản bội. Các người có hai sự lựa chọn vô cùng đơn giản: Những ai khao khát sức mạnh muốn chiến thắng thì theo ta. Những người không muốn được một tên phản bội đào tạo thì có thể lui. Cả ta và công chủ Nanami sẽ không ngăn cản người đó... Suy nghĩ cho thật kỹ đi!

__ Tsubaki – dono, ngài có cho chúng tôi ba mươi phút, một tiếng đồng hồ hay cả một năm thì câu trả lời của chúng tôi chỉ có một duy nhất. Từ ngày đầu tiên bước chân vào gia tộc Kurahashi, chúng tôi đã xác định sẵn tinh thần trước sau gì thì ngày này cũng sẽ đến. Để bảo vệ công chủ, bảo vệ gia tộc Kurahashi, bảo vệ Thiên Chiếu Gia Trang... chúng tôi, những võ sĩ đạo của nhà Kurahashi đã lựa chọn: Bằng mọi giá phải dành được chiến thắng... Chính vì thế... mong được chiếu cố, Tsubaki – dono!

Họ lại đứng nghiêm theo kiểu quân đội. Nhưng lại cúi đầu tỏ vẻ thành kính trước một người như Tsubaki. Dường như trong mỗi trái tim của từng kiếm sĩ đang đứng trước mặt mình đều bùng cháy lên ngọn lửa khao khát chiến thắng trận chiến cuối cùng. Vậy là họ bất chấp mọi thứ để có được sức mạnh... sức mạnh bảo vệ đồng đội, sức mạnh bảo vệ nhà Kurahashi... sức mạnh bảo vệ cho cháu gái thần biển... Phải... đó là câu trả

lời hay nhất mà Tsubaki cũng muốn nghe nhất trong ngày hôm nay. Hắn bắt đầu có hứng thú... cảm thấy máu huyết trong tim mình đang còn cào rạo rức với suy nghĩ nếu được dạy kiếm thuật cho những Samurai như thế này thì có lẽ sẽ vô cùng thú vị đây.

— Ok, vậy trước khi bắt đầu khóa huấn luyện cấp tốc trong một ngày. Bản thân ta không thể đứng hướng dẫn cho từng người từng người một. Vì thế nên ta sẽ chọn ra hai người bất kỳ sẽ tạm thời làm thống soái và nguyên soái. Hai người này sẽ giúp ta huấn luyện cho các người... Xem nào, nếu ta nhớ không nhầm thì ở gia tộc Kurahashi có hai đứa nhóc kiếm sỹ rank S đúng không nhỉ? Souji Kurahashi và Susumi Kurahashi... Hai đứa có mặt ở đây không?

Souji và Susumi, hai cái tên rất quen, hình như đã từng nghe thấy ở đâu trước đây rồi thì phải. Nhưng một người như Tsubaki vốn dĩ không quan tâm đến kẻ khác lại nhớ tên và hình dạng của hai đứa trẻ này, chứng tỏ cả hai đứa nó đều có thực lực mà Tsubaki không thể quên được.

Luồn lách trong đám Samurai cao to vạm vỡ thì quả thật chúng rất bé. Cả Souji và Susumi, chúng chỉ là hai đứa nhóc 12 tuổi thôi. So với những Samurai còn lại thì chúng thật nhỏ bé, quá sớm khi đã phải cầm Katana thay vì bút sách được đi học như bao đứa trẻ khác... À nhớ rồi, Souji Kurahashi, Susumi Kurahashi, hai đứa trẻ này đã từng chạm trán với Tsubaki trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm và đã bại trận. Nó không phải là một thất bại thảm hại... mà là một trận đấu rất hay khi một đứa nhóc có khả năng chiến đấu với Cựu Độ Nhất Kiếm Vũ Sư lâu nhất từ trước đến nay.

Đây... hiện diện trước mặt Tsubaki là hai đứa trẻ mặc Keikogi trắng, Hakama đen, bên hông giắt theo thanh Katana cỡ nhỏ dành riêng cho chúng. Đứa trai Souji ngược nhìn Tsubaki với nụ cười phấn khởi trên môi, trong khi đứa gái Susumi lại ngoảnh mặt đi chỗ khác như không muốn đối mặt với Tsubaki. Nói mới nhớ, hình như Susumi không thích Tsubaki cho lắm... con bé đã bị hắn làm cho bại trận ngay sau khi trận đấu bắt đầu. Hơn nữa, việc Souji bị thương... đến bây giờ Susumi vẫn chưa thể bỏ qua cho Tsubaki.

— Kitsune... à không, Tsubaki – dono, đã lâu không gặp, tiền bối vẫn khỏe chứ ạ?

— Ừ, ít ra vẫn còn sống để lết đến đây gặp nhóc. Tình trạng sức khỏe thế nào? Đã ổn định lại chưa? Từ sau khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc ấy?

— Vâng, chỉ bị thương vài chỗ không đến mức tàn phế. Về cơ bản thì em vẫn còn có thể chiến đấu cùng mọi người. Nhất định chúng ta sẽ dành lấy chiến thắng!

Tsubaki nhếch mép cười.

— Hừm, nhóc tỏ ra thân thiết với ta quá đấy. Mà thôi, có tinh thần như thế cũng tốt... Vậy còn cô nhóc kia thì sao? Vẫn còn ầm ục chuyện không báo thù được cho nhóc Souji trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm nên không thèm nhìn mặt ta à?

Hình như tròng tim đen của nhóc hay sao mà tự dưng Susumi đỏ mặt rồi quay sang hét toáng vào mặt Tsubaki trong chế độ Tsundere.

— Im... im miệng đi Tsubaki Minamiya... Dù anh có là thống lĩnh hiện tại của nhà Minamiya nhưng suy cho cùng cũng chỉ là tạm thời thôi. Tôi sẽ không bao giờ xem anh là một thống lĩnh ngang hàng với Chisaki hime – sama và Hajima – dono. Phải... tôi không bao giờ chấp nhận chuyện đó. Dù cho cả thế giới này có đồng ý, thì tôi sẽ là người duy nhất không đồng ý!

Tên đồ người gài đầu sồn sột.

— Nhóc nghĩ về ta thế nào, ta không quan tâm. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì quả thật nhóc còn hận ta chuyện dẫn cho nhóc Souji một trận te tua chứ gì? Bao nhiêu suy nghĩ nó hiện ra lên hết trên mặt đến nỗi nhóc Souji còn thấy nữa đó!

Nét ngượng ngùng khó xử của Susumi còn rõ hơn nữa. Cô nhóc từ từ quay sang Souji thì bắt gặp nụ cười ngây thơ thường ngày của cậu nhóc.

— Sou... Souji – kun, có thật là... mặt mình... nói lên hết tất cả không?

— Không có đâu, Tsubaki – dono chỉ chọc cậu thôi. Nhưng khi biết cậu đã lo lắng cho mình... mình thật sự vui lắm Susumi... cảm ơn cậu!

Không phải cứ một đôi nam nữ trưởng thành nắm tay nhau mới sản sinh ra tình yêu đâu nhé. Ngay cả con nít thời nay cũng biết thích nhau chỉ cần qua một cái nắm tay là như thế nào. Một tình cảm trong sáng thơ ngây mà khi nhìn vào, các kiếm sĩ vai u thịt bắp nhà Kurahashi đều “Ồ” lên mấy cái chọc ghẹo hai đứa.

Susumi chẳng quan tâm gì đâu... vì con bé dường như đang cảm nhận sự hạnh phúc trong hơi ấm từ bàn tay chai sạn do cầm Katana theo năm tháng của Souji. Con bé đỏ mặt đến mức không dám nhìn thẳng nhóc Souji hay bất kỳ ai nữa hết.

Tên dở người Tsubaki lại đưa tay gỡ đầu sồn sột, miệng thở dài ngán ngẩm và thoáng suy nghĩ lại những điều mình vừa gây ra.

__ Mình đã làm cái gì thế này? Thế quái nào mà chúng nó lại quay sang tán tỉnh nhau như vậy ngay giữa thanh thiên bạch nhật như vậy... Con nít thời nay táo bạo khủng khiếp!

__ Tsubaki – dono, nếu để ý kỹ hơn nữa thì ngài sẽ thấy Susumi – chan thật ra... đã thích Souji – kun từ rất lâu rồi. Nhưng Souji – kun từ trước đến nay chỉ luôn xem Susumi như một cô em gái nên không bao giờ nghĩ sẽ nhìn cô bé như một người phụ nữ bằng tuổi với mình... Con trai... quả là những sinh vật khó đoán nhỉ!

Giọng điệu ở những câu cuối cùng trong lời nói của Nanami có pha chút đượm buồn phiền nào thì phải. Tuy Tsubaki không rành về âm nhạc, không học về âm thanh... nhưng thoáng nghe qua hẳn cũng đoán được Nanami đang có tâm trạng nào nề lắm. Không phải lo về trận chiến sắp đến... mà là một thứ gì đó liên quan đến chủ đề tình cảm nam nữ hơn.

Đến đây, Tsubaki nhớ đến tối hôm qua... nhớ đến cái câu nói “Người tôi thích hiện đang để ý đến một người khác” từ William. Người mà William để ý là Nanami... vậy thì người mà Nanami đang hướng đến là ai? Tsubaki cũng chẳng mấy quan tâm... nhưng nếu thật sự phiền muộn về tình cảm thì quả nhiên dù là con người hay người cá thì cũng biết “yêu” là như thế nào... cũng giống như Lumina thôi.

.....

__ Được rồi mọi người, kể từ giờ phút này, em sẽ là thống soái tạm thời, Susumi sẽ là nguyên soái tạm thời dưới quyền Tsubaki – dono. Chúng ta hãy cùng nỗ lực hơn nhé. Em tin chắc chắn rằng có Tsubaki – dono, chúng ta sẽ dành được chiến thắng!

68. Chương 67

__ Xin lỗi Hajima – kun, mình biết cậu hiện đang rất bận trong việc hướng dẫn cho các Samurai nhà Kurahashi nhưng sau cùng lại bắt cậu đi chung với mình thế này... thật áy náy quá!

__ Từ khi nào mà cậu trở nên khách sáo như thế vậy Chisaki? Chúng ta là bạn thân của nhau từ lúc nhỏ cơ mà. Đưa tay giúp đỡ một chút cũng là chuyện đáng làm. Hơn nữa, Nanami đã nói sẽ phụ trách việc đào tạo nâng cao trình độ kiếm thuật cho các Samurai nhà Kurahashi nên mọi thứ không cần phải lo ngại thêm chi nữa!

Ừm... Nếu đúng theo những gì Nanami đã nói thì một, William không biết hiện đang ở đâu, làm gì, nên không thể đến tư trang Kurahashi nhận hướng dẫn cho các võ sĩ đạo nhà Kurahashi, dẫn đến việc anh ta gợi ý Nanami tìm Tsubaki nhờ giúp đỡ. Và thứ hai, thiếu chủ Hajima cũng không thể tham gia vào khóa đào tạo vì hiện đang ở cùng Chisaki cùng chủ. Ngay lúc này đây, họ đang cùng nhau tiến đến nhà kho trong một tư trang rộng lớn khác ngự trong một cánh rừng rậm khác... một tư trang với nét cổ kính truyền thống sử dụng biểu tượng thanh kiếm làm gia huy... Đây đích thị là tư trang Tsuchimikaido ver Okinawa... Và câu hỏi được đặt ra là tại sao một bán đảo nhỏ như Okinawa lại trở thành nơi cho các vị thống lĩnh ba gia tộc chịu đầu tư xây tư trang thứ hai nhiều đến thế. Phải chăng vì Okinawa là một hòn đảo độc nhất về danh lam thắng cảnh lẫn du lịch???

Điều đó không quan trọng. Điều quan trọng hiện giờ là sáng ngày hôm nay, các Samurai hùng dũng từ tư trang Tsuchimikaido ở vịnh Kyuushi chính thức bắt chuyến tàu đường biển tập hợp tại tư trang Tsuchimikaido phiên bản Okinawa để chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới. Với danh phận là cung chủ quyền lực, Chisaki phải ra đón, hướng dẫn cho họ một số luật lệ về gia trang Tsuchimikaido ver Okinawa. Tiện thể, cô ấy cũng muốn giúp đỡ việc dọn dẹp một chút. Nhưng dĩ nhiên thân gái liễu yếu đào tơ không thể khuân vác thùng đồ được... là một cung chủ quyền quý thì điều đó lại càng không thể. Thế nên mới có sự hiện diện của Hajima thiếu chủ đây. Nghe có vẻ như chàng thống lĩnh tối cao nhà Kurahashi được xem như nhân công khuân vác... nhưng thực chất đều do Hajima tự nguyện hết.

_ Chisaki, các chiến binh Samurai nhà Tsuchimikaido đã có mặt ở đây đông đủ. Cậu tính làm gì tiếp theo? Cụ thể hơn là kế hoạch tập luyện sẽ như thế nào?

Chisaki thoáng suy nghĩ một chút rồi nở nụ cười xinh trên đôi môi nhỏ nhắn đáng yêu. Một nụ cười đủ sức nghiêng nước nghiêng thành, khiến anh hùng cũng phải gục ngã hoàn toàn như một thanh kiếm đâm thẳng vào trái tim Hajima khi chàng thiếu chủ trẻ nhìn thấy nó thật rạng rỡ.

_ Mình sẽ làm theo chỉ tôn của nhà Minamiya, mọi người sẽ được nghỉ ngơi ngày hôm nay và ngày mai để chuẩn bị cho ngày mốt. Ở Kyuushi, họ đã không ngừng tập luyện chăm chỉ ngày đêm chỉ vì trận chiến cuối cùng. Nên mình muốn họ giải tỏa hết mọi căng thẳng mệt mỏi, nghỉ ngơi dưỡng sức, có một tinh thần cực kỳ thoải mái trước khi đối mặt với số phận. Cho nên, đúng theo chỉ tôn nhà Minamiya, họ được tự do trong hai ngày còn lại. Ai muốn vui chơi thì vui chơi, ai muốn tập luyện thì tập luyện. Ngộ nhớ trong lúc tập luyện mà bị thương, mình sẽ cố gắng chăm sóc cho họ!

_ Chỉ tôn của nhà Minamiya? Chỉ tôn này vốn dĩ không hề tồn tại vào thời ngài Tsubaru đương nhiệm ngôi vị thống lĩnh. Nó chỉ mới xuất hiện gần đây sau khi...

_ Ừ, sau khi Tsukusa đảm nhiệm chức vụ cung chủ và chỉ tôn này là do Tsu – kun nghĩ ra đó!

Nghe đến cái tên Tsubaki, cảm giác trong Hajima nổi lên một khung bậc khó chịu pha lẫn sự phiền muộn. Quả nhiên trong trái tim Chisaki vẫn chỉ luôn hiện hữu lên hình ảnh của tên đó. Cô ấy vẫn còn yêu tên đó rất nhiều... yêu hấn trước khi Lumina xuất hiện. Yêu hấn đến nỗi sẵn sàng trở thành người yêu đơn phương suốt hơn mười năm. Để bây giờ ngay khi Tsubaki trở nên lầm đường lạc lối, Chisaki yêu hấn nhiều hơn trước đây nữa. Tại sao lại như vậy? Tại sao Chisaki lại yêu hấn, chấp nhận từ bỏ ước mơ của mình vì hấn? Tên đó có gì tốt đẹp mà đáng để Chisaki hy sinh nhiều đến chừng ấy... Càng suy nghĩ, Hajima càng không thể hiểu được cô gái tóc tím đang đi bên cạnh mình đang nghĩ gì trong đầu. Lúc nào cô ấy cũng cười, lúc nào cũng che đi cái nỗi đau đớn bên trong... để rồi biến bản thân thành người hứng chịu tất cả. Chisaki chỉ mãi nhìn thẳng về hướng Tsubaki... trong khi Tsubaki chưa bao giờ chịu ngoảnh mặt lại nhìn cô ấy... Như thế thật quá đối bất công.

.....

_ Chisaki, cho đến bây giờ tớ vẫn không thể hiểu được. Tên chết tiệt... Tsubaki Minamiya đó đã phản bội lòng tin của rất nhiều người. Hấn sẵn sàng chà đạp lên niềm tin của người khác chỉ vì muốn theo đuổi một tình yêu không thể với Lumina. Không chỉ gia đình, bạn bè, người thân, mà cả chính cậu nữa, hấn đã bỏ rơi tất cả... Vậy thì tại sao... vì lý do gì mà cậu vẫn còn yêu hấn? Tại sao thế Chisaki? Tớ không cho rằng cậu yêu Tsubaki chỉ vì hấn là Cựu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư!

_ Hajima – kun, cách đây mấy ngày Mikazuki cũng có hỏi mình câu đó. Dường như có rất nhiều người quan tâm đến mối quan hệ giữa mình và Tsu – kun nhỉ!

_ Đơn giản vì mọi người ai cũng lo lắng cho cậu. Ai cũng sợ rằng cậu bị nhiễm những phần đen tối trong Tsubaki. Tớ có thể chấp nhận việc hấn vi phạm vào cấm luật. Nhưng nếu để cậu phải khóc, phải đau khổ... thì tớ không cho phép lương tâm bỏ qua chuyện này!

Chisaki vẫn giữ nguyên nụ cười thiên thần trên môi.

_ Ừ, Hajima – kun bao giờ cũng bên cạnh mình hết. Ngày Tsu – kun từ bỏ nhà Minamiya, từ bỏ tất cả liên quan đến nhà Minamiya, bao gồm Thiên Chiêu Gia Trang và hai gia tộc còn lại... cậu đã ở bên ủng hộ mình. Cái ngày Tsu – kun rời Nhật Bản để quên đi khoảng thời gian đau buồn... cậu cũng luôn kể bên mình mọi lúc mọi nơi. Hajima – kun đối với mình thật tốt, và mình rất biết ơn cậu về điều đó!

— Thế thì cậu hãy...

— Nhưng cậu biết không Hajima – kun? Tsu – kun không chỉ đơn thuần là lo cho bản thân mình thôi đâu. Cái cách cậu ấy từ bỏ nhà Minamiya... cái cách cậu ấy chống đối lại với thần linh... tất cả đều là vì Tsu – kun muốn từng người trong chúng ta phải thay đổi. Thay đổi về tư tưởng, thay đổi về suy nghĩ, thay đổi về nhân cách... thay đổi tất cả những gì chúng ta còn đang thiếu sót lẫn sai sót. Chúng ta là những môn đồ của thần... nhưng chúng ta vẫn có những sự lựa chọn cho riêng mình. Đúng như Tsu – kun nói “ chúng ta không còn là con rối cho các vị thần muốn đặt đâu thì nằm đấy”. Có niềm tin vào thần linh là điều đáng quý... nhưng như thế không có nghĩa chúng ta chuyển giao hết cuộc sống của mình vào thần linh, mà phải biết tự mình đứng lên quyết định con đường của chính mình. Tsu – kun vốn dĩ không ghét thần linh... mà chính chúng ta đã hiểu sai vấn đề, hiểu sai lời răn dạy của thần, làm những việc không đúng với tinh thần Amaterasu... Đó là lý do vì sao cậu ấy luôn có tư tưởng chống đối lại thần. Tsu – kun đã từng nghĩ “ Nếu như các người vẫn còn mộng mị trong cái thế giới hoang tưởng thần linh này thần linh nọ... Thì tôi sẽ đập thần linh cho các người sáng mắt ra”... Cậu ấy chỉ không muốn chúng ta sống quá phụ thuộc vào thần thánh thôi!

— Vậy còn chuyện yêu Lumina...

— Yêu Lumina, yêu người cá, yêu cháu gái thần biển. Mình không nghĩ Tsu – kun làm điều đó vì muốn chống đối lại thần... mà là vì niềm hạnh phúc cậu ấy khao khát có được. Hoặc cũng có thể giống như ngài Akifusa – sama từng kể Tsu – kun là kiếp luân hồi chuyển thế của sư tổ Tsuneharu Minamiya. Mình cũng không thể nào trách cậu ấy nếu vẫn giữ nguyên tư tưởng của tổ tông Minamiya. Bây giờ nghĩ lại thì chuyện đó cũng rất đối bình thường đúng không? Chính vì thế nên Hajima – kun... có thể cậu không thể tha thứ cho Tsu – kun, nhưng mình thì lại chấp nhận được... Và mình yêu Tsu – kun vì những điều cậu ấy làm cho tất cả chúng ta mà không phải ai cũng nhìn thấy được hết. Một Tsu – kun lạnh lùng thờ ơ tàn nhẫn, nhưng lại có trái tim vô cùng nhân hậu ấm áp... mình yêu một Tsu – kun như thế!

Hajima đã hiểu rõ một điều rằng dù cho hoàn cảnh thế nào thì Chisaki vẫn sẽ yêu Tsubaki suốt kiếp người này. Kể cả khi cô ấy có đối thủ để phấn đấu... Phải nhỉ, Chisaki chưa thể tiến đến với Tsubaki bởi rằng vẫn còn một người nữa cũng đang để ý đến hấn. Mikazuki Tsuchimikaido, vệ sĩ thân cận nhất của Chisaki, đồng thời cũng là một người bạn quan trọng không thể thiếu trong cuộc đời cô cung chủ nhỏ. Người bạn thân nhất, người bạn mà mình quý trọng nhất lại là tình địch của mình... Đây quả thật là một số phận trở trêu đã được sắp đặt trước. Lẽ nào các vị thần trên cao đang cố gắng thử thách Chisaki xem cô ấy có xứng đáng đón nhận lấy tình yêu với Tsubaki hay không?

Chisaki vẫn cười... vẫn luôn mỉm cười như muốn nói với người khác rằng “ Mọi thứ đều ổn cả, tôi không sao đâu”. Cứ mỉm cười như thế thì làm sao người khác biết được mình đang trăn trở về vấn đề gì. Chính vì cứ luôn mỉm cười như thế, làm sao tên đàn Tsubaki Minamiya có thể hiểu được nỗi lòng của cô ấy. Vì lý do đó... Hajima càng cảm thấy bất công bất bình nhiều hơn.

— Hôm nay nhiều đây là đủ rồi, cậu về cẩn thận nhé Hajima – kun!

— Ừ, tớ về đây, để ý xem Akifusa – sama hạ lệnh triệu tập nhé. Trong thời gian cao điểm thế này, ngài ấy có thể triệu tập bất cứ lúc nào không biết chừng!

— Mình biết rồi mà, cả cậu cũng vậy!

— Gặp lại cậu sau Chisaki!

Sau khi đã giúp đỡ chuyện tư trang Tsuchimikaido xong hết đâu ra đó, Hajima thiếu chủ bắt đầu trở về tư trang của mình để theo dõi xem công việc đào tạo huấn luyện cho các Samurai mà Nanami đảm chắc chắn lo liệu được đến đâu. Nói thì như thế nhưng thực chất Hajima cũng không an tâm khi để Nanami một mình quán xuyến hết mọi thứ. Không phải Hajima có ý nghi ngờ khả năng của Nanami, nhưng công việc của cô ấy không phải đích thân chỉ đạo đội quân như thế.

Hajima cũng tậu cho mình một chiếc xe riêng. Trước đến giờ cậu ấy toàn được vệ sĩ chở bằng xe limo với người bảo vệ bên cạnh. Nay khi hay tin Tsubaki đi đây đi đó bằng con Jaguar thế hệ mới nhất, Hajima cảm thấy mình không thể thua kém tên đó nên cũng học bằng lái xe và tự mua riêng một chiếc cho nó oách. Và

hiện giờ Hajima đã chính thức dùng chiếc xe này làm phương tiện di chuyển riêng mà không cần phiền hà đến bất kỳ ai.

Tay nắm vô lăng, một tay tựa lên thành cửa sổ kính chia ngón trở ra để cần. Hajima có một thói quen là mỗi khi bức bối chuyện gì thường hay cần móng tay. Biểu hiện lúc này chứng tỏ chàng thiếu chủ trẻ đang canh cánh trong lòng vấn đề gì đây.

— Cứ như thế này mà được sao? Chisaki... tớ không muốn cậu phải khóc hay đau khổ thêm bất kỳ lần nào nữa. Hy sinh những thứ tốt đẹp nhất chỉ vì một người như Tsubaki thật sự không đáng. Tại sao cậu cứ luôn nhìn thẳng về hướng Tsubaki mà không chịu ngoảnh mặt nhìn lại... chỉ cần cậu ngược lại thì sẽ thấy tớ... Xin lỗi Chisaki, có thể cậu chấp nhận được việc này, nhưng với tớ thì không!

Hajima nói đây nghe vào điện thoại di động trên cốp xe rồi cho vào hai bên tai và bắt đầu bấm số.

— Tsubaki Minaniya, là tôi Hajima Kurahashi... Hiện bây giờ tôi đang tiến về tư trang Kurahashi ở Okinawa. Tôi biết cậu cũng đang có mặt tại tư trang Kurahashi nhận đào tạo huấn luyện các Samurai theo lời Nanami đúng không? Vậy thì tốt. Đằng sau tư trang Kurahashi có một con đường mòn đi ra khỏi khu rừng, hãy đến địa điểm sau như tôi nói... Tôi có chuyện muốn nói với cậu đây!

.....

Tiến Hajima đi rồi, Chisaki tiếp tục bắt tay vào những công việc lẻ tẻ lật vật còn sót lại xung quanh. Hajima đã giúp đỡ mình phần lớn về bụng bê thùng đồ nên bây giờ đến phiên mình phải tự làm những việc vụn còn lại. Mình không nên quá dựa dẫm vào Hajima, nhất là những vấn đề liên quan đến gia tộc mà mình đang quản lý.

Trong lúc dọn dẹp, Chisaki vô tình để ý thấy một chiếc đồng hồ đeo tay bằng bạc sáng lấp lánh trên bàn. Cô cung chủ cầm lên soi thử thì phát hiện ra đây là chiếc đồng hồ của Hajima. Trong lúc di chuyển mấy thùng các tông, vì không muốn bị vướng víu nên cậu thiếu chủ trẻ đã tháo nó ra để tạm lên bàn. Không ngờ khi về lại quên bồng đi mất.

— Hajima – kun thật là, đây không phải chiếc đồng hồ bố mẹ cậu ấy gửi về từ New Zealand hay sao? Mình phải mang trả nó lại cho cậu ấy ngay. Một thứ quan trọng như vậy, đáng lý ra Hajima – kun phải luôn nhớ mới đúng!

Với suy nghĩ trả lại chiếc đồng hồ cho chủ của nó. Chisaki quyết định sẽ bắt xe đi một chuyến đến tư trang Kurahashi. Chỉ có điều Chisaki không biết quyết định vừa xong của mình sẽ là con đường đưa cô đến một trang sách của chính cuộc đời Chisaki... Số mệnh của Chisaki sẽ thay đổi từ đây.

.....

Sóng biển tràn bờ vào bãi cát trắng. Biển ở Okinawa quả thật đẹp lộng lẫy đến tuyệt vời nên mới có thể thu hút được rất nhiều du khách đến thăm quan. Nhưng quả thật nó vẫn còn thiếu một chút gì đó... nó vẫn còn thiếu một chút dịu dàng bình yên như biển ở Kyuushi nên trong mắt Mikazuki lẫn Tsubaki thì biển Okinawa vẫn chỉ xếp thứ hai mà thôi.

Hajima thiếu chủ lặng lẽ đứng trước màu xanh của biển khơi, đắm mình vào những cơn gió nhẹ thoảng thổi qua cùng âm thanh mà mẹ thiên nhiên mang lại. Trông người thật suy tư phiền muộn... có lẽ Hajima thiếu chủ vẫn còn để tâm đến những trắc trở trong lòng Chisaki, và trong lòng chính mình nữa. Và nguyên nhân của những lo toan phiền muộn ấy không ai khác ngoài...

— Oi Hajima, có chuyện gì thì nói thẳng qua điện thoại hay về tư trang Kurahashi mà giải quyết. Bắt tôi chạy từ gia trang Kurahashi sâu tận trong rừng thế này phiền lắm đấy. Có biết tôi đang bận tối tăm mặt mũi vì cái đám Samurai quên nhà cậu không?

Lộ cốp bước đến từ phía đằng xa là tên dở người Tsubaki Minamiya. Hắn có mặt ở đây, ngay tại bãi biển vắng tanh không có một bóng du khách nào. Điều đó chứng tỏ hắn đã nhận lời gặp Hajima qua điện thoại.

Chàng thiếu chủ trẻ khẽ quay sang cùng đôi mắt lạnh lùng không biểu lộ cảm xúc. Giống như ác cảm của Hajima về Tsubaki vẫn còn hiện hữu trong lối suy nghĩ của chàng thiếu chủ.

— So với khoảng cách từ tư trang Kurahashi với tư trang Tsuchimikaido thì tôi cũng chẳng tốt hơn gì so với cậu đâu, nên thay vì kêu ca ngán ngẩm, hãy biết nghĩ hoạt cảnh thêm một chút đi. Chuyện tôi muốn nói với cậu phải ở chỗ vắng người... nói trắng ra là tôi không muốn bất kỳ ai nghe thấy cuộc nói chuyện này của chúng ta!

— Hiếm khi thấy cậu đích thân gọi để nói chuyện đó. Bình thường cậu cảm hận tôi đến tận xương tủy kia mà... Vậy có chuyện gì nào? Nói nhanh đi, tôi đang gấp!

— Tsubaki, cho đến thời điểm này, cậu có còn yêu Lumina không?

— Hả? Cậu gọi tôi ra đây chỉ là để muốn biết về đời tư của tôi thôi sao? Cảm ơn vì đã quan tâm đến cảm xúc của tôi. Nhưng nó giúp ích được gì cho cậu kia chứ?

— Giúp nhiều là đằng khác đấy... Trả lời tôi một cách chân thật đi Tsubaki. Cậu có còn yêu Lumina không?

Một câu hỏi bất ngờ ngay chính Tsubaki cũng không lường trước được. Hắn không nghĩ Hajima lại muốn biết cảm xúc của mình đối với Lumina có còn mặn nồng như ba năm trước. Tsubaki cũng không muốn giấu làm gì... hắn trả lời thành thật không giả dối nửa lời.

— Chỉ một nửa thôi!

— Một nửa?

— Trước đây, thật sự trong đầu tôi chỉ suy nghĩ Lumina là người con gái số mệnh dành riêng cho mình. Tôi yêu Lumina bằng tất cả những gì mình có. Thậm chí còn sẵn sàng hy sinh cả mạng sống của mình để bảo vệ cho cô ấy. Nhưng không ngờ rằng tôi lại để người con gái mà mình từng thề nguyện sẽ bảo vệ lấy chết vì mình. Đau đớn, dằn vặt, hối hận lẫn sự căm thù... đó là những khung bậc cảm xúc tôi đã phải gánh chịu trong suốt ba năm qua. Và tôi thiết nghĩ, dù cho có trả nợ hết cả cuộc đời này cũng không bao giờ được sự tha thứ. Biết không Hajima... chỉ mới tối hôm qua thôi, tên lai tạp nhà Saotome kia có hỏi tôi rằng “ Nếu được ban cho một điều ước, thì liệu tôi có tận dụng cơ hội ấy để Lumina được sống lại không?”. Sẽ thật tuyệt vời nếu phép nhiệm màu ấy xảy ra, vậy là tôi đã có thể gặp lại Lumina để nói lời xin lỗi. Hắn ta còn hỏi tiếp “ Vậy sau khi xin lỗi, thì cậu tính làm gì tiếp theo? Tiếp tục yêu Lumina ư?” thì khi ấy, tôi không thể trả lời được... lương tâm tôi không cho phép mình được quyền yêu Lumina lại từ đầu... không cho phép yêu để rồi khiến cô ấy bị tổn thương lần nữa... Chính vì thế tôi quyết định, sẽ không yêu Lumina nữa... mà thay vào đó, tôi sẽ dành điều ước nhiệm màu ấy cho bản thân tôi, cho những người quan trọng xung quanh mình. Từ khi trở về Nhật, tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm, đối mặt với cậu trong trận đấu cuối cùng, tôi mới nhận ra... lưu luyến người xưa cũng không thể thay đổi được gì. Chi bằng hãy cứ để tâm và bảo vệ những người quan trọng xung quanh mình là được rồi!

Hajima lặng thinh một hồi lâu. Dường như câu trả lời của Tsubaki bắt đầu đánh động vào suy nghĩ chàng thiếu chủ trẻ thì phải. Người đang nghĩ sau bao nhiêu thách thức khó khăn, cuối cùng thì Tsubaki cũng đã trưởng thành rất nhiều... trưởng thành nhiều đến mức chính bản thân mình cũng không dám tin hắn lột xác gần như trở thành một con người khác. Dù rằng bản tính khó chịu khó ưa, xem thường người khác vẫn chẳng thể nào thay đổi. Nhưng lối suy nghĩ tích cực kia đã là một bằng chứng hữu hiệu nhất.

Hắn thay đổi thì sao? Điều đó đâu liên quan gì đến Hajima... Điều Hajima quan tâm lúc này là về Chisaki. Và cuộc gặp gỡ này là để giải quyết nỗi trăn trở của Chisaki chứ không phải về Lumina.

— Tsubaki, sau khi trận chiến với thần linh kết thúc, cậu sẽ làm gì?

— Tôi sẽ đi du học!

Hajima giật mình và ngược sang nhìn hắn trân trân khó hiểu.

— Gạt bỏ đi quá khứ và tiếp tục vững bước vào con đường tương lai phía trước. Từ ngày trở thành giáo viên, chơi đùa, quan tâm cho lũ trẻ, tôi nhận ra nhiều giá trị mà trước đây mình đã vô tình chối bỏ nó. Tôi muốn nâng cao cải thiện kỹ năng sư phạm của mình ở nước ngoài để không trở thành một thầy giáo gần đờ, vô dụng trong mắt bọn trẻ như bây giờ. Có lẽ sau khi trận chiến này kết thúc, tôi sẽ trở lại Anh quốc một thời gian nữa!

— Đợi một chút đã Tsubaki, đi Anh quốc để học một khóa về sư phạm ư? Cậu không thấy nó quá đổi phiền phức sao? Ngay tại Nhật Bản cũng có thể học cách trở thành một giáo viên kia mà. Tại sao lại phải đi tận sang Anh quốc?

— Không thể được, cách giáo dục ở Nhật Bản và Anh quốc khác xa nhau một trời một vực. Mà tôi thì lại quen với môi trường bên đó hơn. Nên nếu muốn học hành, thì bắt buộc phải là ở Anh quốc. Xin lỗi, nhưng có lẽ tôi sẽ phải rời Nhật thêm lần nữa... không phải để chạy trốn, mà là vì con đường cho tương lai phía trước!

— Tsubaki, cậu có đi Anh quốc hay sang tận Irag, tôi cũng không quan tâm. Nhưng tại sao phải là ngoại quốc trong khi Nhật Bản lại không thể? Cậu đi rồi thì Chisaki tính sao đây hả?

Tsubaki thoáng chút tròn mắt ngạc nhiên, không hiểu tại sao Hajima lại đề cập đến Chisaki sau khi nghe mình có ý định đi du học.

— Thì vẫn làm cung chủ nhà Tsuchimikado chứ sao? Cậu cho rằng Chisaki sẽ buồn khi hay tin tôi đi du học ư? Cũng có thể... nhưng tôi sẽ không đi quá lâu đâu mà lo. Lần này sẽ trở về sớm thôi!

— Ý tôi không phải như vậy. Tsubaki, đến khi nào thì cái bộ não thiên tài của cậu mới chịu nhìn nhận ra vấn đề đây hả? Hay thật sự cậu chỉ là một kẻ đầu đất không hơn không kém? Tôi chịu đựng điều này đủ rồi Tsubaki... chịu đựng cảnh Chisaki đau khổ suốt hơn 10 năm nay như thế là đủ lắm rồi. Tsubaki, để tôi nói cho cậu hiểu rõ một điều: Chisaki... yêu cậu. Cô ấy đã yêu cậu suốt hơn 10 năm nay và đến bây giờ vẫn còn đó tên đầu đất chết tiệt!

Đây ắt hẳn là tin bất ngờ nhất Tsubaki nghe được trong ngày hôm nay. Nhìn vào cử chỉ, nét biểu cảm trên gương mặt của Hajima thì chứng tỏ đây không phải là một lời nói dối.

— Chisaki đã yêu cậu từ lâu lắm rồi... Nhưng cô ấy không dám mở lời vì biết trong trái tim cậu chỉ mãi nhìn về phía Lumina. Che giấu cảm xúc yêu đơn phương dài như thế, cậu không thấy thật bất công cho Chisaki ư?

Tsubaki trầm ngâm suy nghĩ chút đỉnh. Không biết hẳn nghĩ ngợi ra được thứ gì, mà lại đúc kết cuối câu bằng một tràng thở dài.

— Nên để ý một chút đến tâm tư tình cảm của Chisaki. Vậy ra ý của phò tóc tím là như thế ư? Quả thật khá shock khi biết Chisaki nghĩ về tôi như thế... Vậy cậu muốn tôi phải làm gì đây Hajima? Tôi phải làm gì để đền đáp mối tình đơn phương sâu đậm suốt hơn 10 năm của Chisaki?

— Việc đó mà cũng cần phải hỏi nữa sao? Làm những việc mà cô ấy luôn mong đợi. Hai người có thể hẹn hò, bắt đầu tìm hiểu nhau...

— Nắm tay, ôm, hôn, đại loại như vậy chứ gì?

— Tsch... Tsubaki, cậu có thể hẹn hò với Chisaki như những cặp đôi bình thường khác. Nhưng nếu có ý định vậy hẳn cô ấy thì tôi tuyệt đối không bỏ qua!

— Lẳng nhằng thật đấy Hajima. Chisaki đúng là một mẫu người con gái hoàn hảo đến từng cm mà bất cứ người đàn ông nào khi nhìn thấy cũng có thể đem lòng yêu và muốn lấy cậu ấy làm vợ. Phải nói thật với cậu, nếu khi xưa chưa từng gặp Lumina, thì tôi cũng đã chấp nhận cái hôn ước vớ vẩn giữa hai cha già thống lĩnh tiền nhiệm nhà Tsuchimikado và Minamiya rồi. Nhưng xin lỗi, tôi đành phải từ chối ân huệ được hẹn hò với Chisaki vậy. Vì tôi không hề có những cảm giác đó đối với Chisaki!

Hajima nghiêng răng khó chịu.

— Không hề có cảm giác đó với Chisaki? Ý cậu là sao?

— Tôi, cậu và Chisaki đều là những người bạn thân thiết nối khổ nhau từ nhỏ. Đối với tôi, cả cậu cả Chisaki đều là những người bạn quan trọng không thể thay thế. Tôi không thể đáp lại tình cảm của Chisaki, đơn giản vì tôi chỉ xem cậu ấy như một người bạn, một người tôi đã mang ơn và một lúc nào đó phải trả ơn. Mối quan hệ giữa tôi và Chisaki chỉ dừng lại ở mức độ đó thôi!

Hajima càng nổi điên hơn. Chàng thiếu chủ trẻ bắt đầu không kìm nén được cảm xúc, không ngần ngại nổi cơn thịnh nộ hét thẳng vào mặt Tsubaki.

— Nếu thế thì chỉ cần giả vờ là được. Dù cậu không yêu Chisaki, nhưng chỉ cần giả vờ thì cô ấy vẫn sẽ được hạnh phúc. Chisaki sẽ không còn phải rơi nước mắt hay đau khổ nữa!

— Hajima, thân là thống lĩnh nhà Kurahashi, đôi mắt nhìn xa trông rộng của cậu để đâu rồi hả? Tôi có thể giả vờ trong một năm, hai năm, ba năm... vậy thì đến năm thứ tư thì sao? Cậu nghĩ tôi có thể lừa cậu ấy trong bao lâu? Giả sử khi Chisaki biết được sự thật, thì cậu có đảm bảo Chisaki sẽ không khóc và đau khổ hơn không?

— Cái này...

Hajima gần như không thể hùng biện lại những phân tích triết lý vô cùng logic của Tsubaki. Quả nhiên trong một trận hùng biện, người mất bình tĩnh đầu tiên sẽ trở nên đuối lý ngay lập tức. Và đó hiện đang là tình trạng của Hajima ở thời điểm này. Nhưng dù nói gì thì những yêu cầu tương tự như “Giả vờ yêu Chisaki” thật sự là một công việc quá sức đối với Tsubaki. Nó còn quá hơn cả việc yêu Lumina thêm một lần nữa.

— Mặt khác, Hajima, cậu có đảm bảo cảm giác Chisaki dành cho tôi đích thực là tình yêu không? Hay chỉ là một thứ cảm xúc khác mà ngay cả cậu, cả chính bản thân cậu ấy cũng không biết?

— Đừng lấp liếm nữa Tsubaki. Cậu đang cố trốn chạy bằng cách bắt tôi thừa nhận mình sai sao? Dĩ nhiên là cô ấy yêu cậu. Cảm giác đó đã đi theo cô ấy suốt hơn 10 năm nay chẳng lẽ lại là giả dối?

— Tôi không cho rằng cảm giác của Chisaki là giả dối. Nhưng cũng có thể tình yêu của cậu ấy chỉ đơn thuần là sự ngưỡng mộ. Nếu yêu một người chỉ vì ngưỡng mộ những thành tựu mà họ đạt được thì ngay từ đầu đừng nên thì tốt hơn!

— Im miệng đi Tsubaki. Lẽ nào cậu đang nghi ngờ Chisaki như một đứa trẻ nít không phân biệt nổi đâu là tình yêu, đâu là sự ngưỡng mộ hay sao? Tên chết tiệt này!

Nói không lại, không thể giải quyết bằng thương lượng hòa bình thì phải dùng đến phương pháp cuối cùng là vũ lực choảng nhau. Nếu như động tay động chân có thể khiến cho Tsubaki thay đổi cách nhìn nhận vấn đề thì Hajima không ngần ngại. Chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi quyết định sử dụng kế sách cuối cùng. Hajima lao đến dùng tay nắm lấy cổ áo Tsubaki kéo lên với vẻ giận dữ đến cùng cực.

Ấy thế mà Tsubaki có thể thoát khỏi Hajima chỉ bằng một cái gạt tay đơn giản. Khiến cho Hajima trượt mình ra phía sau. Chàng thiếu chủ trẻ tiếp tục quay lại nhảy vồ đến tính đâm vào cái bản mặt lịch lãm thờ ơ đến đáng ghét kia một cái cho bõ tức.

— Tsubakiiiiiii

Nắm đầm nhanh và mạnh phi thẳng vào mặt Tsubaki. Nhưng trước khi chạm được đến mục tiêu thì bị chặn lại bởi lòng bàn tay chắc chắn của Tsubaki. Trong khi Hajima đang nghiêng rằng nghiêng lợi, dồn hết sức vào cú đâm của mình thì tên đỡ người kia lại chường cái bộ mặt phè phè thờ ơ lãnh cảm.

— Đừng có múa may quay cuồng nữa, nếu không phải một trận độ sức giữa Katana thì cậu không bao giờ có cách chạm được vào tôi. Ba năm trôi qua tôi đâu có học mỗi kiếm thuật không. So với một đứa từng học Thái Cực Quyền thì cậu không thể khiến tôi bị thương dù chỉ một vết xước. Đừng có cố Hajima!

— Chết tiệt!

Chisaki hiện đang ngồi trên một chiếc xe taxi nổi từ tuyến đường tư trang Tsuchimikaido đến tư trang Kurahashi. Muốn đến được tư trang Kurahashi, thì cô ấy phải đi ngang qua một con đường ngang eo bãi biển. Ngay khi Hajima rời đi thì cô cung chủ nhỏ cũng bắt đầu bắt chuyến xe để đi luôn cho kịp.

Đi ngang qua con đường nhựa dọc theo hướng bãi biển. Chisaki tận hưởng vẻ đẹp của bãi biển Okinawa xem liệu nó có gì khác so với Kyuushi hay không? Và điều khác biệt mà cô cung chủ nhỏ thấy được chính là cảnh Hajima và Tsubaki đang lao đầu vào đánh nhau từ phía xa xa kia. Họ thật sự đang đánh nhau đấy...

nhất là khi Hajima cứ xông thẳng vào Tsubaki và bị hấn gạt phăng sang một bên. Đó không còn là kiểu xô xát bình thường như hai người bạn vẫn thường xem nhau là đối thủ nữa... mà là vì một chuyện gì đó còn đáng sợ hơn nhiều.

Cảm thấy có chuyện bất bình đang diễn ra. Chisaki nhanh chóng chồm người lên phía tài xế phía trước.

__ Làm ơn dừng xe lại!

.....

.....

Phía bên dưới bãi cát. Bằng phương pháp nào đó Hajima vẫn chưa thể chạm vào một sợi tóc của Tsubaki. Còn Tsubaki đã khống chế được Hajima bằng cách tay phải ghì chặt đầu từ phía sau lưng, tay trái giữ chặt được cổ tay trái của Hajima, ngăn không cho chàng thiếu chủ trẻ có cơ hội mạnh động hơn nữa. Quả thật trong tư thế hiện giờ, Hajima không thể cử động hay vùng lên tiếp tục đánh vào mặt hấn được nữa.

__ Tại sao Tsubaki? Tại sao cậu cứ phải cố chấp đến như thế? Chisaki không đủ tốt đối với cậu hay sao?

__ Không phải vấn đề tốt hay không tốt. Chisaki xứng đáng với một người con trai tài giỏi hơn tôi, tốt đẹp hơn tôi, biết quan tâm lắng nghe hơn tôi. Tôi... hoàn toàn không xứng với một thiên thần như Chisaki. Nên dù cậu có nói thế nào thì câu trả lời của tôi cũng chỉ duy nhất một mà thôi!

__ Kể cả khi cô ấy chấp nhận yêu một kẻ như cậu ư?

__ Phải, kể cả khi Chisaki chịu nhường mình để yêu một kẻ tội đồ, một Ronin lang thang như tôi. Thì lương tâm tôi cũng không cho phép làm vậy bấn một linh hồn trong sáng như Chisaki... Hajima, tôi cứ thắc mắc tại sao cậu lại quan tâm đến Chisaki nhiều đến như vậy? Có chuyện gì vậy Hajima? Lý do gì mà cứ mỗi lần nhắc đến Chisaki, là cậu đều tỏ ra khó chịu đối với tôi như thế? Chuyện Chisaki yêu tôi, khiến cho cậu bận tâm đến vậy ư?

__ Cậu làm sao có thể hiểu được? Cậu có bao giờ quan tâm đến cảm xúc của người khác đâu mà hiểu? Một kẻ lãnh cảm không hề để ý đến mọi thứ xung quanh... tôi chẳng thể hiểu nổi lý do vì sao Chisaki chỉ mãi hướng về cậu. Trong khi đó, đôi mắt và trái tim tôi vẫn luôn nhìn về phía Chisaki từng phút từng giây. Chỉ cần cô ấy chịu ngoảnh lại thì sẽ hiểu... tôi yêu cô ấy đến nhường nào!

Tsubaki thoáng tròn mắt ngạc nhiên thêm lần nữa. Hình như mình vừa nghe đến điều gì đó rất quan trọng thì phải.

__ Hajima... cậu... không lẽ...

__ Làm sao? Bất ngờ quá ư? Kể từ ngày cậu rời Nhật Bản đi Anh quốc suốt ba năm, cảm giác của tôi đối với Chisaki... không, cảm giác của tôi dành cho Chisaki ngay từ khi chúng ta còn nhỏ xíu là như vậy đấy... Phải, Tôi yêu Chisaki... dù cho số phận có thay đổi thế nào, thì người duy nhất tôi yêu vẫn là Chisaki!

Phịch. Một âm thanh giòn giã cất lên từ phía sau lưng Tsubaki và Hajima. Đường như có thứ gì đó vừa rơi đúng không? Không rõ nữa. Nếu muốn biết thì chỉ việc ngoái cổ lại là xong ngay thôi. Và khi cả hai tên cùng quay lại thì phát hiện ra đứng phía sau họ là một nhân vật đáng lý ra không nên xuất hiện ngay tại đây mới đúng.

Hajima thiếu chủ không thể không tròn mắt kinh ngạc.

__ Chisaki...

Người đứng đó là Chisaki. Cô cung chủ nhỏ đã đứng đây từ bao giờ. Có lẽ từ lúc hai tên ngố kia đang dùng sức choáng nhau một trận cho ra trò và phần thắng đương nhiên thuộc về tên lưu manh giả danh trí thức trong chiếc áo blouse trắng giáo sư tiến sỹ kia... Vậy thì điều đó đồng nghĩa với việc Chisaki đã nghe hết từ đầu chí cuối, nghe hết toàn bộ cuộc trò chuyện giữa Hajima và Tsubaki... kể cả khúc Hajima tuyên bố mình yêu Chisaki.

Không nằm ngoài dự đoán. Nét biểu hiện đầu tiên của cô ấy là sự ngạc nhiên pha lẫn hoang mang lo lắng hiện lên trên gương mặt cô ấy. Chisaki không biết phải nói gì trong tình huống này, không biết phải xử sự ra sao cho hợp tình hợp lý. Giống như mọi thứ đến với Chisaki thật quá đối bất ngờ khiến bản thân mình

không thể lường trước được. Thật không ngờ Hajima lại yêu Chisaki trong khi người mà cô cung chủ nhỏ đem trọn tấm lòng yêu thương lại là Tsubaki. Đây ắt hẳn là do số mệnh định đoạt.

Chisaki làm rơi cả chiếc đồng hồ mạ bạc do Hajima để quên tại tư trang Tsuchimikaido. Sau đó thì quay lưng bỏ chạy đi mất.

— Chisaki, đợi đã!

Cả Hajima cũng vùng thoát khỏi thế khóa tay của Tsubaki hồng đuổi theo cô ấy. Càng biết bản thân mình không thể đứng yên một chỗ, nên Tsubaki cũng nhanh chóng theo sau.

.....

Chisaki lên chiếc taxi mình đi nhờ lúc nãy và lệnh cho bác tài chạy vụt đi mất, khiến cho Hajima không bắt kịp. Chàng thiếu chủ trẻ chỉ biết lặng nhìn chiếc taxi đó càng lúc càng xa dần trong khi mình hoàn toàn bất lực.

— Trễ mất rồi sao?

— Còn thời gian để đứng đó than thân trách phận ư tên ngốc?

Hajima ngoái cổ lại thì thấy Tsubaki đang cố gắng mở cánh cửa chiếc xe hơi riêng của chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi đậu sẵn bên vỉa hè. Còn Tsubaki thì không ngần ngại làm bộ mặt khó chịu, không bằng lòng với cách ứng xử hiện tại của Hajima... nói một cách dễ hiểu thì hẳn không bằng lòng cái dự định bỏ cuộc của thiếu chủ.

— Đó chẳng phải là người con gái cậu yêu ư? Không phải người nguyện hy sinh mạng sống và thanh kiếm để bảo vệ sao? Nếu thế thì phải chạy đến thật nhanh để níu lấy tay cô ấy chứ? Hay là cậu muốn mình mãi mãi không thể chạm được vào Chisaki, cứ giữ nguyên mọi thứ không thay đổi?

Tsubaki nói đúng. Vì đó là người con gái mình yêu thương. Người con gái mình sẵn sàng từ bỏ mạng sống để bảo vệ. Người con gái mình quyết sẽ chỉ mang đến cho cô ấy niềm vui lẫn nụ cười từng phút từng giây. Tuyệt đối không thể để mất cô ấy. Phải đuổi theo, phải đối mặt, phải bỏ qua cái tôi của bản thân để chấp nhận sự thật. Hajima tự nhủ, mình phải gặp Chisaki... phải gặp để có thể nói câu “Anh yêu em”. Nếu không thì mối quan hệ này vẫn sẽ dừng mãi ở một điểm mốc duy nhất, không tiến triển cũng không lui bước.

Với những câu nói của Tsubaki đã đánh động vào nguồn động lực, niềm tin của bản thân. Hajima nhanh chóng chạy đến chiếc xe hơi, mở khóa vào trong cùng với Tsubaki. Thế là cuộc rượt bắt theo chiếc taxi kia của hai chàng bắt đầu từ đây.

— Hajima, nếu tính toán theo hướng di chuyển của chiếc taxi đó thì sau khi chạy hết con đường này sẽ đến ngã ba một lên dốc, hai là đi thẳng. Nếu chúng ta không bắt kịp đến lúc ấy thì xem như mọi cố gắng trở nên công cốc. Hiểu ý tôi muốn nói gì không?

— Không cần cậu nói tôi cũng biết mình cần phải làm gì lúc này. Ngồi yên và kéo dây an toàn vào đi!

Chiếc xe lăn bánh bám theo chiếc taxi với tốc độ nhanh đến chóng mặt.

.....

Chiếc taxi thả Chisaki xuống dưới chân một ngọn đồi nhỏ. Cô cung chủ nhà Tsuchimikaido nào còn tâm trí để ý xem nơi đây là đâu. Cô chỉ biết bỏ chạy để không phải giáp mặt với cả hai người họ nên đã một mình chạy lên trên ngọn đồi ấy.

Mãi một lúc sau thì Hajima với Tsubaki mới đuổi theo đến nơi. Hajima cũng chạy bật ra khỏi xe hơi và tính chạy lên đồi, nhưng may thay Tsubaki vẫn còn đủ bình tĩnh để ngăn chàng thiếu chủ trẻ lại.

— Dừng chân một chút đã Hajima, cậu có biết đây là đâu không?

— Làm như tôi quan tâm không bằng. Điều quan trọng bây giờ là phải tìm cho bằng được Chisaki đã!

— Tôi biết cậu đang rất nóng vội, nhưng suy nghĩ thêm một chút đi Hajima. Khu rừng này rộng đến mức nếu không cẩn thận sẽ bị lạc ngay. Muốn vào được đó thì phải chuẩn bị vài thứ trước đã. Chắc cậu không muốn mình bị lạc trước khi tìm thấy cô ấy chứ hả?

Nếu chịu bình tĩnh suy nghĩ mọi chuyện thì quả thật Tsubaki nói đúng. Càng hấp tấp càng dễ làm hỏng việc. Điều quan trọng ngay lúc này là phải giữ được bình tĩnh cái đã. Phải bình tĩnh, để đầu óc được trong suốt, thì mới suy nghĩ được thấu đáo mọi chuyện. Chứ nếu đến khi gặp được Chisaki mà trước đó tinh thần hoảng loạn thì không được hay cho lắm.

Hajima hít một hơi thật sâu rồi thở nhẹ nhàng lấy sự bình tĩnh.

— Tôi hiểu rồi, vậy bây giờ chúng ta sẽ làm gì?

— Biểu hiện của cậu khá hơn rồi đấy. Nghe này Hajima, ngọn đồi này thực chất mới mở nên vẫn chưa có trên bản đồ du lịch Okinawa. Nhưng điểm đích tận cùng của ngọn đồi có một ngôi đền nhỏ giống như đền thờ Inari. Vì xung quanh được bao bọc bởi rừng cây nên rất dễ bị lạc. Cậu phải chú ý đến những bảng chỉ đường được gắn xung quanh thì may ra mới biết mình đang ở vị trí nào trong khu rừng!

— Biết là như vậy nhưng làm thế nào để theo dấu Chisaki? Với tình trạng của cô ấy hiện giờ, chắc chắn sẽ không chịu để ý đến những chỉ dẫn xung quanh. Chỉ sợ rằng Chisaki sẽ lạc mất. Chẳng phải trước đây đã từng xảy ra chuyện tương tự rồi sao?

Tsubaki đưa tay gãi đầu sồn sột, làm bộ mặt phiền não chán chường miễn cưỡng khi nhớ lại khoảng thời gian hằn và Chisaki cùng lạc trong cánh rừng ngay phía sau tư trang Tsuchimikaido đến tối mịt mới về đến nhà. Hắn chẳng mong chuyện như thế lặp lại nhưng quả thật đó là một trong những ký ức không tài nào có thể quên được.

— Hờ hờ, nghĩ đi nghĩ lại thì đúng là khả năng xác định phương hướng của Chisaki không như người khác. Một khi bước vào rừng thì chắc chắn bị lạc... Nhưng mà này Hajima, bộ cậu chưa từng nghĩ không phải ngẫu nhiên mà tôi tìm được Chisaki sao? Để giải quyết cho vấn đề Chisaki bị lạc, thì câu trả lời giải đáp cho thắc mắc ấy chỉ có thể là “tôi” mà thôi. Đi nào.

Thế là Tsubaki ung dung tiến lên ngọn đồi. Tuy không biết hẳn định làm gì để tìm Chisaki. Nhưng không hiểu sao lần này, Hajima lại có một niềm tin vào hắn mãnh liệt như thế. Có lẽ lần này... chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi không còn cách nào khác ngoài việc đặt niềm tin vào tên phản bội thêm lần nữa.

.....

.....

Cứ chạy mãi, chạy rông rã không cần biết phương hướng, cứ chạy với một mục đích duy nhất là không còn nhìn thấy hai người ấy nữa. Sau cùng thì sức lực của một cô gái liễu yếu đào tơ cũng phải dừng ở một mức độ nhất định, không thể tiến xa hơn. Chisaki dừng lại trước một đền thờ nhỏ sâu tận cùng trong rừng. Nó là một ngôi đền không quá hiện đại cũng không quá cũ kỹ. Không biết trong ngôi đền này thờ vị thần gì, nhưng ắt hẳn nó cũng góp phần quan trọng ở mảnh đất Okinawa.

Chisaki ngồi bên bệ đá cạnh ngôi đền. Một mình một không gian một bầu trời, cô cung chủ nhỏ mới có thể lấy lại bình tĩnh, ngẫm nghĩ đến những điều vừa xảy ra. Nhưng điều nếu không nhờ đến ngày hôm nay thì mãi mãi nó vẫn sẽ chỉ là bí mật giữa hai người họ.

Chisaki yêu Tsubaki, tình yêu cô dành cho tên tự kỷ ám thị ấy kéo dài từ quá khứ đến hiện tại là đã trải qua hơn 10 năm. Nhưng Tsubaki lại không nghĩ đó là tình yêu, mà chỉ đơn thuần là sự ngưỡng mộ. Có khi nó chỉ là một sự ngưỡng mộ mà mình vô tình ngộ nhận thành tình yêu... Không biết nữa. Điều quan trọng hơn bây giờ là Hajima... Chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi đã biết từ trước... biết Chisaki yêu Tsubaki sâu đậm tha thiết đến nhường nào. Nhưng thật không ngờ ngay cả bản thân Hajima cũng thâm yêu Chisaki suốt khoảng thời gian đó. Như thế này là sao? Nó giống như một tam giác nối với nhau một cách vô tình không ai hay biết. Người mình thương lại thích một người khác... vậy nào có khác chi Chisaki là trung tâm ở ngay chính giữa. Dù biết bản thân yêu Chisaki rất nhiều, nhưng vẫn ủng hộ và tạo điều kiện để Tsubaki có thể nhận biết được tình cảm của Chisaki... Lẽ nào, Hajima cũng giống như mình trước đây, cũng chấp nhận che giấu đi hạnh phúc của chính bản thân và muốn người mình yêu thương luôn được hạnh phúc.

Cơ thể nhỏ nhắn của Chisaki bắt đầu run lên từng đợt. Cô ấy dùng hai tay tự ôm lấy cơ thể mình như muốn kiềm chế nỗi sợ bên trong. Chisaki đang sợ hãi... đang sợ hãi một điều gì đó.

— Mình sợ... đúng như những gì Mikazuki đã nói. Chỉ vì sợ mối quan hệ giữa mình và Tsu – kun không còn được như bây giờ nên mình vẫn cứ mãi ngập ngừng không muốn tiến thêm. Nhưng mình không biết rằng chính sự yếu đuối nhu nhược ấy lại khiến Hajima phải chịu đau khổ... Mình sợ cả ba chúng ta đều thay đổi... nhưng thật sự chỉ duy nhất mình là người thay đổi mà thôi... Từ giờ trở đi, mình biết phải làm thế nào đây? Mình biết phải nói gì khi gặp Tsu – kun và Hajima?

.....

— Chisaki!

Tiếng gọi ai đó vang ra từ phía bụi cây khiến Chisaki giật mình. Lục xúc trong đó rồi bước ra một chàng trai khôi ngô có mái tóc bạch kim sáng chói. Cả người cậu ta dính đầy những mảnh cây vì phải chui rúc qua những bụi rậm, khiến cho mặt mũi không được sạch sẽ cho lắm. Đó là chưa nói đến chuyện trong lúc vượt qua bị hàng chục nhánh cây sượt qua rách cả áo nữa. Nhưng điều quan trọng là cậu ấy đã đuổi kịp theo Chisaki đến tận nơi.

— Chisaki!

— Hajima... tại sao... tại sao cậu lại ở đây?

Hajima không ngừng thở dốc hồng hộc vì mệt mỏi.

— Tớ đuổi theo cậu đến giờ mà!

— Ý mình không phải như vậy... mà là làm thế nào cậu lại vào được đây. Khu rừng này là...

— Khu rừng này thực chất mới được khai phá trong khoảng thời gian gần đây thôi nên chưa có tên trong sách hướng dẫn du lịch. Dù không muốn thừa nhận nhưng để có thể đi đến ngôi đền tận cùng của khu rừng thì phải cảm ơn tên Tsubaki kia!

— Tsu – kun...

Hajima thoáng nhớ lại lúc hắn và Tsubaki cùng bước vào khu rừng. Đi một đoạn đến ngã rẽ thì cũng là lúc cả hai cãi nhau một trận lộn đĩnh vì hai người muốn đi hai hướng khác nhau. Người thì muốn đi bên trái, người thì muốn rẽ phải. Bất đồng quan điểm nên suýt tí nữa thì lại có xung đột xô xát.

— Tạm thời ngưng chiến tại đây, điều quan trọng là phải tìm cho bằng được Chisaki đã. Cứ loạng quạng một lúc là mặt trời “rụng” xuống bất cứ lúc nào không hay!

Nghe Tsubaki nói thế, Hajima cũng không cãi nhau nữa. Thay vào đó là tập trung trong việc tìm kiếm Chisaki trước khi mặt trời lặn. Nên chàng thiếu chủ trẻ cũng chịu nhường mình nghe Tsubaki nói.

— Vậy làm thế nào để tìm Chisaki? Thật sự chúng ta không hề hay biết cô ấy chạy hướng nào!

— Hừm, Chisaki tuy xác định phương hướng hơi kém so với người khác, nhưng cũng không thuộc dạng mù đường bẩm sinh. Có vẻ như cậu chưa biết, trước đây Akifusa - sama từng nói, Chisaki là một đứa trẻ được các vị thần yêu thương bảo hộ nhiều nhất. Giống như cô ấy có một sợi dây vô hình với các vị thần. Dù đi đâu, làm gì, thì Chisaki cũng sẽ trở về bên cạnh các vị thần mà thôi... Điều này có nghĩa, dù cho lạc đường, nhưng rất có thể bây giờ, cô ấy đã đến được ngôi đền nhỏ đó rồi cũng nên!

Tsubaki bỗng dừng quan sát đến những thân cây bên đường, nhìn xuống những bãi đất rải rác lá vàng rụng sẫm soi cho thật kỹ. Không biết hắn đang tìm gì bên dưới nữa.

— Nhìn lên những dấu vết này thì chứng tỏ Chisaki vừa mới chạy ngang qua đây. Thật phải biết ơn những gì mình đã học được từ Thiên Chiếu Gia Tranh. Cùng nhờ chui rên các giác quan mà mình không lo sợ mất dấu Chisaki. Đó cũng là lý do vì sao, mình có thể tìm được khi cậu ấy bị lạc!

— Tsubaki, có thể cho tôi hỏi một điều không? Tại sao cậu lại cố gắng hết sức vì chúng tôi như thế? Vấn đề giữa tôi và Chisaki, tại sao cậu lại cố đến mức này? Chẳng phải nó vốn không liên quan đến cậu sao?

— Nói là không liên quan thì nghe vô tình quá đó. Nếu những điều cậu nói là thật, Chisaki yêu tôi thì tôi phải có trách nhiệm nói cho cậu ấy hiểu. Hajima, cậu đúng là một chàng trai tốt. Trong suốt khoảng thời

gian không có ở Nhật, cậu đã thay tôi bên cạnh, an ủi, chăm sóc cho Chisaki những khi cậu ấy phiền muộn. Một đứa con trai sẽ không làm như thế nếu đó không phải là người con gái mình yêu thật sự. Hơn nữa, cậu và Chisaki giống nhau lắm đấy. Cùng che giấu cảm xúc của mình, cùng hy sinh để người mình yêu được hạnh phúc. Người mà tôi từng nói xứng đáng với Chisaki hơn tôi... có lẽ là người đang đứng trước mắt tôi đây này!

Chỉ đơn thuần là một câu nói đủ để khiến Hajima thay đổi suy nghĩ về Tsubaki. Chàng thiếu chủ trẻ không cảm thấy được sự giả dối qua từng lời từng chữ. Hắn thật sự đang khen ngợi mình và cho rằng mình với Chisaki thật sự rất hợp nhau... Không, phải nói chính xác hơn là hắn tin Hajima sẽ là người mang đến hạnh phúc cho Chisaki.

— Còn điều này nữa Hajima. Cậu, Chisaki, thậm chí là Lumina, tất cả đều là những người quan trọng nhất đối với tôi. Tôi muốn tất cả mọi người đều được hạnh phúc, không bị dằn vặt hay phải sống trong hối hận giống như một tên Ronin lang thang nào đó. Tôi biết ơn Chisaki, biết ơn những thứ cậu ấy đã làm cho tôi. Thế nên tôi chỉ có một yêu cầu đơn giản thôi... Hajima. Nếu như không thể mang Chisaki trở về, thì chuẩn bị một giường nằm trong bệnh viện đi là vừa!

Đối diện mặt với mặt như thế này càng khiến cho Chisaki thêm phần khó xử. Nhất là ngay trong tình trạng không biết phải nói sao sau khi đã phát hiện ra tình cảm của Hajima dành cho mình cũng tha thiết mặn nồng như mình đối với Tsubaki. Trong phút chốc, Chisaki quay lưng tính bỏ chạy tiếp, thì Hajima đã nhanh chóng ngăn chặn ý định đó chỉ bằng một câu nói.

— Chisaki, tớ sẽ không rượt theo cậu nữa, nên cậu cũng không cần phải bỏ chạy. Sẽ chẳng giải quyết được gì nếu không đối diện nhau nói ra những suy nghĩ đôi bên. Chính vì thế, cậu không cần nói gì cũng được. Chỉ cần nghe những lời tớ nói sau đây là được rồi!

Chisaki dừng lại. Có lẽ cô cũng chủ nhỏ cũng rất muốn nghe xem Hajima sẽ nói gì với mình. Liệu những lời nói ấy có là chiếc chìa khóa giải thoát cho mình khỏi mọi rắc rối vướng bận hay không. Phải thử mới biết được.

— Chisaki, khu rừng này thật đẹp đúng không?

Chisaki khẽ quay lại nhìn chàng trai tóc bạch kim với ánh mắt tròn to hơi khó hiểu. Còn Hajima thì lặng lẽ ngược mặt lên những tia nắng nhỏ li ti đi xuyên qua các kẽ lá, chiếu thẳng xuống đôi mắt mình.

— Tsubaki và tớ, giống như hai thái cực trái ngược nhau. Một người tượng trưng cho bóng tối, và một người tượng trưng cho ánh sáng. Giống như Yin và Yang như ngài Akifusa từng so sánh. Tớ và cậu ta cũng có những sở thích khác nhau. Vì con người Tsubaki lúc nào cũng phải gánh chịu áp lực từ gia tộc, người thân, từ những người đặt quá nhiều kỳ vọng lên đôi vai nên cậu ấy khao khát có được một cuộc sống êm đềm, nhẹ nhàng và đôi chút dửng dưng như biển cả. Tsubaki yêu biển, thậm chí đến khi chết cũng muốn được yên nghỉ nơi gần biển nhất. Đó là lý do vì sao, hắn đã yêu Lumina... Vì Lumina cũng tương tự như biển cả vậy!

Nhắc đến Lumina, Chisaki càng phiền muộn hơn. Nghĩ đi nghĩ lại thì không ai vui sướng gì khi nói đến người đã mất hết. Hơn nữa, nói đến Lumina, Chisaki cảm thấy bản thân mình thật có lỗi khi đã trót đem lòng yêu người mà Lumina yêu thương nhất. Nhưng ý của Hajima không phải để chê trách hay mang Lumina ra để Chisaki thê phiến lòng. Mấu chốt của vấn đề nằm ở câu nói thứ hai Hajima chuẩn bị cất lên.

— Còn tớ... vì không muốn thua kém gia tộc Tsuchimikaido, nên bố mẹ đã đưa tớ ngồi vào vị trí thống lĩnh nhà Kurahashi. Như thế cũng chẳng sao. Nếu như trở thành thống lĩnh là số phận thì tớ sẵn sàng đón nhận lấy nó. Chỉ có điều, đôi khi tớ cũng cảm thấy mệt mỏi vì công việc, vì những mối quan hệ xung quanh, vì sự phát triển không ngừng nghỉ của gia tộc Kurahashi, nên tớ cũng có những thú vui riêng cho mình. Tớ yêu rừng xanh rậm rạp, yêu những cây đại thụ cao to không ngừng vươn lên theo thời gian, theo những khó khăn. Yêu những tán lá xanh che bóng mát khỏi những tia nắng nóng. Yêu những chùm hoa lung linh sắc màu tỏa hương thơm cả một khu rừng. Yêu những âm thanh từ đất rừng mang lại. Yêu những sinh linh sống quanh đây. Cậu cũng giống như cánh rừng đó vậy Chisaki. Một người con gái dịu dàng, nhẹ nhàng và luôn cho tớ một cảm giác được an ủi mỗi khi kề bên. Một người luôn cho tớ những điều tốt đẹp nhất cũng

như nghị lực để tiến lên phía trước. Chisaki... tớ yêu khu rừng cậu dành tặng cho tớ... và trên hết, là tớ yêu cậu, Chisaki!

Đôi mắt cô cung chủ nhỏ bắt đầu rơm rớm. Trái tim bên trong se thắt lại như bị xé tan thành trăm mảnh. Chisaki không nghĩ rằng tình yêu của Hajima lại mãnh liệt đến như thế. Tình yêu ấy dành cho mình, một tình yêu suốt mười năm qua luôn hướng về mình. Ấy vậy mà bao lâu nay mình không hề nhận ra. Không những không nhận ra mà còn khiến cho Hajima chịu thêm đau khổ... Mình...

__ Hajima – kun... tại sao... tại sao cậu lại yêu mình đến mức ấy? Mình không phải là một cô gái cậu hằng mong đợi đâu. Mình không phải là một khu rừng thần có khả năng ban phúc cho trái tim người khác. Mình... chỉ là một kẻ nói dối mà thôi. Cậu cũng biết mà đúng không. Mình đã làm một điều không phải với...

__ Nếu vậy thì tớ cũng sẽ trở thành kẻ nói dối giống cậu Chisaki!

Chisaki ngạc nhiên thêm lần nữa.

__ Tớ sẽ trở thành kẻ nói dối, sẽ trở thành kẻ phản bội, sẽ trở thành bất kỳ thứ gì miễn là có thể bảo vệ cậu. Chisaki, tớ sẽ làm giống như Tsubaki. Sẽ từ bỏ mọi thứ mình đang có để được yêu cậu. Nếu như cậu cứ mãi nhìn về phía Tsubaki nhưng không được, thì hãy quay đầu lại mà nhìn, rồi cậu sẽ thấy có tớ vẫn còn đang nhìn về hướng cậu đây!

__ Hajima – kun...

__ Hơn mười năm qua sống bên cạnh cậu, tớ đã hiểu được cảm xúc của cậu nhiều hơn. Thậm chí bây giờ tớ cũng đã hiểu vì sao cậu lại yêu Tsubaki nồng nàn đến như thế. Tớ đã hiểu rõ rồi, hiểu được cảm xúc của cậu, hiểu được trái tim cậu đang mong muốn điều gì, hiểu được khi nào cậu tức giận, khi nào cậu vui cười, khi nào cậu phiền muộn, khi nào cậu lo lắng... Và hiểu rõ ràng tình cảm của cậu đối với Tsubaki chỉ như một giấc mơ không thể với tới. Vậy thì tớ sẽ là người làm điều đó. Tớ sẽ là người nắm lấy tay cậu... tớ sẽ cho cậu hiểu một điều rằng mình hoàn toàn không thua kém gì Tsubaki. Chisaki, tớ yêu cậu... anh yêu em... Anh đã yêu em ngay từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau... Anh yêu em khi Tsubaki đã rời bỏ Nhật Bản. Và cho đến bây giờ anh vẫn yêu em, Chisaki!

__ Mình...

Chisaki bắt đầu để rơi những giọt nước mắt đầu tiên xuống. Đã biết bao nhiêu lần Chisaki mỉm cười trước mặt người khác thì cũng bấy nhiêu lần Chisaki thầm khóc sâu trong con tim. Chỉ là giờ đây tiếng khóc ấy được thể hiện ra bên ngoài và được che đi bằng đôi tay nhỏ nhắn. Dù cho có thể nào... dù cho có phải là một cung chủ uy quyền, thì Chisaki vẫn chỉ là một cô gái trẻ chưa tới 20. Cô ấy vẫn có thể khóc như bao người con gái khác khi gặp phải chuyện buồn hay... những niềm vui của sự hạnh phúc.

__ Hajima – kun, mình xin lỗi... bấy lâu nay... mình không hề hay biết đến cảm xúc của cậu. Chỉ vì cứ mãi nhìn về Tsu – kun mà mình không hề để ý rằng cậu đang đau khổ đến mức nào. Mình thật không xứng đáng với tình yêu của cậu... mình...

__ Chisaki!

Hajima cất từng bước chân nhẹ nhàng, vượt qua khoảng cách giữa cô ấy và chàng thiếu chủ. Để có thể đưa tay chạm vào cô ấy, có thể ôm chặt lấy cô ấy vào lòng để không đánh mất Chisaki thêm một lần nữa hết. Hajima đã quyết sẽ là người giữ lấy Chisaki... tuyệt đối không để cô ấy rơi vào tay kẻ nào khác.

__ Em xứng đáng với những gì mình đang có... Bấy lâu nay em đã khóc rất nhiều phải không? Giờ thì không cần lo nữa đâu. Nếu Tsubaki không yêu em... thì anh sẽ là người yêu em. Anh ...

__ Không được!

Hajima lặng thinh trong chốc lát.

__ Không được, mình không thể... mình không thể yêu Hajima – kun!

__ Chisaki...

__ Mình không thể đáp lại tình yêu của Hajima – kun. Mình không thể!

Và một lần nữa, Chisaki thoát ra khỏi vòng tay Hajima rồi quay lưng vụt chạy đi mất.

_ Chisaki!

Dù có kêu đến rất cổ họng thì chắc chắn Chisaki cũng sẽ không quay trở lại. Chỉ đơn giản vì mọi thứ diễn ra quá bất ngờ. Kể cả lời tỏ tình của Hajima cũng thế. Mọi thứ cứ tràn về cùng một lúc khiến Chisaki không thể nhận lấy nó trọn vẹn. Để rồi kết quả như chúng ta đã thấy.

.....

Sau khi Chisaki chạy đi mất rồi, chỉ còn lại mỗi Hajima đứng đó trước ngôi đền nhỏ nhỏ. Tsubaki từ trong bụi cây đằng sau mới từ từ bước đến.

_ Để Chisaki chạy mất như vậy liệu có ổn không? Nếu mà lạc nữa thì tôi không chịu trách nhiệm đâu!

_ Không cần phải lo. Ngộ nhớ cô ấy có lạc nữa thì lần này đến phiên tôi sẽ là người đi tìm cô ấy. Không cần phiền đến cậu nữa nên yên tâm!

Tsubaki nhếch mép cười đắc chí.

_ Câu nói hay nhất từ trước đến nay đó Hajima!

_ Còn cậu thì sao? Không thể mang được Chisaki về nên cậu xuất hiện để nện cho tôi một trận vào bệnh viện hả?

_ Đứng trong kia xem màn diễn cảnh tình cảm của cậu làm tôi buồn ngủ hết sức. Nhưng hình như pha tình cảm nhằm chán ấy vẫn chưa kết thúc đúng không? Tôi có thể nhìn thấy một điều rằng cậu vẫn sẽ không bỏ cuộc tại đây!

_ Phải, nếu như bỏ cuộc ngay lúc này... thì tôi không xứng đáng yêu Chisaki. Mọi thứ vẫn chưa kết thúc... Cảm xúc của Chisaki... vẫn còn lưu giữ lại trong khu rừng này, mà chỉ có tôi mới có thể nhìn thấy được nó!

69. Chương 68

_ Mika – chan, nhìn kìa nhìn kìa, ba con sên biển đang chụm đầu lại vào nhau trông ngộ nghĩnh thật đấy!

Mikazuki cùng nhóm bạn nữ vẫn còn đang trong chuyến tham quan khu công viên hải dương học Busena. Họ dừng lại trước một bể nuôi rất nhiều sên biển đủ màu sắc khác nhau tạo nên một vườn hải dương lung linh bắt mắt. Và họ đều tập trung vào ba con sên biển, một màu vàng, một màu đỏ, một màu xanh nước biển lúc nào cũng xấp xáp bên cạnh nhau không thể tách rời như anh em một nhà, trong khi những con khác đều phân đi tứ tán xung quanh, mỗi con một nơi.

_ Lạ thật hen, đây đâu phải là mùa sinh sản của sên biển. Đáng lý ra chúng phải tách nhau đi riêng mới đúng chứ. Thiên nhiên bao giờ cũng mang đến cho ta những điều kỳ lạ nhỉ!

_ Nè nè, nghe có vẻ như hơi trẻ con nhưng có khi nào ba con sên này là bạn chí cốt không? Nên chúng mới dính đến nhau như thế?

_ Đó cũng là một cách nghĩ vô cùng thú vị đấy chứ. Nếu quả thật là như vậy thì ắt hẳn tình bạn giữa chúng thật bền ha!

Tình bạn giữa chúng thật bền vững, đi đâu, làm gì cũng có nhau không thiếu một con. Nhìn ba con sên biển ba màu khác nhau ấy, bỗng nhiên Mikazuki lại liên tưởng đến ba thống lĩnh hiện giờ đứng đầu ba gia tộc. Chisaki, Hajima và Tsubaki. Họ từng là bạn thân với nhau từ khi còn rất nhỏ. Để rồi mọi thứ thay đổi theo năm tháng, mỗi người một hướng đi... nhưng sau cùng tất cả đều trở về bên cạnh nhau giống như số phận đã định sẵn. Đường như... ba người họ không thể tách rời nhau cũng tương tự như ba con sên biển kia.

_ Không biết Chisaki thế nào rồi. Cầu mong mọi chuyện đến với cậu ấy được thuận buồm xuôi gió!

.....

Nói về Chisaki, cô cung chủ nhỏ cất từng bước chân nặng nề mệt mỏi về phía tư trang Tsuchimikaido phiên bản Okinawa. Bước chân của cô ấy thật nảo nề đầy tâm tư tình cảm dường như không còn bất kỳ chút sức sống nào. Sau khi bỏ chạy ra khỏi khu rừng ấy, Chisaki cứ lững thững trở về như một người vô hồn. Chisaki còn không để ý xem liệu Hajima có đuổi theo mình phía sau không nữa. Mọi thứ đến quá nhanh, quá bất ngờ, khiến cho Chisaki bị shock nặng... nên chẳng còn tâm trí đâu để tâm đến mọi thứ xung quanh.

Vừa bước vào trong tư trang, một vài cô hầu gái nhanh chóng chạy đến chỗ Chisaki.

_ Chisaki hime – sama, người vừa đi đâu về đấy ạ. Tự dưng người mất tích khiến chúng thần lo lắng!

Chisaki chẳng nói gì cả. Cô cung chủ nhỏ tiếp tục bước đi, làm lơ luôn cả sự quan tâm lo lắng của các hầu nữ nhà Tsuchimikaido. Đối với các cô hầu, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một Chisaki thất thần, không thêm chú ý đến mọi người xung quanh... và đặc biệt nhất là làm bộ mặt ủ rũ như thể ngày tận thế sắp đến. Mối lo lắng của họ đã lớn rồi, nay còn lớn hơn. Họ rất muốn hỏi xem Chisaki đã gặp phải chuyện gì nhưng lại không dám. Vì họ thừa biết vị trí của bản thân không có quyền hỏi sâu vào đời tư của cung chủ nếu không được phép... Nên họ đành để Chisaki muốn làm gì thì làm.

.....

Cô cung chủ nhỏ không trở về phòng của mình, mà lại tiến bước ra phía sân sau, nơi trồng một thảm cỏ xanh bát ngát dưới chân làm đất. Nơi có một hồ nước lớn nuôi cá Koi và nhiều thứ cảnh quan khác làm thú vui chiêm ngưỡng cho từng ngày. Nhưng với tâm trạng hiện giờ của Chisaki thì mấy thứ ấy không thể làm cho cô ấy đỡ hơn chút nào hết. Cần phải có một ai đó tác động thật mạnh vào tâm lý để Chisaki chịu mở mắt nhìn mọi thứ xung quanh hơn... nhưng biết tìm người nào bây giờ.

Chỉ đến khi có một mình, Chisaki gục xuống như vừa trút đi chút sức lực cuối cùng. Cô ấy đưa đôi bàn tay hứng lấy những giọt nước mắt khế rơi trên bờ mi lệ nhòa với trái tim ngày càng đau đớn hơn.

_ Tại sao mọi thứ lại thành ra như vậy... Mình không biết phải làm thế nào hết... Mình không biết phải đối diện với Hajima – kun như thế nào để hai đứa không còn phải khó xử... Mình... sợ..

_ Nếu chỉ vì lý do đó mà cậu làm lơ mấy người trong tư trang Tsuchimikaido thì quả thật không nên đẩy Chisaki. Để mọi người hứng chịu nỗi khó khăn vướng bận là cách hành xử của một cung chủ quyền quý sao?

Giọng nói ai đó cất lên phía trước. Giọng nói ai quen quá. Chắc chắn là Chisaki biết giọng nói ấy. Cô cung chủ khẽ ngước lên thì bắt gặp Tsubaki đang ngồi vắt vẻo trên cành cây đại thụ cao to, tán lá xanh mơn mơn lặng lẽ đung đưa theo chiều gió thổi. Hẳn đã có mặt ở đây từ bao giờ... trước khi Chisaki trở về tư trang Tsuchimikaido ư? Và làm cách nào hẳn có thể đột nhập vào bên trong mà không bị các vệ sĩ nhà Tsuchimikaido phát hiện. Chẳng quan trọng... Quan trọng là Chisaki sẽ phản ứng thế nào khi đối mặt với Tsubaki.

_ Tsu – kun...

Tsubaki thực hiện một cú nhảy phốc từ trên cây xuống đất với độ cao trên ba mét. Vừa xuống đến nơi, hẳn đưa tay phủi bụi bặm trên chiếc áo blouse trắng tiến sĩ của mình. Chính chu lại tóc tai rối rắm vì mấy nhánh cây chìa ra.

Trông thấy Tsubaki, Chisaki chỉ đơn thuần quanh mặt sang chỗ khác để không phải nhìn trực diện vào mắt hẳn. Cũng rất khó xử khi Tsubaki là nguyên nhân của tất cả vụ việc. Chisaki cảm thấy bản thân mình thật có lỗi khi vô tình kéo hẳn vào vấn đề của mình.

_ Hửm... Chỉ tránh mặt tớ thôi sao. Tớ cứ nghĩ cậu sẽ bỏ chạy giống như đối với Hajima chứ. Xem ra tớ vẫn còn được ưu đãi nhiều hơn cậu ta thì phải!

_ Tại sao cậu lại ở đây? Không phải cậu cản trở về tư trang Kurahashi để tập huấn cho các Samurai nhà Kurahashi ư?

_ Nếu là chuyện đó thì tớ đã bắt tên lai tạp nữa Tây nữa ta kia thay thế rồi. Tớ biết thế nào cậu cũng sẽ trở về tư trang Tsuchimikaido thay vì đến khu resort Light Late Night. Nên đã đến đây ngồi đợi cậu từ này

đến giờ. Dù sao thì tớ cũng là người duy nhất biết cậu đang ở đâu... giống như khi chúng ta lạc trong rừng lúc nhỏ ấy!

Nhắc lại những chuyện khi xưa chỉ khiến Chisaki thêm phiền muộn. Vì hẳn nào có biết Chisaki đã yêu hẳn ngay từ cái ngày hôm đó. Cô ấy yêu vòng tay chở che bảo vệ cho mình, yêu tấm lưng ấm khi hẳn công mình. Yêu nét vất vả khi cả hai cùng rời khỏi khu rừng phía sau tư trang Tsuchimikaido. Chisaki đã yêu hẳn từ dạo đó rồi... còn hẳn thì lại không để ý đến những chi tiết lụn vụn ấy.

— Cậu đã nghe Hajima – kun kể lại hết rồi... Mình không biết phải nói gì thêm nữa. Mình...

— Không cần phải nói thêm gì đâu, tớ hiểu cậu đang suy nghĩ đến điều gì. Chisaki, xin lỗi vì từ trước đến nay tớ đã vô tình không để ý đến cảm giác của cậu. Và rất cảm ơn khi cậu nghĩ về tớ như vậy. Tớ thật sự rất cảm kích... Nhưng mà này Chisaki, con người qua bao năm tháng cũng đều phải thay đổi. Cậu lo sợ bản thân cậu thay đổi để rồi mối quan hệ giữa ba chúng ta không còn được như bây giờ ư? Không đúng đâu Chisaki... qua bao năm tháng, cậu chẳng thay đổi gì hết. Tình cảm của cậu dành cho tớ. Tình yêu thương của cậu dành cho tất cả mọi người, tất cả đều y như lúc trước. Trong mắt tớ, cậu vẫn chỉ là một cô nhóc nhút nhát sợ sệt lúc nào cũng bám lấy vấu áo tớ mọi lúc mọi nơi thôi... Cho nên, cậu không cần phải sợ việc chúng ta đã thay đổi!

— Nhưng mà... sự thay đổi này thật sự quá lớn. Mình không biết phải làm gì nữa hết. Mình thật sự... không biết cách chấp nhận nó như thế nào... Mọi thứ diễn ra quá đột ngột... mình... đối với cậu... và cả Hajima – kun đối với mình...

— Phải, mọi thứ diễn ra quá đột ngột, ngay cả bản thân tớ cũng phải thần thờ trong phút chốc vì không biết nên phản ứng ra sao cho phải đạo. Nếu như không có Hajima, thì có lẽ tớ vẫn sẽ sống ung dung trên nỗi đau của cậu. Chisaki, tớ sẽ không đề cập đến chuyện tớ có xứng đáng để được tình yêu của cậu hay không. Điều duy nhất tớ chỉ muốn cậu khẳng định chắc chắn rằng tình cảm cậu dành cho tớ, không phải là sự ngưỡng mộ!

— Mình... mình cũng không biết nữa Tsu – kun. Bấy lâu nay mình cứ nghĩ tình cảm này được gọi là tình yêu... Mình cũng không biết chắc chắn rằng liệu đây có phải chỉ đơn thuần chỉ là sự ngưỡng mộ như cậu đã nói hay không... Mình...

— Đây ắt hẳn là một câu hỏi rất khó để trả lời. Chúng ta chơi thân với nhau từ nhỏ. Cậu luôn theo sau tớ, luôn ủng hộ tớ trong mọi chuyện dù đúng dù sai. Chúng ta luôn ở bên cạnh nhau lúc vui lúc buồn nên nảy sinh tình cảm là một lẽ rất hiển nhiên. Chỉ có điều nếu hiểu nhầm nó thành tình yêu trong khi chỉ đơn thuần là sự ngưỡng mộ, thì người chịu thiệt thòi nhất vẫn sẽ là cậu, Chisaki. Là một người chịu ơn nhưng chưa thể trả hết ơn, tớ không muốn cậu chịu đựng những thứ như thế. Nếu cậu vẫn chắc chắn cảm giác cậu dành cho tớ là tình yêu... vậy thì tớ sẽ chấp nhận nó như một lẽ tự nhiên. Chisaki, nếu tớ nói muốn hẹn hò, cậu sẽ đồng ý chứ?

Thật tuyệt vời khi nghe Tsubaki ngỏ lời như thế. Bình thường, Chisaki sẽ chấp nhận lời mời đó và xem như họ chính thức trở thành một đôi thật sự như những gì cô cung chủ nhỏ hằng mong ước hơn suốt mười năm qua. Nhưng tại sao Chisaki không thể gật đầu hay nói câu đồng ý. Ngược lại, trái tim Chisaki càng trở nên sợ hãi lo toan hơn nếu mình đồng ý lời mời của Tsubaki... Thành thử cô cung chủ nhỏ ngập ngừng e ngại đến như thế.

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngấm. Cái vẻ mặt của hẳn dường như đã biết trước được rằng trước sau gì Chisaki cũng sẽ biểu hiện như thế.

— Cậu không vì sau khi nghe những gì mình nói thì trái tim cậu còn do dự rất nhiều. Hajima nói đúng, cậu giống như một khu rừng dành cho những điều tốt đẹp nhất từ trước đến nay. Một khu rừng hiền hòa mang đến cho người khác cảm giác thanh bình yên ả. Một khu rừng có sự ưu tư phiền muộn nhưng chẳng bao giờ chịu thể hiện nó ra bên ngoài. Tớ vô cùng trân trọng và biết ơn một khu rừng như vậy đã luôn bên cạnh mình trong suốt thời gian khó khăn. Chỉ có điều, tớ không phải Samurai bảo vệ cho khu rừng ấy. Phải nói là tớ không có khả năng cũng như không có đủ tư cách để bảo vệ những điều linh thiêng nhất, Chisaki. Một kẻ đã khiến cho biển xanh phải vấy máu. Dù muốn thì lương tâm tớ cũng không cho phép mình làm điều tương tự với một khu rừng tuyệt diệu đến như vậy. Thay vào đó... Hajima lại là người làm được điều mà tớ không thể... Cậu ta...

— Không phải... không phải như thế!

Chisaki bỗng hét lên cắt ngang đi lời nói của Tsubaki trong phút chốc. Có lẽ cảm xúc trong Chisaki một lần nữa bộc phát và được thể hiện qua những giọt nước mắt cứ rơi không thể kiểm soát được. Tsubaki lắng nghe... lắng nghe xem nỗi lòng của cô ấy muốn nói lên điều gì.

— Hajima – kun đã yêu mình trong suốt thời gian mình luôn nhìn về hướng cậu. Cậu ấy yêu và chấp nhận hy sinh bản thân để khiến mình được hạnh phúc. Mình không thể đáp lại tình cảm của cậu ấy. Phải... nếu mình chấp nhận Hajima – kun, thì có khác chi mình chỉ lợi dụng và thương hại cậu ấy. Mình không muốn khiến Hajima – kun đau khổ hơn nữa... Tsu – kun, khi hay tin cậu trở về Nhật Bản, mình đã rất vui. Mình vui vì cuối cùng chúng ta cũng được tái hợp như lúc xưa. Nhưng đồng thời mình cũng rất lo sợ... mình lo sợ cậu vẫn còn yêu Lumina và sẵn sàng chối bỏ hết mọi thứ vì tình yêu chưa phai mờ ấy. Cậu đã cho mình thấy một con người khác Tsu – kun, cậu dần thay đổi khi trở lại Nhật, dần dần mở lòng hơn và khiến cho niềm tin trong mình được thắp sáng trở lại. Có thể đó chỉ đơn thuần là sự ngưỡng mộ... nhưng chắc chắn mình yêu một Tsu – kun như vậy... Mình...

— Thôi đủ rồi Chisaki!

Cô cung chủ nhỏ khẽ ngược lên, và cô không thể không tròn mắt ngạc nhiên khi thấy được một nụ cười dịu dàng hiềm hoi nở trên gương mặt cau có thường ngày của Tsubaki. Một nụ cười thật chan hòa ấm áp, đủ sức sưởi ấm trái tim người khác đang hiện hữu ngay trước mắt. Hắn bắt đầu cất tiếng nói dịu dàng.

— Thoạt đầu tớ cứ nghĩ cậu đã thay đổi rất nhiều từ tính cách đến phong thái bên ngoài. Nhưng xem ra cậu vẫn là cậu nhí? Vẫn là một cô gái nhút nhát hay bám lấy vầu áo tớ mọi lúc mọi nơi... Đến bây giờ, tớ vẫn sẽ giữ nguyên quan điểm của mình mà trước đây tớ đã từng cân nhắc với cậu, “Hãy biết nghĩ cho bản thân mình một chút, ích kỷ một tí cũng không ai trách mắng gì cậu đâu”. Và lần này tớ sẽ thêm vào một câu nữa “Đừng để tâm người khác nghĩ như thế nào về mình, chỉ cần cậu hiểu rõ bản thân mình đang làm gì là đủ rồi”. Nếu như cậu lo sợ mọi người cho rằng cậu chấp nhận tình cảm của Hajima là do sự thương hại, thì tốt nhất hãy bịt chặt tai lại xem như không hay không biết gì hết. Nhưng tớ nghĩ Hajima không đến mức để bản thân bị xem là thương hại đâu... Cậu ta đã nói “sẵn sàng trở thành kẻ phản bội vì cậu”, thậm chí sẵn sàng đi trên con đường giống tớ năm xưa để được yêu cậu... Chisaki, một Hajima bất chấp tất cả để yêu cậu như thế... cậu cho rằng đó là hành động ngu ngốc sao? Nếu như vậy thì cậu đang xem thường Hajima đấy!

— Ý mình không phải như vậy... Mình không bao giờ xem thường Hajima – kun...

— Thế thì không còn lý do nào để cậu ngập ngừng nữa. Tớ không khích lệ cậu nhanh chóng đến với Hajima. Mà là muốn cậu thử ngồi lại và suy nghĩ xem Hajima xứng đáng được nhận lấy điều gì? Chẳng phải Hajima mới là người đau khổ nhất trong ba chúng ta hay sao? Chisaki, những gì cậu làm cho tớ, tớ vô cùng cảm kích. Nhưng cậu hy sinh như thế là đủ rồi. Đừng nhìn về phía tớ nữa mà hãy quan tâm đến người thương yêu, trân trọng cậu nhiều nhất. Con người chúng ta luôn thờ ơ với những gì quan trọng xung quanh. Đợi cho đến khi mất nó rồi mới cảm thấy hối tiếc. Chisaki... vì mong muốn cậu được hạnh phúc, tớ không muốn cậu đánh mất thứ quan trọng nhất đối với mình. Hãy suy nghĩ kỹ xem đó là gì? Và có đáng để mình trân trọng hay không?

.....

— Tsu – kun... mình xin lỗi... xin lỗi cậu, Tsu – kun...

— Thiệt tình, cậu lại quên những gì tớ đã nói với cậu rồi sao? Dù cho có khiến bản thân mình làm điều có lỗi, thì cũng đừng nói lời xin lỗi... vì chắc chắn tớ sẽ bỏ qua tất cả nếu đó là cậu, Chisaki. Ngộ nhỡ Hajima mà thấy tớ làm cậu khóc thì ắt hẳn cậu ta sẽ dẫn cho tớ một trận nên thân mất!

Tsubaki ga lăng đưa cho cô ấy một chiếc khăn tay lau nước mắt.

Cầm lấy chiếc khăn tay, Chisaki có thể cảm nhận lấy hương vị ấm áp trong nó. Có lẽ chính vì sự ân cần chu đáo ấy mà trái tim Chisaki không ngừng loạn nhịp mỗi khi nghĩ về hắn.

— Cảm ơn cậu Tsu – kun... cảm ơn vì tất cả những gì cậu đã làm cho mình...

Tsubaki nhẹ nhàng áp đầu mình vào trán của Chisaki như đang muốn gánh lấy một phần cảm xúc của cô ấy.

— Không cần phải lo nữa. Bọn tớ đều đã ở đây, bên cạnh cậu giống như lúc chúng ta còn bé. Chisaki, cậu không cần phải tự lừa dối bản thân hay phải lo sợ gì nữa đâu!

.....

Dù biết Tsubaki đã dành thời gian để động viên cũng như khuyên mình nên suy nghĩ mọi thứ theo hướng tích cực hơn. Nhưng nói thì đơn giản, làm mới biết nó khó... Chisaki không biết mình phải đối mặt với hiện thực như thế nào cho đúng. Cô cung chủ nhỏ cảm thấy có lỗi với Hajima, với người luôn ủng hộ mình đến với Tsubaki trong khi chính người ấy đã đem lòng yêu mình từ lâu.

Ngồi một mình với bình hoa trong thư phòng của tư trang Tsuchimikaido. Giải tỏa hết căng thẳng bằng cách cắm hoa nhưng sao Chisaki vẫn không thôi suy nghĩ về điều ấy... Cô suy nghĩ về Hajima, về những việc chàng thiếu chủ trẻ đã làm cho mình... và cũng nghĩ rất nhiều về quan điểm của Tsubaki “Thứ quan trọng nhất đối với mình là gì? Nó có đáng để mình trân trọng hay không”... Quả nhiên, phải được khai sáng tận mắt thì Chisaki mới hiểu ra: những khi mình vui, luôn có Hajima bên cạnh. Những lúc mình buồn, Hajima luôn vỗ về an ủi. Những lúc mình hăng say nói về Tsubaki, thì Hajima lại ngậm ngùi nuốt đau khổ vào bên trong để có thể ủng hộ cho Chisaki luôn được hạnh phúc. Trong thời gian Tsubaki không có ở Nhật, thì người luôn đứng sau lưng che chở cho Chisaki không ai khác ngoài Hajima... Vậy cô cung chủ nhỏ tự hỏi mình đối với Hajima như thế nào? Mình đã làm được gì cho Hajima? Và tình cảm của mình dành cho Hajima, có đơn thuần chỉ là tình bạn hay không?... Càng suy nghĩ, Chisaki càng cảm thấy khó khăn trong việc đối mặt với Hajima... Phiền não đến mức cành hoa hồng cắm nhảm vào bình hoa cúc.

Không chỉ làm gương mặt phiền muộn, Chisaki còn cất tiếng thở dài không biết bao nhiêu lần, làm cho những bông hoa vừa được tỉa vừa được cắm cũng chẳng đua hương khoe sắc tí nào.

— Hajima – kun...

.....

— Chisaki hime – sama. Người có ở trong đó không ạ?

Cô cung chủ nhỏ giật mình khi nghe giọng một hầu nữ cất lên từ phía bên ngoài cửa.

— Có... có chuyện gì vậy?

— Vâng, có một vị khách cực kỳ quan trọng xin được diện kiến cung chủ. Vị khách này nói muốn được trò chuyện với người vì tình thế khẩn cấp ạ!

Chisaki tự hỏi người đến gặp mình có thể là ai. Chưa hết, bây giờ đã là 21h20, tính ra thì cũng đã trễ rồi, bình thường thì sẽ chẳng có khách đến thăm tư trang Tsuchimikaido vào giờ này. Nhưng chẳng phải hầu nữ ấy vừa nói đây là một vị khách đặc biệt sao? Rất có thể là người đến từ Thiên Chiếu Gia Trang hay nhà Kurahashi đến báo tin khẩn cấp. Suy cho cùng, Chisaki vẫn phải tiếp thôi.

— Được, tôi sẽ tiếp. Cho người ấy vào đi!

— Vâng, thưa Chisaki hime – sama... Xin mời!

Khi cánh cửa được kéo sang một bên, Chisaki không khỏi tròn mắt kinh ngạc khi biết người đến diện kiến mình đúng là một nhân vật đặc biệt như lời hầu nữ kia nói. Một chàng trai tóc bạch kim, gương mặt tài tử điển trai quá đỗi quen thuộc mà khi trông thấy ai cũng biết đến với cái danh thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi.

— Ha... Hajima – kun...

Chàng trai mái tóc bạch kim lững thững bước vào. Ánh mắt vẫn động lại hơi chút sự lạnh lùng đan xen phiền muộn. Dù sao thì chàng trai trẻ vẫn chưa quên được những diễn biến đã xảy đến vào buổi sáng. Nên khi gặp lại Chisaki... trong lòng cũng có chút quặn đau.

— Hajima – kun... cậu làm gì ở đây?

— Đương nhiên là có chuyện thì mới đến gặp em rồi. Chẳng lẽ... em ghét nhìn mặt anh đến mức anh không thể đến tư trang Tsuchimikaido luôn sao?

Hajima thay đổi cách xưng hô từ hai người bạn thân bình thường lên thêm một cấp bậc nữa như những cặp tình nhân ngoài kia. Chỉ riêng thay đổi cách xưng hô đấy thôi đã khiến con tim Chisaki trở nên loạn nhịp, mặt mày cứ đỏ au lên vì xấu hổ. Cô cung chủ nhỏ quay nét ngại ngùng đáng yêu ấy sang chỗ khác để không phải nhìn thẳng vào mắt Hajima nữa.

— Ý mình không phải như vậy. Cậu bao giờ cũng được chào đón đến với tư trang Tsuchimikaido... Cậu bao giờ cũng là khách quý mà. Chỉ có điều mình...

— Xin lỗi, thật ra chính Tsubaki đã nói anh nên đến gặp em... Tên dở người ấy nói rằng em có điều muốn nói nên anh đã phi thẳng đến đây... Xem ra cả hai chúng ta vừa bị tên Ronin ấy chơi khăm một vỏ rồi thì phải!

Giờ Chisaki mới nghiệm ra, mọi chuyện đều đã được Tsubaki sắp đặt từ trước. Tên giáo viên lưu manh giả danh tiến sĩ kia thật đúng là một con cáo già nham hiểm, thích lừa lọc và luôn mang đến những điều không ai ngờ đến nhân lúc đối phương lơ là mất cảnh giác. Lần đầu tiên trong đời Chisaki cho rằng Tsubaki thật tệ.

— Tsu – kun... Baka... Baka Kitsune!

— Có thể em không có gì nói với anh... nhưng anh lại có điều muốn nói với em. Chisaki, em sẽ lắng nghe những lời anh nói chứ?

Đến thời điểm này thì dù có đuổi, Hajima cũng sẽ kiên quyết bám lại tư trang Tsuchimikaido. Nhìn sâu vào đôi mắt lạnh lùng kia có thể thấy ngọn lửa nhất quyết phải nói rõ lòng mình cho Chisaki biết rồi mới yên tâm hả dạ ra về. Không còn cách nào khác, Chisaki đành gật đầu trong ngập ngừng e ngại xấu hổ... vì cô cung chủ nhỏ gần như đoán được Hajima sẽ nói điều gì với mình.

.....

Đầu tiên là kéo cánh cửa phòng lại đã. Vì Hajima không muốn có ai khác đi ngang qua vô tình nghe được cuộc trò chuyện của hai người. Đây là giây phút quan trọng thay đổi cuộc sống của mỗi người. Hajima không muốn nó bị chen ngang một cách vô duyên vô cớ.

— Vậy... cậu có chuyện gì để nói với mình? Hajima – kun?

— Em cũng biết trước câu hỏi rồi còn gì, không cần phải giả vờ như không biết nữa đâu... Không cần cần thiết nữa. Từ những gì em đã nói cho Tsubaki, anh có thể đúc kết ra một kết luận rằng: Chisaki... quả nhiên là em cũng yêu anh!

Chisaki giật mình rồi ngoảnh lại nhìn Hajima kiên định. Không hiểu sao nhìn thấy đôi mắt mạnh mẽ ấy, trái tim Chisaki càng đập mạnh hơn, máu dồn lên đỏ mặt nhiều hơn. Cô cung chủ nhỏ càng tỏ ra luống cuống trước câu nói chắc như đinh đóng cột từ Hajima.

— Tự tin quá đó... nhưng cậu nói Tsu – kun... Tsu – kun đã kể gì cho cậu?

— Tất cả mọi thứ, những gì hai người nói với nhau từ khi em trở về tư trang Tsuchimikaido. Tên dở người ấy tự động khai ra kết quả anh không hề hỏi đến nửa lời. Người mà em luôn ngưỡng mộ đã bán đứng em như vậy đấy Chisaki... Em lo khi chấp nhận tình cảm của anh thì sợ rằng đó là vì lòng thương hại anh ư? Đúng như Tsubaki nói, em đang xem thường anh đấy Chisaki... Em nghĩ anh thật sự để tâm đến những chi tiết vụn vặt không đáng nói ấy đến thế ư? Tsubaki đã làm điều không thể để được sống với người mình yêu thương. Thì anh cũng sẽ không thua kém gì hắn ở khoảng đó. Dù sao thì anh và hắn cũng là đối thủ truyền kiếp kia mà!

— Mình không hề có ý xem thường cậu Hajima – kun... Chỉ là, mình không xứng đáng để cậu yêu nhiều đến như vậy đâu. Vì mình chỉ luôn mãi hướng về Tsubaki mà không biết được rằng trái tim cậu cũng đang đau khổ nhiều. Trước đây, khi thấy Tsu – kun và Lumina hạnh phúc. Mình đã mong sao niềm hạnh phúc của họ sẽ mãi trường tồn theo thời gian, theo năm tháng. Cho đến khi Tsu – kun rơi xuống hố sâu của sự tuyệt vọng, mình đã nghĩ có khi nào mình sẽ thấy Lumina quan tâm chăm sóc cho cậu ấy và sẽ làm nốt những phần còn đang dang dở. Nhưng mình đã lầm... cả cuộc đời này Tsu – kun sẽ chỉ mãi yêu Lumina. Dù mình

có cố gắng đến đâu cũng không thể sánh bằng với Lumina... Và rồi Tsu – kun đã gặp Mikazuki. Giờ đây, một lần nữa trái tim Tsu – kun được mở ra mỗi khi có Mikazuki bên cạnh. Mình...

__ Đây không còn là vấn đề giữa em hay Lumina, thậm chí là của cả Mikazuki nữa!

__ Eh?

Chisaki lặng lẽ ngược lên nhìn Hajima với đôi mắt còn đọng lại chút lệ nhòa. Cô lấy làm ngạc nhiên khi nghe Hajima tóm gọn lại tất cả chỉ bằng một câu nói duy nhất.

__ Không còn là vấn đề giữa ba người nữa. Lumina đã trở về với biển xanh. Trái tim héo úa của Tsubaki dần được hồi phục khi ở ngay bên cạnh hẳn luôn xuất hiện nhân tố thay đổi là Mikazuki. Vậy nếu xét theo góc độ khách quan, thì lý do vì sao em lại đồng ý để Mikazuki tiếp cận Tsubaki lâu đến như thế?. Thậm chí em còn đoán trước được không sớm thì muộn Mikazuki cũng sẽ đem lòng yêu Tsubaki... Câu trả lời có vẻ phức tạp nhưng thực chất lại rất đơn giản... Bởi vì em yêu anh. Em vốn đã yêu anh từ khi Tsubaki đi du học nhưng không muốn chấp nhận đó là sự thật. Vì em yêu anh nên mới mong Tsubaki và Mikazuki yêu nhau bởi khi họ đã là một cặp rồi thì trái tim em sẽ không còn phải đắn đo suy nghĩ liệu mình có thể đến với Tsubaki hay không. Anh nói đúng không?

Nói hướng nào, Hajima cứ cố ghim vào lòng Chisaki một câu khẳng định không thể lay chuyển là do “ em vốn đã yêu anh” nên này nọ. Không biết có phải chàng thiếu chủ trẻ muốn dùng thủ thuật tẩy não Chisaki hay không. Hoặc cũng có thể nó là một liều thuốc để đánh thức khao khát thật sự ẩn sâu trong trái tim Chisaki là gì.

Và một lần nữa, Chisaki lại đỏ mặt, lại ngượng ngùng xấu hổ, e dè rụt mình lại không dám nhìn trực diện Hajima một cách đường đường chính chính.

__ Hajima – kun, dạo gần đây sao cậu tự tin quá vậy? Đến nỗi cứ thích khiến mình tỏ ra khó xử mới được ư?

__ Vậy là anh đã kết luận sai sao? Hiểu rồi, anh sẽ thử suy nghĩ lại một lần nữa về tình cảm của em!

Hajima chột nhăm mắt lại, lưng thì tựa vào vách tường, một ngón tay đưa lên cằm tạo vẻ suy tư. Mà thật sự thì Hajima đang suy nghĩ về tình cảm của Chisaki theo một chiều hướng khác.

Một giây... hai giây... n giây, Chisaki cứ ngồi yên ở đó, nhìn Hajima như thể đang chờ đợi chàng thiếu chủ trẻ sớm đưa ra câu trả lời. Nhưng sao lâu quá. Nhìn từ góc độ này thì trông Hajima giống như đang ngủ gục hơn là suy nghĩ... nên cô cung chủ nhỏ mạo muội hỏi thẳng.

__ Nè... vẫn còn đang nghĩ xem mình yêu ai ư?

Lúc bấy giờ, Hajima mới mở mắt, miệng khẽ cất tiếng thở dài.

__ Quả nhiên dù có nghĩ theo hướng nào đi chăng nữa thì người Chisaki yêu vẫn là anh. Chỉ là anh đang tìm lý lẽ để em nhận ra tình cảm em dành cho Tsubaki đơn thuần là sự hâm mộ. Còn anh mới là người em dành trọn tình yêu như một cặp uyên ương thật sự!

Nhận được câu trả lời, Chisaki khẽ đưa tay che đi nụ cười khúc khích trên môi. Từ lúc ủ rũ trở về tư trang Tsuchimikaido thì đây là lúc Chisaki nở nụ cười rạng rỡ như một vị thiên thần giáng thế. Thực chất là Chisaki không thể nhịn nổi cười sau khi nghe xong câu trả lời từ Hajima.

__ Lần này thì em không phủ nhận sao Chisaki?

Chisaki không trả lời có hoặc sai, cô ấy cũng không hề gật hay lắc đầu. Những gì Chisaki thể hiện là nụ cười ân cần dịu dàng như một thiên thần giáng thế. Nhưng Hajima hiểu, chàng thiếu chủ trẻ hiểu được rằng sâu trong trái tim Chisaki đã cho Hajima một câu trả lời.

__ Anh có thể ôm em không?

Một lần nữa, Chisaki không hề trả lời. Một lần nữa Chisaki vẫn giữ nguyên nụ cười đó trên môi. Và cũng một lần nữa, Hajima biết mình có thể ôm gọn lấy thân hình nhỏ bé mà bao lâu nay mình luôn khát khao được giữ trọn trong vòng tay. Nhưng khi đó, Hajima thoáng nghe thấy giọng nói thều thào yếu ớt và ngắt quãng từng đợt.

— Không được... không... thể được...

— Chisaki!

Không cần phải quay mặt lại, Hajima cũng biết rõ có lẽ ngay lúc này đây, những giọt lệ nhòa long lanh như viên pha lê đang ứa đẫm trên khóe mi Chisaki. Những giọt nước mắt chứa đựng rất nhiều tâm tư, nỗi đau mà Chisaki đã gánh chịu suốt hơn mười năm qua. Những cơn đau vì khóc cho một người, vì thương một người và cũng vì cảm thấy có lỗi vì một người.

Hajima hiểu rằng nếu mình không ôm chặt Chisaki ngay giây phút này, thì cô ấy rất có thể sẽ rời khỏi vòng tay mình mãi mãi. Sẽ lại tiếp tục cô đơn và đau khổ trong đống đau.

— Chisaki... Chisaki... anh yêu em, Chisaki!

— Không được... không thể thế này được...

— Chisaki...

— Em không thể... chỉ là người duy nhất hạnh phúc được... Em không thể khi Tsu – kun và Mikazuki...

— Chisaki!

Cuộc đời giống như một trang sách, và ghi gì vào trang sách ấy chính là do chúng ta quyết định. Hajima và Chisaki cũng như bao con người khác, cũng có rất nhiều điều để ghi vào cuộc đời để rồi cả hai đều rơi vào trái ngang của sự hối hận và day dứt khi nhìn lại từng trang giấy mình đã viết. Có gặp nhau thì sẽ có chia ly, có bắt đầu thì sẽ có kết thúc, có hạnh phúc thì cũng có đau khổ. Đó là một vòng tuần hoàn của tạo hóa mà chúng ta hay biết đến với hai chữ “định mệnh”. Định mệnh của Chisaki, định mệnh của Hajima, hay định mệnh của Tsubaki. Dù có đón đau trong những hoài niệm đầy hối tiếc, thì những cảm xúc trong họ cũng không hề thay đổi.

Cũng cùng tối ngày hôm đó, sau khi từ tư trang Tsuchimikaido trở về, Hajima thiếu chủ mới chính thức có được khoảng thời gian nghỉ ngơi thật sự. Nhưng so với một ngày đầy biến động và niềm hân hoan mình đã có được trong cả một ngày nhiều sự kiện. Được nghỉ ngơi thư giãn như thế này cũng là một phần thưởng xứng đáng.

Hajima ngồi trước hiên nhà, ngửa cổ lên bầu trời đêm khi có những cơn gió thoảng lẩn tẩn thổi qua gương mặt và mái tóc. Cái cảm giác khi có cơn gió nhẹ thổi ngang qua mang đi hết những phiền muộn thật dịu dàng đầm ấm, giống như nụ cười của Chisaki vậy. Phải... dù là Lumina hay Chisaki, dù là biển xanh hay rừng sâu... cả hai đều có một điểm chung là đều mang đến những cơn gió thổi tan đi những phiền muộn bên trong linh hồn.

— Hajima thiếu chủ, mừng ngài trở về!

— Oh, Nanami đấy à!

Ít ra thì tối nay Hajima cũng không phải ngắm cảnh một mình. Lúc nào bên cạnh chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi bao giờ cũng có sự hiện diện kề cận của Nanami, hay còn được biết đến với thân phận là cháu gái thần biển, kiếp luân hồi chuyển thế của Lumina. Cô gái sở hữu một mái tóc xanh lơ nhẹ, đôi mắt đỏ như viên ruby. Nanami nhẹ nhàng tiến đến gần Hajima, trên tay mang theo một khay có chén và bình rượu sake nồng đặc sản ở Okinawa.

— Hajima thiếu chủ, trông ngài hình như đang rất vui... Hôm nay ở tư trang Tsuchimikaido có gì đặc biệt sao ạ?.

— Uh, nhưng trước khi nói đến Tsuchimikaido, điều tôi phần khởi đầu tiên chính là Tsubaki Minamiya. Tên đỡ người đó đã dạy cho tôi nhiều thứ vô cùng quan trọng và đáng quý. Đúng là bỏ chạy không bao giờ có thể giải quyết được mọi chuyện một cách triệt để. Ta chỉ được phép đối mặt với nó mà thôi!

Nanami vừa đưa tay rót rượu ra chén, vừa túm túm nờ nụ cười khúc khích.

— Quả nhiên người đời nói không sai. Dù có không bằng lòng với nhau đến bao nhiêu thì Hajima thiếu chủ với Tsubaki – dono bao giờ cũng là bạn tốt. Vừa là bạn tốt, vừa là đối thủ... không phải ai cũng có được may mắn như vậy đâu... Thế còn niềm vui thứ hai của ngài là gì? Có niềm vui đầu tiên thì ắt hẳn phải có cái thứ hai chứ?

— Niềm phấn khởi thứ hai là tôi đã nói lên cảm xúc của mình dành cho Chisaki!

Bàn tay rót rượu của Nanami dường như vừa trật khỏi một nhịp thì phải. Kế sau đó là một nỗi phiền muộn hiện ngang qua đôi mắt đỏ như viên ruby kia.

— Tôi đã nói cho Chisaki nghe tình cảm của mình trong suốt hơn mười năm qua. Cô ấy đã lắng nghe, đã hiểu và đồng ý chờ đợi cho đến khi trận chiến này kết thúc thì sẽ cho tôi biết câu trả lời cuối cùng. Tôi đã làm được một việc mà suốt mười năm nay tôi chưa từng nghĩ là sẽ làm... Dù không muốn thừa nhận nhưng thật lòng mà nói, kể từ ngày tên Tsubaki đó trở về, thì cuộc sống của tôi đã thay đổi hoàn toàn theo nhiều chiều hướng khác nhau. Đây đúng là mối nhân duyên kỳ lạ!

— Thế... thế sao. Chúc mừng ngài, Hajima thiếu chủ. Như vậy có khác nào một lời hứa rằng ngài sẽ đến gặp Chisaki hime – sama thêm một lần nữa sau khi đã chiến thắng được trận chiến với thần linh. Đây là tin tốt đấy... Là một nam hào, phải biết giữ lấy lời hứa mà mình đã nói. Để làm được điều đó thì đâu còn cách nào khác trừ việc dành lấy chiến thắng sau cùng!

— Phải, nhất định ta sẽ dành lấy chiến thắng... À phải, xin lỗi nhé Nanami, đáng lý ra công việc đào tạo huấn luyện các Samurai là trách nhiệm của tôi. Xin lỗi vì đã để cô đảm nhiệm công việc nặng nề như vậy!

— Nào có nặng nhọc gì. Tôi chỉ có thể củng cố tinh thần và lòng tin của tất cả mọi người bằng chút quyền thế của mình mà thôi. Phần đụng đao dùng binh, phần quan trọng nhất là đều do Tsubaki – dono một tay lo toan hết mọi thứ. Nếu muốn nói lời cảm ơn, thì Tsubaki – dono có công lớn nhất đấy ạ!

— Hừm, nếu là tên đó thì khôn cần phải cảm ơn làm gì cho mất công. Đây là trách nhiệm cho một Ronin lang thang khiến biết bao người phải đau khổ vì lòng tin bị phản bội. Cứ như thế cho cái đầu của hắc sủng ra một chút... Hơn nữa, tôi biết hắc rất rõ. Hắc sẽ chẳng bao giờ nhận lời cảm ơn hay xin lỗi từ tôi đâu!

.....
.....

— Hajima – dono, tóc ngài có một cọng dựng ra ngoài kia!

— Vậy sao!

Hajima chìa tay ra phía sau vuốt vuốt cho cọng tóc dựng kia nằm xẹp xuống. Nhưng trời thì tối, mà cũng không có gương ở đây để kiểm tra xem nó đã nằm xuống chưa nên Hajima cũng chẳng biết như thế nào.

Trước hoàn cảnh ấy, Nanami đưa tay che miệng cười khúc khích. Cô gái có mái tóc xanh lơ từ từ đứng lên và tiến đến gần Hajima.

— Hajima thiếu chủ, ngài không thấy được cọng tóc ấy đâu. Để tôi làm cho!

— Uh... làm phiền cô vậy!

Bàn tay thanh nhã êm dịu của Nanami nhẹ nhàng chạm lên mái tóc bạch kim. Nhưng Nanami biết rằng dù có truyền bao nhiêu hơi ấm vào thì Hajima thiếu chủ cũng sẽ chẳng bao giờ cảm nhận được, vì bên trong trái tim của chàng thiếu chủ trẻ đã có sự dịu dàng của Chisaki hime – sama. Phải... Hajima không còn cần đến sự ân cần tận tảo cũng như sự quan tâm săn sóc của Nanami nữa. Tự ngài ấy đã sớm tìm được hạnh phúc cho chính mình. Không... phải nói là Hajima thiếu chủ đã yêu cung chủ Chisaki từ rất lâu. Vậy suy ra mình chỉ là người thứ ba. Mà đã là người thứ ba thì tốt nhất nên rút lui để người mình yêu thương được hạnh phúc.

— Hajima thiếu chủ, phía trước mái của ngài cũng có một cọng dựng ngược ra kia. Nhắm mắt lại nào!

— À...ừ!

Nghe lời Nanami không một chút hoài nghi hay do dự. Hajima nhắm mắt lại để Nanami kiểm tra phần tóc mái trước trán mình. Nanami đưa tay chỉ vuốt nhẹ mấy cái rồi nhanh chóng đặt một nụ hôn từ đôi môi mình lên phần mu bàn tay giống như Mikazuki đã làm đối với Tsubaki khi hai người họ tham gia chuyến tham quan vườn dã điền mới ngày hôm qua. Dù nụ hôn ấy không thể truyền trực tiếp đến Hajima, nhưng chỉ mong sao nó sẽ trở thành một tấm bùa hộ mệnh, bảo vệ ngài khỏi mọi tai ương khó khăn đang trực sẵn phía trước.

— Có lẽ em không cần phải lo thêm nữa. Vì bên anh đã có một người bạn vừa là đối thủ của anh nhưng cũng vừa là người hiểu rõ anh nhất. Không cần phải lo lắng nữa vì bên anh đã có một người cũng yêu anh như em đã yêu. Thật tốt đúng không? Ba năm trước, anh vẫn còn rất hụt hẫng khi người bạn thân nhất phản bội cả ba gia tộc và ra đi như một kẻ bại trận. Anh còn hụt hẫng vì người mình yêu thương chỉ mãi đau khổ vì người khác. Nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã ổn hết rồi. Em không muốn cuộc sống tươi đẹp của anh bị xáo trộn vì một người ngoài như em. Chính vì thế, em quyết định... sẽ giữ lại tình yêu đơn phương ấy trong lòng và rút lui. Tạm biệt... tình yêu đầu tiên của em!

Nanami nhẹ nhàng thả tay ra khỏi mái tóc bạch kim của Hajima. Cô ấy ráng nở một nụ cười tươi nhất có thể để sau khi Hajima mở mắt thì sẽ chẳng thấy điều kỳ lạ gì đang diễn ra.

— Được rồi đó Hajima thiếu chủ. Ngài có thể mở mắt được rồi!

— Ừ, cảm ơn Nanami!

Nanami vui vẻ tiếp tục châm rượu, trò chuyện một cách bình thường như chưa hề có gì xảy ra.

— Sẽ ổn cả thôi. Tôi tin rằng Chisai hime – sama sẽ chờ đợi thiếu chủ để sớm cho ngài biết câu trả lời của mình. Vậy thì nhiệm vụ duy nhất của chúng ta chỉ là dành lấy chiến thắng mà thôi. Dù ngài có muốn thừa nhận hay không... một khi đã có Tsubaki Minamiya trong tay... thì chúng ta đã có 50% cơ hội thắng rồi. Chúng ta sẽ tự thực hiện số phần trăm còn lại, không được 50 thì cũng phải được 30!

— Cô nói phải... chiến thắng sẽ thuộc về con người bình thường chúng ta!

.....
— Anou, em xin phép!

Tuy đã trễ, mọi người đã quay về phòng chuẩn bị cho giấc ngủ sớm để sáng mai sẽ bắt đầu trở về Tokyo, kết thúc chuyến dã ngoại 5 ngày 4 đêm trên bán đảo Okinawa. Mikazuki vẫn còn thức và xuống phòng họp mặt dành riêng cho các giáo viên. Cũng còn may là vẫn còn thầy cô đang làm việc nên mới gặp được.

— Mikazuki, em cần gì ư?

Điều đầu tiên Mikazuki làm sau khi bước chân vào căn phòng này là đảo mắt nhìn hết một lượt xung quanh. Nhưng xem ra không thu được kết quả mình mong muốn.

— Anou, cho em được hỏi, Baka Kit... Minamiya – sensei có ở đây không ạ? Em có chuyện cần bàn trực tiếp với thầy ấy!

— A, nếu là Minamiya – sensei thì thầy ấy đã về phòng ngủ mất rồi. Khổ thân, chắc công việc của thầy ấy vất vả lắm nên không thêm dùng bữa tối mà đi thẳng về phòng ngủ luôn. Nếu em muốn gặp thì đến phòng 604 gần hành lang ban công ấy. Có điều, cô không chắc thầy ấy chịu gặp em đâu nhé... Minamiya – sensei không thích bị làm phiền khi đang ngủ đâu!

— Vâng, em cảm ơn cô rất nhiều!

.....
.....
Dù cho đã được cảnh báo trước nhưng Mikazuki cũng mặc kệ mà tiến thẳng đến tầng 6, khu vực dành riêng cho giáo viên cấm học sinh lai vãng. Nhưng nếu là Mikazuki thì sẽ ổn cả thôi. Chỉ cần nói có nhiệm vụ từ Thiên Chiếu Gia Trang thì thách giáo viên nào dám ngăn cản. May mắn là hôm nay không có ai đi kiểm tra nên Mikazuki không phải cực công nghĩ ra lý do nói dối. Thực ra bảo có chuyện cần bàn cũng chỉ là cái cớ. Mục đích chủ yếu là Mikazuki muốn gặp Tsubaki. Suốt cả chuyến đi sáng nay, Mikazuki không thể

không nghĩ đến việc Tsubaki không tham gia chuyển tham quan Busena. Nàng công chúa tóc đen lo lắng và hy vọng mọi chuyện đều được giải quyết ổn thỏa... Nhưng điều khiến cô lưu tâm, bức tức nhất chính là hấn bỏ bữa tối, để bụng đói đi ngủ. Trận chiến cuối cùng sắp diễn ra, nếu sức khỏe không được chăm sóc đầy đủ, rủi lỡ ngã bệnh thì biết tính thế nào? Cho nên cô nhất quyết phải đến gặp hấn, mắng cho một trận.

Nhưng đứng trước cửa phòng 604 rồi, Mikazuki run đến mức không dám đưa tay lên gõ cửa nữa là. Cứ nghĩ đến việc nhìn thấy mặt mũi tên đó, nhìn thấy ánh mắt đó, mái tóc đó là máu dồn hết lên, đổ ừng cả mặt mày rồi. Đó là chưa nói đến chuyện hôm qua ở vườn đà điểu. Tuy hấn không biết, nhưng khi ngẫm lại thì hành động của mình thật đáng xấu hổ.

Mikazuki ngồi phịch xuống sàn, hai tay che mặt với tinh thần ê chề ngượng ngùng nhất từ trước đến nay.

_ Aaaa, Mikazuki, mày đúng là một con ngốc. Đã hôn người ta rồi còn dám đến đây gặp người ta. Mày đúng là mặt dày thật đấy!

Vài phút sau đó, Mikazuki lại ngược lên cánh cửa gỗ ngăn cách mình với tên dở người ở phía trong kia.

_ Nhưng mình cần phải làm rõ một vài chuyện. Chuyện giữa mình, giữa anh ta, và giữa Chisaki. Nếu không giải quyết thì cả ba người sẽ mãi vướng trong tam giác rắc rối này mất... Thôi đành ráng mặt dày thêm chút nữa vậy!

Ngay khi Mikazuki vừa đứng lên, vừa tính đưa tay lên gõ cửa thì tự động cánh cửa phòng bật mở. Và phía sau là một mái tóc tài tử xù như nhím. Ánh mắt lạnh lùng thờ ơ được che đi bởi cặp mắt kính trông rất tri thức bất thành linh chường ra khiến Mikazuki không khỏi giật mình.

_ Mi... Minamiya – san... anh...

_ Ô ra, phò tóc tím. Đêm hôm khuya khoắt đến trước cửa phòng tôi làm gì đấy? Không phải là để bí mật ám sát tôi đấy chứ?

_ Ai thèm kia chứ... Mà, anh đang tính đi ra ngoài ư?

_ Ờ, đi cả ngày mệt mỏi quá tôi nhảy lên giường ngủ luôn một giấc cho khỏe. Nhưng giữa chừng thì lại bật dậy vì cái bao tử cứ biểu tình liên tục. Nên tôi tính đi xuống nhà bếp xem còn gì ăn vụng được không!

Vừa nghe xong cái lý do, Mikazuki muốn nổi điên lên mắng cho hấn một trận té tát, nhưng cô vẫn ráng kìm chế bản thân mình lại. Giữa đêm giữa hôm không nên tạo tiếng ồn lớn, ảnh hưởng đến khoảng thời gian nghỉ ngơi của người khác.

_ Nếu tôi đoán không nhầm thì hình như phòng đặc biệt dành cho giáo viên có bếp riêng thì phải?

_ Hả? Ừ... có một gian phía bên trong, tủ lạnh cũng có đầy đủ lương thực nhưng tôi chẳng bao giờ động đến. Nói trắng ra là lưỡi đựng tay vào bếp núc nên mới ra ngoài đi ăn đêm thế này!

_ Vậy thì yêu cầu thầy về ghế ngồi yên và chịu khó chờ đợi thêm 5 phút nữa. Sẽ có một món ăn tạm bợ dành cho thầy đấy, Minamiya – sensei!

_ Cái gì? Cô tính nấu luôn tại phòng tôi ư? Thôi khỏi đi, phiền chết đi được. Đợi thêm 5 phút nữa thì chắc dạ dày tôi nhảy lộn lên đến mũi mất!

_ Thầy còn dự tính nhịn đói đi ngủ nữa kia mà. Thêm 5 hay 10 phút nữa thì có sao? Hay là thầy muốn 15 phút sau mới có cái ăn? Sensei?

Nhấn mạnh hai từ “sensei” ở phía cuối câu là đủ hiểu Mikazuki đang giận đến mức đỉnh điểm chuẩn bị bùng nổ ra bên ngoài luôn rồi. Tsubaki nhận ra rằng nếu không muốn xảy ra chiến tranh thì tốt hơn hết là đừng có cãi lời cô ấy.

.....

Bước vào căn phòng khang trang dành riêng cho khách hàng VIP, Mikazuki nhào vô ngay gian bếp cùng một đồng nguyên liệu thực phẩm có trong tủ lạnh. Tóc cột thành đuôi ngựa phía sau, quanh người quần tạp dề, hai tay cứ hí hoáy con dao cắt lát miếng thị lộp bộp lộp bộp tạo thành giai điệu. Thoáng nhìn Mikazuki bây giờ không khác chi một người vợ tận tảo cực kỳ giỏi trong khâu nấu nướng.

Đây không phải là lần đầu tiên Tsubaki thấy cảnh Mikazuki đứng bếp. Trước đây khi cô ấy chuyển sang nhà Tsubaki sống một tuần thì hầu như ngày nào hần cũng có cơ hội được thấy Mikazuki trong chiếc tạp dề, duyên dáng bên cạnh gian bếp lửa ấm cúng và làm nên những món ăn không thể chê vào đâu được. Nhưng đây là giây phút đầu tiên Tsubaki cảm thấy được ở bên cạnh cô ấy, khiến trái tim mỗi một ngày như nhẹ đi phần nào. Hần chỉ đang thắc mắc không biết tại sao đến bây giờ hần mới cảm nhận được rằng điều khiến mình thanh thản nhất chính là khi có Mikazuki ở bên cạnh.

_ Minamiya – san. Ngày mai sau khi đoàn học sinh It. Harm Sokyuran trở về Tokyo thì cũng là lúc các Samurai từ nhà Minamiya cũng đến Okinawa đúng không?

_ Ừ. Vì không thể chuyển hết các Samurai của cả ba gia tộc đi cùng một lúc nên chỉ có thể tách ra đi lần lượt. Đầu tiên là Samurai nhà Kurahashi. Hôm nay là Tsuchimikaido và ngày mai sẽ là Minamiya... Vậy là chỉ còn lại ngày mai nữa thôi ư? Đường như trời cũng bắt đầu se lạnh dần rồi thì phải!

Hết ngày mai thì trận chiến với thần linh chính thức bắt đầu. Những gì cần chuẩn bị đã chuẩn bị xong hết rồi. À vẫn chưa... vẫn còn một số thứ chưa được giải quyết trọn vẹn trước khi giao chiến. Và Mikazuki có mặt tại đây cũng là vì lý do đó mà... Chỉ có điều, cô không biết mở lời như thế nào về vấn đề của Chisaki. Nhưng nếu không nói thì mọi rắc rối vẫn sẽ tiếp tục chôn chân ở một vị trí duy nhất.

_ Anou... Minamiya – san. Về chuyện lần trước tôi từng nói với anh... chuyện nên để tâm đến tâm tư tình cảm của Chisaki... Thật ra thì...

Tên dở người giả danh tri thức trong lớp áo blouse trắng kiểu học giả tiến sĩ kia đưa tay gãi đầu sồn sột đi đôi với tiếng thở dài ngán ngấm.

_ Nếu là về chuyện ấy thì mọi hiểu nhầm đã được giải quyết xong hết rồi. Thiệt tình, nếu đã biết thì ít ra cô cũng nên nói trước với tôi chứ. Ngộ nhỡ tôi không hề nhìn ra được tình cảm của Chisaki dành tặng cho mình thiết tha đến thế nào... thì chắc tôi lại trở thành kẻ thù trong mắt mấy tên đầu to mà óc như trái nho nhà Tsuchimikaido kia mất!

Mikazuki tỏ vẻ thoáng ngạc nhiên chút đỉnh. Nhưng thiết ngấm lại thì nó cũng đâu đến nỗi quá bất ngờ. Vì trước sau gì thì Tsubaki cũng sẽ phát hiện ra được hết mọi thứ.

_ Vậy là anh đã biết rồi... Phải, Chisaki yêu anh lắm. Yêu anh trước khi Lumina xuất hiện nữa kia, sau khi anh rời Nhật Bản và quay trở lại đến bây giờ Chisaki vẫn còn yêu anh như ngày xưa. Chỉ có những tên ngốc mới không thể nhận ra tình cảm ấy cũng như sự chờ đợi của Chisaki là vô tận đến nhường nào!

_ Oi, cứ chửi thẳng vào mặt tôi này, cần gì phải phong lông thế hả? Nhưng nói tôi ngốc thì chính cô cũng ngốc còn hơn cả tôi nữa kìa. Chỉ mãi để mắt đến Chisaki mà không chịu quan sát xung quanh mình xem có gì đặc biệt. Nếu chịu để ý một chút thì sẽ thấy ngay vẫn còn một người nữa luôn dõi theo Chisaki từ rất lâu rồi!

_ Eh? Có người dõi theo Chisaki ư? Tại sao một điều quan trọng như vậy tôi lại không hề hay biết!

_ Thì thế mới bảo cô thộn và ngốc nghếch!

Hần lại xía xối đá đều Mikazuki nữa rồi. Dù tức lắm nhưng vẫn không dám có hành động phản lại vì nhiều lý do khác nhau. Ráng nuốt nước bọt kìm chế cơn giận một chút vậy.

_ Nếu như có người quan tâm, trân trọng, yêu thương Chisaki như một kho báu vô giá thì người ấy quả là một con người sáng suốt. Có lẽ từ nay về sau, Chisaki không còn phải luẩn quẩn trong những vướng mắc trắc trở nữa... Cậu ấy đã hy sinh như thế đủ rồi. Cũng nên bắt đầu làm quan với niềm vui hạnh phúc của chính bản thân mình nhĩ!

Tsubaki bỗng dừng trở nên suy tư chút đỉnh. Hần ngoái cổ lại nhìn Mikazuki vẫn đang ung dung hí hoáy trong bếp với suy nghĩ khá mông lung.

_ Vậy còn cô thì sao? Nếu như có một người xuất hiện và nói với cô rằng sẽ yêu thương, trân trọng cô giống như Chisaki... thì cô sẽ phản ứng thế nào?

_ Đương nhiên là sẽ rất hạnh phúc rồi. Tìm được một người con trai yêu thương trân trọng mình là niềm mơ ước mà bất kỳ cô gái nào ai cũng mong muốn. Chỉ có điều... một điều tốt đẹp như vậy đã dành cho

Chisaki... thì lấy đâu ra cơ hội thứ hai dành tặng cho người như tôi!

— Nếu có thì sao? Nếu như ngay bây giờ có một người đứng ngay phía trước mặt nói với cô rằng “tôi sẽ trân trọng cô đến cuối đời” thì chuyện gì sẽ xảy ra?

— Eh?

Tsubaki bỗng dừng đứng lên và tiến đến gần Mikazuki như những gì mình vừa nói. Hắn càng đến gần Mikazuki bao nhiêu, thì nhịp tim trong lồng ngực người thiếu nữ càng loạn nhịp bấy nhiêu. Và rồi khi mất kè mắt, họ gần như còn nghe thấy được hơi thở từ đối phương.

— Mi... Minamiya – san...

Tsubaki đặt tay lên vai cô ấy. Chỉ đơn thuần là một cái chạm nhẹ mà Mikazuki đã không làm chủ được lý trí của chính bản thân mình. Bằng chứng chính là nét ngượng ngùng, e ấp đáng yêu của một cô gái trẻ khi đứng trước người con trai mà mình để ý.

— Này phò tóc tím...

— Vâng... vâng...

— Trứng cháy hết rồi kìa!

Một câu trả lời không như mình mong muốn. Nhưng cái mùi khen khét như than này thì đích thị là từ cái chảo trứng trên bếp rồi. Mikazuki nhanh chóng ngoảnh mặt lại thì quả thật miếng trứng rán vàng giòn khi này đã trở thành một miếng than đen tỏa mùi đến khó chịu.

— Thôi chết!

Thế là Mikazuki phải giải quyết hậu quả bằng cách đổ chảo trứng ấy xuống bồn nước lạnh ngay bên cạnh. Tuy phi mất một quả trứng nhưng chí ít cũng không gây ra hậu quả gì nghiêm trọng.

Sau vụ việc ấy, tên dở người vừa gãi đầu sồn sột, vừa quay lưng trở về ghế sofa của mình với tiếng thở dài xen lẫn chọc ghẹo chê trách.

— Đồ ngốc, bộ cô nghĩ tôi sẽ là cái kẻ đứng trước mặt cô và nói mấy câu nhào nhoét ấy sao? Học sinh cấp ba rồi mà sao trí tưởng tượng còn bay xa thế. Suy nghĩ thực tế hơn một chút thì sẽ dễ sống hơn chút đó phò tóc tím!

Ấm ức trong lòng nhưng không thể nói thẳng ra ngoài mặt. Mikazuki cảm thấy có chút hụt hẫng khi nghe Tsubaki vô tình như vậy.

— Phải nhĩ... làm sao có chuyện anh ấy lại nói mấy câu tình cảm suốt mướt ấy đối với mình kia chứ... Nhưng thử đặt trường hợp nếu anh ấy thật sự có ý đó... thì chắc... mình sẽ xấu hổ đến chết mất!

Vừa mới hụt hẫng thất vọng thoát một cái lại trở nên lúng túng với trí tưởng tượng của mình. Tâm tư tình cảm người phụ nữ thật khó dự đoán.

Còn về Tsubaki. Điều đáng ngạc nhiên nhất là hắn đưa một tay lên quệt ngang mặt... Cái hành động quệt ngang mặt ấy thực chất chỉ nhằm che đi sự lúng túng xấu hổ của mình mà thôi. Hắn cũng đỏ tía tai, cũng cảm thấy ngượng ngùng sau sự việc vừa rồi.

— Thật nguy hiểm quá... Mém tí nữa thôi là mình đã tỏ tình với cô ấy rồi. Thật chẳng giống mình tí nào cả... Ngộ nhờ cô ấy mà thấy mình trong tình trạng này thì chắc chui đầu xuống đất như con đà điểu mất!

... Hai con người để ý nhau nhưng không dám thổ lộ nhau bằng lời... Có lẽ đêm cuối cùng của chuyến tham quan này sẽ dài lắm đây...

70. Chương 69

Sáng ngày thứ 6 trong tuần tham gia chuyến dã ngoại ở Okinawa. Thực chất thì nó đã kết thúc sau khi đồng hồ đi qua 12 giờ đêm rồi nên sáng ngày hôm nay, khối cao trung năm nhất It. Harm Sokyuran sẽ bắt chuyến trở về Tokyo đất liền. Nhìn đám học sinh không nỡ lên thuyền, cứ ngoái lại nhìn khu resort Light Late Night từ xa trông thật đáng thương. Dĩ nhiên là cảm thấy tiếc nuối khi không được ở lâu hơn, tận hưởng những dịch vụ giải trí du lịch đẳng cấp nhiều hơn. Nhất là trong một khu resort cao cấp được gia tộc Kurahashi danh giá đầu tư rất nhiều ngay tại vùng biển đẹp nhất Okinawa... Chỉ có điều, chúng không biết rằng bãi biển du lịch lộng lẫy nổi tiếng nhất sắp sửa trở thành bãi chiến địa giữa con người và thần linh vào ngày mai.

— Vậy là cậu không về cùng tụi mình ư Mika – chan?

— Ừ!

Nhóm bạn của Mikazuki đang nói lời chia tay với cô ấy trước khi lên thuyền. Dường như Mikazuki không có ý định trở về Tokyo cùng đoàn thì phải. Điều đó là hiển nhiên. Mai là chiến đấu rồi, Mikazuki phải ở lại, tham gia với tư cách là một Samurai danh dự của nhà Tsuchimikaido. Cô không còn sự lựa chọn nào khác là che giấu người ngoài về số phận của ba gia tộc, và phải cầm kiếm đứng lên chiến đấu.

— Mình xin lỗi, cung chủ của mình đã đến Okinawa chuẩn bị cho một sự kiện rất lớn nên mình bắt buộc phải ở lại đây thêm vài ngày nữa. Thành thật xin lỗi vì đã không thể đi chơi cùng các cậu trong suốt 5 ngày qua một cách trọn vẹn!

— Có sao đâu nào Mikazuki. Đồng ý là đi dã ngoại vui chơi nhưng cứ hờ chút là bị triệu tập thì đâu còn sự lựa chọn nào khác. Chỉ là về trễ thêm mấy ngày thôi. Còn gặp lại nhau mà, nên cứ thông thả ở lại cho đến khi giải quyết xong chuyện của gia tộc Tsuchimikaido nhé!

— Ừ, mình hiểu rồi, cảm ơn các cậu!

Kể ra cũng thật tốt khi có những người bạn cùng thông cảm cho hoàn cảnh của mình. Mikazuki cảm thấy rất vui và phần chần khi biết rằng bên cạnh mình luôn có rất nhiều người bạn biết quan tâm lo lắng cho mình. Có được nguồn động lực như thế thì dù có gặp phải khó khăn trắc trở đến nhường nào, Mikazuki cũng sẽ vượt qua được thôi.

— Mika – chan ở lại là một chuyện. Vậy thì hà cơ sao thầy cũng xin phép về sau là thế nào vậy? Minamiya – sensei?

Đứng bên cạnh Mikazuki còn có cái bản mặt lạnh lùng khó ưa thờ ơ lãnh cảm của tên thầy giáo lưu manh giả danh tri thức qua chiếc áo blouse trắng kia. Đúng như em nữ sinh kia vừa nói, hắn cũng xin nhà trường cho mình được ở lại Okinawa thêm vài ngày. Bảo xin phép chỉ là một phép lịch sự, chỉ cần hắn nói với hiệu trưởng một câu “Tôi muốn ở lại Okinawa thêm ít ngày nữa” thì có cho vàng cũng chẳng ai dám từ chối.

Mikazuki nở nụ cười miễn cưỡng. Nhìn mặt hắn là biết ngay không muốn trả lời rồi nên Mikazuki đành giải thích thay.

— Anou... thật ra thì Minamiya – sensei mới gần đây đã nhận ngôi vị thống lĩnh nhà Minamiya. Thầy ấy phải ở lại để giám sát nhà Minamiya vì sự kiện lần này cũng có sự góp mặt của gia tộc Minamiya và Kurahashi!

— Heh, cả gia tộc Minamiya, Tsuchimikaido và Kurahashi ở cùng một nơi ư? Vậy thì có khác chi cuộc gặp gỡ hội ngộ của Thiên Chiếu Gia Trang đâu nhỉ. Phải tham gia một sự kiện trọng đại như vậy ắt hẳn vất vả lắm đây!

Cô bạn nhỏ nhất nhóm tiến đến gần Tsubaki. Cô ấy đưa tay chỉ chỉ vào người hắn với ánh mắt khá gian xảo.

— Nè nè Tsuba – chan, thầy có thể viện lý do vì gia tộc Minamiya nên ở lại Okinawa. Nhưng đừng có dùng danh phận quyền lực thống lĩnh nhà Minamiya mà cưỡng ép Mika – chan đâu nhé. Mà nếu có làm gì thì cũng âm thầm bí mật đừng để người ta biết. Ngộ nhỡ tin đồn thầy giáo lén phéng với học sinh bị thổi ra ngoài thì cả hai nhà Tsuchimikaido và Minamiya sẽ là nơi lãnh trách nhiệm ấy!

_ TO... TOHRU – CHAN!

Hai người bạn còn lại nhanh chóng chạy ra túm lấy cổ cô bạn nhỏ bé kia dần cho một trận. Nhất là bạn nữ đeo kính đang tỏ ra vô cùng tức giận.

_ Cái con ngổ này, đã nói bao nhiêu lần là bỏ ngay cái thái độ đó đi với người lớn rồi kia mà. Bộ cậu thật sự muốn sống một cuộc sống đầy ải khổ cực sau này ư?

_ Xin lỗi, chúng em vô cùng xin lỗi. Xin hãy bỏ qua cho bạn ấy, Minamiya – sensei...

Dù biết chỉ là giỡn chơi cho vui nhưng nhiều cái cũng mang tính chất đâm chọt dữ dội thật. So với Mikazuki đang đỏ mặt ngại ngần quay đi chỗ khác vì xấu hổ thì Tsubaki lại cảm thấy mình chỉ muốn chết đi cho xong. Không lẽ giờ bắt con bé kiểm điểm lại hành vi của mình bằng cách nộp bản kiểm điểm, phê bình toàn trường, hạ hạnh kiểm hay nói chuyện với phụ huynh chỉ vì mấy thứ cón con vớ vẩn như thế. Với mục tiêu là trở thành một thầy giáo được ưu ái trong mắt lũ trẻ, Tsubaki phải học cách đối mặt với nó và giải quyết được mọi thứ một cách êm xuôi tốt đẹp cả hai bên.

_ Được rồi được rồi, những gì em nói tôi sẽ tiếp thu ghi nhớ không quên một chữ. Nghe này, em mắt kính này là lớp trưởng đúng không? Tên em là...

_ Chihiru ạ... Chihiru Takaharu!

_ Takaharu... khi trở về Tokyo. Trong thời gian tới tôi sẽ không có mặt trên lớp để giảng dạy. Lúc đó hãy thay tôi kiểm soát lớp học nhé. Nếu muốn tìm tư liệu về bài học thì tôi đã chuẩn bị hết trên trang cá nhân của tôi. Em lên và download xuống cho lũ học sinh tự học. Những thắc mắc câu hỏi tôi đều trả lời đầy đủ hết trong đó rồi. Cứ áp dụng theo nó mà tiến thôi!

_ Vâng, thưa Minamiya – sensei!

.....

_ Thế nhé Mika – chan. Nhớ trở về ngay khi có thể đó. Tụi này sẽ chờ!

_ Uh, cảm ơn các cậu!

Họ vẫy tay chào tạm biệt nhau rồi bắt đầu mang vali hành lý theo đoàn lên chiếc du thuyền sang trọng đã chở nhóm học sinh đến Okinawa.

.....

Tầm một tiếng sau, chiếc du thuyền 6 sao khởi hành, đưa toàn bộ học sinh trở về Tokyo. Vậy là chuyến dã ngoại thật sự đã chấm dứt. Chỉ có điều, Mikazuki cảm thấy tiếc nuối vì không thể dành thời gian lâu hơn vui chơi cùng bạn bè. Tsubaki và Mikazuki, hai người họ đứng cạnh bên nhau, cùng theo dõi con thuyền rẽ sóng rời khỏi Okinawa một lúc một xa dần.

_ Đi mất rồi. Bữa tiệc nào cũng phải có sự chia tay. Dù biết trước là thế nhưng vẫn buồn thật đấy!

_ Lo cái gì. Sau vụ này thì chúng ta cũng sẽ trở về đất liền thôi. Chỉ cần dành được chiến thắng, thì cô có thể gặp lại cái lũ học sinh loi chơi lóc nhóc đó rồi!

_ Uh, anh nói đúng... Chỉ cần chiến thắng, thì mọi thứ đều sẽ quay lại cuộc sống vốn dĩ bình thường của nó!

_ Biết là như vậy nhưng...

Tsubaki khẽ ngược mặt lên bầu trời cao kia. Bây giờ mới để ý, 7h sáng mà tại sao trời vẫn còn tối thui tối mù thế kia. Không có nổi một tia nắng, không có nổi một áng mây xanh. Tất cả đều chìm trong bóng tối giống như 7h tối ngày hôm qua. Sáng nay, đã có rất nhiều học sinh thắc mắc khi nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Hẳn đã viện lý do, thông báo cho toàn trường rằng rất có thể sẽ có bão nên trời mới tối như vậy. Chỉ cần ra khỏi phạm sự Okinawa trước khi có bão đến thì chuyến đi về đất liền sẽ ổn thỏa hết thôi... Đây chính là dự báo... Phải, cả Tsubaki và Mikazuki đều biết đây chính là “thư thách đấu” từ Đạo Thần Susanoo, báo hiệu cuộc chiến giữa thần linh sẽ ập tới vào ngày mai.

Tsubaki đưa một ngón tay lên húng lấy thứ gì đó vừa nhẹ nhàng rót xuống. Không phải là mưa đâu... Một thứ gì đó vừa nhỏ vừa nhẹ, lại có màu trắng và mang hình dáng tròn như một viên bi. Đầu tiên chỉ là một hạt, rồi tiếp theo là thêm hai ba hạt nữa, và cuối cùng là rơi nhiều và dày như mưa phùn.

Mikazuki cũng ngược lên.

— Tuyết muối... đẹp thật!

— Phải, tuyết muối rất đẹp... cũng giống như ba năm trước. Cái ngày tuyết muối rơi cũng là cái ngày thay đổi hết tất cả cuộc đời của một con người. Khi tuyết muối tan, cũng là lúc Lumina rời khỏi thế giới này mãi mãi... Vậy thì lần này, sẽ đến lượt thứ gì mất đi đây?

Tiến biệt đoàn học sinh It. Harm Sokyuran xong rồi, Tsubaki và Mikazuki quay trở lại khu resort Light Late Night để thu dọn hành lý. Có lẽ hôm nay họ quyết định trả phòng rồi trở về tư trang Tsuchimikaido và Minamiya phiên bản Okinawa luôn cho tiện lợi. Hơn nữa, Tsubaki bắt buộc phải trở về nhà Minamiya vì nghe thông báo hình như các Samurai gia tộc Minamiya cũng vừa mới đáp xuống Okinawa tức thì. Là một thống lĩnh, người đứng đầu điều khiển cả một gia tộc, hẳn phải có mặt để nâng cao niềm tin trong lòng các kiếm sỹ cái đã.

Khi vừa trở về một tư trang cổ kính truyền thống khác cũng được cất công xây dựng trong một khu rừng nhiều cây nhiều cỏ khác với biểu tượng khúc ngọc bội ngoài cổng. Tsubaki và Mikazuki chợt nhìn thấy có rất nhiều người đứng tụ bên trong sân. Đa phần họ đều là nữ giới, trang phục Keikogi trắng và Hakama đen, ngang hông còn giắt theo Katana như một phần không thể thiếu. Nếu tất cả đều là nữ thì đích thị đó là những kiếm sỹ nhà Minamiya rồi.

Trông thấy đông đảo toàn nữ, Tsubaki đã làm một cái thở dài ngán ngẩm.

— Nghĩ đi nghĩ lại thì việc dính với một đám nào đó đúng là cực thật. Ngán nhất là cái cảnh phải sống trong tiếng xầm xì to nhỏ của lũ đàn bà rất thích hay tám chuyện giữa chợ. Con gái và phụ nữ... tại sao thượng đế lại tạo ra giống sinh vật ấy không biết!

— Minamiya – san, câu nói đó rất dễ đâm chọc rất nhiều người nhé. Họ mà nghe được thì sẽ cho anh một trận nhừ tử cho xem. Anh vốn dĩ đã làm mất lòng tin ở họ rồi. Nay còn bị ghét bởi ngôn từ thì khi ấy không còn cách nào gỡ gạc giúp đỡ nữa đâu!

— Haizzz, hiểu hiểu... cảm ơn vì đã nhắc. Mặc dù nó chẳng khiến tôi cảm thấy khá hơn gì hết!

Bước xuống khỏi xe và tiến về phía bên trong tư trang. Điều đầu tiên là hàng trăm ánh mắt đều hướng về Tsubaki và Mikazuki cùng một lúc. Có thể họ nhìn Mikazuki với ánh mắt kính trọng như đối với cung chủ nhà Tsuchimikaido hay thiếu chủ nhà Kurahashi. Nhưng còn Tsubaki. Điều đáng ngạc nhiên là các chiến binh Samurai nữ đều cúi đầu chào hẳn với vẻ rất thành kính.

— Mừng ngài trở về, Tsubaki dono – sama!

Cuối cùng thì họ cũng chịu nhìn nhận Tsubaki như một thống lĩnh giống như Tsubaru hay Tsukusa. Hoặc cũng có thể đây chỉ là một sự chấp thuận tạm thời trước khi cuộc chiến diễn ra. Thành kiến về một tên Ronin phản bội không thể cho qua dễ dàng như thế trừ khi tất cả đều để chuẩn bị cho trận chiến diễn ra ngày mai... Như thế cũng được, miễn là họ không phản bội ngay trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Dù sao thì hẳn dự định sẽ rời vị trí thống lĩnh sau khi trận chiến với thần linh chấm dứt. Hẳn vẫn còn nuôi ý tưởng sống tách xa khỏi gia tộc Minamiya.

Mikazuki tỏ ra chút ngạc nhiên khi phản ứng của mọi người không giống như mình đã tưởng tượng. Cứ nghĩ họ sẽ lãnh cảm, liếc xéo hẳn với ánh mắt hình viên đạn nhưng thực chất mọi thứ đều ngược lại.

— Hình như họ đã có cái nhìn thiện cảm hơn về anh rồi thì phải!

— Điều đó là hiển nhiên khi trong tình cảnh ba gia tộc phải hợp lực với nhau. Cứ đợi đó mà xem, ngay sau khi cuộc chiến kết thúc, tôi cũng không còn dịp được cúi đầu thành kính như thế này đâu!

__ Là tại anh khiến cho họ cảm thấy mình bị phản bội chứ thực chất họ cũng đâu có muốn thế. Chỉ cần anh lập được công lớn thì tôi thiết nghĩ họ sẽ có suy nghĩ khác về anh thôi!

Vừa nói, Mikazuki vừa đưa tay phủi những hạt tuyết muối trắng rơi trên đỉnh đầu xuống. Xem ra lượng tuyết muối rơi càng lúc càng nhiều rồi thì phải. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ độ sau nửa ngày thì tư trang Minamiya phiên bản Okinawa sẽ ngập tràn trong tuyết mất. Chính vì thế nên cần phải thực hiện một số biện pháp như xúc tuyết hay dùng tuyết muối nấu nướng cho đỡ phí.

Tsubaki cất tiếng thở dài ngán ngẩm. Hắn mở chiếc dù nho nhỏ ra và che cho Mikazuki khỏi những hạt tuyết vừa lạnh mà vừa mặn kia.

__ Coi nào, nếu không cẩn thận thì sẽ bị cảm lạnh đấy. Cứ cho rằng là cô chưa bao giờ bị cảm nhưng... nói chung là cứ cầm lấy đi ngố!

__ ... cảm ơn!

.....

__ Oi Chisaki, Hajima!

Đưa cây dù che tuyết cho Mikazuki, Tsubaki ngoái cổ lại cất tiếng gọi hai cái tên rất đỗi quen thuộc. Mikazuki cũng ngược theo. Cô chợt phát hiện phía xa xa kia xuất hiện hai người quen. Một cô gái trẻ ngang tuổi mình với mái tóc tím huyền diệu được cột chỏm sang một bên trông vô cùng duyên dáng, thướt tha mà biết bao nhiêu chàng trai phải đổ đốn trước sắc đẹp thanh tao kiêu diễm ấy. Đứng bên cạnh người con gái tóc tím đó là một chàng trai khôi ngô tuấn tú, mái tóc bạch kim như ánh trăng rằm vĩnh hằng huyền bí không kém. Đôi mắt anh ấy thật lạnh... nhưng tỏa xung quanh anh ta là một sắc khí uy nghiêm của một người đức cao vọng trọng.

Mikazuki biết rõ hai người này. Chỉ là không hề ngờ tới rằng họ cũng có mặt tại tư trang nhà Minamiya

__ Ora, Tsu – kun, Mikazuki... hai người đến rồi!

Tsubaki và Mikazuki tiến đến chỗ hai người họ.

__ Oh, bọn này vừa mới đến. Thế ở tư trang Minamiya hôm nay có tiệc bắn pháo hoa hay sao mà cung chủ cao quý nhà Tsuchimikaido và thiếu chủ nhà Kurahashi phải ghé thăm như vậy?

__ Tsubaki... Đến khi nào thì cậu mới thôi xỏ xiên và chịu tôn trọng người khác hả? Hajima trả lời

__ Thôi được rồi hai người. Chúng ta đến đây đâu phải để cãi nhau. Xin lỗi cậu Tsu – kun. Chẳng là biết hôm nay nhà Minamiya sẽ đến Okinawa nên mình và Hajima – kun muốn ghé chào chú Tsubaru một tiếng. Dù sao đó cũng là tục lệ truyền thống bao đời nay giữa ba gia tộc mà!

Tsubaki đưa tay ra sau gáy gãi đầu sột soạt không biết đến lần thứ bao nhiêu. Ngay cả tiếng thở dài cất ra từ miệng hắn chắc cũng là cái thứ n trong cả cuộc đời. Nghĩ đi ngẫm lại thì hai người họ chỉ muốn ghé qua chào một tiếng thôi. Chính mình mới là người không đúng khi dùng những từ ngữ không phù hợp, thiếu trang nhã ấy.

__ Là lỗi của tớ. Hiện giờ đang mang thân thống lĩnh nhà Minamiya mà không ra tiếp đón các cậu thật không phải!

__ Không sao, bọn mình biết cậu và Mikazuki vừa từ Light Late Night trở về. Thủ tục trả phòng, dọn hành lý không phải muốn nhanh là xong ngay được. Với lại, bọn mình đã gặp được chú Tsubaru rồi. Xem như việc chào hỏi đã hoàn thành mỹ mãn!

__ Lão già nhà tớ đang ở bên trong phải không? Hầy... cứ nghĩ đến chuyện phải đụng mặt với lão mà tớ hết cả hứng thú. Oi Chisaki... có cách nào cho tớ thoát khỏi vụ này được không?

Chisaki chợt đưa tay lên che miệng cười khúc khích.

__ Mình không nghĩ đó là ý hay đâu Tsu – kun. Là một thống lĩnh, trách nhiệm của cậu là phải xây dựng lòng tin với những thành viên trong gia tộc để tạo nên một hệ thống vững mạnh. Mình thiết nghĩ việc đối mặt với chú Tsubaru cũng là một điều vô cùng quan trọng không thể thiếu đó... Mà không phải... mọi ân

oán, xích mích giữa bố con cậu đã được giải quyết êm đẹp sau khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc rồi sao? Minh nghe Tsukusa nee – san nói như thế mà?

— Hầy hầy, đúng là có ổn hơn một chút, không còn cay nghiệt nữa... Cậu nói đúng, gặp thêm một lần nữa cũng chẳng sao. Cùng lắm là bị đuổi khỏi nhà lần nữa thôi!

— Tích cực lên nào Tsu – kun, mình không nghĩ chú Tsubaru có đủ can đảm để làm điều ấy thêm lần nữa đâu!

Bỗng dưng Hajima bước lên phía trước, tiếp chuyện với Tsubaki thay cho Chisaki.

— Tsubaki, vấn đề lần này rất quan trọng. Trước tiên tìm cách xây dựng niềm tin với các thành viên nhà Minamiya đi đã. Sau đó sẽ cùng bàn mưu cho trận chiến sắp tới!

Tsubaki lại đưa tay gỡ đầu, mặt thì tỏ vẻ ngán ngẩm chán chường.

— Bàn mưu làm gì cho mệt. Dựa theo tính cách của ngài Akifusa thì chắc chắn tôi sẽ phải ra tiền tuyến với tư tưởng chủ soái đối mặt chủ soái chứ gì... Không cần giải thích làm gì cho thêm rắc rối. Cơ bản là tôi biết bản thân mình cần phải làm gì rồi, đừng lo... sẽ không hỏng việc đâu!

— Nếu cậu đã hiểu như thế thì tốt. Tôi chỉ mong đến lúc ấy... đừng có khiến chúng tôi phải thất vọng hay bị phản bội thêm một lần nữa!

Sau đó, Hajima lại thể hiện cái lườm mắt nghi ngờ, lạnh lùng về phía cái bản mặt phè phỡn chán đời của Tsubaki. Như kiểu chàng đang nghi ngờ một điều gì đó từ con người hắn... Một điều gì đó mà hình như hắn đang cố tình giấu thì phải. Bình thường thì Hajima sẽ không quan tâm. Nhưng sau những gì Tsubaki đã làm thì Hajima thiết nghĩ cần phải để mắt đến hắn nhiều hơn nếu còn giữ ý định để một tên Ronin lang thang tham gia vào trận chiến sắp đến.

— Tsubaki, tôi hỏi thật cậu: ngài Akifusa có nói gì với cậu không?

— Nói gì là nói gì? Hỏi như thế thì phiền cậu bắc thang lên mà hỏi ông trời ấy. Tôi không phải Satori biết đọc suy nghĩ mà hỏi kiểu đó!

— Bất cứ điều gì mà ngài Akifusa đã nói riêng với cậu... Tôi thiết nghĩ, chắc ngài ấy đã kể cho cậu biết lý do vì sao không được phép yêu người cá chứ hả?

Chisaki và Mikazuki đều giật mình. Hai cô gái đều đồng loạt hướng mắt sang Hajima với sự tò mò khó hiểu hiện lên trong suy nghĩ. Sau đó, họ chuyển sang Tsubaki đợi nghe câu trả lời. Cái cách hắn liếc nhìn Hajima như thế kia... chứng tỏ Hajima đã biết được gì đó... Hoặc cũng có thể là muốn biết lý do vì sao luật cấm yêu người cá ra đời.

— Sao bỗng dưng cậu lại muốn biết đến chuyện đó? Bình thường thì cậu có mấy quan tâm đến mấy thứ đó đâu? Hay là Akifusa – sama đã kể gì tương tự như kiếp trước của Lumina như thế nào?

Trả lời một câu hỏi là sử dụng một câu hỏi khác. Nhưng với cách hỏi như thế đủ chứng minh hai chàng trai có một tư duy vô cùng nhạy bén, xứng đáng trở thành đối thủ của nhau. Có những chuyện Hajima biết nhưng Tsubaki lại không và ngược lại.

Hajima thừa hiểu một điều rằng nếu còn cứng đầu cứng cổ thì người thua cuộc lý luận này sẽ là mình... nên chàng thiếu chủ trẻ quyết định sẽ nói ra những điều mình biết cho Tsubaki. Bởi đằng nào trước sau gì thì hắn cũng sẽ biết bằng khả năng tư duy logic của hắn.

— Không có gì đặc biệt. Akifusa – sama đã kể cho tôi và Chisaki nghe về kiếp trước của Lumina. Nói ngắn gọn chắc cậu hiểu... Mối quan hệ giữa cậu và Lumina cũng giống như cháu gái thần biển với sư tổ Minamiya!

So với Chisaki thì cô cung chủ đã biết chuyện này rõ như lòng bàn tay nên không có gì phải ngạc nhiên. Nhưng còn với bộ não tư duy thấp hơn Chisaki của Mikazuki thì cô... hoàn toàn chẳng hiểu gì hết. Nghe thì có nghe, nhưng hỏi hiểu thì chắc Mikazuki cũng không biết phải dùng con số phần trăm là bao nhiêu để so sánh. Nói chung... cô không hiểu ý của Hajima là gì... nhưng vẫn cảm thấy thấp thỏm căng thẳng trước không khí ngột ngạt xung quanh.

Còn Tsubaki... hẳn hiểu toàn bộ... hiểu hết ý Hajima là gì. Và hẳn cũng chẳng cảm thấy ngạc nhiên là bao. Giống như đã đoán trước được kết quả của vấn đề này cũng nên.

— Thì ra là vậy... Mỗi nhân duyên từ kiếp trước cho đến hiện tại vẫn là một sợi dây móc nối không thể cắt bỏ. Nếu đây thật sự là định mệnh, thì cũng không còn cách nào khác là phải nghe theo... Arghh, định mệnh hay số mệnh này nọ, phiền toái chết đi được!

— Tsubaki, những gì quan trọng chúng tôi nghe được từ ngài Akifusa, tôi đã kể hết cho cậu không thiếu một chi tiết. Giờ thì đến phiên cậu trả lời cho vấn đề mà tôi đang thắc mắc. Cậu đã nghe được từ ngài Akifusa những gì hả?

Tsubaki khoanh tay nhắm mắt trầm ngâm. Hẳn đang nhớ lại lúc mình ngồi đối đầu với ngài Akifusa trước khi đi Okinawa. Nhớ lại xem khi ấy cả hai đang cùng bàn đến vấn đề gì. Và sau vài phút suy nghĩ, hẳn đúc kết lại bằng một câu.

— Xin lỗi, tôi quên bỏ nó mất là chuyện gì rồi!

Để xem... Mikazuki ngạc nhiên đến nỗi mém ngã ngửa ra phía sau. Chisaki nở một nụ cười miễn cưỡng như kiểu chịu thua. Còn Hajima thiếu chủ thì đứng đơ như tượng đá trong phút chốc.

— Nhưng nếu cậu muốn biết thì đến vặn cổ ngài Akifusa mà hỏi. Nếu ngài ấy đã kể cho các cậu nghe về kiếp trước của Lumina cũng như về tổ sư Minamiya thì chắc vị thần Loli đó cũng không giấu chuyện nguyên nhân vì sao lại không thể yêu người cá đâu. Vấn đề ở chỗ có ai chịu mở miệng hỏi hay không thôi. Lúc trước đúng là ngài ấy có nói cho tôi biết... nhưng cứ đi lằng ngoằng dài dòng nên tôi chẳng nhớ được gì hết. Cậu sáng dạ, biết lắng nghe thì đến đó mà nghe!

Khó có thể kìm chế được cơn giận dữ đang muốn tuôn ra khỏi mồm khóa giới hạn. Hajima cảm thấy cái tên đang đứng trước mặt mình đúng là một thứ đáng ghét. Bây giờ Hajima thiếu chủ chỉ muốn rút kiếm chém cho hắn một nhát cho bỏ ghét. Mà nhiều khi một nhát chém cũng chẳng đủ để Hajima nguôi giận nữa là.

— Tsubaki... cậu... rõ ràng là đang giỡn mặt phải không?

— Ai giỡn mặt gì đâu. Tôi thật sự không nhớ là ngài Akifusa đã nói gì thật mà. Cậu có trí nhớ tốt thì đến đó hỏi sẽ tốt hơn là một tên nhớ không nổi như tôi!

— Tsubaki... tôi nhin cậu đủ rồi. Quyết ăn thua đủ một trận...

— Được rồi được rồi hai người!

Cũng may là có Chisaki can ngăn kịp thời trước nguy cơ gây ra xung đột giữa sân nhà Minamiya. Sẽ thật không tốt khi để mọi người chứng kiến cảnh hai thống lĩnh xích mích với nhau.

— Bọn mình sẽ hỏi ngài Aifusa sau... Xin lỗi vì đã làm phiền cậu nhé Tsu – kun!

Chisaki đã đứng ra lên tiếng thì Tsubaki không còn lý do gì để vặn vẹo Hajima nữa. Hẳn cũng cho qua chuyện luôn cho đỡ mệt cái đầu.

Cô cung chủ quay sang Mikazuki vẫn im hơi lặng tiếng từ nãy đến giờ. Vừa nhìn thấy Mikazuki, Chisaki đã nở một nụ cười dịu dàng ngọt ngào như thiên sứ giáng thế. Một chút sau, Chisaki lại ngược lên nhìn Tsubaki.

— Tsu – kun, mình muốn nói chuyện với Mikazuki một chút. Có thể cho bọn mình ít phút được không?

— À...ừ, cứ tự nhiên!

Được sự cho phép, Chisaki vui vẻ chạy đến nắm tay Mikazuki kéo sang một góc khác để hai tên con trai kia không thể nghe thấy được cuộc trò chuyện của hai người.

.....

— Chisaki... tớ...

Mikazuki vẫn còn vương vấn chút tội lỗi đối với Chisaki. Sau cùng thì cô ấy vẫn chưa thể tha thứ cho bản thân vì đã chen ngang vào tình yêu giữa Chisaki và Tsubaki. Mặc dù Chisaki đã nói rõ và cho qua hết mọi

thứ... nhưng Mikazuki cảm thấy sự tha thứ ấy là chưa đủ. Nàng công chúa tóc tím đen còn chẳng dám đối diện với Chisaki đường đường chính chính nữa là.

__ Tớ xin lỗi Chisaki... tớ...

__ Hử? Xin lỗi vì chuyện gì?

Mikazuki không trả lời được. Cô sợ khi mình trả lời rồi thì Chisaki càng đau buồn thêm thôi.

Cô cung chủ nhỏ vừa mỉm cười, vừa đưa tay chạm vào gương mặt Mikazuki một cách dịu dàng nhẹ nhàng.

__ Gì nữa đấy. Cậu lại để tâm đến chuyện của hai chúng ta trước đây ư? Mikazuki... mình đã nói là không sao rồi mà. Điều quan trọng là cậu phải giữ vững lập trường và tình cảm của mình đúng không?

__ Nhưng nếu tớ không xuất hiện... nếu tớ không đem trái tim này yêu Minamiya – san thì cậu và anh ấy đã có thể...

__ Không đâu Mikazuki... Thật ra, mình đã bị từ chối!

Mikazuki tròn mắt nhìn Chisaki trân trân với vẻ vô cùng ngạc nhiên.

__ Tình cảm của mình đã bị Tsu – kun từ chối. Cậu ấy nói rằng không thể chấp nhận tình yêu của mình... Mình... không thể đến được với Tsu – kun như mong ước trước đây được nữa rồi!

__ Tại sao lại xảy ra chuyện đó được? Tại sao anh ta lại từ chối một cô gái tuyệt vời như Chisaki kia chứ? Tên Baka Kitsune này...

Mikazuki hét lớn quá nên Chisaki phải đưa tay bịt miệng cô ấy lại. Nhưng có vẻ như phía xa xa kia Tsubaki nghe được hay sao mà cứ hướng mắt về phía này đầy hoài nghi.

__ Thấy chưa Mikazuki. Cậu nói lớn quá nên Tsu – kun bắt đầu để ý rồi kìa!

Đợi Mikazuki bình tĩnh lại rồi, Chisaki mới thả cô ấy ra.

__ Mình xin lỗi Chisaki!

__ Cậu không cần phải lo đâu Mikazuki. Tsu – kun từ chối tình cảm của mình không phải vì mình không tốt. Chỉ đơn giản vì không thể đến với nhau thôi... Tsu – kun đã nói rằng dù có chấp nhận tình cảm của mình nhưng lương tâm cậu ấy lại không cho phép mình dấy bẩn một linh hồn trong sáng như mình. Mình thiết nghĩ, người chịu nhiều khổ đau khổ sở nhất trong chuyện này lại là Tsu – kun chứ không phải là mình đâu Mikazuki. Đừng giận cậu ấy nữa nhé!

__ Nhưng Chisaki tốt như vậy mà. Không phải ai cũng có thể lọt vào mắt xanh của Chisaki như thế đâu...

__ Mikazuki... mình không tốt như cậu vẫn thường hay nghĩ. Mình chỉ là một người bình thường, cũng có lòng đố kỵ, cũng biết cười mỗi khi vui, biết khóc mỗi khi buồn. Và cũng bất lực trước những chuyện mình không thể làm được. Mikazuki, điều mình không thể làm được chính là mang đến cho Tsu – kun niềm hạnh phúc và nụ cười thật sự... Nhưng cậu thì lại có thể làm được điều đó đấy!

__ Mình... mình sao?... Không thể nào... làm sao mình có thể...

Chisaki đặt cả hai bàn tay lên vai Mikazuki. Gương mặt Chisaki hiện lên một vẻ quyết tâm chắc chắn như đinh đóng cột.

__ Không, cậu có thể đẩy Mikazuki. Vì mình luôn hướng về Tsu – kun nên mình thấy rất rõ. Mình đã thấy Tsu – kun nở nụ cười thật sự mỗi khi có cậu bên cạnh. Mikazuki... cậu là nguồn động lực của Tsu – kun, là mục tiêu để cậu ấy tiếp tục tin tưởng vào cuộc sống phía trước. Mikazuki... cậu là người duy nhất có thể mang đến hạnh phúc mà Tsu – kun luôn ao ước bấy lâu nay... Hiểu những gì mình nói chứ?

Mikazuki vẫn còn chút do dự.

__ Nhưng đối với mình... anh ấy không hề để có tình cảm với mình... Ý mình là... dù có ở bên nhau rất lâu... nhưng anh ấy vẫn đối xử với mình rất lạnh nhạt, luôn tìm cách gây chuyện với mình. Ở bên nhau nhưng chỉ toàn gây xung đột cãi nhau là chủ yếu thôi... Mình... không dám chắc...

— Vậy thì chỉ cần hỏi thẳng Tsu – kun là được mà... Lạnh nhạt bên ngoài vì không muốn người mình yêu thương bị tổn thương. Cãi nhau gây xung đột để người mình yêu thương quan tâm đến mình nhiều hơn. Hai cậu tuy lúc nào cũng cãi nhau... nhưng chẳng phải Tsu – kun vẫn cố tình gây chú ý bằng cách trêu chọc cậu sao? Mikazuki... mình hiểu Tsu – kun... mình hiểu cậu ấy đang nghĩ gì trong lòng. Và mình biết lúc này... Tsu – kun cần cậu hơn bất kỳ ai hết... Cậu sẽ trả lời cậu ấy thế nào? Mikazuki...

Thật khó để đưa ra quyết định sau cùng dù biết rằng Chisaki không hề nói dối. Vấn đề ở chỗ Mikazuki vẫn cảm thấy một điều gì đó chưa được chắc chắn cho lắm. Cô cứ hoang mang đắn đo, không biết liệu sau khi mình ngỏ lời rồi thì Tsubaki sẽ đáp trả lại như thế nào. Nếu như không được như ý mình thì chắc Mikazuki sẽ shock lắm... Nhưng nếu không hỏi, thì mãi mãi sẽ chẳng bao giờ biết được rằng câu trả lời.

— Mình...

Chisaki nhẹ nhàng áp trán mình vào trán Mikazuki. Để hơi ấm từ cô cung chủ nhỏ trở thành nguồn động lực giúp Mikazuki tự tin hơn vào tình cảm của mình.

— Mikazuki, trong thâm tâm, mình luôn muốn cậu và Tsu – kun được hạnh phúc. Mình mong muốn có một ngày được nhìn thấy cậu mỉm cười rực rỡ như một đóa hoa với niềm hạnh phúc của chính mình. Nếu người đó là Tsu – kun... thì mình chỉ mong cậu tiếp tục bước đi cùng cậu ấy cho đến hết chuyến hành trình đi tìm sự cứu rỗi của cậu ấy... Mikazuki... mình không thể mang hạnh phúc đến cho Tsu – kun... nhưng cậu thì lại có thể. Tự tin lên nào, nếu cậu yêu Tsu – kun bằng cả trái tim và linh hồn... thì cậu có thể vượt qua được tất cả... bao gồm cả số phận đang trói buộc lấy Tsu – kun!

— Chisaki... tớ...

— Như mình đã nói rồi đấy. Nếu cậu muốn biết Tsu – kun nghĩ gì về mình... thì không còn sự lựa chọn nào khác là hỏi trực tiếp cậu ấy... Điều quan trọng bây giờ là cậu có đủ tự tin để đối mặt với sự thật đó không? Hay sẽ chạy trốn và không bao giờ biết được câu trả lời?

Mikazuki cứ ngập ngừng mãi chưa thể đưa ra sự lựa chọn cuối cùng. Nhưng Chisaki nói đúng. Câu trả lời sẽ chẳng bao giờ được bật mí nếu không trực tiếp hỏi hẳn.

— Mình hiểu rồi Chisaki... mình sẽ thử một lần xem sao!

— Uhm, tự tin lên nào Mikazuki!

.....

Không biết Chisaki và Mikazuki đang nói gì với nhau. Đứng cách một khoảng vị trí xa như vậy thì không thể nghe thấy được gì hết. Nhưng sao ruột gan lẫn hai bên tai Tsubaki cứ ngứa liên tục, giống như kiểu hai người họ đang nói về mình thì phải. Và điều đó khiến hẳn cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

— Lén lút kéo nhau ra kia để nói xấu mình ư? Đàn bà con gái đúng là khó hiểu thật!

— Nguyên nhân của mọi vụ việc đều là từ cậu mà ra. Trước khi trách người khác thì tự xem lại bản thân cái đã, Baka Inu!

Tsubaki đâu có đứng một mình. Bên cạnh tên dở người còn có sự hiện diện của thống lĩnh trẻ nhà Kurahashi. Nên được cơ hội là chàng trai tóc bạch kim không ngừng nói móc nói xấu Tsubaki cho sướng cái miệng. Đương nhiên, chẳng ai bị nói xấu là vui hết. Tsubaki cũng rất muốn tặng lại cho Hajima vài câu nhưng thiết nghĩ... mệt hơi và tốn nước bọt nên cho qua.

— Chuyện đó sao rồi? Hình như giữa cậu và Chisaki đã giải quyết xong những gì cần giải quyết rồi chứ hả?

— Ừ, nói chung là cũng gian truân hơn tôi nghĩ khi phải đủ tỉnh táo để đối lý với Chisaki... Có vẻ như tôi gặp may mắn ở chỗ cô ấy đang trong giai đoạn phân vân nên cũng không biết phải suy nghĩ như thế nào mới đúng!

— Thế nên tối hôm đó tôi mới xui cậu tấn công thẳng để Chisaki không kịp trở tay... Vậy Chisaki đã trả lời thế nào?

— Cô ấy hỏi tôi chờ đợi. Sau khi cuộc chiến này chấm dứt, Chisaki sẽ cho tôi biết câu trả lời!

Tsubaki tay gãi đầu, miệng thở phào nhẹ nhõm.

_ Thôi... như thế cũng tốt. Cũng không thể ép buộc Chisaki vì quyền quyết định cuối cùng là ở cậu ấy. Chúng ta đã làm hết những gì có thể rồi. Việc còn lại là ngồi yên chờ đợi thôi... Không những vậy, ta còn phải...

_ Kazuto – kun!!!!!!

Giọng ai nghe rất quen vang vọng đâu đây, chen ngang vào câu nói chưa trọn vẹn hoàn thiện của Tsubaki. Một giọng nói mà sau khi nghe xong, Tsubaki phải tỏ ra thận trọng, mặt mày không được tươi tỉnh cho lắm. Hắn chỉ mong sao mình đã nhầm những đường như mọi chuyện không phải lúc nào cũng như ý muốn.

Vừa ngoái cổ lại. Một cái bóng chạy vụt tới nhảy bổ vào người Tsubaki. Với tinh thần cảnh giác cao độ vốn có sẵn, thêm khả năng phản xạ một cách ngẫu nhiên trong nhiều trường hợp. Tsubaki kịp thời dùng tay chặn đầu William, không cho anh ta sẵn đến ôm mình.

_ Kazuto – kun, Kazuto – kun, lâu ngày không gặp, đừng có lạnh lùng như vậy chứ. Cho tôi ôm cậu một cái đỡ nhớ đi!

_ Cái gì mà lâu ngày không gặp. Mới hôm kia còn hẹn tôi đi chơi billiard còn muốn gì nữa. Với lại con trai Nhật Bản không có ôm nhau như vậy đâu tên lai tạp!

_ Đừng ky bo thế chứ. Chẳng phải hồi ở Anh chúng ta vẫn thường làm suốt đó sao?

_ Đầu ra chuyện đây hả tên nửa Tây nửa ta kia? Quan trọng hơn... cậu đang làm cái quái gì ở đây thế hả?

_ William – san!

Lại thêm một giọng nói nữa khá đỗi quen thuộc cất lên bên tai. Kế tiếp là hình ảnh một người con gái có mái tóc xanh lơ, đôi mắt đỏ như viên ruby sáng lóa ập vào tầm quan sát của Tsubaki.

_ William – san, anh tự đừng biến mất như thế thật sự làm khó cho tôi lắm đó. Xin hãy hiểu cho cảm xúc của người khác một tí đi ạ!

_ Sorry sorry Nanami. Chẳng là tôi đột nhiên nghe thấy mùi của Kazuto – kun nên tức tốc chạy ra xem thử. Không ngờ là gặp cậu ấy thật!

Nanami khẽ ngước lên, thì đúng quả thật người đang đứng ngay trước mặt mình là Tsubaki. Thấy thế, cô gái có đôi mắt đỏ mới luống cuống cúi đầu chào.

_ Tsubaki dono – sama... ngài đứng đây từ lâu rồi mà tôi không để ý. Thật thất lễ quá, mong được lượng thứ!

_ Haizzz... những nhân vật mình không nghĩ là sẽ gặp ở đây nhưng sau cùng thì chạy trời cũng không khỏi nắng. Cả hai người, gã lai tạp và cô cháu gái thần biển kia. Tại sao lại cũng có mặt ở tư trang nhà Minamiya thế hả?

_ Nar nar, giống như Hajima thiếu chủ và Hime sama, chúng tôi đến để chào ngài thống lĩnh tiền nhiệm một câu. Phổ biến vài chiến lược kế hoạch ngoài trận chiến cũng như giúp đỡ một số việc vụn vặt lưu tù. Đều là thành ý tốt hết mà, không có gì đáng nghi ngờ đâu! William trả lời

_ Thế hai người đi chung với cái tên đứng bên cạnh tôi và Chisaki luôn sao?

_ Dạ không... ngay khi tôi và William – san đến tư trang Minamiya thì đã gặp Chisaki hime sama và Hajima thiếu chủ sẵn rồi!

Tsubaki ngay lập tức liếc xéo Hajima với điệu cười khích tướng mang hàm ý châm chọc là chủ yếu.

_ Hô hô, vậy ra là có người cố tình ăn mảnh một mình à? Đến nỗi phó mặc luôn vệ sĩ thân cận của mình vào tay một tên trộm nhà Saotome luôn sao? Hajima thiếu chủ đây thật là cao thượng quá thể nhỉ!

Hajima chẳng thể tìm lý cãi lại vì sự thật đúng là Hajima đã để Nanami đi một mình với William. Thân là thiếu chủ của cô ấy nhưng dạo gần đây Hajima ít quan tâm đến cô ấy hơn. Nguyên nhân sâu xa là do chàng thiếu chủ trẻ đang trong giai đoạn chinh phục Chisaki... nên dường như quên mất sự hiện diện của Nanami.

Như thế không được... Hajima hiểu bản thân không nên làm như vậy... Có lẽ sau chuyện này, chàng trai trẻ sẽ rút kinh nghiệm nhiều hơn.

.....

— William – san, Nanami – san!

Chisaki và Mikazuki cũng tiến đến chỗ họ. Có vẻ như cuộc nói chuyện giữa các cô gái đã kết thúc mà Tsubaki... vẫn chẳng biết gì hết.

— Hai người đã chào chú Tsubaru rồi sao?

— Vâng thưa Hime sama. Công nhận đúng như cung chủ đã nói. Ngài thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya bề ngoài khó như một con sư tử sức sẵn chuẩn bị lao vào xé xác con mồi. Nhưng khi tiếp chuyện mới thấy ông ta còn hiền hơn mẹ tôi gấp mười lần. Nói chuyện rất dễ nghe, dễ thuyết phục người khác. Chưa hết, ngài ấy còn tiếp đãi chúng tôi rất tử tế với trà và bánh ngọt nhé... Kazuto – kun... có một người bố như thế không phải ai muốn là được đâu!

— Trước mặt khách có bao giờ cậu dám vùng kiếm chém hay quát tháo vào mặt họ không? Thế mà cũng nói... Lão ta chỉ hiền với người ngoài. Chứ là con là cháu thì xác định có xách dép ra ngoài đi bán muối nếu may mắn thoát chết khỏi lưỡi kiếm của lão. Làm con thì cậu mới hiểu, có một ông bố như thế này là một cơn ác mộng không thể quên trong một sớm một chiều được!

Những người còn lại đứng xung quanh Tsubaki đều tỏ ra chung một nét biểu hiện duy nhất là nụ cười miễn cưỡng với mồ hôi hột chảy dài trên trán. Họ quên mất là mối quan hệ cha con giữa Tsubaki với ngài Tsubaru giống như cơn sóng biển cứ vô không biết bao giờ mới chịu ngừng. Cho nên, dù có nói tốt ngài Tsubaru đến khô cổ họng thì trong cái tư tưởng hổng hóc của hắn thì bố mình vẫn chỉ là một con sư tử bất trị.

.....

— Nhưng mà cũng hay thật đấy nhỉ. Những nhân vật chớp bu có thể hội ngộ đông đủ như thế này. Ất hẳn là do định mệnh sắp đặt ha!

William nói rồi mới để ý. Quả thật những nhân vật quan trọng không thể thiếu trong cuộc đại chiến sắp tới đều đã có mặt đông đủ ngay tại tư trang Minamiya. Thiếu chủ nhà Kurahashi, cung chủ nhà Tsuchimikaido, tân hậu duệ của gia tộc Saotome, cháu gái thần biển và cả tân thống lĩnh nhà Minamiya. Đường như đây chính là số phận được an bài sẵn mà không ai có thể kháng lại. Bởi rằng chỉ cần thiếu mất một người thôi... cũng đủ khiến cho sợi xích móc nối với nhau bị tháo rời từng mảnh.

— Phải nhỉ, cả 6 người chúng ta đều có mặt tại đây... Giống như ngài Akifusa đã tiên liệu trước. Điều đó có nghĩa là... bánh xe số phận chuẩn bị chuyển bánh thêm một lần nữa. Chỉ là lần này... nó sẽ di chuyển theo hướng ngược lại hay tiến về phía trước... không ai có thể biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra!

Tsubaki lặng lẽ đưa tay hứng lấy những viên tuyết muối nhẹ nhàng rơi xuống. Tuyết muối gợi lại biết bao ký ức... Gợi lại khoảng khắc cũng giống như thế này vào ba năm trước. Giây phút Lumina rời khỏi thế giới này cũng vào một đêm đầy tuyết muối. Nhìn những hạt tuyết muối rơi ấy cũng giống như một vị thiên sứ gãy cánh rời khỏi thiên đàng xuống nhân gian. Nhưng Tsubaki đã quyết định từ rất lâu rồi... Hắn sẽ không để thêm một vị thiên sứ nào gãy cánh nữa. Nắm bông tuyết muối ấy trong tay, Tsubaki ném nó sang một bên một cách dứt khoát.

— Không cần phải lo lắng chờ đợi tương lai sẽ như thế nào. Vì chính chúng ta sẽ là người quyết định dòng chảy số phận. Nói một cách cụ thể... tớ sẽ không trở về thế giới lý tưởng yên bình của mình trừ khi dành được chiến thắng cuối cùng!

Con người không bao giờ có thể đấu lại với thần linh. Và tư tưởng đó vẫn còn tồn tại cho đến tận thời điểm này. Chỉ thay đổi ở chỗ, con người sẽ không viện vào lý do đó mà trở nên yếu đuối trước những hiện tượng siêu nhiên. Phải... số phận con người do con người quyết định. Nếu không, nhân loại sẽ chẳng bao giờ biết đến hai chữ “tự do” thật sự.

Chỉ cần một câu nói đơn giản... cũng đủ khiến cho sĩ khí trong những con người nhỏ bé tỏ khí ngất trời. Hajima, Chisaki, William, Nanami và cả Mikazuki. Họ đứng sau Tsubaki... đứng ngay vị trí có thể nhìn

thấy tia sáng hy vọng đang tỏa ra từ hắn... Phải... họ công nhận không ai có tư chất lãnh đạo phù hợp hơn Tsubaki Minamiya. Có lẽ ngài Akifusa nói đúng... Tsubaki chính là chìa khóa dẫn đến chiến thắng.

.....

— Yes yes. Nói rất hay Kazuto – kun. Tất cả chúng tôi công nhận tư chất lãnh đạo của cậu. Nhưng chuyện gì ra chuyện đó. Nếu ngay cả người trong gia tộc mình cũng không có lòng tin thì làm việc gì cũng khó. Trước mắt lo giải quyết xong mâu thuẫn giữa cậu và ngài thống lĩnh tiền nhiệm đi đã rồi tính!

William đập vào lưng Tsubaki một cái bốp và đẩy hắn về phía cửa vào tư trang. Ý muốn hắn vào gấp bỏ càng nhanh càng tốt.

— Mikazuki sama, tính tình cậu ta tôi biết rõ. Rất có thể Kazuto – kun sẽ gây xích mích với bố nếu gặp chuyện không vừa ý. Đến lúc đó, phiền công chúa ngăn không cho cậu ta làm điều dại dột lại. Gây chuyện với ngài thống lĩnh tiền nhiệm... Tôi chỉ lo các Samurai nữ trong nhà Minamiya không để cho cậu ấy rời khỏi đây một cách lành lặn!

— Vâng... tôi hiểu rồi!

— Quyết định thế nhé. Chúng tôi xin cáo lui trước đây!

— Hử? Mấy người về luôn à? Không ở lại xem tôi đánh nhau với lão già sao?

— Xin lỗi Tsu – kun. Bọn mình vẫn còn nhiều việc cần phải hoàn thành trước ngày mai. Xin lỗi vì đã không thể ở lại với cậu lâu hơn chút nữa!

Tsubaki gãi đầu sồn sột. Hắn nhận ra, quả thật mọi người cũng còn công việc của mình... chứ không rảnh rỗi thời gian như mình. Và thật không tốt chút nào khi cứ khiến họ bị trễ nãi công việc.

— Cũng không còn cách nào khác. Thôi... hôm nay dừng ở đây. Tôi sẽ gặp mấy người sau!

— Ok, có thông báo gì từ ngài Akifusa, tôi sẽ nhắn tin cho cậu ngay. Cứ yên tâm mà lo chuyện với ông già nhà cậu đi!

— Bọn mình về trước đây. Mikazuki... đừng quên những gì chúng ta đã thống nhất với nhau nhé. Nếu cậu muốn biết câu trả lời... thì không còn sự lựa chọn nào khác nữa đâu!

.....

Sau khi bốn người họ đi mất rồi. Tsubaki mới ngoái cổ quay sang gặng hỏi Mikazuki.

— Này... từ nay đến giờ cô và Chisaki đã nói gì với nhau thế hả? Không phải có ý tò mò nhưng tại tôi cứ ngứa ngáy không ngừng. Hai người nói xấu gì tôi đúng không?

Nói gì ư? Chisaki chỉ củng cố Mikazuki nên can đảm đối mặt với cảm xúc của chính mình. Mikazuki đã yêu Tsubaki... vậy thì Tsubaki nghĩ về cô như thế nào? Hắn đã cho Chisaki một câu trả lời rõ ràng khi tình cảm của Chisaki đến với hắn. Mikazuki cũng muốn được nghe suy nghĩ của hắn về mình... Nhưng Chisaki nói đúng, đối với dạng người như Tsubaki. Nếu muốn biết câu trả lời thì chỉ có một cách là hỏi trực tiếp.

Điều khiến Mikazuki không cảm thấy thỏa mãn chính là nét mặt thờ ơ vô cảm hững hờ của hắn. Cô tự hỏi lẽ nào hắn đầu đất đến mức không nhận ra tình cảm của mình dành cho hắn hay sao.

— Baka... Kitsune!

— Hả? Cô đang cố tình muốn gây sự với tôi đúng không phò tóc tím?

Mikazuki quay ngắt đi, không thèm nhìn Tsubaki nữa.

— Uh, tôi và Chisaki nói xấu anh đấy... Nói Tsubaki Minamiya chỉ là một tên đầu đất, biến thái và vô trách nhiệm với vai trò của mình. Tôi kiến nghị Chisaki nên suy nghĩ về việc tuyển anh vào làm đội ngũ giáo viên của It. Harm Sokyuran nếu anh vẫn còn giữ cái thái độ vô trách nhiệm ấy với học sinh của mình. Bằng chứng là chưa gì đã xin nghỉ phép mấy ngày, đổ hết công việc cho lớp trưởng!

— Oi, tôi xin nghỉ phép có phải để đi chơi đâu. Cô cũng rõ hơn ai hết còn gì!

Mikazuki cảm thấy có chút phiền lòng thất vọng vì quả nhiên hắn chẳng chịu để ý gì đến tâm tư tình cảm của con gái hết. Hay là Tsubaki biết nhưng vẫn cố tình nhắm mắt vì vương vấn tình cũ Lumina? Nhưng chẳng phải hắn từng nói sẽ bắt đầu nhìn Mikazuki với thân phận là Mikazuki Tsuchimikaido chứ không phải là thể thân cho Lumina Minamiya nữa ư? Càng nghĩ, Mikazuki càng mất thêm tự tin chứ chẳng giúp ích được gì hết.

— Mà không biết có phải do tôi hay suy nghĩ nhiều hay không... hình như Chisaki và Hajima thiếu chủ có gì khác biệt thì phải!

— Hử? Có gì khác là có gì khác? Tôi thấy họ vẫn bình thường khi đi chung với nhau mà?

— Đúng là Chisaki và Hajima thiếu chủ thường đi chung với nhau. Nhưng sao so với lần này thì nó khác hơn hẳn so với bình thường... Nói thế nào đây nhỉ? Chisaki và Hajima – dono có vẻ gần hơn, hạnh phúc hơn, thấu hiểu nhau hơn thì phải... Chỉ là cảm thấy như thế thôi!

Đôi khi Tsubaki rất ngưỡng mộ cái được gọi là “giác quan thứ sáu” ở phụ nữ. Nhiều khi nó chính xác đến khó tin. Hắn cũng mong muốn sau này nếu có cơ hội thì sẽ chuyên tâm chất xám và tiền bạc để nghiên cứu đề tài “mối quan hệ biện chứng giữa giác quan thứ sáu với tốc độ tăng trưởng của loài tinh tinh”. Dù biết cả hai thứ chẳng liên quan gì đến nhau.

— Nếu cô nghĩ thế thì cứ tiếp tục giữ vững niềm tin ấy đi. Chisaki và Hajima... giữa họ có một sợi dây liên kết mà ít ai có thể nhìn thấy được lắm!

Nói xong, Tsubaki quay lưng tiến vào phía trong tư trang, đối diện với ngài thống lĩnh tiền nhiệm Tsubaki Minamiya.

— Bây giờ thì... để xem tình hình xoay chuyển đưa đẩy mình đến đâu!

Từng bước từng bước rời khỏi tư trang nhà Minamiya. Đường như Tsubaki không hề ngoa khi nói rằng Hajima và Chisaki bắt đầu xích lại gần nhau nhiều hơn so với trước đây. Vì chỉ cần nhìn thôi cũng đã thấy một sự thật rành rành rằng hai người họ vô cùng thân thiết khi cứ dính đến nhau không thể tách rời nửa phút. Nhưng đáng lẽ ra Hajima phải là người rất hạnh phúc khi được tay trong tay với người con gái mà mình thích nhất chứ... Đằng này, gương mặt chàng thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi cứ không ngừng đăm chiêu như thể đang mãi suy tư đến một điều gì đó chưa thể giải đáp được ngay.

Chisaki khá lo... Chứng kiến Hajima cứ làm gương mặt ấy thật chẳng phù hợp chút nào.

— Hajima – kun... có chuyện gì khiến anh phiền lòng ư?

— Cũng không hẳn. Chỉ là anh đang mãi suy nghĩ đến vấn đề của Tsubaki mà thôi!

— Vấn đề của Tsu – kun... ý anh là chuyện lý do vì sao không được yêu người cá sao?

— Uh... Anh thấy có chút hơi kỳ lạ nên mới gắng hỏi. Không ngờ hắn cho chúng ta một vỏ đau quá chùng. Rồi còn nói nếu muốn biết thì đi tìm ngài Akifusa mà hỏi... Tên đó này... thật sự hết thuốc chữa rồi!

Chisaki cũng thoáng tỏ ra đăm chiêu. Bởi vì đây cũng là một vấn đề khiến cô phải quan tâm.

— Em không nghĩ là Tsu – kun quên. Vì những chuyện như vậy, nhất là có liên quan đến Lumina thì Tsu – kun không thể nào dễ dàng quên được. Trừ khi là do cậu ấy không muốn nhắc đến nó... Có lẽ sự thật đằng sau câu hỏi ấy phũ phàng đau đớn đến mức chính Tsu – kun cũng không đủ can đảm để đối mặt!

Hajima thở dài một hơi.

— Thay vì cứ lòng vòng đi tới đi lui không kết quả. Chi bằng cứ đến tìm hiểu trực tiếp xem sao. Anh sẽ đến hỏi ngài Akifusa cho ra lẽ!

Còn biết làm gì hơn ngoài việc đứng phía sau ủng hộ. Hơn nữa, quyết tâm của Hajima thật sự đã chạm đến trái tim Chisaki, để rồi cô ấy có thể nở một nụ cười nhẹ như một vị thiên sứ giáng trần.

— Nếu em có cần thì anh cũng sẽ đi cho bằng được. Vậy thì cứ làm những gì anh muốn đi... Hajima – kun!

— Oh my oh my. Hình như có một chút gì đó kỳ lạ ở đây... Hoặc cũng có thể là do tôi chỉ tưởng tượng thôi. Có phải họ đang ngày càng thân thiết hơn bình thường không nhỉ?

Ngay cả William là người ngoài mà cũng có thể nhìn thấy được bầu không khí dịu ngọt tỏa ra từ hai người đang đi phía trước. Điều đó chứng tỏ mối quan hệ của Hajima và Chisaki đã được tăng lên thêm một bước, cũng như được mọi người chứng nhận.

Nhưng nếu Hajima trở nên thân thiết với Chisaki. Cái bầu không khí xung quanh họ khiến cho người khác liên tưởng đến một cặp tình nhân thì ắt hẳn sẽ có người buồn đây.

— Vâng... như anh thấy William – san. Hajima thiếu chủ đã nói lên cảm xúc của mình dành cho Chisaki cung chủ. Và dường như... cung chủ Chisaki cũng không có vẻ gì là từ chối lời tỏ tình ấy!

— Thế ư... thiếu chủ trẻ nhà Kurahashi quyết định tấn công rồi sao? Đúng là giọt nước tràn ly. Đến một lúc nào đó khi không thể chịu đựng nổi được nữa... thì theo bản năng của con người sẽ phải tự bộc phát qua ngôn ngữ hay cử chỉ. Hajima thiếu chủ đã tỏ tình với Hime sama... và Hime sama thì cũng gần như chấp nhận lấy nó. Còn cô thì thế nào? Từ bây giờ... cô tính làm gì tiếp theo?

Nanami chợt dừng lại, đôi mắt đỏ ruby khẽ ngược lên ngắm nhìn những hạt tuyết muối rơi xuống nhẹ nhàng từ tốn nhưng cũng thật buồn. Giống như, nó phần nào phản ánh được cảm xúc trong trái tim Nanami lúc này.

— Làm gì tiếp theo? Tôi cũng chưa từng nghĩ tới... Từ trước đến nay, tôi cứ luôn nghĩ sứ mệnh của mình là mãi phục vụ cho Hajima thiếu chủ. Sẽ mãi luôn bên cạnh thiếu chủ những lúc vui lúc buồn. Nhưng có lẽ bây giờ, ngài ấy không cần đến tôi nữa... không cần đến những cử chỉ chăm sóc của tôi... không còn cần đến lòng trung thành của tôi... và cũng như tình yêu của tôi suốt bao năm nay. Vì hiện tại đã có người thay tôi làm hết tất cả những điều đó rồi!

— Nanami, tình cảm của cô tuy không thể đến được chỗ Hajima thiếu chủ. Nhưng là thế giới của con trai, tôi hiểu rõ đâu đó trong trái tim cậu ấy cô vẫn chiếm một phần vô cùng quan trọng không thể thiếu. Có thể cậu ta không còn cần đến sự săn sóc, che chở, ủng hộ, lòng trung thành của cô... Nhưng rất có thể, cậu ấy vẫn còn cần đến sức mạnh của cô để chiến thắng trận chiến cuối cùng này thì sao... Suy nghĩ tích cực mọi vấn đề theo một chiều hướng tốt hơn... đó vẫn luôn là cách mà Chisaki cung chủ luôn tôn trọng và tuân thủ. Tôi nghĩ Hajima thiếu chủ bị thu hút bởi lối sống ấy từ Hime sama. Mà bản thân tôi cũng vậy... nếu giả sử bên cạnh mình có một người suốt ngày cứ chán đời như Kazuto – kun thì lượng stress sẽ tăng lên gấp đôi mất!

So sánh ví von mình với Tsubaki Minamiya khiến Nanami chợt cất tiếng cười khúc khích. Quả thật Nanami chưa bao giờ chiến thắng được khiêu hài hước của William. Những khi mình gặp phiền muộn hay khó khăn, thì chính nụ cười và sự hài hước của chàng ngoại quốc luôn là liều thuốc hữu dụng nhất.

— William – san, nếu được sử dụng phép so sánh thì anh xứng đáng trở thành một mặt đối lập với Tsubaki – dono hơn là Hajima thiếu chủ. Một người luôn thờ ơ lạnh lùng lãnh cảm như Tsubaki – dono thì phải là người có khiêu hài hước như anh mới trị được!

— Về việc đó thì tôi không dám chắc. Vì thi thoảng tôi cũng không biết phải đối phó với Kazuto – kun thế nào trong một số trường hợp. Nhưng nói chung thì mọi thứ đều ổn định trở lại!

Nanami hít một hơi thật sâu vào lồng ngực rồi nhẹ nhàng thở ra. Nhờ thế mà tinh thần cô ấy đã tốt hơn so với ban đầu.

— Cảm ơn William – san. Tôi thấy đỡ hơn nhiều rồi. Có lẽ từ giờ trở đi, tôi vẫn sẽ tiếp tục hỗ trợ cho Hajima thiếu chủ. Nhưng đồng thời cũng sẽ suy nghĩ đến cuộc sống của bản thân mình sau này!

— Oh, it's good new in day... Nhắc đến việc nghĩ đến tương lai sau này cho bản thân. Sau khi trận chiến này kết thúc... Tôi sẽ trở về Anh quốc một khoảng thời gian dài... Ít nhất là cũng phải ba năm!

— Heh? William – san sẽ trở về Anh quốc ư? Tại sao?

— Vì học viện mỹ thuật bên Anh đã cấp bằng cho tôi rồi. Phải trở về nhận bằng là một. Thứ hai, nếu muốn quay trở lại Nhật Bản, tôi phải vào làm ở viện hàn lâm ít nhất là 2 năm rưỡi đến ba năm theo yêu cầu của gia đình. Dù không muốn nhưng thật ra cũng chẳng còn cách nào khác!

Nghe đến chuyện William sẽ không ở lại Nhật Bản. Nanami cảm thấy có gì đó hụt hẫng... giống như mình sắp sửa mất đi một điều gì đó vô cùng quan trọng. Không biết từ bao giờ, nỗi buồn, nỗi đau ngự trong tim mình hiện giờ không phải vì Hajima... mà nó nhói vì người con trai tóc nửa vàng nửa đen đang đứng ngay trước mắt mình.

Đau lòng thật... nhưng Nanami tự nhủ mình cần phải tiễn anh ấy với một nụ cười, chứ không phải là gương mặt thất thiểu như thế này.

— William – san... sẽ về Anh quốc... nhưng rồi anh sẽ trở lại Nhật Bản thôi đúng không? Anh vẫn còn vô đường Saotome... Phải... anh vẫn luôn mong ước được tái sinh gia tộc Saotome kia mà!

— Uh, tôi vẫn chưa từ bỏ nguyện vọng khôi phục gia tộc. Nên chắc chắn sẽ trở lại Nhật Bản ngay khi giải quyết xong hết mọi chuyện!

Phải cố gắng lắm, Nanami mới nở được nụ cười như đóa hoa chớm nở.

— Như vậy thật tốt. Tuy hơi buồn một chút nhưng ba năm trôi qua nhanh lắm. Trong thời gian anh về Anh quốc, tôi vẫn sẽ tiếp tục chăm lo cho vô đường Saotome. Đợi đến khi anh quay về Nhật thì...

— Oh my, chi rắc rối phiền phức vậy. Tôi đã thỏa thuận thành công việc bàn giao gia tộc Saotome cho Hajima thiếu chủ rồi. Cô không cần phải lo đến vấn đề ấy nữa đâu!

William thò tay vào túi áo, lục xọc một hồi thì lấy ra được một tấm vé máy bay hạng sang đưa cho Nanami.

— Thật ra tôi đã nói chuyện với Hajima thiếu chủ trước khi đến tư trang Minamiya ngày hôm nay. Cậu ấy đã nói với tôi như thế này: “ Tôi biết dạo gần đây mình chỉ quan tâm đến vấn đề của Chisaki và Tsubaki. Chắc William – san cũng biết người tôi để ý suốt bao lâu nay là Chisaki đúng không? Dù có chuyện gì xảy ra, thì người tôi yêu sau cùng vẫn là Chisaki... Nhưng nếu tôi yêu Chisaki, thì tôi không thể quan tâm đến những người xung quanh, đặc biệt là Nanami. Tôi biết Nanami luôn là người ủng hộ, săn sóc cho tôi như một gia nhân trung thành không ai có thể thay thế... Nanami cũng là một người thân rất quan trọng đối với tôi. Chính vì thế, tôi cũng mong muốn Nanami tìm thấy được hạnh phúc cho bản thân mình. William – san, anh là người hay đi cùng với Nanami... thậm chí là rất thân với Nanami... Liệu với tư cách là thống lĩnh nhà Kurahashi, tôi có thể nhờ anh giúp đỡ một chuyện được không? Xin hãy thay vị thống lĩnh bắt tài này quan tâm và mang đến nụ cười cho Nanami... Cô ấy đã phải chịu đựng rất nhiều... đã đến lúc cần được tự do rồi!”

Nanami tròn mắt không dám tin về những gì mình vừa nghe được. Cô tự hỏi có thật sự là Hajima thiếu chủ đã nói như thế không? Hajima thiếu chủ thật sự lo cho tương lai, hạnh phúc của mình và cũng mong muốn Nanami tìm được lối đi riêng cho bản thân, thay vì cứ phải chôn chân cùng với Hajima như bây giờ.

— Vì Hajima thiếu chủ đã nói thế. Vì Hajima thiếu chủ đã lấy hết can đảm nói lên cảm xúc của mình cho Chisaki cung chủ. Tôi quyết định cũng không chần chừ nữa. Nanami... người ta thường nói “ vật vô giá trị của người này thường là vật cực kỳ giá trị đối với người khác” Và tôi thì lại là người nghĩ cô như một báu vật vô cùng quý giá. Nanami... tôi không muốn ép buộc cô phải trả lời ngay. Nhưng liệu cô có muốn cùng đi Anh quốc với tôi một chuyến không?... Cùng đi Anh quốc, cùng trải nghiệm thế giới... và cùng suy nghĩ thật kỹ đến tương lai của cô...

71. Chương 70

— Cha chả... mới sáng sớm mặt trời còn chưa mọc mà các người đã đến diện kiến ta rồi. Có biết giấc ngủ quan trọng như thế nào đối với một người cao tuổi như ta không hả?

Theo tình hình hiện tại thì Hajima và Chisaki đang diện kiến ngài Akifusa ngay tại Thiên Chiếu Gia Trang phiên bản Okinawa. Có vẻ như họ đến không đúng lúc thì phải... khi thấy vị thần trong lốt đứa bé gái Loli khoảng chừng 10 đến 13 tuổi cứ không ngừng ngáp ngắn ngáp dài, uể oải như vừa mới ngủ dậy không bằng... Mà thật sự thì ngài đang ngủ vừa bị bật đầu dậy để đón tiếp hai thống lĩnh nhà Kurahashi và Tsuchimikaido ấy chứ.

— Akifusa – sama, trời thì còn tối, nhưng thời gian chỉ đếm trên đồng hồ đã là 9h hơn rồi. So với thời gian biểu của người bình thường thì chắc chắn là bị đuổi việc khi ngủ vật vờ bây giờ mới chịu dậy. Mở mắt và thử nhìn ra ngoài xem... tuyết muối đã rơi không biết từ lúc nào!

Akifusa khẽ ngoảnh đầu ra phía sân sau, quả thật bầu trời âm u đêm tối không có nổi một tia nắng mặt trời, nhưng tuyết muối đã rơi trắng xóa hết một vùng. Tuyết rơi dày đến nỗi đã bắt đầu cảm thấy được chút se se lạnh và vị mặn của muối. Ngắm nhìn những bông hoa trắng rơi, trong lòng ngài Akifusa hiện lên một nỗi phiền muộn xa xăm.

— Tuyết muối đã rơi rồi sao? Vậy là Susanoo đã gần kề với chúng ta rồi. Chỉ còn ít thời gian nữa thì trận chiến của các Samurai sẽ chính thức bùng nổ... Vậy sao hai đứa không về nhà lo mà chuẩn bị cho lực lượng, còn đến đây làm gì hả?

— Akifusa – sama, trước khi tham chiến, thần có thắc mắc mong được ngài giải đáp. Hy vọng ngài không để thần rời khỏi Thiên Chiếu Gia Trang, trở về tư trang Kurahashi với hai bàn tay trắng. Chuyện này đối với thần và Chisaki là vô cùng quan trọng...

Hanabi ngồi kế bên châm lửa vào chiếc ống thuốc và đưa cho ngài Akifusa nhắm nhấp chút khói hương sáng sớm. Theo quan điểm của ngài được làm một điều thuốc đi đôi với chén rượu sake cũng giống như người bình thường phải ăn sáng mới có đủ năng lượng để làm việc. Đầu đó nó cũng tương tự như việc Tsubaki nhâm nhi cà phê bên cạnh chiếc máy chạy nhạc cổ điển mỗi sáng.

— Ta biết trước sau gì thì hai người cũng sẽ tìm đến ta để hỏi cho ra lẽ chuyện này. Được thôi... ta sẽ giải đáp thắc mắc trong hai người không sót bất kỳ chi tiết nào. Nhưng ta cảnh báo trước: chuyện này có thể sẽ gây bất mãn cho hai đứa. Ta không đảm bảo sau khi nghe xong, hai người có đủ khả năng chấp nhận nó như một sự việc bình thường được... Chuẩn bị tinh thần đi nhé!

Tình hình có vẻ nghiêm trọng hơn so với Hajima và Chisaki tưởng tượng nhiều. Nhưng trước khi đến đây, hai người họ đều đã lường trước được chuyện này nên phần nào cũng chỉnh chu được tinh thần sẵn. Mặc dù đến bây giờ vẫn còn chút e ngại, nhưng chẳng lẽ lại đúng như Hajima nói, trở về tay không sau khi đã cất công một quãng đường dài đến đây?

— Chúng thần đã sẵn sàng rồi ạ. Xin hãy kể cho chúng thần biết toàn bộ sự thật, Akifusa – sama!

— Được, ta sẽ kể cho hai người nghe lý do vì sao lại có cấm luật “ Không được yêu người cá”!

— Tôi đã nói rồi mà. Giáp mặt với cái lão già đó chẳng có gì vui hết. Chỉ có thể gây gỗ đánh nhau rồi dẫn đến xích mích là giới thôi. Đáng lý ra không nên về tư trang Minamiya mới đúng!

Vừa đi vừa nghe hẳn cứ lèm bèm bực nhọc chuyện ngài Tsubaru khiến Mikazuki đổ mồ hôi hột và nở nụ cười méo xệch miễn cưỡng. Chẳng là hẳn đã có một khoảng thời gian diện kiến bố ngay sau khi nhà Minamiya kéo từ đất liền đến Okinawa. Ngài Tsubaru với kinh nghiệm thực chiến đây mình muốn nêu lên quan điểm của bản thân về góc nhìn của trận chiến, từ đó sẽ bày binh bố trận sao cho phù hợp với tình trạng địa thế. Đối với một người dày dạn năm tháng chinh chiến thì bao giờ cũng đáng tin cậy hơn nhiều... Chỉ có điều, lại có một tên trẻ trâu nào đó lại không bằng lòng và cho rằng chiến lược ấy quá sức lạc hậu không hợp với điều kiện hiện nay. Và cứ thế, cứ ý kiến này trùng lặp hoặc bất đồng với ý kiến kia. Chỉ suýt soát chút nữa thôi là hai bố con sẽ xảy ra một cuộc chiến nho nhỏ nếu không có Mikazuki ở sẵn đó kịp thời nhảy vào can ngăn. Giờ ngắm lại thì mới thấy đúng là ngài Tsubaru tỏ ra thân thiện đối với khách, còn với Tsubaki thì thái độ khác hẳn.

— Nhưng lỗi cũng do anh một phần còn gì. Ngài Tsubaru tuy có lớn tuổi, có hơi lẩm cẩm nhưng cũng là một võ sĩ Samurai nhiều năm kinh nghiệm. Ông ấy cũng phải giữ thể diện cho bản thân mình chứ. Do anh

cứ cố gắng bác bỏ như thế... thử hỏi làm sao mà không tức giận cho được!

— Theo quan điểm của tôi, cái gì sai, cái gì lạc hậu không hợp thời thì vứt sang một bên không cần phải đắn đo suy nghĩ. Trận chiến này hết sức quan trọng. Nếu chỉ đơn thuần là những ý kiến chẳng thể mang lại thắng lợi thì tôi sẽ không ngần ngại quăng hết vào thùng chứa rác. Người già như lão ta... tốt nhất là nên ngồi một chỗ hút thuốc lào và bắt rận cho chó cảnh đi là vừa rồi. Không ai khiến lão phải ra chiến trường hết. Chỉ tổ chập đất và làm gánh nặng cho người khác!

Mikazuki chịu thua... hắn ghét ngài Tsubaru đến mức không thể dùng lý lẽ thay đổi cái tư duy hư hỏng trong hắn. Thôi thì đành vậy, dù sao thì mình cũng chỉ là người ngoài cuộc, chỉ có thể lắng nghe, quan sát thế thôi. Hoàn toàn không có quyền can thiệp vào mối quan hệ giữa hai bố con họ.

.....

Tsubaki trở về phòng mình. Vừa kéo cánh cửa sang một bên thì ập vào mắt hắn là một căn phòng trang hoàng đầy đủ không thiếu bất cứ thứ gì. Từ giường, bàn làm việc, tivi... nói chung là tiện nghi không khác chi căn biệt thự thân thương của mình ở Kyuushi. Không những thế, mọi thứ còn được sắp xếp ngăn nắp, gọn gàng sạch sẽ không tì một vết bẩn. Ất hẳn quản gia nhà Minamiya đã làm việc rất chăm chỉ vất vả mới có đủ bản lĩnh bố trí cho Tsubaki một căn phòng rộng rãi khang trang như vậy... À... dù sao thì hắn cũng đang là thống lĩnh, đương nhiên là phải được ở một phòng đẳng cấp như thế này rồi.

Ngay cả Mikazuki cũng gần như choáng ngợp trước vẻ lộng lẫy của căn phòng. Vì bản thân góc nhỏ của Mikazuki ở tư trang Tsuchimikaido vịnh Kyuushi cũng chỉ bằng có một nửa gian phòng này thôi. Hoàn toàn không được đầy đủ như những gì đang hiện ra ngay trước mắt mình.

— Tuyệt vời thật, nhà Minamiya đúng là luôn mang đến hết bất ngờ này tới bất ngờ khác!

— Có gì mà ngạc nhiên như thế nhìn thấy cung điện hoàng gia thế? Tôi đã từng bước chân vào cung điện Anh một lần rồi. Còn tốt và đẹp hơn thế này gấp trăm lần nhiều!

Tsubaki bước vào, ngó tới ngó lui, nhìn từ cuối phòng ra đến cửa phòng là vị trí mình đang đứng. Hắn cất tiếng thở dài ngao ngán như thể không vừa ý.

— Quả nhiên là không có cái máy chạy đĩa cổ giá 300 bảng Anh. Cũng phải thôi, một thứ vừa cổ vừa hiếm như thế, làm sao mấy tên đồ người kia có thể mua thêm một cái khác được. Quả nhiên chẳng nơi đâu bằng nhà mình hết!

Là do hắn vốn dĩ không ưa gì nhà Minamiya nên tìm đủ mọi lý do để chê trách nó hay sao. Chứ bình thường sẽ chẳng có ai làm một phép so sánh khắp khiêng như thế. Dùng một chiếc máy chạy đĩa cổ hiếm để đánh giá chung chất lượng của một nơi ở... Đúng thật là do hắn có tình rồi.

.....

Bỏ qua mấy thứ nhỏ lẻ ấy sang một bên. Không có máy chạy đĩa thì hắn vẫn có thể nghe mấy bài nhạc không lời của hắn bằng máy MP4 mini bỏ túi. Nói chung không vì thế mà trở nên chán đời teo héo. Một lần nữa, hắn ngó nghiêng khắp căn phòng và dừng lại trước túi hành lý, vali của mình đã được quản gia lẫn các Maid trong nhà mang từ ngoài xe vào hộ. Hy vọng chúng không vô tình làm rơi làm rớt giữa đường, dẫn đến hỏng hóc rồi trốn tránh trách nhiệm.

Mà hắn cũng chẳng quan tâm gì đến hành lý vali gì. Cùng lắm trong đó chỉ có vài bộ đồ để thay, vài cuốn sách hay giáo án trên trường, và chiếc laptop xách tay là giá trị. Hắn chẳng để ý đến mấy thứ đó làm gì. Có mất cũng không ảnh hưởng gì mấy... Thứ quan trọng nhất đối với hắn chính là cái thứ hình chữ nhật lớn bằng cả thân hình hắn được bọc kỹ trong một tấm vải trắng để tránh bụi. Nó ở đó, nằm sát góc tường, gần với đồng hành lý của hắn. Những thứ khác có thể mất... giáo án, laptop có thể mất, nhưng tuyệt đối không được để mất cái thứ được bọc trong tấm vải trắng này. Và thật may mắn khi nó vẫn còn nguyên đai nguyên kiện, không hư hỏng bất cứ chỗ nào.

— May là nó vẫn ổn!

Mikazuki cứ lấy làm thắc mắc mãi. Theo kinh nghiệm bước chân vào hội họa thì chỉ cần nhìn thoáng qua Mikazuki cũng đoán được thứ được bọc vải trắng đó chắc chắn là một bức tranh. Nhưng cô tự hỏi không

biết bên trong bức tranh ấy được vẽ gì mà sao trông Tsubaki dường như rất quý trọng và xem nó như là một báu vật. Liệu có phải một thứ gì đó đã giúp Tsubaki đạt được những thành tựu to lớn khi còn theo học ở Anh Quốc... điển hình cụ thể như “ Hoa anh đào đỏ” chẳng hạn. Nếu thật sự bức tranh đó là “ Hoa anh đào đỏ”, Mikazuki mong muốn được nhìn thấy nó ngoài đời thật, thay vì những cảnh quay, cảnh chụp lờ nhòe không sống động trên tivi hay báo chí.

— Minamiya – san, cái đó... tôi biết đây là vấn đề riêng tư cá nhân... nhưng tôi không kiểm soát được sự tò mò của bản thân mình nên xin được mạo phạm phép hỏi... Đó có phải là “ Hoa anh đào đỏ” không?

Bỗng nhiên, Tsubaki ngoái cổ lại, gương đôi mắt tròn nhìn Mikazuki như đang nhìn một sinh vật lạ hoặc bóng ma ai đó đang đứng phía sau Mikazuki. Cái nhìn của hắn thật sự khiến người khác phải rùng mình, đổ mồ hôi hột vì không biết ý nghĩa đằng sau cái nhìn ấy là gì.

Riêng Tsubaki, đã từ lâu rồi hắn không còn được nghe đến cái tên “ Hoa anh đào đỏ”... Từ khi nào nhỉ? Từ khi Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm kết thúc? Không... phải xa hơn thêm tí nữa, từ lúc William lần đầu tiên bước chân đến Nhật Bản, nói theo sau vô số chuyện rắc rối bắt Tsubaki phải nhúng tay giải quyết... thì hầu như hắn không còn nghe ai nhắc đến “ Hoa anh đào đỏ” nữa. Bây giờ nghe lại... hắn mới cảm thấy có cái gì đó thân thuộc tràn về trong tâm trí. Giống như mình vừa lấy lại được thứ đã mất không bằng... Cũng đúng, vì người con gái tóc tím đen đang đứng sau mình kia cũng là một người yêu thích “Hoa anh đào đỏ” của mình mà. Cô ấy yêu thích đến nỗi xin được phác họa lại bức tranh với một gam màu khác tươi tắn, yêu đời hơn. Nhưng đáng tiếc...

— Không phải... So với thứ này thì “ Hoa anh đào đỏ” của tôi chưa là gì cả. Tôi có thể bán “ Hoa anh đào đỏ” nếu có người thật sự muốn mua nó... Nhưng còn thứ này... chẳng khác chi một món bảo vật vô giá không thể sử dụng đến tiền bạc, vàng, kim cương để trao đổi!

Một bức tranh còn đẹp hơn cả “ Hoa anh đào đỏ” đã từng có cơ hội sánh ngang với các bức họa nổi tiếng trong lịch sử hội họa ư? Mikazuki thật sự tò mò muốn biết bức tranh đã khiến cho Tsubaki Minamiya, một người có khả năng cảm thụ tranh mạnh mẽ nhất cũng phải choáng ngợp và xem nó như một báu vật. Nhưng còn phải tùy thuộc vào Tsubaki có muốn công khai cho Mikazuki xem thử hay không thì lại là một vấn đề khác. Nhìn cách hắn bảo quản bức tranh bằng vải bằng keo chắc chắn như vậy... Có lẽ sẽ không dễ dàng gì khi hắn chịu mở nó ra đâu.

.....

— Nhìn chung thì mọi thứ đã được chuyển đến tư trang Minamiya một cách an toàn, cẩn thận... Phải nhỉ, vẫn còn một thứ quan trọng thứ hai cần được kiểm tra... Nó đâu rồi?

Một lần nữa, hắn lại loay hoay như mấy bà buôn chạy tới chạy lui vay tiền ngoài chợ trời. Hắn chạy sang chỗ này rồi chạy sang chỗ khác đến nỗi Mikazuki dõi theo mà muốn chóng hết cả mặt. Và sau cùng thì hắn đã chịu dừng lại.

Lần này thì là một hộp các tông khá dài có màu đỏ. Và cũng theo kinh nghiệm bao lâu nay của Mikazuki dưới thân phận là vệ sĩ nhà Tsuchimikaido. Chỉ cần liếc qua Mikazuki cũng biết đây là hộp đựng Katana. Việc hắn mang theo Katana đến Okinawa là chuyện hết sức bình thường. Nhưng Mikazuki cũng không khỏi thắc mắc tự hỏi thanh kiếm màu đỏ chứa bên trong đó có gì đặc biệt mà hắn lại xem nó vô cùng quan trọng như bức tranh cuộn trong vải kia.

— Kể ra bọn người nhà Minamiya cũng cẩn thận chu đáo thật. Ngộ nhờ nó mà bị trầy mất một miếng thì mình xin thề sẽ gây sự với toàn bộ nhà Minamiya ngay. May mắn là chúng không sao!

— Minamiya – san... đó cũng không phải là một thanh Katana bình thường đúng không?

— Đương nhiên, mấy thanh kiếm cùn mà cô hay sử dụng làm sao so được với thanh này. Nhìn thử đi, từ màu sắc, thiết kế, họa tiết, trọng lượng, tất cả đều hoàn hảo chính chu không sai lệch bất kỳ một ly nào hết. Như thế này mới gọi là kiếm chứ!

Hết bức tranh rồi bây giờ hắn ngồi đó ca tụng thanh kiếm màu đỏ của mình. Mikazuki cảm thấy chán nản uể oải và dần mất kiên nhẫn với hắn rồi. Không cần biết nó quan trọng như thế nào nhưng nếu còn làm cái bộ mặt tự mãn ấy thì ít nhiều sẽ có người ghét cho xem.

— Nếu vậy thì tức là cái thùng đằng kia cũng của anh. Và nó cũng là hàng cực kỳ quan trọng chứ gì?

Mikazuki chỉ tay về phía một chiếc thùng xộp khác đặt gần chỗ cửa ra vào. Tsubaki nghiêng mắt nhìn thử thì thấy... nó đâu phải của mình. Những thứ mình chuyển từ khu resort Light Late Night đã ở đây đủ hết rồi. Còn cái thùng ấy ở đâu ra... có trời mới biết.

— Có phải của tôi đâu. Từ nãy giờ tôi cứ nghĩ nó là của cô mà chuyển nhầm sang phòng tôi đấy chứ!

— Mặc mớ gì mà hàng cho tôi lại chuyển nhầm sang tư trang Minamiya, lại còn vào ngay phòng anh nữa chứ? Nếu nó không phải của anh... thì chắc cũng của ngài Tsubaru hay phu nhân Malisa thôi. Một lát nữa chuyển sang cho họ là được mà!

Nhắc đến ngài Tsubaru thì hẳn lại ngứa gan. Nếu quả thật kiện hàng ấy của ngài Tsubaru thì Tsubaki càng có lý do để phá hoại chút đỉnh. Cụ thể là hẳn mon men đến gần với kéo và dao trên tay. Trong đầu nổi lên ý tưởng khui ra xem bên trong có gì.

Biết được ý định đó, Mikazuki ráng sức giữ tay hẳn kéo lại.

— Không được Minamiya – san... Đồ của người khác mà anh dám tự tiện khui ra chưa được sự đồng ý như vậy, là vi phạm quyền tự do riêng tư cá nhân của người khác đó. Ở bên Anh quốc không dạy những điều này sao?

— Bên Anh không hề dạy đến mấy thứ như vậy. Quan trọng là do ý thức người dân. Cô cứ xem như ý thức của tôi bị tụt lại đằng sau rồi đi cho nó khỏe... Phải mở nó ra thì mới biết nó được gửi cho ai chứ đúng không?

Giờ có muốn ngăn cản cũng không được vì hẳn đã mở được thùng hàng trong một lần rạch dao rạch kéo duy nhất. Khi lật nắp thùng ra thì Tsubaki và Mikazuki vô tình nhìn thấy một thứ gì đó... giống như trang phục thì phải.

— Cái gì thế này? Trang phục dành cho vũ hội ư?

Tsubaki thò tay xuống lấy nó lên và giữ mạnh xuống. Nó đích thực là một chiếc áo mặc dù hình thù, họa tiết trên đó có chút hơi quái dị lạ lùng. Một chiếc áo khoác bên ngoài với phần vạt dài đến đầu gối là ít. Phong màu chủ đạo là trắng, hai ren đường viền hai bên chỗ khuya cài là vàng và xám nhẹ. Ống tay áo dài một nửa trắng và đen nối liền với ống tay áo tạo thành hai lớp. Điểm đặc biệt ở chiếc áo khoác này là phần nón nổi đằng sau có phủ một lớp lông thú màu xám đậm trông cứ như bộ đồ tuyết mà người ta vẫn thường hay mặc trên những đỉnh núi Alaska băng phủ quanh năm. Đó là chưa kể đến mớ dây dợ trang trí bên dưới phần vạt càng khiến cho chiếc áo càng thêm dị hợm.

Vừa mới liếc mắt qua một lần, Tsubaki đã nhăn mặt không muốn tưởng tượng ra nếu có người mặc nó thì sẽ trông quái đản như thế nào.

— Cái thể loại trang phục gì mà sắc mùi manga với anime thế này? Đồ cosplay ư? Đừng có nói là của Tsukusa nee mà chị ấy quên mang theo đấy nhé!

Mikazuki nhìn vào bên trong thùng hàng thì phát hiện ra bên dưới chiếc áo khoác trắng ấy có một bức thư nho nhỏ. Cô nhấc nó lên, lật mặt đằng sau xem thử ai là tác giả của kiện hàng này.

— Minamiya – san, không phải gửi cho Tsukusa nee đâu. Nó chính xác là gửi cho anh đấy!

— Hả? Cái gì? Cô vừa phát ngôn cái gì vậy hả? Gửi cái thứ lờ lợc này cho tôi?

— Thật mà, anh xem, tên anh ghi rõ ràng rành rành trên này đây nè!

Nhìn xuống bức thư thì đúng là có ghi tên mình trong mục người nhận. Vậy thực sự món hàng này là dành cho mình. Tất cả mọi thứ, kể cả chiếc áo khoác nón lông lờ lợc cosplay này.

— Không đề tên người gửi sao?

— Không thấy. Nhưng nếu mở ra đọc thử thì có lẽ ta sẽ biết được chút thông tin về người gửi không biết chừng!

— Cũng chẳng còn cách nào khác. Cô thử mở ra xem ai gửi cái đồng hồ tạp này cho tôi? Và mục đích của mấy món đồ này là gì?

Được sự cho phép từ chủ nhận kiện hàng, Mikazuki bắt đầu bóc thư mở ra xem thử. Ấn tượng đầu tiên của cả hai người về bức thư chính là họa tiết một nhân vật anime nào đó không rõ dán ở góc đầu. Kế theo sau là hàng chữ nghĩa vừa đẹp vừa nắn nót đến cuốn hút người đọc ngay từ cái nhìn đầu tiên.

— “Thân gửi Tsubaki – dono. Vì trận chiến sắp đến chúng ta sẽ phải giao chiến trên môi trường nước biển và cái lạnh của tuyết muối. Nên Hanabi đã chuẩn bị sẵn cho ngài một bộ trang phục vừa chống độ ẩm cao vừa chống được cái rét. Hanabi đã thiết kế nó dựa theo một nhân vật trong game online mà khi xưa mình từng đứng top server Hàn Quốc, và mất tổng cộng là ba đêm liên tiếp không ngủ mới có thể hoàn thành được nó đúng trước thời hạn. Hanabi mong Tsubaki – dono sẽ mặc bộ trang phục đó đứng trên đấu trường cuối cùng. Để mọi người có thể thấy được hình ảnh của một vị Samurai cách tân là như thế nào... À không phải... Ngài bây giờ đâu còn là Blade Master nữa... chính xác hơn là một God Slayer mới đúng chứ”... Toàn bộ thư là như vậy!

Đáng lý ra khi nhìn thấy bộ đồ thì Tsubaki phải nghĩ ngay đến Hanabi mới đúng. Quả nhiên chỉ duy nhất con bé mới có mấy ý tưởng cosplay như thế này.

Áo thì may rồi, cũng gửi đến tận đây rồi. Đó là chưa nói đến việc Hanabi dày công tốn sức để làm nó ra cho mình. Tsubaki đâu còn sự lựa chọn nào khác là khoác nó lên người đúng như tâm nguyện của con bé... Mặc dù hần có hơi chút miễn cưỡng.

— Thiết tình, con bé Hanabi này luôn làm những chuyện không ai khiến. Kể cả chiếc áo Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư ba năm trước hay chiếc áo Haori đồ kỳ Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm vừa rồi nữa... Nhắc mới nhớ, chiếc Haori ấy chẳng may bị rách tươm sau khi đấu với Hajima... Vậy là con bé may bộ mới này thay cho cái đó ư?

— Hanabi – chan vẫn thường hay thiết kế trang phục cho tất cả thành viên ba gia tộc mà. Ngay cả Chisaki cũng nhiều lần nhờ cô bé may vài chiếc áo Kimono. Hanabi – chan quả thật là một cô bé có đôi tay rất thần kỳ!

Mikazuki lấy trong kiện hàng ra những phần còn lại của bộ trang phục. Chúng được xếp vô cùng vuông vức, thẳng tươm, còn toát lên một hương thơm nồng nàn của chất liệu vải mới và đưa chúng cho Tsubaki.

— Minamiya – san, sao anh không mặc thử xem liệu nó đã ổn chưa? Nếu không vừa chỗ nào thì chúng ta phải nhờ Hanabi – chan chỉnh sửa lại gấp. Thời gian không còn nhiều nữa đâu!

Mikazuki nói đúng. Cần phải thử trước để xem còn chỗ nào cần chỉnh sửa hay không thì gửi trả về cho Hanabi gấp. Tsubaki đành nuốt cay đắng vào trong. Nhận lấy bộ trang phục và thẳng tiến về phía nơi có thể dùng để thử đồ.

.....

Vài phút tiếp theo, trong khi Mikazuki đang dọn dẹp thùng kiện hàng do Hanabi gửi đến thì bất chợt cánh cửa phòng tự động kéo sang một bên.

— Cũng không đến nỗi khó chịu như tôi nghĩ. Cô thấy thế nào?

Thấy thế nào ư?... Mikazuki dường như hóa thành tượng đá khi chứng kiến ngay trước mắt mình là một minh tinh màn bạc... không, phải là ở cấp độ cao hơn. Một diễn viên tài tử xứng đáng Hollywood với vẻ lãng tử, đẹp trai thu hút phái nữ. Mái tóc xù chĩa nhọn như nhím của hần. Đôi mắt lạnh lùng thờ ơ hờ hững như luôn hướng về một nơi vô cực nào đó phía xa chân trời. Hần khoác trên cơ thể chiếc áo khoác trắng nón cổ lỏng mà mình đã chê khi nãy. Nhưng lần này là trọn bộ với thêm một chiếc áo sơ mi cao sát cổ màu đen được làm bằng chất liệu vải cứng bên trong. Một chiếc quần tây cùng màu với chiếc áo đen bên trong, có những họa tiết vuông khá kỳ lạ và bí ẩn. Điểm đặc biệt của chiếc quần tây này là được làm bằng vải thun, cho phép co giãn tự do, tạo điều kiện thuận lợi đến mức tối ưu cho cơ thể linh hoạt thoải mái. Cuối cùng là một đôi bốt màu trắng cao cổ và chắc chắn. Đi đôi bốt ấy giúp cho chủ nhân vừa cao hơn là một, mà cũng khiến họ trông ngẫu hơn. Đó là tổng thể về bộ trang phục của God Slayer mà Hanabi đã thiết kế riêng cho Tsubaki.

Mikazuki bị vẻ ngẫu của hắn thu hút đến mức không quan tâm đến mọi thứ xung quanh nữa. Thậm chí là câu hỏi của Tsubaki cũng không nghe thấy để trả lời.

— Oi, có nghe tôi nói gì không đó phò tóc tím?

— Hả... à vâng... trông nó rất vừa với anh nhỉ. Hanabi – chan khéo tay ghê đó chứ!

Hắn đưa tay đưa chân nhìn tổng thể bộ trang phục. Mặt mày tỏ vẻ không ưng ý cho lắm.

— Thoải mái thì thoải mái thật. Nhưng Hanabi lấy số đo của tôi từ ba năm trước chứ không phải thời gian gần đây. Ba năm trước với cùng một số đo mà vẫn mặc vừa. Điều này chứng tỏ ở bên Anh, mình chẳng cao lên hay béo được gì hết. Nghĩ đến mà có phần hơi tủi thân!

Mikazuki tiến đến trước hắn. Hai tay nhẹ nhàng chạm lên phần cổ áo, bẻ ngược ngược cho nó thẳng đứng lên giống với hướng dẫn Hanabi đã viết sẵn ở mặt sau của bức thư. Mikazuki nở một nụ cười nhẹ. Từng cử chỉ, hành động của cô ấy, dù là nhỏ nhất nhưng cũng chính xác đến từng ly. Ở góc cạnh là người thứ ba, Mikazuki có khác nào một cô vợ hiền tần tảo đang chỉnh lại quần áo cho chồng mình trước khi ra khỏi nhà đâu chứ. Một người vợ tuyệt vời mà đã là một thằng đàn ông thì ai ai cũng mong muốn có được.

— Tuy không hiểu cơ chế của bộ trang phục này lắm, nhưng nếu Hanabi – chan có dặn là bẻ cổ áo đứng lên thì xem như đúng rồi!

Chuyển hướng một chút sang Thiên Chiếu Gia Trang phiên bản Okinawa. Cái ngày tuyết muối rơi phủ đầy sân thì không biết liệu có ai đó lại ngồi uống sake thưởng lãm những bông hoa tuyết nhẹ nhàng rơi xuống hay không? Nhưng đối với gia chủ của Thiên Chiếu Gia Trang thì có. Chỉ cần mới bước chân vào căn phòng là đã có thể nghe thấy nồng nặc mùi rượu sake thoang thoảng khắp nơi.

Choang

Và không biết đã xảy ra chuyện gì mà ngay trong căn phòng ấy cất lên âm thanh loang choang của một thứ gì đó vừa bị rớt xuống đất... Đó là một chén rượu còn nguyên vẹn vừa đổ ra sàn, làm cho rượu bên trong chảy lênh láng. Tiếp đến là vẻ bàng hoàng thất thần trên gương mặt của cả Hajima lẫn Chisaki. Nhìn những giọt mồ hôi hột cùng đôi mắt căng tròn sợ hãi... có vẻ như họ vừa nghe được một điều gì đó vô cùng khủng khiếp.

— Chuyện... chuyện này... ngài nói thật ư? Không đùa đó chứ?

— Ừ!

Đối lập với biểu hiện của hai thống lĩnh thì ngài Akifusa vẫn bình chân như vại, vẫn tiếp tục ngậm tẩu thuốc, nâng chén rượu sake của mình lên và ung dung tự tại. Sự bình tĩnh của ngài cũng là một nguyên nhân khiến hai người họ cảm thấy ái ngại.

— Đó là toàn bộ những gì mà các người thắc mắc trong lòng. Sao? Vừa ý người rồi chứ Hajima – bou?

Vì quá bàng hoàng nên Hajima thiếu chủ không giữ nổi bản thân, cậu ta đứng bật thẳng dậy ngay sau khi nghe được sự thật. Để rồi giờ đây sự hoảng loạn, sợ hãi hiện hết lên trên gương mặt cậu ấy khiến... chính bản thân mình cũng không dám tin vào chính bản thân mình... không dám tin những gì mình vừa nghe được chính là câu trả lời mà mình đang tìm kiếm.

— Không thể nào... lời nguyện của mối nhân duyên giữa sư tổ Minamiya và cháu gái thần biển... giống như một con rắn dù có chặt nát đầu thì nó vẫn còn sống và bám riết lấy vận mệnh của họ. Akifusa – sama... ngài thật sự đã kể hết tất cả cho Tsubaki rồi sao?

— Phải, đầy đủ không thiếu một chi tiết. Tương tự khi ta đang kể cho người và Chisaki – bou lúc này vậy!

— Thế... Tsubaki đã phản ứng như thế nào sau khi nghe được chuyện ấy?

Ngài Akifusa nhẹ nhàng hạ chiếc tẩu thuốc ẩm xuống, miệng thổi ra làn khói hư mờ khắp căn phòng.

— Khác hoàn toàn với phản ứng của người và Chisaki – bou. Ít ra thì nó cũng biết giữ bình tĩnh hơn, không thể hiện ra ngoài mặt... Hoặc cũng có thể nó đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho tình huống này từ rất lâu rồi. Dù sao thì Tsubaki – bou, cũng là Tsuneharu tái sinh kia mà!

— Nhưng sau cùng thì sự thật vẫn vô cùng khủng khiếp... sự thật về cháu gái thần biển...

— Phải, dù các người có bắt đầu oán trách số phận, oán trách định mệnh hay thậm chí là oán trách thần linh chúng ta thì sự thật vẫn không thể thay đổi. Lý do vì sao lại có cấm luật “ không được yêu cháu gái thần biển” không phải vì ranh giới giữa thần linh và con người, mà là bản thân cháu gái thần biển đã có vấn đề sẵn từ trước. Vậy thì ngay từ đầu... khi Tsubaki – bou làm theo di nguyện của Tsuneharu, yêu Lumina... đã là một con đường không bao giờ đến được với sự hạnh phúc mà mình mong muốn!

Bỗng nhiên Chisaki chợt nhớ ra một việc vô cùng quan trọng. Một việc mình đã gây nên nhưng đáng lẽ ra mình không nên khơi mào nó mới đúng. Trong tâm trí Chisaki bây giờ, chỉ muốn chạy đến đó thật nhanh, thật gấp để có thể thay đổi những gì mình đã gây ra. Cụ thể hơn, cô cung chủ nhỏ đứng dậy và tiến thật nhanh ra khỏi cánh cửa.

— Chisaki!

Hajima thiếu chủ nhanh chóng đuổi theo và đã kịp thời giữ lấy cổ tay cô ấy.

— Chisaki, em tính đi đâu vậy? Bên ngoài tuyết muối vẫn còn rơi không ngớt kia!

— Làm ơn thả em ra Hajima – kun, em phải đến đó thật nhanh... phải đến đó thật nhanh để không còn chuyện gì đáng tiếc xảy ra nữa?

— Đến đó? Lẽ nào em định...

Chisaki không vùng vẫy, không chống cự để thoát khỏi bàn tay của Hajima. Nhưng bản thân Chisaki cũng trở nên lặng thinh không nói thêm bất cứ tiếng nào. Cũng chính vì sự im lặng ấy mà Hajima thiếu chủ càng phiền muộn hơn. Chẳng hiểu Chisaki đang muốn làm gì, đang suy nghĩ đến điều gì.

— Em nghĩ mình có thể làm được điều này ư? Mỗi nhân duyên của họ được chỉ định từ kiếp trước, từ khi tổ sư Minamiya đem lòng yêu cháu gái thần biển cho đến tận thế hệ hậu thế vẫn giữ nguyên vòng lặp của lời nguyện. Chúng ta không có quyền chen ngang vào vận mệnh lớn như vậy... Không, phải nói là khả năng của chúng ta chưa đủ để xen vào vấn đề ấy!

— Nếu vậy... thì em phải làm thế nào đây?

Chisaki khẽ ngoảnh mặt lại nhìn Hajima. Chẳng thiếu chủ trẻ càng đau đớn hơn khi chứng kiến những giọt nước mắt ướt đầm bờ mi, chảy dài trên đôi gò má xinh xắn đáng yêu ngày nào của cô ấy. Nỗi đau trong trái tim Chisaki hiện giờ còn lớn hơn gấp trăm lần so với Hajima. Hajima hiểu rõ điều ấy... nhưng chính bản thân chàng cũng không biết phải làm như thế nào.

— Nếu như em sớm biết... người cá không thể chết... thì em đã không làm như vậy. Tại sao... tại sao người cá lại không thể chết kia chứ? Tại sao một định lý đơn giản như thế mà em không hề nghĩ đến... Vậy thì từ trước đến nay... những cố gắng của Tsu – kun khi muốn được sống một cuộc sống hạnh phúc yên bình đến cuối đời với Lumina đều là vô ích sao?

Hajima không biết làm gì ngoài việc ôm chặt Chisaki vào lòng... không biết làm gì ngoài việc dùng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa lên mái tóc tím của cô ấy, an ủi vỗ về và muốn gánh vác một phần nỗi đau đè nặng lên linh hồn Chisaki.

— Đúng. Người cá không bao giờ chết. Theo nghĩa đen thì đúng là như vậy!

Ngài Akifusa một lần nữa hạ chiếc tẩu thuốc trên tay xuống. Nhưng lần này, làn khói thuốc thoát ra từ miệng ngài một cách từ tốn. Như kiểu chính người hút cũng đang thể hiện tâm trạng của mình. Akifusa ngoảnh mặt ra khu vườn bên cạnh, ngoảnh mặt về phía những hạt tuyết muối trắng đang lất phất rơi trên bầu trời đêm.

— Về cơ bản, người cá, hay còn được biết đến với cái danh “cháu gái thần biển”. Chỉ cần cái tên cũng đã đủ chứng minh dòng máu nhân ngư chính là dòng máu của Susanoo. Rất nhiều truyền thuyết tương truyền

rằng nếu ăn được thịt hay uống máu người cá thì sẽ trường sinh bất lão. Những truyền thuyết ấy không hẳn là không có cơ sở khi máu của nhân ngư là máu của thần. Bản thân nhân ngư đã thuộc loại bất tử sẵn. Hay nói một cách khác... người cá, sẽ không bao giờ bị già đi theo năm tháng. Dù có là một trăm năm, một ngàn năm hay cả một thiên niên kỷ... nhân ngư vẫn sẽ tiếp tục sống với hình dáng hiện tại...sống như một vị thần!

Vậy ra đó chính là sự thật... sự thật đằng sau cấm luật không được yêu người cá mà cả ba gia tộc đều mang nặng tư tưởng. Vì bản chất người cá không thể già đi theo năm tháng, không thể chết vì tuổi trừ khi bị giết. Nếu là như vậy, thì quả thật con đường mà Tsubaki đã lựa chọn ngay từ đầu đã không thể mang đến cho hắn niềm hạnh phúc trọn vẹn. Cứ thử tưởng tượng xem, được chung sống với người mình yêu thương, đó quả là một niềm hạnh phúc vô giá trong cả cuộc đời của một con người. 5 năm sau họ vẫn yêu nhau nồng nàn. 10 năm sau, 20 năm sau, 50 năm sau, nhưng chỉ cần thêm 30 năm nữa, rất có thể chỉ còn lại một người. Phải... chỉ còn lại có một người... một người không thể chết vì tuổi đời dài hơn người kia. Yêu nhau suốt 80 năm để rồi chỉ còn lại mỗi một mình mình sống sót... thử hỏi, đó có phải là niềm hạnh phúc thật sự hay không?

Ôm Chisaki trong tay, trái tim Hajima cũng dần se thắt lại khi từng lời ngài Akifusa khắc sâu trong tâm trí. Chàng thiếu chủ trẻ cũng không thể ngờ rằng số phận của Tsubaki lại nghiệt ngã khó khăn như vậy. Hajima thiếu chủ... đột nhiên phát hiện ra một điều.

_ Khoan đã, nếu thật sự người cá không thể chết, người cá là bất tử, thế thì cái chết của Lumina, ngài giải thích chuyện này thế nào đây Akifusa – sama?

_ Chẳng phải ngươi chỉ muốn biết lý do vì sao không được yêu cháu gái thần biển thôi ư? Ta không nhớ là đã giao kèo sẽ kể hết mọi chuyện về Lumina ba năm trước!

.....

_ Tsubaki đã biết chuyện này, nhưng vẫn không chịu thừa nhận bản thân mình yêu Lumina là sai... Lẽ nào... cậu ta bất chấp cả sự trở ngại đó, bất chấp lời nguyện, bất chấp ranh giới giữa thần và người thường để tiếp tục yêu Lumina? Akifusa – sama, lẽ nào Tsubaki...

_ Phải, đúng như ngươi nói Hajima – bou... Ngay từ đầu, Tsubaki – bou cũng đã từ bỏ niềm hạnh phúc của chính mình để được sống trọn đời cùng người con gái mình yêu thương. Từ bỏ sự tự do của mình để gắn kết với lời nguyện của tổ tiên... Nó đã một mình tự gánh vác lấy tất cả... một mình gánh lấy nỗi đau đớn mà không một ai có thể gánh nổi!

.....

Quay về tư trang Minamiya. Bầu không khí xung quanh Mikazuki và Tsubaki có tiến triển tốt hơn khi nàng công chúa tóc tím đen vẫn tiếp tục kiểm tra bộ trang phục ra chiến trường hắn đang thử. Những cử chỉ, hành động nhẹ nhàng. Những vẻ đẹp lung linh trên người con gái ấy. Mái tóc tím đen dài suôn mượt óng ả, phảng phất đâu đây mùi hương bất tận của biển, của rừng, của gió. Bờ môi nhỏ xinh khi nở nụ cười thật quá đẹp. Và cả đôi mắt xanh như biển cả với hàng mi dài trông vô cùng cuốn hút... Trong phút chốc, Tsubaki dường như bị nét đẹp ấy mê hoặc, chiếm hữu lấy lý trí và tinh thần. Hắn không ngờ rằng đứng gần nhau thế này, trông cô ấy thật đẹp.

_ Đôi bao tay này vừa giữ ấm, vừa giúp không bị trơn khi cầm Katana. Tốt hơn hết là anh đừng tháo nó ra khi đang chiến...

Khi Mikazuki ngược lên thì nàng mới nhận ra rằng khoảng cách giữa mình và hắn giờ đây chỉ còn là cái nhìn từ đôi mắt. Mikazuki có thể nhìn thấy rất rõ ánh mắt lạnh lẽo hững hờ của hắn bị che đi phần nào bởi mái tóc và ngược lại, Tsubaki cũng có thể nhìn rõ được màu xanh tươi mát như cơn sóng đang rì rào ngoài biển cả sâu thẳm trong đôi mắt Tsubaki. Khoảng cách của họ gần như thế đấy... gần đến mức Tsubaki có thể cảm nhận thấy hơi thở của Mikazuki... có thể nghe thấy nhịp đập từ con tim. Hắn tự hỏi... cái cảm xúc trong mình bây giờ là như thế nào? Cái cảm giác hồi hộp, thấp thỏm vì chính con tim mình cũng không làm chủ được nhịp đập. Tại sao trong mắt Tsubaki, Mikazuki không khác gì một thiên thần... và tại sao... hắn lại suy nghĩ đến việc chỉ muốn có Mikazuki ở mãi bên cạnh mình như hiện giờ?

_ Minamiya – san...

Giờ đây, lý trí của Mikazuki lẫn Tsubaki đều có chung hai từ để diễn tả “ trống rỗng”. Họ không còn để ý đến mọi thứ xung quanh nữa, mà để cơ thể tự thích ứng với hoàn cảnh hiện tại. Cụ thể hơn, khoảng cách của họ đã gần nhau rồi, nay còn muốn tiến gần hơn nữa... tiến gần hơn để đôi môi có thể chạm vào nhau... tiến gần hơn để bức tường ngăn cách hai người bị phá vỡ... tiến gần hơn để có thể cảm nhận trái tim mình đang khao khát điều gì.

Con tim Mikazuki bỗng dưng đập lên một nhịp khác lạ, trật với nhịp điệu bình thường của tim. Kể đến là một cơn đau đầu kinh khủng hoành hành Mikazuki trong đau đớn. Nàng công chúa tóc tím bỗng nhiên tránh xa khỏi Tsubaki, hai tay ôm lấy đầu, cả cơ thể khẽ gục xuống cùng những giọt mồ hôi xuất hiện trên má.

_ Phò tóc tím... cô làm sao vậy hả? Đây...

Tsubaki cảm thấy có điều gì đó không ổn, nên cũng nhanh chóng đỡ lấy cô ấy. Khi chạm vào Mikazuki, Tsubaki hiểu ra rằng mối lo của mình không phải thừa. Nét biểu hiện của sự đau đớn hiện lên trên gương mặt. Cả cơ thể có hơi lạnh ngắt. Kể cả việc những giọt mồ hôi trộm thoát ra ngoài một cách bất thường. Hẳn tự hỏi có phải do căn bệnh rối loạn notron mà cô ấy vốn dĩ đang mắc phải tái phát hay không? Nhưng hẳn lập tức bác bỏ khả năng đó vì chính Chisaki dám khẳng định với mình rằng căn bệnh ấy đã được chữa trị hoàn toàn dứt điểm. Nhưng dù là lý do gì... thì không thể để tình trạng như vậy tiếp tục nữa. Nhìn cảnh Mikazuki quặn mình trong cơn đau... Tsubaki cũng không chịu đựng nổi.

Trong cơn đau đầu, không hiểu sao tâm trí Mikazuki lại hiện lên một số hình ảnh khá mập mờ kỳ dị. Hình ảnh về một vùng biển ngập tràn trong màu đỏ của máu... Không, chính xác hơn là trên đất liền bao phủ bởi tuyết muối trắng nhuộm màu đỏ của máu. Bầu trời cũng tối đen không có nổi một tia nắng mặt trời... Một người con trai tóc xĩa nhọn như nhím khoác trên mình chiếc áo Haori vàng kim nhưng cũng không thể tránh khỏi màu đỏ. Cả gương mặt anh ta lấm lem thứ màu đỏ ấy. Đôi tay anh ta nâng thanh kiếm run lên từng đợt. Đôi mắt anh ấy phủ dưới mái tóc dài nhưng vẫn có thể thấy được hai hàng lệ cứ lăn trên má không ngớt vì lưỡi kiếm sắc nhọn đã đâm xuyên qua tim của một người con gái... Đây chẳng phải là giấc mơ của Mikazuki cách đây mấy ngày trước ư? Phải... trong chuyến dã ngoại cùng trường, Mikazuki đã mơ thấy cảnh tượng này và cho rằng đó là một cơn ác mộng kinh khủng nhất.

Bây giờ, những hình ảnh ấy một lần nữa lại xuất hiện mặc dù Mikazuki còn đang thức... Như thế có nghĩa là gì?

_ Chịu khó một chút, tôi sẽ đưa cô đến chỗ bác sĩ của nhà Minamiya!

_ Đừng... Minamiya – san!

Ngay khi Tsubaki tính bế xốc Mikazuki để có thể phi thẳng đến chỗ bác sĩ, nhưng cô ấy đã kịp giữ chặt lấy tay áo hắn, ngó ý không muốn hắn làm làm thế.

_ Xin đừng làm phiền mọi người trong tư trang Minamiya. Tôi không muốn chỉ vì tôi mà làm ảnh hưởng đến công việc của họ!

_ Đây, lo cho bản thân mình một chút đi... Cô đang có vấn đề đó!

_ Tôi sẽ ổn thôi... sẽ ổn lại thôi!

Mikazuki đã nói thế thì Tsubaki sẽ tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy. Nếu như không gọi người đến giúp thì chí ít cũng hãy để hắn ở lại đây... ở bên cạnh Mikazuki cho đến khi cô ấy bình phục trở lại.

Có Tsubaki bên cạnh thật tốt. Chỉ có điều Mikazuki vẫn còn phân vân hoài nghi về giấc mơ của mình. Người con trai trong tiềm thức ấy... tuy không thể thấy rõ được mặt, nhưng cô vẫn cảm giác như mình có quen biết với anh ta... Không, phải nói chính xác hơn là cô định ninh người con trai mặc chiếc áo Haori vàng kim trong giấc mơ ấy là Tsubaki. Nếu thật sự người trong cơn ác mộng đó là Tsubaki... Mikazuki cũng không thể lý giải bản thân mình đang bị vấn đề gì nữa.

Quay ngược trở lại Thiên Chiếu Gia Trang... Không... không cần thiết phải vào bên trong Thiên Chiếu Gia Trang, vào trong căn phòng của ngài Akifusa nữa. Vì buổi diện kiến của Hajima thiếu chủ và Chisaki đã

chấm dứt. Chỉ đáng buồn ở chỗ câu trả lời họ nhận được không phải điều mà họ thật sự muốn nghe.

Cùng dạo bước trên những bậc thang ra khỏi mảnh đồi rừng. Hajima và Chisaki cùng chìm đắm cảm xúc nồng nàn vào những hạt tuyết muối trắng rơi phủ hết toàn bộ khung cảnh xung quanh. Chisaki... cô cúi đầu nhỏ bồng dừng dừng lại. Đôi mắt cô ấy cứ chăm chăm hướng xuống một màu trắng duy nhất dưới chân mình mà không dám ngẩng lên nhìn Hajima nữa là.

— Chisaki... em vẫn còn để tâm đến chuyện đó phải không?

— ... Em biết làm gì tiếp đây Hajima – kun? Em đã lỡ làm một việc mà đáng ra mình không nên làm mất rồi. Có lẽ nào... có lẽ nào đây mới chính là nguyên nhân chính dẫn đến cái chết của em mà ngài Akifusa đã cảnh báo chẳng?

Hajima giật tròn đôi mắt. Chàng thiếu chủ trẻ nắm chặt lấy đôi tay Chisaki với thái độ rất dữ dội.

— Em vừa nói gì? Cái chết của em? Như vậy là sao?

— Vào ngày đầu tiên chúng ta diện kiến ngài Akifusa sau khi bước chân lên Okinawa. Akifusa – sama đã cảnh báo em nếu như vẫn tiếp tục giữ bí mật thì một ngày nào đó Tsu – kun sẽ giết chết em. Cậu ấy cũng sẽ giết anh và tự mình đâm đầu vào cuộc chiến với Susanoo – sama với tinh thần bất ổn... Để rồi kết quả chính Tsu – kun cũng bị Susanoo – sama giết chết... Đó là cái kết dành cho ba thống lĩnh tối cao của ba gia tộc!

— Chisaki, tại sao chuyện quan trọng như vậy bây giờ em mới chịu nói cho anh biết? Nó không đơn thuần là liên quan đến sự sống chết của chúng ta, mà còn liên quan đến tính mạng của rất nhiều khác!

— Em biết chứ... em biết đây là vấn đề giữa ba thống lĩnh, và rất có thể sẽ ảnh hưởng đến những người khác. Chỉ vì em không muốn vì chuyện này mà mọi người tỏ ra cảnh giác, nghi ngờ Tsu – kun... Em muốn... tự mình thương lượng với Tsu – kun... Họ chẳng nếu cậu ấy có nổi giận... thì em... em đã sẵn sàng để đón nhận sự trừng phạt từ cậu ấy. Chỉ một mình em thôi... vậy thì sẽ không có ai phải chịu liên lụy nữa!

Một cô gái nhỏ, thân thể nhỏ, nhưng trái tim, linh hồn và trách nhiệm lại vô cùng cao cả. Đến phút cuối Chisaki vẫn muốn mình là người gánh chịu mọi trọng trách. Kể cả nếu có chết thì cũng sẽ chết một mình, không muốn gây phiền hà đến bất kỳ ai.

Nhận ra được điều ấy, Hajima thiếu chủ càng ôm chặt Chisaki vào mình hơn. Ôm chặt cô ấy, siết vòng tay thật mạnh như muốn nghiền nát những mảnh xương trong cơ thể bé nhỏ ấy. Ôm thật chặt để Chisaki không bao giờ rời xa khỏi mình. Vì nếu để cô ấy biến mất... thì chắc chắn Hajima cũng sẽ trở thành một Tsubaki thứ hai mất... Hajima cần phải bảo vệ người mình yêu thương bằng tất cả mạng sống lẫn linh hồn của mình.

— Đủ rồi Chisaki... Chẳng phải anh từng nói em hy sinh bản thân mình như thế là đủ rồi ư? Vì từ bây giờ trở đi, đã có anh ở bên cạnh em rồi. Không cần phải cố gắng tự trách bản thân mình vì những gì đã xảy ra. Chisaki... dù cho có phải bán linh hồn cho ác quỷ, dù cho cả thân xác này có bị mục rữa dưới đáy đại dương sâu thẳm. Anh cũng nhất quyết không để em phải chết... Nhất quyết không để Tsubaki đụng đến một sợi tóc của em. Anh không cho phép điều đó xảy ra... không bao giờ!

— Hajima – kun...

Chisaki cảm nhận được sức mạnh của Hajima đang muốn siết vụn xương mình ra. Nhưng cô biết Hajima không có ý khiến cô bị thương. Chỉ là cậu ấy đang sợ... Phải, Hajima sợ rằng mình sẽ mất Chisaki vào một ngày nào đó và trở nên lầm đường lạc lối giống như Tsubaki. Không thể bảo vệ được người mình yêu thương... Hajima không muốn điều đó xảy ra. Cái cảm giác đau đớn, day dứt, dằn vặt mà Tsubaki đã từng trải... Chàng thiếu chủ trẻ cho rằng có lẽ... mình sẽ không đủ can đảm để vượt qua được điều ấy.

— Thiệt tình... anh ôm em chặt quá... Hajima – kun...

Vừa cất tiếng nói nhưng đôi bờ mi Chisaki không thể không trào nước mắt. Nỗi đau thể xác này có là bao so với những gì mà chúng ta đang phải gánh chịu.

Thời điểm hiện tại là 21h30 phút. Địa điểm tư trang Minamiya trên bán đảo Okinawa. Thời tiết: tuyết muối vẫn còn đang rơi rất nhiều như tuyết thật trên đỉnh núi Phú Sĩ. Nếu có ngược mắt lên bầu trời cũng chẳng thể nào đoán được hiện đang là ban ngày hay ban đêm. Chỉ còn cách nhìn vào đồng hồ treo trong nhà thì may ra còn tính toán được thời gian... 21h30, vậy là đã gần hết một ngày rồi còn đâu. Loay hoay một chút mà đã đêm mất rồi... Không biết rồi trận chiến ngày mai sẽ như thế nào đây?

Đó là chuyện của ngày mai... quan trọng là bây giờ, tình hình của Mikazuki như thế nào mới là quan trọng... Như thế nào nhỉ? Hình như có âm thanh nước tràn từ phía trong nhà tắm. Những gì ta có thể thấy được là lớp khói nghi ngút bốc lên khắp nơi vì nước nóng. Kế tiếp theo đó là cảnh người con gái ngâm cả cơ thể trong bồn tắm nước nóng gỗ. Người con gái sở hữu nước da trắng, mịn màng. Một mái tóc tím dài suôn mượt cực kỳ tao nhã. Chưa kể đến những giọt nước nóng còn vương lại trên mái tóc và làn da cô ấy càng khiến người con gái đó thêm phần duyên dáng thẹn thùng.

— Mikazuki... nước đã đủ ấm chưa? Có cần tăng thêm nhiệt độ không?

— Dạ... dạ không cần đâu, như thế này là được lắm rồi ạ!

— Thế thì tốt. Cô để quần áo thay của cháu bên ngoài này nhé!

— Vâng... cháu cảm ơn Malisa – sama!

Malisa... tên đầy đủ là Malisa Minamiya, hay còn được biết đến với thân phận quý phu nhân nhà Minamiya, là người phụ nữ đã sinh ra hai đứa trẻ một trai một gái. Đứa con gái tên Tsukusa Minamiya đã từng làm cung chủ Minamiya một thời gian và hiện tại thì đang điều trị bệnh bên Anh. Đứa con lại đang làm thống lĩnh tạm thời nhà Minamiya mang tên Tsubaki Minamiya, thiên tài kiếm thuật với kỹ năng sát thương kiếm danh bất hủ truyền, và đồng thời cũng là cha đẻ của bức họa “ Hoa anh đào đỏ ” từng có cơ hội sánh ngang với những bức tranh nổi tiếng trong thế giới hội họa xuyên suốt chiều dài lịch sử.

Quý phu nhân tối cao đứng bên ngoài phòng tắm, bà ấy lo chuẩn bị quần áo thay cho Mikazuki sau khi cô tắm xong. Khi nghe Mikazuki sử dụng kính ngữ để giao tiếp với mình. Trong lòng bà cảm thấy có chút không hài lòng lắm.

— Không được. Không cần phải thêm hai chữ sama phía sau tên cô đâu Mikazuki. Có thể ông nhà cô muốn được kính trọng, nhưng bản thân cô thì không cần những quy củ như vậy!

— Thế... cháu nên gọi cô bằng gì ạ?

— Hừm... để xem nào... gọi cô là Okaa – san đi!

Nghe đến hai chữ Okaa – san, mặt mũi Mikazuki đã đỏ phừng phừng lên như cặp nhiệt kế muốn cán đến mức cao nhất của độ sôi. Cô xấu hổ đến mức tự up mặt xuống nước.

Từ bên ngoài chỉ cần nghe được âm thanh phát ra bên trong, phu nhân Malisa có thể hiểu được ngay tâm tư cảm xúc của Mikazuki thế nào. Đúng như những gì mình liên tưởng, phu nhân đưa tay lên che miệng cười khúc khích một cách thích thú.

— Mikazuki... nói thật lòng, cô đã từng nghĩ nếu một ngày nào đó cháu hay Chisaki trở thành con dâu của mình thì thật tốt. Nếu lấy vợ có thể khiến cho thằng con trai nhà cô đỡ bất trị hơn một chút thì cũng đáng. Tsu - kun quả là một đứa lảm rắc rối ha!

Nghe đến cái tên Tsubaki... nghe đến cái tên đã khiến tâm trí mình loạn nhịp, Mikazuki có chút hơi phiền muộn. Vì nó khiến cô nhớ đến hoàn cảnh của Chisaki. Đến bây giờ cô cũng không nghĩ rằng mình lại có thể vượt qua cả Chisaki...

— Cô ơi... tại sao lại là cháu mà không phải Chisaki? Nếu xét vì góc độ thời gian thì Chisaki đã ở bên cạnh Minamiya – san từ rất lâu rồi. Trước khi cháu xuất hiện nữa là. Vậy thì tại sao cô lại chọn cháu hay Chisaki mà không phải chỉ một mình Chisaki thôi ạ? Liệu có phải vì... cháu rất giống với Lumina không?

Phu nhân hiểu ngụ ý đằng sau câu hỏi của Mikazuki là như gì. Người chỉ tựa lưng vào vách cửa, trên môi nở một nụ cười nhẹ như thấu hiểu được nỗi lo lắng của con bé.

— Lần đầu tiên cô gặp cháu, chính cô cũng không thể ngờ rằng cháu lại giống với Lumina đến chừng ấy. Chỉ cần thay đổi mái tóc đỏ ngắn ngang vai thì có bán cả tư trang Minamiya thì cô vẫn cho rằng Lumina đã tái sinh. Cô đã từng nghĩ nếu Tsu – kun một lần nữa yêu một người giống Lumina thì nó lại được hạnh phúc. Cho đến cái ngày bức tranh “ Hoa anh đào đỏ ” được công bố trên toàn thế giới, cô chợt nhận ra không phải như thế. Dù cho ngày tàn của thế giới có ập đến thì nó cũng sẽ sống mãi với nỗi đau dằn vặt trong tim. Cái cảm giác day dứt đó vẫn tồn tại suốt ba năm qua và được thể hiện qua từng nét vẽ trên bức tranh. Cô lại sợ rằng nếu gặp cháu... thì nó sẽ không làm chủ được chính mình, sẽ tiếp tục đau khổ và không ngừng điên loạn. Nhưng xem ra cô đã lo bằng thừa thì phải. Từ ngày hai đứa ở gần nhau, cô bắt đầu thấy Tsu – kun chịu mở lòng nhiều hơn, chịu suy nghĩ mọi thứ theo hướng tích cực hơn một chút. Có chút phần hài hước và cũng nói nhiều hơn... Mikazuki, cháu là nguyên nhân, là tác động khiến Tsu – kun thay đổi. Mikazuki, sâu trong thâm tâm, cô thật sự rất biết ơn cháu, cảm ơn vì những gì cháu đã làm cho Tsu – kun!

— Chuyện đó... cháu có làm được gì đâu ạ... Cháu thấy anh ấy vẫn dễ ghét như ngày nào... Ồi, xin lỗi phu nhân... cháu không có ý chê con trai cô đâu ạ... cháu...

Phu nhân Malisa chợt cất tiếng cười vì không thể nhịn thêm được nữa.

— Bên cạnh một đứa như Tsu – kun chắc cũng cực cho cháu lắm nhỉ. Nhưng cháu biết đấy Mikazuki, Tsu – kun làm như vậy... nó làm những điều khiến cháu khó chịu chỉ vì muốn cháu chú ý đến nó thôi. Hoàn toàn không có ác ý gì đâu!

— Vâng... chuyện đó thì cháu biết!

— Còn về Chisaki. Phải, Chisaki đã luôn bám theo Tsu – kun từ nhỏ. Con bé luôn bên cạnh những khi Tsu – kun vui hay buồn. Thậm chí cô còn thấy rằng Chisaki rất yêu thằng bé là đằng khác. Yêu đến mức muốn trở thành vợ của Tsu – kun. Cháu biết không? Chisaki là một cô gái cực kỳ tốt. Vấn đề ở chỗ thằng nhóc nhà cô khá là ngốc trong mấy chuyện như vậy. Nó không hề nhìn thấy tình cảm của Chisaki hướng về mình sâu đậm như thế nào... Hoặc cũng có thể nó đã biết nhưng vẫn cố tình làm lơ vì cho rằng bản thân mình không có quyền làm vậy bản một thiên thần trong sáng như Chisaki chẳng. Sống với nó hơn mười năm, cô chưa từng thấy Tsu – kun tỏ ra bất cẩn trong cách ăn nói, ứng xử, thậm chí là những hành động thân mật vượt xa so với mức tình bạn bình thường với Chisaki. Không biết là vô tình hay cố tình nữa!

Làm mẹ bao giờ cũng là người hiểu con hơn bất kỳ ai khác. Phu nhân Malisa gần như nói đúng hết những suy nghĩ của Tsubaki về Chisaki.

— Cháu thì khác Mikazuki. Chỉ cần nhìn thoáng qua cô cũng hiểu được ngay Tsu – kun cần có cháu hơn bất kỳ ai, bất kỳ người con gái nào khác. Nếu không thì nó chẳng cần phải cố gắng gây ấn tượng trong mắt cháu làm gì. Con trai cô nên cô hiểu rõ nó muốn gì và đang cần gì. Nhưng làm mẹ, cũng có một số thứ cô không thể mang đến cho nó trọn vẹn, mà chỉ có thể là người mà nó yêu thương nhất thôi... Mikazuki, cô không muốn ép buộc cháu, nhưng từ giờ trở đi... Tsu – kun, xin trông cậy hết vào cháu!

Đó là một vinh dự lớn lao không phải ai cũng có cơ duyên lần thứ hai. Nếu chịu nghĩ theo một cách xa xa thì đây chính là lời đồng ý có một cô con dâu như Mikazuki bước vào nhà Minamiya. Được sự chấp nhận từ mẹ chồng tương lai... Mikazuki vui lắm... nhưng cũng vì thế mà cô càng cảm thấy áp lực và bất an nhiều hơn. Dù đã có rất nhiều người nói, Mikazuki phải nghe thành ý từ chính Tsubaki thì mới được.

Trong căn phòng vừa rộng vừa khang trang dành riêng cho ngài thống lĩnh nhà Minamiya. Tsubaki lặng lẽ đặt cái thứ vuông vuông được bọc kỹ trong lớp vải trắng ấy lên giá đựng tranh. Có lẽ Mikazuki nói đúng, nó đích thị là một bức tranh. Nhưng tranh vẽ gì thì ngay sau đây, Tsubaki sẽ lột nó ra xem thử.

Đập vào mắt Tsubaki hiện giờ là một phong nền xanh của biển cả, những cơn sóng đập chồm như thật qua từng nét cọ thể hiện trên đó. Những cánh chim hải âu bay trên bầu trời bình minh có mặt trời ló ra từ phía chân trời xa xa. Phải, đây là một bức tranh phác họa lại khung cảnh một vùng biển êm đềm tuyệt đẹp của vịnh Kyuushi thân thương.

Và phía bên dưới bức tranh, có ghi tên người đã vẽ nó. Cái dòng chữ “ Lumina Minamiya ” được ghi bằng mực đỏ khiến cho Tsubaki nhớ về khoảng thời gian cách đây ba năm.

— Tsu – kun, đoán thử xem, em đang vẽ thứ gì đây?

— ... Có thể là thứ gì nhỉ? Một con cá... không, một con sông... không, phải lớn hơn ... biển!!!!

— Gần đúng rồi, nhưng với câu trả lời đó, em chỉ có thể cho anh được 8 điểm thôi!

— ... Vậy... nói cho anh nghe xem đó là gì?

— Hi hi, là làng biển đó... Là một ngôi làng dưới đáy biển. Em đang nghĩ đến việc nếu Susanoo – sama là vị thần cai quản lòng biển, thì chắc sẽ có một lâu đài lâu la dưới biển. Nhưng lâu đài thì lớn quá, nên em nghĩ nó sẽ là một ngôi làng đầy rẫy những rặng san hô tuyệt đẹp. Nè Tsu – kun, nếu như ngôi làng ấy thật sự tồn tại... em mong sao hai đứa chúng mình có thể xuống đó một lần cho biết!

— Heh... tự tin gớm nhỉ? Bộ em không sợ thần biển sẽ bắt em về ngay khi vừa đặt chân xuống nước sao?

— Uhm...uhm, em không sợ. Vì em biết Tsu – kun sẽ luôn bên cạnh, bảo vệ khi em gặp nguy hiểm mà. Tsu – kun... em yêu anh!

Giờ khi nhớ lại những kỷ ức tuyệt đẹp ấy cùng bức tranh này, Tsubaki cảm thấy trái tim mình như thanh thần đi phần nào... Hả? Chỉ đơn thuần là thanh thần thôi ư? Thật kỳ lạ, từ trước đến nay, cứ mỗi lần nghĩ đến Lumina thì ngoài sự thanh thần còn đi chung với sự dằn vặt đau khổ gấp trăm lần. Vậy thì tại sao lần này, mình lại không còn cái cảm giác đau đớn ấy ngự trong tim nữa. Vì đã có một điều gì đó vui khiến mình không thể khóc được nữa? Là gì nhỉ?

Bỗng nhiên trong tâm trí Tsubaki lại hiện lên hình ảnh Mikazuki... hiện lên cảnh mình và cô ấy thu hẹp khoảng cách, gần đến mức còn nghe thấy được hơi thở của nhau. Hắn cũng tỏ ra xấu hổ... hắn che sự xấu hổ ấy bằng tay.

— Chuyện gì thế này? Mọi thứ càng lúc càng rắc rối thì phải. Cô ta...

Không nghĩ tới nữa. Vì càng nghĩ càng nhức đầu chứ không được gì hết. Hắn dự định sẽ tìm một tấm vải khác phủ tạm lên bức tranh cất đi... nhưng vô tình chạm khuỷa tay vào kệ khiến cho bức tranh rơi xuống. Nhờ vào phản xạ nhanh như điện, hắn đã kịp thời đỡ được bức tranh trong gang tấc.

— Phew, vừa kịp, đúng là đau tim quá chừng!

Nhưng cho đến khi cầm được bức tranh trên tay thì Tsubaki chợt nhận ra hình như... có thứ gì đó được giấu bên trong bức tranh thì phải. Một thứ gì đó nho nhỏ cứ lẩn qua lẩn lại mỗi khi hắn lắc bước tranh. Tsubaki áp tai vào nghe thử... đúng thật là có thứ gì nằm bên trong mà bấy lâu nay mình không để ý.

Không lý nào có chuyện có thứ gì đó ở bên trong bởi lẽ bức tranh này đã được Lumina vẽ cách đây ba năm. Cảm thấy tò mò khó hiểu, hắn lật mặt sau, dùng móng tay tìm vết lõm ở bốn góc và từ từ mở được phần sau của bức tranh. Và khi lấy được thứ đó ra rồi, Tsubaki mới tròn mắt bàng hoàng kinh ngạc.

— Cái này... không đùa đó chứ...

.....

Mikazuki trở về phòng của mình. Vì trời đã tối quá, tuyết muối thì vẫn tiếp tục rơi không ngừng. Lo lắng cho sự an toàn của Mikazuki, quý phu nhân Malisa đề nghị nàng công chúa tóc tím đen hãy ở lại tư trang Minamiya đêm nay, sáng mai thì đến hẳn chỗ hẹn mặt với mọi người luôn cho tiện. Cực chẳng đã thì mới như thế, Mikazuki đành nghe theo yêu cầu của phu nhân, tá túc tại tư trang Minamiya một đêm vậy. Dù sao thì hành lý từ trên xe Tsubaki cũng được các quản gia lẫn hầu gái mang hết vào đây rồi.

Vừa mở cánh cửa phòng ra, Mikazuki nhận được ngay một kiện hàng đặt ở chính giữa phần ra vào. Một kiện hàng trung bình cũng tương tự như cái của Tsubaki. Và cô cũng thắc mắc không biết thứ này là của ai.

— Một kiện hàng nữa ư? Đừng nói là của Hanabi – chan gửi đến nhé!

Đúng lúc ấy thì phu nhân Malisa cũng vừa đi ngang qua.

— Có chuyện gì không ổn ư Mikazuki?

— Phu nhân Malisa... dạ không, không có gì bất thường đâu ạ!

Quý phu nhân cũng để ý thấy kiện hàng ngay đó. Người chợt nhớ ra.

— Đúng rồi, thùng hàng này là do Hanabi gửi về cho cháu đây Mikazuki. Thật ra thì nó đã được gửi về tư trang Tsuchimikaido trước đó. Nhưng vì thông báo rằng cháu sẽ ở lại tư trang Minamiya tối nay nên cô đã cho người đến nhà Tsuchimikaido lấy nó về đây vì nghe đâu hình như Hanabi có dặn là cháu phải có nó trước trận chiến ngày mai. Không biết bên trong có thể là gì nhỉ!

Đầu tiên là nụ cười miễn cưỡng hề hề vì sự giúp đỡ tận tình của nhà Minamiya. Thứ hai là bản thân cũng không ngờ rằng mình cũng có chiến phục riêng giống Tsubaki. Hy vọng Hanabi không thiết kế nó dựa theo sở thích cosplay hay mấy nhân vật trong anime hoặc manga.

Mikazuki đành mở kiện hàng. Cả cô ấy và phu nhân Malisa đều không khỏi tròn mắt ngạc nhiên khi thấy thứ bên trong.

— Đẹp quá Mikazuki... Nếu ngày mai mà cháu mặc thứ này, đảm bảo Tsu – kun nhà cô sẽ bị choáng ngợp trong nháy mắt đó!

Mikazuki không ngờ chiến phục được gửi đến cho mình lại đẹp đến như vậy. Đúng màu sắc mình ưa thích, đúng kiểu dáng mình luôn mong muốn. Mikazuki dường như chỉ muốn mặc nó ngay và chạy đến chỗ Tsubaki để nghe lời nhận xét từ hần như một đứa trẻ đi khoe quà vừa được tặng... Nhưng có lẽ nên để đến sáng mai thì tốt hơn.

72. Chương 71

Sáng ngày hôm sau. Mây đen vẫn bao quanh vây kín cả bầu trời và rải xuống nhân gian những hạt tuyết muối trắng không ngớt. Hôm nay đã là ngày thứ bảy đúng theo như thời hạn mà ngài Akifusa đưa ra lúc đầu. Điều đó có nghĩa, trận chiến với thần linh... trận chiến thay đổi bánh xe số phận... trận chiến để dành lấy sự tự do cho linh hồn con người sắp nổ ra ngay chính trên bờ biển tuyết đẹp Okinawa này.

Từ sớm, Tsubaki đã chuẩn bị kỹ càng mọi thứ cần thiết trước khi đắm đầu vào cuộc chiến không cân sức này. Hoặc có thể chẳng chính bản thân hần cũng không thể yên giấc đêm qua vì nhiều mối lo lắng không thể kể hết. Gương mặt lạnh lùng hờ hững bình thường nay lại kèm theo một chút đắn đo lưỡng lự như không hề muốn ngày này sẽ đến... Không, đã là một người bình thường thì ai mà không lo sợ trong tình cảnh hiện tại. Nó không còn là một trận so kiếm với thống lĩnh tiền nhiệm Tsubaru vì muốn được sống cùng người con gái mình yêu thương. Nó cũng không tương tự như trận đánh với Hajima thiếu chủ vì khao khát chấp nhận sự hèn yếu của bản thân... Đây là trận chiến sống còn, một trận chiến vì sự tự do cả thể xác lẫn linh hồn.

Tsubaki khoác trên mình bộ chiến phục đặc biệt được Hanabi thiết kế riêng cho hần, và cũng chỉ dành riêng vào thời khắc quan trọng thế này. Chiếc áo khoác có mũ gắn liền màu trắng vẫn còn tinh nguyên... Chỉ hy vọng rằng nó sẽ không bị vấy màu đỏ cũng như mùi hôi tanh của máu đỏ, mặc dù hần thừa biết rằng một khi đã ra chiến trường, nhất định phải có máu rơi.

Kéo cánh cửa phòng sang một bên. Đây có thể là lần cuối cùng hần nhìn thấy căn phòng này vì không biết liệu mình có còn bình yên trở về hay không? Lần đầu tiên trong đời hần cảm thấy hối tiếc vì không thể gắn bó với tư trang Minamiya quá lâu. Hần nhận ra rằng dù có không thích gia tộc đến bao nhiêu đi chăng nữa, thì vẫn cứ hãy trân trọng những hoài niệm quá khứ về nó.

Tsubaki một lần nữa nhìn về nơi khung tranh biển cả xanh gần khung cửa sổ. Nhìn lại những dòng lưu động còn vương vấn trên ngòi bút mà Lumina đã vẽ. Một sự phiền muộn xa xăm hiện lên gương mặt hần. Và

hắn cũng không biết rằng liệu mạng sống này, số phận này có còn cho phép hắn được trở về để ngắm nhìn nó thêm một lần nữa hay không.

Cuối cùng thì Tsubaki quyết định dứt áo ra đi... ra đi để tìm kiếm sự hạnh phúc, sự tự do mà mình luôn khao khát thật sự.

.....

.....

Bước đến trước cửa phòng Mikazuki. Hắn có một chút dinh ninh tự hỏi không biết cô ấy đã dậy chưa. Chỉ mong sao đừng vì trời tối như đêm 30 Tết thế này mà quên mất giờ giấc thì quả thật không nên chút nào. Nhưng sau đó Tsubaki chợt nhớ ra rằng Mikazuki có lối sống rất nghiêm túc, tuân thủ theo thời khóa biểu (Nói một cách chính xác hơn là cô tự nhận thức bản thân sau khi sống tại nhà Tsubaki một thời gian)... Nên có lẽ cô ấy cũng đã dậy và chuẩn bị xong hết rồi.

Tsubaki đưa tay gõ cửa.

— Oi tóc tím, dậy rồi hay còn đang ngủ vậy? Tôi vào được không?

— Vâng, cửa không khóa, mời vào!

Không cần phải cung kính lễ phép gì nữa. Được phép thì cứ hiên ngang mà bước vào thôi. Dù sao thì đây cũng là nhà mình kia mà.

Để khi cánh cửa phòng được kéo sang một bên giống như phòng Tsubaki. Hắn sẽ phải thay đổi cách suy nghĩ trước đây về hình ảnh một con phò tóc tím nhà Tsuchimikaido khi được tận mắt chứng kiến một mỹ nhân... Không, phải là một vị thiên sứ từ thiên đường ghé thăm. Mái tóc tím đen vừa dài vừa suôn mượt không một vết xoắn. Đôi lông mi dài quăn rũ trên đôi mắt trong xanh như mặt biển sáng sớm. Bờ môi nhỏ xinh chỉ dành tặng cho người trong mộng đặt vào đấy một nụ hôn nồng nàn cháy bỏng. Một Mikazuki yêu kiều thướt tha trong bộ Yukata xanh biển. Phần vạt áo phía dưới có màu xanh nhạt hơn. Trên chiếc áo Yukata ấy ngoài hình nền họa tiết thú vị còn có in hình những cánh hoa anh đào lất phất rơi. Hoa anh đào lại là loài hoa mà cả Tsubaki lẫn Mikazuki đều rất thích. Và cuối cùng là một chiếc khăn màu đen quấn quanh cổ Mikazuki. Một cô gái cầm kiếm Nhật truyền thống nhưng vẻ nào đó cũng khá cách tân hiện đại. Nhưng về góc nhìn chung, thì trong mắt Tsubaki, cô ấy là một người con gái rất đẹp rồi.

Bị nhìn như thế cũng ngại lắm chứ. Nhất đó lại là người con trai mà mình để ý nữa. Mikazuki tỏ ra ngượng ngùng xấu hổ quay mặt đi không dám nhìn thẳng vào hắn. Cô e ấp thì thầm câu nói rất khó thành lời một cách rõ ràng hoàn chỉnh.

— Trông... trông tôi có lạ lắm không?

Phải mất vài phút sau thì Tsubaki mới lấy lại được chính mình. Nếu không thì chắc hắn cũng đang trôi dạt đâu đâu đó không biết.

— À ừ... hợp với cô lắm. Ít nhất là so với một đứa con gái bình thường như cô!

— Vậy... vậy ư!

Hỏi thì cũng đã hỏi rồi, nhận xét thì cũng đã nhận xét. Bây giờ là khoảng thời gian e ngại ngập ngừng giữa hai con người trẻ khi không biết phải nói gì với nhau tiếp theo. Lần đầu tiên họ rơi vào tình trạng khó xử như thế mặc dù trước đây rất dễ gây lộn vì những chuyện lặt vặt không đáng nói. Có lẽ vì hai người đều ngộ nhận được cảm xúc của mình nên cách nhìn về đối phương cũng khác nhau chẳng? Nó vượt qua ranh giới là hai người quen biết nhau. Vượt qua rào cản hai người luôn đối chọi nhau... Để tiến thêm một bước gần nhau hơn.

— À, tôi đến báo cho cô biết là tôi không thể đưa cô đi quá giang đến chỗ tụ họp các kiếm sĩ được. Tôi cần phải đến tư trang Kurahashi có chút chuyện nên là... cô chịu khó đi cùng với các Samurai nhà Minamiya nhé. Chisaki sẽ đợi cô ở đó sẵn!

— Tư trang Kurahashi? Có chuyện gì xảy ra sao?

— Chẳng biết nữa, cháu gái thần biển có nhắn tin gọi tôi đến tư tran Kurahashi gấp. Chắc là lại muốn phân bố chiến lược, vị trí trong quân đoàn ấy mà. Nếu như đi nhanh thì biết đâu được tôi sẽ quay về điểm tập kết sớm nhất có thể!

— ... Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ đi cùng với nhà Minamiya đến chỗ hẹn mặt. Anh không cần phải lo cho tôi đâu Minamiya – san... Tốt hơn hết là anh mau đi nhanh đi, Nanami – san đang đợi anh đó!

— À ừ... xin lỗi!

Sau đó, hắn quay lưng tiến ra khỏi cửa phòng. Nhưng dường như hắn rời đi mà trong lòng vẫn chưa thật sự hài lòng về những gì mình đã nói với cô ấy. Không... trong đầu mình đã định sẵn suy nghĩ đó rồi. Chỉ vì ngại xấu hổ nên hắn không nói... Hắn không biết liệu sau này mình có còn cơ hội để nói hay không nên hắn quyết định... sẽ cất lên suy nghĩ của bản thân về Mikazuki.

— Còn điều này nữa quên chưa nói... Cô mặc bộ Yukata đó dễ thương... thật sự là rất đẹp và dễ thương!

Nói xong thì bỏ đi ngay để khỏi phải nghe Mikazuki nói thêm gì nữa hết. Vì nếu cô ấy cất tiếng nói thì chắc hẳn cũng đâm đầu xuống đất trôn vì xấu hổ. Thật sự hắn đã làm một việc mà trong đời hắn chưa từng nghĩ sẽ làm nếu đó không phải là Lumina. Khen một ai đó dễ thương, là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng mà Tsubaki mắc phải.

Như một tia sét đánh ngang tai. Có nằm mơ Mikazuki cũng không nghĩ rằng một con người khô khan khó tính như Tsubaki lại có thể mở miệng cất lên câu đó. Chỉ là do mình tưởng tượng thôi... Mikazuki cho rằng tất cả chỉ là ảo giác vì mình đã lo lắng cho trận chiến cuối cùng này quá thôi... Làm sao có chuyện hắn vừa khen mình được.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng trái tim bên trong Mikazuki không ngừng cất lên những nhịp đập dồn dập. Cảm xúc của một người con gái không thể không hiện lên trên gương mặt ấy qua nét ửng đỏ. Mikazuki thậm chí còn đặt hai tay lên má, và độ đỏ cũng gay gắt hơn nhiều.

— Minamiya – san... anh ấy vừa mới... chuyện này là mơ sao?

.....

Về phần Tsubaki thì hắn đang làm gì? Chẳng làm gì ngoài việc đứng tựa lưng vào vách tường, tay phải bịt ngay giữa mặt khi âm thanh tiếng thở dài nào nê vừa cất lên.

— Hầy, mình đang làm cái quái gì vậy nè. Càng lúc mình càng không thể hiểu rõ hơn về bản thân mình nữa rồi. Không biết cô ta... có thấy không?

Tỉnh táo lại đi nào Cự Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư. Tình cảm trai gái khi đến thì nó sẽ đến như một mũi thương được phóng đi với một tốc độ rất nhanh không ai có thể phá được. Nhưng nếu cố gắng thì ta vẫn có thể làm chệch hướng bay của nó bằng nhiều phương pháp khác nhau. Bây giờ không phải là lúc nói đến tình cảm yêu đương... Điều quan trọng là nhiệm vụ trước mắt, nhiệm vụ chiến thắng và giành lấy sự tự do thật sự.

Tự dùng hai tay tát thẳng vào mặt mình. Tsubaki biết mình phải làm gì, nên làm gì để không còn gánh chịu lấy sự hối hận dằn vặt nữa.

— Được rồi... tiến thôi. Dù sao cũng chẳng còn đường cho mình rút lui nữa. Được ăn cả ngã về không!

.....

Ngày phán xét là như thế này ư? Ngoài cảnh quan tối om của bầu trời, lất phất những hạt tuyết muối trắng cứ rơi không ngừng. Ngay cả biển... bờ biển Okinawa nổi tiếng là một trong những bãi biển xanh, sạch, yên bình, thích hợp trở thành một kỳ quan về lĩnh vực du lịch và thăm quan. Một bãi biển nên thơ như mộng nay cũng muốn cất lên những âm vọng gào hét đáng sợ qua những dòng xoáy nước khắp lòng biển. Đó là chưa nói đến từng đợt sóng vỗ bờ cũng dữ dội không kém. Điều ấy chứng tỏ... thần linh đang nổi giận. Tổ Trấn Ô Tôn Susanoo sẽ giáng cơn phẫn nộ của mình xuống toàn bộ nhân loại. Số phận của con người... có được bảo vệ hay không, tất cả còn tùy thuộc vào những võ sĩ Samurai đang tập trung đông đủ ngay trên bờ biển này.

Ngay tại điểm hẹn, đã có mặt của các kiếm sĩ hai gia tộc Kurahashi và Tsuchimikaido. Dĩ nhiên, không cần hỏi cũng biết mỗi người đều mang một tâm trạng khác nhau. Có người cảm thấy tự tin vào trình độ kiếm thuật của mình, tự tin rằng con người sẽ chiến thắng. Có người lại thì trở nên hoang mang, lo lắng không biết rồi số phận của chúng ta sẽ như thế nào. Và cũng có thành phần cầu xin sự bảo vệ từ các vị thần Shinto bằng những lời cầu nguyện trong thâm tâm. Họ sợ không phải vì sự hèn nhát của bản thân. Nếu họ thật sự là những Samurai chỉ biết chạy trốn thì ngay từ đầu đã không có mặt ngày hôm nay. Chỉ là họ cảm thấy bản thân không thể đóng góp được gì nhiều khi biết đối thủ mà mình chuẩn bị chạm trán là một vị thần trong ngưỡng đạo Shinto.

Trước tình trạng lòng binh sĩ không yên, Hajima thể hiện rõ sự quan ngại dưới góc nhìn là một thống lĩnh lãnh đạo.

__ Mọi người vẫn chưa ổn định được tinh thần. Vẫn còn e ngại Susanoo – sama nên mất dần niềm tin vào chính bản thân mình. Thật sự không tốt chút nào!

Bên cạnh Hajima còn có Chisaki, thống lĩnh tối cao của nhà Tsuchimikaido. Cô cung chủ nhỏ cũng lo lắng không khác chi Hajima là bao.

__ Ngay lúc này điều mà họ cần nhất là một nguồn động lực giúp họ vượt qua nỗi sợ của bản thân. Liệu chúng ta có cần phải thực hiện một buổi diễn thuyết trước trận chiến không Hajima – kun?

__ Vô ích thôi. Dù hai người có nói gì đi chăng nữa thì tinh thần của chúng chẳng khảm khá hơn chút nào hết!

Hajima và Chisaki đồng loạt quay đầu lại. Ngài Akifusa Loli trong bộ Kimono đen tuyền với dải ruy băng đỏ cột trên đầu không dỗi đang tay nâng chiếc tẩu thuốc phì phèo thưởng thức. Ngài ấy ngồi trên một chiếc ghế đặc biệt thường được dành riêng cho các tướng quân ở giữa trận mạc. Xung quanh được dựng lên bởi những khối vải lớn và cột ở bốn góc bốn hướng là những chiếc cờ in rõ biểu tượng của ba gia tộc lồng ghép vào nhau giống y như trong những bộ phim dã sử về Samurai. Đây quả thật là một vị trí ngồi đặc biệt... Một vị trí vừa được bảo vệ bởi các Samurai thuộc Thiên Chiếu Gia Trang, vừa nhìn tổng quát được cả chiến trận cách xa vị trí là 200 mét.

Akifusa – sama cũng là một nhân vật quan trọng không thể thiếu trong cuộc chiến lần này. Đó giải thích tại sao ngài cũng có mặt ngay tại đây. Nhưng điều ấy không có nghĩa là chúng ta sẽ chiến thắng dễ dàng. Đơn giản vì... chỉ đơn thuần là hiện thân của thần Amaterasu, ngài không có trách nhiệm chen ngang vào cuộc chiến số phận của con người. Ngài bị hạn chế một số quy luật mà ngay cả chính bản thân ngài cũng không hề muốn.

Hiện tại, Akifusa – sama vẫn đang chờ đợi bằng thuốc lá và rượu. Đồng thời cũng giải thích một số điều cho hai thống lĩnh trẻ tuổi.

__ Chisaki – bou... thân người được xem như vũ nữ liêm khiết phục vụ cho các vị thần. Sức ảnh hưởng của người tác động đến những con chiến của thần là tích cực. Dù người có cổ động chúng bằng những lời lẽ tích cực, thì trong thâm tâm chúng chỉ đồng ý với quan điểm của người qua nét biểu hiện cười ngoài mặt còn bên trong thì lại suy nghĩ “ Mọi chuyện không đơn giản như thế”. Hajima – kun, trong thuyết âm dương Yin – Yang. Người mang hành dương, là Yang... là biểu tượng của ánh sáng và niềm tin. Người cũng chẳng thể làm được gì đâu... Trừ khi một ai đó trái ngược với hai người hoàn toàn... một kẻ hành âm Yin, kẻ phản đồ của thần linh và mang đến cho người khác cảm giác bất an!

Nói đến đó thôi, Chisaki và Hajima đều hiểu ý ngài Akifusa đang muốn nói đến ai. Nhiều khi Hajima cứ nghĩ: có phải vì hắn là đại đệ tử yêu quý của ngài hay không mà lúc nào ngài cũng lên tiếng tăng bốc, bao che cho hắn. Dù hắn là một kẻ tội đồ, dám quay lưng chống đối lại các vị thần.

__ Akifusa – sama. Đôi khi thần cứ nghĩ hình như trong mắt ngài, chỉ duy nhất gã đó là thanh kiếm chém đứt được mọi rắc rối thì phải. Tsubaki cũng chỉ là một người bình thường như những người khác. Cậu ta chỉ không giống họ ở bộ não thiên tài và kỹ năng song kiếm thôi. Ngài không cảm thấy mình đang kết luận quá vội vàng hay sao?

Ngài Akifusa hạ chiếc tẩu thuốc xuống, kéo theo một làn khói hư ảo từ bờ môi nhỏ nhắn đáng yêu của một đứa trẻ. Và đôi môi ấy chợt nhoen sang hai bên, tạo thành một nụ cười đắc chí.

— Nar nar, Tsubaki – bou đúng là người bình thường. Một con người bình thường mang số phận của một vị thần trong tiền kiếp. Mà thôi, nếu nói về Tsubaki – bou thì có ngồi đàm đạo đến Tết cũng chưa hết... Nhắc mới nhớ, Tsubaki – bou và Nanami – bou đâu rồi? Chẳng phải các người đã thống nhất hẹn mặt ở đây vào giờ này sao?

— Vâng, bình thường thì đúng là như thế... nhưng vì một chút chuyện nên Tsu – kun và Nanami – san sẽ đến sau. Thần tin rằng họ sẽ có mặt đúng giờ thôi ạ!

— Hừm, được thế thì tốt!

Ngài Akifusa tiếp tục nâng điều thuốc lên môi. Hút và thở ra một làn khói trắng khác. Nhưng kể đến, ngài lại liếc nhìn Chisaki với ánh mắt khá sắc lạnh lẫn nghiêm trọng.

— Chisaki – bou, người... vẫn chưa nói sự thật cho Tsubaki – bou biết đúng không? Cả “nó” nữa?

Nét biểu hiện trên gương mặt Chisaki đã lo lắng sẵn rồi, nay còn phiền muộn dăm chiêu hơn. Lời ngài Akifusa thực sự khiến cho Chisaki nhớ lại một số thứ không được thuận lợi cho lắm.

— Vâng... vì có quá nhiều thứ để chuẩn bị, nên thần cũng chưa có cơ hội nói cho Tsu – kun biết. Nhưng nguyên nhân chính cũng vì trái tim thần vẫn còn lưỡng lự, phân vân, đắn đo. Thần lo sợ rằng sau khi biết được sự thật, thì một lần nữa Tsu – kun sẽ rơi vào con đường của sự tuyệt vọng và hối hận. Thần...

— Hầy, người lo quá mức rồi Chisaki – bou... Nhưng thôi kệ, dù sao thì chúng ta cũng đã thống nhất là quyền quyết định cuối cùng là ở người. Thế còn “công chủ thật” thì người tính thế nào? Để “nó” ra chiến trường như vậy, thật sự ổn đấy chứ?

— Sức lực và trí lực của thần không thể ngăn cậu ấy tham gia vào trận chiến. Có thể đây chính là số phận của cậu ấy. Và nếu đây thật sự là do định mệnh... vậy thì chỉ còn duy nhất một cách là để “công chủ thật” giải quyết mọi ân oán từ trước đến nay. Ngài có thể nghĩ thần là hèn nhát... có thể nghĩ thần là vô dụng... nhưng thần tin, cậu ấy sẽ làm được!

Chisaki trông lo quá mức rồi. Từng lời cô ấy thật dứt khoát nhưng vẫn còn thiếu chút sự tự tin. Ngay trong lúc ấy, chính Hajima là người luôn bên cạnh, là người đã nắm lấy bàn tay Chisaki, tiếp thêm cho cô ấy sức mạnh cũng như nghị lực để vững bước trên quyết định của mình.

— Hừm, chắc ta không cần phải thắc mắc thêm làm gì nữa nhĩ. Dù sao thì ta cũng đã biết sẵn câu trả lời của mình rồi... Cứ tiếp tục như thế đi!

.....
.....

Được vài phút sau khi tiếp chuyện với ngài Akifusa, thì vài chiếc xe limo đen cỡ hơn chục cái lần lượt nối đuôi nhau di chuyển và dừng lại ngay bên ngoài khu bãi biển. Bước xuống từ những chiếc xe ấy là một toán những cô gái trẻ trung độ tuổi từ 20 đến 30, nhiều tuổi lắm thì cũng tầm 35 là cùng. Họ đều diện trên mình chiếc áo Keikogi trắng cùng với quần Hakama đen truyền thống. Phía sau lưng áo có in hình miếng ngọc bội tượng trưng cho gia huy nhà Minamiya... Phải, đó chính là các nữ Samurai đến từ gia tộc Minamiya. Những nữ Samurai hùng mạnh duy nhất và độc nhất thuộc tộc Minamiya cũng đã tham gia vào trận chiến cuối cùng này.

Chiếc xe limo chạy đầu tiên. Người ngồi bên trong chính là ngài thống lĩnh tiền nhiệm Tsubaru Minamiya. Hôm nay ngài ấy cũng trông thật đạo mạo với bộ Keikogi Hakama đen toàn bộ sashido cùng hai thanh Katana giắt ngang thắt lưng. Cuối cùng thì ngài ấy cũng đã đến... người được mệnh danh là “Mãnh Sư của nhà Minamiya” với trình độ kiếm thuật ngang ngửa với thống lĩnh tiền nhiệm Chiba Tsuchimikado.

— Mikazuki, chúng ta đến nơi rồi. Bước xuống xe cẩn thận!

— Vâng!

Ngài nhẹ nhàng đỡ Mikazuki từ trong xe bước xuống. Nàng công chúa tóc tím cũng không thể không toát lên vẻ tráng lệ của mình qua bộ Yukata đặc biệt do Hanabi thiết kế riêng. Thanh Katana trắng giắt bên cạnh như chiến hữu trung thành không bao giờ phản bội lại cô.

— Thật lòng rất cảm ơn Tsubaru – sama... Cảm ơn đã cho cháu đi nhờ xe nhà Minamiya đến đây ạ!

— Đừng khách sáo như vậy Mikazuki. Đây là trách nhiệm của ta kia mà. Hơn nữa, bỏ mặc một cô gái để đánh bài chuẩn trước không phải là phong cách của ta.

Mikazuki biết rõ ngài ấy đang cố ý muốn nhắc đến Tsubaki. Đúng là Mikazuki có ở nhờ nhà Minamiya một đêm. Thì theo lý, chính hẳn phải là người hộ tống cô đến điểm hẹn. Nhưng vì tính chất công việc nên hẳn không thể đưa cô đi. Thành thử ngài Tsubaru phải thay hẳn hộ tống nàng công chúa đến chiến trường một cách an toàn.

Mikazuki nở nụ cười khá miễn cưỡng.

— Tsubaru – sama... Minamiya – san có hẹn với Nanami – san nên anh ấy phải đến nhà Kurahashi. Hoàn toàn không phải do anh ấy cố ý bỏ rơi cháu hay đại loại thế đâu ạ. Mong ngài đừng trách anh ấy!

— Dĩ nhiên là ta biết... ta biết trách nhiệm đè nén lên đôi vai nó nặng nề như thế nào. Thi thoảng nếu có muốn chạy trốn để tâm hồn trở nên yên bình thì ta cũng không thể trách nó. Nhưng này Mikazuki... chẳng lẽ suốt đời cháu cứ gọi nó là Minamiya – san ư? Ở đây có biết bao nhiêu người mang họ Minamiya... thậm chí cả ta cũng vậy. Sao cháu không thử dùng một cách gọi khác để tránh bị nhầm lẫn đi?

— Một cách gọi khác?

— Sao cháu không thử gọi nó bằng tên riêng ấy... Gọi nó là Tsubaki đơn thuần xem nào!

Mặt mũi Mikazuki bỗng dưng trở nên đỏ gay đỏ gắt như gấc chín. Cũng phải thôi, tự nhiên thay đổi cách xưng hô từ dùng họ sang tên riêng thì quả thật là điều không dám mơ tới đối với Mikazuki. Đầu óc nàng công chúa tóc tím bắt đầu quay mòng mòng, bao nhiêu lý trí dường như sắp biến mất hết vì tinh thần hoảng loạn...

— Về điều này... cháu... cháu...

— Còn tính ngưỡng đến bao giờ hả Mikazuki? Đừng nghĩ thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya già cả nên không biết gì nhé. Cháu thích thằng Tsubaki nhà bác đúng không?

— Chuyện đó... chuyện đó...

Mikazuki càng đỏ mặt xấu hổ hơn. Cô không biết rằng là ngay cả ngài Tsubaru cũng nhìn rõ được tình cảm của mình dành cho con trai đỡ người đỡ hơi của ngài. Cả phu nhân cả ngài thống lĩnh tiền nhiệm đều biết hết rồi. Nếu muốn suy tính đến kế hoạch lâu dài thì trước sau gì Mikazuki cũng phải đối mặt với hai người họ... Càng nghĩ càng cảm thấy áp lực đè nén hết lên vai.

Cứ nghĩ ngài Tsubaru sẽ khó chịu hay phản đối này nọ. Nhưng không phải... ngài khẽ cất tiếng thở dài, khi hướng đôi mắt về phía bầu trời đêm lấp lánh phát tuyết muối rơi và những dòng xoáy trên mặt biển.

— Tương lai của hai đứa, những thế hệ đi trước chúng ta không có quyền can thiệp. Mikazuki, nếu cháu thật sự thích Tsubaki, yêu nó và sẵn sàng đi cùng với nó đến cuối chân trời... thì ta xin nhờ cậy hết vào cháu vậy. Ta đã từng thất bại trong việc làm bố... Vậy thì chỉ ít lần này, ta cũng không muốn trở thành chứng ngại vật cản con đường của Tsubaki. Có lẽ sẽ hơi khó khăn một chút khi phải đối phó với một thằng nhóc cứng đầu như nó... nhưng ta tin cháu có thể làm được, Mikazuki!

.....

.....

— Mikazuki, Mikazuki, bên này bên này!

Cuộc trò chuyện giữa hai người bị ngắt quãng giữa chừng vì từ phía xa kia có tiếng gọi khẽ cất lên. Đảo mắt về hướng đó thì Mikazuki để ý thấy Hajima và Chisaki đã có mặt sẵn từ bao giờ.

Mikazuki rất muốn đến chỗ Chisaki nhưng lại không dám vì không muốn phạm thượng với ngài thống lĩnh tiền nhiệm nhà Minamiya.

— Mọi việc ở đây cứ giao lại cho ta. Chẳng phải Chisaki đang gọi cháu đấy sao?

— Và... vâng... cháu xin phép!

Mikazuki cúi đầu một cách thành kính rồi nhanh chóng chạy đến chỗ Chisaki và Hajima. Trong mắt ngài thống lĩnh tiền nhiệm, đó hẳn là một cô gái năng động, hoạt bát, và luôn mang đến cho người đối diện một cảm giác yên lành trên đôi môi thường ngày của mình. Ngài không suy nghĩ đến việc vì Mikazuki mang gương mặt giống với Lumina. Chỉ là ngài thiết nghĩ một người con gái như thế sẽ có khả năng mở trái tim Tsubaki thêm một lần nữa...

— Người có thể thay đổi Tsubaki ư? Có lẽ mình ngày càng lậm vì tuổi cao chẳng... Nhưng chẳng hiểu sao mình vẫn tin Mikazuki vẫn là người có khả năng nhất thực hiện chuyện hi hữu ấy!

.....

Đó là về vấn đề ngoài mặt trận, nơi sẽ trở thành địa điểm giao chiến giữa thần và người. Nhưng cuộc chiến vẫn chưa thể bắt đầu khi trong quân đoàn lại thiếu sự hiện diện của thống soái mạnh nhất. Vậy câu hỏi được đặt ra là tên thống soái ấy đã đi đâu? Cùng hướng về tư trang Kurahashi, ta sẽ có được câu trả lời.

Hiện tại, Tsubaki đang từng bước theo sau Nanami khi cả hai cùng đang tiến về phía bên trong của tòa gia trang cổ kính. Vừa bước đi vừa ngó nghiêng cổ qua trái qua phải như đang kiểm tra xem liệu có tên Samurai nào đang nấp đâu đó rồi bất thành linh nhảy ra phục kích mình hay không? Cái suy nghĩ mọi người còn ác cảm trong tư tưởng của hắn dù sao cũng chưa chấm dứt mà.

Hiểu được ý nghĩ đó, Nanami mới quay lại nhìn hắn với nụ cười nhẹ trên môi.

— Xin cứ yên tâm, Tsubaki – dono. Hiện giờ mọi người đều tập trung hết ngoài bãi biển Okinawa rồi ạ. Chỉ còn lại một vài đầu bếp nhà Kurahashi thôi. Ngài không cần phải lo lắng như vậy!

Xem chừng Nanami không nói dối... Nói một cách chính xác thì cô ấy không có lý do để bịa chuyện. Tsubaki cũng bớt dè chừng hơn. Nhưng hắn vẫn không chịu từ bỏ cái thái độ xấc xược, giọng nói mỉa mai cứ thích chọc ngoáy người khác.

— Heh, đi hết mà vẫn còn để đầu bếp ở lại sao? Tên Hajima kia đang có dự tính sẽ tổ chức tiệc linh đình sau khi chiến thắng ư? Tự tin vào khả năng của mình khi dám nghĩ mình sẽ thắng được Susanoo quá đấy!

— Tự tin nhưng không có nghĩa là tự kiêu. Có lòng tin thì vẫn tốt hơn là thất vọng chứ ạ. Hajima thiếu chủ của chúng tôi đã thề rằng, không chiến thắng thì không trở về. Nên tôi cũng không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc đặt lòng tin vào ngài và tiếp tục chờ đợi!

Tsubaki thở dài một hơi.

— Uh, ai chứ nếu là Hajima thì lời hứa của cậu ta hoàn toàn đáng tin hơn một kẻ như tôi nhiều. Cứ tiếp tục giữ vững lòng tin của mình đi!

.....

— Tsubaki – dono... thật xin lỗi vì đã gọi ngài vào thời điểm này. Đáng lý ra ngài phải có mặt ở bến biển Okinawa mới đúng. Thật sự xin thứ lỗi!

— Không vấn đề gì. Cứ để mấy tên kia xông pha trận mạc trước rồi đến cũng chưa muộn. Dù sao thì nhân vật chính bao giờ cũng xuất hiện sau cùng mà... Ít nhất là nếu tôi đang đóng vai trò như nhân vật chính. Vậy cô tính nói gì với tôi đây? Cháu gái thần biển?

Cứ nghĩ Nanami sẽ đưa Tsubaki vào một căn phòng hay đại sảnh nhà Kurahashi. Không phải... cô gái có mái tóc xanh lơ ấy dẫn hắn đến sân sau của tư trang, nơi có một cái ao nuôi cá chép cảnh cực lớn. Cô chợt dừng lại, quay lại nhìn Tsubaki với ánh mắt khá nghiêm trang sắc lạnh.

— Tsubaki – dono, cũng vì lý do ấy mà tôi muốn nói với ngài một chuyện. Đáng lẽ ra người nói chuyện này với ngài phải là Chisaki cung chủ mới đúng. Nhưng thời gian không còn cho phép nữa. Tôi xin mạo phạm thay Chisaki hime – sama tiết lộ cho ngài biết một bí mật!

Tsubaki thở hắt một hơi có chút chán chường. Nhưng một chuyện gì đó mà Chisaki cũng giấu mình ư? Điều này thật sự khiến cho Tsubaki phải lưu tâm đến.

— Trước khi vào vấn đề tôi muốn được hỏi. Tsubaki – dono, ngài nghĩ đặc trưng của người cá là như thế nào?

— Hử? Chuyện đấy mà cũng còn phải hỏi sao? Nếu muốn biết thì tự đứng trước gương mà nhìn vào ấy. Con mắt của cô không phải để trưng cho đẹp thôi đó chứ!

— Tôi thật sự nghiêm túc, thưa Tsubaki – dono. Theo ngài thì người cá, hay còn được biết đến với cái tên cháu gái thần biển thì sẽ có những đặc điểm như thế nào?

Tsubaki lục lại trong ngăn kéo ký ức... Những ký ức về người cá, về người con gái tóc đỏ mà hắn đem lòng yêu cùng sự hối hận. Hắn nhớ lại giây phút đầu tiên mình “câu” được Lumina ngoài biển theo đúng nghĩa đen. Lần đầu tiên mình nhìn thấy những đặc điểm trên cơ thể nửa người nửa cá trông ra sao. Những ký ức vẫn còn lưu lại rất rõ không sai một chi tiết cứ như chỉ vừa mới ở ngày hôm qua thôi.

Quả thật, hắn chẳng muốn nhớ lại tẹo nào. Càng nhớ càng khiến trái tim hắn thêm hoang mang, đau đớn.

— Để xem nào, các ngón tay được nối với nhau bởi một lớp màng mỏng. Nửa thân trên được bao phủ bởi một lớp vảy cũng mỏng nốt. Đường nhiên nửa phần trên là người, còn phía dưới là cái đuôi cá ngoe nguẩy!

— Vậy khi người cá lên bờ thì như thế nào? Khi xuống nước thì như thế nào?

— Lên bờ thì chiếc đuôi sẽ tự động biến thành đôi chân. Và ngược lại, đôi chân sẽ hóa thành đuôi ngay khi vừa chạm xuống nước biển!

— Phải... đôi chân người cá sẽ chuyển hóa thành đuôi ngay khi chạm xuống nước biển. Xin ngài hãy quan sát cho thật kỹ... hồ nước này có ngậm một lượng muối tương đương như độ muối ở dưới biển. Nói một cách khác, nó không khác gì một hồ nước biển hết!

— Oi oi, rút cuộc thì nhà Kurahashi đã tốn bao nhiêu muối để làm ra cái hồ đó thế hả? Rồi bọn cá chép Koi dưới đó nữa. Nói trước là thịt cá chép ăn không có được giòn dẫu đó!

— Tsubaki – dono... xin hãy tập trung ạ!

Không đùa nữa, Tsubaki tập trung theo dõi xem Nanami tính làm gì sau khi đã hỏi mình mấy câu liên quan đến người cá.

Cô gái có mái tóc xanh lơ, có đôi mắt đỏ hồng như viên Rubi hít một hơi thật sâu, thở ra từ từ đều đặn để lấy tinh thần. Rồi bỗng nhiên, Nanami tự ngã người, nhảy ùm xuống dưới hồ làm cho nước bắn tung lên lênh láng, suýt tí nữa thì trúng vào Tsubaki.

Theo như Nanami giải thích, người cá hay cháu gái thần biển sẽ mọc đuôi nếu như để đôi chân tiếp xúc với nước muối trực tiếp. Điều đó có nghĩa là đôi chân của Nanami sẽ biến mất, và thay vào đó là chiếc đuôi cá ngoe nguẩy giống như nàng tiên cá trong câu chuyện cổ tích. Chỉ là đôi chân của Nanami... hoàn toàn không biến thành đuôi... Nó vẫn đơn thuần là chân của một người bình thường bị thấm ướt nước mà thôi. Phải... Nanami... không hề mọc ra đuôi cá.

Tsubaki vẫn lặng thinh, gương mặt lạnh lùng không biểu lộ cảm xúc. Hắn hoàn toàn không lấy làm ngạc nhiên mặc dù Nanami vừa nhảy ùm xuống nước để chứng minh cho Tsubaki thấy được sự thật.

— Như ngài đã thấy Tsubaki – dono. Người cá sẽ quay trở lại hình dáng ban đầu nếu như tiếp xúc với nước muối. Nhưng đôi chân của tôi không hề chuyển hóa... Điều đó có nghĩa là gì... Điều đó có nghĩa là... tôi... không phải là người cá. Tôi không phải là cháu gái thần biển!

Đây quả thật là một chuyện vô cùng bất ngờ. Từ trước đến nay, ai cũng đinh ninh cho rằng Nanami chính là kiếp luân hồi chuyển thế của Lumina, là thể hệ người cá tiếp nhận sự giúp đỡ của ba gia tộc. Nay cô ấy lại khẳng định mình không phải người cá. Bằng chứng là việc nhảy xuống hồ nước chứa đầy muối nhưng chân cô ấy không hóa thành đuôi. Vậy thì người cá thật sự, cháu gái của thần biển thật sự là ai?

— Nếu cô không phải kiếp luân hồi chuyển thế của Lumina. Vậy cô là ai?

Nanami từ từ đứng dậy. Những giọt nước trong veo khẽ lướt trên làn da trắng như tinh thể ngọc trai nhẹ nhàng rơi xuống. Lặng nhìn Tsubaki với ánh mắt nghiêm túc nhất từ trước đến nay. Nanami trả lời câu hỏi được đặt ra với thái độ không hề nao núng.

— Tôi là Nanami... Nanami Souma, đến từ gia tộc Souma, và hiện đang làm hậu vệ trung thành của Hajima thiếu chủ dưới thân phận là Nanami Kurahashi. Xin thứ tội vì tôi đã mạo phạm giấu thân phận với ngài, Tsubaki – dono!

.....

— Chisaki, trang phục mà cậu đang mặc hiện giờ...

Mikazuki có chút lúng túng khó hiểu khi đứng trước mặt mình không còn là một Chisaki yêu kiều, thùy mị, thực nữ... không còn là một cô gái giàu truyền thống Nhật Bản với mẫu hình Yamato Nadeshiko... mà là một phong cách rất... không bình thường. Phải miêu tả chi tiết ra sao đây nhỉ? Chiếc áo Kimono thường ngày nay đã biến mất. Thay vào đó là một chiếc áo phong dài tay nền xanh, viền vàng có độ dài đến nửa vòng bụng. Phần cổ áo phong có chiếc nón nổi giống như bộ chiến phục của Tsubaki cho thêm phần kiêu cách. Ngoài ra, Chisaki còn mặc thêm một chiếc áo đen cao cổ bên trong tạo thành hai lớp áo trông khá thời thượng. Vì chiếc áo phong bên ngoài chỉ có chiều dài khá ngắn nên để lộ bờ eo thon hai bên. Nhưng phần nếp gấp cuối chiếc áo được nối với một phần vạt dài tông màu, che qua cả hông và xuống tận đến gót chân. Phía trước vạt thì ngắn cho phép lộ ra chiếc váy đen Chisaki đang mặc. Đôi tất đen dài. Đôi giày kiêu cách cùng màu xanh. Và cuối cùng là một thanh Katana giắt ngang phần vạt ấy. Một phong cách khá là... đặc biệt.

— Etou... biết nói sao đây nhỉ, dù không muốn hỏi nhưng chắc đây là một trong những kiệt tác của Hanabi – chan đúng không? Mikazuki ngượng ngịu hỏi một cách miễn cưỡng.

Trái với vẻ miễn cưỡng ấy thì trông Chisaki lại tỏ ra thích chí, phần khởi hơn.

— Uh, đây là chiến phục do Hanabi – chan thiết kế riêng cho mình. Có lẽ đây cũng lấy ý tưởng từ một bộ anime nào mà em ấy thích chẳng? Nhưng mặc cái này thì mình thấy dễ chịu, dễ di chuyển hơn Kimono nhiều!

Quả thật mặc bộ đồ này nhìn Chisaki trở nên năng động, hoạt bát hơn là diện Kimono. Nếu tham gia một trận chiến dài thì tốt nhất đừng bao giờ mặc Kimono. Phải... như thế này tốt hơn. Dù rằng trông nó có hơi đặc biệt chút chút.

— Nếu là Hanabi thì không ai có thể có trí tưởng tượng sánh ngang với con bé. Tinh thần Otaku bắt diệt trong nó cũng tương tự như Tsukusa nee vậy!

Hết Chisaki, kể đến là Hajima. Mikazuki hoàn toàn tròn mắt ngạc nhiên đến ngất ngây khi nhịp tim mình cứ đập lên thùm thụp không ngừng trước sự choáng ngợp của cậu ta. Một chiếc áo sơ mi trắng cổ dựng đứng viền xanh bên trong. Một chiếc áo khoác dài tay trải xuống qua cả đầu gối đen có nón phía sau lưng. Trước ngực trái có in biểu tượng hai vòng tròn của nhà Kurahashi. Và cũng một thanh Katana giắt ngang hông bên trong áo. Một chàng trai có mái tóc trắng như bạch kim, nhưng lại khoác trên người một màu đen của bóng tối, tạo nên một vẻ đẹp vừa lung linh, vừa uy quyền mà cũng thật quyền quý. Hajima thiếu chủ cũng thật khác so với ngày thường.

— Hajima thiếu chủ trông cũng thật... không giống với ngày thường. Biết nói sao đây nhỉ, trông ngài có hơi...

— Không cần phải nói đâu Mikazuki. Mặc cái màu đen này lên người, tôi có cảm giác như mình đang chuẩn bị biến thành một Tsubaki Minamiya thứ hai vậy. Quả thật, tôi chẳng hợp với màu đen chút nào hết!

Hajima thiếu chủ lên tiếng thì Mikazuki mới để ý... Đúng rồi nhỉ... màu sắc tượng trưng cho Hajima thiếu chủ từ trước đến nay là màu trắng bạc. Từ mái tóc ngài ấy, cho đến tính cách của ngài, tất cả đều là một màu trắng bạc thanh khiết không hề bị vấy bẩn. Một màu trắng mà ai ai cũng muốn dõi theo. Còn Tsubaki là màu đen. Một màu đen mịt mờ u ám không thể nhìn thấy một chút tia sáng nào. Một màu đen u uất đại diện cho cả tính cách, cả linh hồn hẳn. Nhưng dạo gần đây, Mikazuki chợt cảm thấy dường như màu đen ấy đang bắt đầu hướng đến một tia hy vọng nhỏ nhoi thì phải. Có lẽ cũng vì thế mà cô mới bị thu hút bởi màu đen ấy chẳng?

Chisaki đột nhiên nắm lấy tay Mikazuki khiến cô có chút bất ngờ nhẹ. Đôi mắt cô cung chủ nhỏ ánh lên lên sự lo âu lo ngại cũng như một nỗi phiền muộn xa xăm rất muốn giải tỏa. Chỉ có điều...

— Có chuyện gì thế Chisaki? Trông cậu hơi lo lắng thì phải!

_ Mikazuki... thật ra mình... mình...

.....

.....

_ Đến rồi!

Ngài Akifusa bỗng đứng mở trừng mắt trong khi chiếc tẩu thuốc dài vẫn còn đang nằm trên tai, kề tận môi. Giọng nói của ngài vừa cất lên, thì từ đâu đó chợt thổi đến một cơn gió rất mạnh... một cơn gió với cường độ cao đủ sức thổi bay mọi thứ.

Các kiếm sỹ Samurai của cả ba gia tộc đều phải dùng sức nặng của cơ thể để cản sức gió lại. Nhưng họ cũng không quên sự an toàn tuyệt đối cho các nhân vật quan trọng như ngài Akifusa và các thống lĩnh. Thậm chí, Hajima cũng phải đứng ra cản lực gió, che chở cho cả Chisaki lẫn Mikazuki được an toàn.

_ Tại sao lại có gió mạnh như vậy kia chứ?

_ Không... nó không đơn thuần chỉ là một cơn gió... mà là bão rồi!

Phải, đây chắc chắn là một cơn bão... Không thể sai vào đâu được, dựa vào mức đo cấp độ thì từ một cơn gió nhẹ đã chuyển thành một cơn bão giật cấp 12 là ít. Toàn bộ cây cối, những thứ thuộc trong phạm vi của nó đều bị thổi bay đi mất. Thậm chí một số Samurai cũng không chống được lực thổi mà chịu chung số phận.

Chưa dừng lại ở đó. Những cơn lốc xoáy từ dưới biển sao đột ngột bắn thẳng lên trời cao, tạo thành những cột nước hình xoắn ốc xuyên thẳng chọc trời. Tiếp theo sau, là một cơn vòi rồng với kích thước vô cùng lớn từ phía xa vùng biển động đang ngày càng tiến sát vào đất liền hơn. Nó lớn đến mức mà người đứng trên bờ cũng có thể dễ dàng nhìn thấy được nó trong không gian gió che kín mặt thể này.

Bất thành linh, xuất hiện những tia nước từ dưới biển bắn lên. Chúng bắn thẳng vào những Samurai với sức ép mạnh nhất, cho phép gây ra thương tích chí mạng trên cơ thể họ.

_ Mọi người cẩn thận, tuyệt đối không được phép để cho những tia nước ấy đánh trúng!

Các Samurai của ba gia tộc cũng bắt đầu rút kiếm tham gia chiến trận. Họ lao đến, hô hào xung phong như những kiếm sỹ Samurai thực thụ. Mục tiêu của họ đầu tiên chỉ là ngăn cản không cho những tia nước xoáy ấy tấn công người khác. Đồng thời cũng nhanh chóng di chuyển những người bị thương đến khu cứu viện.

.....

_ Trận chiến thật sự đã bắt đầu rồi. Thật không ngờ, Susanoo lại xuất hiện sớm như vậy! Akifusa từ tốn trả lời.

Ba người, Mikazuki, Chisaki, và Hajima đứng từ khu vực cao nhất, xa nhất theo dõi toàn bộ chiến trường. Quan sát những Samurai dưới trướng mình đang phải cật lực nâng tuyến phòng thủ, cũng như phải chứng kiến từng người từng người một mất khả năng chiến đấu vì thương tích. Họ không giữ được sự bình tĩnh trong lòng. Họ hoang mang, lo sợ đến mức đôi bàn tay Chisaki cũng phải trở nên lạnh ngắt. Mọi thứ diễn ra quá đột ngột nên cả ba người đều không thể phản ứng kịp.

Hajima thiếu chủ nghĩ rằng tức giận. Cậu ta quay sang một võ sỹ đạo đang đứng ngay gần ấy.

_ Đây, Tsubaki đâu? Hắn đã đến chưa?

_ Dạ thưa Hajima – dono. Tsubaki – dono hiện vẫn chưa có mặt!

_ Chết tiệt!

Đôi tay Hajima khê siết lại mỗi lúc một chặt hơn. Nó chặt đến mức dường như Hajima đang dồn hết sự phần nộ vào đó và nếu như còn siết mạnh hơn nữa thì chính đôi bàn tay ấy sẽ bật máu trước khi rút Katana nghênh chiến.

.....

Đợt dạn nước đã dừng lại rồi. Thay vào đó là những chiếc gương nước bỗng dựng trời lên ngay sát bờ biển. Bước ra từ trong những tấm gương ấy là những hình nhân được cấu thành bằng nước trong suốt nốt. Những tên hình nhân ấy có dung mạo, dáng đứng, thậm chí là cách cầm Katana bằng nước cũng giống hệt như các Samurai trên bờ. Ban đầu chúng chỉ là một khối nước mang hình dáng con người. Nhờ có cơn bão đang thổi cùng với những hạt tuyết muối trắng thì chúng dần dần xuất hiện đầy đủ chi tiết hơn. Cho đến khi chúng trở thành một bản sao hoàn toàn giống với những con người trên đất liền.

Ngài Akifusa ung dung nâng chiếc tẩu thuốc lên môi nhấp.

— Một trong những quyền năng mà Susanoo thường hay sử dụng nhất: Thủy Phân Thân. Làm như thế thì tương quan lực lượng giữa hai bên sẽ ngang bằng nhau. Đây cũng chính là quân đội chủ lực của Susanoo mà ta cảm thấy ưng ý nhất. Vì nếu một ai đó đánh thắng được phân thân của mình, thì điều đó cũng tương đương với việc đã vượt qua được điểm yếu của chính bản thân mình!

Không được hoang mang lo sợ. Mình là cung chủ tối cao của nhà Tsuchimikaido. Bao nhiêu sinh mạng, bao nhiêu sĩ khí đang nằm trong tay mình. Tuyệt đối phải giữ được bình tĩnh. Tự nhủ như vậy trong lòng, Chisaki hít một hơi thật sâu và nhẹ nhàng thở ra. Cô buông tay Mikazuki, một mình hiên ngang bước lên phía trước.

— Chisaki, cậu...

— Chisaki...

— Cứ như thế này thì không được. Hajima – kun, chúng ta không thể giống như ba năm trước được. Không thể chỉ biết dựa dẫm vào sức mạnh của Tsu – kun. Lần này... em đã quyết... sẽ trở thành quân cờ thí tốt cho Tsu – kun đến chiến thắng. Trách nhiệm của những người bình thường như chúng ta là phải mở đường cho Tsu – kun... Hajima – kun, em sẽ lên tiền tuyến. Em sẽ kéo dài thời gian lâu nhất có thể... Em tin rằng Tsu – kun sẽ xuất hiện và mang về chiến thắng lẫn hy vọng cho con người!

— Hừm, xem ra cũng chẳng còn cách nào khác!

Hajima thiếu chủ từ từ bước đến. Chàng thiếu chủ trẻ với tay nhận lấy thanh Omi Yari danh bất hư truyền đã từng khiến cho Cựu Đế Nhất Kiếm Vũ Sư Tsubaki Minamiya khổ sở trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm từ tay một thành viên trong Thiên Chiếu Gia Trang chuẩn bị sẵn. Anh ta vùng thương múa vun vút mấy đường điệu nghệ rồi đặt lên vai.

— Em đã từng nói sẽ cho anh câu trả lời sau khi trận chiến này kết thúc. Từ giờ cho đến lúc ấy, anh sẽ không để em phải hứng chịu mọi thứ một mình nữa. Chisaki, trách nhiệm của chúng ta là mở đường cho Tsubaki. Cùng làm thôi!

— Hajima – kun...

Bên trái có Hajima, bên phải có Mikazuki.

— Tổ thật sự không hiểu về chiến lược. Nhưng nếu là kéo dài thời gian cho anh ta thì không phải chuyện khó!

— Mikazuki!

Chisaki cảm thấy niềm tin của mình, lòng dũng cảm của mình được tăng lên rất nhiều lần. Phải nói chính xác hơn là Chisaki không cần chiến đấu một mình nữa. Vì xung quanh luôn có những người luôn kề vai sát cánh cùng mình.

.....
Tình hình ngoài chiến trường đã căng thẳng thì ở tư trang Kurahashi cũng không kém cạnh gì.

Tsubaki khê ngược cổ lên bầu trời đêm... khê quan sát hướng chuyển động của gió đã trở nên mạnh hơn từ bao giờ. Những hạt tuyết muối trắng hào chung vào làn gió cứ bay đi thật không khác gì một trận bão tuyết cấp độ nhẹ.

— Trận chiến đã bắt đầu rồi ư... Nhưng chắc đành phải để mấy người kia kéo dài thời gian trong phút chốc. Chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ... gia tộc Souma đúng không?

— Vâng!

— Tôi chưa từng nghe đến cái tên ấy trước đây. Đặc biệt là có liên quan mật thiết với Thiên Chiếu Gia Trang đến mức cũng góp vui vào trận chiến thần linh này thì càng không. Cái gia tộc Souma ấy là như thế nào?

— Gia tộc Souma thực chất là một nhánh tộc nhỏ từ gia tộc Tsuchimikaido!

— Nhánh tộc Tsuchimikaido?

— Vâng, sau khi Tsubaki – dono rời khỏi Nhật Bản thì ít lâu sau người cá lại xuất hiện. Một khi người cá xuất hiện trên đất liền thì điều đó đồng nghĩa với việc Tổ Trần Ô Tôn Susanoo – sama sẽ giáng cơn thịnh nộ vào ba năm sau. Và để che giấu thân phận người cá, Chisaki hime – sama đã...

— Sử dụng đến một kẻ sách được gọi là “công chủ giả”!

— Vâng!

Tsubaki gãi đầu sồn sột, đi chung với tiếng thở dài ngao ngán chán chường.

— Thảo nào dạo gần đây cứ nghe phong phanh ba cái vụ “công chủ giả” gì gì đó đó. Thì ra là như vậy. Chẳng biết Chisaki đang suy nghĩ đến điều gì mà lại làm như thế. Không đời nào có chuyện cậu ấy nghĩ rằng có thể lừa phỉnh được thần linh bằng cách đó sao?

— Có cho vàng cũng không ai dám nghĩ sẽ qua mặt Susanoo – sama bằng kẻ sách tầm thường như vậy. Chisaki hime – sama làm tất cả chuyện này là vì ngài thôi, Tsubaki – dono... Cung chủ không muốn ngài biết về thân phận thật sự của cháu gái thần biển nên đã sử dụng đến một “công chủ giả”!

— Không muốn cho tôi biết về thân phận của người cá thật sự? Chẳng lẽ cô cháu gái thần biển ấy là một nhân vật cực kỳ quan trọng mà chính tôi cũng không thể biết ư?

Nanami trở nên trầm ngâm. Nói một cách chính xác thì cô ấy đang rơi vào trường hợp khó trả lời câu hỏi được đặt ra bởi Tsubaki.

Chỉ cần nhìn thoáng qua thái độ lẫn nét cử chỉ trên gương mặt Nanami, Tsubaki có thể hiểu ra ngay vấn đề. Hắn đưa tay ra sau gáy, gãi đầu sột soạt.

— Mà thôi kệ, có hỏi nhiều thì cô cũng chẳng bao giờ chịu trả lời... Vậy thì hỏi sang vấn đề khác vậy. Nhánh tộc Souma gì gì đó xuất thân từ tộc Tsuchimikaido, thực chất là thế nào? Và ai hiện đang làm thống lĩnh?

— Nhánh tộc Souma... giống như với tên gọi của nó. Đây là một nhánh nhỏ được tách ra từ một bộ phận nhỏ thuộc tộc Tsuchimikaido. Vì là do tách ra từ chính gia Tsuchimikaido, mục đích cũng là phục vụ cho nhà Tsuchimikaido nên thống lĩnh của tộc Souma tất nhiên cũng là Chisaki hime – sama. Chỉ có điều tộc Souma khác với chính tộc ở chỗ, những người mang lên mình họ Souma cốt không được đào tạo trở thành Samurai, mà là những người thiên về bộ óc. Nói một cách ngắn gọn, tộc Souma là nơi hội tụ của nhiều bác học, tiến sĩ, lẫn giáo sư trên khắp mọi đất nước. Nó chẳng khác chi một đầu não chiến lược của tộc Tsuchimikaido!

— Một nơi tập hợp nhiều nhân tài trên thế giới à? Có lẽ đó cũng chính là nguyên nhân vì sao gia tộc Tsuchimikaido ngày càng phát triển mạnh về nền kinh tế. Chisaki cũng quả là một nhân tài hiếm thấy... Thế quý cô “công chủ giả đây” cũng là một nhân vật tầm cỡ nào đó mà tôi không hề hay biết đúng chứ hả?

— Chẳng giấu gì ngài... Trước khi trở thành người nhà Souma. Tôi vừa chính thức bước chân vào một viện nghiên cứu về ADN của các loài sinh vật trên trái đất. Chính Chisaki cung chủ là người đã đến và đề nghị tôi trở thành thành viên gia tộc Souma để có thể góp sức xây dựng tộc Tsuchimikaido ngày càng vững mạnh!

— Nghiên cứu về ADN của các loài sinh vật ư? Đúng là một đề tài đáng được nghiên cứu. Nhưng tôi thắc mắc tự hỏi không biết Chisaki tính làm gì mà phải nhờ đến một giáo sư chuyên về lĩnh vực ấy. Đừng nói rằng cậu ấy muốn...

— Nghiên cứu về ADN của người cá. Đó thật sự là ý định của Chisaki cung chủ khi quyết định lập nên gia tộc Souma với trang thiết bị điện tử nghiên cứu khoa học tối tân nhất thế giới. Chỉ cần một chút thao tác đơn giản là bỏ qua phép đột biến gen giữa người và cá cùng cấu trúc nhiễm sắc thể vì bản chất chúng không thể hòa hợp được với nhau. Nên chúng ta đành phải...

_ Dùng phương pháp thụ tinh trong ống nghiệm, dùng trứng của một người phụ nữ và tinh trùng của cá heo hay cá voi thì chắc xác suất thành công sẽ cao hơn đột biến gen. Sau đây để trong môi trường lạnh dưới - 30 độ C suốt một tháng để quan sát xem phôi có được hình thành hay không, như thế sẽ không gặp phải chuyện bị biến gen lặn!

Nanami thoáng có chút ngạc nhiên.

_ Tsubaki – dono, làm thế nào... ngài biết được quy trình tạo ra ADN người cá mà chúng tôi đang dày công thực hiện? Là Chisaki cung chủ giải thích cho ngài ư?

_ Cần gì phải đợi Chisaki nhắc... Mà nói một cách cho chính xác thì chính tôi là người đã bày mưu kế này cho Chisaki 4 năm trước!

Hắn lại chột thờ dài, tay gãi gãi đầu.

_ Nhưng thật sự khi đó mình chỉ nói đại cho vui thôi, chứ có biết liệu nó có thành công hay không đâu? Điều đáng ngạc nhiên nhất là Chisaki lại tin sái cổ và dồn hết thời gian, kinh phí lẫn chất xám để thực hiện nó... Đôi lúc Chisaki cũng ngờ nghệch như một đứa trẻ con nhỉ!

.....

_ Chisaki hime – sama cho tiến hành các cuộc nghiên cứu về người cá vì muốn tìm hiểu rõ hơn về truyền thuyết giữa các vị thần cũng như muốn gánh vác một phần trách nhiệm mà Tsubaki – dono đang gánh trên vai. Phần khác Chisaki cung chủ không muốn ngài phải đối mặt với nỗi đau dằn vặt trong tim khi biết về người cá nên đã tìm cách giấu người... Chisaki hime – sama... không có ý xấu đâu, thưa Tsubaki – dono!

_ Đến tận thời điểm này thì thật sự tôi chẳng biết gì về Chisaki hết. Không thể hiểu nổi cách suy nghĩ của cậu ấy, không thể đoán được cậu ấy tính làm gì tiếp theo. Và cũng không hề biết rằng Chisaki đã gặp nhiều khó khăn khi tôi đi Anh quốc như thế nào. Chisaki luôn cố gắng để giải quyết những vấn đề một mình, không muốn để người khác phải gánh chịu. Nhưng nếu Chisaki càng làm như thế, thì tôi lại càng không hiểu cậu ấy đang nghĩ gì hơn!

Sau đó, Tsubaki đột ngột quay lưng bước đi. Hắn cũng chẳng thèm hỏi thêm câu nào hay thể hiện cảm xúc.

_ Chờ đã, Tsubaki – dono, đó là tất cả những gì ngài muốn nghe sau khi biết tôi không phải cháu gái thần biển sao? Ngài không muốn biết người cá thật là ai ư?

Tsubaki chột đứng lại.

_ Kể cả người cá có phải là cô hay không. Thậm chí cả việc lý do vì sao Chisaki lại giấu tôi những bí mật như vậy. Ngay từ đầu nó đã được móc nối với nhau bởi những mắt xích vô hình. Chỉ là tôi chưa tìm ra được chiếc mắt xích có thể nối cái này với cái kia một cách logic. Bây giờ thì biết rồi!

Nanami tròn tròn mắt.

_ Lẽ nào... ngay từ đầu... ngài đã biết...

Tsubaki nhếch môi cười một điệu rất nhạt. Hắn tiếp tục bước đi với hai ngón tay đưa lên cao.

_ Tốt hơn hết là tôi nên đến chiến trường nhỉ? Nếu trễ thêm một chút thì chắc tên ngố Hajima sẽ điên tiết lên cho xem!

.....

.....

Sau khi Tsubaki rời khỏi tư trang Kurahashi, Nanami vẫn không thể hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra. Điều khiến cô cảm thấy phân vân khó hiểu nhất vẫn là thái độ cùng câu nói cuối cùng mà hắn vừa nhấp miệng trả lời.

_ Tsubaki – dono... thật sự là một con người như thế nào vậy?

_ Đó là một câu hỏi cũng rất khó để tìm được câu trả lời. Ngay cả tôi cũng từng sống với cậu ta một thời gian nhưng vẫn chưa thể tìm ra một câu trả lời thỏa đáng.

— William – san!

Từ trong bước ra, là chàng trai lãng tử tóc nửa nhuộm vàng nửa nhuộm đen mà ai cũng biết. Chàng ta khoác trên người một bộ chiến phục đen giống hệt như các chiến binh Shinobi thời xa xưa. Nếu có khác thì chỉ khác chỗ bên cầu vai trái và dưới đầu gối hai chân đều được trang bị phần giáp cứng. Dây đai thắt lưng đỏ cùng với chiếc khăn choàng cổ cũng màu đỏ nốt. Nói chung, William rất ra dáng một chiến binh Shinobi thực thụ.

— Anh tính ra ngoài chiến trận ư?

— Phải, Kazuto – kun đã đi rồi, thì tôi cũng cần phải theo sau hộ tống cậu ấy chứ. Dù sao thì trận chiến lần này, gia tộc Saotome cũng tham gia như một vị khách cơ mà!

Nanami bỗng trở nên buồn đi nhiều. Cô gái có mái tóc xanh lơ ấy thậm chí còn quay mặt sang chỗ khác, tránh ánh mắt của William với dáng vẻ hơi thất vọng.

— Có phải vì tôi không phải cháu gái thần biển nên anh nghĩ mình cũng không cần phải bảo vệ tôi nữa đúng không? Nếu thật sự anh nghĩ như thế... thật sự nghĩ rằng tôi chỉ là một kẻ nói dối và muốn đến chiến trường thì anh cứ đi đi. Tôi sẽ không cản anh đâu!

William đưa ngón tay gãi má mấy cái. Tiếp đến là một nụ cười “thiên thần” lãng tử từ một quý ông người Anh lịch lãm đã khiến cho bao nhiêu trái tim người phụ nữ phải điêu đứng. Anh ta thậm chí còn mạo phạm tự động dùng tay xoa xoa mái tóc xanh lơ ấy như đang nựng một con thú cưng.

— Đừng làm bộ mặt ấy, nó chẳng hợp với cô đâu. Nói thật, tôi cũng chẳng quan tâm gì nhiều đến việc cô có phải người cá hay không. Mà nếu cô không phải cháu gái thần biển thì xem như cô đã được tự do hoàn toàn. Và khi được tự do thì cô sẽ có quyền ước mơ, có quyền làm những điều mình thích. Trong đó bao gồm cả việc sang Anh với tôi nữa... Nanami, tôi không giận cô... càng không có lý do để xem cô như một kẻ nói dối chỉ vì một lời nói dối “trắng”. Vì Hime – sama, vì gia tộc Tsuchimikaido, và vì Kazuto – kun... tôi thấy cô đáng được tôn trọng hơn là chê bai. Mà nếu có ai đó ghép tội cô đi chẳng nữa... thì tôi vẫn sẽ là người luôn tìm cách gỡ tội, trả lại cho cô sự trong sạch. Nanami... tôi cần phải đi... không phải vì ghét cô. Thậm chí lệnh ngài Akifusa là phải kẻ cận bảo vệ cho cô... nhưng tôi không thể bỏ mặc cậu bạn đỡ người của mình và cháu gái thần biển thật sự được. Cô hiểu ý tôi muốn nói gì đúng không?

— William – san...

Nanami hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng thở đều ra. Cuối cùng thì cô cũng đã chịu đối mặt trực tiếp với William với vẻ kiên quyết, dứt khoát.

— Anh nói đúng... Tôi dường như đã quá ích kỷ nhỉ. Phải... tôi làm điều này vì gia tộc Tsuchimikaido, vì Chisaki cung chủ, vì Tsubaki – dono, và còn vì nhiều người thân quan trọng khác nữa. Chính vì thế mà tôi không được phép dừng lại ở đây!

— Oh my, đó cũng chính là điều mà tôi muốn nghe nhất trong ngày đấy!

William chột chìa

tay ra đi đôi cùng nụ cười lãng tử ấm áp.

— Chúng ta đi thôi... cùng bảo vệ lấy vị tướng quân của chúng ta, bảo vệ công chủ thật, bảo vệ những người thân xung quanh... và bảo vệ lấy niềm tin, niềm hy vọng về một tương lai phía trước!

73. Chương 72

Ban ngày cũng như ban đêm. Vì chẳng biết mặt trời đang ló dạng từ phương trời nào trong cái màu đen kịt như cánh quạ thế này. Những hạt tuyết muối trắng hòa vào cơn gió xoáy tạo nên một trận bão tuyết

lạnh rét căm căm. Thêm vào dòng hải lưu cực mạnh từ những đợt sóng thần cuốn xoáy lại vào nhau tạo nên những cột nước chọc trời. Một thế giới chìm ngập trong hơi nước mịt mờ bão táp.

Không gian là một chuyện. Điều đáng lưu tâm chính là các kiếm sĩ Samurai đang gắng sức chiến đấu với phân thân của chính bản thân mình. Đó là những Thủy Phân Thân do Susanoo tạo nên bằng quyền năng của thần linh. Một trận chiến khốc liệt giữa âm thanh của thanh Katana vang lên khắp vùng trời.

Đối với những chiến binh mang tên Samurai, tay nâng kiếm chém thẳng xuống kẻ thù là điều không hề khó. Chỉ cần chém trúng thì các hình nhân nước tự động tan xuống biển. Nhưng vấn đề về số lượng thì thật sự là một mối lo ngại đáng lưu tâm. Nếu chịu nhìn một cách khách quan về lực lượng thì đó lại là một sự chênh lệch lớn.

— Tsubaki vẫn chưa đến sao? Tên chết tiệt ấy... khi nào thì mới chịu chương cái mặt tới kia chứ?

Hajima không ngừng vung cây thương Omi Yari liên tục tấn công những ảnh phân thân nước dám đến gần. Đồng thời cậu ta cũng không khỏi hoang mang phiền não khi vẫn hay tin Tsubaki chưa có mặt ở chiến trường. Nỗi lo của Hajima không phải là không có cơ sở khi mọi thứ đều đang ở mức cao trào ngay khi nhân vật chủ chốt vẫn chưa lộ mặt. Hajima nghiêng rằng tức giận.

— Chết tiệt, hắc hiện đang ở chỗ quái nào kia chứ? Đừng nói là định chạy trốn như một kẻ bại trận nữa nhé!

Nếu Hajima đang đỡ tay chín phần thì phía bên Mikazuki và Chisaki cũng chẳng đỡ hơn chút nào. Hai cô gái chân yếu tay mềm ở hai vị trí khác nhau phải một mình chống đỡ làn sóng công kích của những phân thân nước với số lượng từ 5 đến 6 là ít trong cùng một lúc. Nếu so về trình độ kiếm thuật thì ta không có gì phải bận tâm về Chisaki hay Mikazuki. Nhưng nếu so sánh về lực lượng thì quả thật “hai đánh một không chột cũng què”. Đó là một cách nói dí dỏm, thật ra thì hai cô gái hiện đang gặp một chút rắc rối chút đỉnh.

Về Mikazuki, thanh Katana trắng luôn đi theo bên mình như người bạn đồng hành không thể thiếu đang được tuốt ra khỏi vỏ và tấn công những phân thân nước với tốc độ nhanh và chuẩn xác. Dù rằng đôi lúc cứ 5 đường kiếm thì sẽ có một nhát chém hụt, nhưng nhìn chung thì Mikazuki không hề bị áp đảo về kiếm thuật. Lướt nhẹ trên nước, chiếc áo Yukata cô ấy mặc trên người nhẹ nhàng thoáng qua từng giọt nước, khiến cho màu xanh vốn có của nó càng thêm lung linh lấp lánh như những viên ngọc được tìm thấy dưới đáy đại dương sâu thẳm. Chiến đấu sống còn với Katana và Bushido, nhưng từ góc độ này, trông Mikazuki chẳng khác gì một vũ công đang nâng từng bước chân di chuyển qua lại theo nhịp điệu, tạo nên một điệu nhảy thướt tha ngay trên chính sàn đấu bằng nước.

Ngay cả Chisaki cũng thế. Chẳng ai dám phủ nhận rằng kỹ năng kiếm thuật của Chisaki vượt xa hơn Mikazuki gấp nhiều lần. Nếu kỹ năng của Mikazuki dựa vào tốc độ và chuẩn xác, thì Chisaki lại là một nhát chí mạng đi đôi với sự thanh tao trang nhã. Từng động tác của cô ấy như một lưỡi kiếm sắc sảo dứt điểm kẻ thù chỉ trong một lần vung duy nhất. Chỉ đơn thuần với một thanh Tanto có kích thước như chiếc quạt giấy trong tay, Chisaki hoàn toàn có thể làm chủ được trận chiến của mình dễ dàng như đứa trẻ đang nhai kẹo. Chỉ có điều, nét lo âu hoang mang vẫn không ngừng hiện lên trên gương mặt cô ấy.

— Phải kéo dài thời gian nhiều nhất có thể cho Tsu – kun... Tsu – kun, cậu hiện giờ đang ở đâu? Mọi người thật sự đang rất cần cậu!

— Chisaki!

Nghe tiếng gọi, Chisaki mới giật mình. Có thể là vì lo lắng cho tên đỡ người mà ai cũng biết kia nên Chisaki không để ý thấy một ảnh phân thân được tạo ra từ nước biển đã áp sát mình ngay trong khoảng thời gian mình mất tập trung nhất thời. Và cũng vì thế mà Chisaki không kịp phản ứng nên vô tình đã để cho ảnh phân thân ấy vung Katana chém phăng đi thanh Tanto trong tay Chisaki. Theo định nghĩa của Samurai, thanh kiếm chính là linh hồn, là mạng sống của võ sĩ đạo. Nếu kiếm bị gãy, nghĩa là linh hồn họ không vững vàng như thép, trong lòng còn nhiều hoài nghi. Nếu kiếm bị đánh mất, thì mạng sống của họ đang bị đe dọa. Đứng giữa một toán phân thân nước có sẵn vũ khí, Chisaki thật sự đang đứng trong một tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

— Chisaki!

Hajima thiếu chủ từ bỏ chiến trường của mình để có thể chạy đến bên Chisaki với tốc độ nhanh nhất. Nhưng không phải thứ gì ở đời cũng có thể thực hiện được. Nhất là những thứ mình càng khao khát muốn thì khó khăn càng nhân lên gấp đôi. Giống như ý định đến bên Chisaki bị chặn lại hoàn toàn khi Hajima phải tìm cách vượt qua đám phân thân nước trước mắt đã.

— Tránh ra mau!

Cậu ta điên cuồng vùng Yari loạn xạ đánh từng phân thân từng phân thân một nhằm mở đường.

.....

Nếu mất Tanto, Chisaki vẫn còn có thể sử dụng đến thanh Katana đeo sẵn ở thắt lưng bên hông. Một Samurai cẩn thận bao giờ cũng phòng bị cho bản thân từ một đến hai thanh kiếm nên không phải lo Chisaki chiến đấu bằng tay không. Mới chỉ chạm nhẹ vào phần chuôi, chưa kịp rút lưỡi kiếm thì bất thành linh những phân thân nước trước mặt Chisaki tự động bị đánh vỡ nát bởi một thứ gì đó thì phải

Ngay khi chưa kịp nhìn nhận gì thì đám phân thân phía sau cũng vỡ thành nước theo.

— Bất cẩn quá Chisaki. Bình thường thì cậu đâu có như thế này đâu nhỉ? Hay là đang nghĩ đến việc nên chuẩn bị món gì cho bữa tiệc chiến thắng của chúng ta đấy hả?

Một giọng nói quá đỗi quen thuộc cất ra sau lưng khiến Chisaki tròn mắt không khỏi ngạc nhiên. Ngay khi cô cung chủ quay lại 180 độ, thì đứng đó là tên dở người trong bộ chiến phục trắng với cái đầu xù như nhím, cùng đôi mắt lạnh lùng thờ ơ đến hờ hững. Hắn từ từ tra thanh Shirasaya vào vỏ được giắt ở thắt lưng phía sau một cách nhẹ nhàng chậm rãi không có gì phải gấp gáp.

— Tsu... Tsu – kun...

— Hầy, thiệt tình, đừng có liều lĩnh như vậy chứ Chisaki? Đáng lý ra cậu nên ở ngay bên cạnh Hajima mới đúng. Có gì thì cậu ta còn bảo vệ cho cậu được!

.....

Dáng người quen quen kia không thể nhầm vào đâu được. Đó đích thị là nhân vật mà ai cũng biết, kẻ mang cái tên Tsubaki Minamiya vừa nổi tiếng nhưng cũng vừa rất tai tiếng. Sau cùng thì hắn đã đến. Thật không uống phí cố gắng kéo dài thời gian của tất cả mọi người

— Minamiya – san...

Tsubaki bất thành linh lùi lại một bước tránh nhát chém của một phân thân nước. Hắn xoay người, tiện tay rút thanh Katana giắt ngang hông Chisaki chém bay đầu ảnh phân thân ấy trong tích tắc. Động tác của hắn, nhanh gọn lẹ đến nỗi Chisaki cũng không nhìn thấy kịp hắn vừa làm gì. Chỉ biết ảnh phân thân nước ấy đã biến mất ngay lập tức.

— Đứng ở đây nói chuyện thì không được thuận lợi cho lắm. Chúng ta vào trong thôi!

Không đợi Chisaki nói câu nào, hắn đã nhắc bổng cô cung chủ nhỏ lên theo kiểu bế công chúa danh bất hư truyền trên những bộ phim lãng mạn. Là một cô gái, không cần biết người con trai ấy là ai, chỉ cần được bế theo kiểu công chúa đã là một niềm hạnh phúc lớn nhất rồi.

— Đợi một chút Tsu – kun... mình...

— Bám chắc vào Chisaki. Nếu mà có ngã bụm mặt thì đừng trách sao tớ không báo trước!

Và thế là hắn phi nước bước từ bên ngoài biển thẳng vào trong đất liền, vượt qua cả chiến trận đang đến hồi gay cấn nảy lửa.

.....

Thả Chisaki ở một vị trí an toàn không phải lo lắng về chuyện bị ảnh phân thân nước tấn công nữa.

— Cứ ở đây ngồi nghỉ một lúc. Đợi tớ ra kia lôi tiếp hai người còn lại về. Có cần gì thì nhờ hai người họ một tiếng!

— Hai người họ?

Kế sau đó, Nanami và William bất ngờ xuất hiện phía sau.

— Chisaki cung chủ, Tsubaki – dono, xin lỗi vì đến trễ!

— Nanami – san, William – san — Chisaki có một chút ngạc nhiên — Tại sao hai người lại ở đây? Chẳng phải theo như chiến lược của ngài Akifusa thì hai người phải...

— Không cần nữa đâu ạ, Chisaki hime – sama... Người không cần phải giấu thân phận thật của tôi nữa!

Đôi mắt Chisaki không khỏi to tròn bàng hoàng đến tột độ. Nếu như Nanami và William đều có mặt ở đây, ở ngay chiến trường này. Chính bản thân Nanami lại nói lên những lời lẽ như vậy trong khi Tsubaki đang đứng phía sau lưng mình cách có vài bước chân. Như thế chỉ có thể nói lên một điều rằng...

— Vậy là... Tsu – kun đã biết hết mọi chuyện rồi ư? Bí mật mà cả ba gia tộc đang cố gắng che giấu...

— Ồ, cô công chủ giả của cậu đã kể cho tớ nghe hết toàn bộ mọi chuyện từ A đến Z. Tớ thật sự có hơi shock khi biết cậu lại giấu tớ một bí mật lớn như vậy đấy Chisaki. Mà nếu không nhờ cô ta thì chắc tớ mãi mãi chỉ là một thằng ngu ngơ khờ khờ nhỉ!

Chisaki từ từ quay sang Tsubaki với gương mặt thất thần, chỉ biết cúi xuống chứ không dám ngược lên nhìn thẳng vào hắn. Không cần phải sợ... ngay khi quyết định sẽ giấu Tsubaki về sự thật thì Chisaki đã xác định sẵn tinh thần rằng trước sau gì hắn cũng sẽ phát hiện. Và đây cũng chính là kết cục của mình mà ngài Akifusa đã cảnh báo.

— Mình xin hoàn toàn gánh chịu lấy tất cả tội lỗi mà mình đã gây ra. Tsu – kun, cậu muốn trừng phạt mình thế nào cũng được. Mình chỉ xin cậu... hãy tha thứ cho tất cả mọi người. Họ không có lỗi gì hết, kể cả Hajima – kun cũng thế!

Đôi mắt của Tsubaki hiện giờ đang ánh lên những tia nhìn lạnh lùng, phẫn nộ vì bản thân bị lừa dối. Trong tình trạng hiện nay, rất có thể hắn sẽ nổi điên, rút kiếm chém một nhát vào Chisaki giống hệt như lời cảnh báo trước đó từ ngài Akifusa.

— Nếu cậu đã nói như vậy... Được, chấp nhận hình phạt của tớ đây Chisaki!

Hắn sẽ làm gì? Sẽ rút kiếm tước đi mạng sống của Chisaki. Hay bắt Chisaki tự thực hiện nghi thức Seppuku (Mổ bụng tự sát)... Sai hoàn toàn. Hình phạt của Tsubaki dành cho Chisaki, đó là một cái ôm dịu dàng, ấm áp đến mức Chisaki hết ngạc nhiên này đến bất ngờ khác. Rõ ràng hắn đang ôm cô, ôm cứng ngắc dù có cựa quậy cách mấy cũng không thể thoát khỏi vòng tay mạnh mẽ rắn chắc của hắn.

— Tsu... Tsu – kun...

— Quả nhiên cậu chẳng thay đổi gì cả Chisaki. Cứ luôn cố gắng hết mình để tớ không phải chịu thêm đau khổ nào nữa. Một ân nghĩa lớn như vậy, tớ biết trả thế nào cho hết đây? Âm thầm lặng lẽ gánh chịu lấy mọi thứ một mình. Chẳng phải tớ đã từng nói, cậu không cần chiến đấu một thân một mình rồi ư? Hồi xưa tớ nói gì cậu đều nghe theo, ngoan lắm kia mà. Tại sao bây giờ lại cứ hay làm trái với ý tớ thế?

Lúc sau, Tsubaki mới chịu thả Chisaki. Cô cung chủ nhỏ vẫn gương đôi mắt tròn tròn nhìn hắn với vẻ ngạc nhiên.

— Cậu không giận mình sao? Cậu không phẫn nộ đến mức muốn sử dụng Katana trừng phạt mình ư?

— Nói đỡ hơi gì thế hả? Trừng phạt cậu bằng Katana chỉ vì những chuyện con con như vậy thì quả thật cậu đang rất xem thường tớ đấy. Nhớ lại xem nào Chisaki, chẳng phải trước đây tớ đã từng nói rồi sao. Dù cậu có làm gì khiến bản thân mình có lỗi với tớ thì cũng đừng nói lời xin lỗi. Vì tớ sẵn sàng chấp nhận hết mọi thứ. Chisaki, không bao giờ có chuyện tớ trừng phạt cậu đâu... Thế nên đừng lo lắng, cũng như đừng giấu tớ bất cứ bí mật nào hết!

— Tsu – kun...

Thật sự hạnh phúc lắm... Được nghe những lời như thế khiến trái tim Chisaki như vừa được xoa dịu đi rất nhiều. Một gánh nặng trên vai như được trút bỏ đi để niềm vui vẻ này thể hiện trên những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt cô cung chủ nhỏ không ngớt.

— Mình xin lỗi... xin lỗi... Tsu – kun... xin lỗi...

Tsubaki nhếch miệng nở một nụ cười nhạt. Đồng thời cũng nhẹ nhàng đưa ngón tay hứng lấy những giọt nước long lanh như viên ngọc trai ấy.

— Vậy là được rồi đúng không? Nếu cậu còn khóc thế này thì tên ngố Hajima kia sẽ xử tó mắt!

Hắn tiếp tục quay sang Nanami và William đang đứng phía sau.

— Bảo vệ Chisaki hộ tôi. Tôi sẽ ra ngoài đó lôi hai người kia về nhanh nhất có thể!

— Vâng, cứ yên tâm giao Chisaki hime – sama cho chúng tôi, Tsubaki – dono!

.....

Nơi chiến trường khốc liệt, Mikazuki vẫn chưa thể nghỉ tay trước những đợt tấn công dồn dập của các phân thân nước. Vì chỉ cần mất tập trung một phút chốc cũng sẽ dẫn đến kết quả như Chisaki. Cầm chắc thanh Katana trong tay, Mikazuki luôn mình né tránh, phản công, cản phá, hòng không để cho lưỡi kiếm phía kẻ thù chạm vào mình.

Với khả năng áp sát của mình, chỉ trong vài phút ngắn ngủi sau khi giải thoát xong cô cung chủ nhỏ nhà Tsuchimikado, Tsubaki đã tiếp cận được Mikazuki. Hắn rút kiếm, liên tục tấn công những ảnh phân thân bằng hai ba nhát chém vừa nhanh, vừa gọn, dứt khoát, không thừa bất kỳ một động tác nào. Đây thật sự là trình độ, sức mạnh của một kẻ từng mang danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư mà Mikazuki đang có cơ may được chứng kiến tận mắt.

— Còn lảng vảng ở đây là mất mạng như chơi. Rút thôi!

— Hả... chờ chút đã...

Không nói nhiều nữa, hành động tương tự như đối với Chisaki. Tên dở người nhanh chóng nhấc bổng Mikazuki lên theo kiểu bế công chúa rồi luồn lách qua các ảnh phân thân, trở vào lại khu vực an toàn.

.....

Hắn thả Mikazuki bên cạnh Chisaki và hai người còn lại. Sau đó thì lại tiếp tục phóng ra chỗ Hajima thiếu chủ đang bị vây kín không lối thoát.

Tình hình của thiếu chủ nhà Kurahashi thật sự rất đáng lo ngại khi cây thương Omi Yari, niềm tự hào của Hajima lại không có đất dụng võ khi phải đối phó với hàng loạt kẻ thù với số lượng đếm không xuể. Hajima thoáng nghĩ đến việc sử dụng Katana... nhưng chưa kịp làm chuyện đó thì hai ba ảnh phân thân tự động bị chém làm đôi trong nháy mắt. Từ phía đằng sau, Tsubaki phóng lên phía trước, tay rút kiếm chém xoén vào những ảnh phân thân trước mặt và đáp xuống ngay bên cạnh Hajima.

— Cha chà, một mình cân với đồng này thì tôi có lòng khen cậu rất dũng cảm đấy Hajima. Có cần tôi giúp cho một tay không thiếu chủ Kurahashi?

Vừa mới gặp mặt, hắn đã nói xỏ nói móc mình mấy câu. Quả thật dù có chết đi sống lại, luân hồi chuyển thế cả trăm kiếp thì không bao giờ có chuyện Hajima ưa nổi tên đáng ghét Tsubaki ấy. Chàng thiếu chủ trẻ chặc lưỡi, mặt mày tỏ vẻ như không quan tâm.

— Tôi thà chết còn hơn là phải nhận lời giúp đỡ từ một kẻ như cậu!

— Thế ư? Vẫn còn giữ tư tưởng tôi là một Ronin phản bội à... Mà thôi kệ, cậu không cần tôi cũng không ép. Nhưng tôi lại không muốn Chisaki trở nên đau khổ nên xem như lần này tôi chủ động mở lời muốn giúp cậu vậy!

Hai chàng trai tựa lưng vào nhau, tạo thành thế cản trọng cả hai bên. Nếu như ảnh phân thân nước bên nào tấn công thì người đó sẽ cản phá. Đầu tiên là cảnh Tsubaki nhanh chóng hụp đầu xuống để Hajima vùng thương đánh vào ảnh phân thân trước mặt Tsubaki. Sau đó thì đến Tsubaki luồn ra phía sau, rút kiếm chém phân thân đang có ý định đánh lên Hajima. Hai bên cùng hỗ trợ điểm mù cho nhau, tạo thành một pha kết hợp giữa Tsubaki và Hajima. Đen và Trắng, Yin và Yang... Không phải cả hai đồ kỵ sinh ra đánh nhau... mà thật sự, là cả hai đang trợ giúp lẫn nhau.

— Mở đường máu thôi Tsubaki. Yari của tôi và Katana của cậu không thể chịu đựng được lâu nữa đâu!

Tsubaki gật đầu, rồi cả hai cùng tìm cách chạy thẳng về phía khu vực an toàn trước khi vũ khí của mình bị hư hại hoàn toàn.

— Tsu – kun, Hajima – kun...

Ngay khi hai người họ vừa đến nơi thì Chisaki đã nhanh chóng chạy ra xem tình hình thế nào.

— Hai người không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?

— Ồ, cũng bình thường, không có gì đáng nghiêm trọng... Có điều...

Tsubaki khẽ ngoái cổ lại nhìn về nơi chiến trường đang rộn ràng nhịp nhàng trong âm thanh Katana va chạm nhau, âm thanh biển đang thét gào khi những cơn gió mạnh cứ thổi không ngớt. Đặc biệt hơn, là hẳn tập trung nhìn về một nơi nào đó khá xa với trận chiến. Một nơi nào đó ở phía chân trời mịt mờ không nhìn thấy rõ.

— Kazuto – kun, có chuyện gì vậy? Trông cậu hơi đắm chiêu suy tư thì phải! William chợt hỏi.

— Trong tình huống này thì ai mà không suy nghĩ đắn đo. Nhưng có một thứ khiến tôi phân vân lo ngại hơn nhiều!

Chỉ tay về phía cột xoáy nước lớn nhất đang cuốn theo chiều thổi của gió ngay giữa lòng biển sâu. Nó cũng là một xoáy nước như những vòi rồng xoáy khác, cũng nguy hiểm như nhau chứ khác gì... À không, hình như có một sự khác biệt về kích thước và cường độ thì đúng hơn. Phải, cơn vòi rồng càng lúc càng lớn dần, tạo nên một cảm giác bất an trong lòng từng người từng người một.

Tsubaki chợt cất tiếng nói.

— Susanoo, vị thần của biển phần nộ và những cơn gió bão giận dữ. Khi một ai đó mang nỗi ân oán, thù hận đứng trước biển, thì vị thần sẽ đáp lại lời thù hận ấy và xuất hiện trước mắt người đó!

Đúng như những gì Tsubaki nói. Từ trong cơn vòi rồng lớn đó bước ra một hình bóng của con người. Một chàng trai trẻ trung, mái tóc đen tuyền rủ xuống như nhím, phần nào che đi một nửa đôi mắt trừng trừng đáng sợ. Khoác trên mình chiếc áo Hoari vàng kim. Chàng trai ấy đảo mắt nhìn khắp một lượt chiến trường rực lửa, trên đôi môi nở lên một nụ cười thật tàn nhẫn và vô cùng đáng sợ.

Người con trai ấy rất quen... Quen thuộc đến nỗi khi chỉ mới nhìn thoáng qua, cả Chisaki, Hajima, Mikazuki, William và Nanami đều không khỏi tròn mắt kinh ngạc. Chỉ duy nhất Tsubaki... chỉ duy nhất hẳn vẫn không thể hiện tí cảm xúc sợ sệt hay hoảng hốt. Giống như tất cả mọi chuyện đều đã nằm trong suy tính của hẳn.

— Người đó... không phải là Kazuto – kun ư?

— Là Tsu – kun...

Phải, người bước ra từ cơn vòi rồng xoáy thẳng bầu trời đêm. Người khoác trên mình chiếc áo Haori màu vàng kim tượng trưng quyền lực và lãnh đạo... Người đang nâng trên tay thanh Katana sắc nhọn đó chính là Tsubaki Minamiya của 3 năm trước. Một Tsubaki khác xuất hiện và đứng giữa lòng nước như các võ sĩ Trung Hoa luyện được thuật đi trên mặt nước.

— Đó chính là Susanoo. Vị thần của đại dương vào bão tố. Có vẻ như số phận của tớ, thật sự là phải mặt đối mặt với lão ta không hơn không kém!

Chứng kiến cảnh một Tsubaki khác xuất hiện. Các Samurai thuộc ba gia tộc tròn mắt ngáp ngừng trong phút chốc. Họ không tài nào hiểu nổi tại sao lại có một Tsubaki khác đang đứng đây... tại sao lại là Tsubaki của 3 năm trước khi còn mang cái danh Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư? Không cần biết câu trả lời như thế nào. Susanoo trong hình dạng Tsubaki đột nhiên phóng thẳng từ ngoài biển vào đất liền với tốc độ nhanh ngang bằng với một tia ánh chớp. Vị thần đó vượt qua đồng ảnh phân thân nước do chính mình tạo ra và tiếp cận được với đội ngũ Samurai trong tích tắc. Với thanh Katana trên tay, Tsubaki của ba năm trước xoay người,

vung những đường kiếm vun vút xé gió gây sát thương đáng kể cho họ. Chỉ với một lần tấn công duy nhất, khoảng độ 5 đến 7 người đồng loạt phải từ bỏ trận chiến vì vết thương gần như chí mạng.

— Đó là Susanoo – sama. Mọi người, dù cho bất luận thế nào, chúng ta cũng phải tìm đủ mọi cách ngăn cản ngài ấy tiến sâu vào đất liền!

Nhận ra mối nguy hiểm thật sự đang đến gần. Các kiếm sĩ lần lượt từ bỏ trận đấu với các ảnh phân thân và cùng hướng về một mục tiêu duy nhất là vị thần đội lốt Tsubaki Minamiya tấn công toàn lực.

Nhân gian xưa vẫn thường hay nói, con người và thần linh là hai khái niệm khác xa nhau một trời một vực. Và họ vẫn thường lưu truyền với nhau rằng đối đầu với thần linh, con người luôn là những sinh vật chịu thiệt thòi đầu tiên. Đến bây giờ lời răn dạy ấy vẫn còn đúng khi từng người từng người một, từ nam cho đến nữ, từ người trẻ cho đến người lớn, từ bậc trung đẳng cho đến lão luyện, tất cả đều lần lượt chịu thất bại dưới lưỡi kiếm của Susanoo. May mắn thay họ không chết, nhưng vết thương họ đang mang cần phải được chữa trị gấp nếu không muốn nguy hiểm đến tính mạng. Và giờ đây, bờ biển xanh đẹp Okinawa vừa bị nhấn chìm trong bóng tối bão táp, vừa được nhuộm đỏ bởi máu người.

.....

Lặng lẽ theo dõi chiến trận, Tsubaki đưa tay gãi đầu, miệng cất tiếng thở dài ngán ngẩm chán chường.

— Quả nhiên cái lũ chơi chơi kia không phải là đối thủ của thần. Càng tấn công thì chỉ càng trở thành bữa khai vị dưới lưỡi kiếm trên tay hắn mà thôi!

— Nhưng đây là lần đầu tiên Susanoo – sama đích thân bước ra tiền tuyến như thế. Từ trước đến nay, vì căm ghét loài người nên Susanoo – sama không bao giờ đối mặt trực tiếp với con người. Tại sao bây giờ lại... Tsu – kun, có khi nào ngài ấy đang muốn cảnh cáo chúng ta điều gì không?

— Tôi không biết, mà cũng chẳng thêm quan tâm. Nếu như giận dữ chỉ vì kế hoạch “công chủ giả” của cậu thì tôi phải công nhận lão ta rảnh quá rồi... Mà nếu cậu muốn biết thì có lẽ tôi sẽ chạy ra đó hỏi rõ rồi về truyền đạt cho cậu sau. Chỉ cần giáp mặt với lão ta là ok tất chứ gì!

Tsubaki thoáng nhìn xuống thanh Katana của mình. Thật tệ là nó đã bị rỉ sét đến nỗi không còn hình thù nguyên vẹn, giống như chiếc lá bị sâu đục khoét gần hết ấy. Thật ra đó là hiện tượng ăn mòn kim loại của nước muối. Vì lượng tuyết muối rơi một lúc một dày hòa tan vào mực nước biển khiến cho nồng độ muối tăng lên cao. Ngay khi chém các ảnh phân thân nước, lưỡi kiếm kim loại sẽ chạm vào nước muối và bị ăn mòn ngay tức khắc. Giờ đây nếu muốn tiếp cận với thanh Katana của Susanoo, thì lưỡi kiếm của Tsubaki phải nguyên vẹn trước khi đến được đó.

Về vấn đề Katana thì không cần phải lo ngại gì nhiều. Chỉ cần có nhu cầu, Thiên Chiếu Gia Trang sẽ đáp ứng đầy đủ cho hắn. Vấn đề quan trọng là ở một thứ khác.

— Kazuto – kun. Cậu thật sự muốn giáp chiến lá cà một chọi một với thần biển sao? Cậu cũng biết là bản thân cậu không cần thiết phải đi theo con đường ấy mà!

— Nhìn cho kỹ đi William. Những con người tầm thường kia hoàn toàn không phải đối thủ của lão. Chỉ một vết thương nhỏ chúng còn không làm được, thì nói gì đến chuyện dành lấy chiến thắng. Ai có thể gánh vác lấy mọi hận thù trong Susanoo nếu người đó không phải là tôi? Điều quan trọng bây giờ không phải là không cần thiết... mà là tôi “bắt buộc” phải tiến bước trên con đường này!

Tsubaki chợt ngoảnh lại.

— Chisaki, Hajima... hãy thu hồi các kiếm sỹ hai nhà Tsuchimikaido và Kurahashi về. Một mình tôi sẽ giáp chiến với Susanoo, kết thúc trận chiến số phận lẫn định mệnh. Mọi thứ sẽ chấm dứt và tựa như nó chỉ mới là một giấc mơ tồi qua mà thôi!

— Tsu – kun... Cậu tính một mình chiến đấu với Susanoo – sama đến hơi thở cuối cùng ư? Điều đó hoàn toàn là bất khả thi...

— Cho dù nó có bất khả thi thì tôi... cũng không cho phép bản thân để người khác phải gánh chịu lấy trách nhiệm ấy. Nếu đây là con đường đưa tôi đến với sự tha thứ cho những tội lỗi mà mình đã gây ra... tôi muốn thử một lần xem sao!

Tsubaki mưu tính sẽ một mình chiến đấu với Susanoo. Dù rằng đây cũng được nằm trong kế hoạch ngài Akifusa hoạch định. Nhưng những lời lẽ của hắn hiện lên một sự cô đơn không hề nhỏ. Chiến đấu một mình theo nghĩa bóng. Tức là một mình gánh chịu lấy mọi trách nhiệm, gánh chịu lấy sự thù hận và nhiều điều khác nữa. Để rồi kết thúc cuối cùng dành cho hắn chính là cái chết trong thui thủi cô đơn.

Bỗng nhiên, Mikazuki từ từ bước đến gần hắn mà chẳng hề nói một câu. Cô ấy im lặng từ đầu đến giờ để đóng vai một nhân vật sẽ hùng biện lại quan điểm của Tsubaki. Cô ấy không dùng lời lẽ vì biết dù mình có gân cổ cãi thế nào, tên đồ người đó cũng tìm đủ mọi biện minh khiến bản thân hắn có lợi. Thay vì dùng sự thương thuyết, Mikazuki quyết định dùng phương thức “cẩn”. Đúng... đối với tên này thì phải như thế. Mikazuki tự động nâng cánh tay trái của hắn rồi dùng chính những chiếc răng nhọn nhất mà mình đang có, cắm phập xuống một nhát rõ đau và rát. Chỉ cần nhìn không thôi cũng khiến người khác cảm thấy hãi người rồi.

Tsubaki chỉ nheo mắt nhìn hành động kỳ lạ khác người mà Mikazuki đang thực hiện.

— Quả nhiên dù có cẩn đến tận xương thì anh vẫn không cảm nhận được sự đau đớn!

— Tôi đã từng nói rồi còn gì, trừ khi ném tôi từ tòa nhà 4 tầng xuống đất thì may ra còn biết thế nào là nhức vai chút đỉnh. Tôi làm gì còn cảm giác đau đớn nữa!

— Dùng răng không thể khiến anh thay đổi suy nghĩ. Nhưng chí ít nó vẫn còn để lại dấu vết, minh chứng cho những điều anh nói ngày hôm nay hoàn toàn là vớ vẩn. Tsubaki Minamiya, số mệnh của anh là giao chiến với Susanoo – sama. Nhưng đâu ai bắt anh phải chiến đấu một mình? Số mệnh anh là gánh chịu lấy mọi đau đớn hối hận nhưng không ai bắt anh phải gánh vác nó một mình. Anh sợ mọi người chịu thiệt thòi khi có mối liên kết với mình sao? Baka Kitsune, thông minh lắm kia mà, thiên tài lắm kia mà... Thử ngoảnh đầu lại nhìn xem... Anh càng cố gắng rời xa chúng tôi bao nhiêu, thì chúng tôi càng tìm đủ mọi cách để tiến đến gần anh hơn. Dù anh có chạy đến phương trời nào thì tôi cũng sẽ theo anh đến khi đôi chân nát vụn không thể đứng tiếp. Mà khi đôi chân đã không cho phép, thì tôi cũng sẽ lết theo anh đến hơi thở cuối cùng... Minamiya – san!

Chisaki cũng đến bên Tsubaki, tiếp lời cho Mikazuki.

— Tsu – kun, trước đây cậu đã từng nói rằng mình không cần phải cô đơn, không cần phải gánh chịu mọi thứ một mình. Mình cũng muốn cậu như thế Tsu – kun. Cậu không còn là Tsubaki Minamiya của ba năm trước nữa rồi!

Đảo mắt nhìn một vòng bao quát. Chisaki nói đúng, Tsubaki không còn là Tsubaki của ba năm. Không còn là Tsubaki lẻ loi một mình gánh chịu lấy bánh xe số phận của cả ba gia tộc. Lần này, sau lưng hắn có nhiều bạn bè, nhiều người muốn kề vai sát cánh bên cạnh hắn, cùng chiến đấu, cùng sẻ chia những khó khăn, những đớn đau mà hắn đang mang trên đôi vai. Phải... hắn không còn cô đơn nữa.

Nhưng thật sự trong tình cảnh này, hắn cũng chẳng biết nói gì hơn trừ việc chấp nhận lời giúp đỡ của tất cả mọi người.

— Cảm ơn... cảm ơn vì đã tiếp tục tin tưởng dù cho tôi chỉ là một tên thất hứa. Chisaki, Hajima, William, Nanami và Mikazuki... tôi thật sự không biết nói gì ngoài hai chữ cảm ơn!

Đó chỉ là một lời cảm ơn bình thường mà ai ai cũng có thể nói sau khi nhận ơn người khác. Chỉ khác ở chỗ, lời cảm ơn ấy được thốt ra từ chính Tsubaki. Đương nhiên, không phải lúc nào ta cũng có thể nghe được hai cụm từ “cảm ơn” và “xin lỗi” từ một người như hắn. Chính vì thế nên họ có cảm giác hơi lạ so với bình thường chút đỉnh. Điều quan trọng là hắn đã biết đặt lòng tin ở mọi người cũng như khiến cho mọi người tin tưởng vào mình nhiều hơn.

— Được!

.....

.....

Ngồi ở vị trí cao nhất trong quân đoàn. Chiếc tẩu thuốc trên tay ngài Akifusa vẫn bắt lửa dẫu cho cơn bão tuyết muối vẫn chưa hề thuyên giảm. Ngài giật đôi mắt to tròn đáng yêu của mình một cái, thể hiện một

sự ngạc nhiên, bất ngờ vì hình như ngài vừa thấy một điều gì đó khá thú vị.

_ Akifusa – sama, có chuyện gì vậy ạ? Hanabi lên tiếng hỏi.

_ Không có gì... chẳng qua ta chỉ vừa thấy một cơn sóng lạ thôi!

_ Cơn sóng lạ?

Ngài từ từ hạ chiếc tàu thuốc xuống trước khi miệng thở ra làn khói mờ ảo.

_ Giữa những cơn lốc xoáy hung hãn sẵn sàng thổi bay hết mọi thứ lại xuất hiện một cơn sóng mà ta cảm thấy nó vô cùng đặc biệt. Thì chẳng phải nó rất thú vị hay sao?

Hanabi thật sự không hiểu ý ngài Akifusa muốn ám chỉ đến điều gì? Là vì ngài là một vị thần cấp trên hay do Hanabi chỉ là một con người bình thường nên không có đủ sự khôn ngoan để thấu hiểu những lời của ngài. Nhưng điều Hanabi thắc mắc chính là gương mặt bình tĩnh pha thêm chút phần đắc thắng hài lòng ấy thật quá kỳ lạ.

_ Hanabi – bou, rất có thể Tsubaki – bou sẽ cần đến nó đó. Nhanh đi mà chuẩn bị đi!

_ Cái đó... ý ngài muốn nói đến...

_ Đi nhanh đi...

_ Vâng, thưa Akifusa – sama!

.....

Để có thể tiến hành kế hoạch đã định của ngài Akifusa. Để có thể đưa Tsubaki tiến thẳng đến chỗ Susanoo một cách toàn vẹn thì hẳn phải nhờ đến sự giúp sức của những người còn lại. Trước mặt là chiến trường tàn khốc giữa âm thanh Katana va chạm nhau. Susanoo mang hình dáng của Tsubaki ở khu vực xa nhất. Và phía sau là năm người bạn sẵn sàng cùng mình chiến đấu không tiếc sinh mạng. Tsubaki biết mình cần phải làm gì ngay bây giờ.

_ Mọi người, nếu như tôi có thể đến thẳng chỗ Susanoo thì xem như mọi chuyện sẽ kết thúc với phần thắng thuộc về chúng ta. Nhưng có vẻ sẽ rất khó khăn khi hẳn ngày càng triệu hồi thủy phân thân làm khiến chần. Chính vì thế... nhờ mọi người phá lớp rào chắn ấy để tôi có thể xuyên qua!

_ Oi oi Kazuto – kun, không cần cậu nói chúng tôi cũng thừa biết đây là sứ mệnh của chúng tôi, đúng y như ngài Akifusa bày binh chiến lược. Cứ giao việc bọc hậu và khiên trước cho tụi này. Nhiệm vụ của cậu là mặt đối mặt với Susanoo, mang chiến thắng trở về!

_ Nếu mọi người đã biết tường tận như vậy thì tôi cũng không còn gì để nói nữa. À còn lưu ý sau cùng. Tìm mọi cách hạn chế để Katana không chạm vào nước, vì nồng độ muối trong nước biển sẽ ăn mòn kim loại trong tích tắc. Nếu thấy không khả quan thì hãy sử dụng bao kiếm. Bao kiếm không được làm bằng kim loại nên sẽ ổn cả thôi!

_ Không phải lo, chúng tôi biết mình phải làm gì!

Chisaki, Hajima và những người còn lại tự biết cột chặt phần bao vào thanh Katana. Chỉ ít cũng dùng một loại vật liệu không thấm nước bảo vệ lưỡi kiếm. Như thế sẽ hơi khó khăn trong lối tấn công, nhưng tuyệt đối không thể để mất thanh kiếm được.

Sau khi đã chuẩn bị đầu vào đây, Tsubaki gật đầu.

_ Được, chúng ta đi thôi!

.....

Bước chân đầu tiên, Tsubaki tiên phóng chạy thẳng từ đất liền về phía chiến trường đầm máu. Kéo theo sau là nhóm bạn năm người cũng tiến lên bọc hậu cho hắn. Mục tiêu không phải là những ảnh phân thân nước, mà là thống soái bên phe đối thủ, Tổ Trấn Ô Tôn Susanoo. Họ vượt qua những cuộc chiến khốc liệt, vượt qua biết bao nhiêu âm thanh kim loại va chạm nhau, vượt qua rất nhiều tiếng hét tiến lên lần gục ngã.

Vượt qua nỗi sợ của bản thân cũng như ranh giới giữa người và thần để có thể chạm tay vào sự tự do và niềm hy vọng đang chờ đợi phía trước.

Chuyện các ảnh phân thân nước cứ giao lại cho các kiếm sỹ ba nhà. Tuy nhiên, đúng như Tsubaki đã cảnh báo. Vẫn còn một số tay sai của Susanoo đang muốn làm khó nhóm. Chúng chặn một hàng phía trước mặt, đồng thời cũng bủa vây hai bên tạo thế vòng kiềm, ngăn không cho họ tiến đến gần Susanoo.

— Tsubaki, chặn tiền và hậu cứ để chúng tôi. Cậu nhanh chóng di chuyển xuống vị trí giữa đi!

— Ồ!

Nghe theo Hajima, Tsubaki chuyển vị trí tiên phong xuống giữa, nhường lại cho Hajima và Chisaki hướng lên trên. Phía sau được bọc hậu bởi William. Ngay sát hai bên mạn trái phải mình là Mikazuki và Nanami.

Với Hajima và Chisaki, hai thống lĩnh trẻ đứng đầu hai gia tộc rút vũ khí chống trả lại bất cứ ảnh phân thân nào tấn công từ đằng trước. Katana và Yari đều đã được bọc kỹ trong vật liệu không thấm nước nên hoàn toàn có thể đánh hạ các thủy phân thân mà không bị hư hại gì. Để hai người họ làm khiên cản trước quả là một kế hoạch sáng suốt bởi Tsubaki biết rõ thực lực của Hajima lẫn Chisaki như thế nào. Hai người ấy, nếu kết hợp với nhau thì có khả năng họ sẽ trở thành cặp đôi Kiếm Vũ mạnh nhất trong các thế hệ chẳng.

Nếu tấn công từ mạn trước không được thì công kích từ phía sau. Một số ảnh phân thân nước biết gương cung bắn những mũi tên trong suốt thẳng vào Tsubaki. Ngay lập tức, người có nhiệm vụ bọc hậu cho Tsubaki là William đã kịp thời rút hai thanh Kunai như các Shinobi thời xưa đánh bật hết những mũi tên ấy, cốt không cho chúng chạm vào vị thống soái dù chỉ một sợi tóc. Tiếp đến, William không ngần ngại phóng những chiếc Shuriken thép về phía các hình nhân nước, diệt chúng trong chớp mắt.

— Nanami, Mikazuki hime, rất có thể chúng sẽ tấn công từ hai bên. Hai người tuyệt đối phải bảo vệ cho Kazuto – kun!

— Rõ!

Hai bên cánh quân của Tsubaki bao gồm Nanami và Mikazuki. Quả nhiên họ phải gồng người, nâng kiếm để chống lại cuộc tấn công áp sát hai bên của lực lượng phân thân nước. Mikazuki cũng như Nanami, đánh trả quyết liệt, quyết không cho chúng phá vỡ đội hình, đồng thời nhận trọng trách bảo vệ sự an toàn tuyệt đối cho Tsubaki.

.....

Chỉ còn vài bước chân nữa là đã có thể tiếp cận được Susanoo. Nhưng nhiều đó không đồng nghĩa với việc quân phân thân nước của thần biển ít đi. Ngược lại, chúng còn đông hơn gấp bội phần vì chúng thừa biết điều quan trọng hiện giờ là phải ngăn cản không cho nhóm 6 người tiếp cận thần.

— Không ổn, một mình chúng ta nếu cân cả đám này thì không phải sự lựa chọn sáng suốt đâu. Chúng ta hoàn toàn bị bao vây không lối thoát rồi Kazuto – kun!

Họ thật sự đứng giữa một đoàn phân thân nước có số lượng cũng phải lên đến 100 chứ không ít. Giữa tình thế dầu sôi lửa bỏng không biết phải làm như thế nào... thì Tsubaki lại nhếch miệng, nở một nụ cười đắc thắng trông vô cùng bí ẩn.

— Không phải lo... Hajima, Chisaki, chuyển vị trí tiên phong cho tớ!

— Heh? Nhưng mà Tsu – kun... chuyện này...

— Cứ yên chí. Không phải do trời lạnh quá đâm ra tớ nói sáng đâu!

Nửa tin nửa ngờ. Cũng đâu còn cách nào khác... dù sao thì mọi người đã quyết sẽ giao trọn niềm tin vào vị thống soái của chúng ta rồi. Thế là cả Hajima và Chisaki giảm tốc độ, nhường chỗ cho Tsubaki có thể tiến lên phía trước.

— Trông cậy vào cô đấy, Hanabi!

.....

Nhắc đến tên Hanabi một cách âm thầm lặng lẽ không để ai nghe được. Từ phía trên đất liền. Không biết Hanabi đã làm gì nhưng ngay bây giờ, hai bên Hanabi là hai cỗ máy có kích thước lớn hơn cô ấy cả cái đầu. Hai cỗ máy khá kỳ lạ... chúng trông giống một khẩu súng lớn hơn với các nóng đạn quay và một họng súng chìa thẳng về phía Tsubaki. Chưa hết, ở hai bên cỗ máy có giắt theo một dây chứa toàn những thanh Katana sắc nhọn thay cho những viên đạn.

_ Tsubaki – dono... xin hãy nhận lấy món quà tâm huyết của Hanabi – desu!

Quả là một bất ngờ mà ai cũng phải ngạc nhiên. Những nòng súng cỡ lớn có giắt theo dây đạn Katana đó nhận một nhiệm vụ duy nhất là bắn Katana thẳng về phía khu vực của Tsubaki.

Chạy được một đoạn ngắn, bất thành linh Tsubaki bật cơ thể nhảy lên cao, tay phải bắt lấy cây Katana từ trong đất liền bắn ra. Với thanh kiếm mới có trong tay, Tsubaki không ngần ngại vung một nhát chém từ trên xuống, chẻ đôi ảnh phân thân nước làm hai trước khi biến mất. Và quả thật nồng độ muối có trong nước biển cao đến mức làm cho thanh kiếm rỉ sét ngay khi vừa dứt điểm tên đầu tiên. Hẳn tiện tay ném thanh kiếm không còn cần dùng đến nữa sang một bên.

Tiếp tục bắn Katana từ chỗ Hanabi đến tay Tsubaki. Hắn nhảy lên lần nữa, chụp lấy kiếm và tấn công ảnh phân thân nước đợt hai. Thanh Katana thứ hai cũng hóa rỉ sét trong một lần duy nhất và bị vứt bỏ xem như đã hoàn thành xong nhiệm vụ của nó.

Tiếp đến thanh thứ ba, thanh thứ tư, thanh thứ năm kết hợp với trình độ sử dụng kiếm thuật của Tsubaki. Chỉ trong mấy chốc, họ đã phá được vòng vây, tạo thành một con đường thẳng hướng đến chỗ Susanoo.

_ Cách chiến đấu của Tsu – kun thật đặc biệt. Quả nhiên trí tưởng tượng và tinh thần phát triển Kenjutsu của cậu ấy vẫn không ngừng hoàn thiện. Có thể thích ứng với mọi trận đấu mọi lúc mọi nơi... Tsu – kun xứng đáng khoác trên vai chiếc áo Haori vàng kim, trở thành một Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư!

Đó là cách nghĩ của Chisaki. Hajima thì lại có một hướng suy nghĩ khác.

_ Một phương thức chiến đấu mới, hoàn toàn không theo quy luật truyền thống của kiếm đạo. Hẳn đúng là đã đánh mất Bushido của một võ sĩ đích thực... Nhưng nó cũng khá thú vị đó chứ!

_ Đúng vậy đúng vậy. Nếu nói về khả năng tư duy sáng tạo thì không ai có thể sánh ngang được với cậu ấy. Sáng tạo đồng thời mang lại tính hiệu quả cao... Kiếm thuật Nhật Bản, cần phải được thay đổi nếu mong muốn bắt khách... uh hể hể hể hể hể hêyyyyyy!

Vậy ra đây chính là thực lực, là sức mạnh của người đứng đầu gia tộc Minamiya. Nói một cách chính xác thì đây không phải lần đầu tiên Mikazuki chứng kiến được khả năng của Tsubaki. Nhưng mỗi khi hắn nâng kiếm như một lãnh khách Ronin, là mỗi lần Mikazuki đều phải kinh ngạc trước sức mạnh của hắn. Thật không hổ danh là Cựu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư... một thống lĩnh tài giỏi có tiềm năng thuộc tộc Minamiya.

.....

Lưng áo khoác trắng bên ngoài có may thêm một túi nhỏ cho phép Tsubaki giắt tối đa là bốn thanh kiếm. Vì lẽ đó, Tsubaki nhanh chóng bắt lấy bốn thanh liên tiếp, giắt ngay vào vị trí ấy phòng hờ cho trường hợp khẩn cấp. Ngoài ra hắn cũng tiếp tục cuộc phản công mở đường máu đến thẳng chỗ mục tiêu.

_ Mọi người.... Đến đây là được rồi. Tôi sẽ giao chiến với Susanoo. Việc còn lại nhờ vào mọi người!

_ Ok, cứ giao mọi thứ cho chúng tôi. Đi đi, Kazuto – kun!

Hoàn thành nhiệm vụ. Nhóm bạn đã thành công trong việc hộ tống Tsubaki đến gặp Susanoo một cách an toàn tuyệt đối. Phần còn lại của họ là đi trợ giúp cho những kiếm sĩ khác không may trên chiến trường. Trong mỗi người. Họ đều tin rằng vị thống soái của chúng ta sẽ mang vinh quang trở về. Đặc biệt là Mikazuki...

_ Minamiya – san... làm ơn... hãy trở về an toàn!

.....

Xẹt xẹt

Âm thanh cắt gió từ lưỡi kiếm Katana ngay khi ta vừa chém trúng một ai thật sự rất rợn người. Đây chính là thanh kiếm của Tsubaki... Không. Phải là thanh kiếm trên tay người mang hình dạng giống Tsubaki mới đúng. Tổ Trần Ô Tôn Susanoo, vị thần của biển và gió bão. Đó cũng chỉ là một lưỡi kiếm bình thường như bao thanh khác. Ấy vậy mà sau khi vào tay ngài, nó đã trở thành một món vũ khí đáng sợ mà ai cũng phải e ngại.

— Tsubaru!

Ngài Tsubaru, thống lĩnh tiền nhiệm của nhà Minamiya bị đánh văng một khoảng cách khá xa. Chống thanh kiếm xuống nền cát, ngài cố gắng gượng dậy khi cả cơ thể chẳng chịt chi chút vết thương với những đường máu đỏ chảy từ trên đỉnh đầu xuống hết một bên mắt. Bộ Keikogi Hakama uy nghi thường ngày nay có khác chi một đồng giẻ rách đầy mùi hôi tanh của máu... Có thể nói, ngài Tsubaru đang gặp tình thế vô cùng bất lợi.

— Tsubaru, có ổn không vậy?

— Uh, tôi vẫn còn tiếp tục được!

Bên cạnh ngài Tsubaru còn có sự tham gia của ngài thống lĩnh tiền nhiệm nhà Tsuchimikaido, Chiba Tsuchimikaido. Và hiện tại thì tình trạng của ngài ấy cũng không đỡ hơn ngài Tsubaru là bao.

— Thiệt tình, chúng ta đụng phải thú dữ rồi. Ngay cả con sư tử của nhà Minamiya cũng chịu thua thì quả thật chúng ta không còn chút hy vọng nào nữa!

— Ăn nói cho cẩn thận Chiba. Anh nói ai chịu thua. Còn chưa buông Katana, tôi nhất quyết không rời bỏ cuộc chiến lần này... Còn anh thì sao? Đã có suy nghĩ cúp đuôi mà chạy chưa?

— Chà, nói thế nào đây nhỉ? Trận chiến này làm tôi nhớ lại Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm ba năm trước. Khi tôi đấu với Tsubaki, cũng là một trận chiến một mất một còn không biết ai sẽ thắng ai sẽ thua. Nhưng lần này sẽ không còn là chuyện thắng thua nữa, mà sẽ là một trận chiến quyết định ai sống ai chết!

— Dù mang gương mặt của Tsubaki... nhưng cảm giác thì khác hoàn toàn so với 3 năm trước cũng như Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm vừa rồi... Susanoo – sama là đây ư? Vị thần của đại dương và bão tố!

Hai ngài cựu thống lĩnh cảm thấy có chút hoang mang á ngại vì đối thủ của mình mang hình dạng của Tsubaki trong danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư nhưng lại khoác lên mình quyền năng của một vị thần. Một Tsubaki tàn bạo, hung hăng, nở lên một nụ cười man rợ khi thanh kiếm trên tay đã nhuốm máu không biết bao nhiêu người. So với người thật thì hai vị thống lĩnh cảm thấy bản thân mình bị đẩy vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

— Dù anh có nói thế nào thì cũng chẳng giải quyết được gì nếu ta không dành lấy chiến thắng. Chiba, tôi sẽ đánh tiên phong, anh hãy yểm trợ cho tôi!

— Hầy, anh lúc nào cũng như thế... Được, cùng làm nào!

Nhanh như một cơn gió, hai vị thống lĩnh tăng tốc độ áp sát Susanoo từ hai bên mạn sườn trái phải. Họ dự tính sẽ tấn công ngài từ hai hướng để thần biển không kịp trở tay. Cả hai người họ phối hợp với nhau bằng chiêu thức dứt điểm của riêng mình.

— Kiếm pháp nhà Minamiya: Lôi Minh Tàn Nguyệt Phá!

— Kiếm pháp nhà Tsuchimikaido: Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ!

Thế rút kiếm Iai như một tia sét cắt ngang mặt trăng. Nhất đâm chí mạng như mổ của loài hạc trắng. Cả hai chiêu thức cùng hướng vào Susanoo một lúc, khiến vị thần không thể tránh. Đâu có đơn giản như vậy khi Susanoo lợi dụng khoảng trống ở giữa để tránh. Cụ thể là Lôi Minh Tàn Nguyệt Phá sẽ tấn công vào phần bụng. Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ sẽ nhắm vào phần đầu. Thì Susanoo tự lộn nhào vào phần giữa để tránh cả hai. Kế đến, Susanoo xoay người, tung chân đá thẳng vào ngực, đánh văng ngài Chiba sang một nơi.

— Chiba!

Do không để ý, ngài Tsubaru cũng bị Susanoo gạt chân té sống xoài trên cát. Trong tình thế không thể kháng nổi. Ngài Tsubaru không còn sự lựa chọn nào khác trừ việc chuẩn bị tinh thần để nhận lấy nhát chém dứt điểm từ Susanoo.

.....

Thì ngay lúc ấy, một thanh Katana từ đâu bay đến, đánh thẳng vào thanh kiếm của thần biển. Đẩy lùi vị thần xuống một đoạn, giải nguy cho ngài Tsubaru.

— Đây là...

Susanoo nhanh chóng nhảy ra phía sau để tránh những nhát kiếm vừa nhanh vừa chí hiểm ngang mặt. Cuối cùng là một cái bóng trắng nhẹ nhàng đáp xuống ngay phía trước mặt ngài Tsubaru, với thanh Katana bén nhọn chìa thẳng về phía thần biển một cách nguy hiểm đầy thách thức.

— Tsu... baki Minamiya!

— Để người phải chờ lâu, Susanoo. Hôm nay, ta sẽ giải quyết những ân oán khi xưa với giai điệu của kiếm khúc!

74. Chương 73

Có vẻ như không cần nói gì nhiều thì ai cũng biết tình hình chiến trận đang diễn biến ra sao. Với thanh Katana ngang nhiên, can đảm pha lẫn chút liều mình khi dám chìa thẳng mũi nhọn về vị thần của đại dương và bão tố... À không. Đó không hẳn chỉ là vị thần của thiên nhiên, mà còn chính là vị thần tượng trưng cho sự phẫn nộ, đau đớn, hối hận về những tội lỗi mà Tsubaki đã trải qua trong ba năm dài dằng dặc. Đối mặt với thần, đồng nghĩa với việc Tsubaki phải đối mặt với chính mình của quá khứ... Đối mặt với sự thật rằng mình không có quyền được nhận sự tha thứ, nhưng mình vẫn phải dành lấy chiến thắng, dành lấy niềm tin lẫn sự hy vọng.

— Tsubaki Minamiya... cận vệ của cháu gái ta đây sao? Lâu rồi không gặp nhỉ, nhãi ranh!

— Đúng là một cuộc gặp gỡ chẳng ra làm sao, xin lỗi vì đã bỏ trốn trong khoảng thời gian lâu như thế. Ba năm trôi qua người cũng biết cách trang điểm quá chứ nhỉ. Biến hình thành bộ dạng của ta chắc thú vị lắm ha!

Susanoo... Tổ Trăn Ô Tôn Susanoo no Mikoto, hiện diện trước Tsubaki bằng chính bộ dạng, gương mặt của hắn. Nói một cách chính xác thì ngài sử dụng dung mạo Tsubaki của ba năm trước... thời kỳ hoàng kim của một Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư khi còn khoác trên người chiếc áo độc nhất, minh chứng cho người đủ thực lực trở thành hộ vệ cho cháu gái thần biển. Nhưng đó lại là một Tsubaki tàn ác, độc đoán, lạnh lùng còn hơn bản thể gốc. Thần biển nhếch miệng nở điệu cười khá xem thường.

— Người càng ngày càng xác xược hơn thì phải. Để ta xem miệng lưỡi của người còn cứng đến đâu sau khi biết đối phó với thần linh là điều ngu xuẩn nhất từ trước đến nay!

Một lần vung kiếm. Nước biển dưới chân tự động tách ra và hiện hữu thành một bánh răng cưa đang xoay với cường độ cực nhanh. Đường như bánh răng nước ấy có đủ khả năng xé toạc mọi thứ nó đi qua nếu áp suất không giảm đi.

Theo lệnh của Susanoo, bánh răng cưa nước ấy bay thẳng về phía Tsubaki như thể muốn xé toạc Tsubaki làm hai mảnh tương tự khi ta dùng kiếm chém đứt trái táo đang nảy lên giữa không trung.

Nhanh chóng đưa tay rút một thanh Katana mình đã trang bị sẵn giấu sau thắt lưng. Tsubaki không đại đâm đầu trực diện. Hắn hạ đầu gối, cho cơ thể lườn xuống dưới bánh răng nước. Sau đó thì dùng thanh kiếm đâm thẳng vào trục xoay, và tung người ném trả lại thần biển. Susanoo chỉ việc vung kiếm thêm lần nữa, xem như chém đứt bánh răng một cách đơn giản mà cũng không tốn một giọt mồ hôi.

Vì chiêu thức vừa xong chính là nước biển có nồng độ muối vượt mức bình thường. Nên sau khi đánh trả, thanh kiếm trên tay Tsubaki trở nên rỉ sét, không thể sử dụng được nữa. Nhưng hắn vẫn làm bộ mặt bình thần, thở dài chán chường như thường ngày.

— Con người đúng là không phải đối thủ của thần linh. Chỉ có điều, nếu cứ vì thế mà con người mất niềm tin vào chính bản thân mình thì thật là quá nhàm chán... Susanoo, ta có rất nhiều thứ muốn nói với ngươi. Và ta biết chắc chắn ngươi cũng thế. Vậy nên hãy để những người không liên quan, cản trở cuộc trò chuyện của chúng ta ok chứ?

Vị thần mang dung mạo của Tsubaki héch miệng nở nụ cười đắc chí. Ngài đặt thanh Katana lên vai, tay thì xua xua.

— Muốn làm gì thì tùy. Nói thật, đấu với lũ ruồi nhặng ấy khiến ta hết hứng rồi. Chi bằng một chọi một với kẻ đã từng đối đầu ngang cơ với ta còn thú vị hơn!

— Ngươi đúng là không thay đổi gì cả. Vẫn ngạo mạn như ngày nào!

Tsubaki ngoái cổ sang hai ba vệ sĩ nhà Tsuchimikaido và Minamiya gần đó hét lớn.

— Đây, lũ đầu đất kia, khôn hồn thì nhanh chóng đưa hai lão thống lĩnh già khom từ chức vào đất liền mà trị thương. Ta không có rảnh tay mà vừa cứu họ vừa đối phó với Susanoo đâu!

Cách nói chuyện đáng ghét không phải bàn tới làm gì. Nhưng họ cũng không dám phủ nhận những gì hắn nói là sai. Đối với một vị thần hùng mạnh đầy quyền năng như Susanoo, thì không ai xứng đáng trở thành đối thủ của thần ngoại trừ Tsubaki, kẻ đã từng đánh một trận một mất một còn ngang cơ với thần biển ba năm trước. Việc mình có thể làm bây giờ là nhanh chóng hộ tống hai vị thống lĩnh tiền nhiệm vào đất liền chữa thương.

— Tsubaru – sama, Chiba – sama, hướng này ạ!

Các vệ sĩ ngay lập tức đỡ lấy hai vị thống lĩnh và di chuyển vào đất liền, giao phó trận đấu lại cho Tsubaki. Trước khi đi, ngài Tsubaru lặng lẽ nhìn đứa con trai mình như muốn nói điều gì đó thì phải.

— Tsubaki...

— Còn chưa đi sao lão già? Tôi không có thời gian để nghe ông lải nhải về những chuyện trong quá khứ đại loại như tôi từ bỏ nhà Minamiya, bước đi trên con đường của một tên Ronin phản bội hay đánh mất Bushido gì gì đó đâu!

— Dù cho con có chọn con đường như một Ronin. Dù cho con từ bỏ nhà Minamiya để trở thành một Samurai không chủ, thì đó chính là Bushido của riêng con. Ta chỉ có một điều duy nhất để nói với con dưới thân phận là một người bố bất lực trong tình hình này thôi!

— Điều gì?

— Dành lấy chiến thắng và trở về nhé con trai. Ta, mẹ con, cả gia tộc Minamiya vẫn luôn chờ con!

Đó là những câu nói cuối cùng trước khi ngài Tsubaru được di chuyển vào tuyến nhà của mình. Không biết câu nói ấy tác động như thế nào với Tsubaki. Chỉ biết sau khi nghe xong, hắn còn không chịu quay lại nhìn mặt bố. Hắn chỉ đứng ngay đó trong khi bờ môi khẽ nhô nhẹ nhếch lên câu nói.

— Cảm ơn, Otou – san!

.....

— Oi, hàn thuyền xong chưa? Đứng chờ từ nãy đến giờ sốt hết cả ruột. Nhìn cảnh hai cha con người mù mẫn khiến ta ngứa tay đến mức muốn chém đứt sợi dây liên kết ấy không bằng!

— Biết sao không? Bởi dĩ ngươi đâu biết tình cảm gia đình là như thế nào nên mới nói thế để che đi sự thiếu hiểu biết cũng như cái tính ghen ăn tức ở của ngươi. Còn về sợi dây liên kết với nhà Minamiya. Xin thứ lỗi chứ ngươi sẽ không có cơ hội làm được điều đó bởi chính tay ta đã chém đứt mối liên kết đó từ ba năm trước rồi!

— Hể, từ bỏ gia tộc à. Vậy là cái danh tên Ronin phản bội vẫn chưa được gỡ bỏ sau suốt chừng ấy thời gian ư. Con người đúng thật là những sinh vật thấp kém khi cứ giữ khư khư nỗi hận thù trong trái tim nhỉ. Đó giải thích vì sao chúng không bao giờ có thể đầu thai thành một kiếp nào đó tốt đẹp hơn sau khi chết!

— Ta nghĩ cuộc trò chuyện xúc xiểm này nên dừng lại ở đây được rồi, Susanoo. Không phải mục đích của người đến đây là để giao chiến với kẻ đã đánh ngang tay với người ba năm trước sao? Ngay bây giờ sao ta không đi vào vấn đề chính luôn nhỉ!

Với thanh Katana bình thường trên tay, Tsubaki mở đầu cuộc chiến với một bước phi thân tấn công trực diện. Không biết cách đánh nhanh thắng nhanh có giúp hắn chiếm được lợi thế hay không? Cái đó còn phải tùy thuộc vào khả năng của hắn lẫn nhiều yếu tố khác nữa.

Đợt tấn công đầu tiên, khi hai thanh Katana chạm vào nhau. Nó không chỉ vang lên âm thanh kim khí đến đỉnh tai nhức óc giống như khi ta dùng búa đập koong koong vào một chiếc chuông đồng treo lơ lửng. Khi hai người mạnh nhất vùng kiếm chém vào nhau, sẽ tạo nên một lực ép lan tỏa ra bán kính nhất định xung quanh. Chỉ những ai có trong vùng ảnh hưởng của nó thì mới biết rõ rằng: cuộc chiến giữa người được chọn và thần linh.

Vùng kiếm chém qua chém lại. Cả hai cố gắng làm sao không để cho lưỡi kiếm đối phương chạm vào mình. Chuyện đó cũng không phải là khó khăn khi thực lực của cả hai dư sức làm được những điều như thế. Đường kiếm của Susanoo tập trung vào ba yếu điểm bao gồm mặt, cổ và ngực. Nó không chỉ là các đường kiếm chí hiểm, mà còn là những nhát kiếm nhanh như tia chớp. Tsubaki vừa phải gồng mình, vừa phải tập trung quan sát cho thật kỹ để có thể nhìn thấu đáo được mọi nước đi của thần. Đồng thời cũng nghĩ cách chống trả. Nếu tìm được sơ hở phản công thì tốt. Nhưng với tình hình trước mắt, không ai dám phủ nhận một điều vô cùng thực tế là: Tsubaki đang dần dần mất ưu thế.

— Sao thế Tsubaki? Ba năm trôi qua trốn chui trốn nhủi để tìm kiếm sự tha thứ đã khiến người trở nên yếu đuối, chậm chạp như thế này ư? Từng cử động của người thật nặng nề. Kiếm pháp của người cũng không còn mạnh như xưa... Người không thể vượt qua bản thân của ba năm trước sao? Tsubaki Minamiya?

Chém mạnh một nhát rồi lùi lại. Thanh Katana trên tay Tsubaki do phải chịu lực sát thương cũng như sức ép quá lớn nên đã vỡ vụn ngay trong chớp mắt. Hắn lạnh lùng ném thanh kiếm không còn thể dùng được nữa sang một bên, và nhẹ nhàng luồn tay rút thanh thứ ba sau lưng chuẩn bị ứng phó.

Tsubaki cất tiếng thở dài một hơi nào nề.

— Phải nhỉ. Ta không thể vượt qua chính con người của mình ba năm trước. Ta cũng không dám phủ nhận rằng ba năm trước, khoảng thời gian khoác trên người danh vị Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư là thời khắc huy hoàng của ta!

— Đúng!

Susanoo tiếp tục lao vào tấn công bằng những nhát chém vừa nhanh vừa mạnh. Thần biến không ngừng vùng kiếm, không cho Tsubaki có cơ hội phản công.

— Ba năm trước là thời gian hoàng kim của người. Được tôn trọng như một Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư. Được giao trọng trách vinh quang hộ vệ cho cháu gái ta... Lumina Minamiya đúng không?

Hai thanh kiếm lại chạm vào nhau. Và cả hai người chủ sở hữu chúng đều đang gắng sức kỳ cò qua lại.

— Các người đã giữ cháu gái ta. Tự tiện đặt một cái tên thường dân cho nó. Đó là một hành động ngu muội, nhạo báng khi dám coi một vị thần tương tự như một con người bình thường. Ta phải trừng phạt các người như thế nào nhỉ!

Nhường thì nhường, không muốn động thủ thì có cho vàng cũng không thềm. Nhưng nếu muốn đánh thì Tsubaki cũng không cần phải nương tay nữa. Như một lời đâm chọc vào lương tâm Tsubaki. Hắn chọc trợn tròn ánh mắt trở nên vô cùng lạnh lùng và đáng sợ. Hắn dùng chân trái đá thẳng vào chân phải Susanoo, làm cho vị thần mất đà gục xuống. Tsubaki nhanh chóng nắm lấy cổ tay cầm kiếm Susanoo, dồn hết sức thực hiện một cú vật Akido từ bên trái sang bên phải.

Ngay khi vị thần lấy lại được thăng bằng, chống tay lộn nhào để không bị đập mặt xuống cát. Tsubaki tiếp tục phóng đến vùng một kiếm ngang mặt Susanoo. Gây nên một chấn động khác đi đôi cùng sức ép như muốn thổi bay mọi thứ xung quanh. Cả Susanoo và Tsubaki nhanh chóng nhảy bật ra phía sau, tạo một khoảng trống an toàn vừa phải.

— Cú đó khá nguy hiểm đấy nhãi ranh. Quả nhiên là người đã không đánh bằng cả sức lực của mình!

Trong làn khói cát tung bay theo cơn bão tuyết ấy. Tsubaki vẫn hiên ngang chìa kiếm về phía thần.

— Người làm sao có thể hiểu được ý nghĩa đằng sau cái tên ấy? Lumina, theo ngôn ngữ Slavic mang nghĩa là “Dương Quang”. Đối với ta, cô ấy không khác chi một tia nắng mặt trời ấm áp đã cứu vớt, sưởi ấm cho thế giới đen tối lạnh lẽo xung quanh ta. Susanoo, người sẽ chẳng bao giờ hiểu được... chẳng bao giờ người có thể hiểu được tình thương của con người dù cho nó có nhỏ đến đâu. Người chẳng bao giờ hiểu được một hạt mầm nhỏ cũng có thể tạo nên được một tia hy vọng cho tương lai!

Susanoo lại bất chợt phóng đến như một tia chớp và vùng kiếm chém ngang mặt Tsubaki trong tích tắc. May mắn thay, hắn đã kịp thời đưa kiếm lên đỡ. Nguồn sắt khí thoát ra từ thần biển thật đáng sợ. Đó chính xác là khí đen của sự dằn vặt, hối hận, cũng như sự phẫn nộ từ chính Tsubaki.

— Nếu nói về kinh nghiệm ở đời thì người chỉ là một hạt cát thôi nhãi ranh. Những lời nói sáo rỗng ấy không thể tác động đến thần linh như ta đâu, Tsubaki Minamiya!

— Thế mới nói, thần linh tốt hơn hết là nên biến mất hết đi cho thế giới được thái bình!

Susanoo nhanh chóng hụp đầu xuống và tung một đá từ dưới lên. Sức mạnh của một vị thần nếu dùng một phép so sánh cụ thể thì có lẽ cũng bằng số trọng lượng của hơn 200 con voi Châu Phi. Cú đá ấy tuy không trúng, nhưng lại có công lực đủ hất thẳng Tsubaki lên giữa không trung.

Chưa dừng lại ở đó, Susanoo bỗng dưng xuất hiện ngay phía sau lưng Tsubaki và dang chân đá một phát khiến hắn đâm thẳng xuống nền cát mịn mướt. Đó quả thực là một cú đánh chí mạng sẽ làm cho nạn nhân thổ huyết, tệ lắm thì sẽ bị gãy vài đôi xương sườn. Có lẽ do sức chịu đựng tốt cũng như mức độ bảo hộ của chiến phục đặc biệt do Hanabi thiết kế đã cứu Tsubaki được phần nào. Tuy nhiên, không thể nói rằng hắn vẫn bình yên vô sự khi máu bắt đầu chảy dài từ trên trán xuống gương mặt. Hắn không cảm nhận được sự đau đớn, nên nét biểu hiện vẫn chẳng thay đổi gì nhiều. Thế nhưng hắn vẫn cảm giác thấy một chút nhói cũng tương tự như lần tắm mình trong dòng sông khi còn tham gia Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm.

Nếu còn nằm đây thì chắc chắn không toàn mạng. Tsubaki nhanh chóng lộn nhào bật ngược ra phía sau. Nhờ thế nên mới tránh được cú đâm chí hiểm từ trên xuống của thần biển.

— Nhận lấy Tsubaki!

Susanoo không để lỡ mất thời cơ. Vị thần tiếp tục vùng kiếm lên cao và chém xuống như khi ta dùng gậy bổ dừa hấu trong những lần vui chơi hè ngoài biển.

Tsubaki nhanh chóng đưa thanh kiếm lên chống đỡ. Chỉ cần nhận lấy một đòn trực diện như thế, thanh Katana trên tay Tsubaki như bắt đầu vỡ vụn từng mảnh nứt do không chịu đựng được. Thậm chí, hai bắp vai, chân, và các cơ quan nội tạng trong cơ thể, Tsubaki cảm thấy chúng đang muốn bị đè bẹp bởi lực ép này không bằng. Nếu cứ tiếp tục thì người chịu thiệt thòi nhất vẫn sẽ là Tsubaki.

Hiểu rõ được mấu chốt của vấn đề, Tsubaki từ từ hạ tay trái, cho phần mũi kiếm nhếch xuống một góc 45 độ. Thanh kiếm của thần biển sẽ bị chệch theo đường ren mà trượt thẳng xuống, đồng thời cũng làm cho Susanoo bị hớ dơ. Nhân lúc Susanoo gặp chút trở ngại về thế đứng lẫn điểm mù, Tsubaki chuyển thanh kiếm về vùng thắt lưng, tạo thành thế chuẩn bị rút kiếm.

— Kiếm pháp Minamiya: Lôi Minh Tàn Nguyệt Phá!

Thế rút kiếm Iai danh bất hư truyền của nhà Minamiya có thể sánh ngang như một tia sét cắt ngang qua, chẻ đôi mặt trăng tròn thành hai khúc liền nhau. Với một đòn pháp tuyệt điểm cũng như dứt điểm ấy, Tsubaki đã thành công khi tặng cho Susanoo một tuyệt thức trọn vẹn, chí mạng mà không phải ai cũng có thể làm được.

Linh trợn Lôi Minh Tàn Nguyệt Phá không thiếu một chút đỉnh. Cơ thể Susanoo bị phá hủy gần như toàn bộ. Chỉ có điều, Susanoo không giống như bao người thường khác. Ngài mang hình dáng của Tsubaki, nhưng bản chất thì ngài vẫn là một vị thần... một vị thần vượt qua cả ranh giới của sự sống lẫn cái chết, đặc biệt là không thể bị tổn hại bởi tác động của con người. Máu của thần... cái thứ chất lỏng xuất hiện từ cơ thể ngài không phải là máu của thần, mà nó đơn thuần chỉ là nước biển. Giống như ngài được tạo nên từ nước biển vậy. Và nếu mọi thứ được cấu thành từ nước, thì dù phân rã hay tổ hợp, thì nó cũng chỉ là nước. Chẳng mấy chốc, Susanoo trở lại hình dạng ban đầu như chưa hề bị thương.

Vì chém phải nước biển có nồng độ muối cao, thanh kiếm trên tay Tsubaki trở nên rỉ sét và hoàn toàn không thể sử dụng được nữa.

— Quả nhiên là không thể chém thần bằng những thứ lặt vặt tầm thường như thế này. Mà một phần cũng do gã thần ấy ý mình là thần nên chơi ăn gian không công bằng. Nên cũng không thể đổ lỗi toàn bộ cho thợ rèn kiếm!

Lạnh lùng vứt bỏ thanh kiếm ấy đi. Tsubaki tiếp tục thò tay lấy thanh Katana thứ tư giấu sau chiếc áo phong xám bạc.

— Người tính làm gì đây hả Tsubaki? Cứ tấn công ta bằng những thanh kiếm tầm thường như vậy không phải là ý hay đâu!

— Phải, kiếm thường thì không thể chạm được vào người. Nhưng chí ít thì ta biết một thứ có thể chế ngự ra làm đôi đó Susanoo. Tốt hơn hết là người nên bớt kiêu ngạo đi Tổ Trần Ô Tôn... Người có biết tình thế của người bây giờ là như thế nào không? Hãy nhìn kỹ xung quanh một chút đi... đồ dân...

Nhìn kỹ xung quanh. Xung quanh đây thì có gì, vẫn chỉ là chiến trường đầm máu hòa giữa những cơn gió lạnh cùng với những hạt tuyết muối bay mịt mờ như bão tuyết cấp độ lớn chứ có gì khác lạ nữa đâu.

— Để ý cho kỹ dưới chân người ấy Susanoo!

Dưới chân... dưới chân cũng đâu có gì đặc biệt ngoại trừ cát và... Chờ một chút, từ khi nào Susanoo đã đứng ở giữa bãi cát, thay vì là nước biển như lúc đầu? Susanoo ngoái cổ lại... ngài phát hiện ra quả thật mình đã tiến sâu vào đất liền, thay vì đang giao chiến ở nơi gần biển.

Thì ra là như vậy, Tsubaki cố tình đặt bản thân mình vào bất lợi để Susanoo mất cảnh giác. Hẳn cứ lùi cho đến khi Susanoo hoàn toàn đứng giữa bãi cát cắt đất liền với biển. Ngay cả lúc hứng chịu đòn tấn công cũng là do hấn cố tình để kéo Susanoo vào sâu trong đất liền hơn. Đối với một vị thần đại dương. Không có nước, thì thật sự là một điều khá khó khăn.

— Thì sao? Người nghĩ không ở gần nơi có nước thì ta rơi vào tình huống bất lợi ư? Quá nông cạn Tsubaki Minamiya. Nếu muốn, ta có thể dâng mức nước biển lên, nhấn chìm cả một hòn đảo chỉ trong nháy mắt...

— Phải, người hoàn toàn có khả năng làm điều đó. Chỉ tiếc là trước khi thực hiện được thì mọi thứ đã xong đâu vào đấy hết rồi. Susanoo, người nghĩ đó là mục đích ta lừa người vào đất liền ư? Nhảm to rồi!

.....

Không biết bằng dấu hiệu nhận biết nào được gửi đến chỗ Hanabi. Chỉ biết là cô bé có tinh thần Otaku bắt diệt ấy cho phép bắn hàng loạt những thanh Katana từ hai nòng đạn lớn hai bên như bắn tiểu liên. Những thanh Katana bay vút trên không trung cứ như một trận mưa tên ta vẫn thường hay thấy trong những bộ phim dã sử thời xưa. Chúng vượt qua các vệ sĩ lẫn các hình nhân nước. Cấm pháp pháp xuống nền cát vàng bao vây lấy xung quanh Tsubaki lẫn Susanoo. Vì nền đất là cát, không có nước biển nên những thanh kiếm vẫn bóng loáng, như mới, bình yên vô sự, sẵn sàng được sử dụng để chiến đấu.

— Tsubaki – dono. Đã đến lúc rồi. Xin hãy kết thúc trận chiến đi ạ – desu!

.....

Cơn mưa Katana ấy không chỉ khiến cho các vệ sĩ ba gia tộc cảm thấy làm lạ đến nỗi tạm thời ngưng cuộc chiến. Ngay cả các nhân vật quan trọng như các thống lĩnh trẻ cũng phải để tâm đến.

Lúc đầu có chút ngạc nhiên, nhưng vì hiểu ý tên đối thủ của mình suốt bao năm nay, Hajima thiếu chủ chốt nở một nụ cười đắc chí.

— Thì ra là vậy... Tự biến tấu thành một dạng kiếm pháp mới dựa trên bộ thức cũ ư? Một thiên tài ngàn năm có một từ gia tộc Minamiya đây sao... Tên ấy, đúng là một con quái vật nguy hiểm!

Chisaki cũng bị cuốn theo hướng thay đổi ấy.

— Tsu – kun... vậy là cậu ấy cũng đã sử dụng đến kiếm pháp Thiên Chiếu Gia Trang. Bộ kiếm sát thần, cho phép lưỡi gươm bình thường có thể chém được thần linh!

Ngay cả William lẫn Nanami cũng thế. Họ cảm nhận được rằng sẽ có một sự việc nào đấy chấn động, cũng như thay đổi hoàn toàn số phận của những con chiến đang ra sức chiến đấu dành lấy niềm hy vọng lẫn niềm tin.

— Đúng, tiến lên đi Kazuto – kun, hãy cho mọi người thấy rõ...

— Thực lực của một Cự Đầu Nhất Kiếm Vũ Sư. Kiếp sau của tổ sư Tsuneharu Minamiya!

Cuối cùng là Mikazuki. Niềm tin của cô ấy, niềm hy vọng của cô ấy, tất cả đều dành riêng cho Tsubaki từng chút từng chút một.

— Minamiya – san... làm ơn... là ơn hãy chiến thắng!

.....
.....

Địa hình xung quanh được bao phủ ngoài gió bão, âm thanh của chiến trường. Giờ đây Tsubaki và Susanoo sẽ phải đối mặt với nhau trên sàn đấu Katana. Hắn sẽ làm gì với hàng trăm thanh kiếm cắm cùng một lúc trên bãi cát thể này... Nó có liên quan gì đến bộ kiếm pháp sát thần.

Toàn cơ thể Tsubaki bỗng tỏa ra một nguồn linh lực rất lớn lan tỏa ra mọi hướng. Một nguồn linh lực thanh khiết, mạnh mẽ, không bị vấy bẩn bởi sự hận thù hay tội lỗi.

Chứng kiến một nguồn linh lực như thế, Susanoo bắt đầu cầm kiếm bằng cả hai tay, thể hiện sự thận trọng sâu trong đôi mắt nghiêm túc ấy.

— Linh lực này thật quá quen thuộc... Đường như trước đây ta đã từng gặp một lần rồi thì phải!

— Susanoo. Ta không còn là Tsubaki Minamiya, một thằng nhóc nhu nhược, chỉ biết ngạo mạn vào chính sức mạnh non yếu của bản thân khi khoác trên vai chiếc áo Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư. Có thể ta yếu hơn so với ba năm trước. Nhưng ta đã có những thứ mà Tsubaki trong quá khứ không hề có được!

Tsubaki chạm vào chuôi thanh Katana ở gần mình nhất.

— Hajima!

Hajima thiếu chủ đang không ngừng vùng vung thương Omi Yari được bọc cẩn thận trong vật liệu chống thấm nước, vun vút liên tục hạ sát từng ảnh phân thân nước một. Dù đang đến cực hạn, nhưng Hajima vẫn cố gắng không từ bỏ. Vẫn đặt niềm tin vào tương lai, vào Tsubaki.

— Chisaki!

Với thân hình nhỏ bé không thuận lợi, nhưng với thanh Katana luôn kề cận trung thành trên tay. Chisaki lần lượt hạ từng ảnh phân thân nước, nhằm cứu nguy cho các kiếm sỹ khác. Cả cô cùng chủ nhỏ cũng không từ bỏ... Chisaki, vẫn tin tưởng vào Tsubaki.

— William!

Dù chúng ta chỉ gặp nhau trong hai năm ngắn ngủi, nhưng William vẫn biết, vẫn hiểu, vẫn thông cảm cũng như trân trọng con người của Tsubaki. Gia tộc Saotome hay gia tộc Minamiya, tuy khó khăn nhưng chỉ cần có lòng tin, thì không một khó khăn nào có thể khiến ta chùn bước. Chính vì thế, đặt niềm tin vào Tsubaki... William sẽ làm như thế từ giờ cho đến mai sau.

— Nanami!

Công chủ giả hay công chủ thật, đó không phải là điều quan trọng. Một con người bình thường chấp nhận trở thành kẻ tội đồ vì hạnh phúc của người khác. Vì mong muốn mọi ân oán, phần nộ, đau thương sẽ biến mất... Niềm tin của Nanami đối với Tsubaki, đối với một tên Ronin lang thang đáng nguyên rủa, cũng không hề nhỏ nhoi.

— Và Mikazuki!

Mikazuki Tsuchimikaido. Người con gái mang gương mặt giống Lumina như hai giọt nước. Từ đôi mắt, đến đôi môi, và những chi tiết khác nữa. Bên cạnh cô ấy, Tsubaki có cảm giác như mình đang được ở bên cạnh Lumina. Nhưng dần dần hình bóng Lumina bên trong Mikazuki đã tan biến từ lúc nào không biết hay. Để rồi người duy nhất đứng trước mặt Tsubaki chính là Mikazuki. Cãi nhau thì có cãi nhau, gây lộn thì có gây lộn, thậm chí có những lúc vùng kiếm dọa nạt nhau cũng không phải chuyện vừa. Nhưng chỉ những phút giây ấy, Tsubaki mới cảm thấy như trái tim mình được sưởi ấm phần nào. Những khi gặp khó khăn, chỉ cần nghĩ đến nụ cười của cô ấy, Tsubaki đều tự nhủ bản thân mình rằng “Mình không bao giờ được phép ngã trên chiến trường”. Phải trở về... trở về để còn có thể nhìn thấy nụ cười lẫn mái tóc tím đen dài ấy thêm một lần nữa.

Mikazuki tin rằng Tsubaki sẽ chiến thắng... tin rằng Tsubaki sẽ đem đến kỳ tích. Tin rằng Tsubaki sẽ sớm vượt qua cái bóng của chính mình năm xưa với niềm tin lẫn sự hy vọng.

— Susanoo. Thứ ta đang có, thứ ta cần phải trân trọng, thứ ta đã đánh mất, thứ khiến ta phải hối tiếc... Thứ mà Tsubaki của ba năm trước đã không hề có. Đó chính là lòng tin và sự hy vọng!

Rút thanh kiếm trước mặt mình, cộng với thanh mình đang cầm sẵn trên tay, như thế là đã đủ một cặp song kiếm. Song kiếm được xem là kỹ thuật thượng cấp chỉ duy nhất một mình Tsubaki mới có thể linh hoạt cũng như sử dụng đến. Có thể thi triển song kiếm, điều đó đồng nghĩa với việc Tsubaki mặc sức chiến đấu với lợi thế tốt nhất.

Đầu tiên là lợi dụng tốc độ nhanh nhất có thể. Tsubaki xoay người, vùng hai thanh kiếm ngang ngực Susanoo, chém hai nhát chí mạng.

— Abura sumashu!

Chém xong nhát thứ nhất, Tsubaki đâm thanh Katana trên tay trái xuống cát rồi tiện thể rút thanh gài đó chém hai đường từ phải xuống.

— Ame onna!

Tsubaki cầm hai thanh kiếm hai bên và với tay lấy hai thanh Katana gần đó, thực hiện một cú chém ngược từ dưới lên ngay vị trí lưng Susanoo.

— Kappa!

Tsubaki tiếp tục chuyển sang sử dụng thanh kiếm khác. Miễn sao trên cả hai tay có đủ hai thanh tạo nên tuyệt kỹ song kiếm.

Bị tấn công bất ngờ một cách trực diện. Susanoo nhanh chóng quay lại đáp trả bằng một đường kiếm từ trái qua. Ngay lập tức, Tsubaki cầm ngược cả hai thanh kiếm để chặn lại. Hấn hắt thật mạnh rồi xoay người một vòng, chém ngay vị trí ngực Susanoo hai nhát.

— Kamaitachi!

Đó là một đòn kết hợp. Chỉ cần Susanoo có tìm cách đánh trả thì Tsubaki vẫn dễ dàng ngăn cản điều đó bằng tuyệt thức mình đang thực hiện. Cứ chém và chuyển tiếp kiếm qua lại không ngừng. Nhìn từ góc độ bên ngoài, Tsubaki đang tổng tấn công dồn dập không ngừng với toàn bộ Katana có sẵn trên sân đấu. Hấn phóng qua phóng lại, tặng kèm theo những lần vùng kiếm vừa nhanh vừa chuẩn xác, khiến cho Susanoo không có cơ hội phản công.

— Rokurokubi!

Hai nhát kiếm bổ thẳng từ trên xuống.

— Oboroguruma!

Một nhát từ bên phải, nối tiếp theo là xoay người và thực hiện một nhát từ trái sang.

— Azukiairai, Nurikabe, Mokumokuren, Gakitsuki, Bakeneko, Oonyuudou, Dorotabou, Konakijiji, Shirouneri, Karasu Tengu, Keukegen, Amikiri, Tsuchigumo, Sarugami, Enraenra, Umibozu, Ittan-momen, Kasabake, Nupefuhofu, Amano jaku, Sunakake Baba, Baku, Noppera bou, Kasha, Nekomata, Inugami, Okuri Inu, Gyuuki, Otoroshi, Tanuki, Gashadokuro, Betobeto, Kirin, Byakko, Daidarabotchi, Satori, Gagoze, Hanako, Isonade, Katawaguruma, Kuchisake-onna, Nure-onna, Yukionna, Nozuchi, Aobozu, Basan, Dodomeki, Funayurei, Futakuchi onna, Makura Gaeshi, Hariona, Hihi, Oni, Jami, Jubokko, Kechibi, Komainu, Mikaribaba, Mononoke, Okubi, Ubume, Shamichoro, Uwan, Yamabiko, Hyosube, Yamawaro, Yamajiji, Akamanto, Akkorokamui, Bake-kujira, Furaribi, Hakutaku, Hoo, Ikiryo, Ningyo, Jorogomo, Jishin Namaju, Kahaku, Daitengu, Kijimuna, Kodama, Kyokotsu, Mu-onna, Noderabo, Nue, Noburume, Samebito, Hyakume, Waira, Shirime, Tofu-kozo!

Một đợt tấn công dồn dập không ngừng nghỉ hòa chung với giai điệu của những thanh Katana sắc nhọn. Càng đánh, tốc độ của Tsubaki càng tăng lên đến nỗi mắt thường không thể theo kịp. Thử ta có thể cảm nhận được chính là âm thanh kim loại va vào nhau liên tục. Ngoài ra không thể nhìn thấy được gì hết.

Susanoo chắc lưỡi khó chịu vì bản thân đánh cũng không được, lui cũng không xong. Nhân lúc Tsubaki chuẩn bị lao đến, ngài vùng kiếm dứt điểm một đòn...

— Nhãi ranh...

Tsubaki không thuộc dạng tấn công là liều cho đến khi đối phương chết mới dừng. Hắn biết dừng kịp thời, nâng kiếm lên cản. Hắn hất mạnh tay Susanoo sang một bên rồi tiếp tục chém hai đường từ cánh trái ngang vùng ngực.

— Zashiki Warashi, Yosuzume...

— Tại sao... tại sao một con người bình thường như thằng nhãi ấy lại đột ngột trở nên mạnh như thế? Tốc độ này... sức mạnh này... Không thể sai vào đâu được, nó chính là...

Xuất hiện ngay trước mặt Susanoo, trên tay Tsubaki chỉ còn lại một thanh Katana duy nhất. Hắn không ngần ngại chém thẳng xuống một nhát trực diện.

— Hagoromo Kitsune Kuzunoha Shinoda!

Một nhát trực diện cho Susanoo lãnh đủ. Cả nền cát rung chuyển dữ dội bởi sức mạnh của kiếm pháp Tsubaki vừa thực hiện. Nó quả thật là một bộ kiếm đầy uy lực, cho phép tấn công thần linh.

Cứ nghĩ như thế là xong nhưng thực ra bộ kiếm pháp vẫn chưa dừng lại ở đó. Những thanh Katana mà Tsubaki sử dụng rồi chuyển đổi cắm rải rác trên nền cát bắt đầu tỏa lên một nguồn linh lực giống như Tsubaki. Chúng tự động bay lơ lửng giữa không trung, xếp thành hàng trăm thanh kiếm đều đồng loạt chĩa thẳng về phía Susanoo đang cố gắng gượng dậy giống như đang có siêu năng lực tác động lên.

Đôi mắt lạnh lùng của Tsubaki trong phút chốc đã chuyển thành một tia nhìn chết chóc, đáng sợ, tàn nhẫn và chứa đựng đầy sự hận thù.

— Đến đây là chấm dứt. Hãy trả lại những gì người đã lấy của ta... Susanoo!

— Thì ra là vậy... ta đã hiểu rồi. Linh lực đó... Kiếm pháp đó... Người thật sự là kiếp sau của Tsuneharu Minamiya, tên môn đệ nhãi nhép của Amaterasu!

Tsubaki nghiêng răng khó chịu.

— Phải, và tên môn đệ nhãi nhép đó chuẩn bị kết thúc người đây. Hãy tan biến vào trí tưởng tượng của con người mãi mãi, Tổ Trần Ô Tôn Susanoo!

Dồn hết sự phẫn nộ chất chứa trong con tim suốt ba năm nay đã đến lúc thức tỉnh. Tsubaki đâm thanh Katana trên tay xuống nền cát.

_ Kiếm pháp Thiên Chiếu Gia Trang: Hyakki Yakou – Night Parade of One Hundred Demons (Bách Quỷ Dạ Hành)!

Hàng trăm thanh Katana tỏa ra linh lực cộng hưởng với nhau. Như một dòng sông kiếm phóng thẳng vào Susanoo trực diện, gây lên một mức sát thương đáng kể chí hiểm cho thần biển.

Đòn cuối cùng, hàng trăm thanh kiếm hướng lên cao và đâm thẳng xuống giống như hàng trăm yêu quái dạ hành trong đêm. Đúng như với tên gọi của nó. Bách Quỷ Dạ Hành... Đêm diễu hành của một trăm yêu quái. Từng thanh kiếm tượng trưng cho một Youkai, đi đến đâu, gây nên nỗi sợ lẫn chết chóc đến đấy. Và nỗi sợ ấy được mừng tượng dưới màu sắc đen đóm hắc ám mà linh lực của Tsubaki đã chuyển hóa... Đây chính là sức mạnh của sự uất hận, sự phẫn nộ... là sức mạnh còn sót lại của tổ tông Tsuneharu Minamiya.

.....

_ Đừng có xem nhẹ thần linh nhãi ranh... Kiếp luân hồi chuyển thế của Tsuneharu Minamiya... Người không thể chạm được vào ta ... Mugen Tsukuyomi!

Tsukuyomi là tên của nữ thần mặt trăng, một trong bốn anh em Amaterasu, Susanoo và Kagutsuchi... cũng là con gái của Izanami và Izanagi. Nhưng mặt trăng thì có liên quan gì ở đây? Giữa bầu trời đêm mịt mù bao tuyết thế này, tìm một đám mây cũng không thể chứ đừng nói đến...

Là mặt trăng ư? Không thể sai được... Cái thứ màu trắng hình tròn đang tỏa tia sáng vĩnh hằng xuống nhân gian ấy chính xác là mặt trăng. Làm thế nào trong thời tiết khắc nghiệt như vậy, mặt trăng lại có thể xuất hiện? Lẽ nào đây cũng là do Susanoo?

.....

.....

_ Đó chẳng phải là mặt trăng sao? Mặt trăng tròn xuất hiện vào ngay thời điểm này ư? Làm sao có thể?

Trái với vẻ tò mò luống cuống của mọi người. Ngài Akifusa vẫn hiên ngang tay nâng tẩu thuốc, miệng phì phèo làn khói ảo cho ấm người. Nhưng đầu đó sâu trong đôi mắt ngài lại hiện lên một nỗi suy tư không nhẹ.

_ Vậy là em đã quyết định sẽ đi theo Susanoo. Thiết tình... cùng là anh chị em nhưng tại sao chúng ta phải đối đầu với nhau gay gắt như thế... Nếu như Kagutsuchi aniki còn sống... không biết anh ấy sẽ cảm thấy như thế nào!

_ Akifusa – sama...

_ Hanabi – bou. Vận mệnh sẽ thay đổi là từ đây... Những bí mật chưa được bật mí. Hay thậm chí là những ảo ảnh trong quá khứ sẽ được hiện hữu trong chớp lát. Sự thật mà mọi người luôn lầm tưởng... Đã đến lúc rồi!

.....

.....

Mặt trăng cứ tỏa thứ ánh sáng vĩnh hằng dịu dàng xuống nhân gian. Nhưng nào có ai biết được chính tia sáng nhẹ nhàng của nữ thần mặt trăng ấy là tác nhân thay đổi toàn bộ vận mệnh của nhiều người. Mugen Tsukuyomi, hay còn được biết đến với cái tên “Tsukuyomi vĩnh cửu”... Đó là một quyền năng của Susanoo. Đương nhiên không chỉ đơn thuần là khiến cho mặt trăng xuất hiện.

Và rồi cái gì đến cũng đến. Từ khi bị ánh sáng mặt trăng chiếu xuống. Toàn cơ thể Tsubaki bắt đầu mất dần kiểm soát, cứ run lẩy bẩy không ngừng. Hắn run như kiêu như đang sợ hãi đến nỗi đôi chân đứng còn không vững. Từng giọt mồ hôi lấm tấm, chảy dài trên gương mặt cùng đôi mắt căng tròn lo sợ ấy là minh chứng rõ ràng nhất. Điều quan trọng là tuyệt thức Hyakki Yakou không thể hoàn thành khi hàng trăm thanh kiếm cứ lơ lửng trên đầu Susanoo mà không đâm xuống.

_ Chuyện gì thế này... tại sao cơ thể mình lại không thể cử động... Cái cảm giác bồn chồn, đau đớn này là thế nào đây? Tại sao mình không thể đâm kiếm xuống...

Susanoo từ từ đứng dậy. Toàn thân ngài ấy cũng đang trong tình trạng tơi tả vì linh lực cũng như bộ kiếm pháp cho phép lưỡi kiếm chạm vào thần linh. Nói một cách dễ hiểu, Susanoo – sama hiện bị thương cũng khá nặng.

— Nhớ lại đi nào Tsubaki. Hyakki Yakou, Bách Quỷ Dạ Hành... Đây không phải lần đầu tiên người sử dụng bộ kiếm pháp đó. Nhìn hàng trăm thanh kiếm trên đầu ta thế này, có khiến người liên tưởng đến gì không? Tên Ronin phản chủ Tsubaki Minamiya?

Tsubaki giật tròn mắt kinh hoàng. Từng hình ảnh mật mờ trong quá khứ chợt hiện về trong tâm trí Tsubaki. Không chỉ có riêng Tsubaki, mà tất cả những người đang có mặt trong cuộc chiến ngày này cũng đều có thể nhìn thấy những ký ức đang dần dần ùa về như dòng suối cứ chảy không ngừng.

Chisaki, Hajima, William, Nanami và cả Mikazuki. Từ những người đã từng tham gia Đêm Định Mệnh ba năm trước như Chisaki lẫn Hajima cho đến những người không hề liên quan như William, Nanami và Mikazuki. Họ đều có thể nhìn thấy rất rõ những mảnh gương ký ức của Tsubaki. Đó là những ký ức về một người con gái tóc đỏ sở hữu gương mặt giống Mikazuki như hai giọt nước. Về một người con gái lúc nào cũng nở nụ cười hạnh phúc mỗi khi bên cạnh Tsubaki

— Đây là... là ký ức của Tsu – kun... ký ức về Lumina...

— Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao chúng ta lại có thể nhìn thấy những ký ức của Tsubaki? Và tại sao lại là Lumina?

— Ký ức và quá khứ của Kazuto – kun. Quá khứ về một Samurai hào hùng tài giỏi đã bước đi trên con đường trở thành lãnh khách Ronin vì đã không thể bảo vệ được lãnh chúa của mình!

— Người đó... chính là Lumina Minamiya... cháu gái thần biển....

Có lẽ người bất ngờ nhất vẫn là Mikazuki. Đã rất nhiều người nói rằng Mikazuki và Lumina giống nhau như hai giọt nước. Nhưng cô không ngờ rằng hai người lại giống nhau đến thế. Đó là người con gái mà Tsubaki Minamiya đã yêu. Trong phút chốc, Mikazuki thoáng nghĩ có khi nào mình cũng cắt tóc rồi đi nhuộm thành màu đỏ hay không... Nhưng trong tình huống hiện giờ mà suy nghĩ đến việc đó không phải điều nên làm.

Những dòng hồi tưởng về Lumina cứ hiện ra không ngừng. Nhờ vào những mảnh gương ký ức ấy nối ghép với nhau đã tạo nên một mảnh gương rất lớn. Đó chính là mảnh ký ức bị thiếu sót mà bấy lâu nay Tsubaki không hề hay biết. Ký ức về Lumina Minamiya đang đứng giữa cuộc chiến rực màu đỏ của lửa và máu... Ký ức về cảnh chính Tsubaki là người đâm thanh Katana vào ngực trái Lumina. Mikazuki thấy rất rõ người con trai ấy chính là Tsubaki, và người con gái bị đâm ấy chính là Lumina... Nó giống như trong giấc mơ cách đây không lâu của Mikazuki.

— Không thể nào... Người giết Lumina không phải Susanoo - sama, mà chính là Minamiya – san sao?

Mọi người bị một phen bất ngờ đến cùng cực. Cảnh tượng chiến trường dẫm máu đã hãi lắm rồi. Nay còn thêm chuyện Tsubaki tự tay giết chết Lumina nữa... Rút cuộc thì chuyện gì đang diễn ra tại đây thế này?

.....

Dõi theo những ký ức ấy, Hanabi cũng không thể không làm bộ mặt kinh sợ.

— Akifusa – sama... chuyện gì... chuyện gì đang diễn ra vậy ạ... Tại sao... tại sao Tsubaki – dono lại...

— Những gì người thấy chính là sự thất bại Hanabi – bou!

Sau cùng thì ngài Akifusa cũng đã chịu đứng dậy khỏi chiếc ghế. Ngài khẽ hướng lên mặt trăng tròn đang tỏa ánh sáng một cách phiến muộn.

— Mugen Tsukuyomi, hay còn gọi là “Mặt trăng vĩnh cửu”. Đây chính là sức mạnh của Susanoo và Tsukuyomi khi cả hai phối hợp với nhau. Trong trận chiến ba năm trước, ngoài Susanoo, Tsukuyomi cũng xuất hiện. Quyền năng của Tsukuyomi giống như một tấm gương lưu giữ lại diễn biến của ngày hôm đó như một bản sao chép trong máy tính cá nhân. Nói một cách cho dễ hiểu, chính Tsukuyomi đã thay đổi toàn bộ ký ức của tất cả mọi người, làm ai ai cũng lầm tưởng Susanoo đã giết Lumina... Nhưng sự thật rằng, chính Tsubaki – bou mới là người xuống tay tước đi sinh mạng của Lumina!

— Vậy là bấy lâu này... người giầu chúng thần... người giầu Tsubaki – dono biết sự thật đau lòng này ư? Akifusa – sama...

.....

Buông thanh Katana rơi trên nền cát vàng. Tsubaki gục xuống, tay ôm đầu, quần quai trong đau đớn về tinh thần khi những ký ức ấy cứ ồa về. Ký ức về cảnh Tsubaki dùng Katana đâm chết Lumina không phải là ảo giác. Nhưng hắn vẫn không muốn tin đó là sự thật.

— Nhớ lại chưa nào Tsubaki? Ba năm trước, đối thủ của người không phải ta... Đúng, ba năm trước, đối thủ của các người. Susanoo mà các người phải ngăn cản chính là Lumina. Lòng thù hận ngủ sâu trong con bé đã bùng tỉnh khi chứng kiến những nỗi đau mà con người các người phải gánh chịu... lòng thù hận ấy là nguyên nhân khiến con bé bị biến chất và trở thành một con ác quỷ thật sự. Lumina trừng phạt các người như một vị thần giáng sự trừng phạt xuống sự ngông cuồng, ngạo mạn của con người. Và để ngăn chặn tai họa ập đến nhân gian. Người đã không ngần ngại sử dụng kiếm pháp giết thần Hyakki Yakou tước đi sinh mạng của Lumina. Giờ thì người nhớ ra rồi chứ? Tsubaki Minamiya, chính người đã giết Lumina, giết người con gái mà mình thương yêu... giết người con gái mà người đã từng thề là sẽ bảo vệ đến hơi thở cuối cùng. Vậy thì tại sao người lại còn sống hả Tsubaki?

Susanoo bất ngờ thoát khỏi hàng trăm thanh Katana đang lơ lửng trên đầu. Phóng thẳng đến Tsubaki với tốc độ nhanh nhất cùng với thanh kiếm trên tay.

Tỉnh lại trong tích tắc, Tsubaki nhanh chóng nâng kiếm lên, đồng thời cũng bật lại phía sau vài bước để tránh né những đòn tấn công. Có lẽ vì mọi thứ diễn qua quá đột ngột, nên Tsubaki không kịp thích ứng với hoàn cảnh. Kết quả dẫn đến dù chống đỡ được nhiều nhưng vết thương trên cơ thể hắn mỗi lúc một nhiều.

— Kiếm pháp nhà Tsuchimikaido: Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ!

Tsubaki dồn sức thực hiện nhất tâm như loài hạc trắng dùng mỏ. Mũi kiếm vừa nhanh vừa chuẩn xác nhưng tiếc lại không trúng khi Susanoo chỉ cần lách đầu sang trái một góc 25 độ là đã có thể tránh được.

Tức mình, Tsubaki xoay người để vung một đường chém từ bên trái sang.

— Byakko – Minh Minh Bạch Hồ Liềm Vũ!

Lượt tấn công ấy cũng không thành công khi Susanoo nhanh chóng hụp đầu xuống tránh. Dù cho Tsubaki có tìm cách phản công như thế nào thì thần biển cũng đối phó được hết toàn bộ. Lợi thế đang dần dần rời xa khỏi Tsubaki từng chút từng chút một.

— Người hận thù ta, hận thù thần biển vì đã giết chết người con gái mà người yêu thương. Tsuneharu Minamiya, người đứng là tên môn đệ tệ hại nhất mà Amaterasu từng có. Người bị chìm đắm trong tình yêu với cháu gái thần biển. Mặc sức chống lại ta nhưng kết quả cuối cùng thì vẫn là một sự nhục nhã trải dài qua bao nhiêu thế hệ. Chính người, chính người đã hại chết người mình yêu thương... chính người đã tạo nên bánh xe định mệnh đè lên ba gia tộc. Tsuneharu Minamiya, Tsubaki Minamiya, chính người là nguyên nhân dẫn đến cuộc chiến hiện tại!

Susanoo thực hiện vô số những nhất tâm chí mạng khiến cho vết thương trên cơ thể Tsubaki càng trở nên trầm trọng hơn. Ngài kết thúc bằng lối tấn công Tsubaki thích thú nhất là tựa tay vào chuôi kiếm cắm dưới cát, nâng cơ thể và tung chân đạp một phát ngay chính giữa lồng ngực. Nhờ cú đá của ngài mà Tsubaki bị đánh văng cả một đoạn dài la liệt trên nền cát.

Tình thế thay đổi khi Tsubaki là người nằm dài trên cát. Hắn cố gắng gượng dậy nhưng chỉ có thể ngược cổ lên nhìn Susanoo một cách khó khăn. Cả cơ thể hắn không còn chịu hoạt động theo ý mình mong muốn nữa. Ngoài máu dính đầy áo, mặt mũi... đôi mắt Tsubaki cũng mờ dần như không còn thấy được mọi thứ rõ ràng. Nói một cách chính xác, con mắt trái của Tsubaki không thể sử dụng được nữa. Con mắt trái của hắn đã hỏng mất rồi. Hắn không thể thấy được bất cứ thứ gì từ con mắt trái ấy.

Susanoo lặng lẽ bước đến với thanh kiếm lạnh lùng, tàn nhẫn trên tay. Ngài nhìn Tsubaki chằm chằm không tránh khỏi sự thất vọng.

— Thật nhảm chán Tsubaki... Ba năm trôi qua người không chỉ yếu đi nhiều mà còn trở nên thảm hại như vậy. Niềm tin và sự hy vọng. Ta vẫn chưa thể thấy được tia sáng nào phát ra từ nó. Nỗi hận thù trong người... Nỗi oán hận trong người... sẽ đeo đuổi tên tội đồ Tsubaki Minamiya đến cuối đời. Vĩnh biệt, Tsubaki Minamiya, Tsuneharu Minamiya!

Tổ Trần Ô Tôn Susanoo no Mikoto, vị thần của đại dương và bão tố. Ngài trả lại sự hận thù của Tsubaki qua lưỡi kiếm đưa lên cao như các Samurai chuẩn bị kết liễu kẻ thù chỉ bằng một đòn duy nhất. Đến đây là chấm dứt... cuộc chiến giữa thần linh và con người... cuộc chiến dành lấy niềm tin và hy vọng.

Xoạch.

Âm thanh của kiếm khi chém một thứ gì đó thật ngọt và xót. Những giọt máu nhuộm đỏ đi màu vàng của cát. Những giọt máu bắn đầy lên trên gương mặt tròn tròn kinh hoàng của Tsubaki. Đôi mắt hấn căng to hết cỡ khi chứng kiến người con gái có mái tóc tím đen dài đang từ từ ngã xuống ngay phía trước.

— Mi... Mikazuki... Tsuchimikaido...

Người con gái tóc tím đen ấy ngã xuống nền cát vàng. Trên cơ thể cô ấy hiện lên một đường chém đỏ hoắm kéo dài từ mắt phải xuống cổ, đi qua ngực, tạo nên một vết kiếm chí hiểm nhất từ trước đến nay. Mikazuki Tsuchimikaido... người con gái giống với Lumina như hai giọt nước... Cô ấy đã chạy đến, trở thành tấm khiên chắn cho Tsubaki, đón nhận lấy sự trừng phạt chất đầy hận thù của Susanoo – sama. Cứu mạng Tsubaki trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Nàng thiên sứ luôn mỉm cười. Nàng thiên sứ khiến trái tim hiu quạnh này một lần nữa được sống, được hạnh phúc... nay đã gãy mất đôi cánh rồi. Nàng thiên sứ bị nhuộm bẩn bởi máu đã ngã xuống...

— Mikazuki... Mikazuki...

Tsubaki nghiêng rặng, dồn hết chút sức lực còn sót lại để có thể tiến đến gần chỗ Mikazuki. Bàn tay dính máu của hắn cứ hướng về cô ấy... hướng về Mikazuki như muốn chạm đến cô ấy càng nhanh càng tốt.

— Mikazuki... Mikazuki...

Susanoo chắc lưỡi khó chịu. Ngài nhanh chóng bật lại xuống phía sau, tạo khoảng thời gian để suy nghĩ nên làm gì tiếp theo.

— Tch... cái con bé ngu ngốc... Như thế thì quá khứ vẫn sẽ cứ tiếp diễn, chẳng thay đổi gì cả! Tại sao... Tại sao... Haona no Mikoto...

.....

Không quan tâm Susanoo có gào thét hay điên loạn như thế nào. Tsubaki quyết định đóng chặt tâm hồn mình, chỉ duy nhất nhẹ nhàng ôm lấy cả cơ thể Mikazuki và đỡ cô ấy trong vòng tay của mình.

— Mikazuki... Oi, phò tóc tím... cô...

— Tsu – kun...

Bàn tay nhỏ nhắn yếu ớt từ nàng thiên sứ đang cố gắng trút từng hơi thở hấp hối sau cùng nhẹ nhàng chạm nhẹ lên gương mặt dính đầy máu của Tsubaki.

— Đã từ rất lâu... em luôn mong muốn được gọi anh như thế một lần... Xin lỗi... mắt phải của em không thể nhìn thấy gì được nữa... nên em không thể nhìn thấy toàn bộ vết thương trên cơ thể anh... Xin lỗi...

— Đồ ngốc, tôi cũng đâu thể nhìn thấy được gì từ con mắt trái đâu kia chứ... Thương tích của tôi... đương nhiên là đỡ hơn cô rồi!

— Thế thì thật tốt... Fwahhh...

Mikazuki bắt ngờ ho sặc sụa... Cô ấy thậm chí ho cả ra máu nữa.

— Tsu – kun... cuộc chiến vẫn chưa kết thúc... Số mệnh của anh... là gỡ bỏ bánh xe định mệnh. Tiếp tục tin tưởng... hy vọng... chắc chắn không có em... anh cũng sẽ chiến thắng...

Tsubaki gục mặt xuống, lắc đầu lia lịa.

— Im đi im đi, im hết đi. Tại sao cô lại nói những lời lẽ sắc mùi chia ly trong tình thế này thế hả? Tôi vẫn còn rất nhiều thứ muốn nói với cô... Ai cho phép cô rời xa khỏi tôi ngay khi tôi không cho phép kia chứ?

— Thật trùng hợp là em cũng có rất nhiều điều muốn nói với anh... Nhưng chắc thời gian không cho phép nữa rồi... Tsu – kun...

Bàn tay cô ấy từ từ buông rơi xuống cát một cách nhẹ nhàng không chút sức. Đôi mắt nhỏ nhắn xinh xắn thường ngày dần khép lại. Nhưng trên đôi môi cô ấy vẫn còn giữ lại nụ cười thanh thản cuối cùng...

— “Từ ngày chúng ta gặp nhau lần đầu tiên cho đến bây giờ, đã có rất nhiều chuyện trên trời dưới đất diễn ra. Nhưng em rất hạnh phúc khi được cùng anh trải qua những năm tháng vui buồn ấy. Và dần dần em cảm thấy như bức tường của chúng ta đã được tháo bỏ đi phần nào. Tsu – kun... cảm ơn vì đã gặp em... cảm ơn vì đã xuất hiện trong cuộc đời em... Em yêu anh, Tsu – kun”

75. Chương 74

— Mọi chuyện vẫn chẳng thay đổi gì cả... Tôi lại để cho người quan trọng nhất đối với mình phải ra đi. Thật sự chẳng có gì thay đổi sau suốt ba năm dài đằng đặc... Tôi... không thể bảo vệ được ai hết... người thân, bạn bè, chiến hữu... không một ai hết...

— Vậy thì hãy giao hết mọi thứ cho ta... Hãy cứ hận thù đi. Nếu muốn dành lấy chiến thắng, thì người không còn sự lựa chọn nào khác ngoài tiếp tục thù hận... Cứ giao mọi thứ cho ta, Tsubaki

.....
.....

Tsubaki không còn mảy may quan tâm đến bất cứ điều gì đang diễn ra xung quanh hẳn. Cũng giống như bao người khác, ta sẽ chẳng tập trung vào thứ gì một khi ta đã đánh mất người quan trọng nhất đối với bản thân. Những gì Tsubaki có thể làm được... hoặc thậm chí đó chỉ đơn thuần chỉ là một cách phản ứng tự nhiên của cơ thể. Tsubaki chỉ biết ngồi yên tại vị trí ấy, hai tay ôm chặt lấy thi thể Mikazuki không buông. Hắn áp mặt mình lên mái tóc tím đen xõa dài của Mikazuki để linh hồn như vừa rời khỏi thể xác.

— Tsubaki Minamiya. Vẫn lại là người... Tại sao người luôn cứ như vậy? Tại sao người luôn là cốt lõi trung tâm của mọi vấn đề. Tại sao Haona no Mikoto lại chấp nhận chết vì người? Nhãi ranh Tsubaki!!!

Chìm đắm bản thân mình trong sợ hãi nô xâm chiếm toàn bộ tâm trí. Susanoo – sama vùng kiếm lên cao và chẻ xuống một đường trực diện, hồng kết liễu Tsubaki trong nháy mắt.

Chỉ có điều, ý định của Susano không thể thực hiện vì bỗng nhiên từ đâu đó, xuất hiện hai vật thể cùng chặn đứng lưỡi kiếm của ngài, cứu sống Tsubaki trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

— Oi Kazuto – kun, có nghe tôi nói gì không hả Kazuto – kun?

— Tsubaki...

Thứ chặn ngang đòn kết liễu của Susanoo – sama là một thanh Omi Yari đi cùng với một thanh Tachi cỡ lớn. Và đương nhiên, không cần nói cũng biết chủ nhân của hai món vũ khí dám đối đầu với thần linh ấy chính là Hajima thiếu chủ có mái tóc trắng như bạch kim và William, hậu duệ của gia tộc nhẵn giả lâu đời Saotome. Họ cùng xuất hiện, cứu Tsubaki một bàn thua trông thấy... nhưng họ cũng không khỏi lo lắng trước quyền năng của thần. Tệ hơn chính là tình trạng của Tsubaki ngay lúc này.

— Chết tiệt, có gọi cách mấy thì cậu ta cũng không nghe thấy. Tsubaki lại tự đóng cửa trái tim mình trong bóng tối rồi ư?

— Dù cho Kazuto – kun không còn khả năng chiến đấu. Thì chúng ta vẫn phải tiếp tục. Hajima – dono, xin yểm trợ cho tôi!

— Được rồi!

Hai người họ vẫn chưa từ bỏ hy vọng. Vẫn tiếp tục vùng lên chiến đấu dù rằng niềm hy vọng duy nhất của họ là Tsubaki đã không còn. Đâm lao thì phải theo lao. Không thể từ bỏ giữa chừng trừ khi cuộc chiến này phải có kẻ thắng người thua.

.....

Chisaki và Nanami, hai cô gái chạy đến chỗ Tsubaki. Họ xem xét tình trạng của Mikazuki cũng như tình thần Tsubaki ra sao. Nanami là một nhà khoa học kiêm dược sĩ, nên phần nào hiểu được mức độ nghiêm trọng từ vết thương trên cơ thể Mikazuki. Cô ấy có kinh nghiệm trong những việc như vậy.

— Nanami – san... Mikazuki...

Sau một hồi kiểm tra, nét biểu hiện trên mặt Nanami thật sự không phải là điều Chisaki muốn thấy. Cô gái mái tóc xanh lơ và đôi mắt đỏ khế lắc đầu.

— Xin lỗi Chisaki hime – sama...

— Không thể nào... Tại sao chuyện này lại xảy ra... tại sao... Mikazuki...

— Ôn ào như thế quá!

Giật mình quay sang, Chisaki tròn mắt kinh hoàng khi để ý thấy thái độ của Tsubaki. Sâu trong đôi mắt hấn thật vô hồn, lạnh lẽo, thờ ơ thêm phần u ám, tàn nhẫn với mức độ tà khí ngày càng tăng lên không ngừng.

— Kiểm tra làm gì... Cô ấy đã chết rồi. Không cần kiểm tra thì ai cũng biết cô ấy đã chết rồi. Nhận lấy một nhát kiếm như thế... ngay cả Amaterasu, vị thần tối cao chưa chắc đã sống nổi!

— Tsu – kun...

Hấn thật tàn nhẫn, thật đáng sợ. Từng lời từng câu cất lên từ miệng hấn tương tự như hàng trăm thanh Katana đâm chết một trái tim yếu đuối của một con người. Đôi mắt hấn thật rùng rợn, nó vô hồn tàn bạo không khác chi một con quỷ khát máu đang ham muốn chém giết nhằm thỏa mãn bản thân. Chisaki lẫn Nanami còn để ý thấy một điều rằng: linh lực màu xanh... thứ linh lực mạnh mẽ, tinh khiết bao quanh Tsubaki đang dần dần chuyển hóa thành màu đen hắc ám. Và khi bị thứ linh lực ấy cuốn lấy, Chisaki và Nanami đều phải nhận lấy một áp lực cực lớn. Nó giống như một sợi dây thừng đang thắt chặt lấy cổ hai người vậy.

— Tsu – kun...

— Không cần phải lo Chisaki. Tớ vẫn là chính tớ thôi. Dù cho con quỷ bên trong tim có kêu gào cách mấy. Có xúi dục tớ chém giết... Thì tớ vẫn chỉ là tớ. Tớ biết mình cần phải làm gì!

Không cần phải nghe người khác nói gì. Tsubaki cứ như một cái xác không hồn. Hấn tự mình đứng dậy. Hai tay bế xốc Mikazuki theo kiểu công chúa rồi quay lưng lặng lẽ hướng về phía biển động như một bóng ma không tiếng.

Hấn dạo từng bước trên nền cát, nơi chiến trường rực lửa của Katana và máu vẫn chưa chấm dứt. Hấn chẳng còn quan tâm đến mọi thứ xung quanh, không nghe, không thấy, không cảm nhận được bất cứ thứ gì. Cứ lẳng lặng tiến về nơi có những cơn sóng biển tràn bờ từng đợt.

Và khi đã đứng giữa biển xanh, Tsubaki nhẹ nhàng buông tay thả Mikazuki. Để thân xác cô ấy có thể vụn toàn trở về với lòng đại dương sâu thẳm cũng giống như Lumina trước đây. Mikazuki cứ chìm dần, cho đến khi không còn nhìn thấy được cô ấy nữa.

— Mikazuki...

Những hình ảnh, những ký ức về người con gái luôn mỉm cười, luôn mang đến cho người khác sự ấm áp yên bình đang dần biến mất trong tâm trí Tsubaki. Để rồi tất cả chỉ còn là một màu đen của sự hư vô trống rỗng.

Tsubaki nghiêng rằng thể hiện sự giận dữ. Đó không còn là cơn giận của một con người bình thường mỗi khi ta gặp phải chuyện bất bình. Mà đó là một sự phẫn nộ, điên cuồng như một con ác quỷ. Hắn từ từ chạm tay lên thanh Katana mình đang có rồi bất ngờ quay đầu lại, phóng thẳng về chỗ Susanoo một cách tàn bạo.

_ SUSANOOOOO!!!!

.....

Đây không còn là trận đấu một chọi một giữa Tsubaki và Susanoo nữa rồi. Không chỉ Tsubaki, mà nhóm bạn 4 người còn lại cũng tham gia vào cuộc chiến. Họ luân phiên bủa vây lấy Susanoo, tạo nên những đòn tấn công liên hoàn với nhiều loại kiếm thuật khác nhau. Chỉ tiếc rằng bốn người bạn của chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ của ngài khi toàn bộ kế hoạch hầu như bị phá giải một cách dễ dàng.

Đó chưa phải là điều tệ nhất. Thứ đáng sợ hơn bao giờ hết chính là tình trạng của Tsubaki hiện tại. Hắn không còn là một Tsubaki mà ai cũng biết... Hắn là một con ác quỷ không còn lý trí, tư duy. Thứ duy nhất tồn đọng trong linh hồn tội lỗi của hắn là một màu đen phẫn nộ và sự điên cuồng. Hắn lao đầu vào Susanoo một cách hoang dại không tính toán. Cứ vung thanh Katana trên tay chém liên tục dù biết rằng điều ấy hoàn toàn vô dụng.

Hứng chịu lấy đòn tấn công của Tsubaki, Susanoo – sama bị ảnh hưởng khá nhiều vì trên lưỡi kiếm ấy vẫn còn lưu lại một chút linh khí Sát Thần Giả. Nhưng đổi lại, thần biển vẫn có thể nở một nụ cười đắc chí pha lẫn chút xem thường trong khi Tsubaki đang chìm đắm trong sự điên dại.

_ SUSANOOOOO!!!!

_ Phải... tiếp tục điên cuồng nữa đi, tiếp tục phẫn nộ và thù hận ta đi Tsubaki Minamiya. Rồi ngươi sẽ lại bước đi trên con đường sai lầm mà kiếp trước ngươi đã từng. Ngươi sẽ giống như Tsuneharu Minamiya... sai lầm mắc tiếp sai lầm...

Tâm trí điên cuồng hoảng loạn, Tsubaki không suy nghĩ cứ tấn công dồn dập không ngừng.

_ Kiếm pháp Tsuchimikaido: Minh Minh Diệt Nguyệt Kỳ Vũ!

Tsubaki dốc hết sức lực mình còn sót lại nhằm thực hiện một cú đâm thẳng dứt điểm. Mũi kiếm vừa nhanh vừa nhọn, chỉ tiếc rằng nó lại trượt sang một bên khi Susanoo nhẹ nhàng lách người tránh. Ngài giữ chặt lấy cổ tay Tsubaki, tay kia lên cùi trỏ đánh thẳng vào mặt Tsubaki khiến hắn choáng váng. Sau đó thì kết thúc bằng một đòn lên gối, đá hắn bay cả một đoạn dài ra phía sau như đạn bắn.

_ Tsu – kun...

Thật may mắn khi Chisaki đã đứng trước ngay vị trí đâm thẳng của Tsubaki, nên cô cung chủ nhỏ đã đỡ hắn trước khi hắn đâm đầu và đất liền. Vì lực đá của Susanoo không phải mức bình thường, thành ra Tsubaki bị thương khá nặng. Bằng chứng chính là lúc hắn thổ huyết qua đường miệng từng đợt từng đợt một.

_ Tsu – kun... dừng lại đi, cậu bị thương nặng lắm rồi. Nếu cứ còn tiếp tục thì...

Mặc kệ những gì Chisaki khuyên ngăn. Tsubaki đứng bật dậy như một con người máy và tiếp tục phóng về hướng của Susanoo với tốc độ nhanh nhất có thể.

_ Tsu – kun...

Hắn vượt ngang qua William, tiện tay giựt phăng lấy Tỏa Liềm Xích Lưỡi Hái Kurashigama giắt ngang thắt lưng chàng trai ngoại quốc. Thao tác của hắn vừa nhanh, vừa lẹ, vừa nhẹ nhàng đến mức William không kịp trở tay.

_ Oi Kazuto – kun, cậu tính làm gì vậy hả?

Không chỉ có William, hắn cũng phóng ngang qua Hajima và giựt mất thanh Katana ngang thắt lưng thiếu chủ trẻ một cách bất ngờ không ai lường trước được rồi tiếp tục lao vào Susanoo như điên.

_ Tsubaki... Cậu muốn chết thật ư? Cái tên chết tiệt kia...

.....

Không phải hấn giết lấy vũ khí của người mà không có lý do. Nhưng cũng có thể là do hấn hoàn toàn giao phó mọi tính toán cũng như kế hoạch chiến đấu cho bản tính phản xạ và cơ thể muốn làm gì thì làm. Với vai trò như một Samurai kiêm chiến lược gia. Dù chìm đắm trong sự hỗn mang của phần nộ, thù hận. Hấn vẫn biết mình đang làm gì... điều đó là đúng hay sai... Chỉ là Tsubaki đã để sự điên cuồng điều khiển lý trí... để con ác quỷ bên trong mình không ngừng thúc giục phải tìm cách giết chết Susanoo.

— Phải, tiếp tục thù hận ta đi Tsubaki Minamiya. Người không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc cứ nuôi mối thù kéo dài đằng đẳng theo người đến hết phần đời còn lại... Dù người có là một Sát Thần Giả, người cũng không thể giết được một vị thần như ta một khi trái tim người vẫn còn tồn tại bóng tối của tội lỗi!

Hấn chẳng thèm quan tâm đến lời nói của Susanoo. Trong đầu hấn chỉ có một cụm từ duy nhất hiện diện xuyên suốt đó là “ GIẾT”. Và hấn muốn dành tặng cụm từ ấy cho Susanoo, vị thần của biển cả lẫn bão tố.

Đầu tiên, hấn phóng lên cao rồi không ngần ngại phóng Tỏa Liêm Kurashigama về đối thủ. Kurashigama đã từng được sử dụng để đối đầu với Hajima trong Đêm Nhạc Dạ Vũ Kiếm không giống với cái hiện tại. Nói chính xác thì là sau trận đấu ấy, William cho rằng Kurashigama nếu biết tận dụng đúng cách thì sẽ trở thành một món vũ khí cực kỳ hiệu quả. Chính vì thế nên William đã dành nhiều thời gian luyện tập và nghiên cứu gây gót về Kurashigama nhiều hơn. Cuối cùng thì chàng ngoại quốc tóc vàng đã biết nâng cấp Tỏa Liêm từ một lưỡi hái một quả tạ thành hai lưỡi hái nối với nhau bởi sợi xích. Có thể nói, Kurashigama Tsubaki đang sử dụng là phiên bản cải tiến tốt hơn cái cũ.

Khi hấn phóng Tỏa Liêm. Thì sợi xích nối giữa đã trói chặt Susanoo trong tích tắc và được ghim chặt xuống nền cát bằng hai đầu lưỡi hái sắc nhọn kia. Nhờ như vậy mà thần biển không thể nhúc nhích hay cử động để thoát thân. Vì Kurashigama vào tay Tsubaki đã lĩnh được một chút linh lực Sát Thần Giả, nên nó không hề bị phá hủy bởi cơ thể cấu thành từ nước muối nồng độ cao của Susanoo. Và như thế, nó đã giúp Tsubaki phong tỏa mọi cử động của thần.

Chưa dừng lại ở đó. Tsubaki tiếp tục tấn công bằng chính thanh Katana mình có sẵn và thanh Katana của Hajima, tạo thành một cặp song kiếm. Vì Susanoo không thể phản công trong tư thế bị trói chặt nên Tsubaki mặc sức tấn công dồn dập với cặp song kiếm ấy.

Chấp nhận gánh chịu lấy cơn phần nộ quá lớn từ Tsubaki. Từng nhát chém, nhát đâm, nhát rạch từ lưỡi kiếm gây nên vô số vết thương cho Susanoo, thậm chí là những lần tấn công vô cùng chí hiểm.

— Kiếm pháp tự do. Kỹ năng Song Kiếm: Tenshi no Tsubasa (Đôi Cánh Sứ Thần)!

Đúng như với tên gọi của nó. Tsubaki dứt điểm bằng cách thực hiện hai nhát chém sang hai bên trái phải cùng một lúc. Tạo thành một tư thế giống như một thiên sứ đang sải đôi cánh lấp lánh trên chốn thiên đường. Đó là một đòn kết liễu chí mạng khi Susanoo lĩnh hoàn toàn lấy chiêu thức ấy. Chỉ cần thấy nét đau đớn, mắt trợn tròn trên gương mặt ngài ấy, ta có thể hiệu được ngay nó hiệu quả đến nhường nào.

Nó vẫn chưa kết thúc. Cứ nghĩ Tenshi no Tsubasa là chiêu dứt điểm. Nhưng xem ra không phải khi Tsubaki tiếp tục đâm cả hai thanh Katana ngay vị trí tim Susanoo. Hấn gồng người, dồn hết sức vào hai tay cũng tương tự như việc hấn đang tự cắn vào môi mình phần nộ.

— Kiếm pháp tự do, Kỹ năng Song Kiếm: Insutanto Kami(Thời Khắc Của Chúa)!

.....

Trúng phải ngàn ấy kiếm pháp, nhưng Susanoo vẫn có thể nở một nụ cười đắc thắng đến rợn người.

— Thiên chúa ư? Người đã bắt đầu thờ một tín ngưỡng khác ngoài Shinto sao? Đúng là tên tội đồ đáng nguyên rủa!

Lần này, thần biển sử dụng đến khả năng của mình... ra lệnh cho nước biển dâng lên, phóng thẳng vào Tsubaki. Chúng chuyển hóa thành một quả bong bóng nước nhốt hấn bên trong. Dường như Susanoo đang có ý định nhấn chìm Tsubaki cho đến khi hấn tắt thở thì thôi. Quả thật mãi lo đánh nhau với Susanoo với kiếm, nên Tsubaki quên mất rằng dù sao ngài ấy cũng là một vị thần của biển và bão tố. Không thể tránh khỏi việc ngài sẽ sử dụng đến quyền năng của thần trong những trường hợp bách biến. Và giờ đây thì Tsubaki gặp chuyện không hay rồi.

— Sai lầm mắc nối tiếp sai lầm. Niềm tin của người, hy vọng của người chỉ đơn thuần cất lên từ cái miệng của người thôi ư Tsubaki? Thật quá sức thất vọng!

Bỗng nhiên bên trong khối cầu nước phát ra âm thanh “loạch xoạch” kỳ lạ, Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cả khối nước vỡ tan như pháo bông, giải thoát cho Tsubaki trước khi hắn hụt hơi. Hắn vẫn bình yên vô sự, và điều đó khiến cho Susanoo phải tròn mắt ngạc nhiên trong phút chốc.

— Nó thoát được ư? Không thể nào...

Nếu chịu để ý kỹ thì trên tay phải Tsubaki có cầm theo một thanh Tanto nhỏ. Thanh Tanto đó là món vũ khí phòng thân ưa thích và luôn được Chisaki mang theo bên mình. Vậy là trong lúc Chisaki đỡ lấy hắn, Tsubaki đã tiện tay “chĩa” được thanh Tanto này mang theo. Và thật sự phải nói lời cảm ơn Chisaki, nhờ có thanh Tanto đó mà Tsubaki thoát chết trong gang tấc. Giờ thì Susanoo đã hiểu lý do vì sao quyền năng của mình không thể giết được Tsubaki... Ngài ấy vô cùng phần nộ khi thấy Tsubaki được tự do trong khi mình vẫn chưa thể thoát khỏi Kurashigama.

— NHẢY RANH TSUBAKI, NGƯỜI KHÔNG THỂ THAY ĐỔI ĐƯỢC BÁNH XE SỐ PHẬN. DÙ CÓ CỐ GẮNG CÁCH MẤY THÌ MỌI CỐ GẮNG VẪN LÀ CON SỐ 0 MÀ THÔI. CHẤP NHẬN LẤY NÓ NHƯ MỘT LỀ HIỂN NHIÊN ĐI TSUBAKI!

Susanoo tiếp tục dựa vào quyền năng của một vị thần, điều khiển nước biển bắn lên cao, tự vuốt nhọn thành những mũi thương và phóng ồ ạt đến Tsubaki như một cơn mưa nặng hạt. Thay vì run sợ bỏ chạy, Tsubaki mất hết lý trí. Hắn cứ tiếp tục đâm đầu vào chốn hiểm nguy, tiếp tục chạy, vượt qua, tránh né những mũi thương một cách ngẫu nhiên điên dại. Nỗi hận thù trong hắn... sự phần nộ trong hắn vẫn không hề giảm xuống. Mọi hành động cử chỉ của hắn đều dựa vào phản xạ của một con ác quỷ mang tên Tsubaki Minamiya.

— Tại sao lại như thế? Tại sao nó vẫn không chịu từ bỏ... Cho dù nó có là kiếp sau của Tsuneharu Minamiya, thì cũng chỉ là một linh hồn tồn tại dưới vỏ bọc của một con người bình thường. Vậy thì lý do vì sao, một con người bình thường lại có thể đi xa được đến như thế... Người rút cuộc là thứ gì... Tsubaki Minamiya?

Vượt qua chướng ngại vật cũng như áp sát thành công, Tsubaki trượt cát xuống phía bên dưới Susanoo. Sau đó thì vùng chân thực hiện một cú đá móc vào ngay hai thanh Katana còn nguyên trên cơ thể Susanoo. Nhờ vào cú đá ấy tác động lực lên hai thanh kiếm, rạch thêm hai nhát chém mạnh đến mức khiến cho cả sợi xích Kurashigama vỡ tan thành từng mảnh nhỏ. Hai thanh Katana bay vút trên không trung và cắm phập xuống vị trí gần đó không xa.

— Kiểm pháp tự do. Kỹ năng Song Kiếm: Sutomukyatto (Storm Cat – Vũ Miêu)!

Cái gì cũng có giá của nó. Được cái này thì mất cái kia. Mặc dù thoát được khỏi sự xiềng xích của Tòa Liêm Kurashigama nhưng Susanoo phải hứng chịu hai vết chém như hai vết mèo cào theo đúng như tên gọi của thể kiếm. Thân biến không chấp nhận việc mình bị đánh bại một cách ê mặt như vậy. Sẵn còn thanh Katana sắc bén trên tay, Susanoo quyết định phản công bằng một nhát chém trực diện ngay khi Tsubaki mất cảnh giác. Kết quả là Tsubaki bị đánh bay cả đoạn dài thêm lần nữa.

— Hime sama, Kazuto – kun bay mất rồi kìa!

— Xin cứ giao cho tôi!

Chisaki nhanh chóng chạy ra đón đầu trước Tsubaki. Và quả thật đây là lần thứ hai trong ngày Chisaki cứu hắn trước khi đâm đầu thẳng xuống đất. Cứ mỗi lần đỡ lấy hắn là Chisaki cũng đều ngã ngửa mấy vòng dưới nền cát. Riết tốc tai quần áo cũng rối mù theo.

— Tsu – kun, Tsu – kun, đánh như thế đủ rồi. Nếu còn cố nữa thì cơ thể cậu sẽ...

Hạ giọng giữa chừng và im thin thít không nói thêm bất cứ tiếng nào. Đôi mắt Chisaki trợn to hết cỡ đi đôi cùng với sự sợ hãi không ngừng trên gương mặt căng thẳng đầy mồ hôi hột ấy.

— Hime – sama, Kazuto – kun có...

William và Nanami cũng khẩn trương chạy đến chỗ hai người họ xem xét tình hình ra sao. Ngay khi vừa đến nơi, cả chàng trai ngoại quốc và cô công chủ giả cũng có chung một nét bàng hoàng tương tự như Chisaki. Họ không dám tin vào mắt mình, không dám tin một sự thật đang diễn ra ngay tại đây.

_ Ka... zuto – kun... tay phải cậu ấy...

_ Biến đâu mất rồi...??

Theo cách nhìn nhận vấn đề của cả ba người. Họ có chung một cảm giác sợ hãi khi cánh tay phải của Tsubaki đã không còn nữa. Đúng... trong lúc bị Susanoo phản công, lưỡi kiếm của thần biển đã vô tình chém đứt đi cánh tay phải hắn. Để giờ đây phần bị cắt trúng ấy nhem nhuốc cả một vũng máu đỏ. Có lẽ đau lắm... Bị cắt đi một bộ phận trên cơ thể mình như thế ắt hẳn sẽ rất đau. Nhưng cũng không thể biết được chắc chắn vì Tsubaki đã ngắt từ lúc nào không hay.

_ Cánh tay phải... tay cầm kiếm... tay cầm cọ vẽ của Kazuto – kun... Bây giờ không thể sử dụng được nữa sao? Rút cuộc thì chuyện gì đang diễn ra thế này?

_ William – san...

Không cần phải nói thêm câu gì nữa. William từ từ đứng dậy với thanh Tachi trên tay.

Đúng lúc đó thì Hajima thiếu chủ cũng vừa đến nơi.

_ Tình hình của Tsubaki thế nào rồi...

_ Hajima – kun... Tsu – kun, cậu ấy...

Hajima thoáng nhìn qua nét bàng hoàng trên gương mặt Chisaki, không hiểu lý do vì sao Chisaki lại sợ hãi đến như vậy. Cho đến khi ngược xuống thì mới biết... đây quả thật là một cái giá phải trả vô cùng lớn khi tên dỏ người Tsubaki quyết định gánh vác lấy toàn bộ số mệnh của cả ba gia tộc.

Hajima hiểu rõ tình hình hiện tại. Đối với cuộc đời của một Samurai, thanh Katana là tượng trưng cho sức mạnh, cho niềm kiêu hãnh, cho lòng tự trọng và sinh mạng của kiếm khách ấy. Đánh mất Katana, tức là lòng tin không vững vàng. Gãy mất Katana tức là sinh mạng sẽ chấm dứt. Còn nếu mất đi bàn tay cầm kiếm... thì đó lại là một phạm trù khác. Mất đôi tay... đồng nghĩa với việc sẽ mất đi cơ hội cầm kiếm chiến đấu... mất đi cơ hội ra chiến trường và dành lấy chiến thắng.

_ Xem ra Kazuto – kun không thể chiến đấu được nữa. Đây cũng được xem như cái giá phải trả cho sự ngạo mạn vì đã quá ỷ lại vào Sát Thần Giả của chúng ta. Bây giờ đến phiên chúng ta tự mình đứng lên chiến đấu rồi. Theo ngài thì sao, Hajima thiếu chủ?

_ Đó cũng là điều tôi định nói đây. Tay chân mất mũi thế kia, tốt hơn hết là cứ nằm yên một chỗ đánh một giấc cho khỏe đi. Ngay khi tỉnh dậy, thì chắc lẽ mọi thứ đã xong hết rồi!

_ Oh my, thật là ngạo mạn thưa Hajima thiếu chủ... Nhưng tôi lại có ấn tượng với những người có tính cách hiên ngang như vậy!

.....
_ Tối quá... sao mà tối đến như thế. Mình đang ở đâu đây?

Trong một nơi nào đó vô hình vô định. Tại sao lại nói nó vô hình vô định? Đơn giản vì nơi đó không hề có ánh sáng, không có cảnh vật, không màu, không mùi, không vị, không có bất kỳ âm thanh thậm chí là tiếng gió hay tiếng côn trùng bay quanh. Chỉ có duy nhất một mình Mikazuki ở nơi bóng đen bao trùm lấy tất cả.

Nhưng đó không phải điều Mikazuki quan tâm. Thứ cô quan tâm chính là bản thân mình kia. Cô còn nhớ rất rõ giây phút cuối cùng. Giây phút mình hứng chịu lấy đường kiếm của Susanoo và rồi mình đang có mặt ở ngay đây.

_ Mình chết rồi ư? Vậy ra nơi này chính là cõi niết bàn... Không giống như mình đã từng tưởng tượng!

_ Dĩ nhiên là không rồi. Vì đây không phải là Hoàng Tuyền Yomi!

Bỗng nhiên có một giọng nói nào đấy cất lên trong chốn hư vô. Một giọng nói thanh cao, ngọt ngào, pha đậm chất dịu dàng mà khi nghe ta có thể liên tưởng được ngay đến một người con gái thùy mị, nét na. Mikazuki ngoảnh đầu lại. Ấn tượng đầu tiên đó chính là những cánh hoa anh đào đỏ và hồng hòa lẫn vào nhau khẽ bay nhẹ nhàng theo chiều gió thổi. Mới đây chỉ là màu đen sâu thẳm, nhưng bây giờ thì nó đã có một chút sắc đỏ và hồng rồi. Những cánh hoa anh đào thật tuyệt đẹp.

Nếu có hoa anh đào rơi, điều đó đồng nghĩa với việc sẽ có những cây hoa anh đào. Và thật sự có hai cây hoa anh đào, một màu đỏ, một màu hồng mọc gần nhau và cùng rải đi những cánh hoa anh đào lung linh ấy.

Ring Ring.

Là tiếng chuông... Tiếng chuông vang vọng giữa chốn hư vô, âm thanh đầu tiên Mikazuki nghe được sao thật thân thương đầm ấm. Người rung chiếc chuông nhỏ là một cô gái ngồi dưới gốc của hai cây hoa anh đào. Người con gái ấy diện trên người một bộ Yukata hồng có thêu hình những cánh hoa anh đào đỏ, cùng màu với hai cây Sakura. Một người con gái yêu kiều, nét na và càng tỏ ra quý phái khi cô ấy lặng nhìn Mikazuki với nụ cười rạng rỡ cùng mái tóc đỏ ngắn ngang vai đẹp như một bức họa kiệt tác.

Mikazuki biết người ấy. Biết mái tóc ấy, biết gương mặt ấy. Và thậm chí không có gì phải ngạc nhiên khi biết người đó giống mình như hai giọt nước.

__ Lumina Minamiya...

__ Vâng, Lumina là tên của tôi. Chào mừng vì đã đến ranh giới giữa sự sống và cái chết, Mikazuki – san!

Người con gái tóc đỏ mang tên Lumina. Cuối cùng thì hai người cũng đã có thể gặp được nhau dù rằng không gian lẫn thời gian đều không phù hợp cho lắm. Có thể đây chỉ là một giấc mơ... và nếu như đây thực sự là một giấc mơ, Mikazuki cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội được trò chuyện với nhân vật vô cùng quan trọng.

Chỉ bằng một cái đưa tay nhẹ từ trái sang phải. Cả không gian tối om bao trùm xung quanh thoát một cái đã biến thành một khung cảnh núi rừng và bầu trời đêm vĩnh hằng khi có ánh sáng mặt trăng tròn lan tỏa. Nơi hai người họ đang đứng là một mỏm đồi đá cao có hai cây anh đào một đỏ một hồng vẫn tiếp tục đua nhau nở hoa. Và mỏm đồi này sẽ cho họ một vị trí để ngắm nhìn mặt trăng tốt nhất, đẹp nhất, sống động nhất.

Lumina còn dịu dàng đưa tây nâng bình rượu đỏ đến nửa chén. Sau đó thì nhẹ nhàng đẩy về chén rượu về phía Mikazuki.

__ Dù sao thì cũng đã có mặt ở đây rồi. Sao cô không thử một chút rượu và cùng hưởng nguyệt nhĩ. Hôm nay trăng tròn cực đẹp đó!

Dù có chút bất ngờ nhưng Mikazuki không cảm thấy có một sự gian dối, lừa gạt nào ở đây. Không đúng... phải là Mikazuki hoàn toàn tin tưởng Lumina đến từng lời, từng cử chỉ, từng thái độ một. Không nghi ngờ, không cần phải dè chừng cẩn thận. Tinh thần Mikazuki vô cùng thoải mái và có thể tiến đến gần Lumina, ngồi xuống và thưởng thức rượu với trăng không một chút do dự. Chỉ là cô ấy vẫn còn một số chuyện phiền lòng... nên chén rượu trên tay vẫn chưa được đụng đến.

__ Có chuyện gì thế? Sợ tôi sẽ cho độc hay thứ gì kỳ lạ vào sao? Yên tâm... đây là một trong những đặc sản nổi tiếng ở vịnh Kyuushi. Cô cũng đang ở đó mà đúng không? Chỉ cần nhấp môi một ít là sẽ nhận ra ngay!

__ Không phải! __ Mikazuki khẽ lắc đầu __ Được gặp và nói chuyện với Lumina – san, tôi thấy mình không cần phải nghi ngờ hay tỏ ra thận trọng gì hết. Cảm giác giống như hai chúng ta đã từng quen thân nhau từ trước vậy. Chỉ là tôi đang đắn đo một vài điều... đắn đo về...

__ Về Tsu – kun... có phải không?

Mikazuki khẽ gật đầu thêm lần nữa.

__ Tuy đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Nhưng tôi cũng có cảm giác như suy nghĩ của hai ta, con tim, đều hòa chung một nhịp đập, đều có chung một hướng đi. Thậm chí cả cảm xúc cũng về chung một người. Tsu – kun quả thật luôn biết cách khiến cho người khác phải để mắt đến!

— Phải... anh ấy luôn là như vậy mà. Cứ dở dở ương ương, làm những điều điên rồ, nói những câu xúc xiểm người khác như một lẽ tự nhiên. Nhưng trái tim anh ấy thì độ lượng không có giới hạn. Vì anh ấy cô đơn... vì anh ấy tự trừng phạt tội lỗi của mình gây ra... nên mới tự dần thân vào sự lựa chọn khắc nghiệt như thế... Baka Kitsune!

— Hm hm, quả là một từ ngữ thú vị để miêu tả tính cách của Tsu – kun... Baka Kitsune... Hagoromo Kitsune... một cách nói ví von so sánh Tsu – kun như loài cáo trắng, loài vật linh thiêng tượng trưng cho các vị thần. Có lẽ vì cái tên ấy... đã khiến Tsu – kun phải gánh vác trách nhiệm nặng nhọc này!

.....

— Lumina – san, thật ra...

— Chỉ cần Lumina là được rồi!

—... Lumina... cô không giận anh ấy ư? Cô không giận vì tất cả tội lỗi mà anh ấy đã gây ra cho cô trong ba năm trước sao?

Lumina quay sang Mikazuki với nụ cười dịu dàng rạng rỡ như một đóa hoa mùa hè nở rộ.

— Vì điều gì? Vì điều gì mà tôi lại phải giận Tsu – kun?

Mikazuki trở nên trầm ngâm khi cứ xoay xoay chén rượu trên tay. Vì cô nhớ lại những ký ức đã bị Tsukuyomi phong ấn của Tsubaki... ký ức về cuộc chiến Đêm Định Mệnh của ba năm trước. Ký ức về sự kết thúc của một Samurai chân chính và lãnh chúa nhân ngư. Những ký ức đau buồn ấy... Mikazuki cũng có chút ngập ngừng không dám nhắc lại. Nhưng cô biết, không phải dễ dàng gì mình mới có cơ hội được gặp Lumina. Nếu không hỏi, thì mãi mãi mình sẽ không bao giờ biết được câu trả lời.

— Tôi đã thấy rất rõ... thấy rất rõ hình ảnh cuối cùng. Nhìn thấy rất rõ người cầm thanh kiếm chấm dứt Đêm Định Mệnh chính là Tsu – kun. Và người chịu lấy mọi đau khổ cũng như vận mệnh kết thúc là Lumina... Cô không hận anh ấy ư?

— Không!

Mikazuki lấy làm ngạc nhiên vì câu trả lời dứt khoát, không chút đắn đo, không chút ngập ngừng mà cũng không cần phải suy nghĩ. Có lẽ ngay từ đầu, trong thâm tâm Lumina vẫn chỉ luôn có mãi một câu trả lời duy nhất cho câu hỏi ấy. Và chỉ cần nhìn thoáng qua nụ cười hạnh phúc trên gương mặt Lumina, Mikazuki hiểu rõ cô ấy không hề nói dối.

— Người tìm thấy tôi đầu tiên là Tsu – kun. Người thay đổi con người tôi là Tsu – kun. Người cho tôi biết cảm giác yêu và cuộc sống như bao cô gái khác cũng là Tsu – kun. Một người đã cho tôi nhiều như thế, trả ơn còn không đủ thì làm sao có thể thù ghét được. Cho đến bây giờ, dấu cho mạng sống này do anh ấy tước đi. Tôi vẫn nghĩ đó là cách duy nhất để giải thoát cho tôi khỏi sự hận thù của Susanoo – sama. Ba năm dài tìm kiếm sự tha thứ, vì những điều Tsu – kun đang phải gánh chịu ngay trong thời điểm hiện tại... Anh ấy cần được giải thoát khỏi sự ràng buộc với định mệnh và sống một cuộc sống tự do hoàn toàn!

Lumina nhẹ nhàng nâng chén rượu kê lên bờ môi đỏ mọng nhỏ nhắn thưởng thức vị cay nồng của nó. Rồi tiếp tục quay sang Mikazuki với nụ cười không phai tàn.

— Còn cô thì sao Mikazuki. Nếu người trong quá khứ ấy là cô... thì liệu cô có sẵn sàng tha thứ cho Tsu – kun không? Cô có dám chấp nhận đương đầu với nỗi thù hận trong tim và dễ dàng chiến thắng được nó hay không?

— Dĩ nhiên là có!

Hiện sâu trong đôi mắt Mikazuki nhằm đáp trả lại nụ cười của Lumina là một ngọn lửa kiên định vững vàng. Mikazuki trả lời cũng không cần phải tốn thêm thời gian suy nghĩ hay những thứ tương tự. Nó giống như một phản xạ, làm ngay không cần phải dây dưa, đắn đo. Nói thật những gì mình đang nghĩ trong lòng một cách thành thật nhất.

— Anh ấy đã làm cho tôi rất nhiều thứ. Cho tôi nhìn được những ý nghĩa đằng sau những gam màu sắc lung linh trên các bức tranh. Cho tôi hiểu được rằng niềm tin vào chính bản thân mình quan trọng như thế nào.

Cho tôi một lý do để tiếp tục chiến đấu với niềm hy vọng trong tay. Đối với tôi, Tsu – kun là người không ai có thể thay thế. Tôi yêu Tsu – kun, và không hối hận khi phải hy sinh mạng sống này vì anh ấy!

Trước câu trả lời đó, Lumina vẫn nở nụ cười.

— Thật tuyệt Mikazuki... Thế là cô đã lựa chọn con đường của chính mình rồi. Xin chúc mừng!

Hai cánh hoa anh đào một màu đỏ một màu hồng từ hai cây Sakura nhẹ nhàng rơi xuống chén rượu trên tay Mikazuki. Ngay lập tức, hai cánh hoa ấy lóe lên hai vầng sáng, chói lóa đi tầm nhìn của Mikazuki. Những gì cô có thể cảm nhận được chỉ là một nguồn linh lực cực lớn thổi qua cô mái tóc tím đen xõa dài của mình.

— Mikazuki. Khi xưa, cháu gái thần biển là Hanao no Mikoto đã đem lòng yêu một trong ba đệ tử dưới thần Amaterasu, tổ tông Tsuneharu Minamiya, nên mới dẫn đến cơ sự của bánh xe định mệnh cũng như sự nguyên rủa. Và chỉ có chúng ta, những truyền nhân của hai người ấy mới có thể chấm dứt được sự phẫn nộ và thù hận của Susanoo – sama. Đừng bao giờ từ bỏ niềm tin lẫn sự hy vọng. Chỉ cần còn chúng trong tay, cô cũng đều vượt qua được muôn vàn khó khăn. Tôi tin cô có thể làm được... tin rằng cô có thể thay tôi đến bên Tsu – kun khi anh ấy cần và kết thúc trận chiến này!

— Lumina... nhưng mà tôi...

— Sẽ không sao đâu! — Lumina chợt nắm lấy bàn tay Mikazuki. Cô áp trán của mình vào trán Mikazuki như cùng sẻ chia sự thấu hiểu hay suy nghĩ — Tôi vẫn luôn ở đây, dõi theo hai người. Vì dù sao đi chăng nữa, tôi cũng không bao giờ biến mất, phải không... thân phận mới của tôi?

Tsubaki chợt bừng tỉnh sau một giấc ngủ không biết đã kéo dài trong bao lâu. Có thể là một phút, la năm phút, là mười phút, hay thậm chí là một ngày tròn. Nếu thế thì trận chiến với thần biển diễn biến như thế nào rồi. Hẳn tự nhắc cái thân hình nặng nề của mình dậy, đưa tay trái lên mặt, đỡ cho cái đầu cứ quay mòng mòng đau như búa bổ. Hẳn ráng nhớ xem lần cuối mình còn tỉnh táo là khi nào...

— Khi nào ấy nhỉ? Mình chỉ nhớ được lúc một giọng nói nào đó bên trong xúi dục mình hận thù và giao mọi thứ lại cho hần... Vậy ra đó là linh hồn của Tsuneharu Minamiya, tổ tông nhà Minamiya ư? Linh hồn của sự thù hận!

Đưa mắt đảo một vòng xung quanh. Vẫn là bãi cát gần biển động có vôi rỗng. Vẫn là những cơn bão tuyết muối lu mờ mọi thứ. Trận chiến với thần biển vẫn chưa kết thúc. Các vệ sĩ ba gia tộc vẫn đang dốc hết hơi thở của mình để chiến đấu, trong khi bản thân mình lại bị ngất lúc nào không hay, thật đáng chê trách khi mang trên mình cái danh thống lĩnh nhà Minamiya.

Chếch một hướng 30 độ về bên phải, Tsubaki trợn tròn mắt khi thấy hai người nằm yên bất động ở đó. Một người con trai tóc bạch kim, chiến phục đen với thanh Yari bên cạnh. Một người con gái trong bộ chiến phục kỳ dị màu xanh, mái tóc tím giắt sang một bên. Cả hai đều nằm ở đấy, không chút cử động hay phản hồi gì hết.

— Hajima... Chisaki...

Hướng về phía bên phải cũng một góc 30 độ. Tsubaki còn thấy rõ một tên Shinobi tóc nửa vàng nửa đen ngồi dựa lưng vào một mỏm đá. Phía trước là một người con gái tóc xanh lục. Và cả hai cũng nằm yên bất lực khi thanh Katana và thanh Tachi cùng cắm trên nền cát.

— William... Nanami...

Tsubaki nghiêng rằng thể hiện sự phẫn nộ đang chảy trong huyết quản. Hần muốn bật mình ngồi dậy để nắm lấy thanh kiếm đánh trả kẻ đã gây ra thương tích cho những cộng sự của mình. Nhưng như có thứ gì đó níu kéo hần lại. Cả cơ thể hần nặng nề như đá... và hình như hần mất đi một chút thăng bằng khi đứng. Một chút thăng bằng ấy nằm ở bên phải. Khi ngược mắt nhìn xuống thì hần mới phát hiện ra cánh tay phải của mình đã không còn nữa rồi. Cánh tay cầm kiếm, cánh tay cầm cọ để vẽ. Con đường trở thành một thống lĩnh. Con đường trở thành một họa sĩ đại tài... giờ đây không còn con đường nào mà hần có thể lựa chọn. Ước mơ của hần, tương lai của hần đã khép lại vĩnh viễn.

— Susanoo...

Hướng mắt về phía trước. Tsubaki thấy rõ vị thần của biển, Tổ Trần Ô Tôn Susanoo trong hình dáng của Tsubaki ba năm về trước khi còn mang trên người danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Vũ Sư cao quý. Cả cơ thể ngài ấy cũng xuất hiện chi chít vết thương nặng nhẹ đều có. Dù cho có là một vị thần quyền năng hay bất tử, cũng không thể trụ được lâu khi đối phó với kiếm thuật Sát Thần. Cho nên bây giờ... trông ngài ấy giống như một chiến binh Samurai sức tàn lực kiệt, không biết sẽ gục ngã khi nào trên chiến trường. Đó là chưa nói đến một đội quân phân thân nước mà ngài vừa mới tạo ra đang từ từ tiến vào đất liền như những con zombie trong mấy bộ phim kinh dị.

Không còn sự lựa chọn nào khác. Dù cho đã mất đi một cánh tay nhưng số mệnh đã tuyệt tình không cho phép Tsubaki dừng lại. Hắn không còn con đường nào khác ngoài việc nâng kiếm tiếp tục chiến đấu.

— SUSANOOOO

Phóng đến như một con mãnh thú hoang dại. Tsubaki không còn đầu óc suy nghĩ chiến lược mà để cơ thể tự do hành động theo ý muốn. Với thân thể được tôi luyện khắc nghiệt trong nhà Minamiya, Tsubaki hoàn toàn có thể vượt mặt những ảnh phân thân nước lật vật không đáng quan tâm chỉ bằng vài lần vung kiếm. Hắn tiếp tục tiến lên trong đơn độc và liều lĩnh. Cho đến khi chuẩn bị vung kiếm chém một nhát xuống Susanoo, thì Tsubaki đã bị thanh kiếm của ngài đâm phập vào ngay vị trí cận tim. Đó không còn là một thanh Katana bình thường, mà nó đã được cường hóa bởi nước bao quanh, tạo thành một đường kiếm dài đến 6 mét là ít. Thế nên chưa kịp đến gần Susanoo thì Tsubaki lĩnh phải nhát đâm chí hiểm ấy từ vị trí khá xa. Cả cơ thể hắn rũ xuống, dường như mọi bộ phận trong người hắn không còn hoạt động theo sự điều khiển của hắn nữa. Hắn cảm thấy đau, cảm thấy rát, cảm thấy xót nhưng vẫn nghĩ rằng chịu đựng tất cả, không thốt lên nửa lời.

— Su...sa...noo...

— Người vẫn chưa chịu hiểu sao Tsubaki? Niềm tin và người nói, tia sáng hy vọng mà người nuôi nấng. Tất cả đều là vô nghĩa. Con người không thể thay đổi được định mệnh cũng như không thể bắt bánh xe số phận ngừng quay. Chính sự kiêu ngạo đã đánh mất tầm nhìn lẫn lý trí của con người. Tsubaki... trận đấu này... kết thúc rồi!

Susanoo tàn nhẫn nâng thanh kiếm lên, nhắc nhở Tsubaki lên cao. Hành động đó càng khiến đối thủ chịu đau đớn nhiều hơn là chém một nhát dứt điểm. Susanoo lạnh lùng quay lưng, vung kiếm thật mạnh, nhằm ném thẳng Tsubaki từ trong đất liền, bay thẳng xuống biển.

— Số phận của con người... không bao giờ có thể thay đổi... Mãi mãi là như vậy!

Thử một lần rồi thì mới biết. Chìm dần xuống đáy biển thì Tsubaki mới cảm nhận được rằng đại dương thật rộng lớn, thật tối, thật lạnh lẽo và thật cô đơn. Vậy là cả Lumina và Mikazuki đã từng biến mất trong hoàn cảnh như vậy. Nhưng như thế chẳng phải tốt hơn sao? Vì Tsubaki cũng đang trên con đường đến gặp họ đây, vậy thì sẽ không còn cô đơn lẻ loi nữa.

Ánh sáng từ dương gian chỉ còn là một đốm nhỏ dần biến mất trong cái nhìn của Tsubaki. Đôi mắt hắn từ từ khép lại, với nụ cười nhạt nở trên môi.

— Vậy là mình đã chết rồi ư? Kể ra cũng tốt... mình không cần phải thù hận hay hối hận nữa... Những cánh hoa anh đào cuối cùng... thật đẹp!

Ring ring.

Lại là tiếng chuông quen thuộc khẽ cất lên đâu đây trong một nơi tối đen, lạnh lẽo như thế này. Tiếp đến là một giọng hát càng lúc càng lớn hơn, rõ ràng hơn.

— Ai... ai đang cất tiếng hát đây... Một tiếng hát thật thanh tao, nhẹ nhàng, ngọt ngào... Một giọng hát khiến người khác có cảm giác ấm áp... Một bài hát thật quá quen thuộc...

— Biển xanh biển xanh, nơi đâu đẹp bằng biển xanh, nơi đâu cho em một mái nhà yên bình, đó là biển xanh. Tiếng chào ngày mới đến rồi, bao nhiêu muộn phiền trôi qua, khi em nhìn về nơi đó, sẽ thấy màu xanh của biển. Biển xanh biển xanh, đó là vòm trời biển xanh, vòm trời bình yên em ao ước, vì đó là nhà của em.

Khúc ca vang lên rồi, em cười trông thật đẹp, để rồi đây bao yêu thương chợt quay về từ dĩ vãng. Em biết dù mình có thể nào đi nữa, thì biển luôn chờ em quay về, lòng biển thật bao la cho em một mái nhà xanh. Rồi tình yêu của em sẽ được thấp sáng khi có anh bên cạnh. Em là người con gái hạnh phúc nhất thế giới này, vì có biển luôn ân cần, vì có anh, em chỉ cần một vòng tay thật ấm ôm lấy em. Điều hạnh phúc thật đơn giản nhỏ nhoi, nhưng em vẫn mong nó sẽ đến..... sẽ đến thật gần để em có thể nắm lấy. Biển cho em tất cả, cho em tình thương, cho em niềm yêu, cho em niềm hạnh phúc mình luôn khao khát. Biển xanh biển xanh, mái nhà của em, tình yêu của em, biển xanh biển xanh!

Một bài hát quá quen thuộc... quen thuộc đến nỗi trong vô thức, Tsubaki vẫn có thể nhắm mắt hát theo. Chính khúc ca ấy đã đánh thức Tsubaki khỏi những lần lằm đường lạc lối. Và khi đôi mắt kia được mở ra chút ít, hần thoáng lơ mơ thấy được bóng dáng một ai đó đang bơi đến gần mình với tốc độ rất nhanh... Không... đó ắt hẳn phải là một nghệ thuật hảo khi sở hữu khả năng lướt trong làn nước... giống như một nàng nhân ngư vậy. Có lẽ đây chỉ là một giấc mơ... một giấc mơ khi ta bước chân vào chốn thần tiên, nơi của những phép màu kỳ diệu.

Người con gái đã vượt qua những làn nước lạnh, những đợt vùi rỗng dữ dội, lướt nhẹ qua những dòng hải lưu để có thể chạm vào hần. Cô ấy từ từ kê đôi môi nhỏ xinh của mình vào bờ môi của Tsubaki một cách dịu dàng.

— Tsu – kun, anh không được chết. Nhất định em sẽ không để cho anh chết!

Biển động thì không cần gì phải bàn cãi. Nhưng nếu mặt biển bất chợt phát ra một tiếng nổ lớn như thể có thứ gì đó từ bên dưới vừa phóng thẳng lên như ngư lôi thì đó là một vấn đề khác. Một thứ gì đó dưới lòng biển sâu nổi lên và bơi thẳng vào đất liền với tốc độ tương đương một chiếc cano vận tốc độ lên đến 150km/h là ít. Vật thể ấy bơi ngang qua và sử dụng Katana gây nên những vết chém ngang trên cơ thể các ảnh phân thân nước chỉ trong một vài giây tích tắc.

Susanoo nhanh chóng ngoảnh lại. Thứ đó phóng xẹt qua, tạo một vết cắt nhỏ trên gương mặt của ngài. Đó là nhờ vào phản xạ của cơ thể kịp thời lách đầu sang tránh, nếu không thì vết cắt ấy chắc chắn sẽ ở ngay cổ thần biển.

Mình vừa bị tấn công, nhưng sao Susanoo lại có thể nở một nụ cười thích chí đắc thắng đến như thế. Giống như ngài coi đây là một sự xuất hiện vô cùng thú vị.

— Sau cùng thì con cũng đã chịu từ bỏ hình dáng con người, quay trở về với thân phận thật của chính bản thân mình rồi ư. Hãy ngắm nhìn một vẻ đẹp tuyệt mỹ này đi. Từ bỏ đôi chân đi trên đất liền để lấy lại thứ thuộc về một vị thần. Đó là một quyết định vô cùng đúng đắn đó, Haona no Mikoto!

Người đối mặt với Susanoo. Vật thể kỳ lạ từ dưới biển bất chợt phóng lên đất liền, phá hủy hơn hàng trăm thủy phân thân, và gây một vết xước không thể lành trên gương mặt của thần biển đích thị là Mikazuki. Cô gái mang mái tóc tím đen xòa dài, bộ Yukata xanh biển nhạt với những hoa văn trang trí không thể nhầm vào đâu được. Đó chính xác là Mikazuki, cô ấy đã trở lại từ ranh giới giữa sự sống và cái chết, tiếp tục nâng thanh Katana chiến đấu vì niềm tin lẫn sự hy vọng. Chỉ có điều... đó có thật là Mikazuki hay không khi dung mạo bên ngoài cô ấy thay đổi quá nhiều. Hàm răng sắc nhọn. Những màng mỏng nổi các ngón tay lại với nhau. Đôi tai dài, có lớp màng mỏng khác chìa xuống từ hai bên. Mái tóc tím của cô ấy giờ đây đã trở thành mái tóc hai lai có phần mái phía trước là màu đỏ như máu. Một lớp vảy bao phủ ở hai cánh tay tạo nên sự kiên cố vững chắc. Và cuối cùng là một chiếc đuôi cá màu xanh tung quẫy dưới nước thay cho vị trí đôi chân thường ngày. Mikazuki... đã trở thành một người cá... Không, nói một cách chính xác... thì đây mới là hình dạng thật của cô ấy. Cháu gái thần biển, Haona no Mikoto.

— Thật tốt khi cuối cùng chúng ta cũng có thể được gặp lại nhau. Nào... hãy trở về cùng ta, Haona... trở về thế giới và cuộc sống vĩnh hằng của những vị thần...

Nét mặt rạng rỡ của Susanoo thay đổi khi thấy trong vòng tay của Mikazuki không ai khác là Tsubaki Minamiya. Mikazuki đã cứu và mang hần quay trở về đất liền. Chính vì lẽ đó mà thần biển tỏ vẻ vô cùng tức giận.

_ Vẫn là Tsubaki Minamiya, hậu duệ của Tsuneharu Minamiya ư? Tên nhãi ranh này đúng là sống dai như đĩa đói!

Bất ngờ Mikazuki vung thanh Katana sắc nhọn trước mặt Susanoo. Đôi mắt cô ấy thể hiện cái nhìn kiên định.

_ Susanoo – sama, đây là người cực kỳ quan trọng đối với thần. Nếu ngài dám đụng vào anh ấy. Thần nhất quyết sẽ không bỏ qua chuyện này!

Có lẽ nhờ việc bị lợi nước một đoạn nên Tsubaki đã tỉnh lại sau giấc ngủ ngắn. Hắn ho sặc sụa vì nước rồi sau đó khẽ ngước lên nhìn người đang đỡ lấy mình. Gương mặt ấy, mái tóc ấy... tất cả cứ như mới như ngày hôm qua. Dù cho người con gái đó có thay đổi thế nào, thì hắn vẫn biết rõ đây là Mikazuki.

_ Vậy ra... em thật sự là người cá... em thật sự là cháu gái thần biển!

_ Em xin lỗi Tsu – kun... Em không có ý muốn giấu anh nhưng thật sự chính em cũng không thể ngờ rằng mình lại là Lumina tái sinh. Xin lỗi anh Tsu – kun... em...

Hắn không tỏ ra tức giận, không tỏ ra phẫn nộ. Hắn chỉ thực hiện một hành động rất dịu dàng nhẹ nhàng là đưa tay chạm nhẹ vào bờ má phải Mikazuki. Hắn nhìn thấy rõ con mắt phải cô ấy đã hồi phục lại, nhưng vết sẹo đó thì không.

_ Vì em quá ngốc nên mới không nhận ra. Còn anh... ngay từ lúc chúng ta gặp nhau, anh đã sớm biết em chính là kiếp sau của Lumina rồi. Vấn đề ở chỗ anh có muốn tiết lộ ra hay không thôi!

Mikazuki chợt nhoén miệng nở nụ cười nhẹ.

_ Đồ ngốc, nếu anh đã biết sớm như thế, tại sao lại không chịu nói cho em biết? Và làm thế nào anh lại biết em chính là cháu gái thần biển?

_ Đơn giản lắm... Vì dù em có thay đổi như thế nào, thì đôi mắt xanh tựa như biển cả ấy là bằng chứng thiết thực nhất. Cái này có lẽ không ai để ý nhưng các thế hệ người cá xuất hiện trên đất liền đều mang đôi mắt xanh như biển khơi. Ngay từ đầu anh đã biết em là ai... nhưng anh không tiết lộ chỉ vì muốn chờ đợi!

_ Chờ đợi điều gì?

_ Chờ đợi cho suy nghĩ trong anh sẽ nhìn và chấp nhận em với cái tên Mikazuki Tsuchimikaido chứ không phải Lumina Minamiya. Chờ đợi cho trái tim này có thể hướng về người con gái mang tên Mikazuki Tsuchimikaido!

_ Baka Kitsune, từ lúc nào mà anh lại tình cảm suốt suốt như thế... Quả thật nói những câu xúc xiểm, đâm chọc người khác hợp với anh hơn nhiều. Baka Kitsune!

.....
.....

_ Tsuneharu... tại sao luôn lại là người... tại sao Amaterasu lại có một tên đồ đệ phiền phức như người? Tại sao người cứ luôn phải đối đầu với ta như vậy? Trả lời ta đi, Tsuneharu...

Mikazuki đỡ Tsubaki đứng thẳng dậy, tuy có một chút khó khăn cũng như sự thăng bằng về cơ thể.

_Ồn ào quá Susanoo. Nếu người muốn biết câu trả lời thì đi mà hỏi cái tên Tsuneharu gì gì đó. Ta không phải hắn, nên không thể trả lời câu hỏi của người được đâu. Tổ Trần Ô Tôn Susanoo!

Đắm tâm trí trong sự phẫn nộ, Susanoo không ngần ngại lao đến với thanh kiếm sắc bén trên tay. Ngài định tấn công Tsubaki đứng còn không vững thì đã bị Mikazuki đối mặt trực tiếp. Với chiếc đuôi cá thuận lợi cho việc di chuyển tự do dưới nước, Mikazuki biết tận dụng điểm mạnh của mình, cô ấy nhảy ùm xuống biển rồi bất ngờ phóng lên cùng thanh Katana cứ chém qua chém lại khiến thần biển không thể tiến đến gần Tsubaki.

Đòn tấn công của Mikazuki, Susanoo hoàn toàn có thể phá giải được hết, nên không thể gây thêm sát thương gì cho ngài. Tưởng chừng như thế... nhưng không hiểu sao toàn cơ thể Susanoo tự động rách toạc ra thêm chi chít vết thương. Giống như ngài đã bị chém trước đó mà chính bản thân cũng không hề hay biết.

Mikazuki lạnh lùng tra lưỡi kiếm vào vỏ trước khi tung mình xuống dưới biển và bơi vào chỗ Tsubaki.

— Kiếm pháp tự do: Ten'I Muhou (Vô Ảnh Kiếm)!

Mikazuki tiếp tục nhảy xuống biển, thì đúng lúc Tsubaki đang nâng thanh kiếm lên cao. Linh lực từ lưỡi Katana cộng hưởng với hàng trăm thanh Katana trên mặt đất khác, làm cho chúng lơ lửng giữa không trung giống như lực điện từ.

— Lúc này ta vẫn chưa kết thúc lượt kiếm của mình nhỉ... Giờ thì nhận lấy đây Susanoo!

Tsubaki xoay đầu kiếm đâm pháp xuống nền cát.

— Kiếm Pháp Sát Thần: Hyakki Yakou – Night Parade of One Hundred Demons (Bách Quỷ Dạ Hành)!

Hàng trăm thanh Katana được phủ lấy bởi linh lực cho phép giết thần bay thẳng vào Susanoo như một cơn trăn khổng lồ đâm vào đối thủ. Chúng tiếp tục chuyển hướng bay lên cao và đâm thẳng xuống đầu Susanoo như cơn mưa nặng hạt. Hàng trăm thanh Katana rơi xuống, tương tự như hàng trăm con quái vật đang cùng tấn công một mục tiêu duy nhất. Đó chính là kiếm pháp mạnh nhất cho phép con người có thể chạm đến được thần linh.

.....

Không chấp nhận một kết cục như vậy. Susanoo vùng kiếm chém gãy nát hết những thanh kiếm đâm xuống mình. Ngài cứ thẳng tiến lao vào Tsubaki như một con mãnh thú điên dại.

— ĐỪNG CÓ XÁC XƯỢC XEM THƯỜNG TA TSUBAKI... TA LÀ TỔ TRẦN Ô TÔN SUSANOO... VỊ THẦN CỦA BIỂN KHƠI VÀ BẢO TỐ. TA LÀ VỊ THẦN MẠNH MẼ NHẤT MÀ IZANAGI ĐÃ TẠO RA. CON NGƯỜI... CON NGƯỜI NHÃI NHÉP KHÔNG THỂ ĐỐI ĐẦU VỚI MỘT VỊ THẦN VĨ ĐẠI NHƯ TA... TSUBAKI...

Sự phẫn nộ của thần đã lên đến đỉnh điểm. Đó cũng là khoảnh khắc con người trở nên yếu đuối, sợ hãi nhất khi đối mặt với thần linh. Ấy nhưng Tsubaki vẫn hiên ngang lạ thường, không tỏ ra sợ sệt, không tỏ ra điên cuồng... Trái lại là một thái độ điềm tĩnh, thậm chí còn có thể cất được tiếng thở dài.

— Đó là lý do vì sao trông ngươi thật đáng thương Susanoo... Đó là lý do vì sao, ngươi không thể trừng phạt được con người. Và đó cũng là lý do vì sao ta nói tốt hơn hết ngươi chỉ nên tồn tại trong trí tưởng tượng của con người!

.....

Trên mảnh đồi cao kia. Hanabi vừa hạ lệnh cho khẩu nòng súng chuyên chế bắn ra một thanh kiếm thẳng về hướng Tsubaki. Dù chỉ cần một cánh tay trái và một con mắt phải, Tsubaki vẫn nhận biết và có thể bắt lấy thanh kiếm ấy một cách dễ dàng. Một thanh kiếm cán đỏ, bao đỏ được phong ấn bởi một sợi xích nhỏ... Thanh kiếm này đã từng được phu nhân Malisa, tức mẹ của Tsubaki và Tsukusa giao cho đứa con trai ngay khi hắn vừa chuyển đến Kyuushi. Thanh kiếm Sakura danh bất hư truyền được làm riêng cho Lumina mà chưa từng được sử dụng trong thực chiến.

— Ta biết tên thật của ngươi. Đã đến lúc tỉnh giấc rồi... Thần kiếm Kusanagi!

Thảo Thế Kiếm Kusanagi, một trong Tam Chung Thần Khí trong truyền thuyết. Chẳng phải nó hiện đang ở trong tay gia tộc Tsuchimikado hay sao? Làm thế nào thanh Sakura của Lumina lại có thể là Kusanagi được? Đó là một câu hỏi ta tạm thời gác sang một bên. Điều quan trọng là thanh kiếm đã đáp lại lời triệu hồi của Tsubaki. Sợi dây xích quấn quanh thanh kiếm dần biến mất. Cho phép Tsubaki rút nó một cách dễ dàng. Đó là một thanh kiếm lưỡi đỏ vô cùng tuyệt đẹp. Nhất là khi nó ánh lên những âm thanh rì rào như tiếng sóng biển đang vỗ.

Chỉ cần một lần vung kiếm, sức mạnh của nó, quyền năng của nó cho phép đánh bật Susanoo ngay cả khi thần biển còn chưa kịp chạm vào hắn.

Susanoo nghiêng rằng tức giận.

— Là thần kiếm Kusanagi!

— Không chỉ có nhiều đó đâu Susanoo...

Tsubaki đâm Kusanagi xuống cát để thò tay vào túi áo lấy ra một thứ hình tròn có mặt kính bên ngoài.

— Bát Chỉ Kính Yato no Kagami!

Hết Thảo Thế Kiếm, bây giờ lại đến Yato no Kagami. Hai món bảo vật tượng trưng cho hai gia tộc Tsuchimikaido và Kurahashi bằng cách nào lại có trong tay Tsubaki?

Tsubaki thoáng nhớ lại cái đêm trước ngày diễn ra trận chiến. Trong lúc kiểm tra thì Tsubaki phát hiện bên trong bức tranh Lumina để lại có đựng một vật gì đó. Khi hắn mở bức tranh ra, hắn không ngờ rằng thứ được giấu bên trong chính là chiếc gương trong truyền thuyết Yato no Kagami... thứ bảo vật đáng lẽ đang thuộc về nhà Kurahashi.

— Mình cũng chẳng hiểu nổi tại sao Bát Chỉ Kính lại được cất giấu trong bức tranh của Lumina... Nhưng đây là cơ hội ngàn năm có một mà mình phải tận dụng!

Tung chiếc gương lên cao. Mặt kính ghi lại hình ảnh của thần kiếm Kusanagi và tự động bay thẳng về tay Mikazuki vừa mới trôi lên từ dưới biển. Trong tay Mikazuki, chiếc gương tự động biến thành một thanh Kusanagi thứ hai, mang sức mạnh và quyền lực giống y như bản thể gốc. Như thế có nghĩa, ngoài Tsubaki ra, Mikazuki cũng có thể sử dụng được thần kiếm.

— Khi ba món bảo vật ở gần nhau. Chúng sẽ bắt đầu cộng hưởng và giải phóng sức mạnh thật sự được phong ấn bên trong chúng. Người hiểu đó là gì không Susanoo?

Phía trước là Tsubaki, phía sau là Mikazuki. Cả hai tạo thành thế vòng kiếm bao vây Susanoo từ hai hướng cùng thần kiếm Kusanagi trên tay. Ngay khi Susanoo đang không biết tính toán thế nào thì lại gặp ngay câu hỏi của Tsubaki. Câu hỏi đó càng khiến ngài trở nên hoang mang hơn.

— Xuất hiện đi, món bảo vật tượng trưng cho lòng nhân từ: Bát Xích Quỳnh Khúc Ngọc Yasakani no Magatama!

Từ ngực trái Mikazuki lóe lên hai luồng linh lực cực kỳ lớn. Hai nguồn linh lực một đỏ một hồng phần ấy hòa chúng với nhau tạo thành hình của một khúc ngọc bội, sau đó thì nó tự động tách ra và bay về hai thanh Kusanagi. Dẫn đến hai lưỡi kiếm bốc hỏa. Của Tsubaki là ngọn lửa màu đỏ, còn của Mikazuki là ngọn lửa màu hồng.

— Kiếm pháp tự do. Kỹ năng Song Kiếm: Kagutsuchi no hi no naka ni sakura mankai (Anh Đào Nở Rộ Trong Tàn Lửa Kagutsuchi)!

Song kiếm không phải là cứ một Samurai với hai thanh kiếm. Mà chỉ cần một đòn phối hợp đẹp mắt, tương trợ lẫn nhau đó cũng được xem như trình độ bậc cao của Song Kiếm. Tsubaki và Mikazuki đồng loạt vung kiếm. Hai lưỡi đao lửa hai màu từ đằng trước và sau cùng bay thẳng về phía Susanoo một cách trực diện, tạo nên một cột lửa đỏ hồng xuyên thẳng bầu trời đêm, thổi tan đi cơn bão tuyết muối đang hoành hành, đem đến sự ấm áp cho nhân gian. Tổ Trăn Ô Tôn Susanoo, vị thần của biển cả và bão tố... đang bị thiếu trụ trong ngọn lửa của niềm tin lẫn sự hy vọng.

76. Chương 75: Chương Cuối: Nơi Bình Minh Ló Dạng. Nơi Tiếng Hát Của Biển Được Cất Lên. Nơi Nụ Cười Anh Tỏa Sáng.

Ngọn lửa của lòng tin... ngọn lửa của sự hy vọng xóa tan đi bóng tối bao trùm lấy nhân gian. Susanoo, vị thần của đại dương và bão tố, hiện đang nhún chìm trong ngọn lửa đỏ công lý ấy. Liệu đây có phải kết thúc của một vị thần, chấm dứt cuộc chiến giữa con người và thần linh? Nhưng kỹ thuật song kiếm vừa rồi cũng tương tự như một đòn kết liễu dứt điểm. Trong suy nghĩ của cả Mikazuki và Tsubaki, Susanoo khó lòng có thể gượng dậy nổi.

— Kết thúc rồi đúng không? Chiến thắng cuối cùng đã thuộc về chúng ta thật ư?

— Ồ. Đúng như vậy... Trận chiến kết thúc rồi!

Hy vọng trận chiến kết thúc kéo dài chưa được bao lâu, thì nụ cười cũng như sự tự do nhẹ nhõm của hai người họ phải tạm thời hoãn lại vì Susanoo vẫn còn đứng vững sau cột lửa xoáy ấy.

— Không thể nào... tuyệt kỹ song kiếm... tam chủng thần khí... tất cả đều vô dụng trước ngài ấy!

Thần biển vẫn đứng đó, vẫn chưa chịu gục xuống dù rằng cơ thể không còn chỗ nào lành lặn. Thanh Katana trên tay ngài sắc nhọn sẵn sàng đợi lệnh chủ nhân, chiến đấu cho đến khi nhuốm được máu của kẻ thù thì mới chịu ngưng. Nói một cách ngắn gọn, tuyệt thức kết hợp cuối cùng của Tsubaki và Mikazuki chưa thể khiến ngài khuất phục.

— Haona no Mikoto, Tsuneharu Minamiya!

Tiếng nói u ám rợn người cất lên khiến ai ai cũng đều phải kinh sợ. Tsubaki tiếp tục nâng thần kiếm Kusanagi về phía Susanoo, chuẩn bị phản công ngay khi có điều gì đó bất ổn xảy đến. Với tình trạng hiện tại của Tsubaki thì đừng nói đến kiếm pháp Sát Thần, ngay cả kiếm pháp tự do mình đã luyện cũng khó lòng mà thực hiện được. Nhưng dù có chết, hay phải hy sinh mạng sống này... hắn nhất quyết không để Susanoo chạm tay vào Mikazuki thêm bất kỳ lần nào nữa.

— Ta đã cảnh báo ngươi rồi Tsuneharu Minamiya. Một khi trái tim ngươi vẫn còn lún chìm trong bóng tối. Một khi trái tim ngươi vẫn chưa tìm được sự tha thứ thật sự. Ta sẽ không bao giờ thất bại. Ta là một vị thần... vị thần tối cao trên thiên giới, ngang hàng với Amaterasu và Tsukuyomi. Cái giá phải trả cho việc xem thường thần linh sẽ còn đáng sợ hơn cái chết gấp trăm lần!

— Ta cũng từng nói với ngươi, ta không phải tổ tông Minamiya. Những thứ liên quan đến quá khứ không phải vấn đề mà ta quan tâm. Ta cảm thấy thương hại cho ngươi, cảm thấy luyến tiếc vì trái tim ngươi chất chứa thù hận quá lâu, để rồi khiến cho một vị thần đáng kính mang tên Tổ Trần Ô Tôn Susanoo no Mikoto dần bước đi trên con đường sai lệch. Hình dạng mà ngươi đang thể hiện đã phản ánh được điều đó thay cho lời nói. Susanoo... ta không còn lý do gì để tiếp tục thù hận, luyến tiếc nữa. Ta đã tìm kiếm được sự tha thứ giải phóng chính bản thân ta khỏi ngục tù của sự day dứt. Không còn là Tsubaki của ba năm trước sống trong ân hận tội lỗi nữa... Có lẽ vì thế thần kiếm Kusanagi, chiếc gương Yato và khúc ngọc Magatama đã thức tỉnh. Susanoo, trận chiến đã kết thúc... ngươi thua rồi!

Nghiến răng thể hiện sự phẫn nộ. Không lý nào một vị thần cai quản đại dương rộng lớn. Vị thần có cấp bậc trên rất nhiều thần khác lại chấp nhận thua cuộc bởi lý do của một đứa nhóc loài người còn non trẻ. Điều quan trọng hiện giờ là ngài không chịu thua... không chấp nhận thực tại. Và ngài muốn mọi thứ phải được giải quyết cho đến khi một trong hai bên ngã xuống trên chiến trường trước tiên.

Với suy nghĩ ấy, Susanoo tiếp tục phóng thẳng đến chỗ Tsubaki và Mikazuki với ý định tấn công cả hai.

— Nói vớ vẫn thế đủ rồi. Chết đi Tsubaki Minamiya!

.....

Lưỡi kiếm vừa nhanh vừa gọn vừa chuẩn xác chuẩn bị chạm vào Tsubaki... thì bất chợt có một thanh kiếm khác chắn ngang phía trước, bảo vệ tên đỡ người và cô cháu gái thần biển trong tích tắc. Một ai đó có thể chặn được đường kiếm cũng như sức mạnh của Susanoo ngoài Tsubaki ra... Thật là một điều ngạc nhiên đến lạ thường.

— Akifusa – sama...

Là ngài Akifusa, hiện thân của Thiên Chiếu Đại Thần Amaterasu, hay còn được biết đến với cái danh vị thần Loli Akifusa trong bộ trang phục Yukata đỏ đen với dải ruy băng đỏ cột trên đỉnh đầu. Tích tắc như một cơn gió lạnh lùng, ngài Akifusa kịp thời xuất hiện, cứu nguy cho cả hai từ lúc nào không hay.

Đỡ lại chỉ bằng một thanh Katana bình thường như bao thanh khác. Nhưng chắc lẽ nhờ vào quyền năng của một vị thần mà thanh kiếm không bị vỡ. Ngài Akifusa hất thanh kiếm trên tay Susanoo sang một bên. Xoay người với lưỡi kiếm phừng phực lửa đỏ và đâm thẳng về phía trước.

— Chi Bộc Hỏa Viêm, Lửa Chữ Đại!

Một ngọn lửa lớn hình chữ “Đại” trong Kanji có kích thước cực kỳ lớn phóng về Susanoo trong nháy mắt. Một ngọn lửa uy nghiêm hùng dũng và có sức nóng đủ để nướng chín mọi thứ khi nó quét ngang qua. Tiếc rằng so với một vị thần tượng trưng cho đại dương như Susanoo, thì đòn tấn công ấy chỉ đóng vai trò nghi binh nhằm đẩy lùi thần biển lại một đoạn. Chữ hoàn toàn không giúp ích gì cho việc gây sát thương lên thần.

— Trận chiến này dừng ở đây được rồi em trai... Dừng gây thêm phiền phức gì cho những môn đệ của ta nữa!

— Amaterasu... Không, ngươi không phải chị ta... nhưng quyền năng này, linh lực này đích thực là thuộc về Amaterasu!

Ngài Akifusa lạnh lùng vung thanh Katana sang phải rồi nhẹ nhàng tra vào bao được giắt bên hông như một vị Samurai chuyên nghiệp. Đối với Susanoo, ngài cũng không cần phải tỏ ra lo sợ hay gấp gáp, mà chỉ bình thản đáp lại với thái độ rất điềm tĩnh.

— Ta là hiện thân của Amaterasu. Ở thế giới này, danh tính của ta được biết đến với cái tên Akifusa. Nhưng suy cho cùng, ta cũng giống như ảnh phân thân của Amaterasu vậy, em trai!

— Tránh ra Amaterasu. Chuyện giữa ta và thằng nhãi ranh ấy không phải vấn đề của chị. Dừng có mà xen vào cuộc chiến của người khác như thế. Nếu muốn quyết đấu thì hãy đợi ta giải quyết xong thằng nhãi kia đã!

— Người vẫn ngạo mạn, ngông cuồng và hiếu chiến như xưa, hoàn toàn không thay đổi gì hết Susanoo. Nhưng thật đáng tiếc, ta không hề có ý định giao chiến với ngươi và cũng không muốn hai đứa ngố kia dây dưa vào ngươi thêm nữa. Susanoo, là một vị thần cai quản đại dương và bão tố. Ta thiết nghĩ ngươi cũng nên nhận ra rằng, trận chiến đã kết thúc rồi!

— Dừng vớ vẩn nữa Amaterasu. Đối với một trận chiến võ sĩ đạo. Chiến trường chỉ kết thúc khi một trong hai bên còn đứng vững lại sau cùng...

— Thế sao? Vậy thì thử ngược cổ nhìn lại xem Susanoo... xem chiến trường mà ngươi đang chiến đấu đã trở nên như thế nào?

Theo hướng chỉ tay ngài Akifusa, Susanoo cho rằng mình không có phận sự phải nhìn theo vì mỗi nghi ngờ rằng rất có thể vị thần Loli sẽ ra tay nhân lúc mình không để ý. Có điều Susanoo hiểu rằng Amaterasu sẽ không làm những điều thấp hèn như vậy. Nên phần nào ngài cũng yên tâm mà quay đầu lại nhìn. Và quả nhiên, Susanoo được một phen tròn mắt ngạc nhiên khi thấy mặt trăng, Tsukuyomi đã biến mất từ lúc nào không hay... Không... Mặt trăng không hề biến mất, nó chỉ che giấu bản thân mình sau những vầng mây đen che kín bầu trời kia mà thôi. Một khi mặt trăng không còn, thì lực hút cũng chấm dứt, thủy triều theo hiện tượng tự nhiên cũng rút về biển, cách xa một đoạn dài tính từ nơi Susanoo đang đứng.

— Giờ thì hiểu rồi chứ Susanoo? Tsukuyomi đã không còn muốn tiếp tục chiến đấu nữa. Nó đã quay trở lại thiên giới, không bon chân thêm vào trận chiến cũng như trợ giúp cho ngươi. Mặt trăng không còn, thủy triều không lên, sức mạnh của ngươi không còn như lúc đầu nữa rồi. Chấp nhận sự thật này đi em trai!

— Tch, chết tiệt Amaterasu. Ngươi đã làm gì Tsukuyomi hả?

— Ta không có nghĩa vụ phải xen ngang vào cuộc chiến của con người. Ta chỉ đơn thuần là dẫn dắt chúng đi đúng với đạo lý của con người mà thôi. Susanoo, ngọn lửa đỏ hồng được tạo nên từ hai đứa trẻ kia chính là nguyên nhân khiến Tsukuyomi tháo chạy. Bị thiêu cháy trong ngọn lửa ấy lẽ nào ngươi không hề nhận được ra? Ngọn lửa đó chính là sự trừng phạt của Kagutsuchi aniki, anh trai của chúng ta!

— Kagutsuchi??

— Phải, thần kiếm Kusanagi là do người giết Bát Quỷ Đại Xà Yamato no Orochi. Chiếc gương Yato của mưu thần Taka – mi – mitsubi gắn liền với điệu múa của Amano Uzume. Và khúc ngọc bội Magatama chính là một trong những mảnh thể của Kagutsuchi aniki khi anh ấy bị cha Izanagi chặt xác. Linh lực ẩn chứa trong miếng ngọc bội chính là của Kagutsuchi. Có thể nói rằng: chính anh ấy đã xuất hiện khiến cho Tsukuyomi phải hoảng sợ. Và cũng chính anh ấy đã trừng phạt ngươi bởi ngọn lửa từng thiêu chết

mẹ Izanami. Susanoo... cả người, ta và Tsukuyomi, dù có hợp lực với nhau cũng không phải đối thủ của Kagutsuchi aniki đâu... Thế nào... người có còn muốn đối đầu với Tsubaki – bou nữa hay không?

Bàn tay siết chặt thanh Katana. Susanoo rất tức giận, rất muốn nhảy bổ vào giao chiến với Susanoo giống như hàng ngàn năm trước. Nhưng phần nào đó ngài thật sự e ngại quyền năng của hỏa thần Kagutsuchi ẩn mình trong Bát Xích Quỳnh Khúc Ngọc được treo trên mái tóc của Mikazuki như một món đồ trang sức cho tóc. Nên Susanoo cũng không dám nhích chân lên nửa bước.

— Sao lại cứng đầu cố chấp thế nhỉ Susanoo? Chẳng phải mục đích ban đầu của người đã hoàn thành rồi sao? Hay người thật sự không tin rằng những điều mình thu thập là chính xác? Người cũng không tin vào chính khả năng của bản thân mình hay sao, em trai?

Susanoo xoay thanh Katana trên tay vòng vòng một cách điệu nghệ rồi tra vào bao giắt ngang hông. Đôi mắt của ngài dần dịu đi, không còn gay gắt, không còn tàn nhẫn, không hề hững hờ tàn bạo nữa. Nhưng đầu đó nó vẫn thể hiện ra một sự khó chịu đáng kể.

— Amaterasu, ta là vị thần của đại dương và bão tố. Đồng thời cũng là tượng trưng cho sự thù hận và tội lỗi. Lần này ta chấp nhận rút lui, tạm thời chấp nhận cái lý lẽ niềm tin hy vọng gì gì đó của thằng nhãi kia là đúng. Nhưng điều đó không có nghĩa là ta đã chịu thua. Một khi con người còn thù hận... một khi con người còn sa lầy vào con đường tội lỗi, thì ta sẽ không bao giờ biến mất. Nhớ cho kỹ đấy Amaterasu, một ngày nào đó, ta sẽ còn quay trở lại để trả mối nhục này!

— Được. Mặc dù không thể hứa chắc chắn rằng con người sẽ thay đổi... Nhưng dưới thân phận Thiên Chiếu Đại Thần, ta sẽ chờ người trả món nợ này, em trai!

Với một cái búng tay đơn giản, toàn bộ ảnh phân thân nước đang ra sức giao chiến với các Samurai thuộc ba gia tộc tự động tan thành nước hết. Một số ảnh phân thân gần Susanoo thì theo ngài ấy quay trở về biển cả. Trước khi những cơn vòi rồng và lốc xoáy biến mất, thần biển có để lại một lời nhắn.

— Tsubaki Minamiya. Ta tạm thời để Haona cho người. Nếu trái tim người rơi vào bóng tối thêm một lần nữa, thì ta sẽ lại xuất hiện. Đừng bao giờ quên điều đó, nhãi ranh Tsubaki!

.....

Mọi thứ đều đã biến mất. Những cơn lốc xoáy dữ dội khuấy động lòng đại dương. Những cơn vòi rồng cao lớn có kích thước chục mét trở lên. Cơn bão tuyết muối mịn mờ rét lạnh cũng tan dần vào không gian. Những phân thân nước phản chiếu lại chính bản thân con người ấy... Vị thần cai quản đại dương và bão tố mang tên Tổ Trần Ô Tôn Susanoo... Tất cả đều đã biến mất không để lại bất kỳ dấu vết gì. Trả lại đây vùng biển thơ mộng, tuyệt đẹp thuộc bán đảo Okinawa.

Khê ngược lên cao. Bầu trời mây đen mịn mù dần tan biến, trả lại đây một vòm trời trong xanh với tia nắng mặt trời xuất hiện ngày càng nhiều, sưởi ấm dương gian sau thời gian chìm đắm trong cái lạnh bão tuyết. Mọi thứ cứ tựa như một giấc mơ mới ngày hôm qua vậy.

Ngài Akifusa quay lại Tsubaki và Mikazuki vẫn còn tròn mắt trân trân, quay lại toàn thể các chiến binh còn trụ lại đến giây phút cuối cùng. Hai tay chống hông, mặt nở nụ cười đắc chí như đứa trẻ vừa mới làm được điều gì đó vô cùng lớn lao.

— Những môn đệ thân yêu của ta. Susanoo đã rút lui. Đem Định Mệnh đã chấm dứt. Cháu gái thần biển vẫn còn sống và ở lại đây với chúng ta. Trận chiến này đã kết thúc với chiến thắng thuộc về con người chúng ta!

— THẮNG RỒI!

Cũng giống như trong những bộ phim dã sử Nhật Bản thời cổ xưa, thời kỳ của các Samurai và tinh thần võ sĩ đạo. Ngay khi chiếm đóng được một tòa thành, hay lấy được thủ cấp của thống soái phe kẻ thù, tiếp theo đó sẽ là một màn hét hò hoảng mừng chiến thắng. Giờ cũng thế, các Samurai thuộc ba gia tộc, không phân biệt tuổi tác, giới tính đều hưởng thụ giây phút vinh quang thắng lợi bằng tiếng hò tiếng hét vang khắp cả một vùng biển cứ như đang có thủy hội.

Tsubaki ngồi phịch xuống, kéo theo cả Mikazuki vì cô đang ôm hân mà. Nhưng thôi, kể ra đây cũng được xem như phần thưởng dành cho những cố gắng của hân. Hân ngồi phịch xuống nền cát ngoài lý do một mỗi thì nguyên nhân chính vẫn là vì tiếng ồn ào xung quanh khiến cho hân choáng váng. Tsubaki buông thần kiếm Kusanagi, gãi đầu sột soạt đi đôi cùng tiếng thở dài ngán ngấm.

— Thiệt tình, đó là lý do vì sao mình chỉ dám ký hiệp ước trở thành thống lĩnh tạm thời với Tsukusa nee. Sau vụ này, mình chắc chắn sẽ trở về Kyuushi, chứ nếu sống chung với cái lũ phiền phức này chắc có ngày chết vì diên mất!

— Chỉ vì đây là chiến thắng lớn, chiến thắng đầu tiên khi chúng ta đối mặt với Susanoo – sama trong lịch sử loài người mà. Họ chỉ đang thể hiện sự vui sướng mừng rỡ ấy thôi!

Thôi cũng được, cứ để bọn chúng vui đùa với chiến thắng chung cuộc. Chỉ cần Mikazuki ở ngay bên cạnh hân lúc này là được. Hân bắt chợt ôm lấy cô ấy. Ghì thật chặt cơ thể mảnh khảnh nhỏ nhắn nhuộm đầy vết hoi tanh của máu. Hân ôm chặt lấy Mikazuki như muốn siết vụn từng mảnh xương có trong cơ thể đó... Giữ thật chặt để Mikazuki không thể biến mất được nữa.

— Thật tốt quá... anh cũng có rất nhiều điều muốn nói với em... có rất nhiều điều anh muốn nói trong suốt ba năm dài đằng đặc. Mikazuki, em sẽ lắng nghe những lời anh nói chứ?

— Vâng, em rất sẵn lòng... Tsu – kun...

Tsubaki không ngại những chiếc vẩy cứng của Mikazuki sẽ đâm rách da thịt mình vì chúng đã biến mất từ lúc nào không hay. Lớp màng mỏng nối giữa các ngón tay Mikazuki cũng biến đâu mất, nhường chỗ cho năm ngón tay Tsubaki đan xen lấy. Chiếc đuôi cá trơn thì thoảng vẩy lên từng đợt cũng hóa thành đôi chân trần tuyệt đẹp thon thả thường ngày. Trong phút chốc, Mikazuki trở lại hình dáng con người bình thường như bao người khác. Chỉ tiếc rằng vết sẹo trên mắt cô ấy vẫn chưa biến mất. Thật kỳ lạ, con mắt phải cô ấy đã bình phục nhờ vào khả năng bắt tử của người cả... Mà chẳng hiểu lý do vì sao vết sẹo ấy vẫn còn. Nhưng đối với Tsubaki, vết sẹo ấy là minh chứng cho số phận đã được thay đổi. Hân yêu vết sẹo ấy... yêu cô ấy dù là người thường hay người cá. Yêu đến mức Tsubaki chủ động đặt một nụ hôn lên ngay chính vết sẹo đó một cách ngọt ngào dịu dàng.

Tsubaki từ từ chuyển nụ hôn ấy xuống gần bờ môi đỏ của cô ấy. Hân vẫn còn nhớ rất rõ trong lúc tâm trí bất ổn định. Chính đôi môi cô ấy đã đánh thức mình khỏi cơn mộng mị không lối thoát. Vậy thì chắc sẽ không sao nếu lần này mình chủ động đặt lên nó một nụ hôn nữa nhỉ. Với suy nghĩ như vậy, khoảng cách giữa hai người họ ngày một gần hơn. Mikazuki không phản kháng, không tìm cách đẩy hân ra, mà chấp nhận điều đấy xảy ra. Đôi môi họ tiến sát vào nhau... sát đến mức bắt đầu nghe được hơi thở và nhịp đập con tim.

— Mikazuki...

— Tsu – kun...

— Kazuto – kunnnnnnn!

Bỗng dưng từ phía xa, William nhảy vồ đến ôm chầm lấy Tsubaki khiến hân trở tay không kịp, dẫn đến tình trạng cả hai lẫn lông lốc trên cát mặc dù hai tên ngổ đầu đang thương tích đầy mình.

— Ái cha cha, làm quái gì thế hả tên lai tạp này? Có biết đau muốn chết không?

— Hú hú hu, Kazuto – kun, tôi cứ nghĩ cậu sẽ rời bỏ tôi mà đi chứ. Cậu mà có mệnh hệ gì, tôi biết nói năng thế nào với Mommy của tôi ở bên Anh đây?

— Liên quan gì đến phu nhân Saotome chứ? Tôi nào có ý định quay trở lại công ty chứng khoán Saotome đâu!

Tuy lạnh lùng như thế nhưng trong tâm Tsubaki vẫn cảm thấy rất vui vì chí ít cũng có người lo lắng cho mình. Không chỉ có William, mà những người đồng đội đã vào sinh ra tử với hân cũng có chung một cảm giác. Điển hình như Chisaki không thể không chạy đến ôm lấy Tsubaki và Mikazuki với từng giọt nước mắt lăn trên đôi mi xinh lệ. Đây cũng là lẽ hiển nhiên vì hai người họ vừa từ cõi chết trở về, nên Chisaki cho rằng đây là một phép nhiệm màu khi cả hai còn sống.

— Tsu – kun... Mikazuki... xin lỗi, mình thật sự xin lỗi!

— Chisaki...

Vỗ về Chisaki mà Mikazuki cũng không cảm được nước mắt. Cô vẫn cố nở một nụ cười tươi nhất có thể.

— Không sao nữa rồi. Bọn mình đã về rồi đây... Đừng khóc nữa nhé Chisaki!

Hajima từng bước tiến đến chỗ Tsubaki dù rằng một cánh tay bị thương khá nặng. Lặng nhìn Chisaki, chàng thống lĩnh trẻ thở phào nhẹ nhõm, đi đôi cùng gương mặt mãn nguyện.

— Oi Tsubaki, tôi cứ nghĩ cậu chết quách dưới biển sau khi bị Susanoo – sama ném đi một cách không thương tiếc. Không ngờ số cậu lại sống dai đến thế!

— Hô hô, xin lỗi đã làm cậu thất vọng... nhưng đáng tiếc là tôi vẫn còn chưa hết thở!

— Thôi kệ vậy. Có lẽ để cậu sống là sự lựa chọn tốt nhất rồi. Nếu cậu chết thì chắc mọi thứ còn rắc rối hơn nhiều. Tsubaki... cảm ơn vì đã sống sót trở về!

Dù rằng mọi chuyện đã chấm dứt không mấy nguyên vẹn, nhưng điều hạnh phúc nhất vẫn là mọi người đều bình an.

.....

Tiếp theo sau là một khoảng thời gian khá dài khi cả ba gia tộc kết hợp với Thiên Chiếu Gia Trang củng cố lực lượng tái xây dựng lại bãi biển Okinawa, sao cho phục hồi lại tình trạng ban đầu để mở cổng du lịch với các khách lảng giềng đến thăm. Nhưng đó chỉ là vấn đề nhỏ trong tổng số những điều cần phải sửa chữa. Điều khó khăn nhất vẫn là tuyên truyền, giải thích với những khu đô thị, thành phố, làng mạc và người dân trên bán đảo Okinawa về hiện tượng bầu trời tối đen vào buổi sáng cũng như chuyện tuyết muối đột nhiên xuất hiện. Quan trọng là phải viện một lý do khiến người dân tin và cho rằng đây chỉ là một hiện tượng tự nhiên bất ngờ xảy ra trong đúng năm nay thôi. Những thứ như vậy thì cứ để cho Thiên Chiếu Gia Trang lo liệu.

Vấn đề tiếp theo là số Samurai bị thương trong trận chiến. May mắn nhất vẫn là không ai bị thiệt mạng. Tuy nhiên, vẫn còn một số ít đã mất khả năng cầm kiếm hay trở thành người tàn phế là điều không thể tránh khỏi. Đối với những bệnh nhân như vậy, Thiên Chiếu Gia Trang kết hợp với gia tộc Souma chuyên về khoa học công nghệ sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ cho họ. Phần lớn còn lại là những kiếm sĩ bị thương ngoài da hay chỉ cần nhập viện một thời gian ngắn không đáng lo ngại.

Ngày kế tiếp, nhóm Tsubaki cũng như các thành viên khác thuộc ba gia tộc chưa trở về Tokyo vội. Ngài Akifusa đã gửi thư triệu tập đặc biệt đến Tsubaki, Mikazuki, Chisaki, Hajima, William và Nanami, hội ngộ 6 người ở Thiên Chiếu Gia Trang phiên bản Okinawa. Trong buổi họp này, Chisaki và Nanami đã giải thích về trường hợp của Mikazuki. Vào cái ngày Tsubaki rời Nhật Bản đi Anh Quốc, cũng chính là ngày Mikazuki trôi dạt vào đất liền với hình dạng nửa người nửa cá tương tự như Lumina. Vì muốn thay đổi số phận, cũng như tìm cách nghiên cứu thêm về người cá. Chisaki quyết định tập hợp những người tài giỏi nhất, những nhà bác học, thực sĩ, tiến sĩ, giáo sư từ khắp mọi miền trên thế giới về đây và lập thành nhánh tộc thứ hai thuộc nhà Tsuchimikaido là Souma. Với công nghệ khoa học tiên tiến bậc nhất ở các nước đi đầu về kỹ thuật, các thành viên tộc Souma đã tiến hành cuộc thay đổi ký ức của Mikazuki, từ một người cá, thân phận cháu gái thần biển thành một con người bình thường có một ký ức giả tạo. Nhờ đó, Mikazuki có một cuộc sống bình dị như bao cô gái khác. Nhưng vì cấu trúc bộ não người cá khá phức tạp nên thi thoảng sẽ xảy ra một số phản ứng phụ không tương thích. Một trong những phản ứng phụ ấy chính là triệu chứng “đông chân do rối loạn số lượng neutron trong não”. Để có thể trị hoãn căn bệnh ấy, Mikazuki phải sử dụng một loại kem dưỡng ẩm đặc biệt bôi đều lên chân cứ một tuần một lần. Và phải đến Okinawa khám định kỳ hàng năm. Chisaki cũng thừa nhận trong quá trình điều trị suốt ba năm, các nhà khoa học nhà Souma ngoài việc phẫu thuật điều chỉnh số lượng neutron trong não, họ còn kiểm tra xem van ký ức về tiền kiếp của Mikazuki có bị vỡ ra hay không... Đó là toàn bộ những bí mật xung quanh ba gia tộc, bí mật mà Chisaki đã giấu không cho Tsubaki biết. Tất cả cũng chỉ vì Tsubaki và Mikazuki mà thôi. Biết được điều đó, nên Tsubaki và Mikazuki cho qua tất cả. Từ bây giờ trở đi, Chisaki không cần phải che giấu bí mật nào nữa.

Ngài Akifusa cũng giải thích về sự tái sinh bất thường của Mikazuki... Nguyên nhân sâu xa chính là vì...

— Được rồi, ta sẽ bắt đầu từ đây vậy. Các người chắc không quên truyền thuyết về Tsuneharu Minamiya, môn đệ của Amaterasu và Haona no Mikoto, cháu gái thần biển đúng chứ?

Nhóm bạn gật đầu. Dĩ nhiên dù có chết đi sống lại cả trăm lần thì họ sẽ chẳng bao giờ có thể quên được cái truyền thuyết ấy.

— Nói một cách ngắn gọn thì như thế này... Susanoo, đứa em trai bất trị của ta thật sự rất yêu thương cháu gái mình. Nó cũng chẳng lấy làm hạnh phúc gì khi cứ phải bắt cháu gái mình, xóa ký ức của nó, thay đổi hình dạng và gửi trả về đất liền hết lần này đến lần khác đâu. Trên thế giới này vẫn còn tồn tại một số quy luật mà ngay cả các vị thần cũng phải tuân theo, mặc dù biết là nó vô cùng bất hợp lý. Đó giống như một lời nguyện không chỉ đặt lên các người, mà còn đặt lên chính Susanoo nữa. Nhưng điều đó không thể phủ nhận được rằng những điều nó làm đều xuất phát từ sự hận thù trong tim... Một vị thần bị chính sự thù hận của bản thân chi phối... thật đáng tiếc!

Ngài Akifusa hạ chiếc tẩu thuốc xuống, miệng khẽ thở ra làn khói thuốc trắng mờ như sương.

— Ta nói đến đâu rồi nhỉ. Nguyên nhân vì sao thế hệ người cá lần này tái sinh nhanh hơn so với các thế hệ trước. Lý do vì sao thế hệ này lại giống với thế hệ trước như hai giọt nước. Tất cả đều là do tâm nguyện của Lumina khi nó trở về với biển xanh!

— Tâm nguyện của Lumina?

— Phải... là tâm nguyện của Lumina. Khi xưa, Haona no Mikoto và Tsuneharu Minamiya yêu nhau thắm thiết, nên khi quay trở về biển cả, con bé đã có một tâm nguyện cực kỳ lớn, đó chính là được tái sinh để chung sống với người mình thương yêu đến hết phần đời còn lại. Vì thương cháu gái, Susanoo chấp nhận lời thỉnh cầu ấy... nhưng với một điều kiện rằng người mà kiếp sau Haona gặp được phải là người nhà Minamiya... chính xác hơn chính là kiếp luân hồi chuyển thế của Tsuneharu. Thế nên vào giây phút lâm chung, tâm nguyện của Lumina đã đánh vào lòng cảm động của Susanoo. Nó đã để Lumina quay trở lại đất liền với một con người mới... Nhưng có vẻ như lần này Susanoo đã nường tay đi nhiều thì phải... Nếu không thì làm gì có chuyện Mikazuki – bou lại nhớ hết ký ức của tiền kiếp chứ!

Quả thật đúng như lời ngài Akifusa nói. Cho đến thời điểm hiện tại, Mikazuki không nghĩ việc mình gặp được Lumina trong ranh giới của sự sống và cái chết chỉ là một giấc mơ. Mình có thể gặp Lumina là vì cả kiếp này và kiếp trước đều được liên kết với nhau. Vì thế, những ký ức trước kia mà Mikazuki chung sống với Tsubaki khi mang thân phận là Lumina, cô ấy đều ghi nhớ đến từng chi tiết.

— Akifusa – sama, nếu thật sự Susanoo – sama chấp nhận để cháu gái thần biển quay trở lại đất liền với người mình yêu thương. Thế thì hà cớ tại sao ngài ấy phải cố chấp đối đầu với Tsu – kun bằng mọi giá?

Trước câu hỏi của Chisaki, ngài Akifusa đưa tay gãi đầu sờn sột.

— Ai biết, thằng em trai đó lúc nào cũng dở hơi như thế mà!

Nghe xong câu trả lời, nhóm bạn suýt nữa ngã ngửa vì bất ngờ.

Ngài Akifusa lại khẽ khàng nâng chiếc tẩu thuốc kê lên môi. Và ngài lẳng lặng hướng về nơi bầu trời trong xanh tươi mát bên ngoài hiên nhà.

— Có lẽ là vì lòng tự tôn của một chiến binh quả cảm không bao giờ chịu khuất phục. Cũng giống như lòng tự trọng của một Samurai chân chính. Nó muốn đối đầu với Tsubaki – bou có lẽ vì từ lúc sinh ra đến nay, nó chưa từng gặp một đối thủ nào ngang sức ngang tài như vậy. Dẫu sao thì tính hiếu chiến, quậy phá của nó đã từng khiến ta điên đảo một thời gian còn gì. Thật tình... suy cho cùng, hai chị em ta vẫn chưa thể làm hòa với nhau. Mỗi xích mích này rất có thể sẽ kéo dài đến vô tận đây!

.....

— Akifusa – sama, vẫn còn một chuyện nữa khiến thần cứ thắc mắc. Tam Chủng Thần Khí, tại sao chúng lại xuất hiện ngay khi Tsubaki cất lời triệu tập? Vậy thì các pháp bảo chúng thần đang giữ ở tư trạng là như thế nào? Hajima thắc mắc.

— Đó cũng là điều ta định nói với các người đây. Trước hết, để ta đính chính lại một chút, các pháp bảo mà ba gia tộc đang nắm giữ... tất cả đều là giả!

— Giả... tất cả ư?

— Phải, tất cả đều là giả, từ thần kiếm Kusanagi, chiếc gương Yato và cả khúc ngọc bội Matagama. Đó cũng giống như kế “công chủ giả” nhằm để che mắt thiên hạ thôi. Theo giấc mộng của Kagutsuchi aniki đã báo cho ta, Đêm Định Mệnh lần này sẽ là cơ hội để ba món pháp bảo phát huy sức mạnh của chúng. Vậy nên ta đã hạ lệnh sử dụng mảnh kiếm Kusanagi đúc rèn thành thanh Sakura và trao nó cho Lumina. Ta cũng là người đã đưa chiếc gương Yato và khúc ngọc Matagama như tấm bùa hộ thân. Còn lại thì trao cho ba gia tộc ba món pháp bảo giả... Vì là các món pháp bảo đã từng được sử dụng để bảo vệ cháu gái thần biển. Nên chúng sẽ hộ pháp cho Lumina một cách an toàn trước quyền năng của thần biển!

Nhờ vào lời giải thích ấy mà Tsubaki đã hiểu rõ, lý do vì sao chiếc gương Yato no Kagami lại nằm bên trong bức tranh Lumina vẽ lại. Có thể Lumina biết trước rằng mình sẽ trở về biển cả... Biết trước được rằng Tsubaki sẽ cần đến nó để đối đầu với thần biển nên cố tình để lại với lời nhắn nhủ rằng: tiếp tục chiến đấu vì những điều quan trọng xung quanh mình. Xét theo góc cạnh nào đó, chính Lumina đã cứu Tsubaki một bàn thua trông thấy.

Cả Mikazuki cũng nhận ra miếng ngọc bội được làm thành một món đồ vật trang sức đeo trên tóc mình là món quà Lumina đã trao cho mình trong ranh giới giữa sự sống và cái chết. Có vẻ như Lumina biết trước rằng Mikazuki sẽ thay mình chấm dứt lời nguyện, sẽ thay mình trở về với người mình yêu thương nên đã giao lại cho cô ấy miếng ngọc bội Matagama như một lời nhắn nhủ: Tiếp tục đặt niềm tin vào Tsubaki, vào con người, vào tương lai tươi sáng tràn ngập những tia hy vọng.

Nhiều đó đã đủ giải thích lý do vì sao Mikazuki lại mang hình dáng giống với Lumina như hai giọt nước. Bánh xe số phận của con người, sau cùng vẫn không phải do con người thay đổi nó. Quả thật nó quá sức với một con người nhỏ bé chỉ ví như một hạt bụi nhỏ trên thế giới này. Nhưng kể ra kết thúc như thế này cũng không hẳn là ý kiến tồi. Những chuyện còn lại của tương lai, cứ để cho tương lai quyết định.

Sau khi trở về Tokyo, Mikazuki và Tsubaki tiếp tục đến trường học với thân phận là giáo viên Nhật ngữ và cô học sinh thần tượng của lớp. Thoạt đầu, mấy người bạn cùng lớp lẫn các giáo viên đều tỏ ra ngạc nhiên khi thấy màu tóc của Mikazuki có thay đổi, đặc biệt là vết sẹo sọc dài trên con mắt phải nữa. Họ phân vân tự hỏi không biết trong thời gian ở Okinawa, Mikazuki đã gặp phải chuyện gì mà lại có một sự lột xác nhiều đến như vậy.

Nói đến thay đổi, thì Mikazuki chỉ là trường hợp nhẹ. Thay đổi đáng ngạc nhiên, đáng lo âu nhất vẫn là Tsubaki. Khi đi thì lành lặn nguyên đai nguyên kiện. Khi về thì mất một tay và cứ nhắm tịt một bên mắt. Chỉ trong một ngày, thông tin Tsubaki bị trọng thương đã được đăng tải khắp trường. Và hẳn nhận được rất nhiều lời hỏi thăm cũng như sự săn sóc đặc biệt bởi học sinh. Hình như cũng có một vài cô nữ sinh cứ khóc bu lù vì Tsubaki trở nên xấu xí như vậy (Hẳn chỉ đơn thuần là mất một tay và chột một bên mắt thôi chứ chẳng ảnh hưởng gì đến nét đẹp lãng tử lạnh lùng như diễn viên tài tử nên cứ yên tâm).

Cuộc sống bình dị bình thường êm đềm sau trận chiến thế kỷ diễn ra một cách bình lặng cho đến ngày...

— Thật sự ngại quá khi để mọi người đến tiễn chúng tôi thế này. Nhưng trong thâm tâm, William tôi đây rất lấy lòng cảm kích. Cảm ơn Hajima thiếu chủ, Chisaki hime – sama và Mikazuki kami sama!

William khẽ cúi đầu, một tay vòng ra trước theo kiểu chào của một quý ông lịch lãm người Anh. Đối với những người khác thì không sao, nhưng đối với Mikazuki thì có hơi... Cô vội xua tay.

— William – san, xin hãy cứ gọi tôi là Mikazuki được rồi. Mặc dù tôi là cháu gái thần biển. Nhưng bây giờ, tôi chỉ là một con người bình thường mang tên Mikazuki thôi!

— Oh my, thế thì từ giờ trở đi, tôi xin phép được gọi cô đúng như mong muốn... Mikazuki!

— Vâng!

William và Nanami, sau trận chiến với thần biển, hai người họ quyết định sẽ đến Anh quốc một chuyến. Mục đích của William trở về là để lấy bằng tốt nghiệp, học thêm ở viện hàn lâm một thời gian theo bước chân của bố. Còn Nanami, cô gái có mái tóc xanh lơ cùng đôi mắt đỏ như Ruby cũng có ý định học hỏi nâng cao thêm kiến thức về sinh học, nếu được thì cô mong muốn mình sẽ lấy bằng thạc sĩ trong thời gian ngắn nhất có thể. Nên bây giờ, họ đang tụ tập đông đủ ở sân bay quốc tế tại Nhật.

Việc William trở về Anh quốc thì không có gì phải bàn. Nhưng ngay cả Nanami cũng thì có hơi lạ lùng. Chisaki và Mikazuki đều cảm thấy rất tiếc.

_ Nanami – san, chị thật sự muốn đi Anh quốc sao? Chị thật sự không muốn ở cùng chúng em nữa ư? Mikazuki hỏi.

Đáp lại câu hỏi đó là một nụ cười rất hồn nhiên xinh đẹp.

_ Chisaki hime sama, Mikazuki hime sama, không phải là tôi không muốn ở cùng hai người. Thời gian qua được góp một phần sức mạnh cho gia tộc Tsuchimikaido, cho gia tộc Souma, cho Thiên Chiếu Gia Trang là những kỷ ức vô cùng đáng quý đối với tôi. Nhưng tôi cảm thấy những kiến thức của mình vẫn chưa đủ... những hiểu biết về nhân ngư trong tôi vẫn còn là một lỗ hổng rất lớn. Và tôi rất muốn được bù đắp vào lỗ hổng ấy bằng kiến thức mình học được từ nước ngoài!

_ Nhưng chị đã giúp chúng em rất nhiều... trong khi chúng em vẫn chưa thể làm được gì để nói lời cảm ơn chị hết Nanami – san...

_ Đừng buồn như thế Mikazuki sama. Công chủ đã làm rất nhiều thứ cho tôi đấy chứ. Nhờ có công chủ và Tsubaki – dono mà chúng ta mới có thể chiến thắng được trận chiến không cân sức này. Và được nhìn thấy công chủ bình yên trở về, đó đã là một món quà rất có ý nghĩa đối với không chỉ riêng tôi mà là toàn thể Samurai cả ba gia tộc nói chung... Đây không phải là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau. Tôi chắc chắn rằng chúng ta sẽ còn gặp lại nhau vào một ngày không xa mà!

Nanami đã quyết tâm như thế thì Mikazuki cũng không thể can ngăn được gì nữa. Thôi đành để cô ấy bước đi trên con đường mà mình đã lựa chọn vậy.

Nanami khẽ quay sang Hajima và Chisaki.

_ Chisaki hime – sama... nếu được, mong công chủ hãy phát triển nhánh tộc Souma nhiều hơn nữa, để gia tộc Souma sẽ trở thành hậu phương vững chắc, sẵn sàng phục vụ cho gia tộc Tsuchimikaido bất cứ khi nào!

_ Vâng, chắc chắn tôi sẽ làm như vậy... Cảm ơn vì đã luôn giúp đỡ chúng tôi trong thời gian qua, Nanami – san!

_ Hajima thiếu chủ... đây có lẽ là lời chào tạm biệt rồi thì phải. Vì nếu có trở về, chắc tôi cũng không còn chỗ đứng trong gia tộc Kurahashi nữa nên có vài điều tôi muốn nhắc nhở thiếu chủ trước khi đi. Đừng làm việc quá sức. Đừng thức quá khuya, và thỉnh thoảng nên đi ra ngoài để đầu óc được thanh thản. Ngài là người đứng đầu tộc Kurahashi, nếu ngã bệnh thì phiền lắm!

Hajima đưa tay gỡ đầu, miệng thở dài.

_ Đó là những điều cô muốn nói với tôi trước khi đi sao. Tôi biết rồi... chỉ cần làm theo là được chứ gì!

_ Tee hee, tôi biết thiếu chủ sẽ nghe một đàng làm một nẻo, trừ khi phải có người túc trực bên cạnh giám sát. Có lẽ tôi không cần phải lo lắng hơn nữa vì giờ đây đã có người thay tôi làm điều ấy rồi... Chisaki hime – sama, xin hãy để mắt đến Hajima thiếu chủ giúp tôi!

_ Vâng... vâng...

.....

_ Còn cậu thì sao Kazuto – kun? Có tính quay trở lại Anh quốc một chuyến không?

Đến lượt William hỏi Tsubaki. Tên đỡ người ấy cũng cất tiếng thở dài ngán ngấm.

— Có... nhưng chắc phải đi chuyển sau. Vẫn còn một số việc tôi cần phải giải quyết. Ít nhất là phải tìm được người để giao phó trọng trách thống lĩnh nhà Minamiya cái đã. Đảm bảo cái đám trong tư trang sẽ nhốn nháo lên khi không có người lãnh đạo cho xem!

— Oh my oh my, cậu quả thật là không hề có duyên với nhà tí nào nhỉ? Sao không mượn tạm Hanabi – chan rồi nhờ em ấy trông coi hộ? Dầu sao con bé cũng từng xuất thân từ nhà Minamiya nên hiểu cách thức làm việc cũng như quản lý. Cái chính là Hanabi – chan vốn có tài mà!

Tsubaki thoáng suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

— Đây cũng là ý kiến đáng để tham khảo. Ok, tôi sẽ đến Thiên Chiếu Gia Trang, dọa nạt Akifusa – sama giao nộp con bé một thời gian!

— Ha ha... quyết định mau lẹ thật nhỉ... Vậy còn cánh tay đó thì tính thế nào?

Tsubaki khẽ nhìn xuống cánh tay phải của mình. Hôm nay hắn mặc một chiếc áo khoác dày nên không thể thấy được tay phải mình nhô ra. Mục đích của hắn khi mặc cái áo này cũng là vì muốn che đi cánh tay đã mất ấy trước toàn dân thiên hạ.

— Con mắt trái của cậu không thể sử dụng được nữa đã đành... nhưng nếu ngay cả cánh tay phải cũng mất thì sẽ khó cho tương lai sau này lắm. Nhánh tộc Souma đã chế tạo thành công một cánh tay giả với khả năng thương thích lên đến 99%... Sao cậu không để họ cấy ghép cánh tay ấy vào?

Tsubaki lại thoáng suy nghĩ. Nếu như có cánh tay giả ấy. Chịu khó luyện tập một thời gian thì rất có thể hắn sẽ lại cầm được kiếm để luyện tập. Tuyệt vời hơn là còn cầm được cọ để vẽ. Có cánh tay giả ấy tốt hơn nhiều, chỉ có điều...

— Không cần thiết. Tuy không thể nâng cọ để vẽ nên những bức tranh, nhưng tôi vẫn có thể giúp đỡ những người có hoài bão. Dù không thể cầm kiếm chiến đấu, nhưng tôi vẫn có thể hướng dẫn người khác đi trên con đường kiếm đạo. Mặt khác, tôi hài lòng với tình trạng của bản thân hiện tại... Không còn khả năng sử dụng Song Kiếm, chẳng phải tôi đang bước gần hơn đến với cuộc sống lý tưởng của mình sao!

— Oh my, quên mất cậu thuộc dạng người khó bảo cố chấp... Nhưng thôi, nếu đã tự tin vào con đường như thế thì cứ tiếp tục đặt niềm tin vào nó đi Kazuto – kun!

Dòng thông báo cất lên từ loa. Những vị khách đi trên chuyến bay kế tiếp yêu cầu vào làm thủ tục hồ sơ sớm nhất có thể. Và từ đây, William cùng Nanami nói lời chào tạm biệt bốn người bọn họ. Họ cùng nhau kéo chiếc vali đi vào trong cho đến khi biến mất hoàn toàn sau cánh cửa phía trước.

Ngẫm lại thì đã được một khoảng thời gian rồi còn gì. Không thể nhớ chính xác từ ngày nào nhưng đứng ở đây khiến cho Tsubaki nhớ đến ngày đầu tiên William đến Nhật Bản. Khi cậu ta đến, dẫn theo biết bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất xảy tới. Khi cậu ta đi, Tsubaki lại cảm thấy có một chút luyến tiếc nhưng vẫn lạc quan tin rằng, chúng ta sẽ còn gặp lại nhau vào một ngày không xa.

Thời gian thấm thoát thoi đưa. Từng ngày này sang tháng nọ. Từ mùa này sang mùa tiếp theo. Từ năm này sang năm khác. Mọi thứ dần thay đổi một theo thời gian như cơn gió chỉ biết thổi đi mà không thể trở về. Mới đây thôi mà đã được 16 năm rồi.

16 năm sau.

Tại căn biệt thự trắng của Tsubaki thuộc vịnh biển Kyuushi.

Sáng nay cũng là một ngày tuyệt vời với âm thanh sóng biển ngoài khơi rì rào vỗ bờ. Những tiếng chim mòng biển nơi phương trời xa đang cùng nhau kiếm ăn trên những mảnh trời rộng lớn. Trông về phía xa xa, những con tàu đánh cá đang dần cập bến, để mang về những món quà từ biển cả thiên nhiên. Một cuộc sống êm đềm, bình dị vẫn diễn ra hàng ngày ngay trên cảng biển Kyuushi.

Trước cánh cổng căn biệt thự trắng mà ta thường hay biết đến là biệt thự Tsubaki. Có hai người đang đứng chờ bên ngoài... À không, phải là ba người mới đúng. Một người đàn ông cao lớn có mái tóc nửa đen nửa vàng, với vài cọng râu mọc lờm chớm bên dưới trông vô cùng nam tính. Bên cạnh là một người phụ nữ

trưởng thành với mái tóc xanh lơ được cột gọn gàng và đôi mắt đỏ như viên Ruby hồng. Và đứng trước họ là một cậu nhóc trai khôi ngô khảnh mang màu tóc vàng hoe của bố.

— Nghe này Sinjin. Người con chuẩn bị gặp là một anh hùng huyền thoại mà bố vẫn thường hay kể cho con nghe đấy. Phải tỏ ra lễ phép khi chào hỏi nghe chưa?

— Vâng, con rõ rồi Dad!

Cười tươi hơn hở, trông cậu bé đang vô cùng phấn khởi khi sắp được gặp vị anh hùng nào đó thì phải. Cậu nhóc còn nhanh nhẩu dành phần nhấn chuông gọi cửa, nhưng vì chiều cao không được tốt cho lắm nên gặp một chút khó khăn. Nhưng không vì thế mà nhóc ấy chịu thua chịu khuất phục. Nhóc vẫn cố gắng nhón chân đưa tay cho đến khi nào nhấn được chuông thì thôi.

Nhìn con trai mình đang cố gắng không ngừng, người phụ nữ tóc xanh lơ, mắt đỏ hồng Ruby kia không khỏi che miệng cười khúc khích.

— Cứ tiếp tục tiến lên không chịu khuất phục, lại cộng thêm tính cách gây hài. Nó ngày càng giống anh rồi đó Darling!

— Đó là lẽ bình thường thôi. Vì nó vốn là con anh mà. Con anh và con em, cả hai chúng ta đều rất tự hào về nó, không phải sao? Uh hế hế hế hê hê hêyyyyyy!

Nụ cười khả ố này nghe rất quen, hình như đã từng nghe thấy ở đâu rồi thì phải... Nhưng cũng có thể chỉ là do tưởng tượng thôi.

.....

Chuang thì chưa nhần được, cửa chính thì chưa mở. Ấy vậy mà đã có một bóng người phóng từ trong nhà, nhảy qua bức tường thành khá cao để ra bên ngoài. Đập xuống mặt đất một cách nhẹ nhàng như không có gì xảy ra là một cậu con trai khác có mái tóc nâu đen, tính cách trông khá hoạt bát, lém lỉnh, nhất là điệu cười nhe răng đắc thắng của nhóc ta càng tô đậm thêm cho tính cách hiếu chiến quây phá của mình.

— He hề, với tốc độ này thì còn lâu Haruto mới bắt kịp mình. Dù sao thì Haruto chỉ là một tên ngốc thôi, hoàn toàn không làm được tích sự gì hết, ha ha ha!

Binh...

Cậu nhóc đó vừa há miệng cười sảng khoái, vừa chạy đến chỗ hai vợ chồng cùng đứa con trai kia. Nhưng ngay khi đến nơi, cánh cổng biệt thự tự động bật mở, đập thẳng vào mặt cậu nhóc đặc thẳng kia một vố khá đau và khá thấm. Người bình thường thấy thôi cũng cảm thấy xót nếu bị một khối kim loại vừa lớn vừa nặng như thế đập ngang mặt thì...

Bước ra từ bên trong là một cậu nhóc khác sở hữu mái tóc tím cũng khôi ngô đẹp trai phong độ đến rạng ngời. Chỉ khác với cậu nhóc kia ở chỗ cậu này thì có chút gì đó lạnh nhạt, một chút xúu nghiêm nghị và hơi đáng sợ mỗi khi trừng mắt. Cậu ta còn vác theo một thanh kiếm gỗ loại nhỏ chắt lên vai và lạnh lùng hướng về phía nhóc đang ôm mặt kia.

— Tsuyoku, cậu vừa bảo ai là tên ngốc không làm nên tích sự gì hết? Mà nếu giả sử tôi có ngốc ngếch thật thì chí ít cũng không để bị dập mặt vào cửa đấy nhé, tên ngố!

Nhóc có tên Tsuyoku kia tức giận, chỉ thẳng tay về phía Haruto trong khi trên mặt vẫn còn in hằn vết của.

— Im đi Haruto. Chẳng qua cậu chỉ biết chơi gian lận nên mới tìm thấy được tôi thôi. Có giỏi thì làm một trận Kendo so tài cao thấp đi!

Nói xong, Tsuyoku rút ngay sau lưng áo một thanh kiếm gỗ loại nhỏ khác bằng cả hai tay và chìa về hướng Haruto giống như những Samurai thứ thiệt.

Nhóc Haruto thì lại cất tiếng thở dài chán chường như một ông già.

— Cậu... là kẻ ngốc thật sự đấy hả? Có cần tôi đánh cho đầu cậu nở hoa để suy nghĩ thấu rõ hơn không? Cậu nghĩ có thể đối đầu với tôi bằng Kenjutsu sao? Đúng là đĩa đeo chân hạc!

__ Chớ có xem thường người khác Haruto... chưa thử thì chưa biết được mèo nào cắn mỉu nào. Có ngon thì vô đây!

Xem chừng sẽ có một trận độ kiếm giữa hai đứa nhóc này vì chúng chẳng có vẻ như sẽ chịu nhường đối phương. Ngay trong lúc bối rối khó khăn không biết thế nào thì từ trong nhà lại chạy ra hai cô bé gái khác. Một cô bé có mái tóc bạch kim được cột hai bím trái dài xuống trông vô cùng đáng yêu chạy ra giữ chặt lấy áo Haruto.

__ Đùng đánh nhau nữa mà. Dừng lại đi... onii – chan!

__ Ồ... Chikai!

Phía bên kia, một cô bé tóc đen ngắn ngang vai khác cũng giữ chặt lấy tay nhóc Tsuyoku. Cô bé đó lại cất lên giọng nói trầm lắng hơn so với cô bé tóc bạch kim kia.

__ Tsuyoku – dono, vì danh tiếng của nhà Minamiya, xin ngài hãy suy nghĩ cho thật kỹ trước khi hành động. Mọi ý đồ gây chiến của ngài sẽ gây hại cho thanh danh nhà Minamiya. Tệ hơn còn gây ảnh hưởng không tốt đến mối quan hệ giữa hai gia tộc Minamiya và Tsuchimikaido!

__ Yuki...

Nhóc Tsuyoku gần như không thể cãi lại lời cô bé ấy nên đành chấp nhận buông kiếm từ bỏ trận đấu. Như vậy là hai cô bé đã cứu gỡ một bàn thua trông thấy.

.....

Quan sát toàn bộ diễn biến, người đàn ông tóc nửa vàng nửa đen thở phào nhẹ nhõm.

__ Phù, mém tí nữa là gây ra án mạng rồi. Mà mấy đứa nhóc này trông quen lắm, hình như chúng ta đã từng gặp ở đâu rồi đúng không?

__ Em cũng không nhớ rõ nữa. Nhưng quả thật là chúng ta đã từng thấy chúng ở đâu đó trước đây!

.....

Từ trong nhà, lại chạy ra thêm một người nữa. Lần này không phải là một đứa trẻ, mà là một cô gái độ tuổi 24 đến 26 là cùng thôi. Một cô gái trẻ với mái tóc tím đen được cột gọn gàng phía sau. Bên con mắt phải còn có một vết sẹo dài như thể chiến tích từ một tai nạn nào đó. Cô gái ấy quấn một chiếc tạp dề ngang bụng và bộ thường phục người vợ đảm đang trông thật đẹp. Và có vẻ như cô ấy đang đi tìm mấy nhóc kia thì phải.

__ May quá, thì ra mấy đứa ở đây. Thật là... có đi đâu thì phải báo dì một tiếng chứ. Lỡ chạy lạc thì dì không biết đường nào mà tìm!

Gặp người lớn, bị người lớn trách mắng, mấy đứa trẻ luống cuống cúi đầu xin lỗi trông đáng yêu vô cùng.

__ Chúng cháu xin lỗi, Mikazuki oba – san!

__ Uhm uhm, ngoan lắm mấy đứa... dì có làm bánh táo để trong bếp ấy, mấy đứa vào ăn đi. Yuki – chan, phiền cháu trông bọn trẻ nhé!

__ Vâng, Mikazuki – sama!

Thế là theo sự hướng dẫn của cô bé tóc đen ngắn ngang vai kia, mấy đứa nhóc xòm xòm phiền phức thẳng tiến đi vào trong nhà một cách ngoan ngoãn. Sao có cảm giác như cô bé ấy là người dẫn đầu của cái đám láo nháo kia thì phải. Nhà có con nít chắc mệt mỏi lắm nếu sáng ra đã gặp những chuyện như vậy... Không biết có phiền phức hay không nhưng trông Mikazuki rất vui là đằng khác.

__ Trong những trường hợp như vậy chỉ có Yuki – chan là người có thể nhờ cậy được thôi. Con bé quả là có tố chất lãnh đạo!

Mikazuki chợt quay sang hai vị khách đứng trước cửa nhà mình với nụ cười duyên dáng không đổi.

__ Đã lâu không gặp, hai người vẫn khỏe chứ William – san, Nanami – san!

— Oh my, long time no see, Mikazuki... Đã lâu không gặp. Không ngờ là cô vẫn còn nhớ đến hai chúng tôi!
Mikazuki đưa tay che miệng cười khúc khích.

— Dĩ nhiên là nhớ rồi, làm sao tôi có thể quên mất hai người vô cùng quan trọng như vậy được. 16 năm qua đúng là dài thật nhỉ. Khi hay tin anh chị trở về Nhật Bản, tôi cũng rất muốn được ra phi trường đón hai người. Nhưng xin lỗi vì công việc nhà cứ lu bu nên không thể bước chân ra khỏi cửa được. Thành thật xin lỗi!

— Ấy ấy, chúng tôi cũng muốn tạo sự bất ngờ kia mà. Không cần phải khách khí làm gì, ha ha ha!

— William – san, Nanami – san, hai người đã đến đây rồi, sao không vào trong nhà ngồi chơi một lát. Tôi nghĩ anh ấy sẽ...

— Không cần đâu Mikazuki, chúng tôi đã hẹn trước với Kazuto – kun rồi, có lẽ cậu ấy sẽ xuống đây ngay đó mà! William trả lời.

— Thì ra là hai người đã có hẹn với anh ấy trước rồi sao!

— Xin lỗi vì đã không báo trước Mikazuki - sama. Lần này chúng tôi trở về Nhật Bản là theo yêu cầu nhờ giúp đỡ của Tsubaki – dono. Ngài ấy đang mong muốn hoàn thành cho xong luận án nghiên cứu những sinh vật trong môi trường đại dương ở trường đại học. Dự tính của chuyến đi nghiên cứu cũng phải mất đến 2 tuần là ít!

— Vâng, anh ấy cũng có nói qua tình hình cho tôi biết được một chút. Chuyến đi này sẽ kéo dài và gặp không ít khó khăn. Tôi thì không thể giúp được gì, chỉ biết cầu nguyện cho mọi thứ được diễn ra thuận lợi. Nếu có việc gì giúp được thì cứ nói, tôi sẽ giúp hết mình!

— Cảm ơn cô rất nhiều Mikazuki – sama. Vậy có phiền không nếu chúng tôi tạm thời để đứa con trai của chúng tôi ở chỗ cô một thời gian. Vì chuyến đi xe, nên tôi nghĩ tốt hơn là nên để thằng bé ở đây trong 2 tuần. Không phiền cô chứ Mikazuki – sama?

— Vâng, rất hoan nghênh, tôi đặc biệt rất thích trẻ con mà... William – san và Nanami – san cũng có một cậu con trai, thật tuyệt vời quá... Bé nó tên là gì vậy chị?

Nanami mỉm cười rồi dắt Sinjin đến đứng trước Mikazuki.

— Nào Sinjin, chào dì Mikazuki đi con!

— Cháu chào dì Mikazuki!

— Hân hạnh được làm quen với cháu, Sinjin - kun... từ giờ trở đi mong được cháu giúp đỡ nhiều hơn nhé!

.....

— Nhưng mà phải công nhận Mikazuki cũng giỏi thật đó chứ. Thời thế bây giờ rất khó để sinh được một lúc bốn đứa hai trai hai gái song đều đầu. Cô là nhất rồi đấy nhé!

Nghe William nói thế, Mikazuki có chút khó hiểu chút đỉnh. Mãi về sau thì mới ngộ nhận được. Cô lại che miệng cười khúc khích.

— Không phải đâu William – san. Mấy đứa trẻ đó không phải con của tôi đâu!

— Eh? Không phải ư? Vậy chúng từ đâu chui ra?

— Anh cũng để ý thấy chúng cũng gọi tôi là dì Mikazuki đúng không? Chỉ là quan hệ chú bác thôi chứ không phải con ruột đâu. Đứa bé trai có mái tóc nâu đen, trông rất phá phách, hoạt bát sôi nổi ấy tên là Tsuyoku Minamiya, nó là con trai của chủ nhiệm Tsukusa Minamiya. Hai đứa trẻ một nam một nữ có mái tóc tím và bạch kim hai bím kia đều là con của Chisaki và Hajima thiếu chủ. Đứa trai tên Haruto Tsuchimikaido, và đứa gái tên Chikai Tsuchimikaido. Còn cô bé tóc đen ngắn ngang vai có tên là Yuki Minamiya... cô bé này là người ngoài tộc, nhưng được nhà Minamiya mang về từ trại trẻ mồ côi nên trở thành vệ sĩ thân cận của nhóc Tsuyoku. Do gia đình có chút chuyện nên họ gửi chúng ở chỗ tôi để chăm sóc một thời gian thôi!

Giờ thì đã hiểu thân phận cũng như nguồn gốc xuất xứ của mấy đứa trẻ đó. Đúng là trên thế giới này còn có nhiều chuyện không ngờ đến.

— Heh, Hajima thiếu chủ và Chisaki hime – sama sinh được hai anh em một trai một gái như vậy quả là tốt số. Thảo nào nhìn chúng trông cứ quen quen thế nào. Vậy Mikazuki, đứa trẻ của cô và cậu ấy đâu? Đừng nói với tôi là hai người còn giữ cho đến từng này nhé!

Mikazuki lại che miệng cười khúc khích.

— Chúng tôi cũng có một cháu. Chỉ là cháu đang lo cho bố nó trên lầu nên chắc sẽ xuống cùng với bố nó sau. Mong hai người đợi một chút!

— Oh my, không cần phải đợi đâu, có vẻ như hai bố con họ xuất hiện rồi!

Quay lưng lại 180 độ thì từ trong nhà có hai người đang bước ra. Một người đàn ông lực lưỡng, đẹp trai với mái tóc dài xĩa nhọn che đi mắt trái. Con mắt phải thì tỏ ra thờ ơ, lạnh nhạt có chút hờ hững. Nhưng gương mặt điển trai, ăn ảnh không khác chi một diễn viên tài tử hạng S thì không cần phải bàn cãi thêm nữa. Người đàn ông ấy trông độ tuổi cũng phải tầm 35. Khoác trên mình chiếc áo blouse trắng của các nhà khoa học. Một đặc điểm nổi bật nhất là ông ấy không có cánh tay phải.

Đi bên cạnh ông ấy là một bé gái tầm 12 tuổi, mái tóc đen óng mượt xõa dài giống y như mẹ nó. Một cô bé xinh xắn, đáng yêu với đôi mắt to tròn, hai hàng lông mi dài, chiếc mũi thon và đôi môi đỏ hồng tự nhiên như cánh hoa anh đào. Cả hai tay cô bé đang xách chiếc túi không quá nặng phụ cho bố. Nhìn từ góc độ này, tình cảm hai cha con họ thật thấm thiết.

.....

— Yo, long time no see, Kazuto – kun, vẫn khỏe chứ hả?

Người đàn ông ấy chính là Tsubaki... Phải, Tsubaki của gia tộc Minamiya, người lập nên chiến công đánh thắng thần biển, mang đến niềm tin và hy vọng cho con người. Một lãng khách Ronin lang thang từng mang trên vai cái mác tên tội đồ nhà Minamiya. Và giờ đây, hắn đã trở thành một người đàn ông trưởng thành có gia đình, có con cái, có công ăn việc làm ổn định... Chỉ tiếc rằng mỗi cái tính cách thì không thay đổi là mấy.

— Oh, hai người đến sớm quá nhỉ. Nếu muốn bắt tôi khao bữa điểm tâm thì xin miễn đi nhé. Tôi không rảnh hơi làm ba cái chuyện dư thừa ấy đâu!

— Kỵ bo quá đó Kazuto – kun! William làm bộ mặt không hài lòng.

Nanami cùng đứa con trai Sinjin vừa nhìn vừa mỉm cười trước cô con gái xinh xắn đáng yêu của Mikazuki và Tsubaki.

— Đứa bé mà cô nói đây ư Mikazuki – sama? Thật đáng yêu làm sao... đúng không Sinjin – kun?

Nhóc Sinjin cứ nhìn chăm chú vào cô bé. Hình như nhóc con bị vẻ đẹp của cô bé hấp hồn rồi cũng nên. Đôi mắt cứ long lanh ướt át thể hiện chút lả lẫm sợ sệt. Đôi tay cứ bấu vào nhau e thẹn như một người thiếu nữ truyền thống Nhật Bản. Đúng là nhóc Sinjin đã mê mẩn cô bé ấy rồi.

Mikazuki cũng khẽ nói nhỏ bên tai cô con gái của mình.

— Coi nào, con cũng nên chào cô Nanami, chú William và Sinjin – kun đi!

— Xin... xin chào... cháu là Tsubame Minamiya... rất hân hạnh được biết cô chú và Sinjin – kun!

Như một mũi tên tình ái bắn thẳng vào tim. Nhóc Sinjin không ngần ngại nắm lấy bàn tay Tsubame một cách bất chợt và cất lên những lời nói từ trong thâm tâm.

— Tsubame – chan, cậu thật đáng yêu, giống như một chú chim én bay về nơi bầu trời vĩnh hằng trong đêm. Giọng nói của cậu ngọt ngào êm dịu khi én trắng cất tiếng hót. Vẻ đẹp của cậu thật không có gì sánh bằng, ngay cả mặt trăng cũng phải chào thua. Tsubame – chan... bạn thật là một cô gái tuyệt hảo!

— Eh... điều này...

Tsubame cứ đảo mắt luống cuống không biết phải làm sao để giấu đi nét xấu hổ đỏ mặt đây.

Đúng lúc ấy, từ trong nhà lại phóng ra vài ba đứa nữa. Đầu tiên là nhóc Tsuyoku.

__ Chờ chút chờ chút chờ chút, cậu là ai mà dám bày tỏ với Tsubame như thế hả? Sau 10 năm nữa, tôi sẽ chính thức cầu hôn với Tsubame, nên đừng có hồng mà tranh công!

Đứa trẻ thứ hai chính là Haruto, con trai của Chisaki cũng xồn xồn lao đến dùng cả bàn tay bụp mặt Tsuyoku đẩy ra phía sau.

__ Cậu chỉ là anh họ thôi, đừng có được đằng chân lên đằng đầu. Tsubame sẽ không có theo lối suy nghĩ hồng hóc như cậu đâu!

__ Hả? Cậu nói ai là hồng hóc hả, tên ngố Haruto?

__ Tôi nói cậu đấy, tên đầu đất Tsuyoku!

__ Muốn “uỳnh” nhau phải không?

__ Có giỏi thì nhào vô!

Và hai đứa trẻ ấy lại gây nhau binh bốp bốp như thể kỳ phùng địch thủ. Lại khiến cho Chikai và Yuki phải chạy vào can ngăn đợt hai.

__ Trông Haruto – kun và Tsuyoku – kun rất giống với Tsubaki – dono và Hajima – dono lúc còn nhỏ thì phải. Cứ hề gặp mặt nhau thì cãi nhau, gây lộn suốt ngày!

__ Vâng, cứ hờ hắt một chút thì hai đứa nó lại cứ thích gây sự với nhau như thế. Khiến cho Chikai – chan và Yuki – chan phải chạy ra can ngăn không ngớt. Còn Sinjin – kun thì rất giống William – san ở tính cách hài hước và lịch lãm lắm đó Nanami – san!

__ Vâng, Sinjin – kun giống với bố nó, nên đôi khi cũng gặp chút rắc rối trong giao tiếp... Nhưng Mikazuki – sama, Tsubame – chan được yêu thích quá nhỉ. Cả ba cậu con trai đều chủ ý đến Tsubame – chan như một nàng công chúa vậy...Khả năng mê hoặc người khác. Có khi nào Tsubame là...

Mikazuki chẳng nói gì nữa hết. Những gì người mẹ trẻ thể hiện là một nụ cười mỉm trên gương mặt thể thối.

.....
.....

Mặc kệ cái đám choai choai ấy có như thế nào, Tsubaki khẽ cúi xuống dặn dò cô con gái rượu của mình trước khi đi.

__ Tsubame, papa sẽ đi một thời gian không lâu. Ở nhà nhớ chăm sóc và phụ giúp cho mẹ nhé. Còn nữa, nếu học hành mà cảm thấy khó khăn điều gì thì cứ vứt nó sang một bên. Nền giáo dục bây giờ không đáng tin nên không cần phải theo nó. Đợi Papa về sẽ giải hết cho con!

__ Oi Kazuto – kun, đó không phải là những điều mà một người bố nên nói với con gái đâu. Cậu vẫn còn ầm ỨC với nền giáo dục à? William lên tiếng.

__ Papa... cụ thể khi nào thì Papa sẽ về...?

Nhìn mặt Tsubame là đủ hiểu nó không muốn bố nó phải rời xa khỏi nhà quá lâu. Hai tuần so với một người trưởng thành cũng chẳng là bao, nhưng còn đối với trẻ con thì lại là một đơn vị đo lường lớn. Hiểu được tâm lý của con cái. Tsubaki làm một hành động duy nhất để động viên con, đó là đưa hai ngón trỏ và ngón giữa trên tay trái nhẹ nhàng chỉ vào giữa trán Tsubame và nở một nụ cười thật nhẹ.

__ Chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi. Đừng buồn nhé Tsubame!

Chỉ với hành động ấy, Tsubame có thêm nghị lực để chờ đợi. Con bé tin tưởng vào bố nó, tin rằng bố nó sẽ không thất hứa mà sẽ trở về trong thời gian sớm nhất có thể.

Tsubaki đứng dậy, để cho Mikazuki chỉnh lại chiếc cà ra vát trên cổ cho thẳng.

— Anh đi nhớ giữ gìn sức khỏe. Thời tiết nếu có lạnh thì nhớ mặc thêm áo ấm vào đó. Có việc gì thì cứ gọi cho em. Quan trọng là đừng gắng sức làm mọi thứ một mình, để lần ra ốm là em không đồng ý đâu!

Sau khi chỉnh chu xong hết rồi, Tsubaki với lấy chiếc cặp trên tay.

— Anh đi đây!

Quay lưng cùng William và Nanami bước lên chiếc xe hơi sang trọng. Chiếc xe từ từ lăn bánh vút đi trên con đường ven theo bãi biển xanh đang rì rào vỗ từng đợt.

Ngồi trong xe, Tsubaki ngoái cổ lại nhìn căn nhà thân yêu của mình... nhìn người vợ đảm đang cùng đứa con gái và lũ trẻ vẫn đang vẫy tay chào cho đến khi không còn thấy họ nữa. Không cần phải hoang mang lo ngại, dù cho có đi đâu làm gì, thì mình vẫn luôn còn một mái nhà để trở lại. Họ sẽ đợi mình quay trở về với nụ cười mừng rỡ trên môi.

— Đừng lo Kazuto – kun, ngay sau khi luận án khoa học kết thúc. Ngay sau khi cậu trở thành giáo sư rồi thì chúng ta sẽ còn quay trở về mà. Không cần phải làm bộ mặt như thế đâu! William nhe răng cười.

— Tôi biết điều đó. Lo mà tập trung về phía trước đi William!

— Vâng vâng, rất hân hạnh!

.....

Lặng nhìn những tia nắng ban mai từ phía chân trời chiếu xuống dòng biển trong xanh. Lặng nhìn những cánh chim mòng biển sải bay theo chiều gió lạnh. Mọi thứ cứ như mới ngày hôm qua... như ngày đầu tiên Tsubaki chuyển về đây sinh sống, mang theo biết bao nhiêu kỷ niệm đẹp về một vịnh biển mộng mơ. Tsubaki từ từ nhắm mắt lại, ngân nga bài hát mà mình cực kỳ yêu thích.

— Biển xanh biển xanh, nơi đâu đẹp bằng biển xanh, nơi đâu cho em một mái nhà yên bình, đó là biển xanh. Tiếng chào ngày mới đến rồi, bao nhiêu muộn phiền trôi qua, khi em nhìn về nơi đó, sẽ thấy màu xanh của biển. Biển xanh biển xanh, đó là vòm trời biển xanh, vòm trời bình yên em ao ước, vì đó là nhà của em. Khúc ca vang lên rồi, em cười trông thật đẹp, để rồi đây bao yêu thương chợt quay về từ dĩ vãng. Em biết dù mình có thể nào đi nữa, thì biển luôn chờ em quay về, lòng biển thật bao la cho em một mái nhà xanh. Rồi tình yêu của em sẽ được thắp sáng khi có anh bên cạnh. Em là người con gái hạnh phúc nhất thế giới này, vì có biển luôn ân cần, vì có anh, em chỉ cần một vòng tay thật ấm ôm lấy em. Điều hạnh phúc thật đơn giản nhỏ nhoi, nhưng em vẫn mong nó sẽ đến..... sẽ đến thật gần để em có thể nắm lấy. Biển cho em tất cả, cho em tình thương, cho em niềm yêu, cho em niềm hạnh phúc mình luôn khao khát. Biển xanh biển xanh, mái nhà của em, tình yêu của em, biển xanh biển xanh!

Và đó chính là nơi bình minh ló dạng. Nơi tiếng hát của biển được cất lên... Nơi nụ cười anh tỏa sáng...

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieng-hat-noi-bien-ca>